

Handwritten signature

تیرواں بھاگ

میتکرا

- پہلی سنگ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱
- ۱۸ سنگ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴
- ۱۹ سنگ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱
- ۱۹ سنگ ۲۰۱۹ بکرمی نوں ایہہ شبد راشٹریتی نوں فوٹو نال بھیجے گئے جیٹھووال امرتسر ۳۴
- پہلی مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲
- ۷ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنچ گرانیں گرداس پُر ۵۷
- ۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۶۶
- ۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی نورنگ سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۷۲
- ۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی پریتم کور دے گرہ ٹھیکری والا گرداس پُر ۸۱
- ۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھمیلی گرداس پُر ۸۸
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چان شاہ نال گوشت بھمیلی گرداس پُر ۹۴
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۹۶
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی شدرشن نال گوشت سوہل گرداس پُر ۱۰۲
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر گرداس پُر ۱۰۴

- ۱۱ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۱۶
- ۱۱ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۱۹
- ۱۲ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۲۵
- ۱۲ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۷
- ۱۲ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ پیچلی گرداس پُر ۱۳۰
- ۱۲ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جٹا گرداس پُر ۱۳۵
- ۱۳ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ نال گوشت رمداس گرداس پُر ۱۴۰
- ۱۳ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سُندر سنگھ دے گرہ روسے گرداس پُر ۱۴۸
- ۱۳ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی پال سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۵۲
- ۱۳ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۵۵
- ۱۴ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی --- دوست پرا گرداس پُر ۱۶۷
- ۱۴ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۷۳
- ۱۵ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۶
- ۱۶ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۰۶
- ۱۷ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۱

- ۱۷ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۴۰
- ۱۷ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کھیڑا سنگھ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۴۷
- ۱۸ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۵۵
- ۱۸ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بی بی باجی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۱
- ۱۸ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۲
- ۱۸ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۸
- ۱۹ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۷۰
- ۱۹ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی --- بابو پُر گرداس پُر ۲۷۶
- ۱۹ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۸۱
- ۱۹ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۲۸۷
- ۲۰ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ نوشہرا گرداس پُر ۲۹۶
- ۲۰ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ چیسے گرداس پُر ۲۹۸
- ۲۰ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ترلوک سنگھ، ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۰۷
- ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی عطر سنگھ، چتر سنگھ، لکھا سنگھ اوگرا گرداس پُر ۳۱۹
- ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چنن کور دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۴

- ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۵
- ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی راوی کنڈھے دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۶
- ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بچن سنگھ دے گرہ سِمل سکور گرداس پُر ۳۲۷
- ۲۲ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ سِمل سکور گرداس پُر ۳۳۶
- ۲۲ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ انتوڑ گرداس پُر ۳۴۱
- ۲۳ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۳۴۸
- ۲۳ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۳۵۰
- ۲۴ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۳۵۶
- ۲۴ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی --- نواں پنڈ گرداس پُر ۳۶۱
- ۲۴ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ نیشالا گرداس پُر ۳۶۲
- ۲۴ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سُرپ سنگھ دے گرہ منگو پُر کپور تھلا ۳۶۵
- ۲۵ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہرنام پُر کپور تھلا ۳۷۰
- پہلی پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۳
- ۱۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۳۸۰
- ۲۵ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۶

- ۲۶ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۳۹۲
- ۲۷ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۴۲۱
- ۲۸ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۳۹
- ۳۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۴۵
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ، بوڑ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۴۵۱
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ---- جیٹھووال امرتسر ۴۵۴
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۵۶
- ۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروزپُر ۴۸۳
- ۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۸۵
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۴۹۲
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۴۹۸
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جسیر سنگھ، دلباغ سنگھ، جگیر سنگھ بھولیکے گرداس پُر ۵۰۱
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ، موہن سنگھ دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۰۸
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۱۲
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گردھاری لال دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۱۴

- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ مہتہ چوک امرتسر ۵۱۹
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مسّا سنگھ دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ امرتسر ۵۲۴
- ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلدیو سنگھ دے گرہ ہری پُر امرتسر ۵۳۳
- ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گُمان پُرا امرتسر ۵۴۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گُمان پُرا امرتسر ۵۴۶
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گُمان پُرا امرتسر ۵۴۸
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلونت سنگھ، ہربنس سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۵۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چنن سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۵۸
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۶۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گوپارائے امرتسر ۵۶۴
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۵۶۷
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیٹی پیارو دے گرہ بھلر امرتسر ۵۷۸
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۵۸۱
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۵۸۳
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۵۸۹

۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سماں سنگھ دے گرہ مودھے امرتسر ۵۹۹

۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤکے امرتسر ۶۰۶

۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ کاؤکے امرتسر ۶۱۲

۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سُر جن سنگھ دے گرہ بھرو بھال امرتسر ۶۱۵

۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی رام سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۲۵

۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۲

۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۴

۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سنگھ، دربارا سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۶

۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۶۳۸

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گربخش سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۶۴۶

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چنن سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۶۴۹

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جلیہ سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۶۵۱

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۶۵۳

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گلو بوآ امرتسر ۶۵۴

۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سُر جن سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۶۵۴

- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۶۰
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بی بی بیرو دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۶۱
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منی رام دے گرہ سیدھواں امرتسر ۶۶۲
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سمند سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۶۷۰
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کُنڈن سنگھ دے گرہ مال چکّ امرتسر ۶۷۷
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراز کے امرتسر ۶۷۹
- ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پچھمن سنگھ دے گرہ بھورے امرتسر ۶۸۸
- ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھورے امرتسر ۶۹۲
- ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی صورت سنگھ دے گرہ مست گڑھ امرتسر ۷۰۱
- ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۷۱۲
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ نیاالا امرتسر ۷۲۷
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلی سنگھ دے گرہ کیروں گرداس پُر ۷۳۰
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ سبھرا گرداس پُر ۷۳۳
- ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرچن سنگھ، موہن سنگھ اُسما گرداس پُر ۷۴۹
- ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ، زرنجن سنگھ چمبل امرتسر ۷۵۸

- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۷۶۸
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۷۷۳
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۷۷۶
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کیسورام دے گرہ جنڈو کے سرہالی امرتسر ۷۸۱
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۷۸۴
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۸۰۳
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۸۰۵
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ایشر سنگھ پریم سنگھ دے گرہ بگے امرتسر ۸۰۹
- پہلی پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۱۵
- ۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۵
- ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا کرنال ۸۳۸
- ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر کرنال ۸۴۰
- ۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ہریانہ ۸۵۰
- ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نیشنل ہائی سکول بادشاہ پُر ہریانہ ۸۵۵
- ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ---- گڑگاؤں ہریانہ ۸۵۷

- ۰۹ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۸۶۷
- ۱۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ لنگر پُرا اتر پردیس ۸۷۹
- ۱۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹ چھوٹی اتر پردیس ۸۸۶
- ۱۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی پریمی دیوی دے گرہ گراس منڈی اتر پردیس ۸۸۷
- ۱۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹ چھوٹی اتر پردیس ۸۸۹
- ۱۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی درباری لال دے گرہ گاجیباد اتر پردیس ۸۹۹
- ۱۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی درس سنگھ دے گرہ دھیر پُر ڈھکا دلی ۹۰۱
- ۱۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ نرنکاری نال دلی ۹۰۵
- ۱۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ سکھور بستی دلی ۹۰۸
- ۱۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی دلی دربار دے گرہ پہاڑ گنج دلی ۹۱۷
- ۱۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی سُرپ سنگھ دے گرہ چانکیا پُری دلی ۹۲۸
- ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ چانکیا پُری دلی ۹۳۳
- ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی چندہ سنگھ، راج سنگھ دے گرہ پرتاپ نگر دلی ۹۳۶
- ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ دلی ۹۴۲
- ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کرول باغ دلی ۹۴۷

- ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی نرتن سنگھ دے گرہ دلی دربار ۹۴۸
- ۱۴ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۵۳
- ۱۵ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۶۵
- ۱۵ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۷۰
- ۱۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۷۶
- ۱۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۹۷۹
- ۱۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی کوڑا مل دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۴
- ۱۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۷
- ۱۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۹
- ۱۸ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی لیپھٹینینٹ ہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۰۱
- ۱۹ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی اورنگزیب دے مقبرے اتے کھلدا آباد مدھ پردیس ۱۰۲۲
- ۱۹ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۲۲
- ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۲۹
- ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۳۶
- ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی جگیت سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۰

- ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی سرمیل سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۱
- ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۳
- ۲۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ پونہ --- ۱۰۴۴
- ۲۱ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ پونہ ۱۰۵۶
- ۲۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہرچند سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۶۳
- ۲۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی گر بلوندر سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۶۹
- ۲۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی گردیو سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۷۰
- ۲۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۷۰
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۱
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی پریتم سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۶
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۷
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی گیان سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۹
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۹۰
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی گربخش سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۹۲
- ۲۳ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی مل سنگھ، سنتوگھ سنگھ، اوم پرکاش سکندر آباد ۱۰۹۳

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی بے

☆ پہلی کنگ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ☆

سو پُرکھ زرنجن چڑھیا چا، سچکھنڈ دوار بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ زرنجن سرگن میلایا آ، ہر پُرکھ زرنجن سیو کمائیندا۔ جگ جگ وچھڑے پھڑ پھڑ
 بانہہ، ایکنکارا انگ لگائیندا۔ دو جہاناں دیپ جگا، آد زرنجن نور دھرائیندا۔ درگاہ ساچی سچ نشانہ اک جھلا، ابناسی کرتا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 وِشن برہما شو اٹھا، سری بھگوان راہ جنائیندا۔ آتم پر ماتم پردہ لاہ، پاربرہم پر بھ بھو کھلائیندا۔ نیتزنن اک اٹھا، اکھ پر تکھ آپ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی پندھ
 مکا، اپنا پلو آپ جھڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچی خوشی منائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 لیکھا چکیا میرا تیرا، تیرا میرا بھو نہ رانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن دیونہارا ساچا گیار، گیار اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایکنکارا ناؤں رکھائے سنگھ شیرا، روپ رنگ رکھ نہ
 کوئے وکھائیا۔ آد زرنجن کر پرکاش مٹائے اندھیرا، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا وسائے سچا کھیرا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ سری بھگوان درگاہ لائے
 اپنا ڈیرہ، در دربارا آپ سہائیا۔ پاربرہم پر بھ آپے جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کوئے وکھائیا۔ کرے کھیل اک اکیلا، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیا۔ دھار
 بندھائے گرو گرو چیل، چیل گرو کرے کُٹمائیا۔ بودھ اگادھی سجن سہیلا، میت مٹر پیارا میرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی

بیٹھا رہیا ویہلا، گر اوتاراں سیوا لایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہویا خوش، خواہش اپنی آپ جنایندا۔ جگ چوکڑی رہیا لگ، نظر کسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دا بوٹا پُٹ، لوک مات لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایک نام پڑھائی ٹک، طرز راگ نہ کوئے سنانیندا۔ سچ نشانیوں سارے گئے اک، تیر انداز نہ کوئے جنایندا۔ جیون جیون پینڈا گیا ٹک، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم سب دے کولوں رہیا بچھ، لگیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ ویکھنہارا چارے گٹھ، دہ دشا پردہ لاہندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بیٹھا رہیا کر کے چپ، اپنا ناد نہ کسے سنانیندا۔ کسے ہتھ نہ آیا اندھیرے گھپ، چودس چند نہ کوئے رُشنائیندا۔ اپنی کرنی آپے اٹھ، اپنی کار آپ کمائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی بنت نہ کوئی بُت، رُوح رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ مات پتا نہ کوئے پُت، جننی جن نہ کوئے اکھوائیندا۔ ماس برکھ نہ کوئے رُت، دوس رین گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہویا دیال، گھر ساچے خوشی منایا۔ اتم ہویا حل سوال، باقی کوئے نظر نہ آئیا۔ لہنا دینا چکایا کال مہاکال، مہما اپنی آپ جنائیا۔ سچ دوارا سچ سچی دھر مسال، سچکھنڈ دے وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد کرے پرتپال، پرتپالک بے پرواہیا۔ دو جہاناں چلے نال نال، سگلا سنگ رکھایا۔ سدا سہیلا بنے دلال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک وڈیایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، کرنی کرتا آپ جنایندا۔ داتا دانی بن انجان، بالا اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن رُپ ہو پردھان، سرگن اپنا بھیو چکائیندا۔ نیرتین کھول مہان، اکھ اکھ نال ملائیندا۔ جوتی جوت نور دو جہان، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر آپ وڈیائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن دیاندھ، اپنی دیا کمائیا۔ نو نو چار کر کر بدھ، بدھ ناتا لئے جڑایا۔ آپے کرے کارج سدھ، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر ہر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ دوارا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ نرگن نور کر اجیارا، ظہور اپنا آپ پرگٹائیندا۔ شاہ پاتشاہ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان جودھا سوربیر وڈ بلکارا، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ نام ندھان شبد اگنی بول جیکارا، جے جیکار الائیندا۔ در درویش بن بھکھارا، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیندا۔ وست امولک دیونہار آپ بھنڈارا، وڈ بھنڈاری آپ

ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے بھون دھنی ویس وٹایا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، ساچا مندر دے سہایا۔ آد نرنجن دیک بآل، نورو نور کرے رُشایا۔ ابناسی کرتا بن پرتپال، سیوا اپنے ہتھ وکھایا۔ سری بھگوان ہو دیال، دین اپنے گلے لگایا۔ پاربرہم اولڑی چال، چال نرالی اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا رہیا سہایا۔ پاربرہم پرہ پاپا پھیرا، پھیری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں چاؤ گھنیرا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ اٹھائیندا۔ وشن برہما شو وکھائے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ نو نو چار چکائے گیرا، اُلٹی لٹھ آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ گرہ مندر سوہے آپ، اپنا گھر آپ وڈیائیا۔ آپے کروڈ پرتاپ، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی جپاونہارا جاپ، جپ جپو جپو سمجھایا۔ دو جہاناں مائی باپ، پتا پوت کھیل کرایا۔ نرگن سرگن سجن ساک، سگلا بندھن پانیا۔ لکھ چوراسی مائی خاک، پنج تت کرے کُڑمایا۔ نرگن جوت نور للاث، گرہ مندر اک رُشایا۔ سچ سندیسہ شبناد، دُھن آتمک راگ سُنایا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، گوپی کاہن راس رچایا۔ آد جگاد جگ جگستسرگن نرگن وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر ایک رنگ رنگایا۔ ساچے گھر ہر ساچا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ نو نو چار پوری ہوئی منگ، منگت اپنا ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ گرکھ گرکھ ہرجن ہر بھگت ساچے سنت ویکھ چند، چند چاندنا نور چکائیندا۔ ست ستواد برہم برہما آتم پرما تم برہم پاربرہم جنائے اک اند، اند اند وچ وکھائیندا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا ڈھاہی کندھ، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھائیندا۔ نو ست کٹیا پندھ، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ گیت سہاگی سوہلا چھند، سو پُرکھ نرنجن آپے گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیندا۔ رنگ رنگیلا ایکنکار، گھر ساچے خوشی منایا۔ جن بھگتاں ہو یا سچ دیدار، کر درس حرص مٹایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے وچ سنسار، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ نو نو چار وچھڑیا رہیا سانجھیا، یاری مات نہ کسے لگایا۔ رسنا کہہ کہہ گئے گر اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ مقامے حق وسے پروردگار، محل اٹل کرے رُشایا۔ سمجھنڈ دوارے بہے آپ نرنکار، نانک نرگن گر رہیا جنایا۔ کبیر

جُلاہا کرے نمسکار، دوئے جوڑ سیس جُھکایا۔ جس دی چار جُگ گاؤندے گئے وار، وارتا مات سُنایا۔ سو صفت صلاحی بے پرواہی پرگٹ ہونا آپ نرنکار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ سچ بھومکا ویکھ سنسار، وڈ سنساری دیا کمایا۔ مندر سوہے اک دوار، در دروازہ آپ کھلایا۔ جُگ چوکڑی وچھڑے میلے میلنہار، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھایا۔ اوچاں نیچاں کر پیار، راؤ رنکاں راہ دکھایا۔ کاغذ قلم شاہی نہ پاوے سار، کاتب لیکھ نہ کوئے چُکایا۔ چار وید گئے ہار، پُران اٹھاراں نیر وہایا۔ شاستر سمرت گیتا گیان نہ کوئے وچار، تریلوکی ناتھ بن اناتھ، بیٹھا سیس جُھکایا۔ عیسیٰ موسیٰ کلمہ کلام الٰہی نور کسے مکتب پڑھے نہ کوئے گاتھ، کلمہ کلام نہ کوئے جنایا۔ سچ امام ویکھنہار نظام، سچ دوارے ایکائین اٹھایا۔ پیر پیغمبر کر غلام کراؤندارہیا سجدہ سلام، حدیث جگدیش اک پڑھایا۔ کرے کھیل نوجوان، رُپ رنگ نہ کوئے نشان، بھیکھ نظر کوئے نہ آیا۔ نانک گوہند دے دے دان، اک دکھائے سچ نشان، جُھلدارہے دو جہان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ اکال، سچکھنڈ وسائے سچی دھر مسال، میلا میل میلنہار، دیا باقی ایکال، کرے کھیل دین دیال، آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا ناؤں دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے خوشی منایا۔ ہويا خوشال آپ کرتار، بھيو کسے نہ آیا۔ کُجگ انتم ہو تیار، ترے گن اتینا ویس وٹایا۔ مندر مسیتاں وسيا باہر، جگت انگيٹھا رہیا تپایا۔ گیتا گیان نہ پاوے سار، اٹھاراں دھیائے نہ پندھ مُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چڑھیا چکھا وچ سنسار، اگنی ہون نال ملایا۔ سب دا لیکھا جُگ جُگ دیوے پاڑھ، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ پاربرہم دی سارے تكدے رہے آڑ، نیوں نیوں اپنا سیس جُھکایا۔ کہندے رہے لاشریک واحد گاڈ، نورو نور نور دھرایا۔ کسے ہتھ نہ آئی حاد، محدود حد نہ کوئے کرایا۔ اُچی کوک دیندے رہے بانگ، نعرہ نوبت نام وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منایا۔ ساچا گھر اکو ایک، ایکنکارا آپ جنائندا۔ جس دا کوئے رُپ نہ کوئے رکھ، نیترنن نظر کسے نہ آئندا۔ جس دی صفت کر کر گیا گر دسمیش، دس دس ماس بھيو نہ پائندا۔ تس صاحب اگے چلے نہ کسے کوئے پیش، پیشہ سرب جگت جگت مات کمائندا۔ جس دی پوجا کردے وشن برہما شو مہیش، کوٹن کوٹ سیس نوائندا۔ آد جگاد جس دا اکو سچا دیس، پردیس پھیرا کوئے نہ پائندا۔ جس مندر رہے ہمیش، سو مندر ہتھ کسے نہ آئندا۔ جس دوارے بہہ بہہ رہیا کھیڈ، ساچی کھیڈ آپ جنائندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا آپ کمانیندا۔ ساچی دیا سری بھگوان، اپنی آپ جنایا۔ کلج انتم ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ سبکھنڈ دوارا کر پروان، پروانہ نام ہتھ پھڑایا۔ لوک مات ہو پردھان، پردھاگی اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میلے آن، آپ اپنا بندھن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس دس گئے نشان، نشانہ اپنا دے جھلایا۔ کرے کھیل نوجوان، بردہ بال روپ نہ کوئے وٹایا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا بے پچان، بے نظیر نظر کسے نظر نال نہ ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پرکھ زرنجن آپ کرانیندا۔ جگ چوکڑی دیندارہیا لارا، بھیو ابھیدا آپ چھپانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے سہارا، سچ سچ سچ گن آپ سمجھانیندا۔ کلج انتم پرگٹ ہووے نہ ہکنک زرائن ز اوتارا، جس دا بھیو کوئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن چارے بانی بول جیکارا، بے جیکارا نعرہ اکو لائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکھانیندا۔ سبج تریتا دواپر کلج انتم کرے پار کنارہ، تیرا کھیوٹ کھٹا بن بن مات چلائیندا۔ وشن برہما شو دے آدھارا، کروڑ تیتیساکھول کوڑا، سُرپت اند آپ اٹھانیندا۔ بھگت بھگوان لائے اکھاڑا، آپے دیکھے ویکھنہارا، دوسر سنگ نہ کوئے رلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی آپے کر، اپنی خوشی آپ منایا۔ گرگھ گر گر آپے ور، ور اکو اک سمجھایا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نظر نہ آئیا۔ سنت سہیلے گھاڑن گھر، گھر گھر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ محلے آپے چٹھ، گرہ مندر سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم لئے پھڑ، پلو اپنے ہتھ رکھایا۔ کرے کھیل زرائن ز، ناری کنت بیج سُبھایا۔ زرنجن جوت نور دھر، اگیان اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منایا۔ گھر ساچے بہہ سری بھگوان، اپنی خوشی آپ جنانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مارو دھیان، دھیرج وان آپ سمجھانیندا۔ ہر پرگٹ ہو یا اکو کاہن، نام بنسری ہتھ رکھانیندا۔ لوک پر لوک دے پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھانیندا۔ نام دھرائے ہر امام، امام امامہ ویس وٹانیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، چوڈاں طبقاں پھول بھلائیندا۔ سب دا لیکھا مکے حرام، حلال اپنا رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھانیندا۔ اپنا کھیل کرے حق، حقیقت آپ جنایا۔ کلج انتم پیر پیغمبراں اُتے پیا شک، ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ بن بن پاندھی گئے تھک، پینڈا سکے

نہ مات مُکائیا۔ دے دے سکھیا گئے اک، ساچی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سجدہ کر کر رگڑیا نک، نام نکیل کوئے نہ پائیا۔ چوڑاں طبق کھول ہٹ، ساچی
 وست نہ کوئے وکائیا۔ منکا منکا مالا تسبیح رہے رٹ، رٹا دین مذہب لڑائیا۔ شرع کوئی نہ کڈھے وٹ، لاشریک نہ کوئے دکھائیا۔ دوتی میٹے نہ کوئے پھٹ،
 فتویٰ غیر نہ کوئے دکھائیا۔ سہاگ نہ دے کوئی نتھ، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ اللہ رانی نہ کوئی پت، پت پر میثور بھلیا سچا ماہیا۔ کلجک پریم اندر گئی
 پھس، پھاندی کوئے نہ آنت تڑائیا۔ چاروں کُٹ رہی نٹھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جدھر دیکھے کُلی کُھ، ساچا ونج نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو یا خوشال، آپ اپنا بھو چکانیدا۔ اٹھو دیکھو سارے کرو دھیان، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ پُرکھ ابنا سی
 ہو مہربان، اپنی کل آپ دھرائیدا۔ چوڑاں و دیا میٹ نشان، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ اکھر وکھر کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیدا۔ چرن کول دے
 دھیان، دھیان دھیان نال ملائیدا۔ ساچا راگ سنائے کان، تندہ تند نہ کوئے ہلائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیدا۔ خوشی ہو یا آپ بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ غریب نمائیاں آپے ملایاں، مہربان اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنی گودی چکے آن، جگ جگ ہر جو خوشی
 دکھائیا۔ جس دے کھمے اندر کوٹن کوٹ رام کرشن کاہن، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو صاحب بردا بنیا غلام، در در اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھائیا۔ اپنا کھیل دے کرتار، ہر ہر جو دیا کمائیدا۔ نیتز دیکھو گراوتار، پیر پیغمبر آپ ملائیدا۔ رُت رُتڑی
 سوہے بھلوڑ، پت ڈالی آپ مہکائیدا۔ پاربرہم پر بھ لوک مات لائی اک گلزار، گلشن اپنا آپ کھلائیدا۔ آد جگاد جگ جگ رہے اک بہار، خزاں روپ نہ
 کوئے وٹائیدا۔ لکھ چوڑاں وچوں چھٹی چھٹی مار لکار، حد حدود وند وندائیدا۔ گرگھ گرگھ اندر واڑ، آگے ہو ہو اپنا واسطہ پائیدا۔ بن گر سکھاں کوئی نہ
 مددگار، یاری یار نہ کوئے نبھائیدا۔ بن بھگتاں کرے نہ کوئے پیار، دو جہان خالی نظری آئیدا۔ بن سنتاں ملے نہ سچ دیدار، دید عید چند نہ کوئے
 چڑھائیدا۔ بن گرگھاں کوئے نہ دے آدھار، ترسنا مات نہ کوئے نبھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیدا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر دیکھو کھیل، ہر سنگر آپ دکھائیا۔ بھگت بھگونت کر کر میل، میلا ہر دوار لگائیا۔ جگ جگ وسدا رہیا دھام نویل، کلجک انتم ویس وٹائیا۔

رُوپ دھرايا گروگر چيل، چيلاگر آپ اکھوانيا۔ گھر گھر در در سگن منا چڑھائے تيل، بن پاندھی پھيرا پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھيل رهيا سمجھائيا۔ گر اوتار پير پينمبر کھولو اکھ، هر آخر آپ جنايندا۔ لکھ چوراسي نالوں کيتے دکھ، بھگت بھگوان آپ دکھائيندا۔ جنہاں بچھے هويا آپ پرتکھ، پارکھو اپنا ناؤں دھرائيندا۔ سچ دوارے کر اکھ، اکو رنگ دکھائيندا۔ جگ چوکڑی مارگ چلدا مندر مسجد شودوالے مٹھ، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ جنايندا۔ ساچا بھيو دسے نرنکار، نرگن آپ جنايندا۔ تيمي اوتار گئے ہار، بھگت اٹھاراں پندھ مکائيا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر پکار، انجيل قرآناں ليکھ جنايندا۔ نانک گوہند بول جیکار، چيو جنت جگت سمجھائيا۔ سرب جياں داسا نجھياري، اکو اک بے پرواھيا۔ انتم سارے گئے ہار، مارگ اک نہ کوئے رکھائيا۔ ساچا نعرہ سچ نہ دسے کسے جیکار، جو ميلا لئے ملائيا۔ کوئی رام کرے پيار، کوئی کرشن سيس نوائيا۔ کوئی موسیٰ مگے دیدار، کوئی عیسیٰ نور خدايندا۔ کوئی محمد کہے يار، ياری ياراں سنگ رکھائيا۔ کوئی نانک کہے نرنکار، کوئی گوہند سيس جھکائيا۔ کوئی کہے ستنام کرتار، کوئی واگرو ڈھولا گائيا۔ ساچا بھيو نہ پایا چيو وچ سنسار، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ليکھا دئے جنايندا۔ گر اوتار پير پينمبر هر رهيا دس، دہ دشا آپ دکھائيا۔ ويکھو هر جو ہويا دس، بھيو ابھيد گھلايا۔ اکو اکھر دس کے گيا پھس، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائيا۔ چار گنت نہ جائے نٹھ، دہ دشانہ پندھ مکائيا۔ ساچے بھگتاں هويا اکھ، در گھر وڄي سچ ودھائيا۔ نہ کوئی تير تھ نہ کوئی تٹ، کنارہ کوئے نظر نہ آيا۔ چوواں لوک نہ کوئی ہٹ، چوواں طبق نہ کوئے وڈيائيا۔ نہ کوئی مندر مسجد مٹھ، شودوالا رُوپ وٹائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھيل رهيا سمجھائيا۔ ساچا کھيل سري بھگوان، ايکا ايک جنايندا۔ اکو اکھر اک گيان، ايکا وار پڑھائيندا۔ پير پينمبر گر اوتار رسنا جھوا سارے گان، گا گا شکر منائيندا۔ آتم پر ماتم ديوے دان، داتا دانی کھيل کرائيندا۔ پاربرہم دا برہم نشان، برہم بوٹا آپ لگائيندا۔ لکھ چوراسي کر پردھان، پنج تت ناچ نچائيندا۔ ترے گن مایا کر پروان، پر م پُرکھ ويکھ دکھائيندا۔ سنجگ تريت دواپر کھيل مہان، کلج اپنا رنگ رنگائيندا۔ کھتری براہمن شودر ویش ديوے گيان، ايکا پردہ آپ گھلايندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ لگائيندا۔ ساچا مارگ پاربرہم، برہم اپنا آپ لگائيا۔ نرگن رُوپ نرگن دھرم، نرگن راہ چلائيا۔ نرگن ذات پات نرگن ورن، نرگن ونڈ

وڌاڻيا۔ نرڱن شاه پاتشاہ نرڱن سرن، سرنگت اک سمجھائيا۔ نرڱن کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڌ وڌياڻيا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا بھيو رهيا کھلاڻيا۔ نرڱن پر ماتم نرڱن آتم، آتم پر ماتم بھيو چکائيندا۔ نه کوئی جانے دهرم سنام، سنام اپنا رنگ وکھائيندا۔ بھيو کھلا و نهارا باطن، ظاها اپنا رُپ وڌائيندا۔ ليکھا جانے مڻول قاتل، قتل گاه آپ سمجھائيندا۔ آپے بنيا رهے مقدس باطل، بے وفا کھيل کرائيندا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کړپا کر، اپنا بھيو آپ جنائيندا۔ ساچا بھيو جيو ايش، جگديشر آپ جنائيا۔ جگ چو کڙی چلے ريت، ريتوان پھيرا پائيا۔ گر اوتار پير پينمبر گا گائے گيت، گيت سهاگی وڌولا گائيا۔ وڌاڻ وڌ وڌ گئے مندر مسيت، مسه حل نه کوئے کرائيا۔ انتم اودھ گئی بيت، ويلا سب دارهيا مکائيا۔ پرگٹ هويا آپ انڊيڻ، انڊيڻي کار کمايا۔ گر اوتار پير پينمبر آپے جيت، جت اپنے هته رکھائيا۔ پھير جن بھگتاں کرے سچ پریت، لوک مات دے وڌياڻيا۔ پھڙ پھڙ مڻي کيتے کوڙے ربيڻ، اپنا نام رس بھرائيا۔ آپے وڌهيا اندر چيت، چت وت ڏھوڙی کوئے نه پائيا۔ آپے گائے سهاگی گيت، گو بند اپنا ناو وڌياڻيا۔ ليکھا جانے هست کيڻ، اوچ پنج بھيو مکائيا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا راه اک جنائيا۔ ساچا راه نرڱن نرڱن رنگ، رنگ رنگيلا آپ جنائيندا۔ نرڱن سچ نرڱن پلنگ، نرڱن نر هر هنڌ هائيندا۔ نرڱن نام نرڱن مردنگ، نرڱن تار ستار هلائيندا۔ نرڱن رس نرڱن انند، انند انند وچ وکھائيندا۔ نرڱن نور نرڱن چند، نرڱن چاندنا چند چکائيندا۔ نرڱن کھنڊ نرڱن برهمڻڊ، نرڱن اپنی وڌ وڌائيندا۔ نرڱن سورج نرڱن چند، نرڱن گنگ منڊل رُشائيندا۔ نرڱن وسه سڄھنڊ، نرڱن لوک مات پھيرا پائيندا۔ نرڱن سور پير سرنگ، نرڱن شهنشاہ اکھوائيندا۔ نرڱن چله تير کمند، نرڱن تيز کٽار چکائيندا۔ نرڱن نرڱن کرے جنگ، نرڱن نرڱن وار رکھائيندا۔ نرڱن نرڱن پائے بندھ، پنج تت کايا پردہ پائيندا۔ نرڱن نرڱن گائے چھند، گر اوتار ناو دهرائيندا۔ نرڱن سهاگن نرڱن رنڊ، نرڱن کنت کٽوئل وڌائيندا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کړپا کر، اپنی کرنی آپ کمائيندا۔ نرڱن کرنی کرے کرتارا، قدرت نرڱن رُپ وکھائيا۔ نرڱن بڻھے ساچی دھارا، نرڱن ليکھا دے مکائيا۔ نرڱن آوے جاوے وچ سنسارا، نرڱن مارگ ايکا لائيا۔ نرڱن کرے کھيل اگم اپارا، الکھ اکھنا وڌ وڌياڻيا۔ نرڱن سرڱن سَتجگ تريت دواپر ديندارهيا لارا، بھيو ابھيد نه کوئے سمجھائيا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھيل ساچا هر، ساچی سکھيا اک

سمجھائی۔ ساچی سکھیا ہر داتار، داتا آپ جنائند۔ آتم پر ماتم کر پیار، پر م پُرکھ بھو چکانند۔ سمجھند داسچ و ہار، لوک مات جنائند۔ در دروازہ کھول کواڑ، گرہ مندر آپ سہائند۔ بھگت بھگونت اک و ہار، بن بوباری آپ جنائند۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائند۔ ساچا مارگ ہر جو ہر سنگت، سگلا سنگ رکھائی۔ نہ کوئی انکڑا نہ کوئی انکت، انک لیکھ نہ کوئے بنائی۔ نہ کوئی پاندھانہ کوئی پنڈت، ساچی و دیا نہ کوئے پڑھائی۔ نہ کوئی داتا نہ کوئی منگت، بھچھیا نام نہ کوئے ورتائی۔ نہ کوئی گر نہ کوئی سنگت، کلجک انت سنگ نہ کوئے نبھائی۔ پُرکھ ابناسی سارے کیتے کھنڈت، کھنڈا اپنے ہتھ رکھائی۔ در درویش بنے در منگت، بیٹھے سیس جھکائی۔ دروہی خدائے نبی رسول کہن اسیں بھیسے بن کے پنکٹ، شرع مذہب نہ دین کوئے وڈیائی۔ گرٹھ ٹٹا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم تیری سرنائی۔ تیرا چرن دوارا ساچا جنٹ، دوجا در نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائی۔ ساچا کھیل تگومیت، متر پیارا آپ جنائند۔ پُرکھ ابناسی چلائی ریت، لوک مات سمجھائند۔ بھگت بھگوان مل مل گائن اکوگیت، سوہنگ سوہلا آپ سہائند۔ سچ دی سچ پریت، گھر ساچے آپ لگائند۔ بچھلی سب دی گئی بیت، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائند۔ سرشٹ سبائی لئی جیت، آپ جتیا کدے نہ جائند۔ غریب نماں نال گنڈھ لئی پیچ، دو جہان نہ کوئے کھائند۔ شہنشاہ بنیا آپ ناچیز، گرکھاں مات وڈیائند۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں نہ گیا پیچ، اپنا بھو نہ کسے کھائند۔ چھوٹیاں بالیاں پوری کرے ریکھ، سر اپنا ہتھ لگائند۔ دو جہان جے کوئی لا کے ویکھے نیچھ، نیتز نظر کسے نہ آئند۔ اکو نانک دتی نکی جھیت، کبیر تاکی بند دکھائند۔ ساریاں پیسن لیا پیس، ہر جو چکی آپ چلائند۔ اٹھ کے سارے ویکھو خالی ہوئے کھیس، سودا ہٹ نہ کوئے وکائند۔ نہ کوئی شرع نہ حدیث، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائند۔ پھڑ پھڑ باہوں رہیا گھسیٹ، عیسیٰ موسیٰ سیس جھکائند۔ کروٹ دے نہ بدلیں پیٹھ، نیتز نیناں نیر وھائند۔ تیرا رل کے گائیے گیت، سوہنگ ڈھولا موہے بھائند۔ تیرے چرن کول امرت آب حیات پیئے لا کے جھیک، رسناکھ نہ کوئے دکھائند۔ تیری سچی دے ریت، ذات پات نہ کوئے بنائند۔ لیکھا چکیا مندر مسیت، وقت پنج نماز نہ کوئے پڑھائند۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائند۔ واہ وا تیرا کھیل لگا سوہنا، گر اوتار خوشی منائی۔ ہر سنگت وچ بہہ کے کسے نہ رونا، سکھ سکھ وچ ملایا۔ آتم میل

دُرمَت دھونا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آتم اتر تیرے جوگا ہونا، ہور نہ کوئے ساک سجن بھین بھائیا۔ اِکو پنج ساچا بونا، امرت بوٹامات لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ ویکھو کھیل ہری دوار، ہر ساچا آپ جنائیدا۔ سنجگ دا سچ پیار، ہر سنگت وچ پرنائیدا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش کر تیار، تت اِکو اک دکھائیدا۔ برہم مت دے ادھار، من مت موہ چکائیدا۔ گت مت جانے کرتار، دوسر بھو کوئے نہ آئیدا۔ رتھ
 چلائے وچ سنسار، بن رتھواہی سیو کمائیدا۔ ساڈھے تن ہتھ کر تیار، مندر اندر آسن لائیدا۔ نرگن جوت نور اُجیار، پُرکھ اکال ویس وٹائیدا۔ اجوئی
 رہت ہو تیار، انھو پرکاش کرائیدا۔ رکھی مُنی گئے ہار، اپنی رکھ نہ کسے دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔
 ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرنی آپ جنائیا۔ سچھنڈ دا سچ وہار، لوک مات پرگٹائیا۔ اِک نو دا اِک اکھاڑا، اِکناکارا آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جگت ریتی دے سمجھائیا۔ جگت ریتی دے آپ، آپا آپ چھپائیا۔ ست ستوادی سچا جاپ، گھر ساچے آپ جپائیا۔ ایکا اکھڑ ایکا پاٹھ،
 ایکا وار پڑھائیا۔ دو جہاناں پار گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئے ڈبائیا۔ لہنا دین چکائے مات، باقی کوئے نظر نہ آئیا۔ جن بھگتاں دھوڑی مستک خاک، کُٹا اپنا
 آپ چکائیا۔ ہر جن اُپجائے ساچی ذات، ذات اپنی نال ملائیا۔ گرگھ تیری نہ ہوئے وفات، فاتحہ سب دا دے پڑھائیا۔ اُنی کنگ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے
 اِک جماعت، اِکو اکھڑ دے سمجھائیا۔ سچھنڈ دی سچ کنات، شبد دیوار آپ دکھائیا۔ جے کوئی ویکھے مار جھات، بھگت دوارا دے درسائیا۔ جس دوارے
 پرگٹ ہوئے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا مارگ دے لگائیا۔ اُنی کنگ نیلا بانا، ہر ہر جو آپ سہائیا۔
 کرے کھیل وڈ جروانا، جابر جبر بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ دیوے راجا رانا، حکم حاکم آپ جنائیا۔ سب نوں مٹنا پئے بھانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ امام مہدی
 جس درشن پانا، مُسلم سُنّی دے سنائیا۔ رام کرشن جس چرن دھیان لگانا، سرن چرن دے وڈیائیا۔ نانک گوہند جس گود سہانا، تِس گودی لے اٹھائیا۔
 ورنّاں برناں دے فرمانا، فُرنا سب دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ اُنی کنگ پنتھ خالصہ، ہر خالص دے
 سمجھائیا۔ جس دی کردے رہے لالسا، سولالن آیا ماہیا۔ نیتز کھولو لاہو نندرا آلسا، آلس سب دا رہیا گوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو کردا رہیا مالشاں،

لوک مات مرد مردان بنائیا۔ سو سب دا انتم بنیا ثالثا، لیکھا حق مُکائیا۔ کرن آیا اک عدالتا، عادل اپنا رُپ وٹائیا۔ بچھوں دیوے نہ کوئی الامتا، علما چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ آپ رہے صحیح سلامت، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ایہتھے کسے نوں کرے نہ کوئی ممانتا، سُنے فریاد سچا ماہیا۔ انتم دینی نہ کسے ضمانتا، بریخانہ نہ کوئے دکھائیا۔ اگو گوبند آیا دین شہادت، شہنشاہ اپنے سنگ رکھائیا۔ سب دی لیکھے لائے عبادتا، اپنی جھولی پائیا۔ اٹھ اٹھ کر لو آپ تعاقبا، بچھا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا لیکھ لکھے شاہ انگلیڈ، انگلستان آپ جنائندا۔ انتم خالی دے لینڈ، لینڈ مارک آپ دکھائندا۔ نہ کوئی فرینڈ نہ فرینڈ، فرماں بردار نہ کوئے اکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائندا۔ ساچا لیکھا لکھے شاہ ایران، عرب ترکستان نال ملایا۔ پُرکھ ابناسی چاڑھے اک طوفان، تحفہ سب نوں دئے پچائیا۔ ثابت رہے نہ کوئے ایمان، صدق صبورِی نہ کوئے ہنڈھائیا۔ آپ بدلن آیا نظام، نظم اکو نام سنایا۔ چل کے بردے بنو غلام، غُربت کوئے رہن نہ پائیا۔ درشن کرو اک امام، جس نوں محمد سیس جھکائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، پیر پیغمبر نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ لاشریکا، ہر اپنا تھم ورتائندا۔ ڈونگھی دھار اٹھائے امریکہ، امر اپد اک جنائندا۔ انتم ویلا آیا نزدیک، نیڑے ہو ہو کھیل کرائندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، ابھل بھل کدے نہ جانندا۔ آگے پین نہ دیوے تاریخہ، تاریک اندھیرا آپ گوائندا۔ جس دی موسیٰ رکھا گیا اڈیکا، عیسیٰ نیناں راہ تکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائندا۔ ساچا تھم گھلے چپنا، چرانت کوئے نہ لائیا۔ انتم سب نوں ہونا پئے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچے آسو پاونہارا زینہ، شاہ سوارا سچا ماہیا۔ سب دا پاڑنہارا سینہ، تیر نشانہ اک چلائی۔ ویکھنہارا کنگ رُت مہینہ، رُترِی اپنی نال ملایا اٹھاراں سال بیٹھا رہیا بن نابینا، اپنی اکھ نہ کدے گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دئے گھلائی۔ سچ سندیس رُوس نریشا، ایک ایک جنائیا۔ اپنا دسن آیا بھیا، بھیا ابھید گھلائی۔ آگے چلے نہ کسے کوئی پیشہ، زمیں اسمان نہ کوئے لڑائیا۔ بُدھ مت دی کھیڈے کھیڈا، جیون جگت نہ کسے جنائیا۔ کوڑی کریا کیتا تیرے جیڈا، چاروں کُنٹ رہی بھوائیا۔ انتم سب دا ہوئے اکو نیتا، نہکُنک بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی کر کر ویتا، شبدی شبد دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو مہربان، مہربان دیا کمائی۔ سندیہ دیوے مغل پٹھان، نام ندھانا اک جنایا۔ چُغلی چُغل نہ لائے کوئے وِج جہان، پردہ اپنا آپ چُکایا۔ ساچے تخت بیٹھا نوجوان، حُجرہ اِکو اک سُبھایا۔ رل کے سارے کرو سلام، علیکم ملے مات وُڈیایا۔ انتم چُھپین والا بھان، کرن چند نہ کوئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کم کرے خاص، خواہش سب دی پور کرانیدا۔ تھم دیوے شاہ فرانس، پھانسی سب دے ہتھ وکھانیدا۔ سوکھالین نہ دیوے سانس، ساہ ساہ اپنا نام وکھانیدا۔ نوکھنڈ پر تھی پاوے راس، بن نوآ سانگ ورتانیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پیر پیغمبر پرگٹائے اپنی شاخ، شناخت اِکو اک جنانیدا۔ شاہ تُرکی کرے گھات، گھاؤ اپنا نام لگانیدا۔ بن ہر نہ کوئے نجات، بن خُدا خُدی نہ کوئے مٹانیدا۔ رل مل پیو حیاتِ آب، عرب عربانیاں آپ سمجھانیدا۔ پر بھ دیونہارا انت اِکو خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھانیدا۔ سب نوں مٹا پئے تھم جناب، جلوہ اپنا نہ کوئے دھرانیدا۔ دو جہاناں وڈ نواب، لوک مات پھیری پانیدا۔ خالی ہتھ کرو آداب، پُن صواب بھیو چُکھانیدا۔ جس دا پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، سو خبر آپ پُچھانیدا۔ جے کسے لینا سچ جواب، گھر سدو در آ آ تھم منانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پاک خاک خاک پاک آپ کرانیدا۔ من واسنا جائے چل، چلتر ہر وکھانیدا۔ گرسکھ دوارا لئے مل، منسا موہ مُکانیدا۔ جس دوارے رہیا گھل، سو دوارا چرن کول سمجھانیدا۔ سچ پریم جانا رل، پیار گھر اک وکھانیدا۔ جتھے ملے اِکو پھل، دُوبی دست نہ کوئے ورتانیدا۔ جتھے نیڑ نہ آئے کال کل، کالکھ لُگان نہ کوئے لگانیدا۔ سو صاحب ہو یا تیرے ول، تیرے اگے واسطہ پانیدا۔ باہروں دے تیری چڑھی کھل، نچ گھر تیرے ڈیرہ لائیدا۔ انت نہ کرے چھل، چھبر اپنا نام وکھانیدا۔ گھر دپک دیا گیا بل، اگیان اندھیر چُکھانیدا۔ جس دوارے رہیا گھل، سو دوارا تیرے اندر وکھانیدا۔ آتم پر ماتم جائے رل، اگا بچھا نہ کوئے بنانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنسہرا دیوے گھر، اٹھ پال راہ تیرا آپ تکانیدا۔ اٹھ کے جا جا جا، اپنی یاد دلائیا۔ تیری صفت واہ وا، واگرو آپ گایا۔ تیرا میرا اِکو راہ، رہبر بنے جگت لوکایا۔ تیرا ناتا جُڑیا سچ سُبھا، سبق ثابت اک پڑھایا۔ رہبر بنیا آپ خُدا، راہ ساچا رہیا وکھانیا۔ جس گھر جا پھیر نہ ہوئے جُدا، جُز اپنا نہ کوئے ونڈایا۔ چلا جا چلا جا چلا جا، جب تک نہ ملے

ماہیا۔ باہوں پھڑ گل لئے لگا، تِس اگے کر عرضوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنایا۔ اُٹھ جا اُٹھ جا منّ کہنا، کہہ کہہ آپ سُنایا۔ تیرے پیچھے ہر جو رہنا، پھر پھر اپنا وقت لنگھایا۔ ساچی وسّت نام اموک پائے گہنا، گہر گہیر بے پرواہیا۔ دھام اِکٹھے اِکو رہنا، رہ رہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر گھر وِچ رہیا گھلایا۔ گرکھ پھڑی ہر جو دُور، دُوری گرکھ ہتھ پھڑایا۔ چمریے ملیا ڈھو ڈھو دھور، پاناں گنڈھ پوانیا۔ بٹوارا ویکھی ٹھگ چور، چوری ٹھگی ہر جو بھانیا۔ تریتا دواپر کلج وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی جگت جڑایا۔ آپے چڑھ کے ویکھے ساچے گھوڑ، گھوڑا نظر کسے نہ آئیا۔ غفلت اندر گیا بہڑ، بہڑی بہڑی کر کر اپنا حال سُنایا۔ ہر جو ویکھیا تکّ کے غور، گہر گہیر نین تکایا۔ پورب جنم دے وچھڑے اُنت بنائے اپنے کور، دیوے مان وڈیایا۔ دواں دوا دس گئی سور، دعوت ہر کھوائی آ۔ پرَم پُرکھ پرہہ گیا بہڑ، بوہ بھانت دے وڈیایا۔ جنم جنم دی مٹے اوڑ، امرت رس چوانیا۔ مانس جنم گیا سور، سوہرے پیئے خوشی منایا۔ جس دے سرتے آد جگاد جھلدا چور، سو چوہڑے چیار گلے لگایا۔ پھل مٹھے کیتے کوڑ، وکھ امرت رُپ بنایا۔ بدھ کری اور کی اور، کوئی بھو نہ جانے رانیا۔ کر کِریا بدلے تور، طرح طرز آپ سمجھایا۔ سسے اُپر نظر آیا ہوڑا ہوڑ، ہوکا دے دے رہیا سمجھایا۔ ہنگ برہم کرے کورا کور، دُرمت میل نہ لاگے رانیا۔ اک دُوبے دے نال دتے تور، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ پاربرہم دے نکے بالے چھوہر، اپنی اُنکلی رہیا لگایا۔ کدی چک لئے اپنی مور، موڈھے اُپر لئے لکایا۔ آپ بن کے بردا گھوڑ، گرکھ اپنی پیٹھ لکایا۔ اُنت نمسکار کرے دوئے جوڑ، جوڑی جوڑی آپ شہنشاہیا۔ گرکھاں دی سدا سدا لوڑ، بن گرکھاں ہر جو کمّ کسے نہ آئیا۔ گر سکھو تہاڈے اگے کوئی نہ زور، بن بردا سپس جھکایا۔ جدھر چاہو لو تور، تور اپنی آیا بدلایا۔ تہاڈے ہتھ پھڑائی دُور، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی وکھایا۔ جوڑی جڑی جڑیا رتھ، رتھ رتھواہی کھیل کرائیندا۔ ویکھن آیا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ نام اموک دے وتھ، وست اِکو اک ورتائیندا۔ اک دُوبے دا کرنا جس، دُوجی سکھیا نہ کوئے پڑھائیندا۔ گر سکھاں گر سکھ ملے ہسّ ہسّ، ہنس مکھ آپ ہنسائیندا۔ جن بھگتاں اگے آپے کر کے بہہ جائے بس، بستہ اپنا بٹھ وکھائیندا۔ سچ دواریوں کدے نہ جائے نسّ، گھر بہہ بہہ ڈیرہ لائیندا۔ کلج اُتم کیتے

وگھ، وگھری دھار جنائیندا۔ جگت جوڑی بھگت بھگونت کرن آیا پکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جس ککھوں کیتے لکھ، ککھوں اپنے خزانے پائیندا۔ جس دا بھو نہ سکيا کوئی دس، پردہ چک نہ کوئے وکھائیندا۔ سو نرگن آیا نٹھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے وکھائیندا۔ ہر سنگت تیرا اکھ، پر بھ سچے اکو بھائیندا۔ روداس چمارا لئے رکھ، بالمیک توڑ نبھائیندا۔ پُرکھ ابناسی اندر جائے وس، واسطہ دوہاں آگے پائیندا۔ تہاڈے پریم بدھا کس، ڈلا روپ نہ کوئے رکھائیندا۔ میری تک تک تھکی اکھ، آخر تہاڈے دوارے آئیندا۔ پرگٹ ہو آپ پرتکھ، پارس کنجن لوہا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، رتھ بھگتاں آپ چلائیندا۔ چھبی اندر اکو چھب، ہر چھبر نام لگائیندا۔ بن لبھیاں پیا لبھ، گرکھ لبھن کتے نہ جائیندا۔ اپنی ونڈی ساچی حد، حدود اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر سکھ سجن ساچے صد، صدا ایکا نام سناائیندا۔ آپ وکھائے اپنا پد، پد نربان آپ جنائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے وڈ، آگا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سال بسال بن دلال، حال احوال دلال آپ اکھوائیندا۔

☆ ۱۸ کنگ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

زبر زیر ہوئی زیر، جابر اک خُدا یا۔ بے صبر نہ لائے دیر، بے عیب بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چن اندھیر، دھواں دھار سما یا۔ آد جگاد کھیلے کھیل، خالق خلق روپ وٹایا۔ جگ چوکڑی چاڑھے تیل، صاحب ساچا سگن منایا۔ محبوب وسے دھام نوئل، حُجرہ حق آپ وڈیایا۔ الف یے کرے میل، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر لیکھ مُکایا۔ زیر زبر نہ کوئے ظاہر، ظاہر روپ دھرائیا۔ سچ خُدا نہ ہوئے کار، بل اکو اک رکھایا۔ دُجا کوئے نہ دسے غیر، غیرت اپنے وچ چھپایا۔ چوداں طبق کرے سیر، سیر گاہ اک بنایا۔ مہمان بیدوبی خیر، مہمان خلق خُدا یا۔ لیکھا جان سنجھ سویر، سرگھی اپنے رنگ رنگایا۔ درگاہ ویکھے سچا کھیڑ، کھیڑا نگر اک وڈیایا۔ نورِ الہی بنھے بیڑ، جلوہ ظاہر ظہور درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر لئے سمایا۔ زیر زبر جائے سما، سمپت آپ کرائیندا۔ اپنے وچ لئے چھپا، پردہ اوہلا آپ دکھائیندا۔ رہبر بنے نور خدا، مخلوق خلق سمجھائیندا۔ ست سروپ کر فدا، فطرت سرب مٹائیندا۔ راہ جنائے اک سدھا، صدق صوری نال ملائیندا۔ چوداں طبق پئے گدھا، پیر پیغمبر ناچ نچائیندا۔ کوئی نہ جانے ہر کا کھیل کڈا، بھیا بھیا نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر ویکھ دکھائیندا۔ زیر زبر ہوئے خاک، ہر خلق آپ سمجھائیا۔ پروردگار پاکی پاک، پت پتیت بے پرواہیا۔ صاحب سلطان سجن ساک، ساکھیاں نور رُشائیا۔ در بدر سنائے گاتھ، بے دردی درد وندائیا۔ حق جناب ساچی ذات، سچ صفات اک درڑائیا۔ دو جہان نہ ہوئے وفات، فتویٰ صادر نہ کوئے کرائیا۔ کھیلے کھیل کائنات، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ رُوح بُت باغ باغات، باغبان باغیچہ اک لگائیا۔ چودس چوداں ہوئی اندھیری رات، چن چودھویں لکھ چھپائیا۔ سچ نہ دے کوئی جماعت، کرے حق نہ کوئے پڑھائیا۔ کوئی نہ دیوے آنت نجات، وحی نازل دے دکھائیا۔ کوئی نہ بچھے باطن بات، باتل روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر رہیا کھپائیا۔ زیر زبر مارے دھا، نیتزیر وہایا۔ دروہی دروہی خدا، خدی روپ نہ کوئے وڈیایا۔ الف یے ہوئے جدا، جُز اپنا وند وندائیا۔ تیرے اتوں ہوئے فدا، سب دے اُپر ڈیرہ لایا۔ چرناں میٹھاں سیس جھکا، سجدہ در در اک دکھایا۔ کاغذ قلم لیکھ بنا، لکھ لکھ لیکھات جنایا۔ چوداں طبق وند وندا، حصہ اکو اک رکھایا۔ چار گنت پھیری پا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پیر پیغمبر آپ پڑھا، کلمہ نبی جنایا۔ رحمت کر اک خدا، رحمان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ وڈ پیرن پیر، بے عیب وڈی وڈیایا۔ اک اکلا دستگیر، دست اپنا رہیا دکھائیا۔ چوداں طبق دیوے دھیر، دھیرج سب دی رہیا مٹائیا۔ آفتاب مہتاب چڑھے اک اخیر، محراب کرے رُشائیا۔ حیات آب ٹھانڈا سیر، نیر نیر روپ دکھائیا۔ بدنہار جگت تقدیر، تدبیر اپنی رہیا سمجھائیا۔ نوری جلوہ سچ تصویر، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا گھر سہائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت حق دے درڑائیا۔ پہننہارا بستر نیل، نیلم اپنا روپ جنائیا۔ زمیں اسماناں بن وکیل، ساچا وکلا پھیرا پائیا۔ دیونہارا اک دلیل، دلبر ہر جو سچا ماہیا۔ سُننہارا سچ اپیل، اپر مپر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر رہیا اٹھائیا۔ زیر زبر جائے اٹھ، ہر ہر جو آپ اٹھائیندا۔

چار کُنٹ ویکھے گُٹھ، دِشا اپنی پھول بھلایند۔ خالی دِسن کایا بُت، رُوحِ قلوبت پاک نہ کوئے کرائیندا۔ نہ کوئے سہائے سہنجی رُت، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیندا۔ سچ محرابے کوئی نہ پئے اُٹھ، حُجرہ ہر نہ کوئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زبر زیر رنگ رنگائیندا۔ زبر زیر تیری انتم حد، حدود دئے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر گئے لد، ملا شیخ رہن نہ پائیا۔ قہے کہانیاں گئے چھڈ، جگت ڈھولامات سنائیا۔ انجیل قرآنا دے دے مت، مت متانتر گئے بنائیا۔ کرائے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھو چھپائیا۔ نور نورانہ جوت اُجالا نورِ الہی ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائیا۔ چوڈاں طبق کھول ہٹ، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ اک نگارہ وجے سٹ، ناد دُھن شنوائیا۔ پیر پیغمبر ستر بیٹھے گھت، یارڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دے خالی دِسن ہتھ، چاروں کُنٹ کوک سنائیا۔ کون کرے پوری آس، آسا تر سنا دئے مٹائیا۔ کون رکھے سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کون جنائے پار کنارہ گھاٹ، بنے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر آپ جنائیا۔ زیر زبر ہر دے دلاسا، سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ چوڈاں طبق جگ تماشا، چوڈاں لوک سلوک الائیندا۔ چوڈاں و دیا دیوے اک بھروسا، بھرم بھلیکھا آپ کڈھائیندا۔ انتم سب نے ہونا ناسا، لوک مات رہن کوئے نہ پائیندا۔ جگ چو کڑی پرگٹائیاں شاخاں، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ آپے بندارہیا راکھا، لگ لگ سیو کمائیندا۔ پیر پیغمبراں دسدا رہیا ساکھ، نبی رسول آپ پڑھائیندا۔ آپے بنیا رہیا آقا، عاقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ تن مائی دے نہ کوئے خاکہ، دھوڑی دھوڑ نہ کوئے اڈائیندا۔ نورِ الہی پاکی پاکا، پت پُنت ولس وٹائیندا۔ سچ بنائے اک جماعت، دوسر پیٹی نہ کوئے پڑھائیندا۔ لیکھا جانے باطن باتا، بہل اپنا حال سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر ویکھ وکھائیندا۔ زیر زبر پیا رو، نیز نیناں نیر وہائیا۔ چوڈاں لوک گئے سو، نیز نین نہ کوئے گھلائی۔ پیر پیغمبر ڈھو آ دیوے نہ کوئی ڈھو، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ ملا شیخ اپنا آپ گئے کھو، وست ہٹ نہ کسے وکائیا۔ کلمہ نبی نہ کرے لو، نور ظہور نہ کوئے پرگٹائیا۔ تیرے چرن نہ سکے کوئے چھو، دُور دُراڈے دین دھائیا۔ کٹاں نال سُن دے رہے تیری سو، نیز درس کوئے نہ پائیا۔ اپنے جہا آپے ہو، پر بھ اپنی کھیل کرائیا۔ آد جگاد رہے نرموہ، مُجبت حق نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر رہیا جنائیا۔ زیر زبر دتا جنا، ہر جانت بھو گھلائی۔ بخشنہارا سرب گناہ، گستاخ نظر کوئے نہ آئیندا۔ پیر

پنڃمبراں دیونہار پناہ، درگاہ ساچی دھام سہانیندا۔ صدی سدیوی دیونہارا ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ نبی رسولاں پکڑنہارا بانہہ، جگ جگ اپنے مارگ پائیندا۔ چوداں طبق لیکھا رہیا دکھا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرنی آپ کرائیا۔ اک نو دے آدھار، در ساچے ویکھ دکھائیا۔ ایکا نایاں کر پیار، پیار ویکھے سرب لوکائیا۔ نو نو گئی ہار، چار چار نہ کوئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر لیکھا آپ جنائیا۔ زیر زبر تیرا دُھر دا لیکھا، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ کدھنہارا بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ وسنہارا ساچے دیسا، درگاہ ساچی دھام سہانیندا۔ چوداں طبق جانے لیکھا، لیکھا اپنے ہتھ دکھائیندا۔ آد جگاد بھلے نہ چیتا، اُبھل بھل وچ نہ آئیندا۔ پیر پنڃمبراں دیوے نیونتا، ایکا سدا نام جنائیندا۔ جس دا لہجہ دے رہے بھیتا، سو اپنا بھو کھائیندا۔ جس دے بچھے مقبرے اندر کری واؤنتا، سو سیاں ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر نال ملائیندا۔ زیر زبر میلا میت، متر پیارا آپ بنائیا۔ نیتز ویکھو جگت مسیت، مُصلا کون رہیا وچھائیا۔ کون کرے سچ پریت، وُضو حق جنائیا۔ کون نماز پڑھے ٹھیک، ٹھیکر جھوٹا بھن جنائیا۔ کون میٹے اندھیرا تاریک، چودس چن کرے رُشنائیا۔ کون لیکھا جانے لاشریک، شرکت دیوے آپ مٹائیا۔ کون گائے سہاگی گیت، نعرہ اکو اک لاہیا۔ کون وسے دھام انڈیٹھ، درگاہ ساچی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کون لکھ چوڑا سی چوداں طبق ترے بھون جائے جیت، اون گون چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر رہیا سنائیا۔ زیر زبر کرے سلام، سجدہ سیس جھکایا۔ تیرے بردے بن غلام، پیر پنڃمبر سیو کمایا۔ توں شہنشاہ امام، تیرا حجرہ نظر کسے نہ آیا۔ چوداں طبق اک پیغام، نبی رسول آپ پڑھایا۔ تیرا سچ سچ نظام، سچ رحمت اک خدایا۔ تیرا جھلدا رہے نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تیری مندے رہے آن، در آگے جھولی ڈاہیا۔ تیری سُن دے رہے کلام، بن کتاں راگ سنایا۔ تیری سکے نہ کر چچان، بے پہچان تیرا نور نظر نہ آیا۔ انتم اکو منگیئے دان، در درویش پھیری پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہایا۔ سچ خداوند خود کریم، رحمت آپ کمایا۔ لیکھا جانے ڈنڈا میم، مُشکل اپنے ہتھ رکھائیا۔ الف یے نہ کوئے تقسیم، تعلقات نہ کوئے تڑائیا۔ زیر زبر سچ مضمون، مُجبت

اِکو اک دکھائیا۔ نُقطہ کوئے نہ جانے نوں، حمزہ رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ صاحب سچے دا سچ قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نورِ الٰہی رکھے ایکا فون، بن تندی تار رکھائیا۔ آپے بنیا رہے ممنوں، بے نظیر سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو رہیا جنائیا۔ زیر زبر ہر دے صلاح، صلاحیر اک اکھوایا۔ چوواں طبق اک ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ عیسیٰ موسیٰ جس لیکھے لئے لگا، محمد چرناں ہیٹھ دبايا۔ چوواں لوک لئے وسا، چوواں طبق رنگ چڑھایا۔ چاروں گنٹ ویکھنہارا مار دھیان، بن نیر نین جگت اٹھایا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، شہنشاہ اپنا روپ پرگٹایا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، سنہرہ اِکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل حق، حقوق اپنے ہتھ رکھائیا۔ چوواں لوک رہیا تک، تقویٰ ہو نہ کوئے جنایا۔ پیر پیغمبراں اتے پیا شک، شک سب دادے مٹائیا۔ اک نیل پائے نک، نام ڈوری ہتھ اٹھایا۔ کرنہارا کھوں لکھ، لکھوں ککھ دے بنائیا۔ اپنے کھاتے رہیا گت، کھاتا نظر کسے نہ آئیا۔ ملا شیخ مسائق گوڈیاں اُپر بیٹھے رکھ کے ہتھ، نیر نین نین شرمایا۔ محمد چلے نہ کوئے وس، چال زالی اک رکھائیا۔ چار یاری ہوئی بے بس، بہیل ہو ہو دے دھائیا۔ چوواں لوک رہے نٹھ، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ دروہی خدائے لگا پھٹ، پٹی اُپر نہ کوئے بندھائیا۔ جگت کعبہ اُبلے رت، رتی رت نہ کوئے سکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، بھو کسے نہ آیا۔ کرے کھیل اک اِکلا، دوجا سنگ نہ کوئے رلایا۔ سچ سنگھاسن اِکو ملا، محل اٹل کرے رُشایا۔ دیپک جوت ایکا بلا، نورو نور نور دھرایا۔ پیر پیغمبر پھڑایا پلا، پلو ایکا گنڈھ دوايا۔ میل ملاواں ایکا اللہ، الٰہی اپنا نور درسایا۔ کرن آیا ساچا ہلا، حالت سب دی ویکھ دکھایا۔ نام پھڑیا تکھا بھلا، دو جہاناں رہیا ڈرایا۔ ویکھنہارا اُچا پلا، ڈونگھی کندر پھول بھلایا۔ جوتی شبدي آپے رلا، جلوہ نور ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زیر زبر پردہ دے اٹھایا۔ زیر زبر ہر دیوے دس، اپنا بھو جنائیا۔ چوواں طبق نہ کوئے وس، واسطہ سارے رہے پائیا۔ چار گنٹ خالی دسے ہٹ، وست ست نہ کوئے ورتائیا۔ تیس بتیس گئے تھک، رسنا جہوا کر ہلاکایا۔ تیرا جلوہ نہ سکے تک، تسبیح کم کسے نہ آئیا۔ منکا منکا مالا رٹ، مولیٰ تند سگن منائیا۔ لال مہندی رنگ رت، رتڑا رنگ اک جنایا۔ انتم سارے ہوئے بس، بیٹھے ڈھیری ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملے

سچی سرنائیا۔ سرنائی دیوے مددگار، اپنی دیا کمائیندا۔ ایکا نایاں کھیل اپار، ہر خالق خلق جنائیندا۔ ویہہ سو بکرمی ہو تیار، اُنی اُنیا رنگ چڑھائیندا۔ کنگ
 مہینہ ٹھانڈا دوار، درساچا اک سمجھائیندا۔ چھیل چھیل پروردگار، پیر پیغمبر قبیلہ ویکھ وکھائیندا۔ بنیا وسیلہ اپر اپار، نورو نور نور پرگٹھائیندا۔ سُنے اپیل سچ
 دربار، درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمت اُنی، اُنی اُنی میل ملائیندا۔ اُنی کنگ پہلی رات، اک اٹھ دے وڈیائیا۔
 اُنی ویکھے کھیل تماش، پردہ نشیں پردہ آپ چکائی۔ چوڈاں طبق دیونہار نجات، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ سبق پڑھائے سچ جماعت، پٹی اِکو اک لکھائی۔ محمد
 ویکھنا مار جھات، ہر جھلک رہیا وکھائی۔ پرگٹ ہویا کائنات، کلمہ اپنا آپ پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنگ اٹھاراں تھم جنائی۔
 کنگ اٹھاراں ادھی رات، ہر آدی آپ جنائیندا۔ محمد ملنا اِکو ساتھ، چار یاری آپ جنائیندا۔ ہر دوارا سچا گھاٹ، ساچا مندر اک وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا تھم سناائیندا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، ہر سنگر آپ جنائی۔ شہنشاہ ہر وڈ نریشا، نرگن بے پرواہیا۔ دھام اولڑے
 وسے دیسا، درگاہ ساچی آسن لائی۔ آپے جانے پچھلا لیکھا، اگلا مارگ آپ سمجھائی۔ چوڈاں صدیاں رکھیا چیتا، چوڈاں طبق دے وڈیائیا۔ نبی رسولاں
 کھیلیا کھیدا، خالق خلق آپ کھائی۔ بھو ابھیدا دسیا بھیتا، انجیل قرآن جنائی۔ کر پڑھائی اولیا شیخا، سبق اسلام سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائی۔ ادھی رات ہوئے اندھ، اندھ اندھیر جنائیندا۔ محمد مُکا کے آؤنا پندھ، ہر پاندھی آپ جنائیندا۔ چوڈاں لوک جھوٹا دھند،
 دھندا ہر جو آپ کرائیندا۔ بن ہر چرن نہ کوئے اندھ، رس پھکا سرب وکھائیندا۔ اتم ہونا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ سناائیندا۔ ساچا تھم سُنیا کن، محمد دھیان لگائی۔ تُوں داتا میرا جتنی جن، ہوں بالک رُپ سکھائی۔ چوڈاں لوک بھانڈا دیویں
 بھن، چوڈاں طبق کھیل رچائی۔ کوئی نہ جانے نیتراں، اکھ پر تکھ نہ کوئے گھائی۔ تیرا تھم سُنیا کن، سُن سُن خوشی منائی۔ پروردگار بیڑا دیوے بّھ، پر بھ
 ملیا سچا ماہیا۔ دیون آیا اتم ڈن، ڈنکا اِکو رہیا وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا ورتائی۔ ساچا تھم ہر کرتارا، ہر ہر آپ
 جنائیندا۔ اٹھاراں کنگ سچ دھاڑا، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ چرن کول پروردگار، پر م پُرکھ وکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ دے اک سہارا، سچ سنگھاسن

سو بھا پائیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نورو نور دھرائیندا۔ دیا باقی دھواں دھارا، بتی بات نہ کوئے ٹکائیندا۔ چڑھدی دشا کرے پسار، آپ اپنا آسن لائیندا۔
 لہندی دشا کھیل نیارا، پنچ پیارا میل ملائیندا۔ سنگھ بٹن کر تیار، دھر فرمانا حکم سناؤیندا۔ پر میثور کریا کھیل نیارا، سمت پندراں بھو چکائیندا۔ اک اکلا کیتا
 باہرا، اُپر اپنا پردہ پائیندا۔ محمد مگے منگ بن بھگھارا، پُرکھ ابناسی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھو چھپائیندا۔ ساچا بھو
 کھولے کرتار، اپنی دیا کماٹیا۔ در درویش آون چار یار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اگوں نظری آئے گرگھ سنگھ لال ڈلار، گر سنگر میل ملاٹیا۔ لہندی دشا کھیل
 کرتار، کرتا پُرکھ آپ وڈیائیا۔ دکھن ویکھ اک کنار، سنگھ اندر سو بھا پائیا۔ پہاڑ کرے آپ دو پھاڑ، سنگھ پریتم پریتم میل سبھائیا۔ سنگھ پال ہوئے
 خبردار، ہتھ چور چور جھلاٹیا۔ کرے کھیل اگم اپار، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ در آئی سنگت کوئی نہ جائے باہر، اندر وڈ وڈ خوشی منائیا۔ غفلت وچ نہ آئے
 پروردگار، اپنی غفلت رہیا مٹائیا۔ زرگن سرگن کچھے آپ لکار، لکیر فقیر دے سمجھائیا۔ گرگھ لہندی دشا سوون پیر پسار، نیتز نین دھیان لگائیا۔ مے کعبے
 راتیں سوتیاں جا جا مارے مار، ادھی رین اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے بستر کرے خاکی، آپے چڑھے ساچے راک،
 آپے کھولے بند تاکی، ہٹ اپنا آپ کھلاٹیا۔ کرے کھیل ادھی رات، ہر بھو کوئے نہ پائیندا۔ دیونہارا ساچی دات، داتا دانی ویس وٹائیندا۔ محمد لہنا چکے
 ساک، چار یاری سنگ مکائیندا۔ آپ سوئے نہ کسے کھاٹ، چڑھدی دشا ونڈ ونڈائیندا۔ لہندی دشا آئے گھاٹ، گھاٹا کوئے نہ پور کرائیندا۔ آپے ویکھ
 کھیل تماش، خالق خلق آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس انیکا روپ دھرائیندا۔ ویس انیکا کر ملنگھ،
 محفل اپنی آپ لگائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، سور پیر سچا شہنشاہیا۔ چوڈاں طبق کرے جنگ، جنگجو بنے سچا ماہیا۔ لال مہندی لائے رنگ، رنگ رنگیلا
 پھیرا پائیا۔ کروٹ بدل ویکھے کند، پاسا اپنا لئے بدلاٹیا۔ نکھی دھار چند پرچنڈ، برہمنڈ دے ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
 کرائیا۔ کرے کھیل بھگھا ننگا، خالی ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں ٹپ کے آیا کندھا، ننگی پیریں پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا چنگا مندا، لکھ چوڑا سی پھول بھلاؤیندا۔
 چوڈاں طبقاں توڑنہارا چندا، چوڈاں لوک گندا لائیندا۔ باہروں دسے خاکی بندہ، اندروں نورو نور خُدا نظری آئیندا۔ دو جہاناں ویکھے آر پار کندھا، اپنی حد نہ

کسے جنائیںدا۔ وسنہارا کوٹن کوٹ وچ برہمنڈا، برہما اپنا تھم ورتائیںدا۔ بڈھا شیخ ہویا اندھا، نیتز نین نہ کوئے کھائیںدا۔ جگت گناہ نہ کوئے بخشندا، بخش جھولی نہ کوئے پائیںدا۔ چوڈاں طبق پئے ڈنڈا، نیتز رو رو نیر سرب وہائیںدا۔ کوئی نہ چڑھے ساچا چندا، نورو نور نہ کوئے درسائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیںدا۔ بھکھا ننگا تن الفی چولی، جامہ تن نہ کوئے رکھائیا۔ کرے کھیل ہولی ہولی، ہولا اپنا بھار وکھائیا۔ نال رکھائے تند موی، مولا اپنا پھیرا پائیا۔ اُنی کنگ چکے ڈولی، ڈولا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلج تیری آنت وہائے بولی، انبولت ویکھ وکھائیا۔ نبی رسولاں آنت رہیا پھولی، بستر لگی سرب لوکائیا۔ پورا تول رہیا تولی، تولن آیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کھیل اپنا کرنا، کرنہار کرتارا۔ ادھی رات چوڈاں طبق اُپر چڑھنا، چڑھ ویکھے آپ منارا۔ پیر پیغمبراں بودیاں اتوں پھڑنا، لیکھا مگے پروردگار۔ آگے کسے ہو نہ اڑنا، نیوں نیوں سجدہ کرن نمسکارا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے اپنا سچ وہارا۔ سنگھ انگریز چوتھایار، انتم منگ منگائیا۔ قادر کریم کرتا ملے پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ دیوے درس دید دیدار، درد دُکھ مٹائیا۔ چوڈاں طبقاں کڈھے باہر، چرن سرن ملے سرنائیا۔ میل ملائے انتم وار، انتم لہنا دے چُکائیا۔ پُرکھ ابناسی کر پیار، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ ناویں در سونا پیر پیار، اٹھاراں کنگ دسویں آپے لئے چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھ گرکھ رنگ رنگ گرکھ نال رنگائیا۔

☆ ۱۹ کنگ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پروردگار چُکیا پردہ، مقامے حق رُشنائیا۔ لیکھا جانے در بدر دا، بے نظیر سچا ماہیا۔ ساچے آسوا ایکا چڑھدا، شاہ سوارا سچا ماہیا۔ پیر پیغمبر آپے پھڑدا، چوڈاں چوڈاں پھیرا پائیا۔ کلمہ نبی آپے پڑھدا، پڑھ پڑھ رہیا سُنائیا۔ جیو جنت گھاٹ گھڑدا، گھڑ گھڑ دے وڈیائیا۔ پنچ تت کایا اندر وڈدا، رُوح بُت کرے کُرمائیا۔ زرگن سرگن بن بن بردا، فرماں بردار سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نور کرے رُشنائیا۔ پروردگار نور جلالا، جلوہ

ہر جنائیندا۔ کرے کھیل بے مثالا، پچھلی مسل سرب مٹائیندا۔ رہن نہ دیوے کوئی دلالا، دستگیر نہ کوئے اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے
 ویس وٹائیندا۔ ست ستوادی ست جنائے اک نشانہ، نام نشانہ اک لگائیندا۔ پروردگار ہو پردھانا، سچ پردھاگی آپ کمائیندا۔ دُھر درگا ہی سچ ترانہ، بن طرز
 تال الائیندا۔ وسنہارا سچ مکانا، محفل اپنے گھر لگائیندا۔ سچ محرابے اک لکانا، حجرہ حق حق سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل
 آپ کرائیندا۔ کرے کھیل سچ محبوب، بھو کوئے نہ پائیا۔ اپنا دیوے آپ ثبوت، ثابت اپنا نام وڈیائیا۔ پنج تت نہ کوئے قلبوت، تن خاکی نہ کوئے
 رکھائیا۔ نہ کوئی تانا پیٹا سوت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھو نہ جانے پنج بھوت، بھوتک روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، پروردگار ویس وٹائیا۔ پروردگار اک اکلا، ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ نورِ الہی نوری رلا، نورو نور نور پرگٹائیندا۔ آپ اپائے سچ محلہ، ساچا در آپ
 کھٹائیندا۔ آپ پھڑائے اپنا پلا، پلو اپنی گندھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ اپنی کرنی ہر سلطان، شہنشاہ
 پر بھ آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل وڈ مہربان، محبان بے پرواہیا۔ ست ست نشان، ست ست دے دکھائیا۔ زرگن سرگن کر پروان، سچ پروانہ اک
 جنائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، ضامن اپنا آپ بنائیا۔ بھو نہ پائے انجیل قرآن، گرہ حق نہ کھوج کھوجائیا۔ حق مقامے نوجوان، ثبوت اپنے نام وجائیا۔
 صحبت جانے نہ کوئے جہان، صحیح سلامت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل جنائیا۔ ساچا کھیل بسمل دھار، بسمل اپنا
 رنگ دکھائیندا۔ حق حقیقت کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ شبد اگئی ایکا لاڑ، پرکھ اکالا آپ بنائیندا۔ زرگن چلے نال نال، سگلا سنگ نبھائیندا۔ چوواں
 طبق وجے تال، تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر آپے بھال، مرید مُرشد ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حق نبیڑا آپ
 جنائیندا۔ حق نبیڑا حق حقیقت، ہر ہر جو ویکھ دکھائیا۔ نہ کوئی جانے اور شریکت، لاشریک پھیرا پائیا۔ میٹنہارا جگت تاریکت، اندھ اندھیر دے گوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروردگار پردہ چک، چار کُنٹ کرے رُشناٹیا۔ نو نو چار بیٹھا لک، لک لک کھیل
 کرائیا۔ انتم کلجک پیا اٹھ، دس کسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر ویکھے ست، ابناسی اچت دیا کمائیا۔ صدی چو دھویں رہیا بچھ، صدقے واری گھولی گھولی گھمائیا۔

آبِ حیات کون گھٹ، مدھر پیالہ کون دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیہ۔ بے پرواہ کھیل کرن آیا، کرے کھیل
اولا۔ نرگن نور دھر کے آیا، وسے سچ محلہ۔ اپنا آپ گھر کے آیا، جوتی شبدی رلا۔ ساچے آسو چڑھ کے آیا، دو جہان پئے تر تھلا۔ اپنی مرنی مر کے
آیا، آپے ہوئے رہے بسملہ۔ الہی نور دھر کے آیا، نام جنائے اللہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وسنہارا اُچے ٹلا۔
اُچا ٹلا سچ منارا، پروردگار کھیل کرائیا۔ نوری جلوہ نور اُجیارا، نور و نور ڈمگائی۔ کلمہ نبی نہ کوئے پیارا، کائنات نہ کوئے وڈیائی۔ شناخت کرے نہ کوئے وچ
سنسارا، رُپ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ عبادت بھلیا جیو گوارا، عبارت سچ نہ کوئے لکھائی۔ سدھر دسے نہ کوئی سچ سرکارا، ساچا تھم نہ کوئے منائی۔ چوڑاں
طبق ہاکارا، ساچا سبق نہ کوئے پڑھائی۔ انجیل قرآن مارے نعرہ، نیتز نینیر وہائی۔ سری بھگونت ہو اُجیارا، لیکھا جانے محمدی یارا، احمد اپنا رنگ دکھائی۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیہ۔ بے پرواہ کھیل کرے عالمین، علم اپنا نہ کسے جنائندا۔ چوڑاں لوک کر تقسیم، چوڑاں
طبق ونڈ ونڈائندا۔ دیونہارا سچ تعلیم، تعظیم اکو اک سمجھائندا۔ ایک جلوہ رکھے عظیم، عظمت اپنے ہتھ رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ساچا کھیل آپ کرائندا۔ ساچا کھیل کرے جناب، دوسر اور نہ کوئے وڈیائی۔ پیر پیغمبراں دیونہار خطاب، خطوط ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ آپے کرنہار
آداب، سلام علیکم آپ سمجھائی۔ آپے لیونہار جواب، ویس انیکاں رُپ وٹائی۔ آپ دکھاونہار خواب، خوئی اپنی دے سمجھائی۔ لیکھا جانے پُن صواب، بھو
ابھیدا بھو گھلائی۔ دیونہار حیات آب، آب حیات دے پلائی۔ وسنہارا سچ محراب، حجرہ اکو اک دکھائی۔ جگ چوکڑی مکھ تے رکھدا رہیا نقاب، انتم اپنا پردہ
لاہیا۔ جس نوں عیسیٰ کہہ کے گیا باپ، سو پھیرا رہیا پائی۔ جس نوں محمد کہے میرا ساک، سو ساکہ رہیا سنائی۔ جس پیر پیغمبر کیتے خاک، خاکی خاک نال
ملائی۔ سو پرگٹ ہویا آپ، پروردگار ناؤں دھرائیا۔ چڑھ کے آیا ساچے راک، آسو اکو اک دوڑائی۔ آد جگادی پاکی پاک، پاک رسول بے پرواہیہ۔ دو
جہاناں کرے وفات، اپنا فتویٰ دیوے لائی۔ نہ کوئی دیسے سجن ساک، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ اکے حجرے رہیا جھاک، جھروکا اپنا آپ گھلائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جلوہ نور اک لاہیا۔ جلوہ نور اک جلال، ہر ہر آپ جنائندا۔ چلے چلائے اولڑی چال، بھو ابھید نہ کوئے

سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر ناتا جڑا رہیا مائی کھال، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ انتم سارے ہو ہو گئے بے حال، بہبل ہو ہو نیر نین وائیندا۔ صدی چودھویں
 انتم خداوند بنے اک دلال، سچ دلالی آپ کمائیندا۔ ویکھنہارا حق حلال، حقیقت ہر جو کھوج کھجائیندا۔ علی اللہ مارے چھال، الٰہی نور آپ دھرائیندا۔
 چوداں طبق لئے سنبھال، پچھلی صفا سرب اٹھائیندا۔ جس دی گھالن رہے گھال، سو گھالن لیکھے لائیندا۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیندا۔
 نیر نیناں دے وکھال، بن اکھاں راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ سناپیندا۔ اپنا بھو دے مرید، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔
 پیراں پیغمبراں دیوے دید، دید شنید کھیل کرائیا۔ اکو کلمہ ساچی عید، عبرتناک کرے پڑھائیا۔ اپنی ہتھیں کسے نہ دیوے کٹ رسید، رسول ساچا کھیل
 وکھائیا۔ کوئی نہ کرے در بقر عید، ذبح اپنا آپ جنائیا۔ جُماؤلسانی کھیل نزدیک، نیر نین دے درسائیا۔ جس دا کلمہ پڑھیا ٹھیک، سو ٹھیکر بھن وکھائیا۔
 جس دی دھار اک بریک، سو اپنا نور پرگٹائیا۔ جس نوں کہندے لاشریک، سو آیا سچا ماہیا۔ جس دی لہجہ دے گئے پریت، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ جس دا
 آب حیات پیتا لا لا جھیک، عیسیٰ موسیٰ محمد خوشی منائیا۔ سو صاحب کھیل کرے انڈیٹھ، اپنا بھو جنائیا۔ چوداں صدیاں ستارا رہیا دے کر پیٹھ، سنے وچ محمد
 نظر نہ آئیا۔ انتم دس آیا اپنی اک تاریخ، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دے خالی کرے کھیس، نام ہٹ نہ کوئے چلائیا۔ کلمہ کوئے نہ تیس بتیس، ہزارا
 درود نہ کوئے پڑھائیا۔ کوئی رسول نہ کرے شنید، عید چند نہ کوئے چڑھائیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا پھیرا پائیا۔ صدی چودھویں رہی بیت،
 پچھلی بیتی دے سناپیا۔ جس دا نبی رسولاں گایا گیت، سو کلمہ رہیا پڑھائیا۔ کسے نظر نہ آئے چوداں طبق نئی جھیت، پردہ دئی نہ کوئے اٹھائیا۔ وسنہارا
 ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں رہیا سمانیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے
 جنائیا۔ بھو ابھیدا کھولے سانجھا یار، یاری اپنی نہ کسے جنائیا۔ گر پیر اوتار کردا رہیا تیار، اپنی تیاری نہ کسے سمجھائیا۔ چرن کول دسدا رہیا پیار، اپنا گھ نہ
 کسے وکھائیا۔ سامنے ہو کیتا نہ کسے دیدار، جلوہ نور نظر نہ آئیا۔ پنج تت اندر کراؤندا رہیا گفتر، گپت اپنا آپ چھپائیا۔ جگ چو کڑی چلاؤندا رہیا نال رفتار،
 اپنی رفتار نہ کسے جنائیا۔ انتم سارے گئے ہار، ڈھیہ ڈھیہ ڈھیری خاک ملاپیا۔ دوئے جوڑ منگدے گئے بھکھار، بن سوالی الکھ جگائیا۔ تیرا بھو نہ آیا

پروردگار، پیر پیغمبر دین دہانیا۔ موسیٰ ڈگا منہ دے بھار، دوئے جوڑ سیس نوانیا۔ عیسیٰ منگے چرن دھوڑی چھار، مستک ٹکا لائیا۔ محمد چالی سال نہ ہو یا اُجیار،
 کایا ماٹی چم ہنڈھانیا۔ باقی بالی آپ کرتار، دیوانام اک جگانیا۔ چواتی لائی اکو وار، چوواں لوک اگن بُجھانیا۔ بوند سوانتی دتی ٹھنڈی ٹھار، آب حیات جام
 پیانیا۔ بن قلم شاہیوں لیکھا دتا وکھال، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ الف یے نہ کوئے سوال، علم علما نہ کوئے پڑھانیا۔ کرے کھیل آپ کمال، کلمہ اپنا آپ
 جنانیا۔ نظر نہ آیا سچ امام، سچ گھر وسے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل رہیا سمجھانیا۔ ساچی کھیل
 دتے امام، سر اماماں پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر بردے رکھے غلام، سچ غلامی آپ جنائیندا۔ کلمہ دے کلام، کائنات آپ پڑھائیندا۔ تارا چند کرا سلام، اسم
 اپنا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ تارا چند چند تارا، ہر اکو رنگ وکھانیا۔ چوواں طبق اک کنارہ، کنارہ پار
 نہ کوئے وڈیانیا۔ محمد وسے ادھ وچکارا، بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ اُپر ویکھے پروردگار، جلوہ نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو آپ کھلایا۔ کھولے بھیو ہر سچا آقا، عاقی کوئی رہن نہ پانیا۔ پیر پیغمبر گودی چکے چھوٹا کاکا، ایک اپنی انگلی لائیا۔ جس دا گوندے
 رہے ساکہ، سو ساکیات روپ وٹانیا۔ چوواں طبق چکائے باقا، باقی کوئے رہن نہ پانیا۔ پورا کرن آیا گھاٹا، گھاٹ اپنا دئے سمجھانیا۔ اللہ رانی گنھے آٹا،
 گھر اپنے خوشی منانیا۔ پرگٹ ہو یا اکو مائی بابا، جس دی عیسیٰ موسیٰ چلے رضائیا۔ میرا بھڑی کھلا جھانٹا، چوواں لوک دئے دہانیا۔ پیر پیغمبر ٹٹا ساکا، سگلا
 سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ پروردگار نہ بنھیا ناتا، ناتا نال نہ کوئے جڑانیا۔ چوواں طبق نکا جہا احاطہ، پر بھ چرناں ہیٹھ دبانیا۔ جس داکسے نہ کھچیا خاکہ، سو اپنا
 ویس وٹانیا۔ انتم دیون آیا نجاتا، نج گھر پھیرا پانیا۔ بنی رہی نار کمذاتا، کو جھی کملی رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 پھیرا آپے پانیا۔ پھیرا پائے سچ کریم، کرم اپنا آپ جنائیندا۔ انتم مٹنا پئے دین، دین دنی آپ سمجھائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کیتی تقسیم، سو
 بچھلا لیکھا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم جنائیندا۔ دھر فرمانا سُنیا کن، چوواں لوک رہے گر لائیا۔ پروردگار
 پرگٹ ہو یا کہن دھن دھن، گھر گھر وجے ودھانیا۔ لکھ چوڑا سی دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سنانیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، بھننہار بے پرواہیا۔ عالم علما

ہوئے اٹھ، ساچا علم نہ کوئے جنایا۔ جوتی نورِ نظر نہ آئے چن، چو دس چند نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر ہر جو آپ کرائیندا۔ چو داں نور نور اُجیارا، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ لیکھا جانے چند ستارا، سطح اپنی آپ چھپائیندا۔ خالق خلق خالق پروردگار، مخلوق اپنا پردہ لائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سچ ثلثی آپ جنائیندا۔ جس دا ہتھ نہ آیا کنارہ، نیا دو جہان وائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھیو ابھیدا دیوے کھول، ہر خالق خلق خدایا۔ نعرہ وجائے مردنگ ڈھول، سلوک چو داں لوک سنایا۔ اون گون تولے تول، تولا بن کے زرگن تول تلیا۔ دو جہاناں لئے پھول، اندر وڑ وڑ کُنڈا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پاک رسول، رحمت اپنی آپ کمایا۔ اپنا بدلن نہ دیوے اصول، اصلیت اپنے ہتھ رکھایا۔ آد جگاد نہ جائے بھول، اُبھل بے پرواہیا۔ مُرید مُرشد کرے قبول، قبیہ اپنا اک بنایا۔ ساچے حجرے رہیا جھول، جھلک اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہویا مخاطب، بھیو اپنا آپ جنائیندا۔ انتم سب دا کرن آیا تعاقب، پچھے ہو ہو سیو کمائیندا۔ اپنی جانے سچ صداقت، صدق صوری سنگ رکھائیندا۔ لہنا دینا چکے عبادت، پیر پیغمبر میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جانے ہر جو باطن، باتل اپنا بھیو کھائیندا۔ مُقدس کوئی نہ دسا آتل، اتل ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ مہربان ہویا فدا، مہربان بیدو بے پرواہیا۔ نوری جلوہ دھر خُدا، خُدی سب دی دئے گوائیا۔ پیر پیغمبر اناں نالوں ہویا جُدا، جُز اپنا آپ وٹائیا۔ انتم مارگ لائے سدھا، ساچا راہ دئے سمجھایا۔ جس نوں کہندے رہے وڈا کڈا، آنت کوئے نہ پائیا۔ ساہنے ہو کے آیا زکا، نیکن نیکا روپ دھرائیا۔ جس دانام چلاؤندے رہے سک، دو جہاناں دم چم گڑمائیا۔ سو انتم اپنے آپ اپنے مستک لاون آیا زکا، زکا لاوے سچا شہنشاہیا۔ نبی رسولان کریا رس پھکا، فطرت سب دی دئے گوائیا۔ صدی چودھویں تیرا حصہ، پر بھ تیری جھولی پائیا۔ آگے ہو پروردگار محمد اے نہ ڈٹھا، سو رحمان اپنا ویس وٹایا۔ جگ جگ دیندا رہیا صفتی چٹھا، حق حقوق اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دانام ندھان سب نے لکھا، بے آنت کہہ کہہ شکر منایا۔ جس دایین لوک مات پیر پیغمبر اناں پیسا، اپنی ہتھیں سیو کمائیا۔ سو صاحب دیون آیا آپ حدیثا، حضرت بنیا سچا ماہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اُنسا کھیل کرائیا۔ اک اُنسا ایک، اک اِکلا ہر اکھوائیندا۔ اک جنائے ساچی ٹیک، ٹیک اکو اک وڈیائیندا۔ ایک گھر رہیا ویکھ، دُجا رُپ نہ کوئے دھرائیندا۔ انتم کھولن آیا بھیت، بھو اپنا آپ سمجھائیندا۔ جس داگر اوتار کردے آئے ہیت، سو اپنا ہیت سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ جنائیندا۔ ساچا حکم چوداں طبق، چار کُٹ رہیا جنائیا۔ پچھلا بھلو سارے سبق، صفا سب دی رہیا مٹائیا۔ پیر پیغمبر رہے تبھک، طوبی طوبی دین دُہائیا۔ کوئی نہ سکے اگے اٹک، نیتزیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار اپنا نام چڑھایا کٹک، بل اکو اک جنائیا۔ انتم سب نوں دیوے جھٹک، حلالی سب دی دئے دکھائیا۔ نہ کوئی پیر پیغمبر لوک مات اُمت نال رکھے تعلق، طلاق سب دے دئے دکھائیا۔ پرگٹ ہویا آپ خالق خلق، مخلوق ویکھے چائیں چائیا۔ لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش ایک رنگ دکھائیا۔ چوداں طبق نہ کرے ترس، چُھری حق ہتھ اٹھائیا۔ ادھ وچکار سارے رہے لٹک، پھاسی ہر جو اکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد لہجے اپنے بھگت، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد لئے لہج، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ قبراں وچ جو دتے دب، سو پیر رُوح پاک نال ملائیندا۔ آب حیات پیایا جھب، جھک اپنی آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا آپ سمجھائیندا۔ اولیئے پیر ویکھے غوث، قُطب اپنا رنگ دکھائیا۔ سب نوں دیون آیا دھونس، دھول دھرم رہیا ہلائی۔ جتھے کسے دی نہ ہوئی کدے پہنچ، در جانہ درشن پائیا۔ سو ویکھنہاراپشکر کرونچ، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ چوداں طبق ویکھے گل بدھا طوق، تسبیح ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ منکا پھیرے نہ کوئی کر کے شوق، شکوا سب دا رہیا مٹائیا۔ کسے ہتھ نہ آیا ماہی خونت، بیوہ پھرے سرب لوکائیا۔ انتم ساری چلی اونت، پُت پوترا گود نہ کوئے بہائیا۔ پیر پیغمبر گئے بھونک، رسنا جہوا ڈھولا سٹائیا۔ آوندے رہے اگے بچھے جوق در جوق، جگت ہر جو آپ جنائیا۔ چوداں طبق دس کے گئے قلعے کوٹ، اگلا بھو نہ کسے جنائیا۔ پروردگار نرمل جوت، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس دی کسے ہتھ نہ آئی سوت، سو اپنی نہ کسے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائے نال شوق، اپنا تعلق آپ ہنڈھائیا۔ اپنا شوق ہنڈھائے ہر شوقین، اپنی دیا کمائیندا۔ پیر پیغمبراں کرنہارا تلقین، دُھر فرمانا حکم سٹائیندا۔ بردے بن کے رہو مسکین، مسلہ اکو اک پڑھائیندا۔ چرن دوارے مٹی این، شرع اکو اک

سمجھائیندا۔ الف یے نہ کوئے میم، نقطہ نوُن نہ کوئے پڑھائیندا۔ عین غین نہ کوئے سین، رُساوُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ اپنا کھیل ہر جو دسے، دس آیا سچا ماہیا۔ اپنے کھڑے آپے وسے، گھر اپنا رہیا سہائیا۔ آپے رووے آپے ہسے، آپے ویکھ ویکھ خوشی کرائیا۔ آپے نیرے آپے دُور دُراڈا نسے، نظر کسے نہ آئیا۔ آپے ہوئے اندھیری مسے، آپے چند چند چکائیا۔ آپے گنگن پاتال کر کر اکٹھے، ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ آپے گر اوتار پیر پیغمبر بنائے چھوٹے چھوٹے پٹھے، لوک مات دین مذہب گھول کرائیا۔ انتم سارے اپنے آپ گئے ڈھٹھے، اپنی پٹھ رہے لوائیا۔ دوئے جوڑ واسطے سب نے گھتے، تیری کوئے نہ جانے وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں در اپنے رکھے، تڈھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔ ساڈے کھیسے ہوئے سکھے، سخاوت نظر کوئے نہ آئیا۔ اُمت اُمتی وچ پھسے، فیصلہ تیرا نہ کوئے دکھائیا۔ توں دُور بہہ بہہ ہسیں، ساڈے اُتے ترس نہ کوئے کمائیا۔ چوڈاں طبق چرناں ہیٹھاں پھڑ پھڑ جھسیں، دردیا درد نہ کوئے ونڈائیا۔ بہڑی بہڑی تیرے دوارے اسیں ڈھٹھے، بل اپنا گئے مکائیا۔ قبرستان اڈدے گھٹے، گھاٹا پور نہ کوئے کرائیا۔ کسے تند نہ مولی گئے، ساچا سگن نہ کوئے منائیا۔ چوڈاں لوک پروردگار اپنے چھانی پا پا چھٹے، دس کسے نہ آئیا۔ اسیں بیٹھے رہے بن کے ہٹے کٹے، اپنا بل دھرائیا۔ بھو نہ جانیا انتم پرگٹ ہوئے ابناسی اچتے، جیتن سب نوں دے کرائیا۔ نو سو چوڑانوے جگ چوکڑی پُر کھ اکال اکو شیر نہ کسے رجایا بھکھے، بھکھے بھکھے نہ کوئے گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس رکھے اپنی کھکھے، آپے بنی پتا مائیا۔ انتم آکے سانوں بچھے، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ کون دوارا کس گھر جایی لکے، لگیاں رہن سکتے نہ آئیا۔ اُچی بانہہ کر کر سارے روندے پروردگار پھڑ سانوں نہ کٹے، نہ دیوے انت سزائیا۔ اپنی ہتھیں جڑ ساڈی پٹے، لوک مات رہن نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں گئے لٹے، لٹ اکو وار دکھائیا۔ جس دے نالوں بیٹھے رُسے، سو سب داروسا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، اپر پیر آپ کرائیندا۔ ویکھنہارا سرب سنسارا، سنسار ساگر کھوج کھجائیندا۔ زرگن زرگن زرگن زرگن کرے کارا، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ جگ چوکڑی سچ وارا، بوہاری آپ جنائیندا۔ محمد رووے گریازارا، نیز نیناں نیر وائیندا۔ عیسیٰ دوئے جوڑ کرے پکارا، پنے پنے سیس جھکائیندا۔ موسیٰ منگے خاک چھارا، مستک دھوڑی ٹکا لائیندا۔ چوڈاں لوک ہويا اندھیارا،

چو داں طبق نور نہ کوئے رکھائیدا۔ لیکھا جانے نہ چند ستارا، چند چاندنا نہ کوئے چکائیدا۔ آفتاب نہ کوئے پیارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا آپ چلائیدا۔ آفتاب نہ کوئے طلوع، نور نور نہ کوئے رُشائیدا۔ کوئی نہ جانے لیکھا ندی نوح، نوح ندی ہتھ کسے نہ آئی۔ پیر پیغمبر کدھدے گئے سوہ، بھو ابھید نہ کوئے کھلائیدا۔ جس دی وڑ کے محمد نہ ویکھی جوہ، سو پرگٹ ہویا سچا ماہیا۔ جس بچھے یوسف سُٹایا کھوہ، سو خواب رہیا جنائیدا۔ چو داں طبقاں آئے بدبو، دوزخ بہشت نہ کوئے وڈاییدا۔ انتم ناتا توڑے بُت رُوح، عروج اپنا آپ جنائیدا۔ جس نوں کھندے اللہ ہو، سو حق حق رہیا دکھائیدا۔ اگے پیر پیغمبر کوئی نہ کرے منہ، موہ مُجبت رہے تڑائیدا۔ جس دے چرناں نال نہ سکے چھوہ، سو چھبر رہیا لگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیدا۔ ساچا کھیل دیوے طالب، طلبا اکو اک پڑھائیدا۔ آپے ہوئے سب تے غالب، غلبہ اپنا آپے پائیدا۔ سال اُئی رہیا ہویا نابالغ، بالی بدھ نہ کوئے جنائیدا۔ اپنا لاہ کے آیا آلس، نندرا روپ نہ کوئے وٹائیدا۔ پروردگار بنیا ثالث، ساچی ثالثی آپ کمائیدا۔ آپے کرے سچ عدالت، عدل اپنے ہتھ رکھائیدا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، قتل گاہ پردہ لائیدا۔ جس دا جلوہ تلیا باتل، سو باطن بھو کھائیدا۔ میٹنہار اندھیری راتن، نور نور نور چڑھائیدا۔ سچ سنگھاسن لائے آسن، سو بھاونت سو بھاپائیدا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاشن، گگن گگنتر کھوج کھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنائیدا۔ بھو جنائے شاہ نواب، رحمان دیا کمائیدا۔ نہ کوئی حصہ نہ کوئی باب، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ پروردگار اک آداب، آدرش اک سمجھائیدا۔ ساچا حجرہ سچ محراب، آفتاب سچ چڑھائیدا۔ پیر پیغمبر سارے کر لا جواب، جملہ اپنا دے سنائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دے حال، احوال آپ جنائیدا۔ جلوہ جلوہ جلوہ اک جلال، ظاہر ظہور دے درسائیدا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہ کنگالاں ویکھ دکھائیدا۔ زرگن سرگن کرے پرتپال، پرتپالک ویس وٹائیدا۔ چلے چلائے اولٹری چال، جگ چوکڑی بھو چکائیدا۔ سبجگ تریتا دواپر نبھیا نال، روپ انوپ آپ رکھائیدا۔ کلجگ انتم کھیل کرے نرال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیدا۔ کھیل کرے ہر زرنکاری، زرگن دیا کمائیدا۔ نیل بستر پہنے بنواری، روپ انوپ دھرائیدا۔ جس گوہند نال لائی یاری، نانک اپنے انگ دکھائیدا۔ جس وسائی سمجھنڈ اٹاری، محل اٹل اک رُشائیدا۔ جس دانام

سَت جیکاری، بے جیکار سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ کھلائیندا۔ نیلے بستر ہر جو پہن، گوہند رنگ دکھائی۔ گوہند دیکھے اپنے نین، نین نیناں وچ لگائی۔ پتا پوت نیا کہن، من کہنا خوشی دکھائی۔ انتم آیا دینا دین، دیونہار بھل نہ جائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیل بستر تن جھہائی۔ نیل بستر سوہے تن، تن خاکی آپ وڈیائیندا۔ سیوا لگے تارا چن، چوڑاں لوک کھ شرمائیندا۔ سنگ محمد سارے لیاندے بنھ، گرگھیاں اکھاں نال دکھائیندا۔ ستاں طبقات دیوے ڈن، ست ست چوڑاں بنت بنائیندا۔ پنجاں راگ سنائے کن، پنچ اپنی گود اٹھائیندا۔ ویکھو ہر جو دیوے ڈن، نام کھنڈا اک چکائیندا۔ سرشٹ سبائی نیز کرے اٹھ، اپنا نیز نہ کسے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس آپ وٹائیندا۔ کالا بستر نیلا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائی۔ پُرکھ ابنا سی سورا سربنگ، سوریر دیا کمائی۔ گوہند سیس سچ پلنگ، پرہہ چڑھیا سچا ماہیا۔ اک وجائے نام مردنگ، چوڑاں طبق رہیا ہلایا۔ کرنہارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ رہیا کھڑکائی۔ پیر پیغمبر ہوئے رنڈ، اللہ رانی دے دہائی۔ ساڈا نور کھچیا تارا چند، اپنے سینے نال لگائی۔ ساڈا ٹٹا بند بند، ہڈی ہڈی رہی گرائی۔ پیر پیغمبراں رہیا نہ کوئی گھمنڈ، بن بنانے نیز نیناں نیر وہائی۔ دروہی خدائے دی نبی رسول دی ساڈی جھولی پا دے ونڈ، خالی جھولی رہے دکھائی۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، تیرا بھو کوئے نہ آیا۔ تیرا کلمہ کوئے نہ جانے چھند، نہ کوئی لکھے قلم شاہیا۔ کس مینخانے کیتے بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک رکھائی۔ ساچا کھیل بستر نیلا، نیل بستر آپ رنگائیندا۔ پرگٹ ہويا جھیل چھبیل، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ گر اتار ویکھن آیا قبیلہ، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ دو جہان کریا اپنا حیلہ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ نیل بستر پہر نوجوان، نیا جگت رہیا چلایا۔ جس دی پوجا کرے رام، سو رمیا پھیرا پائی۔ جس دادھیان دھرے کرشنا کاہن، سو کاہن سر اپنے مٹ دکھائی۔ جس نوں عیسیٰ کرے سلام، سو صحیح سلامت نظری آیا۔ جس نوں محمد کرے آداب، بے تاب پھیرا پائی۔ جس توں منگن حق جناب، سو حق حقیقت رہیا دکھائی۔ جس دا ڈھولا نانک گایا ستنام، سو ست ست رہیا سمائی۔ جس نوں گوہند کہا پُرکھ اکال، سو اک اکلا ویس وٹائی۔ اپنا بنیا آپ دلال، دلبر اپنی دیا کمائی۔ زرگن سنگ زرگن بھال، زرگن میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے جنائی۔ پورب

لیکھا نیل بستر، گوہند دے وڈیاں۔ دو جہاناں اِکو شستر، لاشرِیک آپ چکائیا۔ نکھی دھار نام استر، آتش رُپ دے وکھائیا۔ جُگ چوکڑی گُر اوتاراں پیر پیغمبراں کراؤندا رہیا کسرت، انتم گھول ویکھے چائیں چائیا۔ اپنی مٹاؤن آیا آپ حسرت، دُجا سنگ نہ کوئے رلائیآ۔ چو داں لوک کردے رہے عیش عشرت، عاشق معشوق بھو نہ رانیآ۔ صوفی مٹا کے گئے اپنی فطرت، فتویٰ جگت سیس لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بستر اک رنگائیآ۔ ساچا بستر نیلا رنگ، ہر رنگنہار کرتارا۔ گوہند لایا اپنے انگ، انگیکار کرے رنگارا۔ جس وسایا پُری اند، سو سے سمبل دھام نیارا۔ جس نوں کہندے گجری چند، سوشدی کھیل اپارا۔ جس نے پائی پنجاں ونڈ، سو پنجاں کرے پیارا۔ جس نے میٹیا سورج چند، گرگھ چکائے سچ ستارا۔ گرگھاں اندر رکھے اپنا پرمانند، ایک بنے در بھگھارا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، نو کھنڈ پر تھی اک ونجارا۔ چار ورن سنائے چھند، ہندو مسلم سکھ عیسائی دے سہارا۔ پیر پیغمبر وچ پائے نہ کوئی ونڈ، سارے کیتے پار کنارہ۔ اپنی ونڈن رہیا ونڈ، پرگٹ ہو وچ سنسارا۔ دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، اکو اک وکھائے سچ منارا۔ کٹنہارا دھرم رائے دا بھندی بھند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیلے بستر تن شنگارہ۔ نیلے بستر پگڑی سوہے سیس، ہر سیس سیس وڈیاں۔ اک اِکلا آیا ہر جگدیش، جگت الٹی ریت وکھائیآ۔ لیکھا چکائے مندر مسیت، مُصلّا بیٹ نہ کوئے وچھائیآ۔ نبی رسولاں ویکھے نیت، نیتوان پھیرا پائیآ۔ بھو کھولے آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بستر ایک تن جُھہائیآ۔ بستر تن گیا لاگ، ہر نیلم آپ رنگائیدا۔ سگھنڈ دا سچ چراغ، لوک مات جگائیدا۔ جُگ جُگ دا بھگت ویراگ، ہر بھگون آپ مٹائیدا۔ کرم کرم دا دھوے داغ، نرمل نیر وکھائیدا۔ دو جہاناں رچ رچ کاج، ساچا سگن منائیدا۔ کھیلے کھیل غریب نواز، غریب نمائیاں گلے لگائیدا۔ گر گوہند دے کے گیا آواز، اُچی کوک کوک منائیدا۔ جس میرا سازن لیا ساز، میں اُس داراہ جنائیدا۔ کلج انتم آوے بھاج، نہہکنک ناؤں رکھائیدا۔ نیوں نیوں کرے نہ کسے نماز، نمازی رُپ نہ کوئے وٹائیدا۔ چار جُگ دا کھولن آئے پاج، غازی پازی ویکھ وکھائیدا۔ نویں ساجنائے ساز، ساجنہار دیا کمائیدا۔ لیکھا چکائے حاجی حاج، مکہ کعبہ پھول بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بستر اک سہائیدا۔ ساچا بستر تن چولا، چولی ہر جو آپ بدلایا۔ اپنا بھو آپے کھولا، کھول خالق خلق رہیا سمجھائیآ۔ پیر پیغمبراں

کولوں رکھدا رہیا اوہلا، لُک لُک کھ چھپائیا۔ کلجگ انتم بن کہار، چُکن آیا ڈولا، سیوک بنیا سچا ماہیا۔ مُرید سارے پاؤ رولا، مُرشد آیا بے پرواہیا۔ جس گوہند نال کیتا قول، سو قول رہیا نبھائیا۔ کرے کھیل اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ جن بھگتاں بھار کرے ہولا، گر پیراں سر پنڈ چُکائیا۔ ویکھو کھیل کردا کی مولا، مولیٰ تندی تند بندھائیا۔ آپے بن کے آیا وچولا، وچلی گل رہیا سمجھائیا۔ جس دا پردہ کسے نہ پھولا، سو اپنی کھڑی رہیا لہائیا۔ جس دا تول کسے نہ تولا، سو کنڈا گر کھیاں ہتھ پھرائیا۔ جس دا گاؤندے رہے ڈھولا، سو ڈھولا گا گا خوشی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بستر رنگ اک رنگائیا۔ بستر نیل رنگ ملنگ، ملاح نظر کسے نہ آئیندا۔ جس دے پچھے علی کسے تنگ، دلدل پھڑ پھڑ سیو کمائیندا۔ جس دی گوہند کھچے کمند، بھتھا تیر نال ملائیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر گاؤندے ہئی دند، دنداں وچ کدے نہ آئیندا۔ جس نے کلمہ سنایا رسولاں چھند، سو سنسا سرب چُکائیندا۔ جو وسیا جیرج انڈ، نور ظہور آپ دھرائیندا۔ جن بنایا تارا چند، سو تارا چند اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھو پیر پیغمبر پاؤندے ڈنڈ، نیر نین نیر وہائیندا۔ ساڈی اُمت ہوئی رنڈ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ صدی چودھویں بھاگاں مند، ساچا بھاگ نہ کوئے لکائیندا۔ دین دیال نہ ہويا بخشند، اپنی بخشش آپ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ نیلا بستر جگت پاجاما، پانچ سب دادے کھلایا۔ پنج تت نہ پوجا رام، رام نرگن گیا آئی۔ لیکھا چکے رادھا کرشنا کاہنا، شبد کاہن پھیرا پائی۔ پرگٹ ہويا وڈ امامہ، ایمان اپنا دے دکھایا۔ بن لکھن پڑھن توں جانے کلاما، لیکھا لکھت نہ کوئے سمجھایا۔ بن بردا دیون آیا پیغام، جبرائیل اسرائیل میکائیل مان مٹایا۔ باہروں ویکھن پنج تت کایا پہریا جامہ، بستر نیلے رنگ رنگایا۔ اندر ویکھن اک بھگوانا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بنھن آیا سچا گانا، مولیٰ تند اک دکھایا۔ لیکھا چکے دو جہاناں، بندھن اکو اک بندھایا۔ کرے کھیل وڈ مہربانا، مہر اپنی آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نیلا رنگ چرن جوڑا، ہر جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ پُرکھ ابناسی اکو گھوڑا، شبدی شبد وندائیندا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا، ہوکا دے جنائیندا۔ ہنگ برہم پرہم آپے بھڑا، بھڑی بھڑی سرب گرلائی۔ انتم وقت رہ گیا تھوڑا، تھوڑا تھوڑا پنڈھ مکائیندا۔ چوداں طبق نہ لماں چوڑا، اک انگشت ہیٹھ دبائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے مٹھا کوڑا، کوڑا سب نظری آئیندا۔ پنڈت پاندھیو ویکھو آیا براہمن کوڑا، جس نے

گوہند اندر لایا پوڑا، ڈنڈا نظر کسے نہ آئیندا۔ آگے مارگ دسے سوڑا، بن ہر جو پار نہ کوئے کرائیندا۔ گوہند اٹکایا اکو روڑا، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کوئے ہٹائیندا۔ جس دی گوہند کہہ کے گیا پئے لوڑا، سو لوڑینڈا ساجن گھر گھر پھیرا پائیندا۔ اٹھو ویکھو گھلا ویڑا، چار دیوار نہ کوئے دکھائیندا۔ سورج چند ستار چھیڑن چھیڑا، چھیکڑ ہو نگر ایک لائیندا۔ ہر کا بھيو جانے کیڑا، کہہ کہہ حال نہ کوئے سنائیندا۔ جوں بھاوے توں بٹھے بیڑا، بٹھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں راہ دسیا توں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھيو کوئے نہ آئیندا۔ کلجگ انتم پیر پیغمبر کوئی نہ رکھے وڈا جیرا، زیر زبر سرب مٹائیندا۔ بن بچھیوں پایا پھیرا، بن سدیاں سدا آپ جنائیندا۔ حقیقت کرے حق نبیڑا، لاشریکت شریکت آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن بستر اک چھہائیندا۔ تن بستر چڑھیا رنگ گوڑھا، بے پرواہ آپ رنگایا۔ لال مہندی رنگن چوڑا، مولی تند مینڈھی رہیا گندایا۔ ناتائنا بہشتی حوراں، ہر ہر راگ نہ کوئے سنایا۔ محمد لیکھا کرے پورا، پورا پورن رہیا پایا۔ گوہند بچن نہ ہوئے ادھورا، حدود سب دی دے مٹایا۔ اپنی ضرورت پوری کرے ضرور، ظاہر ظہور سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے وچ ملائے جوتی نور، نور دھر نہ کوئے جنایا۔ پرگٹ ہویا جودھا سورا، سور پیر آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مولی تند ہتھ اٹھایا۔ مولی تند ویکھ ہتھ، محمد راہ تکائیندا۔ میری طوبی میری بس، بستہ اپنا آپ بٹھائیندا۔ میری قرآن گا نہ تھکی تیرا جس، تیرا جلوہ نظر نہ آئیندا۔ چوڑاں صدیاں راہ رہیا تک، بڈھا شیخ نین اٹھائیندا۔ انتم بوٹا گیا پک، پھل تیرے ہتھ پھرائیندا۔ ناتائنا مدینہ مکہ، مقبرہ کوئے نہ موہے سہائیندا۔ میری نکیل تیرے ہتھ، اپنی ڈوری توہے پھرائیندا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھت، اپنی بھل بخشائیندا۔ لیکھے لا میری رت، میرا کربلا کوک سنائیندا۔ حسن حسین گئے ڈھٹھ، علی علی نہ کوئے جنائیندا۔ بن تیرے کسے در نہ ملیا رس، ساچا رس نہ کوئے دکھائیندا۔ تارا چند رہے چھپ، بھيو ابھید نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے در آس میرے مولا، اکو اک رکھایا۔ چوڑاں صدیاں پورا کردے قولا، کول نین تیری وڈیایا۔ آپے وسیں پردے اولہا، پردہ نشیں اپنا ناؤں دھرائیا۔ میرا بھار کردے ہولا، تیرے ہتھ سمر تھ وڈیایا۔ میرا چم تیرا بنے پولا، پانہی روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا جنایا۔ محمد ویکھ بے نقاب، نقطہ اپنا آپ

مٹائیندا۔ در درویش کر آداب، عادت اکو اک سمجھائیندا۔ نہ کوئی کلمہ نہ نماز، نظام اپنا آپ بدلائیندا۔ نہ کوئی ساجن رہیا ساز، جلوہ نور آپ پر گٹائیندا۔ لکھ چوراسی رچ رچ کاج، چوداں طبق پردہ لائیندا۔ چرن دوارے آؤنا بھاج، ہر بھوای آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ جنائیندا۔ اپنا حکم ہر جنا، ایک ایک سمجھائیا۔ ہتھیں تند لینا بندھا، بندھن بچھلا دے مکائیا۔ ساچی ونڈن دے ونڈا، ونڈنہارا تھاؤں تھانیا۔ اپنی ہتھیں گنڈھاں دے بنھاں، کھولن کوئے پھیر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہر رنگ نیلی دھار، نیلے والا آپ رنگائیندا۔ شہنشاہ شاہ بن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ حکم سنائیندا۔ لیکھا لکھے اگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کلجگ انتم کھیل اپار، ہر کرتارا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔

☆ ۱۹ کنگ نوں ایہہ شبد راشٹریتی نوں فوٹو نال بھیجے گئے ☆

سچ سندیسہ راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی حکمران، ایک حکم منائیا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سو بھاپائیا۔ کلجگ انتم بن پردھان، نام پردھانگی اک دکھائیا۔ والی ہند کر دھیان، ہر گیان رہیا درڑائیا۔ سمت اٹھاراں کھچی وچوں آپ میان، نکھی دھار دھار جنائیا۔ رجندر پرساد بنیا انجان، ہر ہر بھیو کوئے نہ پائیا۔ پنڈت نہرو بنیا آپ سُبجان، جگت و دیا کرے لڑائیا۔ آنت وراثت ہونی ویران، سیاست کم کسے نہ آئیا۔ نیز کھول بال انجان، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ پرگٹ ہويا والی دو جہان، نہکنا ناؤں رکھائیا۔ بونجاں دیشاں سندیسہ دے وچ جہان، بچھلا لیکھا یاد کرائیا۔ بھلیا رہے نہ شاہ انگلستان، انک انک لکھے لیکھ نال شاہیا۔ امریکہ بنیا نہ رہے ودھان، بھیو ابھید رہیا گھلائی۔ نیز کھولے شاہ ایران، شہنشاہ اکو حکم منائیا۔ رُوسا چینا دے بیان، سچ بیانا اک جنائیا۔ شبد اگئی اک طوفان، تحفہ گھر گھر دے پچائیا۔ انتم سارے ہونے ویران، ویری ویر نہ کوئے کمائیا۔ لیکھا چکنا شاہ افغان، ترکستان تُرت کرے لڑائیا۔ پرگٹ ہويا جودھا سوربیر ملی بلوان، بل اپنا دے دکھائیا۔ ست رنگ دکھایا جس نشان، راشٹریتی ہتھ پھڑائیا۔ سو آیا وچ

میدان، اپنا پردہ رہیا اٹھایا۔ پہلی چیتر دیوے گیان، گوشت کرے تھاؤں تھانیا۔ پٹنے لوہن جائے مکان، بے مقام پھیرا پایا۔ اپنی پھیر جنائے شان، شہنشاہ اِکو اِک اکھوایا۔ پنتھ خالصہ ہوئے حیران، ہر جو ہر ہر اپنا تھم جنایا۔ گوبند سورا پرگٹ ہویا میل ملایا گن ندھان، گن اپنا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِکو اِک جنایا۔ سچ سندیسہ شاہ سلطانا، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیدا۔ ساچا کھنڈا کڈھ میانا، میاں بیوی ونڈ ونڈائیدا۔ میاں بنیا آپ بھگوانا، بیوی سیاست روپ دکھائیدا۔ آپے ویکھن آیا گھر گھر خانہ، در در اپنا کُنڈا لاہندا۔ انتم جھلنا اِک نشانہ، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک سنائیدا۔ سچ سندیسہ پاک صدر، پروردگار آپ جنائیدا۔ اُمت نبی پینا غدر، نہ کوئی میٹ مٹائیدا۔ بن خداوند کرے نہ کوئی قدر، قادر اپنا تھم ورتائیدا۔ صدی چودھویں نظام دیوے بدل، بدلا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ کرن آیا ساچا عدل، عدالت اِکو اِک رکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیدا۔ سچ سندیسہ عرب قاصر، ہر ہر آپ جنایا۔ نیتز کھول صدر ناصر، ناستک روپ سرب خدایا۔ لہندی دشا دکھائے آتش، اگنی اگ اگ لگایا۔ ویکھو کرے کھیل خداوند سازش، اپنی سازش نہ کسے جنایا۔ محمد پوری کرن آیا خواہش، خواہش اُمت نال ملایا۔ انتم نکی جیہی رہن دیوے اِکو شاخ، شناخت اپنی دے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک پُچایا۔ سچ سندیسہ ایران شاہ، حکمران آپ جنایا۔ انت بھلے سچا راہ، رہبر نظر کوئے نہ آیا۔ عبادت خانہ کوئی دے نہ، سجدہ سیس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اِک ورتایا۔

اُنی کنگ سچ دہاڑا، اِک اِک نال ملایا۔ ایکا نایاں کر وہارا، بُوہاری کھیل کرائیا۔ ایکا نایاں کر اُجیارا، اُجر سب دا دے مٹایا۔ ایکا نایاں بول جیکارا، بے جیکار دے سنایا۔ ایکا نایاں کر تیارا، ترے بھون بوجھ بُجھایا۔ ایکا نایاں لا اکھاڑا، نو کھنڈ ناچ نچایا۔ ایکا نایاں پرکھ نار، نر نرائن ویکھ دکھایا۔ ایکا نایاں ساچی کارا، کرتا پرکھ آپ کما یا۔ ایکا نایاں کر پسارا، پسر پساری ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ایکا نایاں دے ادھارا، سچ پیارا دے دکھایا۔ ایکا نایاں روپ

وٹائے چن ستار، تار ستار ہلایا۔ ایک نایاں بھگت دوارا، بھگوان دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک اُنی اپنی اُنتی لئے کرائیا۔ ایک اُنی کھیل اُنسا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ایک کھیل جگت جگدیشا، جگدیشر آپ جنائیندا۔ ایک نام اک حدیثا، ایک حضرت آپ پڑھائیندا۔ ایک روپ دسے انڈیٹھا، انہو اپنا رنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نایاں میل ملائیندا۔ ایک نایاں نیا ناؤں، نر نرکارا آپ چلایا۔ ایک نایاں میلا سچ سُبھاؤ، سنگر پورا آپ ملایا۔ ایک نایاں نظری آئے ہر گھٹ تھاؤں، گھٹ گھٹ رہیا سماں۔ ایک نایاں نیوں نیوں لاگو پاؤں، پاربرہم سچ سرنایا۔ ایک نایاں میل ملایا پتا ماؤں، مات پت آپ اکھوایا۔ ایک نایاں بھگت اُدھارے پھڑ پھڑ باہوں، بالک اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنایا۔ اپنا کھیل کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ چند کہے تُوں میرا کنت، ہوں ناری روپ وٹائیندا۔ تیری مہما سدا اگنت، لیکھا لکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اوٹ رکھائیندا۔ تارا کہے میں تیرا تارا، تارنہار تیری وڈیایا۔ کلج آیا انت کنارہ، تٹ رووے دے دُہایا۔ آد جگاد تیرا پیارا، پریم پیار بُھل نہ جائیا۔ ہوں بردا سیو ادارا، بالک تیری سیو کمایا۔ تُوں بے پرواہ پروردِ گارا، تیری دُونگھی غار نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اوٹ رکھایا۔ چند کہے میں تیرا نور، نور نور وچ سمائیندا۔ تُوں صاحب حاضر حضور، حضرت تیرے اگے واسطہ پائیندا۔ میری بیننتی کر منظور، منشا ہو نہ کوئے ودھائیندا۔ چو داں صدیاں تیا وانگ تندور، تُدھ بن سیتل دھارا نہ کوئے دکھائیندا۔ میرا معاف کر قصور، قصوروان واسطہ پائیندا۔ میں وچھڑیا رہیا تیتھوں دُور، نیرن نیر نہ کوئے لیائیندا۔ میرا کڈے شرع جوڑ، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ میں تیرے چرناں لاواں دھوڑ، مستک اِکا اک دکھائیندا۔ تُدھ بن ہو یا مجبور، میری مجبوری نہ کوئے مُکائیندا۔ تُوں سرب کلاں بھرپور، گھٹ گھٹ آپ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے جھولی ڈائیندا۔ تارا کہے میں تیرا تارا، تُدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ چو داں لوک نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ تیری خدائی تیرا لائے نعرہ، لاشریک تیری شنوائیا۔ شہنشاہ تیرا نظارہ، جلوہ نور نظر نہ پائیا۔ تُوں حد حد و وسیں باہرا، شرع ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چند ستارا دے دُہایا۔ چند ستارا رہیا کوک، کوک کوک سمائیندا۔

توں صاحب اُوچو اُوچ، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ صدی چودھویں ہونا کوُچ، کوُچا گلی رہن کوئے نہ پائیندا۔ تانا پیٹا نظر آئے نہ کوئے سوت، بن ترکھان سوئر لائیندا۔ آپے گھڑیں سچ قبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارا چند منگ منگائیندا۔ تارا چند کرے پکار، دروہی دروہی رہے سنائی۔ میل ملا ساخجے یار، یاری یاراں نال رکھائی۔ تڈھ بن پاوے نہ کوئے سار، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ پیر پیغمبر کر گئے کنار، کئی اپنی گئے جھڈائی۔ تیرے درتے ڈگے آن، نیوں نیوں چرناں سیس نوائی۔ اسیں پچھے رہے انجان، تیرا بھیو کوئے نہ پائی۔ اُنی کنگ کر پچھان، ویہہ اٹھاراں کری گڑمائی۔ گوہند خون دتا بلیدان، نیہاں ہیٹھ آپ رکھائی۔ اُتے بھگت دوارا بنیا اک نشان، نشانہ سچ سچ جھلایا۔ جس گھر وسے آپ بھگوان، بھگوان اپنا ڈیرہ لائی۔ گرکھاں دوارے آیا بن مہمان، مہربان پھیرا پائی۔ جن بھگتاں دی مٹن آیا آن، اپنا تان گیا مٹائی۔ اُتے بہہ کے پچھے اپنا دیوے سچ بیان، بیانا اپنا نام رکھائی۔ بھگتو دیو اکو دان، داتا جھولی آگے ڈاہیا۔ حکم کروتے اندر وڑاں آن، حکمے اندر اپنا حکم جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چند ستارا پئے رو، نیتز نیناں نیر دہایا۔ ساڈی سُرَت سمبھالے نہ کو، کوٹ کوٹ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے چرناں نال نہ سکے چھوہ، بانکے چھوہرے دین دہایا۔ توں بھگت دوارے آیا چھٹی پوہ، موہ مَجَّت اک ودھایا۔ پیر پیغمبراں لیا ٹوہ، اندر وڑ وڑ پردہ لاہیا۔ سب دی دست لئی کھوہ، اپنے اندر آپ چھپایا۔ اپنے جہا آپے ہو، روپ اپنا آپ پرگٹایا۔ دو جہاناں کرے لو، لوآں پُریاں نور وکھایا۔ اسیں گوڑھی نیند گئے سو، پیر پیغمبر نہ کسے اٹھایا۔ ساڈے نال کمایا دھروہ، تیرے آگے واسطہ پایا۔ توں ہوویں نہ آپ نر موہ، تڈھ بن مان نہ کوئے دواہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمایا۔ سُن تارے میرے چھوٹے لال، ہر ساچا سچ جنائی۔ صدی چودھویں کھا جائے کال، مہاکال ڈورور رہیا وجائی۔ چوداں طبق ہون بے حال، بہل ہووے سرب لوکائی۔ محمد سنگ نہ نبھے نال، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ ساچا مارگ دیاں سکھال، پردہ اوہلا اک چکائی۔ گوہند بنے تیرا دلال، بن وچولا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائی۔ ساچے تارے تیرا میل نال منجیت، من واسنا پور کرائیندا۔ اپنی چھاتی اُتے ماری لیک، پچھلی لیک آپ مٹائیندا۔ آگے کوئی نہ دے فریق، فرقہ سب دا آپ بدلائیندا۔ اپنی لکھ لکھ دے تارتخ، پچھلی

تحریک سرب مٹائیندا۔ بالے بالے رہے اڈیک، بالی بُدھ ویکھ دکھائیندا۔ تیری رکھے سچ پریت، پریتوان آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا حکم جنائیندا۔ چند کہے میں تیرا چند، تیرے نور سائیا۔ جوں بھاوے توں ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار بے پرواہیا۔ تیرا گوبند میلا پُری اند، پُر اند اپنے وچ دکھائیا۔ جے توں مان دتا لال گجری چند، میں چند تیری سرنائیا۔ چوداں طبق دے کے آیا کنڈ، اپنی کروٹ رہیا بدلایا۔ لاپسے پا دے ٹھنڈ، میری کٹ بچھلی جدائیا۔ میں تیرا ماناں اک اند، اند تیرے چرن سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ سُن چند میرے سیٹل سیت، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تیرا میلا نال جگدیش، جگدیشر آپ کرائیندا۔ جس دوارے چھتر جُھلے پر بھ ساچے سپس، سو دوارا سو بھا پائیندا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، تیری میننتی اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چند ستارے آپ سمجھائیندا۔ چند ستارا دوویں لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنی چھاتی لئے سوال، گرکھاں راہ دکھائیا۔ سارے اٹھ اٹھ کرو بھال، بن بھالیاں نظری آئیا۔ بن بردا ہويا دلال، سچ دلالی رہیا کمائیا۔ تہاڑی جھلدا رہیا جھال، شاہ کنگال رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چند ستار دے وڈیائیا۔ چند ستار ساچے لاڑے، دُھر درگاہی آپ پرگٹائیندا۔ اُنی کنگ چڑھائے کھارے، کھارا اپنی ہتھیں اٹھائیندا۔ چوداں صدیاں محمد دیندا رہیا لارے، لا لا لارا وقت لگھائیندا۔ آپ بیٹھا رہیا پار کنارے، ارار رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ دُور دُراڑے دسدا رہیا نال اشارے، اشارہ اپنا آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل پروردگارے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ دکھائیندا۔ چند ستارے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک دکھائیا۔ پروردگار ملیا آ، مل مل خوشی منائیا۔ ساچی درگاہ بنے ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دے دکھا، رہبر بنے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ آپ رنگائیا۔ چند ستارے ساچے پُوت، ہر جو اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایک پیٹا تانا دسے سوت، سوتر دھاری ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے آپ انوپ، مہما اپنی آپ سنائیندا۔ شہنشاہ وڈ بھوپن بھوپ، بھوپت راج جوگ کمائیندا۔ لیکھا جان چار کوٹ، دہ دشا پھول بھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نایاں ویکھ دکھائیندا۔ ایک نایاں سمت اُنی، بیس بیس دے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی وڈ گن گنی، گنوتا پھیرا پائیا۔ لیکھا چُکائے مُسلم سٹی،

شیعہ روپ نہ کوئے دکھایا۔ لہنا چکے رکھی مُنی، تپی تپیشتر نہ کوئے وڈیایا۔ چوٹی سب دی جائے مُنی، مون اپنا سکے نہ کوئے کھلایا۔ بن بھگت کسے گھر نہ وجے راگ ناد دُھنی، دُھن آتمک نہ کوئے شنوایا۔ سب دے سرتوں لتھے چُٹی، کنت سُہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت دے وڈیایا۔ چند ستارے تیرا ست، ست ستوادی آپ جنائندا۔ اُمت نبی رسول دیوے مت، مسلہ اکو اک پڑھائیندا۔ آپے جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُنی کنگ آپ وڈیائیندا۔ اُنی کنگ میلا میل، مل مل خوشی کرائیا۔ صاحب سَنگر سَجَن سُهیل، گھر ساچا ویکھ دکھایا۔ وسنہارا سدا نویل، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ گوبند لیکھا گُرو گُر چیل، چیل گُر آپ ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بستر نیل رنگ رنگایا۔ بستر نیل رنگ اپارا، پراپسنتی مدھم بیکھری بھیو نہ آیا۔ آد جگادی جس دا اکو نعرہ، ظاہرا اپنا نُور رُشایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے مُشاعرہ، مُشکل حل نہ کوئے کرایا۔ سوانتم جن بھگتاں بھگت دوارے دیوے پہرہ، بن سیوادر سیو کمایا۔ اگے آؤن نہ دیوے کوئی ایر غیرا، غیرت اپنی رہیا جنایا۔ کلج اتم ورتے قہرا، قہر اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چن ستار دوویں جاگے، جاگرت نین کھلایا۔ پر بھ در ساچے آئے بھاگے، اپنا پندھ مُکایا۔ پُرکھ ابناسی تیرا کاجے، تھہ بن اور نہ کوئے سہایا۔ پیر پیغمبر تیرا کلمہ پڑھدے گئے نمازے، تیرے حُجرے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اک سرنایا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، اپنی دیا کمائیندا۔ چند ستارے سُر ت سنبھال، سُر ت سُر ت کھلاییندا۔ چرن پریتی نبھے نال، سچ نشانہ اک دکھائیندا۔ پہلوں ویکھو سرشٹ سبائی ہندی بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ چاروں گنٹ آئے زوال، زاویہ اپنا نہ کسے سمجھائیندا۔ کتر روپ ونڈ ونڈے نہ کوئے جہان، رقبہ مُرکب نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ سمجھائیندا۔ چند ستارے سُن لے بات، بے پرواہ جنایا۔ چوڈاں طبق اندھیری رات، اندھ اندھیرا چھایا۔ نار کلکھنی ہوئی کمذات، کلمہ نبی نہ کوئے شنوایا۔ پنج وقت نہ کوئے نماز، وُضو بانگ نہ کوئے وڈیایا۔ سچ ملے نہ کوئی صفات، صفر اصفہ نہ کوئے گوانیا۔ ایکا الف نہ ملے نجات، یے یگتی نہ کوئے سمجھایا۔ ساچا دے نہ کوئے باغات، مالی بن سیو نہ کوئے

کمانیا۔ پیر پیغمبر مارگ دس دس گئے بوہ بھانت، پردہ سکے نہ کوئے چُکایا۔ آپ دُور دُراڑے رہے جھاک، تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ چند ستارے تیرا بنیا
 ہر جو ساک، اپنا سنگ رکھائیا۔ کر کرپا پردہ دیوے ڈھاک، ڈھاکن کو پت سچا ماہیا۔ تیرا لیکھا کرے بے باق، لہنا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا سمجھائیا۔ چند ستار چرن پھڑ، سیس جگدیش جھکایا۔ تیرے دوارے ڈگے ڈر، ندرھڑک
 بے پرواہیا۔ کر کرپا باہوں لے پھڑ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ چوداں طبق گئے ہر، جت نظر کوئے نہ آیا۔ تھہ بن سائیں گئے مر، مرن مرن نہ کوئے مٹایا۔
 کر کرپا اپنے بٹھ لڑ، اکو ڈوری تند رکھایا۔ تیرے دوارے لگے جڑ، نہ سکے کوئے اُکھڑایا۔ تیرا ناؤں لئیے پڑھ، پڑھ پڑھ شکر منایا۔ تیریاں بھگتاں سیوا
 لئیے کر، بن سیوک ویس وٹایا۔ تیرے دواویوں آوے ڈر، ویلے آنت نہ دیں دُرکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، چند
 ستار سیس جھکایا۔ چند ستار گئے جھک، جھک جھک سلام بلائیا۔ بچھلا پینڈا گیا ٹک، آگے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پیر پیغمبراں کولوں لیا بچھ، بنے کوئی نہ سچ
 ملاہیا۔ پروردگار سب دیاں جڑاں رہیا پُٹ، نہ سکے کوئے لگایا۔ کلج انتم آپے پیا اٹھ، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جن بھگت بنائے ساچے سٹ، پتا پوت جوڑ
 جڑائیا۔ لگی پریت نہ جائے چھٹ، بندھن بندھ نہ کوئے تڑائیا۔ بھگت پھلوڑی گئی پُٹ، سنجگ ساچا نور رُشنائیا۔ آپ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی
 آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی پوری آس کرائیا۔ سری بھگوان دسے بھیت، بھيو آپ جنائیا۔ سمت چڑھنا پہلی چیت، ویہہ
 سو ویہہ بکرمی دے وڈیائیا۔ چند ستارے چھاتی اُتے لینا کھیڈ، پتا پوت لاڈ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ چند
 ستارے کرو دھیان، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ سارے رکھواک ایمان، امام آپ سمجھائیدا۔ بغلے مارو جگت قرآن، گرہ اپنا پھیر وکھائیدا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کلام،
 حرف بحر نہ کوئے پڑھائیدا۔ دین مذہب نہ کوئے اسلام، شرع شریعت نہ کوئے رکھائیدا۔ سچو سچ اک نظام، نظریہ اکواک پائیدا۔ بنیا رہے آپ
 غلام، برداروپ آپ ہو جائیدا۔ نہ کوئی صبح نہ کوئی شام، چند ستار نہ کوئے چکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیدا۔
 ساچا تھم چند ستارے، ہر ہر جو آپ جنائیا۔ دیونہارا وست پارے، واستک اکواک ورتائیا۔ دوئے لال بیٹھے سچ دوارے، در پردہ رہیا گھلائیا۔ جگت

جگدیش واجاں مارے، سوہنگ ڈھولا ایکا گایا۔ آ چند میرے چند پیارے، تینوں صاحب ساچا چند دیاں دکھایا۔ جس دی جوت اٹھے پہر چکاں مارے، رین اندھیری نہ کوئے دکھایا۔ آد جگاد نہ ہوئے دھواں دھارے، بادل اُپر نہ پردہ پایا۔ سو صاحب میرا وسے سچکھنڈ دوارے، سچکھنڈ دوارا لوک مات بنایا۔ سیس بٹھے سچ دستارے، دست اپنے سیو کمایا۔ گوہند میلا کنت بھتارے، گھر پایا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آستارے ویکھ ست، ست ستوادی آپ جنائیدا۔ چھوٹا بالا دیوے مت، منجیتا من جتیا ہتھ کسے نہ آئیدا۔ آکے ویکھ میرا کملاپت، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیدا۔ جس دا گوہند ستھر بیٹھا گھت، سو گوہند وچ سمائیدا۔ چرن دوارے آکے ڈھٹھ، ڈگیاں پھڑ اٹھائیدا۔ چار جگ دیاں وچھڑیاں ہویا اکٹھ، آپ اپنا میل ملائیدا۔ جس دو جہان چلایا رتھ، گر اتار پیر پیغمبر راہ دکھائیدا۔ سو صاحب ہویا پرگٹ، پرگٹ اپنی جوت جگائیدا۔ سچ ستارے ساچا نام لینا رٹ، سوہنگ ڈھولا اک الائیدا۔ تیرا مٹے وچھوڑا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیدا۔ چند ستار سُن سندیہ، اک دھیان لگایا۔ کون ویلا ملے نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ پچھلا چکائے مول لیکھا، ملا شیخ سنگ تڑایا۔ آگے کرے نال بھگتاں پیتا، ہت اپنا نال ملائیا۔ در آیاں گھر کھولے بھیتا، بھو ابھید جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چن ستار دے وڈایا۔ چن ستار تیرا چکیا لہنا، ہر لہنا لیکھے پائیدا۔ اٹھ اٹھ ویکھو اپنے نیناں، نیر نیناں آپ دکھائیدا۔ جوں بھگتاں نیاں میرا کہنا، توں ساچا تھم سٹائیدا۔ سرن سرنائی ساچے بہنا، در گھر ساچا اک گھلائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منڈل منڈپ آپ وڈاییدا۔ چند ستارا منڈل دھار، بھومکا دھول دے وڈایا۔ آکاش آکاشاں کھیل نیار، پرکاش پرکاش لئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رُترئی رُت مہکایا۔ ساچی رُترئی سوہے رُت، ہر سنگر آپ سہائیدا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، پردہ اوہلا آپ اٹھائیدا۔ پہلی چیز منڈل منڈپ لئے بچھ، بچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیہ اک سٹائیدا۔ سچ سندیہ چپ چپیتا، چوہاں ہر جنایا۔ آد جگادی جگ جگ ریتا، بھگون آپ بنایا۔ لیکھا لکھے مندر مسیتا، مستک تلک نہ کوئے چھہایا۔ ترے گن تپے نہ کوئے انگیتھا، ہون کڈ نہ کوئے وڈایا۔ نہ کوئی کباب بھنے اُپر سیکھاں،

چھری حلال نہ کوئے سمجھائی۔ جھٹکا کرے نہ کوئی پریتا، گوبند کھنڈا اک کھڑکائی۔ چار ورن دسے اک تاریخہ، طرح طرح نال سمجھائی۔ پر بھ کا بھانا لاگے میٹھا، سد متو اک رضائی۔ گرگھ اک ست چھ پنچ جے نہ پھولدے میرا انکیٹھا، گھر گھر بہندا ڈیرہ لائی۔ پُرکھ اکال دکھاؤندا اکو ریتا، مندر مسیتاں ڈیرہ ڈھائی۔ میرا صاحب سدا سد جیتا، نہ مرے نہ جائی۔ ویکھو گر اوتاراں پیر پیغمبراں بدلن آیا ریتا، ریتوان پھیرا پائی۔ اوچ پنچ راؤ رنک ہست کیٹ جن اکو جہا کیتا، کیتی سب دی اپنے ہتھ رکھائی۔ صدی چودھویں ویلا بیتا، پیتی کہانی لیکھے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اک لیائی۔ سچ سمگری لے کے آیا، واحد لاشریکا۔ اک نگری بہہ کے آیا، جس دیاں کردے رہے اڈیکاں۔ جوت اجگری کر کے آیا، پچھلیاں میٹے سرب تاریخاں۔ اپنی کہانی سجری پڑھ کے آیا، جن بھگتاں دسے چرن پریتا۔ پیر پیغمبر گر اوتاراں پھڑ کے آیا، پھڑ پھڑ باہوں سرب گھسیٹا۔ سنجک دا ساچا چند چڑھ کے آیا، نورو نور نور اندیٹھا۔ تارنہارا تارا بن کے آیا، صاحب دیال دیال ہر نزدیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے اپنی ریتا۔

☆ پہلی گھر ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھوال ☆

پُرکھ اکال کل ساچی کلغی، ہر ساچی کار کمائی۔ نرگن سرگن کھیل آپے کردی، نار کنت روپ وٹائی۔ سچکھنڈ دوارے آپ چڑھدی، خاکی خاک آپ سائی۔ اپنا نام اپنا اکھر اپنا کلمہ آپے پڑھدی، پڑھ پڑھ آپے خوشی منائی۔ اپنی جوت اپنی اگنی اپنے ہون آپے سڑدی، دوسر سار کسے نہ آئی۔ آد انت اپنا گھاٹن آپے گھڑدی، سنیا رٹھھیار نہ کوئے وڈیائی۔ سیس جگدیش سیو کماے بن بن بردی، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائی۔ در درویش بن بن پھرے ڈردی، نہ بھو بھے اک رکھائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھرے پھڑدی، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہنڈ کھنڈ پری آکاش پھرے لڑدی، آپ اپنا بل وکھائی۔ جگا جگنتر کسے کولوں نہ ہردی، ہار جت اپنے ہتھ رکھائی۔ بن بھگت پیار سدا مردی، جیون جگت نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی نور جوت سوائی۔ جوتی نور کلغی دھر، کل کلکی کھیل کھلائیندا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھ، تخت نواسی سو بھا

پائیندا۔ مرد مردانہ آپے بن، نور ظہور آپ کرائیندا۔ حق مقامے آپے کھڑ، جلوہ نور ویکھ وکھائیندا۔ آیت شریعت آپے پڑھ، کلمہ نبی آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کلغی گوہند توڑا، بھیو کوئے نہ پائیندا۔ کلجگ اتم بنیا جوڑا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ رس ویکھے مٹھا، کوڑا، آد جگادی پھول بھلائیندا۔ پُرکھ ابناسی اکو رکھیا اپنا گھوڑا، آپ اپنا آسن لائیندا۔ چکھنہارا اپنا پوڑا، روپ رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ دو جہاناں پھرے دوڑا، دروہی خدائے سرب گر لائیندا۔ کھیل کرائے براہمن گوڑا، غور اپنا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کلغی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کلغی گوہند دھار، ہر ہر کھیل کرائیا۔ پُرکھ اکال ہو اُجیار، اُجرت پچھلی لیکھے پائیا۔ لہنا دینا دیوے قرض اتار، مقروض اپنا فرض رہیا نبھائیا۔ چمک دکھائے اپر اپار، دمک اپنے وچ چھپائیا۔ سنک سندن رووے زارو زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ براہ چرن دھوڑی منگے چھار، تیرا گھڑا نظر نہ آئیا۔ جیگر یو کہے میرے اُتے ہو آسوار، مکھ میرا تو ہے صلاحیا۔ گیگے پُرش دوئے دوئے جوڑ منگے چرن دھوڑ چھار، خاکی خاک خاک رمائیا۔ نر نرائن کہے کھول تاک، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ تیری کلغی ویکھاں جھاک، جھاک اکو وار جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا ساک، ست پُرکھ نر نجن تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی تنگے رہے تیری واٹ، تیرا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ تھدہ بن پُچھے نہ کوئے وات، سیس جگدیش ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کلغی اک سمجھائیا۔ ساچی کلغی کل اوتارا، ایکا ایک جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اُجیار، سو پُرکھ نر نجن ویس وٹائیندا۔ ہر پُرکھ نر نجن کھول کوڑا، تھر گھر اپنا کُنڈا لاہندا۔ ایکنکارا پاوے سارا، آد نر نجن نور دھرائیندا۔ ابناسی کرتا کر پیارا، سری بھگوان سنگ رکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ بن ونجارا، ساچا ونج آپ جنائیندا۔ دتا ترے ویکھ کنارہ، ہر گھاٹ اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ ہر کلغی نور نور اولّا، نظر کسے نہ آئیندا۔ پروردگار اک اِکلا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیندا۔ چوواں طبق طبق محلہ، ساچا سبق سبق پڑھائیندا۔ آد جگادی ایکا پلا، پلو اپنا نام وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ ایکا گھلا، جوت شبدی آپے رلا، جوتی نور نور سہائیندا۔ جوتی نور عالمین، علما عالم بھیو نہ رائیا۔ دیونہارا سچ تلقین، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کرے کرائے حق تلقین، تحقیق اپنی

آپ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، کل کلکی آپ جنائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دا بھيو آپ چُکائیندا۔ نرُگن سرُگن پاوے سارا، سرُگن نرُگن ویکھ وکھائیندا۔ جُگ چوکڑی پار کنارہ، سنجگ تريت دواپر آپ ہنڈھائیندا۔ لیکھا جان تيمی اوتارا، در در اپنا لھم منائیندا۔ لھم اندر کھیل نیارا، نر ہر نرائن آپ کرائیندا۔ شاستر سمرت ويد پُران کر لکھارا، لکھ لکھ لیکھا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ایکا ایک کرائیا۔ بھگتن میلانت بھتار، گھر ساچے وجے ودھایا۔ لیکھا جانے پیر پیغمبر ساچے یار، یاری یاراں نال نبھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے آدھار، ایکا ایک کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنایا۔ ساچا بھيو ہر بھگوانا، ایکا ایک جنائیندا۔ نانک نرُگن نام ترانہ، ست ست وڈائیندا۔ سنگھنڈ دوارا سچ مکانا، حق مقام اک درڑائیندا۔ ایکا جوتی کھیل مہانا، گوہند ایکا گود سہائیندا۔ گوہند میلپتا سُبانا، ساچی سکھیا اک رکھائیندا۔ دُھر درگاہی ہر نشانہ، نگہبان آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی گوہند سورا، پُرکھ اکال اک دھیایا۔ اندر باہر اکو بہڑا، گُپت ظاہر ویکھ وکھایا۔ نیتز لوچن نین حاضر حضورا، دوس رین نہ کوئے وڈایا۔ سرب کلا سمرتھ بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ وسنہارا دُور نیڑا، نیرن ہو ہو درس دکھایا۔ توں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھيو نہ جانے کوئے رایا۔ تیرا نگر میرا کھیڑا، میرا کھیڑا تیری وڈایا۔ لکھ چوراسی جھوٹا جھیرا، جیون جگت گڑمایا۔ کلجگ انتم پُرکھ اکال پاربرہم پت پریشور نہکامی سدا سوامی پائے پھیرا، پھیری اپنی اک جنایا۔ نو نو چار کرے نیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ چُکایا۔ ساچا بھيو ہر ہر کھولے، خالق خلق ہر جنائیندا۔ دو جہاناں تول تولے، نرُگن سرُگن ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد رہے اڈولے، اڈول ڈل کدے نہ جائیندا۔ وسنہارا کایا پردے اوہلے، اپنا بھيو نہ کسے جنائیندا۔ بن گوہند ساچی دھرت کوئے نہ موئے، موٹا روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ نرُگن نرُگن نال کرے قولے، سرُگن سرُگن موہ چُکائیندا۔ انتم کل پرگٹ ہوئے اُپر دھولے، دھرتی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل ہر کرتار، گر گر گوہند آپ جنایا۔ تیرا سیس میری دستار، تیری دستار

میری رُشائیا۔ تیری پریت میرا پیار، میرا پیار تیری وڈیائیا۔ تیری ریت وچ سنسار، شاہ حقیر ویکھ دکھائیا۔ بے نقاب کھ پردہ آپے پاڑ، شرع شریعت نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہباں وسے باہر، نور نورانہ سچا ماہیا۔ کل کلکی لے اوتار، سر کلنی اک لکائیا۔ جس دی کسے نہ پائی سار، چار جگ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تینی اوتار رہے بھکھار، بھگت خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پیر پیغمبر سُن دے رہے گفتار، جلوہ نور نظر کسے نہ آئیا۔ کرن کرن کرن وچوں کڈھی باہر، اپنی کرپا دے درڑائیا۔ موئی ڈگا منہ دے بھار، مفلس ہو کے منگ منگائیا۔ خما غریبی ساچے یار، نزدیکی تیری نزدیکی نظر کسے نہ آئیا۔ باریکی باریکی باریک تیری گفتار، گفت شنید نہ کوئے جنائیا۔ کوئی نہ جانے تیری رفتار، تیرا بھو نہ کوئے جنائیا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکار، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا نور اک اپار، تیری چمک چمک وڈیائیا۔ توں پیراں دا پیر پیغمبر شاہاں داشاہ سِکدار، دستگیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کلنی دے وڈیائیا۔ ساچی کلنی گوہند رنگ، سو پُرکھ زرنجن آپ دکھائیندا۔ چرن بھکھاری منگی منگ، منگی منگ پور کرانیندا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، سو پُرکھ زرنجن ویس وٹائیندا۔ دو جہان وجائے مردنگ، مردنگ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانیندا۔ ساچا کھیل ہر کرتارا، کل کلج آپ دکھائیا۔ جوتی جامہ بھیکھ نیرا، آد جگادی راما نظر کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا کاہنا، کھیلے کھیل مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک کمائیا۔ پیر پیغمبر گائے اک ترانہ، طرح طرح نال سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دے نشانہ، ست نشانہ اک دکھائیا۔ گر گر دیوے اک پروانہ، پر م پُرکھ بوجھ بُجھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہانا، سنجگ تریتا دواپر ویکھ دکھائیا۔ کلجگ انتم ہوئے پردھانا، ست پردھانگی آپ کمائیا۔ سیس جگدیش سہائے اک نشانہ، بے نشانہ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کل کلکی گوہند دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت ہو اجیار، شبی شبد ونڈ ونڈائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت بیٹھ زرنکار، زرنگ اپنا کھیل کھائیندا۔ جگ چوکڑی پاوے سار، پورب لہنا ویکھ دکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اپار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پنچم مکھ مکھ اپار، اپر پر رنگ رنگائیندا۔ اک اٹھ کر وچار، بیس بیس سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنائیندا۔ ایکا ایک ہو یا دو، زرنگ سرگن روپ دھرائیا۔ سرگن زرنگ لگا موہ، موہ مُجبت اک وڈیائیا۔ آتم پر ماتم گئی چھوہ، بانکا

چھوہرا رُپ وٹائی۔ اپنا ناں رکھایا سو، ہنگ اپنا بنس سہائی۔ امرت اکو اک چو، پیار پیار وچوں ٹپکائی۔ نرگن جوت کرے لو، اندھ اندھیر نہ کوئے
 دکھائی۔ اپنے جہا آپے ہو، اپنے ہتھ رکھی وڈیائی۔ ناتا توڑ چھبھی پوہ، پورن پور رہیا سرب ٹھائی۔ دو جہاناں رہیا جوہ، گر پیر اوتار نال رلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ ساچا کھیل کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیکھنہار لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج
 کھائیندا۔ سناونہارا سچ سلوک، برہما وشن شو آپ پڑھائیندا۔ دیونہارا وست تھوک، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ وساونہارا قلعہ کوٹ، سکھنڈ دوار بنک
 وڈیائیندا۔ پرگٹاونہارا نرمل جوت، جوتی نور نور رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل اپنا پیار، آپے
 آپ جنایا۔ آپے پریتم کرے وہار، پیا اپنا رنگ رنگیائی۔ آپے دیکھے دیکھنہار، دیکھ دیکھ آپ بگسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ
 آپ چکائی۔ اپنا پردہ چکے آپ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ اپنا دسے آپ پرتاپ، بھيو ابھید آپ گھلائیندا۔ اپنا بنے آپے مائی باپ، دوسر گود نہ کوئے
 سہائیندا۔ اپنا کرے آپے جاپ، آپے اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ اپنا بنے آپے ساک، سجن سین آپ اکھوائیندا۔ آپے اپنی پرگٹائے ساچی ذات، ذات اذاتی
 نہ کوئے رکھائیندا۔ آپے ہوئے پاکی پاک، پُنیت اپنا رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ اپنا پردہ آپے لاہ،
 لہر لہر وچوں پرگٹائی۔ آد نرنجن آپ اکھوا، سو پُرکھ نرنجن سو بھاپایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹا، ایکنکارے رنگ رنگیائی۔ سکھنڈ بیٹھے ساچے تھان، تھان
 تھنتر اک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا آپ دھرائی۔ اپنی اچھیا آپے رکھ، مہربان کھیل کرائیندا۔ اپنے وچوں ہو پرتکھ،
 اپنا نور پرگٹائیندا۔ اپنا کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ گھلائیندا۔ آپے شاہ سلطان
 راجن راج، شاہو بھوپ آپ اکھوائی۔ آپے رچ رچ اپنا کاج، ہر ہر آپے دیکھ دکھائی۔ آپے بنے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی اچھیا آپے پور کرائی۔ اپنی اچھیا دیوے مان، ہر جو دیا کمائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، حکمی حکم
 سنایندا۔ تخت نواسی نوجوان، پنچم گھ وڈیائیندا۔ پنچم پنچاں کر پردھان، پنچم بھيو گھلائیندا۔ اپنا نور نور مہان، پرکاش پرکاش نال ملائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نور آپ دھرائیں۔ اپنا نور جوتی دھار، جوت جوت رُشائیا۔ اپنی جوت کرپا کر، اپنے انگ لگائیا۔ اپنے مندر دے
 ادھار، آپ اپنی خوشی دکھائیا۔ آپے پھڑ پھڑ کرے پیار، پیار پیار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن پیار نرگن دھار، نرگن
 نرگن دے وڈیائیا۔ نرگن پیار ساچا دردی، پُرکھ اکال درد وڈائیں۔ ست ستوادی اپنے پیار پوائے ساچی وردی، وردی اپنے رنگ رنگائیں۔ اپنے نور
 نورانے ناؤں دھرائے ساچی کلنی، کلنی اپنے سپس اُٹھائیں۔ آد جگاد جگ جگ اپنی کلا راکھے چڑھدی، لکھ چوراسی آپ نوائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کلنی آپ بنائیں۔ ساچی کلنی دُھر درگاہ، ہر اکو اک بنائیا۔ جگ جگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبدی شبد دیندا رہیا صلاح، آپ
 اپنی صفت سنائیا۔ کلجگ انتم نرگن پرگٹ ہو کے آئے سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دو جہاناں کرے رُشا، چوڈاں طبق ویکھ دکھائیا۔ چوڈاں لوک پردہ
 دیوے لاه، پردہ نشیں بے پرواہیا۔ ساچا سولہا دے سنا، سو پُرکھ نرگن وڈیائیا۔ ہنگ برہم بولا لئے ویاہ، پاربرہم پرہم پھیری پائیا۔ گوہند وچولا لئے بنا،
 رُپ رنگ ریکھ نظر نہ آئیا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھا، مولا اپنا ویس وٹائیا۔ تولا بن بے پرواہ، نام کنڈا اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلنی دھر سر کلنی رکھ، کلجگ انتم کھیل کرائیا۔ جگ چوکڑی رہیا دس، شبدی شبد راگ سنائیا۔ آد آنت کسے نہ ہو یا وس، بے بس
 سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گا گا تھکی جس، آنت کہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم سب داٹھا ہٹھ،
 دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوارے پرہم چرنیں گئے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ
 تیرے ہٹھ وڈیائیا۔ کلجگ انتم جوں بھاوے توں لینا رکھ، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی بھانڈے سکھ، نام وست نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر دین مذہب کردے آئے پکھ، نرکھ نہ کوئے اکھوائیا۔ انتم ہوئے خالی ہٹھ، دو جہان پھری دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
 آپ جنائیا۔ ساچا کھیل جانے بھگونت، بھو ابھید جنائیں۔ جگ جگ مایا پائے بے آنت، بے آنت اپنی دھار دکھائیں۔ ہر جن میل و رلے سنت، سنت ساجن
 انگ لگائیں۔ نام جنائے اکو منت، منتر ایک نام درڑائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیں۔ ساچا کھیل سری بھگوان،

ایکا ایک جنائیا۔ اپنا منگے آپے دان، در اپنے الکھ جگائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، در درویش آپ ہو جائیا۔ آپے نیوں نیوں کرے سلام، سجدہ سیس
 آپ جھکائیا۔ آپے دیونہار پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیا۔ آپے بنے سچ امام، اسم اعظم آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم سچ سندیس، ہر کلکی آپ جنائیدا۔ کلجگ انتم دھارے ویسا، نہہکنک ناؤں رکھائیدا۔ لہنا دین چکائے برہما وشن
 مہیشا، شکر لیکھا آپ مکائیدا۔ جگ چوکڑی کڈھے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیدا۔ کھیل کھلائے پتا پوت ہر بیٹا، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیدا۔ جگ
 چوکڑی بھلے نہ چیتا، چیتن سب نوں آپ کرائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کلنی آپ رنگائیدا۔ اپنی کلنی ہر رنگار، ایک رنگ
 دکھائیا۔ گر گوبند تیرا سچ پیار، نانک دھار نال ملائیا۔ پرگٹ ہو اگم اپار، الکھ اگوچر کھیل دکھائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، سمبل اپنا چرن چھہائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا آپ چکائیا۔ پورب لیکھا آپ چکائیا، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ کلنی دھر پھیرا پاؤنا، کلنی اپنے سیس ٹکائیدا۔
 گرگھ ساچے آپ اٹھائونا، اندر وڑ وڑ سیو مکائیدا۔ جگ جنم دا لہنا آپ چکائونا، دینا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلنی
 دھر آپ ہو آئیدا۔ کلنی دھر آیا جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھر پھر ہنس بنائے گگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھایا
 وچ ادھ، بن نانک نظر کسے نہ آئیا۔ اک کبیرا لیا سد، سدا اپنا نام رکھائیا۔ کلجگ انتم پردہ لئے کج، گرگھ ساچے گود بہائیا۔ غریب نمانے پچھے لئے نہ
 چھڈ، آگے ہو ہو درس کرائیا۔ جگت جہان پار حد، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوں پُرکھ اکال گر گوبند بنائی اپنی جد، ہنس سرہنس آپ سہائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کلنی اک چکائیا۔ سو کلنی آئی مات، لگ ماتر نہ کوئے رکھائیدا۔ ورن برن نہ کوئے ذات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیدا۔
 جگت بھنڈار نہ کوئے کھات، کھاتا اکو نام دکھائیدا۔ پچھلا لہنا چکائے پچھلی گاتھ، آگے اپنا مارگ لائیدا۔ کلجگ انتم لہنا چکائے سیاں ساڈھے تن تن ہاتھ،
 روداس چمپارا لیکھا جھولی پائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُبھل بھل کدے نہ جائیدا۔ اُبھل کدی نہ بھلیا، آد جگادی ساچی کار۔ لکھ
 چوراسی وچ کدے نہ رُلیا، نرگن جوت نور اجیار۔ لکھ چوراسی پھلیا بھلیا، پت پنکھڑیاں ویکھے اک گلزار۔ آد انت کدے نہ ہلیا، سد رکھے بسنت بہار۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی اک اوتار۔ کل کلکی ہر آیا پرہ، زرگن نور نور رُشانیا۔ بھگت بھگونت لئے لہ، لکھ چوراسی پھول
 بھلایا۔ سنجگ تریتا دواپر جو چرناں بیٹھاں رکھے دب، کلجک انت لئے پرگٹایا۔ سرگن زرگن لئے سد، حکمی حکم اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ آیا درویش، ہر دردی درد وندائیندا۔ شاہ سلطانا زرنیش، زرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ
 ساچے دیس، لوک مات پھیرا پائیندا۔ غریب نمائیاں کرے ہیت، کوچھے کملے گلے لگائیندا۔ گوبند ساتھیاں نال رہیا کھڈ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ بن
 بھگتاں دسے کسے نہ بھیت، لکھ چوراسی جیو سرب گرائیندا۔ ویکھو رت بسنتی مولے چیت، چیترا اپنے رنگ رنگائیندا۔ بیس پیسے کھولے بھیت، بھانڈے
 سب دے آپ بھنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کندھ کمر ریت، بالو اپنا پردہ لاہندا۔ کلغی دھر آیا جگدیش، جگدیش اپنی
 دیا کمایا۔ سرشٹ سبائی رہیا پیس، پیس پیس سیو کمایا۔ کسے سرتے رہن نہ دیوے سیس، سیس چھتر نہ کوئے جھلایا۔ نہ کوئی پڑھے جگت حدیث، جگرے
 ملے نہ کوئے وڈایا۔ ناتا تئے تیس بتیس، بیس اکیس وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلغی ایکا نور چمکایا۔ کلغی چمکے نور نورانہ،
 نور الہی ویکھ وکھائیندا۔ پروردگار ہو بلوانا، بل اپنا آپ جنائیندا۔ امام اماں اک ترانہ، راگ انادی ناد الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ ساچی سکھیا ہر کرتارا، زہر زرائن آپ جنائیندا۔ پنج مہینے نہ کوئی وارا، جگ جگ بھل کدے نہ جائیندا۔ سنگھ
 سورن کیوں رووے زار و زارا، نیتز نیر نین پنجنجھائیندا۔ تیری بھل نہ گئی وچّی کٹارا، خنجر اپنا جگر چرائیندا۔ تیرا لیکھ نال محمد یارا، چار یاری وند وندائیندا۔
 اپنی اکھیں ویکھ نظارہ، نازل وحی آپ جنائیندا۔ اُلٹے روپ بنیا لکھارا، کاتب قلم نہ کوئے وڈائیندا۔ جلوہ نور پروردگار، پرورش گرکھاں اندر پائیندا۔ ایکا
 نایاں ہوئے اُجیارا، اُنی اُنیا ویکھ وکھائیندا۔ چاروں کُنٹ پرگٹ ہوئے پیر ظاہرا، ظاہرا اپنی کل دھرائیندا۔ جس دالایا ہزارا درود نعرہ، لاحق اپنا حکم
 منائیندا۔ الف یے جس دا کردی رہی مشاعرہ، سو مشکلاں حل کرائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پھڑ کے رکھے اپنے دائرہ، حد سب دی آپ تڑائیندا۔ کل کلکی
 لے اوتارا، کرے کھیل اپر اپارا، نہکٹک اک ونجارا، لکھ چوراسی ہٹ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کھولے ہٹ، ہٹ ہٹوانا اکو آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ،

سمر تھ پُرکھ وڈ وڈیاں۔ سرشت سبائی پائے نتھ، شبد ڈوری ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا کلنی دو جہان کرے رُشائیا۔ پُرکھ
 اکال سورا سربنگ، ستگر تھم جنایا۔ تخت نواسی بیٹھ ساچے پلنگ، بچھنڈ دے وڈیاں۔ آد جگادی اک اند، اند اند وچ دکھایا۔ جگ چوکڑی گئی لنگھ،
 ویلا وقت وہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو منگدے رہے منگ، منگی منگ جھولی پائی۔ دُور دُراڈے کھلوتے آگے آؤ لنگھ، پر بھ ساچا رہیا بلایا۔ ویکھو پرکاش
 بن سورج چند، ہر ستگر آپ کرایا۔ جس دا لیکھا کوٹ برہمنڈ، کوٹن کوٹ روپ وٹایا۔ جس دا گاؤندے رہے چند، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ سو صاحب
 آنت مُکا کے آیا اپنا پندھ، بن پاندھی پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا رہیا کھلایا۔ سچ دوارا ہر جو کھول، نرگن تھم جنایا۔
 آؤ وسو میرے کول، بھيو ابھیدا آپ جنایا۔ اپنا اپنا ڈکھڑا لو پھول، ہر دکھیاں درد وٹایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردا رہیا قول، کیتا قول بھل نہ جایا۔
 بچھنڈ نواسی پرگٹ ہو کے آیا اُپر دھول، دھرت دھول بھيو نہ رایا۔ در چکائے پردہ اوہل، مکھ گھنگٹ آپ اٹھایا۔ سچ دوارے جانا مول، مولا اپنا نور
 دکھایا۔ جس دی گوہند چھکی پائل، سو پر م پُرکھ ویس وٹایا۔ جس دا بھيو نہ پایا کسے پاندھے رول، چار وید نین شرمایا۔ سو ستگر وسیا بھگتاں کول، کوڑی
 کریمٹ مٹایا۔ جگ چوکڑی ماردا رہیا رول، انتم ساکھیات ویس وٹایا۔ پھڑ پھڑ انگلی اپنے نال رہیا تور، اپنا بھيو نہ کسے جنایا۔ جس نوں انگلاں نال دسدے
 رہے اُتے وسے ہور، سو ہر جو نیڑا اپنا آپ دکھایا۔ جس دے آگے بندنا کردے رہے دوئے جوڑ، سو گوہند نال جوڑی رہیا بنایا۔ چڑھ کے آیا ساچے
 گھوڑ، گھوڑا نظر نہ کوئے دکھایا۔ جس دا اُچا لما پوڑ، چڑھ پوڑے درس کسے نہ پایا۔ جس دا مارگ دسے سوڑ، او جھڑ راہ پندھ نہ کوئے مُکایا۔ سو ویکھن
 آیا کلجگ انتم گھور، نور نورانہ نور چکایا۔ تس آگے کسے دا چلنا نہ کوئی زور، زور اپنا آپ دکھایا۔ جس دا منتر اکو نام پھور، فرنا سب دا اپنے وچ لئے چھپایا
 ۔ جس دے اُتے سب نے رکھی ڈور، سو ڈوری اپنے نام بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے لئے بلایا۔ آؤ در نکے بالے، ہر
 بالک آپ سمجھایا۔ کلجگ آنت کیوں ہوئے بے حالے، بہیل ہو ہو نیروہایا۔ پیر پیغمبر اس سو سے کالے، کالی رین اندھیری چھایا۔ بھگتاں کڈھے آنت
 دیوالے، خالی ہتھ دین دھایا۔ پر بھ کسے نہ ملیا مندر مٹھ شودوالے، چاروں گنٹ رہی گر لایا۔ آتم آنتر کرے نہ کوئی پرتپالے، پرتپالک بیٹھا مکھ چھپایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا دیا کمائی۔ گر پیر اوتار آؤ آگے، اگا نظر کسے نہ آئیندا۔ سب دے رنگ ہوئے جگے، بگا شیر اک ڈرائیندا۔ حکمے اندر سارے بدھے، حکمی محکم آپ منائیندا۔ وارو واری بھار سب نے لدے، تھر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس نے لوک مات گھلے انتم اوہو سدے، سدا اکو اک سٹائیندا۔ چوواں طبقات وچوں پھر پھر کڈھے، اندر وڑکھ نہ کوئے چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا محکم آپ منائیندا۔ آگے آؤ ویکھو پریت، ہر سنگر آپ جنائی۔ جس نوں کہندے رہے لاشریک، تہاڑی شرکت دے مٹائی۔ جس دی دسدے آئے تاریخ، کلج انتم پھیرا پائی۔ سو ویلا آیا نزدیک، نیڑے ہو ہو دیا کمائی۔ آؤ درشن پاؤ ٹھیک، ٹھیکرا سب دا بھن وکھائی۔ دین مذہب ذات پات کوئی رہن نہ دیوے جھیت، اپنی جھلک اک وکھائی۔ سب دا آنتر کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ آواز اک لگائی۔ آؤ نیڑے ویکھو در، در دروازہ آپ گھلائیندا۔ سرن سرنائی ایکا پڑ، سرن گت اک رکھائیندا۔ ساچے پوڑے جانا چڑھ، پوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ چوواں صدیاں جو آدھ وچ بیٹھے اڑ، اڑکا اپنا نام ہٹائیندا۔ رل مل سارے اکو کلمہ لو پڑھ، کلمہ کلام آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا آپ سٹائیندا۔ دھر فرمانا سُن لو گیت، ہر ساچا سچ سٹائی۔ سنجگ بدلن آیا ریت، کلج لیکھا دے مکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانا توڑو مسیت، مسلہ حق کرے پڑھائی۔ گر اوتار پڑکھ اکال متو ٹھیک، اٹاں گارا نہ کوئے وڈیائی۔ جس دا گوبند امرت پیتالا کے جھیک، سو پیالہ سب نوں رہیا وکھائی۔ جام پیائے بیس بیس، بیس بیس آپ ہو آئی۔ سب دے خالی ہوئے کھیس، خالق اپنی کھیل کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہرا اک پچائی۔ سچ سنہرا سُنیا در دروازے، تیرا آنت کوئی نہ پائیندا۔ پروردگار غریب نوازے، غربت کوئے نہ وچ رکھائیندا۔ انتم پرگٹ ہوئیوں دیس مانجھے، گوبند گھر اک وسائیندا۔ دو جہاناں رچیا کاجے، رچ رچ کاج خوشی منائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ساڈے سازن سازے، تیج تت کایا چولا تن ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو بھائیندا۔ پیر پیغمبر کرن پکار، اچی کوک کوک سٹائی۔ تیرا جلوہ پروردگار، نور نور نور چمکائی۔ چرن کول دے آدھار، دھوڑی خاک خاک رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر مہربان مہربان مہربان نظر اک اٹھائی۔ گر اوتار

جوڑ ہتھ، دوئے بندھن سیس جھکایا۔ سچ دوار تیرا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اِکو نظری آیا۔ جُگ جُگ اپنا مارگ دس، لوک مات راہ چلایا۔ تیرا ناؤں گا گائے جس، جس وید پُران صفت صلاہیا۔ تیرا آد انت کسے نہ آیا ہتھ، بے انت تیری وڈیایا۔ اتم سارے کر کے گئے بس، نیوں نیوں چرناں سیس ٹکایا۔ تیرے بردے تیرے ہوئے وس، جوں بھاویں لئیں چلایا۔ کُجگ اتم رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ساڈی پوری کردے آس، نراسا کوئے رہن نہ پایا۔ اسیں تیرے ہوئے داس، بن سیوک سیوکمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ در آو پیر اوتار گُر، ہر سَنگُر آپ جنایا۔ سچ پریتی جائے جُڑ، جوڑ نہارا پھیرا پائیا۔ ایٹھے اوتھے بھے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ کُجگ انت بھگونت دی پئی لوڑ، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ نیتز کھولو ویکھو نال غور، گہر گورا اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیڑا اِک سُنایا۔ سچ سُنہیڑا سُنیا کن، بن کناں آپ جنائیدا۔ چار جُگ دے وچھڑے گئے من، من منسا پور کرانیدا۔ در دوار کھلوتے کہن دھن دھن، دھن تیری وڈیائی بھو کوئے نہ آئیدا۔ آد جُگادی جننی جن، مات پتا ہو جائیدا۔ ایٹھے اوتھے بیڑا بَنھ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اِکو بھائیدا۔ در تیرے سارے گئے آ، پچھے کوئے رہن نہ پائیا۔ دوئے جوڑ پئے سرنا، نیوں نیوں سجدہ سیس جُھکائی۔ آد جُگادی اِک ملّاج، ملا گِیر اِک سمجھائی۔ پُرکھ ابناسی ساچی دے صلاح، صفت صلاح نہ کوئے وڈیایا۔ لکھ چراسی نالوں توڑ کے آئے نکاج، تیرے نال ہوئے گُڑمائی۔ محمد کہے چو داں طبق دتے تجا، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ کہے میرے خُدا، خُدی تیرے وچ رکھائی۔ موسیٰ کہے ہویا فدا، فطرت رُپ نہ کوئے جنایا۔ تیئی اوتار بیٹھے سیس جُھکا، دوئے دوئے پرنام اِک دکھائی۔ بھگت بھگونت ڈھولا رہے گا، گا گا شُکر منائی۔ نانک گو بند رہے دھیا، دھیان دھیان نال رلائی۔ ویکھو ویلا اتم گیا آ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہ کُنکا ناؤں دھرا، نرِگن جوت کرے رُشنائیا۔ ڈنکا اِکو شبد وجا، دو جہاناں دے سُنایا۔ دوار بَنکا اِک سُہا، گو بند گُڑھ دے وسایا۔ پُرکھ اکال پھیرا پا، ہوکا دے دے گُڑکھ رہیا اُٹھائی۔ ساچا ہٹ دے چلا، ہر جن ساچے وست دکھائی۔ کاغذ قلم نہ کوئے شاہ، بن شاہی لیکھا رہیا لکھائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر لکھ چو راسی دے سارے بنو گواہ، بُھلیا کوئے رہن نہ پائی۔ پُرکھ ابناسی صفا سب دی دے اُٹھا، اُلٹی ریتی ریت

چلائیا۔ چار جُگ دا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ مکّے کعبے جج نہ سکے کوئی کرا، کربلا سب نوں دے دکھائیا۔ تینی اوتاراں لیکھا دے مُکا، در ساچے مکر کوئے نہ جائیا۔ بھگت بھگونت لہنا دینا جھولی دیوے پا، جھولی اپنی ہتھیں بھرائیا۔ نوری جلوہ نور دھرے خُدا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال پرگٹ ہووے بے پرواہ، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جس دے اگے گوہند سیس گیا جھکا، نرگن ساچا نام منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ست ستوادی آد جُگادی آیا ویس وٹا، ویس اولّا آپ کرائیا۔ سیس جگدیش تاج رہیا سہا، تخت تاجاں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، در بیٹھا سچّا ماہی، بھو ابھید گھلائیندا۔ چار جُگ دے آو راہی، ہر رہبر ویکھ دکھائیندا۔ اکو ویر اک صلاحی، اکو راہ جنائیندا۔ اکو پتا اکو مائی، ایکا بالک روپ دکھائیندا۔ اکو دایا اکو دائی، اکو گود سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے آپ بلائیندا۔ آو در ویکھو نیڑے، ہر جو دیا کمائیا۔ کلجک انتم مکّے جھیرے، جھیرے سب دے آپ چُکائیا۔ کسے نہ وسنا جھوٹے کھیرے، کھیرا جھوٹا رہن نہ پائیا۔ غریب بنانے گر سکھ گر در بیٹھے کر کے وڈے جیرے، آپ اپنا گئے گوائیا۔ جس نوں نانک نرگن کہہ کے گیا چو تھی لانو لئے پھیرے، پھیرا اپنا آپے پائیا۔ جن بھگتاں کرے حق نیڑے، حقو حق ویکھ دکھائیا۔ جنہاں پائے دوالے گھیرے، تنہاں ملے درگاہ مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں در رہیا بلایا۔ گر اوتار کھولن اکھ، اکھ اکھ نال ملائیا۔ ویکھو صاحب ہو یا پر تکھ، پارکھو بنیا سچّا ماہیا۔ اس دے چرنی جاییے ڈھٹھ، بن ڈھٹھیاں سار کوئے نہ پائیا۔ دروہی خُداے دی صدی چودھویں کیتا کٹھ، اکٹھا اکو تھم سُنایا۔ اپنی گیر نہارا لٹھ، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ اپنا اپنا حال چلیے دس، حال مُریداں سُن سُن خوشی منایا۔ نہ کوئی جانے اس دا جس، جس گا گانت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ ویکھو کٹھے ہوئے بھائی بھائی، گر اوتار ویکھ دکھائیندا۔ جس نے کٹنی سب دی پھاہی، سو سنگر پھیرا پائیندا۔ جس نے کٹھے کیتے جھیور چھیمے نائی، سو گوہند میل ملائیندا۔ جس دی نانک نرگن کری گڑمائی، بن نار کنت سچ ہنڈھائیندا۔ جس نوں رام کرشن کہن سچّا گوسائیں، سو گھر گمبھیر پھیرا پائیندا۔ جس نوں بھگت کہن پھڑ پھڑ پار کرائے باہیں، بھو ساگر نہ کوئے رُٹھائیندا۔ آو درشن کریئے چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک جنائیندا۔ جس دے بچھے

لوک مات آئے بن کے راہی، سو رہبر ویکھ دکھائیندا۔ جس دے چچھے گوہند بوٹا پٹیا کاہی، سو سب دی جر اُکھڑائیندا۔ غریب نمائیاں دُرمت میل کھ دھوئے شاہی، بن سیوک سیوکمائیندا۔ لکھ چوراسی کٹے پھاہی، بھندن اپنے نام پائیندا۔ جس نے رویداس چمیارے کنگن پھڑایا گنگا دھار کڈھ کے باہیں، سو اپنا ہوکا نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار در سہائیندا۔ گر اوتار آوارے، در ساچے خوشی منایا۔ تیرا نور تیرا چمتکارے، تیری جوت جوت سوانیا۔ تیرا در تیرا دربارے، سچکھنڈ تیری وڈیایا۔ تیرے چرن بن بھکھارے، اکو بھکھیا منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ دے ور سچے بھگوانا، واری واری سیس جھکایا۔ توں صاحب سچا سلطانا، تیرا آنت کسے نہ پایا۔ توں مرد مرد مردانہ، سچ مردانگی رہیا جنایا۔ کلج انتم پھریں بانا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ رہیا سنا۔ سچ سندیسہ ہر کرتار، ہر جو ہر ہر آپ جنایا۔ در دوار سنو گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ سمجھایا۔ ایکا نایاں کرے خبردار، بے خبر خبر پچھایا۔ بیس پیسا ہوئے اُجیار، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ لیکھا کھے اگم اپار، لکھ لکھ ہتھو ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نہ، پُرکھ اکال وچے ودھایا۔ پُرکھ اکال آد آنت، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن جگا جگنت، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ ایکنکارا مہما گنت، بھیو ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ آد نرنجن نور اننت، آنت کوئے نہ پائیندا۔ ابناسی کرتا ایکا نام چپائے ساچا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ سری بھگوان ساچا کنت، کنت کنتوہل سو بھاپائیندا۔ پاربرہم لیکھا جان جگا جگنت، جگ جگ اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل دھر کے آیا، ہر کرتا پُرکھ اکال۔ سمبل نگر وڑ کے آیا، گر گوہند رکھیا نال۔ غریب نمائیاں لڑ پھڑ کے آیا، گر گھ ویکھے ساچے لال۔ زر زروانیاں نال لڑ کے آیا، مارے نام کھنڈا تیز کٹار۔ سوہنگ اکھڑا کو پڑھ کے آیا، آتم پرما تم پرما تم نبھے نال۔ اپنی مرنی آپے مر کے آیا، بھگت بھگونت لئے جوال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کمال۔ کرے کھیل آپ کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھایا۔ جوتی نور نور چمتکارا، ظاہر نور کرے رُشنائیا۔ حق حقیقت پاوے سارا، لاشریک اک خدائیا۔ چوداں صدیاں پار کنارہ، چوداں طبق ڈیرہ

ڈھاپا۔ چوڑاں لوک اِکو نعرہ، اِکو راگ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کماٹیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر جو اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن وارو وار، نیتز نین سرب اُٹھائیندا۔ لوک مات لکھ چوڑاسی جس لائی گلزار، پت ڈالی پھول بھلائیندا۔ مالی بنیا پروردگار، خالی ہتھ پھیرا پائیندا۔ گلشن ویکھے ہر نرنکار، بلبل اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ گلشن ویکھے ہر احباب، آپ اپنا رُپ وٹایا۔ سچ سرنگ وجائے رباب، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ شاہ پاتشاہ لیکھا جانے شاہ نواب، رعیت اپنا ہیو چُکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دالیندے گئے خواب، سو خواہ مخواہ اپنا حکم چلائی۔ جس نوں مندے گئے حق جناب، سو جلوہ رہیا دکھایا۔ جس دی موسیٰ جھل نہ سکیا تاب، سو اپنا نور گرگھاں اگے رہیا پرگٹایا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ، سو خداوند پھیرا پایا۔ جس دازرگن نانک جییا جاپ، جیت جیت سُکھ پایا۔ جس نوں گرگوہند کہے پُرکھ اکال تھاپنا رہیا تھاپ، تھکلی اپنی گوداک دکھایا۔ سو کلجگ انتم دکھاؤن آیا اپنا پرتاپ، پر م پُرکھ وڈوڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے کانپ، تھر ہر کپے بالا جیو بچھلا لیکھا پور کرایا۔ بن بوُجھ نانک نہ جییا جاپ، بن سوُجھ سوُجھ کسے نہ آیا۔ سمت ویہہ سو ویہہ بکرمی سب نوں دسے سچا جاپ، جس نوں پڑھیاں مکتی چرناں ہیٹھ سیس جھکایا۔ نیڑ نہ آئن تینوں تاپ، ترے گن بھجے واہو داہیا۔ کام کرددھ لوہہ موہ ہنکار توڑے ساک، آسا ترسنا اک گھر وسے نہ دھی جوائیا۔ جس نوں مل جائے شاہ پاتشاہ شہنشاہ مائی باپ، تس بُکھ نہ لاگے رایا۔ جس ناری مل جائے ہر جو کملاپات، دوجی بیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ جس آون جاون چک جائے واٹ، تیر تھ تٹ نہ نہاؤن جایا۔ جس گھر آکے ملے پُرکھ سمر تھ، سو ڈھونڈن کتے نہ جایا۔ غریب نمانا ہو کے جن بھگتاں گائے جس، اپنے جس نہ رکھے وڈیایا۔ ایہتھے مان دے نہ کرے بس، سچھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ رکھایا۔ اک دوارا جانا وس، جس دوارے سترگر سچا پُرکھ اکال آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جوتی جامہ رُپ وٹایا۔ جوتی جامہ بھگتاں خاطر، زرگن زرگن آپ وٹایا۔ سچھنڈ دوارے بنیا رہیا چاتر، جگ جگ اچھل چھل دکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نام سنیہرا دیندا رہیا پاتر، لکھ لکھ لیکھا جگت جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرایا۔ اپنا کھیل کرے بے زور، زر جروانا بھیو

چُکایا۔ اپنا بیڑا آپے روڑھ، کلجک نیا دے وہایا۔ اپنا چولا آپے چھوڑ، پنج تت ماٹی خاک رلائی۔ اپنا جوڑا آپے جوڑ، سرگن زرگن کری گڑمائی۔ اپنا ہوڑا آپے لوڑ، سسے اُپر رہیا لکائی۔ بن نانک دیکھیا کسے نہ کر کے غور، زرگن سرگن سرگن وچ سمائی۔ جس دا منتر چلے پھور، فرنا اپنا نام جنائی۔ جس دا کھیل اندھ گھور، گھوری نظر کسے نہ آئی۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، جوں بھاوے رہیا چلایا۔ جس دی گرو اتاراں رکھی لوڑ، سولوہڑا پاؤن کلجک انتم پھیری پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرگن کھیل اک کرائی۔ زرگن کھیل کرنے آیا، ہر داتا بے پرواہ۔ آپے میٹنہارا جھوٹھی چھایا، شہنشاہ اپنا حکم چلا۔ آپے دیونہارا اپنا ناں، ناؤں زرنکارا اک درڑا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بسمل روپ خدا۔ بسمل روپ ہویا خود آپ، اپنا بھیو جنائی۔ لیکھا جان بڑہ بدھ بھانت، بھاوی بھانا ہر ورتائی۔ پیر پیغمبر سُنو بات، ہر باطن رہیا جنائی۔ سارے پڑھو اک جماعت، طلبا روپ اک دکھائی۔ مکتب کھولے حق جناب، حق حقیقت دے درڑائی۔ الف یے لوک مات دتا خطاب، پر بھ چرن دوارے الف کم کسے نہ آئی۔ اک الف وجائی تن رباب، سارنگ سارنگ تھ پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ ساچی سکھیا سُن لو میت، متر پیارا آپ جنائند۔ آد جگادی ساچی ریت، ریتوان آپ دکھائند۔ توں میرا میں تیرا رل مل گاؤ گیت، گیت گوہند اک دکھائند۔ پاربرہم پر بھ ساچی پریت، پُرکھ اکال توڑ نبھائند۔ گوہند دس کے گیا ٹھیک، کلجک جیو بھیت نہ آئند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنا روپ دھرائند۔ زرگن آیا در بنوالی، بن کھنڈ نہ پھیرا پائی۔ آد شکت نہ جوت جوالی، چتر بھج نہ کھیل کرائی۔ نور نورانہ جوت نورانی، ظہور اک شنوائی۔ آد جگاد مست مستانی، مستی اکو اک خدائی۔ اک فلک نہ کوئے رُشانی، روشن نور نہ کوئے وڈیائی۔ پیر پیغمبر نہ کوئے زندگانی، روح بُت نہ کوئے سمائی۔ انتم ہوئے سارے فانی، سب دا لیکھا آپ چکائی۔ بھیو کھلا انجیل قرآنی، عزرائیل سیو کمائی۔ کلجک انتم آوے اک طغیانی، پیر پیغمبر گئے سمجھائی۔ ندی نوح چڑھے طوفانی، تحفہ دیوے خلق خدائی۔ مان رہے نہ کوئے سلیمانی، سلسلا سب دا کرے صفائی۔ اک سُنائے اپنی آپ کہانی، پچھلی کہانی میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے جہا ہووے آپ لاثانی، لاء اپنا لئے بنائی۔ اپنا لاء کرے تعمیل، تعمیل

اپنی آپ کرائیا۔ دوسرے نہ کوئے دلیل، دلیل دلیل نہ کوئے ملائیا۔ درگاہ ساچی نہ کوئے وکیل، وکلا نظر کوئے نہ پائیا۔ کلجک انتم چوداں طبقات توڑے
 آپ فصیل، نیزہ نام اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ تیتوں دسیئے سچ، سچ آکھ سنا۔ تیرے حکمے
 اندر آئے نچ، لوک مات ویس وٹایا۔ انتم تیرے پیار اندر گئے رنج، آپ اپنا بھو چھپایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی
 پہلی چیت تیرے آگے ڈاہیئے ہتھ، بن ہتھان ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، ورا داتا اکو نظری آیا۔ پردے اندر
 ڈھکیا پردہ، پردہ اپنا نام پائیا۔ گرگھ چنتا وچ کدے نہ سڑدا، جگت اگن نہ کوئے تپائیا۔ در دوارے جو ہوئے بردا، بندی خانہ دے جھڈائیا۔ کر نمسکار
 سوہنگ اکھر پڑھدا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ملے سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کردا، کرپا میل ملائیا۔ ناتا تیا جھوٹے گھر دا، گھر ساچے ملی وڈیائیا۔
 میرا رام نہ جیندا نہ مردا، مرن جن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ پلو آپے پھڑدا، انت اپنے لڑ بندھائیا۔

☆ ۷ گھر ۲۰۱۹ بکرمی پنج گرائیں بنتا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ، گر اتار پیر پیغمبر نرگن رہے دھیان لگایا۔ سچکھنڈ دوارا ساچا کوٹ، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اک پرکاش نرمل
 جوت، نور و نور ڈمگائیا۔ جگ چو کڑی تیرے چرن نہ سکے پہنچ، دو جہان ڈھولا گائیا۔ آد انت تھہ بن لکھ چو اسی جائے اونت، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔
 سبجک تریتا دواپر کلجک پھر پھر ویکھیا لکھن کروچ، پشکر جنبو پھیرا پائیا۔ سمل سان دے کھوٹ، ساچا ہٹ نہ کوئے جنایا۔ کُشنا نیتز رووے روت، نین
 نیناں نیر وھایا۔ نرگن سرگن سرگن کر گئے کھوج، کھوجت کھوجت بھو کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا پنچ تت جگت رچنا چکیا بوجھ، اپ
 تیج وائے پر تھمی آکاش وند وندائیا۔ آتم پر ماتم ایش جیو جگدیش برہم پار برہم رہیا لوچ، لوچا پور نہ کوئے دکھایا۔ صاحب سہیلا اک اکیلا نرگن داتا پُرکھ
 بدھاتا کدے نہ آئے وچ سوچ، سوچ سوچ تھکی سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گانہ تھکے ہونٹ، من مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ چوداں لوک چوداں

طبق چوڑاں وِ دیا کوئی نہ سکے در تیرے پہنچ، چوڑس چند نہ کوئے رُشائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر جُگت بسنتر سارے ہوئے فوت، فتویٰ صادر اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال تیری درگاہ، پروردگار سچ خُدایا۔ مقامے حق ہو رُشنا، نوری جلوہ نور پرگٹایا۔ تخت نواسی بن سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ نام وڈیایا۔ حکمی مہم اک جنا، دُھر فرمانا آپ سنایا۔ سچھنڈ دوارا اک وساء، تھر گھر اپنا پردہ لایا۔ سُت دُلا را اک جنا، جننی جن ناؤں دھرایا۔ دائی دایا بن سیو کما، سیوا اپنے ہتھ رکھایا۔ بھیا بھیدا آپ کھلا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ نرگن نرگن میل ملا، ناری کنت سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دھام سہایا۔ درگاہ ساچی سو بھنیک، سو بھاؤنت آپ سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اک توفیق، توفیق تیری خُدایا۔ آد جُگاد لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئی۔ جُگ چو کڑی تیری رکھدے گئے اڈیک، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولا گائی۔ انتم ویلا آیا نزدیک، کوٹن کوٹ کال وہائی۔ گوہند دس کے گیا ٹھیک، ٹھیکر سب دا آپ بھٹائی۔ نرگن دھارا پُرکھ اکالا دین دایلا دو جہاناں دسے اک پریت، ساچی پریت اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس گیا جھک، در کرن اک عرضیایا۔ سچھنڈ دوار بیٹھا لگ، لگوں کھیل کرائیا۔ کُجک ویلا انتم اٹھ، اٹھ اٹھ اپنا رنگ دکھائی۔ غریب نمائیاں اُپر تھ، غُربت سب دی دے مٹائی۔ جگ کرنی کیتی سب توں بچھ، لگیا کوئے رہن نہ پائی۔ نو کھنڈ پر تھی نو دوار خالی دس کایا بُت، جُھرے جج نہ کوئے کرائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُنگھی کندر اُچے ٹلے پریت بُک، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انداں اُتبھج سیتیچ اپنا مہم جنایا۔ ساڈے ہتھ نہ دے کچھ، خالی جھولی اگے ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائی۔ تیرے در جھکیا سیس، صاحب سچے سلطانا۔ جُگ چو کڑی پڑھی تیری حدیث، کلمہ نبی رسول دکھانا۔ لیکھا گایا تیس بتیس، شرع شریعت جوڑ جُڑانا۔ ایک منگی منگ بیس اکیس، پرگٹ ہو نور نورانہ۔ لیکھا جان راگ چھتیس، بہتر کھول اک دکانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرے صاحب مرد مردانہ۔ مرد مردان سچھنڈ نواسی، پُرکھ اکال وڈی وڈیائی۔ نرگن نور جوت پرکاسی، پرکاشوان خلق خُدایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کرے

آسی، نِراسا کوئے رہن نہ پایا۔ سَچِک تریتا دواپر کُجک کردا آیا بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ دیونہارا دھرم رائے دے ہتھ پھاسی، فتویٰ اِکو اِک لگایا۔ کوئی رہن نہ دیوے پنڈت کاشی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ سَچکھنڈ نواسی نوجوان، نرگن اپنا رُپ دھرائیندا۔ وِشن برہما شو دیوے گیان، کروڑ تیتسیا سُرپت اند آپ اُٹھائیندا۔ ترے گن مایا توڑے مان، پنچ تت ممتا موہ چُکائیندا۔ راو رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں دیوے دُھر فرمان، سچ سندیسہ اِک سٹائیندا۔ جوتی نور نور مہان، نور نورانہ ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے دان، دستگیر اپنا دست ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا اِکو اِک جنائندا۔ سچ سندیسہ اینکار، اونکار آپ جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن لے اُٹھایا۔ آد نرنجن کھول کواڑ، نرگن جوت کرے رُشٹایا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈا دربار، دو جہاناں اِک وکھایا۔ سری بھگوان ست نشانہ دیوے چاڑھ، نرگن سرگن آپ جُھلایا۔ پاربرہم برہم کرے خبردار، لکھ چوڑاسی لے جگایا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، ایش جیو نین گھلایا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرے خبردار، سچ سندیسہ اِک جنایا۔ سَچِک تریتا دواپر وچھڑے ملو یار، کُجک اتم میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک سٹایا۔ سچ سندیسہ ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ ہنگ برہم مم اِکو پریت، توہے رُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ پنچ راو رنک بھو چُکائیندا۔ سَچِک تریتا دواپر کُجک نو سو چوڑانوے چو کڑی جُک آیا جیت، جت اپنے ہتھ وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جس دی رکھدے گئے اڈیک، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ لکھ چوڑاسی خالی کرے کھیس، راج راجاناں شاہ سلطاناں در در آپ پھرائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اِکو بنے سچ رفیق، رفاقت اپنی آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار نیز کھولو، نرگن آپ گھلایا۔ توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا اِکو بولو، بچھلا بولا دے چُکایا۔ منتر انتر نرگن نرگن دھار مولو، سرگن تن نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنہیرا اِک سٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائندا۔ کل کلکی ہویا پر تکھ، نہک نک رُپ وٹائیندا۔ امام مہدی ہو سمر تھ، سمر تھ اپنی دھار

چلائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی کھیرا کرے بھٹھ، اگنی جوتی لنبو لائیندا۔ کسے دا چلے نہ کوئے وس، حکمے اندر سرب بھوائیندا۔ جنّاں چر گر
گوبند نہ کہے بس، بستہ سب دا آپ بندھائیندا۔ سکھنڈ نو اسی دُور دُراڈا رہیا ہس، سوہنگ ہنسا اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم ورتے جگ، جگ جیون داتا آپ جنایا۔ جیو جنت ہوئے گگ، کاگ وانگ رہے گر لایا۔ نو نو لگی اگ، امرت میگھ
نہ کوئے برسایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنج تت کرے لڑایا۔ کایا اندھیری دُنگھی کھڈ، نرمل جوت نہ کوئے رُشایا۔ گر کاشد گئے چھڈ، من واسنا
ہوئی ہلکایا۔ کسے نہ ملے امر اپد، سادھ سنت رسنا جہوا گا گا ہر ہر نام نہ کوئے رس کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ کہانی آپ سنایا۔ سچ کہانی دُھر دی بات، ظاہر باطن آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پڑھو اک جماعت، پٹی اپنی آپ وکھائیندا۔ الف یے ناتا کائنات،
درگاہ رُپ نہ کوئے جنائیندا۔ پروردگار ساکھیات، نرگن نرگن اک اکھوائیندا۔ جگا جگتسر نہ کوئی ذات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ایتھے اوتھے کدے نہ
ہوئے وفات، مڑھی گور نہ کوئے دہائیندا۔ جگا جگتسر گر اوتاراں وکھائے اپنا گھاٹ، ساچے پتن ڈیرہ لائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ انتم کی واٹ،
بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں و دیا ہاٹ، دو جہاناں پردہ لاہندا۔ دیونہارا نرگن سرگن سرگن سدا نجات،
نچ گھر اپنے ڈیرہ لائیندا۔ کسے ہتھ نہ آئے وچوں لغات، لگ لگ اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائیندا۔
سچ سندیسہ دُھر دی گاتھا، ہر گوبند آپ جنایا۔ پُرکھ اکال پتا ماتا، پُت سپوتا دے وڈیایا۔ نرگن بدھا نرگن ناتا، سرگن ناتا توڑ تڑایا۔ من مت بدھ نہ
کوئی نار کمذاتا، کلکھنی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساکا، پتا پُت مات پُت ناری کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ کھیلنہارا جگت تماشا، جگ چوکڑی
ویکھ وکھایا۔ کلج انتم گر اوتاراں پیر پیغمبر اں پورن کرے آسا، پورب لیکھا آپ مُکایا۔ منڈل منڈپ دو جہان پر تھی آکاش پاوے ساچی راسا، بن نو آ
نالک اپنا اک جنایا۔ جگ جگ کسے نہ دسیا اپنا سچ خلاصہ، آپا اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہہلنک
نرائن نر، نرگن نور جوت دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اں دے دلاسا، دیدِ عید اک وکھائیندا۔ رحیم کریم سچ خدا بے عیب

پروردگار نہ کدے وِناسا، ابناسی اپنا ناؤں دھرائیندا۔ دو جہاناں آر پار منجھدار آپے جانے اپنا واسا، نیتر نین لوچن نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم آپ سمجھائیندا۔ ساچا تھم حقیقت حق، نہ ہر نرائن آپ جنائیا۔ جس دا چار جگ وید پُران شاستر سمرت
 گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پاؤندی رہی شک، سوشہنشاہ اپنا روپ وٹائیا۔ نرگن جوت نرکار آد نرنجن جو وسے گھٹ گھٹ، جوت نرنجن کرے
 رُشنائیا۔ پاربرہم برہم پنج نیچے کایاوت، پت ڈالی بھل بھلوڑی آپ مہکائیا۔ جو لکھ چوڑاسی دیونہارا بُدھ من مت، بھو بھیدا بھو کھلایا۔ جو گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں چلاونہارا جگ جگ رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ جس دارسنا جھوا گا گائی جس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ہر جو اپنا بھو کھلایا۔ کھولے بھو آپ نرکارا، نرگن اپنی دیا کمائیندا۔ ست ستوادی لے اوتارا، اون گون بھو چکائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردارا، شبد ڈلارا اک
 اٹھائیندا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، جگرہ سب دا آپے ڈھائیندا۔ ترے گن رووے زارو زارا، پنج تت دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے
 دوئے جوڑ کرن نمسکارا، نیوں نیوں سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ تیری کھیل تیری قدرت پروردگار، بے پرواہ تیرا بھو کوئے نہ آئیندا۔ سرگن نرگن تیری
 دھارا، گر اوتار خوشی منائیندا۔ پاربرہم برہم تیرا پسار، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ ایش جیو تیرا ہلارا، لہر لہر نال ملائیندا۔ آتم پرما تم تیرا اکھارا، پنج تت کایاناچ
 نچائیندا۔ نرگن جوت تیرا اُجیارا، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ گھر نہار سدا ٹھٹھیارا، گھر بھانڈے ویکھ وکھائیندا۔ جگت درشی رنگ چمیارا، ایشی ایشٹ نہ کسے
 جنائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ انتم پاوے سارا، کالکھ ٹکا آپے لائیندا۔ سچکھنڈ نو اسی کھول دوارا، در دروازہ اک
 وکھائیندا۔ شبد اگئی وجے نگارہ، تال تلوڑا نہ کوئے جنائیندا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ کوئی گرو دوارا، ہر مندر اک وڈیائیندا۔ تیل باقی دیا نہ کوئے اُجیارا،
 کملاپاتی جوتی نور ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ نو اسی ساچے تخت بیٹھ سچی سرکارا، دُھر فرمانا تھم جنائیندا۔ لیکھا چکے چار یارا، یاری یار نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم ورتے مات، نو نو کرے جنائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر ایکا درس دکھائے ساکھیات، شاخ سب دی دے کٹائیا۔ نام پیالہ پیائے آب حیات، امرت رس اک چکھائیا۔ جلوہ نور دے آفتاب، مہتاب

کرے رُشنا یا۔ لیکھا کھے حق جناب، دستگیر وڈ وڈیا یا۔ اتم اک دوارے کرنا پئے آداب، اسلام علیکم نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، محراب اکو اک صلاحیا۔ سچ محراب دتے محبوب، محفل اپنی اک لگانیدا۔ جس داکسے نہ دتا سبوت، ساکھیات نہ کوئے وکھانیدا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی کعبہ نہ کوئی قلوبت، رُوح بُت نہ کوئے وڈیا نیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر آپ جنانیدا۔ پیر پیغمبر در درویش، ہر دردی درد جنایا۔ پروردگار نرگن نور پُرکھ اکال رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ مجھ داہڑی نہ کوئے کیس، نہ کوئے مونڈ مُنڈا یا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو ہمیش، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دوارے نانک نرگن کرے آدیس، سرگن نانک خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، سچ دوارا اک وڈیا یا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنانیدا۔ صاحب سنگر وے اکو کنت، کنت کنٹول سچ ہنڈھانیدا۔ آد جگادی ایکا منت، منتر اپنا نام درڑانیدا۔ سدا سہیلا ساچا پنڈت، جگت وڈیا نہ کوئے رکھانیدا۔ دو جہان رکھے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے جنانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلانیدا۔ ساچا بھو کھولے آپ، صدی چو دھویں ویکھ وکھایا۔ جس نوں عیسیٰ کہے باپ، سو پدر پھیرا پانیا۔ جس نوں محمد کرے آداب، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ جس نوں نانک نرگن کہے وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی ولس وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی سچا ماہیا۔ ست ستوادی سچا ماہی، مہربان ہر اکھوانیدا۔ کلج اتم بنیا راہی، نرگن اپنا پھیرا پانیدا۔ کلج میٹے جھوٹھی شاہی، شہنشاہ کوئے نظر نہ آئیدا۔ گو بند بوٹا پٹیا کاہی، کوڑی کریا جڑ اکھڑانیدا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پھڑ پھڑ باہوں میلے بھائی بھائی، دین مذہب نہ کوئے رکھانیدا۔ سچ سندیسہ دیوے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھانیدا۔ ساچی سکھیا سچ دلیل، دہ دشا آپ جنایا۔ نیل بستر پھر نیل، نیلی دھار پار کرایا۔ لیکھا جانے گنی گہیر، گہر گور وڈی وڈیا یا۔ سب دی بدن آیا تقصیر، تقدیر تقصیر نال رلا یا۔ کٹن آیا شرع زنجیر، شریعت کم کسے نہ آ یا۔ لیکھا جان حقیر فقیر، شہنشاہ پردہ دے اٹھایا۔ کوڑی کریا میٹے لکیر، سچ سچ دے وڈیا یا۔ مرید مُرشد کٹے بھیر، بھے بھو نہ کوئے وکھایا۔ گرکھاں دیوے امرت آتم سیر، ترسنا گنی اگ بُجھایا۔ جن بھگتاں چوٹی

چاڑھے پھڑا خیر، جس دوارے جُلاہا کبیر ڈھولا گایا۔ لیکھا جانے پیرن پیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی آپ کماپا۔ رحمت کماپے
 آپ رحمان، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ چوہداں طبقات ویکھ ایمان، محمد نیرتین کھائیدا۔ پیر فقیر کر غلام، بردے اکو در بہائیدا۔ نظری آئے سچ
 امام، نظر نظر نال ملائیدا۔ دیونہارا جگ جگ پیغام، پاتر اپنا اک وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر بھیو
 کوئے نہ آئیدا۔ دوسر بھیو نہ جانے کوآ، کوک کوک گر اوتار گئے جس گایا۔ اپنے جہا آپے ہوآ، نرگن نرگن وچ سائیا۔ اپنا امرت آپے چوآ، رس اپنا
 آپ چکھایا۔ اپنی کرے آپے سچ لوآ، نرگن جوت جوت رُشائیا۔ اپنا دیونہارا جگ جگ ڈھوآ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا نام جھولی پائیا۔ نہ جنم نہ
 کدے موآ، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سچھنڈ نواسی نواں نروآ، بردہ بال نہ روپ وٹایا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گاتھارہیا سمجھایا۔ ساچی گاتھا دیوے دس، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 ہو بے بس، بے عیب پھیرا پائیدا۔ ایلکارا آیانس، نرگن اپنا روپ وٹائیدا۔ آد نرنجن کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیدا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس،
 سیوک ساچی سیو کمائیدا۔ سری بھگوان پوری کرے آس، آسا پورن آپ ہو جائیدا۔ پاربرہم برہم وسے پاس، سدا سہیلا سنگ رکھائیدا۔ لیکھا جان
 پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھجائیدا۔ بھیو کھلائے پون سواس، سواس سواساں وچ سائیدا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ نو نو چار ویکھنہارا کھیل تماش، خالق
 خلق روپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کرائیدا۔ خالق خلق کیتا مجبور، مجبوری اپنی دے سٹایا۔ چوہداں لوک
 کرن قصور، کسر نظر کتے نہ آئیا۔ نیڑے وسنہارا دے دور، نیرن نیر درس کوئے نہ پائیا۔ سادھ سنت کھجگ انت صوفی ہوئے مفور، سُننے وچ درس
 کوئے نہ پائیا۔ کلمہ پڑھ پڑھ پائن فتور، بھیو ابھید نہ کوئے جنایا۔ جلوہ نظر نہ آئے کوئے ظہور، ظاہر رنگ نہ کوئے وکھایا۔ کھجگ ناتا جڑیا کوڑو کوڑو،
 کوڑی کرپا سرب ہنڈھایا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی بدن آیا سرب دستور، دوست ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر جن میلے آپ ضرور، ضرورت اپنی پور
 کرائیا۔ سرب کلا آپے بھرپور، بھرپور رہیا سرب تھانیا۔ نو نو کرے چورو چور، چوٹدی چوٹی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، قاتل مَثُول لائے فتویٰ، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے نوری جلوہ، جلال اپنا اک دکھائیندا۔ چوداں صدیاں چوداں لوک چوداں طبق سب دا لیکھا منگے کھادا حلوہ، چھری قصائی جگت ہتھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ بھيو ابھیدا کھولے خالق، خلقت دے جنایا۔ پیر پیغمبر کہن آیا مالک، ملک الموت نال لیا۔ آگے کوئی نہ دے ثالث، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نانک گوہند کہے پُرکھ اکال اکو خالص، دوسر خالص نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی ساریاں نال کردا رہیا نالش، بھيو ابھیدا نہ کسے جنایا۔ کلجک ویلے انتم کسے دی منے نہ کوئی سفارش، سب دی صفا رہیا اٹھایا۔ پیر پیغمبر طوبیٰ طوبیٰ کر کے بیٹھے ڈھاہ ڈھارس، ڈھے ڈھے ڈھیری خاک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی بے پرواہ اک خدا، خدی وچ کدے نہ آئیندا۔ آد جگاد رہے جدا، جُز اپنا آپ ونڈائیندا۔ پیر پیغمبر راہ دے سدھا، صدق صوری نال ملائیندا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید مل مل پائے گدھا، نرگن سرگن تال آپ وجائیندا۔ کوئی نہ جانے صاحب کڈا، اشاریاں نال سرب سمجھائیندا۔ چرن دوارا بن نانک کسے نہ دتا، آدھ وچکار سرب رکھائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈا آیا حصہ، جھولی سب دی آپ بھرائیندا۔ کھانی بانی وید پُران شاستر سمیت کتھا کہانی سنائے قصہ، اپنا بھيو نہ کسے گھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ساچے وڑ، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ ساچا تخت سچے سلطان، ست تیری وڈیایا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، بھگوان بھيو نہ کوئے نہ پائیا۔ ساچا نور تیرا مہان، جلوہ نور نور رُشنایا۔ محبان بیدو اک محبان، بی خیر یا اللہ تیری وڈیایا۔ مقامے حق تیرا نشان، رسوا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ثابت تیرا اک ایمان، اُمت رُپ نہ کوئے دکھایا۔ الہی کلام تیرا پیغام، رسنا جہوانہ کوئے سنایا۔ سچکھنڈ تیرا مکان، چھپر چھن نہ کوئے پُھہایا۔ در درویش نہ کوئے دربان، سجدہ سیس نہ کوئے کرایا۔ تیر ترکش نہ کوئے کمان، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکایا۔ کاغذ قلم نہ کوئے کلام، کاتب لکھے نال نہ کوئے شاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تتوت نہ کوئے دکھان، ایک دو آ دو آ ایک ویس ویس نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، چرن کول ملے سرنا۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگن منگ، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ جگ چوکڑی گئی لنگھ، کلجک ویلا انتم آیا۔ نو کھنڈ پر تھی دیسے ننگ، سر اوڈھن نہ کوئے

ٹکایا۔ کسے دوارے ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کوئے چکھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار پیندی ڈنڈ، ڈنکا نام نہ کوئے وجایا۔ دین مذہب ذات پات کوڑی
 کریا ہوئی کندھ، ٹنڈھ بن دھکا نہ کوئے لایا۔ ملا شیخ مسائق پیر پنڈت پاندھے گرنختی پنختی گا گا سناؤندے چھند، سنساروگ نہ کوئے چکایا۔ آتم پر ماتم کیا
 کسے نہ پندھ، سادھ سنت نیتز رو روئیناں نیر رہے وہایا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی اینکارا اکو ستا دے کر کنڈ، کروٹ اپنی نہ لئے بدلایا۔ جیو جنت کلج
 آنت ہوئے بھاگاں مند، اپنا بھاگ سکے نہ کوئے ونڈایا۔ بن سنگر پورے کوئے نہ پائے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جگت ویراگن ہوئی دُهاگن سُرَت
 سوانی مات رنڈ، ہر کنت شبد نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن ساچے جاگن
 ویلا، سنگر پورا آپ جگایا۔ کلج وقت ہوئے دُھیلا، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ پرگٹ ہو یا اک اکیلا، اینکارا ساچا ماہیا۔ نال ملایا گو بند چیل، چیل گرا آپ
 اکھوایا۔ ایٹھے اوٹھے سجن سہیلا، سگلا سنگ آپ نبھایا۔ آتم پر ماتم کریا میلا، مل اپنی خوشی دکھایا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پھند
 کٹایا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، آد نرنجن پھیرا پانیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ کھیل، خالق خلق بھو نہ
 رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا گرکھ سجن لئے ملانیا۔ گرکھ سجن میلے آن،
 آن اکو اک رکھائیندا۔ میل ملاواں سری بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ دو جہان جھلائے
 نشان، ست ستوادی ہتھ اٹھائیندا۔ سچھنڈ نواسی ساچا کاہن، گرکھ گوپی آپ پرنائیندا۔ لیکھا جانے ساچا رام، سیتا سرتی آپ جگائیندا۔ نام اگنی مارے بان،
 انیلا تیر آپ چلائیندا۔ انتر ہووے جانی جان، منتر اکو اک پڑھائیندا۔ بسنتر بچھے وچ جہان، ساتک ست ست کرائیندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، گوجھ
 گیان آپ گھلائیندا۔ جس جن کر کرپا دیوے اپنا نام، تس نام اپنے وچ جنائیندا۔ جن بھگتاں پورن کرے کام، کرنی کرت آپ کمائیندا۔ کایا نگر کھیڑا
 ویکھ گرام، گرہ اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر، گر
 شبد جنائے ساچا منتر، منتر اپنا نام سناائیندا۔

☆ ۸ گھنٹہ ۲۰۱۹ بمبئی مہندر سنگھ دے گرہینڈ دُنیا ضلع گرداس پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربارا، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیڈ۔ نرگن نور جوت اُجیارا، نور ظہور اک رُشانیآ۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، شہنشاہ بیٹھا آسن لائیآ۔ الکھ اگوچر اگم اپارا، الکھ اکھنا لکھیا نہ جائیآ۔ نورِ الہی پروردگارا، بے عیب رُپ خُدائیآ۔ مقامے حق اک نظارہ، نظر وچ کدے نہ آئیآ۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لکھ نہ کوئے مُکائیآ۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ شبد اگئی بول جیکارا، جے جیکار اک سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ بے پرواہی کھیل اپارا، ہر جو ہر ہر آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، سرگن نرگن رنگ رنگائیندا۔ دو جہاناں کر پسارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرتا قادر اپنی کھیل کرائیآ۔ آپے داتا دانی دیوے ور، در درویش اپنی جھولی آپ بھرائیآ۔ نرگن سرگن رُپ دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبد اگئی دیوے ایکا ڈر، نرہو بھے اپنا اک سمجھائیآ۔ بودھ اگادھانش اکھراکھر لینا پڑھ، رسنا جہوانہ کوئی پڑھائیآ۔ سچ محلے اُچ مینار درس دکھائے اگے کھڑ، جوتی جوت جوت رُشانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ ساچی کرنی کرنیہارا، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ کرے کھیل ایکنکارا، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار کر اُجیارا، پیر پیغمبر نور وکھائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، آتم پر ماتم کر پیارا، پریم پریتی بندھن ایکا پائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ پنج تت کایا کھول کوڑا، جن جننی لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل آد پُرکھ، ایکا ایک جنائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا سوگ نہ کوئے وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر پُرکھ، ساچا پارکھو سیوا لائیندا۔ نت نوت آتم پر ماتم دیوے درس، درس عید دید چند چکائیندا۔ نرگن سرگن اُپر کر کر ترس، مہر نظر اک رکھائیندا۔ آب حیات امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بُجھائیندا۔ لیکھا جانے عرش قُرس، کلج اپنا بھیو چکائیندا۔ دو جہاناں لاسے قرض، مقروض اپنا لہنا آپ مکھائیندا۔ جگ جگ ہون نہ دیوے کوئی حرج، وشن برہما شو اٹھائیندا۔ پور کرائے اپنا فرض، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر

پَیغمبر بھو اجد جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسے ناتا، نرگن اپنی دیا کمائندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجک جگ چوکری کھلیا جگت تماش، جیون جگت اپنے ہتھ رکھائندا۔ جوتی نور شبدی دھار دیونہارا داتا، داتا دانی دیا کمائندا۔ میٹنہارا اندھیری راتا، سَتگر ساچا چند چکائندا۔ جگت و دیا دس گاتھا، گا گانت کوئے نہ پائندا۔ لگیا رہیا پُرکھ بدھاتا، نیتز نین نظر نہ آئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب جڑیا ناتا، ساچی ذات نہ کوئی سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ آپ چکائندا۔ ساچا پردہ دیوے لاه، لاشریک اک خدائیا۔ پرگٹ ہویا بے پرواہ، پردہ نشین نظری آئیا۔ جلوہ نور ایک دھرا، نورو نور رُشنائیا۔ لیکھا مکائے کاغذ قلم شاہ، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ سچ دوارا دے گھلا، خالق خلق دے وڈیائیا۔ مخلوق ایک مارگ دے پا، رہبر بنے سچا ماہیا۔ نام ندھانا اک درڑا، درشتی سب دی دے گھلایا۔ وشن برہما شو سیوالا، کروڑ تیتیا حکم منائیا۔ گر اوتار لئے اٹھا، پیر پیغمبر نال ملایا۔ بچھلا لیکھا دے مکا، اگلا لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ ہوکا دیوے واہو داہ، دو جہاناں رہیا سنایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پرکاش اک کرا، سورج چند نہ کوئی رُشنائیا۔ سورج چن چرنی ڈگے آ، در ساچے سیس جھکایا۔ ساڈی بچھلی نہ ویکھ خطا، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ تھہ بن ہوئے بے عبا، عبادت کم کسے نہ آئیا۔ رہبر بنیا اک خد، چار کُنٹ کُٹ دُہائی۔ اُمت اُمتی رہی گرلا، اپنی کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا ساچا گھر، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ سچ محلہ دس محراب، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرن آداب، سیس جگدیش اک جھکایا۔ شاہ پاتشاہ اک نواب، نوبت اکو نام وجایا۔ دیونہار حیات آب، آب حیات ایکاروپ در سائی۔ لہنا دینا چکے مکہ کعب، کعبہ تیرے چرن وڈیائیا۔ شاہ آسوار چرن گھوڑے دے رکاب، تعاقب اپنا آپ وکھایا۔ پیر پیغمبر ابا بندا رہیا مائی باپ، پتا پوت گود سہایا۔ گر اوتار کردے رہے تیرا جاپ، جپ جپ اپنا شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکار دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دیوے ور در دربان، دہ دشا ویکھ وکھائندا۔ شبد اگئی اک پروانہ، پریم پُرکھ آپ سمجھائندا۔ کاغذ قلم ہوئے خیرانا، ہر کا بھو کوئی نہ آئندا۔ شاستر سمرت وید پُرانا پڑھ پڑھ تھکے انجیل قرآنا، دو جہانا پندھ نہ کوئی مکائندا۔ کھانی بانی گن ندھانا دسے اک نشانہ، تیر نشانہ چلے نہ کوئی چڑھائندا۔ سمجھنڈ و سہری بھگوانا، درگاہ ساچی آسن لائندا۔ جودھا سور پیر مرد مردانہ، مہابلی ناؤں دھرائندا۔ جگ

چو کڑی ورتے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ ملائیندا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ سلطانا خاک ملائیندا۔ کرے کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن دھار جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیانا، دھیان دھیان وچ ملائیندا۔ پرگٹ ہویا نوجوانا، بردھ بال جوان رُوپ نہ کوئی رکھائیندا۔ ساچے وسے مندر مکانا، سمبل ڈیرہ اکو لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا سمبل کھیرا، ہر سنگر آپ جنائیا۔ جس دوارے چکے جھیرا، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ دو جہاناں وکھائے کھلا ویہڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھاہ ڈھاہ بیٹھے اپنا ڈیرہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار نہ کوئی سہائیا۔ کلجک ویلا آیا نیڑا، دُور دُرڈا پندھ مکائیا۔ پاربرہم پت پر میثور جن بھگتاں کہے تُوں میرا میں تیرا، دُوسر سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ سکھنڈ بیٹھا رہیا کر کے وڈا جیرا، زیر زبر حکم منائیا۔ نرگن دھار نرگن جوت نرکار پایا پھیرا، بھو ابھیدا نہ کوئی سمجھائیا۔ بن نانک گوہند جانے کیہڑا، کون گھر وسے سچا ماہیا۔ آد جگاد جگ جگنتر لکھ چوراسی کرے حق نبیرا، پیر پیغمبر اپنی گود بہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دیونہارا گیرا، سورج چند رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رُوپ آپ جنائیا۔ ساچا رُوپ نرگن رنگ، زوریر آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبد دُوری بنھ پتنگ، لوک مات آپ اڈائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر دو جہاناں ویکھے آر پار لنگھ، منجھدھار اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگونت ساچے سنت وسے سنگ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ غریب نماںیاں کٹنہارا بھکھ ننگ، نام وست جھولی پائیندا۔ ذات پات دین مذہب مارنہارا جھوٹھی کندھ، شرع شریعت میٹ ملائیندا۔ آتم پر ماتم سنائے ساچا چھند، گیت گوہند اک الائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان مکائے پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی سر سر اپنی سیو کمائیندا۔ ناتا توڑے کوڑی کریا جھوٹھ پکھنڈ، مایا متا موہ ملائیندا۔ برہم پاربرہم پر بھ دیوے اک اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ ہر جن سجن ست ستوادی ست چڑھائے چند، چند چاندنی اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسائیندا۔ سچا گھر وسائے اک، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ نرمل نور جوت بیک، وویکی اپنی کھیل رچائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے رکھائیا۔ دُوسر رکھے نہ کوئی ٹیک، اشٹ دیو نہ کوئے منائیا۔ آد جگاد کرے کھیل ہمیش، نت نوت ویس وٹائیا۔ وسنہارا سکھنڈ

ساچے دیس، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ نرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت رہیا دیکھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ آد جگاد الکھنا لکھ گُر
 اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ لیکھا جانے گُر اوتار پیر پیغمبر اولیئے شیخ، مُلا مسائق پردہ رہیا اُٹھائیا۔ پنڈت پاندھے دست
 بدست دیکھنہارا ریکھ، ریکھا سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اک دکھائیا۔ سچ سمگری
 ساچی راس، ہر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن جوت نور پرکاش، پرکاشوان پھیرا پائیندا۔ لہنا دینا توڑ لکھ اکاشاں آکاش، آکاشاں اُپر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گُر
 اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن کر داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی ہوئے وناس، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ انتم سدے اپنے پاس، دھر
 فرمانا حکم جنایندا۔ پت ڈالی دیکھنہارا شاخ، بھل بھلو اڑی پھول بھلائییندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے پرکھنہارا پارجات، پرم پُرکھ پر بھ دیا کمایندا۔ کلجک
 انتم کنڈھے آیا گھاٹ، گھاٹا سب دا پور کرائیندا۔ بن بھگتاں کسے نہ دیوے دات، لکھ چوڑاسی خالی ہتھ پھرائیندا۔ جیو جنت کوڑی کریا کرے گھات، گھاؤ
 اکو نام لگائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا سچا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ شبد سروپی ناتا توڑے ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیندا۔ گُر اوتاراں پیر
 پیغمبراں درس دکھائے ساکھیاں، سخی سرور روپ دھرائیندا۔ پردہ لاہے کائنات، گھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کمایندا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ لوک مات نرگن دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا روپ جنائیا۔ لہنا دین
 چکائے چوڑاں طبق چوڑاں ہٹ، چوڑاں لوک بھيو نہ رائیا۔ ترے گن مایا مارے سٹ، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ پنج وکارا میٹے پھٹ، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 نرگن مارگ نرگن دس، سرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ گُر اوتار کر کر وس، پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ کلجک انتم خالی کیتے سب دے ہتھ، وست ہتھ نہ
 کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل رچ کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیندا۔ کل کلکی لے اوتار،
 کلجک انتم پردہ لاہندا۔ نرگن نور نور اُجیار، نہکنا ناؤں رکھائیندا۔ امام اماں وڈ سیکدار، شہنشاہ شاہ آپ ہو آئیندا۔ مقامے حق کر گفتار، گُفت شنید رنگ
 دکھائیندا۔ حق حقیقت پاوے سار، لاشریک دیا کمایندا۔ سچ توفیق اک نرنکار، دوجا سنگ نہ کوئے ملائیندا۔ پیر پیغمبر کرے خبردار، خواب اپنا اکو اک

جنائندا۔ گر اوتاراں دے آدھار، آدرش اپنا اک دکھائندا۔ سارے کرو اک سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائندا۔ سچ سوال کرو سوالی، ہر سنگر آپ جنائیا۔ جلوہ نور جوت اکالی، نورو نور نور رُشائیا۔ شد اگئی کرے دلالی، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے حق حلالی، حقیقت اپنے وچ چھپائیا۔ پرگٹ ہوئے دو جہاناں والی، دوئے دوئے اپنی دھار جنائیا۔ پیر پیغمبر پھر دے خالی، خالق خلق دے دکھائیا۔ کرے کھیل آپ نرالی، نرگن اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ خالی ہتھ کرن پکار، نعرہ اکو اک لگائیا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے پرواہ نظر نہ آئیا۔ ہو ہو کرن کر نمسکار، کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ کوئی نہ دے مددگار، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سچی سرنائیا۔ لاشریک پروردگار، مہربان مہربان دیا کمائندا۔ پرگٹ ہویا اینکارا، ایکا حکم سنائندا۔ رل مل گاؤ ساچی وارا، وارتا اپنی آپ جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کول چرن کرے نمسکارا، نیوں نیوں ایکا گھر دکھائندا۔ کلجگ انتم کرے پار کنارہ، آدھ وچکار نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک جنائندا۔ ساچی سرن سری بھگوان، دوسراوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی جو دیندا رہیا دان، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں جھولی نام بھرائیا۔ جس دا دسدے گئے نشان، بے پہچان نظر کسے نہ آئیا۔ سو کلجگ انتم پرگٹ ہویا وچ جہان، دو جہاناں والی دیا کمائیا۔ سنجگ ساچا مارگ دے آن، ست ستوا دی دیا کمائیا۔ رل مل سارے آتم پر ماتم پر ماتم آتم ڈھولا گاؤ سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم پاربرہم پر بھ ملیا آن، متا موہ رہیا چکائیا۔ سچھنڈ نواسی ہو پردھان، تخت نواسی سچ پردھانگی آپ کمائیا۔ در دربار کرو سلام، علیکم سب دی جھولی پائیا۔ منتر سکھیا ست نام، نام ست وجے ودھائیا۔ رسنا جہوا گائے کلام، ہر کا کلمہ رسنا جہوا پڑھن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا نرگن سرگن میت، مرید مرشد کھیل کرائندا۔ ساچی سکھیا پر بھ چرن پریت، پر م پُرکھ ویکھ دکھائندا۔ ساچی سکھیا میل ملائے اک اتیت، ترے گن بندھن نہ کوئے پائندا۔ ساچی سکھیا لہنا دین چکائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائندا۔ ساچی سکھیا دیوے دھام انڈیٹھ، درگاہ ساچی ڈیرہ لائندا۔ ساچی سکھیا دیوے میٹھلو بیٹھ، پاربرہم

پر بھ سر سر حکم منائیندا۔ رل مل سارے گاؤ اکو گیت، سوہنگ ڈھولا آپ جنائیندا۔ ناتائٹنا مندر مسیت، شودوالا مٹھ، بن کایا مندر نظر کوئے نہ آئیندا۔
 پر بھ پر کھن آیا لکھ چوراسی نیت، کلجگ انتم پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی
 سکھیا دھر دا لیکھا، کھت وچ کدے نہ آئی۔ کن لا لائے وشن برہما ہمیش گنیشا، گنپت اپنا دھیان لگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کول چرن کرن
 آدیا، درشت ایشٹ نال ملائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کردا آیا اپنا پیشہ، پیشینگوی سب نوں رہیا سنائی۔ کلجگ انتم سب توں مگے لیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر
 بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جگ چوکڑی کھلدا آیا کھیدا، وڈ کھڈاری سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے
 آپ جنائی۔ کھیلے کھید اینکارا، اکل کلا اکھوائیندا۔ سچھنڈ نواسی کر پسار، تھر گھر پردہ لائیندا۔ سُن اگئی ہو اُجیارا، دھواں دھار ویکھ وکھائیندا۔ شبد انادی
 بول جیکارا، برہم برہادی آپ سنائیندا۔ مات پوت بن لیکھا جانے سٹ دُلا را، جن جننی گود وڈیائیندا۔ شبدی سٹ دے ہلارا، جھولا اکو اک وکھائیندا۔
 وست اموک بھر بھنڈارا، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ برہما وشن شو کر پسار، ترے گن ناتا جوڑ جوڑائیندا۔ پنج تت تت اکھاڑا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش
 اپنا حکم چلائیندا۔ لکھ چوراسی کر پسار، آتم پر ماتم پر ماتم وند وندائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناتا جوڑ وچ سنسار، زرگن سرگن زرگن ایکارنگ
 رنگائیندا۔ آد انت سری بھگوان پاونہارا سب دی سارا، سمر تھ پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار ویکھیا وارو دارا، وارتا اپنے نام
 لائیندا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو نہکلنک نرائن ز اوتارا، نام ڈنکا اک وجائیندا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات کھول سچ دوارا، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لائیندا۔
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا زرگن نور کر اُجیارا، دیا باقی نہ کوئے جگائیندا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کوئے سہارا، پڑھ پڑھ آس نہ کوئے
 ودھائیندا۔ آپے سے سب توں باہرا، بے پرواہ اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ کلجگ انتم پارکنارہ، گھنیا نیا آپ چلائیندا۔ ساچا سنیا پروردگار، پاربرہم پر بھ
 کھیل کرائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک سہارا، آتم پر ماتم پر ماتم میل ملائیندا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارا، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری ساچی راس، آد جگاد رکھے پاس، جن بھگتاں دیوے بن بن داسی داس، سیوک اپنی سیو مکائیندا۔

سیوک بن سری بھگوان، جگ چاکری جگت کمائی۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، برہم وِدیّا اک پڑھائی۔ دھرم دکھائے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ اُٹھائی۔ لیکھا چکے گوپی کاہن، جس جن ملے سچا ماہیا۔ جن بھگتاں درس دیوے در در آن، گھر گھر میلا سچ سُبھائی۔ جگت نیتز نہ سکن پچھان، گر نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی ہوئی حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائی۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، چو داں وِدیّا پئی لڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، گرگھ ورلے میلے آن، پورب لہنا جگ جنم دا دینا کرم کانڈ نہکرمی نرگن لیکھا دے مکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، وِشو اپنی دھار چلائی۔

☆ ۸ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی نورنگ سنگھ دے گرہ پنڈ دیا ضلع گرداس پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن سوچے اپنی سوچ، سوچ وِچ کدے نہ آئیندا۔ آد جگادی نرمل جوت، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے کوٹ، چار دیوار نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سوچ آپ سمجھائیندا۔ ساچی سوچ سوچے ہر، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائی۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، بھے اور نہ کوئے رکھائی۔ سچ محلے آپے چڑھ، اٹل منار کرے رُشنائی۔ درگاہ ساچی نرگن کھڑ، پروردگار نور رُشنائی۔ سچ سنگھاسن بہہ بہہ دیوے ور، تخت نواسی سچا ماہیا۔ اکل کلا کل کھیل کر، اکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوچ سوچ وِچ سمائی۔ ساچی سوچ سری بھگوان، ایک ایک جنائیندا۔ آد جگادی نوجوان، نرگن اپنا بل دکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ست پردھانگی آپ کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ اینکارا کھیل مہان، کھیلنہارا آپ کھلائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا شاہ سلطان، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ سری بھگوان حکمران، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ پاربرہم آپے جانے اپنی آن، بھانے اپنے آپ سمائیندا۔ سچھنڈ نواسی تھر گھر دوارا کھول دکان، ساچا ہٹ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اپنے وِچ چھپائیندا۔ ساچی سوچ سری بھگونت،

بھیو ابھید چھپایا۔ نرگن نرگن نارکت، کنت کنٹول سیج سہایا۔ پُرکھ اکال بنائے بنت، اکل کل وڈ وڈیایا۔ سچھنڈ دوارا دھام سہنت، سو بھنیک کرے
 رُشانیایا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ جگ اپنا ویس دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اک پرگٹایا۔ ساچی سوچ ہر نرکار،
 اک اکلا آپ پرگٹائیندا۔ سچھنڈ نواسی ہو تیار، تھر گھر اپنا پردہ لاہندا۔ مقامے حق کھول کواڑ، نوری جلوہ نور چکائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، در دروازہ
 آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اپنے نال رکھ، نر ہر نرائن کھیل کرائیا۔ آد آد ہو
 پرتکھ، مدھ اپنی دھار چلائی۔ نرگن نور کر پرگٹ، ہر گھٹ رہیا سمائی۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اپنا مارگ آپے دس، بن پاندھی پھیرا پائی۔ کرے
 کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ آپ جنایا۔ چلاونہارا ساچا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوچ اپنے نال پرنائی۔
 ساچی سوچ جڑیا ناتا، پُرکھ اکال دیا کمائیندا۔ نرگن کھیل کھیل تماش، نرگن اپنا رنگ وکھائیندا۔ نرگن مندر نرگن کرے نواسا، نرگن بہہ خوشی
 منائیندا۔ نرگن جوت نور پرکاشا، نرگن اندھ اندھیر وکھائیندا۔ نرگن رکھے ڈونگھا کھاتا، نرگن اتل اتل نکھٹ بھنڈار آپ ورتائیندا۔ نرگن دیونہارا
 داتا، نرگن خالی جھولی آگے ڈاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سوچ نہ کسے جنائیندا۔ ساچی سوچ کسے نہ دسے، جگ جگ وڈی
 وڈیایا۔ سچھنڈ دوارے آپے وسے، وسنہارا سچا شہنشاہیا۔ اپنے پیار اندر آپے پھسے، پریتم اپنا بندھن آپے پائی۔ آپے دو جہاناں اٹھ اٹھ نسے، لو آں
 پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔
 وسنہارا نہیل دھام اٹلا، ست ستوادی درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ آد جگاد جگ جگ اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی شبدي آپے رلا، رل مل
 اپنا بھیو جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتارا، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ آد جگادی لے
 اوتارا، جگ جگ ویس وٹایا۔ شبد انادی بول جیکارا، برہم برہما کرے شنوایا۔ آد نرنجن نور اجیارا، جوت نرنجن ڈگمگایا۔ وشن برہما شو دے سہارا،
 ترے گن بندھن ایک پائی۔ پنج تت کرے پیارا، تتوت نال سمائی۔ لکھ چوراہی کھول کواڑا، اتبھج سیتج جیرج انڈج اپنا رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم دے سہارا،

سگلا سنگ رکھائیا۔ نرگن سرگن کر وچارا، نرگن اپنی کل پرگٹائیا۔ ناؤں رکھ گر اوتارا، گر گر اپنا بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پروردگار، بے عیب وڈی وڈیائیا۔ نورِ الہی ہو اُجیار، کرن کرن نال ملایا۔ سورج چند رَس پاوے سار، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ لوک پرلوک دے آدھار، اون گون رہیا جنایا۔ ترے بھون کھیل اپار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا بھو شاہ سلطان، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سبجک تریتا دواپر کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ جگ چوکڑی ہو مہربان، نو نو اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ چار چار کرے کلیان، کل اپنی آپ رکھائیندا۔ پنچم پنچ دیوے مان، پنچم اپنا پردہ لائیندا۔ چھیویں چھپر چھن نہ کوئے مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ ستویں ست ستوادی نوجوان، نرگن اپنا ناؤں رکھائیندا۔ اٹھائتاں کرے کلیان، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بُدھ اپنی جھولی پائیندا۔ نو دوارے در کھول دکان، سرشت سبائی راہ چلائیندا۔ دسویں کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھو ابھیدا ساچے گھر، گھر مندر آپ سہائیا۔ نرگن سرگن دیوے ور، سرگن نرگن دیا کمائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، جوتی جاتا نور رُشائیا۔ سچے مندر بے چڑھ، ہر مندر کُندا لایا۔ نور پرکاش ایکار، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ برہم پاربرہم پر بھ لئے پھڑ، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ کایا مندر گھاڑن گھڑ، گر سنگر ونڈ ونڈائیا۔ اکو اکھ دیوے ور، نش اکھ کرے پڑھائیا۔ ست سرپ باہوں پھڑ، سیس دھڑ لیکھ مکائیا۔ پنچ وکارا توڑ گڑھ، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی پنچ تت چولا، کایا مندر آپ سہائیندا۔ لکھ چوراسی کولوں رکھے اوہلا، پردہ دُئی نہ کسے اٹھائیندا۔ گر اوتار سنائے اپنا سوہلا، سوہلا اکو نام جنایندا۔ نظری آئے ہر جو مولا، مولا اپنا روپ وٹائیندا۔ اُلٹا کرے نابھ کولا، کول نا بھی آپ بھوائیندا۔ پنچ تت نہ پائے رولا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ سچ دوارا اکو کھولا، گر اوتاراں آپ وکھائیندا۔ توں میرا میں تیرا پُرکھ اکال گاوے ڈھولا، دوجا راگ نہ کوئے سٹائیندا۔ لکھ چوراسی بنیا تولا، نام کُندا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں روپ وکھائیندا۔ گر اوتار آپے بن، نرگن سرگن کرے کُرمائیا۔ لیکھا جانے جننی جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ ایکار راگ

سنائے کن، بن کنّاں آپے گایا۔ بھانڈا بھرم بھو پر بھ دیوے بھن، ٹھیکر کوئے رہن نہ پایا۔ کرے پرکاش پنج تت کایا تن، اگنی تت دے بُجھایا۔
 سچکھنڈ وسائے سیرانہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اک اِکلا سِری بھگوان، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کوٹن کوٹ منگن دان، نیوں
 نیوں سجدہ سیس بُجھکایا۔ مہربان ہو مہربان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ، اِلاہی نور دیا کمایا۔ پروردگار اک اِکلا، سچ محلہ رہیا وسایا۔ پیر پیغمبر پھرائے پلا،
 ڈوری شبدی تند بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی کھیل کرتا کرتا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 جگ چوکڑی کر وہار، بوہاری اپنی دھار چلائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت چولامات ہنڈھائیندا۔ شبدی شبد بول جیکار، شہنشاہ اپنا راگ سنائیندا۔
 لیکھا لکھت لیکھ اپار، لکھ لکھ لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ وشنو وشنو کر وچار، واستک اپنے رنگ رنگائیندا۔ برہم کھول اک کواڑ، کُنڈا اپنی ہتھیں لائیندا۔
 ٹھوکر دیوے نام مار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ آپ چلائیندا۔ ساچا راہ چلائے آپ، اپنی دیا کمایا۔ آد پرکھ بن بن مائی باپ، لکھ
 چوڑا سی بنت بنایا۔ وشن برہما دیوے دات، شکر اپنا حکم منایا۔ آتم پر ماتم اوانگ سوہنگ ست سرُپی ساچا جاپ، جپت جپت ایکاشکھ وکھایا۔ ایش جیو وڈ
 پرتاپ، وڈ پرتاپی پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سوچ نہ کسے جنایا۔ سوچیاں کسے نہ آوے ہتھ،
 گر اوتار دھیان لگایا۔ آد جگادی پرکھ سمرتھ، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی دیونہارا نام وتھ، وست امولک اک ورتایا۔ سدا سہیلا مارگ دس،
 لوک مات راہ چلایا۔ پنج تت کایا چولے اندر وس، جگت لیکھا رہیا مکایا۔ ترے گن وچ نہ جائے پھس، متا موہ نہ کوئے ودھایا۔ اپنا ناؤں گائے ہس ہس،
 سوہنگ ہنسا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پرکھ ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی سوچ کرنی کرے گوہند، بھيو ابھید چھپایا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد بنائے اپنی بند، پتا پوت لاڈ لڈائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب سلطان ہوئے بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھایا۔ جودھا سوربیر وڈ
 مرگند، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ دے وڈیایا۔ ساچی سوچ سوچنہارا، اینکارا آپ اکھوائیندا۔ جگ
 چوکڑی کر وہار، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ ویکھنہارا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پروردگار، تھر گھر اپنا پردہ لائیندا۔ شبد

اگئی سُن دُلا راء، پُوت سپوٹا آپ پر گٹائیندا۔ وشن برہما شو کرائے ونج وپارا، لوآں پُریاں ہٹ چلائیندا۔ چوڈاں لوک دے سہارا، چوڈاں وِدیا انگ لگائیندا۔
چوڈاں طبقاں پاوے سارا، سبقِ الٰہی اک پڑھائیندا۔ لہنا دینا جانے سُو رچ چند ستارا، منڈل منڈپ کھوج کھائیندا۔ نُورِ الٰہی ہو اُجیارا، جوتی جوت جوت
رُشنائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی کل آپ ورتائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر پار کنارہ، کَلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ لہنا چُکائے شاستر سمرت وید چارا،
چارے کھانی چارے بانی پردہ لائیندا۔ چار ورن ویکھے اکھاڑا، کھتری براہمن شو در ویش ناچ نچائیندا۔ چاروں کُنٹ کھیل نیارا، نرگن سرگن سرگن نرگن
آپ کرائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، کرے کھیل اگم اپارا، بے پرواہ نظر کسے نہ آئیندا۔ وید ویاس کرے پیارا، پُوت سپوٹا دے سہارا، براہمن گوڑا ویکھ
وکھائیندا۔ موئی ڈگا مُنہ دے بھارا، جلوہ تکیا اک نظارہ، بے نظیر آپ وکھائیندا۔ عیسیٰ منگے بن بھکھارا، کرپا کر پروردگارا، تَدھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔
محمد رووے زارو زارا، چوڈاں صدیاں دے ہلارا، چوڈاں طبق تیرا کنارہ، پار حد نہ کوئے جنائیندا۔ ناتا جُڑیا چار یارا، چاروں کُنٹ ہوئے ہلکارا، عزرائیل
جبرائیل میکائیل اسرافیل حکمی حکم منائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، امامِ اِماماں سچ سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، اپنی سوچ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی سوچ جگ دھار، نرگن نرگن آپ چلائیا۔ نرگن کرن نرگن اُجیارا، نرگن نُور کرے رُشائیا۔ نرگن تت
نرگن کرے پیار، نرگن نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن نانک دیوے اک آدھار، اور اُور نہ پھیرا پائیا۔ کایا چولا وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، بھو اُبھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ بھو اُبھیدا پار برہم، پر بھ اپنے وچ رکھائیندا۔ آد جگاد نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی
جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ پون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ کسے نہ وسے چھپر چھن، چار دیواری بند نہ کوئے وکھائیندا۔ ساچے
تخت بہے سری بھگون، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ لہنا دینا مُکائے سُو رچ چن، تارا منڈل اپنی گود بہائیندا۔ نُورِ الٰہی اک سنائے راگ کن، کائنات آپ
پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ ساچا منتر سَت نام، سَت سَت کری جنائیا۔ نرگن
نانک اک پیغام، پیر پیغمبر رہیا سنائیا۔ آد جگادی ساچا رام، رمیا ہر گھٹ ٹھائینا۔ نرگن داتا اکو کاہن، لکھ چوڑا سی گوپی رہیا ہنڈھائیا۔ جگ چو کڑی بد لہنار

نظام، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ وشن برہما شو دیوے دان، داتا دانی اپنی دست ورتانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت میلا میلے آن، لوک مات وجے ودھانیا۔ سچ دکھائے اک نشان، نشانہ اپنے ہتھ اٹھانیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی انجان، ہر کا بھو کوئے نہ پانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جیون جگت نہ کسے جنانیا۔ سُن سُن تھکے جھوٹے کان، انحد راگ نہ کوئے شنوانیا۔ پی پی تھکی رسنا جام، امیوں رس نہ کوئے چوانیا۔ چلا چلا تھکے شستر بان، تیر نرالا نہ کوئے لگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ نہ کسے درڑانیا۔ ساچی سوچ ایکنکار، نرگن اپنے ہتھ رکھانیندا۔ نانک نرگن دے آدھار، سرگن نانک آپ پڑھانیندا۔ سچھنڈ نواسی کھیل اپار، پُرکھ ابناسی ویکھ دکھانیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں وسیا باہر، لوک مات راہ چلانیندا۔ جگت اُداسی بھیکھ نیار، بھیکھی اپنا رنگ رنگانیندا۔ شبد اگئی اک ستار، بن تندى تند وجانیندا۔ دوس رین کرے گفتر، رسنا جھوانہ کوئے ہلانیندا۔ سچ سندیسہ داتا انتم وار، انت بھگونت کھیل کرانیندا۔ کلج پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر اوتار، جس دا بھو کوئے نہ پانیندا۔ آپے سوچ کرے سرب سنسار، پچھلی سوچ سرب گوانیندا۔ جس دے درشن رہے لوچ پیر پیغمبر گر اوتار، سب دی لوچا پور کرانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اک رکھانیندا۔ ساچی سوچ شبدی سَت، سَت دُلا رے ہتھ پھرانیا۔ کلج انت سہاؤنی رُت، رُت رُترئی مات مہکانیا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، رُوح قلوبت نہ ونڈ ونڈانیا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، نرگن نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ رہیا سمجھانیا۔ ساچی سوچ سوچن آیا، نہکلنک نر نرائن۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھن آیا، نرگن نرگن کھول اپنائین۔ جگت لہنا میٹن آیا، ناتا توڑے کوڑا ساک سچن سین۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہان وہائے وہن۔ ساچی سوچ اکو آس، آسا سب دی پور کرانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پُرکھ اکال سدے پاس، سدا اپنا نام دوانیا۔ صفت صلاحی بے پرواہ ویکھے کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹانیا۔ آد جگاد جگ جگنتر جگ کرتا کدے نہ ہوئے ناس، ابناسی اپنا راہ چلانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سوچ آپے رہیا پرگٹانیا۔ انتم سوچ کرے پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل کرانیندا۔ لہنا مُکائے چوڈاں لوک ہٹ، ہٹ ہٹوانا پھیرا پانیندا۔ چوڈاں طبق اپنے کھاتے لئے گھت، کھاتا پچھلا آپ مُکانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں در دوارے ایکا رکھ،

ایکا گھر بہانیندا۔ ساچا مارگ ست ستوادی دیوے دس، دہ دشا ونڈ ونڈانیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکائے نس نس، لوہ پُریاں چرناں ہیہ دبائیندا۔ وشن برہما شو گائن جس، جس وید پُراں کسے ہتھ نہ آئیندا۔ آد جگادی شبد انادی مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سنانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی چلاؤندا آیا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ کلجک انتم نرگن جوت کر پرکاش، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ سمبل نگری رکھے واس، گوہند میلا اک ملائیندا۔ آپے بیٹھا اپنے گھاٹ، پتن نظر کسے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں بچھنہارا وات، بچھلی وارتا آپ مکائیندا۔ پیر پیغمبراں توڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیندا۔ چوداں طبق ویکھو کھات، نازل وحی نہ کوئے دکھائیندا۔ رل مل پڑھو اک جماعت، دوجا اکھر نہ کوئے سکھائیندا۔ الف یے ہوئی وفات، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ اک سنائے باطن بات، بتیل اپنا گھر دکھائیندا۔ نرگن نور اک مہتاب، آفتاب آپ رُشنائیندا۔ سچ سلطانا حق جناب، حقیقت پردہ آپے لاہندا۔ وڈ امام کرو آداب، ادب اکو اک سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی کدے نہ بھلے یاد، یادداشت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ آپ رکھائیندا۔ ساچی سوچ اک نرنکار، اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جگ بیڑا کرے پار، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بے انت بے انت بے انت کہن کہن سرب پکار، انت کہن کوئے نہ آئیا۔ دوئے دوئے جوڑ کرن نمسکار، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ وسے اینکار، اک اکلا سچا ماہیا۔ لیکھا جانے تئی اوتار، بھگت اٹھاراں سنگ ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد کھول کواڑ، نیر نین نین درسا ئیا۔ نانک گوہند ساچی کار، پُرکھ اکال آپ کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن دے ادھار، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ کلجک انتم ویکھے ویکھنہار، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن بردے منگدے گئے بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلجک انتم پرگٹ ہووے مہابلی اوتار، بل اپنا آپ جنائیا۔ بچھلی سوچ کرے کرتار، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ کلجک کوڑی کرپا کرے پار، جوٹھ جھوٹھ دے مٹائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اوچ نیچ راو رنگ راج راجان شاہ سلطان دیوے اک ادھار، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم شبد اناد سنائے جیکار، بے جیکار کرے لوکائیا۔ ڈھولا سولہا ایکار، گیت گوہند آپ الا ئیا۔ نبی رسولان کرے خبردار، کلمہ امام اک پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دیس پردیساں پھیرا پائیا۔ ایکار اشٹ سری بھگوان، درشت سب دی دے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، اِکو سوچ دے وڈیائی۔ اِکو سوچ ہر ہر دھار، ہر داتا آپ پرگٹائیندا۔ سِجھنڈ دوارا کھول کواڑ، لوک مات رنگ رنگائیندا۔
 بھگت بھگونت کرتیار، ترے گن اتیتا میل ملائیندا۔ ٹھانڈا سیتا پاوے سار، ساجن میتا انگ لگائیندا۔ چرن پریتا وچ سنسار، ساچی ریتا آپ رکھائیندا۔ مندر
 مسیتا پار کنار، سِتجگ ساچا راہ جنائیندا۔ اوچاں نیچاں اک وبار، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیندا۔ سچ بغیچہ کھڑے گلزار، گلشن اپنے گل مہکائیندا۔ رسنا جھوا گائے
 اک جیکار، سوہنگ ڈھولا آپ سٹائیندا۔ آتم پر ماتم کرے پیار، پر م پُرکھ میل ملائیندا۔ کوڑی کر یا میٹے چھار، جھوٹھی کھیہ نہ کوئے اڈائیندا۔ سچ سچ کرے
 پیار، ست ست اپنا رنگ رنگائیندا۔ کاغذ قلم نہ پائے سار، شاہی لیکھ نہ کوئے جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، پر م پُرکھ دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں کھولے بند
 کواڑ، بجر کپاٹی کُندا لاہندا۔ میٹ مٹائے پنچم دھاڑ، پنچم ناتا توڑ تڑائیندا۔ نرمل جوتی کر اُجیار، اک اِکوتی میل ملائیندا۔ سوئی سُرقتی لے اُٹھال، اکال
 مورتی ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچا ہوئے دیاں، گرکھ لال گود بہائیندا۔ انتم نیڑ نہ آئے کال، مہاکال کھ بھوائیندا۔ ناتا توڑ جگت جنجال، چرن کول اک
 درسائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بے حال، بہل ہو نہ کوئے گُرائیندا۔ ویلے انت کرے سنبھال، ستگر پورا اپر اپار۔ ----- آپے سنے مُریداں حال،
 مُرشد مُریداں حال آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اک لیائیندا۔ ساچی سوچ لے کے آیا، کل کلکی ہر اوتار۔
 سِجھنڈ دوارے بہہ کے آیا، نرگن داتا پروردگار۔ دو جہاناں کہہ کے آیا، سچ سندیسہ دیوے ایکا وار۔ اپنا بھانا سہہ کے آیا، بھانا مٹے اگم اپار۔ اپنی چرنی
 ڈھیہہ کے آیا، دوئے دوئے جوڑ کر نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اپر اپار۔ اپر اپار کھیل اپار، اپر مپر آپ کرائیندا۔
 آد جگادی سوچاں سوچدا رہیا اینکارا، اپنی سوچ نہ کسے جنائیندا۔ کلجگ انتم لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں دھرائیندا۔ سِتجگ کرنا سچ وبار، بن بوہاری پھیرا
 پائیندا۔ آتم پر ماتم کرے پیار، پریم پریتی اک سکھائیندا۔ اوچاں نیچاں پار کنارہ، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ بھگت بھگونت دے سہارا، بھگون اپنا راہ
 چلائیندا۔ چار ورن دکھائے اک گھر بارا، بھگت دوارا آپ پرگٹائیندا۔ جس گرہ وسے اینکارا، سو مندر سو بھاپائیندا۔ جس مندر نام جیکارا، تس مندر ہر جو
 سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ آپ پرگٹائیندا۔ ساچی سوچ ہر ہر دات، اِکو اک رکھائی۔ سِتجگ سچ جنائے نام

کرامات، نہکرمی اپنا کرم کمایا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ایک اکھر کرے پڑھایا۔ ایک بستر ایک کھاٹ، ابناسی رہیا سُہایا۔ ایک بچھنہارا وات، گھر گھر اپنا پھیرا پایا۔ ایک میٹنہار اندھیری رات، کلجک رین دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سوچ آپ ورتایا۔ ساچی سوچ گرکھاں گولی، کلجک آنت بھگونت آپ بنایا۔ بن سوچیاں بدلے کایا چولی، چولا اپنے رنگ رنگایا۔ بن کہاروں چکے آپ ڈولی، بن سیوک سیو کمایا۔ چار جگ دی ویاہن آیا بولی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارا ایک کھولی، جن بھگتاں آپ دکھایا۔ لکھ چوراسی ہوئی پولی، نام بھار نہ کوئے ونڈایا۔ گرکھ گرکھ جنم جنم آتم پر ماتم چرن گھولی، گھولی گھول گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ اک پرناپا۔ ساچی سوچ دے پرنا، پرنا اپنا نام وچ رکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے وواع، سوہرے پیئے اپنے گھر بنائیندا۔ بیس بیس اک سدھائے ساہ، سنسا سب دا آپ مکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچا ڈھولا لین گا، گا گا خوشی سرب منائیندا۔ طوبی طوبی طوبی کہن رہبر بنیا آپ خدائے خدی سب دی آپ مٹائیندا۔ نام ست ست رہیا چپا، واگرؤ واگرؤ واگرؤ اپنا بھيو جنائیندا۔ رام رام رام رہیا سما، رحمت اپنی آپ مکھائیندا۔ کرشن کرشن کرشن کاہن رہیا اکھوا، گھنٹیا اپنا بھيو جنائیندا۔ آد شکت ميا نیا رہیا چلا، ساچا سٹیا پھیرا پائیندا۔ جس رویداس چمیارے پچھے کڈھی اپنی بانہہ، گنگا دھار کھیل کرانیندا۔ جس لیکھے لایا کبیر جُلاع، جو بن اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس کوٹن کوٹ پانی دتے طرح، دکھیاں دکھ درد ونڈائیندا۔ سو ساچی سوچ اپنی بھگتاں نال دے پرنا، پرما پُرکھ اپنا میلا آپ ملائیندا۔ ویکھو پروردگار کرے نکاح، مکھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ پُن صواب نہ کوئے جنا، صحبت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سوچ جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ دُھر دی سوچ آئی بھگت دوار، دوئے جوڑ پئے سرنایا۔ میری قبول کرو نمسکار، بن نمائی دے دہایا۔ چوتھے جگ رلی وچ پروار، پُرکھ ابناسی اپنا بنس وڈایا۔ میں کرن آئی دیدار، چودھویں چند رہیا شرمایا۔ لکھ چوراسی وچوں کھڑی اک گلزار، پُرکھ ابناسی بوٹا لایا۔ جس دی مہک نوں ترسن گر اوتار برہما وشن شو راہ تکان، نیز نین نین اٹھایا۔ جنہاں کلجک انتم ملیا وشنو بھگوان، جس وشنو دھار چلاپا۔ نین درشن کیتا آن، میری حرص رہی نہ راپا۔ در دوار کرو پروان، نیز نین نین نیر وہایا۔ میں بالی اک انجان، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ پُرکھ ابناسی

گھٹ گھٹ واسی کلج انت بھگتاں اُتے ہویا مہربان، مہر نظر اک اُٹھایا۔ میں منگن آئی دان، خالی جھولی دیو بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سوچ رہیا درڑایا۔ ساچی سوچ چڑھیا چا، چاو گھنیرا اک رکھایا۔ گرگھ ملیا جگت ملاج، بیڑا پار دے کرایا۔ جس نال سری بھگوان کرے صلاح، سنساروگ رہیا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بے پیچان جگت نیتز نظر کسے نہ آیا۔

★ ۹ گھٹ ۲۰۱۹ بکرمی پریتم کور دے گرہ ٹھیکری والا ★

اک اگلا اینکارا، اکل کل ہر اکھوانیندا۔ نرگن سرگن کھیل اپارا، دوئے دوئے روپ آپ وٹانیندا۔ ایکا دوآ کر وہارا، دوئے دوئے اپنے انگ لگانیندا۔ تھر گھر واسی کھول کوٹا، شبی سٹ سٹ جگانیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے آپ اکھاڑا، دو جہاناں کھوج کھجانیندا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، سُرپت راجا کروڑ تیتسیا سویا رہن نہ پانیندا۔ ترے گن مایا دیندا رہیا لارا، پنچم تت بھيو چکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دوآ بنت بنانیندا۔ اینکارا اک اگلا، سچکھنڈ وے سچا ماہیا۔ سچ سنگھاسن ایکا ملا، تخت نوآسی سو بھاپایا۔ جوتی نور آپے بلا، نورو نور نور رُشانیا۔ دھر فرمانا ساچا گھلا، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ اپنا نور جنایا۔ ایکا دوآ ہویا دو، دو دو اپنی دھار چلانیندا۔ اپنے جہا آپے ہو، ہوکا اپنے نام سُنانیندا۔ پتا پوت لگا موہ، پرہم پُرکھ میل ملانیندا۔ نرگن سرگن کھیل کرے سو، سو پُرکھ نرنجن بھيو کوئے نہ پانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن لیکھا جانے سو، سو اپنی ونڈ ونڈانیندا۔ اینکارا لے کے آئے ڈھوآ ڈھو، ساچی وست ہتھ رکھانیندا۔ آد نرنجن جوت نرنجن چکائے موہ، موہ مہبت ویکھ وکھانیندا۔ سری بھگوان ابناسی کرتا نرگن سرگن نال جائے چھوہ، شہنشاہ ایکا رنگ رنگانیندا۔ پار برہم برہم ویکھنہارا لیکھا جانے چھبی پوہ، دوئے دوئے اپنا بھيو چکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دوآ جڑیا جوڑ، نرگن سرگن دھار چلانیا۔ سچکھنڈ نوآسی پُرکھ ابناسی دھر

در گاہی لایا ایک پوڑ، پروردگار وڈوڈیا۔ مقامے حق کرے کھیل دیکھے کر کے غور، نور نورانہ شاہ سلطانا جلوہ نور اکو اک در سائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دوا دے سمجھائی۔ ساچا دوا نرگن سرگن دکھ، بھو ابھیدا آپ جنائیدا۔ پت پر میثور ہو پرتکھ، لکھ چوراسی اپنا روپ وٹائیدا۔ شبد اگئی بول لکھ، نام جیکارا اک سنائیدا۔ نرگن نال نرگن دکھ، نرگن نال نرگن پائیدا۔ سرگن کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی کار دکھائیدا۔ تھر گھر واسی ہو پرگٹ، شبدی ڈنکا اک وجائیدا۔ آد آد اپنا مارگ دس، وشن برہما شو سیو لگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دوا کھوج کھائیدا۔ ایک دوا ایک انک، اینکار آپ جنائی۔ سچھنڈ دوار سہائے بنک، بنک دوا ری سو بھا پائی۔ لیکھا جانے آد آنت، جگ جگ وڈی وڈیا۔ نام ندھان جنائے منت، منتر اکو اک سمجھائی۔ کھیلے کھیل نار کنت، کنت کنٹول سچا شہنشاہی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوا اپنے رنگ رنگائی۔ نرگن سرگن بنیا دوا، ہر جو اپنے انگ لگائیدا۔ دوسر بھو نہ جانے کو آ، لکھ اگوچر اگم اتھا بے پرواہ اپنے وچ چھپائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ پری آکاش پرکاش لیکھا جانے لہنا لو آ، نیتز لوچن نین اپنا آپ کھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی ویس وٹائیدا۔ لکھ چوراسی گھاٹن گھر، ترے گن مایا بندھن پائی۔ پنچم تت اندر آپے وڑ، آتم پر ماتم ویس وٹائی۔ سچ دوارے ایک چڑھ، تخت نواسی سو بھا پائی۔ نش اکھر اکھر آپے پڑھ، آخر کرے سرب پڑھائی۔ نرگن جوت نور دھر، دھرنی دھرت دے وڈیا۔ دیونہارا ساچا ور، وشنوں جھولی اک بھرائی۔ سچ بھنڈارا ہتھیں دھر، دھر دا لیکھا دے سمجھائی۔ برہما چرنی ڈگا دڑ، نیوں نیوں چرنی سیس جھکائی۔ پاربرہم پر بھ کرپا کر، تھہ بن دوا نظر کوئے نہ آئی۔ پڑکھ ابنا سا دیکھنہار کھیل تماشا اپنی کرپا دیوے کر، دے مت رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایک دوا پردہ لایا۔ ایک دوا پردہ لاه، اینکارا دیا کمائیدا۔ سو پڑکھ نرنجن بن ملاح، ساچا بیڑا آپ چلائیدا۔ شبد اگئی دے صلاح، چارے ویداں بھو کھائیدا۔ اک درڑائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا آپ جنائیدا۔ نرگن سرگن پکڑنہارا بانہہ، سمرتھ اپنا ہتھ رکھائیدا۔ سچ سندیسہ دے سنا، بن کتاں آپ جنائیدا۔ گھٹ گھٹ ہر جو رہیا سما، سچ سنگھاسن آسن سو بھا پائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ ساچی سکھیا دے یاد، یاد اپنی آپ جنائی۔

جس نے رچنا رچی آد، سو آنت ویکھن آئی۔ جگ چوکڑی سُنے فریاد، درگاہ بیٹھا آسن لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے داد، نام امولک جھولی پائی۔ لیکھا جانے سنت سادھ، ہر سجن سچ گوسائیا۔ بھگت بھگونت آپے لادھ، واد وواد میٹ مٹائی۔ شبد سنائے اگئی ناد، دُھن آتمک راگ سنائی۔ اپنے وچوں آیا کاڈھ، پنج تت کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤ آکھیل آپ رکھائی۔ دُؤ آکھیل ہر کرتار، دُؤے دُؤے دھار آپ چلائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کردا آیا پار کنارہ، بھيو اجدھا آپ چکائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ لکھ چوراسی ویکھدا رہیا اکھاڑا، وشن برہما شو ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤے اپنا رنگ وکھائیندا۔ دُؤے دھار قُدرت کرتار، اپنی آپ جنائی۔ کرے کھیل پروردگار، بے عیب نور خُدا ئی۔ مقامے حق ہو تیار، ترے گن اپنا ویس وٹائی۔ خالق خلق ویکھے سانجھ یار، مخلوق اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤا سب نوں رہیا وکھائی۔ ایکا دُؤا پیر پیغمبر گر اوتار دتی دات، داتا دانی دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم اک جماعت، اکو اکھر آپ پڑھائیندا۔ پار برہم برہم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ صفت صلاحی سنائے گاتھ، مہما اکھ کھ درڑائیندا۔ وسنہارا اپنے گھاٹ، پار کنارہ نہ کسے جنائیندا۔ جگ چوکڑی میٹنہارا واٹ، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہارا ساچا ہر، ہر جو اپنا کھیل کرائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چلایا رتھ، بن رتھو اہی سیو کمائی۔ لکھ چوراسی پائی نتھ، نام ڈوری ہتھ اٹھائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سنائی گتھ، رسنا جہوا میل ملائی۔ بتی دند نہ سکن دس، ہر کا آنت کوئے نہ پائی۔ سادھ سنت جیو جہان نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اُچے ٹلے پر بت رہے نتھ، بن پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤا اپنا انک بنائی۔ دُؤا دُؤی دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیندا۔ بھيو کھول تینی اوتار، بھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاستر سمرت کرن پکار، اُچی کوک کوک الائیندا۔ وید ویاسا نیز رووے زارو زار، نین نین نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ چکائیندا۔ ساچا بھيو ایکا ایک، اک اکلا آپ جنائی۔ بھگت بھگونت دے ٹیک، ایشٹ درشت آپ وکھائی۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ آتم پر ماتم میل ملا

بدھی کرے بیک، وویکی اپنی کھیل دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دو آ دے وڈیائی۔ ایک دو آ عیسیٰ موسیٰ رنگ، گل الفی ایک پائیندا۔ شہنشاہ سورا سربنگ، بھیو ابھید آپ جنائیندا۔ مقامے حق وجائے مردنگ، مرد مردانہ آپ اکھوائیندا۔ محمد دیونہار سنگ، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ چو داں طبق ویکھے لنگھ، سبق اکو اک پڑھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آنت منگی اک منگ، دوئے دوئے جوڑ سیس سرب جھکائیندا۔ انتم ہوئی ننگی کنڈ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ نیز رووے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ سار نہ کوئے پائیندا۔ کلجک آنت اندھیرا ہونا اندھ، چاروں گنٹ ساچا نور نہ کوئے رُشنائیندا۔ کم نہ آئے چو دھویں چند، چو دس چند نہ کوئے چکائیندا۔ تھہ بن پروردگار ٹٹی دیوے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو آ اکو اک جنائیندا۔ ایک دو آ ایکنکار، اونکار دیا کمائی۔ نرگن نرگن کر پیار، سرگن نانک میل ملائی۔ سرگن نانک تن شنگار، نرگن نانک جوت جوت رُشنائی۔ نرگن نانک شبدی کار، ساچا سوہلا اکو گائی۔ نرگن نانک پر نایا کنت بھتار، گھر ساچے وٹی ودھائی۔ پُرکھ ابناسی کرپا دھار، دیوے مان وڈی وڈیائی۔ وست امولک جھولی ڈار، نام ست اک رکھائی۔ ایک جوتی کھیل اپار، گوہند اپنی گود بہائی۔ پُرکھ اکال ہو یا خبردار، بے خبر اپنی خبر سنائی۔ صبر پیالہ دتا پیال، متوالہ اکو ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایک دو آ صفت صلاحیا۔ نانک دو آ نرگن رنگ، نرگن نانک ویکھ دکھایا۔ سچکھنڈ نواسی سچ پلنگ، پُرکھ ابناسی اک ہنڈایا۔ غریب نما مانگے منگ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ سچک تریتا دواپر گئے لنگھ، کلجک ویلا انتم آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے ہوئے ننگ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ چاروں گنٹ بھیکھ بکھنڈ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ کوئی نہ دیوے آتم پر ماتم پرمانند، نجاند رس نہ کوئے چکھایا۔ کوئی نہ گائے سہاگی چھنڈ، گوہند میل نہ کوئے ملایا۔ سُرَت سوانی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اک سہایا۔ در تیرا سو بھاؤنت، میرے صاحب سچے سلطانا۔ آد جگادی ایک کنت، لکھ چوڑاسی سچ ہنڈھانا۔ جگ جگ دیوے منت، منتر نام اک سمجھانا۔ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ پچھانا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سو پُرکھ نرنجن ہوئے آپ مہربانا۔ سو پُرکھ نرنجن دین دیال، دیندھ دیا کمائی۔ آد جگاد جگ جگ کرے پرتپال، بن سیوک سیو

کمانیا۔ جگ چوکڑی چلنہارا نال نال، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے کمال، پاربرہم وڈ وڈیانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گرہ مندر دیکھے پتی
دھر مسال، دھرم دوارے پھیرا پانیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ آپے سنے مُردیاں حال، مُرشد اپنا رُپ دھرائیا۔ لہنا
دین چکائے کال مہاکال، مہابی وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ سمجھانیا۔ ساچا بھو سری بھگوانا،
نرگن سرگن آپ جنائندا۔ کلجگ انتم کھیل مہانا، خالق خلق دیکھ وکھائندا۔ پرگٹ ہووے جودھا سورپیر بلی بلوانا، بل اپنا آپ دھرائندا۔ دو جہاناں مرد
مردانہ، سچ مردانگی آپ کمانندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ناؤں آپ پرگٹائندا۔ اپنا ناؤں رکھے نرکار، نہکلنک وجے ودھانیا۔ مات
پت نہ کوئے آدھار، بھائی بھین نہ کوئے وکھانیا۔ ساک سین نہ کوئے سنسار، پُتر دھی نہ کوئے جنانیا۔ بھگت بھگوان کرے پیار، بن بھگتاں نظر کسے نہ
آنیا۔ ساچے سنتاں لئے اٹھال، گرکھاں اپنا پردہ لاہیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ کلجگ کرپا کر بے حال، سبجگ ساچا راہ چلانیا۔
سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر لئے اٹھال، گوہند نیتز دے وکھانیا۔ انتم سب دے سرتے کوئے کال، دوئے نال صُفرا آپے لائیا۔ الکھ اگوچر اگم
اتھاہ چلے اولڑی چال، وید کتیب بھو نہ پانیا۔ شاستر سمرت ہوئے خیران، انخیل قرآن نہ کوئے وڈیانیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا رُپ
وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ صُفرا جوڑ جڑانیا۔ دوآ صُفرا ملیا میل، میلنہار آپ اکھوائندا۔ شبد گرو لکھ چوراسی کوڑ گڑیاری
چاڑھے تیل، پہلی چیتر سگن منائندا۔ گرکھاں میلا ہر جو ساچے سجن سہیل، سنساروگ سرب مٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ
صُفرا جوڑ جڑانندا۔ دوآ صُفرا جڑیا جوڑا، ہر ستگر آپ جڑانیا۔ گر گوہند چڑھیا ساچے گھوڑا، گھوڑا نظر کسے نہ آنیا۔ نیلی دھاروں باہر مارے پوڑا، سُنبا اکو
اک ہلانیا۔ سب نوں نظری آئے براہمن گوڑا، نورو نور نور رُشانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ویکھن کر کے غورا، نیتز نین نین گھلانیا۔ کرے بدھ اور کی
اورا، بھو ابھدار ہیا گھلانیا۔ کلجگ انتم کوڑی کرپا رہ جائے جھورا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ اگلا وقت رہ گیا تھوڑا، تھوڑا کر کر رہیا مکانیا۔ سسے اُپر لایا
ہوڑا، نانک ستگر گیا سمجھانیا۔ ہنگ برہم پر بھ آپے بھڑا، بھڑی بھڑی سنے خلق خدائیا۔ دو جہان پھرے دوڑا، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ دوآ

صفرا بیس بیس ایکو ورقہ رکھے کورا، اُتے حرف نہ کوئے لکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بیس دئے بنائی۔ ایک بیس سہائے پیسا، بیس بیس نال وڈیائی۔ پرگٹ ہووے ہر جگدیشا، نرگن جوت کرے رُشنائی۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیسہ، در در گھر گھر آپ منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیس پیسا چڑھے جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیدا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نرگن اپنا پردہ لاہندا۔ مسمکھاں ترے گن گنی لائے اگ، نو کھنڈ پر تھی تت نہ کوئے بُجھائیدا۔ کوڑی کریا ہوئے کگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیدا۔ ویہہ سو ویہہ پندراں کنگ کسے نوں لون نہ دیوے اج تچ، جو گھڑیا بھنّ وکھائیدا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا دلی تخت بہے سچ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیدا۔ گوہند خالصہ پنٹھ پئے گج، دو جہاناں گوئج لائیدا۔ غریباں منائیاں پردہ دیوے کج، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوہر ویش اپنی گود اٹھائیدا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے اک دوارے بہن سچ، ساچا مندر اک وڈیائیدا۔ ناتا تئے مکہ کعبہ جج، حُجرہ ہور نہ کوئے وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویہہ سو ویہہ کھیل کرائیدا۔ ویہہ سو ویہہ کھیل نیارا، ہر نرکارا آپ کرائیا۔ گوہند لیکھا لکھ کے گیا لکھارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ پُرکھ اکال بنیا ونجارا، کلج انتم پھیرا پائی۔ دہ دشا ہووے ہاہاکارا، گرگھ وِلا ہر ہر نام دھیائی۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُونگھی غارا، سمنند ساگر پھول بُجھائی۔ اِکو خالص خالصہ کرے نیارا، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائی۔ سچ سچ وِہارا، ست ستوادی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسا لیکھا دئے چُکائی۔ بیس پیسا آئے مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائیدا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، گھر اِکو اک سہائیدا۔ پُرکھ اکال سارے مل کے گاؤن گاتھ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیدا۔ گر گوہند سَنگَر پورا وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیدا۔ نانک نرگن دیوے دات، سرگن جھولی آپ بھرائیدا۔ ہر جو اپنا کم انتم کرے خاص، سب دی خواہش پور وکھائیدا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپي کاہن ناچ نچائیدا۔ سیتا رام کرے داس، کوٹن کوٹ رام سپس جُھکائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چوداں طبق ملے بنواس، صدی چودھویں پار کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ساچا کھیل کرنے یوگ، ایکنکار اک اکھوائیا۔ لہنا دین مکائے چوداں لوک، چوداں وِدیا بھو چُکائی۔ چوداں طبق دیوے جھوک، حکمی حکم اک سنائی۔ ہر کا بھانا سکے نہ

کوئی روک، گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ شکر منایا۔ کلج کوڑی کریا ودھ گئی بہت، گر کاشد نہ کوئے دھیایا۔ جگت واسنا ہوئے موہت، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ کلج جیو آہنیوں ڈگے بوٹ، بن سنگر پورے پھیر نہ کوئے اٹھایا۔ گر گوبند کہہ کے گیا پُرکھ اکال رکھو ایک اوٹ، آد جگاد ہوئے سہایا۔ سچھنڈ نواسی نرمل جوت، ورن برن نہ کوئے رکھایا۔ بھگت بھگونت بنائے اوت پوت، پوت سپوتا گود سہایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پندراں کنگ گرکھاں اتے ہووے آپ موہت، اپنی بھیتا آپ چڑھایا۔ رسنا جہوا نو کھنڈ سارے گائن ہونٹ، ہوئی ہوئی دے جنایا۔ راتیں ستیاں سب دے اندروں کڈھے کھوٹ، اپنی دیا آپ کما یا۔ گرگھ گرگھ ہر جن کلج انتم ویلا کرو ہوش، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا خاموش، سو سندیسہ رہیا سنا یا۔ جس دا درشن رہے لوچ، سو لوچن درشن دے کرایا۔ گر شبد سارے کرو کھوج، گر شبدی بو جھ بُجھایا۔ گر نانک گوبند نال مل کے مانو مَوج، سچھنڈ ملے وڈیا یا۔ دُوئے نال چکی دُوج، صفرا اکو اک خدایا۔ دُوجے دُوئے ہوئے بو جھ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ چوتھا اکھر چوتھا صفرا بھو کھلائے گو جھ، گیان نیز اک درڑا یا۔ بن کھنڈیوں جانا جھو جھ، آتم پر ماتم بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویہہ سو ویہہ بکرمی دیوے مان وڈیا یا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیوے مانا، ہر سنگر کھیل کرانیدا۔ تختوں لاہے راجا رانا، سر تاج نہ کوئے کائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک دھیانا، دھیان وچ ملائیندا۔ ہر جن ساچا سنگھڑ سیانا، گر سنگر درشن پائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پر م پُرکھ پت پر میثور پاربرہم پر بھ ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ ایک حکم دیوے دھر فرمانا، نو کھنڈ پر تھی آپ جنائیندا۔ ویہہ سو اگی جھلے ست رنگ نشانہ، ستاں دیپاں حکم منائیندا۔ واہوا کھیل کرے بھگوانا، بھگوان اپنا راہ چلائیندا۔ کوئی بھو نہ جانے جیو جہانا، من مت بدھ انت کوئے نہ آئیندا۔ گر سکھاں گرکھاں گر سنگر دیوے نام ندھانا، نج آتم پر ماتم برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سرشٹ سائی کرے پروانہ، حکم حاکم آپ سنا ئیندا۔ گرگھ سخیاں مل مل منگل گانا، گا گا منگل گھر گھر شکر منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں آگے اپنا سیس نوائیندا۔

☆ ۹ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہینڈ بھلی ضلع گرداس پُڑ ☆

ساچی سوچ دُھر وست، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ لہنا دینا دیوے دست بدست، دین دیاں ناتھ دیا کمائیندا۔ لیکھا چکائے کیٹ ہست، نیچ
اُوج رنگ رنگائیندا۔ دوس رین رہن مست، نام مستی اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی سوچ
جن بھگتاں جھولی ڈال، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد بنیا سچا ماہیا۔ جگ چوکڑی اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ سنجگ
تریتا دواپر کلج ساچی وست رکھی سنبھال، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کسے ورتائیا۔ کلج انت جن بھگتاں پچھے گھالے اپنی گھال، بن سیوک سیو کمائیا۔ دوس
رین اٹھے پہر گھڑی پل چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت جگت جنائیا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، مہاکال اپنا تھم
سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچی سوچ بھگتن گنڈھ، سو پُرکھ نرنجن آپ رکھائیندا۔ نرگن سرگن پائے
ٹھنڈ، سانک ست ست کرائیندا۔ آتم پر ماتم اک اند، نجاند رس چکھائیندا۔ جوتی نور ساچا چند، چند چاندنا اک رکھائیندا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم
بھو بھٹائیندا۔ نیچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اکو نام اٹھائیندا۔ لیکھا چکائے بتی دند، رسنا جہوا ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سٹائے ساچا چھند، سنسار وگ
نہ کوئے رکھائیندا۔ جنم جنم دامیٹے پندھ، آون جاون لیکھے لائیندا۔ نظر نہ آئے جگت نیتر اندھ، لکھ چوڑا سی بھرم بھلائییندا۔ پُرکھ اکال ستا دے کر کھنڈ،
اپنی کروٹ نہ کوئے بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی وست ہر بھگت دوار، بھگون اپنے آپ رہیا
ورتائیا۔ جس دی سوچ سوچ نہ سکے گر اوتار، پیر پیغمبر انت کہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی گا گا گئے وار، وارتا لوک مات سٹائیا۔ مائس جنم گئے ہار، ہر کا بھو
کوئے نہ آئیا۔ بے انت بے انت بے انت کہہ پکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سوچیاں سوچ وچ نہ آئے نرنکار، نرگن داتا وڈ وڈائیا۔ کلج انتم ہو
خبردار، جن بھگتاں ساچی خبر آپ سٹائیا۔ آو ویکھو جس دانت نہ پاراوار، بے انت اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بدھے چرناں نال، چرن چرنودک اک
وکھائیا۔ جن بھگتاں پچھے ہو یا آپ بے حال، بہل اپنا روپ وٹائیا۔ سچھنڈ نواسی ماری اکو چھال، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، بھگتن مِتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن بن ونجارا، سنگر ساچا ہٹ
 کھلائیندا۔ وست امولک نام تھارا، تھر گھر واسی آپ کھائیندا۔ تولنہارا پروردگار اے پرواہ دیا کمائیندا۔ ونڈنہارا اگم اپارا، الکھ اگوچر اتھاہ راہ چلائیندا۔
 ویکھنہارا سرب سنسارا، لکھ پوراسی پھول بھلائیندا۔ دیونہارا چرن پیارا، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ آتم انتر کر اُجیارا، جگت بسنتر اگن بُجھائیندا۔ ایکا منتر
 سوہنگ نام جیکارا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیندا۔ پاربرہم برہم کھیل نیارا، خالق خلق آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، تخت نواسی حکم منائیندا۔
 کاغذ قلم نہ لکھنہارا، وشن برہما شو بھو نہ پائیندا۔ گر اوتار کرن نمسکارا، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیندا۔ مہابلی اک اوتارا، آد جگادی ویس وٹائیندا۔
 سچکھنڈ وسے دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ ناد انادی بول جیکارا، شبدی شبد راگ سنائیندا۔ پون پونی اک ہلارا، اون گون پھیرا پائیندا۔ تند تار نہ کوئے
 ستارا، ست ستوادی حکم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست جن بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ بھگتاں دیوے ہر جو دات، داتا دانی
 دیا کمائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند رُشائیا۔ غریب نمانیاں بچھن آیا وات، بن صدیاں گھر گھر پھیرا پائیا۔ دوس رین رین دوس سجن
 سہیلا گاوے گاتھ، گا گا اپنا شکر منائیا۔ چار جگ جس دی کسے نہ آئی ہاتھ، پار کنارہ نہ کوئے دکھائیا۔ سو جن بھگتاں بنیا داس، چاکر چاکری اک کمائیا۔
 تن مائی کیتا خاک، پنج تت نہ کوئے وڈیائیا۔ نرگن جوت سجن ساک، ہر شبد وجے ودھائیا۔ سچ رسول پاکی پاک، نبی اپنا پھیرا پائیا۔ چوواں لوک دے
 طلاق، چوواں طبق رہے گر لائیا۔ دو جہان سنائے ایکا آیت، شریعت اکو اک سمجھائیا۔ پرگٹ ہو یا ساکھیاں، صاحب سنگر سچا ماہیا۔ جن بھگت بنائے
 پارجات، سنمل رُکھ نہ کوئے دکھائیا۔ دیونہارا اکو دات، نام نامہ جھولی پائیا۔ لیکھا جانے پتن گھاٹ، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیا۔ انت مُکاؤن آیا واٹ، پاندھی
 کوئے رہن نہ پائیا۔ سچ دکھائے اکو کھاٹ، آتم سیجا سوبھا پائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں رہیا
 سمائیا۔ دوس رین رین دوس آتم پر ماتم کرے بھوگ بلاس، برہم پاربرہم دھر سنجوگی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
 آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتارا، ہر کرنی آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، کلجک انتم پھیرا پائیندا۔ رُپ رنگ تے وسے باہرا، ریکھ بھیکھ نہ

کوئے جنائیندا۔ سچھنڈ سہائے اک دوارا درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ کلجک آنت ہو اُجیارا، نورو نور ڈمگائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ست ستوادی بول جیکارا، جے جیکار اکو نام سناہیندا۔ چار ورنان دے ادھارا، چارے کھانی چارے بانی میل ملاہیندا۔ راگاں ناداں وسے باہرا، چھتتی راگ بھیو نہ پائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اکھنا ویس وٹائیندا۔ کھولے تاک اک کوڑا، دو جہاناں گنڈا لاہندا۔ چوڑاں طبقاں پاوے سارا، چوڑاں لوک بھیو چُکائیندا۔ چوڑاں وِ دیا کرے خوارا، چاروں گنٹ پھول بھلاہیندا۔ دہ دشا دیوے اک سہارا، اُتر پورب پچھم دکھن منڈل منڈپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے سورج چند ستارا، سطح اپنی نہ کسے سمجھائیندا۔ جگ چوڑی لے اوتارا، نرگن سرگن سیوا لائیندا۔ کلجک اتم نرگن آیا پہلی وارا، سرگن چولا نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ منگن نہ جائے کسے دوارا، خالی جھولی نہ کوئے دکھائیندا۔ دیونہار سرب سنسارا، ست بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ بولنہارا نام جیکارا، نام ندھانا آپ اُچائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھنہار اکھاڑا، جگ چوڑی ناچ نچائیندا۔ آد جگادی برہم برہادی ست ستوادی پُرکھ اکال اکو لاڑا، سیس جگدیش اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، گھر اپنے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت دے وڈیائیا۔ اکو منتر اکو پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ اک سروور مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ بیٹھے مکھ شرمائیا۔ اکو دیونہارا دات، دیاوان اک ہو جائیا۔ اکو بچھنہارا دات، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار بیٹھے اک جماعت، دوسرا کھر نہ کوئے پڑھائیا۔ ہر ہر درشن ساکھیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اپنا پردہ چکے اوہلا، عالم علما بھیو کوئے نہ پائیندا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال بدلے چولا، چولی رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دینا رہیا مان لوک مات کلا سولہ، سولاں کل اپنے چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ چار جگ کھانی بانی وید پُرانی انجیل قرآنی پواؤندا رہیا رولا، اپنا بھیو نہ کسے گھلاہیندا۔ کوئی کوئے اکو مولا، مولا ہتھ کسے نہ آہیندا۔ گر اوتاراں نال کردا رہیا قولا، کیتا قول آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر ویس وٹائیندا۔ کیتا قول دے نرکار، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ ہر گھٹ وسے وچ سنسار، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا رین اندھیری مسے اندھ اندھیار، کوڑ گڑیارا ویکھ دکھائیا۔ پاوے سار دھواں دھار، دھندھوکار دے مٹائیا۔ غفلت

وچ نہ آئے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سوچ بن سوچیاں بھگتاں ہتھ پھڑایا۔ ساچی سوچ جھولی پا، جھولا اپنے نام لگانیدا۔ ستگر نرگن بنیا آپ ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیدا۔ آگے پچھے پھرے خدا، خود اپنی سیو کمائیدا۔ رہبر بنیا بے پرواہ، بے نظیر ویس وٹانیدا۔ سچ خطاب دے دوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم آپ ورتانیدا۔ ساچی سوچ پلے بنھ، جن بھگتاں دے وڈایا۔ دھردر گاہی ساچا دھن، دھن خزینہ اک لٹایا۔ ایستے اوتھے کوئی نہ دیوے ڈن، رائے دھرم بیٹھا سیس جھکایا۔ بھگت بھگوت چڑھائے چن، سورج چند نین شرمایا۔ ست پُرکھ نرنجن بیڑا دتا بنھ، بنھ بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھردی دھار آپ جنایا۔ دھردی دھار سچ سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنانیدا۔ جن بھگتاں چکاؤن آیا لیکھا، اپنا لیکھا بھگتاں ہتھ پھڑانیدا۔ غریب نمائیاں نیوں نیوں کرے آپ آدیا، اپنا سر جن بھگتاں بھیٹ چڑھانیدا۔ روپ دھریا مجھ داہری نہ کوئے کیسا، مونڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آئیدا۔ جس دوارے کوٹن کوٹ کھلوتے برہما وشن ہمیشہ، محفل اپنی اک لگانیدا۔ کرنہارا ساچا پیتا، نت نوت پھیرا پائیدا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتاراں پیر پینمبراں نال کھیڈا رہیا کھیڈا، نکی نکی کھیڈ آپ جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنانیدا۔ اپنا بھیو دسے حال، احوال نہ کوئے جنایا۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ اک وجایا۔ انتم دے نہ کوئے دلال، جگت دلالی نہ کوئے دکھایا۔ پھل نہ دے کسے ڈال، پتھڑ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ گرکھاں دے آپ نال، نام اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ ساچی کھیل دسن آیا، سو پُرکھ نرنجن میت۔ ترے گن مایا پردہ لاہیا، نظری آیا اک اتیت۔ اپنا مارگ آپ دکھایا، سوہنگ ڈھولا گاؤگیت۔ جنم مرن دا دکھ مٹایا، ستجگ چلائی ساچی ریت۔ گھر وچ گھر دے دکھایا، ناتا تھے مندر مسیت۔ آتم پر ماتم دے ملایا، پرکھنہارا لکھ چوراسی نیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہست کیٹ۔ ہست کیٹ ویکھے آپ، ہر اپنی دیا کمایا۔ چار ورن دا اکو جاپ، رسنا جہوا دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم سچا پاٹھ، پوجا اکو اک دکھایا۔ سر سرور گھر مندر دکھائے تاٹ، امرت اکو تال بھرایا۔ نرمل جوت جگائے لاٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ ناتا تھے آن باٹ، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی مکے

واٹ، جوئی جوُن نہ کوئے بھوائیا۔ لیکھا چُکائے دُھر مستک ماتھ، لہنا دینا جھولی پائیا۔ میل ملاواں ساچے ناتھ، انا تھاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ سوچ وچار، بن سوچیاں آپ جنائندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر درباری پھیرا پائندا۔ حصّہ ونڈے وِچ سنسار، دہ دشا کھوج کُھجائندا۔ گرکھاں لیکھا جھولی دیوے ڈال، پورب لہنا آپ مکائندا۔ دو جہاناں بنے دلال، ایتھے اوتھے سیو مکائندا۔ لیکھے لائے پنج تت کایا مائی کھال، خالق اپنے رنگ رنگائندا۔ شبد اناد وجائے تال، دُھن انادی راگ سنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ وکھائندا۔ کر کرپا ویکھے نرائن نر، نج گھر اپنا پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم کھول در، در دروازہ کُندا لاہیا۔ ست پرکاش اِکو دھر، اگیان اندھیر دے چُکائیا۔ سوچھ سرُپی اگے کھڑ، درسی درس آپ وکھائیا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، نرگن نور نور رُشنائیا۔ شبد اگئی ایکا پڑھ، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ آتم سیجا ہے چڑھ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سُرَت سوانی لے پھڑ، شبد ہانی میل ملائیا۔ آپ وسائے ساچا گھر، گھر گھر وِچ وجے ودھائیا۔ نر بھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ ساچا گھاڑن آپے گھڑ، گھڑ گھڑ ویکھے چائیں چائیا۔ آپ بندھائے اپنے لڑ، پلو ایکا گنڈھ پوائیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ مانس جنم نہ جائے ہر، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھا جانے ناری نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ سیوا کرے در در، ہر دردی درد ونڈائیا۔ وست اموک اِکو دھر، دھرنی دھرت دھول دے سہائیا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل وکھائیا۔ کلجک انتم قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اپنا نام وکھائیا۔ ور داتا سری بھگوان، بھگون اپنی دیا مکائندا۔ ویکھنہارا سچ نشان، سچ سچ نال ملائندا۔ بنونہارا ست ودھان، ودت اپنا بھيو چُکائندا۔ اکھوانہارا اِکو کاہن، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائندا۔ گواونہارا اِکو رام، رمیا اپنا ناؤں پرگٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائندا۔ اپنا کھیل رچ نرنگار، نرگن اپنی دھار چلائی۔ کلجک انت ہو تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں سُرَت سنبھال، پیر پیغمبراں آپ اٹھائیا۔ انتم لیکھا سب نوں دے وکھال، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ دین مذہب ہوئے بے حال، چاروں کُنٹ کُٹ لڑائیا۔ ساچی سکھیا کوئی نہ سکے سکھال، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ دئی دوتی چلی چال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ ساچا کھیل کرے انتم جگ، جگ چوکڑی آپ مٹائیندا۔ کلج اودھ گئی پگ، ویلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی
 چوگ لئی چگ، انتم لیکھا آپ مکائیندا۔ کسے سنگ نہ جائے کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دُوبے نوں رہے پچھ، ہر جو کی کی
 کھیل ورتائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر جو بیٹھا رہیا لگ، کلج انتم ویس وٹائیندا۔ ست سروپ شاہو بھوپ، شیر ہو کے رہیا بک، دو جہاناں بھبک لگائیندا۔ لکھ
 چوراسی ڈردا بوٹا رہیا سک، سکیا ہر انہ کوئے کرائیندا۔ دھرت مات دی خالی کرے کلھ، جن جننی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں میٹے وچھوڑا دکھ، آپ اپنا
 میل ملائیندا۔ درشن دے دے میٹے ترسنا بھکھ، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔ سوچیاں کوئی نہ سکے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے
 روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ڈھاونہارا قلعے کوٹ، بنک دوارا اک وکھائیندا۔ جس مندر پرگٹائے نرمل جوت، سو مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نر، نر اکو اک اکھوائیندا۔ اکو نر نرائن، ناری ویکھے سرب لوکائیا۔ رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ
 کہہ آنت کوئے نہ پائیا۔ بن بھگونت درس نہ پیکھے کوئی نین، کبیر جولاہا دے گوائیا۔ لیکھا جانے نقطہ عین غین، این اپنا روپ سمجھائیا۔ لہنا دین چکائے
 ساک سجن سین، سین اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست آپ ورتائیا۔ ساچی دست نام امولک،
 انملی جھولی پائیندا۔ آپ ٹکائے کایا گولک، ترے گن اتے پردہ پائیندا۔ شبد وجائے اگئی ڈھولک، ڈھولا اپنا راگ سنائیندا۔ آپے بنیا رہے انبولت، رسنا
 جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ آد جگاد سدا اڈولت، ڈل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے اکو ور، ور اکو نام وکھائیندا۔ اکو
 نام ہر گنوت، گرگھ جھولی پائیا۔ ہوئے دھناڈھ وڈا دھٹونت، در منگن کسے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم نیا منت، من واسنا دے مکائیا۔ میل ملائے ہر جو کنت،
 گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ گرٹھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم مم نہ کوئے چترائیا۔ میل ملائے ساچی
 سنگت، ہر سنگت روپ سمائیا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل بار انک، انک کل آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے سنت
 سہیلے جوں جن جنک، جن اپنی گود بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں کرے آپ پرکھ، بن بن پارکھو

پھیرا پایا۔ پارکھو بن لائے کسوٹی، کسوٹی اپنا ناؤں رکھائیندا۔ گرکھ کسے تول نہ تُلے تکرڑی سیر وٹی، چوڑاں بھار نہ تل رکھائیندا۔ گرکھ نام کسے نہ ملے ہی، چوڑاں لوک سرب گر لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ صلاحیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دھر دا دان، دھر دی سوچ جن بھگتاں وچ رکھائیندا۔

★ ۱۰ گھٹھ ۲۰۱۹ بکرمی چان شاہ نال گوشت بھیلی ضلع گرداس پُڑ ★

کون دوارے ہوئے ستسنگ، سنگر بیٹھا آسن لایا۔ کون دوارے چڑھے رنگ، رنگ اتر کدے نہ جایا۔ کون سیج سوہے پلنگ، کون کنت رہیا ہنڈھایا۔ کون من واسنا کرے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اٹھایا۔ کون دیوے اک اند، اند اند وچ دکھایا۔ کون سنائے سہاگی چھند، بن رسنا جہوا گایا۔ کون لہنا دینا چکائے جیو انڈ پند برہمنڈ، برہمانڈ کرے شنوایا۔ کون ناتا توڑے بتی دند، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ کون لیکھ چکائے بھیکھ بکھنڈ، سیج سیج دے درڑایا۔ کون دوارے آگے جائے لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ کون دوارے چڑھے ساچا چھند، سورج چند نہ کوئے رُشایا۔ کون گرہ ملے سور سربنگ، سو پُرکھ زرنجن آسن لایا۔ چان شاہ کیوں دتی کھنڈ، کھنڈا ویکھن آیا سچا ماہیا۔ سرت دھاگن ہوئی رنڈ، کنت کنتوہل نظر نہ آیا۔ آتم نیتز دے اندھ، نچ نیتز نہ کوئے رُشایا۔ رسنا جہوا جگت ڈنڈ، ڈنکا ڈورو رہی وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کھیل کر، پچھن آیا اکوگر، کون مندر زرنجن بیٹھا آسن لایا۔ کون دوار شبد دھنکار، دھن انادی ناد وجائیندا۔ کون گھر زمل جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ کون دوار صاحب سنگر وسے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ڈیرہ لائیندا۔ کون گرہ ست پُرکھ زرنجن کرے کھیل تماش، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا زرنجن دھارا ویس وٹائیندا۔ کون روپ شاہو بھوپ پوری پورن کرے آس، آسا ترشنا نہ کوئے ودھائیندا۔ چان شاہ اپنی منزل دسنی خاص، خلاصہ ہر جو پچھ پچھائیندا۔ کون دست رکھی پاس، کایا چولے بند کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا اکوگر، کایا مندر اندر ڈونگھی کندر کھوج کھائیندا۔ اپنا آپ دس حال، حالت ہر

جو بُچھ بُچھایا۔ کون روپ کھیل کرے کال، نو نو پھیرا پایا۔ کون لیکھا جانے مہاکال، مہابی وڈ وڈیایا۔ کون دوارے گر شبد ملے دلال، سچ دلالی اک کمایا۔ کون دوارے جوت نرنجن دیوک دیوے بال، آد نرنجن بے پرواہیا۔ کون دوارے سچ وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سادھاں سنتاں جیواں جنتاں اندر باہر جانے چال، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ اپنی منزل دینی دس، دہ دشا ویکھ وکھائیدا۔ کون دوارے سرتی رہی وس، ویس اوپس کون کرائیدا۔ کون کوٹے رہیا نس، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ ونڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھن آیا اگوگھر، جس مندر گرہ اندر پرکاش، شبد جوت کھیل کرائیدا۔ جوت شبد کون دھار، کون گھر ملے وڈیایا۔ کون بدھ ملے میت مُرار، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ آلس نندرا کر خوار، جاگت سوت ایکا رنگ وکھایا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری کر خوار، آتم پر ماتم بھیو ابھید جنایا۔ برہم پار برہم کھول کواڑ، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ نور الہی پروردگار، جلوہ حق دے جنایا۔ شناخت کرے اگم اپار، ساکھیات اپنا روپ وٹایا۔ سو سنگر پورا سچا مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ آتم اتر دیوے برہم گیان، برہم وڈیا کرے پڑھایا۔ رسنا جہوا کرے نہ کوئی کلیان، بولت بول نہ کوئے سنایا۔ کایا ویکھے سچ میان، ساچا کھنڈا اک وکھایا۔ کون دوار ملے بھگوان، سچ سنگھاسن بیٹھا آسن لایا۔ چانن شاہ دینا اپنا آپ بیان، بھیو ابھید کھلایا۔ مچھنہارا نہ بنیا انجان، ہر گھٹ جانے تھاؤں تھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بے انت وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھن آیا اگوگھر، جس گھر سنت سہیلے گرو گر چیلے، ہر سنگر مل مل خوشی منایا۔ گھر وچ گھر گھر کون سہاگ، کون کھیل کرائیا۔ کون ناد شبد دھن راگ، کون گیت گوہند الایا۔ کون تال تلواڑا وجائے ساز، ساجن اپنی سیو کمایا۔ کون رکھنہارا لاج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کون کھولنہارا پاج، پردہ اپنا نہ کوئے جنایا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، سو گر شبد وسے کون تھانیا۔ جس دی کتاں نال سُنی نہ جائے آواز، کون جُجرے بانگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھن آیا سنت سماج، جگت بھاگ ونڈ ونڈایا۔ آد جگادی اگو سنگر، دوسر اور نہ کوئے جنایا۔ درگاہ ساچی بیٹھا دھر، سنگھنڈ ساچے سوبھا پایا۔ شبدی سرتی رہیا جُڑ، مورت اکال بے پرواہیا۔ اٹھے پہر چڑھیا رہے گھوڑ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھنہارا ریٹھا مٹھا کوڑ، آتم پر ماتم کھوج

کھوجائیا۔ دوس رین اٹھے پہر رہیا بھر، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ جس دوارے سادھ سنت کوٹن کوٹ رہے دوڑ، دوڑیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سو صاحب سنگر اکو ویکھیا کر کے غور، دوسرے ول اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو گر گر سنگر آپ ہو جائیا۔ جواب ولوں لاجواب، روحانیت کم کسے نہ آئیا۔ جس دالینڈے رہے خواب، سو خواب وچ درس دین نہ آئیا۔ کایا خالی دے سے محراب، محبوب بیٹھا مکھ چھپائیا۔ من واسنا وجے رباب، مت متوالی تندی تند رکھائیا۔ لیکھا منگے حق جناب، حقیقت پردہ اپنا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایٹھے آنت کوئی نہ رہیا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھیرا پائیا۔ آنت کال پنج ت کایا برج سب دا ڈھیا، ڈھے ڈھے ڈھیری خاک ملائیا۔ پر بھ کا بھانا سب نے سہیا، سر سر حکم منائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر پُرکھ اکال اکو اپنے جہا آپ رہیا، لکھ چوراسی جگ جگ کال پھاس لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے وسے آپے گھر، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جگ چوکڑی گیرا گیرے نال بھوئیا۔ آتم برہم پنج ت وسے، ایش جیو کھیل کرانیدا۔ من واسنا جیو پھسے، سرشٹ سبائی ناچ نچانیدا۔ گر لکھ ورا سنگر دوارے بہہ بہہ ہسے، مل سنگر خوشی منانیدا۔ سنگر پورا تیر نرالا اکو کسے، نام چلہ ہتھ اٹھانیدا۔ جگت وکارا پھر پھر جھسے، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناتا توڑ تڑانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج آنت کلج سنت لئے پھر، نام ڈوری ہتھ اٹھانیدا۔

★ ۱۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگندر سنگھ دے گرہینڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈ دوار سچا شہنشاہ، سو پُرکھ زرنجن بیٹھا دھیان لگائیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھاں، تھر گھر واسی اپنا کُنڈا لاہیا۔ وشن برہما شو رہے گرلا، نعرہ اکو اک لگائیا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ گر اوتار رہے دھیا، بے آنت تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گئے وہا، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ سبجک تریتا دواپر لیا ہنڈا، کلج کھیل وڈ وڈیائیا۔ تیرا لیکھا کوئی لکھ سکے نہ، لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا

ساچے گھر، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ نرگن سرگن ویکھنہارا راہ، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ آد جگادی وڈ
 ملاح، کھیوٹ کھیٹا ناؤں رکھائیندا۔ دُھر فرمانا حکم جنا، سچ سندیسہ اک منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا رنگ رنگائیندا۔
 سچکھنڈ نواسی رنگ اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ رنگایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، نرگن بیٹھا آسن لایا۔ اینکارا کرپسار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ آد نرنجن
 نور اُجیارا، رُوس دے رُشانیا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی دھام سُبھایا۔ ابناسی کرتا دے ہلارا، ساچے حجرے سو بھاپایا۔ پاربرہم پر بھ بے عیب
 پروردگار، نوری جلوہ نورِ الہیا۔ الکھ اگوچر اگم اپارا، آپے جانے اپنی کارا، کرنی اپنی آپ کماپا۔ وسنہارا دھام نیارا، نہچل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگا جگنتر
 پاوے سارا، مہاسار تھی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ اپنی دھار آپ چلایا۔ ساچی دھار پُرکھ نرنجن، سو اپنی آپ
 چلائیندا۔ داتا دانی دُکھ درد بھے بھنجن، بھو ساگر ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن دیونہارا ساچا مجن، سروور اکو اک نہائیندا۔ تھر گھر واسی پُرکھ ابناسی ست
 ستوادی ایکا سجن، سگلا سنگ نہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سو بھنیک، ست ستوادی وڈ
 وڈیایا۔ آد جگادی لاشریک شرکت وچ کدے نہ آیا۔ وسنہارا دُور نزدیک، نیرن نیر پندھ مُکایا۔ اپنا بھانا ورتے ٹھیک، ٹھوکر سب نوں رہیا لگایا۔ سدا
 سہیلا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ آتم پر ماتم دسنہار پریت، سچ پریتی اک سمجھایا۔ پرکھنہارا لکھ چوڑاسی نیت، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ لیکھا
 جانے ہست کیٹ، راج راجاناں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا اک وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارا وڈ وڈیرا، نظر کسے نہ آئیندا۔
 آد جگاد جگا جگنتر پُرکھ ابناسی کرنہارا مہراں، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سرگن سرگن بھنہارا بیڑا، نرگن نرگن اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچ محلہ آپ اپائیندا۔ سچ محلہ سو بھاونت، ست ستوادی آپ اپایا۔ آد جگاد مہما اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ پُرکھ
 اکال نار کنت، اجوئی رہت سچ سُبھایا۔ اینکارا منیا منت، منتر اکو نام درڑایا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھٹن بھنہار سمر تھ پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم اپنا راہ چلایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولاء، نرگن نرگن آپ کرائیندا۔ درگاہ ساچی اک اکلا، مقامے حق

سو بھا پائیندا۔ آد جگاد جگ پھر اونہارا نام پلا، پلو اکو اک پر گٹائیندا۔ جوتی شبی آپے رلا، رل مل اپنا کھیل کرائیندا۔ دیپ پرکاش آپے بلا، تیل باقی
 نہ کوئے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوار ساچے چڑھ، ہر نیک نیک دھیان لگایا۔ محل اٹل
 آپے کھڑ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ نرل جوت پرکاش آپے دھر، دو جہان کرے رُشائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔
 بودھ اگادہ نش اکھر آپے پڑھ، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھایا۔ لکھ چوراسی لاؤنہارا جڑ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بُدھ دے وڈیایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ ماہی وسے سچکھنڈ، نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی ونڈے ونڈ، گر اوتار سیو لگائیندا۔ پیر
 پیغمبر چاڑھ چند، نرگن سرگن آپ چکائیندا۔ دین مذہب رکھے کندھ، پردہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ ست سہاگ سنائے چھند، برہم برہما ناد و جائیندا۔ وسنہارا
 ساچی تیج پلنگ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نو اسی
 ساچی کار کمائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ دو جہاناں پاوے سارا، چو داں لوک بھیو چکایا۔ چو داں طبق دے ہلارا، دُئی پردہ
 اک اٹھایا۔ اُون گون اک نظارہ، نرگن سرگن دے سمجھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران آنت کہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے
 کرن نمسکارا، دوئے دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ تیرا آنت نہ پاراوارا، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ آؤندا رہیا
 وارو وارا، نت نوت ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، ساچے تخت آسن لایا۔ ساچے تخت آسن لایا،
 رہبر نظر کسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو رہے گر لایا، اُچی کوک کوک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے گایا، گا گا شکر سرب منائیندا۔ کھنڈ برہمنڈ چرن کول
 دھیان رہے لگایا، نیتز نین درس کوئے نہ پائیندا۔ رُوس رہے شرمایا، چند چاندنا کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ ڈیرہ لگا سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کرایا۔ ایکنکارا
 ہو اُجیار، آد نرنجن نور کرے رُشائیا۔ ابناسی کرتا سُن پکار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا تھم جنایا۔ سری بھگوان چار جگ دے وچھڑے لئے اُٹھال،

پُورب لیکھا آپ مُکائیا۔ پاربرہم برہم چلے نال نال، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیکھے جگت دھر مسال، مندر مسجد مٹھ شِودوالے کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ہوئے بے حال، بہیل رووے سرب لوکائیا۔ نہ کوئی سُنے مُریداں حال، مُرشد نظر کوئے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے نہ کوئے پیغام، سچ حدیث نہ کوئے پڑھائیا۔ چودھویں چند نہ کوئے نشان، چوداں طبق نہ کوئے رُشنائیا۔ ناتا تٹا انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ ساچے حجرے ملے نہ مہربان، محبان بیدو نور ظہور نہ کوئے درسائیا۔ مکہ کعبہ ہو یا حیران، حضرت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کسے کم نہ آئے جگت ایمان، امانت سب دی اپنی جھولی پائیا۔ مقامے حق نوجوان، ہر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ جگنتر دُھر درگا ہی نورِ الٰہی سنائے سچ کلام، کلمہ اپنا ناؤں درڑائیا۔ پیر پیغمبراں وڈ امام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، کھنڈا اکو نام چکائیا۔ ساچا کھنڈا نام کٹار، ہر کرتا آپ چکائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھی وچ سنسار، گر اتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سچکھنڈ تریتا دواپر کلجک سارے منگدے گئے وارو وار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ دیونہارا آپ داتار، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، نر ہر اپنا پھیرا پائیندا۔ منگدے رہے منگ اسپس، گر اتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر پڑھاؤندے رہے حدیث، تیس بتیس سوہلا گائیا۔ انتم کھیل کرے جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایک چھتر جھلائے سپس، دو جہاناں سچا شہنشاہیا۔ سرشٹ سبائی جائے پیس، کلجک چکلی آپ پسائیا۔ شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، مایا رانی دے دُہائیا۔ لہنا دینا چکائے بیس ایکس، بیس ایکسا آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے آپے وڑ، اندر بیٹھا مکھ چھپائیا۔ اندر بیٹھا ہر جو چھپ، نظر کسے نہ آئیندا۔ نو سو چوڑانوے چوکڑی رہیا لگ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ کلجک انتم نرگن دھار وچوں بھٹ، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ گوہند سورا میلے ساچا سٹ، جن جننی آپ ہو آئیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چت وت ٹھگوری نہ کوئے رکھائیندا۔ ناتا توڑے کایا بُت، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں کولوں رہیا بچھ، درگھر ساچے آپ بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک وسائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ویا ایک، وساونہار آپ وسائیا۔ آد جگادی ساچی ٹیک، نرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ جگ

چو کڑی کھلیا کھید، کھڈاری اپنا راہ چلائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کردا رہیا ہیت، انتر انتر جوڑ جڑائی۔ ویکھنہارا کایا کھیت، پنج تت میلا سہج سُبھائی۔
 سَجگ تریتا دوا پر رُت بسنتی ویکھی چیت، چیتن اپنا رنگ دکھائی۔ نظری آیانیتن نیت، نچ نیتر نین کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ
 چو کڑی کرے کار، کرتا پڑکھ کر نیہار، قُدرت قادر لئے وچار، دُجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ آد
 جُگاد سورا سربنگ، بل اپنا آپ پر گٹائیندا۔ گر اوتاراں چاڑھے رنگ، پیر پیغمبراں آپ وڈائیندا۔ گرہ مندر وجائے سچ مردنگ، ناد دُھن آپ سُنائیندا۔ کر
 پرکاش چاڑھے چند، جوت زرنجن نور رُشنائیندا۔ ناتا توڑ جیرج اند، اُتہج سیتج پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لھم آپ
 ورتائیندا۔ ساچا لھم سری بھگوانا، ایک ایک ورتائی۔ کھجگ انتم پہرے بانا، زرنجن جوت نور رُشنائی۔ شبد اگئی گائے گانا، چار وید بھو نہ رانی۔ دو جہانا
 دیوے دُھر فرمانا، وشن برہما شو اُٹھائی۔ سچکھنڈ نواسی درگھر ساچا کر پروانہ، سہمل اپنا ڈیرہ لائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے اک مکانا، مکہ کعبہ نہ
 کوئے چترائی۔ شودوالا مٹھ گرو دوار نہ کوئے نشانہ، نشانہ اکو نام لگایا۔ جودھا سور بیر ملی بلوانا، پاربرہم بے پرواہیا۔ ایہتھے اوتھے مرد مردانہ، سچ مردانگی
 آپ کمائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے اک گیانا، جگت وِدیانا کوئے پڑھائی۔ اٹھے پہر اک ترانہ، تریا راگ آپ سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنی سیوا لائی۔ ساچی سیوا آپے لگ، زرنجن سرگن سیو کمائیندا۔ کھجگ انتم ہو پرگٹ، نہہکنا ناؤں دھرائیندا۔
 ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا پردہ لاہندا۔ جن بھگتاں اندر آپے وس، رین اندھیری مس مٹائیندا۔ زرنجن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ آتم
 پر ماتم بھوگ بلاس، گھر ساچا سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ انتم ویکھ دکھائیندا۔ کھجگ انتم ویکھے آپ،
 اپر پر اپنی دیا کمائی۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ مندے رہے باپ، پروردگار سچ خدائی۔ جس نوں محمد کردا رہیا آداب، نیوں نیوں سیس جُھکائی۔ جس نوں
 نانک کہندا رہیا وڈ پرتاپ، بے انت بے انت کہہ کہہ خوشی منائی۔ جس نوں گر گوہند پتا پوت بنایا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ سو صاحب سنگر
 سوامی نہکرمی نہکامی، آد جگادی انتر جامی، شبد اگئی بول بانی، بان زالا تیر چلائی۔ کھجگ کوڑی میٹے نشانی، لیکھا جانے دو جہانی، گرگھ میلے پد زبانی، چوتھے

پد میل ملائیا۔ پچھے رہ جائے جگت کہانی، نہ کوئی راجا نہ کوئی رانی، سنگھڑ سیانی کم کسے نہ آئیا۔ پرگٹ ہو یا شاہِ سلطانی، آد جگادی چڑھی رہے اک جوانی،
 بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمائی، نہ کوئی شستر کھنڈا کچھے وچوں میانی، نام کھنڈا اک چکائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج
 سیج ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھرے بھلے جیو پرانی، پر م پُرکھ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی
 پُرکھ ابناسی لوک مات پھیرا پائیا۔ لوک مات آیا ٹھا کر، بھو کوئے نہ آئیندا۔ کلج ویکھے ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑا سی بھو جانے کرتا
 قادر، قدرت اپنا رنگ دکھائیندا۔ مُرید مُرشد دیوے آدر، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ گرکھاں دیوے صدقِ صبورِ صادر، ست سنتو کھ گیان درڑائیندا۔
 نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ ساچا ونج کرائے اک سو داگر، نام وست جھولی پائیندا۔ آپ اُکائے پنچ تت گاگر، بجر کپائی کُنڈا لائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن سرگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر کارنگ سدا انڈھ، جگت نیتز نظر
 کسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی ستا دے کر پٹھ، کروٹ گھر وچ نہ رہیا بدلائیا۔ گرکھ ورلے مانس جنم گئے جت، جس جن اپنا میل ملائیا۔ غریب نمائیاں
 کرے ہت، غریب نواز سچا شہنشاہیا۔ آپے مات آپے پت، گرکھ پوت گود سہائیا۔ کلج انتم بیس پیسا سہائے ساچی تھت، رت رتزی آپ مہکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا وچ سنسارا لکھ اگوچر اگم اپارا، چرن کول اک درسائیا۔ چرن کول ساچی دھوڑ، دھوڑی مستک ہر
 جنائیندا۔ چتر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، جس جن اُکا نام لگائیندا۔ ناتا توڑے مایا متا کوڑو کوڑ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیندا۔ نچ گھر نچ آتم جوتی دھرے
 ساچا نور، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ شبد انادی انحد وجائے ساچی تور، ثرت اپنا تھم سنائیندا۔ آسا منسا کرے پور، نراسا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ درس دکھائے
 حاضر حضور، مکھ نقاب نہ پردہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اک اُکلا آپ جنائیندا۔ اک اُکلا
 آپے اک، اک اک نال ملائیا۔ کلج انتم لیکھا دے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ سچ دست پائے بھکھ، انملڑی دات آپ ورتائیا۔ بن نیتز راتیں ستیاں
 پئے دس، گھر گھر اپنا درس دکھائیا۔ جنم کرم دی لاہے وکھ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ سدا سہیلارکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ کلج اگن نہ لگے

مہینہ جیٹھ، امرت میگھ اک برسایا۔ ہنگ برہم دسے اپنا بھیت، سو پُرکھ نرنجن پردہ لاہیا۔ جگت بھگونت لئے ویکھ، لکھ چوراسی گورھی نیند سوائیا۔
 سنت سنگر کرے ہیت، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ گرکھ گر گر نیتن نیت، نچ گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ گر سکھ رت بسنتی رہے چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکک نرائن نر، کلج تیری اتم ور، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔

☆ ۱۰ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سدرشن نال گوشت پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر ☆

سدرشن کہانی دسی جگ، قلم شاہی میل ملائیا۔ اپنا وسیرا دسو کس بدھ وسو اُپر شاہ رگ، نو در کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون بدھ مٹائی جگت ترسنا اگ،
 مایا متاموہ تجائیا۔ کون دوار وجے ند، انحد دھن انادی راگ سنایا۔ کون مکے کعبے کیتا ج، حجرہ حقیقت کون سہایا۔ کون روپ نرگن سچ سنگھاسن رہیا سچ،
 تخت نواسی سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لاؤن نہ دیوے انج پچ، پردہ پردہ لئے پھلایا۔ پردے اندر پروردگار، کون مکھ نقاب
 رکھائیدا۔ کون جلوہ دے دیدار، دید عید چند چڑھائیدا۔ کون تقویٰ شکوہ کرے پار، ساکھیات روپ دکھائیدا۔ کون ویکھے باطن ظاہر، ظاہر ظہور آپ
 اکھائیدا۔ کون بن رسنا جہوا کرے گفتار، بن کٹاں راگ لائیدا۔ کون مقامے حق ہوئے خبردار، بے خبر خبر اپنی آپ پچائیدا۔ سدرشن اپنا دسو سچ
 وبار، کون دوارے سرتی شبدي میل ملائیدا۔ سرت شبد کون رنگ، کون روپ رہیا جنایا۔ کون سچ کون پلنگ، کون آسن رہیا لایا۔ کون نام کون
 مردنگ، کون تال تلواڑا رہیا جنایا۔ کون ستا دے کر کنڈھ، اپنی کروٹ نہ سکے بدلایا۔ جگت کہانی گایا چھند، جیو جنت سمجھایا۔ اپنا دسو کٹا مکیا پنڈھ،
 آگے نظری کٹا آئیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی تار ستار ہلایا۔ جس گھر وسے سورا سربنگ، سنگر پورا ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل
 منڈپ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی سرت نار دھاگن پھرے رنڈ، بہبل ہو دیوے نہ کوئے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک پچھے سچ گھر،
 کون دوار ہر نرنکار نرگن جوت نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی دین دایلا ہر گوپالا بیٹھا آسن لایا۔ اپنا دسو سچ ٹکانا، کایا مندر اندر

ویکھ وکھائی۔ کون روپ ملے بانا، نام بانا ہتھ اٹھائی۔ کون بدھ لیکھا جانے بھانا، بھانے وچ کون سمائی۔ کون پینا کون کھانا، آسا ترسنا کون بُجھائی۔ کون
 گائے اگئی گانا، بودھ اگادھ کرے پڑھائی۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس آگے ہوئے رہے نما، سوشہنشاہ کون گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ سُدرشن سچ بولنا اپنی زبانا،
 زیر زبر کوئے رہن نہ پائی۔ کایا مندر ساڈھے تن ہتھ مکانا، جگت مقبرہ ویکھ وکھائی۔ انت کوئی نہ رہنا راجا رانا، رعیت سنگ نہ کوئے بُجھائی۔ جن بھگتاں
 ملیا اکو پد زبانا، پر م پڑکھ دے وڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا ساچا گھر، اپنی حقیقت حق حق دیو سمجھائی۔ حق حقیقت دیو
 کھول، پردہ پردہ نہ کوئے رکھائیندا۔ نام کنڈے تولو تول، جگت ہٹ نہ کوئے چلائیندا۔ رسنا جہوا کوٹن کوٹ کر کر گئے گھول، ہار جٹ جٹ ہار دوویں
 رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُدرشن ویکھے تیرا گھر، کون گھر بہہ بہہ ہر ہر درشن پائیندا۔ اوتھے ایتھے اندر باہر، ویکھنہارا
 تھاؤں تھانیا۔ اپنا لیکھا کرو ظاہر، باطن نظری اکو آئی۔ دید شنید عید بے دید بے درد کرو گفتار، سوہلا ڈھولا اکو گائی۔ کون بدھ بن چھری کرد تلوار ہوئے
 حلال، تکبیر تقدیر تدبیر اپنی آپ جنائی۔ سچ اپنا دسو احوال، الف یے نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اکو گھر،
 کایا مندر اندر ڈو نگھی کندر اُچ محل اٹل منار بحر کپائی ویکھے پاڑ، دسم دواہی کھول کواڑ، نرمل جوتی کر اُجیار، نور نور نور وچ سمائی۔ توں میں میرا تیرا،
 تیرا میرا کھیل وکھائی۔ اندر باہر جگت جھیرا، نو نو دے دہائی۔ گر گھ وِ رلے وِ سیا کایا کھیڑا، گھر مندر وجے ودھائی۔ من منو آ دیوے گیرا، بدھ مت نہ
 کوئے چترائی۔ ایتھے اوتھے حق حق نیڑا، حق حقیقت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ مُرید مُرشد اکو حال، نور ظہور رہیا در سائی۔ دوہاں نیڑ نہ آوے کال، مہاکال
 بیٹھا گھ بھوائی۔ آپے کرنہارا حل سوال، فقرہ اپنا آپے گائی۔ بن تلواڑیوں وجے تال، بن رسنا جہوارا گ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر گھٹ کھیلے کھیل کھیلنہار اک اکھوائی۔

☆ ۱۰ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر ضلع گرداس پُڑ ☆

سو پُرکھ نرنجن ساچی دھار، ست ستوادی آپ چلائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل اپار، شاہ پاتشاہ آپ کرائیندا۔ اینکارا بے عیب پروردگار، مقامے حق سو بھاپائیندا۔ آد نرنجن نور اجیار، جلوہ نور ظہور پرگٹائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ سری بھگوان کھول کواڑ، ساچا مندر آپ وڈیائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو تیار، اپنا بھو آپ گھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، راجن راج ناؤں وڈیائیندا۔ ساچا تخت کرتیار، درگھر ساچے سیو کمائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ پرگٹائیندا۔ اپنی کل کر پرتکھ، پر م پُرکھ کھیل کرائیا۔ نرگن نور جوت پرگٹ، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول ہٹ، چھپر چھن نہ کوئے جنائیا۔ آپے ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولاء، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ نرگن روپ اک اکلآ، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ جوتی نور آپے بلا، دھار دھار وچ سمائیندا۔ سچ سنگھاسن ایکاملا، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل آپ رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کر کرتار، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ دکھائیا۔ تخت نواسی ہو سکدار، دھر فرمانا حکم منائیا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا وار، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھوپت بھوپ بنے چوہدار، سیوک ساچی سیو کمائیا۔ نہ کوئی ساجن میت مرار، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر پیر اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے بے پرواہ، پروردگار آسن لائیندا۔ نرگن دیوے نرگن صلاح، صفت صلاح آپ ہو جائیندا۔ نرگن بن نرگن ملاح، نرگن بیڑا آپ چلائیندا۔ نرگن پاندھی نرگن راہ، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ، ہر سنگر آپ رنگائیا۔ ست ستوادی اک پلنگ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ اُپر بیٹھ سورا سربنگ، سیس جگدیش اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ کرتا اپنی کھیل کرائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ،

سمر تھ اپنی دھار چلائیندا۔ آد جگادی ہو ہو وکھ، نرگن نرگن رنگ دکھائیندا۔ بودھ اگادھی شبد اکھ، بن رسنا جھوا گائیندا۔ نام ندھانا ایک و تھ، دست
 اموک آپ ورتائیندا۔ ست ستوادی مارگ دس، جگ چوکڑی راہ چلائیندا۔ انتم کھیرا کرے بھٹھ، جو گھریا بھن دکھائیندا۔ دو جہاناں پندھ مکائے نٹھ نٹھ،
 لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پُرکھ اپناسی اپنی کار آپ کمائیندا۔ ساچی کار
 کرے کرتارا، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ نورِ الہی ہو اُجیارا، نور و نور کرے رُشائیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، سرگن نرگن اپنا رنگ دکھائیا۔ لیکھا
 جانے دُھر دربارا، ترے بھون دھنی سچا ماہیا۔ بے انت بے انت بے انت آپے کھولے اپنا بند کواڑا، تھر گھر آپے کُندا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ لے پرگٹایا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر، ہر ستگر آپ پرگٹائیندا۔ نرگن داتا دیوے ور، ور اکو اک دکھائیندا۔ اپنا گھاڑن آپے گھر،
 ہر جو آپے ویکھ دکھائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ اپنا بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر ساچا اک سہائیندا۔ تھر گھر
 دیوے ایک مان، ایک ایک وڈی وڈیائیا۔ سچھنڈ نواسی نوجوان، پاربرہم پرہم بے پرواہیا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائیا۔ شاہو بھوپ
 بن راجان، سچ سندیسہ اک سنایا۔ نار کنت کھیل مہان، سری بھگونت سچ ہنڈھائیا۔ دائی دایا ہو مہربان، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ گودی سوہے بال انجان،
 پوت سپوت گود اٹھایا۔ ست دُلا اک مہربان، ہر شبدی ونڈ ونڈایا۔ تھر گھر کرے آپ پروان، ست پروانہ ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ جگنتر جگ کرتا سچا ماہیا۔ جگ کرتا ہر کر نیہارا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو نو کرے پار کنارا، منجہدار
 آپ رُٹھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ویکھنہارا، پیکھ پیکھ اپنا تھم منائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے آپے چڑھ، اپنا مندر آپ گھلاییندا۔ اپنا مندر آپے کھول، ہر ہر جو دیا کمائیا۔ ناؤں نرکارا ایک بول، شبدی ناد دھن
 شنوایا۔ آد جگاد رہے اڈول، دُل کدے نہ جایا۔ اپنا کرے آپے پورا قول، کیتا قول بُھل نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد سندیسہ
 دتا ایک وار، انتم اپنے لیکھے لایا۔ آد سندیسہ دتا آپ، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنایا۔ جگاد ہوئے وڈ پرتاپ، مدھ بھيو کوئے نہ آئیا۔ دو جہاناں بنے مائی باپ، پتا

پُت ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے دیا کمائیآ۔ سچکھنڈ دوارے دیا کر، ہر دین دیا کمائیدا۔ اپنا نور آپے دھر، نور نورانہ ویس وٹائیدا۔ اپنی مرنی آپے مر، مر جیوت کھیل جنائیدا۔ اپنا چُکائے بھو ڈر، بجے اور نہ کوئے وکھائیدا۔ اپنا گھاٹن آپے گھڑ، گھڑن بھٹنہار آپ ہو جائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے کلج انت، ہر کرتا پھیرا پائیآ۔ ویس وٹائے سری بھگونت، بھگون اپنا بھو چُکائیآ۔ سچکھنڈ دوار بنائے ساچی بنت، ویکھنہارا چائیں چائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سو بھاپائیآ۔ سچ دوارا اینکار، ایکا ایک سہائیدا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دھر سندیسہ آپ لائیدا۔ جگ چوکڑی پاونہارا سار، نو نو چار پندھ مکائیدا۔ کلج آئی انتم وار، وارتا سب دی آپ سمجھائیدا۔ وشنوں ہر جی لئے اٹھال، نیتز نین نین ملائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیدا۔ وشنوں اٹھ آ نیڑے، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنائیآ۔ دو جہان پئے جھیرے، جھگڑا جگت نہ کوئے مکائیآ۔ کھنڈ برہمنڈ دُکھی ہوئے ویڑے، ساتک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ انتم ہر جو کرے حق نیڑے، دیکھے تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا جنائیآ۔ اٹھ برہمے کر دھیان، ہر سنگر آپ سنایا۔ برہم ودیا نہ کوئے گیان، پاربرہم نظر کسے نہ آیا۔ لکھ چوڑاسی ہونی ویران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جیو جنت سرب گران، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پُرکھ ابناسی انتم لیکھا منگے آن، بچیا کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمے اپنا تھم سنایا۔ شکر اٹھ کھول اکھ، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنائیآ۔ پاربرہم پر بھ ہو پرتکھ، تیری بھومکا رہیا سہائیآ۔ تیری ترسول دسے خالی ہتھ، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیآ۔ کوڑی کریا نہ گئی ڈھٹھ، تیرا بل کم کسے نہ آئیآ۔ پھری دروہی شودوالے مٹھ، مندر رو رو حال سنایا۔ لگی اگ پنج اٹھ، تت تت نہ کوئے ٹکرائیا۔ انتم اپنا آ کے لیکھا دس، پُرکھ ابناسی رہیا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنائیآ۔ ترے گن مایا اٹھ بلدھار، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ تیری آئی انتم وار، کلج کوڑا پندھ مکائیدا۔ جگ چوکڑی بنی رہی نار و بھجار، کوڑی کریا بندھن پائیدا۔ کھ دھوڑی کوڑی لگی چھار، مستک گنا نہ کوئے لائیدا۔ آ کے اپنا دس سچ وہار، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھرائیدا۔ سادھ سنت کوئی بچیا رہے

نہ وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوئی سوانی آپ جگانیدا۔ پنج تت جانا جاگ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رہیا جگایا۔ گھر گھر نہ لگی اے آگ، اگنی اگ نہ کوئے دکھایا۔ لکھ پوراسی بدھی ہوئی نہ کاگ، کاگ دے نہ سرشٹ سبایا۔ انت سُنو اک آواز، بن کناں آپ سنایا۔ ہر سرنائی آؤ بھاج، بھاوی ہر جی رہیا ورتایا۔ جس رچایا تہاڈا کاج، سو کرتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیہ اک سنایا۔ سچ سندیہ سنت کمار، ست ستوادی آپ جنائیدا۔ اٹھ براہ کر دیدار، ویلا اتم آئیدا۔ حیکریو ہو خبردار، یکے پُرش نال ملائیدا۔ نرائن روپ دھوڑی مگے چھار، دھوڑی مستک اکو لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا سدا اک جنائیدا۔ سچا سدا دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ اک سندیہ دُھر فرمان، دُھر دی دھار آپ سمجھایا۔ دتا ترے تیری کرے انت کلیان، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ رکھپ لیکھا چکے آن، لکھیا لیکھا دے مٹایا۔ پرتھو ویکھ مار دھیان، سرشٹی رو رو نیروہایا۔ متس دیوے نہ کوئی دان، خالی ہتھ رہیا پھرایا۔ کچھپ ہویا بال انجان، مندرا سپس نہ کوئے چکایا۔ دھنتر رووے نہ دے نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنایا۔ ساچا حکم موہنی دھار، ہر مادھو آپ جنائیدا۔ ہنسا ہنسا کھول کواڑ، سہنسا اپنا روپ وٹائیدا۔ نر سنگھ تیرا اک دوار، در دروازہ اک سمجھائیدا۔ باؤن آئے بن بھکھار، بل اپنا اک دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپ بلائیدا۔ سچ دوارے آؤنا نٹھ، مہربان رہیا جنایا۔ نر نرائن کر اکٹھ، ہری ہر ویکھ دکھایا۔ پرس رام مار سٹ، رام رام لئے جگایا۔ وید ویاس ویکھے تیرا ہٹ، کرشن بنسری کون اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتایا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ، موہ مجت آپ تچائیدا۔ تن دکھائے ایک سوسا، الفی ہور نہ کوئے ہنڈھائیدا۔ دُھر فرمانا سچ حدیثا، حکمی حکم آپ سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیرا اک جنائیدا۔ سچ سنہیرا محمد یار، احمد دے وڈایا۔ چوڈاں طبق ویکھ وچار، صدی چوڈھویں رہی گر لایا۔ کرے کھیل پروردگار، خالق خلق ویکھے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے دُھر دی کار، دُھر لہنا رہیا مکایا۔ آؤنا چل سچے دوار، در دروازہ اک گھلایا۔ شرع شریعت کرے خوار، لاشریک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک مارگ رہیا دکھایا۔ ایک مارگ نانک

گوہند رنگ، رنگ راتا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال بنیا سنگ، دُجاسنگ نہ کوئے لائیندا۔ شبد اگمّی وجے مردنگ، مرد مردانہ آپ وجائیندا۔ ساچے اُسو کسے تنگ، نیلا نیلی دھاروں پار وکھائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، جیرج انڈج آپ اُٹھائیندا۔ سچ دوارا سورا سربنگ، ست ستوادی آپ کھائیندا۔ لہنا دینا چکائے سورج چند، منڈل منڈپ حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے آپ بلائیندا۔ درگھر ساچے ساجن آؤنا، ہر سجن رہیا جنائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی رت سہاؤنا، پہلی چیتر ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں سیس جھکاؤنا، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، پنج تت کرے صفائیا۔ تینی اوتاراں حکم جناؤنا، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائے پھڑ پھڑ بانہیاں۔ نانک گوہند ڈھولا گاؤنا، پرہہ اکو سچا ماہیا۔ ساچا حکم اک سناؤنا، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ چار جگ دا لیکھا آپ مُکاؤنا، کھاتے اپنے آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہسہرا اک درڑائیا۔ چوتھے جگ جانا آ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی کرے کھیل بے پرواہ، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیندا۔ رہبر بنے اک خُدا، غفلت وچ کدے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا اکھر دے پڑھا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ الف یے پندھ دے مُکا، نُقطہ نوُن نہ کوئے وکھائیندا۔ اکھ پرکھ دے کھلا، جلوہ نور نور دھرائیندا۔ دیناں مذہباں بھانڈے خالی سکھ دے کرا، کوڑی دست نہ کوئے وکھائیندا۔ ہتھو ہتھ لہنا دے مُکا، قرضہ مقروض نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا برہما وشن مہیشا آپ سنائیندا۔ سچ سندیسہ سُن سُن میت، سارے رہے خوشی منائیا۔ پرگٹ ہویا اک اتیت، ترے بھون دھنی پھیرا پائیا۔ چار جگ دی میٹے ریت، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ ناتا تئے مندر مسیت، شودوالا مٹھ رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مل مل گاؤن اکوگیت، تون میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائی۔ کروٹ بدل درس دکھائے میت، متر پیارا پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد کرائے دید، دید عید چند چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے گوہند، ہر گوہند دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی میٹے چند، چنتا چکھانہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان اُپجائے ساچی ہند، سُن انادی ناؤں دھرائیندا۔ کرے کھیل گنی گہند، گہر گمبھیر اپنا راہ چلائیندا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، کھتری براہمن شودر ویش جام

پیانیدا۔ لیکھا جانے جیو پند، اِنڈ برہمنڈ کھوج کھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ جنائیدا۔ ساچا تھم کر پروان، سارے رہے دھیان لگایا۔ تیری کرپا سری بھگوان، تیری مہر نظر وڈیایا۔ کلجگ اتم ملائے آن، چوتھے جگ ہوئے کڑمایا۔ ناتا تھے جگت جہان، ایش جیو نہ کوئے سمجھایا۔ کاغذ قلم نہ کوئے نشان، شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے پڑھایا۔ اتم پر ماتم اک گیان، برہم پاربرہم سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ در گھر ساچے آئے چل، نہچل دھام ملے وڈیایا۔ زمیں اسمان جائن ہل، پر بت چوٹی دین دھایا۔ کوئی نہ پائے سار جل تھل، جل تھل مہینل بھیو نہ رایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کردار ہیا ول چھل، اچھل اچھل تیرا انت کوئے نہ آیا۔ انت سُنہیرا دتا گھل، سدا اکو نام رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سو جھ اک جنایا۔ ساچی سو جھ لینی جان، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ تینی اوتار کرن چرن دھیان، بھگت اٹھاراں نال ملائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ناتا تھے زمیں اسمان، ست ست نہ ونڈ ونڈائیدا۔ آدھ وچکارے ملے آن، چند ستارا کھ چھپائیدا۔ اپنا دینا پئے بیان، حق حقیقت کھوج کھانیدا۔ ناتا تھے جگت قرآن، تیس بتیس نہ کوئے وڈیائیدا۔ ملا شیخ مسائق ہون ویران، ویری ہر جو نظری آئیدا۔ کوڑی رین کوڑا چھٹنا بھان، کوڑا چند نہ کوئے چڑھائیدا۔ صدق رہیا نہ کوئے ایمان، صابر نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ چکائیدا۔ ساچا بھیو چکنامات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ملنا اک جماعت، نانک پیٹی رہیا پڑھایا۔ چوداں لوک ڈونگھا کھات، چوداں طبق ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، کوڑی کرپا رہن نہ پانیا۔ ناتا تھے کام کودھ لوبھ موہ ہنکار ساک، ہوئے ہنگتا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کرے کھیل پروردگار پاکی پاک، پت پنت دے کرایا۔ نہ کوئی دے ذات پات، ذات اذاتی نہ کوئے رکھایا۔ نورِ الہی کملاپات، کول نین پھیرا پانیا۔ درس دکھائے ساکھیات، گھر گھر پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مکایا۔ لہنا دینا انت مُکاؤنا، گر اوتاراں آپ جنائیدا۔ رل مل سب نے ڈھولا اکو گاؤنا، سو پُرکھ نرنجن اک پڑھائیدا۔ سنجگ مارگ ساچا لاؤنا، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ اتم پر ماتم میل ملاؤنا، دُئی دوتی پردہ لاہندا۔ سرتی شبدی گنڈھ پواؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچی کرنی آپ کماندنا۔ ساچی کرنی کرے انتم کل، کلکاتی رہن نہ پانیا۔ سنجگ ساچا پُرکھ بدھاتامات دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیانیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر اکو لین پڑھ، پچھلی چکے سرب لڑانیا۔ اک سرنائی جان پڑ، کرتا اکو نظری آنیا۔ دین مذہب ٹٹے گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹانیا۔ بھگت بھگونت
 آپے پھڑ، راتیں ستیاں لئے جگانیا۔ کایا مندر آپے چڑھ، دسم دواہی کُندالانیا۔ نرگن نور پرکاش کر، اندھ اندھیر گوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس پیسے وچے ودھانیا۔ بیس پیسے کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سنجگ بنھے ساچی دھارا، دھرنی دھرت دھول
 وڈیانیندا۔ کلجگ انتم پار کنارہ، دھر دربارا حکم منانیندا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا وارا، ایکا دو آدو آیکا بھو مٹانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا راہ آپ چلانیندا۔ ساچا راہ چلائے سنجگ، ست ستواہی دیا کمانیا۔ سنت ساجن چُن چُن، لکھ چوراسی وچوں لئے جگانیا۔ درس دکھائے اٹھ اٹھ، نج نیز
 آپ گھلانیا۔ گرگھاں اُپر آپے تھہ، مہر نظر اکو پانیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پُٹ، بوٹا نظر کوئے نہ آنیا۔ گوہند بھینا چاڑھے سَت، ست ستواہی دیا کمانیا۔
 سنجگ انتم مولے رت، پت ڈالی بھل بھلواری آپ مہکانیا۔ نہکلنک آئے ابناسی اچت، کل کلکی پھیرا پانیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، امیوں رس ایکا کھ
 جوانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے
 لئے جگانیا۔ سنجگ ساچے جانا جاگ، پہلی چیز حکم جنانیندا۔ بیس پیسے لگا بھاگ، ہر جگدیشا خوشی منانیندا۔ دو جہاناں اک ویراگ، ویراگی اپنا نام وڈیانیندا۔
 کلجگ انتم دھوئے داغ، کوڑی کریا میٹ مٹانیندا۔ گرگھ سُرَت سوانی ہر جو کنت ملے سُبھاگ، گھر مندر سو بھاپانیندا۔ نرگن زور پرکھ اکال اجونی رہت انھو
 پرکاش مار اک آواز، شبد اگنی ڈھولا گانیندا۔ غریب نوازا سازن ساز، شاہو بھوپ وڈ راجن راج، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا آپ جگانیندا۔ سنجگ انتم کھولے اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ گھلانیا۔ پُرکھ ابناسی درس کرائے پرکھ، پارکھو بنے سچا ماہیا۔ بھگت
 بھگوان مارگ دیوے دس، دہ دشا آپ سمجھانیا۔ ناتا تے تیر تھ تھ، کنارہ کوئی نہ دے وڈیانیا۔ چوداں لوک چھٹے ہٹ، طبق طبق نہ کوئے الانیا۔
 کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اک منانیا۔ سنجگ چلائے آپ رتھ، نرگن سیوک سیوک کمانیا۔ کلجگ لہنا دینا جھولی پائے سیاں ساڈھے تن تن ہتھ،

رُوداس چمپارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَٹجگ ساچے آپ جگانیا۔ سَٹجگ ساچا ساچا پُت، پر بھ اگے سیس جُھکانیندا۔ تیری
 لکھوں گیا اُٹھ، مات پت نہ کوئے دکھانیندا۔ تُوں سہاؤنی میری رُت، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ اپنی واری کیتی پُچھ، تَن جُگ سویا نہ کوئے اُٹھانیندا۔
 میرے پلے نہیں کُچھ، تیرے اگے جھولی ڈاہندا۔ کُجگ بیٹھا رہوں چُپ، تیرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ لکھ چوڑاسی دے اندھیرا گھپ، نور نظر کسے نہ
 آئیندا۔ گھر گھر وڑی چندری بُکھ، بُکھیاں بُکھ نہ کوئے مٹانیندا۔ غریب نمانیاں لگا دُکھ، دُکھیاں درد نہ کوئے بُجھانیندا۔ بن بھگتاں دھرتی دی خالی ہوئی
 لکھ، جن جننی گود نہ کوئے سہانیندا۔ لکھ چوڑاسی اُٹا رُکھ، جوُن اجوئی آپ بھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے سیس نو آئیندا۔ سَٹجگ سچا چھوٹا بالا، پر بھ اگے سیس جُھکانیا۔ بالی بدھ بال انجانا، میری چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ تُوں صاحب سَنگر بنیا دانا، دیونہار
 اک اکھوائیا۔ تیرے حکمے اندر راجا رانا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوائیا۔ تیری کرپا پینا کھانا، تُدھ بن دست اور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا سگلا سنگ نبھانیا۔ سگلا سنگ رکھنا رگھناتھ، رگھپت ایکا منگ منگانیندا۔ ساچی دس اکو گاتھ، جس پڑھیاں
 دُکھ کوئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پر تھی بنے اک جماعت، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ کوڑی کریا نہ ہوئے اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیندا۔
 ساچا دس دے سَٹجَن ساک، کوُن ناتا جوڑ جڑانیندا۔ کرے نمسکار جوڑ ہاتھ، چرن کولاں سیس جُھکانیندا۔ میرا لہنا لکھ دے مستک ماتھ، تیرا لکھیا نہ کوئے
 مٹانیندا۔ اکو دس پوجا پاٹھ، جس پڑھیاں جم نہ آت ستانیندا۔ تیری نیڑے آئے واٹ، تیرا دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مُکانیندا۔ کس ملیں سچے گھاٹ،
 شودوالا مندر مٹھ کوئے رہن نہ پائیندا۔ اپنی سچی دس ذات، جس ذات وچوں وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوڑاسی جوُن پرگٹانیندا۔ کر کرپا دے
 دے دات، تیرے گھر گھاٹا کوئے نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے اگے جھولی ڈاہندا۔ سَٹجگ جھولی
 اگے ڈاھ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ زرگن بنا آپ ملاح، سرگن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اک درڑاونا اپنا ناں، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ایتھے اوتھے پکڑیں
 بانہ، پلو اپنے نال بندھایا۔ اچھل چھلدھاری تیرا کرے نہ کوئی وساہ، اچھل چھل تیری کھیل بے پرواہیا۔ اپنا بھو دے جنا، جس بدھ تیری میرے سیس

رہے چھایا۔ تیری چرنی ڈگا آ، جوں بھاوے توں لے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیرا رہیا سُنایا۔ سَنجگ
 ساچے بال نادان، بالی بُدھ آپ جنایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، سر تیرے ہتھ لکایا۔ کلجگ انت بنایا تیرا اک نشان، نشانہ اپنا نام لگایا۔ لکھ چوراسی
 وچوں کر پروان، گرگھ ساچے میل ملائی۔ سترّاں بہترّاں چترّاں دتا دان، دو جہان خالی ہتھ دکھایا۔ کوٹن رام کرن پرنام، وشن برہما شو سیس جھکایا۔
 کوٹن کاہن کرن دھیان، ہر مکٹ بین سرنائی۔ کوٹن عیسیٰ موسیٰ محمد گان، گا گا شکر منایا۔ کوٹن کوٹ بھگت کرن پروان، کبیر جولاہا دے صلاحیا۔ کوٹن
 کوٹ نانک گوہند میل سری بھگوان، بھگوان میلا سچ سُبھائی۔ سچھنڈ دا سچ ودھان، لوک مات لیا پرگٹائی۔ دُھر درگا ہی اک نشان، ست رنگا روپ
 وٹائی۔ دھرنی دھرت دھول کرے کلیان، کل کالکھ لگا لایا۔ بالے نہیاں بیٹھاں دے آن، کوڑی کریا جڑ اُکھڑائی۔ چھتی چھتی کھیل مہان، نانک نرگن
 ونڈ ونڈائی۔ گوہند سورا ہو پردھان، پر م پُرکھ رہیا دھیائی۔ پُرکھ اکال آیا نوجوان، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ لیکھا جان دو جہان، لو آں پُریاں کھوج کھوجائی۔
 گر اوتار پیر پیغمبر ویکھیا مار دھیان، بچھلا لہنا سرب چکائی۔ سارے اکٹھے کیتے آن، گُلیا کوئے رہن نہ پائی۔ ادھ وچکارے بیٹھا محمد دُور دُراڈا کرے
 دھیان، دھیان دھیان نال ملائی۔ اللہ رانی کر پہچان، میاں بیوی لئے پرنائی۔ خاوند بنیا آپ بھگوان، لکھ چوراسی سُرَتی رہیا پرنائی۔ کرے کھیل اک
 مہان، خالق خلق دے سمجھائی۔ ساڈھے تن ہتھ دیوے دان، رِوداس چمپارا نال ملائی۔ بھگت دوارا کر پروان، بھگوان اپنا آسن لائی۔ بچھلی کوڑی کریا
 مٹے نشان، اگے سچ نشان جھلایا۔ جس دوارے وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن سرب شرمان، نیز نین سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ گیتا گیان بنے انجان،
 اٹھاراں دھیائے نہ کوئے وڈیائی۔ کھانی بانی ہوئے حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائی۔ تس دوارے سَنجگ لگے آن، سَنگر اپنی نیہہ رکھائی۔ سرشٹ سبائی
 دے گیان، اکو اکھڑ آپ پڑھائی۔ برہما وشن شو در آ کے منگن دان، خالی جھولی اگے ڈھپائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، ہر جو پروانہ ہتھ پھڑائی۔
 اینکار ایکا سچ بنائے ودھان، ودت و دیا چلے نہ کوئے چترائی۔ سَنجگ تیرا سنگ نبھائے سری بھگوان، بھرم بھلیکھا دے چکائی۔ میریاں بھگتاں ملنا آن،
 تیرا دُکھڑا لین ونڈائی۔ اُجل کھڑا ہوئے وچ جہان، دُرمت میل نہ لاگے شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، سچ سندیسہ

اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُن بھگوان، سَجبگ اپنی خوشی منائیندا۔ چاروں کُنٹ دیکھے مار دھیان، دہ دِشا دھیان لگائیندا۔ کَوَن دوارے بیٹھا بھگت بھگوان، جس در بھگوان دیا کمائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی دسے ویران، ویری اِکو اِک اکھوائیندا۔ کوڑی کریا چڑھیا طوفان، تحفہ ہر جو گھر گھر آپ پُچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ سَجبگ چاروں کُنٹ وچار، نیز نین رہیا شرمائیا۔ کوئی نہ دسے ساچا یار، یاری یار نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار ساچا چند نہ کوئے رُشائیا۔ کَوَن دوارے بھگتاں کراں بھال، بھال تھکا سرب لوکائیا۔ کَوَن بدھ میری پوری ہوئے گھال، گھال لیکھے لائیا۔ پر بھ آگے پھیر کرے سوال، بن سوالی دئے دُہائیا۔ بن تیری کرپا کوئی بھگت نہ چلے میرے نال، میری ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جس دوارے بھگتن میلا سَجبگ سُبھائیا۔ بھگتن میلا دس اکال، اکل کلا جائیندا۔ سَجبگ ساچے ساچے لال، ہر سَنگر آپ پر گنائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دِیال گود بہائیندا۔ ترے گُن مایا نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اٹھے پہر وجے اگئی تال، شبہ انادی ناد سُنائیندا۔ شاہوں کرنہار کنگال، کنگالوں شاہ آپ بنائیندا۔ سَجبگ چلی اولڑی چال، بن دسیاں بھو کوئے نہ پائیندا۔ سمبل نگر لینا بھال، جس دوارے گوہند سیو کمائیندا۔ پُرکھ اکال چلے نال نال، نرگن اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ سمبل نگر دیکھ کھیرا، ہر کھڑکی آپ گھلائیا۔ جتھے کوئی نہ دسے جھیرا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال گوہند کہے توں میرا میں تیرا، نانک سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سو صاحب گھلا کیتا ویہڑا، چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ انتم کرے حق نبیرا، حقیقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا رہیا جنائیا۔ سچ دوارا ایکاتھ، ہر سَجن آپ جنائیندا۔ پُرکھ سمرتھ کھولیا ہٹ، بن ہٹوانا سیو کمائیندا۔ اوتھے اِکو رکھے وتھ، دوسر دست نہ کوئے لگائیندا۔ سَجبگ ساچے آوانٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ بھگتاں چرنی جانا ڈھٹھ، ساچی سَکھیا اِک سمجھائیندا۔ تیری پت لین رکھ، لوک مات میل ملائیندا۔ دوہاں مل کے دو جہان ڈھولا دینا دس، دوئے دوئے روپ کھیل کرائیندا۔ سوہنگ روپ آپ پرکھ، پاربرہم برہم اپنے انگ لگائیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ کرے تیرا کچھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ وشنوں سرتے چک کے آوے بھت،

گھر گھر رزق پچائیندا۔ برہما برہم تیرے آگے دیوے رکھ، رکھیا اکو اوٹ نکائیندا۔ سری بھگوان ہو پرتکھ، رُوپ انُوپ درس کرائیندا۔ سنجگ پاندھی راہی بن کے چلنا ہسّ ہسّ، آدھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ تیرا مارگ لائے پُرکھ سمرتھ، ساچی دست آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سنجگ دیوے ساچا دان، بھگت بھگوت ملائے آن، مل اپنی خوشی دکھائیندا۔

دیا اندر سیوک سوامی، سیوادر اکھوائیا۔ چاکر بنے ہر نہکامی، نہکرمی کرم کانڈ مٹائیا۔ سرب جیاں گھٹ آنترجامی، گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ گرگھیاں اُپر کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھردر گاہی دیوے اک نشانی، نشانہ اپنا نام لگائیا۔ آتم پر ماتم سنائے کہانی، دوجاناد نہ کوئے وجائیا۔ گرہ مندر اندر دکھائے پد نربانی، نربان پد اکو اک سمجھائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤن کوئے نہ جائیا۔ سُرَت سوانی سگھڑ سیانی، گوہند شبد ہانی میل ملائیا۔ جن بھگتاں اتوں وٹھو ہوئے آپ نربانی، کرم کانڈ اپنی جھولی پائیا۔ ایستھے اوٹھے دو جہان اوُن نہ دیوے ہانی، ہانی ملیا سچا ماہیا۔ لیکھا چکے اندج جیرج اُتبیج سیج چار کھانی، چار جگ جوئی جوئی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیا اندر اپنی سیو کمائیا۔ دیا اندر ہویا ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ گر سکھ تیرا ڈونگھا ساگر، سنگر اندر تاریاں لائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، اُجرت قیمت کوئے نہ پائیا۔ دھردر گاہی سچا ماہی نرگن داتا بن کے آیا آپ سوداگر، ونج کراوے تھاوں تھانیا۔ پورب جنم دے وچھڑیاں کلجگ اتم دیوے آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ گھر گمبھیر گن ندھان داتا در دوارے ہویا حاضر، حاضری سب دی دے لگائیا۔ خالق خلق ویکھن آیا قادر، قُدرت اپنی گود بہائیا۔ جس نوں کہندے سُرَت گوہند تیغ بہادر، سو گوہند پُرکھ اکال وچ سمائیا۔ نام پٹولا سرتے دیوے چٹئی چادر، ڈھاکن کوپت ہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا کرے بن سیوک، سیوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیا اندر ہو دیاں، دین اپنی دیا کمائیندا۔ کایا مندر اندر دکھاوے دھر مسال، دھرم دوارا آپ پرگٹائیندا۔ جن بھگتاں پچھے بھگتی گھالی گھال، اپنی کیتی گھال جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ نرگن جوت بے مثال، کلجگ اُت مُصیبت وچ آپ جگائیندا۔

کنچن پارس مل ہوئے سورن سورن ملیا ہر کا لال، لال ہر رنگ آپ رنگایا۔ انت نیڑے نہ آئے کال، ہوئے سہائی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاندھ دین سوامی دیا دیا گرکھاں گھر گھر سیوا لایا۔ عنایت کرن دی پچھے رکھی عادت، عادت سب نوں آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لا لا رکھے عبادت، عبارت لکھ لکھ کری پڑھایا۔ پچھے کسے نہ کریا تعاقب، لیکھالین دین کوئے نہ آیا۔ رسنا جہوا کردے رہے کلامت، اپنا کلمہ کسے نہ جھولی پانیا۔ صاحب دیال ٹھاکر سدا صحیح سلامت، ست سرپ سمایا۔ سنجگ عنایت دین دی لائے نہ کوئے علامت، پھڑ پھڑ باہوں پار کرایا۔ ایہتھے اوتھے آگے کوئی نہ کرے بغاوت، نام کھنڈا اک اٹھایا۔ جن بھگتاں دیوے اکو وار سچ سخاوت، خالی جھولی آپ بھرایا۔ دوجی کوئی نہ لگے علامت، عالمین ہوئے سہایا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگونت دھرنی دھرت دھول اُتے رکھے اپنی آپ امانت، انت اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عنایت شراست ہدایت کفایت، اپنے وچ چھپایا۔ کفایت شعاری پاٹا کفن، کفنی دے اڈایا۔ انتم کرن آیا دفن، دفعہ اپنی نہ کسے سمجھایا۔ بھگت بھگوان آیا رکھن، رکھیا کرے سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے مکھن، نام مدھانا چھاچھ ورو لے تھاؤں تھانیا۔ سادھاں سنتاں بھانڈے کیتے کایا سکھن، ناد دھن آتم سنکھ نہ کوئے وجایا۔ چھن بھنگر پھیرا پائے اتر پورب پچھم دکھن، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ غریب نماںیاں آیا پردے ڈھکن، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ کوڑی کریا لوک مات وچوں آیا کڈھن، سچ سچ ساچا راہ چلایا۔ گرکھ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر، اُچے ٹلے پریت کوئی نہ جائے لبھن، گھر آ آ درس دکھایا۔ امرت آتم جام پیائے ساچی مدھن، مدھر رس اکو اک دکھایا۔ بن درویش جائے سدن، دردی دردیاں درد وندایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور، کفایت شعاری کرے خواری، کلجگ انتم ہاری ہائے ہائے دروہی دروہی ہوکا دے دے کرے دھایا۔ کفایت شعاری دیوے ہوکا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سرشٹ سبائی اٹھو ویکھو انتم ویلا موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہیا دھوکھا، نرگن سرگن سرگن نرگن نظر کسے نہ آیا۔ انتم مارگ دے اکو سوکھا، سوہنگ اکھر کرے پڑھایا۔ اکو نام سدا بہتا، بوہ بوہ بھانتی وند وندایا۔ رل کے جٹ سارے لاؤ اکٹھا جوتا، بھار دونوں ہتھاں اُپر پانیا۔ پُرکھ ابناسی لوک مات بن کے آیا چوٹا، نرگن اپنا روپ وٹایا۔ در آ کے سودا کرو کھرا

کھوٹا، ونج ونجارا اک جنائیا۔ ہتھیں پھڑ کے آو موٹا سوٹا، پاربرہم نٹھ کتے نہ جائیا۔ جس دیاں آد جگاد جگاؤندے رہے جوتاں، سو جوتی سرپ پھیرا
پائیا۔ اچی کوک دیو ہوکا، دروہی دروہی نام خدائیا۔ جس دا چار جگ رہیا سوکا، سو نٹکے زکھڑے ہرے کرائیا۔ جو وسے سگھنڈ دوارے ساچے کوٹا،
سو سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ تہاڈے نال کاہدا روسا، جگت رسیاں رہیا منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت کفایت شعاری اشارے نال
مٹائیا۔

☆ ۱۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلا نور ضلع گرداس پور ☆

کرپا کر سری بھگوانا، بھيو ابھید آپ جنائندا۔ سنجگ ساچے کر دھیانا، ہر دھیانی دھیان وکھائندا۔ آد جگاد کھیل مہانا، جگ جگ آپ کرائندا۔
آد پُرکھ پر بھ ہو پردھانا، سچ پردھاگی نام کمائندا۔ لیکھا جان دو جہانا، دوئے دوئے روپ وٹائندا۔ حکمی حکم دھر فرمانا سچ سندیسہ آپ سنائندا۔ راگ
انادی ناد ترانہ، لوآں پُریاں آپ جنائندا۔ نرگن سرگن پہرے بانا، مہربان کھیل کھائندا۔ گھٹ گھٹ ہوئے انتر جامہ، انتر جامی پردہ لائندا۔ بودھ
اگادھ نام ندھان گائے گانا، گا گانا اپنا حکم سنائندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا آپے جانے اپنا بھانا، سد بھانے آپ رہائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائندا۔ ساچی سکھیا سنجگ میت، سو مٹر آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان اکو ریت، نیت نوت ویس وٹائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت،
ساچا اکھر کرے پڑھائیا۔ وکھائے دھام اک انڈیٹھ، جگت نیتز نظر نہ آئیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، لکھ چوراسی پردہ لایا۔ کلجگ انتم رہیا بیت، چاروں
گنٹ کوک سنائیا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیس، مایا رانی دے دھائیا۔ کوڑی کرپا رہی پیس، پیس اپنا آپ پسائیا۔ نہ کوئی شرع نہ حدیث، کلمہ نبی نہ کوئے
وڈیائیا۔ نہ کوئی چھتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سنجگ،
ست ستوادی آپ جنائندا۔ جگ چوکڑی اودھ جائے پگ، تھر کوئے رہن نہ پائندا۔ لیکھا جان لوک پر لوک، دو جہاناں ویکھ وکھائندا۔ سنجگ سچ سنائے
سلوک، سوہنگ ڈھولا آپے گائندا۔ لکھ چوراسی دیوے موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ رکھائندا۔ پُرکھ اکال اکو اوٹ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائندا۔ کر پرکاش

نرمل جوت، اگیان اندھیر گوانیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہو موہت، مُجبت اپنے نام ودھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلانیندا۔ بھگتاں سنگ سدا سہیلا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیا۔ کلجگ اتم ویکھے ویلا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ لہنا دین چکائے گرو گرجیلا، گر چیل اپنا ناؤں پرگٹایا۔ ایٹھے اوتھے سجن سہیلا، صاحب سلطان سچا ماہیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ ساچا کھیل دتے آپ، ہر اپنا بھو کھلانیندا۔ سنجگ تیرا پوجا پاٹھ، اکھر وکھر آپ درڑانیندا۔ ست سرور مارے ٹھاٹھ، امرت رس آپ بھرانیندا۔ اکو کنارہ دے سے تاٹ، تیرتھ اپنا نام دکھانیندا۔ لکھ چوراسی آتم سیجا ویکھے کھاٹ، گھر گھر مندر آپ بنانیندا۔ من منو آنہ ناچے ناٹ، سوانگی سوانگ نہ کوئے رکھانیندا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو دات، دوجی وست نہ کوئے ورتانیندا۔ پنچ وکارا کرے گھات، نام کھنڈا اک رکھانیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھانیندا۔ چار ورن اک پر بھات، کھتری براہمن شور ویش ایکا رُپ درسانیندا۔ نرمل جوت نور للاٹ، نورو نور ڈمگانیندا۔ غریب نماںیاں بچھے وات، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیندا۔ ناتا توڑ ذات پات، دین مذہب نہ کوئے رکھانیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جانیندا۔ پر م پُرکھ پر بھ کملاپات، کول نین نین کھلانیندا۔ دین دیال بن بن سجن ساک، سگلا سنگ آپ رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ جنانیندا۔ ساچا راہ ایکنکار، سنجگ ست ست جنایا۔ ساچا میلا وچ سنسار، بھگت بھگوان دے کرائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، بھو کوئے نہ آئیا۔ چار جگ دی بچھلی وارتا جائے ہار، آگے اپنا مارگ لایا۔ کاغذ قلم ہوئے خوار، کھہ کھہ مرے سرب لوکایا۔ ہر کاناؤں وکے نہ کسے اشتہار، کرتا قیمت کوئے نہ پانیا۔ ہٹ کھولے نہ کوئے بن ونجار، ٹکا ٹکا مل نہ کوئے پانیا۔ بن کایا مندر دوجا رہن نہ دیوے کوئی گرو دوار، گھر ڈو نگھی کندر ستر پورا آسن لایا۔ جس دا ورقہ ہتھیاں نال نہ سکے کوئی پاڑ، کوڑے کرکٹ وچ نہ کوئے سٹایا۔ اکھاں نال جگت نہ کرے وصال، نچ نیز دے درسایا۔ چار گنٹ دہ دشا کوئے نہ سکے بھال، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو نام دیوے سچا لال، لالن اپنی ونڈ ونڈایا۔ سنجگ تیری پوری کرے گھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ جنایا۔ ساچا مارگ آتم انت،

اترجامی آپ جنائیندا۔ اِکو پوجا اِکو منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ اِکو سچ اِکو کنت، سُنھجی سچ اِک ہنڈھائیندا۔ اِکو مہما اِک اگنت، لیکھا اِکو اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ اِک بنائے ساچی بنت، گھرن بھنہار اِک ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل دتے
 آخر، آخر اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناتا توڑے پاہن پاتھر، سِل پوجس نظر کوئے نہ آئیا۔ قلم شاہی نہ بنے کوئی چاکر، سیوک سیو نہ کوئے وڈیائیا۔ پاربرہم
 پت پر میثور سَتجگ تریتا دوا پر سب دے کولوں کراؤندا رہیا اپنی خاطر، سر خطرہ اپنا اِک سمجھائیا۔ کسے نوں بن نہ دتا چاتر، گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ
 گئے سپس جھکائیا۔ اُنت رہن نہ دتی کسے دی آکڑ، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ کھجگ اتم ست ستوادی برہم برہادی شبد اگئی گھوڑے پائے پاکھر، شاہ سوار بنے
 سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچا دھندے لائیا۔ سَتجگ تیرا ساچا دھندا، دُھر درگاہی آپ جنائیندا۔
 پہلوں لکھ جو راسی اتم اتر اپنی ہتھیں پھیرے رندا، بن ترکھان سیو کمائیندا۔ پھر سچ سچ بنائے بندہ، بندگی اپنے نام درڑائیندا۔ کوڑی کریا سنگ نہ دکھائے
 کوئی گندہ، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ گیان ہن اگیانی کوئی رہن نہ دیوے اندھا، اتم نیز سرب کھلائیندا۔ سنگر پورا نظری آئے اِکو چندا، چند سورج جس نوں
 سپس جھکائیندا۔ اِکو حکم چلائے وچ نو کھنڈا، نو نو اپنا حکم منائیندا۔ داتا جودھا سوریر سربگ، شہنشاہ بل اپنا آپ دھرائیندا۔ ویکھنہارا آر پار کھنڈھا، مدھ
 اپنا کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگوان سدا بخشدا، بخشش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ تیرا سنگ
 رکھائیندا۔ سَتجگ تیرا سنگ نہ رہے، نہ ہو اپنا سنگ رکھائیا۔ دوجا کوئی مات نہ رہے، رہبر اِکو سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی گئے ڈھیہہ، اپنا ویلا وقت
 چُکائیا۔ ایکا بولن رسنا ڈھولا ٹوں میں، میں توں تیرے وچ بھیو نہ رائیا۔ تیرا بھانا رہے سہہ، سَتجگ تریتا دوا پر کھجگ سیو کمائیا۔ بن تیرے اُنت کوئی نہ رہے،
 خاکی خاک سرب سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم دیوے بھگوان، داتا دانی دیا کمائیندا۔
 مستک تلک نہ کوئے نشان، ترسول روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جینی بودھی نہ کوئے کلیان، تن گاترا نہ کوئے لٹکائیندا۔ لبان کٹ نہ بنے کوئے مُسلمان،
 سُنٹ روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ سجدہ کرے نہ کوئے قبرستان، مقبرہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ پرگٹ ہو آپ مہربان، مہبان ویس وٹائیندا۔ شتر و متر کرے

آن، سنساروگ سرب گوانیندا۔ آتم پر ماتم وکھائے اکِ اسلام، اسمِ اعظم آپ درڑائیندا۔ رُوح بُت دے کلام، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم مارے بان، تیر انیلا اک چلائیندا۔ ہر گھٹ نظری آئے رام، رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ سَتِجک ساچے دیوے مان، ابھمان رُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سوہلا ڈھولا گائُن مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنا محم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔

★ ۱۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سردار سَنگھ دے گرہ کلانور ضلع گرداس پُر ★

سچ سَنگھاسن شہنشاہ، تختِ نواسی آسن لائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے عیب پردہ آپ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ اینکارا ویس وٹا، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ آد نرنجن نور دھرا، نرنجن جوت کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ونڈ ونڈا، برہمنڈ کھنڈ ویکھے تھاوں تھائیا۔ سری بھگوان سچ نشانہ ہتھ اٹھا، ست ستوادی رہیا وکھائیا۔ پاربرہم پر بھ رہیا دھیان لگا، دھیان دھیان وچ ملائیا۔ راجن راج بھوپن بھوپ سچ سندیسہ رہیا سنا، دھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے آسن لائیا۔ سچ دربارے ہر جو چڑھ، نرنجن اپنا آسن لائیندا۔ ست ستوادی کھول در، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ ناؤں رکھائے نرائن نر، نر ہر اپنی کل دھرائیندا۔ آد جگادی گھاڑن گھر، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ نش اکھر اپنا آپے پڑھ، پڑھ اپنا راگ سناہائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا نرنجن نرنجن دیونہارا ور، ساچی دست آپ ورتائیندا۔ کرتا پُرکھ کرتار اپنی کرنی کر، قدرت قادر رنگ رنگائیندا۔ دھرنی دھرت دھول دھر، جل تھل مہینل آپ سمائیندا۔ سمنڈ ساگر دے دے ور، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تختِ نواسی ایکا تخت سوہلا پائیندا۔ ساچا تخت اینکار، آد جگاد دے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، سَتِجک تریتا دواپر کھج ویکھے چاوں چائیا۔ نرنجن سرگن سرگن نرنجن کھیل کرے اپار، اپر مپر اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سناہائیا۔ سچ سندیسہ آد جگاد، جگ کرتا آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو دیوے داد، داد اپنا راگ لائیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہمانڈ، پاربرہم

اپنا بھيو ڇڪائيندا۔ ست ستواڊي ديوي داد، دست بدست آپ پھرائيندا۔ دھر درگاھي وجائے اپنا ناد، اناڊي دُھن آپ لائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، دھر دا بھيو آپ گھلائيندا۔ دھر دا بھيو سري بھگوان، آڊ پُرکھ آپ گھلائيا۔ وشن برهم ديوي دان، شڪر جھولي آپ بھرائيا۔ اپنا نام اک
 نشان، سچ نشانہ لئے پرگٹايا۔ اپني ڪرپا هو مهربان، مھر نظر اک اُڻايا۔ اپنا حکم ڪر پردھان، دھر فرمانا آپ جنايا۔ اپني اچھيا ڪر پروان، ساڃي بھچھيا
 جھولي پائيا۔ ڪرے کھيل نوجوان، نيا اپني آپ چلايا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، وشن برهم ديوي مان وڏيايا۔ وشنو ديوي اپني ياد،
 هر جو اپنا بھيو گھلائيندا۔ سري بھگوان وجائے ناد، بن کٽاں آپ سٺائيندا۔ بن رسنا ديوي سواد، رس رسيا آپ چڪھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڃا ور، وشنو اپنے رنگ رنگائيندا۔ وشنو ويکھے هر هر رنگ، گھر اپنے خوشي منايا۔ اڪو سچ اک پلنگ، اڪا آسن لائيا۔ اک سھيلا اڪو
 سنگ، اڪا انگن رھيا اُڻايا۔ اڪو ناد اک مردنگ، اڪو ڏھولا رھيا گائيا۔ اڪو داتا سورا سربنگ، شھنشاھ اڪو نظري آيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ساڃا کھيل آپ ڪرائيا۔ دُھن ناد آنتر دھار، دھار دھار نال ملائيندا۔ بھگون ڪرے آپ پيار، وشنو اپنا رُپ وڪھائيندا۔ وشنو ميلا هر ڪرتار، ڪرتا
 ڪرني آپ ڪمائيندا۔ زرگن ڪر سچ پيار، زرگن اپني گود سھائيندا۔ زرگن ڪرے آپ گفتار، بھيو ابھيد آپ گھلائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ساڃي وست آپ ورتائيندا۔ ساڃي وست پاربرهم، پر بھ اپني آپ ورتايا۔ وشنو تيرا ميرا هويا دھرم، گھر ساڃي وڃے ودھائيا۔ آڊ جگادي ڪرے
 کھيل نہڪرمي ڪرم، ڪرم اپنے ھٿ رکھايا۔ ميرا نور تيرا ورن، تيرا ورن ميري وڏيايا۔ ميري دھوڙ ساڃي چرن، تيرے مستک اُڱا لائيا۔ جوتي جوت
 سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڃا ور، آڊ آڊ سمجھايا۔ آڊ هر کھيل ڪر، ڪرتا اپني ديا ڪمائيندا۔ وشنو بھنڌارا نام بھر، بھر پيالہ جام
 پيائيندا۔ چرن دھوڙ وڪھائے ساڃا گھر، گھر مندر اک جنايندا۔ ڪرپانڊھ پھڙائے اپنا لڙ، پلو اڪو گنڏھ پوائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 چرن کول کول چرن اپنا کھيل ڪرائيندا۔ چرن نال چرن ملا، دوے دُوے اپني دھار چلائيندا۔ سڳھنڊ بيٺا بے پرواھ، بے عيب کھيل ڪرائيندا۔ رگڙ نال رگڙ
 لئے پرگٹا، پرگٹ اپنا رس چوائيندا۔ ساڃي رس امرت نام دھرا، وشنو آنتر جام پيائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا کھيل آپ

کرائیندا۔ وشنوں پیتا سچ پیالہ، پیا پریتم آپ پیانیا۔ کرپا کرے دین دیا، آد آد وڈی وڈیانیا۔ گھر وچ بنائی سچی دھر مسالہ، تھر اپنا پردہ لاپیا۔ کول کول کھیل نرالا، کول نین لئے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، امرت امرت روپ درسانیا۔ امرت دیوے ہر جو دات، داتا دانی دیا کمائیندا۔ وشنوں نال رلے جماعت، برہما اپنا روپ دھرائیندا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ لیکھا جانے ساچے ماتھ، مستک اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست آپ ورتائیندا۔ دست دیوے بن وچولا، وشنوں نال رلائیا۔ پُرکھ ابناسی تول تول، تولنہارا سچا ماہیا۔ چرن کواڑ پردہ کھولا، در ملے مان وڈیانیا۔ وشن برہمے چکھا اولہا، چرن اکو نظری آئیا۔ رسنا کہن سوہنگ ڈھولا، توں میرا میں تیرا تھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی سمرتھ سوامی پہلی وار بولا، سچ سندیسہ دے جنانیا۔ دوویں مل کے پاؤ رولا، اچی کوک کوک سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی صفت آپ صلاحیا۔ وشن برہما تک نظارہ، نظر اپنی سرب بدلانیندا۔ دوئے جوڑ کر نمسکارا، چرن دھیان سرب لگائیندا۔ منگن منگ در بھکھارا، خالی جھولی اک دکھائیندا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے عیب نظر نہ آئیندا۔ در تیرے ملے سہارا، دردی ہو نہ کوئے جنائیندا۔ تیری صفت بھرے بھنڈارا، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیندا۔ ہوں چاکر سیو ادارا، ست چاکری اک کمائیندا۔ ہوں بالک خدمتگارا، چرن دھوڑ مستک لگا لائیندا۔ ایکا دے نام آدھارا، اکو اوٹ تکائیندا۔ اکو ونج اک وپارا، ایکا ہٹ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہمے آپ سمجھائیندا۔ وشنوں منگ اکو منگ، ہر سجن آپ جنانیا۔ برہمے تیرا چاڑھے چند، برہم تیرا نور رُشانیانیا۔ اپنا دیوے اکو چھند، ساچا ڈھولا دے جنانیا۔ نرگن نرگن پاوے گنڈھ، ڈوری اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آتر دے پرگٹانیا۔ برہمے آتر آئے آواز، دُھن انادی آپ وجائیندا۔ آپ سنانے ساچا ساز، راگی اپنا راگ لائیندا۔ تیرا تیرا ویکھے کاج، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ لیکھا لکھ گرو مہاراج، ہر گوبند آپ سنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ برہمے سنی سچ پکار، نرگن نرگن رہیا جنانیا۔ چار گنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ ویکھے نین اگھاڑ، نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بچھے نہ اگاڑ، بھیو ابھید نہ کوئے

کھلایا۔ دوئے جوڑ پر بھ آگے کرے نمسکار، تیری مہا کتھن نہ جائیا۔ کر کرپا دے آدھار، سر میرے ہتھ لکایا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، دین اپنی دیا کمایا۔ چرن دھوڑی دیوے چھار، شاہی اکو نام رکھایا۔ وشنو امرت وچ دیوے ڈال، ہر کانوں کافی وچ پھرایا۔ کرے کھیل دین دیال، دین اپنا بھو چکایا۔ ملے سندیسہ لکھو حال، احوال رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتایا۔ چرن دھوڑ بنی شاہی، امرت وشنو اک چوانیندا۔ ہر کانوں قلم بنی بے پرواہی، بے پرواہ آپ پرگٹانیندا۔ برہم پھڑی چائیں چائیں، صاحب سلطان آپ پھڑانیندا۔ لیکھا لکھے بن ہتھیں باہیں، انگلی نظر نہ کوئے وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ قلم شاہی کر پیار، امرت جل نال رلائیندا۔ لیکھا لکھ وید چار، چار جگ ونڈ ونڈانیندا۔ چارے بانی کر اجیار، پراپسنتی مدھم بیکھری ناؤں رکھانیندا۔ چارے جگ ونڈ کر سنسار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ناؤں دھرانیندا۔ چارے ورنال دے آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگانیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، جگ جگ اپنا حکم منانیندا۔ شاستر سمرت کر تیار، قلم شاہی کھیل کرانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھول کواڑ، دھر سندیسہ آپ لائیندا۔ رسناشد بول جیکار، جے بے نعرہ اک منانیندا۔ وید ویاسا دے آدھار، اٹھ دس جوڑ جڑانیندا۔ کاہنا کرشنا کر پیار، دس اٹھ بندھن پانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد دے دیدار، دید عید چند چڑھانیندا۔ کاتب بن پروردگار، سرگن اپنا حکم منانیندا۔ انجیل قرآنا کر کر خبردار، تیس بتیا ڈھولا گانیندا۔ بھگت بھگونت دے پیار، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیندا۔ سچ سندیسہ وچ سنسار، سرتی شبدی آپ منانیندا۔ پردہ اوہلا دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن چاروں گنٹ پھیرا پانیندا۔ آکھن آئے ایکنکار، نت نوت کر کر ہت، نرگن سرگن روپ دھرانیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی اپنی کرے کار، قدرت قادر کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قلم شاہی مان ودھانیندا۔ قلم شاہی دتا مان، لوک مات وجے ودھایا۔ لکھ لکھ لیکھا تھکی سری بھگوان، انت کہن نہ پانیا۔ نانک نرگن دے بیان، لکھ چوراسی گیا سمجھایا۔ کھانی بانی جگت ندھان، گن ندھان رہیا پرگٹایا۔ ہتھ نہ آیا کسے نشان، اُچ محلے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گوہند کہے پتا سجان، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا روپ وکھایا۔ کاغذ قلم شاہی دے بیان، جگ چوڑی گر اوتار اپنا بیان گئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

جگ چوکڑی قلم شاہی ملے ودھایا۔ قلم شاہی کیتا وادھا، لکھ لکھ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پتا پوت پوترا دسیا دادا، دہ دشا کھوج کھجایا۔ لیکھ لکھایا سنتاں
سادھاں، بھگت بھگونت میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجک تریتا دواپر کلجک نو سو چورانوے چوکڑی جگ قلمی کلمہ ونڈ ونڈایا۔ قلمی
کلمہ لکھ لکھ لیکھ، کائنات رہی سنایا۔ آد جگادی جگ جگ ویس، کرتا قیمت کہن نہ پانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں لکھدی رہی لیکھ، ریکھا ریکھ نال ملانیا۔
کسے نوں دسدی رہی رکھدا مجھ داہڑی کیس، کسے نوں مونڈ منڈایا رہی صلاحیا۔ کسے نال پھانسی چڑھیاں کرے ہیت، کسے دی پٹھی کھل لہانیا۔ کسے سر
پوائی تتی ریت، کسے بالے نہاں ہیٹھ دبانیا۔ اپنا دسیا نہ کسے بھیت، قلم شاہی کی کی کرم کمایا۔ جگ چوکڑی کھڈاں رہی کھڈ، نو کھنڈ پر تھی ڈیرہ
ڈھاپیا۔ کاغذ اُتے چڑھ چڑھ رہی ویکھ، آپ اپنا مان ودھایا۔ کلجک انتم زرگن تیرا سارے چھڈ گئے ہیت، تیری اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ کاغذ پترے رہے
ویکھ، پچھلا قرضہ نہ کوئے چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قلم شاہی بھو جنایا۔ قلم شاہی کہے پکار، واہوا تیری وڈ
وڈایا۔ جگ چوکڑی سیوا کری وچ سنسار، بن نمانی سیو کمایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں لکھدی رہی گفتار، تیرا گپت بھو سمجھایا۔ اپنے لیکھے نال مندر
مسجد شودالے مٹھ کیتے تیار، تیرا ناؤں چین کسے نہ پانیا۔ سرشٹ سبائی کیتی خوار، تیرے حکمے سیس لگانیا۔ کلجک انتم چاروں گنٹ ہو تیار، اپنا ڈنکا دتا
وجایا۔ سرشٹ سبائی اٹھ دھاگن نار، ہر جوکنت ویکھ چائیں چانیا۔ جس نے میری سیوالائی جگ چار، انتم اپنی جھولی پانیا۔ سب دا دکھڑا رہیا نوار، دردی
دردیاں درد ونڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکٹھے کیتے آن، چرن کول دے سرناپا۔ انتم شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن ایکا وار چرنیں ڈگن
آن، اٹھ اٹھ بیٹھے راہ تکانیا۔ کون ویلا سندیسہ دے سری بھگوان، غریب نمانیاں در منگانیا۔ جا کے دسیئے اپنا حال، فریاد سچ سچ سنایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کمایا۔ قلم کہے میں دیاں سندیسہ، کلجک انتم سیو کمایا۔ شاہی کہے میں لکھاں لیکھا، نہ ہلک پھیرا پانیا۔ جس
نوں گر دسمیش کھندا گیا میرا پتا، سو پُرکھ زرنجن ویس وٹانیا۔ آد نہ بھلیا میرا چیتا، آنت نین رہیا گھلایا۔ سٹ دُلا راپتر جیٹھا، اکو اک جگانیا۔ نو کھنڈ
پر تھی مارن آیا ٹھیدا، ٹھوکر اپنے نام لگانیا۔ چار جگ میں دس نہ سکی پر بھ جو کیدا، شاستر سمتر وید پُران میری دیوے نہ کوئے گواہیا۔ کلجک انتم جن

بھگتاں نال کرن آیا پتا، میری پچھلی ریت گواپا۔ رُت بسنتی اکو رکھے چیتا، بھل بھلواری آپ مہکاپا۔ کلجگ کوڑا بھننے ریٹھا، کوڑی کریا رہن نہ پاپا۔
 دو جہاناں لکھ چوراسی جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دیوے نیندا، گھر گھر اپنا حکم سنایا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سچ سنگھاسن اکو بہندا، سچکھنڈ ساچے
 ڈیرہ لایا۔ کلجگ انتم کھیڑا ڈھندا، نہ سکے کوئے بچاپا۔ دین مذہب جگت اسلام اک دوجے نال کھندا، کھہہ کھہہ کرے لڑاپا۔ آگے ہو کوئی نہ بہندا، دُور
 دُراڑے بیٹھے مکھ چھپاپا۔ ویکھو میرا لیکھا انتم ڈھندا، قلم شاہی دے دُہاپا۔ ہر کا بھانا کوئے نہ سہندا، سارے بیٹھے سپیس جھکاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈا لیکھا لیکھے پاپا۔ لیکھا لیکھے پاؤن آیا، بے عیب مہربان۔ پچھلی ریتی مٹاؤن آیا، زرگن نور سری بھگوان۔
 مندر مسیتی ڈھاؤن آیا، شبد اگمی مارے بان۔ جگت پلیتی ویاہن آیا، سچ سچ کرے پردھان۔ انڈیٹھی ریتی چلاؤن آیا، نام چپائے نوجوان۔ ہست کیٹی
 اپنی گود اٹھاؤن آیا، کھتری براہمن شور ویش کرے پروان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل والی دو جہان۔ شاہی کہے پر بھ
 رکھی آس، تیری اکو اوٹ نکاپا۔ قلم کہے میں بنی داس، بن سیوک سیو کمایا۔ کاغذ کہے میں جگت کیتی پوری خواہش، جگت جگت بندھن پاپا۔ بن
 بھگتاں تیرا مارگ کسے نہ آیا ہاتھ، میرے اکھر پڑھ پڑھ تھکی لوکاپا۔ اوڑا کہے ایک اونکار تیرا سگلا ساتھ، ڈاڑ مٹاؤے تھاؤں تھانیا۔ الف کہے میں
 چوڑاں طبق کیتے نار کمزات، یے یگتی ہتھ نہ کسے پھڑاپا۔ تیرا بھو نہ آیا قلم دوات، پردہ سکے نہ کوئے اٹھاپا۔ محمد نال کیتی نکی نکی بات، تس بات نوں
 باتل کہہ منایا۔ جلوہ نور نظر نہ آیا ساکھیات، پروردگار ملیا نہ سچا ماہیا۔ بغل قرآن رکھ بنائی جماعت، اپنا جامہ سکے نہ کوئے بدلاپا۔ مسجد بہہ بہہ
 روون مستک دھر دھر ہاتھ، نیوں نیوں خاک خاک رماپا۔ تیری ملی کسے نہ ذات، زیر زبر دے دُہاپا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوٹن پاگئے وفات، سب دے
 اتے اپنا فتویٰ لایا۔ تیرے ہناں پیر پیغمبراں پائی نہ کسے نجات، نج گھر ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ انتم سارے گئے خالی ہاتھ، اچی کوک کوک سنایا۔ عیسیٰ کہے
 میرے بچھے آوے میرا باپ، جس دی سرب لوکاپا۔ محمد کہے امام مہدی دیوے میرا ساتھ، سر میرے ہتھ لکاپا۔ نانک زرگن کہے نہ ہکلنک وڈ پرتاپ، دو
 جہاناں کھیل کراپا۔ گر گوہند کہے پُرکھ اکال پتاما، موہ اپنی گود سہاپا۔ جس دا اکو اک جاپ، سوہنگ ڈھولا گاپا۔ تس دا لیکھا لکھے نہ قلم دوات،

شاہی نیترو رو روئیاں نیر و ہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آنت سندیسہ نر نریشا دیوے قلم شاہیا۔ قلم کہے اٹھ بھین شاہی، شہنشاہ اتم پھیرا پائیدا۔ جس نوں لکھ لکھ دسدی رہی راہی، سو رہبر ویکھ وکھائیدا۔ جس داگیت گاؤندی رہی سچا ماہی، سو محبوب اپنا رنگ وکھائیدا۔ کرے کھیل بے پرواہی، پرواہ کوئی نہ ہور جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا ہتھو ہتھ چکائیدا۔ چار جگ میں کردی رہی شکر، شاہی اپنا حال سنایا۔ کلجک اتم کوں جاواں نکر، مکا ہر جو رہیا وکھایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھ لکھ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسائق گرنٹھیاں پنٹھیاں کھواؤندی رہی ٹکر، گھر گھر جھولی ڈاہیا۔ اتم بن صاحب سنگر چاروں کُنٹ ہوئی چھڑ، میری سدھ کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت میری سیس مینڈھی پٹن، زور لاون واہو داہیا۔ میرے لکھے لیکھ وید پُران انجیل قرآن شاستر سمتر کھانی بانی اُتے ٹھکن، جو کلجک جیو پیراں ہیٹھ رہے رُلائی۔ پاربرہم ابناسی کرتا اتم سب نوں آیا کُنٹ، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ بہڑی بہڑی جڑ آیا پٹن، دروہی دروہی نہ سکے کوئے بچایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے بہہ بہہ لگن، آگے ہو میری فریاد نہ کوئے سنایا۔ چار جگ دے بوٹے سگن، سکے ہرے نہ کوئے کرایا۔ میری خالی ہندی دے لکھن، میری گودی بھاگ نہ کوئے لگایا۔ میرا پیٹا آیا اتم گن، بنیا پاندھی راہیا۔ میری کیتی کرتا پُرکھ اپنی گودی آیا چکن، خالی سب دے ہتھ کرایا۔ دو جہاناں سب دے کولوں آیا بچھن، بچھ گچھ کرے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا نر، آدوتا جس نے ور، اتم اپنے وچ چھپایا۔

★ ۱۲ گھٹ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گھر کلانور ضلع گرداس پُر ★

گرگھ ناتا ہر ہر چرن، چرن ملے وڈایا۔ سنگر پورا بھے چکائے مرن ڈرن، جنم مرن بھند کٹایا۔ درگاہ ساچی دیوے ساچی سرن، شاہ پاتشاہ دیا کمایا۔ قادر کرتا کرنی کرن، کرم کانڈ دے مٹایا۔ ناتا توڑ ورن برن، اتم پرما تم میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ لیکھا تھاوں

تھانیا۔ گر گر میلا گر سکھ میت، الکھ الکھٹا کھیل کرانیدا۔ آد جگادی اک اتیت، ترے بھون دھنی کھیل کھلانیدا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارنیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیدا۔ بھو چکائے ہست کیٹ، راو رنگاں کھیل کرانیدا۔ جس جن سنائے اپنا گیت، مندر مسیت ڈیرہ ڈھانیدا۔ سدا سہیلا وسے چیت، چت وت ٹھگوری کوئی نہ پائیدا۔ ہر چرن سچی پریت، پریتوان آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیدا۔ ہر جن ساچے ساچا سجن، سو پرکھ زرنجن اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گرہ مندر اندر زمل دیپک دیپ جگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا بھجے اگن، اگنی تت نہ کوئے جلائیا۔ اٹھے پہر رکھے مگن، امرت رس اک چکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لگی رہے لگن، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیا۔ نام نُماری مستک لگا لائے چندن، چند چاندنی مکھ شرمائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب سدا بخشدن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ دوئے جوڑ جوڑ کرے جن بدن، در دوارے دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر جن لیکھا جانے آپ، ہر صاحب سچا دیالا۔ میٹنہار تینوں تاپ، زرن گن سرگن کرے پر تپالا۔ ایتھے اوتھے بنے باپ، گرکھ بال اٹھائے اپنے بالا۔ آتم پر ماتم دیوے جاپ، سوہنگ نام سکھالا۔ چوڑاں لوک پار کرائے ہاٹ، اک دکھائے سجھنڈ سچی دھر مسالہ۔ آون جاون مات گربھ لیکھا چکے آن باٹ، توڑنہارا جگت جنجالا۔ آتم بیج سہائے کھاٹ، جوت زرنجن دیپک ایکا بالا۔ جنم جنم دی پچھلی کمی واٹ، اگے دسے پنڈھ نرالا۔ پورا ستگر وسے سدا ساتھ، دو جہاناں بن رکھوالا۔ سگل وسورے جان لاتھ، نیز نین ہوئے خوشحالا۔ آپ کرائے پار گھاٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ وکھائے ایکا گھر، جس گرہ وسے دین دیالا۔ دین دیال صاحب سلطان، ست ستوا دی دیا کمائیا۔ سو پرکھ زرنجن کھیلے کھیل مہان، زرن گن سرگن ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت دیوے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کریا کوڑے ابھمان، نون-سو-اک سمجھائیا۔ گھر میلا گوپی کاہن، گرہ بنسری نام وجائیا۔ آتم پر ماتم دیوے گیان، چوڑاں و دیا مکھ شرمائیا۔ جس جن کرپا کرے آپ بھگوان، تس جن جم نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر سجن ساچا میتا، کایا مندر وکھائے ٹھانڈا سینا، ایکا آتر آتم اپنا نام جپائیا۔ آتر آتم اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ وکھانیدا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، کوڑی کریا میٹ

مٹائیندا۔ گیت سُہاگی ساچا چھند، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ نچ گھر نچ آتم نچ رس اکو امرت دھارا گنگ، سُرسی جمننا گوداوری چرناں ہیٹھ وہائیندا۔ گیت سُہاگی سوہلا چھند، چھہبر اپنے نام لگائیندا۔ پنج وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چکائیندا۔ سُرت سوانی نہ ہووے رنڈ، گر شبدی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ناتا پُرکھ بدھاتا جگا جگنتر پہن بستر آتم منتر آپ جپائیندا۔ آتم پرما تم اکو جاپ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ جنم دا اُترے پاپ، پنت پُنت دے کرائیا۔ کوڑی کرپا بستر جائے پاٹ، شبد دوشالہ تن پُچھائیا۔ میٹے آپ اندھیری رات، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاتھ، گرگھ گا گا خوشی منائیا۔ درس دیوے پرہہ اپنا آپ، گھر مندر پھیرا پائیا۔ ایٹھے اوٹھے سجن ساک، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں پار کنارے لائے گھاٹ، گھاٹا کوئی رہن نہ پائیا۔ میل ملاو کملاپات، کول نین ہر جن میلا ایکا تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھان دیوے اکو دات، دُھر درگا ہی آپ ورتائیا۔

☆ ۱۲ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُڑ ☆

سُتجگ پرہہ ساچی داد، سَت ستوا دی جھولی پائیندا۔ آتم پرما تم وجے اکو ناد، دُجاراگ نہ کوئی الائیندا۔ برہم پاربرہم پرہہ ہوئے بسما، سَمیل اپنی کھیل کرائیندا۔ نام نہدھانا بودھ اگادھ، اکھڑ اکھڑ نال ملائیندا۔ لیکھا جانے سنت سادھ، سجن ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ پنج تت کوڑی کرپا کاڈھ، سچ سچ اک ورتائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت رُپ آپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے تن مائی کایا ہاڈ، من مت کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیندا۔ سَتجگ ساچے تیرا میت، مَتر پیارا اک اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیرا سنگ نبھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ناتا تے مندر مسیت، ساچا در اک سُہائیا۔ شبد انادی گائے گیت، گوہند اپنا ڈھولا اک سنائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا چیت، جیتن اپنا رُپ دھرائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ وست اک ورتائیا۔ سَتجگ

وست دیوے نام، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری شام، ست ستوادی چند چکائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کام، کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ لیکھا
 جانے برہم برہمانڈ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ پیادونہارا امرت جام، نہجھر جھرننا آپ جھرائیندا۔ وسانہارا نگر کھیڑا گرام، دسم دواری کُنڈا لاہندا۔ نرنجن
 جوتی کر پرکاش کوٹن بھان، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ سرشٹ سبائی دیوے اک گیان، ایک دو آکھ بھوائیندا۔ چرن دھوڑی اک اشان، اٹھسٹھ تیرتھ اک
 وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئے حیران، ہر کا بھو کوئی نہ پائیندا۔ پرگٹ ہووے جودھا سور پیر بلوان، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت اک
 رکھانے آن، حکمی تھم آپ منائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پار برہم ابناسی کرتے چرن کول سیس
 جھکان، جھک جھک اپنا سیس نوایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں ویکھے مار دھیان، انڈج جیرج اُتبھج
 سبتج کھوج کھوجائی۔ سبتج ساچے ساچا دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائی۔ لیکھا درتے آ کے منگو کولوں کاہن، مکند منوہر لکھی نرائن نین اپنا آپ
 کھلایا۔ پروردگار نورِ الہی سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، پیرن پیر آپ پڑھایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی منتر جنائے ایک نام، نموست ست سمجھایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبتج تیرا کھلائے ساچا در، در دروازہ آپ کھلایا۔ سبتج تیرا کھول در، ہر دردی درد وندائیندا۔ چار ورنناں دیوے
 اکو در، دوجا اشٹ نہ کوئی وکھائیندا۔ بھگت بھگونت آپے پھڑ، ساچے مارگ ایک لائیندا۔ ڈونگھی کندر آپے وڑ، اُچے ٹلے پر بت پھول بھلاییندا۔ اکھراکھرا
 آپے پڑھ، ساچا ڈھولا آپ سناہندا۔ اگنی ہون نہ جائے سڑ، مڑھی گور نہ کوئی دہائیندا۔ نرنجن سرگن پھڑائے لڑ، شبدی ڈوری بندھن پائیندا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبتج ساچے ساچی دات، چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا اک وکھائیندا۔ ساچا بٹھے ہر جو ناتا، سبتج ساچی وند
 وندائی۔ سرشٹ سبائی اکو گاتھا، رسنا جہوا آپ سمجھایا۔ اکو تیرتھ اکو تاتھا، سر سرور اکو اک نہایا۔ اکو امرت اکو باٹا، آب حیات اک وکھایا۔ اکو مستک
 اکو ماتھا، لکھنہار اک ہو جایا۔ اکو سجن اکو ساکا، سگلا سنگ اک نہجھایا۔ اکو پروردگار پاکی پاکا، پت پت پت دے کرایا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں دیونہارا
 داتاں، سبجھنڈ نواسی سچا ماہیا۔ کلجگ انتم میٹ اندھیری راتا، رت رتڑی دے مہکایا۔ من مت مٹے نار کمذاتا، کلکھنی لوک مات رہن نہ پائی۔ سبتج

ساچے جن بھگتاں بچھے آپ باتاں، وڈ داتا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچے لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ جاگ
 چھوٹے بالے، سو پُرکھ نرنجن آپ جگانیندا۔ لکھ چوراسی تیرے حوالے، دھرم تیرا اک منائیندا۔ لیکھا جان کال مہاکالے، مہابلی اپنا حکم ورتائیندا۔ سنگ
 رکھائے دین دیا لے، دین اپنی گود بہائیندا۔ کوئی نہ دے شاہ کنگالے، اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ مینا ٹھانڈا سیتا،
 ست دوارا اک جنائیندا۔ ست دوارا ایکنکار، اکل کل آپ وکھائیا۔ ست دُلا رے ہوتیار، ترے بھون دھنی رہیا اُٹھائیا۔ کلجگ انتم آئی ہار، چاروں گنٹ رہیا
 گر لائیا۔ سَتجگ ساچے تیرا ست کرے وہار، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ شبد انادی اک جیکار، بے جیکار کرے لوکائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر
 کرے خبردار، حکمی حکم اک سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ انتم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچے دیوے
 مان وڈیائیا۔ سَتجگ ساچا گیا اُٹھ، نیتزنین کھائیندا۔ کرپا کر ابناسی اچت، اکو تیری اوٹ تکانیندا۔ بالی بالا میں تیرا پُت، بھو کوئے نہ آئیندا۔ ٹھاکر سوامی
 صاحب میرے اُپر تھ، در تیرے منگ منگائیندا۔ امرت جام پیادونا گھٹ، رس اکو اک چکھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ بن
 سیوک داسی داس، سیوا ساچی سچ کمانیندا۔ جن بھگتاں پوری کرنی آس، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ لیکھا ویکھاں پر تھی آکاش، گگن منڈل ویس وٹائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگانیندا۔ تیرے در الکھ بھگوان، بھگتی اپنی جھولی پائیا۔ میں بالی بدھ انجان،
 میری چلے نہ کوئی پتھرائیا۔ توں صاحب سجن سلطان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ غریب نہائیاں دیویں مان، راج راجاناں خاک ملائیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ دیویں
 آن، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ کلجگ انتم کھیل کریں مہان، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ سَتجگ مارگ لائیں آن، لہنا دینا سب دا دینا چکائیا۔ کاغذ قلم شاہی
 ہون خیران، چار جگ دا لیکھا لکھیا پر بھ اپنی جھولی پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان، کھانی بانی نیتزنین سرب گر لائیا۔ جگ چو کڑی
 بنے رہے انجان، ہر کا بھو کہن کوئے نہ پائیا۔ نانک گوہند اکو منگ کے گئے دان، پُرکھ اکال آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ کردے گئے کلام، کلمہ نبی
 رسول پڑھائیا۔ چوداں لوک ویکھدے گئے نظام، چوداں طبق پھیرا پائیا۔ بردے بن کے کردے سلام، علیکم تیرے چرن سرنائیا۔ مقامے حق نوجوان،

لاشریک کھیل کرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، بھيو ا بھيد رهيا گھلایا۔ ساچا مندر اک مکان، بے مقام آسن لایا۔ شبد اگئی دیوے دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سَتجک تیرا میلا دو جہان، بھگون بھگتاں نال کرائیا۔ دواں مل کے ڈھولا گاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دو جہاناں اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا وشن برہما شو شہنشاہ ساکھیات اکو اک سمجھایا۔

★ ۱۲ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گھر پنڈ پیرالی ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ آد جگاد چلائے رتھ، نرگن سرگن سیو کمایا۔ بودھ اگادھ کھیل اکھ، ناؤں نرنکارا کرے پڑھایا۔ دو جہاناں آپے وس، برہمنڈ کھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ روس کر پرکاش، منڈل منڈپ آپ سہایا۔ وشن برہما شو کرے داسی داس، سیوک سیوا اک جنایا۔ لیکھا جان پر تھمی آکاش، گگن گگنتر رہیا سہایا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کمایا۔ سَتجک تریتا دواپر کلج لکھ چوراسی اندر پاوے راس، گوپی کاہن آپ نچایا۔ رسنا جہوا لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پُرکھ ابناسا، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ نرگن سرگن پوری کرے آسا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دلاسا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ڈکائیندا۔ آتم پر ماتم کھول خلاصہ، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ انتر انتر ایکا ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ بھيو چکائے پوجا پاٹھا، منتر اکو نام سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل ہر نرنکارا، آد جگاد آپ کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات ویکھ وکھایا۔ شبد انادی بول جیکارا، قلم شاہی دے وڈیایا۔ کاتب بن وڈ لکھارا، سیوا سچ دے جنایا۔ شاستر سمرت وید پُران دے ادھارا، سیس جگدیش ہتھ لکایا۔ سَتجک تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وارا، ویکھنہارا نظر کسے نہ آیا۔ پیر پیغمبر دے ہلارا، حضرت اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اگم، لکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، رُپ ریکھ نہ کوئی رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی

آپے جانے اپنا کم، کرتا کرنی آپ کمائیدا۔ دو جہاناں بیڑا بنھ، ہر جو اپنے کندھ اٹھائیدا۔ گر اوتار بنائے جن، پیر پیغمبر سنگ رلائیدا۔ بھاگ لگائے پنج
تت تن، کایا چولی سو بھاپائیدا۔ لیکھا جانے چھپر چھن، منڈل منڈپ آپ وڈیائیدا۔ وست امولک نام دھن، دھن خزینہ اک رکھائیدا۔ ایک راگ سنائے
کن، لیکھا لکھن وچ نہ آئیدا۔ مات پت بن جنتی جن، دائی دایا سیو کمائیدا۔ کرے کھیل سری بھگوان، جگ جگ اپنا راہ چلائیدا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار ونڈ ونڈائیدا۔ جگ چوکڑی نو نو چار ہت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیدا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھا لک، نظر
کسے نہ آئیدا۔ دو جہاناں مارگ دسے سچ سچ، جیون جگت اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گیار گیارے وچ رکھائیدا۔ جگ چوکڑی گیار
گیارے، اپنا بندھن آپے پائیدا۔ ویکھنہارا نو کھنڈ کھیڑے، نو در کھوج کھوجائیدا۔ بھگت بھگونت بنھے بیڑے، بنھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیدا۔ دھرت مات دے
کھلے کرے ویہڑے، سبجک تریتا دواپر پھیرا پائیدا۔ کلجک انتم کرے حق نبڑے، حق حقیقت ویکھے تھاوں تھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
۱۳۱ بے پرواہ اپنی دیا کمائیدا۔ حق حقیقت لئے پیکھ، لاشریک اک خدایا۔ چار جگ دا خالی پیٹ، زرگن اپنا لئے بھرایا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیئت، متر پیارا
سنگ رکھایا۔ مرید مرشد نظری آئے نیتن نیت، نج نیز درس دکھایا۔ جوت سروپی شاہو بھوپنی پُرکھ اگما کھیڈے کھیڈ، دو جہاناں پھیرا پائیدا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ لیکھا آپ چکایا۔ جگ جگ لیکھا چکائے کرتار، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیدا۔ لہنا دینا دیوے
گر اوتار، بھگت اٹھاراں بھيو چکایا۔ عیسیٰ موسیٰ کھول کواڑ، تاکی اکو اک جنائیدا۔ کالا سوسا تن شنگار، الفی الف رنگ درسائیدا۔ یے یگتی اپنے ہتھ رکھے
سرجنہار، پردہ نشین پردہ سکے نہ کوئی اٹھائیدا۔ گرو گرو دیوے اکو دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیدا۔ ست ستوادی ساچی کار، سنگر سچا آپ کمائیدا۔ کرے
کھیل اپر اپار، اپر پر اپنا پھیرا پائیدا۔ پیر پیغمبر واجاں رہے مار، اچے حجرے کوک کوک سنائیدا۔ صدی چودھویں آوے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیدا۔
چوڈاں طبقاں کرے خبردار، چند تارا لئے اٹھائیدا۔ جگت حدیثا ویکھ قرآن، سچ نشانہ اک درڑائیدا۔ حق حقیقی اک ایمان، امام اکو نظری آئیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد
سنگ چار یار کرے غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیدا۔ نانک گوہند ویکھے مار دھیان، سچھنڈ واسی سچا ماہیا۔ کلجک انتم چاروں گنٹ ہوئے ویران، کھیڑا نظر

کوئی نہ آئی۔ کوڑی کریا چڑھیا طوفان، جیو جنت دے رڑھائی۔ آتم پر ماتم دے نہ کوئی گیان، گر شبد ڈھولا کوئی نہ گائی۔ امرت رس ملے نہ کوئی زبان، آتم رس نہ کوئی چکھائی۔ انحد راگ سنے نہ کوئی کان، گا گا تھکی سرب لوکائی۔ جیو جنت ہوئے بے ایمان، بیوہ ہوئی سُرَت سوانی شبد کنت نہ کوئی ہنڈھائی۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہارا پتر سگھر سُبَّان، بن نیناں ویکھ وکھائی۔ کلجک انتم ہو پردھان، جوتی جامہ ویس وٹائی۔ نہہکنک بن بلوان، بل اپنا آپ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا بھو چکائی۔ سچکھنڈ بیٹھا ایکنکار، اکل کلا اکھوانیدا۔ کلجک کوڑی کریا کرے خوار، سنجک ساچا راہ جنائیدا۔ بھگت بھگوان دے ادھار، آتم پر ماتم میل ملائیدا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند لائیدا۔ کاغذ قلم شاہی رووے زارو زار، نیز نیر سرب وہائیدا۔ کلمہ بھلیا سرب سنسار، نام ست منتر نظر کسے نہ آئیدا۔ گھر گھر دے دھواں دھار، جگت اندھیرا اکو چھائیدا۔ کوڑی کریا ونج وپار، ساچا ہٹ نہ کوئی چلائیدا۔ چارے کھانی ہوئی خوار، چارے بانی بان نہ کوئی لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پھیرا پائیدا۔ نرگن پائے اپنا پھیرا، وید ویاس دھیان لگائی۔ عیسیٰ کہے پروردگار میرا، بے پرواہ نظر نہ آئی۔ محمد کہے میرا بھٹے بیڑا، امام امامہ اپنا رنگ وکھائی۔ نانک کہے پُرکھ اکال بن اپنا چکائے حق نہیڑا، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو گھر وسائی۔ گر گوہند کہے پُرکھ اکال میرا سمبل نگر وسائے کھیرا، کیتا قول پور کرائی۔ کلجک میٹے جھوٹا جھیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی کرے مات، کرتا پُرکھ دیا کمائیدا۔ سنجک ساچی دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیدا۔ آتم پر ماتم اکو ذات، ورن گوت نہ کوئے رکھائیدا۔ نیڑ نہ آئے نار کمذات، من واسنا دُور کرائیدا۔ اکو پیالہ آب حیات، امرت رس گھ چوائیدا۔ دُئی دویتی پردہ لاپے کائنات، کایا کعبہ اک وکھائیدا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے آداب، سیس جلدیش اک جھکائیدا۔ نظری آئے حق جناب، مقامے حق ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچا کھیل سچا شہنشاہ، ہر سنگر آپ جنائی۔ سچکھنڈ وسے بے پرواہ، تخت نواسی ڈیرہ لائی۔ تھر گھر سُرَت دلارا رہیا بہا، پوت سپوتا گود اٹھائی۔ وشن برہما شو سیو رہیا کما، سیوا اکو اک جنائی۔ جگ چوکڑی کوٹن کال گئے وہا، تھر کوئے رہن نہ پائی۔ کلجک انتم ویلا گیا آ، لیکھا لیکھے سچا پائی۔ سنجک ساچا بنے ملاح، بیڑا اپنے

کندھ اٹھائی۔ نو کھنڈ پر تھی دیوے اِکو راہ، دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ ایک مندر دئے دکھا، شودالا مٹھ مسیت گرو دوارا اِکو نظری آئی۔ ایک کلمہ دئے پڑھا، کائنات کرے شنوائی۔ ایک منتر دئے سمجھا، نموسِت ست ایک دھولا گائی۔ ایک نیچ دئے بجا، لکھ چوراسی کایا کھیت ہل چلائی۔ ساچا سوبلا دئے گا، گا گا اپنی خوشی منائی۔ جن بھگتاں ہو لا بھار دئے کرا، سر اپنے بھار اٹھائی۔ نا بھی کول دئے اٹھا، امرت جھرنا اِک جھرائی۔ پنج تت وکارا دئے دبا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار رہن نہ پائی۔ آسا ترسنا دئے مٹا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ نظری آئے اِکو پاک خدا، پاربرہم بے پرواہی۔ سو پُرکھ زرنجن ویس وٹا، ہر پُرکھ زرنجن پردہ دئے اٹھائی۔ اینکارا درگھلا، آد زرنجن کرے رُشنائی۔ ابناسی کرتا پھیرا پا، سری بھگوان سچ نشان رہیا جھلائی۔ پاربرہم پر بھ لیکھا جانے تھاؤں تھاں، برہم میلا سچ سُبھائی۔ آتم پر ماتم ایک گھر دئے دکھا، گھر گھر وچ کُنڈا لاہیا۔ دیا باقی اِک جگا، کلپاتی خوشی منائی۔ امرت بوند سوانتی دئے پیا، اگنی تت بُجھائی۔ ساچی داتی جھولی دیوے پا، نام ندھانا اِک ورتائی۔ سَٹجگ ساچے پھڑے بانہہ، پلّو اپنی گنڈھ پوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَٹجگ ساچا سنگ رکھائی۔ سَٹجگ تیرا ساچا لہنا، تیری جھولی پائیندا۔ بھگتاں میلا کرنا نیناں، نین نیناں نال ملائیندا۔ بھانے اندر سدا رہنا، ساچا بھانا آپ سمجھائیندا۔ غریب نما نیاں اندر وڑ کے بہنا، مان ابھمان نہ کوئے جنائیندا۔ کوڑی کریا نظر نہ آئے کوئی گہنا، ست دھرم بستر اِک پہنائیندا۔ بھگت دوار جا جا چرنی ڈھننا، جو جو ہر ہر نام دھیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَٹجگ سچ سچ سمجھائیندا۔ سَٹجگ سُنیلا کرکن، ہر جو آپ جنائی۔ رسنا کہے دھن دھن، دھن تیری وڈیائی۔ میرا بیڑا دتا بنھ، بھگتاں سنگ ملائی۔ تیرے بھگت ساچے جن، دو جہان کرن رُشنائی۔ ایختے اوختے کوئی نہ دیوے ڈن، تیری اِکو اوٹ تکائی۔ جگ چوکڑی سَٹجگ تریتا دواپر کلجگ وارو واری گھڑے لئے بھن، گھڑن بھنہار اپنی کھیل کرائی۔ سمرتھ پُرکھ سوامی سدا نہ کامی تیرا کہنا لیئے من، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اِک سمجھائی۔ ساچا حکم دھر فرمانا، سچکھنڈ نو اسی آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ہووے اِکو رانا، دوسر سیس تاج نہ کوئے اِکائیندا۔ چار ورن گائے سچا گانا، کھتری براہمن شودر ویش آپ پڑھائیندا۔ اِکو مندر سچ دوار نظری آؤنا، دوجا گھر نہ کوئے دکھائیندا۔ اِکو امرت پینا کھانا، رسنا رس نہ

کوئے وڈیائیندا۔ اِکو اِشٹ سِری بھگوانا، دُوجی درِشٹ نہ کوئے جنائیندا۔ آتم پر ماتم سچ ترانہ، تُریا راگ ناد سُنائیندا۔ جودھا سُو رِپِری بلی بلوانا، حکم حاکم آپ
 منائیندا۔ سَنجک ساچے بَٹھے گانا، ساچا سگن منائیندا۔ بیس میسا کرے پردھانا، سچ پردھانگی اک کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچی سَکھیا اک دِڑائیندا۔ ساچی سَکھیا سِر جنہار، سِر سِر آپ جنائیا۔ سَنجک رہنا خبردار، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ ناتا تٹے چار یار، پنچم ملے
 مان وڈیائیا۔ چوتھے جگ آئی ہار، چاروں گُنٹ دے دُہائیا۔ چارے ورن ہوئے خوار، چارے بانی بھو نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حکم آپ جنائیا۔ ساچا حکم سچ سندیسہ، سَت ستوادی آپ جنائیندا۔ دو جہانا اک نریشا، پُرکھ اکال ناؤں دھرائیندا۔ حکمے اندر رکھے برہما وشن مہیشا، شکر
 اپنے راہ چلائیندا۔ اک جنائے سچ آدیسہ، نیوں نیوں سیس سرب نوائیندا۔ جگ چو کڑی کردا آیا اپنا پیشہ، نرگن سرگن سیو کرائیندا۔ کلجک اُنت سِری
 بھگونت جن بھگتاں کرے میتا، مل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم ایش جیو جگدیش برہم پاربرہم کھولے بھیتا، پردہ دُئی آپ چُکائیندا۔ لہنا دینا چکے اولیا
 پیر شیخا، مُلا مساق کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنجک جھولی ساچی آپ بھرائیندا۔ سَنجک تیری
 ساچی جھولی، ایک نام بھرائیا۔ جگت وِدیا تیری گولی، ایک نام دے وڈیائیا۔ سُر تِی شبد پھلواڑی مَولی، رُت بسنتی اک سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ رُت بسنتی مَولی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیندا۔ سَنجک ساچے صاحب سچا گیا تھ، تیری ترِشا تر کھا بُجھائیندا۔
 امرت جام پیائے گھٹ، رس اِکو اک دکھائیندا۔ کلجک کوڑا کڈھے کُٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نظر نہ آئیندا۔ تیری دھار وچوں تیرا رُپ پئے پُھٹ،
 مات پت نہ کوئے بنائیندا۔ نہ کوئی پنچ تت دِسے بُت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَنجک ساچا راہ، بن رہبر آپ جنائیندا۔

☆ ۱۲ گھنٹہ ۲۰۱۹ بمبئی پنڈجٹا ضلع گرداس پور ☆

ست پرکھ تیرا دربار، گھر سچ وجے ودھایا۔ شاہو بھوپ سچ سیکدار، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ تیرا حکم اگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ دوئے جوڑ کر اس نمسکار، چرن کول دھیان لگایا۔ منگاں منگ بن بھگھار، در درویش الکھ جگایا۔ ستجگ رووے کرے پکار، اُچی کوک کوک سُنایا۔ میٹوں تیرے اُتے آوے نہ کوئی اعتبار، اچھل چھل تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدے در دوار، گھر اپنے رہیا بہایا۔ کلجگ ویکھی کرنی کار، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ ستجگ کہے میرے سلطان، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ میں بالک بال انجان، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میٹوں دیون اپنا دان، میری جھولی مات بھرایا۔ رسنا کہن ساڈی پچھلی گئی کلام، آگے کلے تیرے وڈیایا۔ ناتا تٹا شرع ایمان، شریعت کرے نہ کوئے لڑایا۔ اشٹ دیو نہ کوئے منان، نیوں نیوں سیس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتاراں دے سُنایا۔ گر اوتاراں دے فرمانا، سچے سچ تیری وڈیایا۔ سارے کہن منیئے تیرا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چار جگ دا بھلیئے گانا، پورب راگ نہ کوئے سُنایا۔ سارے منیئے اک بھگوانا، دوجا اشٹ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میری پوری آس کرایا۔ صاحب سنگر پیا ہس، اپنی خوشی منائیدا۔ گر اوتاراں دیواں دس، دھر دھر حکم سُنائیدا۔ پچھلا لیکھا کرو بس، بستہ سرب بندھائیدا۔ پندھ مکایا نٹھ نٹھ، ویلا اتم آئیدا۔ چرن کول گئے ڈھٹھ، در ساچا آپ سہائیدا۔ دیونہارا شبدی مت، گرمی آپ جنائیدا۔ آد جگادی کملاپت، کول نین کھیل کھلائیدا۔ جس بنائی اپنی رت، رتی رت نال ملائیدا۔ سو صاحب جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ جنائیدا۔ ساچا حکم گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنایا۔ سارے بولو اکو وار، اکو ڈھولا گایا۔ پچھلی کرنی پر بھ دی جھولی رہے ڈار، اپنی گنڈ نہ کوئے بٹھایا۔ اتم ڈگے منہ دے بھار، نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ چار یاری ہوئی خوار، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ لکھ چوراسی ہوئی بیمار، طبیب نظر کوئے نہ آئیا۔ دھنتر رووے زارو زار، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم آپ منائیا۔ ساچا تھم اکو ایک، ایک ایک جنائندا۔ سارے رکھو اکو ٹیک، ایک در بہائندا۔ بچھلا چکے سب دا لیکھ، لیکھا کوئے رہن نہ پائندا۔ لوک مات کرے نہ کوئی ہیت، سکھ گر روپ نہ کوئے دکھائندا۔ مُرید مُرشد نہ لئے ویکھ، مُرشد مُرید نظر کوئے نہ پائندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ چھوٹے بالے بن کے کھیڈاں آئے کھیڈ، بچھلی کھیڈ سرب بھلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ درڑائندا۔ سُنو تھم دُھر فرمانا، دُھر درباری آپ جنائیا۔ رل مل گاؤ اکو گانا، سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائیا۔ چرن کول دھیان لگاؤ سِری بھگوانا، دُجا در نہ کوئے وڈائیا۔ سنجگ ساچے دیو بیانا، رسنا جہوانا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، کہہ کہہ حال سُنائیا۔ سنجگ تیرا سچا سین، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کھولے نیز نین، نج نیز کرے رُشنائیا۔ آدانت آوے لین، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ ساچے رہے آکھ، اکو اک جنائیا۔ چار جگ اسیں بنے رہے شاخ، پت ڈالی مات مہکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیندے رہے بھوکھت واک، داتا دانی سرب سمجھائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے پاکی پاک، پاک رسول پھیرا پائیا۔ پروردگار کھولے تاک، بند کوڑا اک درڑائیا۔ پُرکھ ابناسی پار کنارہ جانے گھاٹ، ساچے پتن بہے سچا ماہیا۔ چار جگ دی میٹے واٹ، کلجگ لیکھا دے چُکائیا۔ آگے سُنائے اپنی گاتھ، ساچا ڈھولا اکو گائیا۔ سنجگ لائے ساچا مات، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل مل دین تیرا ساتھ، تیرا سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو تیار، سچ سچ رہے جنائیا۔ سنجگ تیرا ست وہار، ست پُرکھ زرنجن رہیا لیائیا۔ وارو وار کٹدے گئے سرب وگار، بن وگاری پھیرا پائیا۔ انتم سارے گئے ہار، ہر جو اپنی کھیل کرائیا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم پانہ سکی سار، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ ایک ایشٹ نہ سکے دکھال، درشت جگت نہ کوئے گھلائی۔ انتم آیا سرب زوال، زیر زبر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنت آپ بنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتا ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھائیا۔ سِری بھگوان گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پرگٹائیا۔ کوٹن کوٹ منن تریلوکی ناتھ، سیس جگدیش آگے نہ کوئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹ

سِیسِ نَوائنِ رام بیٹا دسرا تھ، دہ دشانہ کوئے پترائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پروردگار دکھاوے اپنی ذات، نورِ ظہور اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَجب تیری ونڈ ونڈائیا۔ دھن بھاگ میری ونڈی ونڈ، سَجب ساچے سِیس جھکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چاڑھن رنگ، پریم رنگن نال ملایا۔ دو جہان سری بھگوان تیرا گاون چھند، وشن برہما شو ڈھولا الایا۔ بھگت بھگونت آتم پر ماتم ملے اند، اند اند وچ دھرایا۔ چوداں لوک چڑھے اکو چند، چودس چند گھ بھوایا۔ کرے پرکاش کوٹن برہمنڈ، اندھ اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا اکیو کر، کر کرپا ویکھ دکھایا۔ سَجب کہے میں تیرا داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میری پوری کیتی آس، آسا پٹی سچ سکھدائیا۔ لوک مات دھرت دھول بن روپ رنگ کراں واس، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکائیا۔ لوک مات ویکھاں آ، نیز نین اٹھائیا۔ تیرے حکم دامتوں چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ ساچا مارگ دیاں لگا، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ ساچے بھگتاں چرنی ڈگاں جا، دھوڑی ڈگا مستک لائیا۔ اوہ میری پکڑن بانہہ، میں غریب نمائیاں گلے لگائیا۔ نتھایاں دیواں ساچا تھاں، تھان تھنتر اک دکھائیا۔ بن پتراں رووے کوئی نہ ماں، جگت رنڈیا نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ میری آسا پوری کر کرتار، میرا سنگ نبھایا۔ میں لکھ چوڑا سی کراں وچار، گھر گھر اپنا پھیرا پایا۔ گر کھاں جا کے کراں دیدار، نیز نین نین ملایا۔ آپے اپنا جا کے دتاں حال، گل وچ پلو ایکا پایا۔ تساں رہنا میرے نال، دوجا سنگ نہ موہے بھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچے سنگ رکھایا۔ ہر جو کہے بول جیکار، بے جیکار اک جنائیا۔ ساچا بھگت سچا سردار، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ شہنشاہ کھیل کرے اپار، حکم حاکم آپ جنائیا۔ چار یاری کر خوار، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ پنچم پنچ کر پروان، دھر فرمانا اک سنائیا۔ پہلوں کھچے وچوں آپ جہان، درگاہ ساچی سنگ رکھائیا۔ سچکھنڈ بنائے آپ ودھان، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَجب تیرا راج جوگ دے سمجھائیا۔ راج جوگ سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیدا۔ جوں برہے ونڈی ونڈ، سنگھ پال سِیس چھتر جھلائیدا۔ جوں شکر دوارے چڑھیا چند، جگت جگدیشا نور دھرائیدا۔ جوں اندر گیا پندھ، منجیتا مایا متا موہ چکائیدا۔

جوں سورن مانے اک اند، پر بھ چرن دھیان لگانیدا۔ جوں گردِ دِیال سبھنڈ جا کے پائی وند، ساڈی کیتی ہتھ نہ کیوں پھڑانیدا۔ سبج منگی تیتھوں
 منگ، تن جگ سویا وقت لنگھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبج تیرا سچ ودھان، پُرکھ ابناسی آپ جنانیدا۔ سچ
 ودھان سری بھگوان، ایک ایک بنایا۔ ایک حکم دھر فرمان، سچ سندیسہ دے سنایا۔ وشنوں بنے بال انجان، بن سیوک سیو کمایا۔ برہما جوتی ملے آن،
 گرگھ ساچا سو بھاپایا۔ شکر کہے میری ہوئی کلیان، کلجک انتم وٹی ودھایا۔ سُرپت کہے میرا لگے چرن دھیان، چرن کول ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ چکایا۔ ساچا بھو سری بھگوان، ہر جو ہر ہر آپ چکانیدا۔ پنچم کر در پروان، نام پروانہ ہتھ
 پھڑانیدا۔ لو آں پُریاں دے گیان، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کھیلے کھیل دو جہان، دوے دوے دھارا آپ دکھانیدا۔ گر اوتار پیر پینمبر اکٹھے کیتے آن،
 سب دالیکھا آپ مُکانیدا۔ کوڑا جھلے نہ کوئے نشان، کلجک کوڑا گُریارا رہن نہ پانیدا۔ سبج ساچے کر پروان، ست رنگ نشانہ اک اٹھانیدا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تخت آپ وڈیایا۔ ساچا تخت سچی سرکار، ساچی رعیت نال رلایا۔ ساچا حکم کرے وچار، ساچی
 شخصیت لئے پرگٹایا۔ ساچا دیوے اک آدھار، نام اہیت اک جنایا۔ دُجا اور نہ کوئے وپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبج دیوے
 مان وڈیایا۔ سبج تیرا ہوئے مانا، ہر سنگر آپ جنانیدا۔ تختے ہے اکو رانا، دُجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ نو کھنڈ پر تھی گائے ساچا گانا، سری بھگوان آپ
 سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ آپ جنانیدا۔ ساچا مارگ لائے آپ، سبج تیتوں دے وڈیایا۔
 سرشٹ سبائی مائی باپ، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ نو نو دا کرائے جاپ، جیون جگت دے جنایا۔ آتم پر ماتم سچا پاٹھ، اکو اکھڑ دے سمجھایا۔ چرن کول
 بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ کوڑی کریا ناتا توڑ سجن ساک، سگلا سنگ آپ اکھوایا۔ نج نیز کھول تاک، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ بھگت
 بھگوان نبھائے ساتھ، بن سنگی سیو کمایا۔ سبج پوری کرے آس، آسا اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچا بھو آپ جنایا۔ سبج کہے میں بالا نکا، بلہین دے دھایا۔ کون چلائے ساچا سکھ، کوڑی کریا کرے صفایا۔ نو کھنڈ پر تھی لکھ چوڑاسی رس جانے پھکا،

امرت رس نظر کوئے نہ آیا۔ ہوئے ہنگتا مستک لگا لگا، سچ سچ نہ کوئے درڑا یا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ سناؤں چٹھا، چت وچ نہ کوئے وسایا۔ گرو بن بن بناؤں اپنا حصہ، گھر گھر ہنسا کرے لڑا یا۔ جگت پیسنی کلجک پیسا، بچیا کوئی نظر نہ آیا۔ سچ نہ پڑھے کوئی حدیثا، کلمہ نبی نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکایا۔ سنجگ کہے میں بالا چھوٹا، باہو بل نہ کوئے رکھائیدا۔ کلجک ویکھو کوڑا موٹا، چاروں گنٹ پھیرا پائیدا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سادھاں سنتاں نال لے کے کسی پھرے لنگوٹا، اچی کوک کوک سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن بل نہ کوئے رکھائیدا۔ سنجگ کہے میری نکلی جوانی، جو بن نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ کوڑی کریا ہوئی ویرانی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا یا۔ کر کرپا دے سچ نشانی، در اکو منگ منگایا۔ پُرکھ ابناسی کر مہربانی، مہربان دیا کمایا۔ سوہنگ اکھر پڑھنی بانی، بان نرالا تیرے ہتھ پھڑایا۔ بھگتاں اتوں جاویں قربانی، آپ اپنا بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ سنجگ بالا پیارو، نیتز نیناں نیر وہائیدا۔ جناں چر میرے نال چرن نہ دیویں چھوہ، میرا من نہ دھیر دھرا ئیدا۔ میں تیرے ویراگ اپنا آپ لواں کوہ، تھہ بن چچین کوئے نہ پائیدا۔ کر پرکاش دے ساچی لو، نرگن تیری جوت آس رکھائیدا۔ درس دکھا آگے ہو، ہوکا وڈا بھر جنائیدا۔ پُرکھ ابناسی دیا کر سچ سناے سو، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ سنجگ ساچے رکھنا یاد تیرا لہنا پائے جھولی چھبھی پوہ، سنسا روگ نہ کوئے ودھائیدا۔ اکو دیوے ڈھو آ ڈھو، دھر درگا ہی آپ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ لکائیدا۔ سنجگ بالا نیتز وہائے نیر، اکھ اکھ نہ کوئے گھلایا۔ میری بدل آپ تقدیر، بے پرواہ سچے ماہیا۔ ہتھ پھڑا اک شمشیر، شرع میٹے تھاؤں تھانیا۔ کلمہ دے بے نظیر، کلام تیری اک الاہیا۔ دیناں مذہباں توڑ زنجیر، ذرا ذرا دے کٹایا۔ چوٹی چڑھ اک اخیر، آخر اپنا حکم منایا۔ سب دی اکو وار پڑھ تکبیر، ملا شیخ پندھ مکایا۔ میرے صاحب میرا ہونا دستگیر، دست دست نال ملایا۔ در تیرے کڈھاں اک لکیر، لعنت پئے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد چلاں توہے رضایا۔ سد چلاں تیری رضا، رحمت رحمان اک کمایا۔ نیڑ آئے نہ کوئی قضا، قدرت قادر ویکھ دکھایا۔ تیرے درس اک مزہ،

دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ ویلے آنت نہ دیں سزا، اُبھل بُھل بخشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سمجھائی۔ سبجگ دسٹاں سچ اصول، بیس پسا راہ تکائیندا۔ جواب دیواں اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جُگ جُگ لہنا دینا نہ جائے بھول، اُبھل اپنا کھیل کرائیندا۔ بن بھگتاں کسے ہتھ نہ آئے عرض طول، اپنا رقبہ نہ کسے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سٹائیندا۔ سچ سندیسہ دے بھگوان، اکو اک جنائی۔ ویہ سو ویہ بکرمی دیوے دُھر فرمان، دُھر دی مہر لگائی۔ بدلی کرے نہ کوئی وِچ جہان، بدلہ سب دا رہیا چُکائی۔ لیکھا لکھائے جگت ودھان، نو کھنڈ راج جوگ کون دھار وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سبجگ ساچے دیوے دان، لوک مات کرے پردھان، ہتھ پھڑائے سچ نشان، سیس جھکاؤن راج راجان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم منائی۔

☆ ۱۳ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ نال گوشت رمداس ضلع گرداس پُر ☆

ری سخی دس اپنا کنت، کون گرہ وسے سچا ماہیا۔ کون چولی چاڑھے رنگت، رنگ اتر کدے نہ جائی۔ کون بدھ بنائے بنت، گھٹن بھٹنہار بے پرواہیا۔ کون نام جنائے منت، آتر اپنی بوجھ بُجھائی۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کرے رسائی۔ ناتا توڑ لکھ پوراسی جیو جنت، اپنی سچ لئے بہائی۔ کوئی بھیو نہ جانے پاندھا پنڈت، گیانی دھیانی سار کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون دوارے ملے ور، ور سچا اکو ماہیا۔ ری سخی دس ساچی بات، میں پچھن گھر آئی۔ کلج کو جھی کملی ہوئی نار کمذات، کنت کنتوئل نظر نہ آئی۔ میں پھر پھر تھکی دین مذہب وِچ ذات پات، چاروں کُٹ نیز نیناں نیر وہائی۔ میری جھولی کسے نہ پائی سچی دات، ملے میل سچے ماہیا۔ اندر وڑ وڑ کرے میرے نال بات، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ بن رسنا جہوا سٹائے گاتھ، بتی دند نہ کوئے ہلائی۔ میٹوں نرگن جوت کرے پرکاش، گھر ساچا چند چڑھائی۔ سد وسے میرے پاس، دوس رین وچھڑ نہ جائی۔ میں

اُنت ہوئی نراس، سخی سہیلی میرا سجن نظر کتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سخی نال سخیں میلا گھر اک رسایا۔ دس سخی اوہ
 ساچا میت، جس گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ آد جگادی اکو ریت، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ سدا سہیلا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ کوجھیاں
 کملیاں نال کرے پریت، پھر باہوں گود بہائیندا۔ نانک نرگن دسی ساچی ریت، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیندا۔ میرا تیرا صاحب اک انڈیٹھ، نیز جگت
 نظر کسے نہ آئیندا۔ جس دے گاؤندے گئے گیت، سو گوبند سچکھنڈ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سخیں کھیل کرائیندا۔
 سخی کہے آسن پیاری، میں اپنا حال سنایا۔ جگ جگ رہی مات کواری، کوئی کنت ملیا نہ میرا ماہیا۔ آؤندی جاندی رہی وارو واری، لکھ چوراسی پھیرا پائیا۔
 انج رمداس آئی ملن دی واری، گھر میلا سچ سبھایا۔ ناتا تے جگت و بھاری، دکھی دکھ درد رہے نہ رایا۔ ملے محل اٹل مناری، مل سنتاں سو جھی پائیا۔
 جتھے وسے میت مزاری، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میری کھلن والی تاڑی، لہنا دینا چکے پچھے اگاڑی، آگے اکو نظری آئیا۔ سنتاں کولوں پچھے سخی آپ بن
 کواری، میرا ماہی دینا ملائیا۔ میں جا کے چرن کول کراں نمسکاری، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جس نوں کہندے بے اُنت بے عیب پروردگاری، مقامے
 حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ وسے نرگن جوت نرنکاری، نرگن اپنا تخت بنایا۔ اندرے اندر میل ملاؤنا نظر نہ آئے جیو سنساری، جیون جگت اک جنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سخی سخیں سنگ رلائی۔ آ سخی ویکھ میرا سجن، گھر گھر وچ وسے ماہیا۔ آد جگاد پردے کجن،
 جن بھگتاں سیو کمائیا۔ چرن دھوڑی دیوے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ ایتھے اوتھے پردے کجن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ انحد ناد انادی تال اوتھے وجن،
 تال تلواڑا اکو اک جنایا۔ کوڑ کڑیاں جگت و بھار گھر چھڈ چھڈ بھجن، جس گھر وسے میرا ماہیا۔ جگ جنم دی وچھری اپنی گود بہائے سجن، سخی سُر قی
 شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سخی سخی نال ملائی۔ سخی نال سخی میلا، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ اکو گھر وکھائے گرو گرجیلا،
 گر گوبند راہ چلائیندا۔ سنت ساجن ویکھ وکھائے دھام نویلا، نج نیز بھو جنائیندا۔ سخی سخی ملن دا آیا ویلا، گھر تیراں رت سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ سخی نال سخی کرے پیار، مینڈھی سیس اک گندائیا۔ دواں وچولا بنیا نرنکار، نرگن سرگن میلا لئے ملائی۔

پھیرے مارے وارو وار، دو جہاناں آوے جاوے چائیں چائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے اُٹھال، اندر وڑ وڑ بوجھ بُجھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دِیال دِیا کمائیا۔ گھر وِچ گھر سچّی دھر مسال، دُھر دربارا دئے دکھائیا۔ جاگت سوت اوٹھت بیٹھت وسے نال، سدا سد انگیکار آپ ہو جائیا۔ سخی سخی دل ویکھ ہو نہال، بن سخیں ہر جو گھر کسے نہ جائیا۔ لکھ چوڑاسی رہی بھال، جیو جنت کوٹن کوٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سخیں نال سخی رنگ، سخاوت اکو اک جنائیا۔ سخی ویکھ چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ آتم مانے اک پلنگ، سیج چرناں ہیٹھ دباہیندا۔ اُتے بیٹھ سورُا سربنگ، اپنا تھم منائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی نور ڈمگائیندا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی ڈھولا راگ الائیندا۔ آد پُرکھ ابنا سی کرتا سورُا سربنگ، صاحب سلطان سیج سنگھاسن پُرکھ ابناسن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سخیں اندر سَنگَر جائے لنگھ، چوری چوری اپنا کُنڈا لاہندا۔ رہن نہ دیوے مات گنڈھ، گھنڈی اپنی ہتھیں کھلائیندا۔ کھ چہرہ ویکھے نک بلاک متھے چند، جوتی نور ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سخیں گھر سخی اپنا پھیرا پائیندا۔ سخی ویکھ میرا سلطان، ستیاں لئے جگائیا۔ آد جگادی سچّا کاہن، ساچی گوپی لئے پرنائیا۔ اکو ملیا ہانی ہان، آد جگاد نہ مرے نہ جائیا۔ نیز کھول کرو پچھان، بن نیزاں نظر کسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جگت ہویا انجان، ہر کا بھيو کوءے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے بیان، کھ کھ لیکھا مات سمجھائیا۔ صاحب سَنگَر نرُگن داتا پُرکھ بدھاتا گرکھ وِری سخی ملے آن، جس سر اپنی دِیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سخی نال سخی ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ ہتھاں نال ملائے ہتھ، سودا ہتھو ہتھ چکائیا۔ اندر باہر پُرکھ سمرتھ، حاضر حضور پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے ہویا اکٹھ، اکٹھا پینڈا رہیا مُکائیا۔ اندر وڑ کے گیرے اُلٹی لٹھ، لٹھ لٹھ نال بھوائیا۔ گوہند مارگ ایکادس، نانک نرُگن کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال آیانس، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اگلا حال دسنوں کرے بس، الف یے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہتھ نال ہتھ رہیا ملائیا۔ تیراں گھر ساچی تھت، جوگی جگت ہتھ نہ آئیا۔ بھگت بھگونت اکو ہت، ہتکاری ویکھ دکھائیا۔ لیکھا جانے نت نوت، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آگے دسے تے نکلے پھک، فقرہ حق نہ کوئے سمجھائیا۔ مانس جنم جن لئے جت، گر سَنگَر درشن پائیا۔

جل ترنگ اُتے ترنگ، جل ہی وچ سہایا۔ ترنگ انتم ہووے بھنگ، گرگھ بھنگ روپ نہ کدے دکھایا۔ ایہتھے اوتھے سدا رہے اند، اند منگل
 اکو گایا۔ پُرکھ اکال دا سچا چند، گرگھ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوٹن کوٹ ترنگ، سنتاں دے چرناں ہیٹھاں رکھایا۔
 ترنگ ترنگ دی دیوے کوئی کی مثال ترنگ، مات لوک کھیل کرائیندا۔ گرگھیں چڑھے اگئی رنگ، ہر سنگر آپ چڑھائیندا۔ گرگھ آوے جاوے نشنگ،
 ایہتھے اوتھے اکو گھر سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کرے اُنگ، اپنی اُنگ بھگتاں اگے رکھائیندا۔ کال دیاں پرہ
 کی مایا، اچرج کھیل آپ کرایا۔ جپ تپ ہٹھ، ست سنجم نیم بنایا، جوگ ابھاس نال رلایا۔ ٹونا جادو مڑھی مسان بھوت پریت بجن خبیث راہ چلایا،
 حکمے حکم سرب بھوایا۔ سب دے اُتے اپنا منتر نام رکھایا، پر تھی آکاش اپنے حکم چلایا۔ بیر بے تال بٹھ وکھایا، ہاکن ڈاکن سر مُندواں۔ انجنی کھنی حکم
 جنایا، سکتی بھگتی بھل کدے نہ جانی۔ اکو ڈنڈا سنتاں ہٹھ پھڑایا، سب دی کرن صفایا۔

سو سنے جس سنائے آپ، رسنا جہوا کہن نہ جانی۔ کایا مندر اندر دیوے جاپ، نرگن اپنی کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم سچا پاٹھ، دوسر راہ نہ کوئے
 جنایا۔ سونا نام سنگر پورا دیوے اپنی دات، جس نام دی صفت کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام سنگر پیار، سدا سہائی اندر
 باہر، کھیلے کھیل گپت ظاہر، بن گرگھیں ہٹھ کسے نہ آئی۔ نام وست سدا اندھ، نیتزین نظر نہ آئی۔ اندرے اندر بدلے کروٹ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔
 دُئی دویت میٹ پھٹ، بجر کپائی دے تڑائی۔ اگے وجے انحد سٹ، سچ نگارہ اک سنایا۔ نرگن جوت کر پرکاش، ساچے گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، چرن کول دکھائے ساچا گھر، گھر سچا اکو نام ودھایا۔ منزل وچ نہ ہوئے رُکاوٹ، ادھ وچکار نہ
 کوئے رکھایا۔ دو جہان چلدیاں ہوئے نہ تھکاوٹ، تھک جائے نہ پاندھی راہیا۔ کوڑی نیڑ نہ آئے بناوٹ، سچ سچ ملے وڈیایا۔ سنتاں کول اک سخاوت،
 مہر نظر نظر اٹھایا۔ نو دوارے ہوئے نہ کوئے بغاوت، پنج چور نہ کرے لڑائی۔ سنگر اندر وڑیا رہے مہاوت، نام نیزہ ہٹھ اٹھایا۔ نال رکھے سدا صحیح

سلامت، سچ سچ اپنا حکم منایا۔ اک دکھائے سچ عدالت، فرض ظلم کوئے رہن نہ پایا۔ اپنے گھروں کدے نہ کرے ممانت، آئیے جائیے چائیں چائیا۔ اکو دیو نام ضمانت، ضمنی لوک مات بھرائیا۔ بن کاغذاں کرو پچھانت، اشام کم کسے نہ آئی۔ بن جانیاں ہو جانت، انجانت پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک منزل منزل رہیا مکایا۔ نہ اشام نہ فیس کورٹ، کورٹ ہر جو اکو اک بنایا۔ شبد نگارہ وجے چوٹ، چوبدار رسنا کہہ نہ کوئے بلایا۔ ٹھگاں چوراں کڈھے کھوٹ، سادھاں سنتاں گود بیٹھایا۔ ہر دے وچ لائے نقب، چوری کرے آپ کرتار۔ جگ چوکڑی ایہو مرض، گرکھ ورلے رہیا تار۔ صاحب سنگر سدا سدا نبھائے اپنا فرض، در در بن کے سیوادر، پورب جنم دالاہے قرض، بھاؤ بھگتی کیتی اپر اپار، مرید مرشد لہجے مرض، اندر وڈ کے کایا مائی کھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دین دیال۔ اندرے اندر جائے چڑھ، سنگھن ٹیڈھی پار کرایا۔ امرت جام پیالہ ہتھ پھڑ، نہجھر جھرن دے جھرائیا۔ پنج وکار سٹے دڑ، کھنڈا کھڑگ اک اٹھایا۔ بجر کپائی توڑ گڑھ، دئی دوتی پردہ آپ اٹھایا۔ نرگن جوت پرکاش کر، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ درس دکھائے اکو ہر، پنج تت نہ کوئے وڈیایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی بنھے اپنے لڑ، پلو شبدی گنڈھ پوایا۔ سخی کہے موہے ملیا ور، گھر کنت کنٹول نظری آئی۔ نہ بھو چکائے بھے دڑ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بن ہتھاں پیراں کایا مندر اندر اُچے پوڑے جائے چڑھ، سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لایا۔ بن کلمیوں کلمہ لئے پڑھ، بن اکھراں اکھر دے سناپا۔ لیکھا جانے چیتن جڑ، چالاکی اپنی نہ کسے سمجھایا۔ جن بھگتاں اُتے کرپا کر، کرپن اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیز سرون ہر دا سچ، لوں لوں اندر جائے رچ، جوت پرکاش جائے چچ، مواتا اکو وار لگایا۔ نام مواتی لائے تیلی، اپنی ہتھیں کھیل کرائیندا۔ پر بھو ملیا نہ کسے دلیلی، دلیل وچ کدے نہ آئیندا۔ اکو دتے سچ اصیلی، اصل اپنا راہ چلائیندا۔ بن ہر نام نہ کوئے وکیلی، وکلا کوئے نظر نہ آئیندا۔ جس نے آنت کری اپیلی، بریخانہ اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر وڈ اپنا میل ملائیندا۔ اندر بڑے آپ نرنگار، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ نیز جگت نہ دسے سنسار، لکھ چوڑا سی ویکھن کوئے نہ پایا۔ بنے ٹھگ بے عیب پروردگار، ٹھگی اکو اک کمایا۔ شاہ رگ اپر چڑھ کے دے دیدار، جلوہ نور اک الاہیا۔ مست المست کرے گفتار، گُفت شنید کھیل

کرائیا۔ وجودِ تن نہ کوئے آدھار، من مت بُدھ نہ کوئے چترائیا۔ الکھ الکھ بول جیکار، الکھ زرنجن گرکھ لئے اٹھائیا۔ ہو پر تکھ درس دیوے کایا گھر سچے گھر بار، گھر مندر سو بھاپائیا۔ نیتز کیتا درس جلوہ یار، سرون سنیا شبد وبار، آتم وڑیا سانجھ یار، جس نے گھڑیا سرب سنسار، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پھڑیاں کسے نہ آوے ہتھ، دو ہتھ دین دھائیا۔ رسنا گانہ سکی گتھ، بے انت وڈ وڈیائیا۔ پندھ مکے نہ نسّ نسّ، کوٹن کوٹ سادھ سنت بنے پاندھی راہیا۔ قلم شاہی گانہ تھکی جس، سمند ساگر دین دھائیا۔ بسدھا کہے میری ہوئی بس، وناسپت میری چھاتی ونھ ونھ چھانی دتی کرائیا۔ میرا صاحب سدا سمر تھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس جن کرپا اپنا مارگ دیوے دس، سو جن ملن دوارے جائیا۔ اگوں ملے ہسّ ہسّ، زرنجن اپنا پردہ لاہیا۔ آ آ سخی رل کے جائے وس، وسیرا اگو گھر وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا لواں رس، بن ہر رس نورس کم کسے نہ آئیا۔ اک دُوبے دی پوری ہوئے آس، نراس رہن کوئے نہ پائیا۔ بنے وچولا وچ رمداس، لیکھا لکھت نال دے گواہیا۔ پر بھ دا اگو کم خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ بے کوئی بچھے کتھے کرے نواس، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگونت دی سچی شاخ، شناخت اپنی دے جنائیا۔ کرپا کرے بند خلاص، بندی خانہ دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دے اندر آپے وڑ، بن پوڑیوں ڈنڈے جائے چڑھ، درس دکھائے آگے کھڑ، نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، جن بھگتاں چرنی ڈگے وڑ، اپنا مان نہ کوئے وکھائیا۔ ساتھی ہوئے تن تن، تن ہوئی کڑمائیا۔ ساتھی ہوئے من من، من واسنا جگت سائیا۔ ساتھی ہوئے کن کن، کن کنّاں گوشٹ اک درڑائیا۔ ساتھی ہوئے جن جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ ساتھی ساتھیاں بیڑا رہے بنھ، آپ اپنے نال ملایا۔ جنہاں ساتھی ملیا سیری بھگون، ایہتھے او تھے خوشی منایا۔ ساتھیاں نال ملے ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ اندر باہر اگو گاتھی، منتر ہر ہر نام دھایا۔ جنم جنم دی مکے باقی، بچھلا حساب نہ کوئے رکھایا۔ ساتھی کھولے ساتھیاں تاکی، گھر وڑ وڑ کُندا لاہیا۔ آو ویکھو مارو جھاتی، ہر ستگر کھیل رچایا۔ امرت جام پیائے ساتی، نبھجر جھرنانگھ چوایا۔ جگت ناتا تن خاکی، استری پُرش روپ وٹایا۔ اگلا کھیل بوہ بدھ بھاتی، بھاو گرکھاں ہتھ پھڑایا۔ رسنا جہوا کردی رہی اک دُوبے نال باقی، باطن جلوہ جلال ہر نہ کسے جنایا۔ کنت کنتوہل نار سیج مانی راتیں، جگت گرہشت مات ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساتھی ساتھیاں سنگ رکھایا۔ ساتھی ساتھی

ملایا جوڑا، جوڑی جگت جگت بنایا۔ پُرکھ ابناسی دیونہارا نام گھوڑا، گرکھیاں اُپر رہیا بٹھایا۔ دو جہاناں پھرے دوڑا، آون جاون کھیل رچایا۔ لکھ چوڑاسی
 ویکھے پھل مٹھا کوڑا، گھر گھر پھیرا پائی۔ سچ سندیسہ دیوے نریشا اتم ویلارہ گیا تھوڑا، بن ہر کم کوئے نہ آئی۔ جوڑی کسے پیریں پون نہ دیوے جوڑا، ٹٹی
 جُتی پانی چم چم درشتی کم کسے نہ آئی۔ سسے اُپر لائے اِکو ہوڑا، نرگن سرگن میل ملایا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بھڑا، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ استری مرد
 آنت جواب دین کورا، اگے سنگ نہ کوئے جائی۔ پُرکھ ابناسی اِکو کہے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا اِکو گھر سُبھایا۔ گرکھ ویکھ تیرا اُچے مندر ڈیرہ، وشن برہما
 شو تھلے بیٹھے سیس جھکایا۔ اوتھے اِکو چاؤ گھنیرا، آد جگاد وجے ودھایا۔ گرکھ سخیاں پایا گھیرا، وچ وے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جگت ساتھی سدا سدا وڈیایا۔ رسنا لگے پریم پیار بھوگ، سچ وست ملے وڈیایا۔ جنم کرم دا مٹے روگ، کوڑی کریا موہ مٹایا۔ جگت وچھوڑا نہ
 ہوئے وجوگ، وچھڑ کدے نہ جائی۔ سنت سنگر دُھر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملایا۔ اندر باہر درس اموگھ، جلوہ نور رُشنا یا۔ آتم پر ماتم نام ملے ساچی
 چوگ، چُگ خوشی منایا۔ ست دھرم دا ساچا جوگ، جگتی سنتاں ہتھ پھڑایا۔ لکھ چوڑاسی اُترے بوجھ، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جتھے کوئی نہ سکے
 پہنچ، اُس گھر ڈیرہ دینا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رسنا رس اِکو کھایا۔ اِکو رس کھائے بھگوان، رسا رس آپ ہو جائیندا۔ پریم بھگتی
 منگے دان، جن بھگتاں اگے جھولی ڈاہندا۔ بھگت سچا ہوئے مہربان، بھگوان اگے بھوگ لوائیندا۔ بھگوان سچا دیوے دان، جیو جنت ترائیندا۔ جنم مرن دی
 چکے کان، آون جاون پھند کٹائیندا۔ لیکھا مکے مڑھی مسان، گوہند اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رسنا رس اِکو اک ایک وار
 کھائیندا۔ شکر شکر شکر گزار، شکر شکر اک جنایا۔ مکر جائے نہ پھیر گوار، اُبھل بُھل کدے نہ جائی۔ اُتر آیا آپ نرکار، مہابلی پھیرا پائی۔ جوت شبد
 اِکو دھار، شبدی شبد ڈنک سنایا۔ کل کلکی لے اوتار، کلج لیکھا رہیا مکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا قرض دے اُتار، چوڑاں طبق ویکھے تھاؤں تھاندا۔
 چوڑاں لوک کھول کوڑا، در در پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے دیوے ور، گر چیلے ایک گھر بہایا۔
 خواہش اندر ہووے خواہش، خوشی خوشی نال ملائیندا۔ روداس بچھے ہو یا داس، لیکھا چسپار ہتھ پھڑائیندا۔ جس دا مٹر کملاپات، دوجا سنگ نہ کوئے

جنائیندا۔ بھگتاں پچھے ہر جو اپنا کرے گھات، گھاؤ اپنے آپ لگائیندا۔ جن بھگتاں اُتم کرے ذات، اپنی ذات نہ کوئے دکھائیندا۔ پچھوں کھی رہ جائے بات، اگے ہو درس کوئے نہ پائیندا۔ چل کے آیا اپنے گھاٹ، پچھلا گھاٹا پور کرائیندا۔ جس تند وچوں کسیرا دتی دات، سو تند تند ویکھ دکھائیندا۔ دوہاں ہور مل کے پھیر بنے جماعت، اگلا پھیر بھیو سمجھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، پورب لہنا ویکھ دکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگ اکو دیوے سچا ساتھ، سنتاں ساتھی آپ دکھائیندا۔ جس روداس رکھائی پات، سو روداس پت پت نال وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کی پوڑی لہر، اندر وڑ وڑ کرے سیر، سیرگاہ اکو اک جنائیندا۔ سیرگاہ سورس رنگن، جل جلدھار آپ جنائیا۔ کسیرے اتوں دتا کنگن، کانگ اپنے نام چڑھائیا۔ جے کوئی ہن جاوے منگن، اگوں ہتھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگتر جن بھگتاں سنگ اپنا کھیل رچائیا۔ بھگتاں نال کھیلے لکن میچی، مچلا ہو ہو کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی ویکھے ذات اوچ نیچی، نیچاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ آتم پر ماتم گنڈھ اپنی ہتھیں پیچی، نہ کوئی کھول کھلائیندا۔ رویداس انگلی وٹ چڑھایا نیچی، پانہا کچھ سیو کمائیندا۔ انتم پر بھو ویکھن آیا باغیچی، بھل بھلوڑی پھول بھلائیندا۔ گرگھ آتم پریم پیار دی نیکن نیکی، من منسا نہ کوئے دکھائیندا۔ سب نوں دیندا پچھلی کیتی، پچھلا لیکھا بھل کدے نہ جائیندا۔ جس رویداس نال لائی پریتی، تس رویداس داس اپنے نال ملائیندا۔ جے کوئی بچھے پچھلی بیتی، بنارس تھیٹا بھیو کھلائیندا۔ جانے کھیل جی جی کی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن سیوک سیو آپ کمائیندا۔ پرساد اندر پرساد، پریم پُرکھ رس بھرائیا۔ آتم اندر پر ماتم ناد، سچ سندیس رہیا سنائیا۔ یاد اندر یاد، یادداشت اک سمجھائیا۔ لیکھا لیکھ بودھ اگادھ، لکھ لکھ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہن موہنی روپ کھیل کرائیا۔ اک دوجے دی سُن فریاد، فرماں بردار پھیرا پائیا۔ ست پرساد ساچی داد، دست دست ہتھ وڈائیا۔ ہر جو ریتی جگاد آد، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ ملے سچ سچا سواد، اپنی سُدھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرساد گر پرساد جھولی پائیا۔ نالے کھاواں گے نالے ہساں گے۔ سرشٹ سبائی دساں گے۔ اندر وڑ وڑ وساں گے۔ دائی سدا لاوے دا، اچرج کھیل رچائیا۔ بھگت بھگوان داکدے نہ کرے وساہ، اچھل چھلھاری آد جگاد اچھل چھل اپنا ویس وٹائیا۔ دوسریاں دسدا رہیا راہ، اشاریاں نال

سمجھائی۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لیکھ دتا لکھا، قلم شاہی دے وڈیائی۔ آپ بیٹھا رہیا کھ چھپا، سبکھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ اُچی کوک کہے کیر جولہ، ویکھو بھگتو ہر جو ساڈا کی کی حال کرائیا۔ پٹھیاں کھلاں دے لہا، جل وچ دے دُبا، حکمی اپنا حکم نہ کوئے پرتایا۔ اسیں منڈے رہے رضا، بھانے وچ سیس جھکایا۔ میں اکو وار دیواں اک سدا، ساچا حکم جنایا۔ جے مڑ کے آوے پھیر خدا، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ تِساں پہلوں لاؤنا اوہنوں داء، ساچی ریت دیاں جنایا۔ پھیر آپے تہاڈے اُتوں ہوئے فدا، فطرت اپنی دے جنایا۔ راہ دے اکو سدھا، آتم پر ماتم لئے ملائی۔ پاربرہم برہم مل کے پاؤ گدھا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ کھانا پینا اکو تھاں ردھا، اکو تشری رہیا پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داؤ بھگتاں آپ سکھایا۔ ویکھو ہویا جگت دنگل، دغا سب دے نال کمانیدا۔ اندر وڑ کے کرے منگل، بھو ابھید گھلانیدا۔ کوڑی کرپا توڑے سنگل، ساکھیاں، روپ درسائیدا۔ جگت شہادت جل اکٹھا کیتا تنگل، گرکھ اندر آتم تال دھانیدا۔ ہر جن کتے نہ جائے منگل، گھر بیٹھیاں وست پچائیدا۔ اٹھے پہر نام رنگن، بن رنگیاں رنگ چڑھانیدا۔ جس رویداس گھگیا کنگن، تس ٹھگ لیکھا پائیدا۔ غریب نمائیاں ہر جو آپے آئے پانہا گنڈھن، بن سیوک سیوک کمانیدا۔ مستک لگا لائے چندن، چوڈاں رتن کھ شرمائیدا۔ جن بھگتاں دوئے جوڑ کرے بدن، بندگی اپنی جھولی پائیدا۔ اکو ڈور اکو تندن، بھگت بھگوان کھیل کرائیدا۔ سورپر سدا بخشن، بخشش سناتاں ہتھ پھرائیدا۔ جنم کرم پورب دی ٹٹی آئے گنڈھن، گنڈھ اپنے نام پوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا ویکھ وکھانیدا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سندر سنگھ دے گرہینڈ رو سے ضلع گرداس پُر ★

سمیں اندر کھیل اپار، آد جگاد ہر کرائیدا۔ سمیں اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیوا لائیدا۔ سمیں اندر وید چار، شاستر سمرت راہ چلائیدا۔ سمیں اندر کھول کواڈ، کھانی بانی ونڈ ونڈائیدا۔ سمیں اندر بول جیکار، ناؤں زرنکارا آپ درڑائیدا۔ سمیں اندر حکمران، دھر فرمانا حکم جنائیدا۔ سمیں اندر نوجوان،

نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سمیں اندر کھڑگ کھنڈا کچھ کرپان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سمیں اندر برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈا تہج سیج ویکھے آن، لکھ
چوڑاسی پھول بھلائیندا۔ سمیں اندر جگ چوکڑی مٹے اپنا بھان، سد بھانے وچ رہائیندا۔ سمیں اندر سنجگ تریتا دواپر کلج لیکھا جانے جیو جہان، آتم پر ماتم
کھوج کھجائیندا۔ سمیں اندر شبد اگئی چڑھے بہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیندا۔ سمیں اندر بھگت بھگوان دیوے دان، برہم پار برہم ملائیندا۔
سمیں اندر بن انجان، غفلت اپنی سب تے پائیندا۔ سمیں اندر لیکھا جان زمیں اسمان، لوک پر لوک کھوج کھجائیندا۔ سمیں اندر چوڑاں لوک کھول دکان،
چوڑاں طبق ہٹ چلائیندا۔ سمیں اندر دے گیان، گر اُپدیش گر منتر نام درڑائیندا۔ سمیں اندر کر کلیان، جگ جگ اپنی جھولی پائیندا۔ سمیں اندر سرشٹ
سبائی دیوے برہم گیان، برہم گیتا پُرکھ بدھاتا پار برہم اپنا بھو چکائیندا۔ سمیں اندر میٹے اندھیری راتا، سمیں اندر ساچا چند چڑھائیندا۔ سمیں اندر لکھ
چوڑاسی جیو جنم دوائے گھر پتا ماتا، گودی گود گود بہائیندا۔ سمیں اندر بودھ اگادھ سنائے گاتھا، ایک منتر نام درڑائیندا۔ سمے اندر جیون جگت بندھائے ناتا،
ساک سجن سین روپ وٹائیندا۔ سمیں اندر ونڈ ونڈائے ذاتاں پاتاں، دین مذہب ناؤں دھرائیندا۔ سمیں اندر نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھے کھیل تماشا،
گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سمیں اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سماں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا سماں رہیا
بیت، جگ چوکڑی دے دہائیا۔ تھر رہیا نہ کوئے اتیت، کلج تریتا دواپر سنجگ کوٹن وار پھیرا گئے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا گائے ڈھولا گیت، راہ مندر
مسجد شودوال مسیت سمجھائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی لکھ چوڑاسی پر کھنہار انیت، ساچے تخت بیٹھا سچا ماہیا۔ کلج انتم کھیل کرے اندیٹھ، وید کتیب
بھو نہ آئیا۔ جس دانک گو بند گاؤندے گئے گیت، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب سلطان
سچکھنڈ نواسی حکمران، حکمے اندر سماں رہیا جنائیا۔ حکمے اندر سچ جنا، لکھ چوڑاسی بھو کھلائیندا۔ ہر جو بھانا رہیا ورتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ وید ویاسا گیا لکھا،
پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت ڈیرہ لائیندا۔ عیسیٰ رہیا دھیان لگا، پروردگار میرا خدا، اپنا پوت سنگ نبھائیندا۔ محمد چرن دھوڑی مستک لگا رہیا لا،
میرا امام سر میرے ہتھ لکائیندا۔ نانک نرگن بے پرواہ رہیا جنا، نہ کلنک ایک ڈنک سنائیندا۔ گو بند سرشٹ سبائی گیا سمجھا، پُرکھ اکال آوے بے پرواہ، سبمل

اپنا ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لہنا دینا دے مُکا، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کلجک میٹے رین اندھیری چھاہ، سنجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سمجھائیندا۔ ساچا سماں لو تک، ہر نیز رہیا تکانیا۔ کلجک انتم گیا تھک، کوڑی کریا سنگ رکھائیا۔ خالی دسے مدینہ مک، حجرہ جج نہ کوئے وکھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بوٹا گیا پک، پھل اکو وار جھڑائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے ڈک، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ سماں سماں ہوئے بلوان، وڈ بلوان آپ جناہیندا۔ دھرنی رہے نہ کوئے نشان، دھول کھیرا نہ کوئے وسائیندا۔ ناتا ٹٹے بے ایمان، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوان، کھیلنہارا دس نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی کرے ویران، ستاں دیپاں پھیرا پائیندا۔ گرکھ ساچے کرے پروان، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ سنتاں دیوے نام دان، آتم ندھان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے مان، درگاہ ساچی رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کریا مٹے نشان، سچ سچ آپ وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، سماں سرشٹ سبائی وچ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ویکھے سماں، سمن سب دے رہیا کڈھائیا۔ ناتا ٹٹے پتراں اماں، امڑی گود نہ کوئے سہائیا۔ جیو جنت نیز روون چھم چھما، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ دین مذہب ٹٹے بنا، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ کلجک جیو آتم انہ، ہر کا بھو نہ جانے رائیا۔ گرکھ ورلے بھانا مٹاں، تس سماں نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں اندر لکھ چوراسی گیرا رہیا دوائیا۔ سمیں اندر دیوے گیرا، گیرا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی پے جھیرا، گھر گھر اگنی اگ لگائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی کھلا ہوئے ویڑا، چھپر چھن نہ کوئے بُجھائیندا۔ کلجک انتم کرے حق نبڑا، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم ابناسی کرتا انت نہ لائے دیرا، نیرن نیرا وقت لیاہیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پائے گھیرا، شبد ڈوری تند اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سماں سچ سلطان، ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ ساچے سمیں دی رکھو اڈیک، ویلا نیڑے گیا آئیا۔ جس دی گوہند دس کے گیا تارخ، تحقیقات کرے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، شرکت سب دی دے مٹائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پنڈراں کنگ ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن وکھائیا۔ آگے کھتری براہمن شودر ویش سارے گاؤن اکو گیت، ہندو مُسلم

سکھ عیسائی ایک رنگ دکھائی۔ ناتائے مندر مسیت، آتم ملے اک اتیت، ترے گن لہنا دے مکائی۔ سمیں اندر گرگھ وِلا مانس جنم جائے جیت، بھرے
 بُھلے سرب لوکائی۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں سماں کرے خالی کھیس، سر تاج نہ کوئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں جگت نال
 پرنائی۔ ردھی سدھی کی وچاری، گرگھاں کم کسے نہ آئی۔ جنہاں ملے جوت نرائن نر نرکاری، ایہتے اوتھے ہوئے سہائی۔ نام خزانہ بھرے پٹاری، کایا
 مندر اندر آپ لکائی۔ کلجک انت نہ ہوئے خواری، اپنی گودی لئے اٹھائی۔ ہوئے ہنگتا کرے دُور بیماری، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے مٹائی۔ جس نے
 ہر سنگت کری پیاری، تِس ہر جو ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ردھی سدھی گرگھاں چرناں ہیٹھ رکھائی۔
 نو ندھ اٹھاراں سدھ، گرگھ نین نہ کدے تکائیدا۔ گر کا منتر آتم جائے ودھ، پر ماتم میل ملائیدا۔ دو جہاناں ہوون کارج سدھ، اگے ہو نہ کوئے
 اٹکائیدا۔ پار لنگھن دی اکو بدھ، پر بھ چرن دھیان لگائیدا۔ ویکھو کلجک انت بیٹھے نہ رہنا کر کے ضد، ویلا گیا ہتھ نہ آئیدا۔ پُرکھ اکال ایہتے اوتھے مات
 پت، اپنی گود بہائیدا۔ جن بھگتاں کرے سدا ہت، سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ جگ جگ آوے نت نوت، نرگن سرگن سرگن وِلس وٹائیدا۔ وسے
 دھام آپ اندھ، جگت نیتز نظر نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ردھی سدھی جن بھگتاں داسی روپ دکھائیدا۔
 ردھی سدھی ہوئے داسی، بن داسی سیو کمائی۔ جنہاں ملیا پُرکھ ابناسی، دُوجا گھر نہ منگن جائیا۔ اٹھے پہر نرمل جوت نور پرکاشی، اندھ اندھیر نظر نہ
 آئی۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت کاشی، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائی۔ سنگر پورا کرے بند خلاصی، جو جن چرن دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام وست امولک کایا گوک آپ لکائی۔ ردھی سدھی مارے دھاہ، نیتز نیناں نیر وہائی۔ میری گرگھاں اگے چلے کوئی نہ
 واہ، جنہاں ملیا سنگر ماہیا۔ کر کرپا اپنا نام دتا درڑا، درڑھ وشواس اک جنائی۔ صاحب سچا بنیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائی۔ رائے دھرم در دیوے دُرکا،
 چتر گپت نہ لیکھ دکھائی۔ لاڑی موت نہ کرے نکاح، مکھ گھنٹ رہی پائی۔ ردھی سدھی نین رہے شرما، اکھ سکے نہ اگے اٹھائی۔ گر سکھاں گر سنگر پورا ملیا
 آ، آپ اپنا رنگ دکھائی۔ آتم سیجا پلنگ بیٹھا ڈاہ، سچ سُنجنی رہیا ہنڈھائی۔ بن ہتھاں پکڑے بانہہ، آپ اپنے کندھ اٹھائی۔ درگاہ ساچی دیوے تھاں،

سُکھنڈ وِجے ودھانیا۔ تھر گھر کُنڈا دیوے لاه، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پار لنگھن دا اِکو ناں، ناؤں
نرِکارا دے سمجھانیا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پال سنگھ دے گرہینڈ شوہن ضلع گرداس پُر ★

نھا نِکا تیرا بال، سَتِجِک اِک دھیان لگائیا۔ کر کرپا پر بھ دین دِیاں، مہر نظر اُٹھانیا۔ ساچا مارگ دے سِکھال، سچ سِکھیا کر پڑھانیا۔ بن وِچولا
آپ دلال، اِکو اوٹ رکھانیا۔ لیکھا دس حق حلال، حقیقت ملے وُڈیانیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، سچ سچ سمجھانیا۔ چار ورن اِک دھر مسال، در دروازہ اِک
کُھلایا۔ دیپ دیا اِکو بال، دو جہان کر رُشنائیا۔ نام وست سچ دھن مال، لکھ چوڑا سی جیو ورتانیا۔ غریب نمائیاں سُن حال، ہلت پلت ہو سہانیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لُکائیا۔ سَتِجِک کہے میں نِکا بچہ، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ اِکو دے دے ساچا سچا، ساچی وست وِچ لُکائیا۔
گر گھر کوئے نہ رہے کچا، کچی ماٹی نظر نہ آئی۔ میری ماتا جوت اکالن بیٹھی جچا، دوس رین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گن
دے سمجھانیا۔ جوت اکالن تیری ماں، ہر ممتا آپ جنائیدا۔ ایکا رس رہی چُنکھا، سیر نظر کسے نہ آئیدا۔ سو پُرکھ نرنجن رہیا سمجھا، بے سمجھ آپ
پڑھائیدا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دوئے دوئے اکھر رُپ وکھائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل رہیا کرا، ہنگ تیرا رنگ وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا آپ جنائیدا۔ جوت اکالن تیری ماتا، ممتا اِکو اِک جنائیا۔ سَت ستوادی دیوے داتا، داتا دانی دیا کمائیا۔ نِکے بالے پڑھنا اِک
جماعت، پٹی اِکو اِک رکھانیا۔ اِکو گائیں ساچی گاتھا، سوہنگ دے وُڈیانیا۔ تیرا نظری آئے پاپا، ماتا مت دے سمجھانیا۔ آد جگادی ساچا آقا، عقل اِکو اِک
وکھانیا۔ تُوں میری گودی سوہیں نِکا کاکا، کُکھ سکھنی ملے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دینا جنائیا۔ جوت اکالن تیری ميا،
گھر ساچے ویکھ وکھانیا۔ آپے پکڑے پھر پھر ميا، باہو اپنا بل جنائیا۔ اِک چڑھائے ساچی ميا، نوکا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچا رنگ رہیا دکھائیا۔ جوت اکالن مات پیاری، پرم پُرکھ آپ جنائیندا۔ تیری بھرے کھیڈن والی سچ پٹاری، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ لوک مات کر تیری، ترے گن تیرا رنگ دکھائیندا۔ پنج تت نبھاؤنی یاری، یاری یاراں نال جنائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھ کیاری، لکھ چوڑاسی کھیتی پنج بجائیندا۔ پھیرا ماریں وارو واری، چارے کوٹاں آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ جنائیندا۔ میں چھوٹا بالا نکا بچہ، بچت اپنی رہیا جنائیا۔ تیرا حکم مٹاں سچا، سچ سمگری جھولی پائیا۔ نو نو چار پھراں نٹھا، دوس رین پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جھولی خالی دے بھرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، ماتا سکھنی نال رلائیندا۔ جوت اکالن کرے پرتپال، پرتپالک آپ سمجھائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، ساچے دھندے آپ لائیندا۔ میل ملائے شاہ کنگال، کنگال شاہ روپ وٹائیندا۔ گوہند سنے مریداں حال، مرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ جا کے دیکھ سچے دھرم مسال، دھرم دوارا ہر جنائیندا۔ جتھے ہر جو بھگتاں نال کرے وصال، وشو اپنا راہ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی دے دے گئے مثال، سو سب دی مسل وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچے چھوٹے آپ سمجھائیندا۔ بچے کچے چڑھیا چاء، چچا نظر اکو آئیا۔ ہر گھٹ رچیا تھاں تھاں، تھان تھنتر رہیا سامیا۔ جدھر دیکھاں پتاں، پُرکھ اکال گود سہائیا۔ سچ جنایا اکو ناں، ناؤں نرنکارا دے وڈیائیا۔ اکھ کھول دیکھیا جن بھگتاں پکڑی بیٹھا بانہہ، بازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ نکا بچہ ہوئے نٹھا، نینن نیناں ہر درسائیندا۔ اٹھ میرے لاڈلے چٹا، ہر جو ساچا چند چڑھائیندا۔ ذات پات دین مذہب بھٹیاں بنے، گرگھ اکو رنگ دکھائیندا۔ اٹھ کے سُن اپنیاں کٹاں، ہر بھگتاں آپ پڑھائیندا۔ نامے بچھے پُھہائی چھٹا، جن بھگتاں بچھے مندر اک بنائیندا۔ جگ چوکڑی پھرے بھٹا، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ لکھ چوڑاسی دے ہر جو اٹھا، اندھ اندھیرا سرب دکھائیندا۔ گرگھ ورلے آتم مٹا، من منکا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے چن جگائیندا۔ سنجگ چن دیکھ چاند، ہر چمک رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن چرن بہائے باندھ، اپنا حکم منایا۔ دو جہان دکھائے آندھ گوانڈھ، داتا بے پرواہیا۔ کلج انتم ورتیا سوانگ، سوانگی اپنا سانگ ورتائیا۔ جو چاہے سو لینا مانگ، دیونہار آپ ہو جائیا۔ چوتھے جگ پوری کرے تیری تانگھ، طعنے مارے نہ کوئی

لوکائی۔ سوہنگ نام چڑھائے کانگ، لیکھا سب دا دے رڑھائی۔ نہ کوئی روزہ نہ کوئی بانگ، مُصلّا ہیٹھ نہ کوئی وچھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ننھے کرے اک پڑھائی۔ ننھے بچے دیکھ نین، نین مدھاری دیا کمائیدا۔ رسنا سکے نہ کسے کہن، کہہ کہہ انت نہ کوئی پائیدا۔ بھگت بھگوان بن کے ساک سجن سین، سگلا سنگ رکھائیدا۔ کلجگ انتم آیا لین، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ ساچی سکھیا پہلی پیٹی، پروردگار تیری سچی بھائی۔ بالی بُدھ کھٹی کھٹی، گھاٹا نظر کوئی نہ آئی۔ کلجگ نیناں اُتوں کھولے پیٹی، اکھ پر تکھ دے کرائیا۔ سو پُرکھ چلائے ساچی ہٹی، ہنگ برہم ونج کرائیا۔ کایا رنگن رنگ چڑھائے نام رتی، رتی رت دے سُکائی۔ چار ورن دیوے اکومتی، کھتری براہمن شودر ویش رہیا سمجھائی۔ جن بھگتاں وانہ لگے تتی، اگنی تت نہ کوئی تپائی۔ گرگھ ویکھے ساچی سخی، ہر جو سچا ماہیا۔ کرے وسیرا بن چھپر چھٹی پکھی، محل اٹل نہ کوئے وڈیائی۔ لیکھا جانے سرب پُرکھ سمرتھی، سمرتھ اپنا ویس وٹائی۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھی، کرپا پھیرا پائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت، پائے نتھی، نام ڈوری ہتھ اٹھائی۔ کلجگ انتم تائے اکو بھٹھی، نوکھنڈ جیو رہیا تپائی۔ لکھ چوراسی ایک وار کر اکھی، جگت کڑا ہے دیوے پائی۔ آپے ہوئے سرب بھکھی، لکھ چوراسی کھا شکر نہ اے منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے دے سمجھائی۔ سُن بچے اپنا بچپان، حال شہنشاہ ہر جنائیدا۔ ہر چرن بخشے اک دھیان، دھیان دھیان نال ملائیدا۔ بھگتاں کولوں جا کے پُچھ میرا گیان، بن پڑھیاں آپ پڑھائیدا۔ سنجگ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، بن بردا سیس بُھکائیدا۔ پروردگار دس سچ مقام، جس مقام تیرا مُرید ڈیرہ لائیدا۔ سری بھگوان بول کہے بن زبان، سچ سندیسہ اک سُنائیدا۔ بھگت دوارا اک مہان، لیکھا لکھت وچ نہ آئیدا۔ اوتھے جا کے منگنا دان، ساچا مارگ آپ سمجھائیدا۔ میرے بھگت ہون مہربان، بھگوان اپنا گن جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ گھلائیدا۔ ساچا بھیو کھولنہارا، خالق خلق دے وڈیائی۔ ساچا تول تولنہارا، تولا اکو بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کایا پردہ پھولنہارا، ہر گھٹ وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ سمگری ساچی دات، چرن کول بندھائے نات، چھوٹے بالے پت لئے راکھ، راکھی کرے ہر گھٹ تھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، گھر سچ دے نواس، سدا سہیلا وسے پاس، پاسا سب دا دے اُٹایا۔

☆ ۱۳ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گرگھ سنگھ دے گھر پنڈ شوہن ☆

ست ست ست نریش، نہکک وڈی وڈیا۔ ست ست ست بن درویش، در آئے سپس جھکایا۔ ست ست ست پنچ کرن ادیس، دھوڑی کٹا مستک لایا۔
نو نور ہے ویکھ، چار چار نین شرمایا۔ دوئے دوئے نہ چلے پیش، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ پت پر میثور نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھ، چھپر چھن نظر نہ
آیا۔ جگ چوکڑی کھیلدا رہیا کھید، برہنڈ کھنڈ پھیرا پایا۔ آد جگاد کسے نہ دسیا بھیت، بھو اپنے ہتھ رکھایا۔ نو ست کر کر ویکھے وینت، ونڈے ونڈاں
بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نر نریش سری بھگوانا، نر ہر وڈی وڈیا۔ وسنہارا سچ مکانا، شاہ پاتشاہ سچا
شہنشاہیا۔ تخت نواسی نو جوانا، نہ مرے نہ جایا۔ سو پُرکھ نر نجن مرد مردانہ، ہر پُرکھ نر نجن بھو کوئی نہ آیا۔ آپے کھیلے کھیل مہانا، کھیلنہار آپ
اکھوایا۔ آد نر نجن نور بے پچانا، جگت نیتز نظر نہ آیا۔ ابناسی کرتا ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کما یا۔ سری بھگوان حکمرانا، سچ سندیسہ اک سنایا۔ برہنڈ
کھنڈ دے پروانہ، دھر فرمانا اک جنایا۔ لیکھا جان دو جہانا، سچکھنڈ اپنا پردہ لاپا۔ تھر گھر دیونہارا مانا، شبدی ست آپ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے عیب پروردگار، نر نریش اک اکھوانیدا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیندا۔
نرمل جوتی دیپک اجیار، دیا باقی نہ کوئی رکھانیدا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹانیدا۔ جودھا سور بیر بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ در
درویشا بن بھکھار، گھر گھر الکھ جگائیندا۔ آپے ہوئے دیونہار، داتا دانی دیا کما نیدا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل پروردگار، اپنا پردہ آپ
اٹھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ناؤں پرگٹانیدا۔ نر نریش سری بھگوانا، بھگون اپنا کھیل کرائیندا۔ ست ستواد گائے سچا گانا،

گا گا اپنی خوشی منائیندا۔ دوسر نہ کوئی سنگ رکھانا، سنگی روپ نہ کوئی وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچا
 اک سہائیندا۔ نر نریش ہو پردھان، اپنی دیا کمائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ چلائیندا۔ شبدی ست بال انجان، دے مت آپ
 اٹھائیندا۔ ساچی وست وست مہان، دست بدست آپ پھڑائیندا۔ وشن برہما شو کر پروان، سو پُرکھ نام جنائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچ تت میلا
 میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی کھول دکان، من مت بدھ وچ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست چار آپ سمجھائیندا۔ ست چار کھیل
 اپارا، ست ستوا دی آپ کرائیا۔ ترے ترے میلا اگم اپارا، سو صاحب آپ لکھائیا۔ چارے ویداں دے سہارا، چاروں کُنٹ کرے رُشائیا۔ چارے بانی بول
 جیکارا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے جگ دے سہارا، چار ورن بندھن پائیا۔ چار یاری انت کنارہ، ہر جو ہر ہر رہیا جنائیا۔ لیکھا جانے دھر دربارا،
 دھر دی کار آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر
 کھیل کھلائیندا۔ جگ چو کڑی پاوے سار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج ویکھیا وارو وار، کوٹن کوٹ کال بتائیندا۔ وشن برہما شو کرے
 خبردار، سچ سندیسہ اک سٹائیندا۔ نرگن سرگن کرے پیار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ ایش جیو دے ادھار، ایشور اپنا پردہ لاہندا۔ برہم پاربرہم پاوے سار،
 سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ شبد اگم سنائے سچی گفتر، رسنا جہوانہ کوئی ہلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا
 اک سہائیندا۔ سچ دوارا ست ساچا، ست ستوا دی آپ کھلائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، بھو بھو رہیا جنائیا۔ شاہو بھوپ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر وینہدار رہیا تماشا، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ کلج اتم پوری کرے آسا، آسا اپنے نال پرنائیا۔ گر اوتار سیوا کر دے گئے بن بن داسی داسا،
 داسی داس دے وڈائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن آپ نچائیا۔ پیر پیغمبر پرگٹائے ساچی شاخا، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، نر نریش بے پرواہیا۔ نر نریش بے پرواہ، جگت کھیل کرائیندا۔ گر اوتار مات پرگٹا، پرگٹ اپنی کل جنائیندا۔ نام ندھانا جھولی پا، وست
 امولک آپ ورتائیندا۔ رسنا جہوا ڈھولا گا، لکھ چوراسی جیو پڑھائیندا۔ پردہ اوہلا آپ رکھا، بھو ابھید آپ چکائیندا۔ جگ جگ کایا چولا بدلا، بدلی لوک مات

کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نریشا اک اکھوائیندا۔ نر نریشا اک اپار، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے وارو وار، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ سرگن نرگن کرے پیار، پر م پُرکھ میل ملائیآ۔ کاغذ قلم کرتیار، ساچا لیکھا دے جنائیآ۔ آپے وسے سب توں باہر، ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت دے گئے دیدار، نیتز نین نین اٹھائیآ۔ در دوار دے سانجھ یار، مقامے حق ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن پھیرا پائیآ۔ نر نریش نر نرائن، جگت نیتز نظر نہ آئیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، آگے ہو درس نہ کوئی کرائیندا۔ ناتا جڑیا بھائی بھین، ساک سجن سین نہ کوئی تھائیندا۔ انتم خالی ہتھ سارے رہن، خالی جھولی نہ کوئی بھرائیندا۔ کوڑی کریا کوڑے وہن وہن، امرت جل نہ کوئی نہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست چار پنڈھ مکائیندا۔ ست چار ہر کرے نہیڑا، کلجگ انتم آئیآ۔ وشن برہما شو چکائے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے چرن دکھائیآ۔ ترے گن مایا چکے جھیرا، پنچ تت نہ کوئی لڑائیآ۔ تینی اوتاراں پائے پھیرا، گھر اپنے آپ بہائیآ۔ اٹھاراں بھگت دیکھے کر کے وڈا جیرا، زیر زبر نہ کوئی جنائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے حق نبیڑا، حقیقت دیکھے تھاول تھائیآ۔ گرو دس کرے مہرا، ہر داتا دیا کمائیآ۔ پنجاں دے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھو نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست چار دیکھ دکھائیآ۔ ست دو دیکھے چار، چاروں گنٹ بھو چکائیندا۔ کلجگ انتم آئی ہار، چار یاری نہ سنگ نبھائیندا۔ محمد رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ اللہ رانی نہ کوئے پیار، الفی گل نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ چوداں طبق ہوئے خوار، خواہش پوری نہ کوئے دکھائیندا۔ اُمت کرے نہ کوئے ادھار، سر ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ کھیلے کھیل پروردگار، بے عیب نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دامول آپ چکائیندا۔ امام امامہ وڈ سکدار، شاہ سلطان پھیرا پائیندا۔ دیکھنہارا چند ستار، چند ستار اپنے چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ انجیل قرآن لکھ لکھ گئی ہار، ہر کا مکتب ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نریش پھیرا پائیندا۔ نر نریش آیامات، متا اکو اک پکائیآ۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھے ساتھ، ساچی سکھیا اک پڑھائیآ۔ رل مل بہنا اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش نہ کوئے اکھوائیا۔ آتم پر ماتم گوڑھا گاتھ، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیآ۔ بچھلا لیکھا چھڈو تریلوکی ناتھ، رام پرگٹ نظری

آئیا۔ پیر پیغمبر کلمہ پڑھو اِکو آیت، الف یے پندھ مُکائیا۔ نہ کوئی شرع شریعت، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستّ چار لیکھا رہیا مُکائیا۔ ستّ چار لیکھا مکنا، سو پُرکھ نرنجن آپ مُکائیدا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیدا۔ کوڑی کرپا بوٹا سُکنا، ہریا سنج نہ کوئے کرائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم کسے نہ لُکنا، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیدا۔ شاہ سلطان نوجوان اِکو بُکنا، نام بھبک اِک لگائیدا۔ دو جہاناں اپنی ہتھیں لُٹنا، اگے ہو نہ کوئے بچائیدا۔ کلجک کوڑا بوٹا پُٹنا، شوہ دریائے آپ رُٹھائیدا۔ سنجگ اُٹھائے ساچا سُتنا، سُت دُلا رے آپ جگائیدا۔ بھگت سُبھائے ساچی رُتنا، رُت بسنتی آپ مہکائیدا۔ کوڑی کرپا پھڑ پھڑ کُٹنا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار رہن نہ پائیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں بچھنا، دُھر فرمانا حکم مٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرنزیش اِکو اِک آئیدا۔ نرنزیش آیا ایک، کلجک انتم پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی رہیا پیکھ، بن نیناں نین کُھلائی۔ جگ جگ میٹنہارا ریکھ، ریکھا اپنی دے سمجھائی۔ لہنا دینا چُکائے اولیا پیر شیخ، مسائق کوئے نظر نہ آئیا۔ دو جہاناں کھیل رہیا کھید، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ سرشت سبائی اگنی لگے مہینہ جیٹھ، نہ سکے کوئی بچائیا۔ گھر گھر در در دے بالوریت، سیس ہتھ نہ کوئی لُکائیا۔ کلجک انتم سُنجا ہویا کھیت، سُنگر راکھا نظر کوئی نہ آئیا۔ نانک نرنگن گوہند دسّ کے گیا بھیت، بھید ابھید اِک رکھائیا۔ پُرکھ اکال انتم کرے ہیت، نہ کھنکا ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرنزیش وڈی وڈیائی۔ نرنزیش آیا جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیدا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، ساچا رانا حکم ورتائیدا۔ نو کھنڈ پر تھمی لائے اگ، اگنی تت آپ جلائیدا۔ ہر بھگتاں درس دِکھائے اُپر شاہ رگ، دسم دوا ری میل ملائیدا۔ کایا اندر مکہ کعبہ کرائے ج، حُجرہ سچ آپ سُبھائیدا۔ آتم سیجا ہے سچ، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیدا۔ گر گھماں پردہ لئے کج، نام دوشالہ ہتھ اُٹھائیدا۔ موٹ لاڑی رہی بچ، مکھ گھنگٹ نہ کوئے وکھائیدا۔ بناں گر گھماں ملے نہ ہر کا نام سچ، کوڑی کرپا آپ پرنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیدا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، نرنگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہر سنت جنان رہیا جنا، جیون داتا دیا کمائیا۔ کلجک انتم گیا آ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا رہیا چھا، ورن برن کرن لڑائیا۔ ناری کنت نہ رہیا ہنڈھا، کنت نار نہ کوئی ہنڈھائیا۔ ماں پُتر رہی تبا، دھی بھین نہ کوئی

دکھائی۔ چاروں کُنٹ بُھلیا بے پرواہ، بھرے بُھلی سرب لوکائی۔ بن کلمیوں ہوئے نکاح، کوار کُنیا دئے دُہائی۔ گر کاشد نہ آوے ساہ ساہ، رسنا جہوانہ کوئی ہلایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ننگی پیریں تاریاں رہے لا، نہ بُھو بجھے نہ کوئی جنایا۔ گردِ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھیاں بھیناں رہے نکا، نیتِ نین نہ کوئی شرمایا۔ کلجک بھجّا پھرے واہو داہ، گھر گھر اپنا پھیرا پایا۔ سادھاں سنتاں جگت کوڑا ٹکا رہیا لگا، کوڑی کریا نال ملائی۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں ہوئے ہنگتا رہیا جنا، مایا ممتا وچ پھسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ نرگن پھیرا پائے آپ، سرگن سنگ نہ کوئے رکھائی۔ لکھ چوراسی ویکھے پاپ، نام کھنڈا ہتھ اٹھائی۔ سرشٹ سبائی بُھلی جاپ، اجپا جاپ نہ کوئے کرائی۔ ناتا جڑیا پتاماں، پُرکھ اکال گود نہ کوئی سہائی۔ کوڑی کریا ویکھے نات، ساچا ونج نہ کوئی دکھائی۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تاٹ، دُرمت میل نہ کوئی دھوئی۔ جنم جنم کٹ کٹ تھکے واٹ، مات گربھ پھیر نہ کوئی کٹائی۔ گر کاشد نہ ملیا راتھ، باڈھی نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست چار لہنا رہیا چُکائی۔ ست چار ویکھے ویکھنہارا، ویکھیاں نظر نہ آئی۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں دھرائی۔ شبد کھنڈا ہتھ دو دھارا، لوہار ترکان نہ کوئی گھڑائی۔ سمبل و سیا دھام نیارا، محل اٹل نہ کوئی رُشنائی۔ گوہند ملیا میت مُرا، پُرکھ اکال سچا ماہیا۔ کلجک کوڑا کرے پار کنارہ، پرکرتی کوئی رہن نہ پائی۔ سَتجک ساچا دئے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ چار ورن اک جیکارا، چاروں کُنٹ آپ سُنائی۔ آتم پر ماتم کرے پیارا، سوہنگ ڈھولا اکو گائی۔ ہر کا چرن سچا گردوارا، مندر اکو رکھائی۔ مسجد ہووے پار کنارہ، محلہ اکو اک سہائی۔ نوری جلوہ پروردِ گارا، خاکی تن نہ کوئی ہنڈائی۔ مقامے حق حق نگارہ، بے نظیر دئے دکھائی۔ سچکھنڈ کھول آپ کوڑا، تھر گھر اپنا کُنڈا لایا۔ سُن اگم کر اُجیارا، نورو نور کرے رُشنائی۔ لیکھا جان چند ستارا، چند چاندنی اک سہائی۔ منڈل منڈپ ویکھ اکھاڑا، لوآں پُریاں پھیرا پائی۔ جگ جگ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں جو دیندا رہیا لارا، کلجک انتم پھیرا پائی۔ جگا جگنتر پاربرہم پت پر میشور رہیا کوارا، نار کنت نہ کوئی پرنائی۔ کلجک انتم کرے سچ وارا، ساکھیاں ویس وٹائی۔ بھگتاں میلا وچ سنسارا، گر چیل رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا نر، نر نرائن وڈی وڈیائی۔ نر نرائن ہر کھیل اولّا، چتر بُجج نظر نہ آئی۔ بسمل دھار آپے رلا، چُھری کرد

نہ کوئی دکھائی۔ آپے ناؤں رکھائے اِل لاء، دیکھنہارا عالمین سرب لوکائی۔ آپے تیر آپے چلّہ، کھڑگ کھنڈا آپ اُٹھائی۔ نانک گوہند دھار آپے ملا، اِل
 اِل اپنی خوشی منائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کردا رہیا چھلا، اپناکھ نہ کسے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی کرے مات، متر پیارا پھیرا پائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا راہ چلائیندا۔ سرشٹ
 سبائی بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ایک اکھڑ سنائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ لہنا دینا میٹے مستک ماتھ، پورب لیکھا پھول بھلائیندا۔
 میٹ مٹائے ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئی جنائیندا۔ پُرکھ اکال پتاما، لکھ چوراسی گود سہائیندا۔ ایٹھے اوٹھے بچھے وات، دو جہاناں سیو کماہیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہلنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کھلائیندا۔ کھیلن آیا کھیل، خالق خلق ویکھ دکھائی۔ جگت دھڑے آیا
 میٹن، میل ملاوا اک جنائی۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، آد نرنجن خوشی منائی۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیل، پرہہ ملیا اکو ماہیا۔ رائے دھرم دی کٹے جیل،
 لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ پرہہ ملن دا اکو ویل، کلجگ انت دے جنائی۔ لیکھا چکے گرو گرجیل، گر چیلایا گھر دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ اتر پورب پچھم دکھن دیکھنہارا جگت بسنتر، ہر
 گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ برہم پاربرہم آد جگاد ساچا منتر، اکو اک سمجھائیندا۔ لیکھا جانے گگن گگننتر، گرہ مندر پھیرا پائیندا۔ سنجگ بنائے ساچی بنتر، کلجگ
 کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ساچا ہر، ہر ہر اپنا تھم ورتائیندا۔ نر نریش ہر سچا رانا، رہبر اکو اک
 اکھوائیا۔ سنجگ ساچا مارگ لانا، لوک مات دے وڈیائی۔ بیس پیسا وقت سہانا، جگدیشا تھم سنائی۔ شاہ سلطاناں خاک ملانا، سیس تاج نہ کوئی رکھائی۔
 پرگٹ ہوئے اک بھگوانا، بھگتن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نظری آئے اکو کاہنا، نام بنسری آپ وجائی۔ بھو گھلائے ساچا راما، رمیا اپنا ناؤں دھرائیا۔ نور الہی
 دے پیغام، عیسیٰ موسیٰ لئے اُٹھائی۔ محمد دے سچ کلام، کلمہ سچا آپ جنائی۔ چوداں طبقاں ویکھے نشانہ، نشان اکو اک درسائی۔ پروردگار وڈ مہربانا، محبان
 بیدوبی خیر یا اللہ نظر کسے نہ آئی۔ نانک گن گائے ترانہ، نام ست ست سنائی۔ پُرکھ اکال ہو پردھانا، مہر نظر اک دکھائی۔ گوہند کہے بلی بلوانا، بے انت سچا

شہنشاہیا۔ جودھا سورُ مرد مردانہ، وڈ مردانگی آپ کمایا۔ کلجگ انتم پہرے بانا کل کلکی ناؤں دھرایا۔ سمبل دسے اک ٹکانا، ٹکا اپنے مستک لایا۔ بھگتاں
 بٹھے ساچا گانا، مولی تند نہ ہتھ اٹھایا۔ ملا شیخ کرے ویرانہ، گھر گھر ڈھیری تن بنایا۔ جن سنتاں دیوے گن گن ندھانا، گنوتا آپ جنایا۔ گرگمھاں
 مارے تیر نشانہ، انیالا تیر اٹھایا۔ گرگمکھ ویکھے بال انجانا، پھر باہوں گود بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، کلجگ انتم ویکھ
 دکھایا۔ کلجگ انتم ویکھے بھگوان، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ شاستر سمرت وید ہوئے حیران، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئی جنائیندا۔ گیتا دے دے تھکی گیان،
 اٹھاراں دھیائے پندھ مکائیندا۔ اٹھ دس کھول دکان، دہ دشا کھیل مہان، اٹھاں تتاں بندھن پائیندا۔ انجیل قرآن کرے بیان، پروردگار بھیو نہ کسے
 جنائیندا۔ حکمے اندر اک اسلام، اسم اعظم آپ اکھوائیندا۔ نوری جلوہ اک امام، اُمت اپنے رنگ رنگائیندا۔ پیر پیغمبراں دے پیغام، لوک مات ساچا سبق
 پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست چار در بلائیندا۔ ست چار آئے نٹھے، کلجگ انتم پندھ مکایا۔ گراوتار پیر
 پیغمبر پاربرہم سرن ڈھٹھے، دوئے دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ تیرے رنگ سدا رتے، رتی رت رہن نہ پائیا۔ کلجگ انتم جوں بھاوے توں رکھے، لوک مات
 چلے نہ کوئی چترایا۔ خالی دس ہتھ سکھے، سچی دست نظر کوئی نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست چار رہیا منگایا۔ ست چار آئے
 نیڑے، نیرن نیرا کھیل کرائیندا۔ آو ویکھو کھلے ویڑے، ہر خالق خلق جنائیندا۔ انتم کرے حق نیڑے، نج گھر واسی پھیرا پائیندا۔ سارے رل کے کہو اک
 دوجے نوں پاربرہم پروردگار پھر پھر کٹے گیرے، گیرا اپنا نام لگائیندا۔ دین مذہباں چکے ڈیرے، شرع کرے نہ کوئی لڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ست چار رہیا درسائیندا۔ ست چار آوار، در اکو منگ منگایا۔ سو پڑکھ نرنجن کرپا دھار، ہر پڑکھ نرنجن ہو سہایا۔ ایکنکار کر پیار،
 برہوں روگ نہ کوئے لگایا۔ آد نرنجن تیرا اجیار، اجل مکھ بھل نہ جانیا۔ ابناسی کرتے تیرا سہار، ساہ ساہ سمایا۔ سری بھگوان تیرا ہلار، ایٹھے اوٹھے دے
 وڈیایا۔ پاربرہم تیرا ونج وپار، برہم لیا ہٹ گھلایا۔ ناتا توڑ سرب سنسار، در تیرے آئے چائیں چائیا۔ بچھے رہیا نہ کوئی باہر، یاری یار نہ کوئی دکھایا۔
 لکھ لکھ لیکھا کر کر آئے گفتار، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ سیوا کر جگ چوکڑی چار، سہجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ انتم سارے آئے ہار، ہر جو تیرا انت نظر

نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے پکار، اُوچی کوک کوک سُنا یا۔ رسنا جہوا واجاں رہیا مار، بٹی دند نال ملا یا۔ تیری خبر نہ آئی کوئی پروردگار، پردہ سکے نہ کوئی اُٹھایا۔ راہ تگن سانجھے یار، کھوں اکو اک جنایا۔ شکوہ میٹ میری سرکار، مہر مُجّت نین اُٹھایا۔ تَدھ بن ہوئے سارے بے زار، دروہی درد نہ کوئی ونڈایا۔ اِکٹھے ہوئے گر اوتار، بھگت اٹھاراں نال ملا یا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے نمسکار، چار یاری ڈیرہ ڈھایا۔ گوہند نانک جائے بلہار، مہما اکھ نہ کوئی جنایا۔ تیرا سچ سچا دربار، سچ تحت سوہا پایا۔ آنت ویکھ اپنی گلزار، کلج گلشن رہیا وکھایا۔ لکھ چوڑاسی ہوئے دُہاگن نار، ہر جو کنت نہ کوئی ہنڈھایا۔ گھر گھر دے جگت و بچار، ست سنتو کہ نہ کوئی درڑایا۔ دھیاں بھیناں کرن وپار، سودا ہٹو ہٹ وکایا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے کلج جیواں پڑھ پڑھ سٹے پاڑ، پاتی کملا پاتی ہتھ نہ کوئی پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در آئے آسن لایا۔ در آئے لایا آسن، اکو آس رکھایا۔ ست چار کھیل تماش، طع ہو نہ کوئی ودھایا۔ ملیا میل پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اپنی گود بہایا۔ لہنا دینا چکے پر تھی اکاش، گگن منڈل نہ کوئے پھیرا پایا۔ سنگر ملیا سچا ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ لہنا دینا چکيا پوجا پاٹھن، مستک تلک نہ کوئی وڈیایا۔ لہنا دینا کوئی نہ تیر تھ تاٹن، بناں گھاٹن دے چڑھایا۔ لکھ چوڑاسی کمی واٹن، مات گر بہ نہ پھیرا پایا۔ ناتا تٹا آن باٹن، جیرج انڈج اُتبھج سیجج لیکھا رہیا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست چار رہیا جنایا۔ ست چار کھول اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو پر تھک، پر م پُرکھ ویس وٹائندا۔ ایکنکارا کر پرکاش، آد زرنجن ڈمگائندا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، سیوک سیوا آپ کمائندا۔ سری بھگوان ساچی سیجا کرے بھوگ بلاس، بھسمڑ روپ نہ کوئے وٹائندا۔ پار برہم برہم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ناچ نچائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بہ سدے اپنے پاس، کلج پاسا آپ اُٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ جنائندا۔ ساچا تھم گرو اوتار، ہر کرتا آپ جنایا۔ اپنے اپنے لو نکال، جومات نظری آیا۔ پیر پیغمبر بنو دلال، اُمت نبی دے سمجھایا۔ حقیقت ویکھو حق حلال، لاشریک رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا پایا۔ لیکھا لیکھے لگائے آپ، ہر اپنی دیا کمائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار جھات، لوک مات نین اُٹائندا۔ گردر مندر مسجد شودوالے ست دھرم نہ کوئی

پاٹھ، ہنسا روگ نہ کوئے گوائیندا۔ جیواں جنتاں کرن گھات، گھاؤ نام نہ کوئے لگائیندا۔ ناتا جڑیا ذات پات، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیندا۔ انتر آتم سُنے نہ کوئی ناد، ڈھولک چھینے سرب وجائیندا۔ میل ملے نہ مادھو مادھ، موہنی رُپ دیکھ دکھائیندا۔ ہر جو سُنی نہ کسے فریاد، آگے ہوئے نہ کوئے بچائیندا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ کرے لاڈ، پھڑ باہوں نہ گلے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجک اتم کسے نہ دیوے داد، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ گھر گھر وڑیا جگت وواد، امرت وکھ رُپ وٹائیندا۔ رسنا جہوا لے لے تھکے سواد، نجھر رس نہ کوئے چوائیندا۔ جیون جگت پوری ہوئی نہ خواہش، خواہشاں وچ سرب بھوائیندا۔ قاضی ملا کلیوں ہوئے بد معاش، ماشا اللہ نظر کسے نہ آئیندا۔ مُرید مُرشد وسے نہ پاس، مُرشد مُرید ہتھ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ ہکٹک نرائن نر، ست چار دیوے ور، دھرنی دھرت دھول سمجھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول کھول جاگ، جاگرت اکھ اک گھلایا۔ سمبل نگر لگا بھاگ، وڈبھاگی پھیرا پائیا۔ گوہند لگا اک ویراگ، پر بھ ملیا سچا ماہیا۔ چار جگ دا دھوے داغ، دُرمت میل دھوایا۔ گر گھ بنائے ہنس کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ جگت ترشنا میٹے آگ، امرت میگھ اک برسایا۔ اپنی ہتھیں پکڑے واگ، نیلے والا سچا ماہیا۔ لکھ چوڑا سی دیوے داغ، توڑا اکو نام لگایا۔ کسے گھر نہ بلے چراغ، دیوا بتی نہ کوئے رُشنائیا۔ کوئی نار ہنڈھائے نہ کنت سُہاگ، جگت رنڈیپا دے دکھایا۔ جن بھگتاں محن کرائے اکو ماگھ، چرن دھوڑی آپ نہایا۔ انتم پردہ دیوے کاج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ راتیں سُتیاں مارے آواز، دِنے جاگدے لئے ملائیا۔ ست پُرکھ نرنجن چلائے جہاز، نام چپو اک لگایا۔ کلجک اتم رچیا کاج، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ غریب نماںیاں دیوے داج، سوہنگ وست جھولی پائیا۔ شاہ سلطاناں میٹے خاک، خاکی خاک کم کسے نہ آئیا۔ کلجک انت کرے وفات، فاتحہ اکو وار پڑھایا۔ ستجک سچ بنائے جماعت، ضامن ہوئے بے پرواہیا۔ کلمہ نبی سُنائے کائنات، کاتب اپنا لیکھ لکھایا۔ امرت پیائے آب حیات، حیاتی سب دی دے بدلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دالیندے رہے خواب، سو خبر رہیا سُنایا۔ پیر پیغمبر کرن آداب، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ کرے کھیل حق جناب، ہر جو اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی ہوئی لاجواب، رسنا جہوا دے نہ کوئی گواہیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا پاپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر، گھر مندرو دیکھ دکھایا۔ گھر گھر ہر جو مندرو کھولے، گرہ گرہ دیکھ دکھائیندا۔ وسنہارا پردے اوہلے، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔

انحد نادى شبد بولے، اگم اگمرا راگ الانیدا۔ نام کنڈے تول تولے، تولنہارا پھیرا پانیدا۔ گرکھ ویکھے بھالے بھولے، بھولے بھاؤ میل ملائیدا۔ لکھ
 چوراسی پائی وچ ڈولے، ڈولے وچ نظر کسے نہ آئیدا۔ گوبند پورے کرے کیتے تولے، کیتا قول بھل نہ جائیدا۔ جن بھگتاں اپنے کندھ چکے ڈولے، بن
 کہار سیو کمائیدا۔ منمکھاں انتم رائے دھرم مارے پولے، اگے ہونہ کوئے جھڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نرگن
 داتا پُرکھ بدھاتا بھگت بنائے اتم ذاتا، ذات اذاتی میٹ مٹائیدا۔ ذات پاتی توڑے ناتا، داتا دان اک جنایا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناسا، ابناسی کرتا پھیرا پائیا۔
 ہر جن میلے بؤہ بدھ بھانتا، بدھ اپنے ہتھ رکھایا۔ بیٹھا رہے اک اکانتا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ سبجک تریتا دواپر دسدا آیا گاتھا، گر اوتار کرے پڑھایا۔
 کلج انتم اپنا سچ سنائے ساکھ، ساتی اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے اپنے گھر، گھر سچا اک گھلایا۔ ساچا گھر ساڈھے تن
 ہتھ، ہر کلجک ویکھ دکھائیدا۔ اندر وڑ چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیدا۔ پنج وکارے پائے نتھ، آسا ترشنا ناچ نچائیدا۔ گرکھ ورلے مارگ دس،
 ساچے دھندے آپے لائیدا۔ آتم پر ماتم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیدا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا گاؤن جس، جس وید پُراناں ہتھ نہ
 آئیدا۔ ساچے سنت مارگ گئے دس، جس جن اپنا گھر دکھائیدا۔ کلج انت گر سکھو آؤنا نتھ، نرگن اپنا راہ جنائیدا۔ سچکھنڈ دوارے کرے اکھ، بھگت
 دوارا آپ بنائیدا۔ کلجک کھیرا ہوئے بھٹھ، پُرکھ ابناسی پندھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، ست چار وکھائے
 اکو گھر، گھر ساچا آپ گھلاییدا۔ ساچا گھر گیا گھل، ہر ستگر آپ گھلایا۔ در کوئی نہ لائے مل، قیمت کرتا کوئے نہ پائیا۔ جو جن آئے بھل، بھلیاں
 مارگ دے سمجھایا۔ گرکھ لکھ چوراسی وچوں کڈھے بھل، پت ڈالی آپ مہکایا۔ ہر جن بوٹا جائے نہ مل، لکھ چوراسی سنمل رہیا دکھایا۔ بھاگ لگے تِس
 ساچی کل، جس گھر گرکھ جننی جایا۔ لوک مات نہ جائے رُل، پُرکھ ابناسی ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیوے مان
 وڈیایا۔ گرکھ میلا ایکا گر، گر ستگر آپ ملائیدا۔ چرن پریتی گئی جڑ، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیدا۔ نام بھگتی نہ رہے تھڑ، بھریا خزانہ جھولی پائیدا۔ ہر جو
 ویکھے چڑھ کے گھر، شبد گھوڑا اک دوڑائیدا۔ وسنہارا اندھیر گھور، پرکاش پرکاش نال ملائیدا۔ پھرنہارا پنج چور، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیدا۔ لگی پریت نبھائے

تور، تٹی پچھلی گنڈھ وکھائیدا۔ گرسکھ اپنے اگے لئے تور، پچھے ہو ہو سیو کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں آپ ملائیدا۔ بھگت دوارا آتم سنگ، پر ماتم ویکھ وکھائیدا۔ بیج سہنجی ویکھ پلنگ، ہر سنگر پھیرا پائیدا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد سیوا لائیدا۔ امرت سروور چڑھے کنگ، نجھر جھرنا دے جھرائیدا۔ دئی دوتی ہوئے ہنگتا ڈھاہے کندھ، بجر کپائی پردہ لاییدا۔ نظری آئے سور سربنگ، گھر وسے سچا ماہیہ۔ آتم سیجا دے اند، اند اند وچ وکھائیدا۔ ساچا ڈھولا گائے چھند، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیدا۔ تیرا میرا چکلیا پندھ، گھر میلا سچ سُبھائیدا۔ سُرَت سوانی نہ ہوئے رنڈ، گرسبھی لئے پرنائیدا۔ گرسکھ خوشی کرے بند بند، بندی خانہ دے تڑائیدا۔ بھگت بھگوان چاڑھے چند، چند چاندنی مکھ شرمائیدا۔ گرسکھاں ملے آپ بخشند، گھر گسبھیر وڈی وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست چار دیوے وڈیائیدا۔ ست چار ملیا موقع، موہ مَجّت آپ جنائیدا۔ کلج انت نہ دیوے دھوکھا، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ سوہنگ منتر دسیا سوکھا، پوجا پاٹھ نہ کوئے جنائیدا۔ جس دھام نہ کوئی پہنچا، پھڑ باہوں آپ بہائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیدا۔ ہر جن تارے باہوں پھڑ، پر بھ اپنی سیو کمانیدا۔ غریب نمانے لائے لڑ، پلو اپنی گنڈھ پوائیدا۔ درس دکھائے اگے کھڑ، نرگن جوت نور رُشنائیدا۔ جو جن سوہنگ اکھر رہے پڑھ، انتم میلا لئے ملائیدا۔ رائے دھرم دا چکے ڈر، چتر گپت نیڑ نہ آئیدا۔ پار برہم پر بھ کرپا کر، اپنی گودی لئے اٹھائیدا۔ گرسکھ لوک مات رہن ہو نڈر، بھے سیس نہ کوئے جنائیدا۔ جس لکھ چوراسی گھاڑن لیا گھڑ، گھر گھڑ ویکھے تھاؤں تھانیدا۔ نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن وچ نہ آئیدا۔ کلج انتم اپنی کرپا کر، نہہکنک ناؤں رکھائیدا۔ گرسکھ ویکھے در در، گھر گھر پھیرا پائیدا۔ برہوں ویراگ اندر ہر جو جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل اک مہان، ہر جن ساچے دیوے دان، داتا دانی دیا کمانیدا۔

نام ندھان دان اٹھ، اتوٹ آپ ورتائیدا۔ گرسکھ خزانہ نہ جائے کھٹ، نکھٹیاں پار کرائیدا۔ پُرکھ اکال گوہند بنایا پُت، گوہند گرسکھ گود بہائیدا۔ ویکھو ساچی مولے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ساچے مان رکھائیدا۔ ہر جن تیرا ساچا مان،

من کا منکا آپ بھوایا۔ تیری مہما گائے جہان، چار چوکڑی وجے ودھایا۔ وشن برہما شو دھیان لگان، نیتز نین نین اٹھایا۔ سُرپت اند کرے کلیان، کروڑ تیتیا خوشی منایا۔ جس دا میلا ملیا سری بھگوان، تس جن ملے درگاہ وڈیا۔ سبکھنڈ بخشے چرن دھیان، چرنودک اکو جام پیا۔ مستک ٹکا لائے آن، رُوپ ریکھ دے مٹایا۔ دُور دُراڈا ملے آن، نرگن اپنا پندھ مُکایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، گر سکھ سبجن لئے جگایا۔ دین دِیالا ہر گوپالا لیکھا جانے ہانیاں ہان، بردھ بال رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ جو بن مانے دو جہان، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، گرگھ سبجن لئے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ گر سکھ سدا جیوت مرے، جیون مرن وچ نہ آیا۔ سیس جگدیش کٹ آپے دھرے، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ اگی کُلاں پھول پھڑے، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ مات پت بھین بھائی چاچے تائے جو رہن لڑے، ویلے آنت لئے ملا۔ نام کنگن وچ جڑے، باہر نکل کوئے نہ جایا۔ بن تندویں ڈوریوں آپے پھڑے، پھڑنہارا دس نہ آیا۔ گرگھ تیرے کاج سرے، جس دا سیس سنگر اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد کھیل دکھایا۔ شبدی مارے شبدی رکھے، رکھنہار اک اکھوانیندا۔ جگت کُٹمب سارا وسے، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ نہ کوئی رووے نہ کوئی ہسے، شبدی ماتا میل ملائیندا۔ کوڑی کرپا جگت پھسے، پھاسی سب دے گل لٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھیں ونڈے اکو حصے، حصہ ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ گرگھ لتھا ویکھے سیس، سیس دھڑ ونڈ ونڈایا۔ کرے کھیل ہر جگدیش، جیون جگت رہیا سمجھایا۔ کلجک لکھ چوراسی پیس لیا پیس، بن گرگھیں بچ کوئے نہ جایا۔ رائے دھرم تپاونہارا تتی سیکھ، سلاکھاں سب دے ہتھ پھڑایا۔ جس گھر وچ گایا سوہنگ گیت، سرون سُننہارا جنم مرن وچ نہ آیا۔ تیرے مات پتا بھین بھائیاں چاچیاں تالیاں تیرے نال رکھی پریت، پریت نال پریت لئے پرنایا۔ صدی یسویں ساریاں مل کے گاؤنا اکو گیت، گیت گو بند الا۔ جس گر سکھ ملیا سچا میت، سو متراں رہیا ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر دھڑ دھڑ سر نہ بھو چکا بھے ڈر، جنم مرن مرن جنم اپنے ہتھ دکھایا۔

☆ ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دوست پُرا ضلع گرداس پُرا ☆

کھج تیرا ویلا وقت، ہر ویکتی آپ جنائندا۔ نو نو ناتا تے بوند رکت، لکھ چوراسی بھو چکانندا۔ ترے گن مایا ساڑے جگت، اگنی تت نہ کوئے
 بُجھائندا۔ کوڑی کریا اپنا پورا کرے فرض، مایا متا میل ملائندا۔ پاربرہم ابناسی کرتا ہر جن ویکھے ساچے بھگت، بھگون اپنی دیا کمائندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار پنڈھ مکائندا۔ کھج تیرا انت اندھیرا، نو نو نظر نہ آئی۔ پُرکھ ابناسی پائے پھیرا، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ پروردگار آیا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پائے گھیرا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سنت سجن ویکھے کیہڑا کیہڑا، لکھ چوراسی پھول
 بُھلایا۔ گھر گھر دے جھوٹا جھیرا، مایا متا کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھج تیرا اندھیرا اندھ،
 چاروں کُنٹ چھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش آتم بھلے پرمانند، نجانند نہ کوئے وکھائیا۔ رسنا جھوا مٹی دند ڈھولا گان چھند، شہنشاہ
 نظر کسے نہ آئی۔ لکھ چوراسی جُون اجُونی جیرج اند، اُتبیج سیتج ڈیرہ لایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا ونڈی ونڈ، ہر منتر نام نہ کوئے درڑایا۔
 سچ پرکاش نہ کوئے چند، چوداں طبق اندھیرا چھایا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد چار یاری ہوئی ننگ، الفی تن نہ کوئے وکھائیا۔ گر اوتار چار کُنٹ دہ دشا ویکھ
 وچار ہر سرن سرنائی رہے منگ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ کھج انتم ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک تیری اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سنایا۔ کھج تیرا انتم ویلا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائندا۔ جھگڑا پیا گر گر چیل، چیل نظر کوئے نہ آئندا۔ بھگت
 بھگونت گرکھ ورلے کرے میلا، مل اپنا رنگ وکھائندا۔ دو جہاناں سجن سہیلا، سگلا سنگ آپ ہو جائندا۔ سچکھنڈ وسے دھام نویلا، مقامے حق ڈیرہ
 لائندا۔ آپے جانے اپنا وقت ویلا، وار تھت نہ کسے جنائندا۔ لکھ چوراسی گھلے دھرم رائے دی جیلا، کھج انتم پنڈھ مکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائندا۔ سچ سندیسہ ایکنکار، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ زرنجن بھو کھلایا۔ آد زرنجن ہو اجیار،
 ابناسی کرتا رہیا سمجھایا۔ سری بھگون دے ہلار، وشن برہما شو اٹھایا۔ پاربرہم پرہم ہو تیار، ترے بھون ویکھے تھاؤں تھانیا۔ برہم نیتز دے اگھاڑ، ایش

جیو پردہ لاہیا۔ لکھ چوراسی چبائے اپنی داڑھ، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ ویکھنہار بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی رہیا سائی۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، اُچے ٹلے
 پر بت سمند ساگر کھوج کھوجائی۔ ہر جن میلے سچ دوار، در دروازہ اک جنائی۔ غریب نوازا ہو تیار، غریب نمانے گود اُٹھائی۔ شبد اگئی دے ہلار، حجرہ حق
 اک دکھائی۔ لاشریک پروردگار، مرید مُرشد لئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک لیکھا رہیا مکائی۔ کلجک
 انتم ویکھ حال، ہر جو ہر ہر آپ جنائیدا۔ پھرے دروہی انتم کال، کال نگارہ اک وجائیدا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیدا۔
 چوواں لوک آئے زوال، چوواں طبق نہ کوئے بچائیدا۔ کایا مائی پنج تت اگنی لگے کھال، خالق خلق آپ جلائییدا۔ بن ہر بھگت گرہ وجے نہ کسے تال، انحد
 نادى ناد نہ کوئے سنائییدا۔ چار کُنٹ ہوئے ویران، کلجک ویری پھیرا پائییدا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ رہے نہ کوئے نشان، نشانہ سب دا آپ مٹائییدا۔
 انسان روپ بنائے حیوان، ہوا سب دی آپ بدلائیدا۔ کرے کھیل نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے دھر فرمان، دھر
 دی بانی آپ سنائییدا۔ حق حقیقت کرو پہچان، بے پہچان آپ سمجھائییدا۔ دوئے جوڑ کرو سلام، سلام علیکم ایکا گھر دکھائییدا۔ دوئے بندھن رسنا کہو ستنام، منتر
 ست ست پڑھائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک لیکھا آپ چکائییدا۔ کلجک تیرا لیکھ مکاؤنا، سو پرکھ زرنجن آپ جنائی۔ چوتھے جگ
 ڈیرہ ڈھاؤنا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائی۔ گرکھ وِلا آپ جگاؤنا، جس اپنی دیا کمائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پاربرہم میل ملاؤنا، میل ملاواں ایکا تھائییدا۔
 دُئی دوتی ہوئے ہنگتا مایا متا پردہ لاہنا، بحر کپائی توڑ تڑائی۔ ہنگ برہم مم ایکا گھر دساؤنا، اوانگ سوہنگ روپ درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجک تیری جڑ اُکھرائی۔ کلجک تیری اُکھڑے جڑ، سوہنگ چلہ ہتھ اُٹھائییدا۔ سچکھنڈ نواسی دھر درگاہ آپے کھڑ، بے پرواہ ویکھ دکھائییدا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر سَتجک تریتا دواپر وچھڑے لئے پھڑ، نام ڈوری اک بندھائییدا۔ آد جگاد جگا جگنتر لکھ چوراسی جیو جنت جس گھاڑن لیا گھڑ، گھڑن بھنن اپنے ہتھ
 رکھائییدا۔ نش اکھڑ وکھڑ بودھ اگادھ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس اکھڑ لیا پڑھ، سونش اکھڑ روپ دکھائییدا۔ کاغذ قلم شاہی گئی ہر،
 سمند ساگر نیز نیناں نیر وہائییدا۔ بناسپت بھار اٹھاراں گئی سڑ، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنائییدا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اند پر بھ سرنائی ڈگے دڑ، آگے

سیس نہ کوئے اُٹھائیدا۔ ترے گن مایا پنج تت اپنا بل گئی ہر، من مت بدھ سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا آوے
 ڈر، بجھے اور نہ کوئے ہٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک تیرا انت کرائیدا۔ کلجک انتم مارے دھاہ، نیتزیناں
 نیر وہائیا۔ چاراں یاراں رہیا دھیا، نیتزین نین اُٹھائیا۔ محمد ملے در آ، در دروازہ رہیا کھلایا۔ عیسیٰ تنگے تیرا راہ، اُچے ٹلے ویکھ وکھایا۔ موسیٰ پکڑے تیری
 بانہ، کوہ طور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجک انتم رہیا اڈیک، نیتزین نین اُٹھایا۔ میرا ویلا
 انت نزدیک، پندھ نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم بن گئے سرب شریک، گھر گھر شرکت رہیا وکھایا۔ پروردگار نشانہ ملے نہ کوئے ٹھیک، لکھ
 چوراسی ٹھیکر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا آپ جنایا۔ کلجک کوڑا کر وچار، وچار وچار نال ملائیا۔ چوتھے جگ آئی ہار،
 چوکا کم کوئے نہ آئیا۔ اک اکلا ایک اونکار، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ دوجی قدرت کر تیار، تیجے نین رہیا درسائیا۔ چوتھے پد بھگت پیار، پنچم میلا سچ
 سُبھایا۔ چھیویں چھپر چھن کر تیار، ست ستوادی بیٹھا آسن لائیا۔ اٹھاں تتاں مارے مار، نو در ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دسویں کھیل کرے پار، اک دس
 وجے ودھائیا۔ دو دس سانجھیاں، تن دس بھو رہیا کھلایا۔ چار دس نس نس، چوڑاں لوکاں ڈیرہ ڈھایا۔ پنج دس ہس ہس، گرگھ سجن رہیا ملائیا۔ چھ دس
 ہو دس، سولاں اچھیا پور کرائیا۔ ست دس آپے ڈھٹھ، اپنا مان مٹایا۔ دس اٹھ بنٹھے گٹھ، بھگتی بھگتاں ہتھ پھڑایا۔ دس نو نوں کھنڈ پر تھی رہیا بھو،
 دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ دس دس بیس کرے کھیل ہر جگدیش، راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کھیس، سیس اپنے چھتر جھلایا۔ کلجک تیری انت حدیث، فاتحہ
 پڑھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ جنایا۔ کلجک انتم بڈھا شیخ، درساچے سیس جھکائیدا۔
 پروردگار نیتز کھول ویکھ، ہوئے نمانا منگ منگائیدا۔ میری مٹدی جائے ریکھ، لیکھا نظر کوئے نہ آئیدا۔ لمی داہری کھلڑھے کیس، گل پڈو ایکا پائیدا۔
 پُرکھ اکال دین دیال آگے ہو جا کے ویکھ، گر دسمیش دہ دشا بھو چکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیدا۔ بڈھا شیخ
 پھڑ ڈنگوری، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ انت کرے بھڑی بھڑی، دُور دُراڈا مارے دھاہیا۔ لکھ چوراسی ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کوئے وکھایا۔ پر بھ جو

تیرے ہتھ میری ڈوری، جوں بھاوے لے چلائیا۔ کیتی مات ٹھگی چوری، تیرے حکمے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملی اک سرنائیا۔ بڈھا شیخ ہوئے مولانا، مولا اکو اک دھیائیا۔ جگت کتاب ویکھ قرآنا، گرہ کایا کعبہ پھول بھلایا۔ چوداں طبق کھیل مہانا، سبق اپنا آپ پڑھائیا۔ کھیلیا کھیل دین اسلاما، صاحب سر تیرا حکم منایا۔ انتم گھر گھر بھلائی کلاما، کلا نبی نہ کوئے پڑھائیا۔ موہے بخش میرے اماما، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا پاٹا چیر تیر نہ کوئے پجامہ، کلا سیس نہ کوئے لکائیا۔ حضرت دے اک پیغام، پیغمبر نظر کوئے نہ آئیا۔ شاہ سلطان سچے راما، رحمت تیری منگ منگائیا۔ نیز ویکھ سری بھگوانا، بے حال دے دھائیا۔ تیرا بھلیا اک لکانا، لکا مستک کوڑا لائیا۔ چار ورن جنایا گانا، اٹھاراں برن کری لڑائیا۔ انتم منا پیا بھانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تختوں لہندا جاندارا رانا، سر تاج نہ کوئے لکائیا۔ سب نوں بھلیا پینا کھانا، خاکی خاک رہے دکھائیا۔ پرگٹ ہو یا ہر مہربانا، مہربان پھیرا پائیا۔ میں بڈھا انت انجانا، بالی بڈھ نہ کوئے چترائیا۔ پر بھ ساچا دس لکانا، جس گھر تیرا درشن پائیا۔ لوک مات آیا بن مہمانا، جگت مہمانی رہیا کھائیا۔ انت انت پیا پچھتانا، پچھے نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلج کوک کوک سٹائیا۔ کلج کوکے کرے پکار، پر بھ اگے حال سٹائیندا۔ جگ چوکڑی اتری پار، پار اٹارا تھ بن نہ کوئے کرائیندا۔ پھر پھر گئے تینی اوتار، بھگت اٹھاراں سیس جھکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگدے گئے دیدار، دید عید چند چٹھائیندا۔ چار یار بن پنہار، سیوک ساچی سیو لگائیندا۔ لیکھا جان گر اوتار، نانک گو بند رنگ رنگائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر ویکھیا وارو وار، کلجک ویلا انتم آئیندا۔ میں ڈگا منہ دے بھار، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھائیندا۔ چاروں گنٹ آئی ہار، جت روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ کر کرپا دے دیدار، چرن کول دھیان لگائیندا۔ میں مورکھ موڑھ گوار، مت ہن سیس جھکائیندا۔ توں سب داسا نچا یار، غریب نہائیاں گلے لگائیندا۔ پت پاپی دیویں تار، دشت ہنکاری آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ در واسطہ دتا گھت، دوئے دوئے جوڑ کرے نمسکاریا۔ میری انتم سکی رت، ت نظر کوئے نہ آ رہیا۔ لکھ چوڑا سی بھلی برہم مت، من مت گیر چلا لیا۔ رہن نہ دتا دھیرج جت، ست سنتو کہ نہ کوئے رکھا لیا۔ نار کنت ستھر بیٹھے گھت، ساچا ستھر نہ کسے ہنڈا لیا۔ کوڑی کریا نیج بیجیا وت، کلجک انتم سنمل رکھ لہرا رہیا۔

ناتا تھاتیر تھ تھ، سر سرور سر نہ کوئے جنا لیا۔ گردوار مندر مسجد مٹھ، دھرم ڈیرہ نہ کوئے کھا لیا۔ سب دا بیڑا ڈوبیا نٹھ نٹھ، اپنا پنڈھ مکا لیا۔ آنت
 تیرے دوارے گیا ڈھٹھ، چرن سرن سیس جھکا لیا۔ سچ سندیسہ دے مت، بے متی آپ جنا لیا۔ ویلے انتم رکھ پت، اک تیری اوٹ رکھا رہیا۔ آگوں
 کہے پُرکھ سمر تھ، سچ سندیسہ اک سنا لیا۔ جن بھگتاں چرنیں جا کے ڈھٹھ، جنہاں تیرے وچ میرا درشن پا لیا۔ میں ہویا بھگتاں وس، ڈوری بھگتاں ہتھ
 پھڑا رہیا۔ اوتھے میرا کوئی نہ چلے وس، سری بھگوان آپ سمجھا رہیا۔ پریم پیار اندر گیا پھس، آنت باہر نہ کوئے کڈھا رہیا۔ میں گرسکھاں وکیا ہٹ،
 دوجی قیمت نہ کوئے رکھا لیا۔ ہر جن تیرا دکھڑا دین کٹ، بن دردی درد وندا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنا لیا۔ سچ
 سندیسہ سُن کے گیت، کلج اکو خوشی منایا۔ ناتا تھ مندر مسیت، بن بھگتاں پر بھ جو ہتھ کسے نہ آئیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، چوداں طبق دین دھایا۔
 نرگن بدلن آیا ریت، سرگن دے آپ سمجھایا۔ گوہند کرے کھیل انڈیٹھ، پُرکھ اکال وجے ودھایا۔ صاحب سلطان ساچا میت، سنگر اپنا پھیرا پائیا۔
 سچھنڈ نواسی اک انیت، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھایا۔ جن بھگتاں کیتا تھانڈا سیت، امرت میگھ اک برسایا۔ چرن کول بندھائے پریت، پریتوان اکو ماہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنا لیا۔ کلج اٹھ اٹھ تگے راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ کون دوارے ملے ملاج، بھگت بھگونت رہیا
 جگایا۔ اکو دیوے سچ صلاح، میرا بیڑا پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا سنا لیا۔ کلج ویکھ انتم دھار، دھرنی دھرت دھول
 جنا لیا۔ کریا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ ست ستوا دی ہو تیار، برہم برہادی کھوج کھوجایا۔ آد جگادی اک اوتار، جگ جگ ویس وٹایا۔ کلج
 آنت ہو تیار، نہکنا ناؤں رکھایا۔ شبد ڈنکا اپر اپار، دو جہاناں آپ سنا لیا۔ ساچا بنک کر تیار، بھگت بھگوان دے وڈایا۔ چھتی جگ دا قرض اُتار، گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں دے سمجھایا۔ لیکھا مگے وارو وار، سچج تریتا دوا پر کلج بھل کدے نہ جایا۔ وشن برہما شو بیٹھے چرن سرن کرن نمسکار، نیتز نین
 سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوتھے کرے سچ وہار، سنگر سچا شہنشاہیا۔ تیرا لیکھا دے نوار، بھلیکھا بھگتاں کولوں کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دوارا اک جنا لیا۔ سچ دوارا ویکھ اٹل، اٹل آپ جنا لیا۔ لکھ چوراسی کر کے ول چھل، پُرکھ ابناسی آپ بنائیدا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، نہچل اپنا

ڈیرہ لائیندا۔ دُھر در گاہی سندیہ گھل، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ لہنا دینا چکے تیرا کلج کل، کالکھ کُگا آپ دھوانیندا۔ جن بھگتاں دی دھوڑی مستک مل،
 مریوت روپ وٹائیندا۔ چوٹی پر بت سمند ساگر اُچے ٹلے جان ہل، ہلکاسب دا بھار کرائیندا۔ کوڑی کریا دھرم راج لاہے کھل، آگے ہونہ کوئے بچائیندا۔
 پاربرہم ابناسی کرتا نرگن سرگن لوک مات چلائے شبدی ہل، سب دی جڑ اُکھڑائیندا۔ ویکھے کھیل گھڑی پل، تھت وار نہ کوئے جنائیندا۔ انتم تیرا میٹ سل،
 سبج ساچا آپ لگائیندا۔ غریب نہانیاں وچ جائے رل، رل مل اپنی خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا آپ
 چکائیندا۔ سب دا لیکھا مکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت ویس وٹایا۔ جگ چوکڑی منتر جاپ، نمو نمو سمجھایا۔ شاستر
 سمرت وید پاٹھ، چوڑاں ویدیا کرے پڑھایا۔ سر سرور تیر تھ تاٹ، جل دھارا روپ وکھایا۔ گر اوتار دے دے دات، لکھ چوڑاسی جیو سمجھایا۔ پیر
 پیغمبر سجن ساک، سگلا بندھن پانیا۔ نرگن سرگن پاکی پاک، پُنیت پتت ویکھ وکھایا۔ ورن برن ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ بُدھ مت من
 دیوے پنج تت سوغات، ترے گن مایا جوڑ جڑایا۔ رُوس کھیل تماش، سورج چن کرے رُشایا۔ دھرت دھول کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔
 جیرج اند سازن ساز، اُتبھج سبتج رنگ رنگایا۔ سبج تریتا دواپر کلج رچ رچ کاج، جگ جگ اپنا حکم منایا۔ دھرم دوارے دیوے راج، رائے دھرم مان
 وڈایا۔ چتر گپت دے حساب، لیکھا سب دا ہتھ پھڑایا۔ لاڑی موت بندھائے نات، ناتا سب دا آپ جڑایا۔ جگ جگ جن بھگتاں پچھے آپ وات، ہر
 جو بنے پتا مایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کاڈھ، سنگر اپنی گود بہایا۔ دو جہان لڈائے لاڈ، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہایا۔ نام انملا دیوے دات، تول ترازو نہ کوئے
 تُلایا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، مات گرہ پھند کٹایا۔ گر سکھ وکے نہ کسے ہاٹ، سنگر اپنے ہٹ وکایا۔ انتم وکھائے اکو ذات، برہم پاربرہم سماپا۔ کلج
 تیرا لیکھا ڈونگھے کھات، کھاتہ تیرے نین وکھایا۔ تیری اچھیا ہوئی نار کمذات، کلکھنی اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، بھگت بھگوان آپ ملاپا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر مندر آپ وسائیندا۔ کلج انتم کھولے در، در دروازہ آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے سجن پھر، گر
 سنگر میل ملائیندا۔ کایا ڈونگھی کندر وڑ، وڑ وڑ اپنا رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوڑاسی رہی سڑ، اگنی اک نہ کوئے بُجھائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگوان رل، رل مل اپنی

خوشی منائیندا۔ پورب جنم دا دیوے پھل، بھل بھلواری آپ مہکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھے رہیا گھل، انتم اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی دیوے دان، داتا اپنی دیا کمائیندا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ اٹھ پندٹی ضلع گرداس پور ★

سانگو پانگ تیرا ٹٹا مان، تخت نواسی آپ تڑایا۔ سہنسر مکھ باسک تشک گر لان، رو رو نیتز نیر وہایا۔ لوک مات ملیا مان، گرکھاں ہر ہر آپ دوا یا۔ جڑ ہلی دو جہان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ گر اوتار سرنی ڈگے آن، گل واسطہ پلو پایا۔ اٹا ہویا زمیں اسمان، چو داں طبق دین دھایا۔ کریا کھیل وشنو بھگوان، جس دا وشا ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیجا ساچا تخت وڈیایا۔ ساچی سیجا بنیا تخت، ہر سنگر آپ بنایا۔ اپنا سیس دے کے پہلوں دھرت، دھڑا بھگتاں پھیر بنایا۔ اپنے سیس تاج جڑے جڑت، ہیرے لال مانک موتی جوت سوائیا۔ وشنو سانگو پانگ تیج ہنڈھائی چھوٹی، گر سکھ آسن دے وڈیایا۔ کرے سیوا تیڑ رکھ لنگوٹی، تن بستر نہ کوئے جھہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر بنک اک سہایا۔ چرن مستک اکو جوت، سیس جوت جگت سوائیا۔ چرن مستک اکو کوٹ، گر مکھ مندر روپ وٹایا۔ سیس چرن اکو اوٹ، چرن اوٹ سیس رکھایا۔ پاربرہم ابناسی کرتا نرگن سرپ جن بھگتاں اُتے ہویا آپ موہت، موہ مجت کھیل کرایا۔ لکھ چوراسی خالی کیتی پھوک، جوتی کسے وچ رہن نہ پایا۔ غریب نمائیاں بخشے اکو اوٹ، اوٹ آسرا اک جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چرن سیس مستک رنگ، وشنو کچھی اکو منگ، لیکھا جانے سورا سربنگ، لال لال رنگ اک رنگایا۔ کچھی کہے وشنو بھگوان، کی ایہہ کھیل رچایا۔ آد ملیا مینوں دان، میری ہتھیں چوڑا پایا۔ میرا جو بن نوجوان، نظر کسے نہ آیا۔ میں تیری اک رکان، در بیٹھی سیس جھکایا۔ توں صاحب میرا سچ سلطان، سد اپنا سنگ رکھایا۔ کلج انتم ویکھ ہوئی حیران، توں کیڑا ویس وٹایا۔ غریب نمائیاں پچھے پھرے بھگوان، لوک لچیا آپ مٹایا۔ چرناں اُتے رکھ چرن دیویں آپ پہچان، اپنی چرن دھوڑی

گرمکھاں جھولی پایا۔ بھڑی میری سنجھی ہوئی دکان، درگاہ وست نہ کوئی رکھایا۔ کرکپا دس نشان، جس دوارے بیٹھا اپنا رنگ چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی
 حکمران، انگلی نال رہیا سمجھایا۔ اٹھ سلکھنی مار دھیان، کچھی تیرا وقت چکایا۔ بھگتاں بھگونت ملیا سچا کاہن، گھر گویا اک ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد اپنا بھو نہ کسے جنایا۔ تیر لنگوٹی ڈھائی گز، گرہ گرہ ناپ نہایا۔ اپنا پردہ نرگن کج، سرگن ہوئے سہایا۔ تخت
 سنگھاسن بہے سچ، ہر سجن بے پرواہیا۔ جن بھگتاں درس کرے رنج رنج، اپنی ترکھا بُجھایا۔ سیوا کرے بھج بھج، بھاوی رہیا مٹایا۔ نیتزیکھے ساچا جج،
 جُجرہ اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیر لنگوٹی پنج ہتھ، پنجاں ویکھ وکھائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سرتھ،
 سمگری اپنی آپ جنائیندا۔ شکر دھن دوار گائے جس، سوہلا سو سو آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ تیر
 لنگوٹی ساڈھے ست فٹ، ڈھاکن کو پت اک اکھوایا۔ دو جہاناں رہیا لٹ، تن اپنا پردہ لاہیا۔ بھگتن گودی رہیا چک، چک چک خوشی منایا۔ کھیلے کھیل
 لک لک، نظر کسے نہ آیا۔ اپنیاں آپے رہیا بچھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ننگی پیریں ہتھ نہ کچھ، کھیری گرمکھ رہیا اٹھایا۔ سیس نوائے جھک جھک، اپنا مان
 مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیر لنگوٹی گرہ چالی، چالی سب دی آپ پوائیندا۔ کرے کھیل ہتھاں خالی،
 خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے آپ دلالی، بن وچولا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان جوت اکالی، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ در درویش بنے در پالی،
 ہلت پلت سیوا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ تیر لنگوٹی بٹھے انج، نایا صفر رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں کایا
 دھرتی آپے سنج، نام بوٹا اکو لایا۔ آپ بنائے اپنی وینت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو لنگوٹی دے وڈایا۔
 اک لنگوٹی ویکھے چھوٹی، چھوٹا اپنا روپ وٹائیندا۔ بند کرے اندر نرمل جوتی، جوت جوت نال ملائیندا۔ سرٹ سبائی رہی سوتی، ستیاں ہر جو کھیل
 کرائیندا۔ جن بھگت بنائے اپنے گوتی، گوت اپنی وچ ملائیندا۔ سیوا کرے در بردا بن کے بالن ہتھیں جھوکی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی کرنی آپ کمایا۔ اک لنگوٹی بٹھے بھوتھا، گنڈھ اپنے ہتھ پوائیا۔ دو جہان کرے تھوتھا، فرنا کوئی رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن دیوے ہوکا، تھم حق اک

جنائیا۔ پہلی وار ملیا موقع، لوک مات بھیو چُکائیا۔ نرگن زرویر آپ پھنچا، پر م پُرکھ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، اوکھی گھاٹی نہ کوئی چڑھائیا۔ ویلے آنت نہ دیوے دھوکھا، دھواں دھکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ آپ سائیا۔ بھگت گڑمائی ہويا ویلا، ہر ملنی آپ کرائیا۔ بن وچولا سجن سہیلا، جگ وچھڑے رہیا ملایا۔ سیوا کرے گرو بن چیلا، چیل گرو روپ دکھائیا۔ نگئی پیریں پھرے اکیلا، منزلو منزلی پندھ مکائیا۔ ویکھو گرکھاں دے ملن دا ویلا، بن مندر مسجد مٹھ رہیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گنڈھ پوائے آپ، بھگتی ناتا جوڑ جڑائیندا۔ بنیا وچولا پر بھ جو آپ، دوجا بھگت نہ کوئی رکھائیندا۔ پہلوں بنے بھگت آپ، ترشنا جگت بُجھائیندا۔ پھیر بنیا آپ ساک، گرکھاں جوڑ جڑائیندا۔ گوبند تیرا پورا کرے پہلا واک، کیتا قول بُھل نہ جائیندا۔ سرسے کنڈے دتی دات، کلجگ انتم حرص مٹائیندا۔ پُرکھ اکال پرتپالے ویکھے مار جھات، جنگل جنگل جوہ روپ وٹائیندا۔ جتھے کوئی نہ پچھے وات، اوتھے تیری اوٹ دسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلّا آپ ملّائیندا۔ میلن آیا سری بھگوان، جگت بندھن رہیا پائیا۔ گرکھ گر سکھ آپ پچان، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ ہر بھگت ویکھو مار دھیان، دھی پُت ناؤں دھرائیا۔ سوہرے پیسے کھیل مہان، ہر خالق رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت بندھن جگت تڑائیا۔ جگت بندھن توڑ، ناتا اِکو اِک جنائیندا۔ ماجھا دوآبہ اِکٹھے کیتے تور، تُرت اپنا کھیل دکھائیندا۔ کسے نظر نہ آئے ہور، ہوکا دے دے آپ جنائیندا۔ سیس تاج جو رکھیا بانکے شوہر، سوشہنشاہ لیکھا پور کرائیندا۔ جموں مالوا جے چاہو لوڑ، لکھ حال پھیر سٹائیندا۔ تخت چڑھ کے پکڑے ڈور، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن سنگ ملّائیندا۔ ہر جن ویکھو ہر جن آیا، اپنا پندھ مکائیا۔ پُرکھ ابناسی ترے گن لائے مایا، پردہ رہیا اُٹھائیا۔ وچوں اِکو نظری آیا، سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی منگن رہیا منگائیا۔ سگن منائے سگلا سنگ، ہر سگلی ویکھ دکھائیا۔ بن وچولا سورا سربنگ، سُر تی سُر ت شبد گڑمائیا۔ لال سنگھ دوارے پہلوں منگی منگ، پر بھ وچولا پچھے رہ نہ جائیا۔ پُرکھ ابناسی سب دی چولی رہیا رنگ، رنگن آیا سچا ماہیا۔ لالو تیری پچھلی بُکھکھ ننگ، آنت رہیا مکائیا۔ تیرے گھر دا اِکو ڈنگ، ڈنکا دو جہان وجائیا۔ ڈھائی گز ڈھکے اپنا ننگ،

نگی کرے سرب لوکائی۔ پُرکھ ابناسی کھیل کرے بن ملنگ، ملما سب دا دیوے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن جن ہر سنگ رکھائی۔
 ہر جن ویکھو بھائی بھائی، بھنیا بھیناں میل ملائیدا۔ گرکھ میلا گرکھ چائیں چائیں، گر سنگر آپ کرائیدا۔ اک دُجے دیاں پکڑو باہیں، پھڑی بانہ نہ کوئی
 جھڈائیدا۔ اندرے اندرے کایا مندر پریم پیارے بنو راہی، رہبر ساچا راہ جنائیدا۔ آگوں ملے سچا ماہی، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ دواہ ماجھا کوئی بھلے
 ناہی، گرکھاں پچھلی بھل سرب بخشائیدا۔ کلجک انتم بوٹا بلے ناہی، پھل اپنی ہتھیں لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن لاگی لاگن سیو
 کمائیدا۔ لاگن لاگی بنیا ناہی، جھیور چھیبہ آپ اکھوائیا۔ براہمن سانی بنے گوسائیں، گوہند اپنا پھیرا پائیا۔ غریب نمانیاں پکڑے باہیں، پھڑ باہوں گود
 اٹھائی۔ سچکھنڈ لے جائے چائیں چائیں، کھیڑا اک دکھائی۔ ایک گھر وسائے دھی جوائی، کُرم کُرمائی آپ کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہر سنگت
 دیون آیا آپ ودھائی، وادھا اپنے ہتھ رکھائی۔ وادھا ودھے ودھے پیر دھی، نیہہ سنگر آپ رکھائیدا۔ پرہلا د پچھے بن کے آیا کیری، گرکھاں پچھے اپنا
 رُپ وٹائیدا۔ کرے کھیل بے نظیری، نظر نہ کسے دکھائیدا۔ گرکھ ملن دا وقت آخری، آخر اپنا میل ملائیدا۔ جہنوں کہندے پر بھ ملے تقدیری، بن
 تقدیروں تقدیر بنائیدا۔ داتا دانی گنی گھیری، غریب نمانے گلے لگائیدا۔ پریم پیار دی دے کے نام زنجیری، کڑی کڑی نال پھسائیدا۔ آپ کٹدا رہیا
 دیکیری، گرکھاں دُکھ اٹھائیدا۔ آپ کٹدا رہیا فقیری، در در گھر گھر الکھ جگائیدا۔ گرکھاں دیندا رہیا امیری، نیتر نین نین اٹھائیدا۔ گوہند چھڈنی اپنی
 پیری، پتا پوت بھیٹ چڑھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن جن ہر جن نال ملائیدا۔ سچ دسو ملوگے نال، ہر ملنی آپ کرائیا۔ سچ دسو
 بنوگے لال، بن تہاڈے پُت نظر نہ آئی۔ سچ دسو سُنوگے حال، مُرشد مُریداں حال سُنائی۔ سچ دسو چلوگے نال، جتھے کوئی نہ جائے پاندھی راہیا۔ سچ
 دسو لوگے بھال، لہبیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ سچ دسو منوگے سوال، خالی جھولی تہاڈے آگے ڈاہیا۔ سچ دسو پریم پیار دی گھالنا لوگے گھال، گرکھ گرکھ نال
 پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھن آیا سچا ماہیا۔

گرگھ کدے نہ ہوئے مُردا، مُرشد اپنی گود اٹھایا۔ گرگھ کدے نہ بیڑا دُدا، سَنگر تارے پھڑ پھڑ بانہیا۔ گرگھ شُوہ دریائے کدے نہ رُڑھدا،
 سَری بھگوان نیا نام چٹھایا۔ اکھیں ویکھو گِڑا گڑدا، کرتا کی کی کھیل رچایا۔ لیکھا جانے دُھر دے پردا، دُھر مستک ویکھ دکھایا۔ سرشٹی ویکھے پورن پھردا،
 پرَم پُرکھ پرَبھ نظر کسے نہ آیا۔ جَگ جَگ رکھے اپنا پردہ، پرتپالک وڈ وڈایا۔ گرگھ اندر رکھے اپنا آپ ٹھردا، سینے نال سینہ لایا۔ ویکھو کَلج گِڑا گڑدا،
 لیکھا گرگھ ہتھ پھڑایا۔ سَنجگ چرن دوارے آوے رُڑدا، دوئے جوڑ سِیس جُھکایا۔ نیتز نین نیر کرنا کرنا کردا، کیرت کیرنا اپنا دے سُنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا اک ایتیا، کھیل بھگتاں ہتھ رکھایا۔ گرگھ کدے نہ جائے مر، جنم مرن وچ نہ آیا۔ پُرکھ ابناسی جس دی سیوا
 رہیا کر، سو ہر جن درگاہ ساچی وسے تھائیں تھانیا۔ جنہاں کولوں پُرکھ اکال رہیا ڈر، سر اپنے بھے رکھایا۔ دُور دُراڈے اِکٹھے کرے باہوں پھڑ، پھڑ باہوں
 میل ملایا۔ سر اپنیاں پٹاں اُتے دھر، دھرنی ناتا دے تڑایا۔ جنہاں پچھے گوہند بھانا گیا جر، سو گوہند آیا ماہیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں نرُگن
 نکیاں وڈیاں دیوے ور، جنہاں بخشی چرن سرنا یا۔ دوس رین در دوارے بن سیوک پانی رہیا بھر، چاکری چاک اک کما یا۔ اپنے سِیس پلو بندھا لڑ، کئی
 اپنے ہتھ رکھایا۔ لہنا دینا چُکائے گھر گھر، اپنا آپ تجایا۔ ہو کے نمنا گرگھیں اندر گیا وڑ، بھڑی بھڑی دے دُہایا۔ آو سَکھو پھڑو لڑ، پُرکھ ابناسی آیا
 بے پرواہیا۔ مار چھال چھاتی اُتے جاؤ چڑھ، ملے مان جگت وڈایا۔ جنہاں اپنا آپ دتا ہر، سو ہر کی پوڑی رہیا دکھایا۔ دھیاں پتر سارے جاؤ بن، پتا
 آیا بن کے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے سیو ساچا ہر، گرگھ ساچے سنگ رکھایا۔ گرگھ کدے نہ رووے، نیتز نین نیر وہایا۔
 پرَبھ چرن دوارے دُرم ت میل دھووے، مکھ اُجل مات کرایا۔ نیتز ویکھو گرگھ گرگھ جیہا ہووے، گر اپنے لاگے نیوں نیوں پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سگن رہیا منایا۔ گرگھیں نال منائے سگن، سگلا سنگ دیا کما یا۔ آر پار لگے اکو لگن، لہنا دینا سرب
 چُکایا۔ جوں سَنگر گُرسکھاں ویکھ رہے مگن، توں گُرسکھ سَنگر مگن رکھایا۔ آپ سڑیا پہلوں اگن، گرگھیں اگن رہیا بُجھایا۔ دو جہان دِپیک جگن، پُرکھ
 اکال تیل باقی اکو پائیا۔ اپنی ہتھیں کا یا بھانڈے آیا مانجن، پوچ پچائے سچا ماہیا۔ لالو لال بنایا ساجن، کیشن سَنگھ گھر وجے ودھایا۔ گرگھ سارے بنو

آندھن گوانڈھن، ناتے ناتیاں نال جڑائیا۔ ہیر وچاری کی سار جانے رانجھن، گل بیٹھی گلوکڑی پایا۔ دین دیاں غریب نوازن، غریب نمائیاں ہوئے
 سہائیا۔ انتم رکھن آیا لاجن، لوک لاج آپ گوائیا۔ دھن گرسکھ دھن ہر سنگت ہوئے وڈ بھاگن، جس دوارے وڈ بھاگی اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ملائے ساچا گھر، در در گھر گھر وچے ودھائیا۔ وچے ودھائی گھر سخی، سجن پایا میت۔ جس پت مات رکھی، سولیا اک اتیت۔
 سرشت سبائی رہی ہکی بکی، کون ڈھولا گائے سوہنگ گیت۔ چار کھانی انتم تھکی، ناتاٹیا مندر مسیت۔ گرگھ بھلوڑی اکو پکی، گوبند چرن لگی پریت۔ پرکھ
 ابناسی لگی چنگی، لکھ چوراسی وچوں کڈھی باہ کے لیک۔ جناں بچھے کڈا رہیا تنگی، انتم دُور دُراڈا آیا نزدیک۔ ایٹھے بنیا مات سنگی، آگے میلا لاشریک۔ بن
 بھکھک منگ اکو منگی، چوڑاں گھر گرسکھ گرسکھ ملن دی تاریخ۔ ہر جولائے اپنے انگلی، انگیکار کرے ہست کیٹ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان
 دیاوان دیاوان مہربان مہر کرے مہر بندھائے چرن پریت۔ گرگھ وقت نہ ہوئے دُھیلا، جل دھار نہ کوئی رڑھائیا۔ پر بھ جو ملیا اک اکیلا، اکل کل
 دھاری پھیرا پایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بیٹھا رہیا ویہلا، کلج انتم کرن اپنا کم آئیا۔ بھگتاں لبھے بھگت سہیلا، بھج بھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھو ترن دا
 آیا ویلا، تارن والا رہیا ترائیا۔ گوبند مان دے کے گیا گرو چیل، سو سنگر چیل گر روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرا
 وقت دُھیلا دے کٹائیا۔ وقت دُھیلا دے کٹ، کٹنہارا آپ آیا۔ گرگھیں میل پہلا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھایا۔ اپنے سینے اُتے لئے چک، سینہ سینہ ویکھ
 دکھایا۔ لہنا دینا دیوے حق حق، حق نبیرا آپ جنایا۔ سنگر پورا کدے نہ جائے تھک، دوس رین سیو کمایا۔ چرن لگ جو بچھے گئے ہٹ، انت اوہناں نال
 ملایا۔ جس نے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گائی گاتھ، تے دا وقت دُھیلا نہ کوئی رکھایا۔ جوں سنگر پورن وسیا ساتھ، آتم سیجا پلنگ وچھایا۔
 اندر وڑ چلائے راتھ، آؤندا جاندا نظر نہ آیا۔ راتی ستیاں دیوے دات، دے جاگدیاں پنج تت گیارہیا دکھایا۔ ہر سنگت تیرا وڈا بھاگ، وڈ ہر جو آپ
 ونڈایا۔ تہاڈے بچھے پھرے کنت سہاگ، گرگھ ناری کر پیاری اپنے انگ لگایا۔ چوڑاں گھر سارے جانا جاگ، نہن جاگن ویلا آیا۔ پھر باہوں رہیا کاڈ،
 پھر اپنے گلے لگایا۔ سارے رل مل کر لو لاڈ، پتا پوت گود بہایا۔ گوبند بھلے نہ اے یاد، یادداشت اپنے وچ چھپایا۔ جس دے ہتھ تے اڈا باز، سو بازاں

والا آیا۔ جس نے سوار نے تہاڑے کاج، اپنا کاج نہ کوئی دکھایا۔ جس نوں سارے کہندے گرو مہاراج، سو غریب نہانا ہو کے دیکھن آیا۔ رل کے رچے اکو کاج، گرسکھ گرسکھ سنگر سنگر گرسکھ لئے پرنا۔ سارے مارو اکو آواز، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ساڈی سیوا رہیا کمایا۔ سُن آواز اٹھے اوتار، گر گر نین رہیا کھلایا۔ پیر پیغمبر ہوئے خبردار، کون خبر رہیا سنایا۔ بھگت اٹھاراں ہوئے بے دار، آلس نندرا رہے گوائیا۔ وشن برہاشو نین رہے اگھاڑ، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ سارے دیکھن ویکھو بھاگ لگا اُجاڑ، سری بھگوان آپ لگایا۔ گرسکھ اگھے کیتے لاڑ، لاڑی اپنی جوت نال پرنا۔ چاروں کُنٹ پھڑ پھڑ ایہناں چرناں بیٹھاں لئے واڑ، باہر سکے نہ کوئی کدھایا۔ رل مل کے ڈھولا لایا اک آواز، آتم پر ماتم و جی ودھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دتا داج، گرکھاں جھولی آپ بھرائیا۔ جس نے سازن لیا ساز، سو سجن ویکھ دکھایا۔ سارے چل کے دیکھئے کس طرح کرے کاج، بن شرع نکاح دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت اگھے کر، چوتھی لانو اکو وار پڑھایا۔ پر بھ دوارے برکھ ہوئی پیر، پر بھ وچ دھیان لگایا۔ ہر سنگت آوندی گھت وہیر، چرن کول واہو داہیا۔ نام دیو دے سمیں دا میں دگیر، میری درد نہ کوئے ونڈایا۔ جنّاں چر دوابے وچوں نہ آئے وہیر، میرا دکھ نہ کوئی ونڈایا۔ میں پنج سال دسدا رہیا میری بدل تقدیر، میرا ویلا گیا آیا۔ پُرکھ ابناسی سمت چو داں دس کے گیا پہلی وار، جن بھگتاں کولوں تیرا بندھن دے کٹایا۔ چو داں گھر وقت اخیر، تیرا آخر دے مکایا۔ ویکھو گرسکھ تیرے نال تیری ونڈاون پیر، نیر نیناں نیر وہایا۔ روداس چمپارا گاؤے گیت، بیڑا بٹھ دکھایا۔ پُرکھ ابناسی اپنی چلائے جگ جگ ریت، ریتوان بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتبھج لیکھا رہیا مکایا۔ ہر در کرن پکار، ہر بارش نام کرائیندا۔ ترس کیتا کرتار، تارنہارا ویکھ دکھائیندا۔ دُآبیوں پچھلے سجن لیاندے اٹھال، اٹھ اٹھ اپنی سیو کمائیندا۔ اُچے برچھ ویکھے میرے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جنہاں دی کسے ہتھ نہ آئی چال، کوٹن کوٹ دھیان لگائیندا۔ پہلوں بچھیا گرسکھاں حال، پھر گرکھاں کولوں تیرا حال بچھائیندا۔ نیر جلوه کر جلال، ضرورت تیری پور کرائیندا۔ لالو گھر آیا لال، پُرکھ ابناسی بچھلا حساب دینا دکھال، لیکھا دکھ وکھ جنائیندا۔ انتم اگھے کیتے آن، اگے ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ غریب نہانیاں سنگھڑ سیانیاں بال انجانیاں بردھاں دیوے اکو مان،

دو جی ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ جس جن گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ گرگھ آئے نام سدے، سدا ہر جو ہر جن آپ جنایا۔ آتم رس پریم سدھے، سو متوالے انگ لگایا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھے، در در گھر گھر پھول بھلایا۔ سری بھگوان سدا سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں پھرے سچے کھجے، آگے پچھے سیو کمایا۔ جگت پار کرائے جھوٹھی حدے، حد اپنی اک دکھایا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھے، ساچے مندر دے بہایا۔ ساک سجن جھوٹے بھین بھائی چھڈے، گرگھ گرگھ نال کرے کڑمایا۔ پُرکھ ابناسی دوہاں ہتھیں گانے بدھے، نیز ویکھے چائیں چانیا۔ نام دوشالے پردے کجے، سالو سُبھر اکو سپس لکایا۔ ناتا چھٹے چھوٹے وڈے، اکو رنگ رہیا چڑھایا۔ وشنوں دکھائے وشنو پدے، بھگوان بھگتاں دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ سدے آئے ساچے گھر، گھر سجن اک جنائیندا۔ جتھے چکے جنم مرن ڈر، ڈر سب دا آپ مکائیندا۔ نمانے نتانے نتھوایاں پھڑ، درگاہ ساچی مان دوائیندا۔ جس گھر آپ بیٹھا چڑھ، تس دوارے گرگھ آپ بہائیندا۔ روداس اکھر رہیا پڑھ، ایکا ڈھولا گائیندا۔ سری بھگوان گیا ڈر، ڈر اپنی سیو کمائیندا۔ سنت سہیلے اکٹھے کر، پچھلا لیکھا آپ چکائیندا۔ سچ وچولا آپ بن، سوہنگ ڈھولا اک سنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، گرگھ گرگھ گھر مگائیندا۔ کیشن سنگھ نیز نین نیر تیل رہیا چوہ، ہر سنگر سچ جنایا۔ ادھ وچکار کھلوتا آپ ہو، اندر باہر چرن لکایا۔ سنجگ اک پرہاد دتا ڈھو آڈھو، نر سنگھ روپ وٹایا۔ کلجگ اتنم بھگت دوار جو چرن جائے چھوہ، سنجگند ساچے دے بہایا۔ گرگھ گھر گرگھ کرے لو، باقی باقی نال جگایا۔ گرگھ گھر گرگھ جائے سوں، آلس نندرا جگت گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وارا آپ کرایا۔ کیشن سنگھ نیز نیر سچ رس، ہر رسا آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی بن وچولا مارگ رہیا دس، دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ بھین بھائی اکٹھے ہو کے ملو ہس ہس، ہر سنگت نین نین نہ کوئی تکائیندا۔ جس گرسکھ میری رکھنی پت، سو گرگھ دھی بھین کوئی نہ اکھ اٹھائیندا۔ آتم اندر اکو جت، دھیرج تہاڈے ہتھ پھڑائیندا۔ جے من ہو جاوے بے بس، چرن دوارا اک دکھائیندا۔ کوجھے کملے آونس، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ جگت وکار وچ نہ جانا پھس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ سنگر پورے دی چھاتی اُتے چڑھو ہس ہس، پھڑ باہوں نہ کوئی ہٹائیندا۔ تئیں میرے میں تہاڈے وس، دوجا کوئی نظر نہ آئیندا۔ تئیں میری کرو پوری

آس، میں تہاڑی خواہش مٹائیندا۔ تئیں میرے داس میں تہاڑا داس، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ میرا پون تہاڑا سواس، میرے وچ سمانیندا۔ تہاڑے پچھے اپنا آپ کیتا ناس، جگت نشانہ نہ کوئی دکھائیندا۔ پتر دھی نہ وسے ساتھ، پتا پوت کھیل ورتائیندا۔ گر سکھ اکو بنائی شاخ، شناخت ہو نہ کوئی جنائیندا۔ پت میری لینی راہ، رکھیا تہاڑے ہتھ پھرائیندا۔ نیز تک کوئی نہ سکے جھاک، جو گرگھ سنگر وچ سمانیندا۔ انتم پورا کرنا اکو واک، گو بند ایکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے آپے کھڑ، اپنے گھر دا حال سنانیندا۔ گھر دا حال دتے گھر والا، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ اپنے گھر دا کڈھ دوالا، گرگھیاں گھر وسائیا۔ آپے ہویا پھرے بے حالا، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ انتم اولڑی چالا، شاستر سمرت وید پُران بھو نہ آئیا۔ گرگھیاں مارگ دتا اک سکھالا، سکھی وسو تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دا بھو آپ کھلایا۔ گھر دا کھولے ہر جو بھیت، گرگھ بھیتی آپ بنائیندا۔ جس دے پچھے سرتی پوائی ریت، سو گنی تت بُجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی آپ کرن آیا ہیت، ہت اپنا آپ جنائیندا۔ ویکھو غریب نما نا ہر جو لو ویکھ، خالی ہتھ پھیری پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دا پردہ آپے لائیندا۔ گھر دا پردہ دیوے لاه، لاشریک پھیرا پائیا۔ گرگھ دیو اک صلاح، سنگر پورا منگ منگایا۔ میرے انت بنے ملاج، بیڑا تہاڑے کندھ اٹھایا۔ تہاڑے پچھے سنجگ دتے راہ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ گھر وچ گھر وسے بھگوان، گھر بھگتی رنگ رنگائیندا۔ بھگت پیتا نو جوان، نو نو اپنا کھیل کرائیندا۔ انتم ویکھے مار دھیان، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی دسے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ گرگھ ورا لگائے ساچا گان، آتم پر ماتم رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ کھوج کھجائیندا۔ گھر وچ گھر کھوجنہارا، کھوجت کھوجت ویکھ دکھایا۔ کلجگ انتم کرے سچ وہارا، بوہاری پھیرا پائیا۔ نال لیائے روداس چمیار، ساڈھے تن ہتھ گنڈ پوائیا۔ پہلوں چمڑا گنڈھے وچ سنسارا، پانہ گنڈھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ کھیل کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ جس نے پانہ گنڈھیا چم، بن چریٹا سیو کمائیندا۔ کلجگ انتم پھڑ قلم، کائنات لیکھ مکائیندا۔ لہنا چکائے چو داں علم، عالم نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر راگ لائیندا۔ گھر گھر

راگ دُھن جیکارا، گھر گھر گرکھ وڄے ودھائیا۔ گھر گھر سچ سچ کر پیارا، ہر ساجن دے سمجھائیا۔ گھر گھر گرکھ گرکھ اک دُجے نوں دین ادھارا، اندھ آتم میل ملائیا۔ سبجک چلے سچ وبارا، سرٹ سبائی راہ دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان شاہ پاتشاہ آپ نرنکارا، گرکھ گرکھ دکھائے دوارا، گرکھ گرکھ نال ملائیا۔ گرکھ تنے راہ اک، اک دھیان لگایا۔ ہر جن ملن دی ساچی سک، آتم انتر ویکھ دکھایا۔ پر بھ دوار یوں ملے بھکھ، دست امولک جھولی پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو دو آہ میل ملایا۔ دو دو آبا پائے ماجھا، ماجھا اپنا ناؤں رکھائیا۔ نرگن پیر سب داسا نچھا، سگلا سنگ دکھائیا۔ گرکھ اٹھائے مار واجاں، گرکھ جگائے تھم سٹائیا۔ رل مل سارے اکو گھر کرو کاجا، کرتا پُرکھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دوارے ہر جن پھڑ، پھڑ باہوں آپ لنگھائیا۔ ہوئی ہوئی سارے لنگھو، ہر سنگر آپ لنگھائیندا۔ پریم پریتی ایکا منگو، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ کایا چولی بستر رنگو، رنگ اکو اک دکھائیندا۔ لوک لجا مول نہ سنگو، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ اٹھو میرے ساچے چندو، ہر سنگر چند چڑھائیندا۔ پچھلی ٹٹی انتم گنڈھو، گنڈھ اپنے نال پوائیندا۔ ایتھے اوتھے میرے نال ہنڈھو، جگت وچھوڑا آپ کٹائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بنھو، سنگر ساچا سچ جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ لنگھائیندا۔ ہر جن لنگھو اک لکیر، ہر آپ لنگھائیندا۔ کوٹن کوٹ ترن پیر فقیر، پروردگار وچولا نظر کسے نہ آئیا۔ بھگتاں نال بھگتاں بدلے تقدیر، تدبیر اپنی رہیا جنائیا۔ اک دُجے دے بنویر، بھین بھنیا جوڑ جڑائیا۔ پنج تت کایا مائی جھوٹا سریر، انت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے راہ چلائیا۔ ہر جن منگو واہو داہ، واہ واہ ہر جو کھیل کرائیندا۔ بنیا وچولا بے پرواہ، پردہ آپ چٹکائیندا۔ سارے ڈھولا لوگا، گاونہارا آپ سٹائیندا۔ اچی کوک رولا لوپا، ہر جن گوہند اپنی گود بہائیندا۔ ہولا بھار رہیا کرا، ہوئی ہوئی پار کرائیندا۔ مولا روپ آپ خدا، ملک الموت پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ گرکھ گر گر گر دھر دھر درگاہ ساچی آپ بہائیندا۔ ویکھو پنجر ہڈ ناڑی ماس، ہر سنگر پھیرا پائیندا۔ گرکھ ملن دی اکو آس، دوجی آس نہ کوئے رکھائیندا۔ رل مل سارے بھجھایو پیاس، ترسنا اگن اک جلائیندا۔ سچ دوارے پاؤ راس، ہر جو ہر ہر ویکھن آئیندا۔ جس دے پچھے فرید لگائی تانگھ، سو جن بھگتاں تانگھ رکھائیندا۔ ویکھو کی کی وٹایا سانگ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیندا۔

خالی ہتھیں بنھے تگ، نیوں نیوں سیس جھکانیدا۔ آؤ گر سکھ لگو انگ، انگیکار اک جنائیدا۔ میرا کٹو چھوڑا ننگ، تنگی اپنی آپ جنائیدا۔ تہاڈے پچھے دو
 جہانا آیا لنگھ، لوآں پُریاں چرناں ہیٹھ دبانیدا۔ نرگن تنگی کیتی کئڈ، سر تہاڈے پردہ پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہڈ ماس ناڑی چم
 تہاڈے ہٹ وکانیدا۔ ویکھو چم ماس ناڑی ہڈ، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ تہاڈے پچھے پتاماں چھڈ، اگوں نرگن ہو کے آئیدا۔ پھیر بنائی ساچی جد، وشنوں اپنا
 کھیل کرائیدا۔ گو بند ونڈایا وچوں ادھ، دوسر ہتھ کسے نہ آئیدا۔ نانک نرگن گیا سد، سنگر اپنا کھیل کرائیدا۔ محمد منگدا گیا ج، امام اپنا ج کرائیدا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا گھر وکانیدا۔ خالی پنجر ویکھو سکا، چم نظر کوئی نہ آئی۔ برہوں ویراگ اندر ہر جو اٹھا، نرگن اپنا نور
 دھرائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ جو رہیا ستا، کروٹ بدلے نہ سچا ماہیا۔ کلج انتم گھر گھر کردا بچھا، گرکھ ساچے ویکھ وکھایا۔ جہنوں آد جگاد کہندے
 ہر جو لپا، اچھل اچھل کھیل کرائیا۔ در تہاڈے آئے سچا، پچھے چھڈ کوئی نہ جایا۔ پریم پیار دا اکو بھکھا، دوجی رسن نہ رسن لگایا۔ نہ وڈا نہ جانو نگا، ہر
 گھٹ رہیا سماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن آپ وڈیایا۔ تن پنجر ویکھو خاک، ہر خاکی کھیل کرائیا۔ اندر وڈیا پروردگار پاک، پاک
 رسول پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پورا کرے واک، واقیا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ مُرید مُرشد دین آیا نجات، نچ گھر اپنا رہیا وکھایا۔ پچھلے پاڑے کاغذات،
 کلمہ آگے نہ کوئی پڑھایا۔ تہاڈے پچھے پائی وفات، فتویٰ اپنے اُپر لایا۔ انتم بن کے آیا ساک، نہک نک ناؤں دھرائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی ذات، برن ونڈ
 نہ کوئی ونڈایا۔ نہ کوئی بستر نہ کوئی کھاٹ، بھوشن تن نہ کوئی ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا شہنشاہیا۔ لتاں
 باہواں ویکھو ہتھ، ہر جو آپ دسائیدا۔ سرگن اندر نرگن وس، نرگن دھار چلائیدا۔ گو بند اکو رکھ کے گیا آس، آسا پور کرائیدا۔ سمبل ویکھو نگری
 خاص، خالق خلق وچ وکھائیدا۔ اندر نور جوت پرکاش، پرکاشوان پھیرا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا راہ جنائیدا۔ ہر جن راہ
 ویکھ میت، متر پیارا آپ جنایا۔ تیری منگی اک پریت، چار ورن دئے سمجھایا۔ تیری سچی اک نیت، نیتوان ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائی۔ ہر جن تیرے در دوار، ہر دردی پھیرا پائیدا۔ تنگی پیریں ہو خوار، بن پاندھی پندھ مکائیدا۔ چارے کوٹاں ویکھے

وارو وار، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ گر اوتار لوک مات کرن اشار، آگے ہو نہ کوئی بچائیندا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے انت انت کوئے نہ آئیندا۔ دس کے آئے وچ سنسار، لکھ لکھ لیکھا سرب سمجھائیندا۔ کلج کلکی لے اوتار، نہکٹک ناؤں رکھائیندا۔ اپنی مرضی کرے نرنکار، سب دی مرض آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ بھگتاں ویکھو ملیا مان، ہر سنگر آپ دوايا۔ لیکھا چکائے دو جہان، دوئے دوئے اپنا رنگ رنگایا۔ درگاہ ساچی دے پروان، پروانہ اکو ہتھ پھرایا۔ سوہنگ ڈھولا سو گان، سو اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ چڑھایا۔ انتم چڑھیا رنگ ویکھ، وشنوؤں اپنی اکھ کھلایا۔ برہمے ویکھ ماجھے ویس، پرہہ اپنی کل دھرایا۔ شکر تیرے نال جو کردا ہیت، انت اکھ رہیا بدلايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیایا۔ وشنوؤں کہے شو کس دا کردا شکر، شکر کس دے نام منایا۔ کلج انتم گیا نکر، پُرکھ ابناسی اپنا کھ بھوایا۔ بھاگ لگایا نکی نکر، گرکھ دوارا اک وکھایا۔ تیرا گھر دکھائے خانہ بچر، لکھ چوڑاسی کوہ کوہ ڈھیری لایا۔ اوتھے کوئی نہ سکے اُپر، بھجی پھرے سرب لوکایا۔ جس بھگت بنائے اپنے پتر، پتر دھی نہ کوئی وڈیایا۔ جس نوں نانک کہہ کے گیا اتوں آوے اتر، مات پتانہ کوئے جایا۔ تیری یاری کرے جھڑ، انتم سنگ نہ کوئے نبھایا۔ میرے کوہن آیا کٹڑ، میری کچھی رہی گر لایا۔ کلج ویس دھریا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا صلاحیا۔ برہمے ویکھ اپنا بڈھیپا، وشنوؤں آکھ جنایا۔ تیرا میٹنہارا سوہرا پیکا، پیکا سوہرا نظر کسے نہ آيا۔ پُرکھ ابناسی گرکھاں نال کرن گیا ایکا، اکو اکھر رہیا پڑھایا۔ چرن کول رکھائے ٹیکا، دوجا اشٹ نہ کوئی جنایا۔ اپنا دس کے آئے بھیتا، ساڈی چلے نہ کوئی چترایا۔ اندر وڑ وڑ کرے پتا، نظر نظر نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشنوؤں کہے ویکھ بڈھے براہمن، پاربرہم پرہہ کھیل کرائیندا۔ جو تیرا بنیا رہیا ضامن، انتم اپنا پلو بھڈائیندا۔ جس کوٹن کوٹ سیوالائے کرشن رامن، عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کرائیندا۔ جس نانک گوہند پھرایا دامن، سو دامنگیر ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں میل ملائے آمنو ساہمن، سماں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دھر درگاہی دیوے اک نشان، نشانہ اپنا ناؤں جنائیندا۔ بھگت بھگونت گیا پہچان، پھڑ پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ برہما کہے دس

پیارے، ہر جو کس بدھ کھیل کرانیا۔ کون روپ دھرے سنسارے، دھرنی دھول چرن لکانیا۔ وشنو دوروں دسے اشارے، اکھ اکھ نال ملانیا۔ ویکھو کھیل پروردگارے، گل الفی کوئی نہ پانیا۔ بُکھانگا پھرے گرکھاں دوارے، بن سدویں گھر گھر جانیا۔ اپنا چولا پہلوں پاڑے، گرگھ چولے رہیا سوانیا۔ ساڈے دن آئے ماڑے، ویلا انت رہیا جنانیا۔ چلو چل کے کڈھیے ہاڑے، چرن کول سیس لکانیا۔ پھر باہوں جے تارے، تار نہار وڈ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنانیا۔ وشنو کہے شکر اٹھ، تیری ترسول رہیا سٹانیا۔ ساڈا در دوارا رہیا لٹ، بن لٹیرا بے پرواہیا۔ رل مل جا کے لیئے پچھ، کیوں ہر جو کھیل رچانیا۔ چرن کول جائے جھک، سرن ملے سرنانیا۔ گلوکڑی پائے گھٹ، پریم پیار ودھانیا۔ چھوٹے بال پینے نک، مان ہنکار نہ کوئی رکھانیا۔ جے صاحب جائے ٹٹھ، سر ساڈے ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اندر سرب بھوانیا۔ وشنو برہما شو کرن دلیل، تے اکو متا پکانیا۔ انتم چل کے کرو اپیل، بریخانہ دے دکھانیا۔ جس اُنی سنگ بستر پہرے نیل، دھر فرمانا حکم سٹانیا۔ سو سنگر چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا روپ وٹانیا۔ کسے ہتھ نہ آئے تھانے تحصیل، سو صاحب ہر گھٹ رہیا سٹانیا۔ جس دی انجیل قرآن نہ بنے وکیل، شہادت دیوے نہ پیر کوئی گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجگ انتم پھیرا پانیا۔ برہما کہے میں منگاں دان، منگنا موہے میرا بھانیا۔ چار وید بکتا برہم گیان، چار جگ جگ پڑھانیا۔ چار ورن کرن دھیان، دھرنی دھرت دھول سٹانیا۔ چارے کھ کھول دکان، چار گنٹ ہٹ چلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیلنہارا حکم ورتانیا۔ وشنو کہے میٹ اکھ، ہر جو اکھ بند کرائیندا۔ میرا بھنڈارا کرے سکھ، سکھنے ہتھ دکھانیندا۔ آد میٹوں لیا دس، انت نظر نہ آئیندا۔ بھانے اندر رہیا وس، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ سانگو پانگ رہیا دس، باسک تشکا سیج ہنڈھائیندا۔ اوہ وی آئی کشن سنگھ ہتھ، خالی ہتھ اک دکھائیندا۔ میرے نالوں پہلوں پر بھ دی چرنی گیا ڈھٹھ، میرا ڈیرہ ڈھاہ دکھائیندا۔ اوہ دے پچھے دوآبیوں آئے ٹٹھ، دو دو آہ میل ملانیندا۔ جنھے برہم لاہونی تیری پت، سو پت پر میثور آپ دکھائیندا۔ جانہارا مت گت، گت مت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ برہما کہے اٹھ بھولے ناتھ، شکر رہیا جگانیا۔ پُرکھ ابناسی لوک مات دتا ساتھ، جن بھگتاں سنگ رکھانیا۔ ساڈا انتم وسے

گھاٹ، پار کنارہ اک جنایا۔ مُکاو نہارا دُور دُراڈی واٹ، پندھ نیرن نیر مُکانیا۔ گرسکھاں دیون آیا دات، داتا دانی دیا کمایا۔ پنچاں بنی اک جمات، سبکھنڈ ساچے رہیا بہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند ڈھنیا ڈھائی گز، پُرکھ اکال وڈی وڈیا۔ انتم تخت بہے ساچا سبج سبج، صاحب سچا ماہیا۔ جن بھگتاں درس کرے آپ رچ رچ، اپنا درش بھگت کرایا۔ حق دکھائے مکہ کعبہ جج، حُجرہ امام اک وڈیا۔ نہہکنک نرائن آئے بھج، بھگوان اپنا پھیرا پانیا۔ چار ورن میٹے حد، پنچم ایک راہ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے لئے سد، وشن برہما شو حکم منایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک بیٹھے رہے اڈاڈ، انتم اکو گھر دکھایا۔ پریم پیار ساچی ڈوری جائن بھج، سری بھگوان آپ بنھایا۔ شرع شریعت لون نہ دیوے اج بچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ سنت سہیلے ستن رکھے لچ، گر مکھ گر گر گود اٹھایا۔ کال نگارہ جائے وچ، ڈور وکلجک ہتھ پھڑایا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو پد، چوتھے در آپ بہانیا۔ بن درویش لئے سد، در در اپنی الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھنیا ڈھنیا رنگ رنگایا۔ ایک ڈھنیا ہتھ پنچ، ہر پنچم کھیل کرائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہے سبج، سبج اپنا حکم ورتائیندا۔ شاہو بھوپ پئے گج، گرج اپنے نام سناہندا۔ کوڑی کریا جگت مرگاولی جائے بھج، آگے کوئی نظر نہ آہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک ڈھنیا رنگ رنگائیندا۔ ڈھائی گز گرہ چالی، چال دکھری آپ کرایا۔ ہر گھٹ جوت جوت اکالی، اکل کل کھیل کھلایا۔ بھگتاں لیکھے لائے پہلی گھال گھالی، گھالی گھال لیکھے پانیا۔ آگے بنے آپ سوا، ہر جو اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک ڈھنیا کھیل کرایا۔ ایک ڈھنیا لائے ڈھاہ، تیاں وہیر بنائیندا۔ وشنو وشنو جائے سما، سما اپنا آپ سمجھائیندا۔ برہما برہم دئے تجا، پار برہم حکم سمجھائیندا۔ شکر منے سچ رضا، رحمت اپنی اک سمجھائیندا۔ سُرپت اندکھ جائے بھوا، کروڑ تیتیا رنگ چڑھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ناتا جگت جان تڑا، جگتی جگت نہ کوئی جنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن گواہ، صفائی سب دی آپ رکھائیندا۔ کلجک انتم مکرے کوئی نہ، حکم حکم آپ درڑائیندا۔ سارے ویکھو تھاوں تھان، ہر کا نام نہ کوئی دھیاندا۔ کلجک جیو ہوئے کال، کوڑی کریا وشناکھ رکھائیندا۔ کوئی کھائے سور کوئی گاں، گاں سور کھاؤن والا گر ستگر سنگ نہ کوئی بنھائیندا۔ رائے دھرم ہتھ دیوے پھڑا، کُنہجی نرک آپ

بھوانیندا۔ اگنی اگ دے جلا، بُھن کباب آپ دکھانیندا۔ سیکھاں اُپر لئے چڑھا، سلاکھاں جھاں ہتھ پھڑانیندا۔ ہرجن ساچے لئے بچا، جنہاں اپنا میل ملائیندا۔
 وشنو تیری چلے نہ کوئی واہوا، ہر جو کھیل کرائیندا۔ برہے منگ منگ چرن پناہ، چرن دوارا اک دکھانیندا۔ شکر دھوڑی ٹکا لینا لا، بھولے ناتھ آپ
 جگانیندا۔ پُرکھ ابناسی سب دا لیکھا رہیا مُکا، لکھ لکھ لیکھ آپ سمجھانیندا۔ ساچا تھکم دینا چلا، دو جہانا آپ جنانیندا۔ لوآں پُریاں گرگھ ساچے رہیا بہا، پھڑ
 باہوں آپ ٹکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمانیندا۔ گر اوتار اکٹھے آئے، بچھلا پنڈھ مُکانیا۔ وشن برہما شو کرن ہائے
 ہائے، ہوکا لے لے رہے جنایا۔ پیر پیغمبر رہے گرلائے، دروہی اکو نام خدایا۔ بھگت اٹھاراں رہے دھیائے، چرن کول سیس جھکایا۔ نال لیاندی آد
 شکت مائے، میا اپنی کھلی گت رہی دکھایا۔ چتر بُج اپنیاں باہاں اگے ڈاہے، بھار سکے نہ کوئی اٹھایا۔ اللہ رانی نیز نیناں نیر وہائے، خدوند ترس نہ کوئی
 کمانیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائے، ساچا چند نہ کوئی چڑھایا۔ جس عیسیٰ چڑھایا پھاپے، گل الفی تن نہ کوئی رکھایا۔ جس نوں نانک گوہند گائے، سو اکلّا
 ہر جو آئیا۔ چلو چل کے لگیسے پائے، پاہن کیر روپ وٹایا۔ غریب نمانیاں پکڑے باہیں، باہو اپنے نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ اگے، ہر ساچا سچ جنانیندا۔ اپنے گلوں لاہے جھگے، سیس دستار نہ کوئی رکھانیندا۔ حکمے اندر جاؤ بججے، دھر
 فرمانا تھکم سنانیندا۔ میریاں بھگتاں کھجے پھرو سچے، جنہاں اپنا آپ جنانیندا۔ جے کوئی تھانوں ہور سدے، کسے ول نہ اکھ تکانیندا۔ کسے دا بننا نہ پیو دادے،
 پُتر اپنی گود بہانیندا۔ تھاڈے پورے کرے وعیدے، وعدہ خلاف نہ کدے اکھوانیندا۔ جگ جگ بدلے اپنے قاعدے، قانون اپنے ہتھ رکھانیندا۔ سبجگ
 دواپر تریتا کلجگ وارو واری بھیجے، نام وست وست ورتانیندا۔ کوئی سوں کے آئے سبجن سیجے، کوئی تریلوکی ناچ نچانیندا۔ کوئے تن مائی خاکی وتچے، کوئی
 اکھراں قیمت پائیندا۔ کوئی تن دے دے آیا میچے، ہتھو ہتھ وند وندائیندا۔ پُرکھ ابناسی اپنی کوئی نہ دے رکھے، روپ رنگ نہ کوئی جنانیندا۔ جوں
 بھاوے توں دھارے بھیکھے، کلجگ انتم ننگی پیریں کھیل کرائیندا۔ بالیاں اندر بال بن بن کھیڈے، بُڈھیاں وچ بُڈھیپا آپ ہنڈھانیندا۔ نوجوانا نوجوان بن
 بن میلے، اپنا جو بن آپ دکھانیندا۔ گرگھ ملے سبجن سہیلے، ساچا سنگ آپ نبھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ رکھانیندا۔

گرمکھ تیرا ڈھائی گز دُپٹا، دو پہر اپنے تن لگایا۔ لکھ چوراسی اکھیں پاوے گھٹا، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ پچھے کہانی رہ جائے البتہ، مسل مثال نہ کوئی رکھائی۔ گرمکھاں پچھے گھر گھر کھواؤندا پھرے بھٹا، سر اپنے بھار اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ڈھائی گز دُپٹا دیکھے کھدر، خواہش سب دی پور کرائیا۔ گرمکھاں پوری کرے سدھر، اپنی آشلے سمجھایا۔ سرشٹ سبائی کرے پدھر، نام سہاگا اک پھرائیا۔ چاروں کُنٹ پائے غدر، راج راجانا رہیا اٹھایا۔ کرے کھیل کریم قادر، کرتا اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگتاں دیوے آدر، آدرش اپنا اک رکھایا۔ بے گھر ہو یا حاضر، حضرت اپنا ویس وٹایا۔ گرمکھ گرمکھ ہو یا اُجاگر، لوک مات کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہوئے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔

درشن کیتا در گھر آ، نیتز نین نہالیا۔ گرمکھ مل گرمکھ چڑھیا چا، گرمکھ گرمکھ رنگ رکھ لیا۔ پینڈا مکیا واہو داہ، منزل ساچی اک بہالیا۔ گرمکھ ردھا گرمکھ پکا، گرمکھ کھانا لو کھا، کھا پی پی کھا گرمکھ شکر منالیا۔ ولینے چھلیئے دا کی وساہ، اچھل اچھل اپنا ویس دھرا لیا۔ جس وچھڑے لئے ملا، وچھوڑا انت پھند کٹا لیا۔ سو سیوا رہیا کما، ہر صاحب دین دیا لیا۔ پنج سکھ سیوالین کما، پورن سکھی دی پوری ہووے گھالیا۔ اگئی اگئی میلا لیا ملا، ایکا اکھر اپنا نام رلا لیا۔ دھاروں سکھی دئے وکھا، نکی نکی بھیوچکا لیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، گرمکھ تیرا سچ پکوان، گرمکھاں مکھ لگا لیا۔

درشن کر کھاؤ کھانا، خواہش سب دی پور کرائیا۔ ویکھو ورتے کی ہر بھانا، بے انت بے پرواہیا۔ تختوں لاہے راجارانا، ساچا تھم ورتایا۔ بردا غلام در در پھرے نما، فرماں بردار پھیرا پائیا۔ تن کپڑ اوڈن نہ کوئی وکھانا، بھوشن انگ نہ کوئی لگایا۔ خوشیاں اندر گائے بھگتاں گانا، گا گا اپنا شکر منایا۔ دوآبہ ماجھا جس ساتھ رکھانا، ستھ اپنے نام پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گرمکھاں دیوے ساچا دان، پہلوں کھانا ردھا پکوان، پوتر گرمکھ گھر کرائیا۔

وڈے دیاں وڈیاں، گرکھ وڈے دیاں۔ گرکھ تیری وڈ وڈیائی، جوت اکالن جس پرنائی، گھر گھر وڈے ودھایا، گرکھ تیرا وڈ گھر، جتھے ہر جو منگے ور، دوئے جوڑ پیا سرناںیا۔ گرکھ تیرا سچ محلہ، پرکھ ابناسی آیا اک اکلّا، دردیاں درد رہیا وڈناںیا۔ گرکھ تیرا وڈ دروازہ، جس گھر آئے غریب نوازا، اکٹھا کیتا دواہ ماجھا، گرکھ وڈے دیاں وڈیاں۔

جس کر درس نانک چڑھیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ جس دا آد جگاد پساؤ، جگ جگ کھیل کرایا۔ جگا جگنت جس داناؤں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیاں۔ سو صاحب سلطان کلج اتنم پکڑے باہوں، گرکھ اپنے انگ لگایا۔ نرگن سرگن کرے نیاؤں، سچ عدالت اک لگایا۔ تس صاحب بل بل جاؤ، دین دیال پھیرا پائیا۔ نیتز نین نیناں اکھ کھلاؤ، پرکھ روپ وکھایا۔ ایتھے اوتھے پتا ماؤں، ساچی گود دے وڈیاں۔ بن سہیلا اک اکیلا سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ لگایا۔ کلج اتنم بھگتاں کولوں کڈھن آیا گئوں، اپنی آشا پور کرایا۔ گر سکھ دیکھے ساچے راؤ، رنک اپنا نام دھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چاؤ بھگتاں اک جنایا۔ جس نانک ویکھ چڑھیا چا، گھر ساچے خوشی منائیدا۔ سو صاحب پھیرا رہیا پا، جن بھگت صفت صلاحیندا۔ ٹھاکر بنیا دین دیا، دیال اپنا کھیل کرائیدا۔ سچ چلائے اک نیا، نوکا اپنا نام جنائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چاؤ گھنیرا اک سنایندا۔ جس پیکھ نانک چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا آیا ماہیا۔ اکو ڈور اک پتنگ، ایک تندن تند بندھایا۔ اک رس اک انند، ایکارسیا ویکھ وکھایا۔ ایک سوریا ایک چند، ایک جوت نور رُشائیا۔ ایک وڈنہارا وڈ، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ دین دیال ٹھاکر بخشند، بخشش اپنی گرکھاں جھولی پائیا۔ آپے پھرے ہو کے ننگ، گرکھ دیوے مان وڈیاں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال اپنی دیا کماںیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی، ہر جو اپنی دیا کماںیدا۔ جس نوں نانک ملیا آنترجامی، سو آنتر منگ منگائیدا۔ جس دی صفت کرے چار جگ دی بانی، سو بان نرالا تیر لگائیدا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر مات نشانی، سو سچ نشانہ اک جنائیدا۔ جس دی آد جگاد جگا جگتر لکھ چوراسی گائے کہانی، سو بھگتاں گاتھا گا گا خوشی منائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش اپنی آپ جنائیدا

- بخشہارا میتا اک اتیتا، ترے بھون دھنی دیا کمائی۔ گرکھ دلارا ٹھانڈا سیتا، صاحب سنگر ویکھے اندیٹھا، نیز نظر کوئی نہ آیا۔ لکھ چوراسی تپے انگیٹھا، نہ کوئی مرینا نہ کوئی جیتا، جیون جگت نہ کوئی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال دیا سمجھایا۔ ساچی دیا آپ کر، دین آپ جنائیدا۔ سچھنڈ نواسی ایکار، نر نرائن ویس وٹائیدا۔ جوت اگئی نور دھر، نور نور ڈمگائیدا۔ سچ محلے آپے چڑھ، سنگھاسن آسن سو بھاپائیدا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پڑکھ کار کمائیدا۔ نو نو چار جائے ہر، لیکھا سب دا آپ مکائیدا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے گرسکھ سجن لے پھر، پھر پھر اپنا میل ملائیدا۔ لیکھا جان در بدر، در در اپنا پھیرا پائیدا۔ جگت وکارے نال لڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال اپنی دیا آپ جنائیدا۔ دیال دیا کرے ہر میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ لیکھا ویکھ ہست کیٹ، کیٹن اپنے رنگ رنگایا۔ دو جہاناں رہیا جیت، بل اپنا لے پرگٹایا۔ جن بھگتاں دیوے وست اندیٹھا، نام نامہ جھولی پائی۔ چرن کول کول چرن پریت، دھول دھول سہایا۔ سوہنگ سو اگئی گیت، اپنے جیہا آپے ہو رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال اپنی دیا کمائی۔ دیا کر دتا دان، ہر سنگر دیا کمائیدا۔ کلجگ انتم ملیا آن، میل ملاوا آپ کرائیدا۔ جس نوں نانک ویکھ کرے پرنام، سو نرگن اپنی سیو کمائیدا۔ بھگتن رچھیا پورن کام، نہکرمی آپ جنائیدا۔ آپے بنیا رہے انجان، سنگھڑ سیانا گرکھ ناؤں وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیا اکو پریم سکھائیدا۔ ساچی دیا ہر کا پریم، پریم پڑکھ آپ جنایا۔ گوہند کیتا اُپر ہم، گنٹ ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ پڑکھ اکال کیتا نیم، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ کلجگ انتم آئے لین، گرکھ سجن لے جگایا۔ دیونہارا دیوے دین، وہندی دھار آپ وہایا۔ سوہنگ ڈھولا ہر جن سارے کہن، گر گوہند آنت گیا سمجھایا۔ بھتھ تیر تیر کمان، سوہنگ ویکھے ساچے نین، نین نیناں نال ملایا۔ پاربرہم برہم بنے ساک سجن سین، سیناپت اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیا دین ہتھ پھڑایا۔ دیا وچاری مارے دھاہ، پر بھ اگے سیس جھکایا۔ کلجگ کسے دوارے ملیا نہ راہ، پھر پھر تھکی دے دھایا۔ چاروں گنٹ کھ دے کالا چھاہ، نور ظہور نہ کوئی نشاں، کامی کرو دھی رہے گر لایا۔ بن پاندھی راہی کوئی نہ دے تیرا ناں، رہبر نظر نہ کوئی آیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھاہ، ساچا چند نہ کوئے چڑھایا۔ پر بھ تیری چرنی ڈگی آ، جگت دھاگن روپ وٹایا۔ ساچے کنت نہ دیوے کوئی ملا، مینڈھی

سپس نہ کوئی گندایا۔ رنگے ہتھ نہ دے کوئی دکھا، کچل دھار نہ کوئی بندھایا۔ ساچا بستر بھوشن نہ دے کوئی سہا، کنگن نام نہ کوئی وڈیایا۔ بن تیری کرپا، تیری دیا کم کسے نہ آیا۔ دین دیال تیری سرنا، در تیرے جھولی پایا۔ پُرکھ ابناسی رہیا سمجھا، پھڑ باہوں آپ پھڑایا۔ اٹھ دیکھ کر دھیاں، دھیان دھیان نال ملایا۔ جس دوارے ہر جو سیوا رہیا کما، تس گرہ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا آپ سمجھایا۔ اٹھ دیا نکلی بالی، ہر بالم آپ جنائندا۔ تیری دیکھے اٹھڑ جوانی، جو بن رنگ نہ کوئی رنگائندا۔ ست پُرکھ زرنجن دیوے ست نشانی، سچ تیرے ہتھ پھڑائندا۔ تیرا بھو نہ جانے کوئی ودوانی، جگت نیز نین نہ کوئی درسائندا۔ ہر جن میرا سچا ہانی، ہانیاں ہان نال ملائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال آپ سمجھائندا۔ اٹھ دیا بھگت کواری، جگت دے وڈیایا۔ پُرکھ ابناسی کھیل نیاری، گھٹ گھٹ واس رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں پتج رہیا سواری، میل ملائے وارو واری، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ جاٹوں سچے درباری، در دروازہ کھولے آپ زرنکاری، زرنگ اپنا گندا لاہیا۔ جن بھگتاں بن سیوک سچ دواری، گھر گھر اندر دے بہاری، ہر جو ساچی سیو کما یا۔ پُرکھ ابناسی دیکھے اپنی واری، نیز نین گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگھڑ سیانیاں رہیا سمجھایا۔ سنگھڑ سیانی کھول اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائندا۔ میں بھگتاں کیتا کچھ، تیری سیو اک سمجھائندا۔ توں جا کے چرن ڈھٹھ، ساچا مارگ اک دکھائندا۔ اوتھے ہر جو کیتا اکھ، اکل کل اپنی کھیل کرائندا۔ تیری لیکھے لاوے رت، رتی اپنے رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کما ئندا۔ دیا کہے میں دین نمان، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ بھگت بھگونت تیرا کھیل مہان، خالق خلق بے پرواہیا۔ کر کرپا دے اک نشان، جن بھگتاں دیاں دکھایا۔ پُرکھ ابناسی وڈ مہربان، ساچی دست رہیا سمجھایا۔ جا کے گا اک گان، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مت اک سمجھایا۔ ساچی لے کے ہر در مت، مت متوالی پھیرا پایا۔ دُور دُراڈی آئی نس، گرگھ کیہڑا پھیرا پایا۔ برہوں ویراگن ہوئی بے بس، اپنی سُدھ بھوایا۔ پیریں چھالے پے گئے نٹھ نٹھ، کلجگ اگنی ریت بالو نظری آیا۔ لُک لُک بجائی اپنی پت، چاروں کُنٹ ٹھگ چور یار بیٹھے نین اٹھایا۔ دروہی خدائے بن بھگتاں میٹوں کوئی نہ سکے رکھ، سادھ سنت جیو جنت دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ جدھر جاواں کلجگ جیو میرے

ول تگن کر کر اکھ، نین نیناں نال ملایا۔ میں ڈردی ڈردی چھ آئی ہٹ، مکھ اپنے گھنگٹ پائی۔ سوہنگ ڈھولا اندرے اندر رٹ، گرکھاں راہ تکایا۔ میرا مٹے وچھوڑا پھٹ، دردی درد درد وندایا۔ دین دیال مارگ دتا دس، سنگھ نرین نرائن اکو آس لگایا۔ جس داناک خوشی ہوئے گا گاجس، سو جن بھگتاں آپے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر دیا آئی نزدیک، نظر نظر اٹھایا۔ میری پوری ہوئی اڈیک، بچھلا پندہ رہن نہ پائیا۔ بھگت دوارے بھگونت پریت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی مسیت، پنڈت ملا شیخ نہ کوئی صلاحیا۔ آتم پر ماتم اکو گیت، گر راگی راگ الاپا۔ میری کایا ہوئی سیت، کلج گنی اگت بھجایا۔ میری لگے اک پریت، دوئے جوڑ منگے سرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارا اک دکھایا۔ بھگت دوارے گئی آ، بن پاندھی پندہ مکایا۔ دیا نمائی رہی گرلا، کوک کوک سنایا۔ گل پلو منہ وچ گھا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ در چرن ڈگا آ، اپنا آپ بھلایا۔ میٹوں سچے سنگر پاپا راہ، جن بھگتاں میل ملایا۔ گرکھ پکڑو میری بانہ، کلجک ویلا انتم آیا۔ کوئی کرے نہ اگوں نہ، دوئے جوڑ واسطہ اک سنایا۔ نرائن سنگھ کہہ دے ہاں وچ ہاں، ہر جو اپنا کھیل رچایا۔ جس دی نانک گوہند پکڑی بانہ، سو اپنی بانہ گرکھاں ہتھ پھڑایا۔ جس دا درشن کر کر چڑھے چا، سو درشن کر کر اپنا رنگ رنگایا۔ پُرکھ ابناسی بن وچولا کرے کھیل بے پرواہ، دو جہاناں پھیرا پایا۔ اپنی دیا گرکھاں نال دے پرنا، لاڑی لاڑا ایکاکھر وسایا۔ آتم سیجا دے سہا، پلنگ رنگیلا اک وچھایا۔ دھن انادی ناد دے وجا، انحد راگی راگ سنایا۔ نرمل دیا دیک جوت لئے جگا، اندھ اندھیر مٹایا۔ امرت جھرنا دے جھرا، سچ سروور اک دکھایا۔ جوت اکالن بنے سچی ماں، گھر ساچا سگن منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیا نمائی گرکھ ہانی، گر سنگر میل ملایا۔ ملیا میل گھر سو بھاؤنت، گرہ مندر وچے ودھایا۔ ناری ملیا اکو کنت، دوجا سنگ نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال گنڈھ پوایا۔ دیا کہے میرا بھگت سوامی، ہر سوامی میل ملایا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، ترسنا جگت بھجایا۔ برہوں مارے تیر کانی، انیالا تیر چلایا۔ ناتاٹھا چار کھانی، خانہ اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیال اپنا رنگ رنگایا۔ دیا کہے میں ہوئی سہاگن، گھر گھر وچے ودھایا۔ چار جگ دی جگت ویراگن، اپنا وقت گئی مکایا۔ گرہ مندر ملیا سچا ساجن، پھر باہوں گلے

لگائیا۔ ہر جو رچیا اپنا کاجن، کرتا آپے کھیل کرائیا۔ سو میرے بچھے دیوے داجن، ہر مُجّت جھولی پائیا۔ غریب نہانی ہوئی وڈبھاگن، در ملیا اکو ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ماہی ملیا اکو خاوند، میاں بیوی خوشی جنائندا۔ لیکھا چکلیا گاؤن بتی دند، دند دنداسانہ کوئی رکھائندا۔ ست ستوادی چڑھیا چند، دُوج تیج نظر نہ کوئی اُٹھائندا۔ میں نہانی مٹیا رنج، سُکھ سُکھ نال پرنائندا۔ جُگ چوکڑی مٹیا پندھ، گھر ساچا اک وکھائندا۔ دیال سوامی سدا بخشند، بخشش اپنی آپ کرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائندا۔ دیا کہے میرا ٹھانڈا سینہ، ہر سترگر آپ کرایا۔ بن جل تڑپھدی رہی جگ مینا، ساتک ست نہ کوئی کرایا۔ ملیا ور ہر سنگت گھڑ مہینہ، بھگت دوار ورتی ودھائیا۔ صاحب دیال وڈ پرینا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا رہیا جنائیا۔ بچھلا لیکھا ویہ سو دس، دس بکرمی آپ جنائندا۔ ہر جو ہر کھیل کیتا ہس، اپنا راہ چلائندا۔ ہر سنگت ہر مارگ دس، ساچی سیوا سیو لگائندا۔ دُور دُراڈا آئے نس، لوک مات کھیل وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائندا۔ ویہ سو دس کھیل اپارا، پندراں گھڑ آپ کرائیا۔ دُور دُراڈا ہر زرنکارا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ گر سیکھ ویکھے اک دُلارا، چھوٹا بالا بال اُٹھائیا۔ منخیتا جتیا سنسارا، جیون جُگت دے جنائیا۔ پندراں گھڑ اپنی سہیلی سحیاں منگلپارا، ہر گیت گوہند الاٹیا۔ سَنگھ پال دتا نظارہ، نظر نظر نال ملایا۔ روداس بنایا آپ لکھارا، لیکھا لیکھے لکھیا پائیا۔ رین سبائی کر وہارا، بوہارا آپ جنائیا۔ نو سال ستا رہیا گوڑھی نیند وچ خمارا، خود اپنا کھیل وکھائیا۔ جس دست نوں لہدے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ سو دیون آیا وڈ سنسارا، مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ اکو دتا ہر بھنڈارا، آد جُگاد رہیا ورتائیا۔ سولاں گھڑ کرے سچ وہارا، سَنگھ منخیتا راہ تکانیا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، دین دیال دیوے دان، دیا درس دیا داسی دیا بھاسی دیا نشانی، بن پھاسیوں پھاس کٹائیا۔

سری بھگوان کرو قابو، قبضہ ہر جی رہیا جنائیا۔ چار جُگ گر اوتاراں ٹکٹاں دیندا رہیا بن کے بابو، بابل اپنا بھیو نہ کسے جنائیا۔ کوٹن کوٹ جس رُلائے سنت سادھو، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھوائیا۔ ساڈے بچھے گوہند وعدہ کر کے گیا نال دادو، سو دردی نظر کتے نہ آئیا۔ کلج انتم سچکھنڈ وچوں بن کے

آیا وادھو، اپنا حصہ آپ ورتایا۔ جس نے کھپائے کرشن کُل یادو یادو، نظر کوئے نہ آیا۔ جس نوں کہندے موہن مادھو مادھو، سو مدھر دھن سنایا۔ اُس دے پکڑو سارے بازو، بل اپنا آپ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنایا۔ کر قابو لو دب، ہر جو ہرجن آپ سنائیندا۔ پچھلا اگلا لیکھا منگو سب، بن لیکھا دیتاں نٹھ کتے نہ جائیندا۔ سارے کہو اسیں کرن نہیں جانا کتے جج، مکہ کعبہ نظر کوئی نہ آئیندا۔ تیری پریم ستار ساڈے اندر جائے وچ، راگ ناد کم کسے نہ آئیندا۔ ساڈی پار کردے حد، جس دوارے لوک مات کوئی نہ جائیندا۔ ساڈا پردہ لینا کج، ڈھان کوپت توں اکھوائیندا۔ لاؤن نہیں دینا اج بچ، ول چھل دھاری تیرا چھل گر سکھاں مول نہیں بھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ آیا قبضے کرو قبضہ، مُرشد کامل رہیا جنایا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق باغ بغیچہ رہے نہ سبزہ، ہری اوم ہری رنگ ہر رنگ رہیا اڈایا۔ بھگت بھگوان اکو بخشا، بختیش اپنی رہیا سمجھایا۔ روپ رنگ نہ کوئی شخصہ، شخصیت اکو اک وڈایا۔ جگت ونجارے کسے نہ پرکھا، پارکھو نظر کوئے نہ آیا۔ آگے جا کے پھیر کوئی نہ پرتا، پر تیندھ نہ کوئی اکھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا لیکھا لکھ کے گئے ورقہ، ورقہ دھر سندیسہ مات سنایا۔ پُرکھ اپنا سی کلج انتم اپنا آپ کرائے کھڑکا، کھنڈا کھڑگ نام اٹھایا۔ گرکھ اٹھے سچا تنگڑا، پھر باہوں لئے بیٹھایا۔ پاربرہم جے آگوں اکڑا، ہر سنگت نال ملایا۔ ساریاں مل کے پریم نال جکڑا، ہتھکڑی اکو ہتھ دکھایا۔ چار جگ توں بیٹھا رہوں وکھڑا، ہتھ کسے نہ آیا۔ ہُن تیرا چلن نہیں دینا کوئی خزرہ، ہرجن ساچے رہیا جنایا۔ نہ کوئی اعشاریا نہ کوئی کسرہ، زیرو صفر نہ کوئی جنایا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیوں مسخرہ، لکھ چوڑا سی ٹھگ ٹھگ، اپنا کھیل جنایا۔ کسے توں بھیٹ چڑھایا بکرا، کسے توں گود دی کھل لہایا۔ کسے توں ذبح کرایا چھترا، چھری کرد ہتھ پھڑایا۔ انتم ساریاں کولوں مگرا، پلو ہتھ نہ کسے جنایا۔ آد جگاد بنیا رہیوں نہ شکر، شکر کر نہ خوشی منایا۔ کلج انتم پتا گھیرے ایوں پتراں، پتا پوت پئی لڑایا۔ گوہند کہہ کے گیا حال سنائے متراں، مُرید مُرشد ویکھ دکھایا۔ ہُن نہیں لڑانا بازاں تتران، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ جس دا کھانی بانی وید پُران کردے رہے ذکر، سو ظاہر ظہور نظری آیا۔ پیر پیغمبراں جس دا گایا فقرہ، سو فاتے کٹ کٹ گھر گرکھاں ڈیرہ لایا۔ جس نوں کہندے بے نظیر نکا نکا نکڑا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کھیل کھیل وچ دکھائیا۔ سچ مُراری گوہند رام، رمیا اپنا کھیل کرائیا۔ ساچا سینا دو جہان، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ پورن رچیا پورن کام، سنگر پورا آپ کرائیا۔ ہر بھگت کھیڑا ویکھ گرام، وڈ گرامی دیا کمائیا۔ مدھر پیالہ سوہنگ رس جام، امیوں رس آپ چوائیا۔ جوت نرالی نرگن بھان، چرنودک کھ چوائیا۔ آتم ہر بودھ پنڈت گیان، نموسِت درڑائیا۔ وست امولک اگئی دان، الکھ اگوچر جھولی پائیا۔ سچ سندیسہ شبد زبان، سری بھگوان آپ سناپیا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ پُرکھوتم دیوے مان، ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ چتر سنگھڑ سُبھان، سچن گرگھ ویکھے بال انجان، بالی بدھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند پھیرا پائیا۔ ہر گوہند میتا رمیا ناؤں، نر نرکار وڈی وڈیائیا۔ پکڑنہارا نرگن سرگن باہوں، سرگن نرگن نرگن سرگن اپنی کھیل جنائیا۔ سدالین دارکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ رہبر بن کرے نیاؤں، سرگن نرگن بھو کھلاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رام ملے وڈیائیا۔ رام رمیا اک اگلا ایک، اکل کلا اکھوانیدا۔ جگا جگتر لکھ چوڑاسی رہیا ویکھ، گھٹ گھٹ اپنی کار کرائیندا۔ اجوئی رہت انھو رُشنا دھر دھر بھیکھ، اپل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ست ستوادی آد جگادی برہم برہادی شبد انادی دھر دی وادی گرکھاں کرے ہیئت، دھر فرمانا آپ سناپیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام رمیا آپ چلائے ساچی نیا، گوہند بیڑا ہتھ وکھائیندا۔ گوہند بیڑا ہتھ رام، رک رک اپنی دھار جنائیندا۔ لیکھا جانے کاہن گھنیا کرشنا شام، بنسری اکو نام سناپیندا۔ سیتا سرتی پرانایام، پر م پر ماتم ویکھ وکھائیندا۔ رادھا ترت دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ اندر باہر کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رنگ گوہند رام رام گوہند، گوہند رام رام گوہند سماپیا۔ لیکھا جانے امرت دھار ساگر سندھ، گھر گمبھیر گنی گہیر وڈی وڈیائیا۔ بھو چکائے سُرپت اند، کروڑ تیتنسا لیکھ چکائیا۔ بھگت بھگوان بنائے بنائے ہر جن بند، ست است دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رمیا رام رام گوہند وچ سماپیا۔ رام گوہند اکو رنگ، دوجا رنگ نہ کوئی وٹائیندا۔ گوہند رام اکو سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ رام گوہند اک انند، جن بھگتاں آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھو ہر جو کھولے آتر آتم آپے بولے، لہنا جانے ہوئے ہوئے، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ سرتی شبدی آپے مولے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، رام گوہند گوہند رام امرت پیائے ساچا جام، رس اکو اک وکھائی۔ اکو رس اکو رسائن، رس اپنا آپ جنائندا۔ اکو رام اکو کاہن، اکو کر کر تھم ورتائندا۔ اکو کرشن اکو نین، کوئل نین اک اکھوائندا۔ اکو گوہند اکو سین، ساجن اکو اک جنائندا۔ اکو اتم آئے لین، بھگت بھگونت ویکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رام گوہند کرائے پچان، بے پچان اپنی نال ملائندا۔

☆ ۱۵ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

بچھوں ہر جی آیا آگے، اگلی کھیل کرائیا۔ غریب نمانے لگے چنگے، گرگھ روپ وکھائی۔ نام رنگن اکو رنگے، بن لاری رنگ رنگایا۔ پھڑ پھڑ باہوں چکے کندھے، ہر کاہنی بے پرواہیا۔ دو جہاناں چھڈے دھندے، گرگھیں سیو کماہیا۔ لکھ چوراسی جیو اندھے، اندھ اندھیر وکھائی۔ بھگت جناں ہر ہر بخشندے، بخشش اپنی رہیا ورتایا۔ ویکھو ویلا آیا کنڈھے، کنڈھی والا آیا سچا ماہیا۔ ڈھولے گاؤ ساچے چھندے، شہنشاہ اپنا تھم جنایا۔ بن بندگیوں بنو ساچے بندے، بندی خانہ دے تڑایا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھے، گنڈھ چوتھے جگ پوایا۔ لگی پریتی اتم ہنڈھے، ملے مان وڈیایا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا تیکھی دھار کھنڈے، سو گرگھیں رہیا وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بچھا دور اگا نیڑے رہیا وکھائی۔ بچھوں نیڑے گیا آ، آ اپنا کھیل کرائندا۔ پروردگار بے پرواہ، پرواہ اپنی آپ رکھائندا۔ جن بھگتاں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اک اٹھائندا۔ نام نیا چپو لا، ساچا سنا سیو کمائندا۔ پھڑ پھڑ بہیا گلے لگا، درگھر ساچا اک وکھائندا۔ جوتی جلوہ کر رشنا، شبدي شبد ناد سناائندا۔ غریب نمانے سنگھڑ سیانے لئے جگا، سکھ اتم اک وکھائندا۔ راجے رانے دیوے ڈھاہ، چاروں گنٹ پھیرا پائندا۔ پھر نہار جل اسگا، تھل اپنے چرن دبائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دور دراڈا نیڑے ہو کے ملیا آ، مل مل اپنا راہ وکھائندا۔ سچ سہنجی سوہے پھول، ہر چھبر اک لگایا۔ چرن چھہائے کنت کنتوہل، بے انت بے پرواہیا۔ بھاگ لگائے گرگھ گل، کھونٹا دیا کماہیا۔ ہر جن نہ جائے مات رُل، قیمت ہر جو آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سہنجی جوت نرنجی

نورِ نور کرے رُشائیا۔ سچ سُنہجی چٹی چادر، ہر پھولن رنگ وٹائیا۔ جس دے پچھے سیس دتا تیغ بہادر، سو تیرا نام لے کے آئیا۔ غریبِ نمائیاں کوجھیاں کملیاں دُکھیاں بُکھیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سچ سُبھائیا۔ ساچی سچ اُپر دھول، دھرنی دے مان وڈیائیا۔ اُپر ویکھ گرگھ بُھل کول، کول نین خوشی منائیا۔ جس نوں کہندے نورِ الہی اول، سو عالمین پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچے ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی سچ رہی ہس، بن دندان خوشی منائیا۔ مہر نظر میگھ گیا وس، گرگھ بستی اک پھرائیا۔ پُرکھ ابھاسی آیانس، دُور دُراڈا دُھر درگاہیا۔ در آیاں سب دی پوری کرے آس، آسا اپنے گھروں ورتائیا۔ گرگھ آنت نہ ہوئے بے آس، امرت اکو جام پیائیا۔ چار جگ گر اوتار بناؤندا رہیا اپنی شاخ، سیوا وکھو وکھ سمجھائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو جگاد کھیل کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے داد، دادو دیہرا لہنا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھولن سچ رکھے یاد، جس پر بھ ملن دی آس رکھائیا۔ میں نمنا بابا آدم، در تیرے گیا آئیا۔ نال مائی حوا بنی خادم، خدی مان گوائیا۔ راگ سُنیا تیرا کن، کن آواز الہیا۔ دُور دُراڈے آئے چل، بن کے پاندھی راہیا۔ مہربان مہربان نگہ کر ساڈے ول، ول چھل نہ کوئی رکھائیا۔ اسیں پھر پھر تھکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھل، دُنگھے ساگر پھیرا پائیا۔ کسے دواویوں سوال نہ ہو یا حل، ہلکا بھار نہ کوئی کرائیا۔ چوڑاں طبق نہ مٹیا سل، اگنی اگ نہ کوئی بُجھائیا۔ آبِ حیات نہ ملیا جل، سیرِ نیر نہ کوئی پیائیا۔ نو نو لہنی کھل، خلق دے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرے وڈ وڈیائیا۔ فرش اُتے وسیں کہ عرش، عروج تیرا نظر نہ آئیندا۔ مہربان کر ترس، محبوب تیرا راہ آد تکائیندا۔ انتم کر کے آیا اپنا حرج، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ انجیل قُرآنا چلائی طرز، تار ستار نہ کوئی ہلاکیندا۔ پیرِ پیراں تیری غرض، غرضکہ تیری اوٹ تکائیندا۔ گھر گھر پھرن دی چھڈی مرض، مُردا تیرے در سیس جُھکائیندا۔ دوئے جوڑ کراں عرض، آرزو اپنی اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے پھیرا پائیندا۔ عرش اُتے تیرا عروج، بے عیب تیری رُشائیا۔ نور نورانہ اک محبوب، وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا ملیا نہ کوئی ثبوت، صورت سچ نہ کوئی دکھائیا۔ میں منگاں اصل نال سود، تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ تیرا چکلیا ہزارا درود، علم عالم نہ کوئی پڑھائیا۔ اک تیری اکو درگاہ کوک،

تیری بانگ صدا الایا۔ میری انتم چھکے چوک، چوکنہ ہو رہیا دھیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالی جھولی دے بھرائیا۔ آدم کہے میں آیا آدم، ادنیٰ ہو کے سیس جھکانیدا۔ دے جلوہ اک باطن، بلم تیری آس منکانیدا۔ کلجک ویکھو اندھیری راتن، چودس چند نہ کوئی چڑھانیدا۔ نال آئی میری ساتھن، پھڑ باہوں آپ دکھانیدا۔ دوئے ہوئے ناتھ انا تھن، ناتھی ناتھ سیو کمانیدا۔ گھر گھر ملیا ساچا ساتھن، سگی سنگ نہ کوئی دکھانیدا۔ جوں بھاوے توں لینا راکن، راکی تیرے ہتھ دکھانیدا۔ دے سنہڑا ساچا پاتن، پاتی اکو منگ منکانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس لگانیدا۔ آس در پروردگار، اکو اک رکھانیا۔ ویکھ نہانی بڈھی نار، بڈھیپا رہی جنانیا۔ جنیپا کریا سرب سنسار، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ پتر دھی گئے وسار، ساچا سنگ نہ کوئی رکھانیا۔ نبی رسول دے کے گئے لار، علامت اکو اک لگانیا۔ کلمہ پڑھ پڑھ کٹ کے گئے وگار، سرگن تن مات ہنڈھانیا۔ اچی کوک کر دے گئے پکار، رسنا جہوا ڈھولا گانیا۔ انتم آوے سانجھیا، یاری سب دے نال لگانیا۔ تکرے رہے راہ دوویں کنت بھتار، ناری نر دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منکانیا۔ بڈھی مائی گائے ڈھولا، اکو اک جنانیا۔ میتھوں پایا نہ جائے رولا، بلہین دے ڈھانیا۔ کیوں کر کے بیٹھا اولہا، گھ آتم پردہ پانیا۔ تھدہ بن نہ کوئی وچولا، انتم میلانے ملانیا۔ میں سُن کے آئی در دروازہ کھولا، غریب نہانیاں دے وڈیانیا۔ میرا بڈھیپا میتوں دیوے جھکولا، قدم قدم نال ٹھکرائیا۔ میرا ویکھ پہلا جو بن جس ویلے پائی وچ ڈولا، نار سہاگن رپ وٹانیا۔ پروردگار کیتا قولا، قول اکو اک جنانیا۔ انتم آوے آپ مولا، مولوی رپ نہ کوئی دسانیا۔ رنگ نہ جانے کوئی گورا سولا، صاحب سچا بے پرواہیا۔ ہولا کرے بھار دھولا، دھرنی اپنی دیا کمانیا۔ بل رکھے اپنے ڈولا، جوان مرد وڈ وڈیانیا۔ دو جہان دکھائے اپنا پولا، کوئی تاب نہ جھلے رانیا۔ شہنشاہ شاہ میرا دھلا، دولت ہتھ نہ کسے دکھانیا۔ تیرے آگے پردہ پھولا، نیتزنیں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، بڈھی نڈھی ویکھ دکھانیا۔ مائی حوا ہوئی بڈھی، انت بڈھیپا آیا۔ کلجک انتم پائے لڈی، چاروں کُٹ کھیل دکھانیا۔ آدم رہی کوئی نہ سُدھی، سُدھ بڈھ نہ کوئی جنانیا۔ اکو رمز تیری سُبھی، رحمان پھیرا پایا۔ میتوں بھیو دس گجھی، کس بڈھ اپنا راہ چلایا۔ ہتھ ڈنگوری پھڑ کے جھی، بلہین دیا کمایا۔ ہتھ وچ خالی لے کے آئی کُنھی، جس

وِچ دو جہان بند کراپا۔ جتھے پیر پیغمبر اں گر اوتاراں دی بند کیتی رُچی، ہوکا کوئی لین نہ پایا۔ وِچ دست رکھی اِکو سُچی، دست اپنا نام وڈیا۔ میٹوں انتم سارے کھندے لچی، میرا مان نہ کوئی رکھایا۔ میں در در پھر دی کُتی، وانگ کوکراں پھیرا پایا۔ بھڑی میرے خُدا میں گئی لُٹی، سر ہتھ نہ کوئی اِکایا۔ گانا رہیا نہ میری گُٹی، مہندی رنگ نہ کوئی جنایا۔ میں ہُن رہواں کیوں جھپھی، گدھ مورکھ کیوں کیوں جایا۔ میری جان نہانی دی کیوں نہ جھٹھی، تیرے در اُتے واسطہ پایا۔ پُرکھ ابناسی ہسّ ہسّ کہے ہُن ویکھ اپنی رُتی، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ اُمت کولوں پھر جا کے پچھیں، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جس چڑھائی انتم اسمانا گڈی، سو خاک رہیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا رچایا۔ آدم آیا باہر بھاجا، بابل رہیا جنایا۔ چوڈاں لوک ماردا رہوں واجا، اپنا تھم منایا۔ کھیل کھیلدا رہوں مکہ کعبہ، نُجرہ حق جنایا۔ انتم تیری کوئی نہ رکھے لاجا، سارے گئے پلو بھڈا ئیا۔ ہُن کیوں آیا در بھاجا، ننگی پیریں پھیرا پایا۔ کتھے گیا تیرا اُمتی راجا، عُمر آرزو جس ہنڈھائی۔ اُٹھ اُٹھ مار نبی نوں واجاں، نعرہ اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بڈھا کہے میرا گیا بل، بل نظر کوئی نہ آئی۔ تھک تھک میں آیا چل، اپنا پندھ مُکایا۔ پچھے موڑ موڑ نہ گھل، راہ نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دتا ساچا ور، تیرے چرن سیس جھکائی۔ آدم حوا کرے پکار، دوئے جوڑ سر نایا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جیو جنت جگ جایا۔ انتم خالی دے سے پاسا ہار، جت روپ نہ کوئی وٹایا۔ اسیں سُنیا وشن برہما شو لئے اُٹھال، سویا کوئی رہن نہ پایا۔ گر اوتار کیتے کنگال، پیر پیغمبر در دکھایا۔ دو جہان ہوئے بے حال، بہل چوڈاں طبق گر لایا۔ میں سب دا ویکھیا حال، خالی ہتھ رہے دکھایا۔ اسیں بڈھے انت کنگال، ساچا سنگ نہ کوئی کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ تخت اُتے لایا آسن، آسن اُتے ابناسی ڈیرہ لایا۔ کھیلنہارا کھیل پر تھی اکاشن، اکاش اکاشاں اُتے سما ئیا۔ آد جگادی کھیل تماشن، خالق خلق ویکھ دکھایا۔ آدم حوا داسی داسن، سیوک سچ جنایا۔ جے کٹاؤنی انت پھاسن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک سنا ئیا۔ سُنو تھم سچ دلیل، تعمیل آپ کرائیندا۔ ہر بھگت بناؤنا اک وکیل، عدالت حق اک سمجھائیندا۔ جس بستر پہرے نیل، سو تاج سیس اِکائیندا۔ در دوارا کرو اپیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سنت دوار اک جنائندا۔ سنت دوار وسے کرتار، پروردگار دیا کمائیا۔ آدم حوا لہنا دینا دے قرض اُتار، بچھلی باقی جھولی پائیا۔ آگے کرے سچ وہار، ہر صاحب سچا ماہیا۔ بھگت دوارا بھگونت دوار، سری بھگوان آپ سناپیا۔ سچ دہاڑے چل آکرو نمسکار، ویلا وقت آپ جناپیا۔ چھٹی پوہ کھیل اپار، ہر خالق آپ کرائیا۔ آدم حوا دیکھے دوویں کنگال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دیوے اکو سدا، آد اپایا انتم بدھا، آپ وسے باہر دواہی حداء، حد اپنی سب نوں رہیا دکھائیا۔ نہ ولدیت نہ کوئی ولی، ولی عہد نہ کوئی جناپیا۔ آد جگاد بندار رہیا چھلی، ول چھل سب نوں رہیا پائیا۔ کسے نوں کہے توں نار سوانی سلکھنی سچکھنڈ دی کلی، کسے نوں گلشن روپ دکھائیا۔ انتم پھڑ کے سارے پیراں میٹھاں دیوے ملی، رگڑ رگڑ نال بدلایا۔ جگاد اکو جوت ملی، جگ جگ نور نور وچوں پرگٹایا۔ آپے بھل آپ پھلی، آپے پتھڑ ویکھ دکھائیا۔ آپے ہوکا دیوے گلیو گلی، دو جہان گلی آپ بنایا۔ آپے ہوئے بھلیو بھلی، بھالیاں ہتھ کسے نہ آپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی دسے کھیل جھلی، جس دا کوئی بھیو نہ پاوے راپیا۔ کسے دسے میں ہاں کی، کی کھیل کرانندا۔ کتھے رکھنی اپنی نیہہ، کھیڑا کتھے وسانندا۔ کتھے بیجیا اپنا بی، بھل بھلواڑی کتھے لائندا۔ نہ جیون نہ جی، نہ جگت کوئی بنائندا۔ نہ دھرنی نہ سیں، ونڈن ونڈ نہ کوئی دکھائندا۔ نہ سکری نہ شیعہ، نہ بھو بھیانک اپنا آپ دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائندا۔ کی دسے میں ہاں کیڑا، کی کی کرے پڑھائیا۔ کڈا وڈا میرا ویڑا، جس گھر اپنا چرن لکائیا۔ کڈا سوہنا لگے کھیڑا، جس گرہ اپنی جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ وڈا نہ چھوٹا نہ پتلا نہ موٹا نہ کھرا نہ کھوٹا، کھوٹا کھرا آپ کرائیا۔ آگے حال کی دسنا بہتا، پڑھیاں بھیو کوئی نہ پائیا۔ آپے جوتی آپے جوتا، آپے جوترا لائے واہو داہیا۔ آپے ہالی آپے پنجاہی آپے جیوڑا پھڑے سوٹا، آپے دو جہان کئے واہو داہیا۔ آپے کسے جٹ بن لنگوٹا، انتم کلجگ سروں پھڑیا جھوٹھا، مار ٹھڈے رہیا ہلایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت دیکھے پھوکا، وید پُران شاستر سمتر جگت گیان انجیل قرآن کھانی بانی باہروں دیندی رہی ہوکا، اندر وڑ نہ کوئی جگایا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہارا چاروں کُنٹ پیا سوکا، پیر پیغمبر دے گئے دھوکھا، دھوآں گھر گھر گئے تپایا۔ آنت ہار کے کہہ کے گئے پروردگار دیکھے آن کے موقع، حاضر حضور سچا ماہیا۔ بن بھگتاں کسے کایا مندر اندر صاف نہ

کیتا چوٹکا، جگت سوانی سُجھی نظر کوئی نہ آئی۔ گر سکھ تیرا پریم پٹنا پوٹا، گو بند گیا نہ کدے اوتنا، گر کھ اپنے نال ملایا۔ پھڑ باہوں پھڑایا پونچا، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ کلجک چاروں گنٹ بھوٹکا، رولا پائے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ مکایا۔ مہر حضور دی بڑی سکھی، چیر چیر پوایا۔ جس دی دھار گو بند لکھی، لکھ لکھ لکھی قلم شاہیا۔ بن پُرکھ اکال ساچی نہ کوئے بنائے سکھی، سکھیا سچ نہ کوئے جنایا۔ کوٹن کوٹ ترسن مُنی رکھی، مُن سُن دھیان لگایا۔ گھر جا کے پر بھ کسے نہ پائی سکھی، درس کر ترسن نہ کوئے دکھایا۔ کلجک انتم جن بھگت دوارے کرے کھیل اندھٹی، اندھٹری کار کمایا۔ دُھر درگا ہی بن ہاکارا، لے کے آیا چٹھی، ڈاکیا گھر گھر ڈاک پچایا۔ اپنی ہتھیں پر بھ ساچے لکھی، لکھنہارا ہور نہ کوئے جنایا۔ جن بھگتو تہاڈے بچھے گھر آئے کھاؤن رُکھی مِسی، مُکّر ہتھاں اُتے رکھایا۔ نہ کوئی وار نہ کوئی تھتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ اپنی دھار رکھے نئی، نِکا وڈا سچا ماہیا۔ جانے کھیل جیو جی کی، سر سر رزق سبایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے کھیل خالق خلق مہان، آدم حوا اندر حد، حکمے سد بہایا۔ دُور دُراڈی آئی سدھی، سدا ہر جنایا۔ ہتھ وچ روٹی دے ادھی، پانی چھٹا نہ کوئے پھڑایا۔ رووے گُراوے بھڑی میں اگوں بچھوں کڈھی، میرا ہوئے نہ کوئے سہایا۔ میں دُنیا ساری چھڈی، چھڈیا مُلک پرایا۔ لوک مات پھیر نہ چڑھاں گڈی، سفری سفر نہ کوئے دکھایا۔ میرا بچھلا لیکھا سٹ وچ رڈی، اپنی ہتھیں دے پڑایا۔ پُرکھ ابناسی دیاوان بنا اپنی بالی نڈھی، پُتری پُتراں نال ملایا۔ چرن پریتی تیرے لگی، لگی توڑ نبھایا۔ میرا پردہ انتم کھیں، تُوں کجہنہار اکھوایا۔ ویکھیں لڑ چھوڑ نہ بھیں، بھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ رچایا۔ سارے رل کے کرو جاسوسی، ہر جو کی کی رہیا لکایا۔ ساڈے کولوں کرے کجوسی، دست ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ انتم ساڈا حق موروسی، مُفت وچ لُٹنی، نہ لگے پیسا دھیلا رانیا۔ اسیں وینہدے آپ پہنے تن سوسی، الفی چولے رہیا ہنڈھانیا۔ دن رات لکھدے در گھر بن کے منشی، چوری چوری دھیان لگایا۔ جس ویلے پر بھ مات لوک دی بدلے گُرسی، عرش قُرص ویکھ دکھایا۔ اوسے ویلے کراں گے پُھرتی، جاج باہمن رہیا سکھانیا۔ زریدار پاواں گے گُرتی، گُریاں مُنڈیاں رنگ چڑھانیا۔ سورن کٹورے وچ دیاں گے گُرتی، رس اُنکلاں نال کھ لگایا۔ پھر بدلے نہ ساڈی سُرتی، شبد شبد وچے ودھانیا۔ نظر آئے

اکال مورتی، نرگن بیٹھا آسن لایا۔ اگوں آکڑ کے لنگھاں گے موہر دی، بن بچے ننھاں گے واہو داہیا۔ دو جہان کہن گے ویکھو کل سوریر دی، بل اپنا رہے دکھایا۔ واٹ رہے نہ نیڑ دُور دی، گھر گھر وچ وجے ودھایا۔ ریتی چکے چیمار چوہڑ دی، چیمار سب دا لیکھا مکایا۔ ترسناکے بہشتی حور دی، حوراں گرکھاں دیاں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ اکو گل سچ شعور دی، شہنشاہ کرے پڑھایا۔ ملنی ہوئے حق محبوب دی، محبت اپنے نال لگایا۔ ہنڈی چکائے اصل سود دی، ہنڈیاں والے چرن لگایا۔ کھیل کرائے سچ حدود دی، حدود وندے تھاؤں تھانیا۔ سرشتی رچنا نیست و نابود دی، نشان کوئے رہن نہ پایا۔ گر سکھی اچھدی سیدی گدی، کد کد خوشی منایا۔ جو انتم کلجک بُجھدی، پرہ چرناں نال لُجھدی، رچی اکو دھیان لگایا۔ آگے گل ساری گدی، جس نوں گھر آ کے مل جائے سچا ماہیا۔ سرشتی اوہدے چرناں اُتے جُھکدی، جوں پورن وچ پریشور بیٹھا آسن لایا۔ ہن گل نہیں رہ گئی گدی، اچی کوکو دیو دُہایا۔ گر سکھ ویل کدے نہ سکدی، گوہند بوٹا گیا لایا۔ مائی حوا آ آ سکھاں کولوں بچھدی، میرا دسو سچا ماہیا۔ اوہ ویکھو تھادے پچھے گدی، نیتزن رہے شرمایا۔ ہتھ جوڑ گودیاں تائیں جُھکدی، کلمہ کلام رہی گایا۔ میری زبان کہنوں سکدی، مہربان تیری وڈیایا۔ کدے بہندی کدے اٹھدی، ہتھ اگانھ اگانھ ودھایا۔ خیر منگے اپنی گکھ دی، جس گکھ وچوں بھگتاں لیا جائیا۔ ماں پتراں کولوں بچھدی، سچ دسو تھاداپتا تھانوں ملیا چائیں چانیا۔ جے ملیا اوہدے ول نٹھو، پھڑ لو جا کے بانہیا۔ میرا حال تئیں دسو، موہے کملی لئے گل لایا۔ پھیر پرہ چرناں وچ دسو، وستی بستی بادِ سحر سُنو بانگِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کہانی آپ جنایا۔ تیری کہانی پرہ عجیب، سُن سُن ہوئے حیران۔ دُور دُرڈا آیا نزدیک، ہویا بے پہچان۔ کلمہ بن لاشریک، قلم نال چاڑھے طوفان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جُدا نہ ہوئے کدے جذبات، جذب اپنے وچ کرایا۔ کہن سُنن دی پچھے رہ گئی بات، ہن کرنی کر دکھایا۔ صاحب دیونہار نجات، نچھاور اپنا آپ کرایا۔ کر کے گھاؤ لایا گھات، گہرا گورا آپ دکھایا۔ جس چرن بندھایا نات، بندھن اپنا آپ پایا۔ ہر سنگت بنائی جماعت، سوہنگ پٹی آپ پڑھایا۔ دوس رین دیوے ساتھ، ساچا سنگ رکھایا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ رکھے نواس، سچکھنڈ نواسی کہے میں بھگتاں سیو کمایا۔ کر دیدار ہوں ہوئے

نراس، گرگھ عید چند دکھایا۔ پر بھ نوں ہور کم کیہڑا خاص، جس وچ بیٹھا دھیان لگایا۔ صرف اکو گرگھ ملن دی رکھے آس، جگ جگ آسا آپ ودھایا۔ پاربرہم پر بھ چل کے آیا تہاڑے پاس، اپنا پندھ مکایا۔ ہن تساں دینا ساتھ، تہاڑے پچھے بنے راہی آ۔ کرے کھیل اکھنن لاکھ، لیکھا لکھت نہ لکھیا جانی۔ بھو دسے وچ ہاس بلاس، اندر وڑ کٹاں وچ نہ کچھ سنا یا۔ جو کچھ رکھیا اپنے پاس، سو گرگھیں ہتھ پھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ نہ ہوئے وفات، کفن دفن دفعہ وچ نہ کسے لکھایا۔ جمع تفریق دیکھے تقسیم، ضرب اپنے نال دوائیا۔ الف یے نوں نقطہ میم، مسل ہر جو رہیا بنایا۔ سے صواد دیکھے سین، سینہ چاک آپ کرایا۔ یے جے دیوے یقین، یادداشت اک بنایا۔ طوئے تے کرے تلقین، ہے جے تھم آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چار چار وڈایا۔ ضرب کہے میں کیتا صبر، صبر پیالہ پیتا۔ گرگھیں ملیا شیر بر، گرگھ اپنے جہا کیتا۔ ہر سنگت بنایا تہر، پتر دھیاں بنایا۔ گھر دکھایا اُتے امبر، ناتا توڑ مندر مسیتا، ساچا رچ اک سویمبر، کریا کھیل مات انڈیٹھا۔ سچ سوامی ہر بھر تمبر، پر بھ بنیا اکو پیتا، کوڑی کریا میٹ اڈمبر، ہر جن کرے ٹھانڈا سیتا، جس دی صفت کردے پیر پیغمبر، سو بھگتاں سنائے اپنا گیتا۔ جس نوں لہجہ دے ڈونگھی کندر، سو لہنا چکائے ہست کیٹا۔ آونگھ کے دیکھو گرگھ اندر، جس گھر مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان بیٹھا نہ مرینا نہ جیتا۔ مرے جیئے نہ کھائے کچھ، خالق خلق کھیل کرایا۔ گرگھیں کولوں لو بچھ، سچ سچ دین سمجھایا۔ نہ رُوح نہ دسے بُت، پنج تت نہ کوئے ہنڈایا۔ نہ دھی نہ کوئی پُت، مات پُت نہ کوئے بنایا۔ غریب نمائیاں گودی رہیا چک، چک چک اپنی خوشی دکھایا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہیا لگ، انتم اپنا پڑدہ لاہیا۔ در آیاں امرت دیوے گھٹ، امیوں رس میگھ آپ برسایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جن بھگتاں اُتے ہویا موہت، مٹی رکی ہتھ کسے نہ آیا۔ سمبل سہائے ساچا کوٹ، نگری اُجگری آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر وڑ وڑ ڈیرہ لایا۔

پروردگار چڑھ کے آیا گھوڑا، دلدل علی نہ کوئے وڈایا۔ پیر پیغمبر آ کے لاہو پیریں جوڑا، سچ آسن دینا وچھایا۔ پُرکھ ابناسی لماں چوڑا، چوڑاں لوک آسن لئے لایا۔ اوہنوں خٹھ دیو چوڑا، سوٹا کچھے واہو داہیا۔ سوٹا کھچیا اندروں رس آیا کوڑا، سب نوں پچھے تھائیں تھانیا۔ کیوں پریم تما کو پایا تھوڑا،

سچ ہری کیاری نہ کوئے کرائیا۔ دیکھو تہاڈی چلم کایا وچ ٹٹا روڑا، موری بند نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈا نیچا نہ دسے کورا، نڑی حق نہ وچ پھسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سوٹا رہیا لگایا۔ سوٹا لائے کھچے دو جہان، کھچ اپنی اک دکھایا۔ دھواں دھار کرے زمیں اسمان، تارا چند گھ شرمایا۔ رہن نہ دیوے کوئی بے ایمان، بیوہ کرے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حقہ اک سمجھایا۔ مارے سوٹا حقہ کرے گڑگڑاہٹ، چوڈاں طبق پانی کھولیا۔ پیر پیغمبراں پئی گھبراہٹ، کی کرپا کھیل مولا مولیا۔ جس دی دُور دُراڈی سُن دے رہے سنناہٹ، سو آیا اُپر دھولیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس بچھلا پردہ پھولیا۔ پھڑ چھوڑا مارے پھوک، اپنا کھیل دکھایا۔ پیر پیغمبراں چوڈاں لوکاں دیوے پھوک، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پنج تت نہ دسے بھوتک بھوت، بھیا بھید آپ جنایا۔ رُوح بُت نہ رہے سبوت، سب دا لیکھا رہیا مکایا۔ اپنے چرناں نال چوڈاں طبق دے قلبوت، اڑچن کوئے رہن نہ پائیا۔ کھیلے کھیل وڈ محبوب، موہ ناتا دے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ چھوڑا حقہ پتل نڑی، جگ داتا دیکھ دکھائیندا۔ صدی چوڈھویں انتم گھڑی، گھڑیاں اپنے نام وجائیندا۔ اللہ رانی انتم ڈری، نیتز نین نین شرمائیندا۔ اُمت میری مات ہری، حاضر ہونہ کوئے بچائیندا۔ کوئی نہ دسے خانہ بری، برے اعظم سرب گرائیندا۔ ہر جو حکم سنایا اپنا کھری، خرید و فروخت آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر بن گئے شرعی، شریعت شریعت نال نکرائیندا۔ آپ بیٹھا سچ محرابے وچھا ساچی زری، سین اپنا نہ کسے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں حقہ اک دکھائیندا۔ پیر پیغمبر و دیکھو حقہ، ہر حجرے آپ دکھایا۔ جس دا پانی کدے نہ مُکا، آب حیات ونڈ ونڈایا۔ جس دے اُتے دیوے کوئی نہ ٹکا، گھ بند نہ کوئے کرائیا۔ جس دا سوٹا لیندیاں ساہ کدے نہ سُکا، سُنکے ہرے دے کرائیا۔ جس دے پیتیاں ونگا نہ ہوئے کھا، رسنا دھواں دھار نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ دیکھو کھیل آؤ دوار، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ پیو سُلھا ایکا وار، سوٹا اپنے نام لگائیندا۔ اُلفت کرو پروردگار، صحبت سچ سچ جنائیندا۔ اپنی اُمت مارو مار، سُنّت سب دی میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوڈاں طبق سچ سنگھاسن آپ لگائے پُرکھ ابناسن، نیل بستر بسن بنواری کھیلے کھیل اگم اپاری، لیکھا جان

اندر باہری، ظاہر ظہور رُپ دھرائیندا۔ ظاہر ظہور آیا ظالم، ظلم سب دا ویکھ وکھائیا۔ اپنے حصّے پہلوں ونڈ کے گیا اپنا کالم، حد اپنی آپ بندھائیا۔
 انتم ویکھے ساری عالم، علما پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ حقے نال ویکھی حُقی،
 محکم اپنا آپ جنائیا۔ اللہ رانی پھردی چکی، چوٹی سب دی آپ مُنڈائیا۔ اُنت ہوئی تہائی بھکھی، ترسنا اگن نہ کوئے بُجھائیا۔ اُمت اُتیاں نال ہوئی لُچی، اپنی
 پت نہ کوئے رکھائیا۔ دوکٹاں ہوئی بچی، بُچکا سرتے بھار اُٹھائیا۔ مُلا شیخاں مُرشد نال نہ لگی رُچی، مُرید مُرشد نہ کوئے ملائیا۔ داہری مُندے رہے پھڑ
 کے کوچی، جھوٹھا صابن نال ملائیا۔ اندر وڑ کے کسے نہ دسی ساچی سوچی، سوچنا نام نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ ملے نہ تاء دتیاں مچھیں، مچھاں سب دیاں رہیا
 کٹائیا۔ اپنے گل وچ پا کے آیاناں گچھی، نام اُسترہ تیکھا رہیا کرائیا۔ جیہڑی چوٹی پروردگار نہ جھکی، سو سب دی دے مُنڈائیا۔ اللہ رانی جے بنے نار بھسپنے
 کُٹی، کُٹ کُٹ باہر دے کڈھائیا۔ جنہاں حقہ پیتا سوئی، تنہاں دوزخ اگنی ڈاہیا۔ بہشت لئے نہ کوئے ہوئی، سچ نواب نہ کوئے ملائیا۔ جنہاں پیتی بھنگ
 بوئی، بوٹا تنہاں رہیا اُکھڑائیا۔ ہر جو چلی چال کسوتی، کسر چھڈے نہ کوئی رائیا۔ سب دی بھنے پھڑ کے بو تھی، گھسن ٹک رہیا وکھائیا۔ کایا مندر پھڑ کے
 ہتھیں پٹی چو تھی، در دروازہ دے بھٹائیا۔ لیکھا ویکھے عیسیٰ موسیٰ، مُفت اپنی سیو کمائیا۔ پروردگار پہلوں گھلے کرن جاسوسی، لوک مات محکم سنا ئیا۔ اپنی
 اصلیت دس خصوصی، خصلت سب دی ویکھ وکھائیا۔ انتم گھر گھر ہوئے مایوسی، ہنس مکھ نہ کوئے صلاحیا۔ کرے کھیل چینی روسی، جی بر جی نہ کوئے
 وڈیائیا۔ ازیں کرے اک حدیثی، سین ساڈھے تن تن ہتھ ونڈائیا۔ خالی کرے سب دی کھیس، کھہہ کھہہ مارے لوکائیا۔ نام اپنے مارے اکو سیٹی، گرکھاں
 لئے جگائیا۔ نرگن بن کے آیا ٹیٹی، ٹکٹاں سب دے ہتھ پھرائیا۔ ٹوپی اندر نکلی گئی، چلم کولیاں نال بھرائیا۔ آپے ویکھے بچھلی پیتی، اگلی اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ نیڑے آئی صدی بیسی، بسترہ سب دا دے بندھائیا۔ اپنی ہتھیں چکی پیسی، پیہن آیا سچا ماہیا۔ جے کوئی بچی رہ گئی جیتی، تس جیون جگت دے
 جنائیا۔ سَتجگ اکو جیہی ریتی، دو آریکا میل ملائیا۔ پر بھ چرن لگے سچ پریتی، پریتی اک سکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرکھنہارا سب دی
 نیستی، نیتیان پھیرا پائیا۔ حقہ کہے گڑ گڑ کر کے دتا ہوکا، ہوئی ہوئی جگت جنایا۔ پُرکھ ابناسی انتم سب نال کرنا دھوکھا، اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹایا۔

کسے ساہ لین نہ دیوے سوکھا، سوکھیوں اوکھا پنڈھ مُکایا۔ اپنا کسے ہتھ نہ آؤن دیوے موقع، بھيو ابھیدا بھيو چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کار اپنا آپ لایا۔

★ ۱۶ مگھر ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ★

سری بھگوان تیری چالاکي، پروردگار بھيو کوءے نہ پانیا۔ جگ جگ مان دیندا رہیا پنج تت خاکی، نرگن جوت کر رُشانیا۔ امرت جام پیاؤندا رہیا بن بن ساقی، مدھر پیالہ ہتھ اٹھانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھولدا رہیا تاکی، جگت جھروکھا کُندا لایا۔ آپ بن کے بیٹھا رہیا عاتی، زیر زبر نہ کوءے جنایا۔ شاہ سلطاناں چڑھاؤندا رہیا اُپر ہاتھی، ایراپت نہ مان جنایا۔ گھوڑیاں اُپر زین پاکھراؤندا رہیا کاٹھی، سولاں کلیاں ونڈ ونڈانیا۔ اکھر وکھر دیندا رہیا داتی، نرگن سرگن کر پڑھانیا۔ گھر مندر سواؤندا رہیا کھاٹی، سچ سنگھاسن اک سہانیا۔ چوواں لوک وکھاؤندا رہیا ہاٹی، رُپ انوپ وٹانیا۔ چوواں طبقات بن دا رہیا ساتھی، زمیں اسماناں کھوج کھوجانیا۔ کردا رہیا کھیل دھرت مات دی اُتے چھاتی، سرگن نرگن بے پرواہیا۔ گاؤندا رہیا آتم آرتی، گھرت دیپ کر رُشانیا۔ سناؤندا رہیا ہندی اُردو گرکھی فارسی، فیصلہ اپنا نہ کسے جنایا۔ پیر پیغمبر گھلدا رہیا سفارشی، لیکھا اپنے ہتھ جنایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بناؤندا رہیا آڑھتی، دھرت اپنا نام وٹا لگایا۔ لیکھا لکھ لکھ دسدا رہیا عبارت، عدم اپنا نہ کسے جنایا۔ دو جہان پھر دا رہیا بن مشعلی، نرگن نور کر رُشانیا۔ گھر گھر چلاؤندا رہیا خانہ باورچی، باورچی اپنا ناؤں دھرائیا۔ جیو جنت بناؤندا رہیا لالچی، لالچ کرے جگت گڑمانیا۔ جگ جگ کردا رہیا ناشی، ناش اپنی نہ کسے سمجھانیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج کردا رہیا مالشی، مسلہ اکو اک اپنے ہتھ رکھانیا۔ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں دس گر عیسیٰ موسیٰ محمد ہتھ پھراؤندا رہیا خالی بالٹی، نام پچھوں جھولی پانیا۔ لوک مات آ کے دین مذہب بن گئے پارٹی، ہر کا پارٹ ادا نہ کوءے کرائیا۔ نام وھونا دس گئے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی غارتی، گھر گھیر نہ کوءے ملانیا۔ حقیقت حق نہ جانے کوءے پادری، عیسیٰ موسیٰ نہ صفت صلاحیا۔ کرتا قیمت کوءے نہ جانے قادری، قدرت بھيو کوءے نہ آنیا۔ سارے اپنی اپنی کر کے گئے بہادری، لوک مات بل دھرائیا۔ چار ورن بنا کے گئے برادری، کھتری براہمن شودر ویش ناؤں دھرائیا۔

صبر پیالہ کسے نہ دتا صابری، صدق سچ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پروردگار بڑا چلاک، چنچل اپنا کھیل کرائیندا۔ کدے پاک کدے خاک، خاک پاک روپ وٹائیندا۔ کدے سجن کدے ساک، کدے ناتا توڑ تڑائیندا۔ کدے گیت کدے گاتھ، کدے گوبند ناؤں رکھائیندا۔ کدے چرن کدے نات، کدے مکھڑا مکھ بھوائیندا۔ کدے پتا کدے مات، کدے پوت سپوت سہائیندا۔ کدے ورن گوت ذات، کدے دین مذہب ونڈ وٹائیندا۔ کدے شرع شریعت شاخ، کدے شناخت ویکھن آئیندا۔ کدے باطن ظاہر کر کر بات، کدے بیتل روپ وٹائیندا۔ کدے پیر پیغمبراں دیوے دات، کلمہ کلام جھولی پائیندا۔ کدے اپنی ہتھیں کر وفات، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ کدے خشت کدے ہات، کدے محلہ روپ وٹائیندا۔ کدے کھیل کھیلے کائنات، کدے کایا کعبہ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہتھ کسے نہ آئیندا۔ وڈ چلاک پروردگار، جگ جگ اپنی کھیل کرائیا۔ زرگن سرگن دے آدھار، سرگن زرگن راہ جنایا۔ کسے کھیہ سپس پوائے چھار، دھونی اگن رہیا تپایا۔ کسے جل دھارا دیوے ٹھار، حکمی حکم دے سزایا۔ کسے پھڑ پھڑ سٹے ڈونگھی غار، جوگ ابھیس کرے پڑھایا۔ کسے پڑھن لایا وچ سنسار، رسنا جہوا کر کر ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیونہ کسے جنایا۔ وڈ چلاک بے پرواہ، بھیونہ کوئے جنائیندا۔ آد جگاد جگاد آد لاؤندا رہیا داء، داؤ اپنا نہ کسے سمجھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندار رہیا ناں، انت نشانہ سب دا آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی چلاکی بن اچکا، آپ کرائیندا۔ ہر جو ہوئے اک اچکا، ول چھل کھیل کرائیا۔ اپنے ارادیوں ہوئے پکا، کچی کرے سرب لوکایا۔ اپنا بول کرے سچا، سچ ہو نہ کسے سمجھایا۔ بن مات گود اٹھائے چچا، سپر نیراک پیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھالے نکا نکا سچا، لوک مات ونڈ وٹائیا۔ اندر وڑے شبدی بچہ، بچپن اپنا دے سمجھایا۔ ساریاں نوں کہہ کے آیا اچھا، بھیو ابھید نہ کسے بتایا۔ اک دسیا میں کروں تہاڈی رچھا، رچھیا اپنے ہتھ پھڑایا۔ جو منگے تس پائے بھچھا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی گاؤندے گئے قصہ، ہر دی قسم نہ کسے سمجھایا۔ کرن کرن ونڈایا حصہ، کرامات نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہان واہو

داہیا۔ پُرکھ اکال بڑا لُچا، دو جہان کھیل کرائیندا۔ ساریاں کولوں اوہلے لکا، دس کسے نہ آئیندا۔ کسے ہتھ پھڑایا حقہ، کسے چوٹی سیس مُنڈائیندا۔ کسے پھڑ
 ٹنگایا بٹھا، کسے کھڑی تن لہائیندا۔ کسے نہاں ہیٹھ دباے پُتا، کسے تتی توی اُتے بہائیندا۔ کسے دھار تلوار نال ٹکا، کسے انگ انگ کٹائیندا۔ جے کوئی پُچھے کی
 کھیل کرے ابناسی لُچتا، اپنا بھیو نہ کسے سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہے رُسا، اگے ہو نہ کوئی بچائیندا۔ پرہہ ساچے اگے کوئی نہ غصہ، بھانا من من
 سب شکر منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ دس سکيا پرہہ دا جُسا، وجود نظر کسے نہ آئیندا۔ کون سیجے سچ سَنگھاسن ستا، کول نین ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ ویکھو ہر جو لُچا ٹھگ، ٹھگی سب دے نال کرائیا۔ پنچ تت لا لا اگت، اگنی تت جلائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر لوک مات بھیجے وگ، واگی بن بن سچے ماہیا۔ اکو دسیا اچار بچ، اچرج اپنا ویس نہ کسے وڈیایا۔ کسے مکے کعبے کراؤندا رہیا جج، کلمہ نبی امام پڑھایا۔
 کسے نام ست دتا دس، کسے واکرُ وِصفِ صلاحیا۔ کسے رام رام دتا جس، کسے کرشن کرشن سمجھایا۔ آپ دُور دُراڈا بہہ کے رہیا وس، اپنی لکویں کھیل
 رچایا۔ جگ چوکڑی گا گائے تھک، انتم آپ ویکھن آئی۔ چاروں کُنٹ لاؤندے بھکھ، اگنی تت رہی تپایا۔ خالی دے سے چوڑاں ہٹ، کیشن ونڈ ونڈ ونڈایا۔
 چوڑاں طبق بنے ہٹ، بن سوانگی سوانگ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ سرنائی گئے ڈھٹھ، اپنا آپ گویا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیرے ہتھ
 تیری وڈیایا۔ ویکھ ساڈے خالی ہتھ، در تیرے دین دُہایا۔ جنہاں لکڑاں اُتے دتے رکھ، کایا مائی رُپ نہ کوئے دکھایا۔ دھواں دھار تیرا نور ویکھ
 سمرتھ، تیرے گھر وجے ودھایا۔ بن تُدھ کوئی نہ رکھے پت، پتونت میرے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا
 بھیو نہ کسے جنایا۔ ہر جو لُچا ٹھگ چور، چوری سب دے نال کرائیندا۔ وسنہار اندھیری گھور، ڈونگھی کھڈ کُندر ویکھ دکھائیندا۔ اگے لئے سارے تور،
 ثرت اپنا حکم سنائیندا۔ کوئی نہ سکے اگوں موڑ، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ زرگن سرگن دوویں جوڑ، دوئے دوئے اپنی کل ورتائیندا۔ اندروں باہروں
 دے سے ہور، بھید ابھید آپ چھپائیندا۔ تس اگے چلے نہ کوئی زور، زور جابر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ گیان دُھر دی بانی اپنی کرنی آپ جنائیندا۔

ساچے تخت ہر جو بہندا، ہر بہہ بہہ کھیل کرائیا۔ ویکھنہارا چڑھدا لہندا، اتر پہاڑ بھيو چکائیا۔ اللہ رانی تیرا پا کے لہنگا، مکھ گھنگٹ رہی وکھائیا۔ پیر پیغمبر و اٹھو ویکھو پروردگار کی کی کہندا، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ ویلے آنت کون رہندا، چوڑاں طبق صفا رہیا اٹھائیا۔ چار جگ گراوتاراں بھانا رہیا سہندا، انتم اپنا بھانا اک ورتائیا۔ جیو جنت دو جہان اکو گاہ کہندا، پھیرا اپنا نام لگائیا۔ شاہ سلطان سُر پیر بن ڈھایوں ڈھندا، منہ دے بھار سٹائیا۔ وہن وہا کے اکو نیں دا، نوح ندی نہ کوئی وڈائیا۔ ناتا توڑے بھرا بھین دا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ہن ویلا نہیں نندرا وچ رہن دا، نیتز نیں دینا گھلائی۔ وکھائے کھیل لاڑی موت دین دا، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ لیکھا چکے ساک سجن سین دا، سگلا سنگ تڑائیا۔ حساب مکے لین دین دا، وحی کھاتا رہیا اڈائیا۔ بھيو چکيا سکھ چین دا، سہنجی تیج دے کرائیا۔ لیکھا گیا عین عین دا، لکھت سب دی رہیا مٹائیا۔ لہو لیکھے لگا حسن حسین دا، پیر پیغمبراں رہیا سمجھائیا۔ پتر ویکھے فاطمہ بھین دا، مہربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔

مُشکل کُشا ہوئے مفرور، موہ مُجبت سرب تڑائیا۔ حکمے اندر لا قصور، بے قصور قصور ٹھہرائیا۔ کی کیتا منصور، منصور سولی اُپر چڑھائیا۔ سب نوں کُردا آنت مجبور، مُجرا جلوہ اک وکھائیا۔ اپنی ضرورت پوری کرے ضرور، ظہور اپنا لئے پرگٹائیا۔ مُشکل کُشا بڑا شعور، شہرت سب دی دے گوائیا۔ زانی مردانی آئے طغیانی، طوفان اک چڑھائیندا۔ صدق صوری ویکھ ایمانی، آمد اکو گھر وکھائیندا۔ برہوں تیر ویراگ کانی، قلبوت کایا آپ لگائیندا۔ جگت گائے جگت کہانی، بھيو بھيو نہ کوئے سمجھائیندا۔ انتم سب نوں کرے فانی، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ بیٹھا اک شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ سدا سہیلا اک لاثانی، لاشاں سب دیاں آپ دہائیندا۔ کیا کوئی دیوے قلم بیانی، ہر کلام کلمے وچ کدے نہ آئیندا۔ سب نوں کُردا رہیا پریشانی، پرچہ حل نہ کوئے کرائیندا۔ نار مرد نار کہانی، کہاوت بغاوت عداوت علامت آپ لگائیندا۔

سَت چت سدا سد چیتن، انند اپنا رس رکھایا۔ لہ لہ تھکے سارے بھیتن، بھو ہتھ کسے نہ آیا۔ چل چل گئے نیتری پیکھن، بن بن پاندھی
پندھ مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دواویوں باہر کھیڈن، ہتھ دہلیزاں نال لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا چت انند، نہ کوئی روپ
نہ کوئی رنگ، نہ کوئی دھار نہ کوئی گنگ، نہ کوئی ناد نہ مردنگ، نہ کوئی کنگن نہ کوئی ونگ، نہ کوئی سہاگن نہ کوئی رنڈ، نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نہ
کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی بندھن نہ کوئی بندھ، نہ کوئی واٹ نہ کوئی پندھ، نہ کوئی رسنا نہ کوئی دند، نہ کوئی برہم نہ کوئی ہنگ، کرے کھیل سورا
سربنگ، سدا چت آپ انند، جیو پنڈ جس دات دتی ونڈ، کھیلے کھیل کوٹ برہمنڈ، جگ چو کڑی سب دے نال رہیا ہنڈھ، رسنا جہوا پائی گنڈھ، پریم پیار
ڈوری رکھی تند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا چت انند، چرچا دے پرچہ مات کرایا۔

۲۱۰

پورن پر میثور بنیا آپ، پر میثور پورن وچ سمایا۔ پورن کرے نہ کسے دا جاپ، پر میثور پڑھن کتے نہ جانیا۔ پورن کرے نہ کوئی پاٹھ، پر میثور
کرے نہ کوئی پڑھایا۔ پورن بنیا پر بھ داساک، پر میثور پورن رہیا پر نایا۔ پورن بنیا وچولا آپ، پر میثور کری گھر گڑمائیا۔ دوہاں رل کے اکو مل گئی
ذات، جگ جگ ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ رل کے اکٹھی کرن بات، دوس رین صلاح پکائیا۔ پورن پچھے پر میثور پائی وفات، اپنا حق رہن فک دتا کرایا۔ اندر
وڑ گیا لے کے ڈونگھا کھات، ہٹ ساچا دتا گھلایا۔ پر میثور پورن دتی نجات، نشاور پر میثور پورن رہیا کرایا۔ کیا کوئی کرے ایٹھے وضاحت، مسل سکے
نہ کوئی لکھایا۔ دفعہ حرف زیر زبر نہ جانے کوئی لغات، لگ ماتر نہ کوئی وڈیایا۔ پورن پر میثور اکٹھے ہوئے پہلی ویر پہلی رات، پوہ چھبھی ملی وڈیایا۔
دوہاں دانہ کوئی پتاما، ساک سجن نہ کوئی بنایا۔ پورن ول جے کوئی لئے جھاک، پر میثور آوے واہو داہیا۔ پر میثور دا جے کوئی کھولے تاک، پورن
آگے ہو کے بند کرایا۔ بن پورن کوئی نہ لگے گھاٹ، پر میثور پورن ہتھ دتی وڈیایا۔ پر میثور پورن ملن آیا خاص، خواہش گوہند پور کرایا۔ پورن پر میثور
پوری کیتی آس، آس پر میثور پورن رہیا کرایا۔ اک دوجے وچ رچ کے کیتا واس، اپنی رچنا پھیر بنایا۔ پورن لئے پر میثور سانس، ساہ ساہ پر میثور رہیا

۲۱۰

سماں۔ پورن کھیل پر تھی آکاش، پر میثور گنگ منڈل پھیرا پایا۔ دواں دی وشن برہما شو رکھی آس، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ پورن پر بہ دی بنیا شاخ، پر میثور پت ڈالی روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکی گل وڈی کر دکھایا۔ وڈیوں ہوئی نکی، پر بہ ساچے کھیل رچایا۔ نکیوں ہوئی وڈی، وڈ وڈا ویکھ دکھایا۔ پورن پر میثور دو جہان کھیڈن کبڈی، حد اپنی نہ کسے دکھایا۔ پچھلی کیتی سب دی زدی، رندا اکو وار پھرایا۔ آگے حکمے اندرے بدھی، سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں خالی کیتی گڈی، گدا چکر نہ کوئی پھرایا۔ آگے کھان نوں ملے روٹی ادھی، ماہل پوڑے آگے نہ کوئی دکھایا۔ ویکھو سنجک تریتا دوا پر کلج چلدی رہی گڈی، حکمے اندر سرب پھرایا۔ انتم کسے دی نظر نہ آوے ہڈی، پنج تت خاکی خاک سماں۔ نہ کوئی پشت نہ کوئی جدی، بنس سر بنس نہ کوئی سہایا۔ سب دی پتیدی گئی صدی، سدا ہر جو گھر گھر آپ سنایا۔ پچھے کتھا کہانی لکھی رہ گئی بدھی، جگت سندیسہ اک الایا۔ انتم خالی جھولی بیٹھی ٹڈی، نیتز نین نین اٹھایا۔ جس آد جگاد جگا جگستر اپنی سکھیا وچوں اپنے کڈھی، سو صاحب کھیل کرایا۔ پورن پر میثور اک دُوبے نال پائی جیچھی، پردہ پردہ مات چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نکی وڈی وڈی نکی گل اپنے وچ رکھایا۔ نکی کہے تے ہوئے نکا، نکا نظر کسے نہیں آئیندا۔ وڈی کہے تے ہوئے وڈا، بھے سرب جنایندا۔ ایسے کر کے پُرکھ ابناسی اپنا کھہرا چھدا، پورن جگت دکھائیندا۔ کوئی کہے بڈھا نڈھا، جٹ ویس وٹائیندا۔ کوئی کہے مالشاں کرے ہڈاں، دُودھ پی پی شکر منائیندا۔ کوئی کہے گھر آوے دتیاں سدا، در در پھیرا پائیندا۔ پر میثور کہے پورن سب دی رکھے لجا، جس سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جس میرا پردہ کجا، سو پورن ہر گھٹ نظری آئیندا۔ دنے راتیں پھرے بھجا، گر کھیاں درس دکھائیندا۔ گھر گھر اندر جا کے نچا، اپنا ناچ نچائیندا۔ لوں لوں اندر تیر نشانہ بن کے وچا، ساڈھے تن کروڑ اپنی جھولی پائیندا۔ آتم سیجا بہہ بہہ سجا، سچ سنگھان آسن لائیندا۔ گر کھیاں درشن کر کر رجا، اپنی بھکھ سرب گوائیندا۔ پر میثور کہے پورن میرا بچہ، بن بچیاں پیو کم کسے نہ آئیندا۔ گو بند سورا ہویا سچا، جو انتم منگ منگائیندا۔ ہر کا پگن نہ ہوئے کچا، کایا کچی ونگ رنگ چڑھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان پورن پر میثور ڈھالیا اکو سچا، پارس پارس نال ملائیندا۔ نکا کہے ہوئے کما، نکر من آپ اکھوائیا۔ وڈا کہے ہوئے سری بھگونا، بھگونا اپنا بھیو جناں۔ پورن ویکھیا اکو چتہ، ہر چند آپ چمکائیا۔

نرگن سرگن سرگن نرگن اکو حد اکو بٹا، اکو ونڈ رہیا ونڈا۔ پر میثور نال پورن مٹا، پر میثور پورن سیس جھکایا۔ لوکیں ویکھن بیٹھا اٹھا، اندر کوٹن
 کوٹ برہمنڈ رہیا چھپایا۔ بن گرکھاں کوئی راگ نہ سنے کٹاں، سرون سب دے بند کرایا۔ ویکھو سکھو تہاڑے چرن دھوے دھنہ، پر بہ جو دیونہار
 وڈیا۔ نام دیو آئے بھٹا، جس دی چھری چھن چھپایا۔ ہر سنگت تیرا ویکھ پیار در دوارے اوہ وی مٹا، اپنا مان گواہیا۔ کی ہویا میں بھوگ لویا چھٹا،
 سکھ گاگراں رہے رڑھایا۔ جنہاں بچھے ہویا جھلا، اپنی جھلک دکھایا۔ اوہ روندی آئی رانی اللہ، گل واسطہ رہی پائی۔ دروہی میرا پھڑ پلا، میری لاج نہ
 کوئے رکھایا۔ چوڑاں صدیاں کٹیا جھلا، تیری اکو آس تکایا۔ میری مینڈھی پئے بورا کلا، بیٹھا دھیان لگایا۔ میں کہہ کہہ تھکی ایل لائے، بسمل روپ
 نہ کوئے رکھایا۔ چاروں گنٹ دے فنا بھلا، فصیل کوئے رہن نہ پائی۔ تیرا اوچا سوہنا لگے لٹا، جس دوارے آسن لائی۔ جویں گر سکھاں ملن داکیتا حیلہ،
 ہلت پلت پھیرا پائی۔ تن بستر پہنے کالا پیل لال نیلا، چٹا سوہا ویکھ رکھایا۔ پروردگار صاحب سلطان سچ گوسائیں توں چھیل چھبیل، شاہ پاتشاہ ناؤں دھرایا۔
 جتھے بھگت بنایا قید، اوتھے میتوں نال رلائی۔ میں تک کے آئی بچھلا وسیلہ، چوہاں یاراں وچوں ایہہ نال لین ملائی۔ میں کیتا نہیں کوئی وکیلا، بن نمائی پھیرا
 پائی۔ تیرے ملن دا اکو حیلہ، پھیر ہتھ کسے نہ آئی۔ جوں وزیر کشت دیوے شہنشاہ، بادشاہ اپنے حکم بند کرایا۔ میرے بچھے کیوں ہوئیوں ڈھیلا، اپنا کھ
 بھوایا۔ میں چوڑاں لوک چلی چلاؤندی رہی پا کے پیہن گیل، ہتھا ہتھو ہتھیں پھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 رکا وڈا وڈا رکا دوہاں لگائے اپنا رکا، ایک اکو اک جنایا۔ رکا کہے ہوئے ناکارہ، نکٹ ورتی نہ کوئے اکھائیندا۔ وڈا کہے بنے سکدارا، دو جہاناں حکم منائیندا۔
 دوہاں توں کیتا آپ کنارہ، پورن پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آپ دکھائیندا۔ ایہتھے اوتھے دے سہارا، صاحب صابر ویکھ دکھائیندا۔ حکمی حکم حکم ورتارا،
 حاکم حق حق سمجھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پیار بھگتاں نال پرنائیندا۔ باہروں دے جٹ گوارا،
 اندر گوڑھا رنگ چڑھائیندا۔ باہروں دے کیس سیس دستار، اندر نور نور ڈگر گائیندا۔ پر میثور پورن پورن پر میثور وڈیاں نکیاں نال کرے اکو وہارا، وڈا

پر میثور نگا پورن، بن نکے پورن پر میثور کم کسے نہ آئیندا۔ دوہاں مل کے کرنا کم سنپورن، پورنا اپنا آپے پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نگا وڈا اکو رام، وڈا نگا اپنا روپ وکھائیندا۔

پورن پر میثور کہنا نہیں دوش، پر میثور پورن رنگ وکھایا۔ بچھنڈ جو بیٹھا رہیا خاموش، خواہ مخواہ اپنی کتھا سنایا۔ سرشٹ سبائی لکانے لیا ہوش، ہوشیار ہویا سچا ماہیا۔ راجے رانے جنگلاں وچ پھرائے خرگوش، کلج کوڑی کریا کتے مگر لگایا۔ نو سو چورانوے چو کڑی بچھوں چڑھیا جوش، اپنا بل دھرایا۔ کھوجیاں کوئی نہ کڈھے کھوج، کھوج تھکی سرب لوکایا۔ کسے ہتھ نہ آئے روزیاں وچ روز، فاتے مر مر دین دھایا۔ جس دی نانک سوچدا گیا سوچ، سوچ سوچ نہ کوئے جنایا۔ جس دی گوہند رکھی لوچ، دوئے لوچن دھیان لگایا۔ سو صاحب گیا پہنچ، پورن پورن وچ سنایا۔ لیکھا جانے لکھن کروچ، پشکر جنبو وکھ وکھایا۔ سان سمل ہنڈھائے اپنا شوق، شوقین بنیا بے پرواہیا۔ کشا مانے اکو موح، کُشلیا بیٹا رام آسا پور کرایا۔ کرے کھیل بن لشکر فوج، کھنڈا تیر نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم چلایا۔ وشٹ کول گیا رام، رام پیا سرنا یا۔ رام منگی دات نام، نام رام جھولی پائیا۔ وشٹ کر پرنام، پرانا یام لیکھ چکایا۔ رام کہے دے پیغام، حکم سچ سنایا۔ وشٹ کہے رام جس تینوں بنایا رام، سو رام اتم کل آوے واہو داہیا۔ جس دا ہڈ ماس ناڑی نہ چام، دسرتھ بند نہ کوئے اکھوایا۔ سو رام بے پچان، روپ رنگ نہ کوئے وکھایا۔ میری کشا کر دھیان، جس اُپر آسن لایا۔ تیری دشا کرے پروان، دہسر مار نہ کوئے وڈایا۔ حکمے اندر کھیل کرے ٹھمران، بناس کٹن کوئے نہ جایا۔ ہنونت رکھے نہ کوئے دھیان، سگریو سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیر پھڑے نہ کوئے کمان، چلہ ہتھ نہ کوئے لٹکایا۔ کر کرپا مارے اکو بان، کھانی بانی سب دی ہوش بھلایا۔ آپ بنیا رہے بے پچان، پچان پورن روپ وٹایا۔ جے کوئی لبھن جائے نشان، نشانہ ہتھ کسے نہ آیا۔ جے کوئی کہے وشنو بھگوان، وشنو بن کار کمایا۔ سب نوں دیوے آتم دان، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ پہلوں پورن روپ بن کے جائے رام، پورن رام روپ وکھایا۔ پھیر کم کرے شکام، نسچا سب نوں آپ

دوانیا۔ پراپر پراپیگنڈا نہ کرے کوئی جہان، سادھ سنت دُور جا جانہ کرے کوئے شنوائیا۔ ساریاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں لئے لگان، جو اپنی ونڈاں ونڈ ونڈ ونڈاں گئے پائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا پورن اندر وڑ کے دئے فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سارے چرنیں ڈگو آن، دسرتھ بیٹا رام بھجے واہو داہیا۔ چلو درشن کریئے سری بھگوان، جس ساڈی بنت بنائیا۔ غریب نمائیاں دیوے مان، منسا اپنی نہ کوئے رکھائیا۔ باہروں دے مورکھ انجان، اندر سمرتھ کھیل کرائیا۔ بن پورن کلجک آنت کسے دی نہ ہووے کلیان، پُرکھ ابناسی مہر لگائیا۔ پھر کے دیکھو سارا جہان، سادھاں سنتاں ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ صرف خالی رہ گیا پین کھان، اندر جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جھوٹے نین سرب شرمان، آگے اکھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ دُوروں دُور سرب ڈران، جے آگے آوے تے بھجَن واہو داہیا۔ کبیر نانک ہوئے خیران، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ پون پانی نین شرمان، رو روئیاں نیر وہائیا۔ اگنی اگت ہوئی قربان، کربلا ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ آربلا چکی وچ جہان، آرزو کوئی نظر نہ آئیا۔ پورن پر میثور ملیا آن، آن سب نوں رہیا پائیا۔ سرشٹ سبائی دے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہاراج شیر سنگھ نظر کسے نہ آئیا۔ دیکھو بنیا ہر شیطان، شرع الٹی آپ چلائیا۔ نرگن و سیا آپ امام، سرگن پردہ اُتے پائیا۔ پورن کریا پورا کام، نہکرمی کرم کانڈ نہ کوئے جنائیا۔ گوہند کیتی آپ پہچان، پچھلا پردہ رہیا چُکائیا۔ سمبل کھیرا کر پروان، پروانہ گھر گھر رہیا پُچائیا۔ بالا نڈھا نوجوان، بُڈھا اپنا رُپ وٹائیا۔ ایکائیاں ہو پردھان، سال انیویں خوشی منائیا۔ مچھ پُھٹ نوجوان، کچھ کچھ اپنا حال سنائیا۔ سمرتھ پُرکھ پُرکھ مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پورن پر میثور سری بھگوان، جگتیشور میثور مہیشور تم مم تم ام گم نگہ آپ رکھائیا۔ میرے ماہی سویمبر رچیا، دو جہان وٹی ودھائیا۔ ناتا تٹا کوڑیاں کچیاں، کچی گنڈھ رہن نہ پائیا۔ ملیا میل گرسکھاں سچیاں، جنہاں سنگر سچا ملیا چائیاں چائیا۔ دیکھو مان دیوے اپنے بچیاں، گل پھولن ہار پوائیا۔ لوں لوں اندر وڑ کے رچیا، رچ رچ اپنی خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم وڈیائیا۔ سویمبر رچے آپ نرنکار، نرگن نرگن کھیل کرائیندا۔ سرگن سرگن کرتار، سنگر اپنا میل ملائیندا۔ جوت اکالن کر وچار، شبد دالان ویکھ دکھائیندا۔ نار کنت کنت نار سوہے اک دوار، در مندر بنک وڈیائیندا۔ گرگھ میل گرگھ دھار، گرگھ گرگھ گور سمانیندا۔ بن وچولا اینکار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ساچی سخیاں منگلا چار، گیت گوہند الائیندا۔ کر

کرپا ہر سنگت پایا اپنا ہار، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیںدا۔ آگے جا کے دیکھو بہار، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیںدا۔ استری پُرش ناری نر اپنی گود لئے بٹھال، سر
 تے اپنا ہتھ لکائیںدا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، کنگالاں اپنے سنگ رکھائیںدا۔ دیکھو بنیا آپ دلال، بن پیسیوں بن وڈھیوں، بن رشوت رچھیا سرب
 کرائیںدا۔ جوں پردیسی ماں پیو پُت لین جائے گڈیوں، جگت مثال دے سمجھائیںدا۔ توں سنگر سُرَت سوانی وچوں کڈھے ہڈیوں، آتما پرما تا اپنے نال
 ملائیںدا۔ ناتا توڑے چار کھانی رنڈیوں، کنت سہاگی اک دکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھولن ہار ہر کے ہر جو ہر سنگت گل
 پوائیںدا۔ ہر سنگت ہر جو پایا ہار، ہر کی پوڑی آپ چڑھائیںدا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کوئے نہ ہوئے خوار، خواب وچ نہاؤن کوئے نہ جائیںدا۔ گھر بیٹھیاں
 دیوے پُن صواب، صبر سنتو کہ جھولی رہیا بھرائیںدا۔ کم کردیاں سر نواں کرو آداب، گھر بیٹھیاں لیکھے لائیںدا۔ موت لاڑی نہ دے عذاب، رائے دھرم نہ
 آنت سزائیںدا۔ آگے دیکھو وجدی رباب، بن تندہ تندہ و جائیںدا۔ جس نے لیکھے لایا کنڈھی جا اُقاب، کرنی کرتا بھل نہ جائیںدا۔ سو کنڈھی والے سدے ساتھ،
 کنڈھا اکو گھر دکھائیںدا۔ دیکھو چرپٹ پاٹے کان، مڈرا نظر کوئے نہ آئیںدا۔ ہر جو سب نوں دیکھے اکے گھاٹ، پتن اپنا اک سمجھائیںدا۔ آؤرل مل کرے سچی
 بات، دیوا بتی سب دا گل کرائیںدا۔ جن بھگتاں پت لئے راہ، راہی دوس رین کرائیںدا۔ ہر سنگت وچ منمکھ رہن نہ دیوے نار کمذات، جو جن رسنا
 ماس شراب چاہ لگائیںدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنا حکم کرے کرڑا، سب نوں لائے رگڑا، دیکھو گھر گھر پیندا جھگڑا، دگر دگر گھوڑا اپنا آپ
 دوڑائیںدا۔ دگر دگر دوڑے گھوڑا، گھر کی سب نوں رہیا دکھائیںدا۔ چوتھے جگ چلیا پوڑا، پوڑی ڈنڈا سب دا رہیا سٹائیںدا۔ سب دا میدان کرے روڑا، منزل
 اپنے ہتھ رکھائیںدا۔ انتم دیوے جواب کورا، لیکھا مٹے قلم شاہیا۔ سب دے کول رہ جائے جھورا، ملے میل نہ سچے ماہیا۔ جس نے لیکھے لائے سنگھ جُجھار فتح
 زورا، اجیت جت اپنے ہتھ رکھائیںدا۔ کدی کدی گرسکھاں نوں مار دیوے ہنورا، دکھ دکھ نال لڑائیںدا۔ رسنا جہوا پائے شورا، ہر جو لاریاں وچ رہیا رکھائیںدا۔
 پُرکھ ابناسی کہے آتم پرما تم جڑیا جوڑا، جوڑی دو جہان دکھائیںدا۔ اک دوجے دی پے گئی لوڑا، لوہرا کرے سرب لوکائیںدا۔ دیکھے سسے اُپر لگا ہوڑا، ہوکا دے
 دے رہیا سنائیںدا۔ ہنگ برہم پرہم دیکھے پھل مٹھا کوڑا، رس رسا پھیرا پائیںدا۔ کلجک جیو ہویا ڈورا، کنیں سنن کوئے نہ آئیںدا۔ کلجک سب دے نال کرے

کھورا، خُدی سب دے وِچ وسایا۔ پُرکھ ابناسی کرے کھیل وِچ پھورا، پُھرو منتر نام ست نانک منگی اک مت، تت تت نال بدلائی۔ سارے ستر بہن گھت، وِشن برہما شو ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ ابناسی کرپا ندھان ہو مہربان سب نوں مارے اکولت، اُٹھو بھائی چلو واہو داہیا۔ اپنا لہنا لَو چک، سب دے سر تے بھار بٹھائی۔ کمر بندھو اپنا کس، قسم سب نوں رہیا کھوایا۔ سارے کھو ساڈی ہوئی بس، آنت چلی نہ کوئی چترائی۔ نرگن برہم مایا برہم وِچ گیا پھس، پار برہم نہ کوئے ملائی۔ ترسول سٹی شو جی ہتھ، اصول تیرا نہ کوئے بدلائی۔ وِشنوں بھنڈارا ہو یا سکھ، سخی سرور کھیل رچائی۔ گر اوتار ہو اکھ، پیر پیغمبر نال ملائی۔ لوک مات ویکھن اپنا ہٹ، مندر مسیت شودوالے مٹھ گردوارے خالی نظری آئی۔ نیتز روون اٹھسٹھ، اٹھوتری مالا دے دُہائی۔ منکا منکا جو رہے رٹ، رٹا سب دے گھر وِچ پائی۔ کیوں غصے ہو یا گوار جٹ، نرگن سرگن دوسا نگھا ہتھ اٹھائی۔ بن کرسان دیوے کٹ، واڈھی اکو وار پائی۔ بچھوں گاہ دیوے جھٹ، بورے سنڈھے اُتے پھرائی۔ پھیر اشارے نال دیوے چھٹ، تُوڑی دانا اڈ کرائی۔ گرگھ دانے اپنی جھولی لئے گھت، تُوڑی بھوسا ویکھے سرب لوکائی۔ اپنے اندر لئے ڈھک، اُتے اپنا پردہ پائی۔ سچھنڈ اندر سانجھ کے لئے رکھ، اپنی ہتھیں کُنڈا لائی۔ اوسے اندر وڑ کے آپ جائے دس، واسطہ گر سکھاں آگے پائی۔ میں تہاڈے وِچ گیا پھس، میری چلی نہ کوئے چترائی۔ چار جگ میرا گاؤندے گئے جس، میں تہاڈا جس گا گا شکر منائی۔ آؤ اک دُوبے نوں حال دینے دس، دسم دواڑی تہاڈے پیچھے پھر پھر تھکی، نیتز رووے مارے دھاپنا۔ میں سادھاں سنتاں کولوں اکی، جوٹھیاں جھوٹھیاں میری پت گوائی۔ جیہڑے کہندے سرب بھکھی، سو بُکھیاں بُکھ نہ کوئے گوائی۔ میں نیتز ویکھے اکھیں، جنگل جوہاں پھیرا پائی۔ کام واسنا کوڑی کر یا انگ لائی سخی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائی۔ بن پرما تما کوئی نہ رہیا جتی، آتما سب دی آپ دُلائی۔ بن سری بھگوان نہ کوئی پتی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ ویکھو وا وگدی تتی، بن سنگر نہ کوئے سہائی۔ گر سکھو دیو پیار رتی، چولی رتڑی دیو کرائی۔ رل کے سارے دیو متی، پُرکھ ابناسی لَو سمجھائی۔ جس دو جہان تپائی بھٹھی، جوتی اگنی رہیا ڈاہیا۔ جس پیر پیغمبراں بھئی مولی ائی، داہڑی رتو رت رنگائی۔ جس لکھ چوڑاسی پائی نتھی، نک نکوڑا نہ کوئے رکھائی۔ جو گُلیا گر سکھاں دی کُلی کھیں، اُچے ٹلے مندر نظر کتے نہ آئی۔ سب نوں پے جائے اٹھ کے دکھی، نیزہ نکھی دھار لگائی۔ ویکھو کی کی کھیل کرے ہتھو ہتھی،

من ہاتھی رہیا ڈھاہیا۔ کی کرے اللہ رانی ناں رکھایا رکھی، اپنی رکھیا نہ آنت کرائیا۔ بھجی پھرے پچھمی پچھی، پچھو تا کرے لوکائی۔ پچھے لگدی رہی اچھی، اللہ میاں کہہ کہہ شکر منایا۔ ہن پین لگی غشی، گھر گمبھیر آیا پھیرا پائی۔ جنہاں کھادی پھڑ پھڑ وچھی، بسترہ سب دا رہیا بندھائی۔ ویکھو محمد ہتھ رسی، چار یاراں نال ملائی۔ مو سے گنڈھ اپنی کسی، عیسیٰ وٹنا رہیا چڑھائی۔ پُرکھ ابناسی ساچا مارگ دسیں، جس گھر بسترہ دیئے لائی۔ پُرکھ ابناسی رہیا ہسی، نال اشاریاں رہیا سمجھائی۔ تسیں روو وچ تھل وچ روندی سسی، پُتوں پورن نظر کسے نہ آئی۔ بن آہوں تڑپھے مچھی، امرت جل نہ کوئے دکھائی۔ سری بھگوان کہے اک گل اچھی، اچھی طرح سمجھائی۔ جس دوارے جوت اکالن پھردی نسی، پھولن ہار ہتھ اٹھائی۔ اوتھے بستی اکووسی، جنہاں دا بستہ پُرکھ اکال اپنے سر اٹھائی۔ ناتا توڑیا بھین بھائی چاچی تائی مامی بھئی مامی، ماسٹر مسخرہ نظر کوئے نہ آئی۔ اوتھے ہوئے بند خلاصی، جو جن جائے خدی گوائیا۔ گلوں کٹے جم کی پھاسی، فاصلہ سب دا دے مکائی۔ ویکھو آوندی رانی جھانسی، جس آنت دھیان لگائی۔ قلعے گوالیر کول لاہے اداسی، مٹی پاتھر سادھ ویکھ دکھائی۔ ہر جو سب دی پوری کرے آسی، پچھلا لہنا سرب چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورن اندر پورن پرمان، پاربرہم آپ جنائی۔

لڑ پھڑا بنائی لڑی، لچا اپنے نام پائی۔ عیسیٰ گرجیاں وچ ویکھے گھڑی، ویلا وقت گیا آئی۔ کیتھک رومن کوئے نہ کرے اڑی، روپوش آیا پھیرا پائی۔ پوپ کہن ہو گاڈ جس کرپا کری، بھگتاں دے وڈیائی۔ کون مین جو مین کرے بری، مان سب دا رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا جنائی۔ گاڈ میڈ گاڈ، گاڈ پورن روپ دکھائی۔ پیر پیغمبراں کیتا بند بلاک، بے علم پھیرا پائی۔ آگے اکو لایا لاک، لاک سکے نہ کوئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لڑی لڑی نال بندھائی۔ کیتھک ویکھ رومن، روائے عالم رہیا جنائی۔ نال رکھائے سارے مومن، کافر دین دھائی۔ ہر جو ہویا اکو سومن، سرتی سب دی دے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ لڑی گھڑی گھڑی دکھائی۔ عیسیٰ کہے پوپ

کرو پڑتال، پُشت در پُشتی آیا ماہیا۔ جس دے پچھے میرا ہویا زوال، کل ہتھھاں پیراں وِچ لگایا۔ اُس دے اگے جا کے کرو سوال، تہاڈی گھڑی لیکھے لایا۔ یورو شلم نہ وجے تال، عیسیٰ السلام نہ کوئے پتھرایا۔ موسیٰ ہویا مُشتبہ، مُشکل حل نہ کوئے کرایا۔ جس جس کرائی اپنی اُفتا، اُو بنائے سچا ماہیا۔ ویکھو گھر گھر پھر دے مُفلسا، منگن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن لڑی اک دکھایا۔ لڑی ویکھو رومن رُوم، شاہ رُوم آپ جنائیندا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ بچے بھیجے معصوم، ننھے ننھے کھیل کرائیندا۔ انتم سب نوں کرے مہرُوم، مہر اگے نہ کوئی لگائیندا۔ ویکھنہارا ہر مظلوم، ظلم ظالم رنگ رنگائیندا۔ اکٹھے ہو جاؤ اکو وار ہجوم، پیر ظاہرا نظری آئیندا۔ اوہدے بردے ہووو ممنون، ممنون مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ اپنا دسُو نہ کوئے جنون، جلوہ اکو نظری آئیندا۔ اوہدا چلنا اک قانون، پچھلی کیتی سب اُٹائیندا۔ جا کے سکھو اک مضمون، سوہنگ کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کوئی بنیو نہ اگے اوہدے فرعون، سب نوں خاکی خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لڑی لڑی نال رکھائیندا۔ عیسیٰ کہے رومن ویکھ روم، روم روم رہیا سامیا۔ جس میتھوں چھڑایا ہوم، تہاڈا گھر دیوے ڈھایا۔ ہندو کہندے اُس نوں اوم، سکھ اینکار کہہ دھایا۔ موسیٰ کہے رُپ موم، عیسیٰ اُس دی ذات دکھایا۔ جس دی محمد بنیا قوم، سو قومی پھیرا پائیا۔ کَلج اُنت ہُن کسے نہ دیوے سُون، گر جے مندر شودوالے مٹھ سارے رہیا ڈھایا۔ اوہدے حکمے اندر چلنی پُون، پانی اگنی نال رلایا۔ جس نے سب دی بھننی دھون، مار مار دھولاں مُنہ دے بھار سُٹایا۔ اُس دی مہما جانے کون، لاشریک اک خُدا یا۔ جس کھیڈاں لائے رام رُون، کرشن کنس اُنکلیاں اُتے نچایا۔ سو اپنا ڈھولا آیا گاؤن، گا گا گرکھاں رہیا سُٹایا۔ ساڈا لیکھا آیا کھوہن، کتاباں بغلاں وچوں کڈھایا۔ چوڑاں طبق سارے رُون، روندیاں سار کوئے نہ پائیا۔ سارے کہن خُدا کرے کھیل انہون، ہونی سب دے سرتے چھایا۔ دوئے جوڑ واسطہ سارے پاؤن، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کوئی نہ اگے کہے ہو گاڈ کون، گاڈ توہی نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر سکھ لڑی لڑی نال بندھایا۔ عیسیٰ کہے پوپ سر ویکھ ہیٹ، ہر ہیٹ رہیا اُٹھایا۔ نرگن ہتھ وِچ پھڑیا بیٹ، بال اکو نام اُٹھایا۔ سارے بن جاؤ ریٹ گیٹ، چوہے بلیاں ناچ نچایا۔ بگ تھنگ نہ کوئے فیٹ، پھٹا سب دا رہیا کھچایا۔ اکو محکم دیوے رائیٹ، رائیٹ رٹن وِچ نہ کوئے لیایا۔ چاروں کُنٹ

دیکھو اندھیری نائیٹ، ون ٹو تھری فور فائیو گنو تھاؤں تھانیا۔ پیر پیغمبر ہوئے بلائند، ڈپھ ڈمب کن سنن کوئے نہ پایا۔ ہر جو بیٹھا دیکھے بیہائند، اپنا
 حکم رہیا ورتائیا۔ سب نوں مانئیں کرے مانئند، مُنافع اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑھن
 گر سکھاں دوارے آئیا۔ ہر جو پڑھے بن کاغذ پیپر شاہی انک، اکھر اپنا آپ پرگنائندا۔ گرکھاں کہے تھینکیو تھینک، تھیڑ اپنا آپ دکھائندا۔ چٹے کالے
 جو کردا رہیا پیٹ، وائیٹ بلیک آل رائیٹ کہہ سنائندا۔ کسے ہیئر فیس لاؤن نہ دیوے سینٹ، خاکی خاک سرب رُلانئندا۔ حکم حاکم دیوے سینٹ، صادر
 اپنا حکم منائندا۔ انتم سب دا کرے اینڈ، اینڈیکس اپنے ہتھ رکھائندا۔ مُرگی خانہ بنا وچ رکھائے کاک ہین، ایگ سب دے بھن وکھائندا۔ لیکھا جانے شی
 ہی مین، مین اپنا بھیو گھلائندا۔ دی دوز دین، دیت اپنا پردہ لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں وکھائے اک گھر، لڑی لڑی نال
 گندھائندا۔ طالب علم دیکھو طلبا، تعلیم گر سکھاں کولوں پائیا۔ نہ پھردا نہ تُردا، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ نہ بجے نہ رُڑھدا، اکو تھاں بیٹھا اپنا کھیل
 کرائیا۔ جس ویلے دیکھے بھگتاں بیڑا رُڑھدا، آکے بنے لائیا۔ اندر وڑ کے نال جُڑدا، باہروں روپ نہ کوئے دکھائیا۔ لیکھا جانے چچی پُڑدا، ہتھ اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ ایہو ساتھ سکھ گرو دا، گر سکھ گر اگو گھر وکھائیا۔ میل ملائے دھر دا، دھر داسنگ آپ ہو جائیا۔ جے اپنا گھاٹا دیکھے تھڑ دا، گرکھاں آگے
 جھولی ڈاھیا۔ ستگر پورا کسے دے موڑیاں نہیں جے مُڑدا، کلجک اپنا پھیرا پائیا۔ ور پاؤ جہا لوڑی دا، گر اوتار گئے سمجھائیا۔ ایٹھے کم نہیں زور زبری دا، پیا
 پریم نال پرنائیا۔ دیکھو کھیل بانکی چھوہری دا، شوہر خوشیاں نال ریکھائیا، گانا بدھا پریم ڈوری دا، چوری چوری سگن منائیا۔ سیس گندیا ساچی گھوڑی دا،
 گرکھ خوشیاں نال چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرکھ اپنے لڑ لگائیا۔ عیسیٰ کہے مارو جھاک، جھاکا ہر جو رہیا
 وکھائیا۔ باہروں دے بندہ خاکی، اندر جلوہ نور رُشنائیا۔ مُرشد مُریداں دیوے جام ساتی، ساکھیات نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کھیل کھلائے جوں ٹیاں کھیلن
 فُٹبال ہاکی، جگت مثال نال سمجھائیا۔ انتم گول کرے اکو باقی، سیٹی اپنے نام وجائیا۔ سارے دیکھن آیا پاسا ہار گھاٹی، پروردگار سب دی اکھیں گھٹا پائیا۔
 جس اُمت دی کردے رہے راکھی، اُس دی واڑ رہیا اکھڑائیا۔ ساڈی چلن نہ دیوے چالاکی، چالاک بنیا بے پرواھیا۔ سارے دیکھو کسے کول ہے باقی،

اگے بچھے مارن ہتھ نظر کچھ نہ آئی۔ سارے کہن توں پروردگار ذات صفاتی، اذاتی رہن کوئے نہ پائی۔ تیری محفل کرنی رہ گئی اکو باقی، باقی یار لئے ہنڈھائی۔ کر کرپا کھول تاکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائی۔ پُرکھ ابناسی پروردگار چرن انگوٹھے نال لاہے نکی جی ٹاکی، ٹکڑا پراں دیوے ہٹائی۔ اگے کوٹن کوٹ پیر پیغمبر پئے صفاتی، صفا ہستی جگت مٹائی۔ نہ کوئی دیوانہ کوئی باقی، موم بتی نہ کوئے رُشنائی۔ نہ کوئی پیالہ نہ کوئی ساقی، صُراحی ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ نہ بُت نہ تن خاکی، رُوای عالم نہ کوئے جنائی۔ اک پروردگار ہتھ پیالہ دکھائے آبِ حیاتی، حیا سب دارہیا گوائی۔ بچھلی سب دی گئی گواتی، لہنا اپنے ہتھ رکھائی۔ جس نوں اگے چاہیے حیاتی، دوئے جوڑ پو سرنائی۔ پُرکھ ابناسی ویکھو سیج وچھائی کھائی، کھٹک سب دارہیا گوائی۔ جس داروزہ رکھو پڑھو نمازی، ماشا اللہ معشوق عاشق معشوق لا حدود سیج محبوب، ثبوت اپنا رہیا دوائی۔ ثبوت ویکھو ہر ہر ثابت، سیج سیج جنائند۔ جس دی کردے رہے عبادت، سو آدم حوا چرناں ہیٹھ رکھائند۔ کلجک انتم اپنی بدلن آیا عادت، عدلی بن کے رُوپ وٹائند۔ سب دی پھڑ پھڑ کرے حجامت، مچھ داہری ہتھیں آپ کٹائند۔ لبائ کٹ دیوے ہتھ امانت، محمد نین نین شرمائند۔ مکھ نال مکھ لگا لگی علامت، ہونٹ ہونٹاں نال ٹکرائند۔ ویکھو سب دی آئی شامت، شمع سب دی گل کرائند۔ بے پیر ہو یا بے پچھانت، بے دردی پھیرا پائی۔ جدھر ویکھئے صحیح سلامت، ثابت نور نظری آئی۔ ویکھو ساڈے ہندیاں گھر گھر ساڈے پائے بغاوت، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ صدی چودھویں کرے عداوت، اسم اپنا نہ کسے سمجھائی۔ مُرشد مُریداں کرے سخاوت، وست دست اک پھڑائی۔ سیج اماری چڑھیا مہاوت، نام نیزہ ہتھ اٹھائی۔ پیر پیغمبر گر اوتار کہن جس دی دسدے رہے کہاوت، کہہ کہہ جگت سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ لڑی اپنے نال بندھائی۔ ہر سنگت سیوا سیس داری، برداری گھولی گھول گھمائی۔ کرے کھیل پہلی واری، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ ہر سنگت پار اُتارے ساری، ویلے انت ہو سہائی۔ گھر سیہرا لے کے جائے سرچک کے کھاری، پھولنہار آپ گندائی۔ گرگھ کتیاں ویکھے کواری، انت بھگونت لئے پرنائی۔ اپنی بیتی دسے ساری، گرگھ کتیاں کیتی اپنی جھولی پائی۔ ہست کیٹی اک دواری، پنج اوچ نہ کوئے چٹرائی۔ من جت لو اٹاری، اٹل پدوی رہیا دکھائی۔ سولاں گھڑ لیکھا کرے شُاری، بے شمار دیا کمائی۔ دیا گرگھ کتیاں گھر پھیرے بہاری، اندر وڑ وڑ کوڑا کرکٹ ہوئے واہو

داہیا۔ پھیر پیا نال لگائے یاری، پریتم اپنا دے ملائیا۔ ہیا کرو بن بکاری، بل اپنا آپ دھرائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لہنا دتا رِوداس چماری، چمڑا گنڈھ ویکھ
 دکھائیا۔ گر پر سادِ گر کرپا دھاری، ہر پُستک رہیا کھلائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئے لکھاری، کھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جگ جگ جن بھگتاں کئے روگ
 بیماری، مریض طبیب ویکھے چائیں چانیا۔ نام پڑی دیوے کر پیاری، سچ خُماری دے چڑھائیا۔ کر پرکاش جوت نرِ نکاری، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جوت
 اکالن جائے بلہاری، گر کھ تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں جتیا میں ہاری، تیری سیوا میٹوں لیا پھسائیا۔ دھن بھاگ تُوں اکھ اگھاڑی، میری اکھ اکھ نال ملائیا۔ بن کجلوں
 ہوئی ٹھنڈی ٹھاری، سیتل سُرماناں پائیا۔ پاگلو کڑی پچھلی میٹ خواری، گھرک کھنگھ سکھاں دے گوائیا۔ تیرے گھر کی چلے ڈاکداری، دھنتر بیٹھا سپس
 جھکائیا۔ کتھوں سکھیوں لاؤنی یاری، یار سارے دین دھائیا۔ بھگھیاں بھگتاں کٹنی اوکھی ہوئی دھاڑی، دھاڑی کر کر جھٹ رہے لنگھائیا۔ اساں اڈیکنی اکو
 ہاڑی، سچ تیری آس رکھائیا۔ جے ساڈے سرتے رہے بھاری، تیری کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بناں ضرور دگاری، بن سیوک سیوکمائیا۔ جو کچھ
 ہوو میں کروں سچی داری، دردیاں درد وندائیا۔ لکھ چوراسی چیر پھاڑی، مجھ دڈ ہٹو ہٹ وکائیا۔ گر سکھاں دیواں اکو نام ڈالی، دھردر گا ہی پھل کھوائیا۔
 سوہنگ بولو سچ جیکاری، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیا کمائیا۔

پرساد دینا اکو سکنا، ہر جو منگ منگائیا۔ ویکھو لہنا جن جن کا، در در رہیا چکائیا۔ کرے کھیل چھن چھن کا، چھن بھنگر پھیرا پائیا۔ لیکھا ان بن کا،
 ان بن اپنا رنگ رنگائیا۔ چوڑاں پندراں سولاں میل ملایا تن دن کا، ترے لوکی وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت پرساد
 لوک مات دی ساچی داد، سچکھنڈ لے کے جائے چائیں چانیا۔ سچکھنڈ جا کے دیوے بھورا، بھورا بھورا آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تھوڑا، کیوں
 نہیں ساڈے بک بھرائیندا۔ جنہاں دی پوری کر کے آیا لوڑاں، لوہڑا ساڈے کولوں کیوں شرمائیندا۔ اسیں تیرا گا کے آئے دوہرا، چھتی راگاں گنڈھ
 پوائیندا۔ کی ہویا جے انتم اک سسے اُتے لایا ہوڑا، ہوکا سب نوں اک سناائیندا۔ بے پرواہ کیوں سانوں دتا جواب کورا، ساڈا لیکھا لکھت پڑھت وچ نہیں

آئیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرا آد جُگاد اِکو جوڑا، جُگ جُگ آپ رکھائیندا۔ جو کہے میں تیرا توں میرا، میرا تیرا بھیو کوئے نہ پائیندا۔ چار جُگ بھوندا رہیا کر
 کر ہیرا پھیرا، حرص سب دی نال رلائیندا۔ ویکھو ساریاں دا خالی کیتا ڈیرہ، اندر وڑ اپنا تھم نہ کوئے سنانیندا۔ چاروں گُنٹ ہوئے جھیرا، جھڑکاں سب نوں
 آپ پوائیندا۔ پیر پیغمبر کہن اپنی مرضی نال کرے نبیرا، مزہ سب نوں کی چکھائیندا۔ ناں رکھ کے اپنا وڈا سنگھ شیرا، ہو شیر بھبک لگائیندا۔ دو جہان اِکو
 وار پایا گھیرا، چار گُنٹ راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کناں چر بیٹھے کر کے جیرا، دِنے راتیں تھم سنانیندا۔ بُکھیاں ننگیاں اُتے کریں مہرا، سانوں گل نہ کوئے
 سنانیندا۔ کی دِسیئے اوتھے کیہڑا کیہڑا، پورب وچھڑے میل ملائیندا۔ بن بستیاں بن نگروں وسایا کھیرا، کھٹاں کُلی بھاگ لگائیندا۔ جگت پیر پیغمبر آسا ترسنا
 لایا جھیرا، دیور بھابی رُوپ وٹائیندا۔ آنت اپنے ہتھ رکھے بیڑا، بن بیڑیوں پار کر آئیندا۔ گرسکھاں کیتی مہرا، مہر اپنی جھولی بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت پر ساد ہر درگاہ دیوے داد، اپنی ہتھیں آپ ورتائیندا۔ بھورا بھورا سارے کھاؤ، خالق رہیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار
 سارے ڈھولا گاؤ، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنائیا۔ چرن کول بہہ بہہ خوشی مناؤ، اپنا مان مٹائیا۔ لوک مات دھیان لگاؤ، نیتر نین نین گھلائیا۔ جس دوارے ہر
 جو ہر بھگتاں لاگے پاؤں، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ تس دوارے بل بل جاؤ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست پر ساد دیوے ست،
 لڑنا جھگڑنا دین مذہب چھڈو آنت، اپنی پت لَو رکھائیا۔ سارے کہن اسیں کھاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ پُرکھ ابناسی مناواں گے۔ ہر سنگت درشن
 پاواں گے۔ نیوں نیوں سیس جھکواں گے۔ تیرے گرسکھاں داراہ تکاواں گے۔ آگوں ہو ہو گلے لگاواں گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اک دینا ساچا ور، دُجی اوٹ نہ کوئے تکاواں گے۔ اسیں گیت تیرا گاؤنا، اِکو نام سچ دھیاؤنا، گرکھ تیرا نظری آؤنا، پریم پیار اک ودھاؤنا، دُسر ونڈ نہ
 کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں لوک مات نساں گا۔ بھگتاں نوں جا کے دساں گا۔ اوہنا وچ بہہ کے وساں گا۔ آنت پت اوہلاں دی رکھاں گا۔ پردہ اپنی
 ہتھیں ڈھکاں گا۔ تہاڈے کولوں موں نہ جھکاں گا۔ نہ تھکاں گا نہ اکاں گا۔ شیر وانگوں مار بھبک سب نوں مُنہ دے بھار سُٹاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گرسکھاں آپے رکھاں گا۔ گرسکھاں میں جاواں کول، کُل اپنی دیاں سمجھائیا۔ دھیان نہ کرنا کوئی اُپر دھول، دُھر فرمانا اک سنانیا۔ بن

کھنڈیوں اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے امرت آتم چھکا کے آواں پاہل، بن امرت کوئے رہن نہ پائیا۔ پریم پتاسا پیاواں گھول، گھولی واری صدقے جائیا۔
 اپنی ہتھیں کُنڈا آواں کھول، کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ جتھے بچے نہ کوئی پنڈت پاندھارول، گرنتھی بانی نہ کوئے سنائیا۔ مولوی کرے نہ کوئی قول،
 کلمہ رسنا نہ کوئے گاٹیا۔ اکے ویر بدل دیواں ماحول، مہر اپنے نام لگایا۔ ویکھو کر کر ویکھے گھول، ٹکڑ ٹکڑ نال ٹکرائیا۔ آپ بیٹھا رہے اڈول، اٹل منار
 سچا ماہیا۔ گرکھاں دیوے سچ جھکول، جھکولا اکو اک جنایا۔ ہر سنگت تیرا پر ساد انمول، ہر جو اپنے ہتھیاں اُتے لگایا۔ سدا رکھے اپنے کول، اندر اپنے
 لئے چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنگ ڈھولا آپے بول، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دھرم سماپت سب کرائیا۔
 ڈھائی اُتے ساڈھے تن، ساڈھے تن تن ونڈ ونڈایا۔ ساڈھے تن ڈھائی رہے گن، گنتی منتی آپے رہیا سمجھایا۔ چھ گھر چھ گر ویکھنہار چھن چھن، چھ
 شاشتر لیکھا رہیا مکایا۔ وقت لنگھایا گن گن، گھڑی پل ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تن جوڑ ڈھائی اٹا کر وجے ودھایا۔
 سولاں گھڑ سماپت دن، چھ وجے رات اندھیری آتیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رات دوس دوس رات گر سکھاں گرکھاں ہر سنگت ہر جو اندر باہر
 اپنے نال کری کڑمائیا۔ گھڑی کہے میرے وچ گئے چھ، اٹلیا نو چھ روپ وٹایا۔ سارا دن پیراں پیغمبراں گر اوتاراں دی لیندی رہی ہے بھے، پر بھ کی کی
 کھیل رچایا۔ ہوئی رین ہوئی شام ساریاں بستے ٹھپے الف یے، مکتب گھلا نظر کوئے نہ آتیا۔ پھٹیاں اُتے جھاڑن کھیہ، ہتھ ہتھیاں نال ملائی۔ سارے
 کہن دروہی خدائے دی بن پروردگار کوئی نہ سچا نینہ، بن اکال نہ کوئے سہایا۔ سارے پنج تت کایا مائی کر کے آئے کھیہ، کھیہ جگت نال اڈایا۔ آئی
 رین ملے سین سجن ایہ، جس اپنی کھیل رچایا۔ اس ہتھ لے اس ہتھ دے، دوس رات اکو حکم ورتایا۔ چار جگ چپ کر کے اسیں رہے بہ، بیتی
 کہانی نہ کسے سنایا۔ پیر پیغمبراں نال کردے رہے کہہ، کلمہ شبد نال لڑایا۔ انت بن لنگوٹیوں بن کھاڑیوں گئے ڈھیہ، ہر جو دھکا اکو لایا۔ آو بھانا لیے سہ،
 رین اندھیری نظری آتیا۔ گرکھ ویر لاہامات لئے، جس سر اپنی نظر اٹھایا۔ نال ہو کے اندر وڑ کے پھڑ پھڑ باہوں دیوے شہ، نہ بھو بھ رہیا چکایا۔
 جو دے چرنیں بیٹھے رہے، سو انت رات وچھڑ نہ جائیا۔ آد جگاد جگ وچ اکو جہا رہے، ودھے گھٹے نہ میرا ماہیا۔ چھ وجے چھیل چھیل کھے، شہنشاہ اپنی

دیا کمایا۔ جو جن میرا نام لئے، لایق پُتر سو اکھوائیا۔ سرشٹ سبائی ہونی کھے، خالق لُٹے واہو داہیا۔ گرگھ تیرے پنگھوڑے سجھنڈ ڈھے، سنگھ پال سورن جگدیش منجیت گردِیاں راہ تکایا۔ پنچ پروان کر کے پھیر بولے جے، پنچ پردھان دئے بنایا۔ پرگٹ ہو کے کہے، میں ہنکار وچ آیا سچا ماہیا۔ سارے کہن ہیں، کی پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ پنڈت ملانے گرنتھی سارے کرن بھیں بھیں بھیں، بھیڈاں بکریاں وانگ گرلایا۔ ہر بھگت ہر سنت گرگھ گرگھ کہن تیری جے، جے جیکار ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنی وست گر سکھاں دئے، دیندیاں توٹ کدے نہ آئی۔ اکٹھے ہو کے لاؤن زور، متا اپنا اک پکایا۔ چلو رل کے پاپے شور، ساڈی کیتی کیوں رہیا اٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ رکھی ساڈی لوڑ، ہُن انت کیوں گیاں بھلایا۔ جگ چوکڑی منتر دیندار ہوں ہور ہور، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر پڑھایا۔ اپنے ہتھ پھڑ کے ڈور، گڈیا لوک مات نچایا۔ کر پرکاش پنچ تت گور، نرگن نور نور رُشانیا۔ گر اوتار پیر ناؤں رکھ کے دتے تور، بچھوں توڑا اپنا نام لگایا۔ ہُن کیوں انت ساڈے آگے اٹکائے روڑ، ریڑکا ایویں بیٹھا پایا۔ پُرکھ ابناسی کہے ہُن تہاڈی پے گئی لوڑ، لوک مات توں کچھ اپنے چرن بہایا۔ میں لگا رنگ رنگن مڑھی گور، گھر اکو اک دکھایا۔ انت جس طرح تہانوں پے گئی میری لوڑ، میرے بناں نظر کوئی نہ آئی۔ میں چاہندا ہاں ایہو لڑی لوک مات دیواں تور، تڑت اپنا حکم منایا۔ کوئی دین مذہب ذات پات پنچ تت رسنا کہے نہ پُرکھ اکال ہور، خُداوند چور رام اڈول، کرشن مکٹ سیس لکایا۔ میں انت مٹاؤنے سارے گھول، گھر کی اکو نام دکھایا۔ آگے وچن نہیں دینا رول، نرول اپنا نام جپایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان سارے اکو اکھر لینا بول، بول بالا اک سنایا۔ اپنی ہتھیں تولنا تول، کنڈا اپنا آپ اٹھایا۔ تیس نچے اچے انھول، میری گت کسے نہ پائی۔ کی ہویا جے نانک بچھے سدے کول، گوہند کیتا قول پور کرایا۔ پورن اندر پورن ہو کے گیا مول، مُک چھڈیا اپنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہولی ہولی سب کچھ رہیا سمجھایا۔ بھگت کہن بھگوان پڑھ، پٹی اکو ہتھ پھڑایا۔ پہلوں ساڈے اندر وڑ، پھیر لکھنا دیئے سمجھایا۔ اندر وڑ کے اُنگی پھڑ، بن اُنگیوں لے پھرایا۔ پھیر رکھ ساڈا ڈر، نین اکھ شرمایا۔ جو دسیئے سو لینا کر، ساڈا کرم کانڈ گوانیا۔ جے کہیئے دے ور، توں کہنا میں بھل دتی بخشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے نام سدا وڈیایا۔

گرسکھو میں پڑھن آیا اوڑا، ایکنکار رُپ وٹایا۔ تئیں رنگ چاڑھو گوڑھا، اُتر کدے نہ جایا۔ میں مستک لاواں دھوڑا، تہاڑی ہوئے نہ کدے جدایا۔ جو
 دسو میں کروں پورا، پورے پورن رہیا پایا۔ تہاڑا بچن نہ کروں ادھورا، جو سُنیا سو اپنے وِچ پُچپایا۔ مارکٹ بھوئیں کرو چورا چورا، تہاڑا بچھا چھڈ نہ جایا۔
 گرسکھ اُستاد مینٹوں منظورا، جس دی بُھلے نہ کدے پڑھایا۔ سیوا کراں بن مزدور، اُجرت منگاں نہ کوئے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی کھیل کرایا۔ گرسکھ کہے بھگوان لکھ، لکھنا اِکو اک جنایا۔ پہلوں بنا اپنے سکھ، پھیر اپنی گود بہایا۔ چرن پریتی پا بھکھ، اِکو منگ منگایا۔ جدھر
 ویکھیے پیس دس، تیرا نور رُشانیا۔ ساڈا حرف اِک اندھ، گرگھ رہے جنایا۔ جے سانوں دتی پٹھ، اگے دسنی نہیں اسیں پڑھایا۔ توں کہ تئیں گئے
 جت، ہار اپنے کول رکھایا۔ جس ٹلے چڑھ کے کبیر جلاہے ماری چھک، یاد کیتا بے پرواہیا۔ اسیں پڑھاؤنا تینٹوں اوس سکول وِچ، مکتب ہو رہ نہ کوئے
 دکھایا۔ پھڑباہوں سانوں لے چل کھچ، پھیر دسیئے کس طرح پانی وِچ گھولی دی شاہیا۔ جنان چر نہ کریں سانوں بچ، اپنی تنگی نہ دیں جنایا۔ اوٹناں چر
 لکھنا نہ سکیں سکھ، قلم ہتھ نہ تیرے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ گرسکھ تیری پاٹھشالا، سری بھگوان ویکھ
 خوشی منائیدا۔ پہلوں سُن میرا احوالا، اہل اپنا بھیو جنائیدا۔ مینٹوں سوکھا دسنا سوالا، جس دا انک نظر کوئے نہ آئیدا۔ میں رُکا بن بال انجانا، پڑھن دوارے
 تیرے آئیدا۔ پہلوں ہتھ پھڑاکانا، جس داسر کٹ قلم رُپ وٹائیدا۔ پھیر میں سناں تیرا گانا، تیرا گانا سوہنگ موہے بھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوار پڑھن آپ آئیدا۔ ناظر سنگھ کشن سنگھ اجیت سنگھ چیل سنگھ چار ہو اکٹھے، پرہم سیس تاج لاج رکھایا۔ ہتھ اٹھاؤ اُپر اٹھے،
 پُرکھ ابناسی تہاڑی اوٹ تکایا۔ سرن سرنائی سترگر ڈھٹھے، ڈھے ڈھے شکر منایا۔ گل پا پٹو واسطہ گتے، گھت وہیر آیا بے پرواہیا۔ تہاڑے بچھے بچے نہیاں
 ہیٹھاں رکھے، ساچی سیوا اِک کماہیا۔ اپنے جھگے کیتے سکھے، تہاڑے سکھنے گھر وسایا۔ تئیں ویکھو اپنی پریم اکھے، میری اکھ تہاڑا راہ تکایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر رہ جان کہے بکے، ابوبکر بیٹھا سیس جھکایا۔ سب دی اکھیں پاؤ گھٹے، گھاٹا اِکو پور کرایا۔ جس نوں دھنے پایا وچوں وٹے، سو وٹا دین آہیا۔ ویکھو
 لوکائی سیپا گتے، گرگھ اُچی کوک کوک سنایا۔ بیجو نام ہر کے وٹے، پُرکھ ابناسی پھیرا پایا۔ بن سوانی لے کے آئے بھٹے، نام کٹورا ہتھ اٹھایا۔ سب

دے خالی کرے جھکے، دست اموک وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑے سادھ سنت رائے دھرم آگے بکے، ڈنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں مستک لائے ٹکے، بن گرو گدی ہنڈھائیا۔ تنہاں ایٹھے اوٹھے منہ بھٹے، پھٹ اپنی ذات گوائیا۔ اندروں رہے نکے، باہر وڈی کیتی چترائیا۔ رس سارے ہو گئے بھکے، فقرہ سچ نہ کوئے پڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی چڑھیا سب دی ہکے، ساہ اُپر ہیٹھاں رہے کھچائیا۔ ویکھو وانگ متیریاں بھسے، متا ہر جو لیا پکائیا۔ مان گرکھاں اکو دتے، گر سکھاں وڈ وڈیائیا۔ انتم آیا آپ حصے، حصہ اپنا ونڈ وکھائیا۔ لکھ چوراسی کسے نہ دسے، اکھاں والے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ تیری چھایا اک رکھائیا۔ گرکھ تیرے اٹھ تت، چار جگ اٹھ تت میل ملایا۔ تہاڈے ہیٹھاں وڑیا پُرکھ سمرتھ، اکو اوٹ تکایا۔ ٹساں پت لینی رکھ، پریت تہاڈے نال لگایا۔ بھڑی ہُن نہ ہونا وکھ، وچھوڑا جھلیا نہ جایا۔ گھر آ کے گیا دس، دُھر فرمانا حکم سنایا۔ ہُن کوئی نہ چلنا میرا وس، جو ہونا سو دے ورتایا۔ ٹساں پوری کرنی آس، آس رکھ کے اکو آیا۔ میرے ہو کے وسنا میرے پاس، میری پگ نہ دینی رُلایا۔ ویکھو اپنے اُپے ہاتھ، ہتھو ہتھیں سودا رہیا مُکایا۔ نہ کوئی کرو پوجا پاٹھ، بن پڑھیاں پار لنگھایا۔ جس مُکائی اپنی واٹ، سو تہاڈا پندھ دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھاں باہواں ہیٹھ آپ آیا۔ باہواں اٹھ اٹھ تت، تت تت کرے صفائیا۔ گرکھ چار گئے دس، چوتھے جگ کھیل رچائیا۔ چوہا ورنان دا اکو جس، چاروں طرف دے سنایا۔ چار یاری ہوئی بس، میرے یار میریاں پکڑن بانہیا۔ آگے پنجاں مارگ دیواں دس، لال سنگھ نال رلایا۔ اٹھ نال کر اِکھ، پُرکھ ابناسی دے سمجھائیا۔ تہاڈی چرنیں گیا ڈھٹھ، چرن منگی اک سرنایا۔ ٹسیں سارے کرو اکو ہٹھ، بن پر بھ دُوجے سپیس نہ کسے جُھکائیا۔ اپنے اندر دے لوگٹھ، نہ کوئی کھولے کھول کھلایا۔ تہاڈے چرناں ہیٹھاں تیر تھ اٹھسٹھ، چار جگ دی وِدیا تہاڈی کرے پڑھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن گیتا گیان گرو گرنٹھ گر بانی تہاڈا راہ رہی دس، بھگوان اکو ڈھولا گائیا۔ ساریاں جدھر جاؤ کہنا ہس، پاربرہم پر بھ ملیا سچا ماہیا۔ پچھلے سارے دتے چھڈ، گردر مندر مسجد کم کسے نہ آئیا۔ اسیں ہو گئے سب توں او، ساک سجن نہ کوئے رکھائیا۔ جس نشانہ دتا گڈ، اُس دی اکو اوٹ تکایا۔ اسیں وشنوں ہوئے جد، بھگوان ملیا چائیں چانیا۔ دین مذہب پار کیتی حد، ذات پات دھکے دے دے پرے ہٹائیا۔ اکو نام پیتی مدھ، مدھر رس نہ کوئے رکھائیا۔ کیتے گر اوتار پیر پیغمبر

گئے لد، کوٹن کوٹ پھیریاں پائیا۔ بچھے کتھا کہانی گئے چھڈ، لکھ وارتا جگت سمجھائیا۔ حکمے اندر پُرکھ ابناسی لئے سد، بن بھگتاں لین کسے نہ آئیا۔ کلجگ
 انتم لکھ چوراسی وچوں کڈھ، کڑکی اپنی وچ پھسائیا۔ ڈونگھی وڈیا اندر کھڈ، کھڈا اپنا پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، جن بھگتاں اٹھاں باہواں بیٹھاں لئے کرائیا۔ اٹھے بانہیاں آئیاں ہیٹھ، بیٹھلی اُتے کرائیندا۔ رلدے پھرن وڈ وڈ سیٹھ، دھکا سب نوں آپ
 لگائیندا۔ اگنی تپے اکو جیٹھ، تتی واو گائیندا۔ پھیر لبھن کیتے کیت، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ انتم سُنجا ہونا کھیت، پاہر و ہونہ کوئے بچائیندا۔ سب دے
 سر وچ پینی ریت، بالو تتی آپ اڈائیندا۔ جنہاں دسیا اپنا بھیت، تنہاں بھرا بھتیجے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، چوسٹھ گھڑی گرکھاں راہ نکائیندا۔ چوسٹھ گھڑی ہوئی کلجگن، کلجگ روپ وٹائیا۔ مورکھ مگدھ موڑھ کوڑی کرپا بھوگ بھوگن، بھگون نظر کسے نہ
 آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی روگن، ہوئے روگ نہ گوائیا۔ بھکھی ننگی ہوئی جوگن، جگتی ہتھ کسے نہ آئیا۔ سادھ سنت کہن اسیں نار سنجوگن، پُرکھ
 ابناسی دھکے دے دے باہر کڈھائیا۔ اپنی کیتی انتم بھوگن، نہ سکے کوئے بچائیا۔ در در گھر گھر ہوئے سوگن، چنتا سب نوں رہی کھائیا۔ بچھلا لکھیا لکھ
 پڑھ پڑھ سارے گھوکھن، گھوکھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سارے ہوئے اندروں تھو تھن، تھو تھی مت رکھائیا۔ پیراں آگے چڑھاؤندے بوتل، تن سندھو
 رنگ رنگائیا۔ گردوارا مندر مسجد شودوالا بنایا ہوٹل، نار ویسوار ہے ہنڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی انتم سب دا کرن لگا ٹوٹل، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چارے ایکا رنگ دکھائیا۔ ماجھا جموں مالوا دواآہ، سیس جگدیش سہایا۔ اس دے اندر ہو کے لگیا کعبہ،
 مخبر ہو کے ہر جو بھیو سٹایا۔ کدی کدی باہروں مار جائے دابا، اندر پریم پریم ودھایا۔ کدی بنے شاہ راجا، سیس اپنے تاج لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار چار بھیو جنایا۔ چارے ہوئے ساچے مکھ، چار مکھ تاج وڈیائیا۔ پنجواں آپے بیٹھا وچوں اٹھ، سوہنگ روپ
 دکھائیا۔ گرکھ ستارے نال گئے جٹ، ساچے سیس کرن رُشنائیا۔ دھرت مات وچوں پُٹ، اپنے انگ لگائیا۔ انت سہائے ساچی رُت، رُت رُتڑی آپ
 مہکائیا۔ نال گوہند ملیا پُت، پوترے گرکھ رہیا دکھائیا۔ سارے اکو وار جاؤ جھک، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کسے نوں دسدا رہیا کچھ کسے

نوں کچھ، اپنا بھو نہ کوئے جنا۔ کلج اتم جن بھگت دوارے آیا لگ لگ، لگوں کھیل جنا۔ اتم مٹی گئی پگ، اپنی ہتھیں گر سکاں پکڑے بانہیاں۔
 پھر گودی لئے چک، دو جہان پھرے چائیں چانیا۔ گر سکھ سونا سیج گھوک، ستیاں پھیر نہ کوئے اٹھایا۔ جس ویلے پر بھ چاہے میں ویکھاں اپنا پت، پھر
 ہوئی ہوئی لئے جگایا۔ تاسا رہنا ہن چپ، سچھنڈ ساچے وجے ودھایا۔ اکو بھیت لینا پچھ، ملیں کیہری تھانیا۔ گر مکھ کہے آگوں اٹھ، پر بھ دے سچ
 سمجھایا۔ سری بھگوان کہے میں گیا تھ، دین اپنی دیا کمایا۔ سب نوں دکھائی اپنی ٹھٹھ، خالی ہتھ پھرایا۔ تسیں رل کے چرن پھر لو گھٹ، گھٹ گھٹ
 چھاتی نال لگایا۔ اک دوجے نوں سارے لو پچھ، کی گھر گھر آوے پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن
 دیوے مان وڈایا۔ اٹھاں ہتھاں کیتی چھاں، اٹھ دس بھو چکانیدا۔ اکو سمرے ہر جو ناں، جن بھگتاں ڈھولا گانیدا۔ جنہاں نتھاویاں نوں دتا تھاں،
 نتھاواں شکر شکر منانیدا۔ لیکھا جان پتا ماں، بنس سربنس ویکھ دکھانیدا۔ آپ ملائے ہاں وچ ہاں، توں میں بھو جناںیدا۔ پرگٹ کرے ایکاناں، سوہنگ
 ڈھولا سچا گانیدا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہ، بانہ بھگتاں ہتھ پھرانیدا۔ گر سکھ کریو نہ آگوں نانہ، نانک گوہند گر سکھ راہ چلانیدا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سچناں میل ملاںیدا۔ کانا کاؤنا چھڈیاں گڈیاں، گاڈیوان کھیل کرایا۔ سنمل سکور پریتاں لگیاں، پریم
 اپنا رنگ دکھایا۔ گر سکھاں جوتاں جگیاں، جگت ہوئے رُشنا۔ توڑ نبھاوے پچھلیاں لگیاں، اگلا پنڈھ مکایا۔ گر سکھاں نال ملائے گر مکھ سخیاں، سکھا سہیلا
 سچا ماہیا۔ بھاگ لگائے کلی کھیاں، کھوں لکھ بنایا۔ کرے واس وچ جا کے پکھیاں، پتن اپنی حد جنا۔ نال لے کے جائے پریم رسیاں، رستہ سب دا
 صاف کرایا۔ ویکھنہارا ماڑیاں اچھیاں، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ رُوحاں پار کرائے سچیاں، بد رُوحاں دھکے رہیا لگایا۔ جیہڑیاں ہن وی رہ گئیاں
 کچیاں، ہر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پر بھ گلاں دے سچیاں، ول چھل نہ کوئے جنا۔ ایہہ نکیاں نکیاں بچیاں، اپنی گود بہانیا۔ جنہاں دیاں پتاں آپ
 رکھیاں، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سودا لین نہ جان کسے ہٹیاں، ہٹ ہٹ نہ کسے پھرایا۔ گر مکھ ورلے کھٹیاں کھٹیاں، کھٹی ہوئی سرب لوکایا۔ بچن سنگھ اپنے
 سیس گنداؤنیاں پٹیاں، پٹنے والا آیا ماہیا۔ ویکھو سارے بھر دے چٹیاں، رس امرت نہ کسے چکھایا۔ مندرائ اندر بالدے ہتھاں نال وٹ وٹیاں، پا

گھرت تیل ماچس اگنی لایا۔ دھردے دھیان اکھاں تے بَنّھ کے پٹیاں، کناں وِچ اُنگلاں پائیا۔ سُر تیاں دھیاں بھیناں بچھے پھرن نٹھیاں، من واسنا بند نہ کوئے کرائیا۔ اینویں پھوکیاں مالا رٹیاں، سمرنے کوکن دین دُہایا۔ ہیر وانگ نہ بنیاں جٹیاں، ماہی اک نہ کوئے ہنڈھایا۔ چاروں گُنٹ دیناں مذہباں وہیراں گھتیاں، مندر مسجد شُودوالے روون واہو داہیا۔ سادھاں سنتاں قاضیاں پنڈتاں اک دُوبے نال رکھ لیاں پٹیاں، حصّہ رہے ونڈایا۔ مُلا شیخاں داہڑیاں رٹیاں، رتی نام نظر کوئے نہ آیا۔ کر بکھنڈ تن لاون سیکھاں نتیاں، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ گر سکھ تیریاں فصلاں پکیاں، وڈھن آئے سچا ماہیا۔ آندھناں گوانڈھناں رہ جان پکیاں بکیاں، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ دُنیا رہ جائے بَنّھ دی کٹیاں وچھیاں، کٹک سب تے رہیا چڑھایا۔ اگت سیکدے رہ جائے بچھیاں، بچھوتاوا سرب لوکایا۔ چاروں گُنٹ سب نوں یینیاں غشیاں، گشتے چڑھیا سچا شہنشاہیا۔ گر کھ تیرے ملن دیاں تیریاں اکھیاں، تیرے تن چُھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں نال لگائیاں پکیاں، پکی اپنی رہیا پکایا۔ کچھہرے لنگوٹے بَنّھ تہمت، سارے تہمت رہے لگایا۔ جے توں کرن والا رحمت، رحم کتھے بیٹھا چُھپایا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرے نال سارے ہو جاؤ سہمت، سفل سب نوں دیاں کرائیا۔ جیہڑا بُھلیا ہویا احمق، ایہتے اوتھے رہیا شُودایا۔ ہر جو نِکا وڈا کایا اندر اک مکینک، پُرزہ پُرزہ کھولے جوڑے ویکھے تھاوں تھانیا۔ بُڈھا ہو کے لائے عینک، اکھاں اپنیاں لے بدلایا۔ آپے سینک آپے دینک، دِیانِدھ وڈ وڈایا۔ گر کھیاں چوری چوری مارے اپنی سینت، پلک پلک نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ سر دستار پگڑی رکھے دوپٹے، ول ونگے ٹیڈھے لایا۔ سارے جٹ ہٹے کٹے، بیٹھے گھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناسی وچارا کتھے نٹھے، راہ نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں پریم پیالے پیتے لاه کے نام صُراجی گئے، خُماری چڑھی واہو داہیا۔ ہوئے مستانے آئے نٹھے، پر بھ چرنی ڈیرہ لایا۔ جے کوئی بچھے دھکے، بچھے پرت کوئے نہ جائیا۔ اگے آکے کہن اسیں تیرے سکے، ناتا تیرے چرن جُڑایا۔ تیرے رنگ اندر رتے، رتی رت سُکایا۔ اسیں اکٹھیاں کیتے اکو پکے متے، من مت دینی تجایا۔ واسطے پر بھ جو اگے گتے، کیتی گھال لیکھے لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھے لائے ہتھ اٹھے، دہ دشا ہتھ اٹھایا۔ پائے قِمیض گل کُرتے، پھرن واہو داہیا۔ چلدیاں پھردیاں آئے مُڑکے، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ کوئی آیا ہیروں کوئی رُڑکے، کوئی

بوپاراں تجاںیا۔ کوئی گورایا آیا چھڈ کے، کوئی ڈلیوالوں کھ بھوآیا۔ کوئی ہری پُروں آیا لڑ کے، کوئی جھنڈیر رہیا تجاںیا۔ کوئی جنڈیالیوں آیا یگے چڑھ کے، کوئی چیمپو پھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناسی لیاندے آپ پھڑ کے، کریا کھیل بے پرواہیا۔ سنگھ گریج ملیا اج تڑ کے، تنٹڑ ہر جو آپ نلایا۔ ماجھا مالوا دوا بے جموں اِکو جیسے کر کے، گرکھ ساچے میل ملائیا۔ پچھلے پھولنے چھڈو ورقے، ورقہ سب دا دتا اُٹایا۔ کھوٹے کھرے آپے پرکھے، نام کسوٹی ہتھ اُٹایا۔ گرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھے، چنتا روگ نہ کوئے جناںیا۔ نت نوت کرو درسے، درشن اپنا آپ دکھایا۔ امرت میگھ اِکو برسے، ساتک ست ست کرائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں نال اِکو رنگ ورتے، امیراں غریباں اِکو راہ چلایا۔ خوشی ہووے سوں کے اُتے فرشتے، گرکھ وچھاونا اِک وچھایا۔ جیہڑے چھڈ کے آیا سرسے، گوہند آنت لیا ملائیا۔ گرکھ میرا کوئی نہ ترسے، ترکھ سب دی رہیا بُجھایا۔ جو چاڑھے اُپر چرنے، چرخڑی وانگ بھوآیا۔ جیہڑے دیگاں وِج اُبالے دھر کے، دھرنی کھیل دکھایا۔ سو ویکھو لیاندے پھڑ کے، دیا لا سنگھ نصیب روپ وٹایا۔ پریم پیار اندر جڑ کے، جوڑی جگت نال جڑایا۔ بچھے کوئی نہ رہ جائے اڑ کے، اڑکا سب دا رہیا ہٹایا۔ پہلوں آیا گھاڑن گھڑ کے، پھیر اپنی بنت بنایا۔ آسو گھوڑے ساچے چڑھ کے، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گرکھ بنائے بردے، وردی اپنے نام پہنایا۔ سارے گاؤ گیت ہر ہر دے، ہر جن ہر جو آپ سناںیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے گھر گھر دے، کیا کوئی رکھے بھید چھپایا۔ چوری یاری جو جن کردے، سب دا لیکھا رہیا لکھایا۔ جو جن چرنی سیس دھردے، تنہاں اپنے نال ملائیا۔ گرکھ سو جو سنگر کولوں ڈردے، سو گرکھ سنگر بھائیا۔ باقی سارے جمدے مردے، جو بیٹھے مکھ بھوآیا۔ مانس جنم اپنا ہر دے، ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ پتر ماواں نال لڑدے، کیوں جمیاں میری مائیا۔ مینٹوں کیوں نہ گھلیا جتھے بھگت پڑھدے، سری بھگوان رہیا پڑھایا۔ نہیں قاعدے کوئی ہتھیں پھڑدے، اندر وڑ کے رہیا سمجھایا۔ سوہنگ گاؤندے ڈردے ڈردے، کوئی سُن نہ لئے لوکایا۔ پُرکھ ابناسی لکھ چوڑاسی وچوں گرکھ کڈھے تردے تردے، تُرنت اپنی دیا کماںیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گرکھ بنائے ہر دے، ہر دے ہر جو اپنا آسن لایا۔ باقی پھوکیاں گلاں کردے، رسنا نال چترایا۔ اندر کام واسنا نال لڑدے، کرودھ رہیا ٹکرایا۔ جو سنگر پورے سرنی پڑدے، تِس پردہ دیوے پائیا۔ ساچے پوڑے گرکھ چڑھدے، سنگر ہتھاں اُتے اُٹایا۔ سچکھنڈ

دوارے جا کے کھڑے، آکھن آئل میرے ماہیا۔ اسیں پیارے تیرے در دے، تیرے پیار کھیل رچایا۔ پُرکھ ابناسی کہے اسیں اک دُوبے دے
 بردے، سیوک سیوارُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر سکھاں گر سکھ
 ویکھے رکھے کلا چڑھدے، لہندی دھار نہ کوئے دکھایا۔

☆ ۱۷ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ بلاکا سنگھ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ☆

تاج کہے میں سچا تاج، تاجر دو جہان اکھوائیندا۔ میرا مٹر گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ ناؤں رکھائیندا۔ جس نے میری رکھی لاج، پھڑ اپنے سپس
 لکھائیندا۔ پھیر نرگن رنج رنج کاج، کرتا اپنی کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ بہہ کے مارے آواز، ناؤں نرکارا آپ جنائیندا۔ کر کرپا بخشیا راج، ساچی سیو لگائیندا۔
 سچ چلاؤنا اک جہاز، بیڑا اکو اک پرگٹائیندا۔ نرگن سرگن رکھنی لاج، لاجونت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا کھیل
 کرائیندا۔ تاج کہے پر بھ دتاماں، نتھوایں ملی وڈیائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، میری بنت بنایا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، بھچھیا جھولی پائی۔ نرگن نور کھیل
 مہان، نرکارا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ قلعے کر پروان، سنا سنگر آپ سمانا۔ اپنی بند سچ نشان، سٹ دُلا لائے پرگٹائیا۔ شبدی نور نوجوان، نر نرائن لائے
 دھرائیا۔ ہا ہر کا رُپ ہری سنتان، پیڑھی اپنی آپ ودھائیا۔ تھر گھر کھول وچ مکان، سچکھنڈ اندر رہیا دکھائیا۔ سنا صاحب بن میان، ہا ہا اپنی دھار وچ
 چھپائیا۔ ایڑی اشٹ وڈ مہربان، عاشق معشوق اپنی کھیل کرائیا۔ ایڑا اکھ پر تکھ کھول سری بھگوان، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ اوڑا اُپر نیچے نہ کوئے نشان، سچ
 کہے نہ کوئے دکھائیا۔ اکو نور جوت مہان، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ ایڑا بنا ودھان، ایڑا اکھ آپ گھلایا۔ ایڑی ایٹھے اوٹھے حکمران، دو جہاناں حکم منایا۔ سنا
 سچ کرے کلیان، سوہلا اکو اک گایا۔ ہا ہر دم کر پروان، بیٹھا سیس جھکایا۔ ساچا مکھ مکھ مہربان، نرگن نرگن وچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج دے وڈیائیا۔ سسے اندر ہا رکھ، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ ہوڑا بندی کیتا کچھ، ہر مندر دے وڈیایا۔ نرکار

نِرا کار نُوَر نُوَرانہ کر پرتکھ، کِرن کِرن ٹُکایا۔ کلنی رُوپ اپنا دس، سِر اپنے آپ ٹُکایا۔ نہ کوئی مہمانہ کوئی جس، نہ کوئی لیکھ سمجھایا۔ نہ کوئی اوتھے رہیا
 وس، جس در کلنی اپنائیں گھلایا۔ اپنے آگے آپے کہے بس بس، واسطہ اپنا پایا۔ میں تھلے آواں نس، اپنا راہ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ تاج کہے میں وڈ وڈبھاگا، ہر بھاگی دیا کمایا۔ غریب نمنا بنایا وڈ وڈ راجا، راج راجان ہو یا سہایا۔ سچکھنڈ
 دوار بہہ بہہ اپنا رچیا کاجا، بھو ابھید چھپایا۔ اپنا کھول آپ دروازہ، چاروں گنٹ گنڈا لہایا۔ پہلے گھر شبدی ساچا، ساچن اپنا کھیل کرایا۔ دُوبے گھر
 وشنوؤں ناچا، وشنو اپنا راہ چلایا۔ تیجے گھر برہما نیوں نیوں منگے داجا، چرن کول دھیان لگایا۔ چوتھے گھر شکر کہے میری رکھے لاجا، تَدھ بن نظر اور کوئے
 نہ آئی۔ پُرکھ اپنا سی کہے میں رچیا اپنا سچ سماچا، سماج اکو اک بنایا۔ بھوپت بھوپ شہنشاہ راجن راجا، حکم حاکم دُھر فرمانا آپ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک تاج دے وڈیایا۔ ساچے تاج چڑھیا چا، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ اپنی ہتھیں پھڑ کے لیا سیس ٹکا، ٹکا اپنے مستک لایا۔ نکا وڈا دتا بنا،
 وڈ وڈے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی اپنا سکھ دتا چلا، دُھر فرمانا حکم سُنایا۔ گھر وچ گھر دتا کھلا، سچکھنڈ اندر تھر گھر آپ پر گٹایا۔ سسا ہا ہا اک دُوبے نال
 جوڑ دتا جُڑا، ہا ہا اندر وڑ وڑ خوشی منایا۔ شبدی کہے موہے ملیا ملاج، میرا بیڑا کندھ اٹھایا۔ وشنوؤں کہے میرے وچ گیا سما، سمپت اپنا کھیل کرایا۔ برہما
 کہے پاربرہم میری جھولی وست دتی پا، سچ بھنڈار اک ورتایا۔ شکر کہے میری مستک دھوڑی ٹکا دتا لا، چرن چرنودک اک پیایا۔ تاج کہے میرے چارے
 مکھ بن نیناں رہے شرما، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ کلنی کہے میں ویکھاں تھاوں تھان، تھان تھنتر پھول بھلایا۔ سارے کہو وشن برہما شو ست شبد میری
 اکو اک مایا جس دا کوئی نہ ناں، کھن پڑھن وچ کدے نہ آیا۔ جس دا لہجے کسے نہ تھان، مندر مسیت نہ کوئے دکھایا۔ جس دی کنت پھڑے نہ کوئی
 بانہہ، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ جس دی بنت کوئی سکے نہ بنا، گھڑ نہار ٹھٹھیار نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما۔ کر کرپا
 آپے بنے پتا آپے ماں، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ اوتھے دُوجا کوئی نہ کرے ہاں، ہاں نال ہاں نہ کوئے ملایا۔ اک اکلا شہنشاہ، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ ساچا
 مارگ رہیا جنا، شبدی ست ست اٹھایا۔ وشن برہما شو لئے پڑھا، دُھر فرمانا حکم سُنایا۔ سچ سندیسہ اک جنا، جن جننی لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سیس جگدیش تاج اِکو اِک اِکایا۔ تاج کہے موہے اِکو اوٹ، اوٹ اوٹ جنایا۔ سچ پرکاش نرمل جوت، جوت جوت رُشانیا۔ کھیاں کھیل اوت پوت، پُت پوترے ہنڈھانیا۔ نرگن سرگن کر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ وِشن برہما شو تیرا لیکھا ترے ترے لوک، لوک پرلوک اپنا رنگ دکھانیا۔ نرگن سرگن سرگن گیت اتیت سُنائے سلوک، سوہلا ڈھولا اِک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تاج دے وڈیاں۔ تاج کہے پرہہ ساچے میت، موہے دینا سچ بتایا۔ آد چلائی میری ریت، گھر سچ وِجی ودھانیا۔ آگے دس کھیل انڈیٹھ، کس ہدھ اپنا راہ جنایا۔ پُرکھ ابناسی اِک اتیت، طرح طرح سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے جنایا۔ سُن تاج میرے ساچے سنگی، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ تیری دھار آپے رنگی، رنگ رنگیلا آپ چڑھانیدا۔ کرے کھیل سورا سربنگی، تھم حاکم آپ منائیدا۔ ایہو گل موہے لگے چنگی، کلغی توڑا سیس اِکائیدا۔ سچ منگ در ساچے منگی، در پردہ آپ کھانیدا۔ نرگن سرگن کھیل کرے بھینگی، بھینگ اپنا راہ چلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیدا۔ سُن دُلا را بھینگی بالا، انھو آپ جنایا۔ کھیلے کھیل ترنگی دایلا، وِشن برہما شو ناں رالایا۔ دُھر داسگی بن کرپالا، کرپاندھ دیا کماں۔ آگے مارگ دے سکھالا، دوے دوے اپنا روپ وٹایا۔ نرگن سرگن کر پردھانا، لکھ چوراسی ویکھ دکھانیا۔ جگت جوگ راج چلانا، جیون دے وڈیاں۔ مانس مانکھ کر پردھانا، سیس جگدیش تاج اِکایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی کھیل مہانا، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لایا۔ انتم کلج گر گوہند سُن لوک مات پرگٹا نشانہ، شبدی سُن سر اِکو کلغی توڑا دے اِکایا۔ گوہند منگے آگے دانا، پُرکھ اکال دھیان لگایا۔ پاربرہم میں اِکا بالا، تیری سار کوئے نہ پانیا۔ توں دو جہان رکھوالا، گوہند نلے گھر وِج سیو کماں۔ میری نمسکار کر پروانا، دوے جوڑ سیس جھکانیا۔ صاحب سنگر سیس تیرے تاج سہانا، آد جگاد تیری وڈیاں۔ جس کوٹن کوٹ کھلے کرشن کاہنا، لوک مات منڈل راس گئے رچانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج رہیا سمجھانیا۔ سُن تاج میرے سر دے سر، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ لوک مات دکھاواں تیری دُھر، دُھر دربارا آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی گہرا جائے گڑ، گہرا گہرے وِج بھوانیدا۔ راج راجان شاہ سلطان تیرے پچھے مرن بھڑ بھڑ، تیرا بھو نہ کسے جنائیدا۔ کلج انتم لکھ

چوڑاسی کچھ کے لیاواں وِچ پڑ، پنڈی سب دی ویکھ وکھانیدا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بٹی دنداں نال تیری مہما کردے رہن کڑ کڑ، کڑ کی وِچ سرب پھسائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں گلاں سُن ہسُن ہڑ ہڑ، ہٹ ہر نہ کوئے دکھائی۔ انتم سارے دوارے خالی ہون تھڑ تھڑ، تھڑکیاں پیر نہ کوئے لکائی۔ اک دُجے نال مرن چڑ چڑ، جوں چڑیاں باز تڑائی۔ گوہند کہے میں تیری کراں سیوا گرکھاں ویکھاں پھر پھر، گھر گھر سیوا کمائی۔ تیرا رس چواواں جھر جھر، بن جھرنا سیوا کمائی۔ اگئی دھار جھر جھر، رس اکو لکھ چوائی۔ دُور دُراڈا زمیں آسمانوں گر گر، گرکھاں دھوڑی خاک رمائی۔ اپنا ناؤں رکھاں نر نر، نر گن نر نکار ویس وٹائی۔ ساچے تاج پھیر ہسنا کھڑ کھڑ، ہر کھڑ کی دے کھائی۔ چاروں کُنٹ ویکھنا تڑ تڑ، اپنا بل دھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تاج دے وڈائی۔ تاج کہے میں راجن راجا، راجن راج کھیل کرائی۔ دو جہاناں رچ رچ کاجا، کرنی اپنی رہیا کمائی۔ بھگتیوں دیوے بھگتی داجا، شکتیوں شکت پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش جگدیش سیس اکو تاج سہائی۔ تاج کہے پر بھ تیری مرضی، میری چلے نہ کوئے وڈائی۔ میری اکو اک تیرے اگے عرضی، بن لکھیاں رہیا لکائی۔ میں سد بنیا رہاں فرضی، فرض تیرا پور کرائی۔ موہے اپنی ہوئے نہ کوئے غرضی، آسا آس نہ کوئے جنائی۔ تیری سیوا کراں ہر جی، جس اپنے سیس دتی وڈائی۔ جگ چو کڑی کھیل ویکھاں در در دی، دو جہاناں پھیرا پائی۔ کلجگ انتم میٹوں دے میری کرن لوک مات جائے بن کے ونگی، ونگی تیرے سٹ وکھائی۔ گوہند سر بٹھے نکی کلغی، کلغیاں والا دیا کمائی۔ کسے ہور نظر نہ آوے ایہدے ورگی، ورگ سب نوں دے لگائی۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان اپنی بناؤں وردی، وعدے خلاف آنت ہوئے سرب لوکائی۔ نکی ونگی تیرے درداں مردی، مردی مردی اپنا حال سنائی۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا پڑھدی، سیس خاک نال چھہائی۔ نیتز نین رکھے دشا چڑھدی، گوہند اکھ اٹھائی۔ نہ کوئی گرمی نہ کوئی سردی، دُکھ کوئے نہ لاگے رائی۔ میرا بھانا بہہ بہہ جردی، تیرے جلوے وِچ سمائی۔ دوئے جوڑ بینتی کردی، من عرضوئی میرے ماہیا۔ کلجگ انتم ویکھ سرشٹ سبائی سڑدی، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائی۔ میں دُور دُراڈیاں آساں کردی، بیٹھی دھیان لگائی۔ گل پا پلا واسطہ کردی، نہکرمی کرم کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائی۔

کلنی کہے دس بھگوان، اکلّی کلنی کم نہ آئی۔ گوہند تیتھوں مگے دان، تیرا دان گوہند جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھنڈا تیرا میان، تیرا نور تیری رُشائیا۔ تیرا آتم میرا پر ماتم کھیل مہان، دوجا نظر کوئی نہ آئی۔ توں اپنے سر اُتے رکھیا سسا ہا ہا نوجوان، نہ مرے نہ جانی۔ کیوں سستا سچھنڈ وچ مکان، لوک مات پھیرا کیوں نہ پائی۔ گوہند اڑ کے مگے دان، آگے ہو کے رہیا سُنائی۔ جنّاں چر نہ رکھیں میرا مان، تیری مُجّت نہ موہے بھائی۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کمائی۔ اُٹھ بال میرے بال نادان، پھڑ گودی لئے بھائی۔ کلجگ انتم آواں زرگن نور مہابلی بلوان، بل تیرا نال ملائی۔ سچھنڈ دا سچ نشان، لوک مات جھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جانی۔ گوہند سست اُٹھ دُلا رے، ہر باہوں پکڑ اُٹھائیندا۔ تیری کلنی واجاں مارے، دوس رین دھیان لگائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارے، اگم اتھاہ اپنا راہ چلائیندا۔ پرگٹ ہوئے نہہکلنک نرائن نر اوتارے، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ سر رکھے تاج پر اپارے، سچھنڈ دی دھار دھار لوک مات جانی۔ سسا ہا ہا سسے وچ بند کرائیندا۔ چارے کھ لئے اگھاڑے، شبد وشن برہما شو چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ پھیر کرے سچ وہارے، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ تیرے لاہے قرض اُدھارے، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ تیرا پتا تیغ بہادر رکھے نالے، نال ماتا سو بھاپائیندا۔ تیتھوں اپنی گود اُٹھالے، اپنے سینے نال لگائیندا۔ تیرے بچے نہاں ہیٹھ دبے پھیر جوالے، جوا کے نہاں ہیٹھ پھیر دبائیندا۔ جنہاں سرتے بدھے چکر دُمالے، تنہاں دما دم ویکھ وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالے، اکل کل اپنی دھار چلائیندا۔ کرپا کرے دین دیا لے، دین اپنا رنگ رنگائیندا۔ چار کھ چار گنٹ کرے کھیل مہانے، مہا اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج آپ سمجھائیندا۔ گوہند کلنی تیری رہی اڈیک، اڈیک اکو اک رکھائی۔ ہُن نیڑے آئی تارنج، تختہ سب دا دئے اُٹائی۔ پُرکھ اکال بنے میت، مَتر پیارا نظری آئی۔ تیری کلنی دھرے اپنے سیس، جگدیش خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گوہند کہے میں نہ مٹاں، تیری کھیل بے پرواہیا۔ جنّاں چر نہ چل کے آئیں میرے بٹا، گھر میرے پھیرا پائی۔ جے بھل جاویں میں کہاں پُرکھ اکال اٹھاں، اوہنوں نظر کچھ نہ آئی۔ ایویں کہندے مال چاردا رہیا دھٹا، نامے چھیری رہیا جھہائی۔ پُرکھ اکال کہے میں تیرے پچھے پھراں بھٹاں، بھج بھج اپنا پنڈھ

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیَا۔ سچ سندیسہ سُن نہ ہواں خوش، خوشی تیری موہے نہ بھائیَا۔ جِناں چر میرے گر سِکھاں کولوں نہ لوئیں پُچھ، گو بند وسے کیہڑی تھائیَا۔ تُوں جُگ چو کڑی رہوں لُگ، جِناں چر پرگٹ نہ ہوویں میں مٹاں نہ تیری رضا ئیَا۔ بن تیتھوں نہیں ہندا چُپ، بن کے پتا بیٹھا مکھ چُھپائیَا۔ اُٹھ تکرّا ہو کے اُٹھ، کی گھانا تیتھوں نظری آئیَا۔ سارے پھر کے کر دے اک گُٹھ، بچیا کوئے رہن نہ پائیَا۔ میرے سِکھاں اُتے تھ، جو تیرے پچھے اپنا آپ گئے گوائیَا۔ جِناں نوں میں وی رہیا جُھک، تیرا راہ دکھائیَا۔ تُوں وسیں اندھیرے گھپ، دھوکے دین والی عادت اے نہ تیری جانیَا۔ کاغذاں اُتے لکھایا ابناسی اچت، چتو بن کے بیٹھا مکھ چُھپائیَا۔ آمیتوں لاگل گھٹ، میں تیری اوٹ رکھائیَا۔ جو تھی جھوٹھی جڑ پُٹ، تیرے ہتھ تیری وڈیائیَا۔ ویکھ میرے نکلے پُت، نہاں وِج تیرا نام دھئیائیَا۔ میرے کول نہیں کچھ، جو کچھ تیری بھیٹ چڑھائیَا۔ بن کے سوُم سب کچھ بیٹھوں گھٹ، ساڈی ونڈ نہ سانوں پھرائیَا۔ بے نہ مئیں سارے جاواں گے رُٹھ، تیری کون کرو وڈیائیَا۔ سچھنڈ کون کرے تیری پُچھ، کلا روویں ماریں دھانہیا۔ پیو کم نہ آوے بناں پُت، پیڑھی چلے نہ نشان نہ کوئے جھلایَا۔ سری بھگوان ڈردا ڈردا گیا اُٹھ، پھڑ باہوں رہیا چُپ کرائیَا۔ گو بند بس کر میرے سُت، تیتھوں تیرا دُکھ جھلایا نہ جانیَا۔ جِناں چر نہ ہوویں خوش، اوناں چر ہر جو تیری سیو کما ئیَا۔ تُوں سونا گھوک میں سہاواں تیری رُت، تیرا زور نہ کوئے لگائیَا۔ دھوکھا دے کے نظر نہ آون دیواں تیرا بُت، تیرے نام دیاں وڈیائیَا۔ بے کوئی باہروں بچھنا لئے پُچھ، سارے کہن پورن بیٹھا چُپ، گو بند ہتھ کسے نہ آئیَا۔ کر کرپا گر سِکھاں پردہ دیواں چک، تیرا میرا میرا تیرا اکو رنگ دکھائیَا۔ سارے کہن ویکھو ہُن کچھ پھیر کچھ، جوتی جاتا کھیل کرائیَا۔ بچھلی وست جو رکھی گھٹ، آنت دیوے گنڈھ گھلایَا۔ ساریاں اکٹھیاں ہو کے لینی لُٹ، لُٹ اکو گھر پوائیَا۔ کوئی دس نہ سکے ماں نوں پُت، پر بھ جو کی کی وست پھرائیَا۔ اک دُوبے ول ویکھ ویکھ سارے ہو جان چُپ، ہر گھٹ ہر گھٹ رہیا سما ئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش اکو تاج سہائیَا۔ گو بند کہے پر بھ کون ویلا، میری کلنی ملے وڈیائیَا۔ صاحب تُوں گرو میں تیرا چیلّا، چیلّا گر تیری سرنا ئیَا۔ میں بردا تُوں سچن سہیلا، ڈردا ڈردا منگ منگائیَا۔ پُرکھ ابناسی کہے کلجک آنت ہوئے وقت دُھیلا، چار کُنٹ گر لائیَا۔ تس ویلے تیرا میرا ہوئے میلا،

ملنی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیری کلنی نال ملائے تاج، کرے کھیل وڈ راجن راج، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ کلنی نال جڑے جوڑا، جوڑی نرگن سرگن آپ جڑائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چڑھے ساچے گھوڑا، گوبند اپنی گود بہائیندا۔ بچھلیاں سب دے نالوں کڈھے کھوراں، کھوج کھوج ویکھ وکھائیندا۔ جیہڑے دسدے رہے بہشتی ملن حوراں، حلیہ سب دا آپ چھپائیندا۔ تیرے نال کیتا بچن کرے پورا، پوری پورن پورن آپے پائیندا۔ کرے کھیل انت ضرور، ظاہر ظہور ویس وٹائیندا۔ ناؤں دھرائے جودھا سورا، بل اپنا آپ لیاپیندا۔ تیرا رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلنی تاج نال ملائیندا۔ کلنی تاج کر اکلھ، اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائی۔ اگے رہن نہ دیوے وکھ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سر اپنے اُپر لئے رکھ، رکھیا کرے سرب تھانیا۔ پُرکھ اکال تیرا گاؤے جس، تیرے بھگتاں دے وڈیائی۔ سب دی پوری کرے آس، جنہاں تیری چرن دھوڑی مستک لائی۔ نرگن جوت کرے پرکاش، پرچہ اپنی ہتھیں پائی۔ لیکھا جانے فیل پاس، اکو نظری آئی۔ گرسکھ نہ ہوئے کوئے اُداس، درگھر سنتیاں درس دکھائی۔ اکو کم ہووے خاص، خواہش سب دی اپنی جھولی پائی۔ چارے کھ کر اپنے داس، رستہ سب نوں دے سمجھائی۔ کلجگ انتم کھیل تماش، کل کرتا ویکھ وکھائی۔ ماجھا جموں دوآبہ مالوا لیکھ لکھیا خاص، خصوصیت ساچی دے سمجھائی۔ سوہنگ آتم پر ماتم وسے پاس، درگھر ساچے بیٹھا ڈیرہ لائی۔ نرگن سرگن ماجھا پایا پُرکھ ابناس، دو اکھر جوڑ جڑائی۔ ترے اکھر دوآبہ وشن برہما شو کیتے داس، بن داسی سیو کمائی۔ ترے اکھر مالوا ترے گن مایا ہوئی اُداس، اگی جیٹھ ناتھیوالا دھکا لائی۔ جموں اکھر دو جنم مرن دی مکے خواہش، مات گر بھ نہ پھیرا پائی۔ پنچم پیتا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ کلنی والا کہے میری پوری ہوئی آس، گرکھ آسانا ملائی۔ تاج کہے شاباش شاباش، گرسکھ جس ہر جو درشن پائی۔ گر گوبند کہے میں ویکھاں راس، نرگن سرگن ناچ نچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سیس تاج دیوے دان، لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے رنگ سورا سربنگ، نرگن سرگن سرگن نرگن آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پار برہم پار برہم جیو ایش ایش جیوٹ کسپس، اپنا کھیل رچائی۔

گوبند کہے کیوں وٹیں سیس، کی کسر رہ گئی باقی۔ اپنا ناؤں رکھ جگدیش، لگدا پھریں بن کے بندہ خالی۔ تکترا ہو کے دس دو جہاناں اک حدیث، میں بچہ تیرا ساتھی۔ دے محم میں پیسن دیواں پیس، آگے رہے نہ کوئے عاقی۔ پُرکھ اکال کہے نکلے بچے توں دسیں ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن دکھایا۔ گوبند کہے تیری بچھے رکھدے رہے اڈیک، کون ویلا آئیں پھیرا پایا۔ گرسکھاں نوں دے پیالہ نام پیون لا کے جھیک، بچھلا اگلا دکھ مٹایا۔ کی ہن وی بنا ایں ساڈا شریک، پتا پوت تیرے بچھے بھیٹ چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی اپنے نک نال کڈھے لیک، لکیر تقدیر دے بدلایا۔ گوبند تیرا بوٹا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ توں میٹوں لیا جیت، میں تیری جت کراں رُشایا۔ میرا سینہ ٹھانڈا سیت، تیرے گرسکھاں درشن پایا۔ جنہاں ناتا چھڈیا مندر مسیت، اکو پُرکھ اکال منایا۔ سوندیاں جاگدیاں گاؤں سوہنگ گیت، گوبند گھر گھر نظری آیا۔ سری بھگوان کہے واقع میں بڑا ڈھیٹھ، دکھیاں ویکھ دکھ نہ کدے ونڈایا۔ جہاں چر میرے چرن نہ لائے کوئی پریت، پردہ کسے اُتے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ ہوئی ہوئی ہوکا دے دے رہیا سُنایا۔ ہوئی ہوئی کیوں دیویں ہوکا، گوبند رہیا جنایا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ بچھوں تیرے ہتھ آیا موقع، نخر ہو کے کر لڑایا۔ ۲۳۸

بلدھاری ہو کے کیوں دیویں دھوکھا، اپنی پت گوانیا۔ مارنا جو الناکم سوکھا، جے محم دیویں چھن وچ سارے دیاں کھپایا۔ دھرت مات دا پوچیا رہ جائے چوٹکا، اُتے کوئی بے نہ براہمن نائی آ۔ برہما ہو جائے اوتنا، لکھ چوراسی گود نہ کوئے سہایا۔ جے توں غفلت وچ لے لیا ڈھونکا، کوٹن کوٹ جگ بیت بیت جانیا۔ میٹوں تیرے کھیل ویکھن دا شوقا، چاؤ اکو اک رکھایا۔ گھٹ ہتھ نال پھڑیا پونچا، پہنچ اپنی دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند ویکھ مَوجاں، مَوجود ہو کے ہر جو رہیا دکھایا۔ کرے لڑائی بن پلٹن فوجاں، فوجدار بے پرواہیا۔ خالی کرے اماری ہودا، مہاوت کوئے رہن نہ پانیا۔ بن بھگتاں ایتھے اوتھے کسے نہ دیوے عہدا، شاہ پاتشاہ راج راجان خاک وچ ملایا۔ اپنی ہتھیں کرن آیا سودا، بن وپاری پھیرا پانیا۔ پھر پھر ویکھے لوک چوڈاں، چوڈاں طبقاں کُنڈا لاہیا۔ چار کُنٹ نظر آون کوڈاں، کرتا قیمت کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش اکو تاج سہایا۔ تاج رکھ نہ تیری وڈیائی، کوٹن کوٹ تاج ہنڈا نیندا۔ جہاں چر نہ بدلیں بچھلی شاہی، اگلا مارگ لائیندا۔ جہاں چر نہ وجے تیرے نام ودھائی، دو

جہان تیرا ڈھولا گائیندا۔ اوہ دیکھو آئی آد شکت مائی، ٹھمک ٹھمک پیر وکھائیندا۔ بھری غصے دے دُہائی، کوک کوک نال رلائیندا۔ میٹوں دے کے آنت
 جدائی، گر سکھاں پچھے ٹھیڈے کھائیندا۔ پہلوں بنایا میٹوں آد مائی، عادت بچھلی ہن بھلائیندا۔ غریب نمائیاں جا کے دیکھے چائیں چائیں، میرا پیار نہ تیٹوں
 بھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں کی کراں میریاں گوہند پکڑیاں باہیں، پھڑ پھڑ باہوں گر سکھاں راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، تاج تخت تخت تاج سختی نال اُٹائیندا۔ اُٹائے راج جگت تخت، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ گوہند وارے جگرے لخت، لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ آگے گر سکھاں پین نہ دیوے دکھت، دکھری دھار چلائیندا۔ تھم وچ نہ آوے فرق، دُھر فرمانا تھم منائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ عرق،
 ہر جن اپنے میل ملائیندا۔ باقی ساریاں کیتا ترک، تار ستار نہ کسے ہلائیندا۔ دُونگھی غار کرے غرق، باہوں پھڑ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جا کے جیہڑا مڑ کے آیا
 پرت، پر میشر پورن اپنا بھو جنائیندا۔ جن بھگتاں لئی لے کے آیا خرچ، جگت غریبی دُور کرائیندا۔ کسے سر رہن نہ دیوے قرض، کاغذ سب دے آپ
 پڑوائیندا۔ اپنا پورا کرے فرض، فرماں بردار سیو کمائیندا۔ گوہند ویلے جو ہو گیا حرج، بچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ آگے جن بھگتاں آگے کرے آپ عرض،
 آرزو اپنی اک سمجھائیندا۔ میٹوں تہاڑے ملن دی مرض، بن سکھاں روگ نہ کوئے گوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو گئے اسپرج، اچرج ہر جی کھیل
 رچائیندا۔ آو سارے چل کے سری بھگوان لئیے ورج، کیوں غریباں پچھے دھکے کھائیندا۔ جنہاں نوں گاؤنا نہ آوے نہ کوئی تال نہ کوئی طرز، جوگ
 ابھیاں نہ کوئے کمائیندا۔ سارے گر سکھ بیٹھے ہو کے ندھڑک، ساڈا خوف نہ کوئے کھائیندا۔ جے کوئی بچھے آگوں کہندے کڑک، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان ساڈا سنگ نبھائیندا۔ پرے لے جاؤ اپنی لکھت پڑھت، سوہنگ اکو ڈھولا سچا بھائیندا۔ نہ کوئی نیم نہ کوئی ورت، نیم ہور نہ کوئے بنائیندا۔
 اپنے ملن دی اکو پکی کیتی شرط، شرارت ہور نہ کوئے وکھائیندا۔ انتم سارے ہوئے غرق، غرور سب دا آپ مٹائیندا۔ گر سکھاں دا اندر وڑ کے پترا لیا
 پرت، پتی پر میثور اپنی سیو کمائیندا۔ اکو وار اکو اکھ گئی پھرک، فرنا سب دا بند کرائیندا۔ گر سکھ تہاڑی ہووے چڑھت، چڑھدیاں کلاں آپ کرائیندا۔ وید
 پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن سارے کہن ساڈا بند ہو یا دھرت، ساڈا حصہ نہ کوئے کڈھائیندا۔ چلو سارے رل کے کریئے عرض، چار کھانی

متا پکائیندا۔ پُرکھ ابناسی سب نوں رہیا ورج، بن گرکھاں کوئے نہ موہے بھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل اک مہان، گلئیں باتیں
 دے راتیں اپنا حال سناؤیندا۔ تیرا حال بڑا چنگا، گوہند رہیا جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کردا رہوں بوہ رنگا، بھو ابھید چھپائیا۔ بے آنت بے آنت اکھوا
 کے بیٹھا رہوں وچ گھمنڈا، نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت ہن ہونگا، در تیرے منگ منگائیا۔ معصوم روون بیٹھاں کندھاں، تیرا راہ تگائیا۔ میں نہ جانا
 تیرا لیکھا تارا چندا، تارا چند دے گلوں لاہیا۔ جہاں چر آپ نہ آئیں ہتھ پھر مردنگا، ڈورؤ ڈنک وجائیا۔ پُرکھ اکال آپے مٹاں، من من رہیا جنائیا۔ اٹھ
 میرے لاڈلے چٹا، تیرا چند کرے رُشناؤیا۔ تیری وسے ساچی چھٹا، چھری سمبل آپ سہائیا۔ تیرا میرا اکو بتا، حد بے حد دے مٹائیا۔ تیرا میرا اکو مکتا
 اکو کتا، ٹپی بندی کرے صفائیا۔ آہ ہوڑا کھوڑا پھرے بھٹا، سہاری بہاری دے دھائیا۔ اوکڑ دلیکنڈ دیوے ڈٹا، ڈنکا نام وجائیا۔ ایہہ لاں دولانو دو دھار
 سری بھگوان، دواں اُپرکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر کرے کھیل ساچا ہر، گوہند آسا ہر گوہند پور کرائیا۔

☆ ۱۷ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ☆

توں کون تاجاں والا تاجو، سانوں تاج رہیا دکھائیا۔ راوی کنڈھے پھریں بن کے بابو، بابل اپنا روپ چھپائیا۔ اینویں جھیرا پایا وادھو، سرشٹ سبائی
 رہیا نچائیا۔ حکمے اندر کر قابو، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پچھے گر اوتار پیر پیغمبر ساڈے گھلدا رہوں چاچو، پتا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ اتھ بن کے آئیوں بابو،
 پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ ویکھ نلے نلے بالے کا کو، گکے بورے تھاوں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی تیرا حکم بنے ڈاکو، ڈاکا گھر گھر دے لگائیا۔ سب دے توڑ سبج
 سا کو، ناتا کوئے نظر نہ آئیا۔ بن ہتھاں باہواں کر لے کاچو، کچل دے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیوں اینویں رہیا
 ترسائیا۔ تاجاں والے تیرا تجربہ، بھو کوئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے ارباں کھر باں، کھر باں ارباں پدماں وچ وٹائیا۔ دو جہاناں زرگن سرگن دیندا رہیں ضرباں،
 تقسیم اپنے ہتھ رکھائیا۔ مرداں نال ملاؤندا رہوں مرداں، مرد مرداں گئی اک جنائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی آپ بیٹھا رہوں ڈردا، لوک مات نہ پھیرا

پائیا۔ دُور دُراڈا محکم رہوں گھلدا، گر اوتار سیوا لائیا۔ نرگن ہو کے سرگن رہوں سڑدا، اگنی تت بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ دو جہاناں پھریں من دا، منتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ منڈل منڈپ تارے پھریں گندا، گنتی اپنی رہیا کرائیا۔
 بھگت دوارے نہاں آپے چندا، چند اپنا کر رُشنا ئیا۔ کھیل کریں چھن چھن دا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا اتم لیکھاتن دن دا، ترے لوکیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار سرب لوکائیا۔ لوکائی ویکھے مُربج مُستطیل، مُنقل سب نوں آپ کرائیندا۔ بچھے پاؤندا رہیا تعطیل،
 اتم مُستقل اپنا محکم جنائیندا۔ کسے دی منے نہ کوئے دلیل، دلیر ہو کے اپنا محکم منائیندا۔ سنت سہیلے لئے میل، ملاوا اکو گھر جنائیندا۔ نرگن ہو کے کھیلے
 کھیل، خالق خلق آپ اٹھائیندا۔ دو جہاناں کر کے ویہل، ویہلا اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلج اتم جو نہ ہلنک دوارے ہو گیا فیل، تس مکتب ہو رہا نہ کوئے
 وکھائیندا۔ سدا رہے دھرم رائے دی جیل، چوراسی گیرا گیر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا محکم آپ ورتائیندا۔ فیل پاس اکو
 سبق، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس نوں پڑھ نہ سکے چوڑاں طبق، چوڑاں لوک کہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تبھک، طبع سب دی رہیا
 بدلائیا۔ پڑھاؤن والا جدوں شیر مارے بھبک، سب نوں منہ دے بھار سٹائیا۔ ویکھو ہر جو کرے اپنا کرتب، قدرت محکم وچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، فیل پاس بن سبتوں ویکھ وکھائیا۔ فیل پاس نہ کوئے پٹی، عبارت جگت نہ کوئے لکھائیندا۔ قلم شاہی نہ منگائے کسے ہٹی، کاغذ نال
 نہ کوئے ملائیندا۔ انگلاں نال نہ رہیا دسی، الف یے نہ کوئے جنائیندا۔ پریم پیار اندر جو پھسی، تس کر پاس ناتا فیل تڑائیندا۔ تاج والے تختی شاہ، شہنشاہ
 تیری وڈیائیا۔ اک وار کھ دکھا، نیتز نین راہ تکائیا۔ لکویں کھیل دے ہٹا، اپنا پردہ دے چکائیا۔ اک وکھا سچا تھاں، جس تھاں ملے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو
 مہرواں، مہر نظر رہیا لکائیا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہہ، باہوں پھڑ پھڑ رہیا اٹھائیا۔ سچ بانے اک چڑھا، نشانہ اکو اک جنائیا۔ جس نے سوہنگ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان لیاناں، تس ایہتھے اتھے اپنے سنگ رلا ئیا۔ تیرا سنگ دے دُور، دُور دُراڈا نظر نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں حاضر حضور، نیرن
 نیرا پھیرا پائیندا۔ آگے کرو نہ میتوں مجبور، مجبوری سب دی آپ کٹائیندا۔ بچھلا بخشو سرب قصور، آگے کسر نہ کوئے رکھائیندا۔ میتھوں کم لؤ گھور گھور،

گھر کی میں نہ ہُن دکھائیںدا۔ پھر کے آگے لاؤ جٹ موڑھ، مُفت تہاڑی سیو کمائیںدا۔ ساریاں نوں دسو سِری بھگوان لبھا مزور، بن مزوریوں مُرشد مُریداں سیوا کمائیںدا۔ جے تہاڑے گھر ہوئے ہنیرا اپنا جوتی دیواں نور، نور ویکھ ویکھ خوشی منائیںدا۔ تہاڑا اپنی جھولی پاواں کوڑ، سچ تہاڑے گھر وسائیںدا۔ تہاڑی آسا کراں پور، اپنی آسا ہور ودھائیںدا۔ اپنا تاج گرکھاں دے سرتے رکھاں ضرور، ہو مجبور کھیل کرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اکو اک ورتائیںدا۔ ول چھل تیرا ڈونگھا راز، رازق نظر کسے نہ آئی۔ جگ جگ کردار ہوں ساز باز، بازی گر نٹ نوآ سانگ ورتائی۔ چار ورن بنا سماج، گھر گھر ونڈ ونڈائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اللہ واگرو رام نام دتا داج، پٹاری اپنا نام پھرائی۔ لوک مات رچ رچ کاج، قادر اپنی کھیل کرائی۔ کسے سُتیاں مار آواز، کسے جاگدیاں لیا ملایا۔ کسے داڈدا تاریا جہاز، کسے داتردا دتا ڈبایا۔ دھن دھن تیتوں کھندے گئے گرو مہاراج، بے انت تیری وڈیائی۔ جگ چوکڑی وینہدا رہوں کھیل تماش، زرگن اپنا کھ چھپائی۔ بھگتاں نال کردار ہوں ہاس بلاس، کبیر جلاہے گنگا وچ رڑھائی۔ اک وار کر کے سارے نراس، پھیر انت ہوئیں سہائی۔ اسیں تیری پچھلی نہیں مٹی بات، آگے اپنی ریت جنایا۔ جِناں چہ درس نہ دیویں ساکیات، ساجن تیتوں نہ کوئے اکھوائی۔ پُرکھ ابناسی من کے کہنا ہویا داس، گھر گھر پھیرا پائی۔ ڈردا پھر دا سنائے گاتھ، اپنا ڈھولا گائی۔ اُنکلاں نال لگائی پھرے تریلوکی ناتھ، کرشن بالیاں وانگ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھل چھل دھاری، بھگت وچھل گردھاری، گرور اپنا پھیرا پائی۔ گرور گردھار مکند منوہر لکھی نرائن، زہر اپنی کھیل کرائیںدا۔ صفت صلاحی بے پرواہی کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت نہ کوئے جنائیںدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھانا سرتے سہن، سہہ سہہ شکر منائیںدا۔ کلجگ انتم بھگت بھگونت آیا لین، لہنا دینا مول چکائیںدا۔ آو ویکھو درشن نین، نیتز نین سرب کھلایںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ول چھل اپنا راہ چلائیںدا۔ ول چھل دھاری، تیرا ڈونگھا ساگر، دو جہان نظر نہ آئی۔ چار جگ کھیل کردار ہوں پنج تت کایا گاگر، گر اوتار ناؤں دھرائی۔ اپنا نام ہٹو ہٹو بچدا رہوں بن سوداگر، ونجارے گر گر روپ دکھائی۔ سارے تیتوں کھندے گئے کریم قادر، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا منڈے گئے سارے آڈر، اڈا بیٹھا نہ کوئے جمائی۔ کلجگ انتم بنیوں آپ بہادر، زرگن اپنا پھیرا پائی۔ جوں تیغ بہادر دی چٹی

چادر، تیغ شمشیر شمس کھڑکائی۔ جوں گوہند دتا آدر، پُرکھ اکال آدرش دکھائی۔ آنت کل جن بھگتاں بچھے ہوئیوں پاگل، اپنی سُمدھ نہ کوئے رکھائی۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیرے بادل، اپنا نور کریں رُشنائی۔ آنت کریں سَت تبادل، ادلا بدلی کھیل رچائی۔ ہر جن ملے اِکو بابل، دو جہاناں ہوئے سہائی۔ ہر سنگت وِچ بیٹھا ولی قندھاری جو آیا وِچوں کابل، کھیل نانک نال کرائی۔ منگیا ور پر بھ ملے عادل، عدالت اپنی دے جنائی۔ گر نانک کہے پُرکھ اکال اِکو قابل، قبضہ سب دے اُتے رکھائی۔ تیرا لیکھا جانے باطن، ظاہر نہ کوئے چترائی۔ کلجگ انتم بنائے ساتھن، ہر بھگتاں نال ملایا۔ مائس جنم ڈھولا گاؤنا سوہنگ گاتھن، گا گا خوشی منائی۔ میلا سَنگھ پنجابی رُوپ وٹایا وِچ پنجابن، پنچہ نانک دتا لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ہتھو ہتھ چُکائی۔ کُنیں نئی پچھلا مُندرا، نشانی رہیا جنائی۔ بچھے راہ تندر رہیا وڑ کے ڈونگھیاں کُندراں، کُنڈا جنڈرا باہروں لایا۔ آنت بوٹا ویکھو پُنگرا، نانک درس آیا کرائی۔ ہُن ویکھیا حساب کُنڈلاں، کُنڈی اپنے نام پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ولی نال ولی کیتا عہد، عہد نامہ پروردگار اپنے ہتھ رکھائی۔

ویکھو درتے آئی بھادی، بھو اِکو اک ڈرائی۔ ڈردی ماری ہوئی پیلی ساوی، رنگ رنگ رہیا وٹائی۔ نیلے وِچ ہر جو بیٹھا کُنڈھے راوی، کُنڈا سب نوں رہیا کھبائی۔ بھجی پھردی ہوئی پھادی، چاروں کُنٹ پندھ مُکائی۔ دُور دُراڈی گرکھاں کولوں سُن دی سری بھگوان کلجگ انتم اپنی کرن آیا لاوی، نام داتی پٹھ بچھے لٹکائی۔ میں وی ویکھاں چاویں چاویں، چاو گھنیرا اک جنائی۔ بن کرسانا وڈھے کیہری باہی، کس بدھ اپنا کھیل کرائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رہیا دکھائی۔ بھادی کہے میرے بھگوان، در تیرے سیس جھکایا۔ تھدہ بن میتوں کوئی نہ دیوے دان، میں بھکھی واسطہ پایا۔ لکھ چوڑاسی میرا پکوان، جے دیویں تھم تے لواں کھایا۔ میں پھر پھر ہوئی حیران، تیرا بھو کوئے نہ آیا۔ کیوں توں پہلوں چُن چُن اپنے آپ کڈھیں پچھان، اے تھم نہ میتوں سُنایا۔ سری بھگوان ہو مہربان، سر رہیا ہتھ لٹکایا۔ ویکھ بچی کھیل مہان، ہر سَنگر رہیا کرایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ مار دھیان، تیری نظر نظر نال رہیا ملایا۔ اِکو مَنّا سچ فرمان، دُھر سندیسہ رہیا جنایا۔ جس دوارے ڈھولا لگے سوہنگ مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا دروازہ بند کرایا۔ جا

کے چرنیں ڈگیں بھگتاں کریں پرنام، پلوگل وچ پایا۔ میٹوں دیو سچا نام، جیہڑا سنگر تھانوں ورتایا۔ میں پھر جاواں لکھ چوراسی کھان، گھر گھر پھیرا پایا۔ میرے ہتھ کہاڑا پھرائے ترکھان، جٹ ڈنڈیاں نال رہیا ڈرایا۔ جے پچھے مڑی آن، مار چپیڑاں مکھ بھوایا۔ میں آنت ہوئی حیران، ہر جو ایہہ کی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اپنا رہیا دکھایا۔ بھادی کہے میں آئی بھوندی، چکر جگت لگایا۔ راوی کنڈھے دیکھیا سنگت سوہنگ ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منایا۔ رات جاگدی دے نہ سوندی، ستیاں رین نہ کوئے وہایا۔ اٹھے پہر سری بھگوان دیاں اونسیاں پاؤندی، اکو آس رکھایا۔ سری بھگوان اکو گل بھاؤندی، بھگتاں ہوئے سہایا۔ میٹوں تھم دتا جا کے دو جہاناں پٹ ڈاؤندی، سب نوں دے اٹھایا۔ انتم کسے دال نہ پینا کوڈی، قیمت کرتا نہ کوئے رکھایا۔ بیت دی جائے صدی چودھویں، چودس چند نہ کوئے رُشایا۔ ناتا تے ملا مولوی، ملکھ جاگیر ویران دکھایا۔ دھول اُتوں لاہے بھار ہر جو وڈا دھولوی، دھولاں مار مار پرے ہٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھادی اکو گل جنایا۔ بھادی کہے تیری سچی گل، سری بھگوان موہے بھایا۔ تیرے بھگتاں سنگ جاواں رل، رل مل خوشی منایا۔ باقی سب دی لاہواں کھل، اپنا تھم منایا۔ کھکے اندر چڑھے دل، درڑ پھرڑ کراں لوکایا۔ تیری بھادی کیوں نہ کرے چھل، جس تیری پڑھی پڑھایا۔ چارکٹ دہ دشا راہ بہواں مل، آگے آنہ کوئے چھڈایا۔ جے کوئی دھینگو زوری کرے تیرے دل دیواں گھل، توں ہونا آنت سہایا۔ کسے پین نہ دیواں جل، تھل سب نوں دیاں رُلا یا۔ میں تیرا بھانا رہی جھل، تیرا بھانا میرا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ربی نورِ الہیا۔ اوربی رب، کی ایہہ کھیل رچایا۔ تھم دے جھب، میں سب نوں لواں دبایا۔ اُتوں لواں دب، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ داڑھاں ہیٹھ لواں چب، چکنا چور کرایا۔ نہ جانا وڈا چھوٹا قد، سارے اکو راہ دکھایا۔ نو کنڈ پر تھمی ویکھاں پھر پھر حد، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ لکھ چوراسی میری مچھی ڈڈ، میرا پیٹ نہ کسے بھرایا۔ میں خوشیاں نال چھاں ہڈ، ہاکن ڈاکن روپ وٹایا۔ تیتھوں ڈردی تیرے بھگت باہر لواں کڈھ، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ کول جا کے سناں سوہنگ ند، کن سکتاں نال ملایا۔ پھر خوشی ہو کے اوہناں نال کر کے آواں جج، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے لد، بھادی سکے نہ کوئے مٹایا۔ آنت کل او صاحب میرا سلطان شیر ہو کے

میرے نال رہیا گج، میں چائیں چائیں بھجیاں واہو داہیا۔ بن سنگر پورن پورن پر میشر کوئی پردہ نہ سکے کج، آگے پیچھے نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل، کھیل بے پرواہیا۔ ہونی کہے میں کرنی انہونی، میری کیتی نہ کوئے اٹایا۔ لکھ چوراسی پھڑ کے کوہنی، پچیا کوئے رہن نہ پایا۔ میں ہتھ وچ پھڑ لئی بے صبری دوہنی، لہو مجھ نال بھرایا۔ لکھ چوراسی میٹوں لگے سوہنی، اکو وار وچ چھپایا۔ بن بھگتاں گھر گھر پئے رونی، رونق سب دی دیاں گوانیا۔ سب نوں بھلے تیج سوئی، کنت نار نہ کوئے ہنڈھایا۔ پُرکھ ابناسی دے حکم نال میں پہلوں کرنی بوہنی، ونڈ ویروے وار پھیر سمجھایا۔ پچھوں نالوں میری طاقت ہو گئی چوئی، کیوں؟ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میرا ہو یا سہایا۔ لتاں باہواں مار سرشٹ سبائی ڈھاہنی، دھکو دھکی خاک بنایا۔ کسے شہنشاہ دی بنی نہ رہ جائے چھاؤنی، شاہ پاتشاہ کراں صفایا۔ میرا پیا میرا پریتم میرا شہنشاہ میٹوں کہے میری چنگی ہونی، جس چنگی طرح کیتی صفایا۔ بے کوئی اڑے پھڑ پھڑ چاڑھاں توئی، کھڑی کھل لہایا۔ اک جوڑا نشانی رہ جائے کاں کوئی، دوجا کوئے نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم منایا۔

نوں سو چورانوے چوکڑی جگ نہ آوے نیڑے، دُروں دُروں منگ منگایا۔ جگ جگ پر بھوجی نکیاں نکیاں چھیڑاں چھیڑے، ڈوری گر اوتاراں ہتھ پھڑایا۔ پھر آگے پیچھے اوہ وی ریڑھے، کایا بھانڈے بھن وکھایا۔ آپے بیٹھا رہے کر کے وڈے جیرے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھاوی کیتے کھیل بتھیرے، لوک مات چائیں چانیا۔ کلجک انت ہر جو کرے حق نیڑے، حقو حق رہیا جنایا۔ ہونی ہن وی چل کے آئی بھگتاں کھیڑے، بھگتاں نال انگ ملایا۔ کلی نہ آوے میرے ویڑے، دُور دُراڈی واسطہ پایا۔ جتھے گرسکھ لا کے بیٹھے ڈیرے، پُرکھ ابناسی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہونی بڑے چراں پچھوں سنگت وچ رلا اپنے کول بہایا۔ چار جگ دی ویکھی چوئی، پاوے چار بنایا۔ اس توں آگے پار برہم دی سب نوں دے کل اوتی، اوترا روپ وکھایا۔ جتھے رُوح نہ کوئی پہنچی، بھو نہ کوئے کھلایا۔ سارے کہن پُرکھ اکال اکو پھرے جوئی، اک اکلا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو اپنے وچ چھپایا۔ جاوئی ہنے ہو یا ویہلا، پچھلا لیکھا تجایا۔ اکو نال رلیا گوہند چیل، دوہاں

مل کے خوشی منائیا۔ اپنا دیکھن آیا ویلا، ویہلا ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بن سجن سہیلا، ساچی خوشی منائیا۔ جنہاں کھادا بکرا لیلا چھیلا، چھلاں سب دیاں رہیا لہائیا۔ نوکھنڈ پر تھی دیکھے جنگل بیلا، گر اوتار پیر پیغمبر بلی میاؤں نہ کوئے کرائیا۔ کیوں؟ شیر سنگھ بن کے آیا وڈا بگھیلا، باگھ ساریاں رہیا ڈرائیا۔ وشنوؤں کہے میٹوں گودی لے لا، میتھوں تاب جھلی نہ جائیا۔ سری بھگوان کہے اوئے نہ ڈر میں کرداں ریل پیللا، روڈھ اکو وار وہائیا۔ پھر وی ویہلے دا ویہلا، کم نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نال لیایا نگا جہا ٹھیلا، جنہاں اُتے گرگھ لئے بہائیا۔ کر کرپا اپنا میل میلا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ سچ دوار چاڑھے تیللا، سگن اکو وار منائیا۔ باہوں پکڑ گودی چک دو جہان گرکھاں دیوے کچھڑ چک لوری پھر ویہلے دا ویہلا، ویہلے ہور کوئی کم نظر نہ آئیا۔ سب دا پٹھا کرے ڈیلا، اندر وڑ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ لکھ چوڑا سی بھنے جوں جٹ غصے وچ گڑ دا بھیللا، ڈلی ڈلی دے کرائیا۔ جیو جنت سادھ سنت شبد ویلے پیر پھیر ویہلے دا ویہلا، کوئی کم نظر نہ آئیا۔ ویہلا سوچے ہن کراں راکھی، ہور کوئی کم نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان اکو بھاکھی، اپنا بھو جنایا۔ جا کے جن بھگتاں سنداواں اپنی ساکھی، سنسا روگ جگت مٹایا۔ جیہڑے من لین میری آکھی، میں آخر سنگ نبھایا۔ در دروازے کھولاں تاکی، تقویٰ اکو اک جنایا۔ راتیں ستیاں دیواں جھاکھی، جھاکا سب دا دیاں مٹایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار پاکی، پاک رسول بے پرواہیا۔ مُریداں مُرشد چکے چھاتی، گرگھ اپنی گود بہایا۔ گھر گھر جگائے دیا باقی، کملا پاتی سیو کمایا۔ گر سکھاں بیج وچھاؤنا دکھائے کھاٹی، کھٹکا سب دا ہور گویا۔ آپ چڑھ کے اپنی گھاٹی، ہر جن اپنے گھاٹ رکھایا۔ پچھلا لہنا دے باقی، اگلا لیکھا پھیر سمجھایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا کھیل کر بوہ بھانتی، پروردگار بے محتاجی رچ کے کاجی، کر کاج رچ کاج کرتا پڑھ پھیر ویہلے دا ویہلا۔ آپے ویہلا آپے رُجھے، آپے کار کمایا۔ اپنی کرنی آپے بُجھے، اپنا بھو کھلایا۔ باقی کرے کھیل اک دُجے، تیجے چو تھے ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں کر ساچی رتجھے، رچ رچ اپنا درس کرائیا۔ چلا بل کر سان یج نیجے، وتر اپنا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وتر سانجھ پھیر سہاگا، ڈھگا وچھا آپے سامبھا، پچھلا لہ جگت اُلا مہا، نرگن روپ بن کے کاما، کرتا پڑھ اپنی کرنی کر کار کاما، پھیر ویہلے دا ویہلا۔

★ ۱۷ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی کھیڑا سنگھ کرتار کور دے گرہ بابو پُرا ★

جتنے کہو اوتھے رہواں گا۔ جتنے بہاؤ اوتھے بہواں گا۔ جتنے گھلاؤ اوتھے جاواں گا۔ جتنے سواؤ اوتھے سواواں گا۔ بن تہاڈے کتے نہ رہواں گا۔ جتنے
سدو اوتھے آواں گا۔ آ آ کے درشن پاواں گا۔ جگ جگ دی ترکھا بُجھاواں گا۔ گھر بہہ کے منگل گاواں گا۔ ناتا جوڑ بھین بھراواں دا۔ بل ویکھاں
سچیاں باہواں دا۔ پریم ودھاواں پُتراں ماواں دا۔ سر رکھ کے ہتھ ٹھنڈیاں چھاواں دا۔ تہاڈی چرن دھوڑی نہاواں گا۔ لکھ لکھ شکر مناواں گا۔ جے آکھو
تے سچھنڈ جاواں گا۔ نہیں تے ایتھے بہہ کے تہاڈا راگ الاواں گا۔ بن تند ستار تہاڈا ستار و جاواں گا۔ نہ کچھ پیواں گا نہ کھاواں گا۔ نہ آواں گا نہ جاواں
گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھاواں گا۔ اک وار جے دیو سدا، صدا گھر گھر آپ سنانیدا۔ سری بھگوان نرگن روپ آئے
بھجّا، بھجّ پنڈھ مکائیدا۔ تساں میری رکھی لّا، تہاڈے اُتے پردہ پائیدا۔ ویکھو تال اک دُوبے دا کس طرح وچّا، آتم پر ماتم نال ٹکرائیدا۔ گر سکھاں
اندر وڑ وڑ نچّا، نوآ اپنا سانگ ورتائیدا۔ سنگر ہُن نہیں جے کچّا، پچھلی ریتی سرب گوائیدا۔ دُھروں آیا بن کے پکّا، پکّی سب نوں آپ کرائیدا۔ راہ
وچ چلداں چلداں پُرکھ اکال تھکا، گر سکھ دوارے آ کے اپنا تھکیواں سرب مٹائیدا۔ وشن برہما شو رہ گئے ہکا بکا، ہر جو کتھے ڈیرہ لائیدا۔ پیر پیغمبر کہن
ویکھو چھڈیا مدینہ مکہ، محمد مقبرہ نہ کوئے سہائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ پھرے نسا، مشتری سب نوں آپ کرائیدا۔ جس نے رنگ بنایا بوراسکا، سو غریب نمائیاں
وچ سو بھاپائیدا۔ سب دی اکھیں پا گیا گھٹّا، چاروں گنٹ کھیہ اڈائیدا۔ کی ہُن مان رہ جائے نامہ وٹّا، بن وٹیوں گرکھاں گھر ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا سچ سچ کمائیدا۔ نہ ہلنک ہر اُتریا، پر بھ مہابلی اوتار۔ کرے کھیل وانگ ستھریاں، نرگن سرگن دوویں ڈنڈے پھڑے
دوویں دھار۔ لہنا دینا چکائے مچھ داہڑی نیاں کھسریاں، کھیل کرے اگم اپار۔ سچ محل اکو اُسریا، گو بند بالے نہاں ہیٹھ سوال۔ ساچا بوٹا اکو پنکریا، پُرکھ
ابناسی ویکھے دین دیال۔ مردنگ وجائے کنگر کنگریاں، کنگی وجے نہ کوئے تال۔ جس لہنا دینا چکایا اندریا، شو کریا انت زوال۔ ویکھ وکھائے سرب
بُھندریاں، بھن اندر دین دیال۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر بند کیتے اپنے پنخریاں، کرے کھیل اگم اپار۔ دو جہان لکھ چوڑا سی دین مذہب ذات پات ویکھے

کھنڈریاں، چاروں کُنٹ ہوئے بے حال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرگٹ ہو مہابی اوتار۔ مہابی اُتریا اُتر، دشا اپنی آپ جنایا۔ نال ملایا گوبند پُتر، پتا گھر وِجی ودھایا۔ اک سہائے ساچی رُتر، رُت رُتری آپ مہکایا۔ جن لہنا چُکایا برہمے کُکڑ، بڑھیا سب دا لیکھے لایا۔ گھر گھر در در لوآں پُریاں آپے اُپڑ، اُپر نیچے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس وِشنوؤں کولوں کھوہ لیا ٹکر، بھنڈارا اپنے وِج چُھپایا۔ جس لکھ چوراسی کھانہ کیتا شُکر، سونہ شُکرا پھیرا پانیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کر کے وعدے اتم گیا ٹکر، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ پتا پُوت اُٹھائے اپنے کچھڑ، گوبند میلا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہابی اپنا پھیرا پانیا۔ چوئیاں اوتار دھریا کسوتا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ مات پت نہ کوئے پوتا، جہنی گود نہ کوئے وڈایا۔ دو جہاناں نرگن سرگن کرے جھوٹھا، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ جگ چو کڑی کرے موڈھا ٹھوٹھا، اپنی ہتھیں دے اُٹایا۔ بن کے شیر پھرے بھکھا، بھکھے بھکھ نہ کوئے گوانیا۔ جیو جنت کوئی رہن نہ دیوے لکا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر پھولے تھاؤں تھانیا۔ بھجّا جاندا کسے کولوں نہ رُکا، رُکاوٹ نظر کوئے نہ آیا۔ لہندی دشا سب دا بھنے حقہ، حکم اپنا اک منایا۔ چڑھدی دشا کھیل کرے بٹھا، پٹھی سب دی کھلّ لہانیا۔ دکھن دشا آپے رُٹھا، کوئی سکے نہ مات منایا۔ اُچاٹلا آپے لٹا، پر بت کوکن دین دھانیا۔ چوویاں اوتار کم کرے بٹھا، پچھلی کیتی سب دی دے اُٹایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچ سندیسہ دتا رُکا، ایکا اپنا حکم سنایا۔ لوک مات پچھلا لہنا سب دا مُکا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ وِشن برہمے شو ٹکر دیوے رُکھا، اپنی ہتھیں رہیا ورتایا۔ کرپا ندھان سری بھگوان بن بھگتاں کسے دوار نہ جھکا، سب نوں اپنے چرن لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ چوکا میل ملایا۔ پہلا دوآ نرگن سرگن، سرگن نرگن کھیل کرانیدا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، آتم پر ماتم ویکھ دکھانیدا۔ غریب نمائیاں دُکھیاں پُکار سُن، دُور دُراڈا نیڑے آئیدا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن، چُنکی گرگھ آپ بچائیدا۔ ویکھو لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لگا گھن، خالی سب دے پیٹ دکھانیدا۔ اند اندرا سن کروڑ تیتسیا سارے رون، نیتز نیناں نیر وہانیدا۔ وِشن برہمے شو نہ ملے سون، سوکھا ساہ نہ کسے رکھانیدا۔ پیر پیغمبر گر اوتار دُور دُراڈے بیٹھے گاؤن، ہر جو کی کی کھیل رچائیدا۔ دو جہاناں سری بھگوانا بھنن آیا دھون، دھول مار مار اپنا زور دکھانیدا۔ آگے آگے بھجی پھرے دُردی

پُون، جل پانی مکھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤآ اپنا کھیل کرانیندا۔ پہلا دُؤآ شبد جوتی، جوتی شبد جنائیا۔ نرگن چڑھیا اپنی چوٹی، چوٹی نظر کسے نہ آئی۔ دو جہان پردہ لاہوے کوڑی دھوتی، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جگت واسنا کڈھے کھوٹی، کھووے اپنی دست پرانیا۔ گر مکھ ورلے مانک موتی، ست چار لئے جگایا۔ سکھی رکھے آپے چھوٹی، بہتر ناڑی کر رُشنائیا۔ سترائ ہتھ نام سوئی، ست ستوادی آپ پھرائیا۔ برہے تیر وکھائے لنگوٹی، چاروں مکھ دئے دُہانیا۔ شکر جھنگ پوست رہیا گھوٹی، بن اودھوت خاک رمانیا۔ اندر انتم مارے پھڑ بے دوشی، تخت تاج دئے گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤآ اپنا انک بنایا۔ ایکے اُتوں ہو دو، اک دو کھیل کرانیندا۔ نرگن سرگن آپے ہو، ہوکا پنچ تت آپ جنانیندا۔ آپے چھڈے پنچ تت موہ، چھبی پوہ دوس سہانیندا۔ سرگن نرگن جہا ہو، نرگن اپنا رُپ وٹانیندا۔ سچکھنڈ دی ساچی سو، سو پُرکھ نرنجن لے کے آسیندا۔ ہنگ برہم نیچ بو، پردہ اپنا آپ چکانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب نوں لئے ٹوہ، آپ اپنا کھیل کرانیندا۔ لیکھا مگے پچھے آئے کر جو، ابھل بھل کدے نہ جانیندا۔ دُئے اُتوں چوکا ہو، ضرب ضرب نال ملانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوکا ایکا بھو جنانیندا۔ چوکا دسے ہر جو سچ، سچ سچ جنانیندا۔ پہلاں شیر سنگھ کایا مائی کچ، کایا جگت ہنڈھانیندا۔ پھر گنی رُپ مچ، اپنا آپ مٹانیندا۔ پھر سچکھنڈ دوارے سچ، جوتی جوت دُگمانیندا۔ پھر پورن اندر رنج، گوہند رنگ چٹھانیندا۔ ویکھو کھیل کایا کچ، کنجن اپنا نام جنانیندا۔ دو جہاناں لکھ چوراسی کولوں سچ، بچپن اپنا آپ دھرانیندا۔ دُئے نال چوکا بنیا سچ، چووی اپنا انک بنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی دھار چلانیندا۔ نرگن نور چوویاں اوتار، چوہہ کئی ویکھ وکھانیا۔ کرے کھیل بن چھویاں تلوار، شہنشاہ ہر جو بے پرواہیا۔ لے کے پھویاں میٹے سرب سنسار، بھے بھو اک جنائیا۔ نیا سب دی ڈولے منجھدھار، پار کنار نہ کوئے رکھانیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے گفتار، غریب نواز پھیرا پانیا۔ مہابلی اترے اپنی دھار، جوتی نور نور رُشنائیا۔ محل اٹل نہ کوئے منار، چھپر چھن نہ ڈیرہ لائیا۔ گوہند کرے اک پیار، بے پرواہ سچا ماہیا۔ سمبل ویکھ دھام نیار، سمبل اپنا چرن لکائیا۔ سنمل رُکھ سرب سنسار، بھل پھل نہ کوئے وکھانیا۔ بوٹا حلیا انتم وار، چاروں گنٹ دئے دُہانیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتار، دُؤآ چوکا ویکھ وکھانیا۔ بن کہیاں سب

دی جڑ دے اُکھاڑ، نام دُونگھاٹپ لوانیا۔ جس دی کوئے نہ پاوے سار، سو صاحب پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در لوچن کرن دیدار، نیتز نین نین اُٹھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ساڈے نال کردا رہیا اُدھار، لارے دے دے وقت لنگھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہابلی اپنا ویس وٹانیا۔ نہکٹنک ہر ساچا ڈھولا، دو جہاناں رہیا جنانیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوہلا، نرگن اپنا تھم منانیا۔ در دروازہ اِکو کھولا، کھول وکھائے خلق خُدانیا۔ جگت منتر نہ پائے رولا، آتم پر ماتم کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ منتر اِک سنانیا۔ سوہنگ منتر سُن کے، منی سنگھ لئی انگڑانیا۔ میں سکھ لیاندے تیرے کول چُن کے، گھر گھر پھیرا پانیا۔ تُوں دیندا رہوں لُک لُک کے، پردہ اپنے اُپر پانیا۔ تیرے بچھے میں دسدا رہیا بک بک کے، سنگھ شیر شیر آیا بے پرواہیا۔ میٹوں جیلیں گھلیا چک چک کے، چکی جگت پسانیا۔ اپنی طاقت نوں رکھیا گھٹ گھٹ کے، میری رسنا دے دھانیا۔ میری کایا نوں لٹ پُٹ کے، ہُن اپنا کھیل رچانیا۔ پُرانیاں سکھاں توں رُٹھ کے، اگلیاں نال خوشی رنگانیا۔ میں بیٹھا رہیا چپ کر کے، آپ اپنا وقت لنگھانیا۔ ہُن ویلے سر آیا اُٹھ کے، نال کھیراں والیوں عطر سنگھ ملانیا۔ ویکھ ماہنا سنگھ بیٹھا چھپ کے، سندر سنگھ انگلاں نال رہیا سمجھانیا۔ گر کھ سنگھ تیری سیو کمائی موڈھے چک کے، بن گھوڑا بجھے واہو داہیا۔ بہول سنگھ ویکھے اُٹھ کے، جن اپنا دھن دتا لٹانیا۔ سنگھ بُدھ تیرے سر چرناں اُتے سٹ کے، چٹکیاں مار رہیا خوشی منانیا۔ ہُن کیوں وہنا اکھ پُٹ کے، پہلوں اکھ نہ کوئے کھلانیا۔ ساڈا گلا ہتھیں گھٹ کے، سانوں بیٹھوں اُپر لے کے جانیا۔ پھیر لیا یوں لٹ پُٹ کے، لُٹیرا بنیوں سچا ماہیا۔ ہُن لاگل گھٹ کے، ویلا گیا آنیا۔ اسیں تیری کھوں آئے پُٹ کے، ماتا پھیر نہ کوئے بنانیا۔ ہُن ویکھے پھیر اندر سنگھ پہلوان نال جُٹ کے، دنگل جگت ویکھن آنیا۔ گنجے کولوں رہیے لُک کے، چواتی دیوے نہ کتے لایا۔ اسیں ہُن نہیں دھونیاں وانگ دُکھدے، لنبو اِکو وار ویکھ وکھانیا۔ اسیں آئے بچھدے بچھدے، ہر جو راوی کنڈھے ڈیرہ لایا۔ جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر سارے جُھکدے، نیوں نیوں سجدہ سیس کرا نیا۔ کدے بہندے کدے اُٹھدے، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ اگلی گل نہ ڈردے بچھدے، ہر جو کی کی کھیل ورتانیا۔ بچھلی کیتی نوں جُھردے، دیناں مذہباں وچ پائی لوکانیا۔ ویکھو کھیل ہری ہر دے، ہر جو اپنی کار کمانیا۔ لیکھے جانے گھر گھر دے، در در ویکھ

دکھائی۔ جدھر دیکھے آگے کوئی نہ اڑدے، اڑکے سب دے رہیا ہٹائی۔ کچے بیراں وانگو جھڑدے، ہلونا اکو نام لگائی۔ آگے وہن وہائے ہڑدے، لہر لہر
 نال ملائی۔ گوبند اٹھ کے آیا چڑھدے، چڑھدیاں کلاں دے سمجھائی۔ جس پٹے وچ کلج جیو سڑدے، بچھلا پٹا دے پڑائی۔ گرگھ آگے بنائے بردے،
 بری خانہ اک جنائی۔ صاحب سنگر دا جو بھانا منڈے، من اچھیا پور کرائی۔ کوئی مان نہ جو بن دھن دے، آنت سنگ کوئے نہ جائی۔ گرگھ سیس چرناں تے
 دھردے، چارے اکو خوشی منائی۔ نال پلو منی سنگھ دا پھڑدے، پر بھ جی اپنی دیا کمائی۔ منی سنگھ کہے بھائی سکھو ہن کیوں ڈردے، ڈنکا مارو واہو داہیا۔
 جس دے پچھے رہے مردے لڑدے، مرنا اُس نوں دیو سکھائی۔ جس دے پچھے سیاپے رہے کردے، سیاپا اوہدے گل پائی۔ آپ خالی ہتھیں ہو کے
 بہہ جاؤ بردے، جگت رکھو نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منی سنگھ ویکھ اپنی خوشی منائی۔ منی سنگھ آ میرے منے، تیرا منیا
 ہر بھگوانا۔ جس راجے رانے ڈنے، خالی کیتے تخت نشانہ۔ انتم ویکھ سارے کیتے اٹھے، کوئی نہ جانے وشنوں بھگوانا۔ پھڑ بودیوں گنیاں وانگوں بھنے، ہلونا
 مارے دو جہاناں، کسے رہن نہ دیوے چھپر جھنے، اُپے مندر نہ کوئے ٹکانا، گڑھ ہنکاری بھانڈے بھنے، جودھا سوربیر مرد مردانہ، لکھ چوراسی جیو ڈنے،
 شاہو بھوپ راؤ رنگ راجانا۔ گرگھ ورلے بیرا بنھے، جس جن دیوے اپنا چرن دھیانا۔ منی سنگھ کہے جے ہن دی میری مٹیں، سب دا اکو وار میٹ نشانہ۔
 کسے گھر نہ رہ جائے تھالی جھنے، سرشٹ سبائی ہوئے خیرانا۔ بھگت بھگونت پھر آپ جنے، جن جننی بن دو جہانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سری بھگوان ہوئے مہربانا۔ منی سنگھ دس اپنی گل، گلوکڑی ہر جو پائی۔ ہن نہیں کردا ول چھل، ویلا گیا آئی۔ کی ہویا جے جیل دتا گھل، آگے پچھے
 دی جیل کٹائی۔ آہر سنگت نال رل، رل مل اکو رنگ رنگائی۔ پر بھ ملن دا دس ول، پردہ اپنا آپ اٹھائی۔ جیہڑا تیرے اندر رکھیا جل، گرگھیں دے
 ورتائی۔ آہ لے میتھوں پھل، امرت رس دیاں کھوئیا۔ پھیر اپنی جیل ول چل، جتھے سیاپا دتا کرائی۔ اوہ ویکھ کپور تھلا تھل، کچی سب دی رہیا رڑھائی۔
 اپنا دھر کے بیٹھا بل، بل سب دا رہیا کھچائی۔ گرگھیں کیتا اپنے ول، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ ہر کا بھانا کوئے نہ سکے جھل، جھلک اکو وار دکھائی۔
 بن جٹ کرساں واہن لگا بل، سب دی جڑ رہیا اکھڑائی۔ بن ترکھان ٹھوکی پھال، فرق کوئے رہن نہ پائی۔ نو نو ہوئے بے حال، حل سوال نہ کوئے

کرائیا۔ دو جہان لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں سب دے سرتے کوکے کال، کال کال پئے دُہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے ہون بے حال، بہل ہو ہو رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، منی سنگھ تیرا کہنا من، اپنا حکم رہیا ورتایا۔

منی سنگھ کہے پر بھ کر سیاہا، اک ارداس سنایا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، گیان دھیان نہ کوئے درڑایا۔ اپنی ہتھیں کر پورا گھاٹا، وست اکو اک ورتایا۔ جن بھگتاں بن سچا راکھا، بے مکھاں دے ڈرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، منی سنگھ ست سیاہا دے جنایا۔ ہائے ہائے ویکھو آیا شیر، گر اوتار جس لئے گھیر، وشن برہما شو کیتے ڈھیر، ترے گن مایا لیکھا رہیا نیڑ، دروہی اپنا حکم سنایا؛ ہائے ہائے ویکھو شیر آیا۔ پنج تت رہے گرلا، اُچی روون مارن دھاہ، کوئی نہ پکڑے مات بانہہ، اکو شیر رہیا ڈرا، کسے نوں لبھے نہ کوئی تھاں، اُچی کوکن دین دُہایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ چار کُنٹ ہو یا ہنیرا، مندر مسجد گردر ڈھٹھا ڈیرہ، سرور تٹ ہو یا نیڑا، آگے کوئی نہ بنھے بیڑا، سارے کہن اُجڑیا کھیڑا، کوئے نہ ہوئے سہایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ اوہ ویکھو شیر گیا آ، جس دی پتا نہ کوئی ماں، دو جہاناں رہیا کھا، کوئی نہ چھڈے جنہاں کھادی سور گاں، پیر پیغمبر آگے ہو نہ کوئے بچایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر مارے کڑکا، سنگھوں آگے لنگھے نہ کسے دا جھٹکا، بے مکھ جیو ادھ وچکارے لٹکا، پٹنے والے سرتے بدھاپٹکے، نہ کڑی نہ لڑکا، اُچی کوک رہیا سنایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر آؤندا نٹھا، پیر پیغمبر سارا ڈھٹھا، وشن برہما شو آگے کوئی نہ ڈٹا، ترے گن مایا نہ کرے رٹا، پنج تت مارے پھٹا، لکھ چوراسی دے دُہایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر آیا جگ، سب نوں پھڑے شاہ رگ، ہنس بنائے جیو گگ، بن گرگھاں سوہنگ جاپ نہ کسے جپایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ اکو شیر آیا باگھ، اپنا مکھ گھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی بُجھائے چراغ، دیوا بتی نہ کوئے جگایا۔ مندر مسجد مٹھ شو دوال کوئی نہ مارے آواز، بانگ کوک نہ کوئے سنایا۔ ہر جو ورتے اپنے سوانگ، بھیو نہ کسے جنایا؛ ہائے ہائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر ہٹا کٹا، کھتری براہمن شو در ویش کوئی نہ لگے اچھا، دھوتی بودی جنجوبو لگا پیار نہ کرے کسے کچھا، مچھ داہڑی والا لگے کوئے نہ اچھا، بن بھگتاں اپنا راہ نہ کسے جنایا؛ ہائے

ہائے اِکو شیر آیا، جس دے نام پئی دُہائیآ۔ دھرتی آئی لکھ چوڑاسی دس شیر کیہڑا، جو سب نوں رہیا ڈرائیآ۔ جس خالی کرنا میرا ویہڑا، گھر گھر کھیہہ اڈائیآ۔
 میں کتاں بہواں کر کے وڈا جیرا، میتھوں دُکھ جھلیا نہ جائیآ۔ اسیں کی دسیئے پہلوں بندہ بن کے ناں رکھایا سنگھ شیرا، پھیر شہنشاہ بن کے پھیرا پائیآ۔ ہُن
 صرف گرکھاں دسے توں میرا میں تیرا، باقی سب دی صفا مٹائیآ۔ جن بھگتاں لایا ڈیرہ، ڈیرہ سب دا رہیا ڈھاہیا۔ جا بھج کے ہُن ویلا آیا نیڑا، جے تیرا
 ہوئے سہائیآ۔ دھرتی کہے جِناں چر نہ کرے اپنی مہرا، میرا قدم نہ چُکیا جائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک شیر ہو دلیر، سب نوں رہیا
 ڈرائیآ۔ بل ودھ گیا تیرا اے۔ جس نوں سچا ستگر ملیا، جس دا نام سنگھ شیرا اے۔ ستگر کہے توں میرا میں تیرا، کیتا حق نیڑا
 اے۔ گر سکھ وسیا کھیڑا اے۔ اگے کچھ نہیں دسنا، پچھلا دسیا بتھیرا اے۔ میں رنگ نوں چڑھاواں گا۔ گر سکھ گودی چک کے، اپنیاں خوشیاں مناواں گا۔
 چھڈ پچھلے ہاوے نوں۔ اگے ہر جو کھیل کر، بٹھ اپنے دعوے نوں۔ گر سکھ ساگر اے، نرمل کرم جیہدے در ہوئے اُجاگر نے۔ دن ویکھ آزادی دے،
 لہنے ہر مکون آیا، بُدھی گجری دادی دے۔ دیدار دیوے ہر جو کھلا، کھل کھل رکھائیآ۔ پچھلے جنم دا پھریا سلا، اپنی دیا کمائیآ۔ موٹا تازہ ویکھو بھلا، اندر
 رنگ رنگائیآ۔ کی ہویا جے سرتے نہیں کُلا، پگڑی ہر بندھائیآ۔ بھلن والا نہیں بھلا، اُبھل ہتھ وڈیائیآ۔ مہر اندر نہیں رُلا، رُلدی ویکھ سرب لوکائیآ۔ بن
 کسوٹیوں پایا ملا، کرتا قیمت آپ چُکائیآ۔ نہ کوئی حق نہ کوئی چُلا، سوٹا کچھ نہ کوئے لگائیآ۔ نہ کوئی قاضی نہ کوئی ملا، نہ کوئی سنت وکھائیآ۔ نہ کوئی محمد نہ
 کوئی رسول لا، لا شریعت کلمہ رہیا پڑھائیآ۔ نہ بُورا نہ سکا بلا، کالا رنگ نہ کوئے وکھائیآ۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ ڈلا، آد جگاد جگ کھیلے کھیل داہو داہیا۔
 روزہ بانگ نماز نہ کوئی کٹایا چھلا، بھورے وچ نہ کوئے رکھائیآ۔ پہلا تت کیتا فنا فلا، تت تت پھیر بدلایا۔ پہلوں پیہن پایا کُلا، سادھاں سنتاں مگر
 پھر ایآ۔ پھر اپنے ٹھوکیا نام دا کُلا، کُلی سب دی دتی اُکھڑائیآ۔ جس نے ہتھ وچ پھریا چلہ، تیر کمان ٹنک کندھ اٹھائیآ۔ سو کھجگ انتم ہلا، ہوئی ہوئی اپنی
 لئے اگڑائیآ۔ بنے شوقین بھتیاں اُتے کڈھاتلا، تلک سب دے رہیا ڈھاہیا۔ اک الونی وکھائے سلا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا چٹائیآ۔ موٹا بن نہ چلے
 جُلا، نگا بجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درس کُلا جنم جنم وچ وکھائیآ۔ کُلا درس ویکھ دید، دیاں

آپ دکھائیںدا۔ نہ کوئی منگے شرع بقر عید، سیس بھیٹ نہ کوئے دکھائیںدا۔ لہنا چکيا چند عید، عید اپنا نور در سائیںدا۔ ویکھو اپنی آپ کھ کھ دے رہیا رسید، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیںدا۔ نال گوہند کرے تائید، پُرکھ اکال بھل کدے نہ جائیںدا۔ آگے ہون نہ دیوے کسے نوں شہید، شہادت اپنی آپے پائیںدا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھرا راہ چلائیںدا۔ دیال ٹھا کر بنے میت، متر پیارا آپ اکھوائیںدا۔ لیکھا چکيا جگت مسیت، مسلہ اکو وار حل کرائیںدا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا گایا گیت، تس اللہ میاں آ آ سیو کمائیںدا۔ جس دی یاد کردے رہے وچ چیت، سو اچنیت اپنا پھیرا پائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھلا انملا درس آپ دکھائیںدا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کیہڑی بات، ہر جو بھيو جنائیںدا۔ اندر سب دی اکو ذات، باہر ونڈ نہ کوئے دکھائیںدا۔ آتم پر ماتم سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیںدا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید پچھے وات، در در ویکھ دکھائیںدا۔ جس نے اندر ویکھیا مار جھات، سو دین مذہب وچ نہ آئیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُسلیاں نال کرے مسلہ، ہندو ویکھے نہ کوئی اصلا، دو فصلا اپنا کھیل کرائیںدا۔ بن بندگی پائے خیر، کھہڑا سب توں دے چھڈائیا۔ پُرکھ اکال کر کے اپنی مہر، مہربان لئے ملائیا۔ جوٹھا جھوٹھا چکے جھگڑا جھیر، جھنجٹ سارے رہیا مٹائیا۔ گرکھ سبجن ساچے گھیر گھیر، وست انملی جھولی پائیا۔ اک مثال بھیلنی کھادے بیر، ہُن ویکھو غریب نماںیاں دے ٹکڑے منگ منگ کھائیا۔ ناؤں دھر شیر دلیر، دیر آنت کوئے نہ لائیا۔ جگت واسنا ڈھاہ ڈھاہ کرے ڈھیر، کایا مندر خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی بندگی گرکھاں جھولی پائیا۔ گرکھاں پچھے کرے بندگی، ہر جو بندنا آپ جنائیںدا۔ اپنی ہتھیں تھادے اندروں کڈھے گندگی، کوڑی کریا میل دھوائیںدا۔ در گھر گرکھاں کرے مجھندگی، مُشکل سب دی حل کرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بندگی اک جنائیںدا۔ ساچی بندگی ہر کا چرن، سنگر سچ سچ سمجھائیا۔ بن نیتروں کھلے نیتز ہرن پھرن، بھيو بھيو دے جنائیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، گیڑ چوڑا سی دے کٹائیا۔ ساچے پوڑے گرکھ چڑھن، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ بن بندگیوں در گاہ ساچی وڑن، جس ملیا سچا ماہیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھن، ڈھولا ہر جو رہیا جنائیا۔ بن وچولا آئے کھرن، کھڑکی کایا کُندا لاہیا۔ ناتا توڑے برن ورن، سرن اپنی اک تکائیا۔ بن بندگیوں گرکھ ہر کا درشن کرن، پچھلا لیکھا لیکھے پائیا۔ بندگی ویکھ اک نرین، نرائین ہر جو آپ

جنائندا۔ در درس پیکھت نین، نین نیناں حرص مٹائندا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران صفت کہن، سو تہاڈی صفت آپ صالاجندا۔ بن سدیاں
 بچھیاں گرگھاں آیا لیں، لہنا پچھلا ویکھ وکھائندا۔ بن ساکوں بنیا ساک سجن سین، آتم پر ماتم جوڑ جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بندگی بندے اک جنائندا۔ ساچی بندگی ویکھ بندے، بن بدنوں آپ جنائیا۔ رسنا جہوا جھوٹھے دھندے، گا گا تھکی سرب لوکائیا۔ پڑھن والے سارے
 اندھے، آتم پردہ کوئے نہ لایا۔ دین دیال صاحب سنگر جس جن اپنا راگ سنائے کئے، کاگ ہنس بنائیا۔ سو گرگھ سچ بندگی اکو منے، جس بندگی نال
 پر بھ ملے نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اکو اک ورتائیا۔ بندگی دیوے بندی توڑ، بندی خانہ نہ کوئے
 رکھائندا۔ ناتا چکے مڑھی گور، اندھ گھور سرب گوائندا۔ اپنے سنگ لئے تور، تارنہار دیا کمائندا۔ نرین نرائن پے گئی لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر وچ آئندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام بندگی ہر جن جھولی پائندا۔ اوہ آئی مائی میا ہونی، اپنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جس نے
 کوہنی، بن بکرا روپ قصائیا۔ لوکیں کہن کرنی انہونی، گرو پیر اوتار چھڈ گئے ناتا، ہونی سب دا گرو نظر آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، آکار ماتا دے وکھائیا۔ کلجک بیری اُپر چھتری، چھتر چھایا اک جنائیا۔ اس دیاں سیکھاں تاراں براہمن ویش شودر کھتری، چار گنت وکھائیا۔ انتم ہونی
 موت پھل کھا جائے بن کے بکری، پت ڈالی رہن نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی حکمے جکڑی، ہل نہ سکے رائیا۔ کھڑی کھلوتی اکڑی، سکی ہو کے دے دُہائیا۔ وچ رہے
 کوئی نہ مقری، فریب سب دے رہیا مٹائیا۔ جس دے سر اُتے چھتری، تِس دی جڑ رہیا اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رہیا جنائیا۔

☆ ۱۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ☆

صاحب سنگر اکو ڈنکا، اینکارا آپ وجائیا۔ دھرم دوارے سنیا جنکا، اشٹاکر نین شرمائیا۔ کرے بندنا بار انکا، اکل کل ویکھ وکھائیا۔ بن پھیریاں
 پھریا من کا منکا، من واسنا رہن نہ پائیا۔ لالچ چکا جھوٹھے دھن کا، دھناڈھ اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکھیا سورج چند کا، چانن ملیا سچا ماہیا۔ وسیرا چکھیا چھیر

چھن کا، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ راگ سُنیا ایک کن کا، انادی ناد وجائیا۔ لیکھا چُکلیا ماٹی تن کا، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک وجائیا۔ ساچا ڈنکا ایک نام، سو پُرکھ زرنجن آپ وجائیدا۔ جس نوں سُن کے رگھپت رام، رُمیا نیوں نیوں سیس جھکائیدا۔ جس ڈنکے پچھے کرے کام، جنک سَپتری مات پرنائیدا۔ جس ڈنکے اندر بنے غلام، اپنا مان گوائیدا۔ جس ڈنکے پچھے چھڈے استھان، ایدھیا رُپ نہ کوئے دکھائیدا۔ جس ڈنکے پچھے گیا بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ بیابان پھیرا پائیدا۔ جس ڈنکے پچھے ہويا حیران، سیتا سوانی مکھ بھوائیدا۔ جس ڈنکے پچھے ہنونت ملیا آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک وجائیدا۔ ساچا ڈنکا صاحب سمرتھ، آد جُگاد وجائیدا۔ ہر پُرکھ زرنجن رکھے اپنے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیدا۔ کاہنا کرشنا مارگ دس، سَنکا سَنکا بھيو گھلائیدا۔ آپے ویکھے کھیل ہس ہس، ہنس مکھ ساچے تخت سو بھاپائیدا۔ ست سندیس سُنائے جس، بھيو ابھید گھلائیدا۔ تتاں لوکاں اندر کر کے وس، اپنا وصل نہ کسے جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک سَنائیدا۔ ساچا ڈنکا پیر پیغمبر، پروردگار آپ سُنایا۔ نوری نور لائے تنکا، تن رباب الاہیا۔ کھیلے کھیل الکھ گم کا، گم اتھاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک دکھایا۔ ساچا ڈنکا سُنیا نانک، زرنکار آپ وجایا۔ کریا کھیل اک اچانک، اچرج اپنا بھيو گھلایا۔ نانک زرنگن ویکھے ہر کا ڈنکا صحیح سلامت، سب نوں رہیا سمجھایا۔ آد جُگاد سدا سدا سب نوں کرے ممانت، سر سر اپنا حکم منایا۔ کوئی نہ سکیا مات پچھانت، پچھوتاؤ سب نوں رہیا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا ہتھ رکھایا۔ ساچا ڈنک سری بھگوان، ایک اپنے ہتھ رکھایا۔ شاہ پاتشاہ نوجوان، ساچے تخت آپ اٹھایا۔ دو جہاناں حکمران، جھے بھو اک جنایا۔ وشن برہما شو منن آن، آگے سیس نہ کوئے اٹھایا۔ تیتی اوتار کر گئے دھیان، دھیان وچ نہ آئی۔ پیر پیغمبر کلمہ پڑھدے رہے ایمان، آپ اپنا راہ جنایا۔ نانک زرنگن زرنگن ڈنکا دکھایا کر دھیان، دھیان دھیان نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ گھلایا۔ نانک زرنگن ویکھیا ڈنکا، ست ستوادی ہتھ رکھائیدا۔ نہ کوئی گھاڑت نہ کوئی بتا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیدا۔ نہ کوئی آد نہ کوئی آنتا، مدھ نظر کوئے نہ آئیدا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی چنتا، ہرکھ نہ رُپ وٹائیدا۔ نہ کوئی اُست نہ کوئی نندا، صفتی صفت نہ کوئے صالاجندا۔ نہ کوئی کُنھی

نہ کوئی جندا، اندر بند نہ کسے کرائیندا۔ نہ کوئی ساگر نہ کوئی سندھا، جل دھار نہ کوئے رڑھائیندا۔ کرے کھیل گنی گہیر گہر گہندا، مہربان مہربان مہر
 اپنی نظر اٹھائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر ہتھ کسے نہ دیندا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائیندا۔ اگوں ہر جو ہس کے کھندا، ایس ڈنکے اندر سب
 نوں مات پھرائیندا۔ ایہہ ڈنکا میرے چرناں کول بہندا، دوس رین سیس نوائیندا۔ ہوئے نہانا سرنی پیندا، در اکو منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک پرگٹائیندا۔ ساچا ڈنکا تیرا بھگوان، نانک ویکھ ویکھ بگسائی۔ در تیرے درشن کیتا آن، ترس دتا کمائی۔ دوئے جوڑ کراں
 پرنام، چرنیں سیس جھکائی۔ تیرا ڈنکا تیرے ہتھ سوہے مہربان، ویکھیاں نظر کوئے نہ آئی۔ خالی جھولی منگاں دان، در تیرے آگے ڈاہیا۔ غریب
 نہانیاں ول ویکھ مار دھیان، موہے غریب اکو منگ منگائی۔ جگ چوڑی کریا کھیل مہان، گر اوتار سیوا لائی۔ میں بالی بدھ انجان، تیرا آنت نہ پایا جانی۔
 تیرا ڈنکا ویکھ نوجوان، میرے آنتر وٹی ودھائی۔ میں لوک مات تیرے حکمے اندر دے کے جاواں بیان، لیکھا کھت نال ملائی۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے
 نہکلنک بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائی۔ ڈنکا وجائے دو جہان، فتح اپنے ہتھ رکھائی۔ میری جوتی تیری سیوا کرے آن، گوہند تیرا روپ دکھائی۔ پتا پوت
 ناتا جڑے جہان، تاگا سوٹ ایک وٹ چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا رہیا چکائی۔ ساچا ڈنکا پھڑ ہتھ، ہر جو نانک آپ
 دکھائیندا۔ آنانک تیتوں دیاں دس، میرا ڈنکا کی کی کھیل کرائیندا۔ ویکھ تھلے اُپر دو جہاناں ایہدے دس، پیر پیغمبر دوئے دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ ایہہ
 ساریاں ول ویکھ کے رہیا ہس، اپنا بھو نہ کسے جنائیندا۔ جگ جگ جدھر چاہے اودھر دیوے دھس، مار ہُجاں آگے لائیندا۔ ایہدے آگے کسے دا چلے نہ
 کوئے دس، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیندا۔ کروٹ بدل ویکھے سارے جان ڈھٹھ، منہ دے بھار آپ سٹائیندا۔ آپ حکم دیوے ڈٹ، جھے بھو اک جنائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ڈنکے آپ دکھائیندا۔ ویکھ نانک ڈنکا وجے، ڈورؤ نظر کوئے نہ آئی۔ برہمنڈ کھنڈ آگے بچھے پھرن بجے،
 بھاجڑ سب نوں رہیا پائی۔ کوئی نہ رکھے کسے دی لے، سر ہتھ نہ کوئے لکائی۔ حکمے اندر سارے بدھے، اکو حکم وڈیائی۔ پیر پیغمبر اوہ ویکھ ایہدے حکمے
 نچے، بن ملنگھ ناچ دکھائی۔ پھر وی کہن اسیں کچے، ساڈی چلی نہ کوئی چترائی۔ اوہ ویکھ نانک سارے دسن بچے، بالی بدھ دکھائی۔ ویکھ میرے اندر

اینہاں دے سنجے، جتھوں باہر لواں پرگٹائی۔ اُنکی لا لا ویکھاں پھرن بھجے، بھجیاں پندھ نہ کوئے مُکائی۔ جس ویلے میرا ڈنکا گئے، سارے مُنہ دے بھار
 سُٹائی۔ سارے کہن جوں بھاوے توں رکھیں، تیرے ہتھ وڈیائی۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی پھڑ ڈنکا آپے پھبے، اپنے ہتھ رہیا اُٹھائی۔ جے کوئی اکھاں
 چُک کے لہبے، نظر کسے نہ آئی۔ نانک تیرے اُتے کرپا کیتی جھبے، جُھم جُھم اپنا میگہ برسائی۔ جس نوں کہندے پیر پیغمبر اوہ رب ربے، رمیاں نال
 سب دیاں کھوپریاں رہیا لاہیا۔ ویکھ مقبریاں وچ دبے، تن خالی وچ سمائی۔ آہ ویکھ نکلے نکلے ڈبے، جتھے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بٹھائی۔ آپ پھرے سچے
 کھبے، اگے بچھے اپنا تھم ورتائی۔ جے کوئی سر چُکے اُتوں دبے، اپنا بھار پائی۔ سارے کہن پر بھ ساڈی رکھ لے، تیرے بن اور نہ کوئے سہائی۔ اوس
 ویلے میرا ڈنکا وجے، ڈر سب دادے چُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نانک ڈنکا دتا دکھائی۔ ویکھ ڈنکا گر نانک ہویا حیران، سنگر گھاٹ
 کوں گھڑائی۔ بن سچھنڈ دواویوں ہو ر کسے تھاں ہو نہ سکے ایہدی پچھان، نظر کسے نہ آئی۔ سچ دس پتا پُرکھ کس رکھیں وچ میان، آد جگاد چُھپائی۔ پُرکھ
 ابناسی ہو مہربان، سچ رہیا جنائی۔ اینکار نوجوان، اک اکلّا بے پرواہیا۔ جس داسِت نام، سِت سِت سمائی۔ ایہو میرا سچا میان، جتھوں اپنا منتر پرگٹائی۔
 پھیر لیکھا چلے جہان، کرتا پُرکھ کار کمائی۔ نہ بھو ہو سری بھگوان، نہ رور اپنی دھار بندھائی۔ اکال مورِت ویکھ مار دھیان، اجونی رہت جوں وچ نہ آئی۔
 سیبھنگ نہ ہوئے مہربان، نانک گر اپنا پرساد تیری جھولی پائی۔ سرشٹ سبائی دے جاگیان، اپنا ڈنکا تیرے ہتھ پھڑائی۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنا
 تھم سُٹائی۔ نانک چرنیس ڈگا سری بھگوان، پر بھ تیرا ڈنکا تو ہے بھائی۔ میں تھمے اندر کراں کلیان، سرگن بن بن سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے ڈنکے نانک اینکار ستنام کرتا پُرکھ نہ بھو نہ رور اکال مورِت اجونی سیبھنگ گر پرساد اپنا بھو دتا جنائی۔ اگے لکھی گرو
 گرنتھ دی گاتھ، جے کوئی بچھے سمجھ کسے نہ آئی۔ دس سنن دی نہیں ایہہ بات، بن ویکھیاں تریت کوئی نہ آئی۔ سوچیاں سوچن والی نہیں گاتھ، لکھ لکھ
 لیکھ نہ کوئے مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ڈنکا دے وڈیائی۔ ساچا ڈنکا تیرا پردھان، سچ پردھانگی رہیا کمائی۔ دو جہاناں رکھے آن،
 برہمنڈ کھنڈ تھم منائی۔ گر اوتاراں دے گیان، پیر پیغمبراں کرے پڑھائی۔ جگ چوکڑی سیو کمان، نہرگن سرگن ویس وٹائی۔ انتم سارے ہون حیران،

تیرا انت کہن نہ پایا۔ کرپا میننتی کر پروان، سچ پروانہ میرے ہتھ پھڑایا۔ کون ویلا ڈنکا وجائیں وچ لوک مات جہان، ظاہر ظہور اپنا ویس وٹایا۔ پُرکھ ابناسی کر پروان، پر م پُرکھ دے سمجھایا۔ کلجگ انتم آئے نوجوان، اپنا ڈنکا نال لیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل آپ مہان، تال تال نال وجایا۔ انتم ڈنکا کل وجے مات، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ دو جہاناں ویکھے ڈوگھے کھات، خطرہ سب نوں اک جنائیدا۔ جگ چو کڑی ویکھن مار جھات، نیتز نین سرب گھلائیدا۔ لے انگڑائی اندھیری رات، آلس نندرا سرب مٹائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھے پیندی راس، سادھا سنتاں اندر باہر رستہ ویکھ وکھائیدا۔ گر پر نالی ویکھے جگت شاخ، گدی گدیار کون ہنڈھائیدا۔ نیتز لوچن کھلی ویکھے آنکھ، نش اکھر کون پڑھائیدا۔ سر سرور ویکھے تاٹ، امرت جل کون وکھائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن ویکھے پاٹھ، پاٹھشالا کون وڈیائیدا۔ کھتری براہمن شودر ویش پھول بھلائے ذات پات، اذاتی رنگ کون رنگائیدا۔ ایٹھے اوٹھے پنڈھ مکائے دُرڈا واٹ، دُروں نیڑے نظری آئیدا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کایا مندر اندر ویکھے سہنجی کھاٹ، آسن سنگھاسن کون سو بھاپائیدا۔ مستک جوت زرنجن دیپک ویکھے لاٹ، بن تیل باقی کون ڈمگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم اپنا ڈنکا اک پرگٹائیدا۔ کلجگ ڈنکا لے کے آئے آپ، اپنی ہتھیں لے وجایا۔ بھجا پھرے جگت پاپ، پاپیاں نال رہیا ملا۔ اُچی کوکے کسے کم نہ آیا پاٹھ، رسنا جہوا کوڑی کری پڑھایا۔ ویکھو سب دا ہندا گھات، گھاؤ ہر جو رہیا لگایا۔ اُتر پورب پچھم دکھن کوئی نہ دے نجات، نظام کوئے نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ڈنکا رہیا اٹھایا۔ دس ڈنکے کی تیرا کم، ہر جو انت سنانودا۔ ڈنکا کہے میں سب دا لاہواں چم، چڑھی تن نہ کوئے رکھانودا۔ گھر گھر پاواں غم، سکھ نظر کتے نہ آنودا۔ جو گھڑیا سو دیواں بھن، اپنی ہتھیں ٹھوکر لانودا۔ پُرکھ ابناسی کہے شاباش میرے چن، تیری گل سُن کے میں خوشی منانودا۔ اک میرا کہنا لینا من، میں تھم نال سمجھانودا۔ جتھے بیٹھا ہووے میرا جن، اوٹھے جا کے سپس نواونا۔ ڈنکا کہے میرے بھگوان میں کہاں دھن دھن دھن، جو مہاراج شیر سنگھ درشن پانودا۔ اک سنیہڑا دیواں جا کے کن، ہولی ہولی سمجھانودا۔ ویکھو سکھو ایہہ نہ جانو اکھاں توں اٹھ، اندر وڑیا نظر کسے نہ آئیدا۔ سب دے بیڑے رہیا بھن، بن چپواں آپ ترائیدا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ڈنکے اپنا کھیل دکھائیں۔ ڈنکا کہے دس باپو، اوہ دیکھے چاچے گر اوتار پیر پیغمبر رہے گر لائیا۔ کسے نے ہتھ پھڑیا تمباکو، کوئی چھریاں نال جھٹکے رہیا کرائیا۔ تیرے نام لٹن نوں سارے بن گئے ڈاکو، ہٹو ہٹ وکائیا۔ میرے ہتھ تیرے نام دا اکو چاکو، سب دے پیٹ چاک کرائیا۔ ہتھ پھڑیا وڈا باٹو، دو جہان وچ چھپائیا۔ جس دھرتی بھوائی وانگ لاٹو، بھمیری اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں تیرا ڈنکا ناڈھو، سب داماں گوائیا۔ دو جہان کوئی نہ چھاڈون، سنسا کوئے رہن نہ پائیا۔ ویہلا ہو کے پھر پھراں وادھو، آتیتوں سیس جھکائیا۔ پرکھ ابناسی کہے آہ لے میرا اک جادو، گر سکھاں سر دھوڑی پائیا۔ سارے کہن اچی کوک ہائے باپو ہائے باپو، تیری جھلی نہ جائے جڈائیا۔ سری بھگوان کہے آوے میرے نکے کاکو، اپنے گڑتے ہیٹھاں لواں چھپائیا۔ تہاڈے ول کوئی نہ جھاکو، نین سب دے دیاں کڈھائیا۔ اک چڑھاواں سچے راتھو، رتھ اپنا نام دکھائیا۔ سارے واجاں مارن اوئے آدائو آداسو، او دادو دیہرے والا گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈنکا اکو اک دکھائیا۔ اکو ڈنکا راجن راجا، رعیت دو جہان دکھائیں۔ انتم چل کے آیا وچ دیس ماجھا، بن مزدور سیو کمائیں۔ غریب نمائیاں ستیاں جاگدیاں مارے واجاں، اپنا بھو کھلائیں۔ آو ویکھو رچیا کاجا، پتا پوت گود سہائیں۔ تہاڈے پچھے آیا بھاجا، بھجڑیاں پٹی اللہ رانی گلوں لاہندا۔ ویکھو عیسیٰ موسیٰ محمد پڑھن نمازاں، نمازیاں ول نہ نظر اٹھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈنکا اکو نام سہائیں۔ مسترخانے ویکھ رویداس ہتھ رمبی، رمتا رمتا کھیل کرائیا۔ پچھلی کر توت رہی کبی، کانبا لگا واہو داہیا۔ جرنیل جٹ رہیا جھمبی، نال بندوک لیایا اٹھائیا۔ ہن آیا راوی کنڈھی، کانیاں وچ بھوائیا۔ جتھے نہ کوئی راہ نہ کوئی ڈنڈی، او جھڑ راہ دکھائیا۔ نہ سوانی نہ کن ڈنڈی، ہتھ مہندی نہ کوئے دکھائیا۔ کنگن لیاندا منگی، واسنا ہو گئی گندی، غربت نال ملایا۔ کریا کھیل بن پکھنڈی، پرکھ پرکھ نہ کوئے رکھائیا۔ دین دیال سنگر پورا سدا سدا بخشنڈی، مسترخانے آیاں سب نوں جائے رندی، سدا لائے سوتر تندی، جگت وکار وادھو سکر دیوے لاہیا۔ آ ویکھ کارخانہ، خانہ سب دا رہیا بدلایا۔ پچھے نالوں ہن بدلایا زمانہ، بدلی جنم جنم دکھائیا۔ جس نے کنگن دتا گانا، سو گھنگٹ رہیا اٹھائیا۔ نہ مرد تے نہ زنانہ، گنگا مائی نہ کوئے وڈایا۔ اکو ہتھ سمرتھ دکھانا، وست اتو اتو ورتایا۔ لکھ چوراسی گھرے بھنے بن ترکھانا، چرنے گڈیاں نال ملایا۔ جو

جن آجائے سَتگر دے سچے کارخانہ، تَس دا کاکھ ٲکا دیوے لاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوانا، سچا کارخانہ اپنا نام چلائیا۔ کارخانے وِچ بیٹھا کارگیر، کرتا اپنی کھیل کرانیندا۔ داری کرے در بدر، دریاں درد وِندائیندا۔ جس نوں باہوں لے پھڑ، تَس دا پُر جا پُر جا صاف کرانیندا۔ جے کوئی آگے جائے اڑ، چاڑھ چرکھڑی دو جہاناں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ سداسد اسد اپنا کارخانہ ضرور چلائیندا۔ کارخانے وِچ نہیں کوئی مزدور، حضور اپنی سیو کمایا۔ آوے جاوے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ کلا قدرت آپ بھرپور، اپنا انجن آپ چلائیا۔

★ ۱۸ گھٹھ ۲۰۱۹ بکرمی بی بی باجی دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

سَتگر ڈنکا کھولے جاگ، جگت نندرا دے چُکایا۔ گرکھاں دیوے اک ویراگ، برہوں چوٹ لگایا۔ جنم کرم دا کٹے داغ، دُرمت میل دھوایا۔ چرن دھوڑ کرائے محن ماگھ، امر امرت میگھ برسایا۔ پُرب لہنا رکھے لاج، لاجونت بے پرواہیا۔ ناتا توڑ جگت سماج، سمگری اپنا نام وکھایا۔ دُھر درگا ہی سچا داج، نام انمولا جھولی پائی۔ جگت بیڑا پار جہاز، منجھہار نہ کوئے رُڑھایا۔ غریب نمائیاں ویکھے غریب نواز، پُرکھ ابناسی پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈنکا اکو نام سُنایا۔ ڈنکا بولے سچ جیکار، جے جیکار سُنائیندا۔ گرکھاں کرے خبردار، دُھر درگا ہی خبر آپ پُچائیندا۔ میل ملاواں سانجھے یار، سگلا سنگ رکھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، اتھاہ اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ ہر ڈنکا نام سُنائے سندیس، سنسا سب دا رہیا چُکایا۔ آو ویکھو نر نریش، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جاتا وسیا مجھے دیس، سمبل اپنا دیس سہایا۔ کھیل کرے گرو دسمیش، گر گر اپنا ناؤں وڈیایا۔ بن کھیاں لکھے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنایا۔ اپنے اندر اپنا دتے بھیت، گھر گھر وِچ کُنڈا لاہیا۔ رل مل کے سَتگر پورے نال لو کھید، ہسندیاں کھڈندیاں وچے مُت کرائیا۔ نام ہتھ پھڑائی گیند، بالا بالیاں رہیا پرچایا۔ گر گوہند چار ورنال لا کے گیا پیند، پھل پُرکھ اکال لگایا۔ لکھ چوراسی ستی گوڑھی نیند، سویاں مات نہ کوئے اُٹھایا۔ گر سیکھ رل کے جھوٹو اکو پینگھ، دو جہان ہلارا وکھایا۔ دُوروں ویکھ

سنگی رکھی پئے پینگ، اپنی پیسیا مان گوائیا۔ جس نوں برس برکھاں رہے ڈھینڈ، ڈھاہو نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم اک بند، بندھن رہیا پائیا۔ دسم دواہری دی سچی بولی عید، دید شنیڈ لکھ کے رسید کسے ہتھ نہ پھڑائیا۔ پاربرہم پر بھ وڈا ڈھاہو، ٹبر دو جہان بنائیندا۔ نرگن ہو کے رکھے قابو، سرگن ناچ نچائیندا۔ جس دا کسے نہ لبھا جادو، جادو اندر کوٹن کوٹ نام پر گٹائیندا۔ پھر وی اک اگلا سب توں ہو جائے وادھو، ویہلا ہو کے خوشی منائیندا۔ اوہ صاحب سچا ڈھاہو، ڈھولک جھینے نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بانی بھگتاں وچوں پر گٹائیندا۔ چھٹی دیہہ لگانینہ، دیہہ دیہہ وچوں پٹائیا۔ امرت برسیا سنگر مینہ، دُرمت میل رڑھائیا۔ کوڑی کرپا سرپائی کھیہ، اکو اپنا نام سمجھائیا۔ سچ وست ہر دستی دے، دوئے ہتھان سفل کرائیا۔ لیکھے لائی بڈھڑی بے، پردہ نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کرم نال وٹائیا۔ کرم نال وٹیا کرم، پچھلا کرم مٹایا۔ سنگر ہویا گھر جرم، سنگر سچا پایا۔ ایہو گر سکھ سچا مرن، گر چرنی سیس نوایا۔ سنگر پورا ترنی ترن، تارنہار اکھوایا۔ رائے دھرم ورگے کی وچارے کرن، چتر گپت حساب سُٹایا۔ جنہاں مل گیا کرنی کرن، کرتا پڑکھ پھیرا پایا۔ تنہاں چکلیا مرن ڈرن، جنم گیر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے دے شکر منایا۔ اڈیک رکھی بی بی باجی، بچت ہر جو آپ جنائیا۔ لیکھے لائے کھادی پیتی دال روٹی سبزی بھاجی، لون مرچ ہلدی نال ملائیا۔ کر کے جاوے سب نوں راضی، آسا آسا پور کرائیا۔ آگے اپنا نام دے کے جاوے بھاجی، امرت کھان پین جھولی پائیا۔ سارے کہو ہر سنگت ہو گئی راضی، گھر کرشن رادھا کی چلے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۱۸ گھٹھ ۲۰۱۹ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پرا ضلع گرداس پور ☆

ہر ڈنکا کہے میرا ناؤں سار، میری سار کسے نہ پائیا۔ میرا روپ ایکنکار، آکار نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگاد نکھی دھار، لوہار ترکھان نہ کسے گھڑائیا۔ میں اپنے وچوں کڈھیا اک پیار، پیار شبد روپ وٹائیا۔ میل ملا کے بن گیا شبد سار، شہنشاہ بنیا بے پرواہیا۔ جس وچوں میری نکلی آپ اپنی دھار، سُتھ پرکاس

کرائیا۔ جگمگ جوت جگی اپار، دیکھن والا کوئے نظر نہ آئیا۔ آپے دیکھے پاوے سار، اکھ نین نہ کوئے رکھائیا۔ آپے پھڑ کرے پیار، ہتھ بانہ نہ کوئے
 وڈیائیا۔ آپے انگیکار کرے کرتار، انگ رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ آپے سچ سُنجنی کر تیار، بستر بھوشن نہ کوئے وچھائیا۔ آپے بنے شہنشاہ شاہو بھوپ
 سکدار، اپنا تھم منائیا۔ آپے بن کے سیوک سیوادر، اپنی سیو آپ کمائیا۔ آپے بن پُرکھ سرجنہار، میری دھار نار رُپ وٹائیا۔ وچولا بن سچ دربار،
 پردہ اوہلا وِتا چُکائیا۔ سار شبد سار کرے پیار، سار اپنے وِچ رکھائیا۔ رسنا کہہ کے قلم لکھ کے اک اوڑا اُتوں مُنہ گئے کھلار، اندر وڑ نہ کوئے دکھائیا۔ ہر
 جو اپنی وڈی رکھی ڈوگھی غار، ہاتھ کسے نہ آئیا۔ آپے اوتھے بیٹھا رہے بن کے ہوشیار، آد جگاد بے پرواہیا۔ اپنے پریم دی و جاوند ارہے آپ ستار، تار
 اپنی آپ ہلایا۔ آپے کرے سچ گفتار، اپنی سوہا آپ سنایا۔ رفتہ رفتہ آہستہ آہستہ ہوئی ہوئی اپنے وچوں آپ لکھیا باہر، بابل بن بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا شبد سار، ساجن اک اکھوائیا۔ سار شبد پر بھ کا شوق، شوقین آپ ہنڈھائیندا۔ اوتھے کوئی نہ سکے پہنچ،
 مسکین ہو ہو سرب گائیندا۔ بن سار شبد سارے ہون اونت، اونترا جگت دکھائیندا۔ سار شبد آد جگاد جگ کدے نہ آئی موت، موت سب دے
 نال پرنائیندا۔ سار شبد جگا جگنتر اکو بہت، بھڑی بھڑی سب توں کرائیندا۔ سار شبد پرکاش نرمل جوت، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ سب دی
 پاونہار سروت، سروت اپنی آپ جنائیندا۔ جس بنایا سچکھنڈ کوٹ، سو سار شبد اکھوائیندا۔ ایکنکار وسے اپنے لوک، لکھا نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ آپ پرگٹائیندا۔ سار شبد کرے اُساری، اُسرے محل منارا۔ آد انت کھیل نیاری، کھیلے کھیلنہارا۔ جگا جگنتر جوت
 نیاری، نرگن سرگن دے دھارا، وشن برہما شو دے آدھاری، گر اوتار پیر پیغمبر اک سہارا۔ پنج تت پنج تن دے آدھاری، کرے کھیل اگم اپارا۔ لکھ
 چوڑاسی بن ونجاری، کھولے ہٹ سنسارا۔ نام وست رکھ پٹاری، تالا لایا بھارا۔ کوئی نہ دیکھے جیو گواری، نظر کسے نہ آئیا۔ سار شبد شبد گر کرے پیاری،
 گر گر سکھ دے جگایا۔ دیاباتی اکو واری، کملاپاتی نور لکایا۔ لیکھا جان دُھر درباری، ہر جن کرے سچ پیاری، پریم پریتی اک سکھایا۔ گر سنگر گر سکھ سوہے اک
 دواری، آتم پر ماتم پاوے ساری، برہم پار برہم ملایا۔ سار شبد آد جگاد گکھی کھاڑی، دو جہاناں دو پھاڑ کرایا۔ ڈردا برہما بڈھا چرن چُھبائے داہری، اپنا سیس

نوایا۔ وشنوؤں چرنیں ڈگے وارو واری، سانگو پانگ تجایا۔ شکر کہے میری شنکیا ہاری، شاہ شکر اک وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جان بلہاری، بل بل ڈھولا
 گایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بانی کھانی بن لکھاری، لکھ لکھ لکھ جنایا۔ سار شبد کہے میری سچ نشانی، جگ چوکڑی نام سندیس سنایا۔
 ایستے اوتھے میرا کوئے نہ ثانی، لاشریک اک اکھویا۔ پیر پیغمبر ماں مارے کانی، انیالا تیر چلایا۔ دوزخ بہشت دوہاں توں منگے قربانی، بچیا کوئے رہن نہ
 پایا۔ سچھنڈ کھیل مہانی، سچھنڈ اپنا گھر سہایا۔ گھر وچ جگے جوت نورانی، نورو نور ڈمگایا۔ میرا پد پد نربانی، چوتھا پد اکیواں حصہ ایہہ پہلی ونڈ وکھایا۔
 ایدوں آگے کسے نہ دسا، بے انت بے انت بے پرواہ آپ اکھویا۔ آد جگاد آپ اندھٹھا، اندھٹھری کار کمایا۔ کلجگ انتم ہو کے پٹھا، پٹھی پیریں لوک
 مات آیا۔ پیریں نہ پایا جتا، راہ کھسٹا نہ کوئے وکھایا۔ گر سکھ دے پیار وچوں اٹھا، روپ رنگ نہ کوئے جنایا۔ جس نوں کوئی نہ کہے ماں میرا پتا، سو پت
 پر میسر آیا۔ گر سکھاں دے اندر وڑ کے ستا، گوڑھی نیند اپنا آسن لایا۔ نال لے کے آیا اپنا رقع، سوہنگ ساچا لیکھ پڑھایا۔ بچھلا لیکھ سب دامکا، مکیاں
 نال رہیا ڈرایا۔ ہتھیں بھنیاں سب دا حقہ، حقیقت اپنے ہتھ رکھایا۔ جیہڑا گر اوتاراں پیراں کولوں رہیا لکا، سو پردہ رہیا اٹھایا۔ دو جہان دا آیا بھکھا،
 سنگھ شیر اپنا ناؤں رکھایا۔ اوتھے کھاندا رہیا چنگا چوکھا، ایستے بھکھیاں کولوں ٹکڑے منگن آیا۔ جیہڑا دیندا رہیا دھوکھا، گر سکھ دھوئیں دھکھدے اگنی
 جوت کرے رُشایا۔ اجل کرے کھا، مکھ اپنے نال صلاحیا۔ بھگت بھگوت دوویں نہ آؤن مات گربھ کھا، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ ویلا انتم ڈھکا،
 جھک جھک اپنا درس وکھایا۔ سارے کہن دو جہان پُرکھ اپنا سی راہوں گھتھا، بھکھیاں ننگیاں بچھے پھرے واہو داہیا۔ شاہ سلطان راج راجان بن ہنکاری
 کہن سری بھگوان لپا، جس سب دامن گویا۔ گرکھ گر سکھ کہن ہر سنگر سچا سچا، سچ سچ رہیا ورتایا۔ پریم بھگتی اندر جٹا، دوس رین گھول کرایا۔ دو جہان
 جس نے لٹا، لٹ اپنے نام جنایا۔ سنگھ ہو کے آپ بکا، بکل سب دی پاڑ وکھایا۔ دھرت مات دی خالی کرے کھا، لکھ چوراسی مکھ رکھایا۔ سری بھگوان
 اُتے کیا کوئی کرے غصہ، پھڑیا ہتھ کسے نہ آیا۔ اک دُجے توں لیندے پھر دے بچھاں، جگت اندھیرا چھایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سب توں رُسا،
 رستہ سب دا بند کرایا۔ لیکھا چکے موسیٰ عیسیٰ، عیس موس دے ڈھایا۔ کالا پایا گل وچ سو سا، نیلا اپنا رنگ رنگایا۔ کلجگ کھیہہ اڈائے کوڑی کریا بھوسا،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سار شبد شبد سار نرُگن رُپ آپ کرتار، سرُگن گرُ شبد دے آدھار، شبد گرُ پنچ تت ڈیرہ لایا۔ پھیر کرے
 ست جیکار، جے جیکار سُنایا۔ جے جیکار بن لکھار، اکھر رُپ وٹایا۔ اکھر ہوئے سیوادر، صفت کرے بے پرواہیا۔ بے پرواہ بے عیب پروردگار، بن
 بھگتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سار سانجھ یار، گرُ اوتار جس دی دھار، پیر پیغمبر جس دی کار، کرنی کرتا آپ
 کمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سچ وہار، بن بُوہاری اپنا راہ چلایا۔ جگ جگ سب دے ہتھ پھڑایا ڈمرُو، نام لوک مات جنایا۔ سنجگ
 تریتا دواپر کلج گرُ اوتار پیر پیغمبر بن کے گئے گجھرُو، اپنا بل رکھایا۔ پُرکھ اکال سب نوں کہے ایہہ نکے نکے بچڑُو، بچیاں وانگ ناچ نچایا۔ انتم سب دا
 کھیڑا اُجڑُو، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ باہوں پھڑ سب نوں رگڑُو، رگڑا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 آگے آگے لایا۔ آگے والیاں چکلیا پچھا، پچھا نظر نہ آیا۔ جنہاں دی پُرکھ اکال کرے رچھا، سو گرُ سکھ کیوں رہیا گجھرا یا۔ ونڈن آیا اکو حصہ، حرص
 سب دی رہیا مٹایا۔ اندرے اندر مارے کھچا، رسن زبان نہ کوئے ہلایا۔ پچھے رویداس پھڑیا نچا، نیچوں اوچ بنایا۔ ہُن رکھے چرناں وچ دلیہزا، دلبر اپنا
 میل ملایا۔ کر پیار کرے ریتجھا، بچے خوشی نال پڑھایا۔ تنہاں دا کھلیا جانو نین تيجا، جنہاں نوں راتیں سُنیاں درس دکھایا۔ سنگر صاحب اوہناں اُتے پتیجا،
 جس گھر جا پھیری پایا۔ پچھلا ناتا چھٹیا چاچا بھتیجا، باپو اکو نظری آیا۔ گھر وچ خوشی کرائے گرُ سکھ سوانی دیکھے میرا میٹوں ملیا ججا، آپ اپنا رنگ وٹایا۔
 اک دُوبے دا خوش ہوئے کر کے دیدا، دید عید چند چڑھایا۔ جس راہ دسیا سدھا، چرن کول دھیان لگایا۔ گرُ سکھ ہر سنگت سارے رل کے پاؤ گدھا،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گھر آپ ملن آیا۔ پچھے والی چھڈی چالاکی، چالان سب دے پھاڑ دکھایا۔ ہُن دین آیا باقی، بٹھ بستر سر اٹھایا۔ نہ کوئی
 پنسل نہ کوئی کاپی، کُتب خانہ نہ کوئے جنایا۔ کوٹ جنم دے اُدھارے پاپی، جو جن آئے سرنایا۔ اٹھے پہر کرے راکھی، سر اپنا ہتھ اٹھایا۔ ایہو جہا
 پچھے کسے نوں نہیں لبھا ساتھی، جو ڈگیاں پھڑ کے نال اپنے چلایا۔ ویکھو کوٹن کوٹ روندے پاٹھی، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جنہاں گھر دھوآں دُکھے
 ایندھن ملے پاٹھی، سو غریب نمانے گلے لگایا۔ چھڈ دتے بیٹھے اُپر ہاتھی، تاج خاک وچ ملایا۔ گرُ سکھاں اُتے پائی کاٹھی، شاہ سوار بنیا سچا ماہیا۔ نہ کوئی

و یکھی ذات پاتی، ورن برن نہ کوئے چترائی۔ سیوا کرے سُنیاں راتیں، پر بھ نوں رتی شرم نہ آئی۔ ڈونگھی کندر اندر وڑ جائے پھر کے کھولے تاکی، نہ جانے بڈھا جوان نڈھانہ بردھ مائی۔ ساریاں دا اِکو بنیاں ساقی، نام پیالہ رہیا پیائی۔ پھیر دیون آیا نوں حیاتی، حیا اپنا رہیا مٹائی۔ گرسکھ پچھے والی پچھے رہ گئی واٹی، اگے اپنا حال جنائی۔ جے اَجے وی رہ جائے باقی، پھر باہوں لینا منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا آپ رہیا لٹائی۔ گرسکھو ہر نوں لینا لٹ، ویلا وقت آیا۔ جے آکڑے تے لینا گھٹ، اپنا زور لگایا۔ پچھے گرسکھو اتاراں پیر پیغمبراں وچ پاؤندا ایوں پُھٹ، اساں اِکو راہ رکھایا۔ اودوں گوہند دتا جام گھٹ، ہُن کیوں گوہند اپنے وچ چھپایا۔ پُرکھ اکال کہے میں گیا تھ، تہاڈا گوہند تہاڈے نال ملایا۔ جے میتھوں سچ لو پچھے، جو کچھ رکھیا سو تہاڈی بھیٹ چڑھایا۔ لارے دے نہ کراں بچ بچ، پہنچ اپنی دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گھڈی اندر اک ہور گھنڈا، گھنگٹ مکھ تے پائی۔ بڑا سوہنا سوشیل مُنڈا، نظر کسے نہ آئی۔ بڑا ڈراؤنا وڈیاں سنگاں والا کُنڈھا، جس کوٹن کوٹ نر سنگھ اپنے وچ چھپایا۔ آد جگاد جگو جگ وڈا گنڈا، اچھل اچھل بے پرواہیا۔ لنگڑا لولا بنے تُنڈا، پھر وی بھجے واہو داہیا۔ کلجگ انتم بن کے جٹ ہتھ وچ پھریا کھونڈا، دو جہان رہیا ڈرائیا۔ بن ترکھان سب دا منے چوُنڈا، کُہاڑا اِکو نام چلائی۔ کسے ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، ڈھونڈ تھکے کوٹن کوٹ جیو لوکائی۔ آپ سْتار ہے مودھا، مکھ اپنا رہیا چھپائی۔ کر پیار پریم جس اپنی دھار دیوے بوند بوند، دکھائے مٹھارس جوں گرسکھاں گھر تيجا سنگھ کھائے مٹھیا۔ نہ ہسدا نہ کوُنڈا، نہ بولے نہ شرمائی۔ نہ جوڑا نہ چوٹی چوُنڈا، سیس پٹی نہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئی کھیل ہاں ہوں دا، تُوں میں نہ کوئے سمجھائی۔ لیکھا جانے تُو ہی تُو دا، دُجا اُور نہ کوئے رکھائی۔ لیکھا جانے اگے پچھے والی جوہ دا، گرسکھ سخی کولوں بچھے تھوں تھانیا۔ گھونڈوں اگے پنڈ سچّی رُوح دا، جوں گھونڈوں چل پورن جیٹھو والوں لیا پرنائیا۔ ایہہ کھیل چھوُن چھاں دا، جھن وچ اپنی دھار چلائی۔ چچا بھکنا رام پُر اپنڈ سس نوہنہ دا، باسر کا گمان پُر اگمان پُرے وچوں اِکو نرائن نظری آئی۔ جیہدے نال ناتا جڑیا میں تُوں دا، میں تُوں اِکو رنگ دکھائی۔ بھین نے سچا کہا ناری تے نارلا، تے میں شاہ کھاڑا، اگے بیٹھا وڈا دھارڑوا، ڈاکے سب نوں رہیا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پنڈ اگے

اگے دے دسائیہ۔ گرسکھ ویکھ اگلا پنڈ، ہر سنگر آپ دکھائیندا۔ جتھے دسے نہ کوئے چند، چنتا نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی سُرپت نہ کوئی اند، وشن برہما نظر نہ آئیندا۔ اکو اک صاحب گنی گند، اپنا آسن لائیندا۔ گرسکھ بنا اپنی بند، اپنے گھر لائیندا۔ جیہڑے کر کے بیٹھے رہے ضد، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پنڈ پنڈاں وچوں پنڈ وسانیندا۔ لگی ٹھوکر نام، نام متوالیا۔ پورن ہو یا کام، سیوا گھالیا۔ وسریا جیو جہان، ملیا پرتالیا۔ ملیا سچا دان، دھرم نشانیا۔ نرائن نیز کھولیا آن، بن اکھاں رنگ دکھائیا۔ گو بند سورے کر پیچان، بچھلا لیکھا لیکھ چکانیا۔ اپنیاں کٹاں اُتے رکھ کے کان، گرسکھاں اگے دے بیانیاں۔ گرگھ گرسکھ دھردر گا ہی اک مہمان، ہر سنگر کرے پروانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگے سد بچھے دھک کیتا نیڑا حقو حق، دو جہان پورا کرے سوالیا۔ بچھے سٹ کرائے یاد بچھا، بچھلی یاد کرائیا۔ پہلوں گاؤندا رہیا جگت کہانیاں قصہ، رسنا پڑھ پڑھ پاٹھ سنانیا۔ ہن صاحب سنگر دسا، وینہدیاں وینہدیاں اپنا آپ گوانیا۔ سنگر کہے میں گرسکھاں نال کوں نبجھاں، جنہاں پھڑ کے وچ لیا بہانیا۔ ہو مجور کہے میں دیواں اپنا نام چٹھا، اپنی ہتھیں سیو کمائیا۔ جتھے کوئی نہ بچا من رکھا، اگے جانہ درشن پائیا۔ اوتھے ملاں تیتوں گرسکھا، اپنا دوار کھلایا۔ پھیر ایتھے اوتھے دو جہان دا حال بچھاں، بچھلی گل بھلے اگے اکو نظری آئے ماہیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ہوئے غصے، غصے ہو یاں نوں لین منائیا۔ باہروں دسن چلدے پھر دے لتاں باہواں سکے، اندر سمرتھ رہیا سمائیا۔ سنگر گرسکھاں گھر گھر بچھے، گو بند اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگا بچھا بچھا اگا اپنا حکم جنائیا۔ داس رام رام داس، داس اکو اک جنائیا۔ جس دے کولوں آئے اُس دے جانا پاس، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نے گنی ہون پون پانی دتا سواس، تیخت اپنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پر ماتم چلائی شاخ، ساکھیات روپ وٹائیا۔ ری سخی اٹھ سُن بھاکھ، ہر بھاکھیا رہیا جنائیا۔ پھڑ کے لے جائے اپنے پاس، تیری کٹے سرب جدائیا۔ چل کے کر سچا ساتھ، گھر آیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسا ونہارا آپے دسے، درشت اِشٹ اکو اک جنائیا۔ سنگر کہے توں سوہنی سُبجی، سُبجڑا روپ وٹایا۔ پریم پیار اندر

آئی بھیجی، پچھلا ناتا سرب تڑایا۔ ماں پیو بھین بھراواں کولوں آئی اٹی پچی، لُک لُک سنگر درشن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر ساچے رنگ رنگایا۔ ساچا رنگ سُبھر سالو، پریم رتنا آپ رنگایا۔ دین دِیال ہویا دِیالو، دِل جانی سچا ماہیا۔

★ ۱۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُڑ ★

صاحب سنگر ہر سچا صاحب، سرب کلا اکھوایا۔ آد جگاد نہ کوئے عیب، پروردگار نور خدایا۔ جگا جگتر رہے غائب، نظر کسے نہ آیا۔ لکھ چوڑاسی بنیا رہے وید، حکمت اپنے ہتھ رکھایا۔ بن بھگتاں کسے نہ دیوے بھیت، پردہ نہ دئی اٹھایا۔ سبجک تریتا دواپر جس ککر کندھ ڈھائی ریت، کلجک انتم ویکھن آئی۔ جس دھرت دھول خالی کرنا کھیت، چڑیاں باج تڑایا۔ سو صاحب سنگر دھریا بھیکھ، بھیکھا دھاری روپ وٹایا۔ روپ رنگ نہ کوئے ریکھ، تت رت نہ کوئے جنایا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہیئت، ہتکاری دیا کماہیا۔ نظری آئے نیت نیت، نچ نیتز درس دکھایا۔ لہ لہ تھکے کیتن کیت، جنگل جوہ اجڑ پہاڑ اُچے ٹلے دین دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کہانی آپ سمجھایا۔ سچ کہانی سچ درگاہ، ہر سنگر سچ رکھائیدا۔ آد جگادی جگت ملاح، جگتی نال سمجھائیدا۔ سار شبد شبد گر لئے پڑھا، پڑھ پڑھ اپنا راگ الائیدا۔ گھر گھر اکھر دئے بنا، جڑ جڑ ویکھ وکھائیدا۔ دھڑ دھڑ لیکھا دئے چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگر بھیو جنائیدا۔ سار شبد شبد انمولا، انملڑی کھیل کرائیا۔ جگ چوڑی رکھے اوہلا، پردہ اکو اک رکھایا۔ کر کرپا گائے ڈھولا، نام ندھان گن پرگٹایا۔ سچو سچ سنائے سوہلا، صحبت اپنی آپ پرگٹایا۔ کلجک انتم زرگن ہو کے پائے رولا، رونق اپنی آپ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سار شبد سچ توفیق، دو طرفی کھیل کرائیدا۔ زرگن سرگن بن رفیق، آپ اپنا رنگ رنگائیدا۔ جگ چوڑی بن فریق، فرقہ سب دامیٹ مٹائیدا۔ ناؤں رکھ لاشریک، جلوہ نور اک دکھائیدا۔ تجرہ حق سہائے ٹھیک، محراب اپنا رنگ رنگائیدا۔ میاں بیوی کرے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سار آپے پائیدا۔ پائے

سار صاحب سلطان، صاحب صاحب وڈیایا۔ کرے کھیل دو جہان، زرگن سرگن ویکھ دکھایا۔ کلجگ انتم کھیل مہان، سری بھگوان آپ سمجھایا۔ منفلس ہو
 کے پھرے وچ جہان، دھن دولت خزانہ گرکھ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاسار تھی وڈ وڈیایا۔ گر
 شبد شبد گر، گر گر واکھوایا۔ گر سکھ گر لیکھا دھر، دھر مستک ویکھ دکھایا۔ جوت شبد جوت زرگن جڑ، سرگن دے وڈیایا۔ پر ماتم آتم لوڑ لوڑ،
 آتم پر ماتم اک دکھایا۔ برہم پاربرہم دور دور، پاربرہم برہم رہیا جنایا۔ اوہناں چلے نہ کوئے زور، زور زور وچ سمایا۔ وچولا بنائے منتر پھور، جگ جگ
 نام پرگٹایا۔ اندھیرے وچ اندھیرا گھور، گھور اندھیروں کرے رُشنایا۔ ٹھگاں وچ رلائے چور، چور ٹھگاں وچوں باہر کڈھایا۔ آد جگاد جگ جگنتر بھگت
 بھگونت جائے بہر، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ زرگن ویکھے کر کے غور، سرگن اپنا راہ جنایا۔ کلجگ انتم ایک سس چھتر جھلے چور، چوکا کوکے دے دھایا۔
 باقی سب نوں پئے وچھوڑا اوہر، مرض نظر کسے نہ آیا۔ گر سکھ لکھ چوراسی وچوں کڈھے اپنا جوہر، کٹھالی اپنے نام پانیا۔ بچھے رہیا ہور آگے ہویا ہور،
 ہوکا دیوے واہو داہیا۔ گرکھاں چھکے اپنی مور، بوجھا اپنے کندھ اٹھایا۔ باقی سب دا لیکھا کر جائے چوڑ، چلھا چوڑکا دیوے ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی دکھائے
 ۲۶۹ ڈھور، مانس نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں پاربرہم پر بھ ملیا زرگن بانکا چھوہر، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ سو گرکھ سب نوں دس اپنا زور، وشن برہمے شو دین
 ڈرایا۔ سانوں نہیں تھادی لوڑ، بن سنگر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ویکھو تھانوں آگے بچھے رہیا تور، سب دا لیکھا رہیا مکایا۔ شہنشاہ چڑھ کے آیا گھوڑ، گھوڑا
 اپنا نام دوڑایا۔ چار جگ چارے واگاں پھڑیاں دور، تنکا اکو اک لگایا۔ دھر درگا ہی گھوڑا پاوے شور، لکھ چوراسی دانہ منگے سمنڈ ساگر پی نہ ترکھا، بُجھایا۔
 بچھے گر اوتار پیر پیغمبر ہر کا نام کھاندے رہے دیندے رہے بھور بھور، سنکا سنکا ورتایا۔ ہن پرکھ اکال نوں پئی گرکھاں دی لوڑ، کھلے گپھے ورتایا۔
 پہلوں پنج تت رکھ کے پھیر زرگن ہو کے پون آیا دوہر، دوہری دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، گر سکھ دیوے اکو مان، چرن سرن ملے سرنایا۔

ہر جو ورتائے گھلا گچھا، دینِ دیال دیا کما کیا۔ مل کے مارو جٹ جیچھا، اپنا داء لگایا۔ سب کچھ لے کے دو ہتھیں مارو منہ وچ پھکا، نظر کسے نہ آیا۔ ہر سنگت بن جاؤ بھائی بھین سکا، بھگتی اکو اک دکھایا۔ آد جگاد دیندیاں کدے نہ تھکا، توٹ نہ کوئے رکھایا۔ ویکھو تہاڈے ساہمنے کھولیا ہٹا، اپنا ہٹ جنایا۔ کسے نہ تو لے تٹری وٹا، انملی دات جھولی پائی۔ چونکہ چنانچے نہ کوئی کہے البتہ، ہبھ کچھ رہیا لٹایا۔ پر بھوکے میں دینا دتا، احسان نہ کوئے چڑھایا۔ گر سکھ کہے میں سنگر ڈٹھا، ہر جو نظری آیا۔ آنت دوہاں دانکلے اکو سٹ، اکو رنگ دکھایا۔ گر سکھ نرمل دودھ کدے نہ بھٹا، کوڑی کریا جگت کانجی اپنا مکھ بھوایا۔ گوبند دادو کہا اٹ چکدے نوں مارو وٹا، اکو اک جنایا۔ کسے نال نہ کرو دھکا، نوں سو اکھر پڑھایا۔ صاحب سنگر منو پکا، پکیاں پکایاں جھولی پائی۔ جے دھوکھا دیوے بھجے جاندے دا پھڑ لو گٹا، گٹیوں کڈھ نکال اپروں کڈھ ٹھکایا۔ جہاں چر نہ کہے گر سکھ وڈا، چھڈو نہ مل کے بھایا۔ نت نت نہیں ہندا رٹا، اکو وار لینا منایا۔ اپنی ہتھیں کرا لو پٹا، پھر مکر کدی نہ جانی۔ جے کاغذ دیوے چٹا، کدے نہ منو اچی رولا دیو پائی۔ سچ گل ایہہ نہیں جے ٹھٹھا، ہر جو جگ جگ ول چھل دھاری اپنا کھیل کرایا۔ کیوں آپ جو ہویا ہٹا کٹا، سب نوں ٹھیدیاں نال رڑھایا۔ عیسیٰ چاڑھیا پھاسی اُتے پھٹا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند رت نال رٹا، رتی رت سُکایا۔ بالیاں نہاں بیٹھاں رکھا، رکھ رکھ خوشی منایا۔ پھر وی کہے اچھا، تیری وڈ وڈیایا۔ ہن سچ دساں، آگے منو نہ میرے بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرا پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر سکھ گر سکھ گر سکھ دے وڈیایا۔

★ ۱۹ مئی ۲۰۱۹ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پور ★

سچکھنڈ دوارے پیا ہاسا، سو پُرکھ نرنجن خوشی منایا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیلے کھیل تماشا، اینکارا ویکھے چائیں چانیا۔ راس رچائے بن گوپي کاہنا، مہربان بے پرواہیا۔ ڈھول ڈھمکے وجے دو جہاناں، ڈاونڈی ہر پٹایا۔ کل کلکی کل پہریا جامہ، نہہکنک وڈیایا۔ شبد اگئی اک ترانہ، بودھ اگادھ درڑایا۔ امرت سرور جام مہانا، رس اکو اک پیایا۔ گر سکھاں پیائے پینا دانا، دانا پینا ہر رگھرایا۔ ٹھانڈا کرے گھر گھر سینہ، اگنی تت بُجھایا۔ لیکھ چکا مکہ مدینہ،

ناپنا اپنا رنگ رنگا نیا۔ پیر اوتار گرو گرتھا کینا، سدا اکو نام دوانیا۔ وشن برہما شو ہوا دھینا، در بیٹھے سیس جھکانیا۔ پُرکھ ابناسی حکم دیوے لوک تیناں،
 چو داں پردہ لاہیا۔ گھوڑیاں اُتے پاؤ زینہ، ہنہ ہتھ رکھانیا۔ اپنا اپنا ویکھو دینا، دین مذہب رہیا جنانیا۔ انتم رمضان مکن والا مہینہ، رحم پروردگار نہ کوئے
 کمایا۔ ناتائٹن لگا جل مینا، مچھلی جل نظر نہ آئی۔ صاحب سنگر گرکھاں رنگ چٹھایا اکو بھینا، بھڑی رین نال ملانیا۔ اندر وڑ وڑ نام وجائے ساچی مینا، آپ
 اپنا کھیل کرانیا۔ لکھ چوراسی کولوں سب کچھ چھینا، جن بھگتاں دیا کمایا۔ لکھ چوراسی نالوں وکھ کینا، وکھری دھار چلایا۔ اٹھے پہر کھانا پینا، کھا کھا خوشی
 منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی راس آپ رچانیا۔ ساچی راس رچے کرتار، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ ڈھول
 اگئی ڈنک ڈپھار، سری بھگوان آپ وجانیندا۔ چھٹی ڈنکا مارے وارو وار، تال تال نال ملانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن خوشیاں نال، خوشحالی روپ
 وٹانیندا۔ گرکھ چھالاں رہے مار، شہنشاہ اپنا کھیل کرانیندا۔ بڈھے نڈھے ہو تیار، اکو رنگ رنگانیندا۔ سدے دتے ماجھے دو آب جموں وارو وار، اپنا حکم
 منانیندا۔ اکٹھے ہوئے یار یار، یار یاری کھیل وکھانیندا۔ اک دوجے نوں رہے لکار، اُچی بانہہ کڈھ کڈھ سدا ہوکا آپ دوانیندا۔ ویکھو آیا سانجھ یار،
 سب دامیل ملانیندا۔ نارد بھجا آیا دوار، بودی اُتے ہلانیندا۔ ننگیں پیریں ہو خوار، گرکھاں در تکانیندا۔ آگے ویکھی کھڑی گلزار، ہر جو گلشن آپ
 مہکانیندا۔ مل سخیاں منگلاچار، سنگر پورا راگ الانیندا۔ پریم سچ مارے چھکار، چھن چھن چھن سارا جہان کرانیندا۔ سارے نین رہے اگھاڑ، ویکھو ہر
 کی کھیل کرانیندا۔ بھاگ لگا وچ اُجاڑ، جتھے نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر سکھاں پٹے ناڑ ناڑ، بہتر ناڑی رنگ رنگانیندا۔ اک دوجے دے پھرے پچھے اگاڑ، پچھا
 اگاڑ نظر کسے نہ آئیندا۔ اُچی کوک واماں رہے مار، آو ہر جی کھیل کرانیندا۔ وارو واری لنگھن چار چپھار، چاروں کُنٹ کھوج کھجانیندا۔ جس کوٹے لیا
 گر سکھ میرا سردار، راتی ستیاں آپ اٹھانیندا۔ تہاڑے پیراں دی گھمگھار، گھر گھر آپ جنانیندا۔ تہاڑی دھوڑی اڈی چھار، برہما وشن شو مستک لانیندا۔
 پُرکھ ابناسی ویکھے خوشیاں نال، گھر ساچے خوشی منانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانیندا۔ پیر وچے نال اڈی، اڈا سب
 دا رہیا اُکھڑانیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جو بیٹھے نشانہ گڈی، نشانے سب دے رہیا مٹانیا۔ اگڑ پچھڑ جانڈے بھار لدی، ویکھو واہو داہیا۔ کوئی کہے میری

بتدی جائے چودھویں صدی، سدا گھر گھر رہے سنایا۔ کوئی کہے حکمے بدھی، چلے نہ کوئے پترایا۔ کوئی کہے ساڈی خالی ہندی دے گدی، سنگھاسن اُپر کوئے نہ لایا۔ اللہ رانی پھرے بھیجی، گر سکھ پیراں نال ڈرایا۔ آد شکت کہے نی اوہ کھیڈن کبڈی، پترنج کہے، نہیں، اوہ اپنا ناچ نچایا۔ برہما وشن شو کہن پر بھ ساچے دی ویل ودھی، اوس ودھی ویل وچ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، بڈھی دادی خوشی دکھایا۔

پیر نال اٹھے بازو، بازی گر اپنا سوانگ دکھائیدا۔ دو جہاناں تولے پھر ترازو، کنڈا اپنے ہتھ دکھائیدا۔ سرشٹ سبائی آگئی قابو، قبضہ سب دے اُتے رکھائیدا۔ کوئی بچیا رہے نہ جگت سادھو، سادھنا سب دی ختم کرائیدا۔ اکو گرکھ سب نالوں دکھرا کیتا وادھو، وادھا اپنے نال ملائیدا۔ خوشی منائے پھر کے بازو، بابل اپنا رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ بانہہ نال اٹھے ہتھ، ہر اپنا راہ جنایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھو کوئے نہ پانیا۔ گرکھاں کولوں پوائے نتھ، مسمکتا کلیاں نال بندھایا۔ گر سکھ تیرے دھاکے نال کوڑ گڑیارے بُرج جان ڈھٹھ، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوں گھمرو وچ دتا گڑا گر سکھ جھٹ، سنتا سنگھ اشاریاں نال سمجھایا۔ بھاگ سنگھ بھوائے سوئی پر بھ اُلٹی گئے لٹھ، لکھ چوراسی پیس پسانیا۔ سنگھ دلپ ڈگے اُتے لائی سٹ، ڈھول دے دھانیا۔ ویکھو ہر جو ساریاں دے اندر وڑ گیا جھٹ پٹ، چیل سنگھ کیشن سنگھ جیت سنگھ ورگے موٹے موٹے نال نچایا۔ سنگھ اندر دی پگ گئی ڈھٹھ، ہس ہس رہیا دکھایا۔ سنگھ جرنیل لینویں رہیا نتھ، بھجا پھرے واہو داہیا۔ سکھ دیو تمبی پا کے رہیا نچ، نوآ اپنا سانگ ورتایا۔ نوجوان سکھ رہے ٹپ، ہیٹھاں اُپر اکو دھار دکھایا۔ دونا پیراں دی مارن جوڑ کے سٹ، دھرتی تھلے دے دھانیا۔ پر بھ آگے واسطہ رہی گھت، گر سکھاں کولوں لینا بچایا۔ میری چھاتی اُتے رہے نچ، تیرا حال نہ کوئے سنایا۔ جے توں ملیوں اوہناں نوں سچ، میتوں لے ملایا۔ میں وی نال مل کے لواں نچ، اپنا گھنگٹ لاہیا۔ میں آگے اکھ چک کے وینہدی رہی نچ، نین شرم نال شرمایا۔ ہُن میری لتھی لوک لچ، پُرکھ ابناسی اپنی ہتھیں

کھیل کرائیا۔ جے کہیں میں سنگت وچ آواں بھج، جو تیرا درشن پائیا۔ پُرکھ ابناسی پیاہس، میرا سکھ موہے بھائی۔ میں امرت دتارس، پی رس خوشیاں وچ اپنے ڈھولے رہے گایا۔ اینہاں دا نہیں کچھ وس، کرن کراونہارا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی پچھوں پوری ہوئی آس، آسا برتھی کدی نہ جائیا۔ اُچے ٹلے والا ولی قذہاری آیا پاس، پر بھ پاسا دتا اُٹایا۔ کر کھیل کھیل تماش، نانک وٹا دتا لاہیا۔ سارے کہو مل کے شاباش، سنگھ میلا تیرا پچھلا قرض لاہیا۔ اگے دیوے چرن واس، چرناں وچ بھائی۔ ناچ نچاؤن دا ایہو کم خاص، تیری دُرمت میل دھوایا، گر سکھاں دیاں پیراں نال کیتا صاف، رگڑا رگڑ رگڑ رگڑایا۔ پتھر والا ہويا قصور معاف، پنہ اپنا نام وکھایا۔ اگے ویکھو اکو رات، نچدی ٹپدی گر سکھاں گھر آئی۔ بھنڑی کہے پر بھ دیوے دات، میری خالی جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ بھنی رینڑی چڑھیا چا، چاؤن گھنیرا اک جنایا۔ پُرکھ ابناسی ملیا بے پرواہ، بے پرواہی دھار وکھایا۔ اڈی مار گر سکھاں میری جاگ دتی کھلا، آلس نندرا دتا مٹایا۔ میں اٹھ کے تکیا نین اٹھا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ سرشٹ سبائی اندھیرا گیا چھا، چند نظر کوئے نہ آئی۔ اچن اچانک میٹوں کسے دتا سنا، اگئی واج لگایا۔ اٹھ سوانی ویکھ مار دھیان، دھیان دھیان نال ملایا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی ہر سنگت وچ بیٹھا ڈیرہ لا، ڈیرے اپنے رہیا تجایا۔ اندر وڑ وڑ کھیل رہیا کھلا، خالق خلق بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلا، وشن برہما شو رہیا منگایا۔ آؤ ویکھو کھیل رہیا جنا، جانہار وڈ وڈایا۔ گھنگرو پیراں نال رہیا بنھا، تن سنگار وکھایا۔ چوداں طبق رہیا ہلا، جہا اکو وار بلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھایا۔ بھنی رین نیز کھول، اپنا دھیان لگایا۔ وجدا دسیا اکو ڈھول، گرگھ گر گر آپ وجایا۔ سنت سجن وسے کول، گھر میلا سچ سُبھایا۔ لیکھا چکے دھرنی دھول، دھول دے وڈایا۔ گرگھاں اندر نرگن مول، بھل پھلواڑ مہکایا۔ سد سہاگی اکو بول، ساچا ڈھولا رہیا جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے گھول، گرگھاں اکھاڑا اک لگایا۔ بھنڑی رین اٹھ کر تیاری، اپنا راہ تکائیدی۔ بھجی آئے وارو واری، نٹھ نٹھ پنڈھ مکائیدی۔ درشن پاواں جوت نرنکاری، دوجی آس نہ کوئے رکھائیدی۔ کیسیں جا کے چرن دیواں بہاری، دھوڑ ٹکا مستک لائیدی۔ ویکھو اوہ چل کے آئی داری، کھلی مینڈھی گل پلّو واسطہ پائیدی۔ میں بھکھی تہائی تیرے درس مراری، در اکو آس تکائیدی۔ دُور دُراڈی

دوئے جوڑ کرے نمسکاری، نیز نیناں نیر وہائندی۔ پُرکھ ابناسی کر پیاری، پریم کہانی اک جنائندی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے میل ملائندی۔ بھنی ریزئیے آدرتے ویکھ، ہر ستگر رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال وٹایا ویس، اکل کل بے پرواہیا۔ گر سکھاں نال رہیا کھیڈ، کھیڈ اپنی اک جنائیا۔ اندر وڑ وڑ دتا بھیت، بھو اپنا رہیا سمجھایا۔ پیراں نال اڈاؤ ریت، مسکھاں سر پئے شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھنی رین رہیا جنائیا۔ بھنڑی رین چڑھیا چا، آپ اپنی خوشی منائندی۔ پُرکھ ابناسی ملیا ملاج، بچھلا ڈکھ کٹائندی۔ گر سکھاں پھڑائے میری بانہ، انتر اکو آس تکائندی۔ میں وی لواں اوہاناں، جس نوں ہر سنگت بہہ بہہ گائندی۔ میرے سرتے رکھے ٹھنڈی چھاں، تاریاں بھری نین شرمائندی۔ جس میرا چند اپنی چھاتی اُتے لیا لگا، میں اوہدے درتے واسطہ پائندی۔ میری بچھلی بخش خطا، قصور اپنے آپ جنائندی۔ میں ہوئی رہی بے وفا، گر سکھاں کولوں مکھ بھوائندی۔ کلجگ انتم دوئے جوڑ پھری پناہ، گل پلو ایکا پائندی۔ گر سکھو اپنی رین اپنی رات راتی ستیاں پاربرہم دیاں ملا، ساچی سیوا سیو کمائندی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک جنائندی۔ سکھ کہن آ بھنڑی رینے، بھنا بھنا رنگ چڑھایا۔ ویکھ اسیں اکٹھے ہو کے بیٹھے بھائی بھینے، توں وی بھین ساڈے نال مل مل ستگر درشن پائیا۔ اسیں ڈھولے اکو کہنے، تیتوں دیئے سنایا۔ بے توں لوکاں دے جھلنے میہنے، پھیر ساڈا سنگ رکھایا۔ ساڈی ہتھیں کوئی نہیں گہنے، اکو ستگر رنگ چڑھایا۔ نہ کوئی ڈھولکی نہ کوئی جھینے، شہنشاہ اپنا تال وجایا۔ بھنڑی رین کہے میں متو کہنے، بھین بھائیاں نال اپنا ناتا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ بھنڑی رین کہے میرے ساچے ویر، ورڑا کر سنایا۔ دھن بھاگ ٹساں میری کٹی بھیر، بچھلا پندھ مکایا۔ میرا شرع دا کٹیا زنجیر، راتیں ستیاں اٹھ کے ملا شیخ پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی اڈو اڈرے ستایا۔ ہر کی کسے نہ ویکھی ریکھ، رولا سارے رہے پائیا۔ بن ستگر نانک ہر جو کسے نہ دتا بھیت، بھادی سب دے اُتے چھایا۔ میں چار جگ جگ چو کڑی رہی ویکھ، جگ جگ اپنی اکھ ٹھلایا۔ میرے اندر کوٹن کوٹ کامی کرودھی رہے کھیڈ، ٹھگ چور یار اپنا راہ چلایا۔ کوٹن کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی گندر پر بھ دا لبھدے پھر دے بھیت، لبھدیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں ہوئی حیران جٹاں نوں کویں مل گیا پھر دیاں وچ کھیت، ہل واہندیاں رنگ چڑھایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خوشی دکھائی۔ ویر میٹوں سچ دسو، بھڑی رین آکھ سُنایا۔ اِکٹھے ہو کے کس طرح دسو، دُکھڑا جگت گویا۔
 اک دُجے نوں مل مل ہسو، پریم پیار کوں ودھایا۔ میں نہیں دیکھیا تئیں خوشیاں وچ کوں نچو، نچ نچ اپنا کنت منایا۔ میں گل دسی سچی، سچو سچ سچ
 درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ چلایا۔ سکھ کہن سُن بھین نکی، تیتوں بھو دینے جنایا۔ گوہند بوٹا لایا سکھی، پُرکھ اکال دیکھن
 آئی۔ جس دی دھار رکھی تکی، تکیاں دندیاں اُتوں لنگھائی۔ بچھلی ریکھ ساری مٹی، ایسے خوشی وچ اسیں مٹی گھٹا رہے اُڈائی۔ تھلیوں دھرت کڈھی
 چٹی، چٹی چادر گر تیغ بہادر روپ وٹائی۔ کدے نہ جائے بھٹی، اوچاں نیچاں ایکا گھر دکھائی۔ بھین جی ایہہ سنگر بنائی سکھی، سکھیا ہو نہ کسے سکھائی۔
 بچھلیاں جہاں دے اِکٹھے کیتے منی رکھی، مُشکل ہر جو حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در دکھائی۔
 بھین کہے وڈے بھائی، سچ سچ سُنایا۔ پیر پینمبر سارے کہن ہر جو بنی راہی، گر سکھاں بچھے پھیرا پایا۔ وشن برہما شورہ گائی، صاحب سنگر لوک مات رنگ
 رنگایا۔ ہن دیکھیا اکھیں آئی، اکھ پر تکھ درشن پایا۔ جہنوں کہندے رہے سائیں گوسائیں، سو میٹھلو اپنا روپ وٹایا۔ میں درشن کیتا چائیں چائیں، اپنی ترکھا
 بُجھایا۔ تئیں پکڑو میریاں باہیں، بازو اگے اک ودھایا۔ ناتا جڑیا بھین بھائی، بھائی بھین اکو ماں پیو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 کھیل رچایا۔ بھین ماں پیو ساڈا باپ، پُرکھ اکال اکھوئی۔ جس نے جنایا سوہنگ جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھائی۔ کوٹ جنم دے مٹے پاپ، پتت پُنیت
 کرائیا۔ کر کرپا ملیا آپ، اپنی گود اٹھائی۔ کوئی رہیا نہ روگ سنتاپ، سنسا دتا چکائی۔ نظری آیا رسول پاک، وڈا امام بے پرواہیا۔ جس ساتھوں اُڈائی
 خاک، چرن چرن نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھڑی رین گرکھاں نال ملایا۔ بھنی رینڑیئے تیرا گر سکھ
 سہیلا، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ بھین بھائی دے ملن دا آگیا ویلا، بن بھائیاں بھین دی پت نہ کوئے رکھائیدا۔ نو کھنڈ پر تھمی وقت دُھیلا، دو جہان سرب
 گر لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگھر ساچے میل ملائیدا۔

☆ ۱۹ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی بابو پُرا ☆

سار کہے میری ساچی دھار، تریا راہ چلائیا۔ سُفن سکھوپت جاگرت سب توں وسے باہر، بستی اپنی اک وسایا۔ اوَن جان دا نہیں عام وِہار، کھلی گلی نہ کوئے دکھایا۔ پاربرہم بے عیب پروردگار، بے پرواہ ویکھ دکھایا۔ آد جگاد جوں بھاوے توں چلائے کار، کرنی کرتا آپ جنایا۔ جس ویلے مارے سَت آواز، سَت ستوا دی دیا کمایا۔ نہ کوئی لیکھا بودھ اکادھ، اکادھ بودھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تریا اپنی دھار جنایا۔ تریا سندیہ دیوے تَرت، سار سار جنائیدا۔ میل ملاواں اکال مورت، مورت اور نہ کوئے دکھائیدا۔ اک اگلا آسا پورت، اصل اپنا آپ جنائیدا۔ کسے نہ لہجے ساچی صورت، حسین اپنا کھ چھپائیدا۔ جوں بھاوے توں اپنی پوری کرے ضرورت، ظاہر اپنا کھیل دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دھار جنائیدا۔ تریا کہے میں تیرا راگ، انراگی تیری وڈیایا۔ آد جگاد رہی جاگ، نیتز نین گھلایا۔ جگا جگتر سناں آواز، بن کناں دھیان لگایا۔ کون ویلے ہر کرے یاد، سچ سندیس سناپا۔ چرن کول ڈگاں بھاج، مستک لگا لایا۔ دیکھاں کھیل ہر کا کاج، کس بدھ رہیا کرایا۔ سکھنڈ دا سچ سماج، شہنشاہ بنایا۔ شہنشاہ بن کے کرے راج، اپنا حکم ورتایا۔ حکمے اندر سرتے پہنے تاج، تخت نواسی بے پرواہیا۔ تخت نواسی رکھے لاج، آپ اپنی دیا کمایا۔ دیا کما سازے ساز، سازنہارا خوشی منایا۔ پھیر مارے سچ آواز، سار شبد لئے اٹھایا۔ سار شبد گائے راگ، تریا راگ وجایا۔ تریا ہوئے آپ وساد، بسمل روپ سماپا۔ نہ کوئی کھیل نہ تماش، تماشین نہ کوئے جنایا۔ پت ڈالی نہ کوئے ساخ، شخصیت نظر کوئے نہ آپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تریا اپنی دھار جنایا۔ تریا کہے میں تیری تار، تارنہارے تیری آس رکھایا۔ تڈھ بن کرے نہ کوئے پیار، دھاگن ویکھی سرشٹ سبایا۔ اچی کوک کوک واماں رہی مار، برہوں ویراگن دے دھایا۔ کون ویلا پرہہ نیتز لئے اگھا، نین نین نین اٹھایا۔ میری پاوے سار، مُجّت اپنے نال بندھایا۔ سر پلو دیوے ڈار، کر کرپا بے پرواہیا۔ میں جاواں سچ دربار، گھر سچے چائیں چائیا۔ اوتھے واماں اپنا تال، تال اکو اک رکھایا۔ سچ سناواں اپنا راگ، انراگی راگ الاپا۔ اچی کوکاں ماراں آواز، آمل میرے سچے ماہیا۔ میرا اگلا پچھلا دھو داغ، تیرے نام ملے وڈیایا۔ توں صاحب کنت سہاگ، گھر تیرے وجے

ودھائی۔ کر کرپا گرو مہاراج، تیری اکو اوٹ تکائی۔ میں دکھاواں اپنا ناز، نازک روپ وٹائی۔ میرے صاحب سنگر تیرے درتے کراں ناچ، مکھ گھنگٹ
 اک اٹھائی۔ جس تریا نوں کسے نہ پایا ہاتھ، تریا گا گائے سنائی۔ سو تریا تریا بن کے آئی تیرے پاس، ترشنا ترپت دے بُجھائی۔ توں صاحب اکھنا لاکھ،
 لکھ اگوچر بے پرواہیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ میں تیری ہوئی داس، داسی اپنا ناؤں دھرائی۔ میری پچھلی پٹی آس، آگے اوٹ رکھائی۔ پُرکھ ابناسی کہا ہس،
 ہنس مکھ صلاحیا۔ آساچا مارگ دیواں دس، دہ دشا دکھائی۔ جا کے میرے بھگتاں کول وس، جتھے میرے نام وڈیائی۔ اپنا جا کے راگ دس، بن ویراگن
 پھیرا پائی۔ منہ دے بھار جا کے ڈھٹھ، اپنا تان گوائی۔ جتھے ہويا ست اکھ، ساچا سوہلا دینا سنائی۔ میں دھر درگا ہوں آئی نٹھ، سچ سنہیڑا اک جنائی۔ سچ
 سچی دیواں دس، جو صاحب میرے سنگر بھائی۔ پُرکھ ابناسی میرا چلن نہ دتا کوئی وس، حکمے اندر پھرائی۔ اکو کہا جس گھر ہووے میرا جس، اتھے جانا چائیں
 چائیا۔ گر مکھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا لاؤندے ہوں ہس ہس، سو میرا ڈھولا تریا تیرا آنت دکھائی۔ تریا اگوں پئی رو، نیناں نیر وہایا۔
 ہائے، ایہہ کی گیا ہو، پُرکھ ابناسی کی کی کھیل رچایا۔ جگ جگ میرا راگ سُندا رہیا سو، سو ہن اپنا راگ گرکھاں رہیا سنایا۔ میرے نالوں ہويا نرموہ،
 مُجّت بھگتاں نال ودھایا۔ میں ویکھیا آگے ہو، جو ویکھیا سو آکھ سنایا۔ میرا تال سُنے نہ کو، راگ ناد نہ کوئے جنایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں رہیا کہہ میں
 تہاڈے جو گا گیا ہو، جگتی اکو اک جنایا۔ اندر اک باہروں دسن دو، دوہاں دا اکو گھر میل ملایا۔ جو جن چرن کول گیا چھوہ، سو شہنشاہ اپنے گھر منگایا۔ تریا
 راگ اپنے ہتھ رہی دھو، گرکھاں دھوڑی صابن لایا۔ جگ چوکڑی میٹوں کوئی نہ سکيا ٹوہ، میرا آنت کسے نہ پایا۔ آنت سری بھگوان میٹھوں سب کچھ لیا
 کھوہ، جن بھگتاں مُشکل حل کرایا۔ میری سیوا لائی گر سکھاں اندر لے کے جا ڈھو آ ڈھو، سوہنگ ڈھولا میرے سر چکایا۔ میں کہا کرپا ندھان، سری
 بھگوان میں جاواں چھبھی پوہ، جس ویلے تیرا تخت سوہا پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار بندھایا۔ تریا کہے میری ترل جوانی،
 جو بن بے پرواہی دا۔ چار جگ میری دسدے رہے نشانی، نشانہ تیر نہ کوئے لگائیندا۔ کاغذ قلم شاہی لکھدے رہے بیانی، پردہ چک نہ کوئے دکھائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے کہانی، کہہ کہہ شکر منائیندا۔ میں سار شبد دی بن کے بیٹھی رہی رانی، میٹوں ہتھ نہ کوئے لائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی

جنگ میری رہی اُلھڑ جوانی، آگے ہو میری تیج نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ دُور دُراڑے سارے ہوئے قُربانی، کوٹن کوٹ شمع دِپک اُتے جلائییندا۔ کھجک انتم پُرکھ اکال کری کھیل مہانی، کھیلنہارا آپ کھلائییندا۔ نرگن دیکھے مار دھیانی، نیتز نین نین اُٹھائییندا۔ بن ہر کنت سب دی برتھا جائے جوانی، جو بن کم کسے نہ آئییندا۔ تریا تیری طرز مہانی، طرح طرح سمجھائییندا۔ تیرا بھیو نہ پایا کسے ودوانی، ودیا رنگ نہ کوئے چڑھائییندا۔ آدیکھ اک سچ نِشانی، ہر ستگر آپ جنائییندا۔ جنہاں ملیا صاحب ستگر سچ سلطانی، سو تیرا راگ کوئے نہ گائییندا۔ سار شبد سار سار بنے دربانی، در ساچی سیو کمائییندا۔ اُٹھ سچھی سگھڑ سوانی، ہر کرتا بھیو کھلائییندا۔ نیتز دیکھ سچا ہانی، ہر سچ سچ جنائییندا۔ جنہاں ملیا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں سُنن سکھوپت جاگرت تریا تریا تیرا پندھ مُکائییندا۔ تریا کہے میں سدا وچولی، سنت بھگت ملائی۔ پیر پیغمبر اں چکی ڈولی، در تیرا رہی دکھائی۔ گر اوتاراں گھول گھولی، اپنی سیو کمائی۔ بن رسنا جہوا میں سدا بولی، بتی دند نہ کوئے رکھائی۔ سری بھگوان ہُن کیوں کردا ایں گر سکھاں دی گولی، کیوں تُوں گر سکھاں اندر وڑ کے اپنا راگ سُنائی۔ میٹوں تیری سمجھ نہ آئی بولی، تُوں کی کی کریں پڑھائی۔ کس بدھ اپنی ہٹی کھولی، تکتڑی وٹانہ کوئے رکھائی۔ میں دیکھ ہوئی خیران، کس طرح پورن بدلی چولی، پر میٹر اندر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ میں واری میں گھولی، میں اپنا مان گوائی۔ میں اپنی گٹھڑی پھولی، پورن در گا پورا نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر دیکھاں میری پائی چولی، سادھاں سنتاں میریاں تنیاں دتیاں تڑائی۔ میری دیکھ خالی ڈولی، چار جنگ چار کھار بجھے جانڈے داہو داہیا۔ میں پاؤن آئی رولی، اُٹھو سکھو نٹھو مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کھیل رچائی۔ جن بھگتاں گھر کرن آیا بوہنی، مکھ اپنے سگن لگائی۔ پھر سب نوں چاڑھے تونی، میرا راگ بھلائی۔ کرے سو جو صاحب بھوئی، آگے چلے نہ کوئے چترائی۔ چوواں ودیا سُر ت بھلاؤنی، چھٹی راگ نہ کوئے وڈیائی۔ آگے ہو چھاتی کسے نہ ڈاؤہنی، شہنشاہ سب نوں رہیا ڈھاہیا۔ بن کے جٹ کرے رونی، ہل اپنا پھیر چلائی۔ آپے جانے ہاڑی ساؤنی، وڈ کر سانا بے پرواہیا۔ جس نے بیجی اوسے گاؤہنی، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جس گاہی اوس اڈاؤنی، ہوا اپنی آپ چلائی۔ جس اڈائی اون اپنے اندر پاؤنی، بھکھی مرے سرب لوکائی۔ پھیر دیکھے آونی گوئی، اون گون ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری سُر کسے نہ ملے سناؤنی، سُر ت سب دی دے بھوائی۔ کیوں پچھے لائی سب دے ہونی، حکمے حکم بھوائی۔ گر مکھاں خوشی اک دکھاؤنی،

بچھلی خنکی دیوے لاہیا۔ پُشت در پُشت پُشتی آپ کراؤنی، بچھن آیا بے پرواہیا۔ پریم نال کشتی پریم کراؤنی، گرسکھ گرسکھ نال ملائیا۔ دوتی دُشتی سرشتی
 سرب کھپوئی، اِشتی اِکو اِک بچائیا۔ دوزخ بہشتی کھیل رچاؤنی، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ فرشتیاں فہرست اِک دکھاؤنی، اپنے ہتھیں کر لکھائیا۔ چار گنٹ
 سیوا لاؤنی، بھجیا پھرے واہو داہیا۔ اپنی عین دین اِک مناؤنی، محبان بیدو وڈ وڈیائیا۔ لوک تین تار ہلاؤنی، ستار اپنی دے جنائیا۔ چوواں لوک دھار
 دکھاؤنی، دھار اپنے نام پر گٹائیا۔ دو جہان سار پاؤنی، سار شبد و بے ودھائیا۔ سچھنڈ کار کماؤنی، گرسکھ ساچے میل ملائیا۔ بہنگم چال اِک رکھاؤنی، راہ وِچ
 نہ کوئے اٹکائیا۔ بُکھ ننگ سرب کٹاؤنی، بُکھیاں بُکھ گوائیا۔ تُریا ترنگ آپ چڑھاؤنی، تُرت دیوے سمجھائیا۔ سورے سربنگ کھیل کراؤنی، مردنگ
 اپنا نام وجائیا۔ سب دی منگ پور کرونی، گراوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ سدا چت اند اپنی جوت در دکھاؤنی، دوجی ہور نہ کوئے وڈیائیا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگے کوئے رہن نہ دیوے اڑاؤنی، اڑکے سب دے رہیا مٹائیا۔ تُریا کہے پر بھ تیری رحمت، میں ویکھ ہوئی خیرانا۔
 غریباں نال ہوئیوں سمیت، اپنا دتا دھر پروانہ۔ سارے آکھن گرسکھ احمق، جنہاں ملیا وشنوں بھگوانا۔ وشنوں بھگوان کہے میں تاراں جنہاں تیر بدھی
 تہمت، سر ٹیڈھی پگ دکھانا۔ اوہناں نوں اگے کوئی نہ آوے زحمت، دُکھ سکھ وِچ اُلٹانا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے اندر وڑکے مار سینت، رسنا بول نہ
 کوئے سنانا۔ جے کوئی ودوان ویکھے لا کے عینک، ہر جو شیشے بھن دکھانا۔ جے کوئی لیکھا لکھے نال سوین اِنک، قلم شاہی پندھ مُکانا۔ جے کوئی کہے سادھ
 سنت میں وڈا مکینک، تھیوری سب دی فیل کرانا۔ جن بھگتاں ملیا ہر جو ہر ہر وڈا سینک، سیناپتی سری بھگوانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دو جہاناں۔ تُریا کہے میں ہوئی خیران، بے بس دیاں دُہائیا۔ تیری ہر جو کھیل مہان، اُنت کوئے نہ آئیا۔ جنہاں نوں کوئی نہ بچھے توں اوہناں
 دا بنیا آن، کی تیری چترائیا۔ میں تُریا تیرے در نوجوان، بیٹھی اپنا رُپ وٹائیا۔ توں اکھ پُٹ کے نہ ویکھیا مار دھیان، تیری بے پرواہیا۔ میں رٹ رٹ
 تھکی تیرا نام، بن رسنا جہوا گائیا۔ توں بچھے ہٹ ہٹ آئیوں بھگوان، لوک مات پھیرا پائیا۔ گٹ گٹ جو پیندے رہے مدھرا پان، تہناں میلا رہیا ملائیا۔
 پُرکھ ابناسی کہے میں سدا سدا مہربان، جنم جنم وِچ بدلائیا۔ بچھلا لیکھا دتا آن، کیوں، گوہند چھڈے نہ میری بانہیا۔ توں بالی نڈھی انجان، تُریا توہے بھیو

کوئے نہ آئیا۔ آدیکھ مار دھیان، کَریا ندھان کوٹن کوٹ جنم دے وچھڑے اِکو وار دکھائیا۔ ویکھ کھیل لگی پچھتان، پسچاتپ کر کر دے دُہائیا۔ کَریا کر
سری بھگوان، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ میں آکھیا گرسکھ بال انجان، موٹی بدھ رکھائیا۔ تیری کَریا میں ویکھیا اک نشان، گرسکھ بیٹھا سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔
میتوں اوہدی دس پہچان، میں ویکھاں چائیں چانیا۔ اگوں کہے سری بھگوان، آتیتوں دیاں دکھائیا۔ جس دانام سنگھ پال، تیغ بہادر وٹی ودھائیا۔ اوہ ویکھ
گوبند میرے نال، اُنکی لگا پھرے واہو داہیا۔ آدساں کھیل ہور کمال، دادا پوترے نال لیا۔ جیہڑے نہاں ہیٹھاں دتے سوال، سو منجیت جگدیش
ناؤں دھرائیا۔ جنہاں کھائے کدے نہ کال، مہاکال سر نوائیا۔ تریا تیرا سُنیا نہیں اوہناں تال، سر اِکو چرن نوائیا۔ دو جہاناں حل ہويا سوال، ہلکا بھار
کرائیا۔ ہر سنگت دس کے آئے حال، بالی بدھ ملی وڈیائیا۔ سولاں گھڑ وچا تال، اُنی کنگ خوشی دکھائیا۔ ہور ویکھ میرا لال، سورن سورن روپ وٹائیا۔
جس سبج گھالن لئی گھال، سو بل اپنا لیکھا لیا اپنی تھانیا۔ پنج پروان ہوئے بحال، پردھان پنجے پنج بنائیا۔ پنجے سوہن در راجان، درگاہ ملی وڈیائیا۔ پنجاں
دا اِکو دھیان، سری بھگوان نظری آئیا۔ پچھے ہر سنگت نوں دین گیان، لوک مات سمجھائیا۔ وپرو بھینو چھیتی آونا سچکھنڈ مکان، سنگر ملے چائیں چانیا۔
ایتھے نہ کوئی پین نہ کوئی کھان، ترسنا اگ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی پون نہ مسان، جل پانی نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی گان، تریا چلے نہ کوئے
چترائیا۔ جدوں ملے ملے بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرسکھ نچن گدن ٹپن گان، اِکو ڈھولا گائیا۔ توں میرا میں تیرا تیری میری اک پچھان، روپ
رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ اگوں ہس کے کہے بھگوان، گرسکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے بناں میرا سُنجا دسے مکان، سچکھنڈ کم کسے نہ آئیا۔ جے بھگت نہ
ہووے تاں میں اوترا جاواں وچ جہان، میری پیڑھی نہ کوئے چلائی۔ بھگت کہے جے توں نہ دیویں مان، سانوں دھرم رائے دے سزائیا۔ سُن کے گلاں
تُریا ہوئی حیران، ویکھو کی کرے سچا ماہیا۔ میری خالی ہوئی دکان، سودا لین کوئے نہ آئیا۔ ہٹ کھولیا وشنوں بھگوان، میری نکي ہٹی بیٹھی مکھ چھپائیا۔
جس نوں کر کَریا سودا دتا اپنا دان، دیاوان دیا کمائیا۔ تس ناتا تھنا جہان، ہر سنگت میل ملائی۔ اگے سنگر کی دے بیان، لیکھا لیکھ وچ نہ آئیا۔ جے سچ
دستے تے سارے کہن شیطان، شرع سب دی رہیا مٹائیا۔

☆ ۱۹ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پرا ضلع گرداس پور ☆

سٹراں میلا سربنگ، سربنگ دیا کمانیا۔ سٹراں ملیا سنگ، سنگ نبھایا۔ سٹراں چڑھیا رنگ، رنگ رنگایا۔ سٹراں پوری کری اُمنگ، اُمنگ جھولی پانیا۔ سٹراں چڑھیا چند، چند رُشانیایا۔ سٹراں ملیا انند، انند وڈیایا۔ سٹراں ملیا گوہند، گوہند ہوئی کُڑمایا۔ سٹراں میلا گنی گہند، گہر گمبھیر سیو کمانیا۔ سٹراں لیکھے لگی چند، چند واری گھول گھمایا۔ ستر سرے گئے کھنڈ، انتم اکٹھے آپ کرایا۔ گوہند پہلوں سمبل نگر بدھاپنڈ، پُری انند تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹراں دیوے مان وڈیایا۔ سٹراں جوگا ہویا آپ، ست ست سمجھایا۔ سٹراں بنیا مائی باپ، پتا پوت سمجھایا۔ سٹراں کولوں کرا اپنا ناپ، ہر اپنی ونڈ ونڈایا۔ آپے کر کھیل تماش، پر بھہ ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سٹراں ہویا آپے جوگا، جیون جگت جگت جنائندا۔ گوہند بدلایا اپنا چوگا، چولا نہ ہو رہنڈھانندا۔ نرگن ہو کے دیوے ہوکا، سرگن کھیل کرانندا۔ انت ندیڑ جو دے کے گیا دھوکھا، ادھ وچکار رکھانندا۔ انتم ویکھن آیا موقع، موہتر اپنا ناؤں دھرانندا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پونٹا، سو پوہ چھبھی رنگ رنگانندا۔ ایک ڈھصیا ستا رہیا لا کے ڈھونکا، پھر اپنی کروٹ بدلائندا۔ گوہند کدے نہ جائے اوتنا، پت پوترے ویکھ خوشی منائندا۔ دھرتی مات صاف رکھیا کر کے چوٹکا، خاکی خاک صاف کرانندا۔ گوہند کرے اُساری نال شوقا، گوہند اپنا خون بھیٹ چڑھانندا۔ جن بھگتاں آپے پہنچا، نرگن سرگن ویکھ دکھانندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹراں آپے دیا کمانندا۔ سٹراں دیوے مان، مان وڈیایا۔ سٹراں دیوے گیان، گیان چترایا۔ سٹراں دیوے دھیان، دھیان لگایا۔ سٹراں دیوے پین کھان، امرت رس وکھایا۔ سٹراں دیوے گان، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھایا۔ سٹراں دیوے دان، نام انملا جھولی پانیا۔ سٹراں کھیل کرے مہان، دُھر فرمانا تھم سٹرایا۔ سٹراں چاڑھے اپنے اُپر مکان، بے مکان کھیل کرایا۔ سٹراں کولوں اپنے چار جگ دی چار گنٹ دی اُجاڑ دیوے دکان، ستر اٹاں دے اُکھڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ بھگت دوارے چوٹی اُتے لا بھگوان، بھگتاں خوشی منایا۔ گرکھ تہاڈا جھلے نشان، ستجگ ساچے وجے ودھایا۔ مندر مسجد شہودوالے سرب مٹ جان، لوک مات رہن نہ پانیا۔ اک گوہند دوجا رہے بھگوان، تیجی سنگت نال ملایا۔ سچکھنڈ نواسی سری

بھگوان، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر برہما وشن شو سیس جھکان، دوئے جوڑ پین سرناپایا۔ تخت نواسی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ اکو وار گرکھاں ول کرے دھیان، اکو پوڑے دئے چڑھایا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، دوجا نشانہ نہ کوئے رکھایا۔ جتھے اکو ایشٹ نوجوان، بڈھا بال نہ کدے ہو جایا۔ جیہڑا گر اوتاراں دیندا رہیا دان، سو داتا دانی اکو منگو جس دے منگیاں بھکھ رہے نہ راپا۔ اُس دے چرناں بیٹھاں لگو، شہنشاہ شیر اکو اک اکھوایا۔ اُس دے چھایا ہیٹھ بانہہ کڈھ کے بکو، پر بھ ملیا سچا ماہیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اُکو، گو بند پچھے دھار سکھایا۔ ہن نیڑے آ کے ڈھکو، دیوے درس دردی اپنا درد ونڈایا۔ سارے اکٹھے ہو کے بچھو، کتھے لکھا رہوں نظر کسے نہ آپا۔ آگے ہو کے پھر لو گٹوں، جس ہتھ نال پھڑی تلوار، تِس ہتھ نال گر سنگر لو منایا۔ کر پیار پر بھ چرنی جھکو، جھکویں کھیل جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سترّاں یاد، یاد جنایا۔ سترّاں سُن فریاد، فریادی پھیرا پایا۔ سترّاں دیوے داد، وست ونڈایا۔ سترّاں دبے ناد، ناد الایا۔ سترّاں ہو وساد، وسادی کھیل رچایا۔ سترّاں کھولی جاگ، جاگرت روپ جنایا۔ سترّاں سنی آواز، دُور دُراڈا نٹھ کے آیا۔ سترّاں رچیا کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ سترّاں نال رلائے پنج راج، مستری اپنا حکم منایا۔ بچھے جو سنگت رہ گئی چھبی پوہ سب نوں اکٹھا کر کے دیوے داج، اکو جیہی جھولی دئے بھرایا۔ گر سکھ نال ستر ستر اٹاں پر بھ ساچے لئی لے کے آؤنا داج، دھرم دوارے تہاڈا مندر دئے بنایا۔ اوتھے اکو اک سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اُتے لکھ دئے سر سنگت پہنایا تاج، سر اپنا بھیٹ چڑھایا۔ جس نے کرنا سچا راج، درگاہ ساچی ویکھ وکھایا۔ چہنے سترّاں اُتوں صُفرا کر کے سارا سنسار جانا کھاج، کھا کھا اپنا سُکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سترّاں ہر سنگت سنگ اکو رنگ وکھایا۔ سترّاں والا اکو سنگر، ست ستواد اکھوایا۔ ساتا صُفرا گئے جُڑ، انک انک نال ملاپا۔ ست سروپ صُفرا ہو کے رہیا دوڑ، نظر کسے نہ آپا۔ صُفرا گھر گھر رہیا بھڑ، ست ست سنایا۔ ست کہے ست گیا دوڑ، ست صُفرا روپ ہو جایا۔ بن سنگر صُفرا ست نہ کرے کوئی مٹھا کوڑ، رس امرت نہ کوئے بھراپا۔ سو سنگر چڑھیا ساچے گھوڑ، جس دی صُفت کر کر تھکے لکھ لکھ لکھ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچ سچ اکھوایا۔ سچ سنگر اکو ستر، آد جگاد سامیندا۔ ست سنگر کھولے پتر، اپنا ورقہ آپ اُلٹا نیندا۔ ست

سَنگَر دھار دُتر، دوئے دوئے رُوپ دھرائیندا۔ سَت سَنگَر پتا پُتر، گوہند اکال رنگ رنگائیندا۔ سَت سَنگَر لُگیا رہے اپنی نمر، نظر کسے نہ آئیندا۔ سَت سَنگَر ہر جن کرے شکر، شکر یہ اک منائیندا۔ سَت سَنگَر بن ماں پیو بن جننی آئے اُتر، لکھیں بھاگ نہ کوئے لگائیندا۔ سَت سَنگَر جہاں دیکھو تہاں جائے اُپڑ، دُور نیڑے نہ کوئے جنائیندا۔ سَت سَنگَر سر سے والا نہ گیا نمر، بچھلا لیکھا آپ مُکائیندا۔ جنہاں بچھے وارے جگرے ٹکڑ، لختِ جگر بھیٹ چڑھائیندا۔ تنہاں بچھے پیا اُپڑ، اگلا پندھ مُکائیندا۔ اللہ رانی نوں کوئی نہ کہے بھنپی میاں بنے نہ کوئی بھنپھر، بھین بھائیاں آگے لائیندا۔ کسے زور نہ چلے جنہاں داہری رتی کیتی بن کے چٹے لکڑ، چٹو سب نوں آپ بنائیندا۔ ویلے سر آ کے گیا بکھر، اپنا کھیل دکھائیا۔ جس دیاں گھر گھر سکھناں سکھن، سو بن گرسکھاں ملے نہ کسے ماہیا۔ سر شٹ سبائی بھری دُکھن، دھواں دھار لوکائیا۔ باہوں پھڑ کوئے نہ آئے چکن، سارے بیٹھے کھ بھوئیا۔ دُور دُراڑے بہہ بہہ بگن، آگے دیکھن شیر بچھے سب مُڑ جائیا۔ اک دُوبے نوں۔ کہن چلو رل کے چلئے کُٹن، اپنا بل دھرائیا۔ جس ویلے سری بھگوان مار بھبک اپنی کھولے بگل، سارے بھجن واہو داہیا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تھاں نہ لہے لگن، بن ہر چرناں اوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے اک دُوبے نوں دسن، ساڈا پینڈا آیا اُتے مگن، اگلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان نوجوان مہربان دین دِیاں لٹا کر سوامی کوجھیاں کملیاں آپ گیا چکن، چک چک اپنی گود بہائیا۔ گوہند نال رکھیا پُتن، پتا پُت پھیرا پائیا۔ گر کھ دوارے گیا جھکن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ لکھ چوڑا سی گیا پھوکن، اک بھنکار لگائیا۔ دو جہاناں گیا سو تن، نام وٹنا رہیا چڑھائیا۔ کلجک اتم سارے بھو تن، بیر بے تال ناچ نچائیا۔ سری بھگوان سب دے سر وچ مارے جو تن، جو بیٹھے نام بھلائی۔ لیکھا جانے چارے کو تن، دہ دشا دیکھ دکھائیا۔ نانا توڑے جو ٹھ جھوٹھن، جو ٹھیاں جھوٹھیاں تھکاں کھ بھرائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دیکھے اودھو تن، جو تن بیٹھے خاک رامائیا۔ گُفا اندر دیکھے ستے گھوکن، جو اکھاں کر بند کٹاں وچ اُنگلاں پائیا۔ جو سوراں وانگوں سوکن، سارے سادھ اُٹھائیا۔ جو پیون بھنگ بو تن، سب دی جڑ اُکھڑائیا۔ جو سُلَفیاں لاون سو تن، تنہاں کرے صفائیا۔ جو تمباکو پی پی نشہ جھوٹن، جھٹکا سب دادے کرائیا۔ جو اُچی بول بول مندر مسجد شہودوالے مٹھ کوکن، کوکر سوکر جوَن بھوئیا۔ ہر بھلیاں دے سر وچ آنت کُتے مو تن، کتے نہ ملے تھانئیاں۔ جامہ بھوئے ہاکن ڈاکن بے تال بھو تن، انجنی کچنی ناؤں دھرائیا۔

کلا سودری ہوئے اوتن، اجیا بجیا دئے دُہایا۔ سرِ شٹ سبائی دیکھے روگن، سُکھ نظر کتے نہ آئی۔ اپنا کیتا سارے بھوگن، لیکھا سب دی جھولی پائی۔ لاڑی
 مَوّت بنے کلجوگن، ماس پُجاں نال تڑائی۔ کوڑی کریا ہوئے وجوگن، چاروں گُنٹ پھرے ہلکائی۔ سرِ دسے نہ کوئی اوڈھن، کھلی مینڈھی پت لہائی۔ چور
 اُچکے راہ وِچ بوچن، لُٹ کھسٹ مچائی۔ جس نوں سَتگر نانک کہا اوہدا کھیل وِچ نہ آئے سوچن، بن سوچیاں رہیا رچائی۔ جس نے مان دِوایا دھتے
 ترلوچن، ناما نال ملائی۔ جس برہے سمجھایا کپال موچن، پُشگر بھیو گھلایا۔ سو سرِ شٹ سبائی آیا جھوکن، انجھک پھیرا پائی۔ گر سیکھاں نوں آیا روکن، کوڑی
 کریا چھڈو جوٹھا جھوٹھا ناتا تڑائی۔ جس دا کھیل لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ سمائی۔ جس دا گر اوتار گائن سلوکن، پیر پیغمبر راگ الائی۔ جس دا کھیل کوٹ
 کوٹن، کوٹ کوئی ویس وٹائی۔ جس دا رُپ نرمل جوتن، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ جس نے کھیل بنایا گوہند پُت پوتن، پتونت بے پرواہیا۔ سو دیون آیا
 موکھن، مکتی چرناں ہیٹھ دبائی۔ کھیل کرایا سترّاں وینہدیاں لوچن، لوچا پور کرائی۔ بچھلا مٹاؤن آیا روسن، رُسیاں لئے منائی۔ ٹکانے کرن آیا ہوشن،
 ہوچھیاں مت گوائی۔ گر سیکھاں اندر لاؤن آیا اپنا نام روشن، روشنی اِکو نور رُشنائی۔ دین آیا درگاہ سچی دا سچا پر موشن، سیس تاج اک ٹکائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر بیٹھے رہن خموشن، اگے بول نہ کوئے سنائی۔ کرے کھیل ہر بے ہوشن، مخمور مخموری اِکو نام رکھائی۔ لیکھا جانے دوش بدوشن، دوشیاں دیوے دند
 بدوشیاں لئے بچائی۔ سمنند ساگر دیکھے اوشن، سری بھگوان اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستر سیوا ست دوار۔ ستر اِٹاں
 ہٹ وِنجار۔ اِٹ اِٹ نال کرے پیار۔ چٹ لائے نال چرن دھوڑی چھار۔ دیوے سٹ، گر سیکھاں تھلے کر پیار۔ گر سیکھ چلدے پھر دے پیراں نال مارن
 ہٹ، نیہہ اُکھڑے جیو گوار۔ قدم قدم تڑدے تڑدے اُتے رہے پٹ، ہاہاکار کرے سنسار۔ کرے کھیل آپ اندٹھ، کوئی نہ پاوے سار۔ گر گھ مائس
 جنم لئے جت، جس جتیا ہر نرنکار۔ دھرم دوارے کرنا ہت، بھگتاں ہوئے پیار۔ سترّاں بہترّاں چہترّاں وچوں جو رہ گئے بچھے، بچھوں کرے اگے
 سترّاں کر وہار۔ آپ پھرے بچھے اگے، اگے بچھے خبردار۔ ست سرنائی جو جن لگے، ست پُرکھ نرنجن میل ملایے اپنی دھار۔ صفرارُپ سب رہ جان
 کئے کئے، نظر نہ آئے نرنکار۔ ستر بھگت ہوئے پکے، پکیاں اِٹاں دتیاں اُکھاڑ۔ بہترّاں چھتی جگاں مارے دھکے، محل اٹل سہایا اک دوار۔ چہترّاں کہا

اسیں بھین بھائی سکے، سنجگ ساچی بنھی دھار۔ پنچ پنچ پنچ وچوں رکھے، چار چار ونج وپار۔ ہر سنگت نکے وڈے بڈھے نڈھے مائی بھائی دھی جوانی بچھوں
 پھڑ کرے آگے، آگے لائے آپ نرنکار۔ سترائ اٹاں نال ایٹھے اوتھے پردہ کجے، ایٹھے فرش خاکی اوتھے ملے آپ نرنکار۔ اس سیوا توں پچھے کوئی نہ
 بچے، تہاڈا محل رہیا اُسار۔ ہر کا پنچن سچ سچے، سچ سچ کرے گُفتار۔ جو ایٹھے رہ گئے کچے، آگے کوئی نہ مددگار۔ بن سنگر لکھ چوڑا سی جیونچے، آنت کوئی نہ
 اُترے پار۔ گوہند گرسکھاں کدی نہ دیوے دھکے، جنہاں اُتوں اپنا آپ دتا وار۔ پہلی چیت دکھائے اپنا کھیل اکٹھے، عرش فرش ہو تیار۔ پھیر کہے
 گرسکھ تئیں میرے بچے، میں تہاڈا پتا، پترا کراں پیار۔ جو صاحب میٹوں محم دتا، میں تہانوں دتا سنا۔ تہاڈے پیار اندر نکا، ہنکار اندر وڈ بکار۔ آگے چلاؤنا
 اپنا سکھ، ساچی سکھی کر تیار۔ سترائ اٹاں نال ونڈ لو حصہ، سکھنڈ بنے تہاڈا دربار۔ جیہڑا بے کسے نہ ڈٹھا، اُس دی سیوا کرے آپ نرنکار۔ سوں نہ جانا
 دے کے پٹھاں، بے خبر کرے خبردار۔ ویکھو انتم کی نکلے سٹا، سارے آپو اپنی تھائیں داؤ رہے مار۔ کوئی کہے جٹ پٹھا، جوٹھ جھوٹھ رہیا مار۔ کوئی کہے
 مندرائ لو اوے اٹاں، اپنا کرے وبار۔ کوئی کہے بانا رکھے چٹا، سیس سوہنی دستار۔ کوئی کہے پاوے پیلا کھٹا، سیس تاج رکھ کرے شنکار۔ کوئی کہے
 چوہڑیاں چماراں نالوں مٹائی بھٹا، کیتا جنم خوار۔ کوئی کہے وڈا ہو کے بنیا نکا، غریب نمائیاں گھر جا جائے بنے در بھکھار۔ پُرکھ اکال کہے میں جن
 بھگتاں ماتا پتا، بن پتاں پتا ہوئے خوار۔ میرا آد جگادی ہتا، نت نوت میری کار۔ جس نوں میں پہلوں ڈٹھا، سو میٹوں کرے نمسکار۔ باقی سارا رس بھکا،
 امرت وہے نہ کوئی دھار۔ کی ہو یا جے گوہند کہے آ میرے پتا، گرسکھ گودی لئے اٹھال۔ گرسکھ گوہند دی گودی رہے سٹا، پُرکھ اکال چلے نال نال۔ سچ
 ایدوں ہور نہیں چنگی رُتا، نہ کوئی جلوہ نہ کوئی جلال۔ سری بھگوان گرگھ سچے ہر سنگت وچ کیتے اکٹھے جوں انگوراں ویل گچھا، مڈھ ٹاہن اکو اک رکھائیا۔
 کوئی نہ بھلیوں اُتے لے کے بیٹھا دھسا، ایہہ وی دھسا چیلانگھ وڈیائیا۔ میں پھر سکے دا سکا، ہتھ نہ کچھ رکھائیا۔ جے کوئی میٹھوں کھون آوے آگوں
 دکھاواں مکا، سب نوں منہ دے بھار سُٹائیا۔ دو جہان دا آیا بُھکھا، سنگھ شیر بے پرواہیا۔ جے ہو کے ویکھے اُچا، آگوں گرسکھ نظری آئیا۔ گرسکھ سب
 دے نالوں سُچا، جس گوہند ملایا چائیں چائیا۔ گوہند دیوے ساچیاں بچھاں، سچ سچ سمجھائیا۔ جو جگ چو کڑی رہیا لکا، آو تہاڈے نال دیاں ملائیا۔ جن بھننا

ٹوپی حقہ، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس ہٹاؤنا کھانا کٹھا، سیس دھڑ نہ کوئے کٹایا۔ سو صاحب سنگر تھھا، دین دیاں پھیرا پائیا۔ رل مل ہو جاؤ اکو
 مٹھا، گوہند کر کے گیا پڑھایا۔ پھیر ٹنگے نہ کوئی پٹھا، رائے دھرم نہ دئے سجاپا۔ جمدوت جے آئن نیڑے سر وچ مارو جتا، ڈھولا گاؤ سوہنگ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا ہوئے سہایا۔ گر سکھو تہاڈا بینڈا مکا، مکیا پنڈھ لوکایا۔ مات گربھ نہ اٹا رکھا، دس ماس نہ اگن تپایا۔ جس دا سیس
 جگدیش جھکا، تس چک خوشی منایا۔ ستر بہتر پتر سہائے اکو رتا، ہر سنگت بھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کسے کولوں نہ
 جائے لٹا، کیوں اپنا ہٹ نہ کسے دکھایا۔ ہٹ لٹن دے پئے جھیرے، چار ورن دھایا۔ کھتری براہمن شودر ویش بنے لٹیرے، شرع کھاڑی ہتھ اٹھایا۔
 پیر پیغمبر دساں کیہڑے کیہڑے، جیہڑے گئے پھیریاں پائیا۔ آنت کوئی نہ پوجا ڈیرے، ادھ وچکار تھک تھک اپنیاں ڈھیریاں ڈھاہیا۔ سارے قلم شاہی نال
 ٹیٹیاں رہے ریڑھے، ٹکا مستک نہ کوئے لگایا۔ اک نانک آیا کیہڑے، گوہند انگلی ہر پھڑایا۔ کیر ویکھیا آکے ویہڑے، اپنا کُنڈا لاہیا۔ نانک گوہند کہن
 پرہہ کرے حق نیڑے، پاربرہم بے پرواہیا۔ کیر کہے آگے بھگتاں نال پائے جھیرے، تیری بھگتی لوک مات نہ کسے سکھایا۔ جے کرپا کرنی آں راتیں
 ستیاں آجائیں ویہڑے، آوندیاں جانڈیاں تیرا کی گھٹ جانیا۔ پچھے بھگت زلائے ہتھیرے، بھانے وچ رکھایا۔ آگے نہ کریں جھیرے، جھڑکاں دے نہ
 جان سکایا۔ پُرکھ ابناسی آگیا گھیرے، کچھ کہہ نہ سکے رانیا۔ کیر میں اک دساں جو جن ڈھولا گائے میرے تیرے، توں میرا میں تیرا اُس دا ہواں
 سہایا۔ کیر کہے کوئی نہ جانے تیرے کیہڑے گہڑے، تھدھ بن تیرا نام کون دھیایا۔ میں نہیں منے تیرے ہیرے پھیرے، سچ ساچی دے سنایا۔ سری
 بھگوان کہے میں جاؤں کر کے وڈے جیرے، لوک مات پھیرا پائیا۔ پچھلے میٹوں سارے جھیرے، آگے جھگڑا نہ کوئے رکھایا۔ وساں جا کے گوہند
 کیہڑے، سمبل دیاں مان وڈایا۔ اوتھے شبدی لاواں ڈیرے، سوہنگ ڈھولا گایا۔ پھیر ویکھاں کیہڑے کیہڑے، جو میٹوں رہے دھیایا۔ ونے راتیں
 ماراں پھیرے، بن مراسی ججماناں گھر جانیا۔ گھر جا کے جاں ویکھاں میٹوں سوہنے لگے چہرے، گر سکھ چند کرے رُشانیا۔ میں خوش ہو کے کہاں ویہہ سو

اُنی بکری جیڑے مل گئے اوہو ہتھیرے، جنہاں اپنے نال ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، داتا دانی وڈ مہربان، ہر بھگتاں
ملے آپے آن، اپنی سیوا آپ کمائیا۔

★ ۱۹ گھٹھ ۲۰۱۹ بکری بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُرا ضلع گرداس پُرا ★

سَت پُرکھ نرنجن سرب گن تاس، سَت ستوادی کھیل کرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ ناؤں رکھ پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی
دھار چلائیندا۔ ساچے منڈل پاوے راس، سچھنڈ دوارا آپ سہائیندا۔ شاہو بھوپ بن شہنشاہ شاباش، راجن راج آپ اکھوائیندا۔ سچھنڈ دوارا ہر نرنکارا
اک اکلّا بلائے آپ اجلاس، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھے کھیل تماش، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچھنڈ نواسی کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، ایکنکارا نال ملائیا۔ آد نرنجن کر
پسار، ابناسی کرتا ویکھن آئیا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، دو جہاناں آپ دوائیا۔ پاربرہم پرہم کھول کواڑا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اگمڑی
کار کمائیا۔ ساچا مندر کر تیارا، سچھنڈ واسی ڈیرہ لائیا۔ دیا باقی اک اُجیارا، کملاپاتی آپ لکائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بے عیب
خُدائی پروردگارا، جلوہ نور نورِ لاہیا۔ مقامے حق حق اکھاڑا، لاشریک دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔
ساچی کرنی آد جگاد، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ لیکھا جان برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھجائیندا۔ سنگر تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل
قرآن دیونہارا داد، کھانی بانی آپ جنائیندا۔ شبد اگم بودھ اگادھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا سرگن مارنہار آواز، بھيو ابھید گھلائیندا۔ وشن برہما شو ترے گن
مایا پنچ تت لکھ چوراسی رنج رنج کاج، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آتم پرما تم نرگن سرگن دیوے داج، وست امولک آپ ورتائیندا۔ من مت بدھ سازن ساز،
در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ سچ سمگری دے غریب نواز، مہربان اپنی دیا کمائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوت نرنجن کر

پرکاش، نور و نور و کھائیندا۔ شبناد دُھن سرب گنتاس، انحد راگی راگ الائیندا۔ کرے کھیل جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، ست ست آپ کرائیا۔ آد پُرکھ نوجوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکان، تھر گھر اپنے چرن ٹکائیا۔ سُن اگئی کھول دُکان، بھو ابھید کھلایا۔ داتا سورا جودھا بیر ملی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، تخت نواسی سو بھاپایا۔ اک اکلّا حکمران، دُھر فرمانا آپ جنایا۔ آپ اُٹھائے سُن انجان، بالا بالی بُدھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کمایا۔ کرنی کرتا ہر کرتا، آد پُرکھ آپ کرائیندا۔ جُگا جگتتر سچ وہار، بوہاری آپ چلائیندا۔ نرگن سرگن پاوے سار، نراکار کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم کر پیار، برہم پار برہم ملائیندا۔ ایش جیو دے آدھار، ایشور اپنا رنگ رنگائیندا۔ کھولنہارا بند کوڑا، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اکھنا اپنی الکھ جگائیندا۔ شبناد اگئی بول جیکار، دُھن آتمک ناد سنائیندا۔ اپنی کرپا آپے دھار، کرپن اپنا ویس وٹائیندا۔ شبناد وچولا ایکنکار، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ وہار، تھر گھر اپنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ اپنی کرنی ہر جو کر، اکل کل ورتایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، سچ سَنگھاسن سو بھاپایا۔ راج راجان آپے بن، نرگن اپنا حکم سنایا۔ در درویش ہوئے در، نیوں نیوں سیس جُھکایا۔ اپنا کارج آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے کھلایا۔ اپنا پردہ کھولے آپ، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ آپے جانے اپنا پرتاپ، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ آپے مائی آپے باپ، پتا پُوت آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ دے جنایا۔ آپے مات پت پتونتا، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ آپے آد آپے انتا، جگ جگ اپنا ویس وٹائیندا۔ آپے نار آپے کنتا، سچ سُنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ آپے دائی آپے دایا آپے سیو کمنتا، سیوک سیوا آپ جنائیندا۔ آپے ساچی گود سُننتا، شبدی بیٹا ایکا جانیا۔ سچکھنڈ دوارے اندر تھر گھر آپ بننتا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ کرے پرکاش جوت انتا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے سمجھایا۔ نرگن دائی نرگن دایا، نار کنت ہر اکھوائیندا۔ پُوت سپوتا ایکا جایا، شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ تھر گھر ساچے آپ بہایا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ساچی سکھیا اک سمجھایا، بن کنّاں

آپ سنانیندا۔ ساچا مارگ اک دکھایا، بن نیتراں آپ جنائیندا۔ ساچے دھندے آپے لایا، دُھر مستک لیکھ لکھائیندا۔ اکھڑ وکھڑ آپ پڑھایا، نش اکھڑ ناؤں رکھائیندا۔ سچ سندیسہ اک سنايا، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ گر گر تیرا ناؤں دھرایا، سنگر اپنا بھيو جنائیندا۔ تیرا میرا کو چھایا، ایکا گھر سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو آپ پرگٹائیندا۔ شبد گرو گر تھر گھر، سکھنڈ نواسی آپ بہائیا۔ سو پرکھ نرنجن دیوے ور، ہر پرکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ ایکنکار پھڑائے لڑ، آد نرنجن کرے رُشائیا۔ سِری بھگوان لگائے تیری جڑ، ابناسی کرتا سگن منائیا۔ پاربرہم تیری سیوا لئے کر، آد جگاد سیو کماييا۔ نرنجو چکائے بھے ڈر، اجونی رہت دے وڈیائیا۔ اکال مورت تیرا ناؤں دھر، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرپا گر دھر پرساد جھولی پائیا۔ شبدی گر چڑھیا چا، تھر گھر وڈی ودھائیا۔ ہر جی ملیا اک ملاح، بیڑا آپ چلاييا۔ اکو دیوے سچ صلاح، صفتی صفت وڈیائیا۔ اک چپائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا رہیا درڑائیا۔ اک دکھایا سچ مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ اک جنایا چرن دھیان، سرن ملے سرناييا۔ دوئے جوڑ منگاں دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سِری بھگوان، اک تیری اوٹ تکائیا۔ میں سیوا کراں مہان، پوت سپوتا سو بھاپائیا۔ ابناسی کرتا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرنگن نرنگن کر پردھان، سچ پردھاگی دے جنائیا۔ وشنوؤں پرگٹ کیتا آن، وشنو اپنی کل جنائیا۔ وشنوؤں اندر کھیل مہان، امرت رس اک بھرائیا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ چلاييا۔ وشنوؤں نا بھی کر پروان، ایکا گل کھلاييا۔ ایکا گل نوجوان، پاربرہم برہما لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے دیوے ور، وشن برہما جھولی پائیا۔ وشن برہما ویکھ سُت، ہر ساچا دیا کمايیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنا راہ چلائیندا۔ آپ سہائی اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیندا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، نرنگن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سُن اگم دھواں دھار پئے ٹٹھ، شکر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ شبد گرو گر دیا کما، مہر نظر اٹھایا۔ وشن برہما شو لئے اُپا، اُپما اپنی دے جنائیا۔ وچولا بن بے پرواہ، سوہنگ ڈھولا دے سناييا۔ کرے قولا تھاؤں تھاں، آپ اپنا بندھن پائیا۔ ہوئی ہوئی دے پڑھا، دُھر سندیسہ اک سناييا۔ وشنوؤں دوئے جوڑ پئے سرنا، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ برہما نیتز رووے مارے دھاہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھایا۔ شکر دھوڑی خاک رہیا رما،

مستک لگا ایکا لائیا۔ سری بھگوان سچ سُبھا، ساچا تھم آپ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، ہر سَتگر آپ کرائیندا۔ آد پرکھ اک اِکلا، شبدی دھار راہ چلائیندا۔ وِشن برہما شو پھڑایا پلا، پلو اپنا نام وکھائیندا۔ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، سچ سَنگھاسن سو بھا پائیندا۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن نرگن کھیل کرائیندا۔ سچ سندیس نر نریش اِکو گھلا، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبدی کار کمائیندا۔ گر شبدی کرے ساچی چھایا، صاحب اپنی دیا کمائیا۔ وِشنوں میلا سچ سُبھایا، برہمے دے وڈیائیا۔ شکر اپنا راہ وکھایا، بھو ابھید گھلایا۔ تنہاں وچولا بن کے آیا، ایکا مائی لئے بنایا۔ ساچا سوہلا اک سُنایا، نرگن نرگن ڈھولا گایا۔ نام بھنڈار اک ورتایا، وِشنوں جھولی دے بھرائیا۔ برہمے برہم وند وندایا، لکھ چوراسی گھاڑت لئے گھرائیا۔ شکر ہتھ ترسول پھڑایا، جو گھڑیا بھن وکھایا۔ تئاں نیوں کے سیس نوایا، پر بھ چرن دھوڑ مستک لگا لائیا۔ جوں بھاوے توں لینا چلایا، ساڈی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہوئے سہایا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش پنچ تت میلا لئے ملائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرایا، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی رنگ چڑھایا، انڈج جیرج اُتبیج سیج اپنا بندھن پائیا۔ چارے کھانی راہ جنایا، چارے بانی کرے پڑھایا۔ پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ برہما ویتا آپ سمجھایا، نیتن نیتا ہر رگھرائیا۔ اپنا چیتا آپ کرایا، چارے کھ صفت صلاحیا۔ چارے ویداں بھو چُکایا، چارے جگ وند وندایا۔ چاروں کُنٹ کر رُشایا، چار یاری بندھن پائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کرایا، خالق خلق روپ وٹایا۔ گر اوتار سیوالایا، بھگت بھگوان کر پڑھایا۔ پیر پینمبر دے مت سمجھایا، کلمہ نبی رسول جنایا۔ آیت شریعت آپ پڑھایا، لاشریک بے پرواہیا۔ سبق حدیث اک سُنایا، اِکو تھم منایا۔ بودھ اگادھ منتر نموست ست درڑایا، درڑھ وشواس اک وکھایا۔ آد جگادی جگ جگ اِشٹ آپ بنایا، کر کھیل بے پرواہیا۔ تیی اوتار ناچ نچایا، پنچ تت کایا ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گندھ گھلایا، چوداں طبق پردہ لاہیا۔ نانک نرگن میلا سَنگھنڈ دوارے آپ کرایا، نام ست جھولی پائیا۔ ساچا منتر اک درڑایا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ نرگن نانک سوہنگ سوہلا اِکو گایا، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ چارے کھانی وچولا بن کے آیا، چارے بانی کرے پڑھایا۔ تولا بن کے سیو کمایا، غریب نمائیاں گلے لگایا۔ پردہ اوہلا دتا اٹھایا، گر سَتگر شبد اِکو نظری آئیا۔ انتم بولا اک سُنایا، کلجگ انت نہکلنک

آوے واہو داہیا۔ گوہند میلا سہج سُبھایا، پُرکھ اکال وجے ودھایا۔ چیلّا گِر رُپ وٹایا، سَجَن سُهیلّا وڈ وڈیایا۔ اپنا ویلا لئے سُبھایا، وار تھت نہ کوئے جنایا۔ اک اکیلا پھیرا پایا، دو جہان ویکھے تھاوں تھانیا۔ چار جگ دی پچھلی کہانی پھول بھلایا، لُکيا کوئے رہن نہ پانیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت رہے سُنایا، سو صفت وِچ کدے نہ آیا۔ اتم سب نوں گرفت لئے کرایا، تھم اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گِر شبدی دے وڈیایا۔ گِر شبدی آد آنت، ہر سَتگر آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی مِیا منت، منتر نام درڑائیندا۔ اتم پر ماتم میل ملّائے نار کنت، سیتا سُرّتی رام ملائیندا۔ مان دوائے لکھ چوڑاسی جیو جنت، جیون جگت جنائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اکو میلا ساچی سنگت، ہر رنگت نام چڑھائیندا۔ لوک مات وکھائے جنت، سورگی اک سورگ رکھائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڑاں و دیا پڑھیاں ہتھ نہ آئیندا۔ چوڑاں لوک نہ جانن آنت، تریلوکی ناتھ اپنے وِچ چھپائیندا۔ آد آنت سدا بے آنت، بے پرواہ اپنی کھیل جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دی کرنی، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ چار جگ دی کرنی کریا، نرگن داتا ویکھ وکھایا۔ سَتجگ تریتا دواپر پھریا، کلجگ اتم ویس وٹایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جھوٹا گیر گڑیا، سچ سچ نظر نہ آیا۔ پیراں نال پیر بھڑیا، شرع نال شرع کرے لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ شبد گِر داتا، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر ویکھ تماشا، گوپی کاہن آپ نچائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری دتا سا تھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ نانک گوہند پتا پُرکھ اکال بندھایا ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لیکھا آپ مُکائیندا۔ جگ جگ لیکھا مکے جگ، لوک مات رہن نہ پانیا۔ کلجگ آنت سورا سرگ، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے کگت، کاگ وانگ رہے گر لایا۔ شاہ سلطاناں گھر لگی اگت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، کوڑی سیاست کرے لڑایا۔ بھائی بھائیاں نالوں ہوئے اڈ، ماں پُت نہ میل ملائیا۔ کوئی نہ سوہے ساچی جد، جس گھر گِرکھ ہر ہر ڈھولا گایا۔ اُچے لمے دسن قد، نکا ہو کے سیو نہ کوئے کمایا۔ کلجگ جھوٹھی پیتی مدھ، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ گِر کا ناتا گئے چھڈ، سُرّتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ خالی دسن مندر مسجد مٹھ، شو دوالے دین دھایا۔ کامی کرو دھی کپٹی مالا رہے رٹ، ہری ہر ہر دے نہ کوئے وسایا۔ گنگا گوداوری

جمنّا سُرسی لگا پھٹ، تیر تھ اٹھسٹھ گنڈے تاریاں رہے لائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تک، گرو سکھیا نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناسی پر بھ نوں
 ساریاں تے پئے گیا شک، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ اتم کرے نیڑا حق، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے ڈک، نانک گوہند گیا لکھائیا۔
 پرگٹ ہوئے پُرکھ سمر تھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں پائے نتھ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا بندھن پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں
 سنتاں جیاں جنتاں مارگ دے دس، دہ وِشا کر رُشنائیا۔ سنتاں بھگتاں میل ملّائے ہسّ ہسّ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ دھرت دھول زمیں اسمان پر تھی
 آکاش ہوئے بے بس، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ رُوس چرنی ڈگن ڈھٹھ، جوتی کرن نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجک اتم حکم ورتے جگ، شہنشاہ اپنا آپ چلائیندا۔ جن بھگتاں دیوے درس اُپر شاہ رگ، بے کھاں نظر نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر حکمے بیٹھے بجھ، در سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ جو گھڑیا سو جائے بجھ، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ ہر جو ویکھے مکہ کعبہ، اُچے جُجرے پھول
 بُھلائیندا۔ سچ محرابے نہ کوئی جج، دو دو آبا نہ میل ملائیندا۔ کوڑ نگارہ رہیا وِج، ملا شیخ مسائق سرب گُرائیندا۔ بسمل رُپ ہو میاں گھر کوئے نہ لئے صدّ،
 اللہ رانی مکھ گھنگٹ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ تنگن اڈو اڈ، پیر ظاہر اکون کوئے پھیرا پائیندا۔ نانک نرگن گوہند سُت دُلا را گیا دس، کلجک
 اتم پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ سمبل نگر جائے دس، ساچا کھیرا آپ سہائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، دیا باقی نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجک اتم ویکھن آیا، گر شبدي نوجوان۔ وِشن برہما شو اُٹھایا، دیوے دُھر فرمان۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، لیکھا
 چکے وِج جہان۔ پنجاں تتاں رہیا گایا، دیوے دُھر فرمان۔ لکھ چوڑا سی رہیا مٹایا، جھوٹھا دسے نہ کوئے نشان۔ خالی ٹھوٹھا رہیا کرایا، سرشٹ سبائی ہوئے
 حیران۔ اتم گٹھا رہیا لگایا، لوک مات رہے نہ کوئے بے ایمان۔ پُرکھ ابناسی تٹھا پھیرا پایا، نال ملایا گوہند سورا نوجوان۔ چار ورن رُقع آپ سنایا، سچ سندیسہ
 دُھر فرمان۔ کھتری براہمن شودر ویش ایک رنگ رنگایا، اتم پر ماتم دیوے دان۔ سوہنگ ڈھولا اک سنایا، پیر پیغمبر گر اوتار وِشن برہما شو رہے جس گایا،
 جن بھگتاں بھگون ملایا آن۔ پوری آس آپ کرایا، آسا تر سنا مٹے جہان۔ سانتک ست ست ورتایا، گھر سخی سہیلی ملے کاہن۔ گرہ مندر پھیرا پایا، اتم سچ

کرے پروان۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا، نرمل جوتی جوت جگائے مہان۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا، کرے کھیل سری بھگوان۔ خالق خلق دیکھ دکھایا، پروردگار نوجوان۔ بردہ بال نہ روپ وٹایا، چوداں لوکاں چوداں طبقات چڑھائے اک طوفان۔ تحفہ اکو اک ورتایا، ناتائے انجیل قرآن۔ کایا گرہ کھوج کھجایا، شاستر سمرت وید پُران پر بھ دی چرنیں ڈگن آن۔ دوئے دوئے جوڑ واسطہ پایا، سانوں پڑھ پڑھ کلجک جیو ہوئے شیطان۔ سنساروگ نہ کوئے چُکایا، نرگن سرگن دے دے گئے بیان۔ بیانہ اپنا نام دھرایا، انتم خالی ہوئے مکان۔ کایا مندر اندر درس کسے نہ پایا، ناتا جڑیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار شیطان۔ کوڑی کریا اندر ڈیرہ لایا، کلجک چاروں گنٹ ہويا پردھان۔ ڈورو ڈنکار ہیا وجایا، شاہ سلطاناں کرے ویران۔ ویری در در آپ رکھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرایا۔ ساچی کھیل کرے بھگوان، بھادی اپنے ہتھ رکھایا۔ لکھ چوڑا سی مار دھیان، ہر گھٹ دیکھے تھواں تھانیا۔ سنت سہیلے لئے پہچان، گر چیلے میل ملائیا۔ مرید مُرشد دیکھے آن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت کرے کلیان، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم دیکھ دکھایا۔ کلجک انتم دیکھے مات، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ نوکھنڈ پر تھمی ست دیپ کھولے تاک، بند کواڑا کُنڈا لاہندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا چُکائے ہتھو ہاتھ، سمر تھ اپنی کھیل رچائیندا۔ بھگت بھگونت اک دُوبے دے داس، داسی داس روپ وٹائیندا۔ ساچے سنتاں وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ لیکھا جان پر تھمی آکاش، گگن منڈل پھول بھلائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پرکاش، جوتی نور نور جگائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، ہر سجن میل ملائیندا۔ ناتا توڑے جم کا پھاس، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ چتر گپت نہ کوئے حساب، لاڑی موت در دُرکائیندا۔ پچھلا لیکھا کرے برخاست، آس گرگھیاں پور کرائیندا۔ پر بھ ملن دی جنہاں آس، نچ نیڑ درس کرائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ آتم پر ماتم بھوگ بھوگے اک بلاس، سچ سہنجی آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت میل ملائیندا۔ بھگت بھگونت گرو گر چیل، چیل گر وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی سجن سہیلا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ست ستوادی آپ سہایا اپنا ویلا، رت رتڑی دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہکرنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کرائیا۔ نر ہر نرائن کھیل اگما،

اگڑی کار کمانیندا۔ نہ مرے نہ کدے جٹاں، جیون مرن نہ کوئے رکھانیندا۔ جگ چوکڑی کرے اپنا کما، کرنی کرت آپ کمانیندا۔ گنگن رہائے بن تھماں، دھرنی جل اُپر ٹکانیندا۔ دیوے پرکاش سورج چٹا، منڈل منڈپ آپ چکانیندا۔ دین مذہب بھٹنہارا بٹا، گر اوتار سیو لگانیندا۔ ساچا راگ سنائے کٹاں، دُھر دی بانی بان لگانیندا۔ کلجگ انتم کھیل سیری بھگوانا، چار ورنّاں ایکا ناؤں درڑانیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش آتم پر ماتم سب نے مٹّاں، برہم پاربرہم سمجھانیندا۔ سوہنگ دیوے نام دھنا، سچ خزینہ آپ لٹانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان پھرے بھٹا، بن پاندھی پندھ مُکانیندا۔ کلجگ گڑیار اتم اٹھاں، نیتز نین نہ کوئے گھلانیندا۔ بیس پسا دیوے ڈنہ، جگدیشا تھم ورتانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانیندا۔ ساچا کھیل انتم کل، ہر کرتا آپ کرانیا۔ سرشٹ سبائی کر ول چھل، اچھل چھل دھاری رہیا بھلایا۔ جن بھگتاں انتر گیا رل، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ شبد سنہسہرا رہیا گھل، گر گر ناد وجانیا۔ دھام دکھائے اک اٹل، محل کرے رُشانیا۔ وسنہارا جل تھل، مہیئل اپنا رنگ رنگانیا۔ درس دکھائے گھڑی گھڑی پل پل، پلک پلک نال ملانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوڑی کریا لاپے کھل، نام کھنڈا رہیا چکانیا۔ جیو جنت بھل بھلواڑی ویکھے پت ڈال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم اپنا ویس وٹانیا۔ ویس وٹایا سیری بھگوانت، وید ویاسا لیکھ جنانیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوٹا وڈ مہنت، اُچے ٹلے پر بت نظر کسے نہ آئیندا۔ موسیٰ جس دے آگے کڈھے مَنّت، نیوں نیوں سیس جھکانیندا۔ عیسیٰ جس توں منگے سکھ جنت، سو صاحب پھیرا پانیندا۔ محمد جنائے جس دی اُمت، سو امام ویس وٹانیندا۔ جس نوں نانک گوہند کہا بے آنت، سو ستگر حکمے حکم چلانیندا۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار، چار چار پندھ مُکانیندا۔ کھڑگ کھنڈا تیز کٹار، برہمنڈاں آپ چکانیندا۔ پائے ونڈا اگم اپار، لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھانیندا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ گئی ہار، انتم سب دا کھ بھوانیندا۔ روون نیتز زار و زار، سمنڈ ساگر نین شرمائیندا۔ بناسپت کہے میں ہوئی خوار، چوند ا بھار میرا کم کسے نہ آئیندا۔ توں صفت صلاحوں وسیا باہر، تیرا آنت کوئے نہ پانیندا۔ کر کرپا دے دیدار، مُرید مُرشد راہ تکانیندا۔ ساچے سنت کرن پکار، اُچی کوک کوک سنانیندا۔ بھگت منگے دھوڑی چھار، مستک ٹکا اکو اک لائیندا۔ گر لکھ گر گر کرے پیار، گر سکھ گر وچ سمائیندا۔ گر سکھ راہ تکتے میت مُرار، متر پیارا کون ویلا دیا کمانیندا۔ سیری

بھگوان دیکھنہار، لوچن نین نہ کوئے رکھائیندا۔ سبھنڈ نواسی پاوے سار، شبد سواسی آپ بچائیندا۔ اندر مندر کرے گفتار، تار ستار اک ہلائیندا۔ نچ نیتز دے دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ چار ورنناں کرے پیار، راما کرشنا روپ دکھائیندا۔ گند منوہر لکھی زین رام رمیا ہو تیار، رگھپت اپنا ویس وٹائیندا۔ حق حقیقت لا شریکت دیکھے وگسے دیکھنہار، پردہ نش کھ نقاب پردہ لائیندا۔ کھانی بانی جیو پرانی برہم گیان شبد نشان، آتم پر ماتم ایکا راگ سنائیندا۔ آد جگادی سچ کہانی، سو پڑکھ زرنجن آپ بکھانی، ہنگ برہم دیوے پد زربانی، زربان پد آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ ساچی دھار سوہنگ ڈھولا، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیا۔ چار ورن دا بنے وچولا، سبجگ راہ چلائیا۔ بجر کپائی لاہے اوہلا، پردہ دئی رہن نہ پائیا۔ دُور وسیا دسے کولا، نیتن نیت نظری آئیا۔ کایا بدلی کرے چولا، چولی کایا روپ وٹائیا۔ پنج تت نہ پائے رولا، اُچی کوک نہ کوئے سنائیا۔ آتم پر ماتم آپے مولا، مل مل خوشی دکھائیا۔ پریم پیار دے جھکولا، سرتی شبد چڑھائیا۔ زرگن سرگن چھے ڈولا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ بچھے رہ جائے کلجگ گولا، ہر جو اپنا دھکا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن ایکا کرے پڑھائیا۔ چار ورن ایکا اکھر پڑھنا، کلجگ آخر آپ جنائیندا۔ کایا مندر اندر وڑنا، محل اٹل جنائیندا۔ آتم پر ماتم پوڑے چڑھنا، سکھن ٹیڈھی پار کرائیندا۔ ایڑا پنگل آپے ڈرنا، ردھ سدھ نہ کوئے اٹکائیندا۔ انحد ناد انادی شبد سننا کٹناں، بن کٹناں آپ سنائیندا۔ من منو آنہ پھرے بھٹنا، جگت واسنا بند کرائیندا۔ آتم جو ہو کے بیٹھا اٹھا، سنگر پورا پرکاش کرائیندا۔ کرے پرکاش کوٹن سورج چنہ، چند سورج سرب شرمائیندا۔ جو مال چرائے دھٹنا، سو سنگر سنگھ بوڑ گھر پھیرا پائیندا۔ جس لیکھے لایا تھال چھٹنا، سنسار وگ سرب مٹائیندا۔ غریب نمائیاں گھر آپے مٹاں، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ ناما کہے میرا بھگوان، سر میرے ہتھ لکائیندا۔ کبیر کہے موہے پھڑایا پلا، پلو اپنی گندھ پوائیندا۔ انا الحق کہے میرا ملے اللہ، عالمین نظری آئیندا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ، لاہی نور آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ انتم کھیل اولّا، وید کتیب بھیونہ آئیندا۔ پار برہم پت پر میثور زرگن داتا پھرے اک اکلّا، جوتی جوتا ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُونگھی کندر اُچے پلا، پر بت ساگر پھول بھلائیندا۔ دو جہان زمیں اسمان شبد ہلونے ہلا، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اکھ کھلائیندا۔ گوہند ہتھ وچ پھڑیا چلہ، نام کمان اک اٹھائیندا۔ سب دا انگن ہو گیا ڈھلا، کنگن ہتھ نہ

کوئے چھکائیندا۔ انتم نیز رووے بُوراککا بلاء، رُوسا چینا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نو نو ہوئے فنا فلا، فکر گھر گھر آپے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نہ، نو نو چار کھیل اپار، لیکھا جان گروگر اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وچار، دھار شبد شبد دھار اکو راہ وکھائیندا۔

★ ۲۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ نوشہرا ضلع گرداس پُڑ ★

آد شبد کہے میں تیرا سٹ، سٹ دُلا راناؤں رکھائیندا۔ ویکھ کھیل ابناسی اچٹ، تیرا حکم منائیندا۔ صاحب سہاؤنی میری رُت، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ سچھنڈ دواویوں ویکھ اٹھ، درویش اکو منگ منگائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، پنج تت نہ کوئے رکھائیندا۔ ناؤں نگارہ تیری چوٹ، دُجا رُپ نہ کوئے جنائیندا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کمائی۔ شبد سٹ سٹ بلوان، بل تیرے ہتھ وکھائی۔ دو جہاناں تیری آن، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تیرے حکم پھرائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے دان، تیرا ہٹ چلائی۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک نو نو چار ویکھیا آن، نرگن سرگن سرگن نرگن رنگ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سچ سندیسہ چھوٹے بال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رے سچے لال، تیرا گوبند رنگ رنگائیندا۔ تھر گھر تیری دھر مسال، دھرم دوارا اک بنائیندا۔ نہ کوئی شاہ نہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ اکو شبد اکو تال، اکو راگ ناد سنائیندا۔ اکو ویکھے ویکھنہار بے مسال، ساچی مِل آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد بنائے ساچا مُرشد، پیر پیغمبر مُرید رُپ وٹائیندا۔ مُرشد بنیا بے پرواہ، مُردا رُپ نہ کدے وکھائی۔ تُر دا پھردا نہ کرے گناہ، اٹھدا بہندا نظر کسے نہ آئی۔ پیر پیغمبراں دیونہار پناہ، سر اپنا ہتھ لگائی۔ رہبر بنے وچ جہاں، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ ناؤں نرکارا دے درڑا، اشٹ درِ شٹ دے کھلائی۔ جگ چوکڑی مارگ لا، گر اوتار دھندے لائی۔ سبق اگئی آپ پڑھا، نرگن سرگن کرے

پڑھایا۔ ساچی وئی لئے پرنا، ہر کنت کتھل سچا شہنشاہیا۔ اپنی کئی لئے بندھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیری وند وندایا۔ شبد
 سُت وڈ بکارے، بل ہر جو آپ جنائندا۔ آد جگاد تیرے کھیل نیارے، تیرا انت کوئے نہ پائندا۔ گر اوتار بن پنہارے، در تیرے سیو کمانندا۔ اندر
 باہر گپت ظاہر لاون تیرے نعرے، رسنا جہوا سرب گائندا۔ کھنڈ برہمنڈ لوک پرلوک جیو جنت لکھ چوراسی تیرے سہارے، تھہ بن جیون مرن نہ کوئے
 بنائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ وڈ پائندا۔ ساچے سُت تیرے ہتھ وڈیائی، ہر سنگر آپ پھڑایا۔ نرگن سرگن کر
 گڑمائی، لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ سچ سندیسہ لوک پرلوک سنائی، برہمنڈ کھنڈ وچے ودھایا۔ اکو اوٹ ہر سرنائی، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جس نور گر
 اوتار پیر پیغمبر رہے دھیائی، سو سب داپتا مایا۔ جگ چوکڑی تیرے ہتھ پھڑائی، پھر باہوں آگے لایا۔ جوں بھاویں توں لینا چلائی، آگے ہو نہ کوئے
 اٹکایا۔ سُت دُارے خوشی منائی، گھر ساچے وچ وڈھایا۔ میں کلج انتم دیکھاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک ودھایا۔ بھجا پھراں بن لتاں بانہیں، ہتھ
 پیر نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی شبد دے جنایا۔ شبد سورا کو نچے، اپنا تال وجائندا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں ہر جو بھانڈے دتے کچے، جو گھڑیا بھن دکھائندا۔ انتم میٹوں کہا اٹھ لاڈلے بچے، تیری ساچی سیو لگائندا۔ پر بھ دے حکم میٹوں لگے چنگے،
 چنگی طرح اپنے وچ چھپائندا۔ لوک مات لکھ چوراسی وچوں دیکھاں ماڈے چنگے، گھر گھر پھیرا پائندا۔ جس نے چھڈی پری انندے، انند اُس نوں اک
 دکھائندا۔ آپ چک کے اپنے کندھے، لوک مات پچائندا۔ دو جہاناں دیکھے دھندے، دھرت دھول دیا کمانندا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی پرکھ اکال جس
 دی مئے، سو بھے کیوں رکھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی گر ڈنک وجائندا۔ شبد کہے میں جاواں گا، نرگن
 نرگن لے اوتار۔ پرکھ اکال نال لیاواں گا، کراں کھیل اگم اپار۔ گوہنڈ ڈنکا اک وجاواں گا، دو جہاناں کرے خبردار۔ راؤ رنکاں آپ اٹھاواں گا، سچ
 سنسہرا دیاں ایکا وار۔ جو گھڑیا بھن دکھاواں گا، پر بھ لائی سچی کار۔ دو جہاناں اپنا حکم مناواں گا، میں ہو یا وڈ بکار۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھڑ پھڑ چر نیں لاواں
 گا، سچ سندیسہ دیواں ایکا وار۔ جو اڑیا بھن دکھاواں گا، سُٹاں منہ دے بھار۔ ڈنکا اکو نام وجاواں گا، بے جیکار کرے کرتار۔ ساچا ڈھولا اکو گاواں گا، جس

دی کوئے نہ پائے سار۔ وِشن برہما شو نچاواں گا، اُنکلیاں نال کر اشار۔ انتم سب نوں پھڑ کے تختوں لاهواں گا، کوئی رہے نہ سِکدار۔ دو جہاناں اِکوراہ
چلاواں گا، شاہ پاتشاہ ہو تیار۔ پرہ سچے دا سچا سِت پھیر اکھواواں گا، کوڑی کریا کر خوار۔ بن کھنڈیوں سب نوں مار مُکاواں گا، کوئی رہے نہ مُورکھ نگدھ
گوار۔ ساچی اُتپت پھیر کراواں گا، گرگھ کھڑی سچّی گُزار۔ پتّ ڈالی آپ مہکاواں گا، گُگشن ویکھ سچ بہار۔ سچ بھورا اِک بناواں گا، سوہنگ رُپ آپ
نرَنکار۔ ایکا دُجا بھو مٹاواں گا، دُئی دَویت پردہ اُتار۔ جدھر کوئی ویکھے اودھر نظری آواں گا۔ ہر گھٹ وسے اینکار۔ پھر بہہ کے شکر مناواں گا، خوشی
ہویا میرا گر سِکھ سردار۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، پھیر اکھواواں گا، جس ویلے دو جہان کرن نِمسکار۔

★ ۲۰ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی اُجا گر سِنگھ دے گرہ پنڈچے بے ★

سو پُرکھ نرنجن وڈ مہربان، سَت ستوا دی کھیل کرانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم منانیندا۔ اینکارا وڈ بلوان، رُپ رنگ رکھ نہ
کوئے رکھانیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگانیندا۔ ابناسی کرتا والی دو جہان، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اکھوانیندا۔ سری بھگوان ست نشان،
راج راجان آپ جھلانیندا۔ پاربرہم پرہم ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ نور الہی سچ مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ بے عیب خدائی دین دیال،
نوری جلوہ نور اُپانیندا۔ درگاہ ساچی کھیل مہان، ہر خالق آپ کرانیندا۔ رام رمیا مہربان، نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، سچکھنڈ دوارا آپ
بنانیندا۔ ساچے تخت حکمران، دُھر دی دھار آپ چلانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ابناسی کرتا نرگن نرَویر اپنا کھیل
کرانیندا۔ نرگن نرَویر پُرکھ اکال، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ نوری جلوہ سَت جلال، ظہور اِک رُشانی۔ سچکھنڈ وسنہار سچ سچّی دھر مسال، چار دیوار نہ کوئے بنایا۔
اِک اِکلا اینکار، اکل کل دھاری آسن لایا۔ ساچی کرنی کرتی تیار، کرتا پُرکھ اپنا کھیل کرایا۔ تھر گھر دوارا کھول کواڑ، شبدي سَت دے وڈیاں۔ شبدي
سَت کر پیار، وِشنوں رُپ وٹایا۔ وِشنوں اندر امرت دھار، رس رسا اِک وکھایا۔ رس ساچا کول کر اُجیار، جلوہ نور نور رُشانی۔ نوری جلوہ کر اُجیار،

برہما لئے پرگٹائیا۔ لیکھا جانے دھواں دھار، سُن اگم سائیا۔ کرے کھیل اپراپا، شکر پیتا ٹھانڈا سیتا، بھولے ناتھ دے وڈیائیا۔ سچ سندیسہ جنائے ساچی ریتا، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، آد آد کرائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیارا، نورو نور وگمگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ کھول دوارا، تھر گھر اپنا بنک سہائیندا۔ پوت سپوتا سوت ڈلارا، ہر شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ وشن برہما شو کر اُجیارا، ترے گن اتیتا اپنا میل ملائیندا۔ پنج تت کر تیارا، اپ تیج وائے پر تھی اکاش جوڑ جڑائیندا۔ رجو طمعو ستو پیارا، ایک رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایک ہر، اپنی رچنا آپ رچائیندا۔ اپنی رچنا پاربرہم، ہر آپے آپ رچائیا۔ لیکھا جانے کھیل اگم، بھيو کوئے نہ پائیا۔ کرنی کرتا کرے کم، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ مات پت بن کھوں پئے جم، سٹح پرکاس کرے رُشائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان ست سلطان مہربان اپنا بیڑا آپے بھ، نرگن آپے رہیا چلائییا۔ آپے جننی آپے جن، دھن جنیندی آپے مائیا۔ آپے وشن برہما شو کھیل کرے سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ آپے دیوے ساچا دھن، وشن بھنڈار اک بھرائیا۔ آپے برہمے راگ سنائے ساچا کن، بھيو ابھید گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ترے ترے ہوئے اکو داتا، دیکھنہارا کھیل تماشا، اپنی اچھیا سچ ترسول بھولے ناتھ پھڑائییا۔ سچ ہتھ دے ترسول، ترے گن اتیتا کھیل کرائیندا۔ آد بنایا آپ اصول، اصلیت اپنے وچ رکھائیندا۔ اپنا حکم دیوے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ آد انت نہ جانا بھول، جگ جگ سیو لگائیندا۔ برسنہارا ساچے پھول، ہر برکھا اک برسائیندا۔ سچ پنکھوڑا لینا جھول، نام ہلارا اک وکھائیندا۔ میل ملاوا کنت کنٹول، ہری ہر اکو نظری آسیندا۔ مستک گکا دیوے دھول، دھوڑی گکا مستک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دیوے دست، بدست اپنی دیا آپ کمائیندا۔ کرے کھیل بے پرواہ، پردہ اپنا دے اٹھائییا۔ تنناں دیوے اک صلاح، ساچے مارگ لائییا۔ لکھ چوڑاسی گھاڑت لئے گھڑا، گھڑ گھڑ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکا، پر بھ چرن دھیان لگائییا۔ تھدہ بن نہ کوئے سہا، خالی ہتھ رہے وکھائییا۔ پُرکھ ابناسی مہربان مہرنگہ اٹھا، اپنا گن دے جنائییا۔ ساچا سنگ دے وکھا، ستو رجو طمو بندھن پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

دُھر فرمانا اک سُنایا۔ دُھر فرمانا ترے گن اتیتا، ٹھانڈا سیتا آپ سُنائیدا۔ بیٹھا رہے دھام انڈیٹھا، نظر کسے نہ آئیدا۔ وشن برہما شو شبدي دھار چلے ریتا، انہو پرکاش کرائیدا۔ لکھ چوراسی بنا میتا، مٹر پیارا دیا کمائیدا۔ پنج تت اپ تیج وائے پر تھی آکاش بنائے بغیچہ، پھل پھلواری آپ مہکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا پُرکھ اکالا دین دیا، پاربرہم پرہم اپنارہا دکھائیدا۔ وشن برہما شو سُن سندیس، پرہم آگے سیس جھکایا۔ شہنشاہ توں سچ نریش، بے انت تیری وڈایا۔ آد جگاد رہیں ہمیش، نہ مرے نہ جایا۔ ست بھومکا تیرا دیس، سورج چند نہ کوئے رُشایا۔ بن نیتراں رہوں ویکھ، بن کتاں راگ سُنایا۔ سد رکھیں چھایا ہیٹھ، تیری اکو اوٹ تکایا۔ پُرکھ ابناسی کرے ہیت، ہتکاری ویکھ دکھایا۔ نیترا لوچن نین لینا پیکھ، پیکھت اپنا رنگ چڑھایا۔ نرگن سرگن دھارے بھیکھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ سُن سندیسہ برہما میتا، نیترا نین اک اٹھائیدا۔ ست ستوادی تیری ریتا، تڈھ بن کوئے نہ موہے سمجھائیدا۔ ہوں بالک بناں چھوٹا نہ جانا تیرا کیتا، تیرا انت کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیدا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، پاربرہم پرہم دیا کمایا۔ ترے گن مایا پنج تت نشان، ہر جو اپنا رنگ رنگایا۔ من مت بُدھ دیوے گن ندھان، نکی دست جھولی پائی۔ ساچی ونڈ کرے مہان، اپنا انگ کٹایا۔ برہم رُپ نوجوان، پاربرہم دے سمجھایا۔ آتم کرے کھیل مہان، پرما تم اپنی دیا کمایا۔ ایش جیو رنگ رنگان، جگدیش محکم منایا۔ لکھ چوراسی دے نشان، جگ چوکڑی بندھن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ برہم سُن لاکن، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ وست امولک اکو دھن، برہم تیری جھولی پائیدا۔ نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن، پنج تت اندر آپ ٹکائیدا۔ لیکھا جانے بُدھ مت من، من واسنا نال رلائیدا۔ نو دوارے ہتھ منہ نک کن، نیترا سرون کھوج کھجائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔ سُن سندیسہ منگے منگ، برہما پرہم آگے سیس جھکایا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، گھر مندر کھوج کھوجایا۔ کر کرپا دے اندر اندر، نج گھر میلا سچ سُبھایا۔ جتھے کوئی نہ چڑھے سورج چند، تیری جوت کرے رُشایا۔ جتھے ناد وے انحد، شبدي اپنا راگ الاپا۔ تیرا کھیل سورے سرگ، دوسر نظر کسے نہ آپا۔ کر کرپا اپنی دے

اتر اکھ، جس لوچن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کایا اندھیری ڈونگھی کھڈ، اپنا گھر دے وسائیا۔ امرت آتم سچ سرور دینی ساچی مدھ، مدھر پیالہ اک پیائیا۔
 نو دوارے چکے حد، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ ایک دھام وسے جو بیٹھا اڈ، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ بن تیرے خالی رہ جائے ماس ناڑی ہڈ، پھیر کم کسے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے رہیا آپ سمجھائیا۔ برہے سُن چھوٹے بالے، پاربرہم آپ جنایا۔ لکھ چوراسی شاہ کنگالے، کایا رنگ
 رنگایا۔ اندر مندر اک دھر مسالے، جس گھر ڈیرہ لایا۔ نو دوارے کھیل نرالے، من منسا موہ ودھایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار چلے نال نالے، آسا
 ترسنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ برہما ہتھ دوویں جوڑ، پرہم آگے سپس جھکائیا۔ صاحب سَنگر جے برہم
 نوں پے جائے تیری لوڑ، کس بدھ لئیں ملائیا۔ آد جگاد ہتھ تیرے ڈور، دوسر چلے نہ کوئے چترائیا۔ توں وسیں اندھیرے گھور، نظر کسے نہ آئیا۔
 چاروں کُنٹ ٹھگ چور، بیٹھے ڈیرے لائیا۔ آگے ہو سکے نہ کوئے ہوڑ، ہوکا دے نہ کوئے جگائیا۔ اپنے حکمے اندر سارے چھڈے تور، بن تیرے حکم
 پنڈھ نہ کوئے پائیا۔ پُرکھ ابناسی ہس کے کہے برہے میرا منتر نام پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی سکھیا دے جنایا۔ برہما کہے تیرا منتر پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ پاربرہم کہے میں باہروں ہور اندروں ہور، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔
 جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات دیواں تور، ترت سندیسہ اک سنائیندا۔ انتم اپنے ہتھ وچ رکھاں سب دی ڈور، جوں بھاوے توں چلائیندا۔ آگے
 حکم نہ سکے کوئی موڑ، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ سدا سدا سد میری رہے لوڑ، ابناسی کرتا آپ جنائیندا۔ میں دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چٹھ کے
 ویکھاں اگئی گھوڑ، اندج جیرج اُتج سیتج پھول بھلائیندا۔ میرا نام سَتجک تریتا دواپر کلجک کھانا بھور بھور، بھورا بھورا سب دے ہتھ کرائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سنائیندا۔ ساچی سکھیا در گھر سکھ، برہے لکھ لکھ شکر منایا۔ پُرکھ ابناسی پا بھکھ، در منگن
 منگتا آیا۔ بن قلم شاہی لیکھ لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ توں آتم پر ماتم ونڈیا حص، حصہ اپنے ہتھ رکھایا۔ بن تیرے نیتز کسے نہ پے دس، دو لوچن کم
 کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے سچ رہیا سمجھایا۔ برہے سچ سُن لے میت، ہر مِتر پیارا آپ جنائیندا۔ آد بنائی اپنی ریت،

جوتی شبد کھیل کرانیندا۔ شبدی دھار اک اندیٹھ، وشن برہما شو پرگٹانیندا۔ وشن برہما شو دکھائے دھام اندیٹھ، نیترنین نین گھلانیندا۔ تتے مل کے گاؤ سچا گیت، سو پڑکھ نرنجن ہنگ برہم پڑھانیندا۔ سوہنگ شبد آد جگاد جگا جگنتر رہے ٹھیک، لکھ چوڑاسی کایا ٹھیکر سب دا بھن وکھانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی چلے ریت، شودوالے مٹھ مندر مسیت نال رلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنانیندا۔ ساچا کھیل دتے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کمایا۔ نرگن سرگن دے گیانا، گر منتر نام درڑایا۔ شاستر سمتر وید پُرانا، جیون جگت جگت جنایا۔ صفتی صفت صلاحن نوجوانا، بے انت بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی اک نشانہ، سارے رہے سمجھایا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسن دکھانا، واقیات نظر کسے نہ آئی۔ ڈھولے لاون گاؤن گانا، گاؤنہارا گیت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کر، کرنی کرتا آپ جنایا۔ چار جگ دا سچا راہ، ہر ساچا سچ جنانیندا۔ گر اوتار کر ملاح، بیڑا کھیٹ کھیٹ چلانیندا۔ ناؤں نرنکارا دے سنا، نرگن اپنا حکم ورتانیندا۔ تینی اوتاراں حکم منا، حکمی حکم آپ فرمانیندا۔ بھگت اٹھاراں جوت جگا، آتم پر ماتم میل ملانیندا۔ پاربرہم برہم پردہ لاه، سچ پرکاش اک دکھانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کرا، خالق خلق نور درسانیندا۔ مقامے حق اک درڑا، حقیقت اکو اک وڈیانیندا۔ لاشریک بن خدا، کلمہ نبی رسول سنانیندا۔ الف یے دے پڑھا، بھو ابھید نہ کوئے سمجھانیندا۔ چوداں طبق رنگ رنگا، زمیں اسمان ناچ نچانیندا۔ تارا چند کر رشنا، سوریا اکو گنڈھ پوانیندا۔ انجیل قرآنا دے پڑھا، تیس بتیسا آپ سنانیندا۔ ملا شیخ مسائق لئے پرگٹا، تسبیح مالا گل لٹکانیندا۔ پنج وقت نماز رہیا پڑھا، روزہ بانگ نال رلانیندا۔ لیکھا جان دو جہاں، قدرت اپنے وچ رکھانیندا۔ انت سندیسہ دیوے اکو سچا ناں، الہی نور نور درسانیندا۔ سچ امام اک خدا، امن اکو گھر دکھانیندا۔ سمن سب دے رہیا کڈھا، دھر فرمانا حکم سنانیندا۔ اون گون پھیرا پا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما شو دیوے ور، لکھ چوڑاسی راہ چلانیندا۔ لکھ چوڑاسی پیر پیغمبر، پاربرہم پر بھ دے وڈیایا۔ گر اوتار رنج سویمبر، نرگن سرگن کرے گڑمایا۔ آتم پر ماتم ویکھے اڈمبر، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ سرب کلا آپے بھر تمبر، بھرپور رہیا سب ٹھانینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرائن نہکرمی اپنا کرم جنایا۔ وشن برہما شو سن بات، ہر باطن آپ جنانیندا۔ جگ

چو کڑی کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ چار کھانی چار بانی کر پرکاش، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ الائیندا۔ رسنا جہوا پون سواس، بتی دنداں صفت صلاحندا۔ گر اوتار کر کر داسی داس، سیوا سچ سچ جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چو کڑی پندھ مکائیندا۔ جگ چو کڑی ہوئے پار، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ نو نو چار کھیل نیار، نرگن داتا آپ کرائیا۔ دھر دا لیکھا جانے سرب سنسار، لکھیا لیکھ نہ کوئے وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی پا نہ سکے سار، بے انت کہہ کہہ شکر منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پکار، پر بھہ آگے سیس جھکائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش تیرا آکار، نرکار سرب سمائیا۔ آتم برہم تیرا آدھار، ورن گوت نہ کوئے رکھائیا۔ دین مذہب جھوٹھ اکھاڑ، مایا متا جگت گر لائیا۔ انتم سرب دا اکو پروردگار، سانجھیا راک اھوائیا۔ جس نے کلمہ کیتا تیرا، نام منتر ست درڑائیا۔ جس دا فتح کرے جیکار، سو صاحب بے پرواہیا۔ جس نے گھلیا رام اوتار، سو رام ہر گھٹ آسن لائیا۔ جن کرشن اُسر دتے سنگھار، سولاں کلاں بل وکھائیا۔ سو کاہن وسے دھام نیار، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ جس دے حکمے اندر پھرن جگ چار، جگ جگ اپنا پندھ مکائیا۔ سو وشن برہما شو لیکھا دے وکھال، بن نیتز نین جنائیا۔ کلجگ انتم ہوئے دیال، دین دیال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ وشن برہم شو رکھنا یاد، ہر ہر جی آپ جنائیندا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ پچھوں کلجگ انتم سب دی پچھے وات، دو جہان کھوج کھجائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ منڈل منڈپ ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن وجائے ناد، دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے داد، داتا دانی دیا کمائیندا۔ ست ستوا دی اکو رچے ساچا کاج، گر اوتار پیر پیغمبر ایکا گھر بہائیندا۔ پچھلی چھڈو جگت نماز، روزہ بانگ نہ کوئے رکھائیندا۔ سَتجگ سارے پر بھہ ساچے نوں مارو اک آواز، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ شہنشاہ ہر شاہ نواب، پاتشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ جھک جھک سیس کرو آداب، علیکم سلام اک سمجھائیندا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ، بے نقاب پردہ لائیندا۔ جس نوں محمد کہا امام آوے آپ، امام مہدی رنگ رنگائیندا۔ جس نوں وید ویاس کہے پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پر بت ہوئے وڈ پرتاپ، بے انت کھیل کرائیندا۔ جس دا آد جگ جگ جگ چیدے رہے جاپ، اللہ واہگرو رام رام نموست ست سمجھائیندا۔ سو صاحب سلطان کلجگ انتم اک جنائے ساچا پاٹھ، سوہنگ ڈھولا

آپ الانیندا۔ کوٹ جنم دے لاہے پاپ، دُرمت میل دھوانیندا۔ نظری آئے آیا آپ، برہم پاربرہم دکھانیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایٹھے اوتھے پت لئے راہ، سر اپنا ہتھ لکھانیندا۔ درس کرائے ساکھیات، سو پھ سرپوئی روپ وٹانیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا توڑ نہ کوئے تڑانیندا۔ جے کوئی باہروں بچھے گل بات، اندر لا بجیت نہ کسے سمجھانیندا۔ کلجگ انت اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھانیندا۔ شاہ سلطانا راج راجانا دیونہارا بھوکھت واک، ساچی سچ سچ جنانیندا۔ انتم سب نے ہونا خاک، خاکی خاک نال ملانیندا۔ سنجگ کھلنہارا تاک، بند تاکی کُنڈا لہندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش دکھائے اکو گھاٹ، اکو در دے وڈیانیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی پائے نتھ، نوست آپ ناچ نچانیا۔ چاروں گنٹ ابلے رت، سیتل دھار نہ کوئے دکھانیا۔ سب دی اٹلی کرے مت، پڑھ پڑھ بیٹھے مکھ بھوانیا۔ انتم تت نال لڑائے تت، تکھی دھار چلانیا۔ لکھ چوراسی وچوں سری بھگوان سنت سہیلے لئے رکھ، دُور نیڑا نہ کوئے دکھانیا۔ جگ جگ بھگتاں کردا آیا پکھ، دھرو پرہلا دے وڈیانیا۔ باقی بھانڈے کرے سکھ، خالی ہتھ پھرے لوکانیا۔ انتم سب نوں دتے اکو مت، مدھ اپنا بھو کھلانیا۔ شبد وجائے ساچی سٹ، انحد اپنا راگ الانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، کلجگ انتم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ویکھ دکھانیا۔ خالق ویکھے ہر جو خلق، مخلوق کھوج کھجانیندا۔ لیکھا جانے ہلت پلت، جگ جگ ناچ نچانیندا۔ دُھر دا لیکھا ہون نہ دیوے غلط، جو لکھیا پور کرانیندا۔ کسے نہ بدلن دیوے اپنی پلک، اکھ اکھ نال وٹانیندا۔ جس نوں دیوے اپنی نوری جھلک، سو جن چرنی سیس نوانیندا۔ پاربرہم پت پریشور نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، جو گھڑیا بھن دکھانیندا۔ ہر ساچے دی کیا کوئی کرے پُرکھ، پرکھیا وچ کدے نہ آنیندا۔ جو کرنا چاہے درس، آتم انتر منگ منگانیندا۔ گھر گھر وچ دکھائے عرش، قرص کایا گرہ کھوج کھجانیندا۔ جس جن اُپر کرے اپنا ترس، تس ترے گن مایا پردہ لہندا۔ ہر میگھ دیوے برس، سانتک ست ست کرانیندا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، اگے ہو س نہ کوئے دکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو ہر، چار ورنال اکو راہ چلانیندا۔ چار ورنال اکو پتا، پُرکھ اکال وڈی وڈیانیا۔ جس لیکھ لکھایا اٹھاراں دھیائے گیتا، پُران اٹھاراں کرے پڑھانیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید اتیتا، چارے جگ کرے گڑمانیا۔

جس دا نور انجیل قرآن بائبل عیسیٰ موسیٰ محمد سکھیا ساچی سیکھا، سو مکتب اک جنایا۔ جس نانک گوہند پائی بھیچھا، سو بے انت بے انت بے پرواہ سبکھنڈ
نواسی اک اکھوایا۔ آد جگاد جگو جگ کرے کھیل انڈیٹھا، اندھڑی کار کمایا۔ کلجک اتم لکھ چوراسی تپے انگلیٹھا، جگت گیان نہ کوئے بُجھایا۔ ہر کا بھانا
سب نوں مٹنا پئے پیٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس نوایا۔ سنجک ساچی چلے ریتا، سوہنگ اکھر اک پڑھایا۔ پُرکھ ابناسی ملے پیتا، گھر گھر درس
دکھایا۔ نہ مر یا نہ کدے جیتا، اکو نور رُشنایا۔ وسنہارا ہست کیٹا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ بھگت بھگوان دے سچ پریتا، پریتوان اک اکھوایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، نہہکنک نرائن زر، نو نو ویکھے تھاؤں تھانیا۔ تھان تھنتر ویکھے نو نو، زرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ غفلت وچ
نہ رہنا سوں، دُھر فرمانا حکم منائیندا۔ اتم ونڈی سیاں ساڈھے تن ہتھ بھوؤں، بھانڈا سب دا خالی کرائیندا۔ نیچے رہ جان کنک تے جوں، واڈھی کوئے نہ
پائیندا۔ پچھا پھر ویکھن بھوؤں بھوؤں، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ کوئی نہ کہے کیتا ہوں، سب ہر دوارے سیس جھکائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن کا چاؤ،
گرگھ اکو آس رکھائیندا۔ چاہے مارے چاہے جواو، اپنا آپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جو دیوے سو پیو کھاؤ، گھر گھر رزق پچائیندا۔ کسے دا لگن نہ دیوے داو،
گر اوتار پیر پیغمبر اپنے حکم پھرائیندا۔ حکم نہ چلے آگے ناؤ، نیا سب دی آپ رڑھائیندا۔ دو جہاناں لائے پاؤں، پاربرہم پر بھ اپنا حکم منائیندا۔ سنت سنگر
اٹھائے پھڑ پھڑ باہوں، راتیں ستیاں آپ جگائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا چوگ چگائیندا۔ سدا سہیلا سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں، سمر تھ سر
اپنا ہتھ لکائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے حق نیاؤں، لہنا سب دا سب دی جھولی پائیندا۔ جے کوئی منگے ہو راکھاؤں، ہر سنگت نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سندیہ سچ سچ سناائیندا۔ سچ سندیہ زرگن بے انت، بے پرواہ آپ جنایا۔ سرشٹ سبائی اکو کنت، کنت
کنوئل شہنشاہیا۔ چتر بُجج مہما اگنت، زکا وڈا کھیل کرائیا۔ آد جگادی جگ جگ منت، منتر رام نام پڑھایا۔ گرگھ ورا جانے سنت، جس سنگر بوجھ بُجھایا۔
جگ جگ میلا بھگت بھگونت، لوک مات کرائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑایا۔ جس نے رچنا رچی آد اوہ ویکھے کھیل انت، کھیلنہارا
نور خدا یا۔ چوڈاں طبق رہے تبھک، چوڈاں لوک کوک سنا یا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن کی رہیا ورت، سورج چند نین شرمایا۔ کلجک اتم نہہکنک پُرکھ ابناسی

پرگٹ ہو یا وچ بھارت، بھرم سب دا دے گوائیا۔ کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا ملّا شیخ مسائق عارف، چوڑاں و دیا ہتھ نہ آئیا۔ نرگن نرنکار نرکار بیٹھا سب توں ہو کے فارغ، فتوے سب دے اُتے لائیا۔ اِکو جوتی کرن سٹے سپارک، نو ست دے جلائیَا۔ شاہ سلطاناں سِری بھگوان پہلی چیتز سب نوں کرے تُعارف، تحفہ گھر گھر دے پُچائیا۔ اگلے سمت کوئی نہ کرے کسے دی سفارش، اگے ہو نہ کوئے بجائیا۔ پہلی چیتز کایا مندر سب نوں ہوئے خارش، راتیں سُنیاں نیند نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن دا اِکو داتا، اِکو نام اِکو گاتھا، اِکو مندر اِکو ماٹھا، اِکو پوجا اِکو پاٹھا، اِکو اشٹ دیو وکھائیا۔ اِکو اشٹ وکھائے سرشٹ، لِشر اپنی دیا کمائیدا۔ آتم پر ماتم کھیل سرب سرشٹ، سرشٹی اپنے راہ چلائیدا۔ برہم پاربرہم سچ وکھائے درش، آدرش اِکو اک جنائیدا۔ پچھلی مکے سب دی حرص، اگے اِکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورن اک سرن جن بھگتاں کھولے نیتز ہرن پھرن، دُئی دوتی پردہ لائیدا۔ دُئی دوتی پردہ کرے چاک، چاکر اپنی سیو کمائیا۔ کوڑی کرپا کرے خاک، سچ سچ دے وڈیائیا۔ آد جگاد کلمہ پاک، پاک رسول کرے پڑھائیا۔ جگ چو کڑی دیوے نام دات، داتا دانی پھیرا پائیا۔ کلجک انتم سب دی پچھے وات، غریب نمانے کوجھے کملے ویکھ وکھائیا۔ سدا سہیلا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ویہہ سو اِک بکرمی پہلی چیتز دھرم بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش نہ کوئے اکھوائیا۔ رل مل سارے کرن اِکو پاٹھ، سوہنگ ڈھولا رسنا گائیا۔ پہلوں کوئی نہ سنے ساز، سب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جس ویلے خالی رہ گئے ہاتھ، سارے دین دُہائیا۔ شاہ سلطان ہون خاک، تخت تاج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ کرن یاد، اِکو اک خُدا ئیا۔ جس نے دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں کیتا گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتی وفات، پنج تت کایا خاک ملایا۔ جس آتم دینی نجات، سو پر ماتم بے پروا ہیا۔ رل مل سارے پڑھیے اک جماعت، اگے پچھے رہ کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، نرگن نر ویر پُرکھ اکال پاربرہم برہم ست سوامی آد جگاد سدا نہکامی، کرم کانڈ پر کرتی پھرتی پھرتی اپنی جھولی پائیا۔

☆ ۲۰ گھنٹہ ۲۰۱۹ بکرمی تریلوک سنگھ تریلوک سنگھ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پور ☆

سجھنڈھ نواسی ساچے دیسا، درگاہ ساچی تھم جنائیندا۔ نرگن ویکھ اپنا لیکھا، سرگن پنڈھ چکاہیندا۔ جگ چوکڑی کڈھے بھرم بھلیکھا، سچ سچ
 درڑائیندا۔ اکٹھے ہو جاؤ دھاری کیسا، مونڈ منڈائے نال ملائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے پیتا، حد اپنی پار جنائیندا۔ چکھنارا جگا جگنتر شاہ نریشا،
 شہنشاہ اپنا بھيو چکاہیندا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو پیشہ، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ جس نوں کردے رہے آدیسا، سو صاحب تھم سناہیندا۔ نوکھنڈ پر تھی ست
 دیپ گھر گھر جا کے دیو سندیس، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی رہے ملا اولیا پیر شیخا، مصیبت سب دے سرتے پائیندا۔ کوئی نہ پنڈت پاندھا ویکھے
 ریکھا، پتری سب دی بند کرائیندا۔ کوئی نہ کرے جھوٹا بھیکھا، بھیکھا دھاری سرب ملائیندا۔ دو جہاناں دیوے نینتا، سچ سچ جنائیندا۔ لوآں پریاں کر کر
 وینتا، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ سری بھگوان کھیوٹ کھیٹا، لکھ چوراسی بیڑا آپ چلاہیندا۔ اتم میل ہو یا پتا بیٹا، پرکھ اکال گوہند رنگ رنگائیندا۔ جس بھاگ لگایا
 رویداس گنگا تھیٹا، سو گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ پچھلا سب نوں یاد کرائے چیتا، ابھل بھل کدے نہ جائیندا۔ جس بھاگ لگایا جٹ دھنّے کھیتا، سو اپنا
 کھیل کرائیندا۔ نرگن دس آیا بھیتا، پردہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سناہیندا۔ دھر سندیسہ دھر درباری،
 دھر دھر آپ جناہ۔ سارے اٹھو ایک واری، ایک تھم جناہ۔ لوک مات آؤندے رہے وارو واری، جگ جگ اپنی سیو کماہ۔ سیوا کردے رہے نام
 جیکاری، بے بے سوبلا گاہ۔ دھر فرمانا دھر دی داری، دین دنی جگت جناہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سناہ۔ سارے
 اٹھو ایک وار، ایککار جناہ۔ نیز کھولو کرو پیار، پرکھ دیا کماہیندا۔ سرگن ناتا تھوچ سنسار، نرگن جوتی جوت ملاہیندا۔ پنج تت کایا دین مذہب بازار،
 لوک مات ہٹ گھلاہیندا۔ سودا وکیا وارو وار، جیو جنت جگت راہ چلاہیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جناہ۔ دھر دا
 لیکھا سری بھگوانا، ہر ہر جو آپ جناہ۔ سارے اٹھو ویکھو مارو دھیانا، ہر جو اپنا بھيو گھلاہیندا۔ جگ چوکڑی گاؤندے رہے راگ ترانہ، طرح طرح
 سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دے رہے مات پردھانا، سچ پردھانگی آپ جناہ۔ اتم دس کے آئے اک نشانہ، سچ نشانہ آپ جناہ۔ حکمے اندر کرے

کھیل سری بھگوانا، دُجارا نہ کوئے چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ سچ سندیسہ سُنو میت، ہر متر آپ جنائیا۔ اِکو ڈھولا اِکو گیت، اِکو راگ الائیا۔ اِکو تولا سدا اتیت، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ ایکا آد جُگاد رہیا جیت، جُگ جُگ حکم ورتائیا۔ ایکا وسے ہست کیٹ، اوچ پنچ رہیا سائیا۔ ایکا دسے سچ پریت، پریتوان بے پرواہیا۔ ایکا راہ چلائے شودوالے مٹھ مندر مسیت، گردوار اپنا رنگ رنگائیا۔ ایکا کھیل کرے پر بھ ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھنّ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اِک سنائیا۔ سچ سنہڑا ساچے دیس، پردیسی آپ جنائیندا۔ نیز لوچن نین لو پیکھ، دین دِیال آپ وکھائیندا۔ دو جہان سری بھگوان لیکھا جانے نیتن نیت، نت نوت ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گر اِک جنائیندا۔ گر اوتار ویکھو گر، ہر سنگر آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر لیکھا جانو دُھر، دُھر درگاہی آپ سمجھائیا۔ پنچ تت کایا نال جُڑ، آتم پر ماتم کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم ساچا گر، ہر سنگر آپ جنائیا۔ نرگن زویر پُرکھ اکال چڑھیا ساچے گھوڑ، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ ویکھنہارا اندھیر گھور، دُونگھی کندر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے ٹھگ چور، سچ نالش آپ کمائیا۔ سنجک تریتا دواپر کھج مارگ دسدا رہوں ہور ہور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ گھلائیا۔ پنچ تت کایا کھیل اپارا، گر اوتار ونڈ ونڈائیا۔ جگت نام بول جیکارا، جیو جنت سمجھائیا۔ دین مذہب کر پسارا، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ تلک بودی جنجوب کھیل اپارا، دھوتی ٹکا نال ملائیا۔ کوڑی کریا گوبر چونکا، کایا مائی پوچ پچائیا۔ ہر ملن دا کوئی نہ رکھے شوقا، آتم سچ نہ کوئے سُبھائیا۔ سچ سرور ساچا امرت کوئی نہ دیوے تونکا، سچ سچ نہ کوئے جنائیا۔ کوڑی رسنا کوڑ بھونکا، کوک کوک سنائیا۔ انتم گیا لوک مات اوتنا، پت ڈالی نہ کوئے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ونڈ ویکھ وکھائیا۔ جگت ونڈ مَن لب، لب اِکو اِک جنائیندا۔ آپے دوشی اپنا کر کرتب، کرنی اپنا راہ وکھائیندا۔ آپے نورِ الاهی آپے رب، رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ شرع شریعت سب، اپنی اُمت راہ چلائیندا۔ ایکا مکہ کعبہ جج، حُجرہ جج نہ کوئی وڈیائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی پروردگار اپنی کرنی کھیل کرے سب، سد سد اپنا راہ چلائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، پنچ تت کایا چولا مائی اندر دینا دب، درگاہ نال نہ کوئی لیائیندا۔ جگت کریا جگت

آئے چھڈ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ ہن کیوں بیٹھے آڈو آڈو، سب نوں اگو گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ
 الائیندا۔ شرع شریعت جگت ناتا، چھریاں نال ونڈ ونڈائیا۔ انخیل قرآن رسنا جہوا گا تھا، الف یے کرے پڑھائیا۔ من مت بدھ دے داتا، سکھیا سکھ اک
 جنائیا۔ ہر کا روپ نہ کسے پچھاتا، پیشینگوئی دے دے رہے سنائیا۔ سارے کہن بیٹھا رہے اک اکانتا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ درگاہ سنائے اپنیاں گلاں
 باتاں، سچ سندیسہ آپ جنائیا۔ ویلے انتم بچھے واتا، پروردگار بے پرواہیا۔ رُوح بُت دے نجاتا، پاکی پاک اک خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا سب نوں رہیا جنائیا۔ گر گر لیکھا ہر جو دس، دہ دشا کھیل کرائیندا۔ نانک نرگن پیا ہس، در ساچے خوشی منائیندا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ،
 تیرا میرا بھیو نہ کوئی آئیندا۔ میں دسیا اکو حق، حق حقیقت پھول بھلائیندا۔ سرب جیواں دا پتا پڑکھ سمرتھ، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ جس دے آگے
 اسیں ڈاپیے ہتھ، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ سبجگ تریتا دوا پر مارگ رہیا دس، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ نرگن جوت دے پرکاش، اندھ اندھیر گوائیندا۔
 آتم سیجا کرے بھوگ بلاس، ناری کنت آپ ہنڈھائیندا۔ سیوا کرے بن بن داسی داس، سیوک اپنا راہ چلائیندا۔ گر اوتار تیری شاخ، تیری شناخت
 کرن کوئی نہ آئیندا۔ کر کرپا جس دیوے دات، سو نانک گولا در تیرے سیو کمائیندا۔ توں پتاماں، ہوں بالک روپ وٹائیندا۔ چرن سرن سرن چرن اکو
 نات، ناتا بدھاتا منگ منگائیندا۔ آتم پر ماتم تیری ذات، دوجا روپ نہ کوئی دکھائیندا۔ تیرا جلوہ ویکھ اپنے انتر پیکھ نہ کوئی رنگ نہ کوئی ریکھ، سوہنگ ڈھولا
 اکو گائیندا۔ ست ستوادی کر ہیت، ہتکاری تیرے ہتھ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔
 اکو رہبر اکو خدا، نرگن ہر اکھوائیندا۔ اکو میلا اک جڈا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیندا۔ اکو ہوئے سرب فدا، بسمل اپنا آپ کرائیندا۔ اپنا مارگ لائے سدھا، پیر
 پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ ہر چرن دوار سارے رل مل پاؤ گدھا، پڑکھ ابناسی خوشیاں ناچ نچائیندا۔ نرگن زوریر ساچا بھوجن اکو ردھا، کڑچھا اپنا نام پھرائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی گوہند دھار، گوہند ہر گوہند جنائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، ہتھ تیرے
 وڈیائیا۔ چوتھے جگ دی انتم کار، کرنی کرتے تیری اک وڈیائیا۔ میں بن کے بالا دس کے آیا وچ سنسار، سرشٹ سبائی مات سمجھائیا۔ پڑکھ اکالا ایلنکار، اکل

کل وڈی وڈیا۔ اِکو اِشٹ سچی سرکار، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس سیوا لائے گر اوتار، پیر پیغمبر مان دِوائیا۔ کِریا کری اِک اپار، سر موہے ہتھ لکائیا۔ پتا پُت کرے پیار، اپنا بھید رہیا جنائیا۔ کلجگ انتم سچ وِہار، ست ستوادی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے دیکھنہار، بھو ابھید آپ گھلائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنک وجے ودھائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، دھمکی سب نوں رہیا دکھائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، قُدرت اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرگٹ ہو پروردگار، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ پیر پیغمبر اکٹھے کرے اِک دوار، ہر دردی درد وندائیا۔ رل مل سارے بولو اِک جیکار، بے جیکار سرب سُنائیا۔ بچھلا ناتا توڑو وِچ سنسار، سگلا سنگ تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچن ساچے آپ اُٹھائیا۔ سچن سچے گئے اُٹھ، سچکھنڈ وِجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی گیا تھ، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ لوک مات اِک دُجے نال جو رہے رُٹھ، دین مذہب وند وندائیا۔ مارگ دسیا حلال جھٹکا کھانا کُٹھ، کُٹھا کھادھا کم کسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ اتر ویکھو پئی لُٹ، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ گھر گھر پئی دے پُٹھ، ساچا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ بھائی بھائیاں رہے کُٹ، دردی درد نہ کوئے وندائیا۔ سادھاں سنتاں اندر بھریا کھوٹ، جگت واسنا کرے لڑائیا۔ شاہ سلطاناں بھری نہ پوٹ، ہوَس دِنو دِن ودھائیا۔ پُرکھ اکال سب نوں دکھائے اِکو نرمل جوت، آد جگاد ڈگمگائیا۔ شبد دکھائے ساچا جگ جگ لائے چوٹ، گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت نگار بنائیا۔ وسنہارا تھر گھر کوٹ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پُرکھ ابناسی آد جگاد جگ جگنتر اِکو بہت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گر اِک درڑائیا۔ آد جگاد ستگر ایک، گر گر آپ جنائیندا۔ اِکو شبد دیوے ٹیک، نت نت ویس وٹائیندا۔ پنج تت تت کایا کھیت، لوک مات ہنڈھائیندا۔ گر شبدی جس نوں دیوے بھیت، سو گر اوتار اکھوائیندا۔ پاربرہم پر بھ کھیڈے اپنی کھیڈ، کھیلنہارا کھیل دیکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انتم حکم منائیندا۔ کلجگ انتم ویکھو سچن، ہر ستگر آپ جنائیا۔ دین مذہب بھانڈے بھجن، پُرکھ ابناسی آپ بھٹائیا۔ کوئی نہ کرے کتے مچن، تٹ کنارے سروور دین دُہائیا۔ انت نہ دیسے کوئی پردے کچن، نو کھنڈ ہوئے ہلکائیا۔ تال نگارے گھر گھر وچن، نو نو دے دُہائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ہر جو شبدی شبد سندیسہ دیوے سدن، سدا اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گر اِک پرگٹائیا۔ سارے ویکھو شبدی دھار،

دُجا رُپ نظر نہ آئی۔ اِکو گر اِک اوتار، پیر پیغمبر اِک اکھوائیا۔ پنج تت دا جگت وِہار، سِجھنڈ اِکو نُور رُشنائیا۔ آد جُگاد دے وکھال، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دِیک تہاڈا دِتا بال، سو سچ دے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر لیکھا رہیا جنائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ آد جُگادی اِک نشان، اپنا نام جُھلایا۔ جُگ چو کڑی سیوا لائے وِچ جہان، نِکے بالے مات گھلایا۔ کر کِرپا دیوے شبدی دان، داتا دانی آپ اکھوایا۔ بن شبد کوئی نہ بنے کاہن، سیتا رام نہ کوئی پرناہیا۔ بن شبد بنے نہ کوئی اِمام، کلمہ نبی نہ کوئی سُناہیا۔ بن شبد نہ پر گئے ستنام، نانک نرِگن رہیا جنایا۔ بن شبد گو بند پتا ملے نہ آن، پُرکھ اکال نہ گود اُٹھایا۔ بن شبد کھیل چلے نہ دو جہان، وِشن برہما شو نہ سیو کمایا۔ بن شبد نہ ہوئے کوئی گیان، شاستر سمرت وید پُران، کم کسے نہ آیا۔ بن شبد نہ ملے کسے مان، لکھ چو راسی جیو ہلکایا۔ اِکو شبد گر اوتار پیر پیغمبر کرو پچان، ستگر سار رُپ وٹایا۔ جُگ چو کڑی دے دھیان، بن اکھاں اکھ ملایا۔ جس دا دین مذہب نہ کوئی ایمان، سو شبد تہاڈے وِچ لکایا۔ پنج تت کردے رہے نشان، نشان جُگ جُھلایا۔ سِجھنڈ اِکو اِک دُکان، وِچ وِنجارا اِکو نظری آیا۔ سارے اُٹھ کے دیو بیان، بچھلا لیکھا سرب مُکایا۔ اِکو مٹو سرب ایمان، اِکو اِشٹ ہر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتاراں رہیا جگایا۔ گر اوتار گئے جاگ، نرِگن نرِگن آپ اُٹھایا۔ در گھر ساچے لگا بھاگ، وِجی نام ودھائیا۔ رل مل سارے گانن راگ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں صاحب کنت سہاگ، ہوں ناری سیو کمایا۔ تُدھ بن کایا مندر اندر نہ دھرے کوئی چراغ، بن چراغ گرو پیر نہ کوئی اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب نوں دے سبھجایا۔ سارے اُٹھ کے گاؤں گیت، اِکو ڈھولا گایا۔ جیہڑی گو بند دس کے آیا ریت، سو سب دے من نوں بھایا۔ پُرکھ اکال صاحب اتیت، نہ مرے نہ جانیا۔ کسے ہتھ نہ آوے مندر مسیت، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ شبدی گر سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمایا۔ نرِگن نرِگن سچ پریت، سرگن سرگن میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنایا۔ گو بند کہے میں اِکو کہنا، دُجا کہن نہ جانیا۔ میں پتا پُرکھ ویکھیا اپنیاں نیناں، باقی سُن سُن رہے گایا۔ میں مٹنا اُس دا کہنا جوں بھاوے توں چلایا۔ اِد جُگاد چرناں وِچ بہنا، دُجی اوٹ نہ کوئی رکھایا۔ نانک دس کے گیا بھانا سہنا، سیس ہو نہ کوئی جُھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، اپنی کار آپ کمایا۔ پیر پیغمبر کہن گوہند واہ واہ، واہ گرو تیری وڈیایا۔ نرگن آد جگاد ملاح، سرگن بیڑا پار کرایا۔ توں سب توں زکا وڈیاں دتی سچ
 صلاح، پُرکھ اکال سب داپتا مایا۔ پنج تت کایا کر کے نار کنت آئے ہنڈا، اپنا وقت سہایا۔ پیر پیغمبر کردے رہے جناہ، کوڑی کریارس دکھایا۔ سو کایا
 آنت ہوئی سواہ، تت نظر نہ آئی۔ نرگن نرگن پکڑی بانہہ، نرگن داتا وڈیایا۔ اسیں بخشائیے سرب گناہ، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچایا۔ گوہند آگوں پیا ہس، ہس ہس جنائیدا۔ جے مٹو کسے دا پھیر نہ چلے وس، وس اپنے ہتھ رکھائیدا۔ چرناں
 وچوں کوئی نہ جائے نس، پھڑیا جگت کوئی نہ جائیدا۔ سب دے خالی کیتے ہتھ، ہتھاں زور نہ کوئی جنائیدا۔ جے پٹھی کردا اکھ، اُلٹی کھل لہائیدا۔ جے
 چرن جائے ڈھٹھ، بھلیاں گلے لگائیدا۔ سارے مل کے لو رکھ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیدا۔ اپنا اپنا دُکھرا دیو دس، ساچا راہ سمجھائیدا۔ اوچی کوک بولو
 انجھک، ہر جو رحمت آپ کمائیدا۔ پروردگار لوک مات اسیں مارگ دس کے آئے تھک، ساڈا مل نہ کوئی پائیدا۔ ساڈا کلمہ کیتا پھک، حق کوئی نظر نہ
 آئیدا۔ سانوں سب تے پئے گیا شک، اُمت وچ بچیا کوئی رہن نہ پائیدا۔ جوں بھاوے توں دے دھک، آگے ہو نہ کوئی چھڈائیدا۔ بچھے اسیں بیٹھے
 رہے اڈا، ہن گوہند میل ملائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ پُرکھ ابناسی دسے بات، بارمبار جنایا۔ کلج
 ویکھو اندھیری رات، اندھ اندھیرا چھایا۔ سچ نہ دسے کوئی جماعت، حقیقت حق نہ کوئی پڑھایا۔ نظر نہ آئے کوئی رُوح بُت پاک، چار کُٹ کھوج
 کھو جائیا۔ سچ نہ دسے کوئی گھاٹ، گھاٹا پیا سرب لوکایا۔ آتم پرما تم کسے نہ کمی واٹ، بجے پھر دے پاندھی راہیا۔ اندر باہر کوئی نہ بچھے وات، سر ہتھ نہ
 کوئی لکایا۔ من مت ہوئی نار کمذات، دُہاگن گھر گھر دئے دُہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ درڑایا۔
 دین دیال پُرکھ سمر تھے، سمر تھ تیری وڈیایا۔ شبدی سٹ دُلا را گوہند دسے، پر بھ آگے آپ سُنایا۔ پیر پیغمبر ہو اکٹھے، آئے تیری سرنایا۔ سارے
 کہن اسیں پچھلے نام کٹے، ساڈی چلے نہ کوئی چترایا۔ دین مذہب میٹ رٹے، جو نانک آیا سمجھایا۔ ساڈے چیتھ پُرانے پھٹے، لیرولیر نظری آئی۔ سودا
 لہجے نہ کسے ہٹے، چو داں طبق دین دُہایا۔ چار کُٹ پھر دے نٹھے، پندھ مُکاوَن واہو داہیا۔ کسے نہ آئے کچھ ہتھے، خالق خلق گئی بھلایا۔ کرپا کر پہلے پاڑ

پٹے، لیکھا کوئے رہے نہ رانیا۔ سچ مارگ اِکو دتے، دہ دشا تیری سرنا یا۔ ہُن نہیں منگدے ہور حصے، پہلا کھاتہ تیری جھولی پانیا۔ گو بند کولوں گر اِکو سکھے، پُرکھ اکال سب دا پتا مانیا۔ جس نے ساڈے لیکھ لکھے، حکمے وِچ بھوانیا۔ جس دی یاد اندر وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھے قسے، قسمت سب دی اپنے ہتھ رکھانیا۔ جگت رس کیتے بھکے، بھگی ہوئی لوکانیا۔ شبد سُت گر گو بند حال دتے نئے، نکیوں وڈے رہیا کرانیا۔ پاربرہم پت پر میشور انتم سارے جتے، ہار سب نوں نظری آتیا۔ دو جہان لیکھا نہ کوئی نجھٹے، سارے بیٹھے مکھ بھوانیا۔ مست پیالے سب نے پیتے، نین کوئی نہ سکے گھلایا۔ بھڑی ساڈی بچھلی چکی ریتے، بچھلی دیوے نہ کوئے صفایا۔ اگے پڑھئے اک حدیث، ہر جو اِکو نظری آتیا۔ جے ہتھ پائے تے خالی کھیسے، دھن دولت بیٹھے سرب لٹایا۔ اُمت نبی رسول ہوئی بلیتے، پاک رُوح نظر کوئے نہ آتیا۔ جھوٹا وضو کر دے کر کر چیتے، چت وِچ ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر پیر اوتار تیری سرنا یا۔ پُرکھ اکال کہے آبال، تیرا بچپن موہے بھانیا۔ جس نیہاں بیٹھاں بالے دتے سوال، گر پیراں راہ دکھانیا۔ بھانا نیا اک اکال، اپنی رکھی نہ کوئے چترانیا۔ ایکا اکھر دتا سکھال، واگرو ہتھ وڈی وڈیا یا۔ آد جگاد بنے دلال، نرگن سرگن ہوئے سہانیا۔ میری نمسکار ست سری اکال، اکال اکال روپ اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھانا ساچا گھر، دوجا راہ نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکال دین دیا، دیندھ جنائیدا۔ آد جگادی گر گوپالا، شبدی ناؤں رکھائیدا۔ کلجک انتم کھیل نرالا، نور نورانہ آپ درسائیدا۔ سچھنڈ نواسی ساچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک وڈیائیدا۔ گرکھاں دتے راہ سکھالا، ساچی سکھیا اک پڑھائیدا۔ جو پیر پیغمبراں کڈھ دوالا، خالی ہتھ پھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گو بند تیری دھار بندھائیدا۔ گو بند کہے صاحب سمرتھ، سمرتھ تیری وڈیا یا۔ لہنا دینا چُکا ہتھو ہتھ، اگے اُدھار نہ کوئے رکھانیا۔ جگ چوکڑی لارے دے دے گر اوتار اپنے چرناں بیٹھاں رکھ، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جگت جگت مارگ آئے دس، قلم شاہی کر لکھانیا۔ انتم سارے کر کے گئے بس، بستہ اپنا آپ بٹھانیا۔ توں دُور دُراڈا بیٹھا ویکھیں ہس، اپنی خوشی منانیا۔ اسیں گاؤندے رہے تیرا جس، توں بالیاں سیس دھڑاڈ کرانیا۔ ہُن دس کتھے جائیں نٹھ، تیرا میرا اِکو گھر نظری آتیا۔ جِناں چر میری پت نہ لئیں رکھ، میں چھڈاں نہ

تیری بانہیا۔ سرشتِ سبائی میں آیا دس، کلجگ انتم کل کلکی آوے سچا ماہیا۔ ساچے کھڑے جائے دس، سمبل دیوے مان وڈیاںیا۔ باقی سارے جان ڈھٹھ،
تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر تیری سرن سرنایا۔ پُرکھ ابناسی بول جیکارا، ایکا
ایک سنانیندا۔ پیر پیغمبر اں دے دے لارا، جگ چوکڑی وقت لنگھانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر میں بنیا رہیا کوارا، میری سنج نہ کوئے ہنڈھانیندا۔ اک نانک
وسیا سچ دوارا، اوہ وی چرنی سپس جھکانیندا۔ اک کیرا دتا ہلارا، حجرہ ایکا اک وکھانیندا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، نیتراکھ نہ اُپر اُٹھانیندا۔ جمال ویکھ تینی
اوتارا، ادھ وچکارے سرب لٹکانیندا۔ پیر پیغمبر روون زارو زارا، جلوہ نورِ نظر کسے نہ آئیندا۔ گوہند توں لگا میٹوں اک پیارا، تیرا کلخی توڑا موہے بھانیندا۔
تیرا لیکھ اگم اپارا، لکھیا لیکھ نہ کوئے ملانیندا۔ میں تیرا بنان ونجارا، تیرا ہٹ چلانیندا۔ سمبل ویکھاں دھام نیارا، نظر کسے نہ آئیندا۔ تیریاں گرکھاں کراں
پیارا، گرکھ اپنے رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنانیندا۔ گوہند کہے میں نہ مٹاں، اچھل اچھل تیری وڈیاںیا۔
جنان چر چوڑاں لوک نہ بھٹس بنّاں، چند تارا اپنے سینے اُپر رکھانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سب دا خالی کر دے تھالی چھٹّا، جل تھل سارے دین دُہانیا۔ بے توں
بیٹھا رہوں بن کے اٹھا، گوہند طعنیاں نال تیرا سینہ پار کرایا۔ ہن کوئی نہ گھوڑا نہ کاٹھی دا پھرایا ہٹّا، ترکش تیر نہ تن جُھہانیا۔ میں شبدی ست تیرا چٹّا،
نہ کوئی پتا نہ کوئی مانیا۔ دو جہان پھراں بھٹّا، نت نوت سیو کمایا۔ تیرا تھم سنان بن کنّاں، بن اکھاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سچے بچے، تیرے بچپن دیاں وڈیاںیا۔ پچھلے بھانڈے جو رہ گئے کچے، ہن بن آویوں
دیاں پکانیا۔ پھڑ کے ڈھالاں اکو سچے، سچا ایکا نام وکھانیا۔ لوں لوں اندر تیرا پیار رچے، پریم پیار نال پرناںیا۔ اوہو میٹوں لگے اچھے، جیہڑے سر سے
دے رُٹھانیا۔ بھادیں لنگوٹے بھادیں تیر کچھہرے کچھے، کچھڑ چکاں جوں پُت پتا مانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں نہ کراں ہاں، ہاں ہاں وچ نہ کدے ملانیا۔ جنان چر گرکھاں اُپر نہ کریں چھاں، اپنا نام چھہر لائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناکاں، کاگوں
ہنس اُڈانیا۔ میری پھیر پھڑ بانہہ، نیتز نین دے وکھانیا۔ مٹاں پھیر تیری رضا، رازق رحیم بے پرواہیا۔ پہلوں سب دی مُکا قضا، لاڑی موت نہ سکے

پرناٹیا۔ رائے دھرم نہ دے سزا، چتر گپت نہ لیکھ دکھائی۔ پھیر گوہند آوے اوہ مزہ، جیہڑا امرت رس چکھائی۔ دو جہان پی پی رجا، ترسنا بھکھ نہ
 لاگے رائیا۔ جے لاویں اجا پجا، ہاں وچ ہاں نہ کدے ملائی۔ ہن میرے پُرکھ اکال جالوک مات پھیر بھجا، تیری قدر کوئے نہ پائی۔ چاروں گنٹ پھریں
 بھکھانگا، تیرے ہتھ روٹی نہ کوئے پھڑائی۔ نرگن ہو کے ٹکراں مار نال کندھاں، نرگن تیرا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ بن سرگن تیرا کوئی نہ دھندا، تیری
 چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند ویکھ ویکھ خوشی منائی۔ بھگوان کہے گوہند دلیر، جھے نہ کوئے رکھائی۔ جدھر بھجاں
 لوے گھیر، نوجوان اگوں گھیرا پائی۔ باہوں پھڑ کہے میرا حق نبڑ، حقیقت تیرے ہتھ وڈیائی۔ پہلاں ساڈے کولوں چھیڑاں چھیڑ، ہن بیٹھا لکھ چھپائی۔
 کر کرپا اپنا گیار گیار، جھیرا چکے دین مذہب لڑائی۔ اکو وار سب نوں دے نبڑ، مڑ مڑ لیکھا لکھیا نہ جائی۔ ویکھ لوک مات گر اوتار پیر پینمبر پھردے وانگ
 بکریاں چھیڑ، سنگر سچا نظر کوئی نہ آئی۔ رسا پڑھ پڑھ تیتوں کردے جھیراں جھیر، لجاونت تیتوں حیا نظر کوئی نہ آئی۔ جے میرے ہتھ دیویں سب دیاں
 جڑاں دیواں اُکھیر، دُت دُشٹ کوئی رہن نہ پائی۔ خالی ٹنڈ وانگوں دیواں ریڑھ، ریڑکا سب دا آپ مُکائی۔ میں نہ جانا توں کیوں کیتی ایڈی دیر، دُنگھے
 دبے بچے نہاں ہیٹھ دین دُہائی۔ لہنویں اپنا ناں رکھا لیا سنگھ شیر، شیر بھک نہ کوئے لگائی۔ پُرکھ ابناسی کہے گوہند تیرے اُتے کراں مہر، مہر نظر اک
 اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگا پچھا ویکھے راہ نظر کوئے نہ آئی۔ گوہند کہے میں نہ مٹاں دلاسا، تیرا سٹ ڈول کدے نہ جائی۔
 جنان چر اپنا سچ نہ دسیں خلاصہ، بھیاو اہید گھلائی۔ میں اپنے نیتیں ویکھاں تماشا، دو جہان خوشی رکھائی۔ سب دا مودھا کردے کاسہ، قسمت گھر گھر
 کرے لڑائی۔ جیہڑے تیتوں کردے ہاسہ، ہستی سب دی دے مٹائی۔ پھیر بچھاں اگلی باتا، ہر جو کی کی کھیل رچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند رہیا سمجھائی۔ گوہند سٹ ساچے لال، ہر لالن آپ جنانیدا۔ اوہ ویکھ تیرا مہاکال، بھیانک روپ وٹائیدا۔ پیریں ٹنب
 اُٹھوے کال، اپنا حکم جنانیدا۔ دھرم رائے رلائے نال، اکو سنگ بنائیدا۔ چتر گپت رہیا سکھال، سب دا لیکھا پھول بھلائیدا۔ لاڑی موت پائے دھمال،
 در در ناچ نچائیدا۔ تیرا اکو وار حل کرے سوال، سب دا لیکھا آپ مُکائیدا۔ گرکھ سجن ساچے بھال، درگاہ ساچی میل ملائیدا۔ آپے سُن مُریداں

حال، مُرشد اپنے رنگ رنگائیندا۔ اُنٹ چلے اولٹری چال، چال نرالی اک رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئے حال بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔
 توں ویکھیں چل کے نال، تیرا ساچا سنگ رکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی وجے تال، ست دیپ ڈورو ڈنک سٹائیندا۔ کسے کم نہ آئے کایا مائی کھال، خالی ہتھ
 سرب پھرائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، اگے پچھے مسل نہ کوئے بنائیندا۔ تیری لگی نبھے نال، پریتیوان آپ نبھائیندا۔ اگے مارگ دے سکھال، ستجگ
 ساچا راہ چلائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو دیال، آتم پر ماتم رنگ رنگائیندا۔ تیرا بھٹھا تیر کمان، شستر سوہنگ روپ وٹائیندا۔ لیکھا جان دوئے جہان، دوجی
 قدرت ونڈ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ پوری آس کراں گا۔ گوہند روپ
 دھراں گا۔ گر سکھ سجن وراں گا۔ سرگن اندر وڑاں گا۔ ساچے پوڑے چڑھاں گا۔ محل اٹل کھڑاں گا۔ پنج وکارے نال لڑاں گا۔ سب دے اگے اڑاں
 گا۔ پھیر اپنا ڈھولا پڑھاں گا۔ سرشٹ سبائی جتاں گا۔ نہ کسے کولوں ہراں گا۔ نر بھے ہو بھو وچ نہ ڈراں گا۔ ہر سنگت سچا گھاٹ گھڑاں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُرکھ اکال لڑ پھڑاں گا۔ گوہند آیا ہوئے سہایا، گلے لگایا گود اٹھایا، بنے مایا دیوے چھایا، جوت جگایا
 اندھیر مٹایا، شبد سٹایا راگ الایا، مندر سہایا تال وجایا، پریم ودھایا نینہ رکھایا، پُرکھ اکال ملایا، آپ اندر ہو کے ہساں گا۔ اندر وڑ کے ہساں گا۔ اگلا
 مارگ دساں گا۔ پریم اندر وساں گا۔ گر سکھ بن ڈھایوں تہاڈے اگے ڈھٹھاں گا۔ پلا چھوڑ کدے نہ نٹھاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پُرکھ اکال میل ملا، نیڑے ہو کے وساں گا۔ نیڑے آواں گا۔ درس دکھاواں گا۔ پُرکھ اکال ملاواں گا۔ جوتی نور رشناواں گا۔ باہوں پھڑ گلے لگاواں گا۔
 رٹھیاں آ مناواں گا۔ بھکھیاں بھکھ مٹاواں گا۔ ڈھکیاں ڈکھ ونڈاواں گا۔ سکلیاں سکھیاں ہریاں کراواں گا۔ اُجل سکھیاں مات دکھاواں گا۔ آتم پر ماتم جوڑ
 جڑاواں گا۔ پھیر سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ گھر نانک رنگ رنگاواں گا۔ پُرکھ اکال مناواں گا۔ پھیر گوہند روپ اکھواواں گا۔ گوہند آپ اکھوائیگا۔ پچھلی ریتی
 سرب مٹائیگا۔ ساچی سکھی اک اپائیگا۔ سکھی دھار دکھائیگا۔ نکی نظر کسے نہ آئیگا۔ شاہ سلطاناں خاک ملائیگا۔ جو گھڑیا بھن دکھائیگا۔ گھر گھر چراغ جگائیگا۔
 پھیر اپنی جوت جگائیگا۔ پھڑ انگلی نال چلائے گا۔ دین دیال نال ملائیگا۔ پتا پوت گود سہائیگا۔ پھیر گوہند آپ اکھوائیگا۔ گوہند پھیر اکھواواں گا۔ پُرکھ اکال دی

گود سُہاواں گا۔ جُگ وِ چھڑے میلِ ملاواں گا۔ بُھلیاں بُھٹیاں راہے پاواں گا۔ امرت جامِ پیواں گا۔ دُکھڑے دردِ مٹاواں گا۔ کاگاں توں ہنس بناواں گا۔
 راتیں سُتیاں آپ اُٹھاواں گا۔ جس کہا چڑیاں توں باز تڑاواں گا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباواں گا۔ لوآں پُریاں مان گواواں گا۔ برہما وِشن شو نواواں گا۔
 گر پیرِ اوتار سمجھاواں گا۔ پُرکھ اکالِ ملاواں گا۔ پھیر سچا ڈھولا گاواں گا۔ رل ملِ گر سکھاں وِچ اپنی خوشی مناواں گا۔ اپنی خوشی مناواں گا۔ آپا بھیٹ
 چڑھاواں گا۔ بچے نہیاں ہیٹھ رکھاواں گا۔ گرکھ اُتے محلِ وساواں گا۔ گنگدھار رنگ چڑھاواں گا۔ چھٹی جُگ دا قرضہ لاہونگا۔ بہتر حال مان دواواں گا۔
 سترّاں نال رلاواں گا۔ چُہتر گود بہاواں گا۔ پنج پنج ڈنک وجاواں گا۔ چار چار سنگ رکھاواں گا۔ ہر سنگت رنگ چڑھاواں گا۔ سترّاں دی ونڈ ونڈاواں گا۔
 پچھلی کیتی جھولی پاواں گا۔ سچی سیوا اک سمجھاواں گا۔ بھگت دوارے سیوا اک سمجھاواں گا۔ بھگت دوار اک بناواں گا۔ دُھر درگاہ دی ساچی چٹ، اپنی
 ہتھیں نام پھڑاواں گا۔ لوکیں وینہدے رہ جان بٹ بٹ، نظر کسے نہ آواں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جت، سیہرا گرکھاں سر پہناواں گا۔ کر کر ساچا
 ہت، پچھلا لیکھا لیکھ مُکاواں گا۔ آپے بن کے مات پت، اپنی گود بہاواں گا۔ پُرکھ اکالِ ملاواں گا۔ گھر بہہ بہہ خوشی مناواں گا۔ سچکھنڈ دوار پھیر وساواں
 گا۔ دیک جوتی اک جگاواں گا۔ بنِ گر سکھاں تھان نہ کوئی پاواں گا۔ بنِ گر سکھاں تھان کوئی نہ پاواں گا۔ کر دھوڑی اشنان، اپنی خوشی مناواں گا۔ جنہاں
 پچھے بچے کیتے دان، تنہاں اپنے سیس اُٹھاواں گا۔ دو جہاناں پار لے کے خوشی خوشی جاواں گا۔ اوتھے دکھا سچا دربار، اپنا رنگ چڑھاواں گا۔ نرل
 جوت جگے نرنکار، تیل باقی نہ کوئے پاواں گا۔ کر سچا سچ پیار، سچی گود اُٹھاواں گا۔ گر سکھ نکا بچہ کر پیارا لال، لالن اپنا روپ دکھاواں گا۔ گرکھاں پچھلا حل
 ہوئے سوال، پئی آگے ہور پڑھاواں گا۔ پُرکھ اکالِ ملاواں گا۔ تے دُکھ دردِ مٹاواں گا۔ پھیر گوہند روپ اکھواواں گا۔ سب دی لاج رکھاں گا۔ سرشٹ
 سبائی نتھاں گا۔ شیر وانگوں گجاں گا۔ جدھر گھلو پچھے نہ بھجاں گا۔ اٹ چکدے نوں پتھر وانگ وجاں گا۔ گر سکھاں پردے کجاں گا۔ کر درس ایہتھے اوتھے
 رجاں گا۔ پریم پیار اندر بھجاں گا۔ بن تند ستاروں تال ہو کے وجاں گا۔ اندر وڑ وڑ نچاں گا۔ جوت وانگوں مچاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا کھیل دکھاواں گا۔ پھڑ باہوں راہے پاواں گا۔ پُرکھ اکالِ گل لگاواں گا۔ آپ تھاپیاں دے کے گود سواواں گا۔ گود وِچ دیوے تھاپی، تھپک

تھپک سوانیندا۔ کوٹ جنم دے اُدھرے پاپی، جو جن سرنائی آئیندا۔ مٹے رین اندھیری راتی، سَنگَر ساچا چند چڑھائیندا۔ نویں گرسکھاں پھیر دیوے حیاتی، اپنا میل ملائیندا۔ گرہ مندر کرے پرکاش دیا باقی، جوت نرنجن ڈمگائیندا۔ بھر پیالہ جام پیائے ساقی، گوہند ایکارس وکھائیندا۔ بند کواڑا کھولے تاکی، دوتی پردہ آپے لاہندا۔ بن پُچھیاں دیوے باقی، پچھلا حساب جھولی پائیندا۔ گرسکھ آگے ویکھن مار جھاتی، ہر جو کی کی کھیل رچائیندا۔ نرگن سرگن بنے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست گرسکھاں جھولی پائیندا۔ نہ کوئی نزدی نہ کوئی نزد، نر نرائن کھیل رچائیا۔ کسے نوں وکھائی کسے دی فرد، اپنا تھم منائیا۔ جوں بھاوے توں لوک مات وندائے درد، دردیاں دکھ گوائیا۔ اپنا پورا کرے فرض، نرگن سرگن دیا کمائیا۔ نکی جھی تار چھوٹا جھا ڈھولا پنچ تت سنائے طرز، نام نگارہ اک جنائیا۔ گر اوتار ناؤں رکھ کوڑی کریا کولوں دین ورج، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دوئے جوڑ سارے کردے رہن عرض، بے پرواہ بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ پاربرہم نوں آد توں پے گئی مرض، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نال لے کے آئے اپنا نام خرچ، سر اپنے پنڈ اٹھائیا۔ جس طرح جیو جنت جان پرچ، اوسے طرح کھکھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرد اکو اک وکھائیا۔ کلج رکھیا اپنا ڈھنگ، بے ڈھنگا کھیل کرائیا۔ پرہہ کولوں دست لئی منگ، ہو نمانا جھولی ڈاہیا۔ انت گوہند بنے میرا سنگ، میرا انگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج کہے پرہہ مستک دھوڑی دے خاکی، در تیرے خاک رمائیا۔ میرے وچ بھر اک چالاکی، گر اوتاراں دیاں لڑائیا۔ اوہ سارے منگن میٹوں آکے ملے پاک رسول پاکی، تیرا لہنا دے مکائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال تیری لیکھے لائے حیاتی، تیرا حیا اپنے وچ چھپائیا۔ کلج کہے گوہند توں ضرور بنیں میرا ساتھی، تہہ بن پُرکھ اکال میرے ہتھ نہ آئیا۔ میں کوڑ گڑیارا سد تیری تگیاں واٹی، نیتز نین گھلایا۔ گوہند کہے میں ضرور انتم ماراں جھاتی، تیرا پردہ آپ اٹھایا۔ کلج کہے میں چاروں گنٹ کراں اندھیری راتی، چند نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند کہے میں تیرا بنان ضرور ساتھی، تیرا سنگ نبھایا۔ کلج کہے میں رہن نہ دیواں کوئی عاقی، سادھاں سنتاں منہ دے بھار ڈگایا۔ گوہند کہے میں پُرکھ اکال کولوں چکاواں باقی، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کلج رچی خوشی خوشی ہو کے ناچی، نو کھنڈ نو در کوڑی کریا ناچ نچایا۔ دھن ویلا

سوہے وقت جس ویلے ملے پُرکھ ابناسی، میرا دُکھرا درد مٹایا۔ گوہند کہے میں تیری کٹاواں آنت پھاسی، پھاسی سب دے گل لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال گیا رل، اِکو اوٹ اکال رکھایا۔ کلجگ کہے میں وڈا بلوان، پرہہ سر میرے ہتھ لٹکایا۔ انتم میٹوں لین آوے بھگوان، مہر نظر اک اٹھایا۔ میں چار کُنٹ پھراں بن کے کاہن، اپنا تھم منایا۔ جوٹھ جھوٹھ کراں پردھان، کوڑی کریا ڈنک وجایا۔ گھر گھر پھیراں شیطان، شرع شرع نال ٹکرایا۔ ثابت رہن نہ دیواں کسے دا ایمان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ اک دُوجے دیاں دھیاں بھیناں سرب تکان، نیتز نین نہ کوئے شرمایا۔ کام کرودھ دی چلے دُکان، لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میٹوں کہن توں وڈا پردھان، جس ساڈا لیکھا لوکائی کولوں بھلایا۔ پڑھدے سُن دے گاؤندے ہوئے بے ایمان، گر کا بھے نہ کسے رکھایا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے سارے جان، جانہارا نظر کسے نہ آیا۔ کلجگ کہے میں منگیا اِکو دان، پرہہ اگے سیس جھکایا۔ میں کسے دی نہ مٹاں آن، اپنا کھیل رچایا۔ جس ویلے میرا صاحب میٹوں دیوے فرمان، میں سب کچھ دیاں تجایا۔ چل کے چرنی ڈگا آن، اپنا سیس جھکایا۔ اگوں گوہند ملے مہربان، میرا دُکھرا درد وندایا۔ پھڑ وکھائے اِک نشان، گرگھ ساچے مات پرگٹایا۔ بھگت بھگونت کھیل مہان، نرگن سرگن رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد جُگ لہنا دینا سُننا کہنا مٹنا اپنا تھم رکھایا۔

★ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی اتر سنگھ چتر سنگھ لکھا سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُڑ ★

آد جُگاد سچ پردھان، سو پُرکھ نرنجن اِک اکھوانیندا۔ آد جُگاد ست ودھان، ست ستوادی آپ بنائیندا۔ آد جُگاد راج راجان، شہنشاہ اِکو نظری آسیندا۔ آد جُگاد دُھر فرمان، سچ سندیسہ آپ الائیندا۔ آد جُگاد کھیل مہان، نرگن نراکار آپ کھائیندا۔ آد جُگاد سچ مکان، سچکھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ آد جُگاد کھول دُکان، تھر گھر اپنا ہٹ چلائیندا۔ آد جُگاد دیوے مان، سٹ دُلا رے شبد اٹھائیندا۔ آد جُگاد تھمران، دُھر درگاہی اِک اکھوانیندا۔ آد جُگاد سچ ایمان، چرن

کول ہر جنائیندا۔ آد جُگاد سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔ آد جُگاد جوتی نور مہان، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ آد جُگاد وشن برہما شوکر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ آد جُگاد ترے پنج کھیل مہان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ آد جُگاد سنگر سچا بلوان، ست پرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ آد جُگاد گر گر روپ پرگٹائے دو جہان، شبدی ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ آد جُگاد شبد گر، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آد جُگاد شبد دھر، سچ سندیسہ دے سنائی۔ آد جُگاد چڑھے گھوڑ، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ آد جُگاد نرگن سرگن لئے جوڑ، گر شبد وڈی وڈائی۔ آد جُگاد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائی۔ آد جُگاد شبد گر داتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ آد جُگاد شبد گر پتاما، گودی گود آپ سہائیندا۔ آد جُگاد بنھے ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آد جُگاد وسنہارا اک اکانتا، زویر اپنا کھیل کرائیندا۔ آد جُگاد لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے مار جھاتا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد جن بھگتاں پُچھے واتا، نت نوت ویس وٹائیندا۔ آد جُگاد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد گر وگر وگر دیو، آد جُگاد سما۔ الکھ نرنجن الکھ ابھیو، بے پرواہ اپنا راہ چلایا۔ سدا سد سد کرے سیو، بن سیوک سیو کمایا۔ ایکا دیوے نام سچا میو، رس اپنا آپ چکھایا۔ گوہند میلانٹ ہم، اُچے ٹلے میل ملایا۔ شبد گر گر شبد کیتا نیم، متا اکو اک پکایا۔ تیرا میرا لین دین، دینا لہنا ایکا ونج کرایا۔ نرگن سرگن بنیا سجن سین، سرگن نرگن ایکا گھر بہایا۔ اکو نیترا کو لوچن نین، ایکا اکھ پر تکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر اک وڈیایا۔ آد جُگاد شبد گر داتا، داتا دانی دیا کمائیندا۔ آد جُگاد شبد گر گاتھا، گر منتر نام درڑائیندا۔ آد جُگاد چلائے راتھا، بن رتھو اسی سیو کمائیندا۔ آد جُگاد کھیلے کھیل تریلوکی ناتھا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچائیندا۔ آد جُگاد پتاما، لکھ چوراسی گود بہائیندا۔ آد جُگاد میٹے اندھیری راتا، سچ سچ چند اک چڑھائیندا۔ آد جُگاد بنھے ناتا، سرت شبد میل ملائیندا۔ آد جُگاد درس دکھائے بوہ بدھ بھانتا، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹائیندا۔ آد جُگاد سگلا ساٹھا، نرگن سرگن سنگ نبھائیندا۔ آد جُگاد تیر تھ تاتا، سروور مجن اک کرائیندا۔ آد جُگاد گر گوہند دتا نام باٹا، سچ پیالہ ہتھ پھرائیندا۔ تیری میری اکو ذاتا، زیر زبر نہ ونڈ ونڈائیندا۔ تیرا میرا کو ساکا، سجن اکو نظری آئیندا۔ تیرا میرا کو خاکہ، نرگن ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ تیرا میرا کو گھاٹا، گھاٹا نظر کسے نہ آئیندا۔ تیرا

میرا اکو راکھا، پُرکھ اکال دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر کھیل کھائیندا۔ شبد گر گرو گر روپ، اکو اک وڈیایا۔ آد جگاد ست سروپ، ست ست سمایا۔ جگا جگنتر وسے چارے کوٹ، دہ دشا دیکھ دکھایا۔ نت نوت جائے تھ، ہرجن ساچے لئے ملایا۔ امرت جام پیائے گھٹ، ترشنا بھکھ مٹایا۔ شبد گر بھنڈار اٹ، بے انت آپ ورتایا۔ پُرکھ اکال بنایا پت، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سچ دوارے سوہی رت، ہم اپنا گنٹ دکھایا۔ اک دوجے نوں رہے میچھ، شبد گوہند گوہند شبد اکٹھے کرن صلاحیا۔ اک دوجے دے اندر جاییے لگ، لگیاں نظر کسے نہ آیا۔ شبد گر دیکھے گوہند ہن تیری رت، تیرے پنج تت ملے وڈیایا۔ انتم ناتا تئے جگت بُت، بُت پرستی رہن نہ پانیا۔ میں پھیر پواں اٹھ، تیری دھار چلایا۔ کوئی ماں میٹوں نہ کہے پت، گجری گود نہ کوئے سہایا۔ کوئی پتا پنج تت گودی لئے نہ چک، لوریاں دے نہ کوئے کھڈایا۔ کوئی باہوں پھڑ کے لئے نہ کٹ، رسیاں گھر نہ کوئے منایا۔ نہ کسے سیس نواواں جھک، خاکی تن نہ کوئے ہنڈھایا۔ اک سہاواں ساچی رت، رت رتڑی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گر اک دکھایا۔ گوہند کہے شبد رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ شبد کہے گوہند تیری تیج پلنگ، آسن اکو موہے بھائیندا۔ اٹھے پہر پُرکھ اکال وجائے مردنگ، تار ستار آپ ہلاکیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو جی منگ، پُرکھ اکال اکو دست جھولی پائیندا۔ تیرا نیلا گھوڑا تھہ بن سوہے نہ ننگی کنڈ، پاکھ زین نہ کوئے سہائیندا۔ تیرا اسو جگت جہان سرشت سبائی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک کھڑکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ جنائیندا۔ گوہند کہے شبدی پتا، شبد کہے گوہند ریتا، اکو اک دکھایا۔ تیرا میرا صاحب انڈیٹھا، دیونہار وڈیایا۔ گوہند کہا میں چلاواں ساچی ریتا، ریتوان دیا کمایا۔ گر سکھاں سپنہ کراں ٹھانڈا سیتا، مات گر بھ نہ پھیر تپایا۔ میرا کوئی نہ پھولے انگیٹھا، میرا روپ شبد شبد وچ سمایا۔ ساچی دساں اک پریتا، پُرکھ اکال منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر گوہند شبد گر اکو رنگ دکھایا۔ گوہند کہے میں گر شبدی پورا، شبد گر میرا ناؤں اکھوائیا۔ سدا سد حاضر حضور، حضور اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا پنک کراں پورا، پورن پورنا آپے پانیا۔ وسنہارا نیڑے دورا، دور دراڈا پنڈھ مکایا۔ جنہاں میرا حکم مٹیا کوڑا، تنہاں مکھ نہ کدے دکھایا۔ ہتھیں باہیں لوہے کڑے پا پا بیٹھے چوڑا، کوڑ گڑیار شنگار ہنڈھایا۔ جس

جن میری مستک لائی دھوڑا، میں اپنی دھونی وچوں خاک گرکھاں لگا لایا۔ داتا جودھا سوربیر سورا، گر شبد وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد اک دکھایا۔ شبد گرو نہ کوئی کریا، گو بند بندھن وچ نہ آئیندا۔ دو جہان نرگن سرگن ہو کے پھریا، آؤندا جاندا اپنا مکھ چھپائیندا۔ اپنے اندر اپنے مندر اپنے پوڑے آپے چڑھیا، چڑھ چڑھ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا سچ جنایندا۔ چنن دیہی نوں، چنن لگایا سی۔ بھانا منن نوں، بھگوان منایا سی۔ بیڑا بنھن نوں، بیڑا رڑھایا سی۔ نام ونڈن نوں، سر تاج لگایا سی۔ دُشت کھنڈن نوں، ہر ہتھ کھنڈا پھرایا سی۔ نام رنگن نوں، رنگ اکو اک چڑھایا سی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سیوا لایا سی۔ چندن چندن لگی اک، چند نرگن نرگن چکایا۔ پھری دروہی وچ جگ، گو بند خوشی منایا۔ میرے سرتے رہ گئی میری پگ، لکھ لکھ شکر جنایا۔ پُرکھ اکال تیرا قرضہ لتھا اچ، بچھلا لیکھا رہے نہ رایا۔ وچ چکھا وڑیا بھج، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ اچی کوک دتا دس، گر سکھ گو بند آپ جنایا۔ تہاڈا میرا کوئی نہ چلے وس، سری بھگوان حکم سنایا۔ آؤرل مل لیتے ہس، ہس دیاں ہس دیاں ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال دا گاؤ جس، بے جیکار کرایا۔ میں دتا امرت رس، رس تہاڈی جھولی پایا۔ انتم ویکھو خالی ہتھ، گو بند نال کچھ نہ لے جایا۔ بچے نہیں بیٹھاں دتے دب، محل اٹل اک بنایا۔ جو کچھ سو تہاڈی جھولی پایا سب، اپنا حق نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے سدو آواں بھج، آؤندا جاندا ڈیر نہ لایا۔ گو بند بھانڈا جائے نہ بھج، گر گو بند گو بند شبد روپ سمایا۔ تھاس میرا پردہ لینا کج، میری ہڈی ہڈی کوئے نہ پھول بھلایا۔ کی سواہ وچوں گو بند نوں کوئی لئے لبھ، تن کھیہ پُرکھ ابناسی اپنے نینہ لگایا۔ مٹنا حکم درس کرنا رنج رنج، نت نوت پھیرا پایا۔ بے اقرار کر گئے بھج، میں بیٹھا مکھ بھوایا۔ پھیر نرگن ہو کے آواں سمبل نگر بہواں سچ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی جانے لما اچا گد، موٹا وڈا چھوٹا نہ ویکھ دکھایا۔ میں سب توں ہو جاں اڈ، اڈرا راہ چلایا۔ پُرکھ اکال اپنے دوارے لواں صد، پریم پریم نال ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گو بند شبدی روپ دھرایا۔ انگیٹھا پھولن کوئی نہ پھولے، سنگر گرکھاں آپ جنایا۔ گو بند سدا وسے اپنے چولے، چولا گو بند آپ ہنڈھانیا۔ شبدی کرے پردے اوہلے، نہ مرے نہ جانیا۔ سچ دوارا اکو کھولے، چار کُنٹ ویکھ دکھانیا۔ گر سکھ میرا کدے نہ ڈولے، چلے حکم رجانیا۔ من

کہنا جو بنے گولے، گلشن تنہا دیاں کھلایا۔ باقی قیمت کوئی نہ پئے جوں بھو چھولے، بھوسا گدھیاں آگے پائیا۔ ساریاں اُچی کوک کوک کہنا گوہند
 اکھاں آگوں ہويا اوہلے، ساڈے اندر وڑ کے گیا سمايا۔ میرا انگيٹھا کوئی نہ پھولے، پھولیاں ہتھ کسے نہ آيا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 شبد گر گر شبد شبدی ونڈ ونڈايا۔ وجود وچ وصل، وصل وچ وڈايا۔ وصل وچوں اصل، اصلیت دے سمجھایا۔ شبدی رت سنساری فصل، لکھ پوراسی
 نیچے وڈھے اندر وڑ وڑ ہری سنج کرایا۔ جس ویلے کرے اپنا فضل، فضول کہانی نہ کوئے سنایا۔ گر سکھ چڑھائے اپنی منزل، منزل اپنی آپ جنايا۔ جتھے
 کوئی نہ آوے اجل، علامت کوئے رہن نہ پائیا۔ اوتھے کوئی نہ دے بھل کول، وشن برہاشو نہ کوئے چترایا۔ اوتھے اکو نور اوّل، ظہور ظہور رشنايا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھائے حق وجود، آد انت نہ ہوئے نیست و نابود، کسے نہ آئے وچ حدود، ساچی رکھے منز لے مقصود،
 گر سکھاں اصل نال گوہند دیوے سوڈ، لیکھا سب مکایا۔ جس ویل مُرید مُرشد دا ویکھے سچ عروج، اُلفت کہہ نہ سکے رانیا۔ مارے دھاہ ملیا محبوب، میری
 ہستی رہی نہ رانیا۔ ایہو وجود ایہو ثبوت نہ کوئی رُوح نہ قلبوت، پاربرہم اکو نظری آيا۔ وجود وصل دارنگ، بسمل دھار چلائیندا۔ شبدی دھار ڈور پتنگ،
 سرتی بندھن پائیندا۔ کایا ماٹی پنج تت دیہہ جائے ہنڈھ، جگت ہنڈی سب دی آپ لٹائیندا۔ آگے کھیل سورا سربنگ، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ راہ وچ سناؤندا
 جائے ڈھول مردنگ، انحد راگ لائیندا۔ آگے جا کے ایہہ وی ہو جائے ننگ، اپنا مان نہ کوئے دکھائیندا۔ پھیر ستگر گر گر سکھ لگائے انگ، اپنی گود
 اٹھائیندا۔ اپنا دوارا آپے لنگھ، مندر سچ دکھائیندا۔ سچ سچ سہنجنا پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیندا۔ بن وجودوں بن وصلوں دے اند، اند اکو اک
 دکھائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، راگی راگ نہ کوئے سنائیندا۔ سار شبد دھار جوت سدا
 اکھنڈ، جن بھگتاں پر بھ پائی ونڈ، اپنے چرن کول بہائیندا۔ بن ویکھیاں ڈٹھیاں سارے پاؤن ڈنڈ، ساچی خبر نہ کوئے سنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وجود وضاحت نال جنايندا۔ اک مک ہو کے رہ جائے اک، اک اک وڈايا۔ اک اک لیکھا دیوے لکھ، لکھ لکھ بنت بنایا۔ اک اک
 پائے بھکھ، اک جھولی لئے بھرائیا۔ اک اک چار کُنٹ دہ دشا تھلے اُپر پئے دس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اک اک ونڈے حص، حصہ اپنا آپ کڈھائیا۔ اک

اک کرے ہت، جن جننی گود سہائیا۔ اک اک سب نوں لئے آپ جت، ہار اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک اک اپنا کرے ہت، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔
اک اک جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک آکار اک پسار، اک وہار اک آدھار، اک جیکار اک بھلوڑا، اک بوٹا شبدی جھوٹا لکھ چوڑاسی
مودھا کرے ٹھوٹھا، پھر آپے لئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اک اکو اک سمائیا۔

☆ ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چٹن کور دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُر ☆

شبد برہم شبد برہماد، برہمنڈ شبد وڈیائیا۔ شبد دھن شبد راگ، ناد شبد شنوائیا۔ شبد سُن شبد سمدھ، شبد شبدی جوت رُشنائیا۔ شبد بَسمِل شبد وِسماد،
شبد بے پرواہیا۔ شبد سنت شبد سادھ، شبد گرگھ رُپ وٹائیا۔ شبد جیکارا شبد آواز، شبد ڈھولا گائیا۔ شبد سجن شبد ساز، شبد تلواڑ وِجائیا۔ شبد رنگ شبد
ناچ، شبد راس رچائیا۔ شبد کھیل شبد تماش، شبد سواگی ویس وٹائیا۔ شبد آس شبد نراس، بے وفا شبد اکھوائیا۔ شبد بیننتی شبد ارداس، شبد سیس جھکائیا۔
شبد داتا شبد بند خلاص، شبد بندی خانہ رُپ وٹائیا۔ شبد اُتیت شبد گھات، گھاؤ شبد اک لگائیا۔ شبد دوس شبد رات، شبد سورج چند رُشنائیا۔ شبد گر و گردیو
پاٹھ، شبد پوجا ناؤں وڈیائیا۔ شبد تیرتھ شبد تاٹ، شبد جل تھل مہینل رہیا سمائیا۔ شبد ونجارا شبد ہاٹ، شبد اکو وست وکھائیا۔ شبد پتن شبد گھاٹ، آر پار
شبد سمائیا۔ شبد نیڑے شبد دُور واٹ، شبد نیت نیت اکھوائیا۔ شبد کاغذ شبد دوات، شبد شاہی لیکھ جنائیا۔ بن شبد کسے دی بنے نہ کوئی ذات، جلوہ نور نہ
کوئے وکھائیا۔ شبد پتا شبد مات، شبد پوت گود سہائیا۔ شبد چرن شبد نات، شبد ناتا جوڑ جڑائیا۔ شبد اوہلے شبد ساکھیات، پارجات شبد بنائیا۔ شبد کھتری
براہمن شوڈر ویش جاٹ، شبد نیچوں نیچ سمائیا۔ شبد کھٹولا شبد کھاٹ، شبد بستر اوڈھن دے وڈیائیا۔ شبد امرت شبد رس چاٹ، شبد رس پھکا رُپ
دھرائیا۔ بن شبد سارے پین ڈونگھے کھات، کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ شبد محل شبد اٹل، شبد راگ رنگ رنگائیندا۔ شبد نقل شبد اصل، اصلیت شبد آپ
جنائیندا۔ شبد وجود شبد وصل، گر گوہند آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اکو گھر وکھائیندا۔ شبد گرہ اکو سوامی، ہر مندر آپ

بنائیندا۔ جس گھر سے اترجامی، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ شبد گرو شبد بانی، شبد سندیسہ آپ جنائیندا۔ شبد مہما اکھ کہانی، کتھنی کھ نہ کوئے جنائیندا۔ شبد راجا شبد رانی، شبد رعیت رُپ وٹائیندا۔ شبد اگنی اگ پون پانی، جل بنب رُپ سہائیندا۔ شبد لیکھا چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج وٹ وٹائیندا۔ شبد ناد چار بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری شبد الائیندا۔ شبد سُرَت سگھڑ سُبجی سوانی، شبد من متی پھیر بھوائیندا۔ شبد بُدھ مت کرے متوالی، شبد بیکمی رُپ دھرائیندا۔ شبد کرسانا شبد ہالی، شبد ساچا پنج بجائیندا۔ شبد دیوے سچا پانی، پریم کوآں اک چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اکو گھر وکھائیندا۔ شبد گھر اکو در، در دروازہ آپ جنایا۔ شبد ور اکو ز، ز نرائن کرے گڑمائیا۔ شبد میل اکو ہر، ہر بن اور نہ کوئے دھیائیا۔ شبد بھے شبد ڈر، بھو شبد رہیا وکھایا۔ شبد جے شبد مرے، شبد مرن جیون وچ نہ آئیا۔ شبد وشن برہما شو بنائے دھڑے، حکمی حکم آپ بھوایا۔ شبد بھنے شبد گھڑے، گھڑن بھنہار شبد اکھوایا۔ شبد صفتی ناؤں رکھائے بڑے، کوٹن کوٹ رسنا گائیا۔ آد آنت شبد رُپ پر بھ اکو دھڑے، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنایا۔ بن بھگتاں کسے نہ وسے گھڑے، گھر سُنہجی سچ وکھایا۔ رسنا جہوا بتی دند سرشٹ سبائی پڑھے، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ سَنگر شبد جس جن کرپا آپ پھڑے، اپنا بندھن پائیا۔ سو جن کہے پُرکھ اکال ہرے، اوانگ سوہنگ اینکار وچ سہایا۔ شبد گر پرے توں پرے، پاربرہم آپ اکھوایا۔ اندر باہر آپے وڑے، اپنا کھیل رچایا۔ لکھ چوڑاسی بھنے گھڑے، حکمے حکم منایا۔ کلجک اتم گوہند سوراشبدی جودھا لڑے، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے کھوٹے کھڑے، گرہ گرہ پھول بھلایا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، ست سرُپی نوجوان، شبدی گر شبدی گھوڑے چڑھے، دو جہاناں پھیرا پائیا۔

☆ ۲۱ مگھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گیان سَنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُر ☆

سَنگر شبد سچ پیار، ہر نام وڈیایا۔ جنم مرن دُکھ لاہے بھار، آون جان مُکائیا۔ دُکھ دلدر دے نوار، دردیاں درد وٹایا۔ رسنا جہوا اک جیکار، اکو گن وکھایا۔ کرپا کر آپ نرنکار، ہر جن میل ملایا۔ سوہنگ شبد سچ جیکار، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان ہوئے سہایا۔

☆ ۲۱ گھنٹہ ۲۰۱۹ راوی کنڈھے ضلع گرداس پور ☆

امرت روٹی مٹھا گڑ، گر کرپا آپ ورتائی۔ سچھنڈ نواسی نکل کے آیا وچوں گڑ، اپنا پردہ لاہیا۔ گرکھاں نال گیا جڑ، رس رس نال ملائی۔ اتم انت گیا بھر، بے پرواہ دیا کمائی۔ ہر گوبند لگی اوڑ، ہر سنگر آپ بھجائی۔ نہ کوئی دے سے سیس چور، چھتر کوئے نظر نہ آئی۔ اکو دھرتی منگے دھور، نیز نین اٹھائی۔ صاحب سنگر آسا پور، اکو آس تکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا تھم جنائی۔ ہر گوبند کھادھا رکھا مس، کنڈھے لکھ لکھ شکر منایا۔ پُرکھ ابناسی کڈھے تیرا حصہ، زرگن اتم پھیرا پایا۔ میں لے کے آیا چٹھا، دھر سندیس سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رچایا۔ دھرنی کہے گوبند ہر، ہر گوبند تیری وڈیائی۔ کر کرپا دے ساچا ور، کو جھی کملی دے دھائی۔ کنڈھی کنڈھے آ کے کھڑ، کنڈھا پار کرائیا۔ رنڈی سہاگن آ کے کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا رہیا جنائی۔ گوبند کہے سُن دھرنی دھول، دھر درباری دیا کمائیدا۔ نورِ الٰہی ایکا اول، بے پرواہ پھیرا پائیدا۔ جس نوں سیس جھکائے کاہنا کرشنا سول، راما رام وچ سائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بچھلا لیکھا آپ جنائیدا۔ بچھلا لیکھا گوبند رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائی۔ دھرنی کہے میری پوری کرنی منگ، اکو آس تکائی۔ ہر جو کہنا آوے نسنگ، گھر میرے پھیرا پائی۔ میری چولی چاڑھے رنگ، رنگ میٹھ اک دکھائی۔ نال لیائے اپنا سنگ، سگی ساتھی میل ملائی۔ میں بھکھی تنگی ٹکڑا لواں منگ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گوبند رہیا سنائی۔ ہر گوبند کر ارداس، پُرکھ اکال دھیان لگائیدا۔ سچ پر بھ سچ تیری راس، انت کوئی نہ آئیدا۔ دھرنی لگی اک پیاس، جل پیاس نہ کوئے بھجائیدا۔ تھل نہ ہوئے کوئے نراس، جو جن تیرا دھیان لگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بینتی آپ جنائیدا۔ سری بھگوان سچ سندیس، ایکا ایک جنایا۔ ہر گوبند تیرا لیکھا، بن لکھیاں دے ترائیا۔ پُرکھ اکال دھارے بھسیا، زرگن جوت کرے رُشائی۔ بھاگ لگائے ساچے دیسا، چرن کول کول چرن آپ چھہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس رہیا جنائی۔ ست سندیسہ سری بھگوان، ایکا ایک جنائیدا۔ اتم دیکھاں مار دھیان، کلج وقت سہائیدا۔

لیکھا چُکاواں درگھر آن، کنڈھی اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر سنگت میلا ملے مہان، نکے وڈے چھوٹے بالے نال ملائیندا۔ کر کرپا دیوے دان، ساچی وست اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیندا۔ ہر گوہند دھرنی دس کے جا، ہر جو تھم سنایا۔ کلجک اتھم آوے بے پرواہ، نرگن جوت نور ویس وٹایا۔ جن بھگتاں بنے آپ ملاج، بیڑا تیرے کندھ رکھایا۔ تیری بھکھی دی بھکھ دے گوا، ساچا لنگر اک لگایا۔ رُکھے سَکھے ٹکر کھا، گرگھ لکھ لکھ شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنسہڑا رہیا سنایا۔ دھرنی دوئے جوڑ کرے پکار، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ گوہند دس سچ وبار، ہر کون ویلا پھیرا پائیآ۔ سنگر کہے بول جیکار، اکو اک سنایا۔ کلجک اتھم آوے اپنی دھار، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ شبدی گر کھیل اپار، گر کرتا آپ کرائیا۔ ہر سنگت لے کے آئے دوار، تھت وار دے سمجھایا۔ اکی گھڑو جے ڈھائی، جوتی شبد دا لیکھ پیار، بچن بچناں نال پرناپا۔ جس جن کر کرپا دیوے تار، مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی گرگھیاں کرے پیار، جل ناتا رہی تڑپایا۔ گر گوہند ہر گوہند رُکھا گڑ، رس امرت رُپ وکھایا۔ دھن بھاگ ہر ہر سنگت گئی بہڑ، میری پچھلی آس پُچایا۔ آگے سدا رہے پر بھ ساچے دی لوڑ، بھل کدے نہ جایا۔ گر سیکھ لنگر کھانا زکا زکا بھور، سرشٹ سبائی ٹکڑے دے کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل کر کے غور، لہنا دینا سرب چُکایا۔

۳۲۷

۳۲۷

★ ۲۱ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بچن سنگھ دے گرہ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نر بچن اک اکپلا، آد جگاد کھیل کرائیندا۔ سچھنڈ نواسی شیر بگھیلا، شہنشاہ اپنا تھم منائیندا۔ دو جہان ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ جگا جگنتر وسنہارا دھام نویلا، نرگن نور ڈمگائیندا۔ جگ چوکڑی جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان کرائے میلا، مل اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ایک گھر سوہے گرو گرجیلا، گوہند اپنا رنگ رنگائیندا۔ ست پُرکھ نر بچن سچن سہیلا، سدا سد سگلا سنگ نبھائیندا۔ کنٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوڑاسی آون جاون پھند کٹائیندا۔ اچرج کھیل پار برہم پر بھ کھیلا، بھيو ابھید نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر درگاہی رنگ رنگائیندا۔ سچھنڈ نواسی اینکار، اکل کل وڈیایا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور نور رُشایا۔ تھر گھر ساچے ہو تیار، ساچی ریتا آپ چلایا۔ ٹھانڈا سیتا کر پیار، وشن برہما شو ویکھ وکھایا۔ انڈیٹھا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر رنگ رنگایا۔ بھگتن پیتا کر پیار، آتم پر ماتم میل ملایا۔ پار برہم برہم دے آدھار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کرایا۔ جگ جگ ہر دا کھیل اولّا، اینکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ سچ محلہ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبدی گر پھڑائے پلا، سرگن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ سَنگھاسن ایکا ملا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیندا۔ جیو جنت جگ جگ بھلائے کر کر ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا راہ تکائیندا۔ وسنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈو نگھی ڈلا، سمنڈ ساگر کھوج کھجائیندا۔ نورِ الٰہی بے پرواہی اک اِکلا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ الٰہی نورِ بسملا، بسمل اپنا راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی گوسائیا آپ، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ سبج تریتا دواپر کلجک دسدا آیا جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر کری پڑھایا۔ بھگتاں دیندا رہیا ساتھ، بھگون اپنا سنگ نبھایا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، سچ سُنہنجی اک ہنڈھایا۔ داتا دانی سرب گنتاس، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گنگ منڈل لوء پُری لوک پر لوک چوڑاں طبقات ویکھ وکھایا۔ نرگن سرگن آپے ہو، ہر جو اپنا راہ چلایا۔ آتم پر ماتم جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھایا۔ دُھر درگاہی دیوے ڈھو آڈھو، نام خزانہ جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ویکھ وکھایا۔ اُچے ٹلے ویکھے جنگل، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ وشن برہمے شو کروڑ تیتیس سُرپت اند جنائے اکو منگل، منگلاچار آپ کرائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت جیو جنت سادھ سنت نام ندھانا مارے سنگل، آتم پر ماتم بٹھ وکھائیندا۔ جگ چوڑی لوک مات مار جھات جن بھگت دوارے آئے منگن، دھرو پرہلاڈ آپ ترائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوہ اُجاڑ ویکھ وکھائیندا۔ کلجک ویکھے جنگل جوہ، چار کُنٹ پھیرا پائی۔ لیکھا جانے اللہ ہو، ہو ہو اپنا رنگ رنگایا۔ بھيو کھلائے تو ہی تو، تیری میری اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ ترائیا۔ ہر جن جگ جگ تاردا، سو پُرکھ نرنجن میت۔ ہر پُرکھ نرنجن پَنج سواردا، اینکار کھیل انڈیٹھ۔ آد نرنجن کھیل

کرے جوت اُجیار دا، ابناسی کرتا لکھ چوڑا سی لیکھا جانے جوں جل مین۔ سِری بھگوان سچ نشانہ اک اُٹھال دا، آپ جھلایے چوڑاں لوک ترے بھون تین۔
 پاربرہم رنگ ویکھے نُوَر جوت مہان دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر بے دین۔ بے دین ہر اینکار، اکل کلا وڈیاں۔ جگ
 چوکڑی کھیل اپار، سنجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائی۔ وید شاستر سمرت پُران پُرانی کرتیار، گیتا گیان گیان درڑائی۔ انجیل قرآن کھول کواڑ، مکہ کعبہ
 ویکھ وکھائی۔ نُوَر الہی پروردگار، جلوہ اکو اک رُشناں۔ نانک گوہند ساچی دھار، شبدی جوت جوت گڑھائی۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال
 بے پرواہیا۔ کلجک انتم پاوے سار، نرگن سرگن ویکھ وکھائی۔ کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ شبد اگئی بول جیکار، بے جیکار سُناں۔ بھگت
 بھگونت لے اُٹھال، پورب کرماں ویکھ وکھائی۔ آتم پرماں دین دیال، دیندھ اپنا پردہ لاہیا۔ ہر جن ویکھے ساچے لال، لالن اپنی گود بہائی۔ کایا مندر اندر
 اک وکھائے سچی دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ بھگتن مینا ٹھانڈا سپتا نرگن سرگن وسے نال، اندر باہر ویکھ وکھائی۔ کلجک آنت اوڑی چال، پُرکھ
 ابناسی آپ جناں۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دے سرتے کوکے کال، کلجک اپنا ڈنک وجائی۔ سرتی سرت ہوئی بے حال، شبدی گر نہ کوئے ملاں۔
 دین مذہب ذات پات وجاؤن تال، برہم پاربرہم نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائی۔ ساچی کھیل کرے
 کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائی۔ اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائی۔ لیکھا جان دو جہان نوجوان سِری بھگوان اکو
 امرت برے مینہ، جن بھگتاں سیتل سیت کرانیدا۔ ہر جن ہر ہر لگانینہ، لگی پریت نہ کوئے تڑائیدا۔ لکھ چوڑا سی پنج تت کایا مائی انتم کھیہ، تھر کوئے رہن
 نہ پائیدا۔ لیکھا چکے الف یے، چوڑاں ودیا پنڈھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ملاوا آپ کرانیدا۔ بھگت ملاواں ڈونگھے ساگر،
 ہر ستگر آپ جناں۔ جگ چوکڑی نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوئی۔ نام ونج کرائے سچ سوداگر، سودا اکو ہٹ وکائی۔ کلجک انتم کھتری براہمن
 شوڈر ویش چار ورنان دیوے اکو آدر، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اکو راہ جناں۔ بھگت جنائے اکو راہ، بھگتی
 ہر سمجھائی۔ پُرکھ ابناسی اک ملاج، کھیوٹ کھیٹا بیڑا آپ اُٹھائی۔ جگ چوکڑی سچ صلاح، ناؤں نرنکار آپ بُجھائی۔ ایہتے اوتھے پھڑے بانہہ، پھڑ

باہوں پار کرانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھا، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سیوا لائیندا۔ آنت سندیسہ نر زیشاک جنا، لکھ چوراسی آپ اٹھانیندا۔ کلجگ
 انتم نہکلنک نرائن جاوے آ، جوتی جاتا نور دھرائیندا۔ گرگھ ویکھے تھاوں تھان، کایا جنگل بیلا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کایا اندر وڈا سر، نظر کسے نہ آئی۔ پنچ وکارا رہیا لڑ، دوس رین کرے لڑائی۔ کوڑی کرپا جگت و دیا سارے رہے پڑھ، آتم پر ماتم
 نہ کوئے پڑھائی۔ گر در مندر مسجد سارے رہے وڑ، اندر وڑ درس کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکالا دین دیلا جگ چوڑی کھیل کر، ہر سجن لئے جگائی۔ کلجگ
 انتم میل در، در دروازہ اک گھلایا۔ زبھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھایا۔ بھگت بھگونت لئے پھڑ، سرتی شبدی بندھن پائی۔ گھر وچ
 دکھائے ساچا گھر، گرہ مندر کر رُشنائی۔ آتم سیجا دیوے ور، شبد وجے سچ ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت لئے اٹھائی۔
 بھگت بھگونت جائے جاگ، جگنہار آپ جگائیندا۔ جگ چوڑی لگے بھاگ، وڈبھاگی کھیل کرانیندا۔ گرگھان دھوئے دُرمات میل داغ، امرت سچ سیر
 پیانیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ بدھی نہ کوئے رکھائیندا۔ آتر دیوے اک ویراگ، بن ویراگی ویکھ دکھائیندا۔ چرن دھوڑی محن ماگھ، مستک ٹکا کو
 لائیندا۔ ہرجن میلانکنت سہاگ، سری بھگوان میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگنتر بھگتاں رنگ رنگائیندا۔ بھگتاں چاڑھے
 رنگ، دیا کمائیندا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ انحد شبد وجائے مردنگ، مردنگا کو ہتھ اٹھائیندا۔ نو دوارے جائے لنگھ، بجر کپائی توڑ
 تڑائیندا، دسویں کھیل سور سربنگ، سنگر اپنا پردہ لائیندا۔ پنچ وکار نہ پائے ڈنڈ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار منہ دے بھار سٹائیندا۔ سرت سوانی نہ ہوئے
 رنڈ، گر شبدی میل ملائیندا۔ نظری آئے جو ستا دے کر کنڈ، اپنی کروٹ آپ بدلائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوجے کولوں اکو وست رہے منگ، پیار پیار
 نال وٹائیندا۔ پیار اندر سچ پیار، پریتم پیارا آپ جنایا۔ بھگت اٹھاراں دے آدھار، بھگون اپنا راہ چلایا۔ لیکھا جان تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ نبی رسول
 پڑھایا۔ نانک گوہند ویکھے کار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ سارے منگن دوئے جوڑ کرن نمسکار، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ کل کلکی لے اوتار، بے آنت تیری
 وڈیایا۔ چار ورنان دے اک آدھار، اکو اکھر کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتن میتا بے پرواہیا۔ بھگتن

مینا پُرکھ اگم، اگمڑی کار کرانیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، بن تھماں گگن رہانیندا۔ لیکھا جان سورج چن، منڈل منڈپ آپ سہانیندا۔ بھگت بھگوان اِکو
 راگ سنائے کن، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیندا۔ بھاگ لگائے پنج تت تن، اندھ اندھیر مٹانیندا۔ وسنہارا چھپر چھن، محل اٹل آپ تھانیندا۔ جس اُپر صاحب
 جائے من، دُور دُراڈا پندھ مکانیندا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان بیڑا دیوے بنھ، سری بھگوان اپنے کندھ اُٹھانیندا۔ اِکو دیوے نام دھن، سچ خزانہ آپ
 ورتانیندا۔ کلجک انتم کھیل سری بھگوان، ابناسی کرتا آپ کمانیندا۔ لیکھے لائے گرگھ جن، جن جنیندی مائی ویکھ دکھانیندا۔ نظر نہ آئے نیز اٹھ، گیان نیز
 اِک وڈیانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت پھول بھلانیندا۔ اُچے ٹلے پر بت چڑھے چوٹی، سنگر پورا دیا
 کمانیندا۔ جن بھگتاں کڈھے واسنا کھوٹی، کوڑی کریا میٹ مٹانیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوتی، اندھ اگیان مٹانیندا۔ ہتھ پھڑائے نام سوٹی، پنجاں چوراں
 در دُراکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ دکھانیندا۔ بھگت بھگوان ویکھے آپ، نو نو چار وجے ودھانیا۔ آد جگادی مائی
 باپ، پتا پوت کھیل کرانیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک دسیا جاپ، جیون جگت جنانیا۔ رسنا جہوا ڈھولا جاپ، بٹی دند کرے پڑھانیا۔ جن بھگتاں بھو چکائے آتم
 پر ماتم بندھائے نات، دوجی ہور نہ کوئے پڑھانیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، سنگر ساچا چند چڑھانیا۔ سوہنگ شبد سنائے گاتھ، گھر ساچے وجے ودھانیا۔
 میل ملاوا ہر رگھناتھ، رگھپت اپنی گود سہانیا۔ لہنا دینا مستک ماتھ، گمند منوہر لکھمی نرائن آپ چکانیا۔ پیر پیغمبر دیوے دات، وست اگم آپ ورتانیا۔
 ایٹھے اوتھے دئے نجات، مُرید مُرشد ویکھ دکھانیا۔ صوفی ہوئے نہ کدے وفات، مسلہ حق حق جنانیا۔ نانک کہے نرگن کملاپات، کنت اِکو اِک اکھوانیا۔
 گوہند کہے میرا پتاما، پُرکھ اکال وڈی وڈیانیا۔ سری بھگوان کہے میری اِکو ذات، جلوہ نور نور رُشانیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کمانیا۔
 جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پانیا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں وچ سمانیا۔ لیکھا جان پر تھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج
 کھوجانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگت دئے وڈیانیا۔ بھگت بھگوان اِکو دیس، دہ دشا کھوج کھانیندا۔ بھگت بھگوان اِکو ویس،
 جوتی شبدی میل کھیل کرانیندا۔ بھگت بھگوان اِک نریش، شہنشاہ ہر اکھوانیندا۔ بھگت بھگوان اِک آدیس، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکھانیندا۔ بھگت بھگوان

لیکھا چُکے وِشن برہما مہیش، ترے گُن مایا بند کٹائیندا۔ بھگت بھگوان جانے رکھے، بچھلی ریکھا آپ مُکائیندا۔ بھگت بھگوان کرے ہیت، نِت نوت دیا
 کمائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو مندر رہے کھید، کایا بنک آپ سُبھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو بھیت، دُئی دوتی پردہ لاہندا۔ بھگت بھگوان اِکو نیت، نچ نیتز آپ
 کھٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مِتا اِک اتِتا ترے بھون دھنی اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگتن مِتا پار برہم، برہم ویکھے چائیں چائیندا۔
 آد جگاد نہ پئے جم، جیون مرن وِچ نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راگ سُنائے کن، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن بیڑا بٹھ، ساچا راہ چلائی۔ لیکھا
 جان چھپر چھن، شہنشاہ اپنا چرن چُھہائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اِکا راگ سُنائے کن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن
 ساچے آپ ملائی۔ ہر جن میلانتم کل، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوڑا سی بھلائے کر کر ول چھل، اچھل چھل دھاری اپنا بھو چُھپائیندا۔ گر کھماں اندر گیا
 رل، جوتی جوت جوت سمائیندا۔ آتم پر ماتم سُنائے ساچی گل، سوہنگ اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ سنجگ دا ساچا پھل، سری بھگوان جھولی پائیندا۔ وسنہارا نگر
 اپل، آپ اپنا پردہ لاہندا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھے ساگر تھل، جل اپنا چرن چُھہائیندا۔ دو جہان جائے ہل، ہلا اِکو نام ہلائی۔ بھگت
 بھگوان دیپک جوتی جائے بل، بل اپنا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ چلائی۔ ساچا راہ
 چلے سنسار، سنجگ ساچی دھار بندھائیا۔ لیکھا جان گر اوتار پیر پیغمبر لہنا جھولی پائیا۔ صدی چودھویں ویکھ وچار، چوداں طبقات کُنڈا لاہیا۔ دو جہاناں
 کرے خبردار، برہمنڈ کھنڈ نین کھلائی۔ وِشن برہما شولے اُٹھال، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب نمائیاں گود اُٹھائیا۔ چار ورناں
 حل کرے سوال، کھتری براہمن شودر ویش اِکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ ملائی۔ بھگت بھگوان مئے بچن،
 بچن آپ بنائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگن، رنگ اِکو اِک دکھائیندا۔ خاکی ماٹی کرے کنجن، نام پارس نال چُھہائیندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت مچن، حرص
 ہو س نہ کوئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا آپ ترائیندا۔ ہر جن تارے لوک مات، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ کلجک
 انتم دیوے دات، سوہنگ وست جھولی پائیندا۔ آتم پر ماتم بٹھے نات، جوٹھا جھوٹھا ناتا توڑ تڑائیندا۔ ست ستوا دی سُنائے ساچی گاتھ، جیو جنت آپ پڑھائیندا۔

لیکھا جان تریلوکی ناتھ، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ بیٹا ویکھ رام دسراتھ، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ چتر بھج چلے ساتھ، آد شکت رنگ رنگائیندا۔ دو جہاناں ویکھ
 تماش، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان کر پرکاش، نرمل جوتی جوت جگائیندا۔ در دوارے ہوئے داس، بن سیوک سیوکمائیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑ، کھیلے کھیل پر تھی آکاش، آکاش آکاشاں ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ ہرجن میل سورا سربنگ،
 سو پُرکھ نرنجن آپ ملائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن لے مردنگ، لوک مات رہیا سُنایا۔ ایکنکارا چاڑھے رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ ابناسی کرتا دسے ڈھنگ، سوہنگ
 اکھر کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان اک جنائے سچ اند، اند اند وچ پرگٹایا۔ پاربرہم برہم سُنائے ساچا چھند، اکو اکھر کرے پڑھائیا۔ کلجک اودھ رہی
 ہنڈھ، ویلا انتم آئیا۔ پھرے دروہی نو کھنڈ، چار کُنٹ ہوئے ہلکایا۔ تیرتھ تھ ہوئے بھنگ، اٹھ سٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اکو بھگت لئے جگایا۔ اکو بھگت جگائے سری بھگوان، ساچی سکھیا سچ جنائیندا۔ جنگل بیلا ویکھ بیابان، کُنڈھی اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دھرم سندیسہ
 نوجوان، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ سنجگ سچ بنے ودھان، ساچا مارگ اک لائیندا۔ لیکھا چکے راج راجان، شاہ سلطان سیس تاج نہ کوئے ہنڈھائیندا۔
 کوڑی کریا ہوئے ویران، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی بنائے اک اسلام، اسم اعظم آپ جنائیندا۔ پروردگار دے پیغام، کلمہ نبی آپ سُنائیندا۔
 نظری آئے اکو رام، رمیا ہر گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ اک گھنٹیا دیوے دان، نام بنسری اک وجائیندا۔ نانک گوہند کھیل مہان، منتر ست ست درڑائیندا۔
 انتم منگن سارے دان، پر بھ آگے جھولی ڈاھندا۔ کلجک انتم نہکُنک آئے بلی بلوان، مہابلی اپنا کھیل کرائیندا۔ سمبل ویکھے سچ مکان، پوت سپوتا براہمن گوڑا
 اُچے ٹلے پر بت آسن لائیندا۔ ہر سنگھاسن کوئے نہ جانے لما چوڑا، بے انت بے پرواہ اپنا کھیل کرائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، دُئی دویتی پردہ لاھندا۔ نرمل
 جوت اک جگا، جاگرت رُپ وکھائیندا۔ ہرجن میلا سچ سُبھا، صُبح شام درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔
 ساچا حکم سری بھگون، بھگتن پیتا آپ جنایا۔ کھیلے کھیل چھیری چھن، سنگر اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت دوویں گئے من، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 لکھ چوڑا سی دیوے ڈن، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ لیکھے جانے تارا چن، سورج نور آپ چمکایا۔ کلجک انتم ہو پردھان، نام پردھاگی اک وکھایا۔ مارگ لائے

دو جہان، جگت سماج رہن نہ پائی۔ کھتری براہمن شودر ویش مُسلم ہندو سکھ عیسائی آتم پر ماتم دیوے گیان، بسری اسم اک پڑھائی۔ دید شُنید عید نور نور مہان، کایا مندر اندر ساچا جُجرہ دے پر گٹائی۔ ساڈھے تن ہتھ کر پروان، رِوداس چمارا لہنا پور کرائی۔ بھگت بھگوان اکومان، ابھمان نہ کوئے دکھائی۔ چھپر چھن دُنگھی کندر نرگن سرگن ویکھے آن، بے عیب پھیرا پائی۔ بھگت بھگوان کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائی۔ جودھا سور پری بلوان، بل اپنا اک دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش سیس جھکان، وشن برہما شو چرن دھیان لگائی۔ سنجگ ست ستوادی کھیل کرے مہان، مہما اگادہ بودہ پڑھائی۔ بچن سنگھ بچپن کر پروان، جنگل اُجاڑ جوہ اپنا درس دکھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتن پیتا اک اتیتا ٹھانڈا سیتا، جگ جگ چلائے اپنی ریتا، ریتوان اک اھوائی۔ ریتوان بھگت بھگونت، سچ ساچی کھیل کرائیندا۔ گھر ملاوانار کنت، سچ سُنجنی اک ہنڈھانیندا۔ آتم سیجا چاڑھے رنگ بسنت، اُتر کدے نہ جانیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹانیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، ملا شیخ مساق سرب گرائیندا۔ ہر جن لیکھا جیرج انڈج، اُتھج سیتج ویکھ دکھانیندا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے بن منگت، اچھا بھچھا آپ ورتانیندا۔ ساچا میلا ہر ہر سنگت، ہر سنگت سنگ رکھانیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک اکھنڈت، کھڑگ کھنڈا سار دکھانیندا۔ جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دبائے سورگ جت، چرن کول اک ملایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگتی اپنا نام درڑانیندا۔ ہر بھگتی نام انمل، قیمت کرتا کوئے نہ لائی۔ آد جگاد سدا اٹل، نہ کوئی تولے تول تُلائی۔ گرگھ اُٹھائے ساچی کُل، کُلوںتا ہر رگھرائی۔ لیکھا جانے کول بھل، نابھی رُپ آپ اُٹائی۔ آتم پر ماتم جائے مول، مولا اپنی کھیل کرائی۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت اکو گھر وسائی۔ بھگت بھگونت گھر اک وسیرا، وسر کدے نہ جانیندا۔ کرے کھیل نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکھانیندا۔ کوڑی کریا میٹے جھیرا، سچ سچ سمجھانیندا۔ آتم پر ماتم بٹھے بیڑا، برہم پار برہم لیکھا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ساڈھے تن ہتھ وسے گرگھ کھیرا، بند کھڑکی بجر کپائی آپ لائیندا۔ درس دکھائے نظری آئے توں میرا میں تیرا، سوہنگ ڈھولا اک سنانیندا۔ سری بھگوان وڈ دیرا، دو جہاناں حکم منانیندا۔ کلجک انتم لکھ چوراسی پائے گھیرا، شبدی حکم آپ ورتانیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت میلے در، ہر دردی درد وندائیندا۔ بھگت بھگوان میٹے درد، دردی درد وندائیا۔ آد انت کرے منظور عرض، آرزو اکو اک جنائیا۔ سدا سہیلا پورا کرے فرض، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھگت بھگوان اکو غرض، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ ہر جن ڈھولانہ کوئی راگ نہ کوئی طرز، چھٹی راگ نہ صفت صلاحیا۔ آتم پر ماتم دیکھے مرض، مرید مرشد لئے جگائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا ہوئے ہنگتا مایا متا دیوے ورج، نام کھنڈا اک وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو تال اکو طرز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجک دیوے ساچی دات، بھگت بھگونت اک جماعت، اکو اکھر لئے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اکو اکھر پڑھنا، ہر سنگر راہ جنائیندا۔ نرگن سرگن اندر باہر گپت ظاہر سُر ت سوانی شبدی پھڑنا، ایک بندھن پائیندا۔ ناتا توڑے مرنا ڈرنا، جنم مرن پھند کٹائیندا۔ نیز کھولے ہرنا فرنا، جگت فرنا بند کرائیندا۔ ناتا توڑے چار ورنال اٹھاراں برنال، اکو رنگ رنگائیندا۔ ساچے پوڑے گرگھ چڑھنا، چوٹھے پد ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ اکال اکو سرنا، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکے مندر وڑنا، مندر مسیت شودوالا مٹھ گرو دوار اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا ور، ایک گھر ملائے میلا، درس ہوئے گرو گر چیل، چیل گر اکو نظری آئیندا۔ چیل گر بھگونت بھگت، ہر سنگر دھار چلائیندا۔ جگت ملاوا جگا جگنت، جیون جگت سمجھائیندا۔ تن مائی بنائے ساچی بنت، گھاڑن گھڑنہار دیکھ وکھائیندا۔ درس دکھائے رُپ انت، اکل کلا جنائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت جگائیندا۔ آتم پر ماتم بنائے ساچی سنگت، سگلا سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت گود اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گودی چک، سچھنڈ دیکھے چائیں چائیا۔ لوک مات درس دیوے لگ لگ، جگت نیز نظر نہ آئیا۔ اندر وڑ کے سنگر پورا شبدی شیر پئے بک، نام اپنی بھبک لگائیا۔ ساجن پیتا اک اتیتا ترے بھون دھنی جوت نرکار پئے اٹھ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ بھگت بھگوان جائے ٹٹھ، دین اپنی دیا کما ئیا۔ امرت سروور جام پیائے گھٹ، گھٹ گھٹ گلے لگائیا۔ کایا مندر سچ بسنتی سوہے رُت، پت ڈالی بھل آپ مہکائیا۔ بھگت بھگوان اک دُجے نوں رہے بچھ، کلجک انتم ویلا کون گھر وے گرو گر چیل، گوہند میلا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگمی

دیوے دان، ست ستوادی دکھائے اک نشان، نشانہ دو جہان اٹھائیا۔ بھگت بھگوان اک دُجے نوں ملے آن، جنگل جوہ لیکھے لگا، درس دکھائے اُپر شاہ رگا، آتم پر ماتم دیوے اک انداء، گرگھ چڑھائے ساچا چندا، کلجگ اندھ اندھیر مٹائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سرب گنونت سری بھگونت سدا سہیلا اک اکیلا دو جہان سدا بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ ڈھائی وجے ویکھے ڈھنیا، پورب لیکھ جنائیندا۔ ستگر گر ستگر چلائے ساچی نیا، نوکا نام چپو ایکا لائیندا۔ بھگت بھگوان پکڑے بانہیا۔ پھر باہوں گلے لگائیندا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وہیا، چتر گپت لیکھ نہ کوئے جنائیندا۔ جس جن ہر جو ملیا پتا ميا۔ ہر جن بالک گود اٹھائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر بھگت بھگوان سدا سد رہیا، لکھ چوراسی بھانڈا سرب بھنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بھگت بھگونت دیوے دان، آپ اپنے گھر وسائیندا۔

☆ ۲۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ☆

کرپا کری پُرکھ سمرتھ، دردی دردیاں درد وندائیندا۔ اناں پتھر روڑے مٹی دھرت لیکھے لائے کھ، کھ اپنے انگ لگائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی نرگن داتے پاربرہم پت لئی رکھ، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ اک دُجے نوں ویکھ ویکھ بن رسنا جہوا بتی دنداں رہے ہس، لکھ لکھ شکر منائیندا۔ آو رل مل کریئے جس، صاحب ستگر نظری آئیندا۔ چرن کول کول چرن جائیے ڈھٹھ، روگیاں روگ مٹائیندا ساڈی پوری کرن آیا آس، نراسا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہربان ہويا مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نمائیاں دیوے مان، نمائیاں گلے لگائیا۔ نرگن نرگن نرویر نرویر چل کے آیا سری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ نیتز لوچن نین درشن کریئے آن، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پتھر روڑا کہے پکار، اوچی کوک سنایا۔ سسے اُپر ہوڑا ہنگ برہم دے آدھار، سوہنگ اکو راگ سنایا۔ جوتی شبدی جڑیا جوڑا، دو جہاناں والی چل کے آیا۔ گھر بیٹھیاں آپے بھڑا، آپ اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہربان سر اپنا ہتھ لگایا۔ کرے وچار مٹی ریت، ہر وچار وچ نہ آئی۔ ساڈے نال کیتا ہت، ہتکاری پھیرا پائی۔ اسوں اپنا آپ لیا جت، پر بہرہ ملیا سچا ماہیا۔ ساڈے واسطے لیا کی کچھ، دست امولک سوہنگ رہیا درتائی۔ اکو پائے اگئی بھچھ، بھچھیا اپنے ہتھ رکھائی۔ آؤرل کے ہر سنگت کولوں سکھیا لئی سکھ، بن ہر اور نہ کوئے سہائی۔ جدھر دیکھئے آئے دس، جوتی نور نور رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پائی۔ پھیرا پائے پُرکھ اگم، اگمڑی کار کمائی۔ لیکھا جانے دموم، بن دماں رہیا ترائی۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے چم، تن وجود نہ کوئے دکھائی۔ اندر وڈ وڈ وصل کرے سری بھگون، اصل اپنا رنگ چڑھائی۔ رل مل کرئے جشن، گرہ مندر وجے ودھائی۔ اک دوجے نال کرن بچن، بچت اپنی دیکھ دکھائی۔ صاحب سنگر آیا رکھن، ساڈی راکھی رہیا کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اٹ پتھر روڑا مٹی ککھ مارن دھاہ، نیتز نیناں نہر وہایا۔ جگ چوکڑی گئے وہا، ساڈا لیکھ نہ کسے مکایا۔ پاربرہم تیرا تگدے رہے راہ، نیتز نیناں نین اٹھایا۔ کون ویلا پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ سر دیوے ٹھنڈی چھاں، دکھیاں دکھ مٹایا۔ اک جنائے اپنا ناں، ناؤں نرکارا آپ پرگٹایا۔ آپے بنے پتاں، غریب نمانے گود اٹھایا۔ نتھوایاں دیوے تھاں، چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ چڑھایا۔ ککھ کہے میری دیکھ کُلی، ہر کلمہ اک پڑھایا۔ دیوے دات دات انملی، کرتا قیمت کوئے نہ پائی۔ اپنے اُتے لے کے جُلی، دکھیاں دکھ رہیا ونڈائی۔ میں دیکھ دیکھ ہسی گدی بھلی، من چاؤ گھنیرا آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائی۔ ریت کہے میٹوں آؤندا ہاسا، ہس ہس خوشی منائیدی۔ راتیں سنتیاں میرے دکھ اندر بدلدا رہیا پاسا، پاسے پاسے نال بدلائی۔ میں نہرے ہو کے وینہدی رہی تماشا، پر بہرہ جو کی کی کھیل رچائی۔ غریب نمانیاں ہو یا داسی داسا، بن سیوک سیو کمائی۔ ساڈی پوری کری آسا، بچھلا دکھ گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائی۔ مٹی کہے موہے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک جنائی۔ پاربرہم پر بہرہ دکھڑے رہیا اٹھا، ہاں ہوں کر کے اپنی دست منگائی۔ کوئی بھیو نہ جانے را، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سارے کہن تاپ رہیا ستا، دین ادھینا نمان نمانیاں اپنی چھاتی اُپر لگائی۔ جنم جنم دا دکھڑا لاہ، دکھ اپنے وچ لگائی۔ کرے کھیل آپ خد، نور ظہور بے پرواہ

بے پرواہیہ۔ جیہڑا وسدا رہیا جُدا، سو انتم میل ملائیہ۔ ایکا مارگ دتے سدھا، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیہ۔ رل مل سارے پاؤن گدھا، گھر ساچے وجے ودھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیہ۔ روڑا کہے موہے چڑھیا رنگ، رنگ رنگلا اک رنگائیہ۔ ساڈے پچھے نرگن سرگن ہو کے ستا اُتے پلنگ، پل پل اپنی دے دُہائیہ۔ اسیں نیڑے ہو کے سارے منگاں رہے منگ، آگے اپنی جھولی ڈاہیہ۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی نرگن جوت کر پرکاش ساچا چند، اندھ اندھیر مٹائیہ۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھ اپنے نال پوائیہ۔ کرے کھیل سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، بھو ابھیدا آپ کھائیہ۔ پتھر کہے میں ہو یا پتھر، پاہن ملے نہ کوئے وڈیائیہ۔ نیتز رووے سٹے اتھر، ہنچھواں نیر وہائیہ۔ دھنے ویلے جو رہ گئی کسر، کلج انتم پور کرائیہ۔ جس نے پسارا لیا پسر، سو دیکھن آیا سچا ماہیہ۔ چرناں وچ بہہ کے اپنا آپ کریئے بسر، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیہ۔ پریم پیار اندر لئے جکڑ، اپنا بندھن پائیہ۔ آگے پچھے دا چکے فکر، فقرہ سوہنگ ڈھولا گائیہ۔ رل مل سارے کرن ذکر، گل گل نال ملائیہ۔ بجھے پھرن ادھر ادھر، اودھر ادھر خوشیاں راگ الائیہ۔ سری بھگوان جوں لیکھا جانے بدر، توں گرکھاں کُلی کھٹاں دے وڈیائیہ۔ اسیں ہو گئے سارے نڈر، بجھے سر نہ کوئے رکھائیہ۔ آوندیاں ہی سارے گھرے اندر گئے وڑ، پھر کے پُرکھ اکال لیا ڈھائیہ۔ چھاتی اُتے گئے چڑھ، نکلے بال لتاں باہواں مار مار خوب ہلائیہ۔ آگوں پچھوں ساریاں لیا پھر، چمبڑے واہو داہیہ۔ جناں چر نہ بٹھے لڑ، پلو چھڈ کوئے نہ پائیہ۔ سری بھگوان گیا وڑ، رات ہو کیاں وچ لنگھائیہ۔ کیوں میٹوں سر سرکڑیاں وچوں آوے وڑ، ککھ پر تکھ روپ وٹائیہ۔ تہاڈے پیار اندر گیا ہر، چلے نہ کوئے چترائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دُکھیاں دُکھ دریاں درد بھکھیاں بھکھ ننگیاں ننگ آد جگاد اپنا پردہ پائیہ۔

ہر جو وچ بڑا ویراگ، ویراگی اپنا کھیل کرائیہ۔ جنہاں پچھے آیا بھاگ، نٹھ نٹھ اپنا پنڈھ مُکائیہ۔ تنہاں دھووے پچھلا داغ، مل مل اپنی سیو کمائیہ۔ رین سبائی آپ جاگ، دُکھیاں دُکھ درد وٹائیہ۔ نیتز نیر وہے گرکھ ہر جن وچھڑیاں ملیا آج، جگ جنم دا لیکھ مُکائیہ۔ بن سنگر پورے کوئے نہ رچے سچا کاج،

سوہرے بیٹے گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نیر گنی گہیر دریاں ونڈے دکھ پیر، پیر اپنے وچ چھپایا۔ گرکھاں گھر
 وستو کھیس، دوشالہ نظر کوئے نہ آیا۔ کھیس نال ہر جو بہیت، پیار گنڈھ پوایا۔ پائی چادر اوڈھن رت بسنتی چیت، خوشیاں وچ دکھایا۔ ٹٹی رسی اندرے
 اندر بہیت، پیار پیار نال بندھایا۔ ہر جو ہر ہر سنگر کھیڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دیوے مان وڈیایا۔ گرکھ گر کا رنگ، گر
 شبد وڈی وڈیایا۔ گرکھ گر کا چند، دو جہان کرے رُشایا۔ گرکھ گر کا اند، اند اند وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ
 دیوے مان وڈیایا۔ گرکھ گر کا تارا، تار نہار دیا کمائیدا۔ گرکھ گر کا پیارا، پریم پیار اک جانیندا۔ گرکھ گر کا دلارا، پوت سپوتا گود سہائیدا۔ گرکھ گر
 کا ونجارا، نام وست جھولی پائیدا۔ گرکھ گر کا شنگارا، شہنشاہ اکو رنگ چڑھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اپنا میل ملائیدا۔
 گرکھ گر کا میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ گرکھ گر کی ریت، جگ جگ مات دکھایا۔ گرکھ گر کا دیہرا شودوالا مٹھ مندر مسیت، جس اندر سنگر ڈیرہ
 لایا۔ گرکھ گر کا گیت، بن گرکھ لیکھا لکھت نہ کوئے جنایا۔ گرکھ گر کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ گر گر
 روپ دکھایا۔ گرکھ گر کا مردنگ، ہر سنگر آپ وجائیدا۔ گرکھ گر کا چھند، ڈھولا سولہا ایک گائیدا۔ گرکھ گر کا تن، بن گرکھ چولی نہ کوئے
 ہنڈھائیدا۔ گرکھ گر کا من، من واسنا گر چائیدا۔ گرکھ گر کا جن، جن جھنی گر اکھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ایک راہ
 چلائیدا۔ گرکھ گر کا راہ، رہبر اک اکھوایا۔ گرکھ گر کا ملاح، لوک مات ملے وڈیایا۔ گرکھ گر کی صلاح، صفتی صفت بھرایا۔ گرکھ گر کا ناں،
 بن گرکھ گر کا ناؤں نہ کوئے دھیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیوے مان وڈیایا۔ گرکھ گر کا سجن، سگلا سنگ نبھائیدا۔
 گرکھ گر کا مجن، اندر وڑ وڑ سنگر پورا سچ سروور تاری لائیدا۔ گرکھ گر کا پردے کجن، گرکھ کایا اوڈھن آپ ہنڈھائیدا۔ گرکھ گر کا جہازن، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ بیڑا آپ چلائیدا۔ گرکھ گر کا تاج، سیس جگدیش دے وڈیایا۔ گرکھ گر کا راج، حکم منے چائیں چائیدا۔
 گرکھ گر کا سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرکھ گر دی رکھے لاج، بن گرکھاں گر دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، گر ناتا جوڑ جڑایا۔ گر سیکھ گر کا ناتا، چرن کول چت لائیندا۔ گر سیکھ گر کا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گر سیکھ گر کا ماتھا، مستک ویکھ دکھائیندا۔ گر سیکھ
 گر کا پاٹھا، پوجا گر کھ روپ وٹائیندا۔ گر سیکھ گر کا پورا کرے گھاٹا، بن گر سیکھاں جھولی نہ کوئے بھرائیندا۔ گر سیکھ گر کی ذاتا، ورن برن نہ کوئے جنائیندا۔
 گر سیکھ گر کا گائے ساکھ، شبدي ڈھولا اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سیکھ اپنا میل ملائیندا۔ گر سیکھ گر کا ناد، انحد راگ سٹائی۔
 گر سیکھ گر کا سواد، رس اکو اک چکھائی۔ گر سیکھ گر کا برہما، جس گرہ گر پھرے چائیں چائیا۔ گر سیکھ گر کا ساز، ڈھولک چھینا نہ کوئے وجائی۔ گر سیکھ گر
 کا ناز، بن گر سیکھ سنگر ناچ نہ کوئے نچائی۔ گر سیکھ گر کی آواز، بن گر سیکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رام نام نہ
 کوئے دھیائی۔ گر سیکھ گر کا انگن، انگیکار کرائیندا۔ گر سیکھ گر کا کنگن، ہتھیں باہیں آپ لٹکائیندا۔ گر سیکھ گر کا تندن، ڈوری نام تند بندھائیندا۔ گر سیکھ
 گر اک دوجے توں دوویں منگن، ہناں پیار گر سیکھ گر کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر کھ وڈا وڈ
 وڈائیندا۔ گر سیکھ گر کا جاپ، جیت جیت سکھ پائی۔ گر سیکھ گر کا پاٹھ، پڑھ پڑھ کرے پڑھائی۔ گر سیکھ گر کا ٹھاٹھ، سر سرور دے وڈیائی۔ گر سیکھ گر کا
 ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گر کھ گر سیکھ ایک گھر دکھائی۔ گر سیکھ گر کا گھر، ہر مندر ناؤں رکھائیندا۔
 گر سیکھ اندر گر سنگر جائے وڑ، آؤندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ گر سیکھ گر سرتی شبدي بٹھے لڑ، پلو گنڈھ پوائیندا۔ گر سیکھ گر درشن دیوے آگے کھڑ، سوچھ سروپی
 روپ وٹائیندا۔ انت گر سیکھ گر دوویں جان رل، سیس دھڑ نہ کوئے دکھائیندا۔ اک دوجے دا ملے اکو جہا پھل، کافی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آگے پچھے جان
 چل، راہ وچ نہ کوئے اکائیندا۔ دوویں سچکھنڈ دوار بہن مل، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ دوہاں دا سوال ہوئے حل، باقی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، غریب بنائیاں گر سیکھاں گر کھیاں شبدي دیوے دان،
 بن شبد گر پار نہ کوئے کرائیندا۔

☆ ۲۲ گھنٹہ ۲۰۱۹ بمبئی چرن سنگھ دے گھر پنڈا نورا ضلع گرداس پور ☆

سو پڑکھ نرنجن شاہ سلطان، بے انت بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل مہان، شہنشاہ اکو اک وڈیاں۔ تخت نواسی مہربان، درگاہ ساچی رنگ رنگاں۔
 ہر پڑکھ نرنجن دیونہارا ساچا دان، دست اموک آپ ورتاں۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا جوت رشناں۔ ابناسی کرتا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹاں۔
 سری بھگوان سچ نشان، سچ دوارے آپ جھلایا۔ پاربرہم پرہم کر پروان، ست پروانہ ہتھ پھڑایا۔ دو جہاناں حکمران، ست سندیسہ اک سناں۔ جگ
 چوکڑی کھیل مہان، سچکھنڈ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچی کھیل رچاں۔ سچکھنڈ نواسی اینکار، اکل
 کلا اھوانیندا۔ مقامے حق نور اجیار، مہان بیدو روپ دھرانیندا۔ پردردگار سانجھیا، صحیح سلامت کھیل کرانیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دھر فرمانا حکم
 منانیندا۔ لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے خبردار، وشن برہما شو اٹھانیندا۔ ترے گن مایا دے آدھار، پنج تت پردہ آپ لائیندا۔ دیوت سر کرے
 وچار، بچیا کوئے رہن نہ پانیندا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑ، اندج جیرج اُتھج سیتج اپنا بھیو جنانیندا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر نال ملانیندا۔ بھگتن
 دیوے سچ سہار، سر اپنا ہتھ لکھانیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر انت کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اکل اینکار،
 آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ونڈ ونڈانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا راہ چلانیندا۔ جگ جگ
 چلائے راہ، سو پڑکھ نرنجن وڈی وڈیاں۔ ہر پڑکھ نرنجن بن ملاح، دو جہاناں بیڑا کندھ اٹھایا۔ اینکار دے صلاح، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ آد نرنجن
 نور دھرا، جوتی جوت ڈمگٹاں۔ ابناسی کرتا بے پرواہ، بے عیب ناؤں خدایا۔ سری بھگوان ساچے تخت چرن چھہا، سیس جگدیش وڈ وڈیاں۔ پاربرہم بھید
 ابھید گھلا، پردہ اوہلا نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ درگاہ ساچی کھیل اول، ہر
 سنگر آپ کرانیندا۔ سری بھگوان اک اکل، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ سچ سندیسہ اکو گھلا، جگ جگ اپنا حکم منانیندا۔ نرگن سرگن پھڑائے پلا، پلو اپنی
 گنڈھ دوانیندا۔ دیک جوتی ایکا بلا، شبدی ناد ناد و جانیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پھاڑ اچے لے آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی بندھن پائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، سری بھگوان آپ کرائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، سچ سچ کرے
 پڑھایا۔ ایک نام ست جیکار، ست ست ڈھولا دے سنایا۔ سچا سیوک سیوادر، خاک خاکی مستک لگا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ جگ چوکڑی اترے پار، انت رہن کوئے نہ پایا۔ سیوا کرگر اوتار، پیر پیغمبر چولا پنچ تت ہنڈھایا۔ نام سندیسہ
 دے سنسار، بھو ابھو کھلایا۔ اوچی کوک کوک پکار، برہم پاربرہم ناد وجایا۔ آتم پر ماتم کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ لیکھا کھت اگم اپار، قلم شاہی رنگ
 چڑھایا۔ انتم سارے گئے ہار، بے انت بھو نہ کسے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا رنگ رنگایا۔ جگ
 جگ ہر جو رنگے رنگ، رنگنہارا نظر نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آتم سچ ہنڈھائے پلنگ، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ امرت سروور سچ دھار وہائے گنگ، گنگا
 سُرستی جمن گوداوری مکھ شرمایا۔ برہم پاربرہم دیوے اک اند، اند اند وچ وکھایا۔ ایش جیو چاڑھے چند، زرگن سرگن جوت رُشایا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ
 کھنڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی سیوا لایا۔ جگ چوکڑی سیوادر، گر اوتار
 جنائیندا۔ سنجک تریتا اتریا پار، دواپر اپنا رنگ وکھائیندا۔ بھگت وچھل ہر گردھار، گند منوہر لکھمی نرائن اپنا اک کھائیندا۔ کلج کھیل کرے پروردگار،
 نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ سچ سندیسہ
 جگو جگ، جگ کرتا آپ جنایا۔ کلج انتم اودھ رہی پگ، پُرکھ ابناسی پندھ مکایا۔ سرشت سبائی لگا دکھ، ہنس مکھ نہ کوئے وڈیایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا آسا
 ترسنا لگی بھکھ، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ سُچھل نہ دے کوئی لکھ، بھگت بھگونت نہ کوئی ملایا۔ چاروں گنٹ لگا دکھ، دکھیاں دکھ نہ کوئی گوائیا۔ مات
 گربھ اُٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپایا۔ جگت وکارا رہیا لٹ، ٹھگ چور یار دین دھایا۔ ہوئے پرکاش نہ زمل جوت، شبد ناد نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم دیکھے سرب لوکایا۔ کلج انتم دیکھن آیا، پاربرہم کرتار۔ لکھ چوراسی ترے گن مایا، پنچ تت کرے خوار۔ شاستر
 سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھ پڑھ ایویں وقت لنگھایا، ملیا میل نہ سری بھگوان۔ کھانی بانی تیر نشانہ نہ کسے لگایا، بجر کپاٹی نہ کوئی پار۔

اُٹھسٹھ تیرتھ نہاؤن نہایا، دُرمت میل نہ دیوے کوئی اُتار۔ آتم پر ماتم رنگ نہ کسے چڑھایا، سادھ سنت ہندے پھرن خوار۔ پار برہم برہم پردہ نہ کسے اُٹھایا، نرمل جوت نہ کوئے اُجیار۔ انحد نادی ناد نہ کسے وجایا، کایا مندر اندر ڈونگھی کندر کھول کواڑ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نظر کسے نہ آیا، راتی سُتیاں ہوئے خوار۔ سوچھ سروپی روپ نہ کوئے دھرایا، شاہو بھوپئی ملے نہ ایکنکار۔ چارے کوئی پھیرا پایا، دہ دشا ہوئے حیران۔ جوٹھا جھوٹھا ونج کرایا، سچ سچ نہ کوئے آدھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اپارا کھیل نیارا، نرگن سرگن رہیا جنایا۔ لیکھا جان گر اوتارا، پیر پیغمبراں رہیا منایا۔ کلجگ انتم ہو اُجیار، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ نہکٹک سری بھگوان وڈ سکدارا، دُھر فرمانا تھم جنایا۔ چاروں کُنٹ میٹے اندھ اندھیارا، رین اندھیری دئے مٹایا۔ سچ سچ کرے ورتارا، سچ سندیسہ اک سُناپا۔ کھتری براہمن شودر ویش دئے ادھارا، چار ورن ایک رنگ رنگایا۔ اٹھاراں برن کھول کواڑا، ابھیو ابھید سمجھایا۔ اگنی تت نہ لگے ہاڑا، امرت میگھ اک برسایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جلوہ نور نور درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ انتم کھیل اپار، ست پُرکھ نرجن آپ کرانیدا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دربار، گھر ساچے آپ لگانیدا۔ اکتھ کر تیمی اوتار، حکمی تھم آپ جنانیدا۔ نیتز کھول ویکھو سنسار، کلجگ اپنا رنگ وٹانیدا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، ہر کا نام چند نہ کوئی چکانیدا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، پڑھیاں نظر کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُناپا۔ سچ سندیسہ ہر جن بھگت، سری بھگوان آپ سُناپا۔ نیتز ویکھو لوک مات جگت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ لکھ پوراسی اُبلے بوند رکت، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرایا۔ کام کرودھ چڑھیا کٹک، آسا ترسنا ہوئے ہلاکایا۔ سادھ سنت رہے بھٹک، من واسنا نہ کوئی مٹایا۔ ادھ وچکارے رہے اٹک، محل اٹل چڑھ درس کوئی نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان بھگتاں رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر کھولو اکھ، پروردگار آپ جنایا۔ صدی چودھویں لاؤندے بھکھ، چوداں طبق رہے گرلایا۔ کلمہ نبی رسول کسے نظر نہ آیا حق، حقیقت رنگ نہ کوئی چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنایا۔ سچ سندیسہ گر گر دس، ہر جو ہر ہر آپ سُناپا۔ لوک مات جو مارگ آئے دس، آتم پر ماتم کر پڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی دہ دشانہ ملیا رس، نیتز نام نہ کوئی وڈیایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا سب دا

سر رہی جھس، خاکی خاک اُڈایا۔ کوڑی کرپا رہے نس، ہر جگت پندھ نہ کوئی مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گروگر اِکو اِک سنگ جنایا۔ وشنو اُٹھ کر دھیان، ہر جو ہر ہر آپ جنائیندا۔ چاروں کُنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر نظری آسیندا۔ کوئی نہ دیوے کسے مان، گھر گھر رِزق نہ کوئے پُچائیندا۔ غریب نمانے سرب گُزلان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ دو جہان کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سَت سندیسہ پاربرہم، برہم ویتے آپ جنایا۔ لکھ چوراسی تیرا دم، دم دماں وِچ سَمایا۔ نرِگن سرِگن کرے کم، نہکرمی کرم کمایا۔ ہڈ ماس ناڑی رت چم، من مت بُدھ کر گُرمایا۔ وست اموک نام دھن، گرہ مندر اِک لُکایا۔ ہوئے وسیرا بن چھیری چھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمے بنت وکھایا۔ شکر اُٹھ بھولے ناتھ، بھولے بھاؤ جنائیندا۔ چاروں کُنٹ دسے گھات، گھاؤ کُجک اُنت لگائیندا۔ سچ نہ دسے کوئے جماعت، اکھر آخر نہ کوئے پڑھائیندا۔ سرشٹ سبائی اندھیری رات، جلوہ نُور نہ کوئے درسائیندا۔ دھوڑی نہ رمائے کوئی خاک، مستک لُکا نہ کوئے لائیندا۔ پئی لڑائی ذات پات، ورن گوت اپنا ڈنک وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شکر ایک حکم سُنائیندا۔ ترے گن مایا کر دھیان، ستو رجو طمو آپ جنایا۔ کُجک کوڑی کرپا ہوئی پردھان، گھر گھر اپنا ڈنک وجایا۔ شاہ پاتشاہ ہوئے بے ایمان، راج راجان نہ کوئے وڈایا۔ نو نو کوڑی کرپا آیا طوفان، غریب نمانیاں رہیا رُڑھایا۔ ہر کا منتر کوئی نہ سکے پچھان، گا گا تھکی سرب لوکایا۔ اُتر آتم کسے نہ ملیا سری بھگوان، بھگوان نظر کسے نہ آیا۔ مندر مسجد مٹھ شِودوالے کھیلے کھیل مہان، بے پچھان ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ترے گن مایا رہیا جگایا۔ پنج تت ویکھ وچار، اپ تتج وائے پر تھی آکاش آپ جنائیندا۔ کُجک اتم اتم دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ آکاش پرکاش نہ کوئے اُجیار، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ نہ کوئے اُجیار، سورج چند نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم بھو ابھید جنائیندا۔ پنج تت اندر من مت بُدھ، بُدھی ایک حکم سُنایا۔ من واسنا رہی کُد، مت متوالی دے دُہایا۔ بُدھ بیکی پئے اُٹھ، جس جن اپنی دیا کمایا۔ جگت جیو در گھر ساچیوں گئے رُٹھ، سچ دھیان نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم کہے پر ماتم جاگ، جگ جیون داتا آپ جگائیندا۔ کُجک

لگا کوڑا داغ، بن سَتگر پورے نہ کوئے دھوانیندا۔ من واسنا ہوئی کاگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹانیندا۔ نرمل جوت نہ جگے چراغ، اندھ اندھیر نہ کوئے گوانیندا۔ ناتا جڑیا جوٹھے جھوٹھے سجن ساک، گر شبدی سنگ نہ کوئے نبھانیندا۔ مستک ٹکا کوئے نہ لائے دھوڑی خاک، خاکی خاک نہ کوئے رمانیندا۔ گرہ لگی مایا آگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم آپ جگانیندا۔ پر ماتم کہے آتم میت، متر پیارے آپ جنایا۔ تیری میری سچ پریت، پریتوان رہیا سماںیا۔ تیرا میرا اکوگیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھانیا۔ تیرا میرا دھام انڈیٹھ، جگت نیتز نظر نہ آںیا۔ تیرا میرا اکو سپس، جگدیش رہیا سمجھانیا۔ تیری میری اک حدیث، اکو اک پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایش جیو ویکھ وچار، ایشور آپ جنانیندا۔ کوڑا ناتا جگت سنسار، آنت سنگ نہ کوئے جانیندا۔ تیرا میرا اک ونج وپار، اکو ہٹ گھلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ گھلانیندا۔ آتم برہم جیو پے رو، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کلجک تیری کوئی نہ دیوے سو، جگت اندھیرا چھایا۔ ساچا پنج نہ دیوے کوئی بو، امرت پھل کھوایا۔ گھر وچ گھر نہ کرے کوئی لو، اگیان اندھیر مٹایا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ڈھو آ ڈھو، نام ندھانا جھولی پایا۔ تیرے نال نہ سکے چھوہ، کلجک اپنا گھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنایا۔ آتم برہم نہ مار دھاہ، دُھر درگا ہی آپ جنانیندا۔ کلجک انتم گیا آ، پُرکھ ابناسی پھیرا پانیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھان تھان، نوست اپنا پردہ لاہندا۔ بھگت بھگونت لئے جگا، آپ اپنی بوجھ بُجھانیندا۔ ساچا رنگ دے چڑھا، اتر کدے نہ جانیندا۔ دُرمت میل دے دھوا، دُئی دوتی پردہ لاہندا۔ سچ پرکاش دے کرا، جوت نرنجن ڈمگمانیندا۔ انحد نادى ناد دے سنا، برہم برہمادی آپ جنانیندا۔ وسادی وساد رہیا اکھوا، سمل اپنی دھار جنانیندا۔ رہبر بن آپ خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم آتم آپ جنانیندا۔ برہم آتم پیا ہس، ہس ہس خوشی منانیا۔ پُرکھ ابناسی ہو یا وس، گھر ملیا بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا آ یا نس، لوک مات پھیرا پانیا۔ نام ندھانا تیر مارے کس، انیالا آپ چلایا۔ ساچا مارگ دیوے دس، کرے سچ پڑھانیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوانیا۔ ایہتھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ اکو دسے پوجا پاٹھ، نش اکھر نام پڑھانیا۔ اک سرور مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ مان گوانیا۔ میل ملائے کملاپات، کول

نڀن ديا ڪمائيا۔ ساڇا ملے سڃڻ ساڪ، هر سڃڻ ديا ڪمائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ سنديسه رهيا سنائيا۔ آتم برهم دياوان، اپني ديا ڪمائيندا۔ شبد اگمي ديوي دان، سوہنگ اڪھر آپ پڙھائيندا۔ اڪو مندر اڪ مڪان، اڪو گھر وڪھائيندا۔ اڪو ايشٽ سري بھگوان، دوجا نظر ڪوئے نہ آئيندا۔ اڪو شهنشاه شاه راج راجان، پاتشاہ اڪو اڪ اڪھوائيندا۔ اڪو محم اڪو محمران، دھر سنديسه اڪ سنائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپني ڪرني آپ ڪرائيندا۔ ترے گن مايا سوئي اُڻھ، ستياں رين وھائيا۔ دين ديال ڻھا ڪر سوامي گيا ڻھھ، بے پرواھ پھيرا پائيا۔ ڪوڙي ڪريا ڪڏھے ڪُٽ، مايا ممتا دے مٽائيا۔ جگت واسنا لے لُٽ، آپ اپنا بل رڪھائيا۔ سرشٽ سبائي ڪڏھے ڀڄٽ، بھانڏا بھرم بھڻائيا۔ ڪر پرڪاش نرمل جوت، ايشٽ ديوي اڪ اڪھوائيا۔ بھگت بھگوان اڪ دوجے اُتے هون موہت، موہ مڃت آپ ودھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ترے گن تيرا رنگ وڪھائيا۔ پنج تت ڪھول اڪھ، هر اڪھر آپ جنائيندا۔ سري بھگوان هو پر ڪھ، ساڇي دھار ڇلائيندا۔ سنت سھيلے لے رڪھ، گر ڇيلے ميل ملائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلجڪ انتم ڏيرہ ڏھائيندا۔ گر اوتار پير پينغمبر هر جو رهيا جئا، جانهار وڏي وڏائيا۔ نيتز ڪھول مارو دھيان، لوڪ مات رهيا وڪھائيا۔ سرشٽ سبائي هوئي بے ايمان، بيوہ روپ خدائيا۔ سچ نہ دے ڪوئي ايمان، گھر گھر شرع ڪرے لڙائيا۔ نانا تڻا انجيل قرآن، ڪايا ڪرہ نہ ڪوئے بھلائيندا۔ شاستر سمريت ويد پُران سرب شرمان، نيتز نڀن نہ ڪوئے اُڻھائيا۔ ڪھاني باني هوئي حيران، هر ڪا بھيو نہ ڪوئے ڪھلائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇا راھ رهيا جنائيا۔ وشن برهما شو در گئے آ، هر هر جو آپ بلائيندا۔ اُڻھو ويڪھو رهيا سمجھا، سمجھ سمجھ نال ملائيندا۔ ساڇا منتر اُنتر نہ رهيا ڪوئي درڙا، بسنتر مات نہ ڪوئے بھجھائيندا۔ گر اوتار پير پينغمبر ڪسے نہ بنے ڪوئي گواھ، اگے ہو نہ ڪوئے جھڙائيندا۔ رائے دھرم نڀن رهيا اُڻھ، نيتز نڃ ڪھلائيندا۔ چتر گپت ليکھا رهيا وڪھا، پورب ليکھا ڪھول جنائيندا۔ لاڙي موت هتھيں مهندي رهيا رنگا، لالن اڪو رنگ ڇڙھائيندا۔ ڪال ڏورو رهيا وڃا، ڏنڪا اپنے هتھ وڪھائيندا۔ مھاڪال بھليا پھرے ديوي راھ، نرگن سرگن سرگن نرگن ڪار ڪمائيندا۔ ڪلجڪ انتم چيو جنت سرشٽ سبائي جھوٽا نانا دے تڙا، ڪوڙي ڪريا ميٺ مٽائيندا۔ هر جن هر بھگت گر ڪھ گر سڪھ هر سڃڻ لے ملا، ميل ملاوا آپ جنائيندا۔ ڏبڊے پاٽھر پاھن لے ترا، جس جن اپنا چرن چھبائيندا۔ آتم پر ماتم ساڇا راگ دے سنا، سوہنگ ڏھولا آپ پڙھائيندا۔ برهم پار برهم

پردہ دے اٹھا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ انحد راگی راگ دے سنا، چھٹی راگ کھ شرمائیندا۔ میل ملاوا سچ سُبھا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ سچ سُنہجی
 اک ہنڈھا، آتم سیجا سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، آد پرکھ جنائیا۔ کلج انت
 مٹے نشان، گر اوتار پیر پیغمبر کوئے نہ سکے اٹکائیا۔ سنجگ ساچا بنے ودھان، سچ سچ وچے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو نظری آئے کاہن، رام رمیا اک
 وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے اک امام، مہربان مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں اکو حکمران، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں میلے آن،
 میل ملاوا ایکا تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ سوہنگ سو، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم
 آپے ہو، برہم پاربرہم ونڈ ونڈائیندا۔ پرکاش اندھیر آپے ہو، سُن اگم آپ سمائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپے ہو، اُتھج سیتج جیرج اندج
 آپے ویکھ وکھائیندا۔ آتم شکتی پر ماتم سب دی لئے کھوہ، دُور اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے سچ موہ، پیار پیار نال وٹائیندا۔ دُرمیت میل در گھر
 دھو، دوتی رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ مارگ آپے لائیندا۔ سنجگ مارگ لگے جگ،
 جگ جیون داتا آپ لگائیا۔ جن بھگتاں درس دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ اناد انادی وجائے ند، برہم برہمادی آپ سٹائیا۔ مکہ کعبہ
 کرائے اکو ج، حجرہ حق وکھائیا۔ سری بھگوان نرگن سروپ دو جہان سدا سہیلا رہیا بھج، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں
 پردہ لئے کج، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جو گھڑیا سو انتم جائے بھج، پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ کلج کال نگارہ رہیا وچ، سرشٹ سبائی آپ جگائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، کلج کلنک آپ مٹائیندا۔ نہہکنک نرائن نر، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ور، سنجگ اپنا
 راہ وکھائیا۔ کلج انتم لئے پھڑ، ہتھکڑی اکو نام اٹھائیا۔ ساچا گھاڑن لئے گھڑ، سچ سچ کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے وڑ، اپنا پردہ لاہیا۔ سوہنگ اکھر
 لئے پڑھ، آتم پر ماتم وچے ودھائیا۔ برہم پاربرہم نہ جنم نہ جائے مر، لکھ چوراسی کھیل کرائیا۔ کوڑی کریا چکے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے وکھائیا۔ سنگر
 پورا سمر تھ سوامی، جس جن اُپر کرپا دے کر، سو جن درشن پائے چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی مایا ممتا گنی رہی سڑ، امرت میگھ نہ کوئی برسائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جگا جگنتر جگ چوکڑی دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔

☆ ۲۳ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ☆

شبدی سٹ گر اوتار، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائیا۔ بسنتی رت ست گلزار، دو جہاناں آپ مہکائیا۔ زرگن سرگن کر اُجیار، پنج تت کرے گڑمائیا۔
 بودھ اگادھی ناد اناد دھنکار، انراگی راگ سنائیا۔ نرمل جوتی کر اُجیار، نورو نور رُشائیا۔ ساچا ساقی پروردگار، آب حیات پیائیا۔ حق حقیقت پاوے سار،
 لاشریک اک خدائیا۔ اک اکلاینکار، اکل کلا وڈیائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، سچھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ تھر گھر دوارا کھول کواڑ، مارگ دھندا اک
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ شبدی رنگ، گرو اوتار پیر پیغمبر نال رلائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، سو
 پُرکھ نرنجن ونڈ ونڈائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے نام مردنگ، ایکنکارا سنگ رکھائیندا۔ آد نرنجن جوت سرُپ چاڑھے چند، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ ابناسی
 کرتا دو جہان لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ سری بھگوان دھر درگا ہی سچ ملاجی نام نشان جھلائے ست رنگ، رنگ
 رنگیلا اک جنائیندا۔ پاربرہم پت پریشور کرے کرائے ساچی ونڈ، ونڈنہارا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیندا۔ گر اوتار کھیل اپارا، ہر سنگر آپ کرائیا۔ سچج تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وارا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ وید شاستر سمتر پُران دے ہلارا،
 انجیل قرآنا ونڈ ونڈائیا۔ گیتا گیان جگت ونجارا، آتم پرما تم سنگ رکھائیا۔ انجیل قرآن کر اُجیار، رُوح بُت بندھن پائیا۔ بودھ اگادھی شبد اُجیار، زرگن سرگن
 دے وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لکھ نہ کوئی جنائیا۔ بے انت بے انت بے انت بے پرواہ نہ نرنکارا، در ساچے بیٹھا آسن لائیا۔ نہ کوئی سچن میت
 مُرارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ گر اوتار سیو لگائیا۔ گر اوتار دیوے مان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ شبد

اگئی دُھر فرمان، بن رسنا جہوا سُنائیندا۔ اَنتر آتم کر پچان، پرماتم رنگ چڑھائیندا۔ دوس رین اک دُھنکان، انحد نادی راگ سُنائیندا۔ برہم برہمادی کھیل مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا دیوے آن، دھرنی دھول وڈیائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، گنگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ پرتھی اکاش کھیل مہان، رُوس سورج چن منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ لکھ چوڑاسی کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار مارگ لائیندا۔ گر اوتار سیوادر، سد سد آپ جنایا۔ جگ چوکڑی کر تیار، لوک مات لئے پرگٹایا۔ دُھر سندیسہ دیوے اپنی دھار، شبدی شبد راگ الاہیا۔ جیواں جنتاں دئے سہار، سر اپنا ہتھ لگایا۔ آتم پرماتم دئے پیار، برہم پاربرہم کرے گڑمائیا۔ ایش جیو وکھائے کھڑی گلزار، گلشن اکو اک مہکائیا۔ روشن کرے کایا مینار، محراب اکو ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار حکم منایا۔ گر اوتار حکمے اندر، سنجگ تریتا حکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کر اڈمبر، اُمت اُمتی رنگ چڑھائیندا۔ لکھ چوڑاسی رچ سویمبر، نرگن سرگن کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ حکمے اندر پیغمبر پیر، پاربرہم پرہم حکم منایا۔ حکمے اندر دستگیر، دست بدست دئے وڈیائیا۔ حکمے اندر شرع زنجیر، لاشریک کھیل کرانیا۔ حکمے اندر حق توفیق، تحفہ لوک مات وکھایا۔ حکمے اندر بنے رفیق، بے اُنت وڈ وڈیائیا۔ حکمے اندر میٹے اندھیرا تاریک، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ حکمے اندر چوڈاں لوک ویکھے ٹھیک، نرگن اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم منایا۔ جگ جگ حکم ہر نرکارا، اک اکلا آپ جنائیندا۔ من من گئے تیی اوتارا، بھگت اٹھاراں نال ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں کردے گئے نمسکارا، سجدہ سیس سرب بھجکائیندا۔ نانک گوہند نام ہٹ چلاؤندے رہے بن ونجارا، جیو جنت جگت سمجھائیندا۔ لکھ لکھ تھکے کاغذ قلم شاہی اُنت نہ پاراوارا، بے اُنت اپنا بھیو نہ کسے سمجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی وسنہارا دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد اپنا راہ چلائیندا۔ آد اناد چلائے راہ، رہبر اک رام بنایا۔ نرگن سرگن دئے صلاح، دُھر فرمانا اک جنایا۔ گر اوتار لئے اٹھا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ شبدی وست جھولی پا، ساچا بنک کھلایا۔ نرگن جوتی کر

رُشنا، اگیان اندھیر چُکائیا۔ ناتا جوڑ بے پرواہ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکل اکل کل اپنی کھیل رچائیا۔

★ ۲۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرچرن سنگھ دے گھر پنڈ کتوال ضلع گرداس پُ ★

سو پُرکھ نرنجن ساچا سجن، آد جگاد دیا کمائیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن چرن دھوڑ کرائے محن، ست سروور اک نہائیدا۔ اینکارا پردے کجن، سِر اپنا ہتھ لکائیدا۔ آد نرنجن دیک جوتی آیا جگن، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ ابناسی کرتا رکھے لجن، سرتی شبدی میل ملائیدا۔ سری بھگوان نام ندھان پائے سگن، ہتھ ہتھ نال ملائیدا۔ پاربرہم دیوے وست امول بھگت کتے نہ جائے منگن، پوری آسا ترپت کرائیدا۔ آتم چاڑھے ساچی رنگن، رنگ اکو اک وکھائیدا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیدا۔ نادانادی برہم برہمادی شبدی وجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، گھر ساچے میل ملائیدا۔ درگھر ساچا سچ دوار، پرہہ سرن ملی سرنائیا۔ ستگر داتا دیونہار، جگ جگ ویس وٹائیا۔ گرگر کھیل اگم اپار، گر کرتا آپ کرائیا۔ بھگت بھگوان لئے ابھار، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ ساچے سنتاں کرے پیار، ست ستوادی اکو کرے پڑھائیا۔ گرکھاں کھولے بند کواڑ، بحر کپاٹی پردہ لاہیا۔ گرکھاں دیوے سچ دیدار، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ چرن کول سچکھنڈ، ہر ستگر آپ جنائیدا۔ چرناں ہیٹھاں دبائے کوٹن برہمنڈ کھنڈ، روس نظر کوئے نہ آئیدا۔ اکو اک جنائے سچ اند، اند اند وچ وکھائیدا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، آپ اپنا میل ملائیدا۔ شبد اگمی ساچا چھنڈ، ڈھولا سوہلا آپ سنائیدا۔ خوشی کرے بند بند، بہتر ناڑی کھوج کھجائیدا۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، ہر شبدی گر پرنائیدا۔ دُئی دوتی مایا متا ہوئے ہنگتا ڈھاہے کندھ، سچ سچ اک وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن پریتی ساچی ریتی جگ جگ آپ چلائیدا۔ چرن پریتی سچ لکانا، دو جہان ملے وڈیائیا۔ شبدی گر ملیا مانا، گرکھ ساچے

لئے اُٹھائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے راجا رانا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت و دیا ہوئے خیرانا، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہانا، جیون جگت نہ کوئے جنائیا۔ اندر وڑ وڑ دھیان لگانا، دھیانی دھیان نہ کوئے جنائیا۔ نین موئند نہ ملے بھگوانا، اٹھے پہر دوس رین ہر مندر رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن دئے سرنائیا۔ چرن کول ساچی سرنائی، سرنگت آپ جنائیدا۔ سُرَت شبد ہوئے کڑمائی، گھر ساچے میل ملائیدا۔ ایک مندر دھی جوائی، سوہرے پیئے کھیل کرائیدا۔ آتم سیجا ویکھے چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک جنائیدا۔ نرمل دیا اک جگائی، جوتی جوت ڈمگائیدا۔ انحد راگی راگ الائ، چھتی راگ نہ کوئے لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سچ پریتی اک سمجھائیدا۔ سچ پریتی ساچی اوٹ، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، مایا ممتا موہ مٹائیدا۔ پنچ تت نگارے لائے چوٹ، شبدی ڈنکا ہتھ اُٹھائیدا۔ پاوے سار ساچے کوٹ، محل اٹل ویکھ وکھائیدا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر چکائیدا۔ آد جگاد جگا جگنتر سنگر پورا اکو بہت، بن گر شبدی سنگر نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول اُپر دھول، سچ پریتی اک بنائیدا۔ سچ پریتی بنے مات، ہر منسا پور کرائیا۔ آتم پر ماتم دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے مار جھات، سچ سہنجی اکو کھاٹ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ نرگن سٹا کماپات، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں وکھائے اپنا گھر، گھر گھر وچ پردہ لاہیا۔ گرکھ تیرا ساچا گھر، گھر گھر وچ آپ بنایا۔ نو دوارے پار کر، سکھمن ٹیڈھا پندھ مکایا۔ ایڑا پنگل ڈگے دڑ، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ڈو گھی بھوری کھیل کر، کایا کوری کھوج کھجایا۔ سنگر پورا ایک ہر، آپ اپنی دیا کمایا۔ نجھر جھرنا جائے جھر، بوندی بوند بوند ٹپکایا۔ جوت نرنجن پرکاش کر، اگیان اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن پریتی ساچی ریتی، ناتا توڑے مندر مسیتی، جس جن ہر ہر نظری آیا۔ ہر ہر سچا اکو داتا، آد جگاد سمائیا۔ جگا جگنتر جن بھگتاں سناوے اپنی گاتھا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ ناتا توڑے قلم دواتا، شاہی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ویکھے کھاتہ، پاربرہم برہم پھول بھلایا۔ نرگن سرگن بچھے داتا، گھر مندر پھیرا پائیا۔ سنگر پورا حاضر حضورا، گر سکھ اُٹھائے گود جوں بالک پتا ماتا، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہتے اتھے بجھے سچا ناتا، نہ کوئی توڑے نہ توڑ

تڑائی۔ وشن برہما شو گر کھ تینوں ٹیکن ماتھا، ادھ وچکار بیٹھے سیس نوائیا۔ تھر گھر تیرا کھیل تماشا، گر شبدي رنگ چڑھائی۔ سچھنڈ دوارے پُرکھ اکال
 بھرواسا، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مات گر بھ جوُن اجوُنی ٹُٹے ساکا، جگت ساک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، چرن سرن اک جنائی۔ بھانا ورتے بے پرواہ، بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ نوری نور نور خُدا، جلوہ ظہور رہیا دکھائی۔ قادر
 کریم کھیل کرا، قُدرت ویکھے تھاون تھانیا۔ بے عیب خُدا ئی پھیرا پا، پیر پیغمبر رہیا اُٹھائی۔ مُلا شیخ مسائق رہیا ہلا، دُھر فرمانا اک جنائی۔ تینی اوتاراں رہیا
 سمجھا، نیز نین نین کھلائی۔ بھگت اٹھاراں رہیا جگا، حکمی حکم اک سنائی۔ گر دس نال ملا، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ وشن برہما شو در بہا، دردی درد رہیا
 ونڈائی۔ ترے گن مایا ڈنڈالا، رجو طمو ستو رہیا جگائی۔ پنج تت ویکھے تھاون تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، چارے ویداں آپ جگائیندا۔ شاستر سمرت
 کھول کوٹا، بھو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ لیکھا جان پُران اٹھاراں، اٹھاراں دھیائے ونڈ ونڈائیندا۔ انجیل قرآنا ویکھ اکھاڑا، اُمت اُمتی ناچ نچائیندا۔ کھانی
 بانی ہو اُجیارا، دُھر سندیسہ اک جنائیندا۔ گر کاشد نہ کسے وچارا، سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اندھیرا چھائیندا۔ تیر تھ اٹھسٹھ روون زارو زارا،
 گنگا گوداوری جمنا سُرستی پردہ کوئے نہ پائیندا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالا دھواں دھارا، نوری نام نظر کسے نہ آئیندا۔ مسجد مسیت ہاباکارا، حق مسئلہ نہ کوئے
 پڑھائیندا۔ گر دوار نہ کوئے جیکارا، نانک گوہند رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ جگ
 جگ کھیل ہر اولّا، آد جگاد کرائیا۔ کلجگ آنت چار کُنٹ پے تر تھلا، دھرنی دھرت دھول ہلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے نہ پکڑے کوئی پلا، سگلا سنگ نہ
 کوئے نبھائی۔ ناتا تھے رانی اللہ، ہو ہو نعرہ نہ کوئے لائی۔ سادھ سنت ہوئے جھلا، ہر جو جھلک نہ کسے دکھائی۔ بیس پیسا ہر جگدیشا شبد اگئی بولنہارا ہلا، دو
 جہاناں لئے ہلائی۔ ہر کا بھانا کسے نہ روکا نہ ملا، ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی
 جگ نت نوت پھیرا پائی۔ نت نوت سری بھگوان، آد جگادی کھیل کرائیندا۔ کلجگ کوڑ ہو یا پردھان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ نہ کوئی رعیت نہ

راج راجان، غریب نماںیاں گلے نہ کوئے لگانیدا۔ گھر گھر اندر وڑیا شیطان، من واسنا جگت نچائیدا۔ نانک گوہند دے کے گیا بیان، سچ سندیسہ جگت جنائیدا۔ کلجک اتم پرگٹ ہویا نہ کلنک بلی بلوان، مہابلی نظر کسے نہ آئیدا۔ سمبل وسے دھام مکان، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیدا۔ سرشٹ سبائی ہوئے ویران، ویری گھر گھر آپ اُٹھائیدا۔ بن سنگر پورے کسے نہ کرے کوئی پہچان، سیس ہتھ نہ کوئے لُکائیدا۔ دیکھو چھیتی چھیتی کھیل کرے بھگوان، دُور پینڈا نیڑے ہو ہو جیو جنت سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک کوڑ پسارا ویہہ سو ویہہ بکرمی کرے پار کنارہ، ستجک ساچا سچ سچ درڑائیدا۔ ہر سنگت تیرا سچ سنگھاسن، دو جہان ملے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا میل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا زِگن ہویا ساتھن، سرگن وجے ودھائیا۔ ہر سنگت تیرا پوجا پاٹھن، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ ہر سنگت تیرا تیر تھ تاٹن، گر چرن سرور سچا نہائیا۔ ہر سنگت لہنا دینا چکے پر تھمی آکاشن، منڈل منڈپ ڈیرہ ڈھایا۔ ہر سنگت لیکھا لگے پون سواسن، نت نوت جو رہے گایا۔ ہر سنگت سنگر وسے تیرے پاسن، اندر باہر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سگلا سنگ، سنگر پورا آپ نہھائیدا۔ آتم پر ماتم چاڑھے رنگ، رنگ نظر کسے نہ آئیدا۔ سچ سہنجی سہائے پلنگ، ہر مندر آپ لُکائیدا۔ شبد انادی اک مردنگ، بن تار ستار وجائیدا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدی میل ملائیدا۔ چال رکھی اک بہنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت وڈ وڈیائیدا۔ ہر سنگت تیرا وڈ محلہ، محفل ہر جو آپ لگانیدا۔ نور الہی اک اگلا، پروردگار پھیرا پائیدا۔ وسنہارا جلا تھلا، سمند ساگر دُونگھی کندر پھول بھلائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ وِزلے پھڑائے پلا، پورب لہنا جھولی پائیدا۔ سچ سندیس نر نریش اکیو گھلا، اکھر وکھر آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگت دوار اک وسائیدا۔ سنگت دوارا اُج اگم، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی چھیری نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی کن، نہ کوئی کھانی بانی کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی تت نہ کوئی تن، من مت بُدھ نہ دکھائیا۔ نہ کوئی رائے دھرم دیوے ڈن، چتر گپت نہ حساب لگایا۔ نہ کوئی کال دیوے بھن، لاڑی موت نہ کوئی پرنائیا۔ مہاکال سیوا کر کہے

دھنّ دھنّ، ہر سنگت تیری وڈ وڈیائی۔ جنہاں ہر کا ناؤں سُنا آنتر آتم کنّ، دوئے سرون سار نہ رائی۔ کوڑی کریا ٹھیکر دتا بھنّ، بھانڈا بھرم تڑائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیری لوڑے سچ سرنائی۔ سنگر پورا ہر سنگت سرن، سرن سنگت آپ جنائیدا۔ نیتز کھولے ہرن
 پھرن، نچ نین پردہ لایندا۔ ناتا توڑ مرن ڈرن، چرن کول جوڑ جڑائیدا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ترنی ترن، تارنہارا کھیل کرائیدا۔ ناتا توڑ ورن برن،
 کھتری براہمن شودر ویش اوچاں نیچاں ایکاکھ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ناتا آپ بنائیدا۔ ہر سنگت ناتا سرب
 سکھونت، گھر ساچے وجے ودھائی۔ گرگھ سخی سنگر پورا ملے کنت، گرہ مندر خوشی منائی۔ اکو ناؤں اکو زنگار اکو منت، اکو اک پڑھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لیکھا دیوے دھردر گاہیا۔ ہر سنگت لیکھا دھردر گاہ، دھردر گاہی آپ چکائیدا۔ زرگن سرگن بن ملج، گر شبدی
 پھیرا پائیدا۔ سنگر شبد شہنشاہ، دو جہاناں حکم منائیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سیوالا، پنج تت مان وڈائیدا۔ اتم سب نوں کرے سواہ، تن خاکی نظر
 کوئے نہ آئیدا۔ آد جگاد جگ جگتر سنگر سچا اک اکھوا، سجھنڈ نواسی کھیل کرائیدا۔ کلج اتم پھیرا پا، نام ڈنکا اک وجائیدا۔ جن بھگتاں سوئی سرتی دے
 جگا، ناد تورت آپ سناائیدا۔ اکال مورتی روپ وکھا، مایا ممتا موہ مٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت سنگ نبھائیدا۔ ہر سنگت
 تیرا ساچا میت، متر پیارا ہر اکھوائیا۔ سنجگ چلائے ساچی ریت، چار ورن دے سرنائیا۔ ناتا ٹٹے مندر مسیت، شودوالا مٹھ دھیان نہ کوئے لگائی۔ اکو اشٹ
 ہست کیٹ، پرکھ اکال نظری آئی۔ کھیل کرائے صاحب انڈیٹھ، کھن پڑھن وچ نہ آئی۔ آد جگادی رہے اتیت، ترے گن انگ نہ کوئے لگائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لہنا دے چکائی۔ ہر سنگت لیکھا پنج تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دیا کمائیدا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، تن
 سو سٹھ ہاڈی میل ملائیدا۔ اندر وڑ کے جانے متگ، گھر گمبھیر کھیل کرائیدا۔ نام نیچے ساچے وت، پت ڈالی پھل مہکائیدا۔ میل ملایے کملاپت، کول
 نین انگ لگائیدا۔ آنت بھگونت گرگھ سنت سجھنڈ دوارے جائن وس، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر سنگت دیوے آتم دان، پرما تم کرے آنت کلیان، برہم پاربرہم اپنے وچ سمانیدا۔

سنت سادھ منگن بھکھ، پر بھ آگے جھولی ڈاھیا۔ سیس نوائن من رکھ، چرن کول دھیان لگایا۔ کر کرپا جس دیوے اپنا حص، اک سنکا نام جھولی پائی۔ اوہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر مارن دھاہی پٹ پٹ، اپنا آپ گوائیا۔ من واسنا ویکھن چت، سرتی شبد دھیان لگایا۔ ستگر پورا کر کرپا جے دیوے لکھ، لیکھا دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، سو بھکاری شنگار کوئے نہ لایا۔ سادھ سنت دھوڑی رمان خاک، بھسم تن ہنڈھایا۔ گپھا اندر وڑ وڑ رہے جھاک، جھاکي نظر کوئے نہ آیا۔ مندرائ اندر بیٹھے کر کے بند تاک، بند تاکی نہ کوئے گھلایا۔ جس جن ستگر پورا کر کرپا بنائے اپنا ساک، جھاتی آتم پر ماتم پائی۔ تس دیوے تن نجات، نج لیکھا اک دکھایا۔ سو سادھ سنت رسنا جہوا پر بھ دی صفت صلاحی گائن بات، تن شنگار نہ کوئے لگایا۔ جگ چوکڑی سادھ سنت، کوٹن کوٹ دھیان لگائیدا۔ جگ چوکڑی منیا منت، منتر نام سرب درڑائیدا۔ کر کرپا جس نوں میلے ہر جو کنت، سو سنگھڑ سوانی گل لگائیدا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، نون سو اکھراک سمجھائیدا۔ ہر کا بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، چوداں ودیا ہتھ نہ آئیدا۔ سو سادھ سنت دوئے جوڑ پر بھ آگے کرے منت، ہار شنگار نہ کوئے لگائیدا۔ جو سادھ سنت کرے ارداس، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ اٹھے پہر رکھے پیاس، پر بھ ملن دی تانگہ جنایا۔ جس کرپا کر بنائے اپنا داس، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پوناں ویکھ دکھایا۔ مانس جنم کرے راس، منگھ دیوے آپ وڈایا۔ سو سادھ سنت پر بھ دواویوں خالی جھولی ڈاھ منگے دات، ہار شنگار نہ کوئے لگایا۔ جو سادھ سنت کرے عرض، آرزو اکو اک رکھائیدا۔ گوہند ڈھولا گائے بن تال طرز، آتم پر ماتم دھیان لگائیدا۔ ستگر پورا اپنا کرے حق فرض، حقیقت دے جنایا۔ ناتا توڑ عرش فرش، کایا گرہ دے دکھایا۔ آب حیات میگھ برس، حرص ہو س دے مٹایا۔ دین دیال کر ترس، اگنی تت دے بھجھایا۔ سو سادھ سنت پر بھ سرنائی ڈگے ندھڑک، لوک لاج نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہار شنگار ہتھ نہ کسے رکھایا۔ سادھ سنت کوٹن کوٹ، جگا جگنتر مان دوائیدا۔ آپے ویکھے آلیوں ڈگے بوٹ، کر کرپا گود بہائیدا۔ ننھی ننھی نرمل جوت، پرکاش پرکاش نال ملائیدا۔ اکو شبد دے کے کہے بہت، بہڑی حال نہ کوئے سنائیدا۔ سو سنت جس دا نکلیا اندروں کھوٹ، پر بھ چرناں ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیدا۔ لیکھا جانے اوت پوت، سادھو ہار شنگار نہ کوئے وڈائیدا۔

ہار شنگار نہ کسے ہتھ، سادھ سنت رہے گر لایا۔ اکو اک پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ شاہ سچا پاتشاہیا۔ سبکھنڈ دوارے تاج سیس لئے رکھ، لوک مات ویکھ
 وکھایا۔ جگا جگتر گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاؤن جس، سو ہار شنگار آپ لگایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیا سُرپت اند لکھ چوراسی جس دے وس، چرن
 کول دھیان لگایا۔ بودھ اگادھ مہما اکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن انت نہ پایا۔ سو صاحب سلطان وڈ مہربان سدا اند ٹھ، اند ٹھڑی کار کمایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، سچ شنگار آپ کرایا۔ سچ شنگار کرے بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ سب نوں
 دیونہارا دان، داتا دانی آپ اکھوائیدا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سچ سندیہ نریشا زمیں اسماناں آپ سنانیدا۔ سو جانے جس انتر پیکھا، جگت نیز نظر
 کسے نہ آئیدا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیڈا، کھیل اوڑی آپ سمجھائیدا۔ آپے جانے اپنا لیکھا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیدا۔ سیس تاج جگدیش آدیا، ہار شنگار نر
 نرکار اکو اک لگائیدا۔

★ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتوال ضلع گرداس پُر ★

داتا دانی دیاوان، سری بھگوان اک اکھوائیدا۔ بھگتاں بھگتی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیدا۔ جگ چوکڑی سچ نشان، نرگن سرگن مات
 جھلائییدا۔ کلجگ انتم کھیل مہان، پُرکھ ابناسی ویس وٹائیدا۔ گرکھ ویکھے چتر سُبجان، ہرجن میل ملائییدا۔ آتم پر ماتم دے گیان، بھيو اہید گھلائییدا۔ لکھ
 چوراسی وچوں کر پہچان، نام رنگن اک چڑھائییدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائییدا۔ بھگت بھگوان سچا سنگ، سدا
 سدا رکھائییدا۔ جگ چوکڑی دیوے اند، اند اند وڈیایا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، جس سر اپنا ہتھ لگایا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سمرتھ بے پرواہیا۔
 گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک جنایا۔ جگت وکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھڑگ کھنڈا نام اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن
 لیکھا تھاؤں تھانیا۔ ہرجن لیکھا اگم اتھا، ہر سنگر آپ چکائییدا۔ نرگن سرگن بن ملاج، جگ جگ بیڑا مات چلائییدا۔ نام ندھانا دے صلاح، ساچی سکھیا

اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلا، دُئی دوتی پردہ لائیندا۔ امرت جام سچ پیا، سرور اکو اک نہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلا ایکا ایک، ایکنکار آپ ملائیا۔ ایٹھے اوٹھے ساچی ٹیک، سمرتھ پُرکھ وڈیائیا۔ کایا بدھی کرے بیک، وویکی روپ دکھائیا۔ مایا گنی تت نہ لائے سیک، ترے گن پوہ نہ سکے رائیا۔ نردھن سردھن کرے ہیٹ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ سہج سُبھاؤ میلا گر، گر سَنگر آپ ملائیندا۔ لیکھا جانے لکھیا دُھر، دُھر مستک کھوج کُھائیندا۔ آد انت جُگا جُگنت پُرکھ ابناسی جائے بہر، بھگت بھگونت آپ اٹھائیندا۔ شبد اگنی چڑھے گھوڑ، دو جہاناں آپ دوڑائیندا۔ درگاہ ساچی لاوے سچا پوڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ ویکھنہارا مٹھا کوڑ، لکھ چوڑاسی کھوج کُھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن جاگے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی دیا کمائیا۔ دیک جوتی جگے چراغ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ہنس بدھی نہ ہوئے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ جگت ترسنا وچوں کاڈھ، بخشے سرن سچّی سرنائیا۔ انتر انتر کرے لاڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا دے چُکائیا۔ ہرجن لیکھا سدا لیکھ، لکھت وچ نہ آئیندا۔ جس دے پچھے پُرکھ ابناسی دھرے بھیکھ، لوک مات ویس وٹائیندا۔ پورب جنم دی میٹے ریکھ، ریکھا اپنی پھر بدلائیندا۔ ویکھنہارا کایا کھیت، گرہ مندر پھول بچھلائیندا۔ دُونگھی کندر جانے بھیت، پردہ آپ چُکائیندا۔ سدا سہیلا کرے ہیٹ، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ برہم پاربرہم کھیلے کھیڈ، گھر گھر وچ ساچی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھیو جنائیندا۔ ہرجن ہر جو کھولے بھیو، پردہ آپ اٹھائیا۔ درس دکھائے وڈ دیوی دیو، دیوت سُر سیس جُھکائیا۔ لیکھا جانے دُھر دی سیو، پھل اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا اگم اتھایا۔ اگم اتھاہو ہر ہر میلا، ہر ملنی آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل گرؤ گر چیلا، چیلا گر ویکھ وکھائیندا۔ ست سوامی سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا سدا نویلا، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، آون جاون پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچا پار کرائیندا۔ ہرجن اترے پار، پار اتارا آپ کرائیا۔ کرپا کر ہر نرنکار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبد اناد سچّی دُھنکار، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ ساچی سخیاں منگلپار، گیت گوہند لائیا۔ گرہ مندر جوت

اُجیار، نورو نور رُشائیا۔ میل ملاو کنت بھتار، جگت وچھوڑا دے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرکھ چاڑھے رنگ چلوں، چہن چکر نہ کوئے بنائیندا۔ آد جگاد نہ جائے بھول، اُبھل کھیل کرائیندا۔ پورب جنم چکائے مول، بچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ پریم ویراگ برسے پھول، برکھا اکو نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ ہرجن سچ سچ وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ گھر مندر وجے ودھائی، سو بھاؤنت سو بھاپائیندا۔ سُر ت شبد ہوئے کُرمائی، کُرم کُرمیٹا اکو نظری آئیندا۔ سوہرے پیئے رنگ دکھائی، رنگن اپنے نام چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچا آپ ملائیندا۔ ہرجن ملیا اندرے اندر، گھر گھر میل ملایا۔ بجر کپائی ٹٹا چندر، پردہ دوتی آپ اٹھایا۔ بھاگ لگائے اندھیری کندر، نرگن نور جوت رُشائیا۔ من واسنا مارے بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ دکھایا۔ ہرجن ویکھے اپنے نین، نین مڈھاری دیا کمائیندا۔ رسنا کوئے نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت کوئے نہ پائیندا۔ آد جگاد چکائے لہن دین، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا گھر دکھائیندا۔ ہرجن ویکھ ہر کا گھر، گھر گھر وچ کرے رُشائیا۔ آد جگاد چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کرپال کرپا دیوے کر، دیال دیا کمائیا۔ کال نہ آگے سکے کھڑ، بیٹھا کھ بھوائیا۔ مہاکال منگے در، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ابناسی کرتا سب نوں دیونہارا ور، دھر فرمانا تھم جنائیا۔ ہرجن وچوں لئے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، محل اٹل کرے رُشائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، پردہ اوہلا نہ کوئے جنائیا۔ سوہنگ اکھڑ جو جن رہے پڑھ، پڑھیا سُنیا لیکھے لائیا۔ ہرجن ہر ہر وسن اکو گھر، گھر مندر سو بھاپائیا۔ کلجگ انتم کھیل کر، نہہکنک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لہنا دے چکائیا۔ ہرجن تیرا چکے لہنا، پورب ویکھ دکھائیندا۔ ست سروپی بستر گہنا، تن بھوشن اک جنائیندا۔ ستگر پورے منا کہنا، بھل کدے نہ جائیندا۔ سرن سرنائی ساچی بہنا، غریب نما نیاں دیا کمائیندا۔ لکھ چوڑا سی کھائے ڈاننا، لاڑی موت رنگ چڑھائیندا۔ کوڑی کرپا کوڑے وہن وہنا، آگے ہو نہ کوئے بچائیندا۔ پر بھ کا بھانا سب نے سہنا، سر اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے بہنا، جس گھر دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کیتی

کرنی ضرور چُکائے لہنا، بن دیتاں اپنا کھ نہ گُرمکھاں وکھائیندا۔ جِناں چر نہ دینا دِتا، دو جہان نہ کوئے وڈیائیا۔ اَنت کوئی نہ نکلے سٹا، ساچا راہ نہ کوئے وکھائیا۔ حضور ضرور وانگ منصور کرے ہتا، فضول گل نہ کوئے سٹایا۔ دُئی دَویتی اپنے وِچ چُھپائے سب دا پتا، ہنکار وکار اپنی جھولی پائیا۔ گُرمکھ پیار کرے مٹھا، مٹھت اپنا رنگ چڑھائیا۔ پچھلا دیوے حصّہ اندھٹھا، جگت نیز نظر نہ آئیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر جس بھگوان دا گاؤندے رہے قصہ، قسمت اپنی اُس دے ہتھ پھڑائی۔ سو دین دیال ٹھاکر کرپال جن بھگتاں وسے اِکو چتا، چت اپنا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے دے اپنا شکر منائیا۔ اپنی دیوے وسّ نام، سو نام جو لکھن پڑھن وِچ نہ آئیا۔ جس نام دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ہوئی غلام، مان ابھمان سرب مٹایا۔ جس داصِفت صلاحی پیر پیغمبر امام، نوری جلوہ دسدے گئے نشان، نشانہ حق نہ کوئے جنایا۔ سو نام ندھان جن بھگتاں پیائے امرت جام، کایا جامہ دے بدلایا۔ جس نوں حکمے اندر جنگلاں وِچ لہجدا پھریا رام، رام رام اپنا کھ چُھپایا۔ سو صاحب دیوے پیغام، جس دا پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی سار نہ پائیا۔ جس دی سادھ سنت بھگت بھگونت صوفی کردے رہے کلام، سو کلمے وِچ کدے نہ آئیا۔ جس دا حکمے اندر سرب نظام، سو نام اِکو حکم منایا۔ کلجک انتم ہو پردھان، سچ پردھاگی اِک کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینا دیوے بن دیتاں اپنی اکھ نہ سکے اُٹھایا۔ بن دیتاں شرمائے اکھ، گُرا نیز نہ اُپر اُٹھائیندا۔ جِناں چر درس نہ دیوے پر تکھ، سنگرمات نہ کوئے اکھائیندا۔ جِناں چر دو جہان نہ لئے رکھ، رکھنہارا آپ اکھائیندا۔ جِناں چر اپنے اندر نہ لوے ڈھک، سو پچھ سروپی پردہ پائیندا۔ سنگرو لوک لاج وِچ کدے نہ کٹاوے اپنا نک، نکیل سب نوں نام پائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، اگے اُدھار نہ کوئے رکھائیندا۔ جس نوں مارگ دِتا دس، تِس پھڑ باہوں اُپر چڑھائیندا۔ مالا منکا کوئی گُرمکھ نہ لئے رٹ، رٹا سب دا آپ مُکائیندا۔ مہربان مہر نظر نال نزل جوت کرے پرگٹ، پرگٹ اپنا روپ وکھائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ رہے نٹھ، بن پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ کوٹن کوٹ اندر وڑ وڑ واسطے رہے گھت، وستو جھولی نہ کسے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگاد جگنتر بن بھگتاں بھو نہ کسے سمجھائیندا۔ گُرمکھ کہے پر بھ دیویں کی، تیرے ہتھ کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال

کہے میں رکھاں نیہ، سَچک ساچاراہ چلائی۔ گرسکھ کہے لیکھے لگے ساڈھے تن ہتھ سیں، رِوداس چمیار ملے وڈیائی۔ سَنگر کہے میں امرت برساں مینہ، رت بسنتی اک دکھائی۔ گرسکھ کہے کی نرمل کریں جی، دُرمت میل دھوئی۔ سَنگر کہے گرسکھ اک جام پیالہ پی، جس پیتیاں ایتھے اوتھے سدھ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا کھیل کرائی۔ بھگت کہے پر بھ توں بڑا جھوٹھا، تیرا آنت کسے نہ پایا۔ شاہ سلطاناں ہتھ پھرائیں خالی ٹھوٹھا، در در دھکا لایا۔ جگ چوکڑی سب توں رہوں روٹھا، انگیکار نہ کسے کرایا۔ ٹھوکر ماریں چارے کوٹا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پنج تت کایا دے جھوٹا، اتم پھیر خاک ملایا۔ نام پنج منتر سچا بوٹا، نرگن سرگن راہ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دس ساچار، کس بدھ اپنا کھیل دکھایا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھگت میت، سچ سچ درڑائی۔ میرا کھیل سدا اندیٹھ، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو بھیو نہ رائی۔ جوں بھاوے توں چلاواں اپنی ریت، ریتوان اک اھوئی۔ جگت ناتا شودوالا مٹھ مندر مسیت، اٹاں پتھر جوڑ جڑائی۔ اس دے اندر سب نوں رہیا گھسیٹ، لگوں کھیل نہ کسے سمجھائی۔ جس پایا تِس اتر بیٹھ اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ چڑھایا۔ کلج اتم دسی سچ پریت، پریتی اکو اک سمجھایا۔ سوہنگ ڈھولا گاوناگیت، اتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت دکھائے اکو گھر، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ حق جان نہ کہے بے آنت، آنت حق وچ آئی۔ گر اوتار بن ناری ملدے رہے کنت، چرن دھیان لگائی۔ دوئے جوڑ کردے رہے مٹت، بے پرواہ بے آنت تیری وڈیائی۔ اُپر چڑھ کے دیکھن دی کسے نہ پئی ہمت، اپنا بل نہ کوئے دھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حق اکو اک نور ظہور، جلوہ آپ خدائی۔ دُدھ لسی نہ کوئی پانی، کھان پین وچ پاتشاہ کدے نہ آئی۔ جس بنائی چار کھانی، اندج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونڈائی۔ سو پاتشاہ اکو کھاوے پیوے پریم پیار بن شبد گرہانی، دوجی وست نیڑ کوئے نہ آئی۔ کھانا پینا لیٹنا سونا جاگنا اٹھنا بہنا ایہہ کھیل پرانی، پنج تت ہوئے گڑمائی۔ جس جن سچے پاتشاہ دی جانی سچ نشانی، سو شہنشاہ سدا سد بھرپور رہیا سب ٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ماجھا گوکہ کوئی نہ دُدھ، اپنا آپ کر کے بیٹھا سدھ، بُرا چنگا چنگا مندا ماڑا ابجھا بن وچھی وچھا، اپنا سیر اپنے وچوں آپ پرگٹائی۔ جگت دُدھ رسن سواد اتم رس نہ کوئے دکھائی۔

ہر اوٹ سنگھ سرن، گر ملے وڈیاں۔ نام چوٹ نیتز ہرن پھرن، ناد دھن شبد شنوایا۔ دین دیال ٹھاکر کرنی کرن، کرتا پڑکھ بے پرواہیا۔ جگ
چوڑی لکھ چوڑا سی جانے جیون مرن، گیارہ گیارے وچ رکھایا۔ جن بھگتاں مارگ دتے ترنی ترن، بھو ساگر پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا کھیل آپ جناں۔ ہر بھروا سا سنگھ میت، گر گر رنگ رنگاں۔ آتم پر ماتم کھیل تماشا پارہم برہم ویکھے اتیت، سرتی شبدی ناچ نچاں۔ پنچ
تت کایا مندر اندر کھیل انڈیٹھ، کوری بھوری کاج رچاں۔ امرت سرور نہجھر جھرنا جھرائے اتیت، کول نا بھی آپ چھپاں۔ جس جن بخشے سچ پریت،
تس اپنی دیا کماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیں۔ ہر جو آس سنگھ میل، گر گر دیا کماں۔ جنم جنم دی بجھے
پیاس ناتا جڑے گر گر چیل، سجن سہیل اکو نظری آں۔ جگا جگتر اچرج کرے ہر جو کھیل، بے انت بے پرواہ بھیو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جناں۔ اپنی کرنی ہر کرتار، آد جگاد کرانیں۔ بھگت وچھل گرور گردھار، نرگن سرگن ویس وٹاں۔ لکھ چوڑا سی وچوں
لئے اُبھار، آپ اپنا میل ملاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹاں۔ جگا جگتر بھگتن پیتا،
سری بھگوان دیا کماں۔ دکھائے دھام اک انڈیٹھا، انڈیٹھا پردہ لاہیا۔ ایک ناد سنائے شبد انادی لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے گیتا، گیان دھیان نہ کوئے
وڈیاں۔ اندر باہر گپت ظاہر ٹھانڈا سیتا، ترے گن اگن نہ لاگے رانیا۔ بھگت بھگوان سچ پریتا، نہ کوئی توڑے توڑاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ہر جن میلے اپنے گھر، نرگن سرگن سرگن نرگن ایک رنگ رنگاں۔ نرگن ہر سرگن دین، دین اپنی دیا کماں۔ نرگن سرگن کھیل جوں جل مین،
جل مین اپنا بھیو کھلائیں۔ نرگن سرگن لیکھا لوک تین، ترے ترے اپنا بھیو چکائیں۔ نرگن سرگن آتم پر ماتم لئے چین، دئی دوتی پردہ لاہندا۔ نرگن
سرگن مارگ مہین، جگت نیتز نظر نہ آئیں۔ نرگن سرگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے ساچے در، در دروازہ اک کھلائیں۔
نرگن سرگن کھول دروازہ، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ شبد اگئی اکو واجا، انحد ناد ناد سنایا۔ سرتی شبدی ایک راگا، ایک تال وجایا۔ ایک کنت اک سہاگا، پت

پر میثور نظری آئی۔ ایک سویا ایک جاگا، ایک آلس نندرا دے مٹائی۔ ایک دھوے دُرمت داغا، امرت سرور اک نہائی۔ ایک ہنس بنائے کاگا، سرور اک نہائی۔ اکو بھوپ اکو راجا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی جن بھگتاں رچ رچ آپ کاگا، کرنی کرتا آپ کرائی۔ نرگن سرگن رچ رچ کاج، کرتا پڑھ کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگونت شبد اگئی مار آواز، بن رسنا جہوا سنانیندا۔ سچ سچ دا سچ سماج، ساچی سکھیا اک پڑھانیندا۔ میل ملاوا موہن مادھو مادھ، مدھر دھن راگ لائیندا۔ دُور دُراڈا دُھر درگاہی بھگت دوارے آئے بھاگ، نرگن سرگن ویس وٹانیندا۔ جنم کرم دی بُجھائے آگ، ترسنا بُھکھ مٹانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کھیل کر، ہر جن ہر بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگانیندا۔

☆ ۲۴ گھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ نیا شالہ ضلع گرداس پُڑ ☆

آتما اُٹھ جاگ، پرما تم رہیا جگایا۔ کلج کوڑی کریا دھو داغ، سوپھ سرپ وٹائی۔ گھر اندھیرے جگے چراغ، نرگن جوت ہوئے رُشنائی۔ سُرُتی رُپ نہ رہے کاگ، کاگوں ہنس رُپ وٹائی۔ لکھ چوراسی لگی آگ، نو نو سرشٹ ہلائی۔ کوڑی کریا بھریا جہاز، مایا ممتا دھکا لائی۔ کسے نہ اُتجے ست ویراگ، سادھ سنت دین دُہائی۔ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھاں رہے بھاگ، آتم سرور نہاؤن کوئے نہ جائی۔ ویکھ ویکھ خوشی مناؤن جگت کاج، برہم پاربرہم سگن نہ کوئے منائی۔ سُن سُن تھکے سرون راگ، شبد انادی دھن نہ کوئے سنانی۔ اُتر اُتر کوئی نہ رکھے لاج، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ پڑھ پڑھ تھکے کوئی نہ سنانے شبد بودھ اگادھ، نش اکھر کرے پڑھائی۔ سنگر پورا حاضر حضورا سدا سد دیوے اکو داد، داتا دانی ہر اکھوائی۔ کوڑی کریا وچوں کاڈھ، آپ اپنا میل ملائی۔ ساچی سیجا کرے لاڈ، سہنجی سچ اک سہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرما تم آتم رہیا اُٹھائی۔ آتم اُتم اُٹھ، اُتر پورب پچھم دکھن ہر جنانیندا۔ دہ دشا پئی لٹ، جگت اندھیرا چھانیندا۔ گر شبد نالوں سارے گئے رُٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیندا۔ امرت جام نہ پیئے کوئے گھٹ، گوہند رنگ نہ کوئے چڑھانیندا۔ خالی بھانڈے نام وست نہیں کچھ، پنج تت کایا مائی کھیہ وکھانیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سنگر پورا آپے رہیا بچھ، نرگن

نرگن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم آپ ہلائیندا۔ آتم پر ماتم دے ہلا، حرص ہوس سرب مٹائیا۔ سچ سچ دسے اکو راہ، رہبر بنے نور خدائیا۔ پروردگار پردہ لاه، مکھ نقاب دے اٹھائیا۔ ساچا سجدہ دے کرا، مقامے حق اک رُشنائیا۔ محبوب میل لئے ہلا، مل مل خوشی منائیا۔ سچ ثبوت دے جنا، وصل اپنے گھر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم رہیا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نیز کھول، نج نیز آپ جنائیندا۔ کلجک انتم کوڑی کرپا نو کھنڈ پر تھی وجے ڈھول، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ جائے مول، مل مل رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ اٹا کرے نہ کوئی نابھ کول، امرت جھرنانہ کوئے جھرائیندا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ دھرنی دھول، دھرت مان نہ کوئے پائیندا۔ آد جگادی نور اک اول، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیون یوگ، سو پُرکھ زرنجن آپ سنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن میل ملائے دھر سنجوگ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ اینکارا بھاگ لگائے کایا کوٹ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اندر کندر پھیرا پائیا۔ آد زرنجن کرے پرکاش زمرل جوت، اگیان اندھیر چُکائیا۔ ابناسی کرتا کڈھے کھوٹ، کوڑی کرپا دے مٹائیا۔ سری بھگوان آپے ہوئے موہت، مُجّت اکو اک جنائیا۔ پاربرہم لیکھا جان لوک پرلوک، سچ سلوک رہیا سنائیا۔ شبد اگمی اکو اوٹ، سمجھنڈ نو اسی بھیو کھلائیا۔ تھر گھر کھیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر ماتم آتم آتم پر ماتم پردہ رہیا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم پردہ چک، دین دیال حکم منائیندا۔ پت پر میشور ویکھ مکھ، کول نین سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر نام پیالہ پیائے سدا مدہوش، خُماری اکو اک وکھائیندا۔ جس درشن نوں جگت نیز رہے لوچ، نیناں نظر کسے نہ آئیندا۔ جیہڑا کسے نہ آوے سوچ، سوچیاں بھیو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم آنتر آپ اٹھائیندا۔ آتم اٹھ کھول اکھ، آخر آپ جنائیا۔ نرگن نور ویکھ پرتکھ، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ سب نالوں ہو کے بیٹھا وکھ، وکھری دھار چلائیا۔ رسنا جہوانہ سکے دس، بے انت وڈ وڈیائیا۔ اکو دیوے سچا رس، نورس کم کسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی کٹے پھاس، مات گربھ نہ کوئے بھوائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، نراسا روپ نہ کوئے جنائیا۔ لہنا دینا چکائے پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا اینکارا ہر زرنکارا وسے پاس، سدا سوامی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک جنایا۔ سچ سندیسہ نر نریش، نرگن سرگن آپ جنائیدا۔ کوڑی کریا مٹے رکھ، کلجگ انت رہن نہ پائیدا۔ لکھ چوراسی
سُنجا ہوئے کھیت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیدا۔ کریا ندھان سَتگر پورا جن بھگتاں دیوے انتر بھیت، بودھ اگادھ سمجھائیدا۔ انتم ڈھسے کلجگ کوڑی کریا کَلر
کندھ ریت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پرما تم اکو اک جنایا۔ پرما تم ویکھ پنج تت ناتا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھیرا پائیا۔
من مت بُدھ کرے ہاسہ، سچ سچ نہ کوئے درڑائیا۔ آسا ترسنا کھیل تماشا، مایا متاناچ نچایا۔ من واسنا وڈ بھرواسا، گرمت نہ کوئے پڑھایا۔ سچ سچ نہ پوجا
پاٹھا، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ بحر کپاٹ نہ کسے پاٹا، سُر ت شبد نہ کوئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ آیا گھاٹا، کلجگ اپنا بل دکھایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار چھڈ
گئے ساتھا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ آگے کوئی نہ میٹے واٹا، جنم مرن نہ کوئے کٹایا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹا، ہر سوانگی سانگ رچایا۔ جن بھگتاں
دیوے اکو داتا، نام ندھان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پرما تم پرما تم آتم میل ملایے سچ سُبھایا۔ آتم پرما تم
ہوئے میلا، ملنی ہر جگدیش کرانیدا۔ گھر ساچے سوہے گرو گر چیل، چیل گر آپ اکھوائیدا۔ جگ چوکڑی آپے جانے وقت ویلا، تھت وار نہ کسے
سمجھائیدا۔ بھگت بھگونت سبجن سہیلا، نت نوت سنگ نبھائیدا۔ کلجگ انتم پھرے اکیلا، اکل کل دھاری ول چھل اپنی دھار جنائیدا۔ دو جہان ویکھے جنگل
جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، سمنند ساگر پُری لوء آکاش منڈل منڈپ کھوج کھجائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
نرائن نر، سوئی آتم ست پرما تم سچ سندیسہ دے آپ جگائیدا۔ سَتگر پورا کرے پار، منجدھار نہ کوئے رڑھایا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ
دکھایا۔ لاڑی موت نہ کرے شنگار، گرسکھ پرناون کدے نہ آئیا۔ گر سَتگر سچا انتم اپنی گود لئے اُٹھال، نرگن سرگن ہوئے سہایا۔ درگاہ ساچی دے
بہال، تھر گھر اپنا چرن چُھہایا۔ سچکھنڈ دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان کرے پرتپال، بن سیوک سیوک کمایا۔ چرن
پریتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی گر بنیا دلال، سُر ت شبد کرے گڑمائیا۔ مہر نال مٹے ڈکھ، درد رہن نہ

پایا۔ گھر وِچ آئے ساچا سَنکھ، سَنکھ دُکھ نال وٹایا۔ اُجل کرے جگت مکھ، مکھڑا نام دِھیایا۔ لیکھے لگے مات گُکھ، مانس جنم ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چنتا سوگ روگ تن کلیش دے گوائیا۔

☆ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سرُپ سَنکھ دے گرہ منگو پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن حکمران، دُھر فرمانا آپ لائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا وڈ مہربان، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ سری بھگوان جھلایے سچ نشان، سچ دوارے آپ جھلاییندا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول دُکان، چھپر چھن نہ کوئے جُھبائیندا۔ محل اٹل نہ کوئے مکان، دیا باقی نہ کوئے رکھائیندا۔ اک اکلانو جوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پچان، جلوہ نور ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سو پُرکھ نرنجن، دُھر درباری آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے بنے سچا سچن، ایکنکارا گنڈھ پوائیا۔ آد نرنجن ایکانو نور دیوے ساچا انجن، اگیان اندھیر نہ کوئے دکھائیا۔ ابناسی کرتا درد دوکھ بھجے بھجن، سری بھگوان آد جگاد ہوئے سہایا۔ پاربرہم درگھر ساچے منائے اپنا سگن، دوجا سگ نہ کوئے رکھائیا۔ کرے کھیل سور سربنگن، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے اگم، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ اپنے آتر آپے جم، مات پت نہ کوئے بنائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بٹھ، اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ اپنا حکم آپے من، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ آپے جننی آپے جن، دائی دایا رُپ آپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی کھیل کرائیندا۔ درگاہ ساچی سچ محلہ، سو پُرکھ نرنجن آپ وسایا۔ پروردگار اک اکل، نورو نور کرے رُشنائیا۔ نرگن دھار پھڑائے پلا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ شاہ بھوپ بن سکدارا، سیس جگدیش

تاج سہانیدا۔ دو جہاناں پاوے سارا، بھو اجد آپ جنائیدا۔ لیکھا جانے اپنی کرنی کارا، کرتا پُرکھ آپ اکھوائیدا۔ آپے ونج آپ ونجارا، ہٹ اپنا آپ چلائیدا۔ آپے دیکھے وگسے دیکھنہارا، آپے نظر کدے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، ست ستوادی آپ کرائیا۔ ونڈے ونڈاگم اپار، بھو اجد اپنے ونج چھپایا۔ جگ چوکڑی کوئے نہ پائے سارا، بے آنت وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ کھلایا۔ ساچا بھو کھولے نرنکار، نرگن اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، شاہو بھوپ حکم چلائیا۔ حکمے اندر اپنا آپ کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنایا۔ درگھر میل میل ملے کنت بھتار، ناری نر روپ وٹایا۔ پوت سپوتا جائے ست دُلا، شبدی ناؤں رکھایا۔ تھر گھر ساچا کھول کواڑ، گر شبد دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تھر گھر شبدی ست بہایا۔ شبدی ست چھوٹا بالا، تھر گھر ساچے آپ بہائیدا۔ آد پُرکھ پُرکھ گوپالا، نیتز نظر کسے نہ آئیدا۔ چلے چلائے اولڑی چالا، بھو کوئے نہ پائیدا۔ اپنا مارگ کر سکھالا، اپنی دھار آپ بنائیدا۔ جوتی نور نور اُجالا، شبدی شبد روپ وٹائیدا۔ دوہاں وچولا بن گوپالا، آپ اپنا بھو چکائیدا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچّی دھرم سالہ، دھرم دوارا اک سہائیدا۔ تھر گھر کرے کھیل نرالا، نرگن اپنا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سو بھا پائیدا۔ درگاہ ساچی پروردگار، بے عیب نور خدایا۔ مقامے حق سانجھ یار، لاشریک آسن لایا۔ دوسر نہ کوئے میت مُرار، رفیق نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اپار، بے آنت بے آنت اپنی دھار چلایا۔ سچکھنڈ نواسی کھول کواڑ، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ ست دُلا آپ اُٹھال، سچ سندیسہ دے سنایا۔ اُٹھ میرے لاڈلے لال، ہر لال لے جگایا۔ تیری کراں سدا پرتپال، سر تیرے ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی ست رہیا سمجھایا۔ شبد ست کر نمسکار، پر بھ اگے سپس جھکائیدا۔ توں صاحب سچّی داتار، ہوں بالک تیرا آنت کوئے نہ پائیدا۔ توں وسیں سچکھنڈ دھام نیار، میں تھر گھر تیرے چرناں ڈیرہ لائیدا۔ میں دھوڑی منگاں خاک چھار، مستک لگا اک رمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، پار برہم پر بھ آپ جنائیدا۔ ست دُلا رے ساچے میت، ہر متر پیارا آپ جنایا۔ تیری چلاواں ساچی ریت،

ریتوان آپ اکھوایا۔ کراں کھیل اک اندیٹھ، اندھڑا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سمجھایا۔ دھر سندیسہ دیوے آپ، گھر اپنے محم منائیدا۔ سٹ شد تیرامائی باپ، پُرکھ اکال اکو نظری آسیندا۔ سچ سندیسہ سُن لے جاپ، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر سچکھنڈ دوارے تھر گھر ونجارے نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے دکھائیدا۔ چرن کول تیرا ساچا ڈیرہ، سر تیرے ہتھ لکائیدا۔ تھر گھر وسدار ہے کھڑا، گرہ مندر آپ سہائیدا۔ آد جگاد جگائتر اتم کرے حق نبڑا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیدا۔ ساچی سکھیا سِری بھگوان، آد آد آپ جنایا۔ شبدی سٹ بال انجان، انجانی بدھ دے وڈایا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، دُجی اوٹ نہ کوئے سرنا یا۔ تیرے اندر میرا مکان، میرا مکان تیرا گھر نظری آ یا۔ نرل دیپ جوت جگے مہان، سورج چند نہ کوئے رُشنا یا۔ صاحب سَنگر اکو کاہن، دُجاروپ نہ کوئے وٹایا۔ درگاہ ساچی سچ نشان، سٹ پُرکھ نرنجن اک دکھایا۔ تحت نواسی مہربان، سپس جگدیش ایکا تاج سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو رہیا کھلایا۔ سٹ کہے سُن میرے داتے، ہتھ تیرے وڈایا۔ تھر گھر بجھے سچے ناتے، نہ کوئی توڑے توڑ تڑایا۔ تیری گاداں اکو گاتھے، سوہنگ سچ پڑھایا۔ ٹھاکر سوامی پُرکھ سمرا تھے، مہربان تیری منگاں اک سرنا یا۔ جگ چوکڑی میرے پورے کر کے گھاٹے، توٹ کوئے رہن نہ پائیا۔ سدا سدا میرے وسیں ساتھے، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ مہربان ہر داتار، دیاوان دیا کمائیدا۔ شبد سٹ دے پیار، مان تان اک رکھائیدا۔ تیرا دکھائے سچ نشان، وشن برہما شو تیری انس بنائیدا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم ناتا جوڑ جڑائیدا۔ لکھ چوراسی کھول دُکان، اندج جیرج اُتھج سیتج چارے کھانی بندھن پائیدا۔ چارے بانی بول کلیان، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ سنا ئیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری جھولی پاواں دان، پنچ تت کایا چولا بھاگ لگائیدا۔ آتم پر ماتم دے گیان، بودھ اگادھا راگ سنا ئیدا۔ پاربرہم برہم کر پچان، دُئی دوتی پردہ لائیدا۔ شبد سٹ تیرا سچ مکان، گھر گھر اندر آپ بنائیدا۔ ناد دُھن سچّی دُھنکان، انراگی راگ سنا ئیدا۔ امرت رس پین کھان، بھجر بھرننا آپ جھرائیدا۔ نرل جوتی کر پروان، جوت نرنجن دُگمگائیدا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان،

سَڄڻ تريتيا دواپر نرڱن سرڱن ونڌ ونڌائيندا۔ جوتي جوت سرڱ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڏهر دي دهار آپ جنائيندا۔ سُت ڏلارے چڙهيا چا، چاڙهيندا
 اک رکھائيا۔ سري بھگوان مليا سچ ملا، بيڙا اپنے کنڊھ اُڻائيا۔ جڳ چوڪڙي ديوي سچ صلاح، مارگ دھندے آپے لائيا۔ ناڙن نرنگارا دے سمجھا، نَش
 اکھر ڪر پڙھائيا۔ اکھر اکھر رڱ وٺا، ليکھا لکھت دے سمجھائيا۔ وشن برهما شو لے جگا، جيون جڳت اک جنائيا۔ جوتي جوت سرڱ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 ڪرے کھيل ساچا هر، سر ميرے هٿھ لڳائيا۔ پُرکھ ابناسي پيا هس، سوھنگ هٺا رڱ وٺائيندا۔ تيرا ميرا اک رس، دوجا رس نہ ڪوے وٺائيندا۔ تيرا ميرا
 کھيل اکھ، ڪتھني ڪھ نہ ڪوے گائيندا۔ تيرا ميرا اڪو رتھ، جڳ جڳ ويس وٺائيندا۔ تيرا ميرا پوڄا پاڻھ، منتر اڪو نام ڊرڙائيندا۔ تيرا ميرا تيرتھ تاڻ،
 چرن سروور اک نهائيندا۔ تيرا ميرا کھيل تماش، لوآں پُرياں برھمنڊاں کھنڊاں جيرج انڊاں رنگ چڙھائيندا۔ تيرا ميرا بھوگ بلاس، لکھ چوڙاسي آتم سيجا
 سچ سُهنجني اک هنڊھائيندا۔ تيرا ميرا کھيل منڊل راس، گوپي ڪاھن ناچ نچائيندا۔ جوتي جوت سرڱ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، ساچي وست
 جھولي پائيندا۔ ساچي وست شدي سُت، آد اپني جھولي پائيا۔ سيس نوا ابناسي اچت، ڏھيہ پيا سرنائيا۔ جڳ چوڪڙي موَلے رُت، وشن برهما شو سيو ڪمائيا۔
 ۳۶۸ بھاگ لڳائے ترے گن مايا پنچ تت ڪايا بُت، من مت بُدھ انگ لڳايا۔ سرڱن اندر نرڱن اُڻھ، نرڪار ڪرے رُشائيا۔ جوتي جوت سرڱ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ساچي ڪار آپ ڪمائيا۔ ساچي ڪار ڪراں جڳ، هر شدي آھ سَنائيندا۔ سرن سرنائي تيري گيا لڳ، دُجي اوڻ نہ ڪوے ٽڪائيندا۔ لکھ چوڙاسي واسا رکھاں
 اُپر شاه رگ، نو دوارے جڳت واسا پھرائيندا۔ ترے گن پوہ نہ سکے اگ، اگني تت نہ ڪوے جنائيندا۔ نت نوت تيرا ڪراں جڳ، حُجره اڪو نظري آئيندا۔ شبد
 اگني تال جائے وڻ، بن تند ستار ٻلائيندا۔ ڪون ويلا هر جو پردہ لے ڪڇ، دوے جوڙ منگ منگائيندا۔ جوتي جوت سرڱ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ سندیسہ
 اک سَنائيندا۔ سُن سُت ميرے ساچے لال، هر تيرے وڏ وڏيائيا۔ سَڄڻ تريتيا دواپر کڳج نو سو چوڙانوے چوڪڙي چلاں تيرے نال نال، سرڱن نرڱن کھيل
 ڪرائيا۔ حُکمے اندر تيني اوتار، سيوا سچ سچ لڳايا۔ حُکمے اندر بھگت اُڻھار، اُڻھ دس دے وڏيائيا۔ حُکمے اندر عيسيٰ موسيٰ محمد يار، ياري ياراں نال رکھائيا۔ حُکمے
 اندر نانک گوہند دھار، شدي شبد رنگ چڙھائيا۔ جڳ چوڪڙي تھر رھے نہ وڻ سنسار، آوے جاوے واھو داھيا۔ ويد پُران شاستر سمرت ليکھا لکھت ليکھ

مہان، گیتا گیان نال ملائیا۔ انجیل قرآنا دے دے دان، حدیث تیس بتیس پڑھائیا۔ کھانی بانی دھر نشان، نام نشانہ اِکو لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ سارے منگن اِکو دان، پر بھ اگے جھولی ڈاھیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو سری بھگوان، تھدہ بن سار کوئے نہ پائیا۔ سُت شبد کر دھیان، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی اپنا راہ جنائیا۔ شبدی سُت سچ جنائی، جانہارا آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم کرے کھیل بے پرواہی، پردہ نشیں اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ لوک مات آئے چائیں چائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ نانک گوہند آسا پور کرائی، ترشنا سب دی اپنے وچ چھپائیندا۔ محمد احمد رہیا دھیان لگائی، چوڑاں طبقاں ڈیرہ ڈھاہندا۔ عیسیٰ کہے میرا خداوند سچا ماہی، پتا اِکو نظری آئیندا۔ موسیٰ رووے مارے دھاپیں، نیتز نیناں نیر وٹائیندا۔ وید ویاسا لیکھا لکھ لکھ گیا سمجھائی، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت پھیرا پائیندا۔ آد جگاد جگاد جگنتر سد چلے اپنی سچ رضائی، حکمے وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگتاں پھڑے سری بھگوان بانہی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ سنتاں دیوے ساچا تھائیں، چرن کول اِک جنائیندا۔ گرگھاں رکھے ٹھنڈیاں چھائیں، اگنی تت نہ کدے دکھائیندا۔ گر سکھاں بنے پتا مائی، بال انجانے گود بہائیندا۔ ویکھنہارا تھاوں تھائیں، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ سُت شبد دوئے جوڑ سیس، چرناں اُپر لگائیا۔ تیرا کھیل ہر جگدیش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر سرگن روپ پیسن لینا پیس، جیون جگتی چلی مات چلائی۔ دین مذہب ذات پات کلمہ نبی بنار فین، لیکھا لکھ لکھ دین جنائی۔ تیرا نشانہ اِکو اِک ٹھیک، ہر ٹھاکر اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جس ویلے میلا لئیں ملائی۔ شبد سُت تیرا چکے لہنا، کلجگ انتم آپ چکائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھڑ وکھائے ساچے نیناں، نین نین نال ملائی۔ ذات پات دین مذہب کوڑی کریا ڈیرہ ڈھنہ، انت رہن نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِک دوارے رل کے بہنا، پرکھ اکال اِکو اشٹ وکھائی۔ گوہند مٹنا پئے سب نوں کہنا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ ہر کا بھانا سرتے سہنا، وشن برہما شو سیس جھکائی۔ لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھنہ، گھر گھر ڈنک وجائی۔ انجیل قرآن اِک دوجے دے نال کھنہ، شاستر سمرت کرن لڑائی۔ گرگھ ورلا لوک مات رہنا، جو ہر چرن دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت دیوے ور، تیرے گھر وجے ودھائی۔ شبد سُت تیرا

وَجَّهْ دُنک، دُنکا تیرے ہتھ پھڑھائیآ۔ ایکا مان دکھائے راؤ رنک، اوچ پنچ نہ کوئے جنائیآ۔ آتم پر ماتم جوتی شبدی لائے تنک، رسنا جہوا راگ نہ کوئے
 سُنائیآ۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے آپ بھوائے من کا منک، من واسنا دئے کھپائیآ۔ گر سکھ ملائے جوں جن جنک، جن جننی لیکھے لائیآ۔ لیکھا جانے
 واسی پُری گھنک، نہکٹنک وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، شبد سوت دیوے ور، پتا پوت رہیا سمجھائیآ۔ پوت کہے میں تیرا پت،
 تیری اوٹ رکھائیآ۔ کون ویلا میری سار لئیں بچھ، پچھوتاوار ہے نہ رائیآ۔ میرے ہتھ نہیں کچھ، خالی ہتھ رہیا دکھائیآ۔ چرن کول سیس رہیا جھک، ملے
 سچ سرنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں تیری دھاروں پواں اٹھ، نرگن جوت کر رُشائیآ۔ مہربان ہو کے جاواں ٹھ، انملڑی دات ورتائیآ۔ لوک مات سہاواں
 تیری رت، نو نو خوشی منائیآ۔ پوجا رہے نہ پنچ تت کایا بت، شبدی گر اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 سندیسہ سری بھگوان وڈ مہربان، اکو اک جنائیآ۔

☆ ۲۵ گھڑ ۲۰۱۹ بکری مہندر سنگھ دے گرہ ہر نام پُرا ☆

سری بھگوان تیرا حکم ست، شبد سوت سیس جھکائیآ۔ دو جہاناں دے اکو مت، سرشٹ سبائی سچ پڑھائیآ۔ بھاگ لگا ساچے تت، تت تت نال
 ملائیآ۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت دے سُکائیآ۔ اک سنا ساچی گاتھ، آتم پر ماتم و جے ودھائیآ۔ پاربرہم برہم وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ ایتھے
 اوتھے چلائے سچا راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے داس، بن سیوک سیو کمائیآ۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل تیری وڈیائیآ۔
 وشن برہما شو بیٹھے تیری آس، نیتز نین نین اٹھائیآ۔ سچکھنڈ نو اسی تیرا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیآ۔ پروردگار تیرا سچ پرکاش، جلوہ نور نور الاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبدی گر سیس نوائیآ۔ شبدی گر منگے منگ، پر بھ اگے سیس جھکانیندا۔ تخت نو اسی سورے
 سربنگ، تیرا دھر فرمانا موہے بھانیندا۔ نام اگئی و جے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلانیندا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتج سیتج بھیو چکانیندا۔ کلجک میٹ بھیکھ

پکھنڈ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیندا۔ ذات پات ورن برن کوڑی وند، آتم پر ماتم گھٹ گھٹ کھیل کرانیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی ایکا چھند،
 اکھر وکھر موہے بھانیندا۔ نچ گھر دینا سچ اند، اند اند وچ رکھانیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، دوئے جوڑ منگ منگانیندا۔ لکھ چوراسی پئے ٹھنڈ،
 ترے گن گنی تت بُجھانیندا۔ پنج تت کایا چولی رنگ، تھدھ بن اور نہ کوئے رنگانیندا۔ اندر باہر وس سنگ، اکو اوٹ تکانیندا۔ تھدھ بن جیو جنت ہوئے
 ننگ، پردہ نام نہ کوئے پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبدی سوت در تیرے جھولی ڈانہندا۔ خالی جھولی دے بھر،
 کلج انتم آس رکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے ور، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ نہ بھو چکا بھے ڈر، بھیانک روپ
 رہے نہ رانیا۔ ساچا گھاڑن لینا گھر، گگن منڈل تیری وڈیانیا۔ گھٹ گھٹ اندر ویکھنا چڑھ، گھر گھر کُندا لاہیا۔ سرتی شبدی میل ملاؤنا ساچے در، در دروازہ
 اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ در تیرے اک الکھ، الکھ اگوچر منگ منگانیندا۔ نہر گن
 روپ ہو پر تکھ، جلوہ تیرا موہے بھانیندا۔ کلج انتم پت لینی رکھ، تیرے چرن دھیان لگانیندا۔ گر اوتار مارگ دے دس، پیر پیغمبر بھو کھانیندا۔ نہر گن
 نہر ویر اجونی رہت پروردگار انتم آئے نٹھ، بے مقام حق مقامے کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس
 رکھانیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان، شبدی سوت جنایا۔ کرپا کرے نوجوان، نہر گن داتا بے پرواہیا۔ سچھنڈ نواسی ویکھ وکھائے دو جہان، دوئے دوئے اپنی
 دھار چلایا۔ بھگت بھگوان لئے پہچان، جوتی جاتا میل ملایا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، داتا دانی ہوئے سہانیا۔ گھر گھر نظری آئے کاہن، سیس جگدیش مکٹ
 سہانیا۔ دو جہان ڈھولا ایکا گان، وشن برہما شو رہے جس گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔
 ساچی سکھیا دیون جوگ، ہر جگتی آپ جنانیندا۔ کلج انتم کوڑی کریا بھوگیا بھوگ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیندا۔ سرشٹ سبائی ہويا جوگ، ہر سنگر کنت
 نہ کوئے ہنڈھانیندا۔ گھر گھر لگا ہوئے روگ، مایا متا ناچ نچانیندا۔ بن بھگت پُرکھ اکال کوئی نہ رکھے اوٹ، لکھ چوراسی جیو جنت پڑھ پڑھ وقت
 لنگھانیندا۔ کسے نہ نکلے من واسنا کھوٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوانیندا۔ انحد شبد نہ وجے چوٹ، دُھن آتمک راگ نہ کوئے لائیندا۔ ہوئے پرکاش نہ نہر مل

جوت، جوتی نور نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے آپ جنائیندا۔ سُت دُلا رے شبدی رُپ، تیرا رنگ نظر نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا اکو بھوپ، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائی۔ دیکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نو نو چار جس سہائی رُت، رُت رُتری مات مہکائی۔ انتم نرگن سرگن لئے بچھ، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ کوڑی کرپا بیس بیس لئے لٹ، ہر جگدیشا وڈ وڈیائی۔ بھگت بھگوان اک دوارے پئے اٹھ، مارگ سچا سچ جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ سمجھائی۔ ساچا مارگ لگنا مات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دات، اینکار جھولی بھرائیندا۔ آد نرنجن کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، سیوک سیوا رُپ وٹائیندا۔ سری بھگوان شاہو شاباش، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ پاربرہم پر بھ ویکھے کھیل تماش، نرگن سرگن پردہ لائیندا۔ بھگت بھگونت پوری کرے آس، آسا آسا وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائی۔ کلجک کوڑی کرپا میٹے گت، سبجک ساچا ہنس رُپ وٹائی۔ مایا ممتا جوٹھا جھوٹھا ٹھیکر جائے بھج، سچ سچ دئے وڈیائی۔ مکہ کعبہ کوئی نہ کرے حج، حُجرہ حق اک دکھائی۔ چار ورنان پردہ کج، کھتری براہمن شور ویش کرے پڑھائی۔ سچ دکھائے سروور تٹ، دُرمت میل دھوئی۔ لیکھا چُکائے چوڈاں لوک چوڈاں طبق نرگن سرگن ہٹ، بے پرواہ پھیرا پائی۔ ساچا مارگ دیوے دس، سرشٹ سبائی اکیو ڈھولا گائی۔ آتم پر ماتم آوے رس، من مت بدھ نہ کوئے پٹرائی۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلایا۔ ہر دے اندر ہر جو وس، ہر مندر دئے سہائی۔ بھگت ملاواں نٹھ نٹھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی تیرا ڈنک وجائی۔ شبد گرو جے ڈنک، ڈورُور ہر جو ہتھ اٹھائیندا۔ ایکا رنگ رنگائے راؤ رنگ، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ بھگت بھگوان سہائے بنک، بنک دواری سو بھاپائیندا۔ لیکھا جانے بار انک، اکل کل اپنی دھار چلائیندا۔ پھیرنہارا من کا منک، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جوتی جاتا لائے تنک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت دیوے ور، بیس بیس کوڑی کرپا چکے ڈر، سَت سَت سَت ساچا راہ جنائیندا۔ کر کرپا لائے سنگر لڑ، لڑی نام نال بندھائی۔ سُرَت سوانی لئے پھڑ، گر شبدی بندھن پائی۔ کایا مندر جائے چڑھ،

بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ نظری آئے بن سیس دھر، جوتی جوت جوت رُشانیآ۔ جو جن سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تنھ ایٹھے اوٹھے دئے وڈیایا۔ رائے دھرم دا چکے ڈر، چتر گپت نیڑ نہ آیا۔ لاڑی مَوّت چرنیں ڈگے ڈر، گرکھ نیوں نیوں سیس جھکایا۔ ستگر پورا اتم نرگن نرگن لئے پھر، پھر اپنے وچ ملایا۔ پنج تت کایا جائے سڑ، مائی کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لگی پریت توڑ نبھایا۔

☆ پہلی پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سجھنڈ نواسی ویکھ سچھنڈ، سچ سچ سچ درڑایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر پائی ونڈ، نرگن سرگن کھیل کرایا۔ دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ لیکھا جان سورج چند، نور ظہور کرن کرن رُشانیآ۔ وشن برہما شو دیوت سُر اک اند، بودھ اگادھ آتم پر ماتم ساچا چھنڈ، جیون جگت جگت پڑھایا۔ لوک پر لوک کھیل سورا سربنگ، برہمنڈ برہمانڈ وے مردنگ، پُری لوء راگ الاہیا۔ برہم پاربرہم بخشند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر رچنا سچ رچایا۔ آد سچ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ونجارا، ایکنکارا ہٹ چلائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیارا، گھر دیا باقی ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان کھول کواڑا، گرہ مندر ویکھ دکھائیندا۔ ابناسی کرتا کر پسارا، در ساچے خوشی منائیندا۔ پاربرہم بن ورتارا، وست اموک ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست آپ جناہندا۔ ساچی وست آد جگاد، جگ کرتا آپ ورتایا۔ کوٹن کوٹ جگ گئے لاد، تھر کوئے رہن نہ پائیآ۔ کوٹن کوٹ گر اوتار گا گا تھکے سادھ، انت کہن کوئے نہ پائیآ۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر کر کر تھکے یاد، یادداشت نہ کسے بنایا۔ کوٹن کوٹ کہہ کہہ گئے گاڈ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ کوٹن کوٹ وجا وجا گئے ناد، راگ راگنیاں نال ملایا۔ کوٹن کوٹ لبھدے گئے کنت سہاگ، سیس کنت نہ کوئے دکھایا۔ کوٹن کوٹ پھر دے رہے وچ ویراگ، بن ویراگی پھیرا پائیآ۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلج بن نیتز رہے جاگ، آلس نندرا انت نہ کوئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی کھیل پُرکھ

اتھا، جُگ جُگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ چوڑی بن ملاح، نرگن سرگن سیو لگائیندا۔ نام ندھانا جھولی پا، لوک ماتی میل ملائیندا۔ جوت اِکانتی اِک جگا، دیا باتی ڈمگائیندا۔ کملاپاتی ویس وٹا، کایا چولا رنگ ہنڈھائیندا۔ آتم سیجا آسن لا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ شبد اناد دُھن الا، گیت گوہند سٹائیندا۔ امرت آتم جل پیا، سائنک ست کرائیندا۔ آپے بیٹھے کھ چھپا، نظر کسے نہ آئیندا۔ دُھر سندیسہ دُھر جنا، دُھر اپنا حکم منائیندا۔ گر اوتار بیٹھن سیس جُھکا، پیر پیغمبر سجدہ سرب کرائیندا۔ کلمہ نبی رسول سرب پڑھا، آیت شریعت آپ جنائیندا۔ کاغذ شاہی میل ملا، قلم اپنا بندھن پائیندا۔ سرشٹ سبائی دھندے لا، دھول لیکھا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے وچ چھپائیندا۔ ساچی کھیل آد جُگاد، جُگ کرتا بھیو چھپائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک دے دے داد، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی گرہ مندر اندر وچدار ہے ناد، بن تندی تند ستار وجائیا۔ آتم پر ماتم ست نشانہ دیوے گاڈ، نرگن سرگن آپ جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جُگ چوڑی کھیل کھلایا، کھیلنہار کرتارا۔ گر اوتار سیوا لایا، پیر پیغمبر برخوردار۔ وید پُران شاستر سمرت لیکھ جنایا، لیکھا کھ وچ سنسارا۔ گیان دھیان اِک درڑایا، دیوے دھیرج جیو گوارا۔ انجیل قرآن مسدہ گایا، مشکل جانے آپ پروردگار۔ کھانی بانی تیر چلایا، انیالا نظر کسے نہ آیا۔ دو جہاناں کھیل رچایا، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پایا، سبجگ تریتا دواپر آپ ہنڈھایا، کلجک ویس وٹایا، تینی اوتار حکم منایا، بھگت اٹھاراں دھندے لایا، عیسیٰ موسیٰ محمد الہی کلمہ اِک پڑھایا، بن رسنا جہوا گایا، نانک گوہند ایکا گھر دکھایا، محل اٹل اُچ منارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دی ساچی کارا۔ سچ سچ دی کرے کار، کرتا اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کوڑا، سچ دربار اِک لگائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، پُرکھ ابناسی سوہا پائیا۔ حکمے اندر حکمران، ایکا حکم جنائیا۔ شبد اگئی دُھر فرمان، دُھر دا بان لگائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، نیز سب دا آپ گھلایا۔ گر اوتار دیو بیان، پیر پیغمبر لیکھا مگے تھاؤں تھانیا۔ بھگت وکھاؤ بھگونت نشان، کون دوارے رہیا جھلایا۔ ترے گن مارے ایکا بان، پنج تت نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے رہیا منگائیا۔ سچ دوارے آؤ چل، ہر نہچل دھام اِک جنائیندا۔ کوئی نہ کرے ول چھل، اچھل چھل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اِک دُوبے نال جاؤ

رل، پچھلی ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ اندر باہر بہہ کے کرو گل، غلبہ ہو رہ نہ کوئے دکھائیندا۔ اتم دین مذہب ذات پات کوڑا بوٹا جانا مل، سب دی جڑ آپ اُکھرائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی کسے ڈال نہ رہنا پھل، پت ڈالی کھوج کھجائیندا۔ سچ سندیسہ دے دے جو رہیا گھل، گھڑی گھڑی پل پل ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ اک الائیندا۔ شبد سندیسہ سُن کن، سرب دھیان لگائیا۔ دُھر فرمانا لیا من، در آئے واہو داہیا۔ ایک گھر چرن دھیان، کول اوٹ نکائیا۔ نہ کوئی مان نہ کوئی تان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک ہو یا وڈ بلوان، اپنا بل رہیا رکھائیا۔ ساڈی چلے نہ کوئے کان، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُمت بھلی انجیل قرآن، تیس بتیس مسلہ حق حقیقت نہ کوئے سنائیا۔ گر اوتار ہوئے بے پہچان، گر کاشبد نہ کوئے وڈیائیا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے سرب گرلان، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ہر دے دے نہ کسے بھگوان، ہر مندر روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو شیطان، شرع جڑ نہ کسے اُکھرائیا۔ ثابت ملیا نہ کوئے ایمان، صدق صوری نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سچ حدیث نہ سنی کان، کلمہ نبی نہ کوئے سنائیا۔ سچ محراب نہ ملیا امام، محبوب نظر کوئے نہ آئیا۔ مقامے حق نہ کوئے پیغام، پیغمبر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ اتم سب تے لگا الزام، بری نظر بے نظیر سکے نہ کوئے کرائیا۔ در بردے ہوئے غلام، سیس تاج نہ کوئے دکھائیا۔ حضرت حق نہ دے اسلام، معصوم رہے گر لائیا۔ تیرا وگڑیا ہو یا نظام، نہ سکے کوئے بنائیا۔ چوداں طبق اندھیرا شام، شمع نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ دکھائیا۔ در تیرے آئے درویش، اپنا درد سنائیا۔ نیز رووے وشن برہم مہیش، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ چاروں گنٹ خالی دیس، دسنتریلے نہ کوئے وڈیائیا۔ پاربرہم تیرا بھلیا ہیئت، برہم و دیا نہ کوئے پڑھائیا۔ نظر نہ آئے نیتن نیت، نج نیز نہ کوئے کھلائیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئے بھیت، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ چاروں گنٹ اگنی جیٹھ، پنج تت کایا رہی جلائیا۔ کوئی نہ رکھے چھایا ہیٹھ، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ گر اوتاراں سر پئی ریت، جیواں جتناں کون بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر گر دھار شبدی بول، بول بول سنایا۔ پُرکھ اکال تیرا کوئی نہ جانے تول، تولنہارا نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ دو جہان گئے ڈول، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،

تُدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ تُدھ بن نظر نہ آئے بے نظیر، رحمت رحمان نہ کوئے کمائیآ۔ پیر پیغمبر نہ بدلے کوئی تقدیر، تدبیر ہتھ نہ کسے پھڑائیآ۔ کلج
وچا شرع زنجیر، شریعت سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ ساچا دسے نہ کوئے فقیر، فقرہ اکو دے پڑھائیآ۔ چوٹی چاڑھے پھڑاخر، الف یے نظر نہ آئیآ۔ رنگ
وکھائے شاہ حقیر، حقیقت ایکا گھر ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو آئے تیرے در، بیٹھے سیس جھکائیآ۔ پیر پیغمبر اکٹھے ہو، اکو نعرہ
لایآ۔ تُدھ بن کرے نہ کوئی سچ لو، جگت اندھیرا چھایآ۔ پنج تت کایا تٹاموہ، مُجبت تن نہ کوئے رکھایآ۔ اسیں دے دے آئے ڈھوآ ڈھو، قلم شاہی لیکھ
لکھایآ۔ کلج انتم کسے آتر نہ سکے چھوہ، رسنا جہوار ہے سرب گایآ۔ سور گاں رہے کوہ، تیری قیمت کوئے نہ پایآ۔ پروردگار پُرکھ اکال دین دیال لکھ
چوڑاسی اپنی آپے جائے ٹوہ، تیرے ہتھ تیری وڈیایآ۔ جس آد یج لیا بو، سو آنت آپے وڈھن آئیآ۔ اسیں لامبھے بیٹھے ہو، ساڈی چلے نہ کوئے چڑایآ۔
ساڈے ویکھ خالی ہتھ دو، پلے گنڈھ نہ کوئے بندھایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگایآ۔ گر اوتار
رکھو یاد، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ جس نے کھیل رچایا آد، سو انتم ویکھ وکھائیندا۔ جس نے رچنا رچی برہما د، سو برہم برہمانڈ کھوج کھجائیندا۔ جس نے نام
سُنا نناد، سو راگی راگ الائیندا۔ جس نے لکھ چوڑاسی رچیا سوانگ، بن سوانگی ویکھ وکھائیندا۔ جس دی سبجک تریتا دواپر نو نو چار رکھدے رہے تانگھ، سو
سب دی تانگھ پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار بہہ جاو گٹھے، ہر سنگر آپ بہائیآ۔ سب
نالوں لوک مات رہنا رٹھے، پریم پیار نہ کوئے جنائیآ۔ ویکھو سب دے موڈھے ہندے حقے، ملا شیخ مسائق سعید کوئے رہن نہ پائیآ۔ پنڈت پاندھے
ہندے پٹھے، نہ سکے کوئے بچائیآ۔ گر نتھی پننتھی جائن لٹے، گھر گھر پئے ڈھائیآ۔ لکھ چوڑاسی بھاگ نکٹھے، ساچا بھاگ نہ کوئے ونڈائیآ۔ کوڑی کریا جڑ پر بھ
آپے پٹے، جس بوٹا دتا لایآ۔ زرگن دھار زرنکار ایکا اٹھے، جوتی جوت کرے رُشنائیآ۔ شبد اٹھائے ساچے تے، پوت سپوتے دے وڈیائیآ۔ سمبل وکھائے
اکو رتے، دو جہان مہک مہکائیآ۔ وشن برہما شو رہن نہ تے، سب دے نیتز دے گھلایآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جو راہ
لجھدے پھر دے راہوں گھتھے، او جھڑ راہ دے وکھائیآ۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں وچ جہانا خالی ہتھ پھڑاوے ٹھوٹھے، منگیاں بھکھ کوئے نہ پائیآ۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہیا جنایا۔ گر اوتار کھولو اکھاں، ہر اکھاں نال وکھائیدا۔ جس دیاں لکھ چوڑاسی کردی رکھاں، سو رکھیا سب دی اپنے ہتھ وکھائیدا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم پائے نتھاں، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیدا۔ جیو جنت لکھ چوڑاسی گیر نہارا اٹلی لٹھا، گیر اکو اک گڑائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات کلمہ نبی کھانی بانی کوئے نہ پائے رٹا، سب دارٹا آپ مکھائیدا۔ دھر فرمان سری بھگوان دو جہان دیوے اکو پکا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیدا۔ شبدی تھم دھر فرمانی دھکا، دو جہاناں منہ دے بھار سٹائیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیدا۔ کھیلن آیا اپنا بھلتھا، اپنا داؤ نہ کسے سمجھائیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دی اکھیں پائے گھٹا، گھٹا سب دا ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم آپ سٹائیدا۔ ساچا تھم سٹو ایک، ایککار جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مٹو ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اکھ چک جے کسے لیا ویکھ، نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ زرگن کرے زرگن کھید، سرگن سرگن نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا تھم سچ ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کہن، پر بھ سچ تیری وڈیایا۔ انتم تیرا ویکھئے نین، اکو منگ منگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دیونہارا لین دین، لہنا دینا رہیا جنایا۔ ناتا توڑو ساک سجن سین، سنگ نظر کوئے نہ آئی۔ اکو مٹو ہر جو کہن، دوجی کتھانہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھایا۔ تیرا تھم ہر جو مٹاں گے۔ اپنی کیتی بچھلی آپے بھٹاں گے۔ اپنیاں بھلیاں نوں آپے ڈٹاں گے۔ اپنیاں گھڑیاں نوں آپے بھٹاں گے۔ تیرا تھم مٹاں گے۔ تیرا تھم منیئے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیایا۔ تیرا پھڑیئے اک نشان، دو جہان جھلایا۔ تیرا جنایئے اک نام، جس دی ونڈ کسے نہ آئی۔ تیرا وکھایئے اک مکان، جس دی چھپر چھن نہ کسے جھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ تیرا نام دساں گے۔ گھر گھر جا کے دساں گے۔ دو جہاناں نساں گے۔ بن ڈھاہیوں تیرے آگے ڈھٹھاں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در تے بہہ بہہ ہساں گے۔ تیرے گیت گاواں گے۔ لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ دو جہان جاناواں گے۔ آتم پر ماتم میل ملاواں گے۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاواں گے۔ اکو راہ وکھاواں گے۔ دوجا اشٹ

نہ کوئے جناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگاواں گے۔ تیرے نام دا وجے نعرہ، نعرہ لا لا خوشی مناواں گے۔ تیرے حکمے اندر دے دے پہرہ، نیوں نیوں سیس نواواں گے۔ جے کوئی ہندا پھرے گوارا، تیرا نام کھنڈا چکاواں گے۔ چاروں گنٹ اک جیکارا، جے جیکار سرب سناواں گے۔ پُرکھ اکال اکال، اکال تیرا نام سداواں گے۔ تُوں دیناں بندھو دین دیاں، تیری دیا اندر تیرا لھم بجا لیاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکاواں گے۔ در تیرے اکو جھکے سیس، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ آد جگاد جگا جگنتر صاحب سلطان سچا جگدیش، بے انت تیری وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈے خالی کھیس، ساڈے ہتھ کچھ نظر نہ آئیا۔ سبجک تریتا دواپر کلج چکی لئی پیس، بن سیوک سیوک کما۔ تیرے نام دی پڑھ پڑھ آئے حدیث، کلجک جیو گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ور اکو اک منگایا۔ پُرکھ ابناسی سچ سندیسہ، ہر سدا اپنے نام جنائندا۔ اکو ویکھ راج راجان شاہ نریشا نر نرائن آپ سمجھائندا۔ حکم فرمان در در دینا در درویشا، گھر گھر آپ جنائندا۔ انتم سب دا مکن والا لیکھا، لکھیا لیکھا سب دا پور کرانندا۔ صدی بیس رہے نہ کوئے بھلیکھا، پردہ سب دا آپ اٹھائندا۔ نو کھنڈ پر تھی اُجڑنہارا کھیتا، کرساں نظر کوئے نہ آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر فرمانا اک سناائندا۔ جاؤ دسو لوک مات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ اپنی اپنی دیکھو جماعت، جو کر کے آئے پڑھایا۔ کسے گھر رہے نہ قلم دوات، کاغذ شاہی کم کسے نہ آئیا۔ ویلے انت کوئی نہ پچھے وات، جیو جنت دین دہایا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، ماتر بھومی رہی گر لایا۔ دو جہان تھے نات، ناتا بدھاتا نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، سین نظر کوئے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ ہونے خاک، خاکی خاک ملایا۔ کسے گھر نہ کھلے تاک، دیا باقی نہ کوئے رُشایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسو بھوکھت واک، پر بھ آیا بے پرواہیا۔ جس دی نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ جس نے کھیل کرنا ساکھیا، سوچھ سروپی روپ دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ آپ سناایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، اٹھو نٹھو ویلا گیا آئیا۔ مُریداں مُرشدان گر سکھاں نوں جا جا دسو، اچی کوکو دیو دہایا۔ کوڑی کریا وچ نہ پھسو، پھاسی سب دے گل لٹکایا۔ اکو اک پُرکھ اکال دا گاؤ جسو، جس

گایاں اُنت ہوئے سہائیا۔ سرن سرنائی صاحب سَنگَر دی ڈھٹھو، سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ناتا توڑے تیر تھ تُو، تٹ کنارہ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اِکو اک جنائیا۔ پیر پیغمبر کرن صلاح، اپنا متا پکائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن کون چنگا راہ، کون کوئے ڈیرہ لائیا۔ کون ملے سچا تھاں، جس دوارے ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دوس رین رین دوس راتی رتی، بن رُتری اپنی رُت سہائیا۔ سنگت وچھوڑا وڈا دُکھ، دُکھ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اوہ جانے جیہڑا ویکھے لُک لُک، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دا پینڈا کدے نہ جائے مُک، جُگ چو کڑی چل چل تھکے پاندھی راہیا۔ گر گھاس گر اُجل کرے مکھ، مکھ اپنے نہ کوئے وڈیائیا۔ سفل کرائے جن جننی گُکھ، دھن دھن کہے جنیندی مائیا۔ آد جگاد جُگو جُگ سَنگَر پورے نوں اِکو دُکھ، بن گر گھاس دُکھ نہ کوئے مٹائیا۔ سچا دُکھ گر سکھ وچھوڑا، وچھڑیاں سکھ کوئے نہ آئیا۔ سَنگَر و گر سکھ جُگا جُگتر جوڑا، جوڑی اِکو گھر سہائیا۔ اک دُوبے دی سدا لوڑا، بن گر گھاس سَنگَر و کم کسے نہ آئیا۔ پریم پیار اندر بجھیاں ڈوراں، نہ کوئی توڑے نہ توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دُکھ رہیا سمجھائیا۔ گر سکھ درد نکھی کانی، انیلا تیر جنائیدا۔ سرشٹ سبائی دے فانی، اُنت رہن کوئے نہ پائیدا۔ گر سکھ سَنگَر دی دو جہان نشانی، ایہتے اتھے جھنڈا نام جھلاییدا۔ جیو جنت گاتھا گا پڑھے کہانی، قلم شاہی کاغذ بندھن پائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُکھ اپنا آپ جنائیدا۔ گر سکھ وڈا وڈا وڈا، وڈی وڈیائیا۔ گر سَنگَر سدا سدا بالا نکا نڈھا، شبد روپ نظر نہ آئیا۔ بن سیوک گر گھاس پھڑ پھڑ باہوں راہ پائے سدھا، دوس رین سیو کمائیا۔ آپ گر گھاس بچھے کراؤندا رہے ندھا، وڈیائی وچ کدے نہ آئیا۔ جُگ جنم میلن دی اپنے ہتھ رکھے بدھا، بچھن کسے کولوں نہ جائیا۔ جے کوئی سَنگَر کولوں بچھے تیرا گر سکھ کڈا، سَنگَر کہے مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ ایسے کر کے کُجک وچ ونڈایا حصّہ، حصّہ اِکو جھولی پائیا۔ دُوبے نین نہ گوہند دسا، شبد گر نہ کوئے گڑمائیا۔ گھر دا بکھڑیا کھیل آپ نچھھا، بن وچولا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر، گھر گر سکھ اِک وڈیائیا۔ گر سکھ سوئے پیر پسا، سَنگَر گوڑھی نیند سوائیا۔ سَنگَر پورا پہرہ دیوے اپنی دھار، دھار دھار وچوں پرگنائیا۔ گر سکھ دُکھ اندر جے ہوئے بے دار، آتم سکھ دے سائک ست کر سوائیا۔ ست سروپی تن پہنا پریم ہار، لڑی اپنے نال بندھائیا۔ نرمل جوت کر

اُجیار، اگیان اندھیر مٹائی۔ اندھنا سچی دھنکار، راگی راگ الایا۔ امرت آتم جام پیال، ترشنا بھکھ گوائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر، دُور نیڑے چلے نال نال، سگلا سنگ نبھائی۔ گرسکھ اپنی گودی وچ بٹھال، کال مہاکال دھکا دیوے لایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گروگر چیل چیل گرو کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائی۔ سنگر پورا سدا گرسکھاں پچھے گھالے گھال، گرسکھ ہولے بھار رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ گرسکھ گرسکھ روپ آپ وٹائی۔ گرسکھ اندر سنگر وڑیا، نظر کسے نہ آئیندا۔ بن پوڑیوں ڈنڈے آپے چڑھیا، محل اٹل ویکھ دکھائیندا۔ بن و دیا اکھر پڑھیا، نش اکھر آپ جنائیندا۔ نر بھو ہو کدے نہ ڈریا، بھے اور نہ کوئے منائیندا۔ کر کرپا سنگر گرسکھ اپنے جہا کریا، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرسکھ گرسکھ گرسکھ نہ کدے مریا، جنم مرن دوہاں وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن پھڑائے اپنا لڑیا، پلو اکو گنڈھ دکھائیندا۔

★ ۱۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگت کہے پر بھ کھول اکھ، تیری آخر اوٹ نکائی۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، بے انت بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جنم پوری کر آس، ترسنا جگت رہے نہ رایا۔ لہنا دینا چکے اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بدھ نہ کوئے پترائی۔ آتم پر ماتم وسے ساتھ، برہم پاربرہم سائی۔ ساچا منتر اکو پوجا پاٹھ، نش اکھر کر پڑھائی۔ چرن سروور تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اک سہائی۔ مٹے رین اندھیری رات، نرگن نور جوت رُشائی۔ سرگن صاحب بچھے وات، پت پر میشور پھیرا پائی۔ تیری میری اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ساچا میلا پتن گھاٹ، کندھا کلجک نظری آئی۔ ست اگنی شبدی دے راتھ، بن رتھواہی سیو کمائی۔ ناتا تئے تریلوکی ناتھ، لوآں پُریاں بھو نہ رایا۔ ایکا بچھے سچانات، چرن کول کول سرنائیا۔ پر بھ ملے کملاپات، کول نین سچا شہنشاہیا۔ ساڈا پورا کر دے گھاٹ، خالی جھولی رہے دکھائی۔ پورب لہنا بھر دے کھات، کھاتہ اکو اک جنائی۔ کر کرپا بچھے وات، مہربان تیری وڈیائی۔ نام امولک دے دات، داتا دانی دیا کمائی۔ گرہ مندر گھر ساچے پاراس، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ دوس رین وسیں پاس، وچھڑ کدے نہ جانی۔ آون جاون لکھ چوراسی

ہوئے بند خلاص، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا ہووے ناس، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال آگوں ہس، ہنس مکھ دیا کمائیندا۔ آد جگاد میں بھگتاں وس، بھگتی اپنا رنگ رنگائیندا۔ دُور دُراڈا آواں نس، دو جہاناں پندھ مُکائیندا۔ آتر آتم جاواں وس، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ تیر نرالا ماراں کس، انیالا آپ چلائیندا۔ آتم پر ماتم گاواں جس، سوہلا ڈھولا اک سٹائیندا۔ جن بھگتاں لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ موہے سکھائیندا۔ شبد اگتی دے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ جنم جنم دی دُرم ت میل کٹ، نرمل نیر سیر پائیندا۔ کایا اندر وکھا چوڈاں لوک ہٹ، چوڈس چند اک چکائیندا۔ نرگن نور کر پرگٹ، جوت للائی ڈمگائیندا۔ لیکھے لا رتی رت، رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایک دے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ شبد اگتی مار سٹ، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ ناتا توڑ من مت، گرمت اکو اک سمجھائیندا۔ نہجھر جھرنا دیواں رس، رس اکو مکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ بھگت کہے پر بھ میرے میت، مٹر پیارے تیری وڈیائیا۔ میں تیرا توں میرا دواں ڈھولا اکو گیت، رسنا ہور نہ کوئے جنائیا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتیت، ترے ترے لیکھا دے مکائیا۔ آد جگادی ٹھنڈا سیت، ساتک ست ست کرائیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، چرن کول دے سرناٹیا۔ مانس جنم لینے جیت، جگ جیون داتے تیری سرناٹیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ پنچ نہ کوئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیتی کہانی نہ کوئے جنائیا۔ ملا شیخ مسائق ہوئے پلےت، پاک رسول نظر نہ آٹیا۔ آتم پر ماتم گائے نہ کوئے گیت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ملے سرن سچّی سرناٹیا۔ پار برہم پر بھ دے کھول، خالق خلق آپ جنائیندا۔ اناد انادی بول، برہم برہادی آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم وسے کول، بن ستگر نظر کسے نہ آئیندا۔ انحد انادی وجے ڈھول، نام مردنکا آپ سٹائیندا۔ سچ سمگری کُنڈا کھول، جوت اگری اک چکائیندا۔ ساچی نگری تولے پورا تول، تولنہارا نام کُنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت آپ سمجھائیندا۔ بھگت کہے میرے شاہ سلطان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں آد جگادی ساچا کاہن، سچکھنڈ تیری رُشائیا۔ تھر گھر تیرا چرن مکان، شبدی سٹ

دُلا را آسن لائیا۔ سُن اگئی کھیل مہان، مہان بیدو نور ظہور نہ کوئے جنائیا۔ مقامے حق ہو پردہان، پروردگار اپنی کھیل کھلائیا۔ خالق خلق اک نشان، مخلوق دئے دکھائیا۔ رام رحیم ہو پردہان، نرگن سرگن کرے کُرمائیا۔ مُرشد مُرید ملے آن، دید عید چند چڑھائیا۔ رُوس نین شرمان، سورج چند نہ کوئے چکائیا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، مہربان آپ دکھائیا۔ محل اٹل اُچ مکان، سچ محراب کرے رُشنائیا۔ دیا باقی نہ کوئے نشان، کملاپاتی کھیل دکھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت آپ جنائیا۔ سُن بھگت جن چھوٹے بالے، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ آد جُگاد کرے کھیل پُرکھ اکالے، اکل کلا دھرائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچی دھرمسالے، دُوسر نظر کتے نہ آئیندا۔ سیوالائے کال مہاکالے، مہاکال اپنا حکم منائیندا۔ دو جہاناں ویکھ دکھالے، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں کھوج کُھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا منتر نام سکھالے، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نالے، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالے، راج راجاناں بھو چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت آپ جگائیندا۔ ہر بھگت جانا جاگ، سری بھگوان آپ جگائیا۔ اَنتر آتم مار آواز، سوئی سُر ترقی آپ اُٹھائیا۔ شبدی گر گر رچ رچ کاج، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں رہیا سمائیا۔ نرگن سرگن بن بن داسی داس، گر چیلایو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن پیتا اک اکھوائیا۔ بھگتن پیتا اک بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ آد جُگادی ساچا کنت، ناری نر نرائن پرنائیندا۔ ساچا چاڑھے رنگ بسنت، اُتر کدے نہ جائیندا۔ ایک منتر نیا منتر، منتر نام ست پڑھائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جگت آپ سمجھائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، نون سو اکھڑ اک پڑھائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڑاں و دیا ہتھ نہ آئیندا۔ آد جُگاد سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا سدا پریم بھچھیا بنے منگت، منگ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں ریتی اک جنائیندا۔ بھگتن ریتی سری بھگوان، پریم پُرکھ آپ جنائیا۔ چرن کول سچ دھیان، نیتز نین نین درسائیا۔ آتم پر ماتم اک گیان، دُجی ہو ر نہ

کوئے پڑھائیا۔ شبد اگئی اک دھنکان، انحد نادى ناد سُنائیا۔ امرت جھرنا جھرے مہان، بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ نرمل جوتی جگے مہان، جوت نرجن کرے
 رُشنائیا۔ آتم سیجا ہو پردھان، پاربرہم برہم میلا چائیں چائیا۔ ساچی سخی ملے کاہن، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، ست دوارے ہتھ
 اُٹھائیا۔ کرے کھیل نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ مرے نہ جمے وچ جہان، آد جگاد اکو رنگ سمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے دان، داتا دانی
 دیا کماٹیا۔ جن بھگتاں سری بھگونت ملے آن، سنجک تریتا دواپر کلجک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا
 سچ سُبھائیا۔ بھگتن میلا سچ سُبھاؤ، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ گرگھ ملن داسدا چاؤ، گر سترگر آپ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کرے نیاؤں، عادل عدل
 آپ کمائیندا۔ گرگھ سجن پکڑے باہوں، پھر باہوں گلے لگائیندا۔ گود اٹھائے جوں پتراں ماؤں، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ سدا سہیلا سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں،
 اگنی تت نیڑ نہ آئیندا۔ پھر پھر ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیندا۔ ایستے اوتھے دو جہاناں دیوے تھاؤں، درگاہ ساچی آپ بہائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گود اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں گودی ہر جو چک، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ درس
 دکھائے جو بیٹھا لگ، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ نرگن نور نرگن مکھ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نرگن زرویر نرکارا پُرکھ اکال آپے اُٹھ، جوتی جوت کرے
 رُشنائیا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی ٹٹھ، دین ہوئے سہائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار چلائی۔ بھگت بھگوان سہائے رُت، رُت رُتڑی آپ
 مہکائیا۔ پنچ وکارا کڈھے کٹ، کوڑی کرپا دے کھپائیا۔ جگ جنم دے جو گئے رُٹھ، جگ وچھڑے میل ملائی۔ امرت جام پیائے گھٹ، ترے گن اگنی
 تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچا میل ملائی۔ ہر جن میلا آتم رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ ست
 سروپی سچ پلنگ، سچ سُنجنی آپ سہائیندا۔ بودھ اگادھی ناد مردنگ، شبد انادی آپ وجائیندا۔ امرت دھار سروور گنگ، ساچا جھرنا آپ جھرائیندا۔
 آتم پرماتم اک اند، نجانند رس چکھائیندا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ نرگن نور چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا
 چھند، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، اپنی ہتھیں جوڑ جڑائیندا۔ سُر ت سوانی نہ ہووے رنڈ، گر شبدی آپ پرنائیندا۔ لیکھا چکے

بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ جس جن اُپر مہربان آپ ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ ہر جن وسے گھر ایک، ایککارا آپ وسایا۔ سو پُرکھ زرنجن ساچی ٹیک، ہر پُرکھ زرنجن دے سمجھایا۔ آد زرنجن جوت پرویش، پرم پُرکھ رُپ سمایا۔ ابناسی کرتا رہیا ویکھ، کرنی اپنی آپ کمایا۔ سری بھگوان دھار بھیکھ، دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ پاربرہم پر بھ لکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ برہم کرے ساچا ہیت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ درس دکھائے نیتن نیت، رنج گھر اپنا پردہ لاہیا۔ رُت بسنتی مولے چیت، پت جھڑ نہ رُپ وٹایا۔ بھگت بھگونت اِکو کھید، جگت کھلاری رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میلا ایکا تھاندا۔ بھگتن میلا تھان تھنتر، درگاہ ساچی آپ جنائیندا۔ لہنا دینا توڑ گنگ گگنتر، گرہ مندر آپ بہائیندا۔ آد جگادی اِکو منتر، آتم پر ماتم ساچی سکھیا اِک سمجھائیندا۔ ایش جیو بنائے بنتر، جگدیش کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن اپنے گھر وسائیندا۔ بھگت وسے ہر جو مندر، مندر ہری ہر آپ جنایا۔ نہ کوئی واسنا من بندر، دہ دِشا نہ کوئے وڈیایا۔ نہ اندھیرا دُونگھی کندھر، اندھ گھور نہ کوئے دکھایا۔ نہ وسیرا ساڈھے تِن ہتھ کھنڈر، بجر کپائی پردہ کوئے نہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو گھر دکھایا۔ بھگتاں گھر سچکھنڈ، سچکھنڈ واسی آپ دکھائیندا۔ آد جگادی ونڈی ونڈ، جگ جگ جھولی پائیندا۔ سدا سہیلا اِک اکیلا دیوے ست اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ، دوسر رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ بھگوان بھگت اِک پلنگ، ساچی تیج اِک ہنڈھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو چھند، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ساچے گھر آپ وسائیندا۔ ساچا بھگت گھر ساچے وسے، ہر جو وکھرا دھام دکھایا۔ ترے گن مایا وچ نہ پھسے، متا موہ نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کِریا کولوو نئے، کرم کانڈ لیکھا دے چُکایا۔ پاربرہم دا گائے جسے، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے پورب لیکھ مستک متھے، لہنا دینا جھولی پائیا۔ ناتا توڑت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بدھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایکو وکے نام ہئے، دُجاہٹ نہ کوئے رکھایا۔ ساچا لاہا ہر دا کھٹے، کھٹی اِکو اِک سمجھایا۔ جوں دھنّے پایا وچوں وٹے، وٹا سب دارہیا مُکایا۔ جوں نامے چھپر چھایا مٹی

گھٹے، توں بھگتاں ہر مندر رہیا دکھایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں بچھے نہتھے، نٹھ نٹھ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ کلجگ انتم کر اکتھے، اکو سکھیا کرے پڑھائیآ۔ پوجا پاٹھ
کے رتے، جوگ ابھیاں نہ کوئے جنائیآ۔ بہتر ناڑ نہ اُبلے رتے، رتی رت دے سکائیآ۔ اکو دیوے ساچی متے، مت اپنی نال جنائیآ۔ جانہارا مت گتے، گھر
گجھیر بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان اپنے رنگ رتے، رنگ اکو نام چڑھائیآ۔ سچھنڈ دوارے چرن دوارے بہہ بہہ وسے، گرہ مندر سو بھاپائیآ۔ سوہنگ ڈھولا
گا گاسے، ہستی مٹی جگت پنج ت نہ کوئے شاہی آ۔ پاربرہم پر بھ دتا اکو رسے، رس ہو نہ کوئے چکھائیآ۔ پریم پیار اندر پھسے، پھاسی رائے دھرم تڑائیآ۔
بھگت بھگوان رہن اکتھے، ایک گھر وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیآ۔ گھر اکتھے ساچے رہنا، بھگت بھگوان متا
پکایا۔ اک دوجے دادرشن کر کر نیئاں، نت نت اپنا رنگ رنگایا۔ پریم بستر پا پا گہنا، بھوشن اکو اک وڈیایا۔ سدا سدا سد بھانا سہنا، حکمے اندر کھیل دکھایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ساچے مندر آپ بہایا۔ ساچے مندر اکو نور، نور ظہور رُشنائیآ۔ ساچے مندر اکو
نور، تریاراگ سنائیآ۔ ساچے مندر اک سرور، اٹھے پہر خمار دکھائیآ۔ ساچے مندر اک ظہور، ظاہر اپنی کل جنائیآ۔ ساچے مندر میلا سرب کلا بھرپور،
بھرپور رہیا سب ٹھائیآ۔ ساچے مندر پنڈھ مکے نیڑے دُور، دُور نیڑا نہ کوئے دکھائیآ۔ ساچے مندر آسا ہوئے پور، منسا ہو رہے نہ رانیآ۔ ساچے مندر
ہر سنگر ملے ضرور، ضرورت پوری دے کرائیآ۔ ساچے مندر جن بھگتاں بخشے آپ قصور، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ہرجن میلے ساچے در، در دروازہ آپ گھلائیآ۔ در دروازہ کھول زرنکار، زرگن سرگن میل ملائیندا۔ بھگت بھگوانت دے آدھار، سر سمرتھ ہتھ لکائیندا۔ اکو
گھر اکو در اکو مندر ہری دوار، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ اکو گر اک اوتار، پیر پیغمبر اک اکھوائیندا۔ اکو شاہ بھوپ سکدار، حکم حاکم اک جنائیندا۔ اکو
جگ چوکڑی کھیلے کھیل وارو وار، وارتا اپنے نام پڑھائیندا۔ اکو وڈا سور پیر بلی بلکار، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ اکو نام کھڑگ کھنڈا کٹار، تکیھی دھار بنائیندا۔
اکو چنڈ پر چنڈ لئے اُبھار، دو جہاناں آپ چکائیندا۔ اکو لکھ چوراسی کرے آر پار، آدھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ اکو وشن برہما شو دے ہلار، نام ہلارا اک
جنائیندا۔ اکو گرو آل اوتاراں پیر پیغمبراں کر پسار، پیسن پیس ساچی سیو کمائیندا۔ اکو شبد اگئی وجائے ستار، نوبت اپنے نام سناائیندا۔ ایک سنجگ تریتا دواپر

کھج لے اوتار، جگ چوکڑی پندھ مکائیندا۔ ایکا بھگت بھگونت لئے اُٹھال، اُٹھ اُٹھ اپنے نال ملائیندا۔ ایکا لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب نمائیاں ویکھ وکھائیندا۔ ایکا ایککارا بنے دلال، دو جہاناں دلالی آپ کمائیندا۔ ایکا ویکھنہارا حق حلال، لاشریک حقیقت کھوج کھجائیندا۔ ایکا جلوہ نور جلال، جو بن اپنا آپ پرگٹائیندا۔ ایکا وسے سچھنڈ سچّی دھر مسال، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ ایکا مُرید مُرشد لئے بھال، اُمت اُمتی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے جنائیندا۔ بھگت بھگونت چُکائے بھو، بھے اور نہ کوئے رکھائیا۔ اک چپائے ساچا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ نظری آئے ہر گھٹ تھاوں، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ پھڑ پھڑ پار کرائے باہوں، نیا اپنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا ور، آد آنت ہوئے سہائیا۔ ہر بھگت تیرا آد آنت، سری بھگوان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم میلا جوں نار کنت، کنت کنٹول سیج سہائیندا۔ میل ملاوا ساچے سنت، سنگر اپنی گود بہائیندا۔ گرگھ بنائے بنت، گرگھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، بھانڈا بھرم بھو تڑائیندا۔ ناتا توڑ جیرج اندت، اُتبھج سیج مول مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم دیوے دان، بھگت بھگونت اک نشان، نشانہ اپنا نام رکھائیندا۔

☆ ۲۵ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بھگت دوار تیرا حصّہ، ہر ہر جو آپ ونڈائیا۔ چار جگ دا جھوٹھا ہو جائے قصّہ، کہانی نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال جس نیتز ڈٹھا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ دو جہان نرگن سرگن جتا، ملے مان وڈیائیا۔ پاربرہم پر بھ پایا ماتا پتا، پت پر میثور پورن بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر فرمانا جو دیندا رہیا چٹھا، سچ سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوار تیری ونڈ وکھائیا۔ تیری ونڈ مارگ الگ، اولڑی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، شہنشاہ اپنا حکم جنائیندا۔ گرگھ گرگھ ہنس بنا گگ، سوہنگ اپنا نام چپائیندا۔ انتر آتم پر ماتم بھے سچ، کوڑی کرپا پردہ لائیندا۔ پنخھی پوہ ننگی

پیریں گرسنگت تیرا کرن جائے جج، مکہ کعبہ نہ کوئے وکھائیندا۔ آؤ در آؤ پردہ لوج، سیس جگدیش گرسنگت آگے آپ جھکائیندا۔ تہاڑے پچھے سچ مقام آیا تچ، تاجر اپنا پھیرا پائیندا۔ در دوار درشن دیو راج، بن تہاڑے درس ہر جو دوجا در نہ منگن جائیندا۔ ویلا آنت نہ کرنا اج چچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا بھیو آپ کھائیندا۔ اگلا بھیو ساڑھے تن ہتھ، بھگت دوارے دے وڈیائیا۔ ویکھو بھگوان گائے بھگتاں جس، اگلی کار کمائی۔ بن نہانا رہیا نٹھ، اپنا بل نہ کوئے رکھائی۔ پال سنگھ بڈھا جے ہتھ نہ پھراوے اپنی لٹھ، گیرا گیرانہ کوئے بھوئی۔ جس نے نو سال بُنیا رکھیا رکھ، حکمے اندر حکم سمائی۔ کلج آنت ترے گن مایا ویکھو اڈدے ککھ، چاروں کُنٹ کُنٹ دھائی۔ ہر سنگت ہر کا میلا ہس ہس، ہر دوار وجے ودھائی۔ جے آئے آگے مارگ جانا دس، ہر سنگر چلے توہے رضائی۔ پریم پیار اندر گیا بجھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اپنے وچوں لینا کڈھ، اندر لگیا بے پرواہیا۔ جھوٹھ نہ جاننا ماس ناری ہڈ، پُرکھ اکال اپنی کار کمائی۔ جو اپنا گھر آئے چھڈ، ہر دوار دینا سہائی۔ بھگت بھگوان رہن نہ اڈ، اکو رنگ وکھائی۔ آگے ویکھو چلدی جد، پتا پوت ایکا تاگا ایکا سوت، ایکا تند بندھائی۔ آپ پار کر کے آیا حد، جن بھگتاں حد پار دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ویکھے ساچے گھر، گھر سنگت ہر جو پھیرا پائیا۔ گھر وسدیاں کولوں پورن بھکھا، گھر دیاں سار نہ آئی۔ ہر سنگت دیاں سکھدارہے سکھاں، اٹھے پہر دھیان لگائی۔ جنہاں کولوں کھاوے ٹکر رُکا، کھا کھا اپنا شکر منائی۔ اپنے بھانے وچ کدے نہ رُکا، بھانا اپنے ہتھ رکھائی۔ ویکھو اتم لہنا سب دا مُکا، خالی جھولی دے وکھائی۔ بن بھگتاں کسے نہ رکھے اپنی ککھا، خالی بھانڈے سرب کرائیا۔ جو ہر سرنائی آ کے بھکا، تس نیوں نیوں سیس جھکائی۔ راتیں سوتیاں دوا بے جا جا دتا رُقہ، اپنا حکم منائی۔ ویکھو ویلا سوہنا ڈھکا، گھر ساچے ہوئی کڑمائی۔ نظری آیا جو بیٹھا لُکا، لکویں اپنی کھیڈ ہٹائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وجود نہ کوئی جُسا، پنج تت نہ کوئے رکھائی۔ ہر سنگت تیرا سوہنا پکوان، ہر سنگر سچے بھایا۔ سچ دوارے آ کے دتا دان، خالی جھولی رہیا بھرایا۔ غریب نہانا ہر جو بنیا مہمان، مہما بھگتاں رہیا گایا۔ اپنا دیوے اک نشان، سوہنگ نام جھولی پایا۔ بالی بُدھ اچے انجان، ہر جو اپنی مت سرب گویا۔ گرگھ ویکھے چتر سُجان، بن نیز درشن پایا۔ بھگت بھگونت اکو در اکو گھر اکو پکوان بہہ کے کھان، اڈری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، دوآبہ سنگت تیرا لنگر بن لاگت آپ چلایا۔ دیکھو وڈا ہویا نگا، اپنا آپ مٹایا۔ جن بھگتاں مستک لائے نگا، سورج چند نین شرمایا۔ باقی
 رس دیکھیا بھکا، گرکھ پیار اک دکھایا۔ بن سجن ملایا، پتر یار گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ وڈا دیوے وڈا ڈیایا۔ آد
 پرکھ پر بھ آیا اگے، ہر اگلی کھیل جنائیدا۔ پرگٹ ہو سورا سر بکے، شہنشاہ اپنا تھم ورتائیدا۔ ہر جن میلے اُپر شاہ رگے، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ آتم
 پر ماتم بٹھے ڈوری نام تنگے، سو تر وٹ نہ کوئے چڑھائیدا۔ ترے گن گنی کوئی نہ دگے، جس سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے لگے، کاغذ قلم بھو نہ
 آئیدا۔ امرت جام پیائے مدھے، مدھرا رس اک دکھائیدا۔ ہر سنت ساجن آئے سدے، سدا اکو اک سمجھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھرن بھجے، دو
 جہاناں کھیل ورتائیدا۔ مکے کعبے کوئی نہ رہنا حجے، حضرت اکو روپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ سمجھائیدا۔ اگے والا
 اگے گیا آ، اپنا بھو جنایا۔ نو نو چار رکھیا چھپا، روپ رنگ نہ کسے دکھایا۔ سچھنڈ وسایا ایکا تھاں، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ نرگن سرگن جوت جگا، گر
 اوتار کر رُشٹایا۔ بودھ اگادھا شبد پڑھا، نش اکھر بھو کھلایا۔ کاغذ قلم لیکھا شاہ، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگے والا اگے آیا، بھو کوئے نہ پائیدا۔ اپنا بھو رہیا کھلایا، نرگن پردہ آپ چکائیدا۔ آد جگاد جو بن دارہیا دائی دایا، نرگن سرگن
 سرگن نرگن اپنی گود بہائیدا۔ جگا جگنتر ترے بھون دھنی ترے گن کھیلے کھیل مایا، چھایا اپنی نہ کسے سمجھائیدا۔ اکل کل کل ہر اکھوایا، بے انت بے پرواہ
 اپنی دھار چلائیدا۔ شاہو بھوپ سکدار اکھوایا، سیس جگدیش تاج سہائیدا۔ بھگت بھگونت لئے اٹھایا۔ نیز نین اکھ ملائیدا۔ پاربرہم برہم میل ملایا، بندھن
 اکو اک پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیدا۔ اپنی کرنی کرنے یوگ، ہر کر نہار کرتارا۔ نرگن بھوگے نرگن بھوگ،
 دوسر سنگ نہ میت مرار۔ آتم پر ماتم دھر سنجوگ، وچھوڑا کوئی نہ جانے الکھ اگوچر اگم اپارا۔ جس جن دیوے سوہنگ چوگ، دو جہاناں دیوے آپ
 سہارا۔ آون جاون پتت پاؤن لکھ چوڑا سی کوڑی کر یا کٹے روگ، اک کرائے ونج وپارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر کرتارا۔
 ہر کرتارا اگلا کھیل، نرگن نرگن آپ کرائیا۔ سرگن سرگن ساچا میل، سچ سچ وڈیایا۔ آد نرگن جوت نرگن چاڑھے تیل، گرہ مندر سگن منایا۔ آتم

پرماتم سَجَن سُمیل، سچ سنگ اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نویل، گھر بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا جان گرو گُر چیل، گُر گوہند لئے اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے
 آپے میل، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر شاہ آسوارا، اصل اپنا آپ جنائندا۔
 نور خدائی پرورد گارا، بے عیب پردہ لائندا۔ مقامے حق حق و نجارا، حقیقت اپنا ہٹ کھائندا۔ لاشریک ایکنکارا، اکل کلا دھرائندا۔ جگ چوکڑی لے
 اوتارا، لوک مات ویکھ دکھائندا۔ اون گوں پاوے سارا، ترے بھون کھوج کھائندا۔ لیکھا جان سورج چن ستارا، منڈل منڈپ سوہا پائندا۔ برہمنڈ کھنڈ
 ویکھنہارا، جیرج انڈ پھول بھلائندا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائندا۔ ساچا
 کھیل کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انتم لے اوتار، نرگن جوت کرے رُشنایا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ چلائیا۔ شبد وچولا کرتیار،
 ساچا سوہلا دے سٹایا۔ پردہ اوہلا دیوے پاڑ، دُئی نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر وچ میلا ساچے لاڑ، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر سَجَن آپ کرائندا۔ محل اٹل اُچ منارا، نظر کسے نہ آئندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، کملا پاتی سوہا پائندا۔
 شبد اگئی سچ جیکارا، دُھن انادی ناد سٹائندا۔ راگن ناداں وسے باہرا، بھو ابھید نہ کوئے جنائندا۔ گُر اوتار دے سہارا، پیر پیغمبر آپ پڑھائندا۔ اپنا نام
 جنائے دُھر درگاہی وارا، وارتا اپنی آپ سمجھائندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ نہ کوئے مکنائندا۔ سَجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ دیندا آیا لارا، لہر لہر
 نہ کوئے پرگٹائندا۔ در درویش کوٹن کوٹ منگدے رہے بن بھکھارا، بھکھک سنگ نہ کوئے نبھائندا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، ست ستوادی آپ سمجھائندا۔
 کلجگ انتم پرگٹ ہوئے مہابلی اوتارا، اوتر اپنا ناؤں سمجھائندا۔ آد جگاد جس دا اُچا وڈ دربارا، سچ درباری پھیرا پائندا۔ جس دا کھیل سدا سد نیارا، نرگن
 نظر کسے نہ آئندا۔ سد آوے اپنی دھارا، مات پت نہ کوئے بنائندا۔ جننی جنے نہ سٹ دُلارا، رسنا سیر نہ کوئے لگائندا۔ سیس بنھے نہ کوئے دستارا،
 چوئڈی موئڈ نہ کوئے مُندائندا۔ اک اگلا ایکنکارا، اکل کل اپنا کھیل ورتائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائندا۔
 اگلا لیکھا رکھے ہتھ، ہتھو ہتھ جنایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جس دی گاؤندے آئے گاتھ، گہر گمبھیر اپنا بھو رہیا

کھلایا۔ جس نے پرگٹائے تریلو کی ناتھ، ناتھ انا تھاں ہوئے سہایا۔ جس میل ملایا راما بیٹا دسراتھ، دہ دشا ویکھے چائیں چانیا۔ جس دی پیر پیغمبر کردے گئے یاد، یادداشت مات بنایا۔ جیہڑا جگا جگتر سندرہ ہے فریاد، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ہوئے سہایا۔ سو صاحب سنگر کجگ اتم جن بھگتاں بنیا پتاما، سٹ دُلا رے لئے اُٹھایا۔ راتیں سٹیاں دیوے دات، ہر جو ساچی ونڈ ونڈایا۔ اندرے اندر چرن کول بندھائے نات، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جے کوئی باہروں بچھے بات، رسنا کہہ نہ بھیو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھایا۔ اگلا لیکھا ہتھ ساڈھے تن، ہتھ ہتھ نال ملانیندا۔ جس داست دیپ نو کھنڈ ملے نہ کوئی چنھ، روپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس نے چار جگ دا لہنا لینا گن گن، گر اوتار، پیر پیغمبر بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جس دا لیکھا اتم ہونا تن دن، تنان لوکاں ڈیرہ ڈھانیندا۔ جس دا روپ سدا بھن بھن، انہو اپنی دھار چلائیندا۔ سنت سہیلے گر کھ گر وگر چیلے میل ملائے گن گن، گنتی اپنے ہتھ رکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حصہ آپ ونڈانیندا۔ اگلا حصہ ساڈھے تن ہتھ منارا، مہربان آپ ونڈایا۔ دو جہان ہوئی ہاہاراء، ہر جو ایہہ کی کھیل رچایا۔ چار جگ دے گر اوتارا، پیر پیغمبراں اپنے وچ چھپایا۔ نرگن ہو ہویا اُجیاراء، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ نہکک لے اوتارا، کل کلکی روپ وٹایا۔ گوہند میلا سٹ دُلا راء، گھر ساچے چائیں چانیا۔ ایکا سیجا سٹے پیر پساراء، دُجا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دانت کرن سچ وہاراء، لیکھا کھت وچ نہ آیا۔ آتم پر ماتم کھول کوڑا، گھر مندر اک وکھایا۔ نہ کوئی ٹھاکر شودوالا مندر مٹھ نہ گرو دواراء، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ ذات پات نہ کوئے پساراء، اوچ نیچ نہ کوئے رکھایا۔ سرب جیاں دا پتا ایکا ایکنکاراء، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ کجگ اتم ہو اُجیاراء، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ بھگتاں بنائے سچ دواراء، در دروازہ آپ کھلایا۔ ساڈھے تن ہتھ تیرا سرب سہاراء، روداس چمارا دے گواہیا۔ چھبی ویکھے ڈھنیا دو ادھا کھیل نیاراء، نرگن اپنا بھیو جنایا۔ تیجی جھٹے سچ سنگھاسن سوہے کرتاراء، کرنی اپنی دے جنایا۔ ترے بھون دھنی ایکا حکم اک ورتاراء، اک سندیسہ دے سنایا۔ جو ملیا سو پار اُتاراء، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سچکھنڈ لے کے جائے وارو واراء، واری سب دی لئے بٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن بولیا جیکاراء، گر اوتار پیر پیغمبر راہ وچ بیٹھے سچکھنڈ جاندے گھٹ گھٹ چھیاں پانیا۔ پُرکھ ابناسی ہسے، جن

بھگتاں ہر دے اندر وسے، اگے پچھے آپے نسے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبر و اٹھو ویکھو نیز اکھے، بن بھگتاں دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نو
 کھنڈ پر تھی بھانڈے سکھے، ساچی وست نہ کوئے لکائیا۔ بن صاحب سنگر قیمت کوئی نہ پائے لکھے، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ انتم کلجک ہر سرنائی سارے ڈھٹھے،
 اپنا بل نہ کوئے جنائیا۔ ٹھاکر سوامی دین دیال تیرے محم اندر گُر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب کردے آئے رٹے، بن تیرے انتم رٹا نہ کوئے مُکائیا۔ توں
 سب دی اکھیں پائے گھٹے، گھانا گُرکھاں جھولی پائیا۔ کی ہویا جے دھنے پرگٹ کیتا وچوں وٹے، بناں وٹوں نظری آئیا۔ جنہاں دے چولے دسن پھٹے،
 پائے چیتھڑ اپنے تن چُھہائیا۔ سب دے اندر برہم متے، پاربرہم ملی سرنائیا۔ صاحب سنگر نال رٹے، رتی رٹ نہ کوئے وکھائیا۔ بن پھاپیوں پھسے، پھاندکی
 نظر کسے نہ آئیا۔ دُوسریاں گُر سکھ کی کی دسے، کی کی حال سنائیا۔ راتیں سُنیاں ساڈے پچھے پھرے نٹھے، نٹھ نٹھ پندھ مُکائیا۔ دُہائی لو کو کرو ٹھٹھے،
 ٹھوکر ہر جو سب نوں رہیا لگائیا۔ بن گُر سکھ سوانی کوئی لے کے نہ جائے بھٹے، ٹھنڈا جل نہ کوئے پیائیا۔ ویکھو گُر اوتار پیر پیغمبر سارے رہ گئے ہکے
 کبے، پُرکھ اکال کی اپنی بنت بنائیا۔ جس دے محم اندر اسیں نچے، سو گُرکھاں محم اندر پھیرا پائیا۔ غریب نماں کو جھے کملے سارے سچے، جو مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان رہے دھیائیا۔ لوں لوں اندر ہر جو آپے رچے، ساڈھے تن کروڑ گنتی نہ کوئے کرائیا۔ غریب نماں دے گھر جا جانچے، اپنا
 ناچ نچائیا۔ برہما کولوں بنے پنج تت سچے، اندر اپنی وست لکائیا۔ بن گُر سکھاں سارے کچے، کایا کاجی ماٹی کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی
 سکھنڈ جا کے گرو آں دسے، پیر پیغمبراں نال رلائییا۔ سارے ویکھو جو بھگت دوارے وسے، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناسی اکو وار کیتے اکٹھے، پھڑ اپنے گلے
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا چھبی پوہ، دُھر درگاہی دیوے سو، گُرکھاں جہا آپے ہو، آپ اپنی بوجھ بُجھائیا۔

☆ ۲۶ پوہ ۲۰۱۹ ہکرمی جیٹھووال دربار وچ ☆

ہر جو آیا اپنے پوڑے، پوڑا نظر کسے نہ آئیا۔ اکو میلا براہمن گوڑے، گہر گمبھیر اکھوایا۔ گوبند ہر ہر آپے بھڑے، سمبل ڈیرہ لایا۔ گرسکھ
شبدی ساچے جوڑے، جوڑی آپ بنایا۔ ویکھے رس مٹھے کوڑے، بے انت وڈوڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ گھلایا۔ ساچا
پوڑا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ لگائیندا۔ جس دی گر اوتار نہ پائی سار، پیر پیغمبر بھو نہ آئیندا۔ کلجگ انتم کھیل نیار، نر ہر نرائن آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ
دا سچ وہار، سچ ساچا روپ دسائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، کل اپنی آپ جنائیندا۔ بے عیب خدائی پروردگار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ تخت نواسی ہوتیار، شاہو
شبابشی پھیرا پائیندا۔ جگت اداسی لاہے ایکادار، جم کی پھاسی توڑ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ گھلایا۔ ساچے پوڑے
چڑھیا بھگوان، پوڑا اپنا آپ لگایا۔ چار جگ دے گر اوتار پیر پیغمبر سرب پچھتان، شہنشاہ کریا کھیل وڈوڈیایا۔ بیٹھے سارے ہوئے حیران، میری کرنی
رہے جس گایا۔ تیرے در رہے دربان، درویش الکھ جگایا۔ تیرا نظر نہ آیا نشان، نشانہ تیر نہ کوئے جنایا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے دان، ساڈی
جھولی نہ کوئے بھرایا۔ بالی بدھ رہے انجان، بھو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ تیری کر نہ سکے پچھان، بے انت گا گا شکر منایا۔ تیرے چرن کردے رہے
دھیان، کول کول سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنایا۔ ساچے پوڑے چڑھیا آپ، اپنی کھیل کرائیندا۔ جس دا
گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے جاپ، سچ سندیسہ نام سٹائیندا۔ جس نوں کہندے رہے مائی باپ، پوت سپوتا روپ دھرائیندا۔ سو ساچے مندر سچ دوار ہر
نرنکار نرن گن سرگن آپ، پُرکھ بدھاتا آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے جاپ، جپنہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
کھیل آپ کرائیندا۔ اچے پوڑے چڑھیا نر، نرائن وڈی وڈیایا۔ ویکھو سارے رہے ڈر، دو جہان نین شرمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کن رہے پھڑ، اچی
کوک دین دھایا۔ تیرے بچھے جنمے گئے مر، جنم مرن کھیل وکھایا۔ انت چرنی ڈگے دڑ، منہ دے بھار سٹایا۔ سچکھنڈ دوار یوں باہر بیٹھے اڑ، بن نانک گھر
کوئے نہ جانیا۔ ہوئے حیران بے پچان تیرا کوئے نہ آئے سر، تیری سار کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم جوتی جاتا ویس کر، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے

بھگت بھگونت لئے پھڑ، اپنا میل ملائیا۔ بھڑی دروہی خُداوند اندر گیا وڑ، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نے گھاڑن لیا گھڑ، سو ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے لائی آد جڑ، سو آنت رہیا اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل رچایا، مہما اگت گنت جنائیدا۔ جس دی سیوا آپ کمایا، سیوک نظر کسے نہ آئیدا۔ جس دا رنگ آپ رنگایا، روپ رنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ جس دا ڈھولا آپ سنایا، گاؤنہارا راگ نہ کوئے لائیدا۔ جس دامن آپ ودھایا، وید پُران بھو نہ پائیدا۔ جس دا نقشہ آپ کھچایا، گر اوتار سار نہ پائیدا۔ پیر پیغمبر رہیا گرلایا، مقامے حق تیرا کھیل نظر نہ آئیدا۔ بے نظیر تیرا نور نظر کوئے نہ آیا، بے آب بے آب دین دھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جی پوڑا آپ لگائیدا۔ ساچا پوڑا اُج مینار، اوچو اوچ آپ کرائیا۔ سیوا کرے ایکنکار، اکل کل اپنا کھیل کرائیا۔ بردا بنے پروردگار، برخوردار نظر کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ سبج دی ساچی دھار، سچ سچ جنائیا۔ سچکھنڈ کہے کوٹن کوٹ جگ میرا کسے نہ بنایا کوئی مینار، میرا بھو نہ کسے جنائیا۔ کوئی کہے مندر مسجد مٹھ شوددار، کوئی مسیت گردوار ٹھاکر دوار رہیا جنائیا۔ بن پُرکھ اکال تھر رہیا نہ کوئی وچ سنسار، جو آیا سو اٹھ اٹھ چل جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کر، سچ مینارے سو بھاپائیا۔ سچ مینارا اک بنا، اپنی کھیل بنائیدا۔ چھبھی پوہ ساری رات دے سمجھا، ہری ہر جو بھو کھلائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار گنت سیوالا، ہر سنگت وچ رکھائیدا۔ بن نیتز نیناں دے وکھا، نور ظہور آپ جنائیدا۔ بن رسنا جہوا دے بلا، سو بلا ڈھولا اک سنائیدا۔ نیناں وینہدیاں پچھلا پیڈا دے مُکا، پاندھی اپنا ناؤں دھرائیدا۔ اپنا کرم کانڈ نہکرمی سد دے مٹا، سر اپنا ہتھ لگائیدا۔ ساچی سرن دے وکھا، سرنگت اک جنائیدا۔ کوٹ جنم دے وچھڑیاں لئے اٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ ایکا اکھرنال لئے سمجھا، دوجا پاٹھ نہ کوئی پڑھائیدا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا لیا گا، تس گر اوتار پیر پیغمبر سنگ نبھائیدا۔ مہاراج شیر سنگھ حکم رہیا سنا، بن میرے بھگتاں میرے در نہ کوئی آئیدا۔ میرا بھگت اگم اتھا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان پڑھ نہ کوئی سنائیدا۔ میرا کوئی نہ کرے وساہ، اچھل اچھل دینا روپ وٹا، آپ اُسارے آپے دیوے ڈھا، اپنی کھیل کھلائیدا۔ سبج تریتا دواپر کلج گر اوتاراں دسوندرا رہیا راہ، اپنا بھو نہ کوئے جنائیدا۔ کلجگ انتم جوتی جامہ

آوے بھیس وٹا، اگئی کل دھرائیندا۔ گوہند سورا لئے جگا، حاضر حضور میل ملائیندا۔ بچن پورا دے کرا، کیتا قول نہ کوئی بھلائیندا۔ نیتز نیناں درس دے
 دکھا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رت سہنجی آپ سہائیندا۔ رت سہنجی سچ محل، ہر
 محفل آپ لگایا۔ آد جگا درکھے اٹل، بے انت بے پرواہیا۔ بھو کھلایا اتم کل، کلجک پردہ لاہیا۔ نرگن داتا آیا چل، نرور پھیرا پائیا۔ دو جہان گئے ہل،
 پری لوء تھر تھرائیا۔ برہمڈ کھنڈ کوئی کر نہ سکے گل، وشن برہما شو نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جس لیکھا لینا جل تھل، مہیئل اپنا پھیرا پائیا۔ جس لکھ چوراسی اندر
 واہنا ہل، بن کرسانا اپنی دھار جنائیا۔ جس لیکھا مٹکانا اگنی پون پانی جل، تھم تھم تھم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منارا دے
 وڈیائیا۔ منارا کہے موہے چڑھیا چا، چاو گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پربرہم ملیا آ، ملنی آپ کرائیا۔ جگ چوکڑی سدھوندے رہے ساہ، ساہا ساہ سمجھائیا۔ لکھ
 لکھ لیکھا بن دے رہے گواہ، شہادت اکو نام پائیا۔ اتم آوے نرگن نور خدا، خدی سب دی دے مٹائیا۔ نہکنا ناؤں دھرا، ڈنکا اکو شبد وجائیا۔ راؤ رنکا
 لئے اٹھا، نیتز نین اکھ کھلایا۔ گوہند بکا لئے سہا، سہل اپنا روپ دھرائیا۔ منگل ساچا لئے گا، اتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ جیون جگت دے جنا، جنم جنم وچ
 بدلایا۔ مرد مردان پھیرا پا، سچ مردانگی آپ دکھائیا۔ برہمڈ کھنڈ ڈیرہ دیوے ڈھاہ، لوک مات کرے صفائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جنم دا لیکھا دے
 دکھا، لکھت پڑھت ہتھیں دے پھرائیا۔ کاغذ قلم شاہی مکھ رہیا شرما، شہنشاہ اگے اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل
 دے وڈیائیا۔ سچ محلے تیری چھت، ہر چھتر چھایا آپ رکھائیندا۔ بھگتاں رکھن آیا ست، اگے بچھے ڈیرہ لائیندا۔ پہلوں لکھ چوراسی نالوں کیتے دکھ، اپنا
 میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے مارگ دس، ساچا راہ سنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو جس، منتر ہو نہ کوئی پڑھائیندا۔ پکڑ باہوں پئے ہس، بن سیوک سیو
 کمائیندا۔ دو جہاناں والی آیانس، بن سدیاں پھیرا پائیندا۔ ہر جن ویکھ اک اکھ، اکثر ایکا ایک کرائیندا۔ اپنی نہاں ہیٹھ دہائی رت، گوہند لکھ لکھ شکر
 منائیندا۔ اتم بیٹھا ستھر گھت، یارڈا دھیان اک لگائیندا۔ پُرکھ ابناسی اک جانے مت گت، گت مت آپ سمجھائیندا۔ کلجک اتم رکھے پت، پت پر میثور
 دیا کمائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، سمرتھ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل آپ رُشنائیندا۔ سچ محل سچ منارا، ہر سنگر

آپ جنائیا۔ نرگن کیتا آپ کنارہ، سرگن رنگ رنگائیا۔ سچھنڈ دی ساچی دھارا، لوک مات پرگٹائیا۔ میل ملاوا بھگت سنسارا، بھگون اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے در دے وڈیائیا۔

سٹرا میلن آیا میلا، ہر گر گر تھم جنائیندا۔ ایکا گھر وکھائے گرو گر چیل، گر گوہند رنگ چڑھائیندا۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیلا، بن وچولا کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم چاڑھے تیل، گھر ساچا سگن منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا آپ وسائیندا۔ گھر وسے ساچا سو بھنیک، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ تیرا دے نہ کوئی شریک، شرکت نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی سکھی دھار بریک، گوہند دے وڈیائیا۔ انتم ویکھن آئے ٹھیک، شبدی اپنا روپ وٹائیا۔ ایکا ڈھنیا دے کے تریک، تاریک اپنی دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم سچ پریت، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ گوہند آیا چل حضور، پُرکھ اکال دیا کمائیندا۔ گرگھیں مل کے جائے ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیندا۔ جہنوں کہندے رہے دُور دُور، سو نیرن نیر پھیرا پائیندا۔ غریب نمانیاں آسا کرے پور، اپنی آسانال ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا کھیل کرائیندا۔ گوہند آیا لوک مات، شبدی روپ دھرائیا۔ گرگھیں دیوے ساچی دات، اکو وند وندائیا۔ ناتا تاتا ذات پات، دین مذہب نہ کوئی رکھائیا۔ پُرکھ اکال گاؤ ساچی گاتھ، دُجا اشٹ نہ کوئی منائیا۔ جس نے دتا تیرا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جس نے بھیجے تریلوکی ناتھ، جگ جگ جنم جنائیا۔ سو صاحب سدا سمراتھ، بے انت وڈ وڈیائیا۔ کجگ انتم آئے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ہر جن میلے ہس ہس، ہنس مکھ صفت صلاحیا۔ تیر نشانہ رہے کس، تیرا چلہ نام اٹھائیا۔ دوہاں وچولا بن کے جائے دس، گر چیل گرو سمانیا۔ سچ مینارے کر اکٹھ، ایکا اگی وڈ وڈیائیا۔ ایکا اگی نہ ہوئے رنڈ، نارکت انت سہائیا۔ ناتا توڑ بھیکھ پکھنڈ، ساچے مارگ رہیا لائیا۔ لیکھا چکائے جی دند، رسنا کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ہر اند، نجانند اک وکھائیا۔ کوڑی کریا ڈھاکندھ، پردہ دئی دے اٹھائیا۔ گیت سہاگی اکو چھند، سوہنگ دے سٹائیا۔ جگ جنم دا چکے پندھ، آگے لیکھا رہے نہ رانیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند گرکھ رنگ رنگنیا۔ گر گوہند آیا نرگن دھار، کلجک ویس وٹائی۔ پُرکھ اکال کر پیار، اپنی انگلی لائی۔
 کرے کھیل وچ سنسار، نظر کسے نہ آئی۔ سمبل وسے دھام نیار، ترے بھون اپنا ڈیرہ لائی۔ کاغذ قلم نہ پاوے سار، لکھ لکھ لیکھ نہ جانے شاہیا۔ بے انت
 بے انت سارے کہن پکار، تُو ہی تُو تیری وڈیائی۔ تُوں میں کوئی کرے نہ ساچی کار، کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ کرتا ہو آپ تیار، نرگن اپنا ویس دھرائی۔
 جوتی جامہ پُرکھ کرتار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند لیکھا دے رکھائی۔ گوہند ویکھ ساچا مٹر، مٹر پیارا آپ
 ملائیندا۔ جس نے کھیل کرایا باز تر، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاندا۔ کلجک انتم آیا نتر، سیس اپنے تاج کائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے وٹر، وٹر وینہدا نظر کسے نہ
 آئیندا۔ آد جگاد نہ ہووے بھڑ، جوئی رہت کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند اپنے رنگ رکھائی۔ رل کے کر لو میرا ساتھ،
 کلجک انتم ڈیرہ ڈھائی۔ پُرکھ ابناسی بنیا ساک، سجن بے پرواہیا۔ گھر در آیا رسول پاک، پروردگار پھیرا پائی۔ جس بالیاں لیکھے لائی خاک، نیہاں ہیٹھ رت
 ڈھائی۔ سو انتم اُتریا پار گھاٹ، پورا گھاٹا دے کرائی۔ سچ مینارے آ کے میٹے اگلی واٹ، بچھلا پندھ مکائی۔ ایتھے اوتھے دے نجات، سر اپنا ہتھ کائی۔
 نال لے کے آیا وڈا کھات، اپنا کھاتہ اک کھلایا۔ راتیں سُنیاں سدا چھے وات، آتم پر ماتم کرے پڑھائی۔ کوجھیاں کملیاں چھے وات، غریب نمائیاں لئے
 اٹھائی۔ بن سیوک ہوئے داس، داسی اپنا روپ وٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رکھائے شاخ، شناخت حق کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سترائ لیکھا دے لکھائی۔ سترائ میلا گوہند مینا، ہر سجن آپ جنایا۔ ویکھو آگے چلائی ریتا، بچھلی ڈھیری دیوے ڈھایا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیتا، گھٹ
 گھٹ رہیا سمایا۔ کوئی رہن نہ دیوے مندر مسیتا، گردوار نہ کوئی وڈیائی۔ ایہہ نظری آئے صاحب اتینا، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا،
 آگے ہو نہ کوئی جھڈائی۔ گرکھ گرکھ نہ مرینا نہ جیتا، گر سنگر وچ سمایا۔ انتم پاس آپے کیتا، فیل پٹی نہ کوئی پڑھائی۔ ویکھ دھام اک انڈیٹھا، بن سیوک
 بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستر اپنے لیکھے لائی۔ ستر ستر دو ستواد، ست ست جنائیندا۔ صفرا روپ بنایا آد، ست اپنا ناؤں
 دھرائیندا۔ ست صفرا دی اکو یاد، پُرکھ اکال آپ رکھائیندا۔ کلجک انتم دتی داد، ہر دردی درد وندائیندا۔ بھگت سہیلے کر کر لاڈ، انت اپنا میل ملائیندا۔

شبد اگئی اِکوناد، برہم برہما اَنت سُنائیدا۔ ایکا نایاں رچ رچ کاج، کرتا پُرکھ ویکھ وکھائیدا۔ گرکھ گرکھ ہرجن ہر بھگت پر بھ لئی لے کے آیا دات، سِر
 کھاری آپ اُٹھائیدا۔ سترّاں پچھے بن جائے راج، بن مِستری کانڈی تِسی ہتھ اُٹھائیدا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ بہہ مارے آواز، گر اوتار آپ اُٹھائیدا۔ اُٹھو
 سارے سیوا کرو آج، ویلا گیا ہتھ نہ آئیدا۔ جس نے سیس رکھایا تاج، سو سب دا ڈیرہ ڈھائیدا۔ جس دی پچھے پڑھدے آئے نماز، سو اپنی نظم آپ
 سُنائیدا۔ جس دی سُن دے رہے آواز، سو ڈھولا آپ گائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستر لیکھے آپے لائیدا۔ سترّاں لیکھا اَنت لگایا،
 پچھلی لگی توڑ نہھایا۔ سر سے لہنا جھولی پایا، عرشی پر یتم پھیرا پایا۔ بن درسی اپنا درس کرایا، حرص رہے نہ رانیا۔ امرت میگھ اک برسایا، چھبھی پوہ ادھی
 رات جام پیانیا۔ بوند بوندی دے ٹپکایا، کرن کرن وکھانیا۔ جھرن جھرن ہر رہیا جنایا، سرن سرن وڈیانیا۔ پھرن پھرن پر بھ پورن آیا، پورن وچ سمانیا۔
 گوہند روپ آپ دھرایا، گوہند سنگ دے وڈیانیا۔ پردہ اوہلا دے چکایا، اُچی کوک کوک الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سترّاں میتا
 آپ اکھوانیا۔ ستر ویکھو گر گوہند، کلجک اَنت ویس وٹائیدا۔ اَنتم لاپے جھوٹھی چند، لیکھا اور نہ کوئی رکھائیدا۔ نال رلایا گھر گمبھیر گنی گھند، بے پرواہ سنگ
 نہھائیدا۔ ڈگے چرنی وشن برہما شو اند، باہوں پھڑ نہ کوئی اُٹھائیدا۔ جس دی پیر پیغمبر بنے بند، سَت نادی آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ سمجھائیدا۔ اپنا تھم گنٹ چار، چار چار چار منایا۔ چار چار دی کچھ لکار، چاروں گنٹ وکھانیا۔ چلدا پھردا کرے وہار، بن
 ونجارا وپاری بے پرواہیا۔ اُچی کوکے وارو وار، کوک کوک سُنایا۔ اُٹھو ہووو خبردار، خواب سب دے پورے کرائیا۔ پرگٹ ہویا حق جناب، حقیقت
 پردہ دیوے لاہیا۔ اَنتم سب نوں کرنا پئے آداب، سِر سکے نہ کوئی اُٹھایا۔ آد جگادی گرو مہاراج، شہنشاہ اِکو جنایا۔ جس نے سیس رکھایا تاج، تاجاں
 والے دے کھپانیا۔ جن بھگتاں اَنتم رکھے لاج، سِر اپنا ہتھ لگایا۔ اگے پچھے ساڈھے تن ہاتھ سنگھاسن پُرکھ ابناسی شبدی مارے آواز، سَتیاں آپ جگایا۔
 اک نو دار چیا کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو آ ایکا نال ملایا۔ دوئے نال ملے ایکا، ایکا رنگ وکھانیا۔ ایکا رکھے
 دو آ ٹیکا، دو آ ایکا آپ ہو جائیا۔ بھگت بھگونت لکھائے لیکھا، بھیو ابھید کھلایا۔ پہلی ویر پہلی رات لوک مات کڈھ کے جائے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو

بھٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار کُنٹ دی ساچی دھار، اندر وڑ کرے ہری دوار، بھگت دوارے آپ وڈیائی۔ چار کُنٹ دا بھگت دوار، ہر بھگوان کھیل کرائیندا۔ اُتر پورب پچھم دکھن دسی جائے سچ کنارہ، نرگن اپنا پندھ مکائیندا۔ گات گائے دیا کمائے ڈھولا گائے جے جیکار، شبدی شبد لائیندا۔ نرگن سرگن کرے وہار، بھو کوئے نہ پائیندا۔ در درویش نر زیش ساچے تخت ہے سکدارا، بھوپت بھوپ ناؤں دھرائیندا۔ راج جوگ دا اک وہار، اکو گھر دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، سترائ لیکھا آ کے لائیندا۔ ستر لیکھا اندر رکھ، ایکنکار آپ کرائیا۔ میل ملائے کرے نہ بس، بسمل اپنا روپ جنایا۔ ست ستوادی مارگ دس، چار چار بھو کھلایا۔ چار ورن دا اکو ہٹ، چار کُنٹ رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو آ ایکا ایکا گھر بہایا۔ دو آ ایکا ساچی اکی، اکیاں آپ جنائیندا۔ سمت پندراں جنہاں دھار رکھی تھی، اٹھسٹھ کھیل کرائیندا۔ گنگا جمناسرستی وہائی نکی، نکی بالی نال ملائیندا۔ تیاں سالاں پچھوں ہوئی وڈی، گرکھاں آپ دکھائیندا۔ سنت انت سوانی بنی نڈھی، سیس مہنڈی اک گندائیندا۔ جس گنگ لکھ چوراسی ہڈی، انت ہڈیاں بھن دکھائیندا۔ جس دے اندر مجھی وڈی، ڈنڈا اپنا اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ اگی سکھ رہنا تیار، ہر تیاری آپ کرائیا۔ جنہاں پچھے لکھ چوراسی پینی مار، بچیا کوئی نظر نہ آئی۔ شاہ سلطاناں کرے خوار، سیس تاج نہ کوئی لکایا۔ کلجک جگت دھاگن نار ہوئے وبھار، نر ہر کنت نظر نہ آئی۔ سہنجی بیج رووے زارو زار، رین اندھیری سرتے چھائی۔ نہ کوئی دے سے میت مرار، نہ کوئی دے سے سکا بھائی۔ پتا پوت نہ کوئی ادھار، ساک سجن نہ کوئی وڈیائی۔ بن ہر بھگتاں ملے نہ کنت بھتار، پھڑ باہوں گلے نہ کوئی لگایا۔ سنجک دا سچ وہار، سمت ویہ سو اونی دے سمجھایا۔ چار سال ستارہیا پیر پسار، اپنی لئی نہ مات انگڑایا۔ تیجی جھٹے ہو تیار، بھگت دوارے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیاں ایکا بندھن پائی۔ تیجی جھٹے چڑھ بھگوانا، ہر بھگوان کھیل کرائیندا۔ جمناسرستی بھے گانا، گنگا نال ملائیندا۔ انتم میٹے آپ نشانہ، تیر نشانہ آپ لگائیندا۔ چھٹی پوہ سب دے ویہندیاں جن بھگتاں دیوے مانا، گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ ابنا سی حکمرانا، دھر فرمانا آپ سنائیندا۔ پنجاں پیاریاں بھے گانا، مولی تند نال رکھائیندا۔ کھنڈا کچھے وچوں میانا، دو جہاناں ونڈ ونڈائیندا۔ اللہ

رانی ہوئے خیرانا، ہر جو کی کی کھیل کرانیدا۔ محمد نیوں نیوں کرے سلاما، سجدہ سیس جھکانیدا۔ جبرائیل نہ کوئی دھیانا، دھر سندیس نہ کوئی سنانیدا۔ عیسیٰ بنے بال نادانا، اگے جھولی اپنی ڈاھندا۔ موسیٰ ہوئے انت خیرانا، تیرا بھیو نہ کوئی کھلانیدا۔ گوہند کہے میں تیتوں ملاں بھگوانا، جس دا انت کوئے نہ پانیدا۔ بھگت دوارا جس سہانا، سچ محلے ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار چار دا اک وبار، اکیاں نال کرے پیار، پریم پیارا پھیرا پانیدا۔ پریم پیارا گیا آ، آیا نرگن دھارا۔ جن بھگتاں بنے ملاح، پھڑ باہوں کرے پارا۔ ساچی دیوے اک صلاح، شاہ پاتشاہ گر اوتارا۔ ایکانیا دے چڑھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے سرب سنسارا، چار چار دا سچ وبارا، ووباری آپ کرائیا۔ سچ سچ دا سچ ونجارا، گھر ساچے پھیرا پانیا۔ سچ سچ دی کھچ کٹارا، ایکارنگ وکھانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کوئی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سترائ دیوے اکومان، چھترائ پھڑائے سچ نشان، ہر سنگت اگے اگے لایا۔

سکھنڈ نواسی آیا تھر گھر، دھر دا تھم جنایا۔ شبد سٹ رہیا ڈر، بھے بھو اک رکھانیا۔ نیوں نیوں چرنی ڈگا ڈر، اپنا مان گوانیا۔ سری بھگوان کرپا کر، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھانا جر، سچ سندیس سنانیا۔ گر گوہند کھج دے کے آیا ور، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھانیا۔ پُرگٹ ہووے نہکٹک نرائن نہ، نرگن اپنا روپ وٹانیا۔ ساچے مندر بنے چڑھ، سمبل اپنا ڈیرہ لایا۔ گرگھ سجن لے پھڑ، سرگن نرگن میل کرائیا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ، جگدیش ہتھ وڈیانیا۔ اپنی کرنی لے کر، دوجا سنگ نہ کوئی رکھانیا۔ آڈلارے دیواں ور، پُرکھ اکال رہیا سمجھانیا۔ مرد مردانہ جائے بن، ملے مان وڈیانیا۔ ایکارگ سنانے کن، بن کٹاں رہیا جنایا۔ انتم چھڈنا پنج تت تن، ترے ترے بندھن نہ کوئی پانیا۔ نہ دھیرانہ چھیری چھن، مندر مسیت نہ کوئی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر دوارے آپ سہانیا۔ شبد سٹ پر بھ دے دلاسا، ہر ہر جو کھیل کھلانیدا۔ گرگھ کدے نہ ہوئے نراسا، گر سکھ گر گر آپ اٹھانیدا۔ گوہند دے کے گیا بھرواسا، پُرکھ اکال گود سہانیدا۔ نج گھر بہہ بہہ کرے واسا، کایا مندر ڈیرہ لائیدا۔ جوتی

نور کرے پرکاشا، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن پڑھو اکو گاتھا، سوہنگ راگ الائیندا۔ جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، وست امولک جھولی پائیندا۔ پریم پیار دی اکو منگے داتا، اپنی جھولی آگے ڈاہندا۔ لیکھا جانے بھوکھت واکا، بھيو ا بھید اک کھلائیندا۔ پوت سپوتا پتاما، بال انجانا گود اٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے بچھے واتا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جس دی کھانی بانی گائے گاتھا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے آپ اٹھائیندا۔ سُت دُلا رے آکھے لگ، آخر آپ جنائیا۔ گوبند سر رکھ پگ، ملے مان وڈیائیا۔ غریب نماںیاں پردہ ڈھک، چونڈی نظر کسے نہ آئیا۔ چو داں لوک وکھائے اکو ہٹ، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ چو داں طبق تڑا نت، ناتا اکو اک سمجھائیا۔ نام نیج ساچے وت، بن کرسانا بل چلائیا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تیر نرالا مارے کس، گوبند چلہ ہتھ پھڑائیا۔ پریم پیار اندر وس، نام انمول رنگ چڑھائیا۔ ساچا لاہا لینا کھٹ، کھٹی ہر جو جھولی پائیا۔ ایک منتر لینا رٹ، رٹا دین مذہب مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد دُلا رے دے سمجھائیا۔ شبد دُلا رے ہوتیار، اپنا سیس جھکائیندا۔ میں سیوا کراں اگم پار، تیری اوٹ رکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی دے سہار، ساچا مارگ انت لگائیندا۔ نہ گرو نہ اوتار، پیر پیغمبر نہ کوئی رکھائیندا۔ میرا تیرا اک وہار، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت ساچے لئے اٹھال، سچ سیوا اک سمجھائیندا۔ کوئی نہ ویکھے شاہ کنگال، شاہ کنگالاں اپنے دوار سُبھائیندا۔ سمت اُنویں جیہڑے لبھ جان لال، لال اپنی گود بہائیندا۔ پھیر ہر دے نام دا پے جائے کال، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ تیر تھ سوہے نہ کوئی تال، سروور مات نہ کوئی وڈیائیندا۔ گر اوتار نہ گھالے گھال، انتم کھڑا سرب چُھپائیندا۔ سنگی ساتھی نہ چلے نال، دیناں درد نہ کوئی ونڈائیندا۔ چار کُنٹ ہوئے بے حال، حال مُریداں نہ کوئی سُنائیندا۔ شبد سُت تیری اولڑی چال، جس دا بھيو کوئی نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناسی تیتوں بنایا لال، سر تیرے ہتھ لگائیندا۔ توں جا کے گوبند گر سکھ ساچے بھال، جنہاں بچھے بالے نہاں ہیٹ دبا ئیندا۔ اوہناں ویکھو ہر جو ملے آن، ہس ہس کایا پردہ لاہندا۔ اپنی دس کے جائے پہچان، بے پہچان پھیرا پائیندا۔ آپ بنیا رہے بے زبان، جن بھگتاں زبان سوہلا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر اپنا ڈیرہ لا ئیندا۔ تھر گھر اپنا ڈیرہ تچ، ہر جو دے سُنائیا۔ بھگت دوارے اندر وڑنا بھج،

ساڈھے نو وقت لکھائیا۔ گرسکھ درشن کرنا رنج رنج، گرسکھ میلہ سبھائیا۔ مکے والیو کرو جج، مدینے والا پھیرا پائیا۔ مندرائ والیو آؤ ٹھہ، اپنا ویلا لو بچائیا۔ گردواریاں والیو چرنی جاؤ ڈھٹھ، پر بھ کھیل آپ کھلائیا۔ اپنے تھم دے نال دیوے کر کے دستخط، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لوں لوں وچ جائے رنج، رچیا نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں نانک نرگن کہا سچ، سو سچا آیا ماہیا۔ جیہڑا ایہدے کولوں گیا بچ، دو جہاناں نہ ملے تھائیا۔ لکھ چوراسی رہیا بچ، جنم مرن گیسڑ بھوئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ دوارے آئے چائیں چائیا۔ بھگت دوارے آؤنا حاجی، حضرت اپنا کھیل وکھائیا۔ گرسکھ لتاں مارن ملا قاضی، شریعت کوئی رہن نہ پائیا۔ جس دانام علی دلدل تازی، رسول دیوے وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ بے نمازی، روزہ بانگ نہ کوئی سنائیا۔ آد جگاد ساچی وادی، اپنی عادت پور کرائیا۔ محفل وچ رہے وسادی، مشغول اپنا نام جنائیا۔ جس نوں گا گا تھکے ڈھاڈھی، آنت کہن نہ پائیا۔ سو گرسکھو تھٹھا گوانڈھی، پھڑ باہوں لو اٹھائیا۔ تھڈے اندر رکھی نکی ہانڈی، سچ سچ رہیا پکائیا۔ گرسکھ آتم خوشیاں نال کھانڈی، لکھ چوراسی مرے بھکھی تھائیا۔ کسے سر نہ دے پراندی، سہاگ نتھ نہ کوئی ہنڈھائیا۔ اللہ رانی تھکے باندی، نیز رو رو دے ڈھائیا۔ میری کنت پناں پت جاندی، میری لتھی شرمائیا۔ ویکھو ہر جو آیا سوانگی، اپنا سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے آوے بے پرواہیا۔ بھگت دوارے آواں گا۔ اپنا حال سناواں گا۔ اگلا بچھلا لیکھ چکاواں گا۔ کوڑا پردہ اٹھاواں گا۔ نوری درس دکھاواں گا۔ محل اٹل وساواں گا۔ اندر وڑ وڑ منگل گاواں گا۔ گوبند میل ملاواں گا۔ ساچا راہ چلاواں گا۔ چار ورنال ایک گھر بہاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بچھلا لیکھ چکاواں گا۔ سرشت سبائی اکو نام جپاواں گا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ سر اپنے تاج ٹکاواں گا۔ اوجی کوک کوک سناواں گا۔ سب دے ڈیرے ڈھاواں گا۔ جے کوئی آگے اڑے، خاکی خاک ملاواں گا۔ اُتے اپنا آسن لاواں گا۔ وشنو چرناں وچ بہاواں گا۔ بھگون اپنا نور چکاواں گا۔ دیپک اکو اک وکھاواں گا۔ لکھ چوراسی گل کراواں گا۔ گرسکھ ساچے آپ اٹھاواں گا۔ پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھاواں گا۔ اکو نام جپاواں گا۔ سرنی لگیاں لاج رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، اکو اک گر اکھاواں گا۔

ساچے بھگتو تہاڈا سدّا، سچکھنڈ دے دُہائیا۔ پُرکھ ابناسی تھکے بدھّا، ڈوری پریم بندھائیا۔ آد جگاد جگ جگستّر دو جہانا جس پردہ کجّا، نرِگن رُوپ
 بے پرواہیا۔ بھگت ہِت پھرے بھجّا، سرِگن نرِگن سرِگن ویکھ وکھائیا۔ شبد انادی ہو کے کجّا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچے بھگت تیری آواز، اُون گون ہلّایا۔ پکڑ اُٹھایا غریب نواز، غریباں دے گواہیا۔ جس نے آد سازن لیا
 ساز، انتم ویکھے تھاوں تھانیا۔ دو جہاناں رچیا کاج، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ وکھائیا۔ دہ دشا چار کُنٹ رہیا بھاج، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ رچیا کھیل
 دیس ماجھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ گوہنڈ پُرکھ اکال رکھائی سانجھ، سانجھووال اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ ساچے بھگت تیری کوکا، درگھر ساچے تھکم جنایا۔ پُرکھ ابناسی اُٹھایا ستّاء، نو سو چورانوے چوکڑی جگ دی آلس نندرا لاہیا۔ تیتوں سدّے تیرا پُتا،
 پُتا ایکا اوٹ رکھایا۔ توں ویکھنہارا چارے کوٹا، گھٹ اپنا پردہ لاہیا۔ ناتا چھٹیا پنج تت بھوتّا، بھوکھت اپنا حال جنایا۔ سرِگن کوڑی مکی چوکّا، نرِگن اپنا رُوپ
 دھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچے بھگت تیرا فرمانا، فُرنا سب دا بند کرایا۔ تخت نواسی اُٹھے ایکا رانا،
 شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ آد آد جس کھیل رچایا، سو انتم ویکھ وکھائیا۔ نر ہر نرائن جس ناؤں دھرایا، نر نرنکار خوشی منایا۔ سٹخ پرکاس جس آپ وکھایا، گھر
 ساچے کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان جس ویس وٹایا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنایا۔ ابناسی کرتا سچ سیس جس تاج لکایا، قُدرت قادر سرب سمجھایا۔
 پاربرہم درگاہ ساچی ہو پردھانا سچ پردھانگی اک کمایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر بھگت تیرا سچ سندیہ، سُنیا ہر
 کرتارا۔ اُٹھ اُٹھ نیوں نیوں کرے آدیا، دوئے دوئے جوڑ سچ نمسکارا۔ آد جگادی اِکو ویسا، جگ چوکڑی سچ وبارا۔ آتم پرما تم بنے نیتّا، نیت نوت کرے
 کارا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپارا۔ ساچے بھگت تیری دھار، ہر جو ہر ہر بھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ کرے وچار،
 وچار وچار نال رلائیّا۔ نرِگن جوت اُجیار، نورو نور نور دھرائیا۔ اجونی رہت کھیل اپار، الکھ اگوچر آپ کرایا۔ اگم اگمڑا ہو تیار، بھيو اُجھد جنایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن نینن نینن کھلائیّا۔ بھگت تیری ساچی اکھ، ہر آخر دیا کمائیدا۔ سچکھنڈ دوارے کر پرکھ، پارکھو میل ملائیدا۔

نرگن سرگن مارگ دس، ساچے پنڈھ چلائیندا۔ میل ملاوا ہس ہس، ہنس مکھ خوشی دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں ویس
آپ وٹائیندا۔ بھگت کہن اٹھ بھگوان، ویلا انتم آئیآ۔ توں بھگنڈ دوارے بن کے بیٹھوں کاہن، اپنا مندر بند کرائیآ۔ تیری گوپی ہوئی ویران، لوک
مات رہی گرلایآ۔ اٹھ جوانی بال انجان، نیز نیناں نیر وہایآ۔ تیرا ملے نہ کوئی نشان، چار گنٹ رہے گرلایآ۔ کھانی بانی نہ سکی پچھان، شاستر سمتر وید
پران انجیل قرآن دے گواہیا۔ تڈھ بن ملے نہ کوئی مان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پوری آس کرائیآ۔
ساچے بھگت لوسد، ہر سنگرست سٹائیندا۔ میں کر کے آیا پار حد، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، ساچا سنگ نبھائیندا۔ کایا
اندر وڑاں اندھیری کھڈ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ امرت جام پیواں مدھ، رس اک ہتھ دکھائیندا۔ شبد اگم سٹاواں ند، انحد راگ لائیندا۔ نرمل
جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ آتم پر ماتم کر کر واس، سیو سچ کمائیندا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، ایکا رس دکھائیندا۔ آتم پر ماتم ہوواں داس، وچھڑ
کدے نہ جائیندا۔ شبد اگم سٹاواں بات، لکھن پڑھن وچ نہ آئیندا۔ آد جگادی پتاماں، صاحب سٹ گود بہائیندا۔ چرن کول بندھاواں نات، بدھاتا اک
سمجھائیندا۔ اتم رکھاں ساچی ذات، اذاتی روپ نہ کوئی دکھائیندا۔ میل ملاواں کملاپات، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ
سمجھائیندا۔ ساچے بھگت کہن تیری رکھی اڈیک، نو نو چار دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا تریک، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ تیرا مارگ اک باریک،
چل چل تھکے کوٹن کوٹ پاندھی راہیا۔ تیرا گھر نہ لہیا ٹھیک، پنج تت ٹھیکر گئے بھٹایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسدا رہیوں لاشریک، شرکت گھر گھر
دیں پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ بھگت کہن سُن ساچے پتا، مَتر پیارا آپ جنائیندا۔ آد
جگادی میری ربِتا، نت نوت کھیل کھلائیندا۔ سد وساں دھام انڈیٹھا، دوجا روپ نہ کوئی وٹائیندا۔ نہ مرینا نہ جیتا، ساہ ساہ نہ کوئی سمائیندا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سٹائیندا۔ سچ سندیسہ سُن بھگت، بھگوان رہیا جنایا۔ ویلا تیرا آیا وقت، جو وقت گیا سمجھایا۔ کوئی نہ چلے
دوسری شکت، وشن برہما شو نہ کوئی وڈیایا۔ کرپا دھار اپنی کڈھ فرصت، نرگن نور کر رُشٹایا۔ تیرے پناں ساڈی کایا کوئے نہ پاوے برکت، مہر نظر نہ

کوئی اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ صاحب سنگر پیا ہس، اپنی خوشی منائیندا۔ واہ واہ بھگتو مارگ دتا دس، تہاڈے راہ چل چل خوشی منائیندا۔ جگ چوکڑی میں ملن دی رکھی آس، آساناں آپ پرگٹائیندا۔ بن سیوک سیوا کراں داسی داس، اپنی اچھیا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں ملن داکم خاص، دوجا ہور نہ بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ اک سنائیندا۔ تیرا شبد سندیسہ سُن سُن تھکے، تھکاوٹ کوئے نہ مات گوانیا۔ کلجگ انتم اسیں ہوئے پکے، پکیاں اٹاں تیری بھیت چڑھایا۔ ساڈے پناں پر بھ جی تیرا پردہ کوئی نہ ڈھکے، بن تیرے ساڈی نہ کوئی وڈیایا۔ وچھوڑے دن اوکھے کٹے، انتم رین اندھیری چھایا۔ کرپا پر بھ تیرے بچے، تیرے چرن دھیان لگایا۔ تیرے پریم اندر بچے، مکھ گھنگ دتا اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری منگی اک سرنايا۔ میری سرنائی جو جن لوڑے، سو پُرکھ زرنجن آپ سنائیندا۔ آپ چڑھائے ساچے گھوڑے، گھوڑا اکو نام رکھائیندا۔ جوتی شبدی آپے بھڑے، زرنگن میل ملائیندا۔ جوں سسے اُپر لائے ہوڑے، ہنگ برہم بھيو کھلائیندا۔ آتم پر ماتم آپے بھڑے، ہر سجن ویکھ وکھائیندا۔ باقی سب نوں جواب دیوے کورے، پلو ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیندا۔ ساچے بھگت کرو دھیان، ہر دھیانی آپ جنایا۔ سچکھنڈ بیٹھا بن کے کاہن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ست ست جھلائے نشان، نشانہ اکو اک وکھایا۔ کرے کھیل نوجوان، بل اپنا آپ دھرایا۔ پرگٹ ہوئے سری بھگوان، بھگوان اپنا روپ وکھایا۔ ست دلارا بال انجان، تھر گھر آپے لئے جگایا۔ وشن برہما شو دیوے فرمان، سچ سندیسہ اک جنایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے سوادھان، نیتزن اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنایا۔ سچ سندیسہ سُنو بھگت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل جگت، اندج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈائیندا۔ ناتا جوڑ بوند رکت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم ساچی شکت، زرنگن زرنگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ اپنا پردہ لاہے آپ، اپنی دیا کمایا۔ سچکھنڈ نوآسی وڈ پرتاپ، بھيو ابھید جنایا۔ دو جہاناں ویکھے کھیل تماش، کھیلنہار اک ہو جایا۔ پُریاں لوآں پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن رچایا۔ آد جگادی

نرگن نور جوت پرکاش، رُوپ انُوپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں ایک راہ حکم جنایا۔ ساچے بھگت تیرا راہ رہے
 تک، تقویٰ اک رکھایا۔ کون ویلا پر بھرتے رکھے ہتھ، سمرتھ پھیرا پایا۔ پندھ مکائے نٹھ نٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر
 گھر ڈیرہ لایا۔ چوڈاں لوکاں خالی کرے ہٹ، چوڈاں طبقات پندھ دئے مکایا۔ گرسکھاں دیوے اک برہم مت، پاربرہم آپ پڑھایا۔ اتم پت لئے رکھ،
 سر سیمس جگدیش ہتھ رکھایا۔ اپنی سچ کہانی دیوے دس، بھو ابھید کسے نہ پایا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، ہر گھٹ لہنا مات چکایا۔ اتم سبجا کرے
 بھوگ بلاس، بھسمر اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگایا۔ چرن کول رکھو سیمس، جگدیش
 رہیا جنایا۔ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، گر اوتار سیوا لایا۔ اتم دیوے اک حدیث، اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، بھگتن لہنا آپ چکایا۔ بھگتن لہنا دیوے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کمانیدا۔ سچکھنڈ دا سچ نشانہ، لوک مات دکھانیدا۔ جودھا سوریر بلوانا، بل
 اپنا آپ دھرائیدا۔ وسنہارا سچ مکانا، سچ مکان آپ پرگٹانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں خاطر اپنا حکم سنانیدا۔ ساچا حکم دئے
 فرمانا، فرنا اپنا آپ پرگٹانیا۔ کروٹ بدلے نوجوانا، تھر گھر دیکھے چائیں چانیا۔ سٹ دُلا را کر پروانا، سچ پروانہ ہتھ پھڑایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے
 دوئے دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی بھو رکھایا۔ جگ چوکڑی دیکھے نو نو چار، جگ جگ کھیل کرانیدا۔ سبجک تریتا
 دوا پر کلج کر وبار، بوباری راہ چلانیدا۔ شبد انادی کر تیار، برہم برہادی کھوج کھانیدا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں محل اُسار، ایک نام بندھن پانیدا۔
 وشن برہما شو کر تیار، ترے گن میلا میل ملائیدا۔ پنج تت دیکھ سچ اکھاڑ، تن پنج کھیل کھلائیدا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نام ندھان جھولی پانیدا۔ اتم
 پر ماتم میلا خاص، اپنا بھو چکانیدا۔ برہم پاربرہم کھول کوڑا، گھر گھر وچ سو بھاپانیدا۔ کرنی کرپا کر وچار، قدرت قادر کھیل کرانیدا۔ نرگن سرگن کر تیار،
 ساچا ڈھولا راگ سنانیدا۔ بن وچولا اینکار، پردہ اوہلا آپ اٹھانیدا۔ شبدی شبد گرو گرو دھار، گرو گرو اپنا ویس وٹانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ لہنا آپ چکانیدا۔ جگ جگ چکائے اپنا لہنا، لہنا اپنے ہتھ رکھایا۔ سچکھنڈ دوارے جس نے بہنا، بہہ بہہ خوشی

منایا۔ اپنا بھانا جس نے سہنا، اپنے بھانے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دیوے ساچا سدا، نرگن روپ آوے بھجا، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ پاندھی بنیا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرانیندا۔ مقامے حق نور کر رشنا، پروردگار دیا کمانیندا۔ مہربان سدا دیکھے تھاؤں تھاں، لاشریک ویس وٹانیندا۔ جوتی جامہ نور دھرا، جلوہ ظاہر ظہور رکھانیندا۔ بھید ابھید بھيو جنا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ جگانیندا۔ بھگتو جاگو ہر رہیا جگا، جگانہارا آيا۔ اپنا راگ رہیا سنا، دوسر راگ نہ کوئی لایا۔ ایکا کاج رہیا رچا، دو جہاناں وے ودھانیا۔ جھوٹا کاج دے مٹا، سمگری اکو ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دالیکھا رہیا چکانیا۔ چار جگ دالیکھا چکے، چکا ونہار نرکار۔ پورب لہنا سب داکے، مکے وچ سنسار۔ کوڑی کرپا بوٹا سکے، ہریا ہووے نہ دوجی وار، گرکھ اپنی گودی چکے، پرگٹ ہو نہکلنک نرائن ز اوتار۔ مہابلی پر بھ آپے اٹھے، کرے کھیل اگم اپار۔ رت سہائے ابناسی اچتے، سد دیکھے شبد بہار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتی میلا وچ سنسار۔

سُت شبد اٹھ لال، لالن آپ جگانیندا۔ تینی اوتار سُر ت لؤ سنبھال، دُھر فرمانا آپ جنانیندا۔ بھگت اٹھاراں کرو دھیان، دھیان دھیان نال ملانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اک دکان، در دروازہ آپ جنانیندا۔ گرو دس دیوے آپ گیان، نام سندیہ اک لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتانیندا۔ ساچے سُت سچ وچار، ہر ساچا سچ جنانیا۔ وشنو نال کرتیار، برہم اکھ کھلایا۔ شکر جٹا جوٹ لے اٹھال، باسک تشکا ویکھ دکھانیا۔ سہنسرکھ نہ کوئی دھار، دو سہنسر جہوا جہوا گن نہ کوئی جنانیا۔ کروڑ تیتیس ہوئے خبردار، سُرپت اند دے دہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیہ اک سنانیا۔ سچ سندیہ ترے گن مایا، ترے بھون دھنی آپ جنانیندا۔ جگ چوکڑی جس نے کھایا، کھا کھا شکر نہ کوئی منانیندا۔ لکھ چوڑاسی جس بندھن پایا، بندھن کوئے نہ مات تڑانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتانیندا۔ ساچا حکم پُرکھ اگم، ایکا ایک جنانیا۔ ایکا گر اوتار پیر پیغمبر بیڑا لؤ بنھ، ایکا دیوے سچ صلاحیا۔ دُھر فرمانا سُن لؤ کن، نہ کوئی کھے کاغذ قلم شاہیا۔ آپے بنے ویکھو جن، جننی کون گود سہانیا۔

کون دے نام دھن، کون خزانہ رہیا لٹایا۔ لکھ چوراسی ہوئے اٹھ، دوئے دوئے لوچن بند کرایا۔ کر کر وڈی واسنا من، من واسنا نہ کوئی مٹایا۔ کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگا ڈن، کایا تن تپایا۔ بھانڈا بھرم کوئی نہ دیوے بھن، کوڑا گڑھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں رہیا
 سمجھایا۔ گر اوتار اٹھے پیر، پیر وڈا پھیرا پائیندا۔ چاروں گنٹ وچا شرع، زنجیر، نہ کوئی توڑ تڑائیندا۔ ناتا مٹیا شاہ حقیر، حقیقت سچ نہ کوئے دکھائیندا۔
 تیری مہما کوئی نہ دتے بے نظیر، نظر سب دی آپ بدلائیندا۔ سچ دتے نہ کوئی تحریر، تسبیح گل نہ کوئی لٹکائیندا۔ تیری چوٹی چڑھے نہ کوئی اخیر، مقامے
 حق نہ درشن پائیندا۔ ساچی پڑھے نہ کوئے تکبیر، طالب نظر کوئی نہ آئیندا۔ نہ کوئی ہوئے دامنگیر، ست سہیلا سپوت نہ کوئی اکھوائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی
 کوڑی پھڑی ہتھ شمشیر، چھری سب دے ہتھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، طاقتور
 آپ جنائیندا۔ نور نورانہ پاکی پاک، ایک حکم جنائیندا۔ چوداں طبق لینا جھاک، جھاک اکو وار دکھائیندا۔ کوئی نہ کرے کسے ساتھ، محمد پلو نہ کوئی پھرائیندا۔
 کوئی نہ دیوے انت نجات، پار کنارہ نہ کوئی لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر لئے انگڑائی، نیز
 نین اٹھایا۔ چاروں گنٹ اُمت دے دُہائی، امن نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند بوٹا پٹیا کاہی، سب دی جڑ اکھڑایا۔ اللہ رانی کھ شرمائی، کھ گھنگ رہی پائیا۔
 کھلڑے کیس رہی دکھائی، سبجن ساک نہ کوئی سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں رہیا بلایا۔ پیر پیغمبر آتم کھول اکھ، آخر ہر
 جنائیندا۔ کرے نیڑا حق، حقیقت ویکھ دکھائیندا۔ چوداں طبقات ویکھے نس، شاہ اسوار نہ کوئی جنائیندا۔ پھڑ نڑی سارے حقہ پیندے گٹ گٹ، گٹا کایا نہ
 کوئی کھلائیندا۔ منکیاں مالائی رٹ، من کا مٹکا نہ کوئی بھوائیندا۔ سجدہ کوئی نہ کرے سر چرناں اُتے رکھ، ایویں بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، رہبر آپ الائیندا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ، محمد نال ملایا۔ پُرکھ ابناسی ساچا شیر تن دکھائے کالا سوسا، صاحب نظر کوئی نہ آیا۔ پھر نہارا
 گلی کوچا، کایا مندر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، چار گنٹ ویکھو گر لایا۔ محمد کہے
 میری پکڑے بانہہ، خالی پلو رہیا جنایا۔ میری اُمت میٹوں کردی نانہہ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھایا۔ مائی حوّا نہ کوئی ماں، آدم سنگ نہ دے جنایا۔ سر

دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھاں، چاروں کُنٹ کوک کوک سنایا۔ بے پرواہ نظر نہ آئے کسے تھاں، کھ نقاب نہ کوئی اٹھایا۔ اُمت اُمتی بھری گناہ، اُنت خاکی خاک سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبران رہیا دکھایا۔ پیر پیغمبر نیز رو، نیناں نیر دہایا۔ ہائے ایہہ کی گیا ہو، دروہی دروہی کرے خُدا یا۔ جس دی سُن دے رہے سو، سو صاحب پھیرا پایا۔ جس دے نال رکھدے رہے موہ، سو مُجبت رہیا تڑایا۔ کریا کھیل چھبھی پوہ، جس دا اُنت کسے نہ پایا۔ چوواں طبقاں اپنی ہتھیں رہیا ٹوہ، پلو ہتھ نہ کسے پھرایا۔ کلجگ اُنتم ساڈے کولوں سب کچھ لیا کھوہ، خالی ہتھ دین دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر نیز نیر، چھبر اک لگایا۔ چار یاری وچھڑے ویر، بھائی بھائی نہ کوئی ملا یا۔ اُمت بدلے نہ کوئی ساڈی تقدیر، سر ہتھ نہ کوئی لکایا۔ پروردگار بے پرواہ اپنی ہتھیں پھڑکے پاوے زنجیر، سکے نہ کوئی تڑایا۔ صدی چوودھویں ہوئے دِگیر، دِبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔

پیر پیغمبر ویکھن جُجرہ، اپنا نین اٹھایا۔ اگے سچ دسے نہ کوئی مُجرا، کوڑی کریا ناچ نچایا۔ پچھلا وقت جو پچھے گزرا، اگے اپنا حکم منایا۔ سب نوں سرتے چلنا پئے بُجکا، اپنا اپنا بھار اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا لکھایا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، چرن سیس نوایا۔ پروردگار تیرے ہوئے بردا، بریخانہ دے دکھایا۔ تُوں دردیاں وندائے دردا، بے درد تیری وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار ویکھو حال، ہر جو حال رہیا جنایا۔ اُنکی لایا مہاکال، مہابلی دیا کمایا۔ کلجگ جیو ہوئے بے حال، بہل ہو دین دُہایا۔ مارگ ملیا نہ کسے سکھال، ساچے گھر نہ کوئی ملا یا۔ پڑھ پڑھ گھالنا گئے گھال، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ٹھر ٹھر تھکے رُت سیال، ٹھوکر نام نہ کوئی لگایا۔ سڑ سڑ تھکے اگنی وچ جہان، امرت میگھ نہ کوئی برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھایا۔ تینی اوتار کرن صلاح، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جگ جگ دیندے آئے صلاح، اپنا نام جپایا۔ نرگن سرگن دسدے آئے راہ، ایں پر ہتھ کسے نہ آیا۔ جیو جنت کرن گناہ، پھڑ باہوں نہ

کسے بچایا۔ لکھ لکھ اکھر رہے سنا، ہوکا دے دے راگ الایا۔ جنّاں چر سَنگَر پورا سونڈیاں جاگدیاں روندیاں ہسڈیاں اندر باہر گُپت ظاہر پھڑے نہ بانہہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا جنایا۔ اپنا بھیو جنائے ہر، ہر اپنی دیا کمائی۔ جس گھاٹن لیا گھڑ، گھرن بھنہار بے پرواہیا۔ ساچے مندر آپے چڑھ، آپے ویکھ وکھائی۔ نرگن نور جوت دھر، پنج تت نہ کوئی وڈیائی۔ شبد اگئی آپے ور، اپنے نام دے وڈیائی۔ نہ جنمے نہ جائے مر، آون جاون کھیل کرائیا۔ سَنجک تریتا دواپر کَلجک گر اوتار پیر پیغمبراں جو دیندار ہیا ور، سر اپنا ہتھ لکائی۔ کَلجک انتم سارے لئے پھڑ، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ اٹھو نیتز ویکھو کھڑ، تیر تَنگ کھڑگ چکائی۔ لوک مات جو دھرم دی لائے جڑ، کَلجک جیواں ہتھیں کٹ وکھائی۔ تہاڈا رکھے نہ کوئی ڈر، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ تئیں اپنی کیتی گئے ہر، ہر جو اپنے ہتھیں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چرنی ڈگے ڈر، منہ دے بھار نین شرمایا۔ جوں بھاوے توں لینا کر، ساڈی چلے نہ کوئی چترایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لکھ لکھ آئے دھر، دھرنی دھرت دھول دے درڑایا۔ من مت بُدھ رہے ہر، آتم پر ماتم کری نہ سچ پڑھایا۔ کوڑی کرپا آپے ہر، سچ سچ نہ کوئے وڈیائی۔ اسیں جا کے لوک مات نہ سکے پھڑ، در تیرے بیٹھے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہوں تیری سرب رضایا۔ تیری رضا سانوں منظور، اکو دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی کرے قصور، تیرا حکم بے پرواہیا۔ کَلجک ہوئے اسیں مجبور، بیٹھے کھ شرمایا۔ تیرا بھانا ورتے ضرور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ وید ویاس لکھ کے آیا پر بھ آسا کرے پور، نرگن اپنا رُپ دھرایا۔ موسیٰ منگے در حضور، کھ نیناں نین شرمایا۔ عیسیٰ کہے میرا باپ معاف کرے قصور، لیکھا سب دا دے مکایا۔ محمد کہے میرا آوے شاہ غفور، امام اپنا ناؤں پر گٹایا۔ نانک کہے سرب کلا بھر پور، کل اپنی دھار جنایا۔ گوبند کہے میری آسا منسا پور، پُرکھ اکال پتایا۔ کل کلکی نیڑے آئے جو وسیا دُور، دُور دُرڈا پندھ مکایا۔ میری سمبل کرے آسا پور، پورنا پورا اکو پایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گرو اوتار پیر پیغمبر لیکھا منگے گھر گھر ضرور، جُھپیا کوئی رہن نہ پایا۔ لوک مات ترے گن مایا آئے سرور، اگنی تت نہ کوئی بُجھایا۔ لکھ چوراسی ہوئے چور چور، کَلجک سنت نہ کوئی بچایا۔ باہروں چاڑھن کایا چولی رنگ گوڑھ، اندر رُپ نہ کوئی وکھایا۔ اندر دے نہ ساچا نور، اندھ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ سنہرہ اک گھلایا۔ سچ سنہرہ دیوے میتا، اکو اک جنایا۔ بھگتاں دسدا رہیا ریتا، کرے سچ پڑھایا۔ کسیر جُلاہا کہے پر بھ ملے نہ کسے مسیتا، شودوالے مٹھ نہ ڈیرہ لائی۔ کوڑی کریا تپے انگٹھا، اگنی تت تت جلائی۔ سب دا خالی دیکھو کھیسے، نام جھولی نہ کوئی بھرائیا۔ کلجک ویلا انتم بیتا، بیتی کہانی دے سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھا کیتا، چھبھی پوہ خوشی منایا۔ حکم اندر جو پیسن پیسا، نیتز نین دے دکھایا۔ اٹھو دیکھو جس دیاں کردے رہے اڈیکاں، سو آیا سچا ماہیا۔ جن بھگتاں نال لگائے پریتا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھایا۔ گرگھ اپنے جیہا کیتا، آپ اپنا رنگ چڑھایا۔ ہر جن کوئے نہ جانے مندر مسیتا، سب دا ڈیرہ ایکا اک جنایا۔ ہست کیٹا اکو جیہا کیتا، راج راجان نہ کوئی وڈیایا۔ سب دا بنے ساچا میتا، اوتھے ایتھے ہوئے سہایا۔ گرگھ کوئے نہ رہے کوڑا ریٹھا، رنگ اکو اک چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی ملیا ساچا میتا، گرگھیں گھر گھر پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا سنا، اکو گر سمجھایا۔ لوک مات دیکھو نین اگھاڑ، پروردگار جنائندا۔ لہندی دشا کوکے کال، آگے ہو نہ کوئی بچائندا۔ اللہ رانی سر دے پٹے وال، سپس مینڈھی نہ کوئی گندائندا۔ پُرکھ ابناسی اولڑی چال، ہر جو بھو کوئی نہ پائندا۔ گوہند سُنن آیا حال، مُریداں مُرشد اپنا روپ وٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر چرناں ہیٹھ دبا ئندا۔ چرناں ہیٹھ بنے سہیلے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ بھڑی انتم رہ گئے اکیلے، سنگ نہ کوئی رکھایا۔ لہندی دشا خالی محلے، مکہ کعبہ نہ کوئی وڈیایا۔ جس نے سُنہرے پہلوں گھلے، انتم لیکھا رہیا لکھایا۔ خالی کرے سب دے کھیسے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کڈھن ہاڑا، اوچی کوک کوک سنایا۔ پروردگار اگئی لاڑا، ترس نہ ذرا کمایا۔ پھر نہارا جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑا، اُچے ٹلے پربت دیکھ وکھایا۔ پاوے سار دُونگھی غارا، اندھ اندھیر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ایکنکارا۔ ایکنکار کھیل اولّا، ہر اپنا آپ کرائیا۔ اک وکھائے سچ محلے، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ دو جہاناں پھڑایا پلا، پلو اپنی گنڈھ پوایا۔ جن بھگتاں بچھے زرگن ہو یا جھلا، اپنی جھلک وکھایا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھل دھاری بھو نہ رانیا۔ زرگن جوت آپے بلا، نورو نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دے وڈیایا۔ گر اوتار رکھے نال، ہر نالس آپ کرائندا۔ دیکھو چار جگ دے وچھڑے لئے سنبھال، کیتے قول توڑ نبھائندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے بھال، اُبھل بُھل

کدے نہ جانیدا۔ نام خزانہ دیوے دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کوئی نہ جانیدا۔ گھر وچ امرت بھرے تال، سرور اکو اک سہانیدا۔ کلجگ انتم کری آن پرتپال، بن سیوک سیو کمانیدا۔ گرگھیاں وچھریاں تھائے پائی گھال، اپنی گھال نہ کوئی جانیدا۔ گوہند پھل لگا ڈال، پُرکھ ابناسی ویکھ خوشی منانیدا۔ جس نیہاں ہیٹھاں بالے دتے سوال، سو سوہنی بنت بنانیدا۔ ساڈھے تن ہتھ اک نشان، ست ستودی اک جھلانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نرگن اپنا نور دھرانیدا۔ نرگن نور ہوئے اجیار، بے پرواہ وڈی وڈیا۔ جس نوں کھندے رہے سانجھ یار، بھو ابھید گھلایا۔ سیس تاج اک ٹکایا سرجنہار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ گر اوتار چرناں ہیٹھ رکھایا پیر پیغمبر گر اوتار، انگلی انگلی نال ملایا۔ ایکا گھر سہائے دوار، گھر ساچے وجے ودھایا۔ جن بھگتاں دے اک ادھار، لیکھا کوئی رہن نہ پایا۔ ایکا ایک ملے سچا شاہکار، شاہ شہانہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دہ دشا دے وڈیا۔ بھگت دوارا ویکھ پٹنا، گوہند خوشی منانیدا۔ انتم جیوڑا سب داکٹنا، کل کاتی ویکھ وکھانیدا۔ اپنا ملے آپے وٹنا، اپنا سگن آپ منانیدا۔ ہر کا نام گر سکھ رٹنا، سوہنگ سو آپ پڑھانیدا۔ امرت رس ایکا چکھنا، امیوں رس کھڑے کھ چوانیدا۔ کلجگ انتم جس نے اٹھنا، تس دا بھو جانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دشا ویکھ وکھانیدا۔ اپنی دشا ویکھنہار، ویکھیاں نظر نہ آیا۔ گر اوتاراں دے سہارا، ساچا حکم منایا۔ دوئے جوڑ کرن سرب نمسکارا، سیس سکے نہ کوئی اٹھایا۔ تیرا کھیل بے عیب پروردگار، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ چوتھے جگ سچ وبارا، پر بھ سچا اپنا آپ جنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ہتھو ہتھ مکایا۔ ہتھو ہتھ چکے لیکھا، لکھیا لیکھ مٹانیدا۔ ویلے انت رہن نہ دیوے کوئی بھلیکھا، پردہ اوہلا سرب مٹانیدا۔ صاحب سنگر جانے لیکھا، ویکھ ویکھ خوشی منانیدا۔

..... (تقریباً ۸ پیج)

ویکھو بھگتو بھگتی رنگ، ہر سنگر آپ رنگیا۔ لوک مات سچ سہنجی سچ پلنگ، پاربرہم پر بھ آپ وچھایا۔ اُپر چڑھیا لے مردنگ، نام ڈنکا اک سنا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو وٹاں گئے وٹا، کلجگ دوا پر تریتا سنجگ حصہ حصہ وچ سما۔ انتم کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اکو نام چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتاں رہیا جنایا۔ ہر بھگت کرے پیار، چرن دھیان لگایا۔ تیرا نظری آئے اک دربار، دُجا اِشٹ نہ کوئی دکھایا۔ تیرا نورِ نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ تیرا نام شبد جیکار، جگ جگ رہیا جنایا۔ گر اوتار تیری دھار، پیر پیغمبر تیرا رنگ وٹایا۔ بنس سربنس تیرا کھیل اپار، نرگن سرگن وٹایا۔ کلجگ انتم دے دیدار، بن دردی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ایکا منگ منگایا۔ بھگتاں منگ کرے پوری، بھگوان دیا کمائیدا۔ تہاڈی بھل نہ جائے مجبوری، مُشکل سب دی حل کرائیدا۔ کلجگ سرشٹی ہوئی کوڑی، جوٹھ جھوٹھ سرب پرنائیدا۔ پیر پیغمبر لارا دے کے گئے بہشتی ملن حوری، حور ظہور نہ کوئی دکھائیدا۔ گر کھیاں دیوے ست سروری، اکو نام جھولی پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیدا۔ بھگت وڈا ہویا مات، ہر سنگر آپ بنایا۔ جس نوں دکھائی اپنی ذات، زیر زبر نہ کوئی لڑایا۔ عین غین نہ کوئی لغات، حمزہ روپ نہ کوئی چھپایا۔ گنہ نوں نہ کوئی نجات، الف نور نہ کوئے رُشانیا۔ پُرکھ ابناسی اکو ساک، ہر سجن پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگادی سوہنگ پاٹھ، گر اوتار گئے دھیانیا۔ سچ سرور مارے ٹھاٹھ، امرت اکو گھر دکھایا۔ ہر بھگت دوارے بہنا گھاٹ، گر کھ آئے پاندھی راہیا۔ گھر ملے پُرکھ سمراتھ، نرگن جوت نور رُشانیا۔ غریب نماں نال ملائے ہاتھ، گلوکڑی آپے پائیا۔ ناتا جڑیا پتاما، پوت سپوت گود بہایا۔ آؤرل مل اکو گایے گاتھ، جس گایاں وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دوارے پھیرا پائیا۔ بھگتو سیوا کرو قبول، ہر ساچا منگ منگائیدا۔ جگ چوکڑی میرا اک اصول، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیدا۔ ہوئے ابھل نہ جاواں بھول، بھلیاں مارگ لائیدا۔ میں سولیوں کراں سول، بن اُجاڑا سول اپنے نال ملائیدا۔ جس جن چرناں دیواں دھوڑ دھول، دھول ہولا بھار کرائیدا۔ ویکھو سوڈ نال چلیا اصل مول، بچھلا لیکھا آپ مکائیدا۔ کلجگ انتم لہنا دینا پورا کرو گھور گھور، بن گھوریاں ہر جو ہتھ کسے نہ آئیدا۔ سارے اکٹھے ہوئے بناؤ اپنا مزدور، کر مزدوری خوشی منائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بنیا رہیا مفروز، گر اوتاراں ہتھ کسے نہ آئیدا۔ کلجگ انتم نو کھنڈ پر تھی پیا فتور، ست دیپ سرب گر لائیدا۔ گوہند رکھی آس دوئے جوڑ میننتی کرے ضرور، نیز نین دھیان لگائیدا۔ پُرکھ ابناسی تھہ بن بخشے نہ کوئی قصور، دین دیا نہ کوئی کمائیدا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہوئی مول، ست دھرم نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میلا آپ ملائیدا۔ بھگتو بانہہ پھڑونال گھٹ، اپنا بل دھرایا۔ گھر آیا نہ جائے چھٹ، جہاں چر نہ واسطہ پائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر پائی پھٹ، پھڑ باہوں لو منایا۔ سانوں نام پیالہ دے کے جا گھٹ، جس پیتیاں دُکھ رہے نہ رایا۔ نہیں تے مل جا گوہند سٹ، ساکھیاں نظری آئیا۔ جس دے کولوں تیرا راہ لئیے بچھ، اپنا پردہ مات چکائی۔ اسیں خالی ہتھ ساڈے کول نہیں کچھ، اِکو تیری اوٹ تکائی۔ کر کرپا پا سچ بھچھ، تُدھ بن بھچھیا نہ کوئی پائی۔ خالی بوٹے گئے سَنک، بن مالی سنج ہر انہ کوئی کرائیا۔ کلج ویکھو سَنمل رُکھ، لکھ پوراسی رہی لہرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دکھایا۔ ویکھو آیا گھر بھگوان، اپنا ویس وٹایا۔ سارے پھڑ لو بن بلوان، اپنا بل دھرایا۔ ڈاں گاں سوٹے پھڑو نو جوان، کیوں اپنا ہوصلہ ڈھایا۔ نو دوارے کھڑے سکھ نشان، جہاں وچوں نٹھ کدے نہ جایا۔ باراں ویکھن کر دھیان، ایکا دؤ آ جوڑ جڑایا۔ اک نور نور مہان، دؤجا پورن وچ سمایا۔ جس دا کوئی نہ جانے نشان، سو گوہند رُپ دھرایا۔ سر رکھ تاج بھگوان، بھگون اپنا گھر جنایا۔ سارے مل کے منگو دان، اگے اپنی جھولی ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا سمجھایا۔ سارے اٹھو دھارو بل، بل باؤن گیا سمجھایا۔ جیہڑا پورن اندر گیا رل، تہاڈے وچ ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی کرے دل چھل، سچ کہانی رہیا سمجھایا۔ پہلوں چار کُنٹ سندیہ رہیا گھل، پھر اپنا پھیرا پائیا۔ تِس صاحب جاؤ بل بل، جو وچھڑے رہیا ملائیا۔ پچھلا لیکھا چکيا اِن کل، اِن رُتڑی رُت سہایا۔ سارے رل کے در لو مل، جس محلے وسے سچا ماہیا۔ گھر دیون آیا پھل، اپنی جھولی لو بھرایا۔ پھر جاوڑے اپنی جھل، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار جگ جگ سنیہڑا رہے گھل، سچ سندیس سنایا۔ کلج انتم ہویا بھگتاں ول، دو جہاناں والی اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے نگر وسایا اپل، گر گھ کھیڑا رہیا وسایا۔ جس دامندر اک اٹل، آد جگاد نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گھیں رہیا اٹھایا۔ گر گھ اٹھو پھڑو سوٹے، ہر سنگر آپ سنائیدا۔ ماجھے مالوے دُآب دے سنگھ موٹے، کمر کسے نہ کوئی گھلائیدا۔ جہاں سور گاں وڈھے جھوٹے، تہاں پیراں ہیٹھ دبانیدا۔ پیراں کوئی نہ کھوائے پروٹھے، کھیر مندر نہ کوئی چڑھائیدا۔ انتم گر گھیں پُرانے کڈھے روسے، رُسیاں آپ منائیدا۔ کلج جیو ویکھو ہو چھے، ہر کا بھیو کسے نہ آئیدا۔ باہروں دسن بھانڈے پوچے، اندر کوڑی کرپا آپ بھرائیدا۔ جے

کوئی ہر دیاں سوچاں سوچے، سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ کر کپا شبدی آپے پہنچے، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتر پورب پچھم دکھن جن بھگتاں آیا آپے رکھن، لکھ چوراسی وچوں ورو لے کھن، نام مدھانا اکو پائیندا۔ نام مدھانا ایکا ہتھ، نیر سیر ہتھ کسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی دیوے متھ، دوویں ہتھیں سیو کمائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، گرگھ رنگ چڑھائیا۔ آو ویکھو کھلاہٹ، پرہ ساچا رہیا کھلائیا۔ باہروں دے سے گوار جٹ، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جس دی گوہند پت لئے رکھ، ہر گوہند خوشی منائیا۔ آو رل مل ویکھو کملاپت، کول نین پھیرا پائیا۔ سارے اکو گاؤ جس، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری وڈیائیا۔ جدھر جاؤ دینا دس، پرہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا اٹھائیا۔ اٹھو بھگتو ہو دلیر، ہر دلیری اک جنائیندا۔ در آیا گھر لو گھیر، گھیرا اک سمجھائیندا۔ دو جہاناں پھرے بن کے شیر، تھانڈے آگے سپس جھکائیندا۔ تاسا کرنی اپنی مہر، پُرکھ اکال جھولی ڈائیندا۔ کلج انتم کراں نہ ڈیر، جگت جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ چار جگ کردا آیا ہیر پھیر، نو سو چورانوے چوکڑی جگ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سدا آپ سنائیندا۔ سدا دیوے اپنے رنگ، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ نرگن ہو بنیا ملنگھ، اپنا ناچ نچائیا۔ لوک پرلوک آئے لنگھ، اون گون ڈیرہ ڈھائیا۔ دو جہان سنائے اک مردنگ، نام ڈنکا اک وجائیا۔ لیکھا جانے نو کھنڈ، ست دیپ جگائیا۔ ہر جن منگاں رہیا منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں دیوے نجائند، آتم پر ماتم کرے رسائیا۔ پچھلی تٹی دیوے گنڈھ، آگے سکے نہ کوئی تڑائیا۔ بن ترکھان دیوے رند، رندا اپنا نام اٹھائیا۔ ہر سنگت وچ رہن نہ دیوے گند، بے کھاں ڈیرہ ڈھائیا۔ جو گائے سوہنگ چھند، تنہاں سچھنڈ دے پچائیا۔ نہ کوئی دے نار دھاگن رند، ہر جو گرگھ کنت اک ہنڈھائیا۔ لیکھا جانے سرب برہمنڈ، کوٹن کوٹ روپ دھرائیا۔ جے کوئی کلج انتم ملیا سورا سربنگ، بن بھگتاں جھوٹھی ڈنڈ پائیا۔ سب دا توڑے آپ گھمنڈ، نام ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نہ کوئی تارا نہ کوئی چند، سورج کرن نہ کوئی رُشائیا۔ جنہاں اُپر ہوئے دیال آپ بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ سو ہر سنگت وچ ہوئے سہنجنے چند، تِس اپنا بھو کھلائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ دوئے دوئے جنم مٹے پندھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں حال رہیا سنائیا۔ بھگتاں حال دے

نمان، نون سو اکھر دھار چلائیندا۔ سچ دوارا سچ نشان، ست ستوادی پھیرا پائیندا۔ نام جناوے ایکا کان، نیز اکھ نہ کوئی کھلائیندا۔ انتم نور سری بھگوان، پُرکھ
 ابناسی آپ کرائیندا۔ پر بھ دا بھو کسے نہ آیا، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ سو انتم کل دیوے مان، بھگتاں بخشے چرن دھیان، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیندا۔ بھگتو پوڑے چڑھو آپ، ہر جو راہ جنائیا۔ جس نوں ملے سچا
 باپ، سو پوت کیوں شرمائیا۔ جس دا کردے رہے پاٹھ، سو تہاڈا ڈھولا گائیا۔ تیس سارے کہو اسیں اکو پیٹی پڑھی جماعت، دوجا اکھر نظر نہ آئیا۔ ناری
 مل گئی کملاپات، سچ سُنھجی لئے بیٹھائیا۔ چرن کول بندھایا نات، ناتا اکو اک جنائیا۔ لیکھا چکائے پر تھی اکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھایا۔ سچھنڈ دوارے
 کرے نوری پرکاش، سدا سہیلا وسے پاس، جوتی جامہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جگائیا۔ جاگو بھگتو جانا جاگ،
 ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس دا کردے رہے ویراگ، سو ویراگی پھیرا پائیندا۔ جس دا کردے رہے تیاگ، سو تیاگی پھیرا پائیندا۔ جس دا گاؤندے رہے
 راگ، سو راگی ڈھولا ایکا گائیندا۔ جس دا رچدے رہے کاج، سو تہاڈا کاج رچائیندا۔ جس دا اوتار گر پیر پیغمبر سماج، سو بھگتاں راہ چلائیندا۔ لکھ چوراسی
 تیرا چلے جہاز، سورا سربنگ اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جس دی شبدا گئی آواز، بن رسنا جہوا گائیندا۔ سو تہاڈے آگے ناچ، بن سوانگی نوٹ آ کھیل کرائیندا۔
 باہروں جانو نہ مائی خاک، گو بند اپنا کھیل کرائیندا۔ اندر نور پُرکھ ابناس، جلوہ اکو اک پرگٹائیندا۔ بھگتاں ملن آیا خاص، دوجی خواہش نہ کوئی دکھائیندا۔
 بھگتاں رکھے سدا پاس، ساچے گھر بہائیندا۔ بھگتاں پوری کرے آس، نراس نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگتاں دیوے ساچا ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔
 اینکار لہنا دینا چکائے مستک ماتھ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ بھگتاں پار کرائے اپنا گھاٹ، پتن اکو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ سوغات اک ورتائیندا۔ سچ سوغات دے پریت، پریتوان دیا کمائیا۔ بھگت بھگوان دی اکو ریت، دوجا در نہ کوئی دکھائیا۔ ناری کھونت نہ کرے اڈیک،
 بیوی راہ نہ کوئی تکائیا۔ کریم قادر کرتا جانے ٹھیک، دوار بنک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں بھو رہیا کھلائیا۔ ویکھو بھگتو
 کھولے بھو، ہر ابھید آپ جنائیندا۔ تہاڈی کرے آ کے سیو، سیوک اپنا نام دھرائیندا۔ رہنا پریم اپنا سچا میو، ہر سنگر جھولی آپ بھرائیندا۔ جگ جگ سدا

نہکیو، نہچل اپنا دھام سہانیدا۔ وڈ داتا دیوی دیو، دیوت سُر نہ کوئی سنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں میلا اک کرانیدا۔ بھگتاں
 میلا اک اکٹھ، ہر ایک گھر کرائیا۔ دُور دُراڈا آئے نٹھ نٹھ، راتیں سُنٹیاں بُھل نہ جائیا۔ اندر وڈ مارگ دس، اپنا راہ سمجھائیا۔ ہر دے اندر وس وس، پردہ
 رہیا اُٹھائیا۔ اپنا کھڑا کر کے بھٹھ، بھگتاں کھڑا دتا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا کھڑا دتا ڈھاء،
 شیر سنگھ نظر کسے نہ آئیدا۔ بھگتاں بنیا پھیر ملاج، نرگن اپنا روپ وٹائیدا۔ سچکھنڈ دوار دے سہا، نورو نور ڈمگائیدا۔ سیس رکھ تاج بے پرواہ، پردہ کسے
 نہ کوئی رکھائیدا۔ سوہنگ دھریا اپنا ناں، آتم پر ماتم وٹ وٹائیدا۔ جس نے کریا نہ کوئی گناہ، شیر اپنا بل وکھائیدا۔ سنگھ اکو بھبک دے لگا، دو جہان منہ
 دے بھار سٹائیدا۔ وشنوں جھولی رہیا ڈاہ، بھگون اپنی ہتھیں آپ بھرائیدا۔ جے جیکار کرے سرب سنان جس تھاں، رچنا آپ رچائیدا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگون آد جگادی اکو ناں، بن پُرکھ اکال بھو کوئی نہ پائیدا۔ اپنا نام نہ دسیا سارا، بھورا بھورا گر اوتاراں رہیا ورتائیا۔ آپ بیٹھا رہیا کر کے
 کنارہ، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ نرگن دیندا رہیا شبدی دھارا، سٹ شبد آپ سمجھائیا۔ جوتی کرن کر اُجیارا، اک اک لڑی نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوٹن کوٹ نام پرگٹائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام، ہر جگ جگ آپ چلائییدا۔ اپنا نام رکھے نیشکام، نش اکھر روپ دھرائیدا۔ جس
 نوں سارے کرن سلام، سجدہ نور اک وکھائیدا۔ جس نوں کرن در پرنام، پردہ اولہا نہ کوئی رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم نام اپنا
 آپ سنانیدا۔ مہاراج بنیا آپ وچولا، شیر سنگھ پنج تت ملائیا۔ وشنوں دوارے ہویا گولا، بن سیوک سیو کمائیا۔ بھگون ساچا تول تولا، ایک کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ اکو ایک، آد جگاد اکھوائیدا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے بیک، بیک اپنا روپ
 وٹائیدا۔ اپنا آپ آپے ویکھ، آپے خوشی منائیدا۔ نرگن ہو کرے ہیت، نرگن ہیت لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام اپنے
 وچ چھپائیدا۔ اپنا نام آتر آتر، آپے آپے لکائیا۔ آپے جانے اپنا منتر، سچ سچ پڑھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لکھ کے دیندا رہیا جنتر، جگت جگ جنائیا۔
 جس دے نال جیو پنج تت بچھے بسنتر، آگے بھو کوئی نہ آئیا۔ جس دا لیکھا اُپر گگن گگننتر، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ آد جگاد سدا بھر تمبر،

پور رہیا سرب ٹھاندا۔ کلجک انتم ویکھو بھگتاں رچیا سویمبر، ہر جو اپنا پھیر پائیندا۔ چار جگ دا پچھلا میٹے سرب اڈمبر، پچھلی ریتی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام چپائیا۔ ایک نام آد آنت جنائے انمول، انملڑی کھیل کرائیا۔ جس دے پچھے گر اوتار پیر پیغمبر و جاوندے رہے ڈھول، ہوکا سچ جنائیا۔ کسے دے ہتھ پھڑائی پائل، کسے دے نیاز دتی گھول، کسے نوں کھیراں نال رچائیا۔ جن بھگتاں کسے نہ دسیا کھول، سچھنڈ وے سچا ماہیا۔ کلجک انتم ویکھو ہو آیا اڈول، ندھڑک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ نرگن رنگ اپایا آپ، بھيو کوائے نہ پائیندا۔ گر اوتار کہن ساڈا ساک، ہر جو ہور نہ کسے بنائیندا۔ انتم سارے اکٹھے کیتے آپ، در مندر اک سہائیندا۔ سب دی پچھن آیا وات، واتا ورن پھول بھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ بھگتو اٹھو لو لٹ، ویلا وقت اک سہائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات کڈھے کٹ، تھر کوائے رہن نہ پائیندا۔ تئیں میل ملایا گوہند ست، پوت سپوتا رنگ چڑھائیندا۔ اس دے کولوں اپنا پچھلا کیتا لو پچھ، جو سر سے وچ رڑھائیندا۔ اس دے ہتھ سب کچھ، دین دیاں کمائیندا۔ بھر جام پیائے گھٹ، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ باقی سب نوں خالی ہتھ دکھائے ٹھٹھ، چاروں کٹ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ جن بھگتاں وڈا در، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ جس دے کولوں ہر جو رہیا ڈر، نیوں نیوں اپنی بھل بخشائیندا۔ میں تہاڈے اندر گیا وڑ، دوجے در نہ سوہا پائیندا۔ تہاڈا پلو لیا پھڑ، پھڑیا پلو نہ کوئی جھڈائیندا۔ تہاڈے پچھے پہلوں گیا مر، اپنا آپ گوائیندا۔ تہاڈی کرنی رہیا کر، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ملائیندا۔ کی سانوں ملاؤن آیا، تیری کی وڈیائیا۔ چار جگ دتا بھلایا، لکھ چوڑا سی رہیا بھوائیا۔ کوٹن کوٹ نام چپایا، جیپا نام کسے کم نہ آئیا۔ ٹھنڈے جل جل نہایا، سیتل دھار وہایا۔ بستر کپڑے رنگ چڑھایا، آتم رنگ نہ کوئی دکھایا۔ پڑھ پڑھ لیکھا لیکھ نہ کوئی سمجھایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی ڈردا کہے ابچھا، اچھی طرح سمجھائیندا۔ میں ٹھیک تہاڈی کردا آیا رچھا، لگ لگ وقت لنگھائیندا۔ کسے دی گاں جوائی کسے دا بٹھیا وچھا، کسے ہٹ چلائیا۔ کہے بہڑی انتم تہاڈے وچ پھسا، پھسیا نھ کتے نہ جائیا۔ جس نے مان

دواؤنا بھگتاں تھان تھٹا، سمند ساگر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک رگھرائیا۔ مسجد مٹھ نہ کوئی دیہرا، ہر وڈا وڈ جنائیندا۔ گرگھ تیرا سچا دیہرا، جس در ہر جو پھیرا پائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی چھیڑاں رہیا چھیڑا، چھیڑ خانی آپ کرائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہویا آپ دلیرا، سب دا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جس نے رسنا کھاتوں میرا میں تیرا، تس نوں اپنے انگ لگائیندا۔ کر کرپا تارے اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتاں خوشی منائیندا۔ بھگتاں خوشی اک دکھاؤنی، ویکھو نظر کسے نہ آئیا۔ بھگت دوارے جوت جگاؤنی، ہوئے گھٹ رُشناہیا۔ ہر سنگت ساچی نال ملوئی، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ اکو وار ویکھے ہاڑی ساؤنی، جٹ اپنا سنگ نبھائیا۔ اکٹھی کر کے ساری گاؤہنی، آگے اپنا راہ چلائی۔ کلجگ انتم ویہہ سو ویہہ بکرمی کرے بوہنی، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ اپنا کھیل کرے گھر لائے اکو جوتا، جوترا اکو اک جنائیا۔ کسے دار رہن نہ دیوے حقہ لوٹا، لوٹی سب دی بھن دکھائیا۔ منمٹھ جیو نہ دے کھوٹا، کھوٹی واسنا دے کڈھائیا۔ کلجگ انتم دیوے سوکا، ہرے رُکھ سکے دے کرائیا۔ کلجگ جیو اپنا کیتا بھار اٹھاونہ جوں بھار اٹھائے کھر کھوتا، سر سکے نہ کوئی لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نز، در سدے تیمی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد لئے پھڑ، ایکا گھر دکھائے دس گر نال ملائی۔ ویکھو اک دکھائے محل اٹل، جتھے وسے سورا سر بگ، اپنا بھیو نہ کسے جنائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے سد، سر صدقہ آپ نبھائیندا۔ جیہڑے پچھے بیٹھے رہ گئے ادھ، انتم پورا پندھ کرائیندا۔ بھگت دوار نشانہ دتا گڈ، چھتتی چھتتی ونڈ ونڈائیندا۔ جس نے لیکھے لاؤنے ہڈ، تس اکو محکم منائیندا۔ رل مل چائیں چائیں سارے سد، وشو دھار اک چلائیندا۔ امرت نام پیو مدھ، کوڑی مدھ آپ تچائیندا۔ کوئی جیو نہ لینا وڈھ، من واسنا سیس دھڑ کٹائیندا۔ کر کرپا ہر جو ہر مندر چوتھے گھر لئے صد، سدا دین گھر گھر پھیری پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، اپنا راہ چلائیندا۔ اپنے راہ چلے چلائے ساچا پنٹھ، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ پاربرہم دا وجے سکھ، نام دھن اک شنوائیا۔ گرگھ ور لے آئی اکھ، اٹھے بجے واہو داہیا۔ آگے ہر جو کرے پرکھ، نام کسوٹی ہٹھ اٹھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا چکھانہ کوئی جلائی۔ جس جن امرت میگھ دیوے برس، تتی وانہ لاگے رائیا۔ لکھ چوڑا سی

وچوں ویکھو ہر جو کیتا ترس، گرکھ تھوڑے نظری آئی۔ جنہاں وچ رہ گیا فرق، پہلی چیت لئے ملائی۔ باقی سارے ہون غرق، رائے دھرم دے سزائی۔ جیہڑا جا کے آیا پرت، سب دے پترے دے اٹائی۔ جس دا اکو سچا ورت، سچا حکم سمجھائی۔ جس نے گرو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتی شرط، شرع کری گڑمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکک کل کلکی آیا ماہیا۔ ماہی آیا کلغیاں والا، کلنی اپنے سیس لکائیندا۔ جس نے کدھنا سب دا دوالا، خالی ہتھ پھرئیندا۔ آدجگادی جگت کھیل نرالا، نظر کسے نہ آئیندا۔ جس نے مان دتا سنگھ پالا، ساچی پاکی وچ بہائیندا۔ جس نے سورن دتا راہ سکھالا، ساچے مارگ لائیندا۔ جس نے گوہند پھل لگایا پت ڈالا، بھل بھلواری آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت واڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگت واڑی ویکھے ویہڑے، ویہلا ہو کے ہر جو آئی۔ اتم کرے حق نیڑے، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر جگت گلے جیہڑے جیہڑے، سچ ساچا لئے اٹھائی۔ بھگت دوارے پائے گھیرے، گھیرا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو کھلایا۔ بھو کھلا ہوئے پرتکھ، پرتکھ روپ وٹائیندا۔ سچ کہانی رہیا دس، ساچا راہ چلائیندا۔ جس نے سنگر نال ملائے ہتھ، اوہ گوہند ہتھ پھرئیندا۔ چھبی پوہ ہویا اکھ، اک اکلا آپ کرائیندا۔ جو سرنائی گیا ڈھٹھ، تس ٹھوکر نہ کوئی لائیندا۔ ناتا تاتیر تھ اٹھٹھ، جمناسرستی گنگا گوداوری سمت پندراں آپ پرنائیندا۔ اکی سکھ تریبی اُتے بہہ کے پئے ہس، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ کوار کتیاں رہی نہ، مکھ نین نین شرمائیندا۔ جیہڑا مل کے آیات، سو پردہ سرب اٹھائیندا۔ دوئے جوڑ واسطہ رہی گھت، گل پلو اک پوائیندا۔ جس کنگن دتا چیمار دا براہمن دے ہتھ، تہاڑی نظر نہ کوئی آئیندا۔ توں ایہناں پچھے میری رکھ پت، در اکو منگ منگائیندا۔ پُرکھ ابناسی رہیا دس، اگلا بھو کھلاییندا۔ توں بھگت دوارے آؤنا لنگھ، ہر جو سچ محل بنائیندا۔ گر سکھاں چرن جائیں ڈھٹھ، تیرا بیڑا پار کرائیندا۔ سُرستی جمنارہی نہ کوئی مت، سب دی مت گوائیندا۔ گوہند اکو پوجو کملاپت، دوسر سیس نہ کوئی نوائیندا۔ نکوں لاہ سہاگ دی نتھ، جگت پیار اک بنائیندا۔ نیتز رووے میٹوں پھڑیا ہتھ، پلو گنڈھ نہ کوئی پھڈھائیندا۔ چاروں کٹ رہی بھج، سجن نظر کوئی نہ آئیندا۔ سادھ سنت کوڑی کریا پھس، ناری پُرش میرے وچ ننگا تاریاں لائیندا۔ کلجک رین اندھیری ہوئی مس، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ بہڑی میں کام کرودھ ہنکار وچ گئی پھس،

اہیو بھو نہ کوئی کھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ سر ہتھ دیوے رکھ، میں نہانی پار کرائیندا۔ وچوں ساگر لئے کڈھ، اپنی گود بہائیندا۔ جس نے آد جگاد کیتا اڈ،
 سوانتم میل ملائیندا۔ میرے تھوٹھے ہوئے ہڈ، میرے نیناں نور نظر نہ آئیندا۔ میرے کولوں شکر گیا نٹھ، شو جی اپنا کھ چھپائیندا۔ کہندا میری ہوئی بس،
 میرے تھاں گرکھ پھیری پائیندا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، جگت جگدیشا اک وڈیائیندا۔ نہیاں ہیٹھاں دتا رکھ، اُتوں میرا آسن لاہندا۔ میرا کوئی نہ چلیا
 وس، ہوئے نہانا سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگت نال رکھائیندا۔ گنگا گوداوری جمنائے سستی نیتز رووے، نیناں چھہبر
 لائیا۔ تڈھ بن دُرمت میل کوئی نہ دھووے، جیہڑا بھریا دوویں بانہیا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، کوٹن کوٹ گر اوتار گئے پھیریاں پائیا۔ سارے
 میرے وچ وڑ اپنے بدن تن دی میل دھووے، میری میل نہ کوئی دھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال جس ویلے کرے مہر نظرے، میری دُرمت رہے
 نہ رائیا۔ میں تیری توں میرا توں میرے جہا ہوویں، نرگن نور رُشناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جمنائے سستی رہیا وکھائیا۔ جمنائے سستی گنگا
 ویکھ کھجک، سادھ سادھنا اپنی بیٹھے گوائیا۔ اہنناں تیری کی رکھنی لاج، اپنی پت نہ کوئی وڈیائیا۔ کوڑی کریا بنیا کھاج، دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔
 تیرے جل دارہیا نہ کوئی سواد، جو امرت رپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری انتم ور، سب دی ستیا رہیا کھچائیا۔ سب
 دی کھچی ستیا ہو یا ستیاناس، سطح نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، اداسی سب دے منہ تے چھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناں،
 بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو دوارا پرگٹ آپ، آپ اپنی سیو کماہیا۔ اکو سنگر سچا دتے جاپ، الف یے نہ کوئی
 پڑھائیا۔ گھر مندر کھولے تاک، دیوا بتی کرے رُشناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگے آ ہووے سہائیا۔ آگے آیا دُور دُراڈا، پچھلا پندھ
 مکائیا۔ گرکھ ویکھیا بنیا ساکا، ساکہ رہیا سمجھائیا۔ سرب جیاں دا اکو آقا، اکل کلا اکھوائیا۔ سنت سہیلے جڑیا ناتا، نرگن میل ملائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گاتھا،
 گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں سدا رہیا جناہیا۔ آپے سدے سد دوار، دوار کا اپنا گھر وکھائیندا۔ لگے بھاگ وچ
 اُجاڑ، ساچی رُت سہائیندا۔ لیکھا کھچے پُرکھ نار، بردھ بالاں مان دوائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ سنے آپ مُریداں حال،

مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اکو کاہن، دیونہارا دو جہان، لیکھا جانے زمیں اسمان، گرگھ پتر سنگھڑ سُبجان، من مت بدھ نہ کوئی وڈیائیندا۔ من مت بدھ نہ کوئی پترائی، مہر نظر اٹھائیندا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم کرے کُرمائی، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ ایک گھر سے دھی جوائی، سوہرے پیئے اکو رنگ دکھائیندا۔ اکو گرہ کرے رُشنائی، دیا باقی ڈگکائیندا۔ اکو گھر دے صفائی، ساچی ضامنی آپ اٹھائیندا۔ بھگت جنو تہاڈی آنت منگے نہ کوئی گواہی، بن گواہیوں پار کرائیندا۔ وشن برہما شو بیٹھے سپس جھکائی، چرناں راہ تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اگوں ملن چائیں چائیں، تھر گھر کُندا آپے لاہندا۔ سری بھگوان اگوں پکڑن آئے باہیں، سچکھنڈ دوارا آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں دیوے اکو دان، اٹھسٹھ ٹٹامان، گرگھیاں جھولی آپ بھرائیندا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

تِٹاں لوکاں اک جیکارا، سَتگر آپ جنائیندا۔ سَت رنگ نشانہ دے ہلارا، سَت پُرکھ نرنجن آپ ہلائیندا۔ جو گرگھ چڑھ کے بیٹھے نکلے دربارا، تہناں اپنے رنگ رنگائیندا۔ جو چڑھ کے بیٹھے لہندی دھارا، تہناں اپنی گود بہائیندا۔ جو پچھے آ کے دین سہارا، تہناں مان آپ دوائیندا۔ جو تھلے رہ گئے روون زارو زارا، آگے دھیر نہ کوئی دھرائیندا۔ ہر کا حکم ڈنڈا بھارا، گرگھ بھل کوئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ منائیندا۔ اپنا حکم مناؤن آیا، کل کلکی لے اوتار۔ جو جن بیٹھے کھ بھوایا، در دوارپوں دے دُرکار۔ ایٹھے اوتھے نہ کوئی سہایا، ساچے گھر نہ کوئی پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھی کرے تیار۔ ساچی سکھی ترے لوک، ترے بھون دھنی آپ پرگٹائی۔ شبد جنائے اک سلوک، اک جیکارا لائی۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سچ

سندیسہ جو جن مئے، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ گڑھ ہنکاری کوڑی کر یا بھنے، بھانڈا بھرم نظر نہ آئیندا۔ گڑکھ چڑھائے ساچے چنے، تیاں لوکاں چند اک چکائیندا۔ آویدا درشن کرو جس در کھیل کرایا دھنے، دھن دھناڈی پھیرا پائیندا۔ نیتز جگت جیو جو انھے، انھیاں گیان دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ تیاں لوکاں اکو نعرہ، بھگت دے وڈیائیا۔ رسنا بولن وارو وارا، وارتا اکو اک سناٹیا۔ پُرکھ ابناسی لگے پیارا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ نیتز ویکھ دے سہارا، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ساچا بھو آپ چکائیا۔ نیتز ویکھو ترے لوک، ہر ستگر آپ وکھائیا۔ ساچا مندر قلعے کوٹ، گڑھ بنک آپ وڈیائیا۔ پنج دھارا اینکارا نرمل جوت، نورو نور نور رُشناٹیا۔ پر بھ ملن دا جنہاں دا شوق، سو اُپر چڑھ کے درشن پائیا۔ جنہاں جانا اتم اونت، اوہ تھلے بیٹھے دین دُہائیا۔ پُرکھ ابناسی آیا کھونت، خالق خلق دے وڈیائیا۔ پچھلی رہن نہ دیوے رونس، اگے اپنا حکم ورتائیا۔ اپنی مارے سچی دھونس، دو جہاناں دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے جیکار تین لوک، لوک پر لوک سناٹیا۔ میری بھگتو سوچو سوچ، زرگن سرگن رہیا سناٹیا۔ نیتز نین لوچن پوری کرو لوچ، آسا تر سنا میٹ مٹائیا۔ اگلے سمت کسے رہن نہ دیوے سوچ، سوچ سب دی دے گوائیا۔ شاہ سلطاناں کرے بے ہوش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ جنائیا۔ ترے لوکی وجے تال، ہر ساچا بھو چکائیندا۔ گڑکھاں رکھے نال نال، سگلا سنگ نبھائیندا۔ لیکھا جانے کایا مائی کاجی ہانڈی کھال، خالق خلق روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سناٹیندا۔ تیاں لوکاں پئے پوڑا، کوک کوک دین دُہائیا۔ بن ترکھان پھڑیا کھاڑا، دوہاں ہتھھاں رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھن ہاڑا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھنہارا اک اکھاڑا، خاکی خاک نظر نہ آتیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں، دُونگھے ساگر سرب گر لائیا۔ باقی اکو رہ جائے گاؤن والی وارا، دُوجی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تین لوک اُٹھ کھلوتے، نیتز نین گھلائیا۔ گڑکھ اپنے لوچے، لوچن نین گھلائیا۔ جنہاں ہر جو دیوے اوٹے، اوٹ اکال رکھائیا۔ تھلے دُگے اُٹھائے پوتے، اپنے اُپر لئے چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے گر سکھ اپنے بوچے، باقی لکھ چوڑا سی جون بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

تِٹاں لوکاں ویکھ دکھائیآ۔ تِٹاں لوکاں لیکھ اپارا، ہر سَتگر آپ کرائیندا۔ گرگھ کڈھے ہر جو باہرا، اُپر لیکھ لکھائیندا۔ نظری آئے اینکارا، زِگن روپ دھرائیندا۔ مل مل گاؤ اک جیکارا، سچ جیکار سنائیندا۔ جو جن بُھلیا رہے وِچ سنسارا، اگے بُھل نہ کوئی بخشائیندا۔ آون جاون ہوئے وارو وارا، لیکھا لیکھ نہ کوئے مُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ اُٹھائیندا۔ ہر جن اُتے گئے چڑھ، سُنیا دُھر فرمانا۔ مُورکھ تھلے رہے کھڑ، بُھلیا ہر بھگوانا۔ ہر جن سوہنگ اکھر رہے پڑھ، ڈھولا اِکو گانا۔ پُرکھ ابناسی میلے اپنے در، زِگن نور ہو مہربانا۔ ترے گن مِیتا تھانڈا سِیتا ساچا پلّو لئے پھڑ، ایکا گنڈھ پوانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تِٹاں لوکاں پندھ مُکانا۔ تِٹاں لوکاں مکیا پندھ، ہر سَتگر آپ مُکائیآ۔ جنہاں رسن تجایا مدھرا ماس گند، جوتی روپ دکھائیآ۔ جنہاں چاہ تجائی تِٹی دند، تہناں ایکا چاؤ دکھائیآ۔ باقی سب نوں دیوے رند، رندا اِکو نام اُٹھائیآ۔ لکھ چوڑاسی پاوے ڈنڈ، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ ہر سنگت وِچ رہن نہ دیوے بھیکھ پکھنڈ، بھیکھی نظر کوئی نہ آئیآ۔ پچھلی کیتی سب دی گئی ہنڈھ، اگے چلے نہ کوئی چترائیآ۔ جس دوارے درشن پاؤنا سورے سربنگ، تِٹاں تہناں دے تجائیآ۔ باقی سب نوں باہوں پھڑ کے باہر دیوے کڈھ، پھیر وِچ نہ رکھے کوئی صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا تھم آپ جنائیآ۔ ساچا تھم دیوے کھڑا، کرخت ہر جو آیا۔ جن گر اوتاراں پیر پیغمبراں لایا رگڑا، کلجگ انتم بچیا کوئی رہن نہ پایا۔ ہر سنگت وِچ ماس شراب چاہ دارہن نہ دیوے جھگڑا، جھگڑا کوئی رہن نہ پایا۔ پاربرہم پر بھ ہو یا تکرّاء، اپنا بل دھرایا۔ گرگھ ہر دا آپے پکڑا، اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تِٹاں لوکاں چرناں ہیٹھ دبايا۔ تِن لوک چرن ہیٹھ دے، سو پُرکھ زرنجن کھیل کرائیا۔ گرگھ نیتز ویکھ سبے، ہر جو رہیا دکھائیآ۔ ساچے مندر اُتے چڑھ کے بیٹھے سارے پھبے، نیتزاں اُتے نیرن نیر نظری آئیآ۔ نام پیالے پیتے مدھے، مدھر دُھن اک سنائیآ۔ پُرکھ ابناسی پیار لہجے، سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ انتم پردے سب دے کجے، سر اپنا تھٹھ اِکائیآ۔ دوس رین پھرے سچے کجے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا مُکاؤن تھاؤں تھانیا۔ لیکھا دیوے تھان تھنتر، دہ دشا کھوج کُھائیندا۔ جنہاں گایا اِکو منتر، برہما منوتر مان گوائیندا۔ چلے کوئی نہ وڈیائی کسے دھنتر، جس جن نام جام پیاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے آپ اُٹھائیندا۔

ہر جن اندروں کدھے باہر، تِناں لوکاں دے دکھایا۔ پُرکھ ابناسی کیتے ظاہر، ظاہر ظہور رُپ دھرایا۔ سچ لگاؤن اک جیکار، سوہنگ ڈھولا گایا۔ تہناں
 پچھوں ہر جو اپنی رکھی وار، گھر ساچے کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھانا آپ سمجھایا۔ تِناں لوکاں ہوئے جے، جے جیکار
 سُنایا۔ بھگت بھگوان سد رہے، نہ مرے نہ جایا۔ سچھنڈ دوارے ساچے ہے، سورج چند نہ کوئے چڑھایا۔ اکو نام آد جگاد لئے، دوجا منتر نہ کوئے
 پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھایا۔ ساچا لیکھا اُتے چھت، چھتی جگ پار کرایا۔ جنہاں لئی برہم مت، ہر سنگت
 رُپ دکھایا۔ بھج بھج اُپر چڑھے نٹھ، پر بھ ملیئے چائیں چانیا۔ جس دا گایے اکو جس، جس وید پُران کہن نہ پانیا۔ سو صاحب درشن دیوے ہس، ہنس مکھ
 پردہ آپ اٹھایا۔ کول چرن دوارے جائے وس، گھر سچ ملے سرنا یا۔ تن پہنائے نام پٹ، دُرمت میل دھوایا۔ لیکھے لگے تت اٹھ، اپ تیج وائے
 پر تھی آکاش من مت بُدھ بھیو چُکایا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، برہم مت کرے پڑھایا۔ پچھلا لہنا ہوئے بس، اگے مارگ دے دکھایا۔ غریب نماںیاں
 ملے نس نس، سچھنڈ دوارا آپ تجایا۔ ہر سنت سہیلے کر پرگٹ، پگڑی اپنی سیس دھرایا۔ لکھ چوراسی کھیل بازی گر نٹ، سوانگی سوانگ نہ کوئے
 سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ تھلیوں لئے اٹھایا۔ تھلیوں کرائے گرگھ اُتے، اتلا راہ جنائیدا۔ اگوں مول نہ رہن سٹے،
 سُنیاں اکھ کھائیدا۔ بن سری بھگوان کوئے نہ پچھے، سر ہتھ نہ کوئے لگائیدا۔ سمت اُنی جو رہ گئے رُسے، رُسیاں پھیر نہ کوئے منائیدا۔ لکھ چوراسی وِج
 پھرائے کردے رہو غُصے، غُصہ اپنا نہ کسے سمجھائیدا۔ جونی جونی وٹائے جُسے، جُسٹجو نہ کوئے سمجھائیدا۔ مات گر بھ ٹنگے ٹٹھے، دس دس ماس اگن لگائیدا۔
 گرگھ اپنی گودی چُکے، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ اگے جا جا آپے بچھے، پچھے اگے ہو ہو آئیدا۔ کرے کھیل اپنے سچے، دُھر دی دھار اپنی آپ جنائیدا۔
 کسے نہ ملنی تیر نشانے تکے، مارگ سب دا آپ بھلائیدا۔ سَنگھ بگھیلا اکو بُکے، بھبک اپنے نام لگائیدا۔ نرگن داتا ہو کے بُکے، سرگن دان جھولی پائیدا۔
 گرگوبند لے کے نال اپنے بچے، سوہنی کھیل رچائیدا۔ ہر سرنائی جو جن جُھکے، سیس جگدیش لیکھے لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ترے ترے اپنا میل ملائیدا۔ ترے ترے میل ہر جگدیش، ایکا وار کرایا۔ نام ندھانا سچ حدیث، ہر منتر کرے پڑھایا۔ دو جہاناں شاہ سلطاناں خالی

کرے کھیس، گھر گھر منگن بھچھیا کوئے نہ پایا۔ جن بھگتاں دسے اک پریت، پریتوان ہوئے سہایا۔ صدی چودھویں جائے بیت، چوداں طبق رہے
 گر لایا۔ چوداں لوک اپنیاں لتاں رہے گھسیٹ، نہٹھیا جائے نہ واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی اپنی بدلی پیٹھ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ کلجک کوڑی کریا ہوئی
 ڈھیسٹھ، ٹھوکر نام نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے اُپر لئے اٹھایا۔ ہر جن ساچے اُپر چک، بچھلی چوک مٹکایا۔ اگے
 سہائے سُنہنجی رُت، رُت رُتری آپ مہکایا۔ سنت ساجن سنگر بنائے اپنے سُت، پُت سپوت دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ جیکارا دینا لایا۔ نرگن نور جوت اکالی، ہر اکل کلا اکھوانیدا۔ دو جہاناں بن بن والی، رُپ انوپ وٹانیدا۔ گرکھاں مگر لگا پالی،
 چاروں کُنٹ ویکھ وکھانیدا۔ شبد اگئی دے دلالی، اپنا ونج کرانیدا۔ حقیقت وکھائے حق حلالی، لاشریک پھیرا پانیدا۔ جگ چوکڑی اوڑی چالی، بھيو کسے نہ
 آئیدا۔ ہر سنگت تیرے مکھ تے چمکے لالی، لکھ چوراسی خاک رلانیدا۔ ویکھو تنبو قاتاں کیتے خالی، گر سکھاں اپنے اُپر اٹھانیدا۔ جنم جنم جس گھال گھالی،
 تس اپنا میل ملائیدا۔ ہر سنگت لوک مات کسے اگے نہ ہوئے پھیر سوالی، ساچا حکم آپ ورتانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم
 آپ ورتانیدا۔ خالی دسے تنبو قات، لوک مات دے دُہایا۔ بھڑی بھگتاں نالوں پُٹھیا ساک، سمتی نظر کوئے نہ آیا۔ کوئی نہ بچھے انتم وات، کوکن دین
 دُہایا۔ سرتے آئی اندھیری رات، چودھویں چند نہ کوئی چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی کریا کھیل تماش، تھلیوں کڈھ اُپر لئے بیٹھایا۔ ساہمنے بہہ کے آپے مارے
 آواز، اپنی جھاکي آپ دکھایا۔ ویکھو چھتاں اُتے کوئی نظر نہ آئے سجن ساک، گرکھ ورلے نال ملائیا۔ جنہاں اک نو جییا سوہنگ پاٹھ، تنہاں اپنی گود
 بیٹھایا۔ باقی سارے ہوئے نار کمذات، کلکھنی قدر کوئی نہ پایا۔ ایٹھے اوتھے بچھے کوئی نہ وات، سوہرے پیسے نہ کوئی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اٹھے دھرت مات نیتز روئے، نیناں نیر وہایا۔ میرے صاحب میرے اُتے کون سوہے، تیرے بھگت خالی
 وسدے گئے کرایا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، میں جگ جگ ویکھیا تھاؤں تھانیا۔ تیرا پرکاش ترے ترے لوئے، لوچن نظر کوئے نہ آیا۔ ساچا پنج اکو
 بوئے، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تیرے بھگت چھڈ گئے ناتا، ناتا تیرے

نال جُڑا ئیا۔ کلجگ انتم لگیاں رہ جان تنبو قتا، شاہ سلطان رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤں بہہ بہہ سا کہ، واہ واہ ہر جو کھیل کرائیا۔ جس دا سدے آئے بھوکھت واکا، سو صاحب پھیرا پائیا۔ دو جہاناں مارے ڈاکہ، آؤندا جاندا نظر کوئی نہ آئیا۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، پہلی منزل آپ چڑھائیا۔ دوجی وار بچھے واتا، اندرے اندر کر رسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوئی ہوئی نال رلا ئیا۔ پہلی ویکھے چڑھ کے منزل، مزہ دے چکھائیا۔ نیڑ نہ آئے کوئی اجل، علامت نظر کوئی نہ آئیا۔ آتم پر ماتم گاؤ غزل، اکو نام سنا ئیا۔ پروردگار کرے فضل، رحمت اپنی آپ جنا ئیا۔ ہر جو تولن آیا وزن، اکو نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں مٹیا سچا بچن، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ تنہاں کایا کرے کنجن، خاکی مائی لیکھے پائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاشن، نرگن نورو نور رُشنا ئیا۔ گھر آیا درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ سچ سروور کرائے محن، تٹ اک درڑا ئیا۔ گرگھ ساچے مندر چڑھ چڑھ گجن، پُرکھ ابناسی دیا کما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میللا سچ سُبھائیا۔ دھرت مات منگی منگ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ نہ توڑ میتھوں بھگتاں سنگ، بن بھگتاں میری پت نہ کوئی رکھائیا۔ کلجگ سنت ننگے نچدے ویکھے ملنگھ، اُتے پردہ نہ کوئی رکھائیا۔ کوڑی کریا بھتی ٹنگ، ثابت نظر کوئی نہ آئیا۔ اندروں ہو کے بیٹھے اندھ، باہروں چانن مینارے رہے رُشنا ئیا۔ جے ہر جو بچھے دسو چھند، اگوں نانک کیر دے ڈھولے دین سنا ئیا۔ پُرکھ ابناسی انتم اکو مارے نام چند، منہ وچ بتی دند رہن نہ پائیا۔ جاؤ تہاڈا مٹیا نہ پندھ، کوٹن کوٹ جنم دی خواہش رکھائیا۔ جناں چر میٹوں مل کے میرا نہ گاؤ چھند، اوٹناں چر اندر کرے نہ کوئی چڑھائیا۔ ایویں جھوٹا کھندے جیو پند، انڈ برہمنڈ کھوج نہ کوئی کھجائیا۔ سچ بچھو کلجگ دھار وہے ساگر سندھ، کوڑی کریا رہی رُٹھائیا۔ انتم اوکھی ہو جائے چھڈاؤنی چند، پُرکھ ابناسی ڈونگھے کھات سٹائیا۔ اوہ ویکھو گرگھ ساچی بند، جنہاں چھتتاں اُتے بہائیا۔ ایہناں دی چرنی لگے سُرپت اند، شکر اپنا مان گوائیا۔ برہما کوئی کرے نہ ضد، اپنا بل مٹائیا۔ جنہاں داتن من دھن مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دتا ودھ، دوجا تیر نہ کوئی چلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تحم آپ جنا ئیا۔ دھرت مات توں کر سیاپا، ہر جو آکھ سنا ئیندا۔ لکھ چوڑاسی نہ کوئی بھائی بھین سنگ باپا، سجن توڑ نہ کوئی نبھائیندا۔ پُرکھ ابناسی سکھنڈ دا سچ دوار کھولے کھاتہ، بھگت دوار آگے سہائیندا۔ جن بھگتاں بچھے کھولیا تاکا، باقی سب نوں آپ

و کھائیندا۔ پار برہم بے انت بے پرواہ پروردگار آیا آقا، اپنا حکم جنائیندا۔ آپے بنے نگا کاکا، آپے چٹے وال و کھائیندا۔ آپے نیلے اُتے چڑھے مار پلاکا، سیس دھڑ آپ وٹائیندا۔ آپے بھگتاں ول پھرے ناٹھا، نٹھ نٹھ اپنا پندھ مُکائیندا۔ آپے دیکھے آن باٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا آپ چُکائیندا۔ آؤ جس لہنا لینا، دیونہار پُرکھ آیا۔ آؤ جس مٹنا کہنا، بچھلا مول دے چکایا۔ آؤ جس بھانا سہنا، گر گوبند انگ دے لگایا۔ آؤ جس ہر سنگت وِچ بہنا، سچکھنڈ دوارا دے درڑایا۔ آؤ جس ناتا ویکھنا بھائی بھینا، گرگھ گرگھ میل ملایا۔ آؤ جنہاں ساچے سچن ملنا سینا، سنگر پھیرا پایا۔ آؤ جنہاں ملنا لاڑی موت ڈینا، رائے دھرم دے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، دیاں کال کال دیاں آپے دیکھے ہر جو مہاکال، کال رہیا سمجھایا۔ ویکھو ہر جو بنیا دیاں، گرگھ رہیا جگایا۔ دواں وچولا بے مثال، اپنی مُسل نہ کسے وکھایا۔ کلج کھیل کرے کمال، کمالے اپنا حکم چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ دے سٹائی۔ سچ سندیسہ سنے کوئی کوئی، بھیو کوئی نہ پائیندا۔ ویکھو مگر لگی آؤندی کبیر دی لوئی، لوچن لوچن نال ملائیندا۔ سٹاؤندی آؤندی میٹوں ملے نہ ڈھوئی، وشنوں بھگوان گود اٹھائیندا۔ سرتی جنم جنم دی اٹھائے سوئی، ۲۲۷

شبدی حکم ورتائیندا۔ چھبھی پوہ میں اوہدے جوگی ہوئی، دوجا کنت نظر کوئی نہ آئیندا۔ در آئے بھجی بھجی روئی، نیتزیر ٹھلیا نہ جائیندا۔ میری پچھلی کیتی مہر نال دھوئی، تیرے دھوتیاں میل نہ کوئی لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیندا۔ سُن لویئے ویکھ پایا لوہڑا، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ اک سسے اُتے لایا ہوڑا، اپنی دھار جنائیندا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بہڑا، ہاہا سسے وِچ سائیندا۔ زرگن ہو کے پھرے دوڑا، سرگن آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ ملائیندا۔

نکیوں ہو گئے وڈے، ہر وڈا آپ وڈائیندا۔ اپنی دھاروں جیہڑے کڈھے، سو اپنی دھار ملائیندا۔ آپ پار کر کے آیا اپنی حدے، گر سکھاں حد پار آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان جس ویلے سدے، بن نماں در در پھیرا پائیندا۔ وسنہارا کایا اندھیری ڈوگھے کھڈے، اپنا پردہ آپے لاہندا۔ سنت سہیلا

صاحب ستگر کدے نہ چھڈے، اک اکیلا دیکھ وکھائیندا۔ نام پیائے امرت رس مدھے، مدھر دُھن اک اُچائیندا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے
 لدے، تھر کوئی رہن نہ پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت غریب نماںیاں پردہ کجے، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔ دیکھو تال دو جہان وجے، تلواڑا گھر اکو اک
 سمجھائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان بھگت دوارے آپے نچے، نچ نچ اپنا کھیل کرائیندا۔ ساریاں نالوں لگے اچھے، جنہاں اپنا بھو چکائیندا۔ بے شک گر
 گوہند گر سکھ بنا کے گیا نکے نچے، پُرکھ اکال اپنے سپس لکائیندا۔ ہر دے کوئی نہ جانے سچے، جس سچے وچوں گر اوتار پیر پیغمبر باہر کڈھائیندا۔ سچ بچھو
 وشن برہما شو کچے، بن بھگتاں سچ سچ نہ کوئی سمائیندا۔ جنہاں دے لوں لوں اندر ہر جو رچے، روپ رنگ نہ کوئی وکھائیندا۔ پیر پیغمبراں آپے بچھے،
 بھگتاں بھگوان آپ وڈائیندا۔ نکیوں ہوئے وڈے، وڈا نکیاں وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے رنگ وکھائیندا۔ گرگھ
 کدے نہ ہوئے نکا، نکی ہر جو دھار چلائیا۔ جس دالیکھا کسے نہ لکھا، بھو پائے نہ قلم شاہیا۔ جس داروپ کسے نہ دسا، رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ سو بھگتاں
 ونڈاوے آپ حصہ، نام کنڈا تھتھ اٹھائیا۔ کرے کھیل اک انڈٹھا، انڈٹھڑی کار کماٹیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو اپنا نام دیندا رہیا مٹھا، دھر فرمانا تھم
 سٹائیا۔ کلجگ انتم غریب نماںیاں اُپر تھٹھا، دین دیال دیا کماٹیا۔ لگیا کوئی رہن نہ دیوے گٹھا، جوت سروپ جنم کرم دھیان لگائیا۔ پرگٹ ہو ابناسی اچٹا،
 گرگھ چٹن دے کرائیا۔ نال رلائے گوہند پتا، پت پوترے خوشی منائیا۔ سچھنڈ دوارے جو رہیا سٹا، کلجگ انت لئے انگڑائیا۔ دیکھنہارا چارے گٹھاں، دہ دشا
 پھول پھولائیا۔ اپنا کم کرے پٹھا، اگمی دھار چلائیا۔ پیریں کوئی نہ پائے جتا، بھجا پھرے واہو داہیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی دسدی گئی بچھاں، بن بچھیاں اپنا ویس وٹائیا۔ گوہند تیرا رہن نہ دیوے پچھلا غصہ، غمی روپ نہ کوئی وکھائیا۔ تیرے پریم پیار دا بھگھا، نرگن اپنا
 روپ وٹائیا۔ غریباں گھروں جائے ٹکر کھا کے سکا، سکیاں ہرے کرائیا۔ دیکھو کلجگ پینڈا مکا، کل واٹ پنڈھ مکائیا۔ سنگھ شیر صاحب ستگر اکو بکا، بھبک
 دو جہان لگائیا۔ کسے دی ٹوپی رہے نہ اُپر حقہ، نیچے سب دے بھن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ نکا وڈا آپ کرائیا۔ گرگھ
 ہن نہ کہے اسیں نکے، گھر گھر خوشی وکھائیا۔ باقی رس کیتے بھکے، گرگھ رس امرت نال بھرائیا۔ جدھر دیکھاں بھگت بھگوان روپ دسے، بھگوان بھگتاں

وِچ سمانیا۔ جس دے گاؤندے گئے قصے، کھ لکھ لکھا جگت جنایا۔ سو آیا صاحب سمرتھے، سمرتھ اپنا پھیرا پانیا۔ نکے نکے سارے ہو گئے اِٹھے، وڈی جماعت بنانیا۔ پُرکھ ابناسی تہاڈی چرنی ڈھٹھے، اپنا مان گوانیا۔ لہنا دیوے ہتھو ہتھے، خالی جھولی دے بھرانیا۔ آگے واسطے ہو جاؤ پکے، بن گر گوبند پُرکھ اکال سیس نہ کسے جُھکانیا۔ سنجگ ساچے چلنے سکے، پچھلے سکے دے کھپانیا۔ اپنی ہتھیں ایتھے اوتھے ادھ وچکار ہر نرکار اپنی ہتھیں لائے بوٹے، گر سکھ گرکھ لئے بنانیا۔ لکھ چوراسی کلجک میدنی آپے جتے، سرشٹی سرشٹ چرناں ہیٹھ دبانیا۔ وشن برہما شو اپنے اندر سٹے، کوٹن کوٹ گر اوتار کھا کھا شکر منانیا۔ بن بھگتاں ساچا کرے نہ کسے نال ہتے، ہتکاری اِکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکیاں وڈیاں کر وکھانیا۔ نکے کہن سانوں ملیا وڈا، جس وِچ وڈی وڈیانیا۔ وڈا کہے میں نکیاں لڈاواں لڈا، اپنی گود بہانیا۔ دو جہان کھسڑا چھڈا، چھڈی سرب لوکانیا۔ بھگت دوارے لایا اڈا، نہ سکے کوئے اُکھڑانیا۔ سچکھنڈ دی ساچی حداء، حد حدود آپ کرائیا۔ آپ پریم بھگتی دا بدھاء، دُجے در کدے نہ جانیا۔ پہلوں دیندا رہیا سدّا، کلجک انتم ویکھن آئیا۔ جے کوئی باہروں ویکھے بُدھاء، اندر وڑیا نڈھاء، سال دیہویں خوشی منانیا۔ اک توں دو ہو کے گجّا، دو توں صفرارُپ وکھانیا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ کے سجا، سیس اپنے تاج لُکانیا۔ نرگن ہو کے لوک مات آیا بھجّا، گر گوبند لئے اُٹھانیا۔ اندر وڑ کے تال نگارہ ہو کے وچّا، راگ راگنی خاک ملائیا۔ کرے کھیل سورا سربگا، اپنا بل دھرانیا۔ نہ گھڑیا نہ کدے بھجّا، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکیاں اندر ہو کے نِکا، نکی نکی دھاروں آئیا۔ نکی نکی ویکھ دھار، ہر کرتا آپ وکھانیدا۔ سب دے اندر ڈوٹنگھ پیار، ہر کرتار آپ جنایندا۔ سرب جیاں دا سانجھ یار، ہر ساچا ویس وٹانیدا۔ مقامے حق نہ کوئے اُجاڑ، گلشن لوک مات کھلائیندا۔ مُجبت کرے پہلی وار، صحبت اپنی آپ سمجھانیدا۔ اُلفت وِچ نہ آئے، کلمہ اپنا حق جنائے، حقیقت ہر گھٹ کھوج کھجانیدا۔ لاشرِیک پھیرا پائے، فرماں بردار اپنا حکم منانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکے اپنے رنگ رنگانیدا۔ گرکھ نکے تیرا سوہنا رنگ، ہر سچن سچے بھایا۔ تیرے اندر اک مردنگ، نام ڈنکا رہیا سُنایا۔ تیرے محل اک اند، اند اند وِچ رکھایا۔ تیرے گرہ اک چند، نرگن جوت کرے رُشنايا۔ تیرا میلا سورے سربنگ، شہنشاہ اپنی گود بہایا۔ تیرا اِکو ڈھولا چھند، آتم پر ماتم پردہ رہیا اُٹھایا۔ تینوں ویکھ

سری بھگوان نوں پئے ٹھنڈ، دو جہان دی تپت لئے بُجھایا۔ پاگلو کڑی اپنے نال پائے گنڈھ، سچی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ ساچی وست دیوے وند، وست
 امولک اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکی نکی گلّ آپ سمجھایا۔ نکی نکی کرے بات، باطن آپ جنایا۔ بھگت بھگونت دی اکو
 ذات، دوجا روپ نہ کوئے دکھایا۔ اپنی دکھائے سچ کرامات، پر ماتم آتم جوڑ جڑایا۔ اندر وڑ کے دیوے ساچی دات، نام ندھانا جھولی پائی۔ سچ سنائے اکو
 گاتھ، دوجا اکھڑ نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکی نکی دے دکھایا۔ نکی اندر رکھی وست، وستو نظر کسے نہ آئی۔ نہ کوئی
 جانے کیٹ ہست، ہست کیٹ بھیو چکائی۔ جن بھگت دوارے رہے مست، مستانہ بن بے پرواہیا۔ کلجک سنت دست نال ملائے دست، بدست اپنا ویس
 وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ نکا وڈا سب تھاں دے بنایا۔ نکی وڈے گئے ہو، ہر ہوکا آپ جنایا۔ پریم پریتی جو گئے چھو،
 شہنشاہ رنگ چڑھایا۔ دُرمت میل دتی دھو، امرت جام پیایا۔ نام جپایا سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن ویکھ دکھایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، دو جہان رہے
 کرلایا۔ کلجک انتم لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، ساچی وست آپ ورتایا۔ زرنجن زرنجن کرے موہ، سرگن ناتا آپ تڑایا۔ کر پرکاش ساچی لو، اگیان اندھیر
 مٹایا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، اپنا آپ چھپایا۔ لیکھا جانے چھپی پوہ، تن ماٹی خاک ملایا۔ لکھ چوراسی رہی رو، نیتز نیناں نیر وہایا۔ گر سکھ گرگھ بھگت
 سنت ہر سنگت بانہہ سرہانے دے جاوے سوں، سنگر ستوادی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا میل ملایا۔ نکیو تہاڈا نکا جاپ،
 سوہنگ اکھڑ اک پڑھایا۔ دوجا نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی نہایا۔ اندر ملیا بن کے ساک، سجن بے پرواہیا۔ پھر ہتھیں کھولیا تاک،
 بجر کپائی رہن نہ پائی۔ پھر باہوں پار کرایا گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئی رکھایا۔ سچکھنڈ نواسی دتی اکو دات، وشن برہما شو سیس جھکائی۔ آگے ملے کملاپات،
 شہنشاہ اپنے آسن بیٹھا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا سمجھایا۔ نکیو سارے گاؤ ڈھولا، ڈھولک جھیننا نہ کوئی
 رکھائیندا۔ زرنجن بدلایا زرنجن چولا، سرگن ویکھ دکھائیندا۔ گوبند چکائے تیرا اولہا، مکھ نور ظہور جنائیندا۔ نہجھر دیوے امرت پانہا، رس اکو اک دکھائیندا۔
 نکیو تہاڈا بھار ہویا ہولا، وڈے منہ دے بھار سُٹائیندا۔ ہر سنگت تیرا اکو بولا، بولی اپنی آپ جنائیندا۔ شبدی گر بن وچولا، زرنجن رنگ رنگائیندا۔ لکھ

چوڑاسی دیکھے ہوا، حلیہ سب دا آپ بدلائیندا۔ بھگت دوارا اکو کھولا، خالق خلق دیکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلیاں وڈیاں وئیں وٹائیندا۔ نکیو نکیو بدلو وئیں، ہر وئیں آپ وٹایا۔ ایتھے میلا ماجھے دیس، آگے سانجھا گھر بنایا۔ آپے رکھے چرناں ہیٹھ، سر اپنا ہتھ اٹھایا۔ کھول کے جائے ساچا بھیت، پردہ دے چکایا۔ آؤ دیکھو نیتن نیت، نیتز درشن درس کرایا۔ لکھ چوڑاسی سُنجا کھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلے وڈے دے بنایا۔ نکیو وڈا تھڈا پرتاپ، ہر ہر آپ تال جنائیندا۔ جس نے جانیا اپنا آپ، گھر اپنے میل ملائیندا۔ کوڑی کرپا کرے گھات، گھاؤ اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ گرگھ کہے میں نگا بالا، بالک روپ دکھایا۔ توں صاحب سنگر دین دیا، ہتھ تیرے وڈیاں۔ سری بھگوان کہے میں سدا رکھوالا، جگ جگ سیو کمایا۔ زرگن ہو کے بناں دلالا، سرگن ونج کرایا۔ گرگھ کہے میں ہویا بے حالا، تڈھ بن سار کوئے نہ پائیا۔ پھل نہ دے میرے ڈالا، تڈھ بن کلی نہ کوئی مہکایا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں ملاں نال نالا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سچھنڈ دکھائے سچّی دھر مسالہ، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ گرگھ کہے تیرا کھیل زالا، بھيو کوئے نہ آئیا۔ تیری نظر نہ آئے سچّی مالا، من کا منکا رہے بھوایا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں دساں راہ سکھالا، ساچی سکھیا کراں پڑھایا۔ آتم پر ماتم میری مالا، منکا کوئی نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلیاں ایک رنگ دکھایا۔ نکلیاں چاڑھے رنگ چلُول، تن چولا آپ رنگائیندا۔ سری بھگوان نہ جائے بھول، بھلیاں آپ اٹھائیندا۔ آپے جانے اپنا سچ اصول، اصلیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر جن ساچے کر قبول، کرم کانڈ میٹ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلیاں اپنا بھيو کھولے اپنا بھيو، ابھید آپ جنایا۔ پرگٹ ہووے وڈ دیوی دیو، دیوت سر سیس جھکایا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل دھام آسن لایا۔ ہر جن تیری کرے ساچی سیو، سیوک بن بے پرواہیا۔ سوہنگ دیوے امرت میو، رس اکو اک چکھایا۔ ناتا تھے رسنا جھو، بٹی دند نہ کوئی وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلے اچے گھر بہایا۔ نکلے اچے ہو کے بہنا، سو پُرکھ زرنجن آپ بہائیندا۔ ہر کا درشن کرنا نیناں، نیتز نیناں آپ گھلائیںدا۔ ایک پاؤنا ساچا گہنا، سری بھگوان آپ گھرائیندا۔ محل اٹل ساچے رہنا، دوجی ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو کہنا، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ پورب جنم دا چکے لہنا، جنم کرم جھولی

پائیندا۔ لاڑی موت نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ سمجھائیندا۔ نگا کہے میٹوں تیری اوٹ، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ میری آتم پر ماتم تیری جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ناتا جڑے پتا پوت، دُجاسنگ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پکڑ وڈے دے بنائیا۔ پہلوں جے نگا پت، پتا اپنی گود بہائیندا۔ پھر ویکھے ساچی رُت، جو بن جوانی نال ملائیندا۔ ہو کے جوان پئے اٹھ، اپنا بل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیندا۔ نلے اٹھو دھارو بل، بل باؤن دھیان لگائیا۔ جس نے کھیل کھلایا راما راون، لکا گڑھ تڑائیا۔ جس نے مان رکھایا پرہلا دتھامن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جو کاہنا کنسا کھیل کرے بھگوان، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ دے پیغامن، کلمہ نبی آپ سنائیا۔ جو محمد دے ٹھمران، حکم حاکم شہنشاہیا۔ جو نانک نرگن وکھائے سچا دھامن، سچکھنڈ دوارا کُنڈا لاہیا۔ جو گر گوبند بنائے بال انجان، سوت دُلا را گود سہائیا۔ سو کلجگ انتم پرگٹ ہوئے نوجوان، نوجوان جو بن اپنا آپ دکھائی۔ کرے کھیل وچ جہان، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی دیوے ایک نامن، نام ندھانا کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے ضامن، ضامن اپنی آپ رکھائی۔ کلجگ میٹے رین اندھیری شامن، شمع اکو کرے رُشنائیا۔ لیکھے لائے کھتری شودر براہمن، ویش سچکھنڈ دے بہائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے آہمنو ساہمن، پردہ وچ نہ کوئے رکھائی۔ پریم پیار دا پکڑے دامن، دامن نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نلے وڈے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نکیاں چڑھیا سچا چا، ہر وڈے رہیا بنائیا۔ گوبند ملیا اک ملاج، پُرکھ ابناسی بیڑا دے دکھائی۔ ویہہ بکرمی پہلے دن سارے کر لو اک صلاح، بن پُرکھ اکال نہ کوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر جان نانہہ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ پر بھ چرناں ہیٹھاں چھڈے دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ دوئے جوڑ منگن دُعا، گل پلّو واسطہ پائیا۔ تیری قدرت بے پرواہ، تیری جھولی پائیا۔ جوں بھاوے توں لے چلا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی بھری گناہ، غُربت سکے نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دے جنائیا۔ نکیو جے ہر دے سچ، سچ منن کوئے نہ آئی۔ کوڑی کریالوں لوں گئی رنج، بن سنگر پورے باہر نہ کوئے کڈھائی۔ پڑھ پڑھ جیو جنت گئے تھک، پڑھیاں سمجھ کسے نہ آئی۔ نہاؤن نہا نہا گئے اک، عاقل سب دی

عقل گواہی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ رچائی۔ نکلے کہن ویکھو حال، ہر جو آپ رہیا سنائی۔ اندر باہر اکو چال، اوٹری دھار آپ جنائی۔ سرشت سبائی سرتے کو کے کال، کلجک ڈورو ڈنک وجائی۔ گرکھ ورا دسے خوشحال، جس ہر جو اپنی خوشی جنائی۔ سرشت سبائی ہوئی بے حال، بیوہ روپ رہی دکھائی۔ جیودیاں کوئی نہ دسے نال، مریاں کم کوئے نہ آئی۔ گرکھ سچے پنچن کندن ٹپن وجاؤن تال، دوہاں ہتھیاں تاڑی رہے لگائی۔ گھر آ کے ملیا سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائی۔ کی ہویا جے اسیں بال انجان، ساڈا پتا بے پرواہیا۔ اپنی گودی لئے اٹھال، پھر باہوں گلے لگائی۔ تھاپڑ تھاپڑ لئے سوال، سر اپنا ہتھ لگائی۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، غریب نہانے اپنے رنگ رنگائی۔ سچھنڈ لے کے جائے سچی دھرم مسال، دھرم دوارے دے وڈیائی۔ جدھر دیکھئے چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائی۔ ساڈے پچھے گھالے گھال، گھالی گھال نہ کسے سمجھائی۔ ساڈا ونگا ہون نہ دیوے وال، والی دو جہان پھیرا پائی۔ جس نے سچھنڈ دکھایا سنگھ پال، سورن جوت کری رُشائی۔ جس منجیت جگدیش اٹھائے لال، سنگھ گردیال نال رلائی۔ سو انتم سب نوں کرے بحال، جنہاں اپنے چرن لگائی۔ گر سکھ تیرے نیڑ نہ آئے کال، مہاکال تیتوں سیس جھکائی۔ نکلے نکلے لئے اٹھال، ہوئی ہوئی اپنی اُنگی لائی۔ ساچا اکھڑ لیا سکھال، سوہنگ نام کرے پڑھائی۔ دوجا بنے نہ کوئی دلال، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ گوہند دیکھے اپنے لال، جو بیٹھے آسن لائی۔ گھر آ کے دیوے دان، دوجے در منگن کوئے نہ جائی۔ بے شک تیس نکلے آپ انجان، پُرکھ ابناسی دے وڈیائی۔ تہاڈے بناں کسے کم نہ آئے بھگوان، اکلاروے مارے دھاپینا۔ جناں چر پتا دی گودی ہے نہ بال، پتا خوشی کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وچ نکیاں بہہ بہہ اپنا رنگ دکھائی۔ نکیو تہاڈا سوہنا ویہڑا، درگاہ ساچی روپ دکھائیندا۔ بھگت دوار اکو کھیڑا، دوجا ہور نہ کوئے جنائیندا۔ جتھے ذات پات دا چکے جھیڑا، اوچ پنچ نہ کوئے بنائیندا۔ جتھے ہووے حق نبیڑا، حق جھولی پائیندا۔ جتھے سری بھگوان ہر جن کہے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا ڈھولا گائیندا۔ نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، سورج چند نہ کوئے چکائیندا۔ نہ کوئی دسے گھپ اندھیرا، رین اندھیری نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی سادھاں سنتاں ڈیرہ، مالا تسبیح نہ ہتھ دکھائیندا۔ مہربان مہربان ہر جو کر کے اپنی مہرا، نال مہر نظر ترائیندا۔ آنت آنت نہ کرے ڈیرہ، دردی اپنا درد وندائیندا۔ جنہاں پاربرہم نوں پایا گھیرا، تنہاں ہر جو

ویکھ وکھائیندا۔ نکیوں وڈے دا بنھ لَو بیڑا، بن چو آپ چلائیندا۔ تہاڈے پچھے نو سو چورانوے چوکڑی جگ بچھنڈ بیٹھا رہیا کر کے وڈا حیرا، اپنا رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ گھلائیندا۔ سب توں نکا نہکلنک، جس دا رُوپ نظر نہ آئی۔ بھگتاں اندر وڈ کے وجاوے اپنا ڈنک، ڈنکا اکو اک سنائی۔ ایٹھے کی کرے وچارا جنک، اشا بکر مان گوائیا۔ پُرکھ ابناسی بن جوگ ابھیاں لگائی تنک، آتم پر ماتم تند ہلایا۔ راتیں سُنیاں دیوے درس بار انک، ناما بیٹھائیں شرمایا۔ وار بہتر میری میٹی شنک، شہنشاہ کلجگ انتم بے آنت رُوپ دھرایا۔ رام کہے میری کوئی نہیں وڈیائی چکیا دھنش، دھنّا کہے میرا بھوگ لا لا اپنی خوشی منایا۔ ویکھو کلجگ انتم غریب نمائیاں دی اکو وار بنائی بنت، گھاٹ ساچی لئے گھڑایا۔ پھڑ کے کڈھے وچوں جیو جنت، لکھ چو راسی پھول بھلایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، چرن سرن دے سرنایا۔ جوں نانک انگ لگایا انگد، توں گرگھ اپنی گود سہایا۔ کر کے اکٹھے ناں رکھایا ہر سنگت، ہر سنگی بنیا سچا ماہیا۔ کایا چولی اندر چڑھے رنگت، باہروں کملے رملے دے وکھایا۔ نکیو تہاڈا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، ملا مسائق شیخ گرنتھی پنٹھی سار کوئے نہ پائی۔ تہاڈا ناتا تیا جیرج اندج، اتبھج سیتج رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکے وڈے کر وکھایا۔ نکیو ویکھو وڈا گھر، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ جس دا کھولے سنگر در، کُنہی ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ کلجگ سادھ رہے ڈر، بن ہر پردہ کوئی نہ لائیندا۔ نہکرمی اپنی کرنی کر، کرتا پُرکھ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑ، اپنا میل ملائیندا۔ راتیں سُنیاں اندر جائے وڑ، نو دوارے پندھ مکائیندا۔ ساچی سیجا ہے چڑھ، نارکنت آپ ہنڈھائیندا۔ اکھر دو اکھر رہے پڑھ، نش اکھر راہ جنائیندا۔ سچ بھنڈارا دیوے بھر، خالی بھانڈے نہ کوئے وکھائیندا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ پھڑ باہوں لگائے اپنے لڑ، کئی گنڈھ پوائیندا۔ ہوئی ہوئی سچ دوارے جائے وڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکے وڈے کر بہائیندا۔ نکا وڈا کھیل اپار، اپر پر رہیا جنایا۔ کلجگ انتم نہکلنک ز اوتار، نکا ہو ہو ویکھ وکھایا۔ گر سکھو جے تہاڈے نالوں نہ ہووے نکا، تہاڈے اندر کس بدھ جایا۔ سارے کہو پُرکھ ابناسی ڈٹھا، جس ڈٹھیاں جنم مرن رہن نہ پائی۔ سارے کہو ذات پات دی چکی بھٹا، آتم پر ماتم بھٹیا کدے نہ جایا۔ سارے کہو پُرکھ ابناسی امرت ماریا چھٹا، چھٹی سرب لوکایا۔ سارے کہو سوہنگ نام اکو دتا، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سارے

کہو ملیا ماتا پتا، گر سکھ اپنی گود بہانیا۔ سارے کہو ساچا کرے ہتا، غصے وچ کدے نہ آئیا۔ سارے کہو وسیا ساڈے چتا، چت وِت ٹھکوری کدے نہ پائیا۔ سارے کہو سری بھگوان نکا، گر گھ وڈے رہیا بنائیا۔ سارے کہو کلجک اتم ساڈے اُتے وِسا، باقی سنگ نہ کوئے جنائیا۔ بن قیمتوں بھگت دوارے آ کے وکا، اپنی قیمت نہ کوئے جنائیا۔ سارے کہو اسیں سری بھگوان جتا، ساڈے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ سارے کہن جنّاں چر دسّ کے نہ جائے اپنا بھیتا، بھیتا جان کوئے نہ پائیا۔ سارے آکھو کیوں ارجن سیس پوائی ریتا، تیغ بہادر سیس بھیٹ چڑھائیا۔ سارے کہو کیوں بالے دبے نیہاں ہیٹھاں، کیوں تیر تلوار چکائیا۔ پُرکھ ابناسی ڈردا ڈردا کہے میں تہاڈا دیواں لیکھا، بچھلا مول چکائیا۔ سارے کہو اسیں کڈھیا بھرم بھلیکھا، گو بند ملیا سچا ماہیا۔ پہلی وار کرائے بچھلا چیتا، اُٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ تہاڈی گودی بہہ بہہ کھیدا، پُرکھ اکال نکا ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نکا نکا ننھا ننھا نکی نکی گفتار بن رفتار آپ جنائیا۔

گر سکھ رہن نہ دیوے گندہ، کل گندگی دے مکائیا۔ اندر وڑ گیا پھر کے نام رندا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بن بندگیوں بنا دے بندہ، بندی خانہ آپ تڑائیا۔ گر سکھ تیتوں ویکھ شرمائے چودھویں چندا، چند نور نہ کوئے وڈیائیا۔ کر کرپا سیٹل دھار کر دے ٹھنڈا، ٹھنڈک اک پُچائیا۔ ہر سنگت وچ رہن نہ دیوے کوئی آندا گندہ، کوڑے بھنّ دکھائیا۔ ہر بھگت نہ رہے رندا، سرتی شبد کرے کڑمائیا۔ ہتھ وچ پھر لئے سچا ڈنڈا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بھجّن واہو داہیا۔ نیتز روون سر دے وال کھوون کہن اسیں سوہنگ گائیے چھندا، تیری ملے وڈیائیا۔ گر سکھ سانوں لگے چنگا، چنگی طرح دتا سمجھائیا۔ جس ناتا توڑیا بٹی دندا، رسنا جہوا بند کرائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال ملیا نیتروں اندھا، گیان نیتز دے گھلائی۔ اندر باہر گپت ظاہر ایتھے اوتھے نال ہنڈھا، گھڑی گھڑی کٹ نہ سکے جدائیا۔ کیوں گر سکھاں کولوں منگ کے کھائے منڈا منڈا، اپنی بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ گر سکھ تیری ہوئے گندگی، سری بھگوان سیو کمائیا۔ دے درس تیری پوری کرے بندگی، بندنا اپنے چرن کرائیا۔ ٹساں کسے دی نہ

کرنی مچھندگی، مشکل حل دکھائی۔ ایہہ کھیل سورے سربنگ دی، جگ چوکڑی کسے ہتھ نہ آئی۔ اکوڑت گرکھ تیرے اند دی، اند اند وچ جنائی۔ گھڑی چکے تیرے پاپ بھار پنڈ دی، سر اپنے لئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ تیرا کھڑا آپ دھوئی۔ گرکھ گندہ نہ ہووے پلّیت، دُرمّت میل نہ کوئے رکھائیندا۔ جنہاں صاحبِ ملیا اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ اندر وڑ کے دتے ریت، مندر مسیت پنڈھ مکائیندا۔ انحد شبد پر بھ توں ڈردا گرکھ اندر مارے چیک، رو رو حال سناؤندا۔ میٹوں وی تیری سدا اڈیک، تیرے پناں کم نہ آئیندا۔ میں من گیتا توں گرکھاں ملیں ٹھیک، ٹھیکر سب دے بھن رکھائیندا۔ گوہن ملن دی آگئی تاریخ، طریقہ اپنا آپ سمجھائیندا۔ جنہاں نیتزن کر درس پریم پیالہ لا کے پیتا جھیک، تنہاں اُجل مکھ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ تیری گندگی آپ دھوئی۔ دھوون آیا سچا ٹھاکر، نرگن روپ وٹائی۔ جس وچ کوٹن کوٹ گر اوتار بنائی۔ کندن سنگھ تیرے اندر وڑ گیا کایا گار، گار اُٹی دے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دُرمّت میل دھوئی۔ اندروں دھوئے جائے دھپ، اپنی ہتھیں صاف کرائی۔ جے کوئی پچھے تاں ہو جائے چپ، رسنا بول نہ کوئے سنائی۔ جے کوئی لبھن جائے تاں وڑ جائے اندھیرے گھپ، کایا کوری مکھ بھوئی۔ جے کوئی کہے میں تیرا سوت، پرگٹ ہو کے درس دکھائی۔ بھرے بھنڈارے خالی بُت، نام دھن ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رنگ رنگائی۔ اندر وڑ جائے نیکن نیکا، اپنی کھیل کرائیندا۔ دُور دُراڈا آئے نزدیکا، نج گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ گرکھ اپنے جہا کیتا، گرکھ کیتی نہ کوئے اُٹائیندا۔ کلجگ انتم نرگن ہو کے بن گیا ڈھیٹھا، بن سدیاں گھر گھر پھیرا پائیندا۔ مٹھا کوڑا کوڑا مٹھا کر کے جائے ریٹھا، رس اکو اک رکھائیندا۔ ہرجن تیرا تپے نہ تت انگیٹھا، اگنی اگت بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ کنجن روپ وٹائیندا۔ وڈا داتا وڈا کنجوس، ہتھ نہ کسے آئیندا۔ وڈا بھیتی وڈا جاسوس، گھر گھر ویکھ رکھائیندا۔ گھر وسائے گھر گھر دیوے پھوک، اگنی اگت لگائیندا۔ گھر گھر رووے گھر گھر مارے کوک، گھر گھر ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی گنڈھ نہ کدے کھائیندا۔ کنجوس بنیا شہنشاہ، اپنا بھو نہ کسے جنائی۔ جگ چوکڑی ویکھے تھاؤں تھاں، دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ گر اوتاراں دے دے اپنا ناں، سنکا سنکا

دِتا ورتائیا۔ بھو سکے نہ کوئی پا، ہر جو خزانہ نہ کسے دکھائیا۔ جو جن سرنی ڈگے آ، تس خرچہ ہتھ پھرائیا۔ تھوڑا تھوڑا کر کے لینا کھا، بہتا منگیاں عادت وگڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنجوس اکو نظری آئیا۔ کنجوس ہویا سنگر سجن، اپنی گنڈھ نہ کسے دکھائیدا۔ چاروں گنٹ سارے بھجن، بن پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیدا۔ جگ جگ لاؤندا رہیا اج بجن، ہیرا پھیری نال دھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھل اچھل کھیل دکھائیدا۔ کنجوس ہو کے وٹی چپ، اپنا حال نہ کسے جنائیا۔ جے کوئی منگن آئے پئے رٹھ، اپنا کھ بھوائیا۔ کرپا جس ویلے پئے تھ، امنگی دات دئے ورتائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جو رکھی گھٹ، اپنے وچ چھپائیا۔ اُس دا کُنڈا دیوے پُٹ، کھڑکی دئے بھنائیا۔ ساری سنگت نوں کہے اکو وار لینی لٹ، اگلا لٹن کوئے نہ آئیا۔ اگلے لٹیاں پیندی پھٹ، کوئی وڈا کوئی نکا ساچا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ پر بھ نوں سارے اکو جیسے پُت، پتا پُت دئے وڈائیا۔ جا کے گوہند کولوں لو بچھ، دیون آیا سچ گواہیا۔ سری بھگوان ابناسی اچت، ماتریا ہو نہ کوئے دکھائیا۔ ہر سنگت تیری سوہے رت، رتڑی نال آپ مہکائیا۔ جو خزانہ رکھیا دب کے گٹھ، چھٹی پوہ چارے گٹھاں رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی دیا کمائیا۔ کنجوس دیکھو ہر جو سُم، اپنی گنڈھ چھپائیدا۔ پہلوں گر اوتار پیر پیغمبر کرے محروم، خالی ہتھ دکھائیدا۔ آگے بنائے پھیر سچ قانون، محکم حاکم آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گنڈھ آپ رکھائیدا۔ اوہدے نال گیا اوہ، اپنا وقت لگھائیا۔ اوہدے نال ملیا اوہ، آپ اپنا میل ملائیا۔ نیہو لگایا چھٹی پوہ، جو شیر سنگھ پنج تت چولا رہیا ہنڈھائیا۔ اپنا نام رکھا کے آیا سو، ہنگ برہم کرے گڑمائیا۔ ہر سنگت لئی لے آیا ڈھو آڈھو، ایکا اکھر کرے پڑھائیا۔ گھر گھر بیچ دیوے بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ دھیاں بھیناں نالوں توڑیا موہ، گر سکھاں نال بندھن پائیا۔ انہاں دی آتم گیا چھوہ، پر ماتم روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ ہک نک نرائن نہ، شیر سنگھ نہ رہیا اوہ، آہ دیکھ کی کی کھیل رچائیا۔ نام تخلص جگت طالب، طلبا روپ وٹائیا۔ نرگن ہو کے بنے مخاطب، سرگن سرب گوائیا۔ لیکھا جانے سرب عالم، علما کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخلص اصلیت وچ پرگٹائیا۔ تخلص وچ آیا اصل، عاشق آپ جنائیدا۔ حقیقت وچ کرایا وصل، وجود نہ کوئے بنائیدا۔ نرگن ہو کے آیا

دس، سرگن آپ پڑھائیندا۔ اندر وڑ کے آیا وسن، اپنی تیج سہائیندا۔ کوڑی کریا آیا جھسن، چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ سنت سہیلے آیا رکھن، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیندا۔ تیج بہادر بیڑا پار لگایا اک کھن، ہر سنگت کھن نالوں آگے آپ کرائیندا۔ آگوں کوئی نہ آئے ڈگن، جھے سب نوں آپ جنائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخلص مفلس روپ وٹائیندا۔ تخلص ہوئے جگت مفلس، مفت خورا ناں رکھایا۔ پنج تت جو کرے الفت، عرش قرص نہ
 کوئے چڑھایا۔ پر بھ نوں کدے نہ ملے فرصت، جوتتاں کرے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، طرح طرح
 نال سمجھایا۔ خدائی دعوے دا دساں حق، اصلیت اپنی آپ جنا۔ جناں چر شیر سنگھ بونجا سال بوٹا نہ گیا پک، پت ڈالی جگت دکھایا۔ سر شٹ سبائی وچوں
 نہ گیا اک، دھیاں پتر سنگ رکھایا۔ اوٹاں چر نرگن روپ نہ کھولی اکھ، سرگن روپ جگت دسایا۔ ویلے اتم کریا اپنا پکھ، اکو راہ دکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شیر سنگھ شیر جنانیا۔ شیر نال ملیا سنگھ، بھگوان شیر روپ وٹایا۔ دوہاں دی وٹی اکو کنگ، مردنگا اک سمجھایا۔ نہ کوئی
 وڈیائی نہ کوئی چند، چنتا روپ نہ کوئے دکھایا۔ نرگن میلا نرگن گنی گھند، سرگن شیر سنگھ ناتا گیا تڑائیا۔ نہ کوئی پنخرا نہ کوئی تیج، بندی خانہ نہ کوئے
 دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دیونہارا ساچا حق، آپے پنج تت کایا چولا کرے فگ، اپنی ہتھیں قلم پھرایا۔ حق دیوے اوسے
 ویلے، جس وقت دیا کمانیندا۔ لیکھا جان گروگر چیلے، چیلار آپ ہو آئیندا۔ سرگن نرگن آپے میلے، میل ملاوا آپ دکھائیندا۔ اچرج کھیل ہر جو کھیلے،
 کھیلنہارا دس نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا تن دیوے حق سریر، اتم میلا کرے اخیر، اخیر اکو اک دکھائیندا۔ حق فک ہو یا
 بے، رہن نامہ نظر کوئے نہ آئی۔ شیر سنگھ شیر دوارے شہنشاہ وچ ہو یا لے، بچھلا لیکھا گیا مکائی۔ پاگلو کڑی آگے بہہ، اپنا حال سنایا۔ میں دیکھ کے آیا
 دین مذہب مردے کھہ کھہ، گر اوتاراں کرائی لڑایا۔ تیری سرنی نہ کوئی ڈھے، کوئی رام کوئی کرشن کوئی محمد رہیا دھایا۔ کوئی عیسیٰ موسیٰ کہے، اچی
 کوک کوک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ اپنے نال ملائی۔

☆ ۲۸ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آئی گھٹا ویکھے گھٹا، گھنگھور نام جنائیا۔ نرگن سرگن پیارٹا، مُنصف نظر کوئے نہ آئی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہويا کھٹا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ پیر پیغمبر پھرے نٹھا، دوزخ بہشت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار بھلی متا، سری بھگوان بھے جنائیا۔ چو تھے جگ دا راج چگتا، چاروں کُنٹ دھائیا۔ نہ کوئی جانے ٹھنڈا تا، اگنی پون نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹا اکو اک چڑھائیا۔ ساچی گھٹا آئی چڑھ، چار کُنٹ اندھیرا۔ دین مذہب رہے لڑ، کوئی نہ کہے توں میرا میں تیرا۔ کرے کھیل نرائن نر، نرگن روپ نرنگار سنگھ شیرا۔ سب دی ویکھے چوٹی جڑ، دو جہاناں ڈھاپے ڈھیرا۔ گر کھ وچوں لئے پھڑ، مہربان کر کے اپنی مہرا۔ غریب نماںیاں دیوے ور، دیونہار نہ لائے دیرا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھمن گھور گھٹا، چاروں کُنٹ پائے گھیرا۔ گھٹا آئے رنگ کالا، کلجگ کوک سنائیا۔ نو نو ہوئے بے حالا، جیو جنت سرب گر لایا۔ سادھاں سنتاں ہڈیں لگا پالا، اندرے اندر دین دھائیا۔ کسے نہ جا پے ہاڑ سیالا، رتزی رت نہ کوئے وکھائیا۔ پون اگنی مارے اچھالہ، اکو لہر وھائیا۔ سب دا اتم کڈھے دوالا، خالی ہتھ پھرائیا۔ بھنویئے نظر نہ آئے سالا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتاراں کولوں منگے ہالہ، پچھلا لہنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گھٹا اک چڑھائیا۔ ساچی گھٹا چڑھے بدل، ہر بدلی آپ کرائیندا۔ نرگن کرن آیا عدل، عدالت اکو اک وکھائیندا۔ اک ترانہ اکو نام اکو نغمہ اکو غزل، غرض اکو اک وکھائیندا۔ سب دے سرتے کوئے اجل، اجر اگے نہ کوئے جنائیندا۔ مُریداں اُتے مُرشد کرے فضل، عرشی اپنی مہر برسانیندا۔ لکھ چوراسی ہوئے پزل، پُشت ہتھ نہ کوئے کائیندا۔ بن ہر بھگت کوئی نہ چڑھے ساچی منزل، مُشکل وچ سرب پھسانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چاروں کُنٹ گھٹا اک وکھائیندا۔ چاروں کُنٹ اکو گھٹ، گھٹا رہی پائیا۔ وشن برہما شو رہے نٹھ، لوآں پُریاں پھیرا پائیا۔ اندر کہے میرا کوئے نہ رس، کروڑ چھیانویں کھ بھوائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، اپنے نام کانگ چڑھائیا۔ جس دے اگے کوئی نہ سکے بچ، کوٹن کوٹ اندر اپنا آپ گئے رُڈھائیا۔ ویکھو کھیل کرے سچ، ساچا روپ آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو گھٹا رہیا

دکھائیآ۔ گھٹا چڑھ آئی آسمان، زمیں خاک نہ کوئے دکھائیندا۔ دو جہان ہوئے خیران، ہر جو کی کی کھیل دکھائیندا۔ چوہاں لوک نہ سکے پچھان، چوہاں
 طبق نین شرمائیندا۔ گر اوتار سنن کان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اِکو گھنگھور سنائیندا۔ پیر پیغمبر سرب پچھتان، خواجہ خضر منہ وچ گھاہ رکھائیندا۔
 دروہی خُداے دی خُداے چاڑھے اِک طوفان، تحفہ سب نوں آپ پُچائیندا۔ کسے دارہن نہ دیوے دین اسلام، دُنیا ایہدے وچ رڑھائیندا۔ دُجائے نہ
 کوئے پیغام، پیغمبر نظر کوئے نہ آئیندا۔ سجدہ سیس نہ کرے کوئے سلام، علیکم رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ دو جہان کرے غلام، بٹھہ بردے اگے لائیندا۔ اِکو
 میگھ برسے آن، مہربان دیا کمائیندا۔ گر سکھاں حرص میٹے امرت دیوے پین کھان، امیوں رس آپ چوائیندا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گان، تس دوارے
 گھٹا کالی پھڑ پھڑ گر سکھاں نانچ دکھائیندا۔ ہر جو ہر جن کرے پچھان، بے پچھان پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 گھٹا اِکو اِک اُٹھائیندا۔ اُٹھی گھٹا چاروں دشا، ایکا وار اُٹھائیآ۔ نو نو دا اِکو حصّہ، چار چار دا پچھلا قصّہ، نو نو مٹائیآ۔ دین دیال کسے نہ دسا،
 ۲۴۰ دہ دشا دیکھے تھاوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹا ساچی رہیا جگائیآ۔ گھٹا کہے پر بھ تیرا کھیل اپار، میں دیکھ ہوئی خیرانا۔ نرگن
 سرگن تیری دھار، کھیلیں کھیل دو جہاناں۔ گر گر رُپ لے اوتار، دیویں دھر فرمانا۔ شبد اگئی بول جیکار، گائے اِک ترانہ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، تُو ہی دتا میتوں ور، میں اپنا حال سناتا۔ اپنا حال دساں کی، بھیو ابھید جنایا۔ دھرنی اندر میری نیہہ، جل جل رُپ سمایا۔ میری اڈیک
 رکھے سیں، نیز نین اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے اگے واسطہ پایا۔ پانی نال میل ہوا، سرگن نرگن رُپ
 جنائیآ۔ میرا عذر نہ چلے روا، روادار نہ کوئے اکھوائیا۔ باہوں پھڑ لیا اڈا، اپنے چرن دھیان جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل
 آپ کرائیا۔ پانی مل ہوا دھار، اپنی دھار جنائیندا۔ راہ تگاں تیرا ساچے یار، نیز نین گر لائیندا۔ دھرنی دھول توں آئی باہر، پینڈا پندھ نہ کوئے مکائیندا۔
 اُتے آبدلی میری نہار، نرگن سرگن رُپ دھرائیندا۔ کالے بادل ہو تیار، عدل بدل بدل عدل اپنی کھیل جنائیندا۔ اندر بھریا اِک بھنڈار، رس نظر کسے
 نہ آئیندا۔ حکمے اندر ہو تیار، نہ زمیں نہ آسمان، اندرے اندر اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے در، گھر ساچے

آپ کرائندا۔ ہوا پانی بادل روپ، ایک ایک جنایا۔ کرے کھیل ست سرپ، ست ست وڈیایا۔ لیکھا جانے چار کوٹ، دہ دشا رنگ چڑھایا۔ شہنشاہ ہر بھوپن بھوپ، راجن راج آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوا پانی مل کے بادل، بادل گھٹا روپ وٹایا۔ میں گھٹا نہانی کو جھی کملی، تیرے چلاں حکم رضایا۔ تیرے حکم اُتے کراں عملی، اکو عمل جھولی پایا۔ برہوں ویراگن ہوئی بولی، کوک کوک سنایا۔ نیز روواں لبھاں ساوُل سولی، ساوُل شاہ دے وڈیایا۔ گرج گرج کے ہوواں کملی، مدھ متی دیواں دُہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہیا ستایا۔ تیرے وچھوڑے ماری تیغ، میرا دُکھ ودھایا۔ جے نیز روواں تے لوکی کہن میگھ، میرا دُکھ نہ کسے مٹایا۔ میں تیریاں جیواں جنتاں مٹاواں اگنی سیک، میری اگ نہ کوئے بُجھایا۔ میں گھٹے مٹی میٹاں رکھ، اُپر ٹھنڈی دھار دھایا۔ تُوں بے پرواہ نظر نہ آئیوں نیتن نیت، نیت نیت اپنا کھ بھوایا۔ میں سکے کراں ہرے کھیت، تُوں میری کھیتی رہوں سُکایا۔ پر بھو اک وار ویکھ، میں تیرے بن دوس رین رہی گرلایا۔ سری بھگوان کہے نیڑے آؤندا پہلی چیت، تیرا دُکھ اُٹھایا۔ اپنے پلو لے لپیٹ، پھڑ اپنی گود بہایا۔ تیرا سوہنا کھڑا لے ویکھ، کھ نقاب اُتوں اُٹھایا۔ پھیر دے اپنا لیکھ، نرگن کی کی کھیل کرایا۔ آد جگاد جو رہے ہمیش، جگا جگنتر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹا کالی دے جنایا۔ گھٹا کالی لے انگڑائی، چاروں کُنٹ نین اُٹھایا۔ دھن بھاگ میری کیتی گھال پر بھ تھایاں پائی، ویلا نیڑے آیا۔ میں نیوں نیوں لاگاں پائیں، پر بھ اپنا لواں منایا۔ گل ملاں چک کے دوویں باہیں، اپنا دُکھ مٹایا۔ ڈھیہہ چرنیں کہاں تُوں میرا سائیں، تُدھ بن صاحب نظر کوئے نہ آیا۔ ہوئیں سہائی سبئی تھائیں، گھٹ گھٹ تیرا روپ سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا رہیا درڑایا۔ گھٹا کالی ہوئی اُچی، اپنی اڈی رہی اُٹھایا۔ پر بھ نال میری لگی رُچی، بچھلا دھیان مُکایا۔ میں ہُن ہون والی سُچی، کلج چوتھے اپنا نہاؤن نہایا۔ سنجگ تریتا دواپر میں بنی رہی کتاں توں بچی، میرے نک نتھ سہاگ کسے نہ پایا۔ جدھر گئی دیوتیاں پھڑ پھڑ کٹی، خواجہ خضر مگر متہرا رہیا لگایا۔ سادھاں سنتاں میری مینڈھی پٹی، کھلی گت وکھایا۔ میں ہُن ہو کے جاواں بلوان صاحب کولوں لواں چھٹی، گل پلو واسطہ پایا۔ تیری لکھ چوراسی جو انگوری بھٹی، میں پانی دتا تھاؤں تھانیا۔ تُوں ویکھ اٹھیں ساری ہوئی کھوٹی، کرم کاڈ نہ کوئے

چترائیا۔ کسے سُر کسے گاں دی کھادی بوٹی، کوئی ہڈیاں رہیا چبائیا۔ بن تیریاں بھگتاں کوئی نہ چڑھیا تیری چوٹی، سارے روون دین دھائیا۔ میں تیرے حکمے اندر کھڑی کھلوتی، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرے حکمے اندر میں سب دے ہتھوں کھوہنی روٹی، بکھلیاں دیواں مراٹیا۔ شاہ سلطاناں تیر وکھاواں اک لنگوٹی، سیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ بے شک میں تیرے درتے چھوٹی، باقی سب دی جڑ اکھڑائیا۔ میری دھار اکو بہتی، سمنند ساگر کوئے رہن نہ پائیا۔ کر کرپا توں دے اپنی جوتی، جس جوت نال کریں رُشناٹیا۔ پُرکھ ابناسی اشارہ کرے نال سوٹی، انگلاں نال سمجھائیا۔ مار ہلارا سب دے تیروں لاه دے دھوتی، کُلا سر رہن نہ پائیا۔ کسے دی بنی رہے نہ کوٹھی، مندراں وچ نہ کوئے وسائیا۔ کسے دے ہتھ نہ رہ جائے پوتھی، بغل قرآن نہ کوئے لکائیا۔ چوڑاں وِ دیا کر دے تھو تھی، گھر گھر پئے لڑائیا۔ پون پانی تیری اک اہوتی، ہر جو دے وکھائیا۔ پیریں نہ پاؤنی جُتی، ننگی پیریں سیوا لائیا۔ ویکھی ہُن نہ رہ جائیں سُتی، ہر جو سُنٹیاں رہیا جگائیا۔ کُجک کوڑی کریا کُتی، بھونکے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی اکو شتوتی، شتوق گرسکھاں نال ہنڈھائیا۔ اپنی گھٹا وچوں امرت میگھ اک تراؤکی، میرے بھگتاں سیس چھبر لائیا۔ اوہناں دے چرناں جا کے پہنچیں، اپنی بھل بخشائیا۔ بھگتو میں تہاڈے بن رہی اونتی، اونتر اپن وکھائیا۔ میں تہاڈا صاحب ویکھ کے آئی بے پرواہ وڈا جوکی، زیر زبر اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی گھٹا دے سمجھائیا۔ گھٹا کہے پر بھ تیری گھاٹی، موہے نظر نہ آئی۔ جگ چوکڑی میں کندی رہی واٹی، روپ انوپ دھرائیا۔ کرشن بنیا گوالیاں ساتھی، گوردھن اپنی انگلی اٹھائیا۔ بالیاں کردا رہیا راکھی، سیوا سچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد اپنے ہتھ رکھے وڈائیا۔ سیوا اندر سُنٹ دُلا را، ہر شبدی شبد لگایا۔ سیوا اندر وشن برہما شو کر تیار، ساچا حکم جنایا۔ سیوا اندر رجو طمو ستو بھر بھنڈارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پایا۔ سیوا اندر لکھ چوراسی بن ونجارا، انڈج جیرج اُتہج سیتج روپ دھرایا۔ سیوا وچ نرگن سرگن کھیل کر نرگن چولا، سرگن آپ ہنڈھایا۔ سیوا اندر نام ندھان اگئی بولا، دُھر فرمانا راگ سُنایا۔ سیوا اندر سَتجگ تریتا دوا پر کُجک وارو واری کھولا، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ سیوا اندر برہمنڈ کھنڈ پُریاں لو آں جنایا ہولا، اپنا رنگ رنگایا۔ سیوا اندر امرت بھریا نابھ کولا، رس اکو اک دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا سچ آپ جنایا۔ سیوا اندر گر

اوتار، جُگ جُگ آپ گھلایا سیوا اندر وید چار، شاستر سمرت نال ملایا۔ سیوا اندر گیتا گیان، اٹھ دس کرے پڑھایا۔ سیوا اندر بھگت بھگوان گان، آتم
 پرما تم دھیان لگایا۔ سیوا اندر پیر پیغمبر گران، کلمہ نبی صفت صلاحیا۔ سیوا اندر انجیل قرآن، چوداں طبق بھججن واہو داہیا۔ سیوا اندر زمیں اسمان، بیٹھے
 سیس جھکایا۔ سیوا اندر سورج چن تارا منڈل خاک رہے چھان، اپنا بل مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگایا۔ سیوا
 اندر لوک پرلوک، اون گوں آپ جنائندا۔ سیوا اندر سچ سلوک، آد جگاد راگ سنائندا۔ سیوا اندر بنوائے قلعے کوٹ، بھیو ابھید جنائندا۔ سیوا اندر لگائے
 ساچی چوٹ، نام نگارہ اک اٹھائندا۔ سیوا اندر نرمل جوت، دیک گھر گھر آپ جگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک
 رکھائندا۔ سیوا اندر سنگھ سنگھاسن، شہنشاہ دکھایا۔ سیوا اندر اند اند راسن، بیٹھے دھیان لگایا۔ سیوا اندر منڈل راسن، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ سیوا اندر
 پر تھی آکاشن، گگن منڈل رہیا بھوایا۔ سیوا اندر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ سیوا اندر گھر گھیر، گن کرتا کھیل
 کرائندا۔ سیوا اندر لگا لکھ چوڑا سی تن سریر، بن سیوا خالی نظر کوئے نہ آئندا۔ سیوا کرے شاہ حقیر، بے نظیر راہ چلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اکو اک دکھائندا۔ ساچی سیوا جگت جُگ، جگ جیون داتا آپ جنایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بھگت چُگ، اپنا بھیو کھلایا۔ جنم کرم دا
 کٹ روگ، چنتا سوگ گوائیا۔ ساچی سیوا دیوے اپنا نام جوگ، جگتی ہتھ پھڑایا۔ میل ملا نرمل جوت، جوتی کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی سیوا دے وڈایا۔ ساچی سیوا ساچی دھار، ہر کرتا آپ جنائندا۔ ساچی سیوا سنگر پیار، دوجا راہ نہ کوئے دکھائندا۔ ساچی سیوا دھوڑی
 چھار، مستک لگا اک دکھائندا۔ ساچی سیوا ہر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائندا۔ ساچی سیوا آتم پرما تم پیار، پر م پُرکھ رنگ دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک جنائندا۔ ساچی سیوا شبد وچولا، ہر سنگر آپ جنایا۔ جس پردے اندر پُرکھ اکال کیتا اوہلا، اوہ پردہ پورن روپ
 وٹایا۔ جس دے اندر وسے مولاء، مولیا ہر گھٹ تھانیا۔ لا سیوا تہاڈے بچھے پائے رولا، اوچی کوک کوک سنایا۔ سیوا بچھے کرے پورا کیتا قولا، گوہند اپنا
 روپ دکھایا۔ سیوا بچھے تہاڈا بھار کرایا ہولا، بچے نہاں ہیٹھ دبانیا۔ سیوا بچھے پرگٹ ہويا اُپر دھولا، نرگن سرگن بھیو چُکایا۔ سیوا بچھے ست دوارا کھولا،

بھگت بھگوان دے وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اکو اک کرائیا۔ ساچی سیوا کر سنسار، سیوا نظر کسے نہ آئی۔ ساچی سیوا بھگتاں دے آدھار، بھگوان ہو سہاں۔ ساچی سیوا کرے ہر کرتار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ سیوا اندر غریب نماںیاں دا چلکیا بھار، تھلاں وچ پھیرا پائیا۔ جلاں وچ پھرے سچھنڈ دا ساچا یار، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سیوا آپے لایا۔ سیوا کر کر گیا تھک، گر سکھ تیری گھال کمایا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، اٹاں روڑے پتھراں سیج بنایا۔ اُتے پورن پریشور دتا رکھ، پنج تت ہڈیاں رہیا دبایا۔ ہر سنگت دتا دس، سنگر پورا گر سکھاں بھار کوں سر اٹھایا۔ دُکھ اندر رہیا نٹھ، سکھ روپ وٹایا۔ نالے رووے نالے رہیا ہس، اپنا کھیل جنایا۔ کیوں ہو ادھین ہو یا بھگتاں وس، اپنا آپ گوائیا۔ پیار اندر گیا پھس، ہر جو اپنا گھر تنجایا۔ جدھر چاہو اودھر دیو دھک، دھکا مگروں لایا۔ ہونگدے ہانگدے نوں منجی اُتے دیو سٹ، آپ گوڑھی نیند سوں جانی۔ تہاڈے ستیاں اوہ تہاڈے میٹے پھٹ، پچھلا دُکھ گوائیا۔ تاپ سراپ نہ کوئی تت، دُکھ درد نہ کوئے رکھایا۔ گل وچ جو دتی گٹھ، جم کی پھاسی دتی کٹایا۔ گر سکھو تہاڈے سامنے منجی اُتے ڈھٹھ، تہاڈا بسترہ اُتے دتا لگایا۔ بے اوس ویلے تہانوں سچی دیندا دس، تہاڈی خوشی تہاڈے وچ وس نہ کوئے کرائیا۔ ایہو ول چھل کھیل پُرکھ سمرتھ، اندروں ہور تے باہروں ہور، غصیاں نال ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھو تہاڈی سیوا اکو وار جھولی پائیا۔ بخشش کر کرے بخشیش، پچھلی بھل بخشایا۔ اگے دیوے اک اسپس، گر سکھ تیری وڈ وڈیاں۔ تیری سیوا کرے جگدیش، جگدیش پھیرا پائیا۔ ہر جن تیری کوئی نہ کرے ریس، گر سکھ بے پرواہ -----

☆ ۳۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بھگت کہے پر بھ سجن سہیلا، اکو نظری آئی۔ گر اوتاراں دا چکيا ویدا، چاچا کوئے رہن نہ پائی۔ پُرکھ ابناسی سچا باپو اک اکیلا، دو جہاناں وڈ وڈیائی۔
 وسنہارا دھام نویدا، سچکھنڈ ساچے آسن لائی۔ لیکھا جان گرو گر چیل، چیل گر لئے جگائی۔ آد جگاد جگ جگتر نرگن سرگن چاڑھے تیل، سگلا سگن منائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت کہے پر بھ ملیا ساچا، ساچی وڈ وڈیائی۔ ناتا ٹٹیا پچھلے چاچا، چرچہ کرے سرب
 لوکائی۔ بے انت سوامی اکو آقا، اکل کلا اھوائی۔ گر اوتاراں جو دسدا رہیا اپنا ساکھ، ساکھیات روپ وٹائی۔ پیر پیغمبراں کھولدا رہیا تاکا، تقدیر سب دی رہیا
 بدلائی۔ جگ چوکڑی پورا کرن آیا گھٹا، بھگت بھگوان لئے اٹھائی۔ کھجک میٹ اندھیری راتا، ست ست کرے رُشائی۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے باتاں،
 باطن اکو اک جنائی۔ ایٹھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ پُرکھ اکال دی اگئی گاتھا، نش اکھر آپ پڑھائی۔ ناتا توڑ ذاتا پاتا، ظاہر اظہور دے
 درسائی۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے ناتا، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائی۔ سدا سہیلا پتا ماتا، بھگت بھگوان گود اٹھائی۔ آتم پر ماتم دیوے داتا، دست امولک جھولی
 پائی۔ سدا سہیلا کرے بند خلاصا، بندھن اپنا اک رکھائی۔ پر دھن ہون نہ دیوے نراسا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جنم جنم دی بُجھائے پیاسا، امرت میگھ
 اک برسائی۔ لیکھا جان پر تھی آکاشا، لکھ چوراسی پھول بھلائی۔ بھگت سہیلا داسی داسا، بن سیوک سیوک کمائی۔ کایا مندر ساچے اندر پاوے راسا، سرتی
 شبدی گوپی کاہن نچائی۔ ست ستوادی برہم برہمادی اکو دیوے دھر دھر دھار بندھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ پر بھ دی نکی شاخا،
 شناخت اپنی دے جنائی۔ ایٹھے اوتھے سدا سہیلا ہووے اکو راکھا، رکھیا رکھک آپ کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائی۔ بھگت بھگونت آپے جن، جن جننی آپ اھوائی۔ سدا سہیلا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔
 اک سناے راگ کن، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ آپ بھوائے منکا من، من واسنا آپ مٹائیندا۔ لیکھا جانے پنج تت تن، ترے گن مایا پھول
 بھلائی۔ نرگن جوتی کر پرکاش ساچا چن، چند چاندنی ویکھ وکھائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو ہنکاری بھن، کوڑی کریا گرھ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، بھگوان اکو گھر وکھائیدا۔ بھگت کہے پر بھ تیرا دوار، اکو نظری آئیا۔ چاچے بن کے مارگ دسدے رہے گرو اوتار، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ شرکت شریک کری وچ سنسار، شرارت شرکت تھم جنائیا۔ غفلت وچ نہ ہوئے بے دار، اُلفت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ صداقت کرے نہ کوئے وہار، لیاقت چلے نہ کوئے پتڑائیا۔ تعاقب کرے نہ پروردگار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کوٹن کوٹ نام بنائے مددگار، مدعا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ صفت صلاحی کر وچار، بے پرواہی ڈھولا گائیا۔ حکمے اندر کر جیکار، سیوا سیو کمائیا۔ انتم سارے گئے ہار، وراثت سچ نہ کوئے بنائیا۔ حراست وچ لئے آپ کرتار، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سفارش کرے نہ کوئی انتم وار، ثانی لاثانی ویکھ کوئے نہ پائیا۔ مقامے حق سانجھ یار، بے عیب بیٹھا آسن لائیا۔ جلوہ نور نور اُجیار، محبوب سچ گوسائیا۔ صفت صلاحی وسیا باہر، کلمہ نبی نہ کوئے پتڑائیا۔ کاتب کرے نہ کوئی وچار، لیکھا لکھ نہ کوئے جنائیا۔ چوداں طبق نہ کوئے اکھاڑ، تارا چند نہ کوئے چکائیا۔ سورج کرن نہ کوئے پسار، تار تار نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دسے بھگت، بھگوان اپنا کھیل کرانیدا۔ جگ چوکڑی ویکھاں جگت، جگ جیون داتا اپنا رُپ وٹائیدا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانا بوند رکت، اندج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ وکھائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ جس دی یاد گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے سو انتم آیا وقت، ویلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نہ کوئی مان آد شکت، شکوہ سب دا دئے گوائیا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرویر سوامی اپنی کرے اکو حرکت، حرارت سب نوں دئے چڑھائیا۔ کسے وچ رہن نہ دیوے کوئی برکت، خالی بھانڈے دئے وکھائیا۔ پروردگار اگے کیا کوئی کرے شرکت، لاشریک اک اکھوائیا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، نہ کوئی کاغذ قلم شاہیا۔ اجونی رہت پھرے ندھڑک، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ ادھ وچکار کدے نہ جائے اٹک، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ست سروپی شاہو بھوپئی شہنشاہ سلطان اپنی جنائے اکو مٹک، مہربان وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے درس نوں رہے بھٹک، ادھ وچکار ڈیرہ لائیا۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے لٹک، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کلج انتم سری بھگوان نرگن رُپ اکو ہو یا سب توں چٹک، لوک مات آیا واہو داہیا۔ نال لیایا سوہنگ شبد سچا کٹک، کھنڈا کھڑگ تیر تلوار نہ کوئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی سب نوں دیوے جھٹک، جھٹکا اکو وار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رہیا جنائیا۔ بھگت کہے

پر بھ میرے پتا، تیری وڈ وڈیاں۔ ہوں بالک نادان نیکن نیکا، آنت کہن نہ پائیا۔ تُوں لیکھا جانے جیو جی کا، گھٹ گھٹ رہیا سماں۔ نو سو چورانوے چوکڑی
 جگ تیریاں رکھدے رہے اڈیکاں، نت نوت دھیان لگایا۔ گر اوتاراں دسدا رہوں تریکاں، اپنا طریقہ نہ کسے سمجھایا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان
 انجیل قرآن کہانی بانی ویکھے نیتاں، نیتیان وڈی وڈیاں۔ سدا سدا سد رہے اتیا، ترے گن اپنی رچن رچایا۔ کلجگ انتم ویدا بیتا، بیتی کہانی سب دی دیں
 سناں۔ کھتری براہمن شودر ویش چلائی ریتا، مندر مسجد شودوالے مٹھ کری پڑھایا۔ آتم پر ماتم نہ ہر نرائن ویا کسے نہ چیتا، چاترک ترکھا نہ کوئے بُجھایا۔
 کسے وید پُران پڑھایا کسے پڑھائی گیتا، انجیل قرآن کسے سناں۔ کسے راہ جنایا ہست کیٹا، کسے اوچو اوچ وکھایا۔ کسے کھیل دسایا سد اندیٹھا، روپ رنگ نہ
 کوئے جنایا۔ بن بھگتاں بنیا نہ کسے دا میتا، متر پیارا نہ کوئے جنایا۔ کلجگ انتم ویدا بیتا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پر بھ میرے باپ، بھگت بھگوان رہیا درڈایا۔ آد جگادی تیرا جاپ، اکو موہے جنایا۔ نہ کوئی تیر تھ نہ کوئی تاٹ، کنارہ
 نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی لیکھا چوداں لوک ہاٹ، چوداں طبق نہ کوئے چترایا۔ وشن برہما شو نہ کوئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر بھن بھن تیری دسدے گئے گاتھ، اکھر وکھر کر پڑھایا۔ بھگت کہے تُوں صاحب سلطان آد جگادی اک رگھناتھ، رگھت تیرا بنس سہایا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم دیویں دات، برہم پاربرہم وڈ وڈیاں۔ نرگن نرگن سچانات، سرگن سرگن کم کسے نہ آئیا۔ انتم لیکھا تیرا واک، واقع
 ویکھے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار لکھ لکھ گئے قلم دوات، پنج تت چولا جگت ہنڈھایا۔ کلجگ انتم سری بھگوان سب نوں دے نجات، نج گھر ویکھے بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، بھگتن ایک منگ منگایا۔ ساچی منگ پھڑا ہتھ، بھگت رہیا جنایا۔ تُوں صاحب سچا سمر تھ،
 بے آنت تیری وڈیاں۔ تیرا دوار ملیا نس، لکھ چوراسی پندھ مکایا۔ بن دندان ملنا ہس، بن نیناں نین مکایا۔ ساڈی پوری کرنی آس، آسا آسا
 وچ سماں۔ جگ چوکڑی رہے اداس، سیتل دھار نہ کوئے وہایا۔ کلجگ انتم مٹے پیاس، ترسنا ترپت کرایا۔ نہ کوئی پون نہ سواس، رسنا جہوا نہ کوئے
 سمجھایا۔ برہم پاربرہم تیری سچی شاخ، پنج تت کایا چولی تیرا پردہ روپ وٹایا۔ جوں بھاوے تُوں لینا راکھ، ہوں ڈھیہہ پیا سرناں۔ تیرا جیوا کو پاٹھ،

پاٹھشلا نظر کوئے نہ آئیا۔ سرور مارے اکو ٹھاٹھ، ٹھوکر اور نہ کوئے لگائیا۔ میں پتن ملّیا گھاٹ، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ آمل سجن ساچے ساک، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی رلدی ویکھی خاک، تیرا جلوہ نور نہ کوئے جنائیا۔ بی پہربان محبان بیدو اک رسول سچّا پاک، تیرا اصول موہے بھائیا۔ کلج
 انتم تیرے نال ملن دا ہويا اتفاق، نفاق کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مرید مرشد رہیا سمجھائیا۔ مرشد
 کہے سُن مرید، حال مریداں ویکھ وکھائیندا۔ جس دی گوہند کری دید، سو دردی درد وندائیندا۔ اپنی ہتھیں کٹ کے دیوے رسید، رستہ اکو اک جنائیندا۔
 جس نے پر بھ نوں ملنا ٹھیک، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیندا۔ دوجی رکھنی نہ کوئے اڈیک، نیتز نین نہ کوئے گھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نال لاؤندے
 گئے پریت، سو پریتوان دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان لینا جیت، بن بھگتاں بھگوان ہتھ کسے نہ آئیندا۔ سارے رل مل ناتا چھڈو مندر مسیت، گرودوارا کایا
 وچ رکھائیندا۔ بن رسنا جہوا گاؤ ڈھولا گیت، گیت گوہند آپ جنائیندا۔ چاچیاں دا ویلا گیا بیت، پتا پُرکھ اکال وڈ پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے
 پیٹھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ دُور دراڈا آیا نزدیک، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ چار ورن اک دُوبے دا رہن نہ دیوے شریک، شرع سب دی میٹ
 مٹائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے اک توفیق، تحفہ نعمہ سرب سنائیندا۔ ویکھنہارا حقیقت حقیق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ
 جنائیندا۔ بھگت کہے موہے چڑھیا چاؤ، ہر سنگر سجن پایا۔ کلج انتم کرے سچ نیاؤں، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ غریب نمائیاں پکڑے باہوں، کھتری براہمن
 شودر ویش نہ وند وندایا۔ ہر جن بنائے ہنس کاؤں، سوہنگ ہنسا جاپ جپایا۔ گرگھ اٹھائے جوں بالک ماؤں، پتا پوت گود سہایا۔ نتھاوایاں دیوے ساچا تھاؤں،
 تھان تھنتر اک وکھایا۔ لیکھا جانے اگم اتھاہو، بے پرواہ وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔
 ہر کہے ہر جن تاراں گا۔ سچکھنڈ ساچے واڑاں گا۔ لیکھا چکے متراں یاراں دا۔ لہنا کئے گر اوتاراں دا۔ بھگتاں بھگوان آپے چکے، کم کرے سیوادراراں دا۔
 نرگن ہو کے شیر بکے، شہنشاہ اپنا حکم سنائے اگئی کم کرے نہ کوئے اخباراں دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ڈونگھیاں غاراں
 دا۔ بن چرناں چڑھے نہ کوئی اُتے، بھلی بھرم لوکائیا۔ سری بھگوان جس گودی چکے، چک چک اُپر اٹھائیا۔ اُپر چک پھر چرناں اُتے سٹے، سٹ سٹ

خوشی منایا۔ سو گر کھ ایٹھے اوتھے دو جہاناں رس لُٹے، رس اکو اک جنایا۔ کرے پیار پر بھ جوں پیو پُتے، پتا پُت کھیل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن چرناں ہرن پھرن نہ کسے گھلایا۔ بن چرناں ملے نہ چرنامت، متر نظر کوئے نہ آئیندا۔ بن چرناں ملے نہ ساچا ہت، ہتکاری نہ کوئے دسائیندا۔ بن چرناں مانس جنم نہ کوئی لئے جت، سچکھنڈ نہ کوئے پُچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرناں نال اُپر چک، چک اپنا مکھ دکھلائیندا۔ تھلے لیا کہے شاباش میرے پُت، سَت تیری ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ دے ہلارا کہے اُٹھ، ڈگیاں آپ اُٹھائیندا۔ جس اُپر جائے تھ، پھڑ چرناں اُپر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول کول سہارا، تھلے اُپر کرے پیارا، پیار اپنی ونڈ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے بال انجان، بالا اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر کا کھیل اگم اپار، بھو ابھید رکھائیندا۔ نہ پُرکھ نہ دسے نار، نرگن دھار چلائیندا۔ اک بڈھڑی تے اک ٹیار، دوہاں میل ملائیندا۔ مائی حوا مکھ تے چٹے وال، اللہ رانی جو بن اک سہائیندا۔ دوہاں کرائے اک گفتار، گُفت شنیڈ پڑھائیندا۔ رفتہ رفتہ کھول کواڑ، آہستہ آہستہ بھو چکائیندا۔ کرے کھیل سر جنہار، ہرجن دیا کمائیندا۔ جس دیاں ہر جو اکھاں دے اگھاڑ، بن اکھاں پردہ لاہندا۔ نو جنم دے پچھلے ٹھگ نوں ملن آئیاں کر پیار، بھو کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ حوا بولے ہوئی ہوئی، اکو منگ منگایا۔ گر مکھ ویکھ میری چوٹی ہوئی دھولی، چٹارنگ وٹایا۔ میرے ہتھ نہ مہندی میری مینڈھی نہ رتڑی موئی، مولا نظر کتے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میں ہوئی بولی، بولا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید جنایا۔ اللہ رانی کر شنگار، بستر تن سجاوے۔ نیتزیناں کجلا دھار، نین نین مٹکایا۔ سیس گندیا پہلی وار، پٹی اک چکایا۔ مائی نال کر پیار، کری سچ صلاحیا۔ کلجک انتم کھیل اپار، پروردگار رہیا اپنے ہتھ رکھایا۔ ساڈا لہنا دینا انتم رہیا وچار، دھر فرمانا حکم سنایا۔ ساڈا کوئی نہ دسے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ اللہ رانی کہے ویکھ مائی میں کراں دیدار، ٹھگ اکو نظری آئیا۔ جا کے اوہنوں دسیئے حال، سانوں مارگ دے سمجھایا۔ جس بدھ ملیئے پُرکھ اکال، اپنا پنڈھ مکایا۔ حوا کہے میرا ایہو خیال، جو دتا توں سنایا۔ جس ٹھگی کیتی نال چمیار، گنگا مائی ہوش بھلایا۔ کنگن لے کے مکھ بھوایا پچھلے یار، اپنا راہ تکایا۔ اُس میلا انتم وار، سری بھگوان لیا ملائیا۔ چمیار بنیا نال لکھار، لکھ لکھ لیکھا

لیکھے وِچ بدلائیا۔ جے صاحب پچّے دی ٹھگ سائوں دسّے ہُنار، درشن پائیے چائیں چانیا۔ جا کے ڈگیئے چرن دوار، اپنی جھولی اگے ڈاہیا۔ میں بُڈھڑی
 کھوواں سر دے وال، گھلا جھاٹا دیاں دکھائیا۔ تُوں اپنا لاہویں ہار شنگار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اکو وار کھیئے پر بھ تیرے پناں کم نہ آئے بُڈھڑی ٹیار،
 جو بن سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کر کرپا دے دیدار، دردی در دیاں درد وندائیا۔ اوہ اپنی کرن گفتار، تارا سنگھ سمجھ نہ پائیا۔ اوہناں نوں مارگ دینا سکھال،
 جس نال کسیریوں کنگن لیا وٹائیا۔ اُنکلاں نال دسنا بھگت دوارے بیٹھا دین دیاں، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ جو در ڈگے آہو کنگال، کنگالوں شاہ دئے بنائیا۔
 مُرشد سدا سنے مُریداں حال، گوہند اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل نرائن نر، دُوجی وار پھیر
 ملائیا۔ نانک سدیا سچھنڈ دوار، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سنگھ بشن ہر جو ملیا وِچ سنسار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جس جن جاگت سووت اک وار دیوے دیدار،
 تس گرکھ نانک روپ دکھائیا۔ نرگن نانک نرکار نال پیار، نرکار نرکار نرور ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نرگن سرگن سرگن بشن نرگن آنتر نانک روپ سمائیا۔ نانک نرگن ملیا سوہنگ گا، سوہنگ روپ وٹائیا۔ ہنگ چولا لیا بدلہ، تن نانک پردہ پائیا۔ دوہاں
 وچولا بے پرواہ، نظر کسے نہ آئیا۔ جس نے نانک سنگر لیا پڑھا، سو صاحب سنگر گر سکھاں پڑھاؤن آئیا۔ گر سکھ اکو اکھر دئے سنا، جس دی صفت نظر نہ
 آئیا۔ سو بنیا شہنشاہ، ہنگ ہر کی انس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ روپ نرگن نرگن دھار، سرگن اشٹ نہ کوئے وچار،
 آتم پر ماتم ایک گھر وسائیا۔ آتم پر ماتم پا اند، نانک اپنا آپ مٹایا۔ گایا ڈھولا سوہنگ چھند، جس ویلے ہر کا درشن پایا۔ نہ کوئی رسنا نہ بتی دند، پون سواس
 نہ کوئے جنایا۔ اکو اک نظری آیا سورا سربنگ، شہنشاہ اپنے آسن ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشایا۔ نہ کوئی گرمی نہ
 کوئی ٹھنڈ، دوس رات نہ کوئے دکھایا۔ دین دیاں صاحب بخشند، بخشش اکو جھولی پایا۔ تُوں میرا میں تیرا تُوں میرا چند، چند چاندنا تیرا جگت رُشایا۔ نام ست
 پائی وند، جھولی اکو وار بھرایا۔ سو صاحب کھگ انتم پرگٹ ہو سورا سربنگ، اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دا دسیا ڈھنگ، بے ڈھنگی چال چلایا۔ بن
 لاریوں چاڑھیا رنگ، رنگ آتم آپ رنگایا۔ بن تند ستار وجایا مردنگ، تار اکٹڑی آپ ہلایا۔ بن نیروں پائے ٹھنڈ، امرت میگھ برسایا۔ اک سُنایا ساچا

چھند، سوہنگ ڈھولا آپ گایا۔ جگ جنم دامیٹ پندھ، گرسکھ آن ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اتر نرگن پیار، سرگن اندر کھیل اپار، ساکھی ساکھیات آپ پڑھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، جس نانک کیا پروان، سوہنگ برہم سنگھ بشن وشنو اپنا روپ دکھایا۔

☆ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ، بوڑ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

پیر پیغمبراں پیارونا، نیتزنین وہایا۔ ویکھو آگے کی کچھ ہونا، ہر جو کھیل کرایا۔ غریباں گھر لگے سوہنا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ساڈے کولوں سب کچھ کھوہنا، خالی ہتھ دکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوہنا، چھری نام ہتھ اٹھایا۔ دوس رین نہ ملے سونا، سیج سہنجی نہ کوئے وڈیایا۔ ڈھولا نبی نہ ملے گاونا، گیت سہاگ نہ کوئے سناہیا۔ سو کرے جو ہر جی بھاونا، بھاوی سب دے سرتے چھایا۔ چار جگ دسدا رہیا اپنا آونا، لکھت بھوکھت سمجھایا۔ کلجگ انتم آو جس درشن پاونا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا پھیرا پایا۔ گیا وقت پھر ہتھ نہ آونا، بھرے بھلے سرب لوکایا۔ شاہ سلطاناں جس نے ڈھاونا، اپنا بل دھرایا۔ نو کھنڈ پر تھی بل چلاونا، چار کٹ جڑ اکھڑایا۔ دو جہاناں جس دا ڈھولا گاونا، سوہنگ وجے نام ودھایا۔ لیکھا جانے آونا گاونا، پوناں حکم منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر مارن جھاک، نیوں نیوں ویکھ دکھائیندا۔ کرے کھیل پڑکھ ابناسی، بھیکو کوئے نہ آئیندا۔ نرگن جوت نور پرکاشی، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ غریب منایاں بنیا ساتھی، راج راجاناں در دُرکائیندا۔ دھر دی سناے سچی ساکھی، ساکھیات روپ وٹائیندا۔ گرکھاں دیوے لہنا باقی، نام بھنڈار ورتائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ کوئی رہن نہ دیوے عاقی، عقل سب دی آپ گوائیندا۔ جن بھگتاں بنیا سچا ساقی، امرت جام پیالہ آپ پیائیندا۔ پھڑ چڑھائے اوکھی گھاٹی، گھانا پچھلا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ دکھائیندا۔ پیر پیغمبر کھول دروازہ، اپنا نین اٹھایا۔ کرے کھیل غریب نواز، اک دوجے رہے سمجھایا۔ لوک مات پروردگار سر دھریا تاجا، تخت نواسی پھیرا پایا۔ جن بھگتاں رچیا اکو کاجا، کرتا اپنی کھیل دکھایا۔ آد جگاد پھرے بھاجا، بن پاندھی پھیری پایا۔ سمبل ڈیرہ لگا ماجھا، گوہند گیت الایا۔ ہر جن سچے مارے

آوازاں، سنتیاں رہیا اُٹھایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سمرتھ پُرکھ سوامی رکھے لاجا، نہکرمی اپنا کرم کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیایا۔ وڈ وڈیائی ہر جن میت، ہر سنگر آپ دوانیندا۔ ترے بھون دھنی اک اتیت، ترے گن لیکھا آپ چکانیندا۔ آتم پر ماتم کرے ٹھنڈا سیت، سیتل دھارا اک وہانیندا۔ بودھ اگادھ سنائے گیت، گیت سہاگی اک جنانیندا۔ نو نو چار جو ستا رہیا دے کر پیٹھ، اپنی کروٹ آپ بدلائیندا۔ پیر پیغمبراں دے حدیث، گر اوتاراں پردہ لائیندا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیس، در در گھر گھر آپ منگانیندا۔ ایک تاج سوہے سیس جگدیش، جگدیش اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ وڈیائیندا۔ پیر پیغمبر رہے دس، اک دوجے دھیان لگایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، بھو کوئے نہ آئی۔ غریب نمائیاں ہو یا وس، بے بس پھرے سچا ماہیا۔ آتم آتم دے دے رس، رس اپنا دے چکھایا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیا۔ بھگتاں گائے ہر جو جس، جس وید پُران کہن نہ پائی۔ در درویش میل ملائے ٹھٹھ، وشن برہما مہیش سیس جھکایا۔ شکر چرنی ڈگے ڈھٹھ، ڈھیہ ڈھیہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھو وکھایا۔ پیر پیغمبر آونٹھو، ایک ایک جنایا۔ کلجگ انتم جو وڈیا جاندا سوئی وٹو، انتم لیکھا رہیا مُکایا۔ جے بچیا جاندا نیویں ہو کے بچو، ہنکاری کوئے رہن نہ پائی۔ جے رجا جاندا چرن پریتی رجو، ساچی ریت رہیا سمجھایا۔ جے ڈھیا جاندا ہر سرنائی ڈھٹھو، ڈگیاں لئے اُٹھایا۔ جے کوئی دُکھ تے اپنا حال دسو، دُکھیاں درد وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کھولن اکھ، نیتز نین اگھاڑیا۔ پروردگار پت لئے رکھ، سر جھکے سچ دواریا۔ اسیں انتم کلجگ ہوئے لکھوں کلکھ، کلمہ کم کسے نہ آرہیا۔ دین مذہب کیتا وکھ، شرع وند نہ کوئے وندا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھا رہیا۔ پیر پیغمبر پکڑو راہ، رہبر ہر جنایا۔ آبرو عزت لئے بچا، صابر صبر بے صبر پیالہ جام پیا۔ رحمت کرے آپ خدایا، رحیم سچا شہنشاہیا۔ سہمت ہوو نہ ہوو جداء، جزاؤ نہ کوئے کرایا۔ کدماں اُپر ہو فدا، فطرت آپ گویا۔ سبھے سبھے لئے ملا، وچھڑے گود اُٹھایا جس نے کر بلا دتا وکھا، کائنات پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنسہرا اک سمجھایا۔ پیر پیغمبر ویکھو درویش، اکو اک آئیندا۔ چار یاری نہ رہے ہمیش، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائیندا۔ پروردگار اک

آدیس، آد جگاد رکھائیندا۔ جگ چوکڑی اوڑا ویس، نرگن سرگن دھار بٹھائیندا۔ سبج تریتا دواپر کلج نو نو چار لیا ویکھ، کلج انتم ویلا آئیندا۔ در در گھر گھر ہويا بھیکھ، پر بھ کا بھو کوئے نہ پائیندا۔ کسے مچھ داہڑی رکھیا کیس، کوئی سیس منڈائیندا۔ پاربر ہم بن بھگتاں کسے نہ رکھے چھایا ہیٹھ، لکھ چوراسی سرب گر لائیندا۔ انتم سُنجا ہويا کھیت، پیر پیغمبر راکھا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھو تماشا، ہر طرح طرح سمجھائیا۔ جس دی رکھدے گئے آسا، سو آسا پور کرائیا۔ چوداں طبق نہ کوئے دلاسا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ حور بہشتی نہ کوئے بھوگ بلاسا، رنگ رنگ نہ کوئے بدلایا۔ سب دا خالی کرے کاسہ، رحمت مہر نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دے دکھایا۔ ساچا در ویکھن پیر، پیرن پیر دکھائیندا۔ بے پرواہ کلج انتم کھیل اخیر، آخر آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان بدلے تقدیر، تسبیح مالا نہ کوئے پھڑائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک میل ملائیندا۔ درس دکھائے بے نظیر، نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا گھر دکھائیندا۔ چار جگ دی میٹے لکیر، اپنا مارگ آپے لائیندا۔ جن بھگتاں کٹے ہر جو بھیر، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ چرن کول کول چرن دیوے دھیر، دھیرج اکو نام دھرائیندا۔ امرت آتم ساچا سیر، سری بھگوان جام پیا ئیندا۔ ہر جن ہر جن میلے ساچے ویر، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ کرپا کر گھر گن گبھیر، ڈوگھے ساگر ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا بھو چکائیندا۔ ہر جن ویکھے کو جھا کلا، کملی والا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں جانے عملہ، پھول بھلائے تھاوں تھانیا۔ باہروں بنے جٹ یملا، اندر شہنشاہ شہنشاہیا۔ دو جہاناں اکو وار کرے حملہ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نو کھنڈ پر ختمی کاچی مائی گملا، لکھ چوراسی بوٹے وچ ٹکائیا۔ دو جہان وجائے طبلہ، ایک ڈنکا ہتھ اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر کا نشانہ دسدے رہے مار کے ٹپلا، پورن بھو نہ کوئے کھلایا۔ کوئی کہے اُپر رهندا امبراں، نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی کہے وڑیا وچ پیغمبراں، دوجا روپ نہ کوئے وٹایا۔ کوئی کہے وڑیا مسیتاں مندرائیں، گردوارے ڈیرہ لایا۔ کوئی کہے رہے ڈوگھی کنڈراں، کوئی کہے اُچے ٹلے پر بت بیٹھا سچا ماہیا۔ سری بھگوان کہے بن بھگتاں میرا کسے نہ پھڑیا پڑا، پلو بٹھ نہ کسے جنایا۔ آد جگاد پھراں اکلڑا، جگ جگ ویس وٹایا۔ کلج انتم پایا جھگڑا، فیصلہ سکے نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر لایا رگڑا، پھڑ پھڑ ویکھ دکھایا۔

سجھنڈ دوارے کر دھیان سارے کہن سری بھگوان تکرہ، جس دانت کوئے نہ آئی۔ گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی لولا کوئی لنگڑا، کوئی نیوں نیوں قدم اٹھایا۔
 ابناسی کرتا سبجک تریتا دواپر بنیا رہیا مکرا، اپنا روپ نہ کسے دکھایا۔ کلجک انتم نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جھیل چھیلا دکھاؤن آیا اپنا خرہ، جوتی جوت جوت
 رُشانی۔ جے کوئی لبھن جائے ہو جائے سب توں دکھرا، جے کوئی چرنیں ڈگے بھگتاں وچ سماں۔ اکو اک سُنائے اپنا فقرہ، فکر سارے دے گوانیا۔
 گرسکھاں گھر گھر کرے ذکرا، ذکریا بیٹھا سیس جھکایا۔ شاہ سلطان اکو نتر، زوریر پھیرا پائی۔ گوہند ناتا توڑیا بازاں تتریں، ہر جن ساچے انت ملائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، غریب نمائے گُرکھ سجن سچ سچ سکھ ساگر وچ ملائی۔ سکھ ساگر ہر سچا آپ، اور نہ کوئے
 جنائندا۔ بھگت وچھل جن مائی باپ، پتا پوت وند وندائندا۔ جس جن جیہا سوہنگ جاپ، سو سنگر وچ سمائندا۔ آتم درسی اترے پاپ، دُرمت میل
 دھوانندا۔ مُرشد مُریداں کرے پاکی پاک، پت پُنیت آپ کرائندا۔ گرہ مندر کھول تاک، پردہ دئی آپ اٹھائندا۔ ہر سجن میلا اپنے ماگھ، جگت ماگھی
 گرسکھ کدے نہ نہائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھوون آیا داغ، اپنی ہتھیں مل مل آپ نہائندا۔

☆ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھوال ☆

بھگت میلا بھگوت ملاواں، بھاوی بھرم مٹائی۔ صاحب ملن دا اکو دعوہ، ہر جن چرن دھیان لگایا۔ سبجک ویلے پکيا آوا، پرہلا دلی وڈیائی۔ دواپر لیکھے
 لگاناواں، بدر ہوئے سہائی۔ کلجک انتم ملیا تھاں جگت نتھاواں، تھان تھنتر اک سہائی۔ سری بھگوان پکڑے باہواں، اپنے آپ اٹھائی۔ ناتا تھنا ہنساں
 کاواں، کاگ ہنس دکھائی۔ سمرتھ دیوے سر ٹھنڈیاں چھاواں، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ہر جن میلا جوں پُتریں ماواں، پتا مات گود سہائی۔ تیرویں مہینے بدلیا
 پرچھاواں، ساڈھے باراں ماس گھردیاں اکھ نہ کسے گھلایا۔ سوہن سنگھ انج پھرے چاواں چاواں، پرہہ آیا بے پرواہیا۔ چرن کول بہہ بہہ ڈھولے گاواں،
 پچھلا چیتا رہیا کرائیا۔ دوس رین صاحب سائیں سچا اکو گاواں، گن گوہند اکو گایا۔ جدھر دیکھاں جدھر جاواں، نٹھ نٹھ پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رنگ دکھائیا۔ سوہن سنگھ کہے موہے چاؤ گھنیرا، چو کئی آکھ سنانیدا۔ پر بھ ملیا جس ناتا جوڑیا تیرا میرا، میرا تیرا ایکا رُپ دکھائیدا۔ بھاؤندا پھر دا دو جہاناں لا کے آیا گیڑا، اُچ محلے جا جا گر کھاں درس دکھائیدا۔ دھرت دھول لوک مات وسائے کئی کھٹاں کھیڑا، کُل اپنا آپ بنائیدا۔ جگت ولوں تن خاک ڈھاہ کے کیتا ڈھیرا، آتم اپنی اپنی گود بہائیدا۔ دھن بھاگ پر بھ کیتی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان دین دیال، دیا اکو اک دکھائیدا۔ دیا دکھائے ہر گوہند، دیا نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا جس دی میٹے چند، بھرم بھلیکھا دے گوائیا۔ تس نظری آئے گنی گھیر گہر گوہند، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس رستے وچوں گیا آگے سیس نواؤن وشن برہما شو اند، کروڑ تیتسا چرن دھیان لگائیا۔ سارے کہن ویکھو پار برہم دی بند، پُرکھ ابناسی اپنی انگلی لائیا۔ جس نے تجایا جیو اند، برہمنڈ پیراں ہیٹھ دہائیا۔ ہوئے خیران سارے گئے کھنڈ، بن گر کھ ہر کا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ لکھ چو راسی رائے دھرم کڈھے چند، جن بھگتاں بھگوان اپنی گود بہائیا۔ امرت دھار پیائے ساگر سندھ، رس اکو اک دکھائیا۔ صاحب سنگر سدا بخشند، بخشش اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھ میلا سچ سُبھائیا۔ میلا ملیا سوہن، سنگھ سوہن سوہنی بنت بنائیا۔ جیواں جنتاں سارے رون، گر کھاں گر سکھ ویکھ خوشی رکھائیا۔ جنہاں اپنا دھوتا دھون، سو پچھلیاں گئے سمجھائیا۔ ہر کا بھو جانے کون، قیمت کرتے کسے نہ پائیا۔ جس لیکھا اپنے ہتھ رکھیا رام راؤن، کنس کاہنا ونڈ ونڈائیا۔ سو کجگ انتم کنگرا کنگرا آیا ڈھاؤن، چار گنٹ پھیرا پائیا۔ پچھلے جگ دے وچھڑے آیا مناؤن، اندر وڑ وڑ رہیا سمجھائیا۔ راتیں گر سکھاں نہ دیوے سون، سنتیاں لئے جگائیا۔ سنیہڑا دیوے نہ کسے ہتھ پون، تنگیں پیریں پھیرا پائیا۔ سر نوائے پھڑ کے دھون، چرن کول دے سرنائیا۔ امرت جام آیا پائون، نام صراجی ہتھ اٹھائیا۔ من ہنکاری آیا ڈھاؤن، کھنڈا اکو اک چکائیا۔ زرگن رُپ ست سروپ آیا دکھاؤن، چار جگ جو کوئی ویکھن نہ پائیا۔ ہر سنگت وڈے چھوٹے نکلے اکو تھاں آیا بہاؤن، ذات پات نہ کوئے دکھائیا۔ غریب نماں شاہ سلطاناں آیا سمجھاؤن، سمجھ سب دی رہیا گوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکو ڈھولا گاؤن، سوہنگ وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہن سنگھ توں کیتا سنگھ سوہن، موہ اپنے نال رکھائیا۔ رکھیا موہ سنگ پیار،

پرَم پُرکھ دیا کمائیندا۔ سچ دوارے دتا آدھار، عادت اِکو اک جنائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگت وِہار، جگتِ ناتا توڑ تڑائیندا۔ سچکھنڈ دوار دِتا بہال، بابل اپنا گھر دکھائیندا۔ سوہرے پیسے نہ کوئے وِچار، باپو اِکو نظری آئیندا۔ مکھ توں پردہ دئے اُٹھال، دُوجی وار گھنڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ اگوں نظری آیا پُرکھ اکال، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ گر مکھ ویکھ ہوئے نہال، واہوا سَنگَر دس دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت آپے پھڑ، بن پوڑیوں ڈنڈیوں جائے چڑھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ آؤندا جاندا نہ جائے تھک، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ کرے نیڑا حقو حق، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ جگ جگ سنت سہیلے لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کرے دکھ، وکھری دھار سمجھائیا۔ جن بھگتاں گائے ہر جو جس، جس بھگتاں کولوں اپنا آپ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا توڑت اٹھ، لہنا چکایا ہتھو ہتھ، ساچا مارگ شبدی دس، اُچے مندر اندر دتا بہائیا۔ ہر جو تیرا مندر سوہنا، گر مکھ ویکھ خوشی منائیندا۔ ایستے کسے نہ سچھے آؤنا، چاروں کُنٹ اِکو ہنس مکھ، تیرا مکھ صلاحندا۔ نہ کوئی کُنٹ نہ کوئی کونا، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی جاگنا نہ کوئی سونا، نار کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ نہ کچھ وڈھنا نہ کچھ بونا، کرسان ہل نہ کوئے واہندا۔ تیری کرپا تیرے جہا ہونا، دوجا روپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ صاحب سلطان شہنشاہ توں سب توں سوہنا، تیرا سہپن صفت وِچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھایا سچا گھر، جس گھر بن بھگتاں نظر کوئے نہ آئیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دیونہارا سچا دان، بھگت بھگونت اِک نشان، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔

☆ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار وِچ ☆

سو پُرکھ زرنجن شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہ، بے آنت دھار چلائی۔ اینکارا صفت صلاح، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ آد زرنجن نور رُشنا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ سری بھگوان سچ نشان، زرنجن اپنا آپ دکھائیا۔ ابناسی کرتا وسے ساچے تھال، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پاربرہم وِیس

اولا آپ وٺا، بھيو ابھيد ڪھلایا۔ پُرکھ اگما اگم اگمڙي کار کما، ڪرني اپنے ھٿھ رکھایا۔ سمر تھ پُرکھ پر بھ پرده لاه، پروردگار نور ظھور رُشنايا۔ مقامے حق اک خدا، بے عيب وڏي وڏيائيا۔ اپني اچھيا لئے پرگٺا، ساڄي بھچھيا آپ ورتائيا۔ ليکھا جانے دُھر درگاه، درگاه ساڄي وڃے ودھایا۔ سڳھنڊ دوارا اک سُہا، چھپر چھن نہ کوئے وکھایا۔ شهنشاہ پر بھ آپ اکھوا، ڪرے کھيل وڏ وڏيائيا۔ دُھر فرمانا ھم جنا، ناؤں نر ڪارا دئے سڳھایا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا کھيل آپ ڪرايا۔ ساڄا کھيل ھر اولّا، ايڪنڪارا آپ ڪرائيندا۔ وسنھارا سچ محلہ، سڳھنڊ ساڄے سو بھ پائيندا۔ نر گن جوت آپے بلا، سچ پرڪاس ڪرائيندا۔ وسنھارا سچ محلہ، محل اٿل سُہائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، درگھر ساڄا اک وڏيائيندا۔ درگھر ساڄا سو بھاونت، سڳھنڊ سچي وڏيائيا۔ پرگٺ هو سري بھگونت، اپني بنت بنايا۔ ليکھا جان آد انت، مدھ اپنے وڃ چھپايا۔ بھيو رکھائے سدا بے انت، انت کھن نہ آيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل بے پرواھيا۔ بے پرواھ کھيل اگم، بھيو ابھيد رکھائيندا۔ آد ڪرے اپنا ڪم، ڪرني ڪرتا آپ ڪمائيندا۔ سڳھنڊ نواسي سچ دوارے بيڙا بنھ، کھيوٺ کھيٺا ڪندھ اُڻھائيندا۔ ڪرے کھيل سري بھگون، دُجا سنگ نہ کوئے رلائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڄي کار آپ ڪمائيندا۔ ساڄي کار ڪرے ڪرتار، ڪرتا پُرکھ وڏي وڏيائيا۔ سو پُرکھ نر نجن هو تيار، ھر پُرکھ نر نجن لئے اُڻھايا۔ ايڪنڪار ويکھے وگسے ويڪھنھار، آد نر نجن نور رُشنايا۔ ابناسي ڪرتا وسے ٿھانڊے دربار، سري بھگون چھتر جُھلایا۔ پار برهم پر بھ سيوادر، سيوک اپني سيو ڪمائيا۔ شاھو بھوپ بن سڪدار، سيس جگدیش تاج ٿڪايا۔ ڪرے کھيل اپر اپار، کھن پڙھن وڃ نہ آيا۔ محل اٿل اک منار، اوچو اوچ سُہايا۔ ليکھا جان دُھر دربار، ساڄے گھر ڪرے گُرمایا۔ بن وچولا ايڪنڪار، اونڪار بندھن پائيا۔ نہ کوئي پُرکھ نہ کوئي نار، رُپ رنگ نہ کوئے وکھایا۔ ست ستواڊي ايڪا دھار، جوتي جوت جوت رُشنايا۔ نہ کوئي بڏھانڊھان نوجوان، گُرمي ٿيار رُپ نہ کوئے وکھایا۔ نہ کوئي بستر تن شنگار، بھوش انگ نہ کوئے وکھایا۔ ڪرے کھيل سر جنھار، گھر سچے سچا ماھيا۔ بندھن پايا اپني وار، ساڄا سگن منايا۔ چھندن گائے ناؤں نر ڪار جيڪار، بے جيڪار سُنايا۔ ساڄي سخيا منگلپار، آپ اپنا راگ الايا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سڳھنڊ دوارے ساڄي ڪرني رھيا ڪمائيا۔ سڳھنڊ دوارے سچ وھار، بُوھاري آپ ڪرائيندا۔ سو پُرکھ نر نجن هو اُجيارا، نور ظھور آپ

پر گٹائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن پاوے سارا، پردہ اپنا آپ چُکائیندا۔ ایلنکارا جانے دھارا، دھار دھار وچ سائیندا۔ آد نرنجن کرپسارا، اپنی کل دھرائیندا۔ ابناسی کرتا سیوادرار، سری بھگوان نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ پاربرہم بے خبر ہوئے خبردار، خبر اپنی آپ پر گٹائیندا۔ سچ سندیسہ نرنیشا اک پر گٹائے ایکا وارا، دوجی بنت نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وسائیندا۔ سچ دوارا پُرکھ ابناس، ابناسی آپ وسائیا۔ آپے کرے کھیل تماش، بے انت بے پرواہیا۔ نرگن دیوے نرگن ساتھ، سرگن نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن نور نرگن ذات، نرگن اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ساچے گھر چڑھیا چاؤ، سچکھنڈ وٹی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی بے پرواہو، بے انت کھیل کرائیا۔ آپے پتا آپے ماؤں، آپ اپنا روپ دھرائیا۔ آپے سگن منائے پھڑ پھڑ باہوں، آپے تندن تندہ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنی رچن رچائیا۔ آد پُرکھ کھیل اپار، اپر میر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وبار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، کنت کنتوئل روپ وٹائیندا۔ ساچی سیجا گم اپار، پاوا چول نہ کوئے رکھائیندا۔ رنگ رلیاں مانے ایلنکار، نیتزن نین نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنی کار کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چڑھیا، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیا۔ درگاہ اندر آپے وڑیا، دردی درد وٹائیا۔ نہ جمیا نہ مریا سڑیا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اپنا نور آپے دھریا، آپے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنی خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوار پُرکھ سمرتھ، اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن روپ کرپرگٹ، پرگٹ اپنا ویس وٹائیندا۔ آپے وست اک اکٹھ، کتھنی کتھ نہ کوئے جنائیندا۔ آپ چلائے اپنا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ اپنا مارگ آپے دس، بن پاندھی ویکھ وکھائیندا۔ آپے گائے اپنا جس، جس اپنا آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈائیندا۔ سچ دوار سری بھگوان، آد آد وڈائیا۔ نرگن نور کر پردھان، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پروردگار نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ کرے کھیل اک مہان، مہما اپنے وچ چھپائیا۔ ست ستوادی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ داتا دیونہارا دان، دانی اپنا ناؤں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اک وسائیا۔ سچکھنڈ وٹیا گھر، سو پُرکھ نرنجن آپ

وسایا۔ جس دا نظر نہ آوے در، در دروازہ نہ کسے کھلایا۔ کوئی نہ سکے اندر وڑ، کُنڈا ہتھ نہ کوئے لاہیا۔ کرے کھیل نرائن نہ، نہ ہر اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا آپ وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارا وڈا وڈ، ہر سنگر آپ وڈیائیندا۔ نرگن وچوں نرگن کڈھ، نرگن کھیل کرائیندا۔ نرگن گھر نرگن سد، سد اک رکھائیندا۔ نرگن جانے نرگن حد، بے حد روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا سوہا پائیندا۔ در گھر ساچے سوہاؤنت، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کرے کھیل نارکنت، ہر پُرکھ نرنجن وڈ وڈیایا۔ ایکنکارا گائے چھند، سوہلا اکو اک الاہیا۔ آد نرنجن کھیل کرے بے انت، جوت نور نور رُشائیا۔ سری بھگوان لیکھا جان آد انت، اپنا بھو چُکایا۔ ابناسی کرتا دیوے سچ سنگت، واسنا اکو روپ وٹایا۔ پاربرہم کرے ڈنڈوت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال اکو بہت، اکل کلا اھوایا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، محل اٹل اک رُشائیا۔ نرگن نور نرگن جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ آد انت اکو اوٹ، ایکا آس تکیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلا، اپنی جھلک وکھائیندا۔ نرگن میلا میل ملا، نارکنت روپ وٹائیندا۔ سچ سُنجنی لئے ہنڈھا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت جوت ملا، مل اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی سچ دوار، ہر سچا سچ کرائیندا۔ کھیل کھیل اپر اپار، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ ناری پُرکھ بن نرنکار، جن جننی روپ وٹائیندا۔ دائی دایا سیوادار، بن سیوک سیو کمائیندا۔ سُت اُچایا ایکا وار، شبدی ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ساچے گھر جمیا پُت، سچکھنڈ وٹی ودھایا۔ پتا بنیا ابناسی اچت، نرگن جوت پتی مایا۔ درگاہ ساچی سوہی رُت، رُت رُتری آپ مہکایا۔ اپنے آتر آپے اُٹھ، آپ اپنا لیا پرگٹایا۔ بھاگ لگایا ساچے کوٹ، قلعے بنک ملی وڈیایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بنس آپ بنایا۔ ساچا بنس سُت دُلارا، سو پُرکھ نرنجن جایا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن نرگن ویکھ وکھایا۔ سیس جگدیش دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ محل اٹل اک منارا، اوچو اوچ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت آپ جگایا۔ شبدی سُت کھلی جاگ، جاگرت روپ وٹایا۔ سچکھنڈ دوارے لگا بھاگ، ہر بھاگ آپ وندایا۔

نرگن دیوے نرگن دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد رہیا اُٹھائیا۔ شبد سُت گیا اُٹھ، ہر سَنگر آپ اُٹھایا۔
 کرپا ندھان گیا تھ، مہر نظر اک ٹکایا۔ گود بہایا اپنا پُت، پتا پُت ویکھ دکھایا۔ چھوٹا بچہ رہیا بچھ، پرہہ آگے سیس جھکایا۔ میری سوچ نہ آوے کچھ، سوچ
 سوچ تیرا راہ نکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کس بدھ اپنی گود بہایا۔ پُرکھ ابناسی رہیا دس، اپنا حال جنائیا۔ میرا پیار
 تیرا رس، رس اکو اک دکھائیا۔ چرن دوار جانا وس، دیواں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید گھلایا۔ سُت کہے تیرا چرن
 دوارا، پرہہ ساچے موہے بھانیندا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ مستک دھوڑی لاواں چھارا، اکو ٹکا سو بھاپائیندا۔ میں بالک روپ
 نیارا، نرگن تیری انس اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاھندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا
 کمائیا۔ سُت دُلا رے دیواں دان، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ چرن دھوڑ کر اشان، سر سرودر اک نہائیا۔ تیری میری اک پہچان، روپ رنگ ریکھ نظر
 کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرا سُت پُت بلوان، جودھا سوربیر اکھوائیا۔ کراں کھیل اک مہان، بھیو ابھید جنائیا۔ بن وچولا نوجوان، نر نرائن رہیا جنائیا۔ آ
 میرے بال انجان، بالی بدھ سمجھائیا۔ تُوں کہہ سری بھگوان، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں دیواں تیتوں مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سندیسہ رہیا سُنایا۔ سچ سندیسہ سری بھگوانا، ایک ایک جنائیندا۔ ساچے سُت سچ بٹھا گاناں، تیرا سگن منائیندا۔ تھر گھر دیواں اک مکانا، بے مقام آپ
 سمجھائیندا۔ جتھے جھلے نام نشانہ، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اکو راگ اک ترانہ، ناد انادی اک وجائیندا۔ اکو نور سری بھگوانا، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست آپ ورتائیندا۔ سچ دست پرہہ تیری چنگی، شبد سُت رہیا جنائیا۔ دیواں دات آپ
 انمنگی، وست اموک جھولی پائیا۔ تیرے در ہوئے کوئے نہ تنگی، دُکھ درد رہن نہ پائیا۔ تیرا نام اکو چنڈی، چنڈکا روپ وٹایا۔ میری آسا ہوئے نہ
 رنڈی، نر اساروپ نہ کوئے دکھائیا۔ تُوں دین دیاں بخشندی، بخشش تیری موہے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پریم
 رس مکھ چوائیا۔ پریم رس دینا بھگوان، در تیرے منگ منگائیندا۔ میں بالا بال انجان، تیرا بھیو کوئے نہ آئیندا۔ توہے چرن دُگا آن، موہے آسرا نظر کوئے

نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ در تیرے واسطہ دتا پا، بالی بال جنایا۔ جوں بھاوے توں
لے چلا، تیرے ہتھ وڈیاں۔ اپنا مارگ دے سمجھا، میری سمجھ سمجھ ملاں۔ توں داتا بے پرواہ، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایک دینا ساچا ور، موہے اکو رس دکھایا۔ اکو رس ہر نرنکار، اپنا آپ جنائیندا۔ سُت دُلا رے چرن پیار، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ اُترے امرت
دھار، امرت رس دکھائیندا۔ سر سروور ٹھانڈے دربار، ٹھنڈک ایک پائیندا۔ میل ملاواں سچی سرکار، شہنشاہ اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ سروور اک دکھائیندا۔ سچ سروور چرن دوار، چرنودک آپ جنایا۔ آد جگاد بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ دکھایا۔ سدا رکھے
ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ دوار رہیا لگایا۔ اپنا دسے سچ وہار، پہلا جام توہے پیایا۔ توں ہونا خبردار، بے آنت رہیا سمجھایا۔ تیرا لیکھا اپرا پار، کلھت لیکھ نہ
کوئے جنایا۔ تیرے اندر میری دھار، دھار تیرا رُپ وٹایا۔ توں شبدی سُت دُلا ر، ڈنکا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
امرت جام پیایا۔ ایک امرت دے پیالہ، ہر سنگر دیا کمائیندا۔ سُت دُلا رے نظری آئے دین دیا لا، سر دینن ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار اولڑی چالا، تھر
گھر اپنی کار کمائیندا۔ آد پُرکھ بنیا آد رکھوالا، اگلا مارگ آپ جنائیندا۔ سچ سچ دی سچی دھر مسالہ، دھر درباری آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ اٹھائیندا۔ ساچے سُت ہو تیار، ہر سنگر آپ جگایا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن تیری سیوا لایا۔ وشنوں وشو کر تیار،
امرت تیرے ہتھ پھرایا۔ کلس لے ایک وار، نظر کسے نہ آیا۔ جھرننا جھرے اگم اپار، دھاری دھار دھار پرگٹایا۔ کول کھلے اک گلزار، آپ اپنی دیا کمایا۔
ونڈے ونڈ ونڈ نہار، آپ اپنا حصہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے رہیا جنایا۔ سُت دُلا رے تیری ونڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ
جنائیندا۔ حکم دیوے سورا سربنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ برہما دیوے اک انند، پرمانند وچ سمائیندا۔ وشنوں گھر چڑھے چند، نرگن جوت رُشنائیندا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا کھیل کھلائییندا۔ شبدی کھیل سُت دُلا ر، جن جننی رُپ وٹایا۔ وشنوں دیوے آپ ہلارا، برہما گود
اٹھایا۔ پاربرہم پر بھ ہو تیار، نرگن نرگن رنگ رنگایا۔ وسنہارا سُن اگم دھواں دھارا، شناخت اپنی نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سُت دُلا رے دئے وڈیا ئیا۔ سُت دُلا رے تیرا مان، ہر سَنگَر آپ رکھائیندا۔ وِشن برہما دے گیان، گوجھ گیان آپ جنائیندا۔ شَنکر میلا کھیل مہان، ہر سَنگَر آپ کرائیندا۔ تِناں وِچولا نوجوان، نظر کسے نہ آئیندا۔ دُھر سندیہ سِری بھگوان، شبد اگَمی آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ اک سَنائیندا۔ سچ سندیہ اگَمی گیت، ہر جو ہر ہر آپ جنائیا۔ شبدی شبد تیری ریت، وِشن برہما شو گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل آپ اندیہ، نظر کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ سُتا دے کر پیٹھ، اپنی کروٹ نہ لے بدلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک اتیت، ترے گن میلا سچ سُبھائیا۔ ترے گن میلا ترے ترے دھار، ترے کال درسی اک چلائیندا۔ کرے کھیل اپرا، سچکھنڈ دوارے ونڈ ونڈائیندا۔ شبد سُت کرے پکار، پر بھ اگے سیس جُھکائیندا۔ تیرا سچ سچا دربار، صاحب سَنگَر موہے بھائیندا۔ تھہ بن کوئی نہ ہوئے اُجیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پُرکھ ابناسی کرپا دھار، اپنی دیا کمائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ محل اٹل دے اُسار، لوآں پُریاں تیرا راہ چلائیندا۔ کرن کرن کرن کر اُجیار، نور نور نور پر گٹائیندا۔ سورج چند کر شَنگار، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ منڈل منڈپ ہو تیار، تارا چند چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی تیرا حکم ورتائیندا۔ شبد سُت ہو بلوان، ہر سَنگَر آپ جنایا۔ وِشن برہما شو ترے گن تیرا نشان، پنچ تت دیوے نال ملایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، تیرا ڈنکا دے وجایا۔ پرگٹ کر زمیں اسمان، ضامنی وِچ لے رکھایا۔ دیونہارا اگَمی دان، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ تخت نواسی حکمران، دُھر سندیہ اک سَنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم پاربرہم، ایک ایک جنایا۔ وِشنو تیرا وِشو کم، گھر گھر ہوئے سہائیا۔ پاربرہم برہم لئے جم، آپے بنے پتا مایا۔ ایک راگ سُنائے کن، بن کٹاں کرے پڑھائیا۔ نرگن نور چاڑھے چن، بن چندوں کرے رُشائیا۔ کرے وسیرا بن چھیری چھن، محل اٹل اک رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شکر لہنا ہتھ پھڑائیا۔ ساچا لہنا سِری بھگوان، ایک ایک جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر پردھان، دُھر فرمانا حکم منائیندا۔ انڈج جیرج اُتھج سیج ہو مہربان، مہربان اپنا رنگ وکھائیندا۔ نرگن سرگن کر نشان، سچ نشانہ آپ جُھلا ئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے آپ وڈائیندا۔ سُت دُلا رے تیرا رنگ، ہر سَنگَر آپ جنایا۔

لکھ چوڑاسی سچ پلنگ، گھر گھر آپ وچھائی۔ ناؤں ندھان دے مردنگ، تیرا راک سنائی۔ کرے کھیل سورا سربنگ، گھٹ گھٹ آپ سہائی۔ جوت نرنجن چاڑھے چند، چند چاندنا اک رُشائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اکو گائی۔ دو جہاناں ونڈے ونڈ، برہمنڈ کھنڈ کرے گُرمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سوت نرنجن دھار سرگن محل دے اُسار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمو ستو ایکا گنڈھ پوائی۔ محل اُسرے اُسارے آپ، نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی بنے مائی باپ، پتا پوت کھیل کرائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دتے جاپ، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ بن رسنا جہوا سوہنگ پاٹھ، اونکارا آپ پڑھائیندا۔ نرنکارا دے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ نرنجن دیوے نرنجن ساتھ، تیرا ناؤں وڈیائیندا۔ پنج تت چولا دیوے دات، وست اموک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنائیندا۔ ساچا حکم ہر کا بھانا، ہر ہر آپ جنائی۔ تخت نواسی اکو رانا، شہنشاہ بے پرواہی۔ حکمے اندر کھیل کرانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ وشن برہما شو سیو لگانا، ساچی سکھیا کرے پڑھائی۔ بودھ اگادھی اک ترانہ، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائی۔ لکھ چوڑاسی دیوے مانا، گھر گھر ہوئے سہائی۔ پاربرہم برہم آپ پچھانا، پردہ دے اٹھائی۔ شکر انتم لیکھ مگانا، لیکھا لیکھے لائی۔ شبد سوت تیرا سچ نشانہ، لوک مات دے جھلایا۔ تیرا روپ کرے مہانا، مہربان وڈ وڈیائی۔ گر گر تیرا ناؤں پرگٹانا، ایکا ڈکا ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوت دیوے ور، گر وگر و سمجھائی۔ شبد سوت بنیا گر، ہر سنگر آپ بنایا۔ دو جہاناں ناتا گیا جڑ، سری بھگوان آپ جڑایا۔ نرنجن چڑھیا ساچے گھوڑ، گھوڑا آسو آپ دوڑایا۔ لکھ چوڑاسی جائے بہر، گھر گھر پھیرا پایا۔ آتم پر ماتم بھجائے اوڑ، امرت میگھ برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبدی سیو لگایا۔ گر شبدی نیتز کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سچ دوارے تولنا سچا تول، کوڑی کریا نہ کوئے جنائیندا۔ تیرا میرا چکے پردہ اوہل، مکھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ توں میرا میں تیرے وساں کول، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ دو جہان و جاونا ڈھول، مردنکا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جگ چوکڑی دروازہ دینا کھول، در دربان توہے بنائیندا۔ وشن برہما شو انھول، میرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ توں بولنا سچا بول، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوت دُلا رے آپ سمجھائیندا۔ سوت دُلا راکھول اکھ، نین نین گھلایا۔ بے انت بے پرواہ پُرکھ

سمر تھ، شہنشاہ تیری وڈیاں۔ ساچا مارگ دتا دس، میں جاواں چائیں چانیا۔ لکھ چوراسی اندر وس، تیرا بھو کھلایا۔ شبد اگئی ناد انادی ماراں سٹ، انحد راگ
 درڑایا۔ گرہ مندر اندر کھولاں ہٹ، گھر گھر دیپ جگایا۔ تیری جوت کر پرکاش، تیرا محل دکھایا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، پر ماتم گود سہایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ ساچی وست دیواں انمول، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ آد آد پردہ دتا کھول،
 خالق خلق روپ دکھائیندا۔ گھٹ گھٹ آپے رہیا مول، مولا اپنی دھار جنائیندا۔ چرن کول کول چرن سکھنڈ دوارے اکو لئی ساچی پاہل، پہلی بوہنی آپ
 کرائیندا۔ امرت دیوے اپر دھول، کول نا بھی آپ کائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد ست سن ساچے
 لال، ہر لالن آپ سنا۔ میری اچھیا مہاکال، تیرا سنگ رکھایا۔ تیری اچھیا نال کال، جگ جگ سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھو ابھید رہیا سمجھایا۔ بھو ابھید دسے میت، متر پیارا دیا کمائیندا۔ شبدی شبد چلے ریت، ناد انادی آپ سنا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ
 لائیندا۔ سرب جیاں دا اکو گیت، آتم پر ماتم ڈھولا سچ سنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ ساچی ونڈ ہر کرتارا،
 شبدی شبد جنایا۔ جگ چوکڑی کھیل نیارا، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج دیکھے وارو دارا، آد جگاد بے پرواہیا۔ تیرا روپ دکھائے گر
 اوتارا، گر گر بندھن پانیا۔ نام ندھانا بول جیکارا، لکھ چوراسی دے سمجھایا۔ کایا مندر اندر کھول کوڑا، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ ساچی ہائی بن ونجارا، ونج اکو
 اک دکھایا۔ ملے میل ہر میت مرارا، گھر سجن سچا ماہیا۔ آتم پر ماتم دے ہلارا، سچ سہنجی اک سہایا۔ دھر سندیسہ ایکارار، ایککارا کرے پڑھایا۔ برہما
 ویتا کھول کوڑا، چارے ویداں دے جنایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھے نہ جگت شاہیا۔ وشنو دیوے اک بھنڈارا، وشو رہیا ورتایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ کرنی دے سمجھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیندا۔ تیرا روپ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں
 نال ملائیندا۔ تیرا ناؤں شبد جیکار، شاستر سمرت وید پُران پرگنائیندا۔ تیرا حکم اگم اپار، گیتا گیان گوجھ سماندا۔ تیرا لیکھا پر اپار، بے پرواہ نظر نہ آئیندا۔
 تیری مہما وچ سنسار، وید ویسا ڈھولا گائیندا۔ تیرا ڈھولا سچ جیکار، لوک پرلوک آپ جگائیندا۔ لوک پرلوک خبردار، آلس نندرا سب دی لاہندا۔ سنجگ

تریتا دواپر ویکھے وارو وار، رُوپ انُوپ آپ دھرائیندا۔ نرگن سرگن کر پیار، سرگن نرگن رنگ دکھائیندا۔ اندر باہر اکو دھار، گپت ظاہر بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت شبد دُلا رے، تیرا رنگ چٹھائیندا۔ تیرا رنگ اک چلوں، چار جگ دکھائیا۔ ساچے سُت نہ جانا بھول، بُھلیاں مارگ پائیا۔ تیرے اگے شو جی سٹے ترسول، برہما نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وشنوں مٹے تیرا اصول، چلے حکم رضائیا۔ تیرا صاحب کنت کنٹول، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ پنج تت پنگھوڑا لینا جھول، گر اوتار رُوپ دھرائیا۔ تیرا آد پُرکھ مول، انتم اپنا رنگ دکھائیا۔ دیوے سندیسہ اک معقول، مُجبت تیرے نال پائیا۔ تُوں بنا جگت رسول، رہبر رُوپ نام خدائیا۔ پروردگار تیتوں کرے قبول، تیرا کلمہ کرے پڑھائیا۔ چوہاں لوک ویکھ ہجوم، حُجرہ اکو اک جنائیا۔ تُوں بنیا رہیں معصوم، پروردگار تیرا سچا ماہیا۔ جس دا چلنا اک قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ پڑھاوے سچ مضمون، مسئلہ اپنا حل کرائیا۔ تُوں بردا بن ممنون، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے رہیا سمجھائیا۔ سُت دُلا رے کہہ میرا خُدا، خُدی وِچ کدے نہ آئیندا۔ میرا پیار نہ کرے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ تیتوں راہ دے سدھا، پھڑ باہوں مارگ لائیندا۔ میں تیر نشانیوں بناں ودھا، انیلا تیر اک چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت اک وڈیائیندا۔ شبد سُت چڑھیا چا، چاو گھنیرا اک رکھائیا۔ بے پرواہ ملیا اک ملاح، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جس دتی سچ صلاح، کلمہ کرے پڑھائیا۔ ساچا حُجرہ دتا دکھا، محراب نظر کوئے نہ آئیا۔ میاں بیٹھائیں اٹھا، آپ اپنی اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ مُرشد مُرید، کلمہ آپ جنائیندا۔ اٹھ سُت کر میری دید، دیدہ دانستہ نور دکھائیندا۔ اپنی ہتھیں کٹ کے دیاں رسید، میرا لیکھا نہ کوئے مٹائیندا۔ میرا نور ساچی عید، عادت اکو اک سمجھائیندا۔ میرا میل نشانہ ٹھیک، کایا ٹھیکر بھن گوائیندا۔ لوک مات رکھنی اڈیک، ساچا حکم سنائیندا۔ میرا دے نہ کوئی شریک، شرکت سب دی آپ گوائیندا۔ میں ویکھاں حق حقیق، حقیقت سب دی پھول پھولائیندا۔ میں وساں سدا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ میرا ڈھولا اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ میں وساں کایا وِچ مسیت، مُصلّا اکو اک وچھائیندا۔ میں ہوواں نہ کدے پلِت، پاکی پاک رُوپ وٹائیندا۔ میرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیتز نظر نہ آئیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی کلمہ رُپ وٹائیندا۔ شبدی کلمہ اِلاہی کلام، ایکا ایک جنائیا۔ دُھر سندیسہ دے اِمام، اپنا بھو کھلایا۔ در درویش کرے سلام، علیکم سیس نوائیا۔ بردا بن غلام، در بدر پھر پھر وقت لنگھایا۔ ساچی شرع اک ایمان، چرن کول سرنایا۔ پیر پیغمبراں دیواں دان، تیرا ناؤں ورتایا۔ میری سچ بھومکا سچ استھان، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ نہ زمیں نہ آسمان، سورج چند نہ کوئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنایا۔ ساچا لیکھا پروردگار، بے پرواہ آپ سمجھائیندا۔ سُنّت شبد تیرا مددگار، نرگن نور اک اکھوائیندا۔ ظاہر ظہور سانجھیا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ مونسے کرے آپ بے دار، بے دردی درد ونڈائیندا۔ جلوہ دے کے ایکا دھار، مُنہ دے بھار سُٹائیندا۔ عیسیٰ کر اک پیار، عادت اکو اک وکھائیندا۔ در درویش بنو بھکھار، الفی چولا تن رنگائیندا۔ کالا سوسا کر شنگار، شہنشاہ اپنا تھم منائیندا۔ اُچی کوکو بانہہ اُٹھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا ڈنک وجائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ تیرا ڈنکا، ہر ہر آپ جنایا۔ تیرا کھیل آدن آنتا، بے آنت وڈی شہنشاہیا۔ لیکھا جانے ساچے سنتا، مُرید مُرشد آپ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عیسیٰ موسیٰ مات وڈیایا۔ عیسیٰ موسیٰ سچ سندیسہ ست ستوادی آپ جنائیندا۔ تس صاحب کو کرو آدیا، جو لکھ چوڑا سی اندر ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن کرے ویسا، رُپ رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سبتج پھرے دیس پردیسا، لوآں پُریاں چرناں بھٹ دہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلمہ کلام آپ اکھوائیندا۔ کلمہ کلام کائنات، کاتب اپنا بھو کھلایا۔ دو جہاناں ویکھے مار جھات، جھاکِ اکو وار پائیا۔ دیونہار سرب نجات، فتویٰ سب تے صادر دے کرائیا۔ سب نوں دیونہار وفات، فاتحہ پڑھے سرب لوکایا۔ ویکھنہارا جگت باغات، باغبان بے پرواہیا۔ پیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی اپنے ہتھ وکھایا۔ پیر پیغمبر اپنے رکھے ڈوگھے کھات، حکمے حکم بھوایا۔ رسولِ لا معقول سنائی گاتھ، محبوب کری پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں کرے لاجواب، الف یے کم کسے نہ آیا۔ الف یے نہ کوئی نُقطہ، حمزہ رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ پروردگار ایکو حکم دیوے بچتے، پُشت پُشت آپ چلائیے۔ کسے نوں رہن نہ دیوے سویا سُستا، سُستی سب دی آپے لائیندا۔ شبد سُنّت تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ پیر پیغمبراں پینڈا مکدا، آگے اپنی دھار چلائیے۔ جا کے پھیر محمد پچھدا، سُنّت کلا

جگائیندا۔ دِن دیویں سب نوں لُندا، لُٹنہارا نظر نہ آئیندا۔ ایدھر لاوے ایدھر پُندا، سب دی جڑ اُکھڑائیندا۔ پنج تت کایا اندر دھسدا، آؤندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ پیر پیغمبراں کولوں بچھدا، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جے کوئی نیز دیکھے سب دے کولوں لُندا، لکھ چوڑا سی اندھ کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھدا، مات پتا نہ کوئے بنائیندا۔ لیکھا جانے سچ سُچ داء، کوڑ گڑیا را آپ پرگٹائیندا۔ اپنے وبار اندر جُٹدا، دُجاسنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا راہ چلائیندا۔ شبد سٹ تیرا راہ بریک، ہر مارگ اک لگایا۔ تیرا پندھ رکھے نزدیک، دُور دُراڈا نیڑے آئی۔ تیرا لیکھا لاشریک، لہنا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ محبتی نور، ظہور اک جنایا۔ بے عیب خدائی سوریرا، شہنشاہ روپ پرگٹایا۔ محمد سر بنھے چیرا، چیر چیر نال رکھایا۔ ہتھیں مہندی گٹ کلیرا، ساچا سگن منایا۔ مولی مہندی دے دھیرا، مہندی وت رنگ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوٹھے جگ چار یار کرے گڑمائی۔ چار یار گڑم گڑمیٹا، گھر گھر منگل گایا۔ نہ کوئی پیو نہ کوئی بیٹا، آدھ وچکار سرب رکھایا۔ چوڑاں طبق کھیڈاں کھیڈا، چوڑاں طبق پر بھہ نیکیوں کی وٹ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنج تت کایا چولے شبدی تیریاں کردا رہیا جھیڈاں، لوک مات راہ چلایا۔ محمد دتا اک کلام، کلمہ نبی پڑھائی۔ نظر نہ آئے حق امام، بھو نہ کوئے جنایا۔ جبرائیل دے پیغام، کرے سچ پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میکائیل اسرائیل اسرافیل حکمے وچ بھوئی۔ حکمے اندر کھیل اولّا، عالمین کرائیندا۔ پرگٹ ہو نوری اللہ، نوری جھلک دکھائیندا۔ زرگن پھڑائے سرگن پلا، سرگن زرگن پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اسم اعظم ایکا ایک دکھائیندا۔ اسم اعظم عالمین، علما کرے پڑھائی۔ چوڑاں لوکاں کر تقسیم، اپنی شان عظیم نہ کسے سمجھائی۔ نہ کوئی جانے ڈنڈا میم، نُقطہ نوں نہ کوئے ہٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، الف یے دتا سمجھائی۔ الف یے جگت جگ ناتا، اکھڑا کھڑ پڑھائی۔ دیکھنہارا ہر تماشا، تماشین پھیرا پائی۔ کوڑی کریا بھرے کاسہ، اکو جام پیائی۔ کلج دے سچ بھروسا، سگلا سنگ نبھائی۔ چوڑاں صدیاں بھوگ بلاسا، کریا کوڑی کر گڑمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا روپ وٹایا۔ شبدی سٹ تیرا چولا، چولی نال بدلائیندا۔ پنج تت رکھے اپنا اوہلا، ہڈ ماس ناڑی پردہ

پائیندا۔ اتر سنائے ساچا ڈھولا، منتر اِکو اک پڑھائیندا۔ پیر پیغمبر بن وچولا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ سچ سگھاسن بہہ بہہ ویکھ
 دکھائیندا۔ کلجک اتم کرے کھیل ہر جو مولہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ست دیوے ور، تیرا مان ودھائیندا۔ شبد ست رکھنا یاد، ہر ہر
 آپ جنائیا۔ سنجک تریتا دوا پر سنے تیری فریاد، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ایدھروں کڈھ ایدھر دیوے داد، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں رکھائیا۔ تیرا نام سنائے
 سنت سادھ، بھگت بھگونت کرے پڑھائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے
 سمجھائیا۔ ساچا کھیل اتم دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت کایا چولا جگت ہندھائیندا۔ سرگن نانک نام رکھ سنسار، سرشٹ سبائی
 آپ سمجھائیندا۔ اتر اتر اک ستار، ست ستوادی آپ وجائیندا۔ ناد انادی بول جیکار، برہم برہمادی آپ سنائیندا۔ دھر دی وادی دھر دربار، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ وٹائیندا۔ نانک نرگن سچکھنڈ، سچکھنڈ وچئی ودھائیا۔ نانک سرگن لوک مات ونڈ، پنج تت
 کرے کڑمائیا۔ نرگن نانک گائے سوہنگ چھند، پرہہ چرن ملی سرنائیا۔ سرگن نانک کایا اندر بند، نظر کسے نہ آئیا۔ نانک نرگن ملیا میل سورے سربنگ،
 شہنشاہ اپنی گود بہائیا۔ سرگن نانک بتی دند پائے ڈنڈ، جیو جنت رہیا اٹھائیا۔ دوہاں وچوں سری بھگون، اپنا راہ چلائی۔ نانک جوت ساچا چن، دو جہان
 کرے رُشائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ ست ستوادی اک سلوک، ستنام کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال اِکو اوٹ، دوجا اِشٹ نہ
 کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نانک سرگن وچ سمائیا۔ نرگن نانک زوریر، اجونی رہت اکھوائیندا۔ سرگن نانک سرشٹ
 سبائی دا جھلے قہر، چاروں گنٹ پھیرا پائیندا۔ نہ کوئی جانے ایر غیر، گھر گھر اِکو رنگ دکھائیندا۔ اِکو راگ اِکو طرز اِکو بحر، سوہلا ڈھولا اِک سنائیندا۔ چھتی
 راگ بنائے مشاعر، مشاعرہ لوک مات لگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کوئی نہ دوجی دے لہر، راگ ناد نہ کوئے سنائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی آپے کرے
 اپنی مہر، مہر نظر اک لگائیندا۔ سرگن نرگن جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ نرگن نانک سچکھنڈ دوار، سچ سچ ملی
 وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی کر پیار، سچ پریتی دے جنائیا۔ نانک ڈھیہہ پیا دوار، دوئے جوڑ مگے سرنائیا۔ کر کرپا دے امرت ٹھنڈا ٹھار، جس پیتیاں تتی وانہ

لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت اِکو اِک رکھائیا۔ نانک لے امرت رس، پُرکھ اکال آپ جنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا گائیندا۔ تیری جھولی میرا ہتھ، اتوٹ اٹوٹ درتائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، امرت جام اِک پیائیندا۔ اتر اتر آپے وس، اپنا رنگ دکھائیندا۔ لوک مات جاناس، ساچی سیوا اِک لگائیندا۔ سرشٹ سبائی نو دوارے گئی ڈھٹھ، آسا ترسانہ کوئے مٹائیندا۔ مندر شودوالے ہويا اِکھ، کایا مندر نہ کوئے پھول بھلائییندا۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تٹ، گھر سرور نظر کسے نہ آئیندا۔ مالا منکا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیندا۔ پڑھ پڑھ وِدیا گئے تھک، گُرم ت نہ کوئے سمجھائیندا۔ پھر پھر تھکے چوواں ہٹ، سنگر ہٹ نہ کوئے دکھائیندا۔ کوڑی کرپا کھیل بازی گر نٹ، ساچے مارگ نہ کوئے لگائیندا۔ منتر نام جا کے دس، ست ست آپ جنائیندا۔ چار ورن کھتری براہمن شور ویش چڑھا ساچے رتھ، رتھ رتھوا ہی آپ سمجھائیندا۔ جو تیری چرنی جائے ڈھٹھ، تس پُرکھ اکال ملائیندا۔ نو دوارے پیارٹ، رٹا جگت نہ کوئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نانک دیوے ایکا ور، سچ سندیسہ آپ سٹائیندا۔ لوک مات نو در، دردی درد نہ کوئے ونڈائیا۔ آسا ترشنا ہوئے ہنگت گئی وڑ، مایا ممتا کرے گُرمائیا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار رہیا لڑ، اپنا بل دھرائیا۔ ساچے مندر کوئے نہ سکے چڑھ، سکھمن ٹیڈھی پار نہ کوئے کرائیا۔ ایڑا پنگل بیٹھے کھڑ، آگے لے انگڑائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ دیوے پار کر، ڈوگھی بھور نہ پار کرائیا۔ امرت بھریا گھر گھر، جھرنا نچھر نہ کوئے جھرائیا۔ ساچا ناد نہ سنے کوئی کن، شبد انحد نادی ناد سٹائیا۔ ہر جو کنت نہ لئے کوئی ور، پار برہم برہم میلانہ کوئے کرائیا۔ دسم دوا ری کوئی نہ سکے وڑ، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ اپنی کرپا کرے ہر، تیرے ہتھ دے وڈیائیا۔ تُوں آ کے ملیا میرے در، پر بھ سچا دے سمجھائیا۔ دسواں جامہ تیرا رُپ دھر، گو بند دے وڈیائیا۔ میں لوک مات جا کے لواں پھڑ، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سٹائیا۔ دسواں گر دسویں دھار، دہ دشا آپ جنائیندا۔ نو دوارے کر کر پار، گھر ساچے میل ملائیندا۔ گجری سٹ سٹ دُلا ر، ہر ساچا مان دوائیندا۔ سہائے رت اِک گلزار، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ پوت سپوتا کر تیار، سیس جگدیش آپ سہائیندا۔ کلنی توڑا کر شنکار، جوتی جوڑا شبد ملائیندا۔ تھوڑا تھوڑا لیکھا سرشٹ سبائی دے دکھال، باقی بھرم بھلیکھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، گوہند اپنے رنگ رنگائیندا۔ سُت دُلا رے تیرا ناؤں گوہند، کلجگ آنت شبد وڈیایا۔ نہ کوئی سوگ ہرکھ رہے نہ چند، چنتا رُپ نہ کوئے وٹایا۔
 سِری بھگوان بنائے اپنی بند، لوک مات ماتا دئے وڈیایا۔ کرپا کرے گہر گبھیر گنی گہند، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل ناتھ، انا تھاں آپ جنائیندا۔ غریب نہانیاں رکھے ساتھ، شاہ سلطاناں خاک
 ملائیندا۔ اک سنائے اگنی گاتھ، پُرکھ اکال منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے دیا کمائیندا۔ درگھر ساچا کھول دروازہ، بھيو
 ابھید گھلایا۔ سِری بھگوان غریب نواز، نوازے تھاؤں تھانیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، سیس جگدیش تاج لکایا۔ آد آد جس سازن سازا، جگ جگ
 ویکھے بے پرواہیا۔ گوہند نال رچیا کاجا، اپنا بندھن پائیا۔ چار جگ دابدل سماجا، سچ سمگری اک وکھایا۔ جوں صاحب سِر سچا تاجا، تیوگر سکھاں سِر ثابت
 صورت دئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مورت اکال آنت وکھایا۔ نانک پڑھایا ست نام، منتر اک جنایا۔ کرتا پُرکھ ہو مہربان، مہر
 نظر اک لکایا۔ نہ بھو ہویا آپ پردھان، بھے سب نوں رہیا جنایا۔ اکال مورت اجوئی رہت نوجوان، نہ مرے نہ جایا۔ گوہند ملیا آن، ہر جو اپنا پھیرا پایا۔
 نانک امرت سچ پیالہ دتا آن، امیوں رس اکو اک وکھایا۔ جودھا سور ملی بلوان، بل اپنا آپ سمجھایا۔ نام کھنڈا تیز کرپان، چنڈ پرچنڈ ہتھ پھرایا۔ برہمنڈاں
 ویکھے مار دھیان، جیرج انڈاں پھول پھولایا۔ ایک حکم دُھر فرمان، سچ سندیسہ آکھ سنایا۔ پنجاں دیونہارا مان، امرت آتم جام دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ دین دیا گوہند ہتھ پھرایا۔ گوہند ہتھ امرت دھار، امر رہیا کرایا۔ پنجاں کر اک پیار، پنچم ونڈ ونڈایا۔ پنجاں سیس
 ہتھ دستار، پنچم سگن منایا۔ پنچم کچھ تیز کٹار، نام شہیدی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گوہند دیوے
 مان وڈیایا۔ ہر گوہند مان کھیل نہ نکار، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ ساچا مندر کرتیار، انند انند وچ وکھائیندا۔
 پوت سپوتا بھيو نیار، بھید نہ کوئے جنائیندا۔ لیکھا جانے سرساکنار، حرص سب دی آپ مٹائیندا۔ سترائ کرائے سچ ونجار، ست ستوا دی لیکھ مکھائیندا۔
 چھوٹے بالے نہاں میٹھاں دتے سوال، کلجگ تیری جڑ اُکھرائیندا۔ وڈے بالے کر حلال، مُغل حلالی میٹ مٹائیندا۔ سولاں سیجا ستا نوجوان، اپنا شکر

منائیندا۔ دیوے سندیسہ سچ فرمان، سِری بھگوان جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی ملے آن، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گوہند تیرا امرت جام، دُل کدے نہ جائیندا۔
 کلجک تیرا پورا کراں کام، گھاٹا کوئے نظر نہ آئیندا۔ میرا ناؤں سِری بھگوان، جگ جگ دیکھ دکھائیندا۔ تُوں بالا بال انجان، تیری کرنی وِچ سمائیندا۔
 تیتوں دتّاں سچ احوال، اپنا پردہ لاہندا۔ کلجک اتم آواں وِچ جہان، نانک نرگن راہ تکائیندا۔ کراں کھیل بے پچان، بے پچان روپ رنگ نہ کوئے
 دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا امرت اک پیائیندا۔ گوہند امرت پیتا گھٹ، گھٹ کے جفّی پائیا۔ پُرکھ اکال نہ جاوے چھٹ،
 بندھن اک رکھائیا۔ چارے سٹ چار جگ دا بوٹا دین پُٹ، جڑ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوں بھاوے تس ویلے پینا اٹھ، تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں پتا میں تیرا
 پُت، چلاں سدا رضائیا۔ میرے دیکھ خالی ہتھ کول نہیں کچھ، تیرے اتوں سب کچھ وار تیری جھولی پائیا۔ میرے سکھاں کولوں بچھ، جہناں دتی مان
 وڈیائیا۔ جس پیتا میرا امرت گھٹ، سو سوربیر اکھوائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گئی چھٹ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گوہند آس تکائیا۔ گوہند منگے ساچی منگ، سولاں ستھر سو بھاپائیندا۔ آدیکھ ستا گجری چند، ننگی پیریں تیری سیو کمائیندا۔ بالے
 نہاں ہیٹھ رکھ کے پائی ٹھنڈ، پھر تیرا شکر منائیندا۔ اجیت جُجھار نہ دتی کنڈ، تیرے بھانے وِچ رکھائیندا۔ ہُن میں خوش ہو کے گاواں تیرا چھند، تُوں
 میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ میری ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھ تیرے نال پوائیندا۔ میرا پنج تت چولا جانا ہنڈھ، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی پیارو، گوہند درد درد وندائیا۔ میں تیرے جو گا گیا ہو، میری
 چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں چار جگ نو سو چورانوے چوکڑی لئی جوہ، تیرے ورگا نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرے نال گاں چھوہ، میں تیرے وِچ جاواں
 سمائیا۔ اپنا ناں رکھ کے سو، ہنگ برہم کراں گڑمائیا۔ دُھر دالے کے آواں ڈھو آڈھو، تیرے سکھاں جھولی پائیا۔ میرا بھیو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ گر
 اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ گوہند رکھنا یاد، میں پرگٹ ہوواں چھبی پوہ، ودی سدی کوئے رہن نہ پائیا۔ سب دے کولوں بچھلی کیتی لواں کھوہ،
 خالی ہتھ دکھائیا۔ راہ تنگ پُریاں لو، برہمنڈ کھنڈ نیر نیر وہائیا۔ تیریاں بھگتاں تیریاں گر سکھاں دُرمت میل دیواں دھو، اندر وڑ وڑ سیو کمائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا سمجھائیآ۔ گوہند سَتگر پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیندا۔ پُرکھ اکال میںں ویکھاں تیرا ہتھ، کس بدھ سیو کمائیندا۔
 جگ چو کڑی دھوکھا دے کے جائیں نس، تُوں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ بن بھگتاں کسے نہ پائی تیتوں نتھ، لکھ چوراسی ڈوری تُوں بندھائیندا۔ میںں سوربیر رکھن
 والا ہتھ، اپنا بل دھرائیندا۔ میںں تیرے آگے کھلونا پھیر ڈٹ، پچھلا کیتا یاد کرائیندا۔ میرے گرکھاں گر سکھاں کر اپنے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آپ سٹائیندا۔ گر گوہند سنگھ تیرا امرت جام، پر بھ اکو اک جنائیآ۔ چار جگ جس دی پڑھدے رہے کلام، کلمہ
 نبی صفت صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا دسدے رہے نشان، سو نشانہ دے جھلایا۔ گر اوتار جس دے کولوں منگدے رہے دان، سو داتا
 پھیرا پایا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے آن، نہکٹک روپ وٹایا۔ سیس رکھ تاج بھگوان، بھگوان اپنا تھم منایا۔ گوہند رکھے تیری پہچان، بے پہچان بُھل
 کدے نہ جانیآ۔ تیرا روپ اک نشان، نشانہ سب نوں دے دکھائیآ۔ تیرا نام اک پردھان، شبد پردھانگی اک کمائیآ۔ جوتی نور سری بھگوان، ظاہر ظہور
 کرے رُشائیآ۔ جن بھگتاں لیکھا چکائے آن، پکڑ اٹھائے تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت تیرا دے دکھائیآ۔ کلجک ویلا
 اتنم آؤنا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ نہکٹک کل جامہ پاؤنا، جس دی ضمنی نہ کوئے لکھائیندا۔ پچھلا لیکھا سرب مُکاؤنا، آگے اپنا مارگ لائیندا۔ گوہند میللا میل
 ملاؤنا، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیندا۔ تیرے بچے مار پھیر جواؤنا، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جینودیاں پھر لیکھے لاؤنا، شبدی رنگ رنگائیندا۔ شبدی رنگ
 اک چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیندا۔ چھتئی جگ دا پندھ مُکاؤنا، نانک لیکھا پور کرائیندا۔ بھگت دوارا اک بناؤنا، جس دوارے بھگوان سوبھا پائیندا۔ تیرے
 سٹ ساچے درٹکاؤنا، اُپر اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند تیری رت مستک دھار آپ چواؤنا، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ غریب نہانیاں گلے لگاؤنا، کوجھیاں
 کملیاں اپنا گھر دکھائیندا۔ راتیں سٹیاں درس دکھاؤنا، در در آپ جگائیندا۔ سرے وچھڑے میل ملاؤنا، سٹراں جوڑ جڑائیندا۔ بھر پیالہ امرت جام امرت
 آتم آپ پیاؤنا، دُلھ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک دکھائیندا۔ سچ دوار ہر نرنکارا، ایکا ایک
 بنائیآ۔ نو نو چار پار کنارہ، لیکھا دے مُکائیآ۔ پرگٹ ہو نر اوتارا، نر گن جوت کرے رُشائیآ۔ گوہند نال سٹ دُلا را، اپنے گھر بہائیآ۔ بھگتاں کرے اک

پیارا، پریم پریم نال ونڈایا۔ امرت دیوے سچ بھنڈارا، اپنے ہتھ اٹھایا۔ در سدے تینی اوتارا، بھگت اٹھاراں لاگن پائی۔ کبیر کوکے کرے پکارا، پرہ
 ملیا سچا ماہیا۔ نام دیو رووے زارو زارا، ویکھو جن میری چھری چھایا۔ بھگتاں بنایا چھتی چھتی چھتی اک دوارا، نو دوار اُتے دے لکھایا۔ دسویں بیٹھ
 آپ گردھارا، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت پیالہ ہتھ اٹھایا۔ امرت پیالہ ہر بھگوان، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپ
 پیائے گن ندھان، گنوتا دیا کمائیندا۔ پیر پیغمبر منگن دان، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ وشن برہما شو ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ کلج
 انتم گرسکھاں ملیا آن، بھگتاں بھاگ لگائیندا۔ ست ڈلارا نال بلوان، شبدی گر رکھائیندا۔ گوبند گر گر کر پہچان، ہر جن اپنے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم دیوے انت، انت انت جنایا۔ پرگٹ ہو سیری بھگونت، کل کلکی پھیرا
 پائی۔ سمبل نگر بنھانات، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈایا۔ بھو نہ آئے جیو جنت، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ناتا تھانہ ہوئے ہنگت، ساچی سنگت نہ کوئے
 وکھایا۔ کایا چولی نہ چڑھے رنگت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سچے گھر کوئی نہ بنے منگت، شودوالے مندر مٹھ، مسیتاں گرجے اُچی کوکن دین دہایا۔
 کلج انتم سب دے پار برہم پرہ کیتے خالی ہتھ، سودا ہٹ نہ کوئے وکایا۔ گردوارے دھیاں بھیناں رہے تک، نانک گوبند سکھیا گئے بھلایا۔ گرا جن
 لیکھ لکھایا گرو گرنٹھ سچ، سچ سچ وچے ودھایا۔ کلج در در گھر گھر رہیا نچ، کوڑی کریا نال رلایا۔ سادھ سنت ترے گن اگنی گئے مچ، امرت میگہ نہ کوئے
 برسایا۔ چاروں گنٹ رہے نٹھ، واسنا کوکر وانگ ہلکایا۔ جناں چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ نانک نرگن مارگ گیا دس، گوبند پُرکھ اکال
 ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے کر اکٹھ، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگتاں ہر جو دے مان، ابھمان سرب مٹائیندا۔
 جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کیتے آن، گر گوبند سیو کمائیندا۔ آو سکھو کرو پہچان، پچھلی ریتی آپ سٹائیندا۔ چار ورن بٹھائے اک مکان، ساچا مندر اک
 سہائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے گان، گر شبد وچولا میل ملائیندا۔ پردہ اوہلا چھکے وچ جہان، ظاہر ظہور رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، چار ورن اکو امرت اک سروور سر اکو اک وکھائیندا۔ ایک سر سچا تالاب، کنارہ نظر کوئے نہ آیا۔ جس وچ رکھیا حیات آب، اول اپنا نام

خدا ئیہ۔ نہ کوئی رہن دیوے پُن نہ کوئے پاپ، اکو اک رنگ دکھائیہ۔ سب نوں گودی چھکے بن کے باپ، پتا پوت سچ سکھدائیہ۔ جس نے جیسا سوہنگ جاپ،
تس اپنے سنگ رکھائیہ۔ سنجگ دی ساچی گاتھ، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیہ۔ سیس نوئے تریلوکی ناتھ، راما دسرتھ نہ کوئے وڈیائیہ۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں امرت آپ پیائیہ۔ گرکھ امرت پیو رنج، گر شبدی آپ پیائیندا۔ ہر سنگت وچ بہنا سچ، سجن راہ دکھائیندا۔ اک جیکارا
لاؤنا گج، جو گج دے پھند کٹائیندا۔ دو جہان نگارہ رہیا وچ، سری بھگوان آپ سٹائیندا۔ ناتا تٹا مکہ کعبہ حج، حجرہ گھر گھر آپ دکھائیندا۔ گردر مندر مسجد
شودوالے ٹٹے مٹھ، مٹھ اکو اک پرگٹائیندا۔ جس کا یا اندر بیٹھا پُرکھ سمرتھ، سو مندر سو بھاپائیندا۔ کھانی بانی وید پُران انجیل قرآن شاستر سمرت ہر کا
مارگ رہے دس، اکھر اکھر نال پرگٹائیندا۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، ہٹ اپنا آپ گھلائییندا۔ باہروں ویکھو دسے جٹ، اندر سری بھگوان ڈیرہ لائیندا۔ گر
اوتار پیر پنمبر سارے چرنی گئے ڈھٹھ، آگے سیس نہ کوئے اٹھائیندا۔ پر بھ تیرا امرت پیئے گٹ گٹ، بن پیتیاں صبر کسے نہ آئیندا۔ پہلی ماگھ گر گوہند
گر سکھ رتے اپنی رت، رتی رت نال رنگائیندا۔ مہا سنگھ دتی مت، من مت سرب گوائیندا۔ گر گوہند چرنی ڈھٹھ، اپنی آس نہ کوئے رکھائیندا۔ اپنے
سکھاں دی پت رکھ، تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ میرے بچھے بچھے چڑھاؤنے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ توں وسیں گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ تیرا رُپ
نظری آئیندا۔ گوہند کہے میں میلا کراں انت اکھ، سری بھگوان نال رکھائیندا۔ نہکٹک ہوئے پرگٹ، گر چیل گنڈھ پوائیندا۔ چار ورن دامیٹھ پھٹ، پٹی
اپنے نام بندھائیندا۔ پریم نال رنگائے رت، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیندا۔ گر سکھو مکتی تہاڈیاں پیراں بیٹھاں دیوے جھس، سکھنڈ دوارا اک دکھائیندا۔
آگوں سنگر نانک ملے ہس ہس، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ کبیر جلاہا ہتھ ملائے نٹھ نٹھ، بھگت بھگتاں سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، گر سنگر کھیل دکھائیندا۔ گر سنگر کھیل کرے اگم، کلجگ انتم کار کما ئیہ۔ سب نوں دیون آیا ڈن، ڈنکا اپنا نام وجائیہ۔ دو جہان سُنن لا کے کن، آلس
ندرانہ کوئے رکھائیہ۔ ہر جو بھگتاں بیڑا رہیا بنھ، باقی سب دے بسترے گول دکھائیہ۔ کسے رہن نہ دیوے وچ چھپر چھن، اُچے ٹلے مندر دیوے ڈھاہیا۔
لکھ چوڑا سی دیوے ڈن، ڈورو ڈنکا اک وجائیہ۔ کلجگ جیو نیز انھ، ہر جو نظر کسے نہ آئیہ۔ جن بھگتاں چوری چوری لائی سٹھ، نام سندھیوا ہتھ اٹھائیہ۔

اندر وڑ کے سنگر پورا لیا بٹھ، پریم ڈوری اکو پائی۔ ایدھر دیکھن نظری آئے گجری جن، اودھر پُرکھ اکال نظری آئی۔ گرسکھ سچا جائے من، جس جن اپنا پردہ لاہیا۔ رسنا کہے دھن دھن دھن، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری وڈیائی۔ سرب جیاں دا جہنی جن، پُرکھ اکال پتاما۔ کسے نظر نہ آوے پنج تت تن، نرگن نور جوت رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائی۔ سو پُرکھ نرنجن ایکا آیا، اکل کلا اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پایا، ہوکا ہر ہر نام منائیندا۔ ایکنکارا گیتا رہیا گڑایا، دو جہاناں آپ بھوائیندا۔ آد نرنجن کرے رُشایا، جوتی نور ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا اٹھ اٹھ ویکھے تھاؤں تھایا، سچھنڈ کُندا آپے لاہندا۔ سری بھگوان ست نشان رہیا جھلایا، درگاہ ساچی آپ ہلائی۔ پاربرہم برہم دے صالاہیا، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ نہہکک پرہم آپے آیا، دوجا ہور نہ کوئے وکھائیندا۔ چار وید جس دا رہے جس گایا، سو اپنی دھار چلائی۔ وید ویاسا جس دا دھیان لگایا، عیسیٰ موسیٰ نین اٹھائیندا۔ محمد سجدہ جس سیس جھکایا، سو پروردگار امام اپنا روپ وکھائیندا۔ نانک نرگن مہابلی جو منگ منگایا، سو اپنی وار پھیرا پائیندا۔ گر گوہند بھوکھت واک پورا دے کرایا، پُرکھ اکال سیو کمائیندا۔ نرگن ہو کے ترے گن میٹے مایا، گرگھ چھایا پرے کرائیندا۔ بھگت بھگونت آپ جنایا، جاگرت جوت اک وکھائیندا۔ اکھر وکھر آپ پڑھایا، نش اکھر رنگ رنگائیندا۔ کنکر کنکر مردنگ وجایا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ پُری انند جس وسایا، سوانتم سمبل پھیرا پائیندا۔ راج راجانا شاہ سلطاناں خاک دے ملایا، بیس پیسارہ تکانیندا۔ خالی کھیسے سب دا دے وکھایا، گھر گھر منگن بھچھیا کوئے نہ اگوں پائیندا۔ گرگھ ساچے لئے ترایا، تارن ترن ترنی اکو اک ترائیندا۔ کر کرپا جن بھگتاں ہرن پھرن گھلایا، نج نیز پرده لاہندا۔ انحد ناد ناد سنایا، چھتی راگاں مان گوائیندا۔ نرمل جوتی ڈمگایا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیندا۔ سرتی سوئی لئے اٹھایا، شبدی جوڑ جڑائیندا۔ ساچی چوٹی لئے بہایا، واسنا کھوٹی باہر رکھائیندا۔ ورن گوتی نہ کوئے بنایا، کھتری براہمن شودر ویش اکو برہم سمجھائیندا۔ پاربرہم پرہم ویکھن آیا، ویکھو سارے نین اگھاڑے، نیز اپنا بھیو چکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوارے جس دے کڈھن ہاڑے، ہوکا سب نوں اک وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی آپ چبائے اپنی داڑھے، کھا کے شکر نہ پھیر منائیندا۔ گرگھ بنائے ساچے لاڑے، مستک ٹکا تک لگائیندا۔ پریم جوتی ویاہے اکو نارے، نر نرائن جانجی بن کے سچا آئیندا۔

کر کے جائے اپنی کارے، بچھلی کار نہ کوئے کمائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈے گئے وگارے، ورگ سب نوں انتم لائیدا۔ پنج تت جس چولے شنگارے، تتوت آپ پرگنائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ بے عیب پروردگارے، پردہ اپنا آپ چُکائیدا۔ آو گر سکھو ویکھو نظارے، بے نظیر اپنی مہر نظر اک ٹکائیدا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ چلن نال اشارے، گر پیر اوتار نیوں نیوں سیس جھکائیدا۔ سارے کہن کجگ انتم اسیں ہارے، اگے بل نہ کوئے رکھائیدا۔ کاغذ قلم شاہی نال لکھ لکھ لوک مات پا کے آئے پواڑے، دین مذہب ذات پات وند وندائیدا۔ کوئی نہ لگا کسے کنارے، نیا بھور سرب وکھائیدا۔ گو بند سورا اک للکارے، اوچی کوک کوک لائیدا۔ آو چل پر بھ سچے دے سچ دوارے، جس دوار یوں پچھے نہ کوئے ہٹائیدا۔ بھگتاں کرے بھگوان پیارے، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آئیدا۔ گر سکھاں اگے سنگر کڈھے ہاڑے، گر سکھو تھاڑے بناں میری پت نہ کوئے رکھائیدا۔ تھاڑے پچھے بالے نیہاں ہیٹھ سوالے، اُتے تھاڑا محل و سائیدا۔ تھاڑے اندر کایا مندر گر گو بند چلے نال نالے، نانک وچھڑ کدے نہ جائیدا۔ پُرکھ اکال دے سچے لالے، لال اپنے رنگ رنگائیدا۔ ناتے تئے کال مہاکالے، گر سکھ کال کدے نہ کھائیدا۔ جنہاں سرتے بدھے چکر دُمالے، تنہاں بھو نہ کوئے سمجھائیدا۔ سارے پھرن آلے دُآلے، اگے ہو درس کوئے نہ پائیدا۔ صاحب سنگر شاہ پاتشاہ سری بھگوان سکھنڈ بیٹھا سچ دھر مسالے، سچ دوارا سو بھا پائیدا۔ لیکھا چُکائے شاہ کنگالے، اوچ پنج نہ کوئے رکھائیدا۔ گر سکھ سجن آپے بھالے، لکھ چوراسی کھوج کھجائیدا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالے، جنجال اپنے نام پائیدا۔ جس ڈھاب کڈھے مکھ پونجھے نال رومالے، سو سنگر روم وچ سائیدا۔ جنہاں سنگر پچھے گھالن گھالے، گھالی گھال لیکھے لائیدا۔ گر سکھ سچے سنگر اپنی گودی وچ سوالے، بالے نیہاں ہیٹھ رکھائیدا۔ کریا کھیل اک کمالے، بھو ابھید نہ کوئے جنائیدا۔ جس چھڈے پلنگ رنگیل دوشالے، سولاں ستھر سچ آپ ہنڈھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گر گر گو بند ملے آن، گو بند گر سکھاں سنگ نبھائیدا۔

ہر کی ماگھی گرکھ محبن، سَنگَر اِشان کرائیندا۔ پُرکھ اکال ملیا سَنجَن، نرویر راہ دکھائیندا۔ غریب نہانیاں پردے کجَن، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔ گھر گھر
 اندر شبد دماے وجَن، انحد راگی راگ سنائیندا۔ گرکھ گرکھ گرکھ گرکھ گرکھ ہر بھگت ہر بھگت ہر جن ہر جن ایٹھے اوتھے دو جہان گجَن، ڈھولا سولہا بند نہ کوئے
 کرائیندا۔ لکھ پوراسی بھانڈے بھجَن، کایا ماٹی کچ کَم کسے نہ آئیندا۔ منمکھ جیو جگت دوارے نہجَن، گرکھ گرکھ سَنگَر ویکھ خوشی منائیندا۔ سنت سہیلے کوڑی کریا
 کولوں پچَن، جو گر کا پچَن کمائیندا۔ اگنی اگت کدے نہ مچَن، سیتل دھار اک وہائیندا۔ سَنگَر پیار اندر رچَن، رچ رچ اپنی خوشی دکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا ور، سچ اِشان آپ کرائیندا۔ ہويا اِشان سَنگَر دھوڑ، دھوڑی ڈکا مستک لایا۔ چتر سگھڑ بنیا مورکھ موڑھ،
 اگیان اندھیر چُکایا۔ شبد اگنی سنائے تور، تریا بیٹھی مکھ بھوایا۔ سار شبد جو ہويا رہیا مفرور، اپنا پردہ دئے اُٹھایا۔ در آئی سنگت معاف کرے قصور، پچھلا
 لیکھا دئے چُکایا۔ اگے نظر آئے حاضر حضور، حضرت اپنا میل ملایا۔ ویلے آنت ملے ضرور، گرکھ جم نیڑ کدے نہ آیا۔ نیتز ویکھو کویں دو جہاناں مچائے
 فتور، فتویٰ صادر دئے کرایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے مجبور، مجرم سب نوں لئے بنایا۔ سرب گناں آپے بھرپور، بھرپور رہیا سب تھایا۔ نو نو توڑے مان
 غرور، غرُبت سب دی دئے گویا۔ کلجک میٹے کریا کوڑی کوڑ، کوڑ کڑیارا دئے کھپایا۔ جن بھگتاں آون جاون پت پاون لکھ پوراسی کٹے جوڑ، مات گر بھ
 اُٹاڑکھ دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، جن بھگتاں دوارے بنیا آپ مزدور، مشتبہ بن بن سیو
 کمایا۔ جن بھگتاں آنت ہر جو بدھا، ڈوری پریم اُٹھایا۔ گھر دین آیا سی سدا، پھسیا بے پروا ہیا۔ دو جہاناں کر کے پار حداں، گرکھیاں حد اک ونڈائیا۔
 پریم بھگتی اندر مدھا، مدھر دُھن رہیا سنایا۔ جس دوارے ہر اپنا نشانہ گڈا، سو دوارا سو بھاپایا۔ باقی سب دے خالی کیتے ہڈا، سادھ سنت سری بھگونت
 ملن کوئے نہ جانیا۔ روپ بنائے مجھیاں ڈڈاں، ساگراں وچ بھوایا۔ جون بھوئے رکھائے ڈونگھی کھڈاں، سرپنی روپ دکھایا۔ جنہاں سرتے رکھیاں
 جھنڈاں، سوکر دین دُہانیا۔ بن سری بھگوان جیو جنت سرب رنڈا، جگت رنڈیا نہ کوئے کٹانیا۔ گھر گھر اندر وڑیا گھمنڈا، نون سو اکھر نہ کوئے پڑھانیا۔
 سَنگَر دوارا سدا اُٹھنڈا، گرکھیاں سیتل دھار وہانیا۔ نین شرمائے چودھویں چندا، نو چند نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن

دیوے ساچا ور، برہنہ اک وکھائیہ۔ برہنہ گیا گھل، خلق خدا جنائند۔ اوتھے کوئی نہ لگے مل، بن قیمتوں کرتا پار کرائیندا۔ جو چرن پریتی جائے گھل، تس اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان دا سچا بھل، جس کولوں برہے دا کول کھ شرمائیندا۔ ہر جن بوٹا کدے نہ جائے مل، ایتھے اوتھے آپ مہکائیندا۔ پون سوگندھی جائے بھل، جس جن اپنی جھک وکھائیندا۔ گرسکھ کدی نہ جائے رل، جس سنگر گود بہائیندا۔ سنت سہیلا سدوسے کول، آپ اپنا سنگ رکھائیندا۔ نت نوت رہے اڈول، دل کدے نہ جائیندا۔ جس جن پیائے اپنے امرت نام پائل، پلک پلک درس وکھائیندا۔ ہر کا بھو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مساق ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس گوہند نال کریا قول، کیتا قول پور کرائیندا۔ پرگٹ ہو یا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی پر بھ نوں کرے مخول، مفت سب دا بیڑا رڑھائیندا۔ کسے کول نام رہن نہ دیوے رتی چول، خالی بھانڈے سرب کرائیندا۔ صدی یسویں سادھاں سنتاں پئے ہول، ہولی ہولی سب دے پردے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی کرے گھول، کشتی اکو وار وکھائیندا۔ ویکھن آئے ہر جو کشتی، کشا لکھن کروچ پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے پشت درپشتی، پچھلی کیتی اپنے ہتھ رکھائیہ۔ کسے ورن نہ دیوے وچ بہشتی، دوزخوں سب نوں دے کڈھائیہ۔ کسے دارہن نہ دیوے ایشی، لیشر اپنا راہ جنائیہ۔ باہوں پکڑ اٹھائے رام نال ویشٹی، کرشن انگلاں اُتے نچائیہ۔ بن پُرکھ اکال بن سنگر پورے کھلے نہ کسے دی درشتی، جناں چر اپنی درشت نہ کسے اُتے پائیہ۔ جن بھگتاں ہوئے نکلی، نکٹورتی بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی ہوئے بن نکلی، کجک انتم ساچے بیڑے نہ کوئے چڑھائیہ۔ نیتز روون لین ہنکی، ہوئے بھرے خلق خدا ئیا۔ پیر پیغمبر آگے ہو کے کھولے نہ کوئے کھڑکی، پردہ سکے نہ کوئے چکائیہ۔ سارے لا لا تھکے برتی، سرت شبد نہ کوئے ملائیہ۔ پُرکھ ابناسی لیکھے لائے جٹ کرتی، ان پڑھیاں گیان دوائیا۔ چرن پریتی بخشی حرصی، حرص ہور نہ کوئے ودھائیہ۔ لیکھا جانے عرشی فرشی، فلک اپنا رنگ رنگائیہ۔ پر بھ ساچے دی ساچی برسی، تھت وار گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیہ۔ زرگن روپ آیا عرشی، عرشی پریتیم سچا ماہیا۔ جس وشنو ہتھ پھرائی کڑچی، انتم خالی ہتھ کرائیا۔ برہے دی برہم آتمارہی دھڑکی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوت اکالن اکو کڑکی، کڑکا اپنا دے سنائیہ۔ ہو مجبور آپے بڑھکی، بھک اکو اک لگائیہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے مذہباں دے بھجے جان اُپر

سڑکیں، ننھن واہو داہیا۔ اتر سب نوں چڑھے گھر کی، ساہ لین کوئے نہ پایا۔ پُرکھ ابناسی اِکو پلک پھرتی، فرقہ سب دادے بدلایا۔ دو جہاناں نیا جری، سیا نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان چڑھیا وڈا کٹی، اگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ اپنی دشا سب نے ترکی، تَرَت پلا لیا جھڈایا۔ سری بھگوان اپنی نظر پرتی، پر تیندھ بن کے آیا سچا ماہیا۔ ویکھو سچھنڈ بنایا اُتے دھرتی، بھگت دوارا ناؤں رکھایا۔ ایہدے وچ جھاڑو دیوے آد شکتی، شکوہ کوئے رہن نہ پایا۔ پیر پیغمبراں اُتے آئی سختی، سختتا ہتھ اُٹھایا۔ سارے کہن ہوئے کمبختی، رو رو کملی اللہ رانی مارے دھایا۔ بن بھگتاں کسے دی کم نہ آئی بھگتی، جنہاں بُھلیا بے پرواہیا۔ میں پھردی رہی چوداں طبق مٹکی مٹکی، اپنا جو بن ہلارے وچ چلایا۔ بھیو نہ جاتا کھیل اگم پُرکھ سمرتھ کی، جتھے چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جن دتی نتھ سہاگ دی، سو صاحب پھیرا پایا۔ مکھ پردہ چک چک جھاکدی، نیتز نین نین شرمایا۔ پیر پیغمبراں اُٹھ اُٹھ آکھدی، اُٹھو ویکھو ویلا گیا آیا۔ میٹوں اِکو گل بھاکھدی، تہاڈی کرے صفایا۔ اوہدے کول وست اک نجات دی، سب نوں لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ ملاؤن آئے آپ بھگونت، اپنا پھیرا پایا۔ ہر جن ناری ملے ہر جو کنت، کنت کتھول بے پرواہیا۔ سیج سُنھنجی وکھائے سو بھاؤنت، ست ستوادی پھولن برکھا لایا۔ جس رچنا رچائی آد سو ویکھن آیا انت، بے انت پھیرا پایا۔ جس نے وشن برہما شو سُنایا ڈھولا منت، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کری پڑھایا۔ جو گھٹ گھٹ وسیا لکھ چوراسی جیو جنت، کھانی اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکٹک نرائن زر، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، نام بھگتی دے سوغاتا، امرت جام پیائے باٹا، پُرکھ سمراتھا دیا کما یا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے کھیل کما پاتا، کملے رملے کوجھے اپنے گلے لگایا۔ کوجھے کملے لگے چھاتی، شہنشاہ آپ لگائیندا۔ دیوے درس ستیاں راتیں، گر سیکھاں دُکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ گھر گھر جا جا بچھے واتی، اپنا پھیرا پائیندا۔ پھڑ باہوں چڑھائے اُچی گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیندا۔ اگے نیڑے آئی واٹی، بچھلا پندھ مکھائیندا۔ جس دا گو بند بنیا ساتھی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ بھگتاں لہنا چکے باقی، دیونہار پھیرا پائیندا۔ گر سیکھ تیرا من نہ رہے عاتی، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیندا۔ درس دیکھائے ساکھیتی، شناخت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جنم جنم وچوں دیوے لہر حیاتی، کرم دھرم شرم ورن برن حیا سرب مٹائیندا۔ اٹھے پہر رکھے

پر بھاتی، پر بھو اپنا رنگ دکھائیندا۔ ناتا توڑے مامی بھنٹی ماسی، بھین بھنیا چاچا تایا نظر کوئے نہ آئیندا۔ انتر آتم پر ماتم سچا ساقی، بھر پیالہ جام پیا ئیندا۔ لیکھا
چھکے تن خاکی، پاکی پاک ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکیلا گرو گرجیلا، ایک گھر بہائیندا۔
گر چیلہ وسے اکو گھر، ایک گھر وڈیا ئیا۔ جتھے دیوے نہ کوئی ڈر، بھو بھے نہ کوئے رکھائیا۔ ایک سیجا بہن چڑھ، ایک آسن سو بھاپائیا۔ اک دوجے دا پلو لین
پھڑ، آگے ہوئے نہ پھیر جدائیا۔ گرسکھ گرو دوارے جائے مر، گرو سنگرو گرسکھ اپنے وچ ملا ئیا۔ دوہاں دا میلہ اکو گھر، جس دوارے وسے پڑکھ اکال
بے پرواہیا۔ شبد گرو گرکھاں نرگن روپ ہو کے لئے پھڑ، آوے جاوے واہو داہیا۔ جس جن اپر کرپا دتی کر، تنہاں اپنے سنگ رکھائیا۔ جو جن سوہنگ
اکھر رہے پڑھ، دُبدے پتھر پار کرائیا۔ دھنّا کہے میں وٹیوں پایا ہر، گرسکھ کہو بن وٹیوں نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آ کے
پھڑیا لڑ، بھگتاں اوٹ اک تکائیا۔ بھگتاں رکھی اوٹ اکال، اپنی کل نہ کوئے جنائیندا۔ میرے اُتے ہو دیال، تڈھ بن میرا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ نو
کھنڈ پر تھی ہوئی بے حال، ست دیپ سرب گرا ئیندا۔ ست دے نہ کسے دھرم دوار، ویسوا روپ سرب وٹائیندا۔ مندر مسجد کوڑی کریا جگت وچار،
دھیاں بھیناں ناچ نچائیندا۔ پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی ملا شیخ گئے ہار، ہر کا نام نہ کوئے دھائیندا۔ کوڑ گڑیا کرنا شنکار، سچ شنکار نہ کوئے
ہنڈھائیندا۔ ناری چھڈیا کنت بھتار، بھتار کنت ناری نہ انگ لگائیندا۔ دوہاں وریا اک و بھچار، و بھچاری روپ سرب دکھائیندا۔ اپنا آپ گئے ہار، ہر مندر
سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کلج ویکھ اندھیری راتا، اپنا پھیرا پائیندا۔ کالی رین اندھیری
اندھ، بھنڑی اپنا روپ وٹائیا۔ چاروں گنٹ پیندی ڈنڈ، بتی دند رہے گرا ئیا۔ جدھر ویکھو بھیکھ پکھنڈ، سرشٹ سبائی ہوئی ہلاکائیا۔ بن سنگر پورے گرکھاں
ملے نہ اک اند، اند اند وچ جنائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا ڈھولا گائن چھنڈ، توں میرا میں تیرا تیری میری ہوئی گڑمائیا۔ بچھے ونڈدار ہوں ونڈ،
آگے ونڈ کوئے رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا ست دھرم دا اکو چڑھے چند، دھیرج دھیر نال دکھائیا۔ پر بھ ملیا دینن بخشند، دین دیال دیا کمائیا۔ جن بھگتاں
مل کے پر بھ نوں پئے ٹھنڈ، دو جہاناں وچھوڑے دی اگن بُجھائیا۔ آو رل مل کے اک دوجے نال پلو لینے گنڈھ، آگے سکے نہ کوئے کھلا ئیا۔ مار کے چھال

میری چڑھ جاؤ اُپر کُنڈ، سِجھنڈ لے کے جاواں چائیں چانیا۔ اوتھے جا کے دیکھاں اپنے چند، جنہاں گھڑا نور رُشنا یا۔ پیر پیغمبراں کھٹے کراں دند، اِکو وار اُٹھایا۔ آؤ دیکھو جنہاں دے نال گجری چند، تہاڈا مان گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں جن بھگتاں اگے واسطہ پانیا۔ جن بھگتاں اگے پائے واسطہ، بن بھگتاں وصل نہ کوئے کرا یا۔ گر سکھو پریم دا کھواؤ ناشتا، پر بھ بھکھا در در پھیرا پانیا۔ اپنا اپنے وِچ رکھیا کر کے ضابطہ، زیر زبر تہاڈے نال ملا یا۔ جن کھیل کر یا بُڈھے بال دا، باہروں بُڈھا اندروں نڈھا رُپ وکھایا۔ لیکھا لائے شاہ کنگال دا، غریب نمانے گود اُٹھایا۔ گر سکھاں پھڑ پھڑ باہوں آپ بہالدا، ساچی پاکی وِچ بہایا۔ ساچا مارگ اک سکھالدا، سکھیا سکھی بُھل کدے نہ جایا۔ اپنا درس پھیر وکھالدا، نور ظہور کر رُشنا یا۔ جن بھگتاں بچھے گھالن گھالدا، در درویش آپ اکھوایا۔ لیکھا جانے پت ڈال دا، کلی کلی پھول پھول غنچا غنچا پھول بھلایا۔ دیکھو کھیل بے عیب بے حال دا، اپنا حال تہانوں رہیا سُنایا۔ لوک مات بن بھگتاں بھگوان نہ کوئے جوال دا، مر یا رہے سِجھنڈ اپنا آسن لایا۔ ایسے کر کے گرکھاں پھرے بھالدا، میرا نام کرن رُشنا یا۔ کیوں اپنے سانچے جس نوں ڈھالدا، اپنی تلوار لئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اگے رو رو اپنا حال سُنایا۔ نیتر رووے مارے آہ، اوہ نظر کسے نہ آ یا۔ جن بھگتاں جلوہ دئے دکھا، جلوہ گر پھیرا پانیا۔ سارے کہن میرا خُدا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ اِس دے اُتوں ہو جاؤ فدا، فطرت کوئے رہن نہ پانیا۔ رل مل دونوں ہتھاں دا پاؤ گدھا، زرگن سرگن رنگ چڑھایا۔ جے کوئی بچھے پاربرہم کدا، سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سری بھگوان کہے میں نکا جہا اڈا، گرکھاں اندر ڈیرہ لایا۔ باہروں میرا دو جہان دا وڈا وڈھا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ اپنے وِچ چھپایا۔ کلجگ انتم کھیڈن آیا کھیڈاں، گرکھ ہانی نال لیا یا۔ بے شک سرشٹ سبائی کرے جھیڈاں، بے شرم بنیا سچا ماہیا۔ گر سکھاں دتے اپنا بھیتا، وِچلی گھنڈی دئے گھلایا۔ اگے کسے دے سرتے پین نہ دیوے تتی ریتا، دیگاں وِچ نہ کوئے اُبلایا۔ سب نوں رکھے چھایا بیٹھاں، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ شبد اگئی دین آیا نیندا، ننداں نندیا کھ بھرا یا۔ گو بند بھجا گیا بچھے گیندا، جگت وارا کھیل کرا یا۔ پُرکھ ابناسی کلجگ انتم زرگن ہو کے سرگن ویندا، ہر جن وچھڑے لئے ملا یا۔ بچھلا لہنا سب دا دیندا، باقی کوئے نظر نہ آ یا۔ باہوں پھڑ پھیر کہندا، اُٹھو گر سکھو ملو بھائیاں بھایا۔ جو ہر جن ہر کا بھانا سہندا، تس

ملے مان وڈیاں۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اک دُوبے نال کھندا، گر اوتار کرن لڑاں۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچ سَنگھاسن اِکو ہندا، حکمے کھیل ورتاں۔ اِس دے
 اگے بن ڈھایوں سب ڈھندا، اپنی پیٹھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اگے اپنا ڈکھ سُنایا۔ جن بھگتو ہر نوں لگا ڈکھڑا،
 ڈکھی ہو کر لایا۔ جنان چر ویکھاں نہ تہاڈا مکھڑا، میٹوں سکھ کوئے نظر نہ آیا۔ جگ چوکڑی رکھے اپنی سکھڑا، اندر اپنے بند کرایا۔ تہاڈے پریم پیار دا بُھکھڑا،
 سچکھنڈ دوار یوں چل کے آیا ہوئی ہوئی تھکا ماندا ایہتے اپڑا، تہاڈا درشن کر کے اپنا تھکیواں دے گویا۔ جوں خوشی ہووے ماں پیو مل کے پُترا، بن پُتراں
 سینے ٹھنڈ نہ کوئے رکھایا۔ میں عرشاں اُتوں اُتراں، نانک لیکھا گیا لکھایا۔ میرا لیکھا لکھیا نہ جائے وچ سترّاں، تینیتی اکھڑ دین دُہایا۔ میرا کسے نہ پرتا پُترا،
 ورقہ سکے نہ کوئے اُٹایا۔ میں اِکو دسدا رہیا اپنے نام دا کھٹکا، کھنڈا کھڑگ چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارا راہ وچ اٹکا، بن نانک گھر کوئے نہ آیا۔ کلج
 انتم سب دا مٹاوے حلال جھٹکا، چھری اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اگے اپنا حال سُنایا۔ کی دسناں کدھر
 جاواں، ہر جو رہیا جنایا۔ بھگت میریاں بُھجاں باہواں، بن بھگتاں کم کسے نہ آں۔ بھگتاں بناں میں ہواں نتھاواں، لوک مات بُچھاں کسے نہ ملے وڈیاں۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا بھگتن پیتا، بھگتن وسے سدا چیتا، چیتن چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ بھگت کہن توں وڈا
 ٹھگ، اعتبار تیرے اُتے نہ آں۔ توں وسیں اُپر شاہ رگ، اپنا مکھ چھپایا۔ جگ جگ لاؤندا رہوں اج چچ، گر اوتاراں حکم منایا۔ کلج انتم آئیوں بھج،
 بھجڑیاں پٹی سرشٹی خواہش دے دُہایا۔ سب نے لوک مات جانا تچ، آسن سَنگھاسن کوئے رہن نہ پائیا۔ پر بھ سرن چرن جو گئے بھج، بچت اپنی لین
 کرایا۔ جٹ دھنّے دسی جاچ، یاچک دان اک ورتاں۔ گھر آ کے ملے سچ، مہربان محبان اک گوساں۔ حکمے اندر پئے نچ، بھگت اشاریاں نال نچایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اگے اپنا سیس جھکایا۔ بھگتن اگے سیس گیا جھک، صاحب سنگر آپ جھکائیندا۔ گر اوتاراں پیندا گیا
 مک، بھگوان اِکو راہ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گئے اُٹھ، جو گیا پھیر نہ آئیندا۔ دین مذہب مچی لٹ، ٹھگ چور یار اپنا داء لگائیندا۔ سادھ سنت بٹھے رُٹھ، رُٹھیاں
 مُنہ نہ کوئے بھوائیندا۔ انتم اِکٹھے کر کے اِکے گٹھ، جوں امباں گٹھیاں زمین وچ دبائیندا۔ سب دے کولوں لیکھا لئے بُچھ، سر سر حکم منائیندا۔ کسے کول

نہ دے کچھ، بغل قرآن نہ کوئے کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت دوار ہر نرنکار کر نمسکار، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیندا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال ضلع فروزپور ★

بھگت بھگونت ساچی ریت، ہر سنجک سچ چلائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، گرو دوار نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم پر ماتم رہے اتیت، ترے گن رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ کایا کری ٹھنڈی سیت، برہم پار برہم سمائیندا۔ مانس جنم لینا جیت، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ صاحب سنگر سدا انڈیٹھ، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکوگیت، گر اوتار پیر پیغمبر آپے گائیندا۔ جس دان شانہ سدا سدا سد ٹھیک، سو صاحب مارگ لائیندا۔ ست ستوا دی اک پریت، ست پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ متراں نال ملے میت، متر اپنا بھو گھلائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم آتم میل ملائیندا۔ آتم آتم جڑے جوڑ، سو سنگر آپ جڑائیندا۔ شبد اگئی چڑھ چڑھ گھوڑ، گرکھ لاڑا دولھا سو بھاپائیندا۔ ناتا تئے اندھ گھور، پرکاش پرکاش روپ چکائیندا۔ لیکھا جانے زور و زور، زبر چرناں ہیٹھ دبا ئیندا۔ لکھ چوراسی پائے شور، کوڑی کریا جگت گر لائیندا۔ بھگتاں بھگونت جائے بہر، بہڑی حال نہ کوئے سنا ئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجک ساچا راہ چلائیندا۔ مندر مسجد چھڈے مٹھ، گرو دوار نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی دھار چلائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش مسلم ہندو سکھ عیسائی دیوے ایکامت، گرمیت آپ جنائیندا۔ جگت نیتز پنچت، سو پُرکھ نرنجن نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ تن نال تن شنگار، پنچت کرایا۔ آتم نال آتم آدھار، پر ماتم رنگ چڑھائیا۔ برہم نال برہم وچار، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ دھر دامارگ سچ سنسار، مہاسار تھی آپ لگائیا۔ جس دی منگ منگدے گئے گر اوتار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دین مذہب کر خوار، خواری سب دی دے کرایا۔ اکو نظری آئے ایکنکار، اشٹ دیو اک جنائیا۔ سرشٹ سبائی کرائے سچ و ہار،

بوباری اپنی دھار چلائیا۔ سَتجگ دُوجی کوئی نہ کرے کار، مُلا شیخ مسائق پنڈت پاندھا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لگے مات، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی اکونات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ بچھلا سب داٹے ساک، اگلا بندھن آپے پائیندا۔ بھگت ملائے بھگتاں ساتھ، گرگھ گرگھ گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دکھائے ایکا ورن، سرن اکو اک جنائیندا۔ ساچی سرن دیوے ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ لکھ چوراسی کایا گاکر، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ بن ونجارا ونج کرائے سوداگر، سودا ہٹو ہٹ وکائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، جنہاں دیوے سرن سرنائیا۔ چُگتیاں نیڑ رہن نہ دیوے کرتا قادر، قُدرت اپنی آپ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچی دھارا بھگت بھگونت دا اک وہار، دُجا کوئے رہن نہ پائیا۔ سَتجگ ساچا چڑھے رنگ، ہر ساچا آپ چڑھائیندا۔ گرگھ گرگھ وچے مردنگ، منمٹھ رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم پر ماتم سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ آپ چلائیندا۔ ساچا راہ چلے سنسار، ہر سنساری آپ چلائیا۔ سَت سَت کر پیار، سَت سَتوادی جھولی پائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہار، نرگن نر ویر دیا کمائیا۔ ساچی لانو پڑھے ایکا وار، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ جس دی صفت کردے گئے گر اوتار، کلمہ نبی الایا۔ جس دا در منگدے گئے بن بھکھار، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ جس دی نرگن نانک بنیا نار، سوکنت تھم منائیا۔ کلج کوڑی کریا رہ جائے وچ سنسار، سَتجگ ساچا مارگ لائیا۔ پہلوں ستگر پورا گرگھیں سوئی سرتی لئے اٹھال، جگتی اپنی دئے جنائیا۔ مکتی چرناں بیٹھاں دئے سوال، اُتے ہر جن بھار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مریدا، پُرکھ ابناسی سب دا دادا، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ سچ مریدا چلے مات، ہر ساچا آپ جنائیندا۔ گرگھ گرگھ دیوے ساتھ، دُجا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ ایکا پٹن ایکا گھاٹ، ماہی اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر جن میل ملائیندا۔ ہر جن پُرکھ ہر جن ناری، ہر ستگر آپ پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے وارو واری، ویروا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کیا کوئی جانے جیو گواری، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیندا۔ پُتر دھیاں کرے پیاری، پریم پیالہ جام پیائیندا۔ جگت جگیا سو جگت وہاری، جگ جیون داتا آپ کرائیندا۔ گرگھ گرگھ گرگھ آتم آتم کر

پیاری، پر ماتم اپنا رنگ چڑھائیندا۔ سَچِک تیرا سچ وہاری، ہر سچ سچ سمجھائیندا۔ پلا پھڑے ساچی ناری، کنت پلو گنڈھ دوائیندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
وِشنو بھگوان، جے جے جیکاری، اند کارج پور کرائیندا۔

☆ ۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار وچ ☆

سو پُرکھ سمرتھ، آد پُرکھ اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہما اکھ، وید کتیب بھو نہ پائیندا۔ اینکار چلائے رتھ، آد جگاد کھیل کرائیندا۔ آد نرنجن ہو
پرگٹ، نرنجن جوتی ڈمگائیندا۔ سری بھگوان وسے سچکھنڈ، دھرم دوار اک وڈائیندا۔ ابناسی کرتا ونڈے ونڈ، بھو ابھید آپ رکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ اک
اند، دوسر رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ
دھرائیندا۔ اپنی کل آپے دھر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڈ، درگھر ساچے سو بھاپائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کار کمائیندا۔
نرنجن جوت نرنجن ور، سگلا بندھن پائیندا۔ آپے پُرکھ آپے نر، نرنجن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
کرائیندا۔ ساچا کھیل پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ آد جگاد جگائیندا۔ آد جگاد جگائیندا۔ آد جگاد جگائیندا۔ آد جگاد جگائیندا۔ آد جگاد جگائیندا۔
بٹھ، بن کھیوٹ کھیٹا آپ چلائی۔ سدا سہیلا جننی جن، پتا پوت بھو کھلائی۔ کرے پرکاش بن سورج چن، سچکھنڈ سچئی رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، محل اٹل اک وڈیائی۔ محل اٹل سچ منارا، ہر ساچا آپ اپائیندا۔ نرنجن نور کر اجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ کرے کھیل اپر اپارا، اپر پر اپنا
راہ چلائی۔ سچکھنڈ نواسی وسے ساچے دھام نیارا، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ حکمی حکم سچ ورتارا، ست
ستوادی آپ سنائیندا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوار اینکار نور ظہور آپ پرگٹائیندا۔ نور ظہور پرگٹائے
ایک، اینکار آپ پرگٹائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیوے ٹیک، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جگ چوکڑی لکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائی۔ وسنہارا

ساچے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ سیوالائے کوٹن کوٹ برہما وشن مہیش گنیش، شکر اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ
 دوار اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا سو بھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپ بنائے بنت، مات پت نہ کوئے بنائیندا۔ ایککارا آپے نیا
 آپے منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ آد نرنجن نرنجن جوت نور ظہور لہنا جانے نارکت، سچ سچجی آپ ہنڈھائیندا۔ سری بھگوان جگ چوکڑی میل
 ملاواں ساچے سنت، سنت سنگر اپنے رنگ رنگائیندا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، گھٹ گھٹ آنتر ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم سری بھگونت، بھگت
 بھگوان ایک گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچکھنڈ دوار سچ محلہ آپ سہائیندا۔ سچ محلہ سری بھگوان، ایک ایک
 سہائیا۔ آپ جھلائے سچ نشان، ست پُرکھ نرنجن ہتھ اٹھائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی کرن چند سورج رو
 سس بھان، کوٹن کوٹ منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول زمیں اسمان چوداں طبق کھیل مہان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے آسن لائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا آسن، نرنجن نرنجن آپ لگائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا نظر کسے نہ
 آئیندا۔ وشن برہما شو کرے داسی داسن، سر سر حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا جانے پون سواسن، آتم پر ماتم اپنا بندھن پائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھی
 آکاشن، گگن گلنتر اپنا نور دھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار سو بھاؤنت، آپ بنائے سری بھگونت، جس گرہ مندر اندر
 اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ساچا مندر سچکھنڈ، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم پر بھ پائی ونڈ، اپنا حصہ آپ کڈھائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نرنجن جوت
 کرے رُشنا ئیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھند، اکھڑ وکھڑ نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمند، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اک اکلا سورا سربنگ، شہنشاہ بیٹھا
 آسن لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچا دھار، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ ساچی دھار سو پُرکھ نرنجن، اکو اک جنائیندا۔
 کرے کھیل درد دکھ بھے بھنجن، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جگا جگنتر ایک نام دیوے انجن، نیز گیان اک وکھائیندا۔ کایا مائی پنچ تت روپ وٹائے کنجن، پارس اکو
 رنگ چڑھائیندا۔ سر سرور ساچی دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل نہ کوئے رکھائیندا۔ سدا سہیلا پردے کجن، سمر تھ سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ شبد نگارے دو

جہان و جَن، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ایکا راگ سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی، جُگا جُگنتر منڈل راسی،
 گوپی کاہن آپ نچانیندا۔ گوپی کاہن ویکھے سانگ، پُرکھ ابناسی اپنا راہ جنایا۔ لکھ چوراسی چڑھے کانگ، اُتر پورب پچھم دکھن چارٹاں لیکھا جانے تھاؤں
 تھانیا۔ آتم پر ماتم لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سری بھگوان اپنے ہتھ پکڑے واگ، ڈوری نظر کسے نہ آیا۔ نرل جوتی کر پرکاش، میٹ مٹائے
 اندھ اندھیر سنجھ سویر اکو اک جنایا۔ لیکھا جانے پون سواس، نرگن سرگن وسے ساتھ، برہم پاربرہم ایکا گھر دکھایا۔ آتم ڈھولا شبد وچولا اگئی گائے
 گاتھ، لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ سچکھنڈ دوارے کوٹن کوٹ کھڑے تریلوکی ناتھ، پر بھ چرناں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ سچکھنڈ دوار کھیل اپارا، نرگن سرگن آپ کرائیندا۔ نہ کوئی دوسر میت مُرار، پرورد گارا اپنا روپ دھرائیندا۔ مقامے حق ہو
 اُجیارا، جلوہ حق حق درڑانیندا۔ بے عیب خدائی سانجھا یارا، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دا پردہ آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی ایکا ہر، ساچے مندر سو بھاپائیندا۔ ساچا مندر ہر کارنگ، ہر ہر آپ جنایا۔ سچکھنڈ دوارے سچ پلنگ، پاوا چول
 نہ کوئے رکھایا۔ اُپر بیٹھ شہنشاہ شاہ وجائے مردنگ، تال تلوڑا نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ
 دوارا کھیل اپارا، نرگن دھارا جوت اُجیارا دے سہارا، تھر گھر ساچا کھول کواڑا، شبدی سُت دے وڈیایا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول، اپنی دیا کمانیندا۔
 نرگن تولے ساچا تول، تولا اکو اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا شبد اگم آپے بول، ناؤں نرنکارا، آپ پرگٹائیندا۔ نرگن وسے نرگن کول، کیتا قول بُھل نہ
 جانیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جائے مَول، مَولا اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اندر ساچے وڑ، تھر گھر اپنا پردہ
 لاہندا۔ تھر گھر پردہ دیوے لاہ، اپنی دیا کمانیا۔ سُت دُلا را ایکا جا، شبدی ناؤں رکھایا۔ تھر گھر ساچے دے بہا، اپنا تحم منایا۔ گر اوتار تیرا ناؤں دھرا،
 پیر پینمبر صفت صلاحیا۔ وید شاستر سمرت پُران دے جنا، اکھر اکھر جوڑ جڑایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تیری رچن رچا، رَوس کرے رُشانیایا۔
 لکھ چوراسی نرگن سرگن گھاٹ لئے گھڑا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش رجو طمو ستو ایکا گھر وسایا۔ نو دوارے دے گھلا، من مت بُدھ ڈیرہ دیوے لا،

نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم ساچا حصہ دیوے پا، پار برہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ شبد انادی انحد راگ دے سنا، راگ راگنی مکھ شرمائیا۔ امرت آتم ساچا جام دے پیا، نبھجر جھرنا اک جھرائیا۔ جوت نرنجن کر رشنا، نورو نور نور رشنا۔ آتم سیجا سو بھاپا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ دیپک دیا اک جگا، اندھ اندھیر گوائیا۔ ساچا سنیا پھیرا پا، میا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی ست دیوے ور، در دروازہ اک کھلایا۔ در دروازہ آتم تاک، بن تاکی آپ کھلایا۔ آتم پر ماتم سچا ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ایک پتن ایک گھاٹ، ایک سو بھاپائیندا۔ ایک ڈیرہ ایک واٹ، ایک وار پندھ مکھائیندا۔ ایک رس ایک امرت لینا چاٹ، ترسنا تر کھانکھ گوائیندا۔ پُرکھ اکال دا سچا ہاٹ، دو جہاناں ونج کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل تماش، جگ چو کڑی ستجگ تریتا دواپر کھجک آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آس، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن جوتی نور اجیارا، شبد اگمی اک جیکارا، رسنا جھوانہ کوئے ہلاییندا۔ باہروں درس پنچ تت، تتوت جنانیندا۔ آتر درس نام ست، ست ست سمجھائیندا۔ بن وچولا پُرکھ سمرتھ، سرگن نرگن میل ملائیندا۔ شبد اگمی دیوے وتھ، دست امولک اک ورتائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیت ڈیرہ لائیندا۔ منکا منکا جو نام رہے رٹ، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جن بھگت وکھائے اکوہٹ، سری بھگوان آپ کھلاییندا۔ ست ستوادی مارگ دیوے دس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ جس سنگر درشن کیتا ہس، سو گر مکھ سو بھاپائیندا۔ گر گوہند امرت دیوے رس، گھر جھرنا اک جھرائیندا۔ میل ملائے ٹھٹھ، دو جہاناں پندھ مکھائیندا۔ جنم جنم دی دُرمت میل کٹ، اجل مکھ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سچا درس کرائیندا۔ ساچا درس پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ سنگر صاحب دین دیال، دین ہوئے سہائیا۔ ہر جن ویکھے ساچے لال، بال انجانے گود اٹھایا۔ اندر باہر چلے نال نال، دوس رین سیو کمائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ آپے گھالے اپنی گھال، گر مکھ سجن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم درسی درس دکھایا۔ آتم درس سیتل سیت، ساتک ست کرائیندا۔ بن رسنا جھوا گر مکھ گائے گیت، اجپا جاپ جپائیندا۔ لیکھا جانے پانی کرے پت پت پت، پت پاؤن سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ پنچ نہ کوئے جنانیندا۔ جس نوں لہجہ مند

مسیت، سوکایا مندر اندر سو بھاپائیندا۔ گرگھ تیرے ملن دی رکھے سدا اڈیک، نت نت نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس اک دکھائیندا۔ ساچا درس نج نیز اکھ، آخر آپ جنائیا۔ سنگر صاحب ہو پرتکھ، اپنا روپ وٹائیا۔ لکھوں کرنہارا لکھ، لکھوں لکھ دے بنائیا۔ جن بھگتاں رکھے جگ جگ پت، پت پتونتا سچا ماہیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت دے سکائیا۔ جس جن دیوے سچی گرمت، گرگھ روپ دکھائیا۔ گر درشن دیوے نٹھ نٹھ، راتیں ستیاں لئے جگائیا۔ ویکھنہارا دھیرج جت، ست سنتوکھ پھول بھلائییا۔ جو تیرا نام رہے رٹ، تنہاں لکھ چوراسی رٹا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دیوے نیتن نیت، گرگھاں کرے ہر جو ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ درس کرن دا جس جن چاؤ، سنگر اپنا میل ملائیندا۔ سدا سہیلا پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ لیکھا جانے جوں پتراں ماؤں، پتا پوت گود سہائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائیندا۔ اک چپائے ساچا ناؤں، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، عادل عدالت اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس آپ کرائیندا۔ ساچا درس نج گھر پیکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ جنم کرم دا جانے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ جگ چوکڑی دھارے بھیکھ، اولٹا ویس وٹائیا۔ زرگن سرگن کھیلے کھید، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتار پیر پیغمبر بھیج، نام سندیسہ اک سنائیا۔ گھٹ گھٹ اندر سب دی مانے سیج، کنت کستول سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس اکو گھر دکھائیا۔ ساچا درس آتم گھر، گھر مندر آپ دکھائیندا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ اک نہائے ساچے سر، سروور اکو اک اپائیندا۔ لیکھا جانے ناری زر، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ گرگھ گر گر آپے پھڑ، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ لیکھا جانے سپس دھڑ، جگدیش ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن بیتا ٹھانڈا سیتا، سیتل دھار اک وٹائیندا۔ سیتل دھار ٹھنڈی پون، ہر سنگر آپ وٹائیا۔ لیکھا جانے اون گون، ترے بھون کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دوس رین نہ دیوے سون، ثالث بن بن لئے اٹھائیا۔ لیکھا چکائے دیپ گھرت ہون، اگنی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا درس دکھائیا۔ دیوے درس کھولے تاکی، بند کواڑی آپ کھلائییندا۔ جنم جنم دی دیوے باقی، لہنا جھولی پائیندا۔ سنگر صاحب سچا ساقی، نام پیالہ

جام پيائيندا۔ پنج تت رہن نہ دیوے عاتی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار منہ دے بھار سُٹائیندا۔ آسا ترسنا میٹے واٹی، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیندا۔ پھڑ چڑھائے اگنی گھاٹی، جس داکنڈھا نظر نہ آئیندا۔ آگے رکھے نیڑے واٹی، بچھلا پنڈھ مکائیندا۔ صاحب ستنگر دیوے داتی، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے کملاپاتی، جس جن اپنا درس کرائیندا۔ درس کرائے سچا ٹھاکر، اپنا بھیو چکائی۔ دیوے نام رتی رتناگر، رتن امولک جھولی پائی۔ لیکھا جانے کایا گاگر، کاجی مائی پھول بھلایا۔ ونج ونجارا بن سوداگر، اکو ہٹ کھلایا۔ جن بھگتاں دیوے سچا آدر، اپنا آدرش اک دکھایا۔ ہوئے سہائی کریم کرتا قادر، کلمہ نبی اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس اک جنایا۔ ساچا درس بن نیتزن، لوچن نظر کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان ملے سچا ساک سجن سین، روپ رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جس دا ڈھولا سارے کہن، کہہ کہہ شکر منائیندا۔ سو کلجگ انتم جن بھگتاں دیوے بچھلا دین، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ بھگت بھگونت اکو دھام اکٹھے بہن، سچ دوار سو بھاپائیندا۔ جس جن درشن کیتا نین، سونیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ ناتا تٹے بھائی بھین، نارکنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا درس کرائیندا۔ دیوے درس دین دیا، دردی اپنا درد ونڈایا۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، محفل اپنی دے دکھایا۔ سچکھنڈ سچی دھر مسالہ، دھرم دوارے وجے ودھایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ اوڑی چالا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ کلجگ انتم کھیل نرالا، خالق خلق دے سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی کڈھنا انت دیوالا، دیوا بتی نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا درس، جنم جنم دی میٹے حرص، لیکھا چکے عرش فرش، کایا گرہ ایکارنگ رنگایا۔ مہربانی کرے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ گر گوبند اک نشان، گر ستنگر آپ جھلاییندا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھم منائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے حیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیندا۔ ست دیپ سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ وشن برہما شو نین شرمان، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ کروڑ تیتیس بال انجان، بدھ بیک نہ کوئے وڈیائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چارے جگ سرب پچھتان، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ کلجگ انتم ہو پردھان، نہ کلنکا ناؤں رکھائیندا۔

سمبل نگر سچ مکان، بے مقام آسن لائیندا۔ لوک مات سکے نہ کوئے پہچان، رُپ رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ رسنا جھوسارے گان، اندر وڑ درس کوئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں اُتے ہویا آپ مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ آتم پر ماتم دتا دان، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اکو گھر دکھائیندا۔ مہر نظر ہر سچ سہارا، صاحب سَنگر آپ جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک کنارہ، نئیامات نہ کوئے دُبائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، پریم پریتی اک جنائیا۔ ساچا لیکھا دُھر دربارا، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ انیالا تیر مارے ایکا وارا، چلے اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ کوڑی کریا سٹے مُنہ دے بھارا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے پروردگار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ میل ملائے ساچے یارا، یارڈا ستھر اک دکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، مس آنت نہ کوئے جنائیا۔ سُمند ساگر رووے زارو زارا، بُسدھا اپنی سُدھ بھوئیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس جن اُپر مہر کرے آپ نرنکارا، تِس مُجّت دے سمجھائیا۔ مُجّت ملے سچ دربارا، اُفت اکو اک دکھائیا۔ بے نظیر بدل تقدیر توڑ زنجیر ملائے سچ دوارا، ہر مندر سو بھاپائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کوڑی کریا کھج دے کھپائیا۔ ورن برن اک سہارا، ساچی سرن دے سمجھائیا۔ مہربان مہربان مہربان آد جُگاد جُگ جُگنتر اک نرنکارا، جُگ جُگ گھرکھاں مہر نظر نال ترائیا۔ سمبل نگر ہر کا مکان، اٹ گارا پتھر نہ کوئے لگائیندا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، سو سمبل ناؤں دھرائیندا۔ بن گر گوہند کوئی نہ سکے پہچان، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ جس ہر مندر ہر کا جُھلے نشان، سو سمبل ناؤں دھرائیندا۔ نہ زمیں نہ اسمان، چوواں طبق نہ ونڈ ونڈائیندا۔ چوواں لوک ہوئے حیران، وید ویاسا کھ شرمائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ راہ تکان، نیز نین سرب اُٹھائیندا۔ محمد دیکھے میرا امام، کس مندر ڈیرہ لائیندا۔ نانک نرگن دس کے گیا گیان، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ نہ ہلکنک مہابلی اترے آپے آن، مات پت نہ کوئے بنائیندا۔ گوہند کہے کل کلکی جودھا سور پیر بلی بلوان، جس دا آنت کوئے نہ آئیندا۔ سو سمبل وسے آن، جس گھر گوہند آسن لائیندا۔ گوہند شبد رُپ مہان، جگت نیز دیکھ کوئے نہ پائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ دیوے دان، لیکھا جان دو جہان، کوٹن کوٹ برہمنڈ چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ سو سمبل ہوئے پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمبل نگر گوہند کھیڑا، جتھے کرے نہ کوئی جھیڑا، ویہڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ سمبل نگر اُچ منارا، ہر سَنگر آپ بنائیا۔ نرگن دیک باقی جوتی کر اُجیارا، اکو ڈگمگائیا۔ شبد اگم بول

جیکارا، بجے جیکار سُنائیآ۔ تختِ نِو اسی شاہ سِکدارا، بھوپت بھوپ آسن لائیآ۔ حکمی حکم ورتارا، سچ سندیسہ دے سُنائیآ۔ کلجگ انتم پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ سَتجگ لگے وِچ سنسارا، صاحب سَتگر ہوئے سہائیآ۔ چار ورن دا اک وِہارا، ایکا سرن تکائیآ۔ ایکا مندر ایکا مسجد ایکا مٹھ شِودوالا اِکو گرو دوارا، جس گھر گرو بند اپنا چرن چُھہائیآ۔ ہر مندر کھیلے کھیل نیارا، دُنگھی کندر پھول پھولائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مندر نہی آپے وڑ، سمبل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ اند اندر ملے اند، اند امر داس گرو سمجھائیآ۔ جس جن سَتگر گایا چھند، شنکا کوئے رہن نہ پائیآ۔ کوڑی کریا مکے جھوٹھا گند، سچ سچ ملے وڈیائیآ۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی سَتگر سرن پرنائیآ۔ لہنا دینا چکے بٹی دند، آتم پر ماتم وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے ساچا گھر، سو گرگھ اند وِچ سَمائیآ۔ اند وِچ ملے اند، اند سَتگر ہتھ رکھایا۔ گرگھ گھر گرگھ چند، گر سَتگر آپ چڑھایا۔ ہر جن نام اِکو وند، وست اموک جھولی پایا۔ گرہ مندر گھر نچ آتم ملے پرمانند، سکھ آتم اند روپ وٹایا۔

★ ۹ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

سچھنڈ و سے صاحب پر بھ ایک، نر نرکار وڈی وڈیائیآ۔ کرے کھیل سدا انیک، اکل کل اکھوائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن آپ اپنا جانے بھیت، بھو ہور نہ کوئے جنائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن نرگن نرگن لئے ویکھ، نور نورانہ نور رُشنائیآ۔ ایکنکارا کرے ہیت، آپ اپنا میل ملایا۔ آد نرنجن جوتی جوت لئے پیکھ، پیکھ خوشی منائیآ۔ ابناسی کرتا کر کر ہیت، گرہ مندر سو بھاپائیآ۔ سری بھگوان کھیڈے کھیڈ، کھیل اپنا آپ رچائیآ۔ پاربرہم پر بھ ساچا کرے لیکھ، لیکھا لکھت وِچ نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اک اِکلا، نرگن نرور آپ اکھوائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ سچ محلہ، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ اپنا پھڑائے آپے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی دھار جوتی رلا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ اپنے آگے آپے کھلا، آپے اپنا روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، اپنی کھیل کھلائیآ۔ اپنی اچھیا کر وچار، ساچی

بھچھیا جھولی پائی۔ سچھنڈ رچ دوار، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ دیا باقی ایکا بال، کملا پاتی کرے رُشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، کھیلنہارا نظر نہ آئی۔ کھیلے کھیل اگم اتھاہ، بے عیب ناؤں دھرائیندا۔ سچھنڈ دوار آپ بنا، مقامے حق سہائیندا۔ سچ سگھاسن اک وچھا،
 سیوک سیوا آپ کمائیندا۔ اپنا بل آپ دھرا، بل اپنے وچ پرگٹائیندا۔ اپنا حکم آپے جنا، اپنے سر منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اک اکلا ویس وٹائیندا۔ ساچا حکم دھر فرمانا، ایکا ایک جنائی۔ زرگن نور نور مہانا، نور نور نہ ڈمگائی۔ شاہو بھوپ بن سچا رانا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔
 تخت نواسی ہو پردھانا، ساچے تخت سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسا پرکھ ابناسا آپے کھیلے کھیل تماشا، اپنی کرنی آپ
 کمائی۔ ساچے تخت شاہو بھوپ، ہر بھوپت سوہا پائیندا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی رُپ، ریکھ بھیکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ وسنہارا ساچی کوٹ، دشاوند نہ کوئی
 وندائیندا۔ نہ کوئی تاگانہ کوئی سوت، تانا پیٹا نہ کوئے پائیندا۔ نہ کوئی تت نہ قلبوت، بھيو ابھید نہ کسے جنائیندا۔ اپنا جنائے آپ ثبوت، ثابت رُپ آپ
 ہو آئیندا۔ سچھنڈ نواسی سچھنڈ بنے سچ محبوب، مُجبت اپنے نال پرنائیندا۔ نہ کوئی حد نہ کوئی حدود، کنارہ نظر نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت آپے چڑھ، دھر درباری حکم سنائیندا۔ دھر درباری شاہ سلطانا، اپنا حکم جنائی۔ جودھا سور مرد مردانہ، مہربان مہربان
 مہربان اپنی دیا کمائی۔ سچھنڈ کرے کھیل مہانا، آپ اپنا رنگ رنگائی۔ زرگن زرگن کر پروانہ، نارکنت بیج سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، زرگن زرگن آپ کرائیندا۔ نارکنت بن بھتارا، بھگون اپنا سنگ نبھائیندا۔ دائی دایا اگم اپارا، الکھ
 اگوچر اپنی کھیل ورتائیندا۔ سوت دلارا ایکا جایا، جننی جن گود سہائیندا۔ پوت سپوتا ویکھ دکھایا، اپنے رنگ رنگائیندا۔ کرپاندھان ٹھاکر سوامی ناؤں رکھایا،
 شبدی سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ شبدی پُت ایکا جم، جننی جن آپ اکھوائیندا۔
 کرے کھیل سری بھگون، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ دیونہارا سچا دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ سچھنڈ اندر اپنی اچھیا بنائے مکان، تھر گھر ساچی بنت
 بنائیندا۔ بال بالا بٹھائے نادان، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، راگ ناد نہ کوئے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی

کرنی آپ کماند۔ شدُست کرتیار، ہر سَنگر کھیل کرانیا۔ ایکا دست دے ادھار، سچ پریتی جھولی پانیا۔ تیرا میرا اک وبار، بوہاری دے سمجھانیا۔ تیرا
 میرا اک وچار، بن وچار دے جنایا۔ تیرا میرا اک شنگار، شوبھا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا میرا اک دیدار، رُوپ رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا سمجھانیا۔ ساچی سکھیا سُت ڈلارے، ہر ہر آپ جنایندا۔ دے سندیسہ دُھر دربارے،
 دُھر دی دھار جنایندا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارے، اتوٹ اٹ ورتانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ
 کرانیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا آپ کرانیندا۔ شبدی شبد کر سنجوگ، ساچا سگن منانیندا۔ اَنتر اَنتر اکو بھوگ، بھوگی اپنا رُوپ وٹانیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پانیندا۔ ساچی وست پُرکھ اگم، ایکا ایک ورتانیا۔ شدُست تیرا کم، کرتا پُرکھ
 دے سمجھانیا۔ تیری دھاروں وشنوں پئے جم، وشنوں اندر برہما آسن لائیا۔ ایکا راگ سنائے سری بھگون، بن تندی تند ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، آپے سُن اگم بیڑا بنھ، دھواں دھار شکر ایکا نور رُشانیا۔ ترے ترے میلا اک اکیلا، گر چیل وند وند انیندا۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیلا،
 شبدی گر گر بنت بنانیندا۔ وشن برہما شو چڑھے تیل، گھر ساچے سگن منانیندا۔ چارے ویکھو پُرکھ ابناسی سچھنڈ بیٹھا ویہلا، کم کار نہ کوئے کمانیندا۔ ویہلے
 دی قیمت پئے نہ پیسا دھیلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھانیندا۔ پُرکھ ابناسی حال دے، احوال رہیا جنایا۔ چارے رہے
 کئے کئے، بھو کوئے نہ آئیا۔ بن نیتراں رہے تئے، تقویٰ اکو اک رکھانیا۔ جدھر ویکھن پُرکھ الکھے، الکھ اکھنا نظری آئیا۔ دوئے جوڑ سرنائی ڈھٹھے،
 پر بھ چرن دھوڑی مستک لائیا۔ در دوار ہوئے اکٹھے، خالی جھولی رہے دکھانیا۔ سری بھگون کرپا اپنی وست گھتے، مہر نظر اک اٹھانیا۔ شبدی نام
 بیجنا اپنے وٹے، وٹر اکو اک دکھانیا۔ میرے پیار جو رتے، بن رتی رت لئے ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 شبدی گر رہیا سمجھانیا۔ شبدی گر نیتز کھول، نین دھیان لگایا۔ وشن برہما شو بیٹھے کول، بے بس رہے گر لایا۔ سری بھگون کرپا اپنا پردہ کھول، بھو
 ابھید جنایا۔ بے انت بے پرواہ اپنی دھار اگئی بول، ہوئی ہوئی رہیا سمجھانیا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھا اکو تولا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ زرگن ہو کے سرگن

جاواں مَوَل، مَوَلّا اپنا کھیل وکھایا۔ تہاڈے نال کراں قول، کیتا قول بُھل نہ جایا۔ اپنی اچھیا رچاں دھول، دھرنی دھرت دھول وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اک سمجھایا۔ ساچی سیوا جانا لگ، ہر ہر آپ جنائیدا۔ شبد اٹھ سورے سرگ، تیرا بل دھرائیدا۔ وشنوں سرتے رکھ پگ، سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ برہما رہن نہ دیوے الگ، ایک راہ چلائیدا۔ شکر پریم پریتی جائے دگ، پریم پیار اک وکھائیدا۔ سچ دوارے اکو جج، حاجت سب دی پور کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہمے شو آپ سمجھائیدا۔ ساچی سکھیا دے بھگوان، ایک گن جنایا۔ تے بالے کر سُبّان، سو جھی اک وکھایا۔ شبدی شبد نشان، ہر ساچا سچ جھلایا۔ حکمی حکم حکم فرمان، دھر سندیسہ اک لایا۔ وست امولک دیوے دان، تیاں جھولی آپ بھرائیا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم لیکھا دے وکھایا۔ نت نت کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے سمجھایا۔ تن پنچ ناتا جوڑ، ہر ہر آپ جنائیدا۔ وشن برہما شو پاربرہم دی پئی لوڑ، نیتز نین دھیان لگائیدا۔ دوسر سکے نہ کوئی بھر، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا سٹ اگئی چڑھے گھوڑ، ست پُرکھ نرنجن پھیرا پائیدا۔ ویکھنہارا کر کے غور، بن نیناں اکھ کھلائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیدا۔ ساچا کھیل کرتا پُرکھ، ہر اپنا آپ کرایا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ در دوار دیوے درس، دردی درد وندایا۔ وشن برہما شو میٹے حرص، ہوس نہ ہو ودهایا۔ لیکھا جانے عرش فرش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم دے سمجھایا۔ ساچا حکم ایکنکار، ایک وار جنایا۔ لکھ چوراسی کرو تیار، ترے گن میلا میل ملایا۔ پنچ تت کر آکار، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ تڈھ بن وجے نہ کوئے ستار، ست سرُپ نہ کوئے سما۔ اسیں کرن کرن اُجیار، تیرا انت کسے نہ آیا۔ کر کرپا آپ نرنکار، در بٹھے سپس جھکایا۔ پاربرہم پربرہ ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنا بھو گھلایا۔ ونڈے وست آپ کرتار، کرتا قدرت رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حصّہ اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچا حصّہ ونڈ بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ پاربرہم سیوالائی آن، سیوک سیوا اک سمجھایا۔ کرن کرن وچوں کرن نشان، کرتی کرت کرت کمائیا۔ آد آد دتا دان، برہما دیا سمائیا۔

لکھ چوڑاسی کر پردھان، لیکھا اپنے ہتھ دکھانیا۔ آتم برہم کر پروان، ایش جیو کری گڑمانیا۔ رُوح بُت کر کلیان، کلمہ اپنا اک سمجھانیا۔ جس رُوح دیوے اپنا گیان، سو غُربت وِچ کدے نہ آنیا۔ تھر گھر دواویوں برہمنڈ وِچ بھیجے مہان، بنا پاندھی سفر کرائیا۔ نال جگت نشانہ دتا مہان، نو دوارے سنگ رکھانیا۔ آسا ترسنا کر بلوان، ہوئے ہنگتا میل ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرا اشان، جگت چوٹی دتا چڑھانیا۔ بال بردھ نوجوان، جو بن اوستھا رنگ دکھانیا۔ دھر سندیسہ سدا سدا سد دیوے آن، زرگن سرگن ویس وٹانیا۔ شبد گرو گرو کر پردھان، گر پر نالی آپ چلائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایک مندر اک مکان، ایک گھر دے وسایا۔ ایک مت ایک بُدھ کرے دھیان، در کھول اپنی کار چلائیا۔ ایک من شرع شیطان، شرکت گھر گھر رہیا دکھانیا۔ ایک بودھ اکادھ گیان، گر منتر کرے پڑھانیا۔ ایک راگ ناد دھنکان، انحد نادی ناد سنایا۔ ایک جوت زرنجن نور مہان، گھر دیک کرے رُشنائیا۔ ایک لکھ چوڑاسی آون جان، اندج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈانیا۔ گھر گھر اندر بیٹھا دوس رین دیوے گیان، گھڑی پل بُھل نہ جانیا۔ نال مایا کر پردھان، پر کرتی کرے گڑمانیا۔ جگت ودیا جگت ودھان، سرشٹ سرشٹ نال پر نائیا۔ ایشٹ ایشٹ نوجوان، آد جگاد اک رکھانیا۔ آتم پر ماتم میلا دو جہان، توڑ وچھوڑا تھاؤں تھانیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، اپنی ریتی اپنے ہتھ رکھانیا۔ گر اتار پیر پیغمبر جگ چو کڑی سیو کمان، بن بردے سیس جھکایا۔ نت نوت دیندے رہن پیغام، کلمہ کلام نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ سمجھانیا۔ آد بخشی اپنی رُوح، بُت نظر کوئے نہ آئیندا۔ سرگن دتی ساچی سوہ، بھیو ابھید گھلائیندا۔ اندر وڑ کے کہے ہو، انا ہو نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس داناتا تو ہی تو، طوبی طوبی سو کر آئیندا۔ جس نوں دکھائے اپنا منہ، مُجبت اپنے نال بندھائیندا۔ تس نال کوئی نہ سکے چھوہ، انگ نال انگ نہ کوئے ملائیندا۔ سو دُوبے وڑے نہ دُوجی جوہ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ پار کرائے دو جہاناں دُونگھا کھوہ، پُری لوء آکاش پاتال لوک طبق گار وِچ نہ کوئے دُبانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُوح بُت میلا، کرے کھیل اک اکیلا، اکل کل اپنا راہ چلائیندا۔ اکل کل کھیل اپار، اپر پر آپ جنایا۔ سچکھنڈ دا سچ وہار، ساکھیات دے جنایا۔ زرگن سرگن دے ادھار، سرگن زرگن ویکھ دکھانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لکھت وِچ نہ آنیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نہ پائے سار، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی لکھ چوراسی، ہر کرتے کھیل رچایا۔ آون جاون جم کی پھاسی، رائے دھرم حکم منایا۔ کوٹن وچوں جن بھگتاں لاہے اداسی، اپنا درس کرایا۔ سو رُوح سدا ابناسی، جس ابناسی اپنا رنگ چڑھایا۔ آد جگاد کرے بند خلاصی، بندھن کوئے رہن نہ پایا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نو سو چورانوے چوکڑی جگ چلدی رہی ہائی، گر اوتار پیر پیغمبر بن ونجارا ہٹ چلایا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم کسے نہ کیتی سچ شناخی، شناخت کوئی نہ گیا سمجھایا۔ سارے کھندے گئے پُرکھ ابناسی دی ہو کے داسی، بن داسی سیو کمایا۔ کوٹن کوٹ منڈل منڈپ پاوندے رہے راسی، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ بن بھگت بھگوان بنیا نہ کسے داسا تھی، ادھ وچکار پیر پیغمبر رہے گرلایا۔ کر کرپا جس چاڑھے اپنی گھاٹی، گھاٹا پورب پورا دے کرایا۔ جس دی رُوح اوسے دا بُت خاکی، خاکی خاک نال ملایا۔ کوئی رہن نہ دیوے آگے عاتی، عقل سب دی دے بھلایا۔ جس جن کھولے آپ تاکی، پردہ پردہ دے اٹھایا۔ پیائے جام بن کے ساقی، ترسنا بھکھ مٹایا۔ سو سبجن ملے صاحب ہر کملاپاتی، کر درس اکو نظری آیا۔ سو رُوح ہوئی پاک پاکی، پتت پُنیت آپ کرایا۔ جگ چوکڑی جس دا لہنارہ گیا باقی، کلجک انتم جھولی پایا۔ پاربرہم پت پر میثور سری بھگوان سکھنڈ دی کھولی ہائی، سچ دست اک ورتایا۔ ہر جن تیری اُتم رکھے ذاتی، ذات پات نہ کوئے جنایا۔ میٹے رین اندھیری راتی، سنگر ساچا چند چڑھایا۔ بچھے والی چھڈو گاتھی، اگلا راہ رہیا دکھایا۔ جس رُوح لینی نجاتی، نچ گھر ساچے میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ وچھوڑے آپے جوڑے آپے سدے آپے تورے، آون جاون اپنا کھیل رچایا۔ جس گھلے مات، متا اپنے نال پکائی۔ جس لکھ چوراسی دتی دات، گیرا گیرے وچ رکھایا۔ جس ترے گن بدھانات، پنچم پنچ کری گڑمائی۔ سو صاحب انتم بچھے وات، ویکرا سب دا رہیا مٹائی۔ پتن آیا اپنے گھاٹ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اک رسول پروردگار پاک، پاکی پاک اک خدایا۔ جس رُوح بُت بنایا ساک، انتم ساک دے تڑائی۔ لوک مات وچ رہ جائے خاک، قلبوت کم کسے نہ آئی۔ رُوح پیئے آب حیات، حیا اپنا دے مٹائی۔ لیکھا لگے پُن صواب، صحبت اکو اک وڈیائی۔ پروردگار اپنے مکھ توں چک نقاب، پردہ نشیں بے پردہ ہو اپنا درس دکھایا۔

سو رُوح کہے حق جناب، حقیقت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے آداب، عدل عادل اک کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، آد جگاد جنائے گاتھا، پیر پیغمبر گر اوتار کرے پڑھانیا۔

گر گوبند ہو یا ویہلا، پُرکھ اکال دھیانیا۔ لوک مات سچا رہیا نہ کوئی چیلّا، چیرا رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ سنگھ ہو گیا بکری لیلّا، چاروں گُنٹ بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی ہُن تیرا ویلا، دُوبی چلے نہ کسے چٹرائیا۔ تُوں صاحب سچن سہیلا، تیری اِکو اوٹ تکانیا۔ اپنی گود انتم لے لا، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دو جہان دسے جنگل جوہ اُجاڑ بیلا، بن شیر بھبک نہ کوئے سنانیا۔ جگا جگنتر آد آنت تُوں رہیں اکیلا، اپنی کل ورتانیا۔ ہُن میں ویکھنی تیری کھیلّا، خالق کوں خلق رُلائیا۔ سری بھگوان کہے میں چاڑھنہارا تیلّا، سگن اِکو وار منانیا۔ حکمے اندر کر کے ریل پیلا، پھیر ویہلا ہو کے تیرا رنگ چڑھانیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

آد جگاد کھیل سمرتھ، سمرتھ پُرکھ آپ چلائیندا۔ جگ چوکڑی ساچا رتھ، بن رتھواہی ویکھ دکھانیندا۔ وست اگئی ایکا وتھ، وستو اپنے ہتھ رکھانیندا۔ لکھ چوڑا سی ویکھے تت، تتو اپنے رنگ رنگانیندا۔ بھگت بھگوان اِکو مت، مت بھید نہ کوئے جنانیندا۔ ست ستوا دی ساچا ست، ستو گن رُپ سمانیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا کملاپت، پت پر میثور نظری آنیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دس، رہبر اپنا راہ چلائیندا۔ ایش جیو میلا ہس ہس، جگدیش اپنی خوشی دکھانیندا۔ نبھھر سروور ایکا رس، امرت امر بوئد برسانیندا۔ سدا سہیلا میل ملائے نٹھ نٹھ، اک اکیلا کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ اپنی کل دھرانیندا۔ سمرتھ پُرکھ اگم اتھا، اکل کلا اکھوانیا۔ میل ملاواں سبھ، بن صُبح شام کرائیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھاں، بن زمیں اسمان پھرے واہو داہیا۔ جپاونہارا ایکا ناں، بن اکھراں کرے پڑھانیا۔ وساونہارا سچ مکاں، چھپر چھن نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سمرتھ اپنے رنگ رنگایا۔ سمرتھ پُرکھ پُرکھ بے آنت، مہا اکھ، کتھی نہ جایا۔ آد جگاد کھیل کھلت، خالق خلق وچ سمایا۔ لیکھا جان جگا جگنت، جگ چو کڑی بندھن پایا۔ آتم پر ماتم نیا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ میل ملاوا سا جن سنت، سنگر میلا سہج سُبھایا۔ نرگن سرگن بنائے بنت، گھرن بھٹنہار وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ اپنی خوشی دکھایا۔ سمرتھ پُرکھ دین دیاں، دیندھ اکھوائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کمال، کملی چولا تن ہنڈھائیندا۔ جوتی نور بے مثال، مسل وچ نہ لیکھ لکھائیندا۔ سدا سہیلا گھالے گھال، گھالی گھال ویکھ دکھائیندا۔ جگ چو کڑی مُرشد مُریداں سُنے حال، مُردے رُوح آپ جوائیندا۔ امیوں رس جام دے پیال، سچ پیالہ ہتھ اُٹھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا کھال، مائی اکو نور چکھائیندا۔ کوڑا توڑ کرپا جنجال، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ ناد انادی وجائے تال، تال تلوڑا آپ ہلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ اپنی کار کمائییندا۔ سمرتھ کار ابناسی اچت، آد جگاد وڈی وڈایا۔ لیکھا جانے رُوح بُت، باطن ظاہر ویکھ دکھایا۔ نرگن سرگن پیو پُت، پتا پُت ویس وٹایا۔ جگا جگتر گودی چک، دو جہان رہیا اُٹھایا۔ گرکھ وِلا پئے اُٹھ، لکھ چو راسی گوڑھی نیند سوائیا۔ ست سروپ بیٹھا چپ، انبولت راگ نہ کوئے الایا۔ جن

بھگتاں اُتے ہوئے خوش، خوشی اپنی دے سمجھایا۔ آؤ مینوں لو بچھ، توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو گھر وسایا۔ جس نے درشن کیتا جھک، نرگن داتا نظری آیا۔ نام خزانہ لئے لُٹ، بن ہتھاں جھولی دے بھرایا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھپ، اگیان اندھیر مٹایا۔ پورب جنم جو گئے رُس، بن کرماں لئے ملایا۔ ویکھنہارا چو داں لوک، پر تھی آکاش کھوج کھوجایا۔ شبد اگئی اک سلوک، سوہنگ ڈھولا رہیا سُنایا۔ جس سادھ سنت لینی موکھ، آؤ چل پٹی سرنایا۔ آتم آتر و بے چوٹ، نگارہ اکو ناد سُنایا۔ باقی آلیوں ڈگے بوٹ، بن پُرکھ اکال گود نہ کوئے اُٹھایا۔ گر پیراں دی کوئی نہ ملے ووٹ، بکسے سب دے بھن دکھایا۔ اکھر نام جنہاں رسنا لئے گھوٹ، گھوک سُنے لے نہ سکے انگڑایا۔ جنہاں پر بھ ملیا نرمل ہو کے جوت، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ گر سکھ کوئی نہ سوچے سوچ، بن سوچیاں پار کرایا۔ دُھر درگا ہی سچ ملا جی نرگن داتا گیا پُنج، پوری آسا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ سمرتھ سمرتھ اکالا، دیناں بندھپ دین دیاں، دینن اپنے گلے لگایا۔ دین دیاں دیندھ ساگر، سگلا سنگ نبھائیندا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرتا

قُدرت ویکھ وکھائیندا۔ کرن آیا سچا عادل، عدلی اِکو پھیرا پائیندا۔ کلجگ گھٹا ویکھے بادل، بدلی سب دی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیندا۔ سمرتھ رنگ چاڑھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ساچی ٹیک، اِکا مستک نہ کوئے وکھائیا۔ بن قلم شاہی لکھے لیکھ،
 لیکھ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیت نیت درس وکھائیا۔ بھگت بھگونت کرے ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ گرگھ سجن لین ویکھ، سرشٹ
 سبائی نیز اندھ بنائیا۔ جس جن دیوے اپنا بھیت، سو بجھے واہو داہیا۔ غریب نما نے پھڑ پھڑ اٹھائے وچوں کھیت، کھیتراپال مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جویں اپنی رُت بدلایا۔ پہلوں جہیاں مہینے جیٹھ، اگنی تت تپائیندا۔ سرگن ہو کے کھیڈی کھیڈ، بھو کوئے نہ پائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر
 کے گیا جھیڈ، چوڑاں و دیا مان مٹائیندا۔ انتم ساڈھے تن ہتھ کایا وچوں گیا لیٹ، اپنا پاسا آپ بدلاییندا۔ گوہند کیتا اِکو ہیت، ہت اپنے نال مٹائیندا۔ پچھلا
 جانے ساچا لیکھ، لیکھا اپنے رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی رُت آپ بدلاییندا۔ جیٹھ مہینے چھڈی
 رُت، رُتڑی آپ بدلایا۔ چھبھی پوہ گیا اٹھ، گرمیوں ہوئی سردی، سردیوں دردیاں درد وٹائیا۔ وڑ گیا اندھیرے گھپ، نظر کسے نہ آئیا۔ چار جگ
 دے وچھڑیا رہیا بچھ، گھر جا جا رہیا جگایا۔ میں تہاڈے پچھے لوکاں کولوں رہیا لگ، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ سب نوں وکھاؤندا رہیا ٹھٹھ، ٹھوکر نام نہ
 کسے لگایا۔ بن بھگتاں گلوکڑی پائے نہ کسے گھٹ، دُور دُراڈے دیوے دھکے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُت رُتڑی دے وٹائیا۔
 اپنی بدلی رُت آپ، ہر ساچا کھیل کرائیندا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن ہو کے دسیا جاپ، دو اکھر سوہنگ
 آپ پڑھائیندا۔ پار لنگھن دا اِکو گھاٹ، نکا پتن آپ سہائیندا۔ دُور دُراڈی نیڑے آندی واٹ، وٹا پچھلا آپ لائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 سرگن نرگن ہو کے دتی دات، نرگن سو ہنگ برہم آپے ہو برہم پاربرہم وکھائیندا۔

☆ ۹ ماہ ۲۰۱۹ بمکرمی جسیر سنگھ، جاگیر سنگھ، دلباغ سنگھ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پور ☆

پروردگار پردہ چکھیا، کھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا رہے نہ لگیا، نرگن اپنا نور دھرائیندا۔ بے پرواہ ایکا اٹھیا، مقامے حق کھیل کرانیندا۔ سیری بھگوان صاحب تھیا، سچکھنڈ دوار سو بھاپائیندا۔ شاہ سلطان ایکا بگیا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرانیندا۔ پروردگار پردہ لاه، نور ظہور کرے رُشنایا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ درگاہ ساچی دھام سہا، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ الکھ الکھنا الکھ جگا، سدا اکو آواز سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اولّا، اینکار آپ کرانیندا۔ سچ سنگھاسن ساچا ملا، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ نور نورانی جوتی اللہ، بسمل اپنی دھار وکھائیندا۔ سچ پرکاش آپے بلا، ست دوارے ڈگمگائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اُچ محل سو بھاپائیندا۔ آد جگادی اک اگلا، جگ جگ اپنی کار کماائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک سہائیندا۔ درگھر ساچا سو بھنیک، نور نورانہ آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن لاشریک، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ نشانہ لائے ٹھیک، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نرگن ست پریت، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ وسنہارا دُور نزدیک، ظاہر ظہور کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ اپنا پردہ دیوے چک، نور نور نور درسایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سچکھ تریتا دواپر کلج جو بیٹھا رہیا لگ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھایا۔ شبد اگئی ہو کے رہیا بک، بھبک اپنے نام لگایا۔ نرگن سرگن ویکھے اٹھ، آپ اپنا بل دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پروردگار، بے عیب نام اکھوائیندا۔ مقامے حق سانجھا یارا، لاشریک سو بھاپائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن وسے دھام نیارا، ہر پُرکھ نرنجن اپنا در سہائیندا۔ اینکارا کر پسارا، آد نرنجن نور ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا دے سہارا، سمرتھ اپنی کار کماائیندا۔ سیری بھگوان کر پسارا، بے پرواہ ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم برہم کر تیار، نرگن اپنا راہ چلاائیندا۔ جن بھگتاں ویکھنہارا، نیزنیں نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ کھلاائیندا۔ ساچا بھو کھولے آپ، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ منڈل راس، گوپی کاہن

۵۰۱

۵۰۱

ناچ نچایا۔ دوزخ بہشت کر کر واس، کھنڈ برہمنڈ اپنا رنگ رنگایا۔ لکھ چوراسی کر کر داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست ستوادی دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ اکھر وکھر دیوے گاتھ، نش اکھر کرے پڑھایا۔ کرپا کر چلائے راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ آتم پر ماتم دیوے پاٹھ، پوجا اگو گھر دکھایا۔ لیکھ لیکھ تریلوکی ناتھ، ترے ترے اپنی گنڈھ پوایا۔ پاربرہم برہم کر نہارا ہیت، ایش جیو کرے کڑمایا۔ پنج تت ویکھنہارا کھیت، ترے ترے میلا سچ سبھایا۔ لیکھا جانے نیتن نیت، نت نوت کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار بے پرواہ کرے کھیل اگم اتھا، بھيو ابھیدا آپ جنایا۔ مکھ نقاب پردہ لاه، لیکھا سب دا آپ مکنایا۔ سچ سندیسہ اک سنا، کلمہ نبی آپ پڑھانیندا۔ رسول رسولاں لئے جگا، اسم اعظم اک دکھانیندا۔ مقامے حق کر رشنا، نور ظہور آپ پر گٹھانیندا۔ کلمہ کلام آپ پڑھا، کاتب سنگ نہ کوئے رکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا، ہر نرکارا آپ سنانیندا۔ ست سندیسہ ایکنکار، اک اکلا آپ جنایا۔ شبدی شبد شبد جیکار، نرگن نرگن راگ الاپا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، بے خبر خبر اک سنانا۔ لوآں پریاں دے ہلار، منڈل منڈپ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نور اپنا کر رشنا۔ نور ظہور کر رشنا، جلوہ اکو اک جنانیندا۔ پرگٹ ہو حق خدا، خالق خلق ویکھ دکھانیندا۔ رتہ جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی دھار جنانیندا۔ پیر پیغمبر لئے جگا، عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد حکم سنانیندا۔ چار یاری ڈنک وجا، ایکارہا دکھانیندا۔ اللہ رانی پردہ لاه، مکھ گھونھٹ نہ کوئے جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، ست ستوادی آپ سنانیندا۔ کھول لتھی نقاب، نقطہ سب نوں آپ جنایا۔ پیر پیغمبر کرو آداب، سر سجدہ سیس جھکایا۔ پرگٹ ہو یا حق جناب، امام ااما وڈ وڈیایا۔ جس نوں عیسیٰ کہہ کے گیا میرا باپ، سو پُرکھ پُرکھوتم پھیرا پاپا۔ جس دا آد جگاد چیدے رہے جاپ، جیون جگت رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جس دا دسدی رہی پاٹھ، سو پاٹھشالا اک دکھایا۔ ویکھنہارا سر سروور تیر تھ تاٹ، گنگا سرتی جننا اکو دھار وہایا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ترے بھون آون گون کھولے ہاٹ، برہمنڈ کھنڈ ایکار گھر دکھایا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ کتھی نہ جاپا۔ شبد سندیسے رہیا دس، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ در دوارے ملنا ہس ہس،

دُھر دروازہ رہیا کھلایا۔ محمد پوری کرے آس، امام اپنا پھیرا پائیا۔ تارا چند کرے پرکاش، نورو نور رُشنایا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گنگن منڈل کھوج کھوجایا۔ مُرید مُرشد دیکھے خاص، خواہش سب دی پور کرایا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، خالی جھولی دے بھرایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ کئی واٹ، پاندھی نظر کوئے نہ آیا۔ آنت ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چٹھایا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، پُتر دھی نہ کوئے وڈیایا۔ کوڑی کریا سبجگ ساک، ہر کانواں نہ کوئے دکھایا۔ نظر آئے نہ رسول پاک، پاکی پاک نہ کوئے جنایا۔ آتم کھولے نہ کوئے تاک، دیوا بٹی نہ کوئے رُشنایا۔ شبد اگم نہ لائے ساٹ، کپاٹی بجر نہ کوئے تڑایا۔ لکھ چوراسی سُتی کوڑی کھاٹ، آتم سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ چار گُنٹ کسے نہ ملیا کملاپات، کول نین نین نہ کوئے ملایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پر بھ چرن دوارے بیٹھے رہے جھاک، اپنی جھاک نہ کوئے دکھایا۔ پورب لیکھا کرن یاد، نیتز نین دھیان لگایا۔ صاحب سلطان سُنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو آنت اپنا حکم منایا۔ جس دی مہما بودھ اگادھ، نہ کوئی کھے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ سچ سندیسہ اکو ایک، اک اِکلا آپ جنائندا۔ پیر پیغمبر ساچی ٹیک، پروردگار حکم منائندا۔ جس اُپجائے مُلا شیخ، سو مسلہ حل کرائندا۔ لکھ چوراسی رہیا دیکھ، گھٹ گھٹ اپنا آسن لائندا۔ کلجگ انتم دھریا بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیرا اک سُنائندا۔ سچ سنہیرا دیوے سنگی، ہر سچ سچ درڑایا۔ کرے کھیل کھیل بوہ رنگی، رنگراتا بے پرواہیا۔ دو جہان وجائے سارنگی، سارنگا اکو اک اُٹھایا۔ لکھ چوراسی کنڈنگی، پردہ اُپر کوئے نہ پائیا۔ گوہند سورا اک بھینگی، بھینگم اپنا راہ جنایا۔ پُرکھ اکال کولوں دست منگی، سری بھگوان جھولی پائیا۔ کلجگ انتم نو کھنڈ پر تھی آئے تنگی، دست دست نہ کوئے ملایا۔ سرشٹ سبائی ہوئے پکھنڈی، ہر کاروپ نہ کوئے دسایا۔ من واسنا ہوئے گندی، سوگندھی سچ نہ کوئے جنایا۔ دین مذہب دی چلے ڈنڈی، پُرکھ اکال ساچا مندر نہ کوئے درسایا۔ گا گا تھکن بٹی دندی، رسنا جہوا کر ہلکایا۔ آتم لئے نہ کوئے اندی، نجانند نہ کوئے چکھایا۔ چڑھے چند نہ نور نوچندی، چوڈس روپ نہ کوئے بنایا۔ ویلے آنت نہ کٹے کوئی بندی، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ رائے دھرم دی پئی پھندی، پھاسی گل نہ کوئے جھڈایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پر بھ

اگے دست اِکو منگی، ویلے آنت ہونا سہایا۔ کرے کھیل سورا سرنگی، شہنشاہ اپنا حکم جنایا۔ کلجگ انتم آیا کنڈھی، ڈھارس سکے نہ کوئے بٹھایا۔ جیو آتما ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ آتم پر ماتم کوئے نہ گائے چھندی، سنسار روگ نہ کوئے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ پردہ چُک چُکایا اوہلا، عالمین آپ جنائندا۔ پرگٹ ہو یا اِکو مولا، ہر گھٹ ویکھ وکھائندا۔ چار گُٹ جس دا پاؤندے گئے رولا، اکھر اکھر نال ملائندا۔ سو صاحب پورا کرن آیا قولا، کیتا قول بُھل نہ جائندا۔ پرگٹ ہو یا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائندا۔ جس نے گھلیا کرشنا سولا، رام راما سیوا لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نورو نور ڈمگائندا۔ نورو نور نور نورانہ، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن پردہ لاہیا۔ شبد اگئی اک ترانہ، بن طرز تال سنایا۔ برہما وشن شو ہوئے حیرانا، ہر جو کی کی کھیل ورتایا۔ کلجگ انتم ہو پردھانا، پیر پیغمبر رہیا اٹھایا۔ بل دھرائے مرد مردانہ، سچ مرداگی اک کمایا۔ گر اوتاراں دیوے دانا، وست اموک جھولی پانیا۔

سچ سندیسہ اک فرمانا، دُھر سندیسہ آپ الایا۔ ویلے آنت سرب پچھتانا، پسچا تاپ جگت لوکایا۔ جنہاں بُھلیا ہر بھگوانا، بھگون دیونہار سزایا۔ ویکھنہارا جگت جہانا، جیون جگت نہ کسے جنایا۔ پرگٹ ہو یا اِکو کاہنا، نام بنسری ہتھ اٹھایا۔ رام رمیا ہو پردھانا، سچ پردھاگی آپ کمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنھے گانا، اللہ رانی سگن منایا۔ چوداں طبق نین شرمنا، اکھ اکھ نہ کوئے رکھایا۔ انخیل قرآن نہ کوئے دھیانا، تیس بتیس نہ کوئے پڑھایا۔ نظری آئے اک اِماما، بے نظیر شہنشاہیا۔ کلمہ کلام جس پڑھانا، علما کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اپنا دے اٹھایا۔ پردہ لاه وکھائے کھ، کھ نظر کسے نہ آئندا۔ مُرشد مُریداں میٹے بُھکھ، ترشنا گئی آپ بُھجائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی رکھے کُھ، آپ اپنے وچ چُھپائندا۔ نو نو چار جو رہیا لگ، لوک مات ویس وٹائندا۔ بھگت بھگوان جائے تھ، مہربان مہر نظر اک اٹھائندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، دُئی دوتی پنڈھ مُکائندا۔ سچ سہائے سُنہجی رُت، بُھل بُھلواری آپ مہکائندا۔ لیکھا جانے کایا بُت، پنچ تت اپنا بھیو جنائندا۔ آتم پر ماتم لئے بُچھ، پورب لہنا پھول بُھلائیندا۔ بن بھگتاں کسے کول نہیں کُچھ، خالی ہتھ سرب وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ جنائندا۔ ویکھو کھیل چار جُگ، چار یاری نال ملایا۔ تینی اوتاراں اوڈھ گئی

پُک، ویلا اتم دے دُہانیا۔ بھگت اٹھاراں گئے جُھک، نیوں نیوں سیس جُھکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بوٹے رہے سُنک، ہرے سُنچ نہ کوئے کرائیا۔ گُر دس رہے
پُچھ، پر بھ اگے سیس جُھکایا۔ کُجک خالی ہتھ کسے کول نہیں کُچھ، نو کھنڈ پر تھی دے دُہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
در تیرے آس رکھانیا۔ پُرکھ ابناسی سری بھگوانا، ایکا تھم جنائندا۔ رل مل سارے بنھو گانا، ساچا سگن منائندا۔ کُجک مٹے آنت نشانہ، نشانہ کوئے رہن نہ
پائندا۔ لیکھا چکے وید پُرانا، شاستر سمرت وچ سائندا۔ سرشٹ سبائی اکو دانا، آتم پر ماتم جھولی پائندا۔ لکھ چوراسی ساچا گانا، سوہنگ اکھر آپ پڑھائندا۔
سجک ساچا راہ وکھانا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ اکو پینا اکو کھانا، اکو مندر سو بھ پائندا۔ اکو اشٹ دیو گرو منانا، گردیو اکو نظری
آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گُر اوتار پیر پیغمبر ایکا راہے لائندا۔ ساچے راہ لگائے ہر، ہر جو دیا کمائیا۔ چار
جگ دے لئے پھڑ، پھڑ پھڑ بندھن پائیا۔ ایکا اکھر لو پڑھ، بن اکھراں کرے پڑھانیا۔ ساچا مندر ویکھو چڑھ، نرگن نور جوت رُشانیا۔ جس بنایا تہاڈا گھر،
سو دھرنی دھرت دے وڈیانیا۔ کُجک اتم کرپا کر، لوک مات ویکھ وکھانیا۔ بھگت بھگوان لگائے جڑ، نہ سکے کوئے اکھڑانیا۔ لیکھا جانے سیس دھر، پنج تت
مان رکھانیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر اچھیا پور کرائیا۔ گو بند دتا اکو ور، پُرکھ اکال وٹی ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجک تیری
اتم ور، ساچا پردہ آپ چُکایا۔ پردہ چک آئے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائندا۔ کوڑی کریا چکن جھیرے، جھیرا ہور نہ کوئے ودھائندا۔ بھگوان بھگت
دے وسے کھیرے، گرہ مندر سو بھ پائندا۔ بھگتاں من چاؤ گھنیرے، گھر منگل ایکا گائندا۔ ناتے جڑے میرے تیرے، میرا تیرا سنگ نہ کوئے تڑائندا۔
لکھ چوراسی بھلائے کر کر ہیرے پھیرے، اچھل چھل اپنا کھیل کرائندا۔ گرگھ سجن چاڑھے بیڑے، پھڑ باہوں آپ اٹھائندا۔ اتم کرے حق نیڑے،
ذات پات نہ ونڈ ونڈائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائندا۔ بھگتن بیتا اینکارا، آد جگاد وڈی وڈیانیا۔ جگ چوکڑی
لے اوتارا، نرگن سرگن ہوئے سہانیا۔ کُجک اتم کھیل اپارا، بے آنت وڈ وڈیانیا۔ جوتی نور کر اجیارا، شبدی ڈنک سنایا۔ راؤ رنکاں کرے خبردارا، آلس
نندرا دے مٹانیا۔ پرگٹ ہویا مہابلی اوتارا، نہکنا ناؤں رکھانیا۔ نانک گو بند کرے پیارا، چرن سرن چرن سرنایا۔ محمد رووے زارو زارا، نیز نیناں

نیر وہایا۔ عیسیٰ در بنے بھکھارا، گل الفی رہیا دکھایا۔ موسیٰ ڈگا منہ دے بھارا، جلوہ نور نہ تکیا جایا۔ سرب جیاں دا سانجھیا را، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ آد
جگادی اک اوتارا، جنم مرن وچ نہ آئی۔ وسنہارا ٹھانڈے دربارا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ کلجک پرگٹ ہو پروردگارا، چوداں طبقات دیکھے تھاؤں تھانیا۔
دین اسلام دے سہارا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ راگ راگنی وسے باہرا، چھٹی راگ نظر نہ آئی۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ کرن نمسکارا، دھوڑی ٹکا مستک
لایا۔ کلجک انتم کھیل نیارا، ہر خالق خلق دکھایا۔ مظلوماں دیوے جگت کنارہ، ظلم ظالم آپ مٹایا۔ نام کھنڈا تیز کٹارا، چند پرچنڈ آپ اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ
دے ہلارا، اتر پورب پچھم دکھن دیکھ دکھایا۔ رواس سورج چن کرے پکارا، پنہ پنہ تیری سرناہیا۔ گر اوتار کڈھن ہاڑا، ہائے ہائے کرے سرب
لوکایا۔ کلجک لٹی جائے دن دہارا، اپنا بل آپ ودھایا۔ گرگھ ورا دے لاڑا، جس سنگر شبد گھوڑ چڑھایا۔ لکھ چوراسی ہوئے خوارا، وبھار روپ وٹایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نہ، ہرجن میلا سچ سبھایا۔ ہرجن میلا آتم گھر، پرما تم رنگ رنگا نیندا۔ سرت سوانی شبدی پھڑ،
پھڑ اپنا بندھن پائیندا۔ سچ سہنجی سبجا چڑھ، سوبھاؤنت سہانیندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گرھ، نون سو اکھراک پڑھانیندا۔ پاربرہم برہم لئے ور، ناری کنت
روپ وٹانیندا۔ بھگت بھگونت اکو گھر، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن پردہ آپے لاہندا۔ ہرجن پردہ گیا لٹھ، دوتی
رہن کوئے نہ پائی۔ نظری آیا اک سمرتھ، سمرتھ ملیا بے پرواہیا۔ پنج وکار توڑی نتھ، ڈوری اپنے تند بندھایا۔ آتم پرما تم اک دوجے دا گائون جس،
سوہنگ کرے پڑھایا۔ سری بھگوان سچکھنڈ نواسی آئے نٹھ، کایا مندر میل ملائی۔ ناتا توڑے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ نہ
کوئے چترایا۔ پاربرہم برہم مل کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ سناہیا۔ بھگت بھگونت اک دوجے دے ہوئے وس، پلو سکے نہ کوئے جھڈایا۔ بھگوان
بھگت دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ بھگت کہے توں پردہ ڈھک، تھہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ بھگوان کہے توں میرا ساک، لوک مات کری گڑمائی۔
بھگت کہے توں میرا کھولیا تاک، جدھر دیکھاں توہی نظری آئی۔ تیرا نور اکو پاک، رسول دوسر نہ کوئے دسایا۔ میری اگلی پچھلی چکی واٹ، پرہم ملیا
پاندھی راہیا۔ میرا پردہ گیا پاٹ، پُرکھ ابناسی اپنی دیا کمائی۔ لہناٹیا ذات پات، برہم پاربرہم سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر

سارے پھڑ، اِکو گھر دکھایا۔ پیر پیغمبر دیکھو دروازہ، ہر ہر جو آپ دکھائیں۔ جس گرہ سے غریب نوازا، غریب نمایاں گلے لگائیں۔ آد اُنت جس سازن سازا، جُگ جُگ دیکھ دکھائیں۔ کُجک اتم رچیا کاجا، سچ سوئےر آپ بنائیں۔ پرگٹ ہو یا دیس ماجھا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیں۔ نو نو چار پھرے بھاجا، جگت نیز نظر نہ آئیں۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، سیس جگدیش تاج سہائیں۔ جن بھگتاں ایتھے اوتھے رکھے لاجا، دو جہان سر اپنا ہتھ لگائیں۔ راتیں سُنیاں دے جاگدیاں مارے واجاں، بن رسنا جہوا اپنا حکم سنائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دو جہاناں شاہ نوابا، دیونہار حیات آبا، دکھاونہار سچ محرابا، وجاونہار تن ربابا، احباب اپنا میل ملائیں۔ رسولان نال بنے رسول، رسم اپنی آپ جنائیں۔ رسول کرے آپ قبول، کامل اپنا حکم منائیں۔ جو رسول جائے بھول، تِس اندر رسول ہو حکم منائیں۔ اپنا حکم دیوے معقول، محبوب اپنا کھیل دکھائیں۔ بن رسول دیوے چرن دھول، دھوڑی لُگا مستک لائیں۔ بن صاحب کنت کنٹول، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رسول رسولان وچ سہائیں۔ زرگن سرگن دو اکھر، بن اکھراں آپ بنائیں۔ پریم پیار وچ رکھیا ستھر، دواہاں بند کرائیں۔ لیکھا لکھے نہ کوئی پتر، کاتب قلم نہ کوئے اُٹھائیں۔ جس جن دیوے گیان نچ اُتر، اُتر آتما آپ پڑھائیں۔ سو جانے ڈھائی اکھر منتر، سو منتر ڈھنیا گوہند جھولی پائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو ڈھنیا جگت نیا پُرکھ اکال پکڑے بہیا، دُجا سُنیا نظر کوئے نہ آئیں۔ ڈھائی اکھر بودھ اگادھا پنڈت لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ آد جگادا سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ بھید نہ پائے کوئی جیرج اندت، اُتبج سیتج پردہ نہ سکے لاہیا۔ جس پر بھ آپ بنائے بنت، اپنی کرے پڑھائیا۔ سو صاحب آگے کرے منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تِس اشارہ مار سمجھائے سینت، ساہ ساہ سہائیا۔ اوہ اکھر دکھائے بن اکھاں عینک، تینتی اکھر الف یے سار کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اکھر زرگن دھار زرگن زرگن کر پیار، زرگن زرگن دے سمجھائیا۔

☆ ۱۰ ماہ ۲۰۱۹ بمبرمی سوہن سنگھ موہن سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پور ☆

سجھنڈ کھیل ہر جگدیش، جگدیشر آپ کرائیندا۔ آد جگاد اک حدیث، دھر فرمانا حکم سنانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے جھکا سیس، نیوں نیوں سجدہ سرب جنائیندا۔ جگ چوکڑی پیسن پیس، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ چھتر سوہے ایکا سیس، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ چھتر سیس سوہے تاج، تخت نواسی وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہما اگنت گنی نہ جایا۔ نرگن رچ رچ اپنا کاج، کرتا پُرکھ ویکھے چائیں چانیا۔ آد جگادی اکو ساتھ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جگا جگنتر داسی داس، بن سیوک سیو کمایا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن لگنتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجھنڈ وسے سچا ماہیا۔ سجھنڈ وسے ماہی محبوب، نور نورانہ نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی تن نہ وجود، خاکی خاک نہ رُپ وٹائیندا۔ پروردگار اپنا جانے آپ ثبوت، صحبت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وسنہارا سچ عروج، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ آپے جانے ست حدود، دوسر وڈ نہ کوئے وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنے وچ رہے محدود، بھيو ابھید نہ کوئے کھائیندا۔ بھيو ابھید نہ کھولے حال، اصلیت ہتھ کسے نہ آيا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیندھ ٹھاکر سوامی سجھنڈ دوارے رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھایا۔ سٹ دُلا را کھیل اپارا اینکارا لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ دھرم بہائے سچي دھر مسال، تھر گھر اپنا کُنڈا لاہیا۔ ابناسی کرتا وسے نال، نرا کار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجھنڈ اپنا حکم چلایا۔ سجھنڈ اندر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، نرگن اپنی دھار پر گٹائیندا۔ اینکارا کر پسارا، آد نرنجن دیک جگائیندا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، ابناسی کرتا اک نشان اٹھائیندا۔ پاربرہم پربرہ پروردگارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُچ محلہ اک اکلّا انہو پرکاش پُرکھ ابناس الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ آپ کرائیندا۔ بے پرواہ سدا بے انت، انت اپنے ہتھ رکھایا۔ کرے کھیل سری بھگونت، بھگوان اپنی دھار پر گٹایا۔ آد جگادی نار کنت، کنت کنتوہل سچا شہنشاہیا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھاڑن گھڑت لئے گھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ پُرکھ پر میثور جگاد اپنا بندھن پائیا۔ آد پُرکھ اپنی رچنا رچ، رچ رچ ویکھ وکھائیندا۔ جگاد

کرے سچو سچ، جگ جگ سیو کمائیندا۔ نرگن ہو کے نرگن رہیا سچ، سرگن رنگ نہ کسے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ
نواسا پڑکھ ابناسا، ویکھنہارا کھیل تماشا، جوتی جاتا اپنا نور دھرائیندا۔ جوتی جاتا نور اولاء، رپ نظر کسے نہ آیا۔ مقامے حق وسائے اک محلہ، محفل اپنی
آپ لگایا۔ نرگن جوتی دیک بلاء، پرکاش پرکاش لئے چکایا۔ آد جگاد اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کھیل کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اینکارا، نر نرکارا ایک دھار چلائیندا۔ رپ انوپ بے عیب پروردگار، رکھ رنگ نہ کوئے
رکھائیندا۔ شبدی شبد شبد اپارا، لیکھا جانے ست دُلا، جن جننی گود وڈیائیندا۔ دائی دایا سیو ادرا، ویکھے وگسے ویکھنہارا، نیتزنین نہ کوئے کھلائیندا۔ انس
بنس سر بنس کر تیار، سہنسر سہنس رپ وٹائیندا۔ دیونہارا ست بھنڈارا، اگڑی دات ورتائیندا۔ واونہارا ت ستارا، ناد انادی راگ الائیندا۔ وشن برہما شو
کر اُجیارا، ترے پنچ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ گر اوتار کر پیارا، پیر پیغمبر گنڈھ پوائیندا۔ کھانی بانی کھول کواڑا، انڈج جیرج اُتبھج سیتج پرا پسنٹی مدھم بیکھری
آپے گائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی نو نو چار ویکھے وارو وارا، ویکھنہارا نظر کسے نہ
آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی کرو نجارا، اکھر اکھر ونج کرائیندا۔ جگت و دیا بھر بھنڈارا، چوڈس چوڈس گھر بہائیندا۔ لیکھا جان رُس سورج چند ستارا، منڈل
منڈپ پردہ لائیندا۔ بودھ اگادھ گیان گیان گردیو ایشٹ نرکارا، نرگن سرگن دیا کمائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند آتم پر ماتم برہم پار برہم بن سہارا، شاہ پاتشاہ اپنا
تھم سٹائیندا۔ جگ چوکڑی لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا سو بھاؤنت
ویکھنہارا ایکانت، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ پڑکھ اکال سری بھگوان پروردگار نہ مرے نہ پئے جم،
جننی جن نہ رپ وٹائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن بیڑا دیوے بٹھ، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا کرے ہت ماں پیو بیٹا، پوت سپوتا
گود اٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دا بنے نیتا، نیت نیت اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگت وچھل کرے سدا سد سچا پیتا، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا
کایا کھیتا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پردہ آپے لائیندا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دا دیندا رہیا ٹھیکہ، چھوٹی چھوٹی ونڈ

ونڈائیندا۔ لوک مات کراؤندا رہیا پیشہ، کھتری براہمن شودر ویش ناؤں دھرائیندا۔ اپنا سچ نہ دسیا کسے لیکھا، اُنکلیاں اُتے سب نوں اکھر پڑھائیندا۔ بے انت بے انت بے انت نرگن سرگن پایا بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے تڑائیندا۔ کوئی موئڈ مُنڈائے کوئی دھاری کیسا، کوئی لبیاں جگت کٹائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد اک نریشا، نرگن نور ظہور جنایندا۔ سرشت سبائی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اوچ نیچ راؤ رنک سب نال کرے پیتا، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائیندا۔ جس جن کھولے اپنا بھیتا، بھيو اُبھید آپ چُکائیندا۔ لیکھا جانے اولیا پیر شیخا، پیر پیغمبر اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ٹھیکہ دیوے ٹھیکے دار، ٹھوکر اکو حق لگائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے وارو وار، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ سچ سندیسہ دے سنسار، گر اوتار کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر بول جیکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ نور نورانہ پروردگار، خاکی تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساقی بنے دین دیاں، سچ آب اک پیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کھیل کر، ویکھنہارا تھواں تھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کرپا، نرگن سرگن دھار۔ دھر فرمانا حکم جنایا، شبد اگئی بول جیکار۔ شاستر سمرت وید پُران لکھایا، گیتا گیان دے آدھار، انجیل فرآنا رنگ چڑھایا، نبی رسولان دے وچار۔ بانی تیر نرالا بان لگایا، آتم پرما تم پرما تم آتم ایکار گھر پاوے سار۔ چارے کھانی دھندے لایا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔ ساچا کھیل جگ جگ کر کر، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ نرگن روپ سرگن دھر دھر، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ شبد اگئی ایکار پڑھ پڑھ، لکھ چوراسی جیو جنت پڑھائیندا۔ پنج تت کایا اگنی سڑ سڑ، خاکی تن نہ کوئے وکھائیندا۔ ساچے مندر آپے چڑھ چڑھ، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ اپنی مرنی آپے مر مر، مر جیوت ایکار گھر بھائیندا۔ لیکھا جانے ناری نر نر، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ ناؤں جپائے ہری ہر ہر، ہر وشنوں بھگوان ایکار نام پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے درویش در در، وشن برہما شو لکھ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھڑ پھڑ، پھڑ باہوں حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ پُرکھ اکالا، وسنہارا سچکھنڈ سچی دھر مسالہ، سچ دوارے آسن لائیندا۔ سچ دوارے لگا آسن، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا دھار چلائی۔ لکھ چوراسی کر کر واسن، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ لیکھا جانے پر تھمی آکاشن، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ گوپی کاہن پائے راسن، بنسری اکو نام

وجایا۔ بھگت بھگونت بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھاکن، نیتز نین نین اٹھایا۔ آگے رہے نہ کوئی عاقن، سیس سب دے رہیا
 جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا حکم منایا۔ سچکھنڈ دوارے سچ فرمانا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تخت نواسی اکو رانا، دوجا نظر
 کوئے نہ آئیندا۔ سب نوں منّا پئے بھانا، بھانے اندر آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سناہیندا۔ سچ سندیسہ سُن لو
 ایک، ایککار جنایا۔ پاربرہم پر بھ ساچی ٹیک، دوجی اور نہ کوئے سرنایا۔ بچھلا سارے چھڈو ہیئت، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں کرے پڑھایا۔ کلجک نیتز لو
 ویکھ، سرشٹ سبائی دے دھایا۔ نوکھنڈ پر تھی ہویا بھیکھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ گروگیان نہ کوئے اُپدیش، منتر ہر نہ کوئے درڑایا۔ کوئی پوجے
 برہما وشن مہیش گنیش، کوئی شکر سیس نواہیا۔ کوئی پنج تت کرے آدیس، اشٹ ایشر نہ کوئے رکھایا۔ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد کرے ہیئت، سجدہ سیس رہے
 جھکایا۔ کوئی نانک گوہند گودی رہیا کھید، اپنا مان مٹایا۔ پُرکھ اکال داکسے نہ پایا بھیت، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جس دے پچھے سیس وچ پئی ریت،
 کلجک تتی اگ لگایا۔ پرگٹ ہویا اک نریش، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ چلن دیوے نہ کسے دی کوئی پیش، پشت سب دی رہیا ہلایا۔ نیتز لوچن لین دیکھ،
 بن اکھاں دے دکھایا۔ کوئی رہن نہ دیوے ملا شیخ، پیر پیغمبر پندھ مکایا۔ پنڈت پاندھا کوئی نہ دیوے بچھلی ٹیک، سب دا لیکھا رہیا چکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک کوڑا سُنجا کرے کھیت، سچ کرسانا اکو پھیرا پائی۔ کوڑی کرپا چکے چوک، ہر سنگر آپ چکائیندا۔ مایا متا دیوے پھوک،
 نام بھنکارا اکو لائیندا۔ چار ورن ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پردہ لائیندا۔ نام اگم اک اتوٹ، ورن برن آپ ورتائیندا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے کُٹ، شبد
 کھنڈا اک چکائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ بجر کپائی جائے پھٹ، دوتی پردہ آپے لائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ
 اندھیر گوائیندا۔ شبد اگئی لائے چوٹ، انحد راگ سناہیندا۔ گرگھ اٹھائے آلینوں ڈگے بوٹ، سنگر ساچی گود بہائیندا۔ آتم پر ماتم کھولے سوت، سرتی شبد
 نال ملاہیندا۔ لیکھا جانے اوت پوت، پُت پوترے سوبھا پائیندا۔ مان مُکائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاہندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پڑھن اک سلوک،
 سوہنگ ڈھولا اک سناہیندا۔ سرب جیاں دی سچی موکھ، کُمتی مُفتو مُفت ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن

دھارا لوک مات ویکھ وکھائیدا۔ لوک مات ویکھے پاخاک، خاکی خاک دیا کمائیآ۔ جن بھگتاں دسے سچ حالات، احوال دے سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی ناتا تئا کائنات، کلمہ نبی اک پڑھائیآ۔ سرشٹ سبائی اکو آب حیات، سچ پیالہ دے پیاآ۔ بھيو چکائے باطن بات، ظاہر ظہور وڈ وڈیاآ۔ درس دکھائے ساکھیات شناخت اپنی دے جناآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، نر نریش دو جہاناں رہیا ویکھ، ایتھے اوتھے نرگن سرگن نرگن اکو کرے پڑھائیآ۔ سو قلندر جو حکمے نچے، نچ نچ ناچ وکھائیآ۔ بن حکمے سارے دسن کچے، کوٹن کوٹ ویس وٹائیآ۔ درگاہ ساچی سوئی سچے، جنہاں سچا ملیا بے پرواہیا۔ پیغمبراں وچوں اوہو اچھے، جنہاں اچھی طرح سمجھائیآ۔ پریم رس وچ ساچی رتے، رتی رت سکائیآ۔ منصور شمس تبریز رس ساچے جٹے، سرشٹ سبائی گئے وکھائیآ۔ دوویں ہوئے پلے، کپی پُرکھ اکال کرائیا۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈھٹھے، ادھا ادھ وچکار رہ جایا۔ قلندراں وچ آپ قلندر وڈ کے ہسے، اندرے اندر نور رُشناآ۔ دوجی گل بے ہور کوئی دسے، جھوٹھی سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو ہر، کلا قدرت قادر کریم رحیم رحمان رحمت آپ کمائیآ۔

☆ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پور ☆

ساچا حکم ہر نر نکار، دو جہان رہیا ڈرائیا۔ شبدی ست کرے نمسکار، دئے جوڑ واسطہ پایا۔ وشنوں رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ برہما کوک کوک کرے پکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیآ۔ شکر سر وچ پائے چھار، شہنشاہ بھل کدے نہ جایا۔ ترے گن مایا ہوئی خوار، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پنچ تت نہ کوئے ادھار، رنگ سورا سربنگ نہ کوئے چڑھائیآ۔ گر اوتار گئے ہار، ہر کا بھیت کوئے نہ پایا۔ پیر پیغمبر پھر پھر تھکے وارو وار، وارتا لکھ نہ کسے مکائیآ۔ لیکھا جانے نہ کوئے دھر دربار، دھر دی آواز سرب شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیآ۔ ساچا حکم مٹاپینا، منسا سب دی آپ گوانیدا۔ وشن برہما شو ویکھے نیناں، نیتز اکھ آپ کھائیدا۔ تن پنچ انتم ڈیرہ ڈھنپینا، برج رہن نہ پائیدا۔ گر اوتاراں بھانا

سہنپینا، سرِ بھنا آپ منائیدا۔ انتم رل کے سب نے اک دوارے ڈھنہا، سچ دوارا اک وڈیائیدا۔ سوہنگ ڈھولا دو جہاناں کہنا، کہہ کہہ شکر منائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھائیدا۔ ساچا تھم دیوے سخت، سختی اک جنایا۔ لیکھا جانے کیٹ ہست، ہست کیٹ رہیا سمایا۔ دو جہاناں اکو وست، وستو اپنا نام ورتایا۔ لہنا دینا چکائے دست بدست، دست بردار کرے لوکایا۔ لیکھا جان عرش فرش، پھیرا اپنا آپے پائیا۔ دو جہان نرگن درس، سرگن چلے نہ کوئے پترایا۔ بھگت بھگونت میٹے حرص، ہوس ترشنا دے گویا۔ غریب نمایاں اُتے کرے ترس، دردی دردیاں درد وندا یا۔ چار جگ رہے بھٹک، نیتز نین نین اٹھایا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت ادھ وچکارے رہے لٹک، اگلا پندھ نہ کوئے مکایا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر کلج ویکھن انتم وقت، پُرکھ ابناسی آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھایا۔ ساچا تھم دھر فرمانا، دھر درباری آپ جنائیدا۔ نہ کوئی دیسے راجارانا، رعیت رنگ نہ کوئے دکھائیدا۔ راگ ناد نہ کوئے گانا، تال تلواڑا نہ کوئے وجائیدا۔ جودھا سوریر نہ کوئے مانا، بلی بل نہ کوئے ودھائیدا۔ سب نوں مننا پئے بھانا، سر تاج نہ کوئے رکھائیدا۔ بن ہر نامے ہویا اندھا کانا، جگت جیون جگت نیتز نہ کوئے کھائیدا۔ پُرکھ ابناسی بے پہچانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک الائیدا۔ ساچا تھم سب دی دے کرایا۔ لہنا دینا دے مکا، مکا اپنا نام دکھایا۔ سب دے ہتھ ٹکڑ کھا دے دکھا، گھر گھر مدھو کڑی رہیا منگایا۔ حقہ ٹوپی دے بھنہ، بھانڈا سب دا صاف کرایا۔ جو لکا درس دے دکھا، اپنا پردہ لاہیا۔ دو جہان دا بھکھا پُرکھ ابناسی جائے آ، لکھ چوراسی اپنے اندر لئے لکایا۔ جو جن سرنائی جھکا، تِس لئے بچا، بچت اکو اک دکھایا۔ ہر جن رکھے اپنی کھیا اپنا پردہ پا، تتی وانہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن جگائے جگت جگ، جیون جگت آپ جنائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں چُگ، اپنا میل ملائیدا۔ آپے جانے ڈال مُدھ، پت ڈالی ویکھ دکھائیدا۔ جن بھگتاں اندر آتم سیجا چڑھے کد، سچ سنگھاسن آسن لائیدا۔ ڈیرہ ڈھاہے من مت بدھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ ترے بھون دی دیوے سدھ، اون گون مٹائیدا۔ لیکھا جانے اپنا گجھ، بھیا بھو کھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے رنگ رنگائیدا۔ ہر جن رنگ چاڑھے رنگیلا، رنگت اپنا نام

وکھائیآ۔ گر شبدی بنیامات وسیلہ، وصل اکو نام جنائیآ۔ ہر بھگت بنائے جگت قبیلہ، بھگوان دیا کمائیآ۔ کلجگ انتم ہر جن ملن داکیتا حیلہ، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے سوہنگ دان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا
گنڈھ پوائیآ۔

☆ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گردھاری لال دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پور ☆

ہر کا ڈھولا ساچا گیت، آد انت اکو نام درڑائیندا۔ بھو کھلائے صاحب اتیت، ترے گن پردہ آپے لاہندا۔ آتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا
اک دہائیندا۔ کایا اندر دکھائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ سو بھا پائیندا۔ نظری آئے ہر انڈیٹھ، جلوہ نور اک دھرائیندا۔ وسنہارا سدا چیت، چیتن ہر جن آپ
کرائیندا۔ آد جگادی اولڑی ریت، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ صدی چودھویں رہی بیت، چوداں طبقات ویکھ وکھائیندا۔ پیر پیغمبراں نشانہ دے ٹھیک، ٹھیکر
سب دے بھن وکھائیندا۔ انتم نیڑے آئی تاریخ، تحقیقات آپ کرائیندا۔ ویکھنہارا حق حقیق، حاجت سب دی پھول بھلائیآ۔ نور الہی لاشریک، پردہ
اپنا آپ اٹھائیندا۔ ویکھنہارا سچ پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سوہلا اک جنائیندا۔ ساچا سوہلا نام مردنگ،
سو پڑکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن سورا سربنگ، اینکارا کارے لائیندا۔ آد نرنجن کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا
سچ دوارے بیٹھا لنگھ، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیندا۔ سری بھگوان چڑھائے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ پاربرہم پر بھ منگے منگ، اپنے آگے اپنی
جھولی ڈاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ منگے منگ بن بھکھارا، بھکھک اپنی دیا کمائیآ۔ لیکھا جان دھر دربارا،
دھر دی دھار جنائیآ۔ جگ چوکڑی ہو اُجیارا، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ وشن برہما شو کر پیارا، میل ملاواں سچ سکھائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو
چورانوے چوکڑی جگ دیندا رہیا نام سہارا، ناؤں نرنکارا کر پڑھائیآ۔ آد شکت نور اُجیارا، چتر بھج نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دُھر سندیسہ اِکو اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ ہر کا ناؤں، ہر سَجَن آپ جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکڑ اٹھائے پھڑ پھڑ باہوں، دو جہاناں دیکھ دکھائندا۔ آد جُگاد جُگاد جُگلت کرے سچ نیاؤں، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائندا۔ بھگت بھگوان ملن دار کھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائندا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماؤں، پوت سپوتا گود سہائندا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاؤں، جس جن اپنا نام جپائندا۔ لکھ چوراسی پائے راہو، اندج جیرج اُتھج سیتج اپنے دھندے لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑائندا۔ ساچا منتر نام اگم، ہر اگمڑا آپ جنائیا۔ جنانوہارا اپنا کم، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ سدا سہیلا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں دیوے سچا دھن، دھن خزینہ اک ورتائیا۔ لیکھا جانے جتنی جن، بنے جنیدی مائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ڈن، نت نوت ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان راگ سُنائے کن، اکھر وکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ کر پرکاش ساچے چن، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیا۔ ساچا نام سو پُرکھ نرنجن، ہنگ برہم آپ جنائندا۔ بجر کپائی توڑے پتھر، آخر اپنا میل ملائندا۔ پنچ وکارا لاہے ستھر، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئندا۔ آپ پڑھائے اپنا نش اکھر، نچ نیز درس کرائندا۔ کوئی نہ پھولے دُجا پتر، پاتی کملاپاتی آپ سُنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک پرگٹائندا۔ ساچا نام آد انت، اِکو کرے جنائیا۔ جُگ چوکڑی مہما گنت، گر اوتار رہے جس گائیا۔ سارے کہن پر بھو بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو کرن ممت، دوئے دوئے بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر ناتا ٹٹا بہشتی جنت، ظاہر ظہور اِکو حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائیا۔ ساچا منتر سچ سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ کلجگ انتم دھریا ویسا، نرگن اپنا رُپ وٹائندا۔ وسنہارا سمبل دیسا، دیس دستر پھیرا پائندا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیسا، مونڈ مُنڈائے نظر نہ آئندا۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش گنیشا، گنپت اپنے رنگ رنگائندا۔ بھو کھلائے تیئی اوتار اٹھاراں بھگت جانے لیکھا، عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی گنڈھ پوائندا۔ دس گر جانے پتا، ہتکاری کھیل کرائندا۔ آپے بنیا سب دانیتا، شہنشاہ اپنا حکم منائندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن رُپ سرگن ویکھا، سار اپنی نہ کسے جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اِکو نام، دو جہاناں پیائے جام، برہمنڈ کھنڈ آپ ورتائندا۔ دو جہان کھولے اکھ، نیز نین

کھلایا۔ نرگن رُپ ہو پرتکھ، پرم پُرکھ ویکھ وکھایا۔ ساچا مارگ دیوے دس، آتم پر ماتم کرے پڑھایا۔ آنتر آتم آپے وس، برہم پاربرہم کرے کُڑمایا۔
 ایش جیو دیوے رس، جگدیش خوشی منایا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلایا۔ ساچے مندر بہے سج، سچ سَنگھاسن آسن لایا۔ تال تلواڑا اِکو جائے
 وِج، انحد راگ سُنایا۔ شرع شریعت بھانڈا جائے بھج، دھرم ادھرم نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو نام دے وڈیایا۔ اِکو
 نام وڈا وڈ، ہر وڈا آپ وڈیائیندا۔ اپنے وچوں آپے کڈھ، تھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ دو جہان وجائے ند، تار ستار نہ کوئے ہلاییندا۔ وِشو بنائے اپنی جد، وِشن
 برہما شو گود سہائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے داد، ترے پنج میلا آپ کرائیندا۔ شبد جنائے بودھ اگادھ، بن اکھر آپ پڑھائیندا۔ وید کتیب شاستر سمرت گیتا
 گیان انجیل قرآن کھانی بانی جگت نشانہ دیوے گاڈ، ریتی نیتی لیکھے لائیندا۔ آپے بیٹھا رہے وساد، بسمل اپنا رُپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، آد جگادی اِکو ناؤں، ناؤں نرکارا آپ درڑائیندا۔ اپنا ناؤں ایکا ایک، ایک ایک وڈیایا۔ جگ چوکڑی دے دے ٹیک، گر اوتار سیوا لایا۔
 ۵۱۶ گرہ مندر ہر جو آپے ویکھ، ہر مندر سو بھاپایا۔ بھگت بھگوان دسے بھیت، پردہ دئی اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ سمگری جوت اِگری اِکو اک وکھایا۔ سچ سمگری ساچی دات، ہر ساچا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھگت بھگونت بنھے نات، دُجا سنگ نہ
 کوئے نبھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کر کرپا پار کرائے
 جگت گھاٹ، ساچا پتَن اِک سہائیندا۔ دُھر دی دیوے اگئی دات، نام ونجارا ہٹ کھلاییندا۔ میٹے رین اندھیری رات، کوڑی کریا موہ چکائیندا۔ ناتا توڑے
 ذات پات، کھتری براہمن شودر ویش اِکو گھر وکھائیندا۔ میل ملاوا کملاپات، کنت کنٹول کول نین مکٹ بین مکند منوہر لکھمی اِکو نظری آسیندا۔ سچ سُنہنجنی
 گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اِکو گائیندا۔ توں میرا میں تیرا تیری میری کمی واٹ، پاندھی ہور نہ کوئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آد جگادی اِکو ڈھولا سوہنگ رُپ سچ وچولا، آد پُرکھ پر بھ بولیا بولا، بولا ہتھ کسے نہ آسیندا۔ سوہنگ بولا نرگن تولا شبد وچولا، جگ جگ ویس وٹایا۔ کوٹن
 کوٹ نام صفتی پاؤن رولا، رنگ رلیاں رہے منایا۔ بن سَنگر پورے کسے نہ پردہ کھولا، گھر کری نہ کوئے کُڑمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آنت سری بھگونت نام ڈنکا راؤ رنگاں رہیا سناٹا۔ نام ڈنکا وجے جگ، جاگرت جوت جگانیندا۔ زرگن سرگن کھیل سمرتھ، سمرتھ دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی چلایا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں مارگ دس، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیندا۔ انتم پنج تت کھیرا سب دا ہویا بھٹھ، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ لکھ لکھ لیکھا جگت گئے دس، دہ وِشا وِند وِندائیندا۔ اپنی کرنی پچھے گئے چھڈ، کرتا اپنا حکم منائیندا۔ دین مذہب اڈو اڈو، رہبر راہ دکھائیندا۔ آخر ویکھن اکو جد، آد اکو نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر جس اُپجائے تے اپنے کول لئے سد، سدا اپنا حکم منائیندا۔ کوٹن کوٹ کال گئے لد، کال سب دا ڈیرہ ڈھائیندا۔ کلجگ انتم پُرکھ ابناسی ویکھن آیا حد، حدو داپنی نہ کسے سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لئے لبھ، بھگت بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ راتیں سُنیاں سُنائے چھند، گیت گوہند آپ جنائیندا۔ کر پرکاش زرگن چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پائے ٹھنڈ، امرت دھارا لکھ چوائیندا۔ بھگت بھگوان مٹے رنڈیا رنڈ، سیج سُنجنی اک سہائیندا۔ دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، پردہ مکھ توں آپے لاہندا۔ بندی خانہ توڑے بند، بندھن اپنے نام پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈھولا اک سناٹیندا۔ سَتجگ ڈھولا ساچا منت، منتر آپ درڑایا۔ لیکھا جان آد آنت، مدھ اپنی کھیل کرایا۔ ہرجن میلانا رکت، پُرکھ ابناسی ہوئے سہایا۔ ناتا تے جیو جنت، جیون جگت دے جناٹا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، نون سو اکھر کرے پڑھایا۔ ست ستوادی ساچی سنگت، چار ورن اک سرناٹا۔ برن اٹھاراں اکو پنگت، ایکار س دے چکھایا۔ ناتا توڑے بُکھ ننگت، غریب نمائے گلے لگایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وِشو اپنا کھیل کرایا۔ وِشنو دھار وِشو بھگوانا، ایکار ایک رکھائیندا۔ سَتجگ ساچا بٹھے گانا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ آتم پرما تم راگ ترانہ، تریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ سُنن سکھوپت جاگرت کھیل مہانا، خالق خلق ویکھ دکھائیندا۔ کلمہ نبی اک پڑھانا، کائنات آپ سمجھائیندا۔ سچا رام ہو پردھانا، رمیا اپنا ڈنک وجائیندا۔ ایکار کرشنا وڈ بلوانا، سیس جگدیش سو بھاپائیندا۔ ایکار بنسری سُنائے دو جہانا، نام گانا ایکار گائیندا۔ ایکار چلے تیر کمانا، دھنش اکو اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر سرب دکھائے اک سویمبر، دوجا نور نہ کوئے جنائیندا۔ دوجا نور نہ کوئے چانن، زرگن وِند نہ کوئے وِندایا۔ لکھ

چوڑاسی اکو ضامن، ویلے آنت دے جھڈایا۔ جس اُچایا کرشنا رام رامن، عیسیٰ موسیٰ محمد کری گُرمایا۔ جس نانک گوہند کھیل وکھایا دو جہان، نرگن سرگن دھار چلایا۔ سو صاحب سمرتھ سری بھگوان، بھگوان ایک رنگ وکھایا۔ بھگتاں بھٹھے ساچا گان، مولیٰ تند نہ کوئے جنایا۔ آتم آنتر کرائے اشنان، اٹھسٹھ نہاؤن کوئے نہ جانیا۔ من ہنکاری مارے راون، ست ستوادی دے مٹایا۔ درس دکھائے آہمنو ساہمن، پردہ پردے وچوں چُکایا۔ لیکھا جانے کھتری براہمن، شودر ویش پردہ دے اٹھایا۔ نیڑ نہ آئے کامنی کامن، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنجگ پھڑائے ساچا دامن، دامنگیر پھیرا پایا۔ پیر پیغمبر کرن سلامن، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ تیری اکو سدا آواز بانگن، کوک کوک الاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ناؤں اک سمجھایا۔ ساچا ناؤں سنجگ رُت، سوہنگ روپ وٹائیندا۔ کھیل کھلائے ابناسی اچت، چیتن دھار آپ چلائیندا۔ نرگن اندر نرگن اٹھ، پاربرہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جانے پتاپت، گر چیل ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا حکم منائیندا۔ سوہنگ شبد انمنگی منگ، آد آد ورتایا۔ آنت ویکھے سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ بھگت بھگوان سٹائے چھند، سنساروگ چُکایا۔ جنم جنم دا کٹے بندھ، بندھن کوئے رہن نہ پانیا۔ لیکھا چکے جیرج اند، اُتبھج سبتج ناتا دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جس جن اکو اکھر کرے پڑھایا۔ اکو اکھر ہر جن پڑھنا، ہر ساچا آکھ سٹائیندا۔ سبکھنڈ دوارے ساچے وڑنا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ لہنا چکے جمنا مرنا، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ ساچی ترنی گرگھ ترنا، تارنہارا دیا کمائیندا۔ ہنگ برہم پاربرہم پرہ پلو پھرنا، پھریا لڑ نہ کوئے جھڈائیندا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھنا، جس دا ڈنڈا نظر کسے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال اکو ورن، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ صاحب سچے دی ساچی سرنا، بھے بھیانک سرب چُکائیندا۔ بھگت بھگوان آپ اپنے جہا کرنا، جس جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، سنجگ ساچے دیوے ور، سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، بن پڑھیاں پار کرائیندا۔

☆ ۱۰ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ مہتا چوک ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک اھوانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مردانہ، سورسیر اپنا بل دھرائیندا۔ ایکنکارا نوجوانا، بردہ بال نہ روپ وٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا دھر فرمانا، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ سری بھگوان سچ نشانہ، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ پاربرہم پر بھ بن پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکانا، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ نرگن سرگن پھرے بانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، اک اکلّا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن کھیل اپارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبد اگم کر اُجیارا، سچ جیکارا اک سنائیندا۔ وشن برہما شو سیوادرار، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے رانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پہلوں منے اپنا بھانا، سد بھانے وچ سائییا۔ لیکھا جان دو جہاناں، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حکم منائییا۔ تخت نواسی نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، بھو کوئے نہ آئیندا۔ آد آد اپنا پیار آپے لیا لا، پیر پیغمبر گر اوتار آپ سمجھائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رچن رچا، ترے گن مایا پنج تت بندھن آپے پائیندا۔ لکھ چوراسی گھاٹ لئے گھڑا، نرگن سرگن سرگن نرگن ولس وٹائیندا۔ بودھ اگادھا شبد جنا، دھر سندیسہ نرنیشا ایکا ایک الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انس بنس سربنس آپ سہا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، اک اکلّا ہر اھوانیندا۔ لیکھا جانے نرگن سرگن سچ سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا ساچی چوگ، نام رس اپنا آپ چکھائیندا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ نام ندھان لگائے چوٹ، سچ نگارہ اک وجائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی ونڈن ونڈے آپ، اپنی دیا کمائییا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی نو نو چار چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو

کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن مارگ دس، ساچے دھندے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جگ
چو کڑی کھیل اپارا، سنجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے گر اوتارا، پیر پیغمبر اپنا حکم منائیندا۔ شبد اگئی سچ جیکارا، دو جہاناں آپ سنائیندا۔
لکھن پڑھن تو سے باہرا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ کاغذ قلم نال شاہی کردا رہیا اشارہ، اپنا بھیو نہ کسے جنائیندا۔ پُرکھ اکال سب توں وسے
باہرا، دس کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک جنائیندا۔ ساچا حکم ہر کا بھانا، سد بھانے آپ
سمائیا۔ جگ چو کڑی کھیل مہانا، نو نو چار رہیا ہنڈھائیا۔ جودھا سور مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیا۔ لیکھا جانے دو جہانا، دوئے دوئے اپنی کار کمائیا۔
دیونہارا سچ فرمانا، گر اوتار پیر پیغمبر گھر ساچے کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُرانا، انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک منائیا۔ حکمے اندر رکھ اوتار، اپنا حکم جنائیندا۔ حکمے اندر ناد دھنکار، شبدی راگ الاپیندا۔ حکمے
اندر کرپسار، پُرکھ ابناسی ویکھ وکھائیندا۔ حکمے اندر کرے کار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ حکمے اندر کٹے وگار، بن وگاری پھیرا پائیندا۔ حکمے اندر لیکھے لائے
تیمی اوتار، بھگت اٹھاراں بندھن پائیندا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کریا خبردار، بے خبر خبر اپنی آپ جنائیندا۔ حکمے اندر کھیل کرے مقامے حق سانجھ یار،
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ساچا بھانا، بھانے اندر ساچا رانا، رانا رعیت ویکھ وکھائیندا۔ حکمے اندر کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ
کرائیا۔ حکمے اندر سچ سندیسہ گھلا، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر گر اوتار پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ حکمے اندر پیر پیغمبر میٹنہارا سلا، سلا اکو
اک جنائیا۔ حکمے اندر کھیل کھلائے الٰہی نور اللہ، عالمین کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر دھار ہوئے بسملّا، بسمل اپنا بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا بھانا اک درڑائیا۔ ساچا بھانا سماں سماں، سماں آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی آد جگادی بنیا رہے نکما، کم کرنے آئیندا۔ نہ مریا نہ جمّا، جنم مرن
وچ نہ آئیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھٹّا، گھڑن بھٹنہار آپ ہو جائیندا۔ نہ سورج نہ چنّا، چند چاندنی نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ساچا بھیو آپ کھلاپیندا۔ ساچا بھیو پیر پیغمبر، پُرکھ ابناسی آپ کھلاپیا۔ پروردگار ویکھ اڈمبر، چوداں طبق لیکھ چکائیا۔ ایکا جوتی رچ سویمبر، دہ دشا ویکھ

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گر گر لیکھا شبدی رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیدا۔ لوآں پُریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک مات ویکھ دکھائیدا۔ آتم پر ماتم دے انند، انند آتم وچ سمائیدا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، ڈھولا سوہلا آپے گائیدا۔ نانک
 گوہند چڑھیا چند، چند چاندنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد بھانے اندر سمائیدا۔ بھانے اندر ہر کرتارا، اپنی کھیل
 رچائی۔ بھانے اندر کھیل نیارا، اپنی کار کمائی۔ بھانے اندر ہو اُجیارا، گر اوتار کرے رُشنائیا۔ بھانے اندر شبد جیکارا، بودھ اکادھا کرے پڑھائیا۔ بھانے
 اندر بن لکھارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کرے پڑھائیا۔ بھانے اندر بن ونجارا، چوڈاں لوک ہٹ چلائی۔ بھانے اندر کھول
 کوڑا، چوڈاں طبقات کُندارہیا لاہیا۔ بھانے اندر بن سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم منایا۔ بھانے اندر دسدارہیا جگت وہارا، بوہاری اپنی کار کمائی۔ بھانے اندر
 لیکھا لکھدارہیا اگم اپارا، بے انت بے انت اپنا بھو نہ کسے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھانا رہیا جنائی۔ سو بھانا سلطان، سو پُرکھ
 نرنجن آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے دان، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا میلیں آن، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ وید ویاسا لیکھ مہان، پوت سپوتا
 براہمن گوڑا راہ تکایا۔ موسیٰ منگے ایک دان، چرن کول سیس جھکایا۔ عیسیٰ کرے اک پرنام، ہر اپنا پھیرا پایا۔ محمد کلمہ پڑھے ایمان، پیر پیغمبر اں میرا
 مُرشد ہوئے سہایا۔ نانک منگے اکو آن، تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال آد جگادی (مہان)، اکو گھر اکو در اکو آسن اک سنگھاسن شہنشاہ
 اپنا پھیرا پایا۔ کلجک اتھم کھیل کرے مہان، پرگٹ جوت نہہکنک بلی بلوان، دو جہانا ویکھ دکھایا۔ چار جگ دی پچھلی میٹے آن، آگے اپنا مارگ لایا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ راؤ رنگ دیوے گیان، انتر منتر اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر
 نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جگ چو کڑی آپ سنایا۔ ساچا بھانا دسے بھگوان، بھگوان رہیا جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے دان، پر بھ آگے سیس
 جھکائی۔ کلجک اتھم پرگٹ ہووے نہہکنک بلی بلوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کریا میٹے نشان، سچ سچ دے درڑائی۔
 چار ورن دکھائے اپنی سرن ایک راگ سنائے کان، ایک اکھر کرے پڑھائی۔ راج راجان شاہ سلطان سارے ہون خیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک اِکلا ویکھ دکھائی۔ اک اِکلا ہر جو آیا، نظر کسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو رہیا اُٹھایا، نیز نین سرب
 کھائیندا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، پنج تت رہن کوئے نہ پائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملایا، سیس تاج نہ کوئے اِکائیندا۔ سمت اُنی ایکا نایا جوڑ
 جڑایا، نو دوارے کھوج کھجائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے لئے ملایا، جگ جنم وچھڑے میل کرائیندا۔ بیس پیسا دے دُہایا، پہلی چیز وند وندائیندا۔
 نو کھنڈ پر تھمی ہوئے ہلکایا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ گوبند لیکھا پور کرایا، لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ شاہ سلطاناں رہیا جگایا، حکمی تھم اک
 مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس ویس وٹائیندا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا، جگتی سب دی دے بدلایا۔ راج راجاناں خالی کھیسے، گھر
 گھر منگن واہو داہیا۔ نہ کوئی مٹے کسے حدیثا، شرع چار کُنٹ لڑایا۔ پندراں کنگ سب نے ویکھ لینا شیشہ، پُرکھ ابناسی رہیا دکھائی۔ کسے گھر نہ دے جیجا،
 دھی جوائی نہ کوئے کُڑمانیا۔ کوڑی کریا جنہاں کیتی ریجھا، چاروں کُنٹ دین دُہایا۔ سری بھگوان جنہاں اُپر پتیجا، سو گُرگھ لئے ملایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر چاچے چھڈ دیو بھتیجا، پُرکھ اکال اِکو پتا لینا منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسا دے سمجھایا۔ جگت اُنسا جائے لنگھ، لوک
 مات رہن نہ پائیا۔ اگلے سمت سرشٹ سبائی ہوئے ننگ، برہمنڈ کھنڈ پے دُہایا۔ شاہ سلطاناں ننگی کُنڈ، بھجے پھرن واہو داہیا۔ کسے سادھ سنت آتم آوے
 نہ پرمانند، رنجانند نہ کوئے رسائی۔ نو کھنڈ پر تھمی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اِکو نام چکایا۔ پھرے دروہی وچ ور بھنڈ، بھنڈی پے سرب لوکائی۔ نار دُہاگن
 ہوئے رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ملایا۔ لیکھا چکے تارا چند، چار یار دین دُہایا۔ محمد اتم مکے پندھ، نبی رسول نہ کوئے گواہیا۔ چوداں طبق جوائی گئی ہنڈھ، انت
 بڑھیا رہیا چھائی۔ کرے کھیل سور سربنگ، پروردگار نورِ الہیا۔ سب دامیٹنہار گھمنڈ، خدی کوئی رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم پر ماتم اک
 اِکیسا اِکو گاؤنا چھند، سوہنگ کرن سرب پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا سماں بڑا کٹاں، بن ہر نامے پار نہ کوئے لنگھایا۔ اگلا
 سماں آیا نیڑے، نیرن نیر دکھائیندا۔ چار ورن دے میٹے جھیرے، جھگڑا سرب مٹائیندا۔ دھرت مات دے کھلے ویہڑے، ایکا وار دکھائیندا۔ دیونہارا
 اُلٹے گیرے، کلجگ اِکو لٹھ بھوائیندا۔ جن بھگتاں میلے کایا ڈیرے، مندر مٹھ شودوالے نظر کتے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں

اپنے وِچ رکھائیندا۔ اگلا سماں رہیا گھوڑ، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ شاہ سلطان ہوئے مجبور، سیاست کم کسے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے رہے دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ بیس بیساختے نہ کوئے قصور، کسر اشاریا سب نوں دے لگائیا۔ اپنا بھانا ورتے ہر ضرور، ضرورت بھگتاں پور کرائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ نرگن جو بنیا رہیا مفرور، ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا لیکھے دے لگائیا۔ اگلا لیکھا بڑا اوکھا، اوکھی گھاٹی ہر جنائیندا۔ سجنناں دیناں سجنناں دھوکھا، بھائی بھائیاں نہ میل ملائیندا۔ ہتھوں گرگھ جان نہ دیو موقع، گیا وقت ہتھ نہ آئیندا۔ گوہند ایک اڈھیا ستا رہیا لا کے ڈھونکا، انتم کلجک پھیرا پائیندا۔ ہتھ نال ملائے ہتھ، گٹ نال پھڑائے پونچا، دھار دھار نال رلائیندا۔ مہربان مہربان اپنا سماں ویکھے نال شوقا، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ بن بھگتاں جگت جہان جائے اوتنا، سچ نشان نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا سماں دے جگدیش، تاج رہے نہ کسے سیس، شاہ سلطان نظر کوئے نہ آئیندا۔ دل اندر سنگر پیار، گر گوہند رنگ چڑھائیا۔ دل اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترشنا ڈیرہ لائیا۔ دل اندر نام شبد جیکار، بے جیکار الایا۔ دل اندر ہوئے ہنگتا ہنکار، کوڑی کریا گڑھ بنائیا۔ دوہاں وچولا ایکنکار، ساچا سوہلا رہیا سنائیا۔ پنج تت کایا مائی باہر شنکار، اپ تیج وائے پر تھی اکاش بندھن پائیا۔ ترے گن مایا دے آدھار، ادر ادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من اتر ایکا بچھے، جو صاحب پریتی لچھے، گر چرن سیو رچھے، جھو جھ اپنا میل ملائیا۔ دل اندر من ہنکار، اپنا گڑھ بنائیندا۔ دل اندر برہم پیار، برہم ہستی اک دسائیندا۔ دوہاں وچ سچ سنگھاسن کر تیار، ترے بھون دھنی ویکھ وکھائیندا۔ نرمل دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، نور اُجالا اک وکھائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھار، نجھریالہ جام پیائیندا۔ جو گرگھ سنگ رویا ناتا کنت بھتار، سو اپنا مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا اندر کھیل انیکا، انک کل اپنی دھار جنائیندا۔ دل اندر درڑھ وشواس، وشو اکو اک جنائیا۔ دل اندر کھیل تماش، خالق خلق روپ جنائیا۔ دوہاں وچولا وسے پاس، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ گرہ مندر ساچی راس، گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا اندر رکھیا دل، دل اندر گیا مل، مل کے اپنا میل ملائیا۔ دل اندر ڈونگھا ساگر، نظر کسے نہ آئیندا۔ کایا ساڈھے تن ہتھ گاگر، کاپی گاگر وند وندائیندا۔ من واسنا جگت سوداگر، ترشنا ترپت نہ

کوئے کرانیندا۔ سَنگَر رتے کرم اُجاگر، جیون جُلت اک سمجھانیندا۔ آسانسا ہوئے ہنگتا مایا متا بھکھا ننگتا سَجَن سہیلا اک اکیلا وقت دُھیلا کوئے نہ دیوے
 آدر، آدرش نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب جیاں گھٹ اترجامی گھر گھر دیکھے اگئی بانی، من واسنا کھیل شیطانی،
 اُٹھ اُٹھ دہ دشا دھانیندا۔ من واسنا من اُڈاری، من من ہی وچ رکھانیندا۔ چھن چھن کھیل کرے نیاری، نیارا پن اک جنانیندا۔ آتم پر ماتم جن ہوئے
 ماری، سو سَجَن ایک گھر سو بھاپانیندا۔ دَسَن بَجھن دی نہ کوئی لتھے واری، وارتا اکو اک گانیندا۔ سچا گرگھ ہر ناؤں وپاری، متمگھ در در دھکے کھانیندا۔ جس
 دل اندر اک پیاری، پریم پریتی بندھن پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کایا گھر، گرہ مندر اندر دُنگھی کندر، آتم پر ماتم نج گھر
 پردہ پھول بھلانیندا۔ سادھ سنگت تیرا ساچا رنگ، ہر سنگ وڈ وڈیایا۔ نام شبد اگئی مردنگ، گھر گھر وجے ودھایا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سچ سُنجنی
 اک وڈیایا۔ دوس رین گھڑی پل اک انند، تھت وار نہ ونڈ ونڈایا۔ امرت آتم نَجھر جھرن پاپے ٹھنڈ، سر سرور اک نہایا۔ جوت زرنجن چاڑھے چند،
 آکاش پرکاش سو بھاپایا۔ صاحب سَنگَر ملن دی اکو منگ، اُمنگ ہو نہ کوئے رکھایا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھ اپنے نام
 پایا۔ جگت جوانی رہی ہنڈھ، کلجک بڑھیپا چھایا۔ سَنجگ سرشٹ سبائی اکو گاؤنا چھند، پُرکھ اکال اکو ایشٹ منایا۔ لیکھا جانے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ بن گر اتار پیر پیغمبر دُجا کوئی نہ وجائے مردنگ، مرد مردانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال لگایا انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ ہر سنگت ہر جن
 بنیا رہے سنگ، بن ہر سنگت ہر جو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت میلا اکو گھر، جس گرہ وجدی رہے نام ودھایا۔

۵۲۲

۵۲۲

☆ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مسانگھ دے گرہ تھان سنگھ کوٹلی ☆

پر میشر ملیا پر بھ پورن آپ، پریم پُرکھ دیا کماٹیا۔ سچکھنڈ نو اسی وڈ پرتاپ، نور ظہور اک رُشناٹیا۔ دو جہاناں دسے سچا جاپ، وشن برہما شو کرے
 پڑھایا۔ گر اتار پیر پیغمبر بندھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑانیا۔ زرنگن سرگن سَجَن ساک، سگلا سنگ رکھایا۔ ہر جن میلا کملاپات، جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پر بہ ملیا ایتکارا، ایکا گھر وئی ودھایا۔ سو پُرکھ نرنجن دکھائے ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی کُنڈا لاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دے سہارا سمرتھ سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ ایتکارا پاوے سارا، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، اگیان اندھیرا دے مٹایا۔ ابناسی کرتا میت مُرار، سگلا سنگ آپ اکھوائیا۔ سری بھگوان دے ہلارا، نام ہلارا اک دکھایا۔ پاربرہم پر بہ کرپسارا، نرگن سرگن ویکھے چائیں چانیا۔ آد جگاد جگا جگنتر اک اوتارا، پور رہیا سرب ٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگھر ساچا اک سہایا۔ پر بہ پایا پُرکھ سلطان، مہما اکھ کتھی نہ جانیآ۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ پروردگار اک امام، نور ظہور جلوہ رُشانیآ۔ مقامے حق سچ نشان، لوک پرلوک آپ جھلایا۔ ساچا کلمہ دے کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پر بہ پایا پُرکھ سمرتھ، بھيو کوئے نہ آئیندا۔ آد جگاد چلائے رتھ، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ نرگن سرگن مارگ دس، گر اوتار سیوا لائیندا۔ بھگت بھگوان میلا ہس، ہس، ہنس مکھ ایکا رنگ رنگائیندا۔ پندھ مکائے نس، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ تیر انیالا مارے کس، شبد اگئی آپ چلائیندا۔ ست ستواد سنائے جس، وید پُران بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ پر بہ پایا سری بھگوان، سرجنہار وڈی وڈیائیآ۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، نہ مرے نہ جانیآ۔ تخت نواسی راج راجان، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ سدا سہیلا حکمران، دھر فرمانا اک سمجھائیآ۔ پیر پیغمبر گر اوتار دے گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نش اکھر دے سمجھائیآ۔ دھر دالیکھا سچ سندیسہ دیوے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ پر بہ پایا دین دیالا، دین اپنی دیا کمائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک بنائیندا۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، مہاپیر بھيو نہ آئیندا۔ آد جگاد مارگ لائے اک سکھالا، سکھ آتم وچ سمائیندا۔ پاونہارا ترے گن مایا جگت جنجالا، جیون جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ پر بہ پایا پاربرہم، برہم لیکھا رہیا مکائیآ۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گر بہ نہ ڈیرہ لائیآ۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا دکھ نہ کوئے جنائیآ۔ نیز نیر نہ وہائے چھم چھم، نئی دند نہ مکھ صلاحیا۔ سدا سہیلا آپے جانے اپنا کم، نہکرمی اپنا کرم کمائیآ۔ لکھ چوراہی بیڑا بنھ، نرگن سرگن کندھ اٹھائیآ۔ دیونہارا

نام دھن، چوڑاں لوک ہٹ چلائی۔ چوڑاں طبقات لیکھا جانے سورج چن، منڈل منڈپ کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناتا جوڑے پنج ت تن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ایک گندھ پوایا۔ کرے کھیل سری بھگون، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے سمجھایا۔ پر بھ پایا سرب گناں بھرپور، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ داتا دانی جودھا سور، سور پیر آپ اکھوایا۔ دو جہان وجائے اگئی تور، راگ ناد نہ کوئے سنا۔ نو نو حاضر حضور، ظاہر ظہور کرے رُشنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ اپنا رنگ وکھایا۔ پر بھ پایا رنگ رنگیلا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیدا۔ سچھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر آپ بنائے سچ قبیلہ، قادر کرتا ویکھ وکھائیدا۔ زرگن سرگن ملن دا بنے وسیلہ، وصل اپنا آپ جنائیدا۔ شبدی دھار کر کر حیلہ، ست ستوادی ویس وٹائیدا۔ وسنہارا اُچے ٹیلا، ڈونگھی کندر سو بھاپائیدا۔ آد جگاد جگ جگنتر چھیل چھیلایا، بال بردہ نہ روپ وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ ایک نظری آئیدا۔ پر بھ پایا گھر گسبھر، گنوت وڈی وڈیایا۔ امرت دیوے ٹھانڈا سیر، گرگھ گئی تن بُجھایا۔ بحر کپائی دیوے چیر، دوتی پڑدہ دئے ہٹایا۔ چوٹی چاڑھے پھر اخیر، آخر اپنا میل ملائی۔ بدنہار ہر تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھایا۔ دین مذہب شرع داکٹ زنجیر، سچ شناخت اک رکھایا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، راؤ رنکاں پھول پھولایا۔ دیونہارا درگاہ دھیر، دھیر جوان وڈ وڈیایا۔ پرگٹ ہو یا پیرن پیر، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکایا۔ ہتھ پکڑے نام شمشیر، کھنڈا اکو اک اٹھایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت نہ ہوئے دلگیر، دلبر ملیا سچا ماہیا۔ جگ جنم دی میٹے پیر، در دیاں درد وندایا۔ امرت بخشے ساچا سیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پائی۔ پر بھ ملیا ٹھاکر سوامی، ٹھوکر اپنے نام لگائیدا۔ سرب جیاں گھٹ آنتر جامی، گھر گھر ویکھ وکھائیدا۔ آد جگاد سدا نہ کامی، نہیل اپنا آسن لائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سناونہار اکھ کہانی، مہما کھ آپ جنائیدا۔ شبدی دھار اگئی بانی، بان زالا تیر چلائیدا۔ آپے ہوئے جان جانی، جانہارا نظر کسے نہ آئیدا۔ گرگھ سجن رہیا چچانی، پسچا تاپ سرب وٹائیدا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، نخبھر جھرنہ اک جھرائیدا۔ ناتا تئے چار کھانی، اندج جیرج اُتج سیتج پندہ مکائیدا۔ سرت سوانی شبد ملایے ساچا ہانی، گھر مندر میل ملائیدا۔ دیوے پد اک زربانی، زربان پد اک اکھوائیدا۔ ہر جن ہوئے سگھڑ سچجی سوانی، در گھر ساچے آپ بہائیدا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا آپ کرائیندا۔ پر بھ پایا بے انت، بے انت رہیا سمجھائی۔ گھر سجن ملیا کنت، گرہ مندر خوشی دکھائی۔ گڑھ
تھا ہوئے ہنگت، مایا ممتا رہن نہ پائی۔ میل ملایا ساچی سنگت، ہر سنگت وچ سمائی۔ ناتا تئے جیرج اندج، اُتبھج سیج رہے نہ رائی۔ ایک اکھر پڑھائے آتم
بودھ ساچا پنڈت، چو داں و دیا مان مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ویکھے چائیں چانیا۔ پر بھ پایا وڈ بلوانا، بل اکو اک جنائیندا۔ آد
جگادی کھیل مہانا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ کھونج کھجائیندا۔ وشن برہما شو دیوے دانا، وست امولک جھولی پائیندا۔ گر
اوتاراں راگ ترانہ، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجانا، شہنشاہ اکو
اک اکھوائیندا۔ حکمے اندر دیوے سچ فرمانا، دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم پہریا بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ناؤں رکھ وشنوں بھگوانا، وشنو اپنی کار
کمائیندا۔ جن بھگتاں بٹھے ہتھیں گانا، صاحب سنگر ساچا سگن منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ اکو نظری آئیندا۔ پر بھ پایا ساگر
سندھ، سچ سہنجی رت سہائی۔ لیکھا چکے کروڑ تیتیا سُرپت اند، اند اند راسن رہیا تجائی۔ ہر جن بنائے نادی بند، سوت ساچے لئے اٹھائی۔ وڈ داتا گنی گہند،
گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سبھائی۔ پر بھ پایا کلجگ انت، انتشکرن شدھ کرائیندا۔ جس تت بنائی بنت،
سو برہم مت سمجھائیندا۔ جس دانام کوٹن کوٹ اگنت، گنت وچ نہ آئیندا۔ سو صاحب ساچا کنت، گرکھ سخی آپ پرنائیندا۔ نام ندھانا اکو منت، منتر ہر
ہر آپ درڑائیندا۔ ناتا توڑ جیو جنت، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ اکو پھیرا پائیندا۔ پر بھ اکو آیا ٹھاکر،
وڈ وڈا وڈ وڈیائی۔ کلجگ بنیا مات سوداگر، در در اپنی الکھ جگائی۔ کرے کھیل کریم قادر، کرتا قدرت ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے
اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ در آیاں در دیوے آدر، در گاہ ساچی ہوئے سہائی۔ شبد اگئی پائے چٹی چادر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
جس ملیا چائیں چانیا۔ پر بھ ملیا چاو گھنیرا، چنتا کوئے رہن نہ پائی۔ دُور دُراڈا آیا نیرا، نیرن نیرے نظری آئی۔ ایک رنگ دکھائے سنجھ سویرا، اندھ
اندھیرا دئے گوائیا۔ جن بھگتاں کہے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھیو نہ رائی۔ گرکھ تیرے اندر نرگن ڈیرہ، سچ سنگھاسن آسن لائی۔ لکھ چوڑا سی

بھلائے کر کر ہیرا پھیرا، بھیو ابھید نہ کسے سمجھائیا۔ جس جن اُپر کرے مہرا، مہر نظر اک لکائیا۔ بھانڈا بھرم بھو کرے ڈھیرا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ پر بھ پایا اُج اگم، اگوچر کھیل کرانیندا۔ سدا سہیلا بیڑا دیوے بنھ، منجھہار نہ کوئے رڑھانیندا۔ لیکھا لکھ چھری چھن، سچھنڈ دوارے اک وسائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ایک راگ سنائے بن کن، اکھر وکھر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ پر بھ پایا نیکن نیکا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیا۔ آد جگادی لاشریکا، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ اپنا مارگ دے بارپکا، جگت نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر جس دیاں دسدے رہے تاریخاں، لیکھا لکھ لکھ قلم شاہیا۔ بھگت سنت جس دیاں کردے رہے اڈیکاں، نیز لوچن نین اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر اپنے ویلے آیا ٹھیکا، ٹھیکر سب دا بھن وکھائیا۔ لکھ چوراسی رس دے پھیکا، امرت سرور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ پر بھ پایا پُرکھ ابناسی اپنی دیا کمائیندا۔ سنجک سنائے ساچی ساکھی، ساکھیات درس وکھائیندا۔ دو جہاناں پائے منڈل راسی، گوپی کاہن نچائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسی، آسا ترشنا وچ مٹائیندا۔ ایتھے کرے بند خلاصی، اگے اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ پر بھ ملیا پتر سُبجان، من مت بدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ ان پڑھیاں دیوے آپ گیان، نام امولک جھولی پائیا۔ گھر مندر ویکھے آن، گرہ ساچے ہوئے سہائیا۔ ناد شبد سنائے سچی دھنکان، چھٹی راگ کھ شرمائیا۔ دیک جوتی بالے آن، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ آتم سیجا کر پروان، نام پروانہ دے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ویکھے ایک ماہیا۔ پر بھ ملیا سچا ماہی، مُجبت اکو اک جنائیندا۔ درگاہ ساچی پاندھی راہی، بن مسافر سیو کمائیندا۔ مُرید مُرشد ویکھے چائیں چائیں، چارے کنٹاں پھول بھلائیندا۔ بھگت بھگوان اٹھائے بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ لکھ چوراسی مارے دھاہیں، سادھ سنت سرب گرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ پر بھ پایا پُرکھ اکال، اکل کل کھیل کرانیندا۔ کلجک انتم ہو دیال، دین اپنی دیا کمائیندا۔ گرکھ ویکھے سچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سُننہار مُریدِاں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت

اک جگانید۔ راتیں سُتیاں درس دکھال، بھیو ابھیدا آپ گھلایند۔ کرے کھیل وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا راہ چلائند۔ اتم پر ماتم سچا دان، وست امولک جھولی پائند۔ سوہنگ ڈھولا دو جہان، نرگن سرگن آپ پڑھائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اولّا آپ وٹائند۔ ویس اولّا سری بھگوانا، کلجک انت کرائیا۔ گرکھ دوارے ہو پردھانا، نام پردھانگی دے سمجھایا۔ ہرجن لیکھا چکے دو جہاناں، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نام اپنا اک درٹایا۔ بھگت بھگوان جگ جگ لہے، لوک مات سیو کمایا۔ در دوارے ساچے سدے، سدا اکو نام جنایا۔ کوڑی کرپا پار کرائے حدے، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ نام پیائے ساچی مدھے، مدھر رس اک دکھایا۔ سدا سہیلا پردہ کجے، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر سکھ گر رکھے لہے، لاجونت اک ہو جایا۔ نرگن ہو کے سرگن پچھے بھجے، آوندنا جاندا نظر نہ آیا۔ کلجک انت سری بھگونت جن بھگتاں درس کر کر رہے، اپنی ترکھا بھجھایا۔ دوس رین رہے سچے کجے، آگے پچھے کار کمایا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے پیار نال بھجھے، نہ کوئی سکے توڑ تڑایا۔ کرے پیار جوں ماواں پتر لڈے، گود سہنجی اک سہایا۔ نکیوں کرے آپے وڈے، وڈیوں نکے لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگتاں پچھے پھرے آپ، ہر اپنا آپ گواند۔ بنیا رہے مائی باپ، پوت سپوتا دیکھ دکھائند۔ گھر گھر جا جادیوے جاپ، اکھر اکھر آپ پڑھائند۔ اتم پر ماتم جوڑے نات، ساچا سنگ دکھائند۔ اتم رکھے ہرجن ذات، ذات اذاتی نہ کوئے رکھائند۔ بند کواڑی کھولے تاک، اپنا پردہ آپے لائند۔ گرہ مندر سنائے بھوکھت واک بھیو ابھیدا آپ جنائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ساچے دیکھ دکھائند۔ بھگت دوارے آئے نٹھا، جگ جگ سیو کمائند۔ ناتا توڑ تیر تھ اٹھسٹھا، اٹھ ترے اپنا پندھ مکائند۔ جن بھگتاں دیونہارا ساچی متا، برہم و دیا اک پڑھائند۔ نرگن سرگن چولے رتا، رتی رت اک دکھائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیکھن آپے آئند۔ ہرجن دیکھن آئے مات، مسل اپنی لئے بنایا۔ بھگت بھگوان بنائے جماعت، جملہ اکو اک پڑھایا۔ پھڑ وکھائے ساچا گھاٹ، گھاٹا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہربان کدے نہ بھلے، بھلیاں میل ملائند۔ گرکھ مات کدے نہ رلے، رلیاں انگ لگائند۔ چرن پریتی جو

جن گھول گھلے، گھالی گھال لیکھے پائیندا۔ ہر جن بوٹا کدے نہ ہلے، امرت پھل اک لگانیندا۔ جوں لیکھا جانے یار بھلے، بھلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھاگ لگائے ساچی کھلے، کھوٹا دیا کمانیندا۔ کرتا قیمت پائے لے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے در منگانیندا۔ ہر جن بھلے جگت جگ، پر بھ بھل کدے نہ جائیا۔ ترے گن بھجھائے لگی اک، اگنی تت گوائیا۔ پھڑ پھڑ بنائے ہنس گت، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاہیا۔ گھر وچ دکھائے ساچا ج، مکہ کعبہ پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے سمجھائیا۔ بھلا زلا جائے اٹھ، جس اپنی دیا کمانیندا۔ صاحب سنگر جائے ٹٹھ، سر اپنا ہتھ لگانیندا۔ انتر جام دیوے گھٹ، سچ پیالہ اک پیانیندا۔ آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوڑا سی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے سنگ رکھائیندا۔ سگلا سنگ سجن میت، متر پیارا آپ رکھائیا۔ جس جن گایا سوہنگ گیت، تس لیکھا رہے نہ رائیا۔ ناتا تے مندر مسیت، شودالا مٹھ نہ کوئے وڈیائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھا دے چکائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال اک پریت، پتت پاؤن ویکھ دکھائیا۔ مانس جنم لینا جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن لیکھا رہیا مکائیا۔ بھگتن لیکھا گیا لٹھ، سر بھار نہ کوئے رکھائیندا۔ ہر کا نام ملی وتھ، دست امولک جھولی پائیندا۔ سری بھگوان گائے جس، بھگوان ڈھولا اک الاینیدا۔ بھگت اگوں پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الاینیدا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں میلا اک اکٹھ، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درسی اپنا درس کرائیندا۔ بھگوان پائے بھگت درس، اپنی خوشی دکھائیا۔ بھگت میٹے اپنی حرص، ہوس نہ کوئے ودھائیا۔ بھگوان کرے ساچا ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت ویکھے عرش فرش، سری بھگوان رہیا سائیا۔ سری بھگوان امرت میگھ دیوے برس، سیتل دھار اک چوائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ ہوئے ندھڑک، بھے بھو نہ کوئے ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ بھگوان بھگت ملن دا چاو، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگانیندا۔ سدا سہیلا کرے سچ نیاؤں، عادل عدل اک دکھائیندا۔ تس صاحب بل بل جاؤ، جو بھلیاں مارگ پائیندا۔ کلج زلیاں جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے ویکھ

وکھائیندا۔ درگھر ساچے دیکھن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے دھر سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت آتم پر ماتم دیوے
 سوہنگ ساچی چوگ، برہم پاربرہم سائیا۔ جنم جنم دا کٹے روگ، دوکھی دکھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ جگت پندھ مٹے وچھوڑا، وچھڑیاں ملائیندا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ ہنگ برہم مم آپے بھڑا، موہ
 مجت اک ودھائیندا۔ شبد اگئی ساچا گھوڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور،
 نہکٹنک نرائن نر، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ بھگت دوارا سچ محلہ، ہر سنگر آپ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، ہر پُرکھ نرنجن سو بھاپائیا۔ اینکارا وسنہارا
 جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ آد نرنجن اپنے پرکاش آپے بلا، نرگن جوت کر رُشائیا۔ سیری بھگوان سچ سندیسہ دو جہان گھلا، خالق خلق دے
 سمجھائیا۔ ابناسی کرتا پھڑائے پلا، پلو ایکا نام گنڈھ پوایا۔ پاربرہم برہم آتم رلا، لکھ چوراسی ایش جیو وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگتن میلا لیکھا جان گرو گرو گر چیلّا، گھر مندر کھوج کھوجائیا۔ چیلّا گرو سوہے بنک، بنک دواوی ویکھ وکھائیندا۔ پر بھ پرگٹ ہو یا کلجگ آنت، نہکٹنک جامہ
 پائیندا۔ لہجہ دے پھر دے کوٹن کوٹ سنت، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جن بھگت بنائے ساچی بنت، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بھگت آدھاری جوت نرنکاری، نرگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن رنگ اپرا، اپر پیر آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، اپنا پندھ
 مکائیندا۔ پچھلا دوآ نرگن سرگن دھارا، ایکا چوونکا ونڈ ونڈائیندا۔ ساچا چوونکا چارے ویداں بنے لکھارا، برہما چارے مکھ صلاحندا۔ چارے بانی بول جیکارا،
 پراپسنتی مدھم بیکھری ایکا گائیندا۔ چارے کھانی کر آکارا، اندج جیرج اُتبھج سیتج ونڈ ونڈائیندا۔ چارے جگ کر پسارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیندا۔
 چار ورن لا اکھاڑا، کھتری براہمن شودر ویش ناچ نچائیندا۔ چار یاری کر خبردارا، چاروں گنٹ ڈنک وچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ دوآ چوونکا اترے پار، پُرکھ ابناسی پندھ مکائیا۔ پرگٹ ہو ہر کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ گرگھ سجن
 لئے اٹھال، لکھ چوراسی پھول بھلائیّا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، رائے دھرم در دُرکائیّا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موت نین شرمائیّا۔ جن بھگتاں

اُتے ہوئے آپ دِیال، دین اپنی دیا کمائی۔ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھر مسال، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ دیپک دیا اکو بال، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ انحد
وَجے اگئی تال، تال تلواڑا نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دیوے اکو منتر، جگت بُجھائے لگی بسنتر، اگنی تت نہ
کوئے دکھائیندا۔ اگنی تت نہ کوئے سنناپ، سنساروگ نہ کوئے جنائیندا۔ جنم کرم دالتھے پاپ، پتت پُنت آپ کرائیندا۔ سرب جیاں دا اکو جاپ،
سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ آتم پر ماتم دے ساتھ، برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان دی اکو گاتھ، صفت صالاجی رنگ چڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ
سمرتھ، سمرتھ اپنا بھو کھلائیندا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت اُدھار نہ کوئے کرائیندا۔ جس جن پائے نام اگئی نتھ، پنج وکارا بٹھ دکھائیندا۔ من مت دوارے
مورکھ رہیا نٹھ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیندا۔ جو سنگر چرن دوارے جائے ڈھٹھ، اپنا مان مٹائیندا۔ تس مارگ دیوے دس، بھلیاں راہے پائیندا۔ جنم جنم
دی پوری کرے آس، ترشنا بُکھ گوائیندا۔ ویکھنہارا پر تھی آکاش، گگن گگننتر کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان دی سچی شاخ، جگ چوکڑی راہ جنائیندا۔
جوں بھاوے توں لئے راکھ، سد بھانے وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہ، ہر جن اپنے رنگ دکھائیندا۔ رنگ ویکھ
ہر کرتار، کرتا پُرکھ آپ جنایا۔ جس جن وِسر یا نر نکار، تس ملے نہ کوئے تھانیا۔ کلجک انت گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، اپنا بل گوائیا۔ سارے بیٹھے
پر بھ چرن دوار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ نیتز روون زارو زار، ساڈی چلی نہ کوئی وڈیایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کھانی
بانی کرے پکار، اُچی کوک کوک الایا۔ انخیل قرآن دھاہاں رہی مار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ ملا شیخ کرن وِبچار، سچ رسول نہ کوئے منایا۔ سیس
جھکے نہ پروردگار، سجدہ حق نہ کوئے کرایا۔ مقامے حق نہ کوئے پیار، پروردگار نہ کوئے ملا یا۔ اللہ رانی نیتز رووے زارو زار، کجل دھار نہ کوئے دکھایا۔
کھلی مینڈھی نہ کوئے شنگار، سیس پٹی نہ کوئے گندایا۔ چوڈاں طبقاں ویکھے وارو وار، ساچا سبق نہ کوئے سُنایا۔ خالق خلق کری خوار، مخلوق میل نہ
کوئے ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، اپنا حکم رہیا منایا۔ عالمین مارن دھاہ، کوک کوک سُنایا۔ محمد ناتا گیا تڑا، سگلا
سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اللہ رانی رہی شرما، مکھ گھوٹکھٹ ایکا پایا۔ عیسیٰ موسیٰ بیٹھے مکھ بھوا، کروٹ سکے نہ کوئے بد لایا۔ دوئے جوڑ کرن دُعا، پروردگار

تیری اوٹ نکایا۔ پرگٹ ہو سچے شہنشاہ شاہ پاتشاہ، تھہ بن ہوئے نہ کوئے سہایا۔ رہبر بن اک خُدا، خُدی سب دی دے مٹایا۔ اِمام اِماماں وڈ پھیرا پا،
 ردی دریاں درد وندایا۔ تیرا جلوہ نُورِ الہ، بے نظیر تیرا لیکھ نہ کسے لکھایا۔ صدی چودھویں بن ملاج، بیڑا تیرے ہتھ پھرایا۔ پیر پیغمبر منگن اک
 پناہ، پُنہ پُنہ سیس جھکایا۔ اُمت بھری سرب گناہ، چار یاری رنگ نہ کوئے دکھایا۔ انتم گل ہونی شمع، نُور نُور نہ کوئے دھرایا۔ گھر گھر ہوئی جھوٹھی طمع،
 چو داں طبق رہے ڈرایا۔ بن تیرے بھگتاں سب نوں ہوئے غما، خوشحال کوئے نظر نہ آیا۔ نیز روون چھم چھما، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی پروردگار، شاہ پاتشاہ آپ کرائیا۔ مُرید مُرشد لے اٹھال، ناد اناک اک سنایا۔ ہرجن تیرا نہ
 ہوئے زوال، زیر زبر لیکھ مُکایا۔ ویکھن آیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چو راسی کایا ماٹی ویکھ کھال، خالق اپنا پردہ لاہیا۔ زِگن سرگن بن
 دلال، جگت دلالی اک کمایا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک ویس وٹایا۔ ہرجن وچوں بسے لال، لال اپنے رنگ رنگایا۔ جس جن اُپر ہوئے دیاں،
 دیاوان دیا کمایا۔ ایہتے اتھے کرے پرتپال، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بُھلے رُلے اپنی جھولی
 پائیا۔

۵۳۳

۵۳۳

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی بلدیو سنگھ دے گرہ ہری پُر ★

سچھنڈ ہر کھیل مہان، تخت نواسی ہر کرائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جودھا سوربیر بلی بلوان، بل اپنا آپ
 پرگٹائیندا۔ سچ سندیسہ حکمران، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم سری بھگوان، ایک ایک جنایا۔ تخت نواسی نوجوان، راجن راج وڈ وڈایا۔ جگ جگ کھیل مہان، کرنی کرتا
 ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو
 اُجیارا، اینکارا رنگ چڑھائیندا۔ آد زرنجن نُور اُجیارا، نُور و نُور ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھول کوڑا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، ست

ستوادی آپ جنائندا۔ پاربرہم پرہ کرے نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائندا۔ ویکھے وگسے دیکھنہارا، دوجا سنگ نہ کوئے رلائندا۔ اک اگلا ہو تیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار اپنی دھار چلائندا۔ پروردگار اک اگلا، اکل کلا اکھوائیا۔ وسنہارا سچ محلہ، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ نور دھر بسمل بسمل، رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سندیس نر نریش ایکا گھلا، کلمہ کلمہ نبی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھا، الکھ اگوچر کھیل کرائندا۔ ساچا بھوپ بن شہنشاہ، ساچے تخت سوہا پائندا۔ سچ سندیسہ دئے سنا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے جگا، سویا کوئے رہن نہ پائندا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرا در گھر ساچے لئے بلا، گھر اکو اک وکھائندا۔ گر اوتار پئے سرن، دوئے جوڑ چرن سیس سرب جھکائندا۔ پیر پیغمبر منگن دُعا، نیوں نیوں سجدہ سرب کرائندا۔ کرے کھیل اک خُدا، غفلت سب دی آپ مٹائندا۔ نرگن نرگن ویکھ وکھا، رُپ رنگ نہ کوئے جنائندا۔ نوری جلوہ نور دھرا، نور نورانہ ڈمگائندا۔ تھر گھر کُندا آپے لاہ، ساچا مندر آپ وکھائندا۔ سورج چند نہ کوئے رُشنا، چھپر چھن نہ کوئے جھہائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوار سارے سد، دو جہان مُکائے حد، حدود اپنی اک وکھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ، ست ستوادی اک سنائیا۔ شاہو بھوپ ہر نر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لوک پرلوک دو جہان سری بھگوان بن نیرت پیکھا، رُپ رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جگ جگ دھارنہارا بھیکھا، تتوت کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی بن بن نیتا، حکمی محکم آپ بھوائیا۔ وشن برہما شو کرنہارا پیتا، سچ سمگری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار ایکنکار، گر اوتار لئے بلایا۔ گر اوتار سدے چرن، سرن ملے وڈیائیا۔ ہر کرتا پُرکھ کرنی کرن، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے جنم مرن، مرن جنم اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا کھول دروازہ، کرے کھیل غریب نواز، غریب نوازے ہو غریب نواز، ہو دیال اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار سدے لال، بالے اپنے رنگ رنگائندا۔ پیر پیغمبر ویکھے حق حلال، حقیقت سب دی کھوج کھائندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی کردا رہیا بے حال، بہیل اپنا بھیو نہ کسے جنائندا۔ شبد اگم بن دماں دم بندا رہیا دلال، سچ دلالی اک رکھائندا۔ پنچ تت کایا اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت

بدھ کھائے کال، مہاکال اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی کھول دوار، کرے کھیل آپ کرتار، اپنی کرنی آپ
 سمجھائیندا۔ گر اوتار کر اکھ، ایک ایک جنائیا۔ پیر پیغمبر کوئے نہ چلے وس، بے بس دین دہائیا۔ پروردگار رہیا دس، لاشریک رہیا سمجھائیا۔ چو داں لوک
 چو داں طبق ویکھو نس نس، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ کھانی بانی انخیل قرآنی وید پرانی کوئی نہ دسے ہٹھ، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ شودوالا مندر مسجد
 گرودوار رسنا جہوا بتی دند رہے رٹ، آتم پر ماتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ بن نوآ نوآ رہیا نچ، سوانگی اپنا سوانگ وکھائیا۔ گر کاشد بودھ اکادھ مہما
 گائے نہ کوئی اکھ، انحد ناد نہ کوئے سنائیا۔ امرت آتم سروور نہائے نہ کوئی ساچے تٹ، اٹھسٹھ پھر پھر تھکی سرب لوکائیا۔ نرمل جوت نہ کرے کوئی
 پرکاش، اگیان اندھیر نہ کوئے چکائیا۔ پاربرہم برہم دیوے نہ کوئے ساتھ، ایش جیو نہ کوئے گرٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں رہیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو کھول اکھ، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ نوکھنڈ پر تھمی ست دیپ کوڑی کریا اڈدے کھ، سچ سچ نظر کوئے نہ
 آئیندا۔ انتر آتم سنگر نظر نہ آئے پر تھک، بھو ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ جگت ترشنا ہوئے ہنگتا دین مذہب رہیا نٹھ، آسا ترشنا نہ کوئے مٹائیندا۔ یارڈا ستھر
 کوئی نہ بہے گھت، مرید مرشد مرشد مرید اپنا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ ساچا نچ نہ بیچے نام وت، پت ڈالی بھل بھلواڑی نہ کوئے مہکائیندا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ جگائیندا۔ گر اوتار جاؤ جاگ، سو پرکھ نرنجن آپ جگائیا۔ کلج انتم لکھ چو راسی جیو جنت ہویا کاگ، ہنس
 روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سرتی شبد نہ کوئے ویراگ، ویراگی ویراگ نہ کوئے کمائیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، پنج ت کرے لڑائیا۔ نر نرائن کنت کنتوئل
 صاحب سلطان کسے نہ ملے کنت سہاگ، سیج سہنجی نہ کوئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا دُرمت میل لگا داغ، امرت رس مکھ نہ کوئے چوائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر
 گر پیر اوتار کوئی نہ پکڑے واگ، انت ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہیا وکھائیا۔ گر
 اوتار مارن جھاک، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ کسے نہ کھلی بند تاکی، بجر کپاٹ نہ کوئے تڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ وکے ہاٹی، ساچا ونج نہ کوئے جنائیا۔ کلج رین
 اندھیری راتی، سنگر چند نہ کوئے چڑھائیا۔ دوس رین اٹھے پھر کوئی نہ بچھے واتی، سمرتھ میل نہ کوئے ملائیا۔ جیو جنت سادھ سنت رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے

گاتھی، گا گا اپنا وقت لنگھایا۔ گرہ مندر نظری آئی سچ پر بھاتی، پر بھ اپنا سوہلا دے سنایا۔ انتم سب دی او جھڑ وائی، ساچا پندھ نہ کوئے مکایا۔ لہنا دینا لکھ
چوڑاسی چکے نہ پھاسی، جم کا ڈنڈ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا جنایا۔ گر اوتار ویکھن اٹھ، نیتزنن اگھڑیا۔
نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلجک جیو گئے رٹھ، گر کاشد نہ کسے وچاریا۔ گھر نہ آئے ابناسی اچت، چیتن روپ نہ کوئے دکھا رہیا۔ ناتا جڑیا پنج تت کایا بت،
آتم پر ماتم میل نہ کوئی ملا رہیا۔ اک دوجے نوں رہے پچھ، ہر جو حکمے کس چلا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
سندیسہ اک جنا رہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، پر بھ آگے پئے سرنا یا۔ صاحب سلطان سچ سوامی آد جگاد تیری لوڑ، تھدہ بن چلے نہ کوئی چترنا یا۔ شبد
اگئی چڑھ کے گھوڑ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجا یا۔ ہوں بالے نکے تیرے چھوہر، تیرا انت کہن نہ پانیا۔ سدا ہتھ تیرے ڈور، جوں
بھاوے لے چلایا۔ کلجک انتم تیری لوڑ، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان دے دھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر آپے جائے بھڑ، نرگن نرگن اپنا پھیرا
پانیا۔ لکھ چوڑاسی دیکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، کوڑی کریا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر دیکھنہارا
تیرا سویمبر، تیری رچنا تیرے وچ سما یا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سارے کہن ہوں تیرا بردا، بریخانہ نظر کوئی نہ آ یا۔ لکھ
چوڑاسی اندر توں صاحب وڑدا، در در الکھ جگایا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، تیری سیو کمایا۔ دو جہان تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، چوڑاں طبق سلاما علیکم
رہے بلایا۔ آپے بھنے آپ گھڑدا، گھرن بھنہار تیرے ہتھ وڈایا۔ جوں بھاوے توں جگ جگ کردا، جگ کرتا اک رگھرایا۔ ساچے تخت سچکھنڈ
دوارے آپے چڑھدا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھایا۔ شبد اگئی ہو ہو لڑدا، نکھی دھار اک چلایا۔ کرے کھیل نرائن زردا، ناری پُرکھ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ در تیرے سیس جائے جھک، بے پرواہ مہربان مہربان۔ نو سو چوڑا نوے چوڑا کڑی
جانا لک، سچکھنڈ و سیس سچ مکانا۔ کلجک انتم نرگن ہو کے بک، مہابیر وڈ بلوانا۔ گر اوتار تیری بیٹھے رہے لکھ، تیری صفتی صفت صلاحنا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اک سہانا۔ در تیرا اک سہنجا، سو بھاؤنت اندٹھ۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجا، آد جگادی بنیا

میت۔ نین و ہونا درد دُکھ بھجے بھنجنہا، کرنا صاحب ساچا ہت۔ چرن دھوڑ کر اونا مجنا، آپ کروٹ بدل وکھائیں نہ پٹھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، لکھ چوراسی لینی جت۔ پُرکھ ابناسی صاحب سمرتھ، اِکو اک جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نٹھ نٹھ، دو جہاناں والی اپنا پنندھ مُکایا۔ سَجبک تریتا دواپر کلج مارگ رہیا دس، اِکو اک شبد شنوایا۔ اتم سب دی کرے بس، بستہ سب دا بنھ وکھایا۔ ڈوری رکھے اپنے ہتھ، لہنا دینا پچھلا رہیا چُکایا۔ سرشٹ سبائی پائے نٹھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا دتے میت، متر پیارا آپ جنائیدا۔ چار ورن کھتری براہمن شودر ویش چکے ریت، ریتوان آپ سمجھائیدا۔ پاربرہم پُرکھ پُرکھوتم اک اتیت، ترے گن اپنا رنگ رنگائیدا۔ سچکھنڈ نواسی ہر کملاپات و سنہارا دھام اندیٹھ، ٹھانڈا در آپ اک وڈیائیدا۔ اتم پر ماتم آد جگادی ساچا میت، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم آپ جنائیدا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ایک گھر بہائیدا۔ سدا سہیلا اک اکیلا و سنہارا چیت، چیتن اپنی دھار جنائیدا۔ کایا اندر وکھائے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گوی کاہن ناچ نچائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان ہر نظر اک اٹھائیدا۔ مہربان ہر سچا داتا، اپنی دیا کمایا۔ آد جگادی اک گیانا، نش اکھر کرے پڑھایا۔ سرشٹ سبائی پتاما، لکھ چوراسی گود بہایا۔ پاربرہم برہم بنھے ناتا، ایش جیو گنڈھ پوایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ہووے راکھا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مل کے پڑھو اِکو گاتھا، سو پُرکھ نرنجن رہیا پڑھایا۔ نرگن روپ ست سروپ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، بھگت بھگونت میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک جنایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھو جگ، جگ جیون داتا آپ وکھائیدا۔ لکھ چوراسی بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی بندھن پائیدا۔ کلج اتم آیا وقت، وقت دھیلا آپ چُکائیدا۔ آد جگادی اِکو شکت، شکت سب نوں آپ دوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرائن اِکو اک جنائیدا۔ سچ سندیسہ سُنو میت، ہر سنگر آپ جنایا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو گیت، تھر گھر وجے نام ودھایا۔ مات لوک دی پچھلی ریت، چار جگ دی کرنی رہیا مٹایا۔ کرے کھیل سرشٹ سبائی جیت، جت ہار نہ کسے جنایا۔ نرگن نرگن سچ پریت، پریتوان اک وکھایا۔ صدی چودھویں رہی بیت، بیتی کہانی نہ کوئی وڈیائیا۔

گوبند رکھی اک اڈیک، نیتز نین دھیان لگایا۔ وید ویاسا لکھ گیا ٹھیک، پوت سپوتا براہمن گوڑا، آوے چائیں چائیا۔ لکھ چوڑا سیو جنت سادھ سنت پرکھے
نیت، اُچے ٹلے پر بت سمنند ساگر ڈونگھی گاگر پھول بھلایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر
اوتاراں اپنا حکم منایا۔ ساچا حکم منا جگ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم لگے اگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کلجگ جیو ہوئے گت، سر ہتھ نہ
کوئی لکائیندا۔ گرکھ ورا جائے نچ، جس اپنی دیا کمائیندا۔ جس ہر دے جائے وس، سو سچ میل ملائیندا۔ سری بھگوان دین دیال پُرکھ اکال لوں لوں اندر
جائے رنج، رچنا اپنی آپ جنائیندا۔ ویکھنہارا پنچ تت کایا مائی کچ، کاجی گگریا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، جگ جگ لیکھا آپ مکائیندا۔ جگ چوکڑی چکے لیکھا، شک وچ نہ کوئی لایا۔ اچھل اچھل پاونہارا بھرم بھلیکھا، بھو بھے سب نوں رہیا جنایا۔ وسنہارا
سجھنڈ ساچے دیسا، گھٹ گھٹ گھر گھر اندر ڈیرہ لایا۔ مجھ داہری نہ کوئی کیسا، مونڈ منڈائے نہ کوئی دکھایا۔ نہ میں جاناں باسک سیجا، دو سہنسر جہوار رہیا
ہلایا۔ وشن برہما شو کرن آدیا، کروڑ تیتیا سُرپت اندر سر جھکایا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن کرے اپنا پیشہ، پیشوا اکو نظری آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
دھار دھار وچوں اُپائے ریکھا، ریکھا سب دی آنت مٹایا۔ دیونہار شبد اگم بودھ اگادھ سندیسہ، اکھر اکھر وکھر وکھر کرے مات پڑھایا۔ سدا سدا پر بھ رہے
ہمیشہ، جگ جگ اپنا رنگ رنگایا۔ پیر پیغمبر ویکھنہارا ملا شیخا، مسائق اپنا راہ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، وسنہارا
ساچے گھر، گرہ مندر سو بھاپایا۔ گرہ مندر وسے سجھنڈ، چار دیوار نہ کوئے جنائیندا۔ نہکرمی پرکاش سورج چند، نور ظہور آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈے
ونڈ، گر شبدی سیوا لائیندا۔ آپے دے سدا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در دوار ہر نرنکار ایک گھر آپ منگائیندا۔ ایک گھر اک دروازہ، اکو اک جنایا۔ ایک بھوپ
ایک راجا، اکو ایک شہنشاہیا۔ اکو تار ستار اک وجا ونہارا واجا، اکو راگ لایا۔ اکو لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پھرے بھاجا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔
اکو دیونہارا داجا، نام ندھان سری بھگوان وست امولک کایا گولک گر اوتاراں پیر پیغمبر اں جھولی آپ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کلج تیری اتم ور، سچ سنہڑا اکو اک گھلایا۔ سچ سنہڑا دیوے گل، بن اکھر آپ پڑھائیندا۔ نگر ویکھنا اپل، آپ اپنا در گھلاییندا۔ جگ وچھڑے جانا
 رل، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیندا۔ نرگن میل نرگن بل، سرگن سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دوار ہر نرکار درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ درگاہ ساچی سچ امام، اپنا کھیل کرائیا۔ بدنہارا انت نظام، دھر فرمانا دئے سنایا۔ پیر پیغمبر بردے کرے غلام،
 غفلت سب دی دئے مٹایا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے اپنا رنگ دکھایا۔ کلمہ نبی اک پیغام، پیر پیغمبر دئے سنایا۔ نظری آئے اکو رام، بے نظیر
 روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے ساچے کھڑ، جگ وچھڑے لئے پھڑ، پھڑ ڈوری نام بندھایا۔ ڈوری نام پائے
 بندھ، بندھن اک جنائیندا۔ بھگت بھگونت اک اند، اند اند وچ سمانیندا۔ گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ جگت وکارا کرے کھنڈ
 کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، ہر شبدي کنت ملائیندا۔ نرگن جوت چڑھے چند، سچ پرکاش آپ دکھائیندا۔ کوڑی کرپا مکے
 گند، امرت رس اک چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، جس جن دکھائے اپنا گھر، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیندا۔ کوڑی
 کرپا ٹٹے ناتا، مایا متا رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ شبد اگئی سنائے گاتھا، سوہنگ اکھر اک پڑھایا۔ پورب جنم دا پورا کرے
 گھاٹا، لہنا سب دارہیا مکایا۔ آتم سیجا سہائے ساچی کھاٹا، سچ سہنجی دئے وڈایا۔ امرت جام پیائے باٹا، نہجھر جھرن اک جھرائیا۔ سنگر پورا سدا سدا
 دیوے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جایا۔ جوتی تنک للاٹ دکھائے ماتھا، مستک دھوڑی اکو لایا۔ اگلا پندھ مکے واٹا، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوایا۔ میل ملائے
 جوت میں جاتا، جوتی جوت جوت سمانیا۔ ویلے انت سری بھگونت گھر گھر جا جا بچھے باتاں، جن بھگتاں آپ جگایا۔ جنہاں جڑیا سچا ناتا، نچ نیز دئے
 گھلایا۔ گھر وچ گھر دکھائے گھلا احاطہ، ہر مندر اک سمجھایا۔ سونڈیاں جاگدیاں بہندیاں اٹھدیاں سنائے اپنا ساکھ، ساکھی اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگایا۔ بھگت بھگونت چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اھوایا۔ انحد ناد
 وجائے مردنگ، چھٹی راگ نین شرمایا۔ امرت آتم دیوے رس، جگت رس پھکے نیڑ نہ آیا۔ بھگوان بھگتاں ہوئے وس، وس بھگتاں آپ کرائیا۔ اک

دوے نوں مل کے پین ہس، کایا مندر اندر وجے ودھائی۔ توں میرا میں تیرا تیرا میرا کو جس، سوہنگ ڈھولا جے جیکار سنائی۔ ناتا ویکھن تت اٹھ، من مت بدھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش گنڈھن جگت پوائی۔ اتم کھیڑا ہوئے بھٹھ، تھر کوئے رہن نہ پائی۔ جس جن ملیا میل پُرکھ سمرتھ، سو جن سچکھنڈ جائے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، ورن گوت ذات پات نہ کوئے رکھائی۔

☆ ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ☆

سچکھنڈ دوارے سچ جیکار، جے جیکار اک کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وہار، بُوہاری آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ پیار، پیا پریتم آپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ شنگار، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ، ہر ساچا سچ چڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ اند، ہر ساچا سچ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی منگ، ہر ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چند، سری بھگوان آپ چڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سورا سربنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چا، چاؤ گھنیرا اک وکھائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچا ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائی۔ سچکھنڈ دوارے پتا ماں، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا تھاں، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ سچکھنڈ دوارے سچ ملاج، سری بھگوان ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا سنگ، سگلا آپ نبھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چند، بن چند آپ چکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ونڈ، ہر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا میت، ہر سجن وڈ وڈیائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ریت، دو جہاناں والی آپ چلائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ سنائی۔ سچکھنڈ دوارے کھیل انڈیٹھ، بن نیتر رہیا وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے جودھا سور، وڈ بیر آپ اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا نور، نور

نُورِانہ آپ دھرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے آسا پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے حاضر حضور، حضرت اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی کار، ہر کرتا آپ کمایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی دھار، جوتی جوت جوت رُشانیایا۔ سچکھنڈ دوارے سچ جیکار، شبد اگئی اک شنوانیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا کھیل، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا میل، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سجن سہیل، اک اکلّا سو بھاپائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کرے پرکاش بن باقی تیل، آد زرنجن جوت جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارا سو بھاؤنت، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا میل ملاوا ہر ہر کنت، کنت کتھول بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا ایک منت، منتر اکو نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ منائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رانا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا بھانا، ہر جو آپے من من خوشی منائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا گانا، گا گا اپنا راگ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اک گیانا، اکھڑ وکھڑ نہ کوئے پڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اک ٹکانا، دو جہاناں پار وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار ساچا مانا، بھگت بھگونت آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھن یوگ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنجوگ، دُھر درگاہی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی چوگ، سو پُرکھ زرنجن آپ چُگائیا۔ سچکھنڈ دوارے درس اموگھ، زرنجن داتا اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے کوٹ، گھر مندر دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا جن بھگتاں دے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا بھگتن گھر، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوارا ایک زرنجن، زرنجن آسن لائیندا۔ سچکھنڈ دوارا گرگھ سجن جائے چڑھ، دوسر راہ نہ کوئے پائیندا۔ سچکھنڈ دوار سو پُرکھ زرنجن درس دکھائے کھڑ، رُپ انوپ آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اولّا، ہر جو ہر آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ محلہ، محفل اپنے نام لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے نوری اللہ، اکو نور کرے رُشانیایا۔ سچکھنڈ دوارے ہو بسملا، اپنا اسم نہ کسے دکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنا بھو جنائیا۔ سچکھنڈ

دوار مقامے حق، حقیقت آپ جنائند۔ سچکھنڈ دوار ہو پرتکھ، پرتکھ رُپ وٹائند۔ سچکھنڈ دوارے سنت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائند۔ جگ چوکڑی کر کر وکھ، وکھرا راہ دکھائند۔ کر کرپا کھولے تہجی اکھ، نیز اپنے رنگ رنگائند۔ کر نہارا لکھوں ککھ، ککھوں لکھ آپ بنائند۔ جن بھگتاں سدا سدا کردا آیا پکھ، لکھ چوراسی خاک ملائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اک لکھ، اکو نعرہ لائند۔ اکو نعرہ بولے بول، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ نرگن تولے اپنا تول، تولا بنے بے پرواہیا۔ دو جہاناں پردہ پھول، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ بھگت بھگونت ایہتے اوہتے رکھے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لوک مات شبد سرُپ سنائے ڈھول، مردنگا اپنا اک جنایا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہے اڈول، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم جائے مول، مولا اپنی کھیل کرائیا۔ کلجگ انتم گوبند سنگ کر کے گیا قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہولا بھار نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے اپنا آسن لائیا۔ سچکھنڈ ساچے ہر کا آسن، دوسر نظر کوئے نہ آئند۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کل ورتائند۔ نرگن سرگن داسی داسن، بن سیوک سیوکمائند۔ لیکھا جان پر تھی آکاشن، گگن منڈل کھوج کھجائند۔ لوآں پُریاں پائے راسن، گوپی کاہن ناچ نچائند۔ لکھ چوراسی لہنا دینا جانے دس دس ماسن، آتم پر ماتم ویکھ دکھائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائند۔ اپنی کرنی جگوجگ، سچکھنڈ نواسی آپ کرائیا۔ بھگت بھگونت لئے چگ، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ پنج تت کایا اودھ سب دی جائے مک، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ گرکھ گر گر چکھ گکھ، گودی گود لئے سہائیا۔ اُجل کرے مات ککھ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جنم جنم دا مٹے دکھ، لکھ چوراسی پندھ کٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر اکو سکھ، پنچم پیتا کرے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ پنچم پیتا ہر نرنگارا، نرگن اپنی دیا کمائند۔ کلجگ انتم لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں پرگٹائند۔ جودھا سوربیر کرے کھیل اپرا پارا، بھيو بھيو نہ کسے جنائند۔ جن بھگتاں دیوے اک آدھارا، چرن کول کول چرن دھیان جنائند۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکمائند۔ کھانی بانی وسے باہرا، وید پُران بھيو نہ کوئے جنائند۔ انجیل قرآن دیندا رہیا اشارہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنا رنگ رنگائند۔ پنچم پیتا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد مہما اکھ، کتھنی

کھ نہ سکے رانیا۔ سَتِج تریتا دواپر کلج نو نو چار چلایا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سنت سہیل بھگت بھگونت گرہ مندر لئے سد، سدا اکو نام دوانیا۔ جگت وکارا کرے پار حد، کنارہ اپنا آپ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پنچم دھارا، تخت نواسی آپ چلائیندا۔ پنچ پروان کرے سچ دربار، در دروازہ اک کھلائیندا۔ پنچ پردھان کرے سچکھنڈ نرنکارا، نرگن اپنا حکم منائیندا۔ پنچ سوہن اک دوارا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ پنجاں ملے ایک گرگم اپارا، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ ساچا مارگ پنچم سنگ، ہر سنگی آپ رکھایا۔ سچکھنڈ داست مردنگ، پنچم ہتھ پھڑایا۔ پنچم منگن ایک منگ، دوئے جوڑ سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا صاحب سلطان، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ پنچم دیوے اک گیان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سچ بھومکاست استھان، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ ناؤں سچ گیان، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ ساچا اشٹ سچ دھیان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھو ہر جو کھولے، خالق خلق دے سمجھایا۔ سچکھنڈ نواسی نرگن بولے، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے کایا چولے، پنچ تت پھولے تھاؤں تھانیا۔ بھگت بھگونت اٹھائے اپنے ڈولے، بن کہار سیو کمائیا۔ جیواں جنتاں کولوں رکھے اوہلے، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ سوہنگ ڈھولا کلج انتم جو جن بولے، سچکھنڈ دوارے جائے چائیں چائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم ایک وار سناٹا۔ ساچا حکم ایک وار، ایکنکار آپ جنایا۔ پرگٹ ہو نہکلنک نرائن زاروتار، پورب لیکھا سرب مکایا۔ کلج کوڑی کرپا کرے پار، ساچا مارگ اک جنایا۔ چار ورنان دے آدھار، کھتری براہمن شودر ویش آپ سمجھایا۔ آتم پر ماتم سچ پیار، دوجا ناتا نظر کوئے نہ آیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن کوڑے یار، دھیاں پُت انگ نہ کوئے لگایا۔ مورکھ مگدھ روون زارو زار، ہوئے ممتاروگ ودھایا۔ گرکھ سجن بولن ست ست جیکار، ساچا ڈھولا ایک گایا۔ سچکھنڈ دوارے ست پُرکھ نرنجن واجاں رہیا مار، گرکھاں راہ تکایا۔ آؤ بھگتو میرے دوار، تھہ بن میرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ودھان اک بنایا۔ سچ ودھان ہر بنا، اپنا آپ جنایا۔ بچھلا لہنا دتا مکا، گر اوتار پیر پینمبر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ پھڑ پھڑ سارے در لئے منگا، سیس سکے

نہ کوئے اُٹھایا۔ دوئے جوڑ پئے سرنا، سرنگت اک تکایا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری وڈیایا۔ تیری مَنیئے اک رضا، قضا سب دے سرتے چھایا۔ پنج تت کایا چولا آئے ہنڈھا، انتم خاکی خاک ملایا۔ بن تھ ملے نہ کوئی پناہ، ایٹھے اوٹھے ہوئے نہ کوئے سہایا۔ تُوں شہنشاہ سچا پاتشاہ، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ کلجک انتم تیرا ساچا تکیا راہ، دو جہاناں رہیا دکھایا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت اک جنایا۔ بھلے بھٹکے مارگ لا، ساچا پنٹھ اک دکھایا۔ گرو گرنتھ بنے گواہ، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ آتم پر ماتم وچ جائے سما، جو ہر جن ہر رہے دھیایا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا لیا گا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سری بھگوان اپنی گودی لئے اٹھا، جوں بالک پتا مایا۔ چرن کول کول چرن سچکھنڈ دوارے لئے بہا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بھین بھراواں نال دئے ملا، بھیناں بھنیا ایکا رنگ رنگایا۔ ساچا سنیا بن خدا، خالق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں دئے جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ چلائی۔ ساچی ریت چلائی مات، ہر متا آپ پکایا۔ دھردر گاہی ساچی دات، جن بھگتاں جھولی پائی۔ آتم پر ماتم بدھانات، نہ کوئی توڑے توڑ تڑایا۔ ہر جن ایٹھے بنی جماعت، آگے اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وسے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جایا۔ سگلا سنگ رکھے آپ، اپنی دیا کمانیدا۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، پتت پاپی آپ ترانیدا۔ تن خاکی کرے پاکی پاک، پاک رسول ویکھ دکھانیدا۔ سچکھنڈ دوار کھول تاک، اپنی ہتھیں کُنڈا لاہندا۔ گرسکھ لنگھائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئے رڑھانیدا۔ کہن سُنن دی نہیں بات، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنانیدا۔ ساچے بھگت کدے نہ رونا، رویاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دی گودی سونا، جتھے سنتیاں نہ کوئے اٹھایا۔ اپنا آپ آپے دھونا، دُرمت میل گواپا۔ جو پر بھ کرنا سوئی ہونا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ آگے جاسنگ نہ کسے چھوہنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گرکھ وگے نہ نیر نیر، نیر نیر نہ کوئے جنانیدا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا گھر گمبیر، دکھیاں دکھ آپ مٹانیدا۔ ایٹھے پنج تت لیکھے لگا سریر، آگے آتم پر ماتم جوڑ جڑانیدا۔ ہس ہس اک دُوبے دے پچھے گھت گھت جاؤ وہیر، سو پُرکھ زرنجن راہ تکانیدا۔ لکھ چوڑا سی توڑو زنجیر، شرع بندھن آپ کٹانیدا۔ انتم چوٹی چڑھو اخیر، جس گھر ہر جو سو بھاپانیدا۔ مات پت بھین بھائی نار کنت نہ ہوئے

دِگِیر، دِلدار ایکا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِجھنڈ دوارا اک وسانیندا۔ گرکھ وساؤنا ساچا مندر، پر بھ بیٹھا دھیان لگایا۔ ایٹھے کوٹھا پنج تت کندر، آگے زرگن جوت رُشانیایا۔ بھو نہ جانے کوئی پنڈت، گیان دھیان نہ کوئے سمجھایا۔ ناتا تھے جیرج اندج، اُتبیج سیتج رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت رہیا سمجھایا۔ ہر سنگت سُننا لا کر کن، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس نے صاحب سَنگر لیا من، منسا میٹ مٹائیندا۔ ایٹھے اوٹھے بنے جننی جن، گودی گود آپ سہائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھرن بھنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے در بلائیندا۔ آؤ در میرے نٹھ، ہر جو دھیان لگایا۔ کوڑ کُٹب آؤ چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئے جنایا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہوو وڈ، پر بھ ملے سچا ماہیا۔ کسے کم نہیں اُونے ہڈ، کایا ماٹی اگنی آنج لگایا۔ وشنو بھگوان دی وشو جد، اِکو جوتی جوت رُشانیایا۔ سرشٹ سبائی پار کرو حد، مارگ اپنا دے وکھایا۔ کر کرپا جن بھگتاں لئے حد، سدا اِکو نام سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پایا۔ ساچی وست سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن جھولی پائیندا۔ گرکھاں دُرمت میل دھو، پت پُنیت کرانیندا۔ امرت آتم سچا چو، نچھر رس وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر جن میلا انتم وار، ملیا میل وچھڑ نہ جانیا۔ جس جن نیتز درشن کیتا دیدار، دید عید چند چڑھایا۔ ایٹھے اوٹھے لئے سنبھال، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ہر جن کدے نہ ہوئے کنگال، نام خزینہ جھولی رہیا بھرائیا۔ شبد سرُپی بن دلال، جگت ونجارا اِکو ونج کرائیا۔ گرکھ گرکھ سنت بھگت بھگونت دے لال، بھادی نیڑ کسے نہ آئی۔ جس دوارے بیٹھا سنگھ پال، تس دوارے ہر سنگت ساری لئے بہائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دین دیال دیاندھ ٹھا کر سوامی اُتر جامی ہر گھٹ گھٹ گھٹ ویکھ وکھایا۔

ماگھ ستاراں چمکے ستارا، ست پُرکھ زرنجن دے وڈیایا۔ زرن گھر زرن اُجیارا، زرن خوشی وکھایا۔ رچپال کریا ہر پیارا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سنسار رہ گیا دُور کنارہ، ہری دوار نظری آئی۔ سِجھنڈ پر بھ کھول کواڑا، اپنی ہتھیں کُندا لاہیا۔ چرن کول دے سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بھگت بولن بے

جیکارا، واہ وا دجے ودھائیا۔ ہر سنگت آگے تیرا اک وہارا، بچھلا لیکھا سرب چُکائیا۔ کر کرپا لے جائے سچھنڈ دوارا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی کرتا کرنہارا، کار اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ☆

بھگت بھگتاں رہے اڈیک، سچھنڈ دھیان لگائیا۔ اتم ویلا آیا نزدیک، نیرن نیر نظری آئیا۔ صاحب ستنگر ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ وکھائیا۔ مانس جنم سُنہجنا لینا جیت، جیون جگت ملے وڈیایا۔ گھر ملے اک اتیت، ترے گن لیکھا دے چُکائیا۔ آتم ہوئے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ سری بھگوان چلائے ریت، ریتی اکو اک وکھائیا۔ ایک در بہائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ چرن کول جنائے سچ پریت، پریتی اکو اک درسائییا۔ ساچا چاڑھے رنگ محیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ رل مل ڈھولا گاؤ گیت، گیت گوہند الائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائییا۔ بھگت بھگت تگن راہ، نیتزنن اٹھایا۔ اک دُوبے دی پکڑو بانہہ، ہر گلوکڑی رہیا پوایا۔ سب نوں ملے اکو تھان، تھان تھنتر اک سہایا۔ سب دابنہ اکو پتا ماں، پُرکھ اکال وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کمایا۔ بھگت بھگتاں رہے دس، داستان سُنائییا۔ پرہ چرن کول رہے وس، جو گئے جگت تَجائییا۔ اٹھے پہر اکو جس، اکو راگ الائییا۔ دوس رین اکو پرکاش، نرگن جوت نور رُشنائییا۔ صاحب ستنگر دے ہوئے داس، بن داسی سیو کمائییا۔ ساڈی پُنی پوری ہوئی آس، ترشنا کوئے رہن نہ پائییا۔ سری بھگوان وسے ساتھ، ساچا سنگ نبھائییا۔ رل مل سارے چڑھو اکو گھاٹ، گھاٹا کوئے نظر نہ آئییا۔ سچ سُنہجنی سونا کھاٹ، بستر بھوشن اوڈھن سر ڈھاکن کو پت سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنائییا۔ بھگت بھگتاں دسّ حال، ساچی پیتی رہے جنائییا۔ پرہ ملیا دین دیال، سر دینن ہتھ لکائییا۔ ساڈے نیڑ نہ آیا کال، مہاکال سیس جھکائییا۔ ساڈا ونگا نہ ہویا وال، دُکھ درد نظر کوئے نہ آئییا۔ اسیں گھالن آئے گھال، پرہ کیتی گھال لیکھے پائییا۔ ساڈا ہویا حل سوال، سوہلا اکو ڈھولا گائییا۔ سچھنڈ ملی سچّی دھر مسال،

دھرم دوارے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگتاں رہے جنا، بھو ابھید جنائیا۔ دیکھو ہر جن نین اٹھا، بن نیناں رہیا درسائیا۔ تخت نواسی شہنشاہ، ساچے تخت سو بھاپائیا۔ بھگت بھگوت رہیا ملا، میل ملاوا ایک گھر جنائیا۔ سچ دوارے ساچا سنگ ہر سنگت میلا بھین بھرا، دوجی اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے دھندے آپے لایا ساچے دھندے گئے لگ، دوسر آس نہ کوئے جنائیا۔ ہر ملیا سورا سرگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ لوک مات نبجھی اک، سچھنڈ سائنک ست ست ورتائیا۔ دوس رین رین دوس ہر درشن کریئے رنج رنج، پردہ اوہلا نہ کوئے جنائیا۔ اسیں پندھ مکایا بھنج بھنج، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ آپ رکھائیا۔ مکیا پندھ دُور دُراڈا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ سری بھگوان سجن ساکا، سگلا سنگ رکھائیا۔ اپنی ہتھیں کھولیا تاکا، پردہ اپنا آپ چکائیا۔ پاربرہم پت پریشور نظری آیا اکو آقا، محکم حاکم رہیا سنائیا۔ سچھنڈ دوارے رل مل سارے گاؤ ساکا، شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، اوچ نیچ نہ کوئے وڈائیا۔ نہ کوئی وہی نہ کوئی کھاتہ، حساب کتاب نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان کھیل داسی داسا، سیوک سیو دے وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر رہیا وسائیا۔ ہر کا گھر وسے کھیڑا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان بنھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا اپنا راہ چلائی۔ لکھ چوراسی آون جاون کٹے گیڑا، تندی تند کٹائیا۔ مہربان تارے کر کر اپنی مہرا، نظر اکو اک اٹھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ہر جن کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، صبر صبوری اک ہنڈھائیا۔ انتم پرگٹ ہويا سنگھ شیرا، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جیو جنت سادھ سنت لکھ چوراسی وچوں لہے کیڑا کیڑا، جو آتم پر ماتم بیٹھا دھیان لگائیا۔ راتیں سوتیاں پائے گھیرا، دے جاگد آں لئے ملائی۔ سچھنڈ وکھائے کھلا ویہڑا، جس دوارے بن بھگتاں کوئے لنگھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ بھگتن ویکھ بھگتن چڑھیا رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ سچھنڈ دی ساچی سچ پلنگ، ست ستوادی آپ وچھائیا۔ ہر جن ویکھے اگے لنگھ، پت پریشور نظری آئیا۔ کر کرپا لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ ساچا دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، کرم کرم دالیکھا دے مکائیا۔ جو جن گاوے سوہنگ چھند، سو پرکھ زرنجن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہنگ برہم بندھن پائے بندھ، ڈوری تند نام اٹھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا بھگتن میلا میل ملائی۔ بھگت بھگتاں بن چولا، وچلا بھو جنائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ رکھدا رہیا اوہلا، اپنا روپ نہ کسے دکھائیندا۔ گر اوتاراں پر پیغمبراں دیندا رہیا سولہا، سوہنا راگ سنائیندا۔ وڈیاؤندا رہیا پنج تت کایا چولا، نرگن اپنا نام نہ کوئے جپائیندا۔ کلجگ انتم سب دا کرے بھار ہولا، ہوئی ہوئی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پردہ ایکا کھولا، خالق اپنا روپ دکھائیندا۔ بھگتاں پردہ کھول اکھ، اپنا رنگ دکھائی۔ ہر دے اندر گیا وس، گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ دُجے نوں کوئی نہ سکے دس، کون روپ پر بھ ملیا سچا ماہیا۔ بھگت بھگتاں ویکھ رہے ہس، گھر گھر خوشی منائی۔ بھگوان کرے بھگتاں جس، دوس رین راگ لائی۔ گر اوتاراں پر پیغمبراں ہوئی بس، بستہ سب دا بٹھ دکھائی۔ نو نو چار الٹی گیرے لٹھ، گیرا اپنا آپ بھوئی۔ ہر جن تیرا کو ہٹھ، پر بھ سرن سچی سرنائی۔ انتم میلا کرے اکھ، سچھنڈ ساچے خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُکھ سکھ سکھ دُکھ ایکا گھر دکھا کھ اُجل آپ کرائی۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

سادھو سنتو سنو گل، ہر بھگت رہیا جنائی۔ سری بھگوان اچھل اچھل، ول چھل اپنا کھیل چلائی۔ نرگن روپ جوت سروپ جوتی گیا رل، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائی۔ ہر جن ساچے دیوے پھل، پورب لہنا جھولی پائی۔ کلجگ انتم جنہاں ہويا ول، ولولے سب دے میٹ مٹائی۔ شبد سندیسہ دیوے گل، سچ سنہیرا اک جنائی۔ سچ سنگھاسن لینا مل، در دروازہ اک کھلائی۔ وسنا نہچل دھام اٹل، اُچ محل دے سمجھائی۔ دیک جوت رہیا بل، تیل باقی نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائی۔ سادھ سنت سنو میت، ہر بھگت اک جنائیندا۔ ست ست دی ساچی ریت، ست پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ ڈھولا گاؤ اکوگیت، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم ہوئے اتیت، در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ پچھلی سب نے چھڈنی ریت، اگلا مارگ آپے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ منائیندا۔ سادھ سنت کرو دھیان، ہر بھگت رہیا سمجھائی۔

آد پُرکھ دا آد گیان، ہر منتر نام درڑا ئیا۔ ست پُرکھ داسِت مکان، سبھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ اکھ اگم اتھاہ بے پرواہ نوجوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کلج
 آنت کرے پروان، ہر جن پروانے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیا ئیا۔ سادھ سنت جانا جاگ، ہر جاگرت آپ
 دوائیندا۔ نو نو چار لگی آگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیندا۔ لکھ چوراسی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس نہ کوئے بنائیندا۔ ساچا محبن نہ کوئے ماگھ، دُرمت میل نہ
 کوئے دھوائیندا۔ دُھر دی بانی سنائے نہ کوئی آواز، ساچی سکھیا نہ کوئے رکھائیندا۔ ویلے آنت نہ پکڑے کوئی واگ، اگے ہو نہ کوئے جُھڈائیندا۔ کلج
 انتم سارے گئے بھاج، اپنا بل نہ کوئے وکھائیندا۔ کوڑی کرپا ہو یا راج، رعیت سکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ سری بھگوان اپنا رچیا کاج، سبجگ ساچا مارگ
 لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سادھ سنت آپ اُٹھائیندا۔ سادھ سنت جاؤ اُٹھ، سویاں نپند کسے نہ آئیا۔ بچھلا کھیڑا رہیا لٹ، اگلا گھر
 وسائیا۔ پر بھ ساچے کولوں لو بچھ، کی کی بنت بنائیا۔ در دوار یوں کیوں بیٹھے رُس، رُسیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اپنے آپ وچ رہے کُس، جوں بکرا ہتھ
 قصائیا۔ خالی ہتھ عیسیٰ موس، سنگ محمد دے دُہائیا۔ تن بستر نظری کالا سوس، کالی دھار اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد
 رہیا جنائیا۔ سادھ سنت لین انگڑائی، اپنا آپ سمبھالیا۔ چاروں کُنٹ پئی دُہائی، ہر کا نام نہ کسے وچاریا۔ پر بھ ملے نہ سچ سرنائی، گڑھ تھانہ کوئے ہنکاریا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپاریا۔ سادھ سنت نیتز کھولن، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اک دُجے نوں دس دس بولن، دہ دشا
 بھو نہ آئیا۔ کون دوارے ہر جو آیا تول تولن، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی آیا وِرو لُن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی سکھیا اک درڑا ئیا۔ سادھاں سنتاں سنائے ناد، انادی آپ وجائیندا۔ جس دا کھیل کوٹ برہما، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جس لہنا دینا دینا سنت
 سادھ، سو سادھنا سب دی آپ کرائیندا۔ ہر گھٹ وسیا رکھو یاد، یادداشت آپ جنائیندا۔ جس نے رچنا رچی آد، سوانتم ویکھن آئیندا۔ اپنے وچوں ساچے
 بھگت لئے کاڈھ، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ ویکھو سنتو ایہتھے او تھے دو جہاناں کرے لاڈ، مہربان اپنی مہر نظر اُٹھائیندا۔ سو جن سبجن سچے ہوئے سادھ، جنہاں
 اپنا بھو کھلا ئیندا۔ گھر ملے مادھو مادھ، گرہ اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سادھ سنت پئے رو، نیتز

نِیناں نیر دہانیا۔ بھڑی بھڑی کی گیا ہو، ہر کا بھیو کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی پرگٹ ہو یا سو، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہنگ برہم کری لو، آتم پر ماتم بوجھ
 بُجھانیا۔ شبدی جوتی جس نال گیا چھوہ، ورن گوتی توڑ تڑانیا۔ ساچی چوٹی لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، وست امولک اک ورتانیا۔ کجک غفلت وچ اپنا آپ
 سارے گئے کھوہ، خالی ہتھ دین دہانیا۔ سری بھگوان بھگتاں نال رکھایا موہ، مُجبت اکو گھر دکھانیا۔ امرت میگھ رہیا چو، جھرنانہ جھرن اک جھرانیا۔ آپ
 بھگتاں جوگا گیا ہو، جن بھگتاں دیوے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتانیا۔ ساچی وستو
 وست امولک، اٹری دات ورتانیدا۔ ناد سنائے بن جگت ڈھولک، انراگی راگ الائنیدا۔ گیت سنائے صاحب انبولت، رسنا جہوانہ کوئے ہلاندیدا۔ گھر
 دکھائے اک اڈولت، چھپر چھن نہ کوئے چھہانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا مان رکھانیدا۔ ہر جن ساچا مان، ہر ہر جو آپ
 رکھانیا۔ دیوے وڈیائی دو جہان، دوئے دوئے رنگ وٹانیا۔ ساچا مندر سچ مکان، ساچا جگرہ دے دکھانیا۔ انتم میلا نوجوان، نر نرائن کرے کڑمانیا۔ پوت
 سپوت ویکھ سنتان، سٹ دُارے گود اٹھانیا۔ جس جن ملیا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تس بھگتی بھگوان لیکھے پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لہنا لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلونت سنگھ ہرنس سنگھ دے گرہینڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ نگارہ اکو وچا، نرگن ڈنکا نام شنوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پھرے بھجا، ہر پُرکھ نرنجن سیو کمائیا۔ اینکار آپ مٹائی اپنی لجا، آد نرنجن نور رُشنائیا۔
 سری بھگوان پار کرائے اپنی حد، ابناسی کرتا ونڈ ونڈانیا۔ پاربرہم پر بھ دیوے سدا، سچ سنہسٹرا اک سنائیا۔ بھگت بھگوان پریم بدھا، نام بدھاتا جھولی
 پانیا۔ آد جگاد پردہ کجا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ
 کرانیدا۔ آد جگادی جانے کم، کرنی کرتا آپ کرانیدا۔ سدا سہیلا اک اکیلا بھگت بھگوان بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اٹھانیدا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، کرتا پُرکھ وڈ وڈیا۔ نرگن سرگن سچ سنجوگ، ست ستوادی میل ملا۔ آتم پر ماتم بھوگے بھوگ، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگا۔ سناونہارا سچ سلوک، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھایا۔ ہنگ برہم دیوے موکھ، وست امولک اک ورتایا۔ لیکھا جان چو داں لوک، چو داں طبقات پردہ رہیا اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیونہارا ساچی اوٹ، سرنگت اک جنایا۔ سچکھنڈ وسے ساچے کوٹ، شہنشاہ داتا سو بھاپایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے مندر سو بھاپایا۔ ساچا مندر سو بھاونت، سچکھنڈ ساچا آپ سہانیدا۔ نرگن جوت سری بھگونت، نور نورانہ ڈمگایا۔ آد جگادی ساچا کنت، نر ہر اپنا آسن لائیدا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی بندھن پائیدا۔ شبد اگنی ایکانت، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھانیدا۔ لیکھا جانے ساچے سنت، سادھنا اپنے ہتھ وکھانیدا۔ پردہ لاپے لکھ چوراسی جیو جنت، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیدا۔ توڑنہارا گرھ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ نواسی، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ کرے کھیل بوہ بدھ بھانتی، بھو ابھید نہ کوئے جنایا۔ آد جگاد جگا جگنت نرگن سرگن پچھے داتی، بھگون بھگتاں لئے اٹھایا۔ نام اگم دیوے ساچی داتی، وست امولک آپ ورتایا۔ مٹاونہارا اندھیری راتی، ساچا چند کرے رُشنا۔ امرت دیوے بوند سوانتی، نہجھر جھرننا آپ جھرائیا۔ بند کواڑا کھولے تاکی، بحر کپاٹی توڑ تڑایا۔ گھر وچ گھر وکھائے ساچی ہاٹی، چو داں طبقات بھو جنایا۔ لیکھا جان کملاپاتی، کول نین کرے رُشنا۔ سدا سہیلا بن بن ساتھی، ساچا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیدا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، ہر پُرکھ نرنجن حکم چلائیدا۔ ایکنکارا کر پسارا، دو جہاناں ویکھ وکھانیدا۔ آد نرنجن نور اُجیارا، لکھ چوراسی دیا باقی جوتی جوت ڈمگایا۔ سری بھگوان سچ سہارا، آتم پر ماتم بندھن پائیدا۔ ابناسی کرتا سہائے بنک دوارا، سچ سہنجنی سو بھاپائیدا۔ پاربرہم پھبھ بن ونجارا، برہم اپنا ہٹ وکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ آپ چکائیدا۔ ساچا پردہ ہر جو چک، ترے بھون دھنی دیا کما۔ سچ دوا ریوں آپے اٹھ، ست ستواد ویکھ وکھایا۔ نرگن سرگن نر ہر ٹھ، دین اپنی دیا کما۔ سبجک تریتا

دواپر کلجک نو نو چار رہیا بچھ، ست ست بھیو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھایا۔ ساچا رنگ رنگ رنگیلا، درگاہ ساچی آپ رنگیندا۔ ابناسی کرتا جھیل چھیل، شہنشاہ اپنا روپ دھرائیندا۔ پروردگار بنائے سچ قید، کھیل اپنا نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھائیندا۔ ساچا بھیو پروردگار، بے پرواہ آپ کھائیا۔ مقامے حق ہو تیار، حقیقت اکو اک جنایا۔ لاشریک سانجھیا، شرکت وچ کدے نہ آئی۔ کلمہ نبی کر تیار، امام کرے پڑھایا۔ ساچے حجرے بول جیکار، نادان اک سنایا۔ بسمل ہو کے بسمل دھار، وشو اپنا بھیو چکایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الف یے نہ کوئے پڑھایا۔ حضرت کھیل کرے اپار، بے عیب روپ خدایا۔ وسنہارا دھام نیار، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ زرگن داتا پُرکھ بدھاتا سدا سدا خبردار، ساچی خبر آپ سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا بن دلال، شبد راگی انادی تال وجایا۔ برہم برہمادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارے حکم منایا۔ سچ دربارا ایکو ایک، اک اکلا آپ جنائیندا۔ ست ستوادی ساچی ٹیک، درگھر ساچا اک دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت لو ویکھ، بھگت بھگونت آپ جگائیندا۔ ابناسی کرتا روپ رنگ نہ کوئے ریکھ، نور نورانہ نور ڈمگائیندا۔ مجھ داہری نہ کوئے کیس، مونڈ منڈایا نظر نہ آئیندا۔ وسنہارا ساچے دیس، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ ایتھے اوتھے زرگن سرگن زر نریش، زر نرنکارا اک اکھائیندا۔ کلجک انتم دھریا بھیکھ، نہہکنکا ناؤں پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے کھید، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ گرگھ ورلے دیوے اپنا بھیت، گرگھ سجن پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا حکم منائیندا۔ جگ چوکڑی حکمے اندر، اکو کار کمایا۔ لکھ چوراسی مارے جنر، پردہ نظر کسے نہ آئی۔ من واسنا سرشٹ سبائی بھوندی بندر، آسا ترشنا نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ سمجھایا۔ ساچی دھار کلجک مات، بن لگ ماتر آپ جنائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، اکھر شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ وشن برہما شو کر داس، کروڑ تیتیس بندھن پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدے پاس، سچ سندیسہ حکم جنائیندا۔ کلجک انتم سارے ہوئے نراس، اپنا بل نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ لیکھا جانے دائی دایا، ویکھنہار

سرب سنسار۔ میٹنہارا کوڑی مایا، ترے گن مارے شبدی مار۔ پنج تت پردہ رہیالاہیا، اپ تیج وائے پرتھی اکاش کھول کواڑ۔ آتم پر ماتم میل ملایا، بھگت بھگونت آپ اٹھال۔ ساچے سنت لئے جگایا، دیناں بندھپ دین دیال۔ گرگھ اپنے انگ لگایا، گرگر کرپا کیتی آن، گرگھ ساچا رنگ چڑھایا، ناد سنائے شبد دھنکان۔ دیک جوتی ڈگمگایا، میٹ مٹایا اندھ اندھیان۔ چرن دھوڑی اشان کرایا، پھڑ بنایا چتر سُبجان۔ سوہنگ ڈھولا اکو گایا، پر بھ مل سری بھگوان۔ شبد وچولا نال رلایا، دو جہان کرے کلیان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے جیو جہان۔ جیو جہان جانے لیکھا، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ وسنہارا ساچے دیسا، دیس دستر کھوج کھوجانیا۔ کلجگ انتم دھارے بھیا، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ گر اوتار کرے آدیسا، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکانیا۔ بھگت بھگوان کرے نیتا، نیت نیت میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن ویکھے تھاوں تھانیا۔ ہر سجن صاحب سہیلا، کلجگ انتم ویس وٹانیدا۔ مہابی اک اکیلا، دو جہاناں کھوج کھجانیدا۔ لیکھا جانے گرو گر چیل، گر چیل ایکا رنگ رنگانیدا۔ آد زرنجن چاڑھے تیل، جوت زرنجن سگن منانیدا۔ پر بھ ملن دا انتم ویلا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میت اک اکھوانیدا۔ ساچا میت متر پیارا، مرید مُرشد ویکھن آئی۔ کرے کھیل اگم اپارا، دید عید چند رُشانیا۔ اندر باہر گیت ظاہر، جلوہ نور نور رُشانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے پترانی۔ گر اوتار کرن نمسکارا، پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکانیا۔ بھگت بھگوان سہائے دوارا، سوبھاؤنت وٹی ودھانی۔ وشن برہما شو روون زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہانی۔ ترے گن مایا ہاہاکارا، پنج تت دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم وسے نیارا، گھر گھر وچ ڈیرہ لانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک زرائن زر، بھگتن میلا تھاوں تھانیا۔ بھگتن میلا پنج تت، کایا مندر ویکھ وکھانیدا۔ اکو دیوے برہم مت، برہم ودیا آپ پڑھانیدا۔ چوداں ودیا ابلے رت، رتی رت نہ کوئے سکھانیدا۔ ہر کا نام کسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ سرب پھرانیدا۔ جیو جنت سادھ سنت لبھن نٹھ نٹھ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر، دس کسے نہ آئیدا۔ خالی دسن مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوارے گرگر رنگ نہ کوئے رنگانیدا۔ ہر گھٹ و سیا پُرکھ سمرتھ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیدا۔ سنگر سرنائی جو جن جائے ڈھٹھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ یج

بیچے ساچے وت، بھل بھلاوڑی پت ڈالی آپ مہکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، شبد وچولا ساچا ڈھولا اکو بولا آپ
 سنانیدا۔ اکو بولا سوہنگ سو، نانک نرگن کری پڑھایا۔ گوہند ڈھوآ دتا ڈھو، بھٹھا تیر نہ کوئے رکھایا۔ اپنے جہا آپے ہو، اپنی کرنی آپ کما یا۔ کرے
 پرکاش برہمنڈ کھنڈ ساچی لو، لوآں پریاں آپ جنایا۔ بچھلی کرنی سب توں لئے کھو، خالق خلق پروردگار وڈ وڈیا یا۔ کوڑی کریا توڑے موہ، مُجبت اکو نام
 جنایا۔ نرگن نرگن جائے چھو، سرگن سرگن وجے ودھایا۔ امرت رس دیوے چو، نہجھر جھرنایا اک جھرنایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، بھرے بھلی سرب
 لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، سچ دوارا اینکارا چار ورنایا اک سہارا، کھتری براہمن شودر ویش آپ جنایا۔ کھتری
 براہمن شودر ویش، وشو اکو دھار چلائیندا۔ لکھ چوراسی وسے کایا دیس، پنج تت چولا آپ ہندھانیدا۔ نج نیز نج آتم نج گھر نج داتا لئے ویکھ، دوسر نظر
 کسے نہ آئیندا۔ ست ستوادی سدا سہیلا کرے سچا ہیئت، نت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ برہم برہمادی شبد انادی بودھ اگادھی کھلائے بھیئت، انھو اپنا کھیل
 وکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میل اکو در، در دروازہ آپ کھلایا۔ جگ جنم
 دے وچھڑے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ ساچے پوڑے جائے چڑھ، کایا مندر اندر پھیرا پائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، سوپھ سروپی روپ وٹایا۔ ناتا
 توڑ بہتر نہ، تن سو سٹھ ہاڈی لہنا دے مکایا۔ اپنی کرپا آپے کر، کرنی اپنی دے جنایا۔ گھر وچ گھر لے ور، گھر میلایے سچے ماہیا۔ نہ بھو چکائے بھے ڈر،
 جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستن سنگ آپ نبھایا۔ ستن سنگ پرکھ سمرتھ، سدا سدا سما یا۔ سنجگ تریتا دوا پر
 کلج چلائے رتھ، جگ جگ ویس وٹایا۔ نام جنائے مہاکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی بھیو نہ آیا۔ بھگت بھگوان مارگ دیوے دس،
 ست ستوادی راہ جنایا۔ سنجگ ساچا ہوئے پرگٹ، پرگٹ اپنا رنگ رنگایا۔ کلج کوڑا مٹے ہٹ، ہٹوانا رہن نہ پایا۔ لہنا چکے تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری
 جمناسرتی نیز نین نین رہیا شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارا اک دکھایا۔ بھگت دوار کھولے آپ، اپنی دیا کما یا۔ سو پرکھ
 نرنجن ساچا جاپ، چار ورن پڑھایا۔ ہنگ برہم میٹے سنتاپ، سچ سچ سمجھایا۔ میل ملاو رسول پاک، پاکی پاک خاک وڈیا یا۔ نظری آئے ساکیات، ہر

سجّٰن سچّا ماہیا۔ پیر پیغمبر مُرشد مُرید پیائے آبِ حیات، حیاتی سب دی دے بدلائیا۔ مکّہ کعبہ ویکھے مکھ کھول نقاب، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھایا۔ نظری آئے اک جناب، ساچے تخت سوہا پایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چار یار اللہ رانی کرے آداب، بن بردا سیس جھکایا۔ ٹنڈھ بن دیوے نہ کوئے خطاب، خطا معاف نہ کوئے کرائیا۔ تُوں صاحب سچّا باپ، پتا پوت گود اُٹھایا۔ آد جگاد جگ جگ درگاہ ساچی تیرا اکو جاپ، اکو کلمہ نبی پڑھایا۔ تُوں صفت صلاحی سدا صفات، صفت وچ کدے نہ آئیا۔ مرے نہ جَمّے نہ ہوئے وفات، مقبرہ رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ تیرا لیکھا کائنات، قاتل مقتول، تیرا انت کوئے نہ پایا۔ تیری اگئی باطن اکو بات، بتیل تیرا در نظری آئیا۔ ایٹھے اوتھے دیویں نجات، نج گھر اپنے ہوئیں سہایا۔ لیکھا لکھیں بن قلم دوات، کاتب ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ تیری نظر نہ آئی کسے لغات، بے نظیر نظر نظر نال ملایا۔ کلج انتم ویکھن آئیوں کھیل تماش، امام اِماما رُوپ وٹایا۔ محمد پوری کریں خواہش، چوڈاں صدیاں پندھ مُکایا۔ اللہ رانی ہوئی نراس، کھلی مینڈھی رہی دکھایا۔ میاں کوئے نہ بچھے وات، بیوی رو رو دے دُہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، مُرشد اپنا پھیرا پایا۔ مُرید مُرشد ویکھے جُجرہ، حاجت سب دی پور کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے انگرا، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ آد جگاد سدا سدا رہے نہ شُکرا، شُکریہ ادا نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محبوب وسنہارا حد حدوڈ، حدوڈ اربعہ نہ کسے جنائیندا۔ حدوڈ حد نہ کوئے ونڈ، رقبہ نظر کوئے نہ آئیا۔ چوڈاں طبقات پئی ڈنڈ، ڈنکا اکو نام سُنایا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا پیر پیغمبر بنے ملنگھ، در در الکھ جگایا۔ پرگٹ ہویا سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ ساچے اَسو گھوڑے پاکھر زین کسے تنگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ لوآں پُریاں آئے لنگھ، لوک مات پھیرا پایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھے رین اندھیری اندھ، چوڈس چند نہ کوئے چڑھایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت اتر بھریا گند، کوڑی کریا کری گُرمایا۔ اٹھسٹھ تیر تھہ رکتے نہ دسے ٹھنڈ، اگنی تت تت جلائی۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ گھر گھر وڑیا بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ وجے ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے ننگ، پردہ سکے نہ کوئے پایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان پڑھدے بتی دند، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ چلدیاں پھردیاں آوندیاں

جانداں کسے نہ گیا پندھ، ادھ وچکار بیٹھے ڈیرہ لایا۔ گوہند اکو منگی منگ، پُرکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ کلجک تیرا ملے سنگ، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ ہُن
 بنیا گجری چند، پھر تیرا سُت اکھوایا۔ میرا خوشی بند بند، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ تیرا ڈھولا سوہنگ چھند، نانک نرگن سرگن گیا گایا۔ وید ویاسا منگے منگ،
 خالی جھولی رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، نہہنگ نرائن نر، اکو ایک پھیرا پایا۔ اکو آیا ہر سمرتھ، سمرتھ
 سمرتھ دیا کمائیدا۔ کلجک گیرے اُلٹی لٹھ، گیرا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ساچا مارگ دیوے دس، سنجک ساچی دھار چلائیدا۔ بھگت بھگوان اک دُجے دے
 ہون وس، وسیکار آپ ہو آئیدا۔ کایا مندر ساچے اندر ہری دوار بہہ بہہ جانا ہس، مکہ کعبہ دو دو آہ میل ملائیدا۔ نرگن سرگن کر پرگٹ گھر وچ گھر
 دکھائے ہٹ، بن ونجارا تولا اکو تول تُلاییدا۔ گرگھ سجن لاہا لینا کھٹ، مٹمکھ خالی ہتھ بھوئیدا۔ امرت آتم اکو رس لینا چٹ، جس چٹیاں دُکھ نیڑ کوئے نہ
 آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، سنت سہیلے لئے پھڑ، گر چیلے گود بہائیدا۔ گر چیلے سوہے ساچی گود، گوہند وچے
 نام ودھایا۔ پرگٹ ہو یا جودھن جودھ، مہابلی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ہر دے لئے سودھ، نام کٹھالی اکو تانیا۔ دیوے گیان اگادھ بودھ، بودھ اگادھ
 کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک جنائے ساچا منتر، کلجک بُجھائے لگی بستر، سرب جیاں بدھ جانے انتر، انتر آتم کھوج
 کھوجایا۔ انتر آتم لئے کھوج، ہر گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیدا۔ جگ چوکڑی سوچیاں وچ نہ آوے سوچ، سوچ سب دی آپ بھلائیدا۔ کلجک انت بھلائی سب
 دی ہوش، ہو چھاپن کرائیدا۔ آپ بنیا رہیا نردوش، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب ونڈ ونڈائیدا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہیا خاموش، خواہش اپنی نہ کسے
 جنائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ ہو یا رہیا روپوش، روپ رنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ بھگت پیار اندر ہو یا رہیا مدہوش، محفل اکو گھر لگائیدا۔ کلجک
 اتم سری بھگوان چڑھیا جوش، جو بن اپنا آپ جنائیدا۔ گوہند پوری کرے لوچ، آسا ترشنا میٹ مٹائیدا۔ ویکھنہارا لکھن پشکر دیپ کروچ، سان سلمل اپنا
 پھیرا پائیدا۔ دو جہاناں جائے پہنچ، آپ اپنا بل دکھائیدا۔ لکھ چوراسی لئے نوچ، نوکانیا سب دی آپ دُبانیدا۔ جن بھگت دکھائے ساچا کوٹ، قلعے بنک
 اک سہائیدا۔ سچکھنڈ دوار نرمل جوت، پرکاش پرکاش وچ پرگٹائیدا۔ پُرکھ اکال صاحب سنگر اکو بہت، آد جگاد اشٹ گردیو گردیو گر اشٹ سرشٹ درشٹ

آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، لوآں پُریاں
برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انداں اُتبیج سیتیج لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم برہم پاربرہم ایش جیو جگدیش حدیث اکو اک پڑھائیندا۔

سکھ دھرم ساچی سکھی، نانک گوہند ونڈ ونڈائیا۔ جس دی دھار سدا اندھٹی، جگت نیز نظر نہ آئی۔ جس آتم پر ماتم گوہند پائے سکھی، وست
امولک وچ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھی دے سمجھائی۔ ساچی سکھی چار ورن، نانک نرگن شبد جنایا۔ نیز کھولے ہرن
پھرن، پردہ دئی دے چکایا۔ نظری آئے اکو سرن، دوجا رنگ نہ کوئے دکھایا۔ ناتا چکے مرن ڈرن، بجے بھیانک روپ نہ کوئے دکھایا۔ سوگر سکھ ساچی
ترنی ترن، جنہاں نانک نرگن سنگر نظری آیا۔ سکھی سو پروان، جنہاں سکھیا سنگر بھائی۔ سو سکھی کوڑ نشان، دُرمت میل نہ سکے دھوئی۔ رسنا جہوا
کرن گیان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ جنہاں انتر ملیا آن، سو سکھ روپ وڈیائی۔ ان پڑھیاں دیوے گیان، پڑھیاں مت دے بھوئی۔ گوہند سوربر
نوجوان، امرت آتم ساچا جام پیائی۔ ساچا کھنڈا دیوے کرپان، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائی۔ رکھے کایا وچ میان، اٹھے پہر بند دکھائی۔ گوہند گن گائے
وجے شبد دھنکان، انحد نادی ناد سنائی۔ سوگر مکھ گر سکھ چتر سنگھ سُبھان، جس جن سنگر سکھی نظری آئی۔ سنگر سکھی ڈاڈھی نکی، نظر کسے نہ آئی۔
جنہاں دیوے دھر درگاہوں چٹھی، نام پروانہ ہتھ پھڑائی۔ تنہاں اپنے نیز پیکی، سیس دھڑ بند بند گئے کٹائی۔ کلجک انت دھیاں پُتراں بھیناں بھائیاں
نال کرن حیتی، جگت کُٹب پالن مایا ممتا ہوئی ہلکائی۔ کوڑی کرپا رسنا جہوا مارن شیخی، باہروں چن رہے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
گرو گوہند سنگھ دی وڈیائے ساچی سکھی، جس دی دھار کسے نہ ڈھٹی، دھار اپنے وچ گیا چھپائی۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چٹن سنگھ دے گرہینڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

بھگت بھگوان اِکو آس، آسا آسانال ٹکرائیا۔ بھگت بھگوان اِکو پیاس، ترشنا اِکو رنگ وٹائیا۔ بھگت بھگوان اِکو شاخ، شناخت نظر کسے نہ آئیا۔
 بھگت بھگوان اِک دُوبے دے داسی داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ بھگت بھگوان کم کرن خاص، خواہش اپنی پور کرائیا۔ بھگت بھگوان پائَن راس، منڈل
 منڈپ ناچ نچائیا۔ بھگت بھگوان اِکو ذات، برہم پاربرہم دکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک جماعت، اِکو اکھر کرن پڑھائیا۔ بھگت بھگوان ساچا ساتھ، ساچا سنگ
 رکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک دُوبے دی سُنن بات، دُوجا سُنن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت
 بھگوان اِکو رنگ، رنگ رنگیلا اِک رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اِک پلنگ، آتم سیجا سوبھا پائیندا۔ بھگت بھگوان اِک مردنگ، نام مردنگا اِک وجائیندا۔ بھگت
 بھگوان اِک اند، اند اند آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اپنا کھیل دکھائیندا۔ بھگت بھگوان اِک مکان، بے مقام رہیا
 جنائیا۔ بھگت بھگوان اِک نشان، سچ نشانہ دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک کلام، ایکا کلمہ دے جنائیا۔ بھگت بھگوان اِک امام، ایکا تخت سوبھا پائیا۔ بھگت
 بھگوان اِک نظام، ایکا حکم منائیا۔ بھگت بھگوان اِک دُوبے دے ہون غلام، بن بردے سیو کمائیا۔ بھگت بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا کھیل جنائیا۔ بھگت بھگوان ایکا سجن، سجن اور نہ کوئے جنائیا۔ بھگت بھگوان ایکا محن، اِک سروور دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک دُوبے دے
 پردے کجن، آپ آپا نہ کوئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان جگ جگ اِک دُوبے نوں سدن، سدا اِکو نام سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگت بھگوان مل کے تال ساچے وجن، تلوڑا اِکو گھر شنوائیا۔ ساچے گھر وجے تال، بھگت بھگوان آپ وجائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد اپنا
 پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دیال دیا کمائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اِک سمجھائیا۔ کایا مندر سچّی دھر مسال، سنگر ساچا آسن لائیا۔
 بھگت ہوئے نہ کدے بے حال، بہل روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ بھگوان بنے آپ دلال، بن وچولا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے حق حق حلال، حقیقت ساچی
 کھوج کھائیندا۔ جگ چوکڑی چلے اوٹڑی چال، چال زالی آپ رکھائیندا۔ بھگوان بھگت لئے بھال، آپ بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ صلاحیندا۔ بھگت بھگوان اک صلاح، صلاحیر نہ کوئی دکھائی۔ بھگت بھگوان اک ملاح، بیڑا اکو
 اک چلائی۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر اکو اک درسائی۔ بھگت بھگوان اکو ناں، ناؤں نرنکارا اک جنائی۔ اک دُوبے دی پکڑن بانہہ، پلو چھٹ کدے نہ
 جائی۔ بھگت بھگوان وسن ساچے تھاں، تھاں تھنتر ملے وڈیائی۔ بھگت بھگوان مانن ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لاگے رائی۔ بھگت بھگوان ناتا پتا ماں، پتا
 پوت گود اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائی۔ بھگت رکھن بھگوان اوٹ، اکو اوٹ رکھائی۔ میل ملایے نرمل جوت،
 دُوجی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ لیکھا چکے اوت پوت، پت پوترانہ روپ وٹائی۔ ناتا تئے ورن گوت، ملے سچ سرنائی۔ لیکھے چکے لوک پرلوک، ایکاکھر بہائی۔
 نام سنائے ست سلوک، ساچا ڈھولا گائی۔ چرناں ہیٹھ دبائے مکتی موکھ، مفت اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ہوئے
 آپ سہائی۔ بھگت سہائی ہوئے پرہہ، اپنی دیا کمانیدا۔ جگ چوکڑی لئے لبھ، نرگن سرگن ویکھ دکھائی۔ درس دکھائے پرگٹ جھبھ، جھلک اکو نور
 جنائیدا۔ جگت وکارا میٹے ہب، ہوئے روگ گوانیدا۔ امرت جام پیائے مدھ، اکو رس چکھائی۔ نو دوارے پار حد، گھر مندر گنڈا لاہندا۔ آتم سیجا
 ساچی سد، اپنی گنڈھ پوانیدا۔ دھرم نشانہ دیوے گڈ، شبد نشان جھلائی۔ تیری میری اکو جد، ساچا سوہلا راگ سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھگتن اپنے گھر وسائی۔ بھگتن وسے ساچا کھیرا، سری بھگوان آپ وسائی۔ ناتا تئے تیرا میرا، سوہنگ وجے سچ ودھائی۔ آون جاون چکے
 گیرا، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ لکھ چوراسی چکے جھیرا، جوں اجوں نہ کوئے بھوائی۔ صاحب سنگر کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائی۔ تارنہارا نہ لائے دیرا،
 دُور دُراڈا نیڑے آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان لئے اٹھائی۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، اپنا حکم جنائیدا۔ دیک جوتی اکو
 بال، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ انحد سنائے سچی دھنکان، انحد نادى ناد الایندا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئی دکھائی۔ سنگر پورا دین دیال، پھڑ باہوں
 پار کرائیدا۔ چرن دوار دکھائے سچی دھرم سال، دھرم دوارا اک وڈیائی۔ ہر جن ساچے ویکھے لال، لالن اپنے کول بہائیدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، بھگوان کلج انت جس اُپر ہویا آپ دیال، آون جاون جنم مرن مرن جنم دُکھ مٹائیدا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیلا سنگھ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

بھگت مارے سچا طعنہ، برہوں تیر چلائی۔ سری بھگوان تیرا مندا جائے نشانہ، نام نشان نہ کوئے جھلایا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا گائے گانا، بتی دند وجے ودھائی۔ آتم ناد نہ کوئی سنانا، چھٹی راگ ملی چترائی۔ ساچا ملے نہ کسے ٹکانا، مندر حق نظر نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھے قرآنا، انجیل تفصیل رہی دکھائی۔ کھانی بانی ہتھ نہ آیا نوجوانہ، مرد مردانہ نہ پھیرا پائی۔ شاہو بھوپ وڈ راجانا، شہنشاہ سچا تاج نہ کوئی لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن سنجی سرب لوکائی۔ بھگت کہن تیری اڈیک، نت نت دھیان لگایا۔ توں داتا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آیا۔ تیرا مارگ اک باریک، دو جہاناں کھیل کرایا۔ تیرا دھر فرمانا ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن دکھایا۔ تیرے اندر اکو جھیت، جھاک اپنی دے دکھایا۔ تیری نظر نہ آئے پریت، پریتوان کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ کلجک انتم گیا بیت، بتی صدی دے وڈیایا۔ پچھلی چکے کوڑی ریت، سنجک سچا راہ دکھایا۔ تیرا صاحب اکو میت، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ کوئی مندر کوئی مسیت، شودوالے مٹھ راہ تکایا۔ توں بیٹھا رہیا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے بھگت رہے منگ منگایا۔ تیری کرنی سدا مہان، اپنی دیا کمائی۔ کلجک کوڑی کریا ویکھ دکان، در ساچا رہے تکائی۔ سرشٹ سبائی نار و بھجار، ہر کنت نہ کوئی ہنڈھائی۔ چاروں گنٹ ہابکار، دہ دشا پئی دھائی۔ ملا شیخ مسائق ہوئے خوار، پنڈت پاندھے دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ گرنتھی پننتھی روون زارو زار، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئی۔ دکھاں بھریا سرب سنسار، دریاں درد نہ کوئے ونڈائی۔ غفلت ہوئے نہ اچے بے دار، سرتی شبد نہ کوئی ملائی۔ کلجک جیو رلے کاگاں ڈار، ہنس روپ نہ کوئے وٹائی۔ کوڑی کریا چھیاں رہے مار، مانک موتی ہتھ کسے نہ آئی۔ گر کا شبد نہ سکے پال، پر تپال کرے نہ سچا ماہیا۔ نو کھنڈ پر تھی تھکے بھال، بے پرواہ نظر نہ آئی۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، ساچی دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ انتم سب دے سرتے کوکے کال، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ کر کرپا بن دلال، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ ہوں بالے، بال نادان، من مت بدھ نہ کوئی وڈیایا۔ ویلا انت انت سنہال، اکو تیری اوٹ تکائی۔ توں مردے لئے جوال، جیون مرن دین سکھائی۔ گوہند چھے مریداں حال،

مُرشد اپنا پھیرا پایا۔ تُوہ بن حل نہ کرے کوئی سوال، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، بھگتن ساچی منگ منگایا۔ بھگت دیکھن کھول اکھ، نین نین اُٹھایا۔ کرپال ٹھاکر سوامی اتم رکھ، تیری اوٹ تکایا۔ ساچا مارگ دینا دس، جس مارگ کبیر جولاہا تیرے درتے آیا۔ سری بھگوان کہے ہس ہس، ہس اپنا بھو کھلایا۔ کلجگ اتم میں لوک مات آواں نس نس، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جن بھگتاں اندر جاواں وس، نظر کسے نہ آیا۔ مندر بہہ کے گاواں جس، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ تیر نرالا ماراں کس، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ میل ملاواں پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا گھر دکھایا۔ لہنا دینا چکاواں ہتھو ہتھ، پورب لہنا جھولی پایا۔ سرن سرنائی جو جن جائے ڈھٹھ، ایٹھتے اوتھ پندھ مکایا۔ نام بھے ساچی گٹھ، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جایا۔ بچھے تاریا اکو دھنا جٹ، کلجگ اتم کوٹن اپنے وچ سمایا۔ ستبجگ دا کھولیا ساچا ہٹ، بن ونجارا پھیرا پایا۔ گھر گھر دیندا پھرے وٹھ، وستو اکو اک ورتایا۔ انت چڑھائے اپنے رتھ، بن رتھواہی سیو کمایا۔ درگاہ ساچی دیوے رکھ، سچکھنڈ دوارے آپ بہایا۔ اوتھ بھگتاں کرے اکھ، دوجا رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا جنایا۔ ساچے بھگت رکھو یاد، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھایا۔ کلجگ انت سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پایا۔ شبد اگم سنائے ناد، انادی دُھن جنایا۔ گرگھ بنائے سچے سادھ، جس سادھنا آپ سمجھایا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت رُپ بنایا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، اپنا جوڑ جڑایا۔ لیکھے لائے تن مائی ہاڈ، اتم پر ماتم رنگ دکھایا۔ درگھر دیوے ساچی داد، اتوٹ اٹ آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ہووے آپ سہایا۔ بھگت سہیلے ساچے مٹر، ہر ستگر آپ جنائیدا۔ جس کھیل کھیلیا نال بازاں تتر، جو تریلوکی چرناں ہیٹھ دبائیدا۔ کلجگ اتم آئے نتر، سوربیر اپنا پردہ لاہندا۔ لکھ چوراسی وینہدی رہے بتر بتر، ہر کا بھو کوئے نہ پائیدا۔ جس دے بچھے ذکرئے چلایا ذکر، سو جن بھگتاں اپنا ذکر سنائیدا۔ گرگھلاں لاہے بچھلا فکر، آگے اپنی گود اُٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں مان دوائیدا۔ ساچے بھگت رہو تیار، ترے بھون دھنی آپ جنایا۔ آگے ملے اک پیار، دوجی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ کوڑی کریا مارے مار، مارنہارا اکو آئیا۔ غریب نمائیاں دیوے تیج سوار، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ جس رسنا گایا سوہنگ سچ جیکار، بے جیکار وشن برہما شو شنوایا۔

گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائے انتم نال، نالیش سب دی دئے مٹائیا۔ سنج مارگ رہیا سکھال، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ شاہ رُپ بنائے کنگال، کنگال شاہ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سوئے رہیا اُٹھائیا۔ بھگت اُٹھائے سہنجی رین، بھڑی نال ملائیا۔ درس دکھائے ایکائین، نچ نیتز آپ کھائیا۔ بھگت بھگوان اکٹھے رہن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ نظری آئے ساچا سین، سجن بنے شہنشاہیا۔ انتم چکے لہن دین، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ سوہنگ سوہلا جو جن کہن، ویلے انت نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرٹ سبائی رہیا پڑھائیا۔ سرٹ سبائی سوہنگ اکھر پڑھنا، سنج سچ جنائندا۔ کایا مندر اندر وڑنا، نو دوارے پندھ مکائندا۔ ڈو نگھی بھور کدے نہ ڈرنا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائندا۔ ایڑا پنگل آگے نہ اڑنا، منہ دے بھار سُٹائندا۔ کوڑی کریا کدے نہ سڑنا، امرت سرور اک نہائندا۔ ساچا کھیل سنگر کرنا، گر کرتا ویکھ وکھائندا۔ آتم پر ماتم پلو پھڑنا، شبدی سرتی گنڈھ بندھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دتے ساچی ریت، سنج ناتا تے مندر مسیت، کایا بنک اک سہائندا۔ کایا بنک ہری کا مندر، ہری دوار آپ جنائیا۔ نظری آئے اندرے اندر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ کرے پرکاش ڈو نگھے کھنڈر، نرگن جوت جوت رُشائیا۔ من واسنا میٹے بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ لیکھا چکے سورج چندر، سورہ چن نہ کوئے رُشائیا۔ کرے پرکاش جوت نرجن، نرگن نور نور رُشائیا۔ صاحب سنگر درد دُکھ بھے بھجن، دریاں درد وندائیا۔ تیجے نیتز پائے انجن، اکھ پر تکھ کھائیا۔ لیکھے لائے کایا کنجن، مائی کاپی نہ کوئے وکائیا۔ پورا کرے اپنا بچن، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں مارگ آئے دسن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلج مٹے اندھیری مسن، کشا شکلا وند وندائیا۔ لیکھا جانے اتر پورب دکھن پچھم، پسچا تپ کرے لوکائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت آئے رکھن، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورولے کھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بہہ بہہ تنگن، سری بھگوان کی کی کھیل رچائیا۔ غریب نمائیاں آیا چکن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں آیا بچھن، لیکھا مگے تھاوں تھانیا۔ کسے تھان نہ لہے لگن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھ وکھائیا۔ بن کے شیر آیا بگن، شبدی اکو بھبک لگائیا۔ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، گوہند بوٹا پٹیا اکو کاہیا۔ جن بھگتاں سکھناں آیا سکھن، سکھ وسے کھیڑا جس دوارے بھگت آسن لائیا۔ اُجل کرن آیا کھن،

جگت دُرمت میل دھوانیا۔ بے وفائی آیا کُٹن، نام کھنڈا ہتھ چکائی۔ سرشٹ سبائی آیا لُٹن، بن لُٹیرا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگونت نارکت سوبھاؤنت، سچ محل اٹل منار دیا باتی کر اُجیار، کملا پاتی سچ شنگار، سوبھاؤنت چھیل چھیل، بستر بھوشن نہ کوئے نیل، بسن بنواری جوت نرنکاری، اکل کل بھرپورا حاضر حضور، نیرن دُورا ظاہر ظہور، گہر گہیر بے نظیر، نظر مہر اک اٹھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کٹ شرع زنجیر، شخصیت اکو اک جنائی۔ سنجگ ساچی پائے عادت، عدل اکو اک جنائند۔ چار ورن اک عبادت، ایک نام پڑھائند۔ جن بھگتاں دیوے آپ شہادت، شہنشاہ اپنی سیو کمائند۔ ایٹھے اوتھے کرے تعاقب، آگے پچھے ویکھ دکھائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچ سو داگر، صدق صبورۃ صادر توڑ نبھائند۔ صادق صدیق دے بھروسہ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ بچھلا رہن نہ دیوے روسا، رُسیاں لئے منائی۔ آگے مارگ دے سوکھا، صحبت کرے لوکائی۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، اُچی کوک کوک جنائی۔ پر بھ ملن دا اکو موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ دھرت مات دا پوچیا رہ جائے چونکا، کھتری براہمن شور ویش میٹھن کوئے نہ پائی۔ بن ہر بھگت سرب جہان جائے اؤنتا، جگت نشان نہ کوئے رکھائی۔ بن ہر کنت دُوجا نظر نہ آئے کھونتا، رنڈی دے سرب لوکائی۔ صاحب سنگر جس در دوارے پہنچا، تس مندر وجے ودھائی۔ بھگت بھگوان ملن دا رکھے شوقا، دوس رین دھیان لگائی۔ سرشٹ سبائی کلجگ انتم سستی لا کے ڈھونکا، سویاں نہ کوئے اٹھائی۔ انتم سب دی ڈبے نوکا، نیا پار نہ کوئے کرائی۔ جس نے چھڈیا پٹنا پوٹھا، سو پٹی رہیا پڑھائی۔ صاحب سنگر اکو بہتا، ہتے گرو کم کسے نہ آئی۔ شبد گر لوک پر لوکا، دو جہان کرے شنوائی۔ ہر بھگت بھگت ہر دوویں رل گاؤں سوہنگ سلوکا، آتم پر ماتم پار برہم برہم اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری انتم ور، تیرا لہنا تیرے نیناں تیری جھولی پائی۔

☆ ۱۸ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ پنڈ بویا رائے ضلع امرتسر ☆

جگ چوکڑی کھیل اولاً، سو پڑکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ پروردگار اک اگلا، دو جہاناں کھیل کھائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن پھرائے اپنا پلا، آد نرنجن نور دھرائیندا۔ ایککارا سچ سنگھاسن ایکلا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جلوہ نور الہی اللہ، روپ رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا جلا تھلا، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپارا، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارا، درگھر ساچے کرے رُشائیا۔ آد جگادی اک اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑا، گھر گھر سچ ہنڈھائیا۔ ناد دُھن شبد جیکارا، راگی راگ سٹائیا۔ نرمل دیاباتی کر اُجیارا، کملاپاتی ویکھ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں بن لکھارا، گیتا گیان اک درڑائیا۔ انجیل قرآنا بول نعرہ، حق حقیقت دے سمجھائیا۔ لاشریک پروردگارا، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے گر اوتارا، گر گر ناد سٹائیا۔ سبج تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وارا، نو سو چورانوے چوکڑی جگ پنڈھ مکائیا۔ بھگت بھگونت میل ملاوا کنت بھتارا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ سنتاں دیوے سچ پیارا، چرن پریتی اک سکھائیا۔ گرگمھاں کرائے ہٹ ونجارا، وستو اکو نام وکائیا۔ گر سکھاں دیوے چرن دھوڑی چھارا، مستک ککا نام لگائیا۔ کلج انتم پرگٹ ہو نہکلنک نرائن نر اوتارا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ وشن برہما شوکرے خبردارا، کروڑ تیتیسائین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر سچ سنگھاسن، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھی اکاشن، گگن منڈل ویکھ وکھائیندا۔ گوپی کاہن پائے راسن، لوآں پُریاں ناچ نچائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آسن، آساترشنا میٹ مٹائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاشن، اگیان اندھیر چکائیندا۔ سبج ساچی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سلطان، ست ستوادی آپ کرائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ نوجوان، بے پرواہ بے انت وڈی وڈیائیا۔ دو جہاناں حکمران سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ چوڈاں لوکاں دے گیان، چوڈاں طبق رہیا اٹھائیا۔ کلج کوڑی کریا مٹے نشان، مایا ممتا موہ دے چکائیا۔ سبج ساچا بنے ودھان، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو نظری آئے رام، رچیم اکو پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر بردے کرے غلام، مان

تان نہ کوئے وڈیاں۔ نیوں نیوں سجدہ کرن سرب سلام، علیکم دیکھے تھاؤں تھانیا۔ پرگٹ ہوئے حق امام، امانت سب دی دیوے تھاؤں تھانیا۔ چوواں طبق بدلے نظام، نظم اکو نام سناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، ساچا ڈنکا نام خداں۔ ڈنکا نام سناے مخلوق، خالق اپنی کھیل کھلائیندا۔ نہ کوئی تت کایا قلبوت، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ دیونہار سچ ثبوت، ساکھیات نظری آئیندا۔ ناتا توڑے پنج تت بھوت، اپ تیج وائے پر تھی اکاش بندھن نہ کوئے پائیندا۔ بھگت بھگوان اکو تانا پیٹا سوت، ساچا نام رنگ رنگائیندا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلائیندا۔ کلج کوڑی کرپا ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ کلج کوڑا ہوئے دُور، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیا۔ پرگٹ ہوئے جودھا سور، بے انت وڈی وڈیاں۔ لکھ چوڑا سی ویکھے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مُریداں مُرشد حاضر حضور، حضرت ایکا رنگ وکھائیا۔ ایکا دیوے ست سرور، نام نُماری آپ چڑھائیا۔ جن بھگتاں آسا کرے پور، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زر، نام ڈنکا راؤ رنگاں رہیا سناں۔ نام ڈنکا وجے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وجائیندا۔ گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ کھانی بانی ہوئی حیران، شاستر سمرت وید سرب گُرائیندا۔ انجیل قرآنا آئی ہان، شرع شریعت نہ کوئے جنائیندا۔ مُلا شیخ مسائق بے ایمان، بیوہ سب داروپ جنائیندا۔ نظر نہ آئے اک بھگوان، کوٹن کوٹ نین اٹھائیندا۔ سرشٹ سبائی تھامان، ابھمان گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ اتم برہم سکے نہ کوئے پچھان، پر ماتم اتم میل نہ کوئے ملائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جیون جگت نہ کوئے سمجھائیندا۔ اتم دُھن نہ وجے ناد دُھنکان، انحد تال نہ کوئے سناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیرا اتم ویلا، سرشٹ سبائی وقت دُھیلا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ دھیرج دھیر نہ دیوے دھیر، دھرت دھول رہی گُرائیا۔ نہ کوئی سہائی پیغمبر پیر، فقیر فقرہ نہ کوئے پڑھائیا۔ کسے سچ نہ ملے تدبیر، تقدیر سب دے سرتے چھائیا۔ کرے کھیل بے نظیر، مہربان نظر کسے نہ آئیا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، دین مذہب پندھ مُکائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا سیر، آب حیات آب پیائیا۔ چوٹی چاڑھے پھر اخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کرپا دے مُکائیا۔ کلج کوڑی کرپا جائے مک، سو پُرکھ زرنجن

آپ مکائیندا۔ ہر کا بھانا کدے نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا بوٹا جائے سُک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیندا۔ بھگت بھگوان لئے پُچھ، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ درس دکھائے جو بیٹھا لگ، دوتی پردہ آپے لائیندا۔ گرگھ سجن سنت سہیلے گروگر چیلے بنائے ساچے سوت، جن جننی گود سہائیندا۔ سنجگ سہائے اپنی رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ پرگٹ ہو ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ نام بھنڈارا دے اُت، سوہنگ سو آپ ورتائیندا۔ پنج وکارا کڈھے کُٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیندا۔ ہر جن آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پنڈھ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے ساچا گھر، گرہ مندر میل ملائیندا۔ گرگھ سماں سدا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ سنگر پریم جو جن رنگا، رنگت اک چڑھائیا۔ نہ بھکھانہ کدے ننگا، جیون مرن نہ کوئے وڈیائیا۔ اٹھے پہر اک اندا، اند اند وچ سمائیا۔ گھر وچ گھر چڑھائے ساچا چندا، سورج چند گھ شرمائیا۔ توڑنہارا بندی خانہ بندہ، جس جن اپنی بندگی دے سمجھائیا۔ گر سکھ کدے نہ ہووے گندہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو گائے چھندا، مل مل سخیاں منگل گائیا۔ گر سکھ گرگھ سنت سہیلا سدا ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سماں مٹمکھاں اُتے لگائیا۔ گرگھ سماں سدا سوہنا، سوہنی رُت دکھائیا۔ مل سنگر کدے نہ رونا، نیز نیر نہ کوئے وہائیا۔ گر کا شبد ساچا گاؤنا، گا گا خوشی دکھائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سونا، سوت جاگت اکو رنگ دکھائیا۔ اپنے گھر وچ اپنا سنگر پاؤنا، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ دیونہارا ٹھنڈی پونا، پون اُنجا سیو لگائیا۔ کٹنہارا اوٹا گونا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا سماں، سو گر سکھ نہ ہوئے نکما، نج گھر اپنے اپنی خوشی منائیا۔ گر سکھ سماں سنگر سنجوگ، گر شبد ہوئے گڑمائیا۔ کوڑی کرپا چکے روگ، دکھ سکھ نیڑ نہ آئیا۔ درس کرے اک اموگھ، آتم جوت پر ماتم وچ سمائیا۔ ایٹھے اوٹھے سدا موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ گر سکھ نہ ہر کھ نہ کوئے سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ جس ہر کا ناؤں چگی چوگ، ترسنا بھکھ نہ لاگے رائیا۔ اٹھے پہر کایا مندر اندر لگے چوٹ، انحد نادی ناد سنائیا۔ سرشٹ سبائی بن گر شبد رہی روت، روندیاں چُپ نہ کوئے کرائیا۔ سمیں اندر

سارے ہوئے بے ہوش، اپنی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ انتم مارے جانے نردوش، دوش سب تے رہیا ٹھہرایا۔ کسے کم نہ آؤنا کایا مٹی چڑا پوش، پشت ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جس نوں ستگر دیوے ساچی سوچ، تس سماں اکو جہا نظری آئی۔ گرگھ سماں اک رنگ، اکو گھر دکھائیندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سو بھاونت آپ جنایندا۔ دوس رین وجے مردنگ، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیندا۔ گرگھ سماں گرگھ ویکھے لنگھ، منمکھ نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ لہنا دینا چکے بتی دند، رسنا جہوا لیکھے پائیندا۔ کلج اودھ گئی ہنڈھ، آگے گنڈھ نہ کوئے پوائیندا۔ ستجک ساچا جن بھگتاں پائے ٹھنڈ، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ بیس پیسا دے حدیثا اک اکیسا سرشت سبائی دکھائے اک اند، اند آتم پر م پرکھ پر ماتم پار برہم برہم اپنا آپ جنایندا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہینڈ بھلر ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن دھریا بل، بل باؤن نین شرمایا۔ ہر پُرکھ نرنجن اچھل اچھل، ول چھل اپنی دھار چلایا۔ ایکنکارا وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ آد نرنجن دیپک جوت گیا بل، نور نورانہ ڈگگایا۔ ابناسی کرتا لیکھا جانے دو جہان، نرگن داتا وڈ وڈیایا۔ سری بھگوان سچ سندیسہ دیوے گھل، آگم اگمڑا تھم جنایا۔ پار برہم پر بھ اپنی دھار گیا رل، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپایا۔ ساچا گھر ہر سہنجنا، سو بھاونت آپ سہائیندا۔ نرگن روپ الکھ نرنجنا، الکھ اگوچر آگم اتھاہ نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی درد دکھ بھے بھنجنا، دردی اپنا درد ونڈائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ کرائے مجا، نرمل نرمل روپ دکھائیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، گھڑن بھجن اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت ہر ساچا سو بھاپائیندا۔ تخت نواسی سچ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیایا۔ آد جگادی ٹھمران، ساچا تھم اک پرگٹایا۔ سچکھنڈ دوارے ست نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلایا۔ جودھا سور بیر بلی بلوان، بل اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، نر نرنکارا ویس وٹائیندا۔ آد نرنجن سچ چمکارا، سری بھگوان

سو بھا پائیندا۔ ابناسی کرتا اک دوارا، پاربرہم پر بھ آپ سہائیندا۔ سچھنڈ کھولے آپ کواڑا، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نرمل دیا باتی کر اُجیارا، کملا پاتی سو بھا پائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، دھر فرمانا تھم الائیندا۔ آد انت ہر ویکھنہارا، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کرتا پُرکھ، آد جگاد کمائی۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا دُکھ نہ کوئے جنائی۔ اپنی کرے آپے پرکھ، وڈ پارکھو سچا ماہیا۔ نرگن دیوے نرگن درس، آدرس اکو اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر سچ محلہ، اکو اک وسائیندا۔ پُرکھ ابناسی اک اِکلا، سو بھا وُنت سو بھا پائیندا۔ جوتی نور آپے رلا، رُپ رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن پھڑائے نرگن پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپے رکھ، کرنی کرتا آپ کمائی۔ آد پُرکھ ہو پرتکھ، جگاد ویکھے چائیں چائیا۔ سدا سہیلا ہو سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگائی۔ بودھ اگادھ مہما اکھ، نش اکھر کرے پڑھائی۔ ساچا مارگ درگاہ ساچی دس، مقامے حق کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن نور کر پرگٹ، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ سچھنڈ دوار کھول ہٹ، ساچا ونج اک کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ سمجھائیندا۔ اپنا بھو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈائی۔ آپے مائی آپے باپ، پتا پوت آپ ہو جائیا۔ آپے سجن آپے ساک، سگلا سنگ آپ نبھائی۔ آپے کھولنہارا تاک، تھر گھر اپنا کُندا لاہیا۔ آپے بولنہارا سچا واک، ناؤں نرکارا آپ درڑائی۔ آپے ہوئے کملا پات، ناری کنت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے خوشی منائی۔ سچھنڈ دوار چھیل چھیل، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ نرگن دھار رنگ رنگیلا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ نہ کوئی سنگ رکھے قبیہ، قبل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے آپے کھڑ، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیندا۔ اپنی اچھیا سری بھگوان، آد آد پرگٹائی۔ نرگن دیوے نرگن دان، داتا دانی دیا کمائی۔ نار کنت چتر سُبجان، سو پُرکھ نر نجن کرے کُرمائی۔ ہر پُرکھ نر نجن میل ملائے آن، ایککارا جینی جن رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے کھیل وکھائی۔ سچھنڈ دوارے کھیل اپارا، ست ستوادی

آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے پُرکھ نارا، کنت کتھل بھو نہ آئیندا۔ جننی جن بنے نرنکارا، سُت دُلا را ایکا جائیندا۔ پُت سپوتا کر پیارا، شبدی شبد رنگ رنکائیندا۔ تھر گھر کھولے آپ دوارا، در دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سُت دُلا را اِکو جایا، پُرکھ اکال دیا کمائی۔ اپنی اُنگی آپے لایا، ویکھے چائیں چائیندا۔ ساچے مندر آپ بہایا، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائی۔ اِکو ساچا راگ سُنایا، ایکنکار کرے پڑھائی۔ چرن پریتی ناتا جوڑ جُڑایا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائی۔ ساچا مندر اِک وسایا، تھر گھر ملے وڈیائی۔ سمرتھ پُرکھ سر ہتھ اِکایا، سیس جگدیش ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے دیا کمائی۔ سُت دُلا را چھوٹا بالا، تھر گھر ساچے خوشی منائیندا۔ سچکھنڈ ویکھے سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اِکو نظری آئیندا۔ جوت سرُپ بیٹھا پُرکھ اکالا، اکل کلا بھو نہ آئیندا۔ دوئے جوڑ در کرے سوالا، خالی جھولی آگے ڈاہندا۔ اپنا دس سچ احوالا، ہوئے بھکھک منگ منگائیندا۔ سری بھگوان مارگ دسے اِک سکھالا، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ تیری میری اِکو چالا، چال اولڑی اِک سمجھائیندا۔ سوہنگ رُپ ہوئے نرالا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تھر گھر دوارے سُت دُلا رے ایکا راگ سُنائیندا۔ سُت شبد سُن کے ناؤں، گھر اپنے خوشی منائی۔ سری بھگوان پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ چرن کول دیوے تھاؤں، سرن ملے سچی سرنائی۔ تس صاحب بل بل جاؤں، جس میری بنت بنائی۔ ساچا دسیا اِکو راہو، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ سچ سنگھاسن ساچے سو بھاپائی۔ سری بھگوان رہیا دس، شبدی شبد جنائیندا۔ تیرا چلے نہ کوئی دس، میرا حکم تو ہے بھائیندا۔ سرن سرنائی جانا ڈھٹھ، مان تان نہ کوئے ودھائیندا۔ میرا نور تیرا رُپ پرتکھ، ظاہر ظہور آپ دکھائیندا۔ بن نیتز کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ تُوں میرا گاؤنا جس، جس تیرا آپ وڈیائیندا۔ پندھ مکاؤنا نٹھ نٹھ، ہر پاندھی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد دُلا رے آپ جگائیندا۔ شبد دُلا را گیا جاگ، تھر گھر ساچے خوشی منائی۔ دھن دھن میرا وڈا بھاگ، پر بھ ملایا پرواہیا۔ جس سُنایا ساچا راگ، سوہنگ ڈھولا اِکو گائی۔ چرن پریتی رہے ویراگ، دُجی اوٹ نہ کوئے تگائی۔ میری سدا سدا سد رکھے لاج، سر اپنا ہتھ اِکائی۔ میں بالک غریب بنانا تُوں غریب

نواز، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ تُوں صاحبِ ستگر دینِ دِیال تیرا سچا اک سماج، تیری اِکونیتِ نظری آئی۔ تُوں آدِ رچیا کاج، تیری مہما کھ نہ کوئے سُنایا۔
 سچکھنڈ دوارے تیرا راج، شہنشاہ تیری شہنشاہیا۔ موہے بھائی تُوں سچ لگائی آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے
 آس رکھایا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کمائیندا۔ سَت شبد دیوے ساچا دان، سچ بھنڈار آپ ورتائیندا۔ دو جہاناں بناواں تیتوں کاہن، سر تیرے
 تاج لکائیندا۔ میرا نام تیرا گیان، تیرا گیان حکم سمجھائیندا۔ سچ سندیسہ اِک فرمان، فرماں بردار آپ منائیندا۔ مقامے حق حکمران، حق حقیقت تیری جھولی
 پائیندا۔ تیرا صاحب اِک امام، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ دئے کلام، نِش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سَت دُلارا کرے سلام، نیوں نیوں سجدہ سپس
 جھکائیندا۔ میں بردا تیرا غلام، چاکر چاک اکھوائیندا۔ ساچا دینا اِک نشان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک اِک
 وکھائیندا۔ وست امولک سچ پیار، پر م پُرکھ آپ جنایا۔ سَت دُلارا کرے وچار، ہر وچار وچ نہ آئی۔ سوچ سوچ گیا ہار، سوچ سمجھ نہ سکے رانیا۔ سچکھنڈ
 وسے ایکنکار، تھر گھر شبد ملی وڈیایا۔ پتا پُت اِک ستار، تندری تند نہ کوئے وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اِک سُنایا۔ دُھر
 سندیسہ چھوٹے بال، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ تیرا سنگ مہاکال، مہابی آپ بنائیندا۔ تیری وسائے سچی دھر مسال، تھر گھر ساچا رنگ رنگائیندا۔ سدا
 سدا چلے تیرے نال، چال زِالی اِک جنائیندا۔ کرے صاحب تیری پرتیال، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ تیری گودی دیوے لال، وشنوں اپنا رُپ وکھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دُلارا آپ سمجھائیندا۔ سَت دُلارا تیرا بیٹا، بن مات پت گڑمائی۔ پُرکھ اکال کرے پتا، زِگن زِگن
 جوت رُشنائیا۔ اندر باہر کھیوٹ کھیٹا، ساچا بیڑا آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنو اپنا رُپ دھرائیا۔ وشنو رُپ وشنوں دھار،
 ہر ستگر آپ جنائیندا۔ زِگن زِگن ہو اُجیار، سرگن سرگن گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدی شبد ڈنک سُنائیندا۔ چرن چرن آدھار، کول
 کول کول وڈیائیندا۔ کرپا کر آپ کرتار، قُدرت اپنا رنگ وٹائیندا۔ نہ کوئی دُجا میت مُرار، ساتھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنی اچھیا دیوے ور، برہم نیز نہیر اِک وٹائیندا۔ برہم نیز وہے نہیر، وہن نظر کسے نہ آئی۔ پُرکھ ابناسی کرے کھیل گنی گہیر، گمبھیر اپنا ناؤں

دھرایا۔ وشنوں آپے مار زنجیر، اپنا بندھن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، مہما اکھ کتھی نہ جانی۔ سچھنڈ نواسی شہنشاہ، بھوپ اپنا حکم جنایا۔ سُت دُلا رلئے جگا، شبدی ونڈ ونڈائی۔ وشنوں لیکھا دئے لکھا، اَنتر بوجھ بُجھائی۔ ساچا جام دئے پیا، رس اِکو اِک رکھائی۔ کوئی کول لئے کھلا، اول اپنا نور درسائی۔ ماں پیو بیٹا بنے خُدا، نور ظہور اِک رُشنائی۔ برہما ویتا لئے جنا، پاربرہم اپنی ونڈ دکھائی۔ سُن اگم جائے سما، دھواں دھار کرے رُشنائی۔ اپنی اچھیا اِک دھرا، شکر میلا سچ سُبھائی۔ گر چیل ایکا گھر دکھا، ایکا مینا ناتا جوڑ جڑائی۔ ساچا سُنیا بے پرواہ، اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت دیوے ور، وشن برہما شو تیرے در در بیٹھے اکھ جگائی۔ در بیٹھے اکھ، اکھ اکھ جنایا۔ شبدی شبد ہو پرتکھ، زِگن زِگن ویس وٹایا۔ ہر کا بھو بن ہر کوئی نہ سکے دس، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ چارے گاؤں اِکو جس، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ توں میرا میں تیرے وس، تُدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچا راہ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد سیو لگایا۔ شبدی شبد سیوا اپار، سو پُرکھ زِجن آپ لگائی۔ ترے ترے میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرائی۔ لکھ چوڑاسی کرتیار، ترے گن مایا ویکھ دکھائی۔ لیکھا جان گرو اوتار، پنج تت کرے گُرمائی۔ شبد اناد بول جیکار، ساچی دُھن کرے شنوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اکھر کرے پڑھائی۔ ایکا اکھر نش روپ، نظر کسے نہ آیا۔ آپ پرگٹائے ساچا بھوپ، لوآں پُریاں ویکھ دکھایا۔ آد جگادی ست سروپ، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ ویکھنہارا دِشا کوٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنا بندھن پایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار، زِگن سرگن کرے گُرمائی۔ شبد اگنی دیوے دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائی۔ شاستر سمرت وید بن لکھار، کاتب اِکو قلم چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ شبدی گر، گر شبدی دیا کمائیدا۔ دو جہاناں اِکو سُر، اِکو تال وجائیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زِگن سرگن جائے جڑ، آتم پر ماتم میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ تریتا دواپر کھجک جگ چوکڑی آپ ہنڈھائیدا۔ جگ چوکڑی سیو ادار، گر اوتار حکم منائی۔ پیر پیغمبر کرتیار، کلمہ نبی آپ سمجھائی۔ دین مذہب بنھے دھار، اسم اعظم بھو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ

چو کڑی اپنا حکم منائیا۔ جگ چو کڑی پار کنارہ، نو نو چار رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، بے انت وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے تینی اوتارا، بھگت بھگون ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولنہار کواڑا، انخیل قرآنا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گر گر ونڈ وچ برہمنڈ، ورہنڈ دیا کمائیندا۔ آد جگادی اکو چھنڈ، آتم پر ماتم راگ سٹائیندا۔ کلجگ اودھ گئی لنگھ، ویلا انتم آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، پر بھ اگے جھولی سرب ڈاہندا۔ لکھ چو راسی بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا نہ کوئے مٹائیندا۔ سرشٹ سبائی رسنا جھوا گائے بتی دند، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ ساچا نور نہ چڑھیا چند، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پئی ونڈ، ہر مندر نظر کسے نہ آئیندا۔ ذئی دوتی بھرماں ڈھاہے نہ کوئے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیندا۔ سرشٹ سبائی نار دھاگن ہوئی رنڈ، سنگر کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں ہر جو والی، سچھنڈ اپنا آسن لائیا۔ جگ چو کڑی کھیل نرالی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ کلجگ انتم چلے چال نرالی، بھو کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے سواالی، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بل آپ وکھائیا۔ اپنا بل دے وکھال، کلجگ انتم آیا۔ پرگٹ ہو یا دین دیال، در گاہ ساچی پردہ لاہیا۔ سچھنڈ وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوار اک جنایا۔ گر اوتار لئے اٹھال، پیر پیغمبر نال ملایا۔ انتم سارے ہوئے بے حال، نیتز روون دین دھایا۔ سرشٹ سبائی سرتے کو کے کال، کلجگ اپنا ڈنک وجایا۔ کوئی نہ چلے کسے نال، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گر در مندر مایا رانی وجے تال، سچ تصویر نہ کوئے وکھایا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نرگن اکو پھیرا پایا۔ نرگن اکو پائے پھیرا، پھیری اپنے نام دوائیا۔ چار گنٹ پائے گھیرا، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھے تھاوں تھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکاون باون لگا ڈیرہ، پانجا، دوآ پردہ دے اٹھائیا۔ مہربان مہربان مہربان کر کے ویکھے اپنی نظر مہرا، محبان بیدوبی خیر یا اللہ اکو نور لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ حق جناب، ساچے دھام سو بھاپائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے آداب، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ نہ کوئی پُن نہ صواب، خطرہ سب دے سرتے چھائیندا۔ ہتھ دے نہ حیات آب، حیاتی سب دی میٹ مٹائیندا۔ ساچا چرن دے رکاب،

آسن اِکو اک تنگ کسانیندا۔ پرگٹ ہوئے حق نواب، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ چوڈاں طبقات پورا کرے خواب، خواہ مخواہ اپنا بھو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، وڈ امام پھیرا پائیندا۔ پرگٹ ہویا وڈ امام، اپنی دیا کمائی۔ چوڈاں لوکاں بدلے نظام، نظر سب دی دے بدلایا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، غربت کوئے نظر نہ آئی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلام، در منگن اِکو الکھ جگایا۔ تیری سچی سچ کلام، کلمہ کائنات پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، پرگٹ ہووے بے پرواہیا۔ بے پرواہ وڈ مہربانا، بے نظیر کھیل کرائیندا۔ پہلوں دیندا رہیا حق پروانہ، پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ دسدا رہیا جگت کلاما، کلمہ اِکو اک پڑھائیندا۔ انتم آؤنا اِک امام، مہندی سب دے رنگ رنگائیندا۔ سارے کرو چل سلاما، مکہ کعبہ چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ نرگن روپ پہرے جامہ، پنج تت نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حق حقیقت اِک سمجھائیندا۔ حق حقیقت لاشریک، واحد اِکو اک جنایا۔ چوڈاں طبق میٹے اندھیرا تاریک، نرگن جوت کرے رُشانی۔ صدی چوڈھویں نشانہ تیر مارے ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھنّ دکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ آئے نزیک، نیتز روون مارن دھاپینا۔ محمد ٹھڈی جائے پریت، ساچی پریت نہ کوئے رکھایا۔ اُمت اُمت نبی شریک، شرکت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس دی رکھدے گئے پیر پیغمبر اڈیک، سو پیغمبر پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھویں جائے بیت، ثالث بنے سچا ماہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی آتم پر ماتم سب نے ڈھولا گاؤنا اِکو گیت، سوہنگ اکھر دے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، پیر پیغمبر لئے پھڑ، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ مقامے حق تخت نواسی، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ کرے کھیل شاہو شاباشی، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وشن برہما شو لہے اُداسی، سرپت اند نال ملائیندا۔ گرہ مندر نرگن سرگن گھٹ گھٹ اندر پاوے راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِک سہائیندا۔ سچ دوارے بیٹھا ہر، اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار سدے در، در درویش حکم منایا۔ اِک دُوبے دا پلو لو پھڑ، اِکو رنگ رنگایا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا جائے جھڑ، جھڑکاں دے رہیا سمجھایا۔ سبجگ آگے کوئی نہ سکے اڑ، کوڑی کریا دے کھپایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب نے ڈھولا لینا پڑھ، پچھلی چھڈو سرب پڑھایا۔ ساچے مندر ویکھو چڑھ، کبیر جلاہا رہیا

سمجھائی۔ نانک نرگن ملیا ور، سچکھنڈ وٹی ودھائی۔ گر گوبند سرنی گیا پڑ، پر بھ میلا چائیں چانیا۔ ورن برن چکے ڈر، بھے بھو نہ کوئے رکھائی۔ سرب جیاں دا اکو ہر، گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار ہر کرتار، گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بہائی۔ پیر پیغمبر آئے سدے، ہر سدا نام دوايا۔ حکمے اندر سارے بدھے، بیٹھے سیس جھکایا۔ وڈے چھوٹے کوئی نہ قدے، پنج تت نہ کوئے دکھایا۔ ہر چرن پیار اکو بدھے، مدھرا رس نہ کوئے دکھایا۔ جس صاحب اپنی دھار وچوں کڈھے، سو اپنے وچ سمايا۔ ایٹھے اوتھے کرے لڈے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا جنایا۔ ساچی سکھیا سچ دوار، ہر ست کرے پڑھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو وچار، ہر وچار وچ نہ آئی۔ پنج تت ناتا ثنا سنسار، سگل سرشٹ تجابیا۔ جگ چوڑی لایا اکھاڑ، لکھ چوڑاسی ناچ نچائی۔ حکمے اندر ہو اُجیار، ڈنکا شبد سنایا۔ لکھ لکھ لیکھا اپر اپار، شاستر سمرت وید پُران کری پڑھائی۔ کھانی بانی دے گیان، آتم پر ماتم ونڈ دکھائی۔ انتم میلا سری بھگوان، لکھ چوڑاسی کم کسے نہ آئی۔ دین مذہب جگت دکان، شرع کرے لڑائی۔ سرب جیاں دا اک ایمان، اسم اکو اک دکھائی۔ سچ حدیث کرے قرآن، تیس بتیس رہیا سمجھائی۔ صفت کرے وید پُران، شاستر سمرت دے گواہیا۔ گر اوتار کرن دھیان، بیٹھے دھیان لگائی۔ پیر پیغمبر منگن دان، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گان، اکو راگ الايا۔ سنت نچ نیز کرن پہچان، بے پہچان ویکھ دکھائی۔ گر گھ چرنی ڈگن آن، مستک دھوڑی ٹکا لایا۔ گر سکھ کہن بال انجان، بالی بدھ نہ کوئے پترائی۔ سرب جیاں پر بھ جانی جان، گھٹ گھٹ رہیا سمايا۔ کلجگ انتم ہو پردھان، نہنکنا ناؤں رکھائی۔ گوبند میلا وڈ بلوان، سور پیر ہوئے سہائی۔ سمبل وسے سچ مکان، ساڈھے تن ہتھ بنت بنائی۔ اُچا جھلے اک نشان، نشانہ نظر کسے نہ آئی۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ ایکا حکم سنایا۔ تخت نواسی نو جوان، نہ مرے نہ جانی۔ کلجگ بدلے انت ودھان، سبجگ ساچا مارگ لایا۔ ساچے بھگتاں کرے کلیان، مریداں مُرشد لئے ملايا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوزخ بہشت نہ کوئے وڈیائی۔ پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن سلام، سجدہ سیس رہے جھکائی۔ تیرا لیکھا کوئی نہ سکيا جان، کھیا نال نہ قلم شاہیا۔ اسیں انت ہوئے خیران، پروردگار کی کھیل رچائی۔ نرگن پرگٹ ہویا آن، رُوپ رنگ ریکھ نظر نہ آئی۔ گر سکھ سچن لئے پہچان، سنت سہیلے لئے ملايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی سچ دکان، لوک

مات آپ کھلایا۔ سچکھنڈ دا سچ وہارا، بُوہاری آپ کرائیندا۔ کھجک انتم انت کنارہ، نیا کوڑی آپ دُبائیندا۔ بھگت بھگونت دے سہارا، چو اپنا نام وکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی کھوجن آیا، بے انت بے پرواہ۔ گھر گھر دیکھے ترے گن مایا، پیر پیغمبر گر
 اوتار سکے نہ کوئے بچا۔ پنج تت کھیرا نہ کسے وسایا، ہر مندر روپ نہ سکے وٹا۔ ناد انادی نہ کسے سنایا، انحد راگ نہ کوئے الا۔ امرت جام نہ کسے پیایا،
 ترسنا بھکھ نہ سکے بُجھا۔ نرمل دیپک جوت نہ کسے جگایا، اندھ اندھیر نہ سکے گوا۔ پڑھ پڑھ کھجک جیواں واد ودھایا، تیر نرالا کوئی نہ سکے چلا۔ گوہند میل
 نہ کسے ملایا، نانک انگ نہ لیا لگا۔ رام کرشن کسے نظر نہ آیا، لکھ چوڑاسی بیٹھی مکھ بھوا۔ عیسیٰ موسیٰ کسے کلمہ نبی نہ کوئے پڑھایا، واحد ملیا نہ اک خدا۔
 اُمت اُمتی دے دُہایا، انت ہوئے نہ کوئے فدا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، چو دھویں چند نہ کوئے رُشنا۔ روزہ بانگ کسے کم نہ آیا، پیر ظاہر نہ لیا منا۔
 مندر مسجد شودوالے مٹھ پُرکھ ابناسی نہ پھیرا پایا، پنڈت پاندھے گرنتھی پننتھی مارن دھاہ۔ بن ہر بھگت بھگونت کسے نظر نہ آیا، آتم کُنڈا سکے نہ کوئی لاہ،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن ساچے جانا جاگ، بھنڑی رین جگاون آئیا۔
 سری بھگوان لگایا بھاگ، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ گرکھکھ ہنس بنو کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ دُرمت میل دھوو داغ، نرمل نیر سیر پیایا۔ آتم جوتی جگے
 چراغ، تیل باقی نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا اٹھائیا۔ ہر جن ساچے جانا اٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیندا۔
 سنگر پورا گیا ٹٹھ، دین دیال ویکھ وکھائیندا۔ لگیا رہن نہ دیوے کوئی کسے گٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیندا۔ گھر گھر وڑ وڑ رہیا بچھ، لکھ چوڑاسی
 کھوج کھجائیندا۔ کسے پاس نہ دسے کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ کھجک کوڑ گڑیارا رہیا بک، اپنی بھبک لگائیندا۔ سادھ سنت بیٹھے لگ، سر اپر نہ کوئے
 اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری انتم ور، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ جاگو سنتو جگائے ہر، ویلا انتم آئیا۔ پاربرہم دا کھلیا در،
 قیمت کرتا کوئے نہ لائیا۔ نتھوایاں دیوے ساچا گھر، نہانیاں ہوئے سہائیا۔ دُبدیاں باہوں لئے پھڑ، بھوساگر پار کرائیا۔ جس جن لگائے اپنے لڑ، رائے
 دھرم نہ دے سزائیا۔ جو سوہنگ اکھر لئے پڑھ، چتر گپت حساب نہ کوئے وکھائیا۔ جنم مرن چکے ڈر، آون جاون دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت رہیا اٹھایا۔ اٹھے بھگت ملیا بھگونت، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ گھر ناری پایا اکو کنت، گرہ مندر اک سہایا۔ چولی چڑھیا رنگ بسنت، اتر کدے نہ جایا۔ نام ملیا منیا منت، من واسنادے کھپایا۔ ناتا تے جیو جنت، سنگر اکو نظری آیا۔ گرھ رہے نہ ہوئے ہنگت، نون سو اکھر رہیا جنایا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ویکھنہارا جیرج انڈت، اتنہج سیتج پھول بھلایا۔ گرکھ دوجے در نہ ہونا منگت، جس گھر پر میثور پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا جگایا۔ ہر جن جاگے کھولی اکھ، نیتز نین اٹھایا۔ زرگن نور آیا پرتکھ، سنگر داتا بے پرواہیا۔ سنج مارگ رہیا دس، سوہنگ اکھر اک پڑھایا۔ اک دوجے دے ہونا دس، بھگت بھگوان رہیا سمجھایا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، ترشنا ترکھا دے بھجھایا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں ڈیرہ ڈھاپایا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھڑی رین نال ملایا۔ بھڑی رین آئی کہن، کہہ کہہ خوشی منایا۔ اٹھو سنتو ویکھو نین، نج گھر داتا پھیر اپایا۔ جن بھگت بنائے ساک سین، سجن ہو نہ کوئے رکھایا۔ چکاؤن آیا لہن دین، پورب لیکھا رہیا چکایا۔ سادھ سنگت ناتا جڑے بھائی بھین، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لکھ چوراسی لاڑی موت کھائے ڈین، کلج کوڑا ڈنکا رہیا وجایا۔ میں انہول ستی پر بھ پریم اٹھی گر سکھاں آئی کہن، کہہ کہہ شکر منایا۔ سری بھگوان زرگن ہو کے آیا لین، سرگن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر خوشی رہیا دکھایا۔ بھڑی رین چاو گھنیرا، چار کوٹاں ویکھ دکھایا۔ سری بھگوان جن بھگت دوارے لایا ڈیرہ، ڈنکا اکو نام وجایا۔ مارگ دسے توں میرا میں تیرا، تیری میری اک پڑھایا۔ بن بھگوان بھگت بھٹے نہ کوئی بیڑا، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آیا۔ زرگن سرگن کھیڈے کھیڈاں، بن کھلاری کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا ملایا۔ بھگت کہن بھڑی رات، تیری رت سہایا۔ ہر بھگت بنے اک جماعت، اکو اکھر نام پڑھایا۔ ناتا تھیا ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ من مت رہے نہ نار کمذات، گرمیت اکو اک جنایا۔ صاحب نظری آیا ساکھیات، سخی اپنی لئے پرنا یا۔ بھر پیالہ پیائے حیات آب، آب دو آب میل ملایا۔ پردہ لاہے کھ نقاب، نقطہ اپنا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی دیا کر، بھگتاں آپے رہیا ملایا۔ بھگت کہن سُن ساچی راتی، رتی رت رنگایا۔ سری

بھگوان ملیا ساتھی، اپنے انگ بندھایا۔ لہنا دینا چُکیا پوچا پاٹھی، منتر اِکو نام درڑایا۔ من ماریا وڈا ہاتھی، کھنڈا تیز اِک چکایا۔ جام پیایا بن کے ساقی، سچ صُراحی ہتھ اُٹھایا۔ بند کواڑا کھولی تاکی، تقویٰ اِکو اِک جنایا۔ جیون وِچ بدلایا جیون دتی سچ حیاتی، حضرت اپنا میل ملایا۔ ویکھیا باغ اِک باغاتی، باغیچہ سوہنا نظری آیا۔ بھنڑی رین تیری چنگی لگی پر بھاتی، پر بھ سجن درس دکھایا۔ تیرا برہوں تیر نرالا وِجی کاتی، کلمہ پچھلا دتا بھلایا۔ پروردگار نظری آیا پاکن پاکی، پتت پُنیت دے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ساچا سنگ رکھایا۔ بھنڑی رینے تیرے چند ستارے، کوکن دین دُہائی۔ بھگت بھگوان کرے پیارے، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ کلج جیو تے پیر پزارے، اُنت لئے نہ کوئے انگڑائی۔ ابناسی کرتا در درویش غریب نماںیاں واجاں مارے، آپ اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائی۔ بھنڑی رینڑیئے تیرا رووے چند، کلج چند نظر نہ آیا۔ سرشٹ سبائی پیا بندھ، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ رسنا جہوا لگا گند، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ کوئے درڑایا۔ کلج کریا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اِک چکایا۔ کلج جیو بھاگاں مند، گھر پر میشر کسے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ بھنڑی رین کہے میرے ساچے ویر، میں ویراں رہی جنایا۔ میرا پر بھ وڈ پیرن پیر، لوک مات پھیرا پائی۔ جس دے پچھے بیٹھے رہے دِگیر، سو دھیرج رہیا دھرائیا۔ پہلوں کٹ شرع زنجیر، پھیر اپنا درس دکھایا۔ راتیں سُنیاں میرے وینہدیاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر نظر کسے نہ آئی۔ میں ویکھیا چوٹی چڑھ اخیر، آخر اپنا میل ملایا۔ جس ناتا چھڈیا شاہ حقیر، کوجھیاں کملیاں اپنی گود اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ بھنڑی رین کہے میرے بھائی، بھانا ہر جو آپ ورتائیندا۔ تِساں ویکھنا چائیں چائیں، ویلا اتم نیڑے آئیندا۔ ناتا تھن پُتراں مائی، بھین بھائی سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ کسے گھر دے نہ دھی جوائی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی روون تھاؤں تھائیں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ جن بھگتاں سری بھگوان پکڑے باہیں، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیندا۔ چار جگ دے بھلے راہی، اپنے مارگ لائیندا۔ کرم دھرم دی کٹے پھای، جنم جنم دا روگ گوائیندا۔ دُرمت میل دھووے شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ایٹھے اوٹھے کرے سچ نیائی، عدل عدالت اِک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمانیدا۔ بھگت کہن بھنڑی رینے، رہبر اکو نظری آئیا۔ مُرید مُرشد بھگت بھگوان دوویں رہنے، باقی خاکی خاک سمانیا۔ تیرے انگن سوہن ساچے گہنے، گنگا ماتا بھیٹ چڑھائیا۔ رویداس چکائے ہر جو لہنے، چمپارا گنڈھ پوائیا۔ ساڈھے تن ہتھ بُرج سب دے ڈھننے، شاہ سلطان خاک سمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے نوں دین میہنے، آپو اپنے سکیا نہ کوئے بچائیا۔ ہر کے بھانے سہنے پینے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے آپے دینے، دے دے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ بھنڑی رین کہے موہے چڑھیا چاؤ، چند اکو نظری آيا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہو، گر اوتار بھيو کوئے نہ پایا۔ سو پرگٹ ہو کے کرے سچ نیاؤں، گوہند اپنے نال ملایا۔ جس کیتا سچ پساؤ، سو انتم ڈھاؤن آيا۔ سارے چلو اکو راہو، پُرکھ اکال رہبر اکو نظری آيا۔ ایہتھے اوتھے پتا ماؤں، پُوت سپوتے گود بہایا۔ سوہنگ ڈھولا آتم پر ماتم گاؤ، نانک شبد وچولا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، کلج تیری انتم ور، پردہ اوہلا اپنا دے اٹھایا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیبی پیارو دے گرہینڈ بھلر ضلع امرتسر ★

بھگتاں بھگتی پر بھ دیوے بھاؤ، بھگوان دیا کمانیا۔ پر بھ ملن دا ساچا چاؤ، دُوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ ابناسی کرتا ایکا گاؤ، گن اوگن لیکھے لائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤ، برہم پاربرہم وڈیائیا۔ ساچا مندر اک وساؤ، گھر وچے تت ودھائیا۔ ڈھولا اگئی ایکا گاؤ، گیت گوہند الایا۔ اپنا پردہ آپ اٹھاؤ، مکھ گھنٹک رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنایا۔ ساچی بھگتی آتم رس، ہر ستگر آپ جنائیدا۔ نرگن نرگن ہوئے وس، سرگن سرگن ویکھ وکھائیدا۔ اک اکیلا مارگ دس، گر چیل مارگ لائیدا۔ میل ملاوا ہس ہس، گھر سجن پھیرا پائیدا۔ کر پرکاش کوٹن رو سس، اندھ اندھیر مٹائیدا۔ نام اگئی دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتائیدا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، ساچا ونج آپ کرائیدا۔ کوڑی کریا دیوے متھ، جس جن اپنی دیا کمانیدا۔ جگت وسورا جائے لتھ، ڈکھیاں درد درد وندائیدا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، اٹھ اٹھوتری اپنے وچ سمانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچی بھگتی اک سمجھائیندا۔ ساچی بھگتی سنگر سرن، دوجی اور نہ کوئے چترائیا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ناتا تئے جنم مرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ صاحب ملے کرنی کرن، کرتا پڑکھ ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا چھکے ورنی ورن، ورن گوت نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھگتی اک سمجھائیا۔ ساچی بھگتی سنگر ایک، دوسراوٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ نج نیتز نج روپ لینا پیکھ، بھو ابھید کھائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی اولیا پیر شیخ، پنڈت پاندھا سرب گر لائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، نت نوت ویس وٹائیندا۔ ویکھنہارا کایا کھیت، گرہ مندر کھوج کھائیندا۔ آپ سہائے سہنجی رت بسنتی چیت، چیتن اپنا پردہ لائیندا۔ جس جن کھولے سچا بھیت، تس اپنا ناؤں در لائیندا۔ لکھ چوراسی لئے ویکھ، گرہ مندر کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ بھگتی بھاؤ ہر گوبند، گہر گمبھیر دے وڈائیا۔ بھگت بھگوان دی ساچی بند، ست نادی روپ وٹائیا۔ داتا دانی گنی گہند، وست امولک اک ورتائیا۔ جنم کرم دی میٹے چند، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ امرت دھار وگائے سندھ، رس اکو اک چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھگتی اک وڈائیا۔ ساچی بھگتی سنگر دوار، در دربار اک وکھائیندا۔ جس گھر ملے سچ پیار، سو مندر سو بھاپائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو ونج اک وپار، اکو ہٹ چلائیندا۔ اکو ویکھے ویکھنہار، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار جس کریا پار، سو صاحب اپنا ویس وٹائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لکھ نہ کوئے جنائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیس نیتز نین ہوئے شرمسار، اکھ پر تکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگن ہمیش، خالی جھولی سرب وکھائیندا۔ سری بھگوان نوجوان آد جگادی اک نریش، نر نرائن تخت نواسی در گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ بھگت بھگوان رسنا جہوا بتی دند کہن، کہہ کہہ شکر سرب منائیندا۔ ست سروپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ چکائے لہن دین، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھگتی اک جنائیندا۔ ساچی بھگتی ساچا رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیا۔ انحد ناد وجے مردنگ، دھن انادی ناد سنائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سہنجی رت آپ وڈائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ویکھے لنگھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم لائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ پار برہم برہم دیوے اند، اند منگل اکو گائیا۔ ایش جیو گائے چھند، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔

ناتا تئیں بھیکھ پکھنڈ، بھاؤ بھگتی اک جنایا۔ خوشی کرائے بند بند، ساچی بندگی اکو لایا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، پنڈت پاندھا نظر کوئے نہ آئی۔ امرت دھار
 وہائے ساگر سندھ، گھر گمبھیر دیا کمایا۔ لیکھا چکے سرپت اند، وشن برہما شو نہ کوئے پترایا۔ جس ملیا صاحب بخشند، بخشش اکو جھولی پائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں رہیا جنایا۔ ساچی بھگتی ہر کا سنگ، ہر سنگر آپ جنایندا۔ جگت دوارا ویکھنا لنگھ، سنگر اکو نظری آئیندا۔ نہ
 کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ نہ کوئی جیو نہ کوئی پنڈ، برہمنڈ نہ کھوج کھجائیندا۔ نہ کوئی سرپت نہ کوئی اند، برہما وشن شو نہ روپ
 دکھائیندا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی بند، جننی جن نہ کوئے صلاحیندا۔ سچ دوار اکو اک گنی گہند، گھر گمبھیر آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھگتاں مارگ اک دکھائیندا۔ ساچا مارگ دے آپ، آپڑی بوجھ بُجھایا۔ اکو سنگر اکو پاٹھ، اکو اکھر کرے پڑھایا۔ اکو سروور اکو تاٹ، اکو امرت
 رس دکھایا۔ اکو مندر اکو ہاٹ، اکو ونج رہیا جنایا۔ اکو سجن اکو ساک، اکو ناتا رہیا بندھایا۔ اکو سیجا اکو کھاٹ، اکو بھوشن رہیا جنایا۔ اکو پاندھی اکو
 واٹ، اکو پیٹا رہیا مکائیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیڑا چلائے سچا ماہیا۔ اکو نور اکو ذات، اکو جلوہ کرے رُشنائیا۔ اکو صاحب کملاپات، کول نین رہیا گھلایا۔
 اکو وسے آس پاس، سدا سہیلا سنگ نبھایا۔ اکو پون اک سواس، اکو ہر گھٹ رہیا چلایا۔ اکو منڈل اکو راس، اکو گوپی کاہن نچایا۔ اکو گر اکو اتار اکو
 ہوئے داسی داس، پیر پیغمبر اکو اک اکھوائیا۔ اکو بھگت اک بھگوان اُپجائے ساچی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھایا۔ اکو نام اکو آواز، اک سندیسہ دے
 سنایا۔ اکو داتا غریب نواز، غریب نمایاں ہوئے سہایا۔ اکو دیونہارا داج، وست امولک نام ورتایا۔ اکو ہنڈھاو نہارا ساچا راج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 اکو دھوونہارا داغ، جگ جگ دُرمت میل گوائیا۔ اکو پکڑ نہارا واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ اکو ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگایا۔
 اکو بھگتاں دیونہارا داد، دستگیر اک ہو جائیا۔ اکو رچنہارا کاج، کرتا کرنی آپ کمایا۔ ساچی بھگتی بھگتاں دیوے بھگت سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، ساچی بھگتی اک پرگٹایا۔ ساچی بھگتی نیکن نیکا، ہر نرگن آپ جنایندا۔ بن ہر نامے رس
 سب پھیکا، امرت رس نہ کوئے چکھائیندا۔ سنگر بھیو جانے جن جی کا، جیون جگت آپ جنایندا۔ پر بھ ملن دا اکو طریقہ، طرح طرح سمجھائیندا۔ جس دیاں

رکھدے رہے اڈیکاں، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ نام ندھان جس جن پیتا، دوس رین خمار چڑھائیندا۔ پچھلیاں میٹے سرب لیکاں، آگے مارگ اک رکھائیندا۔ بن ہر چرن جھوٹھیاں جگت پریتاں، ویلے آنت کم کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سوہنگ گایا سچا گیتا، بن سوہنگ دھار نرگن وچ نرگن ہو نہ کوئے سمائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ڈیٹھا، اندھڑا میل ملائیندا۔ بھگوان بھگت ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ بھگت بھگوان نہ مریا نہ جیتا، جیون مرن دوویں پندھ مکائیندا۔ بھگت بھگوان سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان ملے نہ کسے مسیتا، مندر شودوالے مٹھ سرب گرلائیندا۔ جس دی صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، وید پُران شاستر سمرت صفت صلاحندا۔ سو سنگر چلائے اپنی ریتا، ریتوان پھیرا پائیندا۔ بھگوان بھگت اپنے جہا کیتا، آپ اپنا میل ملائیندا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، آگے اپنا ناؤں پرگنائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیتا، اوچاں نیچاں راہ جنائیندا۔ آتم پر ماتم گیان درڑیتا، درڑھ وشواس آپ دکھائیندا۔ کوڑا ریٹھا مٹھا کیتا، جس جن اپنے چرن لگائیندا۔ ساچا چھتر سوہے سپسا، سپس جگدیش سوہا پائیندا۔ بھگت بھگوان دی کوئی نہ کرے ریا، کھانی بانی بھگتاں گیت سنائیندا۔ صفت صلاحی راگ چھتیا، چھٹی راگ آنت نہ آئیندا۔ جو جن منے پر بھ دی سچ حدیتا، حضرت اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگ پت پت پتیتا، پتت اُدھارن اپنی دیا کمائیندا۔

۵۸۱

۵۸۱

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ★

ساچا مارگ اکو ایک، آد جگاد رکھایا۔ گر اوتار رکھن ٹیک، پیر پیغمبر سپس جھکایا۔ کھانی بانی لکھے لیکھ، وید پُران ڈھولا گایا۔ بھگت بھگوان ساچا ہیئت، نت نوت میل ملایا۔ نرگن سرگن کھیلے کھید، دو جہاناں پھیرا پایا۔ کر کرپا جس جن دیوے اپنا بھیت، پردہ اوہلا دے چکایا۔ لکھ چوڑا سی جوُن اجوُن اتنم ہوئے پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے انگ رکھایا۔ ساچا مارگ اکو اک، اینکار درڑائیا۔ جس دی مہما کوئی نہ سکے لکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سو صاحب پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ جہ ویکھو تہہ پئے دس، چاروں کُنٹ نور رُشائیا۔ ہر جن ساچی سکھیا لینی سکھ،

سکھاونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اِکو لائیا۔ ساچا مارگ پُرکھ سمرتھ، جُگا جُگنتر آپ لگائیدا۔ نام نہدھانا دے دے وتھ، گر منتر اک درڑائیدا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیدا۔ جن بھگتاں ہر دے اندر وس، ہر اپنا بھيو جنائیدا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیدا۔ جگت وکارا دیوے متھ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک چلائیدا۔ ساچا راہ پت پُنیت، ہر سَنگر آپ چلائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے ریت، سَنجک تریتا دواپر کُجک آپ ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دتے سچ پریت، ملے اک سرنائیا۔ سب دا ڈھولا اِکو گیت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جس بنایا مندر مسیت، سو ویکھے تھاؤں تھائیا۔ کُجک انتم سارے ہوئے پلِیت، پلّو سکے نہ کوئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ ساچا مارگ سچو سچ، سچ سچ درڑائیدا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچ، کنچن رُپ آپ وٹائیدا۔ اَنتر آتم آپے رچ، روم روم سمائیدا۔ گر کُھ گر گر دوویں جان بچ، بچت سب دی جھولی پائیدا۔ جگت وکار وچ نہ جانا پھس، کوڑی کرپا کم نہ کوئے آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیدا۔ ساچا مارگ سَنگر دوار، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تھر رہے نہ کوئے وچ سنسار، پنچ تت کایا ماٹی خاکی خاک ملایا۔ نرمل جوت اک آکار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ وسنہارا سَکھنڈ دوار، در دروازہ اک کُھلایا۔ بھگت بھگونت لئے اُٹھال، بھاوی سب دے سر توں لاہیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اک لکھائیا۔ ساچا لیکھا لیکھ الکھ، کھت وچ نہ آئیدا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، دہ دشا بھيو چکائیدا۔ ناتا توڑ تت اٹھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ سر سرور وکھائے تیر تھ تٹ، کنارہ اپنا پار کرائیدا۔ تن پہنائے نام پٹ، سچ دوشالہ اوڈھن رُپ وٹائیدا۔ ایٹھے اوتھے رکھے پت، سو صاحب سَنگر اِکو نظری آئیدا۔ نرگن نرگن گائے جس، سرگن سرگن ونڈ ونڈائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے دھندے آپے لائیدا۔ سچا دھندا ہر کی سیوا، دُوبی اور نہ کوئے چٹرائیا۔ امرت آتم ملے میوہ، امیوں رس آپ چوائیا۔ پرگٹ ہویا وڈ دیوی دیوا، کوٹن کوٹ دیوت سُر ڈھیہ پئے سرنائیا۔ آد جگاد الکھ ابھيو، اگم اگوچر بے پرواہ بے انت سچا شہنشاہیا۔ سدا سہیلا سد نہکیوا، نہپل بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ کھیلن آیا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے کرے وکھ، وکھری دھار چلائیندا۔ نام امولک دیوے رس، دست بدست آپ پھرائیندا۔ امرت چوے ساچا رس، نبھر دھار وہائیندا۔ تیر انیلا مارے کس، آتم آتم کھوج کھجائیندا۔ پاربرہم برہم کرے پکھ، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ سنگر سرنائی ساچا ہٹھ، من واسنا نہ کوئے جھے لکائیندا۔ جگت کھیل بازی گر نٹ، لکھ چوراسی نوآ سانگ وکھائیندا۔ گرسکھ وکے نہ کسے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ ساچا راہ دتے نزدیک، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ ہر کا کوئی نہ دے شریک، لاشریک اک خدائیا۔ ڈونگھا پنڈھ بڑا باریک، گرسکھ سمبھل سمبھل پیر لکائیا۔ دو جہاناں اندر پرہہ رکھی اکونکی جھی جھیت، جس وچوں بھگت ویکھے چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم بن جھوٹھی پریت، بن سنگر پورے پریت توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ پاربرہم دا اکو گیت، گوبند ڈھولا سچ سبھائیا۔ جس جن ہر دے وسیا جیت، من چت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ ہر کا مندر ہری دوار اکو ٹھیک، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ کر کرپا کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن روپ سدا سرجیت، سرب گھٹ رہیا سائیا۔

☆ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی پورن سنگھ دے گرہینڈ لیلیاں ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن سچ سندیسہ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ آد جگادی نر نریشا، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی دھارے بھیکھا، ویس انیکا روپ وٹائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ روپ رنگ نہ کوئے ریکھا، اجونی جون نہ کوئے بھوائیندا۔ نرگن سرگن کرے ساچا پیشہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دھر فرمان سیری بھگوان، ایکا ایک جنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ لوآں پُریاں دے گیان، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن نوجوان، تخت نواسی بے پرواہیا۔ تھم حاکم دیوے گن ندھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیرا اک جنائیا۔ سچ سنہیرا شبد مردنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دوسر سنگ نہ کوئے

رکھائیندا۔ لوک پر لوک آپے لنگھ، چوڑاں طبق کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم دیونہار انند، انند اکو اک جنائیندا۔ جگ چوکڑی میٹنہارا پندھ،
 سبج تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہار سہاگی چھند، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا تھم آپ سمجھائیندا۔ ساچا تھم دھر فرمانا، دھر دی بانی بان لگائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوانا، خالق خلق
 ویکھ وکھائیا۔ جودھا مرد مرد مردانہ، سورپیر اک ہو آئیا۔ پیر پیغمبر بنھنہارا گانا، تندی تند اک اٹھائیا۔ سناونہارا شبد گیانا، نبی رسولاں کرے پڑھائیا۔
 پھنہنہارا اگئی بانا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سناونہارا ساچا گانا، گیت گوہند اک الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ سچ
 سندیسہ دیوے آگم، اگٹری کار کمائیندا۔ زرگن جانے اپنا کم، سرگن آپ سمجھائیندا۔ گر اوتاراں بیڑا بٹھ، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے
 نام دھن، وست امولک جھولی پائیندا۔ آپے بنے جننی جن، بھگت بھگونت آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے کایا پنج تت تن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ دیوے دات بدھ مت من، آتم پر ماتم ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی
 کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا دھام نیار، مقامے حق سو بھاپائیا۔ سبکھنڈ دوارا کھول کواڑ، ساچے تخت ڈیرہ لائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار،
 تھم حاکم اک درڑائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، اپر پیر دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ساچا لیکھا سیری
 بھگوان، زرگن سرگن آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو وڈ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ست دیپ نو کھنڈ دیونہار گیان، اکھر اکھر آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم
 شاہی ہوئے خیران، ہر کا بھیکو کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی بنیا رہے بے پہچان، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دسائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، صفت صلاحی
 صفت وڈیائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دان، نام امولک جھولی پائیندا۔ پیر پیغمبراں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ نظام،
 نظم نغمہ اکو نام سناونہارا۔ اکو نام پُرکھ سمرتھ، آد جگاد سماٹیا۔ ناؤں نرنکار چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ ست ستوا دی مارگ دس، دہ دشا دے وڈیائیا۔
 گر اوتار میل ملاوانس نس، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ آتم پر ماتم ویکھے ہس ہس، برہم پار برہم کرے کُرمائیا۔ انحد شبد گائے جس، ڈھولا سوہلا اک سناٹیا۔

امرت دیوے آتم رس، رس رسیا بے پرواہیا۔ تیر انیلا مارے کس، بجر کپاٹی توڑ تڑائی۔ ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا موہ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائی۔ ساچی کار کرے کرتارا، کر نہار آپ اکھوائیندا۔ کلجگ انتم کھیل نیارا، نرگن اپنا آپ جنائیندا۔ ترے گن وسنہارا باہرا، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پائیندا۔ سچکھنڈ دا ونج وپارا، لوک مات کرائیندا۔ لکھ چوراسی دے سہارا، جیو جنت گود بہائیندا۔ سادھ سنت کھول کوڑا، روپ انوپ درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم ورتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہو یا سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کوڑی بُجھائے اگ، امرت میگھ اک برسائی۔ گرسکھ ہنس بنائے گٹ، کاگوں ہنس اڈائی۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائی۔ ست دھرم دانہ تگ، چار ورن نہ کوئے تڑائی۔ کایا مندر اندر کرائے ساچا جج، مکہ کعبہ اکو نظری آئی۔ نورِ الہی عالمین رب، رعیت دیکھے سرب لوکائی۔ چوداں طبقات چرناں میٹھاں لئے دب، پیر پیغمبر سلام علیکم رہے بلائی۔ آب حیات پیائے ساچی مدھ، مدھر رس رس اک دکھائی۔ پار کنارہ کرے حد، حدود اپنی دے جنائی۔ کلجگ انتم جائے لد، سر اپنا بھار اٹھائی۔ لوک مات جائے چھڈ، دھرنی دھرت خوشی منائی۔ لکھ چوراسی خالی کرے ہڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلاکائی۔ وشو چلے اکو جد، کھتری براہمن شودر ویش ایکا گھر بہائی۔ آتم پر ماتم وجے ند، دھن انادی راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائی۔ سچ سندیسہ گاؤ گیت، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ بھگت بھگونت اکو ریت، ساچا مارگ ہر جو لائیندا۔ درس دکھائے نرنائن انڈیٹھ، نچ نیز آپ گھلائیندا۔ چرن کول بندھائے پریت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا پردہ لائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، پروردگار اپنا پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی رکھدے رہے اڈیک، سو امام علما سب دا پردہ لائیندا۔ نظری آئے آپ نزدیک، بے نظیر ویس وائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ جنائیندا۔ ساچا تھم سنائے آپ، اپنی دیا کمائی۔ سرشٹ سبائی اکو جاپ، گر منتر اک درڑائی۔ پرکھ اکال مائی باپ، بنے دھن جنیندی مائی۔ نرگن نرگن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ بھگت کھول کے دیکھو تاک، بھگون گھر وچ نظری آئی۔ تھانڈے پچھے بنیا چاک، چاکری رہیا کمائی۔ پرگٹ ہو یا رسول پاک، پتت پانی لئے ترائی۔ نام

دھن دیوے دات، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جانیا۔ ناتا توڑے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ پورا کرے گر گوہند دا بھوکھت واک، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ ہرجن وکے نہ کسے ہاٹ، کرتا قیمت اکو پائیا۔ لیکھا جانے باطن بات، بئیل اپنا دھام درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا سمجھائیا۔ ساچی سکھیا چار ورن، برن اٹھاراں آپ جنائیندا۔ سری بھگوان کرنی کرن، کرتا پُرکھ کھیل وکھائیندا۔ وشن برہما شو پانی بھرن، کروڑ تیتیس سیمس جھکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈرن، آگے سر نہ کوئے اٹھائیندا۔ ہر کا بھانا سارے جرن، بن بھانے نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان پیار اندر مرن، مرن جیون اک سمجھائیندا۔ صاحب سنگر ترنی ترن، تار نہارا پھیرا پائیندا۔ لوک پرلوک سچ سلوک اکو اکھر پڑھن، پاٹھشالا اک وڈیائیندا۔ ساچے مندر اُچے ٹلے گرگھ ساچے چڑھن، ڈنڈا نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی مایا کوڑی کرنی لڑن، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور ہوئے ہنگتا آیا پھڑن، شبد ڈوری تند اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، ساچا حکم اک جنائیندا۔ ساچا حکم آنت کل، کلکاتی آپ جنائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، دل چھل دھاری بھیو نہ رانیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، سمبل بنک سہائیا۔ جوتی شبدی آپے رل، نور ظہور رُشنائیا۔ سچ سندیسہ رہیا گھل، شاہ سلطاناں رہیا اٹھائیا۔ کلجک اندھیرا ڈونگھی ڈل، ٹلا چوٹی پر بت کوئے نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان ہو یا بھگتاں ول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ ساچا حکم منو کہنا، کہہ کہہ آپ جنائیندا۔ کلجک آنت مات نہ رہنا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ پر بھ کا بھانا سب نے سہنا، سر سر آپ منائیندا۔ بن ہر نامے لاڑی موت کھائے ڈینا، آگے ہو نہ کوئے بچائیندا۔ کوڑے وہن کوڑ گڑیارا وہنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گیت اک الائیندا۔ ساچا گیت اک گوہند، ہر گوہند اک جنائیا۔ جنم جنم دی میٹے چند، چنتا سوگ نہ کوئے وکھائیا۔ ہرجن بنائے ہر جوہند، اکو ایک میل ملائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گور وڈ وڈیائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، لہر لہر نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک اُچائیا۔ سچ سندیسہ اُچے مات، لگ ماتر نہ کوئے وکھائیندا۔ مٹے آنت اندھیری رات، سبجک ساچا چند چڑھائیندا۔ لیکھا جانے کائنات، کلمہ نبی پھول بھلائیائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی اکو آیت، لاشریک آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا راہ آپ دکھائیندا۔ ساچا راہ اِکو اِک، ایکنکار جنائیا۔ سِجھنڈ دوارے منگو بھکھ، بھکھک جھولی رہیا بھرائیا۔ مانس جنم لو جِت، ہار نظر کوئے نہ آئیا۔
 پُرکھ اکال دین دِیاں کدے نہ دیوے پٹھ، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ اِک بناؤ مات پِت، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ درس کرونت نوت، کایا مندر اندر پردہ
 لاہیا۔ پرَم پُرکھ دا ساچا ہِت، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ گھر وِچ گھر دین دِیاں پئے دس، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سرب جیاں دا اِکو ہر، اِکو گھر دکھائیا۔ اِکو گھر ویکھو کھول تاک، تاکی ہر جو آپ تڑائیندا۔ پر بھ ملے سچا ساک، سچن اِکو نظری آئیندا۔ پار کنارہ
 کرے گھاٹ، اُکھسٹھ تیر تھ پندھ مُکائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ ساچے منڈل پاوے راس، سُرُتی شبدی گوپی کاہن نچائیندا۔
 رام رَمیا وسے پاس، سیتا سُرُتی آپ پرنائیندا۔ نانک گوہند داسی داس، سیوک ساچی سچ جنائیندا۔ سمر تھ پُرکھ سر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اِک
 اُٹھائیندا۔ سَچک ساچے چلنی اِکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اِک دکھائیندا۔ سچ سندیسہ دیونہارا،
 جُگ جُگ کرے شنوائیا۔ کلجگ انتم لے اوتارا، نہہلکا ناؤں رکھائیا۔ جوتی شبدی ہو اُجیارا، ڈنکا نام وجائیا۔ راؤ رنگاں کرے خبردارا، سویا کوئے رہن نہ
 پائیا۔ بیس بیسا بن ونجارا، دو جہاناں ونج کرائیا۔ لکھ چوڑاسی رووے زارو زارا، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا
 رہیا درڑائیا۔ ساچا لیکھا دتے ہر، ہر جن آپ جگائیندا۔ بھگت بھگوان ملائے در، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ جنم جنم دا چکے ڈر، بھے بھو نہ کوئے آئیندا۔ آتم
 پر ماتم لئے پھڑ، آپ اپنی گود اُٹھائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ غریب نہانیاں لائے لڑ، پلو اپنا نام پھڑائیندا۔ ڈو نگھی کندر کایا مندر
 جائے چڑھ، آؤندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ چوٹی چڑھ سوہنگ اکھر لئے پڑھ، ورن گوتی میٹ مٹائیندا۔ توں میرا میں تیرا اِک دُجے دا وسے گھر، گھر ٹھاکر
 پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَچک دا ساچا راہ، شبد سرُپی گُرُ ملاح، گُر گُر اپنی سیو کمائیندا۔ گُر سیوک سیو دار، سَنگر ساچی
 سیو کمائیا۔ بھگت بھگونت لئے اُٹھال، ساچے سنتاں رہیا جگائیا۔ گُر گھاس چلے نال نال، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گُر سکھاں اِکو سکھیا دے سکھال، سکھی سکھیا
 بُھل نہ جائیا۔ سَچک چلے اولڑی چال، چال نرالی اِک جنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنے دلال، دلبر بنے سچا ماہیا۔ لیکھا جانے کال مہاکال، مہا بیر وڈ

وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاہیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ، بے آنت ہر اکھوانیندا۔ سَتجگ ساچا دے لگا، سادھ سنت آپ اٹھانیندا۔ نار کنت دے ملا، جگت وچھوڑا پندھ مُکانیندا۔ ہنگ برہم دے سمجھا، پاربرہم اپنا پردہ لاہندا۔ دما دم لئے چپا، سواس سواساں ونڈ ونڈانیندا۔ نیتز کھیتز دے گھلا، چیتز رت بسنت آپ سہانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے اکال، اکل کلا اکھوانیا۔ لکھ چوڑاسی اکو دھر مسال، دھرم دوارا دے وکھانیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ اکو نظری آئے دین دیال، شہنشاہ سجن سچا ماہیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت اپنی گودی لئے اٹھال، چک چک خوشی منایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی دُھن وجائے تال، تلوارا نظر کسے نہ آئیا۔ مُرشد مُریداں بچھن آئے حال، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ گر گوبند بن دلال، ساچا ہٹ اک گھلایا۔ بالے نیہاں ہیٹھاں دتے سوال، رتڑی رت آپ مہکانیا۔ کلجگ انتم آئے زوال، ذرہ ذرہ دے کٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کہانی اک بنایا۔ سچ کہانی اک کہات، اکو نام درڑانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ہری نام جین دی ساچی عادت، عادل اکو اک سمجھانیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سچ عبارت، اول اپنا نور درسانیندا۔ سَتجگ ساچے کرے سخاوت، سخی اپنا پھیرا پانیندا۔ دوجی رہے نہ کوئے عداوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈانیندا۔ اکو نام لکھائے سچ عبارت، کاتب اپنا لیکھ جانیندا۔ آگے ہو کرے نہ کوئے سفارش، صفاسب دی میٹ مٹانیندا۔ نظری آئے نہ کوئی عارف، علما علم نہ کوئے پڑھانیندا۔ جن بھگتاں کرائے اپنا تعارف، طوبی طوبی کہہ کہہ سرب گرلاہیندا۔ وسیلہ بنائے نہ کسے دی معرفت، محفل اپنی آپ لگانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون سب صداقت، سجدہ سپس جھکانیندا۔ دروہی خدائے چوداں طبق سب دے سرتے آئی قیامت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیندا۔ لکھ چوڑاسی ہونی حجامت، ثابت نظر کوئے نہ آہیندا۔ ہر کا شبد پائے بغاوت، بغل قرآن سرب جھڈانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک نرائن ز، دیونہارا ساچا ور، مندر مسیتی اکو ریتی، ایشٹ گردیو گردیو ایشٹ دریشٹ سریشٹ آپ گھلاییندا۔

☆ ۱۹ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سنگھ دے گرہینڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

ترن تارن پُرکھ اکال، آد جگاد دیا کمائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ سچّی دھر مسال، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ بھگت بھگونت دیکھے ساچے لال، جگ چوکڑی ولس وٹائیندا۔ شبد سروپی بن دلال، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر، چلے نال نال، جگ جیون داتا وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے نام سکھال، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ اپنا بھو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ترن تارن اک ہو جائیندا۔ ترن تارن پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ کتھی نہ جائیا۔ دیونہارا ساچی وتھ، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ نرگن سرگن مارگ دیوے دس، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ ہر بھگت انتر رہیا وس، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ کرے پرکاش کوٹن روس، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اک رگھرائیا۔ تارنہارا پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی دیا کمائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیکھنہارا کھیل تماش، انڈج جیرج اتبھج سیتج کھوج کھجائیندا۔ گوپی کاہن پاوے راس، روپ انوپ آپ دھرائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہرجن وسے پاس، سنت ساجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن گلگنتر دیکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو ہر، تارنہارا اپنی دیا کمائیندا۔ تارنہارا ٹھاکر سوامی نہچل اپنا دھام سہائیا۔ سرب جیاں گھٹ انتر جامی، آتم پر ماتم دیکھ وکھائیا۔ جگا جگنت شبد اگم سنائے کتھ کہانی، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دھر دی بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، نبھجر جھرنا اک جھرائیا۔ سرت سوانی شبد ملاوے ستگر ہانی، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ سلطان، ایکنکارا ہر نرنکارا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی کرنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا دیوے ور، نام امولک جھولی پائیا۔ تارنہارا پاربرہم پر بھ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن دیوے ٹیک، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک، وویکی اپنا روپ دسائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت نہ اگن جلائی۔ نج آتم لئے دیکھ، گھر مندر سو بھاپائیا۔ گر ستگر گرگھاں سنگ کرے ہیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا رکھے چھایا ہیٹھ،

مہربان مہربان بے نظیر نظر اپنی اک لُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اک شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر تارنہارا، سو پُرکھ نرنجن دیا کمانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل نیارا، ایلنکارا ویکھ وکھانیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگانیندا۔ ابناسی کرتا دے سہارا، سگلا سنگ رکھانیندا۔ سری بھگوان اک ہلارا، دو جہاناں آپ جنانیندا۔ پار برہم پر بھ بن ونجارا، برہم اپنا ونج وکھانیندا۔ سچھنڈ سہائے سچ دوارا، سوبھانٹ سوبھاپانیندا۔ پروردگار نور اُجیارا، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ لاشریک ویکھے وگسے ویکھنہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ تارنہارا اکیو پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم وڈ وڈیائی۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی جنائی۔ جن بھگتاں دیوے سنگر درس، دین دیا آپ کمانیا۔ غریب نمائیاں اُتے کرے ترس، مان ابھمان نہ کوئی وڈیائی۔ جگ جنم دی میٹے حرص، ترشنا بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بُجھائی۔ اگنی تت بُجھے لوک، پرلوک ملے وڈیائی۔ نام سنائے سچ سلوک، سوہلا ڈھولا اکو گائی۔ آتم پر ماتم ملے موکھ، کمتی چرناں ہیٹھ دباںیا۔ تارنہارا تارے کوٹن کوٹ، کوٹی کوٹ اپنی سیو لگائی۔ تال نگارہ تن لگائے چوٹ، اگنی ناد و جائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت آلیوں ڈگے اٹھائے بوٹ، کلجگ انتم سیو کمانیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ تارنہارا اکو آیا، آد انت ویس وٹانیندا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، ترے بھون دھنی کھیل کھلانیندا۔ آد جگادی دائی دایا، جننی جن روپ وکھانیندا۔ کھیلے کھیل بے پرواہیا، بے انت اپنا بھیو چکانیندا۔ گرگھ گرگھ سجن لے اٹھایا، پھر باہوں گلے لگانیندا۔ آتم پردہ دے کھلایا، بند کواڑی تاکی آپے لاہندا۔ آتم سیجا سوبھاپایا، گھر سُنھنجا اک سہانیندا۔ دین درد دُکھ بھے بھنجن بھو ساگر تارن آیا، کلجگ بیڑا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو ہر، نر نرائن ویس وٹانیندا۔ تارنہارا نر نرائن، نر ہر وڈی وڈیائی۔ رسنا جہوا سارے کہن، نیتز درس کوئی نہ پائی۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے سنگر سرنائی بہن، بہہ بہہ خوشی منائی۔ لاڑی موت نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ کوڑی کریا جوٹھے جھوٹھے وہن نہ وہن، سچ سچ ملے وڈیائی۔ پر بھ پار برہم ملے ساک سجن سین، کوڑا ناتا توڑ تڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اک سوامی، آد جگاد سدا نہکامی،

نہچل بیٹھا آسن لایا۔ نہچل دھام اگم، اگمڑی کھیل کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ پنج تت نہ دیسے تن، اپ تیج وائے
 پر تھی اکاش من مت بُدھ نہ بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اکو ایکنکارا آد جگادی کھیل نیارا، جگا جگنتر لے اوتارا، گر
 اوتار پر پیغمبر اپنا نام درڑائیندا۔ تارنہارا سچ سکھ ساگر، ست ست وڈی وڈیایا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ لکھ پوراسی ونج کرائے نام
 سوداگر، چوداں لوک ہٹ کھلایا۔ چوداں طبقات دیوے آدر، پر پیغمبر کر پڑھایا۔ کلمہ کائنات دیوے صادر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تارنہار دیا کماہیا۔ تارنہار دین دین، دیال اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہر جن میلا جوں جل مین، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ لہنا چکے لوک تین، ترے گن ناتا توڑ
 تڑائیندا۔ آتم دیوے سچ یقین، الف یے نہ کوئے پڑھائیندا۔ پنج وکار کرے تلقین، سچ حدیث اک سناہیندا۔ لیکھا لیکھ جانے عالمین، علما عالم آپ اکھوائیندا۔
 مہبان بیدو ہر مہین، مفلس روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نظری آئے نہ نقطہ سین، عین اکھ نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تارنہار کھیل کرائیندا۔ تارنہارا سچ ٹھاکر، ٹھوکر نام لگایا۔ جن بھگتاں دیوے اکو آدر، اپنا آدرش دکھایا۔ جن سیو لگایا سنگر تیغ بہادر، سچ بہادری اک
 سمجھایا۔ سو تارنہارا شبد سروپی نام اگم دیوے چادر، ہر گھٹ پردہ رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتن
 تارے پنج سوارے، ہر نرنکارے، نرگن نرگن میل ملائیا۔ نرگن میلا نرگن چیل، نرگن سنگر گر گر روپ وٹائیندا۔ نرگن سجن نرگن سہیلا، نرگن اک
 اکیلا ڈیرہ لائیندا۔ نرگن نرگن چاڑھے تیل، آد نرنجن جوت نرنجن سگن منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا کھیلے کھیل، خالق خلق
 وچ سمانیندا۔ خالق خلق تارن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ بھسمر ہو کے بھوگے بھوگ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جناہیا۔ سنت سہیلے دھر سنجوگ، گر
 شبدی میل کرائیا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ہو میں ہنگتا گرھ تڑایا۔ لوک مات نہ ہوئے وجوگ، آگے میلا سچ سبھایا۔ پُرکھ اکال دی اکو اوٹ، گر
 گوہند گیا سمجھایا۔ آنت ملنا نرمل جوت، ہر کاشد کماہیا۔ ہوئے نواسا سچھنڈ ساچے کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، تارنہارا دیوے تار، جو جن ہر دے کرے پیار، آنتس اپنا کرم کماہیا۔ تارنہارا آئے جگ، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے لہ، لکھ

چوڑاسی پھول بھلایند۔ امرت جھرنا جھرائے نہ، اٹا کول آپ کرائند۔ نو دوارے پار حد، حدود اپنی اک دکھائند۔ شبد اگنی دے ند، انحد راگ
 الایند۔ سچ دوارے لئے سد، آتم پر ماتم میل ملائند۔ بھگت جنائے اپنی جد، وشو کھیل کرائند۔ سجن سہیل لڈائے لڈ، اپنی گود بہائند۔ جگت
 دواویوں لئے کڈھ، تھر گھر اپنا پردہ پائند۔ سُن اگم چرناں ہیٹھاں جائے چھڈ، وشن برہما شو سیس نوائند۔ سچ دوارے دھرم نشانہ دیوے گڈ، دو جہاناں
 آپ جھلایند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تار نہارا تار اپنی خوشی منائند۔ جگ جگ تارے ساچے بھگت، بھگوان دیا کماں۔ لیکھے
 لائے بوند رکت، پنچ تت دے وڈیاں۔ آپ جنائے اپنی شکت، شہنشاہ اپنا رنگ رنگاں۔ آپے جانے ساچا وقت، وار تھت گھڑی پل نہ ونڈ وڈاں۔ گرگھ
 سجن مانس جنم جان جت، جس سنگر ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تارن ترن کھولنہارا نیز ہرن پھرن، منتر
 فرنا سوہنا اک سمجھائیا۔ ساچا فرنا دتے منتر، نمو ست پڑھائند۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گرہ گرہ کھوج کھائند۔ نو نو دوارے نو کھنڈ لیکھا جان گگن
 لگنتر، نو نو چار اپنا روپ درسائند۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راو رنگ بھاونہارا تت بسنتر، رتی رت آپ رنگائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ جگائند۔ تار نہارا کھولے جاگ، جیون جگت دے جنائیا۔ ہر جن اُتجے اک ویراگ، ویراگی روپ
 وٹائیا۔ کوڑی کریا دیوے تیاگ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکایا۔ آتم انتر سنے ناد، چھٹی راگ مکھ بھوایا۔ بن رسنا جہوا آئے سواد، رس مٹھا
 اک درسایا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کاڈھ، سنگر اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تار نہارا پھیرا پائیا۔ تار نہارا پورا سنگر، ہر شبدی اک جنائند۔ لیکھا جانے کھیا ڈھر، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائند۔ شبد سروپی چڑھے گھوڑ، سولاں کلیاں
 آسن پائند۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے دوڑ، بن پاندھی پندھ مکائند۔ لکھ چوڑاسی ریٹھا بھنے مٹھا کوڑ، کوڑی کریا پار کرائند۔ جن بھگتاں
 بھگونت جائے بہر، زرگن سرگن میل ملائند۔ کلجگ انتم ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر نظر کسے نہ آئند۔ لکھ چوڑاسی پاوے شور، اُچی کوک کوک
 الایند۔ تار نہارا پُرکھ سمر تھ کرے بدھ اور کی اور، بھو ابھید نہ کسے جنائند۔ جن بھگتاں ہر جو جائے بہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ترنی ترن اک اکھوائیندا۔ سو تارے جو تریا آپ، منجدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ سچ شبد دا دتے جاپ، نام ست کرے پڑھائیا۔ کایا اندر دکھائے تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ لہنا دینا گنگا گوداوری جمنائے سستی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھائے ساچا گھاٹ، گھاٹا کوئے رہن نہ پائیا۔ تارنہارا دیوے گرم، گرگھ ملے وڈیائیا۔ ناتا تئے من مت، من واسنا دئے کھپائیا۔ ست نبھائے شبدی تت، تتوت نہ کوئے لڑائیا۔ لیکھے لائے اپنی رت، رتی رت رت مہکائیا۔ میل ملائے کملپت، پاربرہم سرنائیا۔ لہنا چکے ہتھو ہتھ، دینا کوئے نظر نہ آئیا۔ ہر سرنائی جو جن گئے ڈھٹھ، ڈگدیاں لئے اٹھائیا۔ ہر سچکھنڈ دوار کر اکھ، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ تارنہارا مارگ دس، ترسنا ترپت سرب کرائیا۔ میل ملاوا ہس ہس، پوری آسا آپ کرائیا۔ ہر دے اندر نرگن وس، سرگن لئے جگائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا دوویں گاؤں جس، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ تارنہارا تار تار کدے کرے نہ بس، جگا جگتر اپنی سیو کمائیا۔ تس صاحب نوں ملو نٹھ نٹھ، جو سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سنگر شبد لورٹ، رٹا جگت دئے گوائیا۔ گھر وچ گھر کھلائے ہٹ، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ نانک گوہند گر سنگر اکو مت، مطلب سب دا حل کرائیا۔ سری بھگوان جانہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، تارنہارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ست پُرکھ نرنجن دیا کما، سچ سچ جنائیندا۔ سیس جگدیش تاج سہا، شہنشاہ روپ وٹائیندا۔ دو جہاناں پردہ لاہ، بھو ابھید کھلائیندا۔ سب دا لہنا رہیا مکا، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کہنا رہیا منا، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ نیز نیناں رہیا دکھا، اکھ پر تکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، اپنی دیا کمائیا۔ سبج ساچے ہو تیار، ست ستوا دی آپ اٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی دئے پیار، سر تیرے ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بالے رہیا جگائیا۔ سبج اٹھ اٹھ بل دھار، سنگر ساچا سچ جنائیندا۔ تیری آئی سچی وار، وارتا اک درڑائیندا۔ بھگتاں جا جا کر پیار، سچ پیار اک رکھائیندا۔ دھرنی رووے زارو زار، دھول دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔

سَڄڻ ساڄا ڇھوڻا بالا، بالي بُده رهيا ڪر لائيا۔ مارگ دينا اڪ سڪهالا، پر به تيري اوڻ ٽڪاڻيا۔ سڄ سڄ دي چله چالا، تيري چال موهه بھائيا۔ ايتھه
 اوڻھه بن رکھوالا، سر ميرے ھتھ ٽڪاڻيا۔ ست دھرم دي دے دھر مسالہ، دھرم دوارا اڪ پر گڻاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سَڄڻ
 رهيا سمجھائيا۔ سَڄڻ وکھ ڪلج رندا، نيتز نيناں نير وھائيا۔ دوس رين ڪدے نہ سوندا، بھڄا پھرے واھو داھيا۔ کوڙا ڏھولا اڪو گاؤندا، جوڻھ جوڻھ وڃے
 ودھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ويڪھنار تھاو تھائيا۔ سَڄڻ ڪھي ميرے صاحب سلطان، تيرے ھتھ وڏي وڏياڻيا۔ ھوڻ بالڪ بالا
 بال انجان، نہ چلے ڪوئے چٽراڻيا۔ اڪو دينا اپنا دان، بن داتا جھولي پائيا۔ توڻ صاحب سنگر سڄا ڪاھن، شھنشاھ اڪو نظري آڻيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، ساڄا کھيل رهيا وڪھائيا۔ ڪلج دُور دُراڏا آيا نٽھا، نيتز نيناں نير وھائيا۔ عيسيٰ موسيٰ محمد چار ياري بھڄا ڪھا، اپنا بندھن پائيا۔ سب دا ستھر انتم لھڻا،
 يارڙا سڄ نہ ڪوئے ھنڌاڻيا۔ دُور دُراڏا پر به سر نائي ڏھڻھا، بھري بھري ڪوئے دے ڏھائيا۔ چارو ڪنٺ اڏا گھڻا، دھ دشا کھيھ وڪھائيا۔ تيرے بھانے تيا
 بھڻھا، اگني تت رھي تپاڻيا۔ انتم گيرنھارا اٺي لٽھا، نہ سکے ڪوئے بچاڻيا۔ پير پينگمبر تيرا پڻھا، اپنا بل نہ ڪوئے وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ايڪا دينا ساڄا ور، در تيرے اوڻ ٽڪاڻيا۔ ڪلج سُن ساڄي بات، ھر ساڄا سڄ جنائندا۔ تيرے آنت اندھري رات، ساڄا چند نہ ڪوئے چڙھائندا۔ شاستر
 سمرت ويد پُراڻ گيتا گيان ڪھاني باني لکھ لکھ گئے نال قلم دوات، جگت بيانا آپ رکھائندا۔ پير پينگمبر اوليا غوث قطب ڪوئے نہ چلے ساڻھ، مُلا شيخ مسائق
 پير نظر ڪوئے نہ آئندا۔ ساڄا ڪلمہ نبی رسول ڪوئي نہ پڙھي آيت، حضرت رُپ نہ ڪوئے وٺائندا۔ ست ستود نہ ڪوئي دے شرع شراعت، شريعت رنگ نہ
 ڪوئے رنگائندا۔ پاربرهم دي اڪ ھدايت، ساڄا ھم اڪ سٺائندا۔ ويڪھنار ڪائنات، دو جھاناں پھول بھلائيندا۔ چوڏاں طبق بن پھلوں دے باغات،
 باغبان ڪوئے نظر نہ آئندا۔ انتم ويلے آوني وفات، فتويٰ سب دے اُتے لائندا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلج تيرا کھيل جنائندا۔ ڪلج
 رووے مارے دھا، ڪوڪ ڪوڪ سٺاڻيا۔ توڻ پروردگار بے پرواھ، بے آنت تيري وڏياڻيا۔ چوڏاں صدياں چوڏاں طبق پير پينگمبر تڪدے رھي تيرا راھ، تقويٰ
 تيرے اُتے ٽڪاڻيا۔ تسبیح مالا مڪے رھي بھوا، من ڪا مڪا نہ ڪوئے بھوائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساڄا ور، در منگن اڪ سر نائيا۔

پُرکھ ابناسی پیا ہس، ہس ہس آکھ سنانیندا۔ کلجک، تیرا چلے کوئی نہ وس، میری کیتی نہ کوئے بدلائیندا۔ انتم کھیڑا ہونا بھٹھ، تھر کوئے نظر نہ آئیندا۔ سچ
 دوارے اک اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ منائیندا۔ ساچا تھم سنے کن، سنجگ دھیان
 لگایا۔ صاحب سمرتھ جائے نہ من، کلجک رہیا گر لایا۔ نہ ہوئے سہائی کوئے ساچے جن، جننی روپ نہ کوئے وٹایا۔ کرپا جو گھڑیا دیوے بھن، بھٹنہار
 اک اکھوایا۔ سنجگ ساچے سچ چڑھاوے چن، چند چاندنا اک چکایا۔ کوئی رہن نہ دیوے نیترا تھ، اگیان اندھیر مٹایا۔ سب نوں دیوے اکو نام دھن،
 سچ خزانہ اک لٹایا۔ غریب بنائیاں راجے رانیاں بیڑا دیوے بٹھ، اوچ پنچ کرے گڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ سنجگ ساچا آئے نیڑے، پر بھ اگے سیس جھکایا۔ سری بھگوان اوہ ویکھ کلجک اُجڑے کھیڑے، تیرے بھگت رہے گر لایا۔ تھہ بن بٹھ نہ
 کوئی بیڑے، بھار سر نہ کوئے اٹھایا۔ توں بیٹھا رہوں کر کے وڈے جیرے، نو سو چورانوے چوکڑی جگ گر اوتار سیوا لایا۔ لکھ چوراسی بھلاؤندا رہوں
 کر کر ہیرے پھیرے، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ ہن کہہ دے توں میرا میں تیرا تیرے میرے، اکو گھر ڈیرہ لایا۔ میں وساں کھیڑے کھیڑے، جوتیتوں
 رہے دھیایا۔ گلوں کٹ کوڑے جیڑے، جیڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ جیڑے تیرے چھوے ہوئے بیرے بیرے، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹایا۔ کلجک انت چھیڑاں
 چھیڑے، چاروں کٹ پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی ڈوبے بیڑے، منجھدھار اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے اوٹ رکھایا۔ سنجگ سُن سچ کہانی، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ سنجگ دی ساچی بانی، تیرے نال ملائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے پد زربانی، زربان پد اک
 وکھائیندا۔ لکھ چوراسی ہوئے جان جانی، بھو ابھید آپ کھائیندا۔ بھگت بھگونت میل ملائے ہانیاں ہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مہر
 آپ کرائیندا۔ سنجگ کہے میں نہ مٹاں، میرے منن وچ نہ آیا۔ تیرا لیکھا تارا چٹا، عیسیٰ موسیٰ محمد چنھ گئے وکھایا۔ جناں چہ نہ توڑیا بٹا، ذات پات میٹ
 مٹایا۔ اوناں چہ میں اُنکلاں پاواں وچ کٹاں، تیری آواز سُنن نہ آیا۔ تیری کھیل ہننا بٹا، بے انت تیری وڈایا۔ میں کسے نہ وسنا چھپر چھٹا، شودوالے مندر
 مسجد مٹھ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ پہلوں کلجک دے ڈے، پھیر میٹوں اُنکی لایا۔ تیرا ناؤں سری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈایا۔ کی ہو گیا جے تاریا جٹ

دھنّا، دھنّا تار نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَتجگ خالی جھولی رہیا بھرایا۔ سَتگر سچا سِری بھگوان، سچ سچ جنائندا۔ اُٹھ ویکھ سَتجگ، کلجک مٹے نشان، ہر کرتا آپ مٹائندا۔ نہ کوئی دیسے بے ایمان، بیوہ رُپ سرب اُٹھائندا۔ کوڑی کریا تئے مان، اِہمان نظر کوئے نہ آئندا۔ شرع شریعت نہ رہے شیطان، شہنشاہ اکو حکم منائندا۔ سرشٹ سبائی دکھائے اک ایمان، عدل عادل اک کمائندا۔ لیکھا توڑ زمیں اسمان، اسم اپنا اک سمجھائندا۔ ساچا کلمہ دئے کلام، نبی رسول آپ پڑھائندا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، غُربت سب دی آپ گوائندا۔ نظری آئے اک امام، مقامے حق ڈیرہ لائندا۔ چوواں طبق کرن سلام، صحیح سلامت ویکھ دکھائندا۔ انتم بدل دیوے نظام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائندا۔ کلجک سُنیا ہر سندیس، اپنی لئے انکڑایا۔ چلنی آنت نہ کوئی پیش، پسچا تاپ رہیا کرایا۔ مات لوک چھڈنا پینا دیس، نو کھنڈ نہ کوئے چترایا۔ ناتا تئے ملا شیخ، صدی چوڑھویں پندھ مکایا۔ کرے کھیل پر بھ جو رہے ہمیش، آد آنت نہ مرے نہ جائیا۔ جس اُپجایا سو میٹنہارا ریکھ، ریکھا سب دی رہیا گوائیا۔ میں تکیا سَتجگ سنگ کرے ہیئت، چھوٹے بالے رہیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا مکایا۔ سَتجگ اُٹھے کھولے اکھ، نیتزنن اگھاڑیا۔ پاربرہم پر بھ نظری آیا پر تھک، درس پایا اگم اپاریا۔ دوئے جوڑ سرنائی گیا ڈھٹھ، چرن کول کول نمسکاریا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، میرے صاحب سر جنہاریا۔ ست ستوادی دینی مت، تیری اوٹ اک تکا رہیا۔ وست امولک دینی گھت، خالی جھولی آگے ڈاہ رہیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، لکھ چوڑاسی تت بُجھا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک منا رہیا۔ سَتجگ سُن میرے لال، لال رہیا جنایا۔ تیرا بنے شبد دلال، گر سَتگر آپ دکھایا۔ تیرا لیکھا حق حلال، حقیقت تھاؤں تھانیا۔ تیرا لہنا بے مثال، ہر جو مُسل آپ بنایا۔ عدالت کرے دو جہان، وکالت اکو اک اکھوائیا۔ صحیح سلامت نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دئے ورتایا۔ ساچی وست وست اپار، پر بھ تیری جھولی پائندا۔ زرگن زرگن ہوتیار، سرگن سرگن ویکھ دکھائندا۔ وشن برہما شو لئے اُٹھال، لیکھا سب دا آپ چکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم کرے آنت، پرگٹ ہو سِری بھگونت، پورب لہنا مکے جیو جنت، جاگرت جوت اک جگائندا۔ سَتجگ تیرا

جوڑے ناتا، ناتا اِکو اک جنایا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا چکے بدھناتا، مستک ریکھا رہیا گویا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، پت پر میثور اِکو نظری آیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، جوگ ابھیاں نہ کوئے کرایا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاتا، سروور نہاؤن کوئے نہ جایا۔ نہ کوئی امرت نہ کوئی باٹا، آب حیات نہ کوئے پیایا۔ نہ کوئی انا تھ نہ کوئی ناتھا، ترے لوکی ناتھ نہ کوئے اکھوایا۔ نہ کوئی کھانی بانی گائے ساکھ، کہانی کتھ نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئی چاکر نہ کوئی آقا، شہنشاہ روپ نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپا، پتا پوت نہ گود بہایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرا تھا، سمرتھ اپنی دھار جنایا۔ کلجگ انتم میٹے واثا، کوڑی کریا دے کھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اِکو لایا۔ ساچا مارگ لگے مات، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیندا۔ دیونہارا دیوے دات، انملڑی آپ ورتائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، برن اٹھاراں بندھن پائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی کاغذ رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم تیرے ہتھ پھرائیندا۔ تیرے ہتھ تیری ڈور، اِکو اک پھڑایا۔ ناتا توڑے کوڑی کریا چور، ٹھگ نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت بھگوان تیرے سنگ دیوے تور، تُرت اپنی دیا کمایا۔ ایک منتز دیوے پھور، بچھلا فرنا سب دا بند رکھایا۔ سنت سہیلے چاڑھے اپنے گھوڑ، گھوڑا اِکو شبد دوڑایا۔ کلجگ انتم مارے پہلا پوڑ، لہندی دشا ویکھ رکھایا۔ چاروں گنٹ ہوئے شور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شورش اِکو اک جنایا۔ کلجگ سُن ہر کاگیت، اک دھیان لگایا۔ انتم ناتا جھٹنا مندر مسیت، مسلہ حل نہ کوئے کرایا۔ میرا ویلا گیا بیت، بیتی کہانی نہ کوئے وڈیایا۔ میری ننگی ہوئی پیٹھ، پیر پیغمبر بیٹھے کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پرکھن آیانیت، نیتوان نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ ویکھے چار چپھیرا، چار چار نین اٹھایا۔ دروہی خدائے دُبا جائے بیڑا، بیڑا بنے نہ کوئے لگایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب پایا جھیرا، مانس مانس ونڈ ونڈایا۔ بن سری بھگوان کوئی نہ کہے تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اِکو رنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری انتم ور، لہنا لہنے رہیا پایا۔ کلجگ جیو جانا بچ، ہر بچپن رہیا جنایا۔ ہر دے وساؤنا اِکو سچ، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ من واسنا نہ جانا بچ، گر کا شبد کمایا۔ کسے کم نہ آؤنا بچ تت کایا مائی کچ، بن ہر نام نہ کوئے سہایا۔ سنگر سرنائی جاؤ ڈھٹھ، دُبدیاں لئے تراپا۔

پر بھ ملن دا کرو ہٹھ، ناتا تئے جگت لوکائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، پلو اکو گنڈھ وکھائیا۔ میل ملاؤ کملاپت، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ درشن کرو
 نیز رنج، دُکھرا دُکھ مُکائیا۔ بچھا دے جے جاؤ بھج، بھچیاں راہ کوئی نہ آئیا۔ اُچی کوک کھو گج، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار آیا تچ، لوک مات
 آسن لائیا۔ جس دا پیر پیغمبر کردے رہے جج، سو حاجت سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں لاؤن نہ دیوے اج چج، راتیں سُتیاں لئے اُٹھائیا۔ کھج کال
 نگارہ رہیا ونج، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ جو گھڑیا سو جانا بھج، ویلے آنت نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج کولوں رہیا بچائیا۔
 کھج دُور دُراڈا نٹھے، گرسکھ تیرے نیڑ نہ آئیندا۔ سری بھگوان پت آپے رکھے، جو تیری بنت بنائیندا۔ بن پاربرہم کم نہ آؤنے ٹیکے متھے، مستک ریکھ
 نہ کوئی مٹائیندا۔ کسے کم نہ آؤنے چٹھے لکھے، بن بھگتاں گود نہ کسے بہائیندا۔ گرسکھ گر سرنائی جو جن ڈھٹھے، دُگدیاں آپ اُٹھائیندا۔ پرگٹ ہو کے مارگ
 دے، بھلیاں راہے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج کولوں آپ بچائیندا۔ کھج کولوں بچے ہر سنگت، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ تن
 چولی چاڑھے رنگت، رنگ بھٹا اک وکھائیا۔ دُوبے در نہ جانا منگت، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ ناتا توڑے جیرج اندج، اُتبھج سیج اپنے لیکھے پائیا۔ جس
 نوں ساچے سنت، مٹو اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے آد آنت، آنت آد اپنے در بہائیا۔ گرکھ تیتھوں کھج دُردا، نین
 نہ سکے اُٹھائیا۔ ہر بھگت دوارے کدے نہ وڑدا، بیٹھا کھ بھوائیا۔ جو جن صاحب سچے دا ہویا بردا، بندی خانہ دے مٹائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان آپے
 پھڑدا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ سنت سہیلا گرو گر چیل سچکھنڈ دوارے وڑدا، ادھ وچکار نہ کوئی اٹکائیا۔ سوہنگ اکھر جو جن پڑھدا، پر بھ پردہ دیوے پائیا۔
 نہ جنم نہ کدے مردا، جیون مرن جیون مرن جیون اکو رنگ وکھائیا۔ ویکھو کھیل ہری ہر دا، ہر کے پوڑے رہیا چڑھائیا۔ ایہہ لیکھا نرائن زردا، نزد پٹھی
 سدھی دے کرائیا۔ سری بھگوان جو جن وردا، جگت اندیسا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج جیواں کھج کولوں لئے بچائیا۔

☆ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سماں سنگھ دے گھر پنڈ مودھے امر ترس ☆

سو پُرکھ نرنجن ست سرُپ، ست ست ستواد سمجھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل انوپ، انہو اپنی دھار چلائیندا۔ اینکار وسنہارا ساچی کوٹ، سو سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر جگ کرتا کار کمائیندا۔ آد نرنجن نور اُجالا، نور ظہور اک اکھوائیندا۔ سری بھگوان کھیل نرالا، نظر کسے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا لیکھا جانے دو جہاناں، نرنجن سرگن ویس وٹائیندا۔ پاربرہم پر بھ وسنہارا سچ سچ دھر مسالہ، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، نرنجن سرگن کھیل جنائیندا۔ لکھ چوڑا سی پاوے سارا، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ہو اُجیارا، گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں دھرائیندا۔ نام اگئی ست جیکار، شبدی ناد سنائیندا۔ وشن برہما شو کرے خبردارا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، اک اکلا آپ کمائیا۔ وسنہارا سچھند دھام نیار، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ ساچے دھام بیٹھ سچ سرکار، دھر فرمانا تھم سنائیا۔ سٹ دُلارا بولے ست جیکار، بے جے جیکار جنائیا۔ وشن برہما شو دے ہلار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل کھیلنہارا، نظر کسے نہ آئیندا۔ مقامے حق ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ لاشریک پروردگارا، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ سنج تریتا دواپر کجک ویکھے در دوارا، نرنجن سرگن سرگن نرنجن اپنی دھار چلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھارا، ہر کاتب اپنی قلم چلائیندا۔ کھانی بانی دے سہارا، سمرتھ سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جگادی ایکا ہر، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جگ جگ ویس اولّا، نرنجن نرنجن آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، مورت اکال نظری آئیا۔ وسنہارا سچھند سچ محلہ، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبد سندیس ایکا گھلا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، جگ کرتا ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اگم، لکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ سرگن بیڑا نرنجن بٹھ، دو جہان پنڈھ مکائیندا۔ دیونہارا نام دھن، پنج تت کایا چولا بھاگ لگائیندا۔ کر پرکاش رُوس سورج چن، چند چاندنا اک چکائیندا۔ لکھ چوڑا سی جو گھڑیا سو دیوے بھن،

ٹھیکر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، بے انت وڈی وڈیا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، بن رتھواہی سیو کمایا۔ گر اوتاراں مارگ دس، پیر پیغمبر آپ سمجھایا۔ آتم پر ماتم کرے وس، برہم پاربرہم کرے کڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت اپنا پھیرا پائی۔ نت نوت پائے پھیرا، پاربرہم بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، اپنی دیا کمایا۔ بھگت بھگونت میل ملائے کر کر اپنی مہرا، مل مل خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ناؤں پرگٹایا۔ جگ جگ اپنا ناؤں رکھ، کوٹن کوٹ نام پرگٹایا۔ نرگن سرگن ہو پرتکھ، ساکھیات روپ پرگٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سنیہڑا گئے دس، لکھ چوراسی جیو جنت کر پڑھایا۔ کجگ انتم نہکنتک نرائن ز آوے نٹھ، روپ رنگ نظر کسے نہ آیا۔ نرگن جوت کرے پرگٹ، سوچھ سروپی روپ دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ اپنا پردہ چکے اوہلا، دُئی دویت نظر کوئے نہ آیا۔ نام سنائے سچا سوہلا، چھٹی راگ بھیو نہ آیا۔ دو جہاناں اکو بولا، برہمنڈ کھنڈ اک شنوایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لکھ چوراسی کھیلے ہولا، ہر کا بھیو نظر کسے نہ آیا۔ نرگن سرگن بنے تولاء، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ سنگر شبد گرو گربنہ وچولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کجگ تیری انتم ور، نہکنتک نرائن ز، دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دو جہاناں پردہ لاء، نرگن اپنا بھیو چکائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار دھیان رہے لگا، نیتز نین سرب اٹھائیندا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ ہووے سچ ملاج، ساکھیات اپنا روپ وٹائیندا۔ کجگ کوڑا دے کھپا، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ سرشٹ سبائی آتم پر ماتم میلا دے ملا، گھر مندر اک دکھائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی ساچی جوت دے جگا، اگیان اندھیر چکائیندا۔ امرت بوند سوانتی دے پیا، اگنی تت تت بچھائیندا۔ راتیں سُنیاں لئے اٹھا، جاگدیاں اپنے نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، جگ جگ اپنا کھیل کھائیندا۔ جگ جگ کھیل کرے پار، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ کجگ انتم کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ سمبل وسے دھام نیار، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن آسن لایا۔ شبد اگنی بول جیکار، بے جیکار رہیا سنایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وشن برہما شو کرے خبردار، کروڑ تیتیس رہیا

جگایا۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق کرے بے دار، غفلت سب دی رہیا گوانیا۔ گر اوتار مار آواز، نام سندیسہ اک سنایا۔ بھگت بھگونت دیکھے ساچے لال، لال اپنا پھیرا پانیا۔ سنت سجن لئے بھال، در در گھر گھر اپنی الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، کلجک تیری اتم ور، نہکٹک نرائن ز، جوتی جامہ بھیکھ وٹایا۔ جوتی جامہ پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوانیدا۔ وسنہارا سچھنڈ سچّی دھر مسال، تھر گھر اپنا در وکھانیدا۔ سُن اگئی کرے پرتپال، پرتپالک اپنی دیا کمائیدا۔ دینا بندھپ دین دیا، دینا انا تھاں گلے لگانیدا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیکھے پت ڈال، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، ست سندیسہ زر زیشا زرگن سرگن آپ سمجھائیدا۔ زرگن سرگن دیوے داد، وست اکو اک ورتایا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، ساچا چند اک چڑھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ چار جگ دا دیکھے پوجا پاٹھ، کھتری براہمن شودر ویش نال ملایا۔ دو جہاناں جنائے اپنا گھاٹ، بے پرواہ دیا کمایا۔ ویکھنہارا مستک جوت لاٹ، نورو نور نور رُشانیا۔ سو بھنہارا آتم سیجا ساچی کھاٹ، پلنگ رنگیلا اک وچھایا۔ زرگن جوت کر پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھيو کھولے اتم کل، اکل کل دھاری ویس وٹائیدا۔ شبدي جوتی گیارل، رل مل اپنا رنگ رنگائیدا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں دھرائیدا۔ لہنا دینا چکائے انج کہ کل، بچھلا مول سرب مکائیدا۔ ویکھنہارا جل تھل، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت پھول بھلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، کوڑی کرپا پار کرائیدا۔ کلجک کوڑا ٹٹے ناتا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنا راہ چلایا۔ پکڑ اٹھائے تریلوکی ناتھا، ویکھنہارا رام بیٹا دسراتھا، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد وکھائے اکو گھاٹا، چودا طبق کُندا لاہیا۔ نانک گوہند پھڑائے باٹا، امرت جام اک وکھایا۔ کلجک اتم نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت کوئی نہ چلے ساتھ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جھگڑا پیا ذات پاتا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ پار برہم برہم نہ کسے پچھاتا، چھیری چھن نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو ساکا رہیا سنایا۔ اکو ساکہ سنائے بات، باطن اپنا بھيو کھلائیدا۔ کلجک اتم مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھائیدا۔

ناتا تھنا ذات پات، دین مذہب کوئے رہن نہ پائیندا۔ سرشٹ سبائی دسے اِکو جاپ، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ کوڑی کریا ہوئے وفات، فتویٰ سب تے اِکو
 لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار ورن بنائے اِک جماعت، برن اٹھاراں پندھ مُکائیندا۔ ساچا ڈھولا سُنائے گاتھ، وشن برہما شو آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، اِک اِکلا تھم منائیندا۔ اِک اِکلا ڈھر فرمانا، سچ سندیسہ ہر جنائیا۔ کلج اتم سب نوں مٹاپے بھانا، نہ کوئی
 میٹ میٹ مٹائیا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کایا مندر اندر گاؤنا اِکو گانا، اِشٹ دیو اِک جنائیا۔ اِکو امرت پینا
 کھانا، دُجی وکھ نظر کوئی نہ آئیا۔ اِکو بستر اوڈھن ملانا بھگوانا، بھوشن اِکو اِک سمجھائیا۔ اِکو شبد اوٹ رکھانا، اِکو گرہ دے وڈیائیا۔ اِکو رنگ سرشٹ سبائی
 رنگنا، دُوجا رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو شبد اگمی دے بانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، تیرا لیکھا دے چُکائیا۔ کلج لیکھا
 چکے اتم، سو پُرکھ زرنجن آپ چُکائیندا۔ کوڑی کریا لگے سنت، ساچا راہ نہ کوئے سمجھائیندا۔ مایا ممتا ہوئی بے اتم، پردہ دُئی نہ کوئے اُٹھائیندا۔ اتم پر ماتم
 ملے نہ ساچا کنت، ناری بیچ نہ کوئے سہائیندا۔ بھرے بھلا جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے جگائیندا۔ ہر دے وسیا نہ ہر کامنت، رسنا جھوا پتی دند سرب
 صلاحندا۔ گرھ تھنا نہ ہو میں ہنگت، نوں سو اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ ساچا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج
 تیری اتم ور، تیرا لیکھا آپ چُکائیندا۔ کلج لیکھا چُکنا مات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچے ملے دات، سنگر پورا جھولی آپ بھرائیا۔ اِکو نام دیوے
 سوغات، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی پتاما، لکھ چوراسی گود اُٹھائیا۔ دو جہاناں زرنجن سرگن گاتھ، ڈھولا اِکو اِک درڑائیا۔ چوواں لوک
 وکھائے ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلائی۔ کوڑی کریا رہے نہ نٹو ناٹ، مکھ گھنگٹ دے اُٹھائیا۔ سنجگ ساچا سٹ ڈلارا جائے جاگ، سری بھگوان آپ
 جگائیا۔ جن بھگت پھڑائے واگ، ڈوری اِکو نام رکھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ اتم جوتی جگے چراغ، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج تیرا لہنا دے مُکائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ کو، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ سنجگ
 ساچا لے کے آئے ڈھوآ ڈھو، دھرت دھول جھولی آپ بھرائیندا۔ ساچا پنج ست پُرکھ زرنجن جن بھگتاں اندر دیوے بو، نام اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جاپ

جپائے اِکو ایک سو ہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم اپنے وِچ ملائیندا۔ نچھر جھرنا امرت رس کول نا بھی دیوے چو، ترسنا ترکھا بھکھ گوانیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہو میں ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دیوے کھوہ، ساچی کھوج آپ سمجھائیندا۔ نچ نیز آتم نور کرے لو، پرکاش پرکاش نال ملائیندا۔ پاربرہم برہم جائے چھوہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، تیرا لیکھا آپ مکائیندا۔ کلج لیکھا جائے مک، باقی کوئے نظر نہ آئیا۔ سنجگ ساچا پیئے اٹھ، اٹھ اٹھ خوشی منائیا۔ صاحب سنگر جائے ٹٹھ، سری بھگوان دے وڈیائیا۔ چھوٹا بالا گودی چک، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے وکھائیا۔ کلج رووے میرا بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ چار یاری گئی لگ، اُمت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نو نو ترسنا لگی بھکھ، اگنی تت رہیا جلائی۔ انتم ویلا آیا ڈھک، صدی چودھویں سدا دیوے تھاؤں تھانیا۔ پروردگار بے پرواہ بے نظیر شاہ حقیر رہیا بچھ، شہنشاہ اپنا تحکم منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلائی۔ کلج انتم نیز رووے، نیناں نیر وہائی۔ دُرمت میل کوئے نہ دھوے، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ بہڑی دروہی خدائے میرے جہا کوئی نہ ہووے، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ سری بھگوان لوک مات لے کے آئے ڈھوے، ساچا ڈھولا اِکو گائیا۔ انحد شبد سنائے ساچی سوئے، سُرتی سب دی رہیا بدلائیا۔ دین ایمان انجیل قرآن سب دے ہتھوں کھوہے، خالق خلق مخلوق دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سنجگ ساچا نیچ بوئے، چار ورن اِکو تاگے دے پروئے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکٹک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اِکو آتم ذاتا رہیا وکھائی۔ اِکو ذات آتم پاربرہم، ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم ساچا دھرم، ادھرمی روپ نہ کوئے رکھائیندا۔ ہر سرنائی ساچا کرم، کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ ناتا ٹٹے مرن ڈرن، بھے بھو بھیانک روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، اپنا بھيو آپ گھلائیندا۔ اپنا بھيو کھولے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ کوٹن کوٹ اتارے پاپ، پت پاپی پار کرائیا۔ جس جن آتم پر ماتم جیبا جاپ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان نبھائے ساتھ، سگلا سنگ آپ رکھائی۔ سدا سہیلا اک اکیلا پت پر میثور پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیرا وقت ڈھیلا نہ کوئی سجن نہ سہیلا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ سنگ سہیلا نہ کوئی بھائی، بھئیَا نظر کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا

جگت گُرمائی، ساچا ناتا نہ کوئے جُڑائیندا۔ پیا جھٹڑا دھی جوئی، پتا پُت نہ میل ملائیندا۔ چاروں کُنٹ رہی گُرائی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ شاہ سلطان پکڑے کوئے نہ بانہیں، غریب نمانے نہ کوئے اُٹھائیندا۔ دُرمت میل نہ دیوے کوئے دھوائی، سَنگَر نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی پئی پھاہی، ترے گُن ناتا نہ کوئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، اکو اپنا پھیرا پائیندا۔ اکو پھیرا پائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ سچ داکھولے در، در دروازہ اک درڑائیا۔ چار ورن دیوے ور، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم لئے پھڑ، آپ اپنا بندھن پائیا۔ کایا مندر ڈوٹکھے اندر جائے چڑھ، ساچے پوڑے چرن لکائیا۔ اُچ مینارے ویکھے کھڑ، رُپ انوپ اک درسائیا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، پنچ تت نہ کوئے جنائیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ کلج اتم ویس کر، نہ کُنکا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، آسا سب دی پور کرائیا۔ آسا رکھی گوڑ براہمن، برہم اکو اک جنائیندا۔ سری بھگوان ہوئے ضامن، ضامن اپنی آپ نہجائیندا۔ نرگن سرگن پھڑائے دامن، دامنگیر پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ کام کامن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گوائیندا۔ میٹے رین اندھیری شامن، ساچے پر بت ڈیرہ لائیندا۔ اچا ٹلا اک وکھان، ویکھیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے پرکاش کوٹن بھان، کوٹن بھان اپنے وچ چھپائیندا۔ پوری آسا کرے عیسیٰ، دین دیال دیا کمائیا۔ سیس تاج سہائے اک جگدیش، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے حدیث، حضرت اکو کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے ایکائیاں اُنیا، ویہ سو اُنی بکرمی کرے گُرمائیا۔ خالی کرے سب دا کھیس، راجے رانے سرب گُرائیا۔ لیکھا چکے بیس اکیسا، صدی یسویں نیڑے آئیا۔ محمد رکھدا رہیا اڈپکا، امام اماں پھیرا پائیا۔ کرے کھیل لاشریکا، شرکت سب دی دے گوائیا۔ جگت اندھیر مٹائے تاریکا، کلج ویکھے تھاوں تھانیا۔ ست دھرم دا اک طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ مقامے حق وسیا ٹھیکا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، اپنا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا ویکھے چوہاں طبق، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ پیر پینمبر رہے تبھک، بھے بھو سرب جنائیندا۔ پچھلا بھلو سارے سبق، سابق اکو نظری آئیندا۔ دین ایمان کرو ترک، ہر اکو اوٹ جنائیندا۔ اگے رہے نہ کوئے فرق، رُوح بُت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کلج اتم سب نے ہونا غرق، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔

☆ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہینڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم جنائیندا۔ تخت نواسی ہو پردھان، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ شبدی سٹ اٹھ نادان، تھر گھر کُنڈا آپے لائیندا۔ وشنوؤں نیتز کھول انجان، ابناسی کرتا پردہ لائیندا۔ برہما چرن کول کر دھیان، پاربرہم پر بھ آپ جگائیندا۔ شکر نیتز کھول ویکھ سری بھگوان، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ تینی اوتار دیو بیان، بیانا سب توں منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ ساچے تخت ہر جو چڑھیا، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ بھگت اٹھاراں رہیا پھڑیا، پھڑ پھڑ اپنا حکم منائیندا۔ دُٹنگھی کندر آپے وڈیا، نظر کسے نہ آئیندا۔ نش اکھر روپ آپے پڑھیا، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ نہ جنم نہ کدے مریا، مرن جنم اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم پروردگار، دُھر درگا ہی آپ جنائیا۔ مقامے حق کھیل نیا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ پیر پیغمبر لے اٹھال، حکم حاکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر سندیسہ پروردگار، اکو اک جنائیندا۔ لاشریک سانجھیا، نرویر پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہنا خبردار، اللہ رانی مکھ گھنگٹ آپ اٹھائیندا۔ چوواں طبقات کھول کواڑ، ساچا سبق اک پڑھائیندا۔ طلبا طالب ویکھے طلب گار، عالم علمہ عالمین چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی گر گر دھار، ایکادات ونڈ ونڈائیا۔ ایکنکار کھیل اپار، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ دہ دشا کرے خبردار، آلس نندرا سب دی رہیا گوائیا۔ نانک گوبند سرت سنبھال، مورت اکال دے وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو کرپال، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک نو سو چورانوے چوکڑی جگ جس دی کردے رہے بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی دیندے رہے مثال، سو سب دی مسل ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی چلے اوٹڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر تخت نواسی، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد پُرکھ ابناسی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان بنائے داس داسی، سیوک سیوا اک جنائیا۔ منڈل منڈپ گوپی کاہن پر تھی آکاش

پائے راسی، گنگن لگنتر ویکھ وکھائی۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم ساتھی، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگیایا۔ بودھ اگادھی شبد انادی دُھر دی بانی سنائے ساچی گاتھی، بھیمو ابھیدا آپ گھلایا۔ نرگن سرگن بنے راتھی، بن رتھو ہی پھیرا پایا۔ سرب کلا آپے سمرا تھی، سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیایا۔ اِکو پوچا اِکو پاٹھی، ایکا منتر رہیا درڑایا۔ ویکھنہارا مار جھاتی، دو جہاناں کُنڈا لاہیا۔ دُھر درگا ہی سچا ساقی، پیر پیغمبراں گر اوتاراں آب حیات امرت مدھر رس اِکو اک چکھایا۔ کلجگ انتم سب توں منگن آیا باقی، لیکھا سب دارہیا وکھایا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی عاقی، عاقی بنیا ہر رگھرایا۔ جس دی سُن دے رہے ساکھی، سو ساکھیاں رُپ درسایا۔ کول نین مدھر بین، پرگٹ ہو یا سگلا سین، مہربان بے پرواہ بے نظیر، لا تصویر بے پرواہیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، پرگٹ ہو یا وڈ پیرن پیر، مقامے حق لاشریک، واحد اپنا سنگ رکھایا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، پڑھنہارا سچ تکبیر، تدبیر اپنی دے جنایا۔ اٹھاراں بھگتاں بدل دیوے تقصیر، چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، جُجرہ اِکو اک سُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ ساچا نغمہ اِکو اک جنایا۔ ساچا نغمہ ہر توفیق، تحفہ لکھ چوراسی آپ ورتائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیندا۔ ویکھنہارا حق حقیق، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ انتم میٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند اک چڑھائیندا۔ نظری آئے آپ نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی دسدے گئے پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ جگت اندھیرا چوڈھویں صدی تاریک، چوڈس چند نہ کوئے چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہکٹنک نرائن نر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن اک اِکلا ڈیرہ لائیندا۔ اک اِکلا ایکٹکار، اکل کلا وڈی وڈیایا۔ لیکھا منگے گر اوتار، پرچہ سب دے اگے پایا۔ نیز کھول ویکھو کواڑ، لوک مات دھیان لگایا۔ رام کرشن نہ کوئے پیار، اِشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ نانک گوہند نہ کوئے آدھار، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، نرگن جوت نہ کوئے رُشایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ تیر تھ تٹ اٹھسٹھ ہوئے خوار، جمن گوداوری سُرستی گزگا رووے نیز نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ تھاوں تھائیں ویکھنہارا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ برہما وشن شو اٹھائے نال اشارہ، نام اشارہ اک جنائیندا۔ تیئی اوتاراں کھولے کواڑا، بند اکھ نہ کوئے کرائیندا۔ بھگت اٹھاراں میل ملانے وارو

وارا، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ وشن برہما شو روون زارو زارا، نیتِ نیر سرب وہائیندا۔ تینی اوتار ڈھیہہ ڈھیہہ پین چرن دوارا، تیرا آنت نہ پاراوارا، تیرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ سچھنڈ تیرا منارا، محل اٹل اک رُشائیندا۔ آد جگاد تیرا پسارا، تیری قدرت تُوں ہی ویکھ وکھائیندا۔ ہوں چاکر سیوک پاخاک سیوا دارا، ساچی سیو تیری کمائیندا۔ تُوں مقامے حق بیٹھوں پیر ظاہرہ، تیرا جلوہ تکیا نہ جائیندا۔ تیرا کھیل گپت ظاہرہ، باطن تیرا راہ نظر نہ آئیندا۔ سچجک تریتا دواپر کلجک بیٹھا رہوں کوارا، تیرا پلو گنڈھ نہ کوئے پوائیندا۔ کلجک انتم پرگٹ ہوئیوں وچ سنسارا، نور ظہور اک درسائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب قلم نہ کوئے چلائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ڈگے منہ دے بھارا، کلمہ نبی نہ کوئے سنائیندا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ تیرا اک نظارہ، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ چو داں طبق دیوے نہ کوئے سہارا، زمیں اسمان دھواں دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت بیٹھا چڑھ، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ چڑھیا تخت آپ بھگوانا، بھگون اپنی دیا کمائی۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اپنا حکم منائی۔ سچ سندیسہ دیوے دو جہاناں، نام ندھانا اک جنائی۔ کلجک آنت ہوئے پردھانا، مہابی وڈ وڈیائی۔ نہکلنک نوجوانا، نہ مرے نہ جائی۔ شبدی راگ اک ترانہ، تال تلواڑا نہ کوئے وکھائی۔ بدلنہار سدا زمانہ، ضمانت سب دی بند کرائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دانا، داتا اکو پھیرا پائی۔ لکھ چوڑاسی سمجھاونہارا برہم گیانا، برہم وڈیا اک رکھائی۔ امرت آتم دیونہارا پتر سُبانا، پتر سُبح وڈیائی۔ کھیلے کھیل نرگن سرگن مرد مردانہ، اپنی مردانگی آپ کمائی۔ ساچا چلہ تیر کمانا، نام کھنڈا اک چکائی۔ کلجک کوڑی کریا میٹے نشانہ، جوٹھ جھوٹھ دے گوائی۔ چاروں گنٹ ہوئے ویرانہ، ویری ویر نہ کوئے کمائی۔ چڑھ کے ویکھے شبد بانا، لوآں پُریاں برہمنڈا کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباہی۔ بھاگ لگائے سمبل اک مکانا، حُجرے سب دے پھول بھلایا۔ چارے کھانی دے گیانا، چارے بانی آپ جنائی۔ چارے جگ کرے مہانا، چاروں گنٹ وڈ وڈائی۔ نو نو کھیل کرے مہانا، نو در کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے آپے کھڑ، سچ سندیسہ اک درڑائی۔ سچ سندیسہ سناوے گیت، گوہند دھار چلائیندا۔ پرہہ پار برہم اک انڈیٹھ، جگت نیز نظر نہ آئیندا۔ کلجک انتم ناتا توڑے مندر مسیت، مُصلّا ہیٹھ نہ کوئے وچھائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ میل ملاوا ہست کیٹ، اوچ نیچ ایکا گھر وسائیندا۔ صدی

چو دھویں رہی بیت، اگلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی پر کھنہارنیت، گرہ گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی پلِیت، ٹھیک اکھ نہ کوئے کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، سچ سنگھاسن بیٹھا چڑھ، صاحب اپنا محکم منائیندا۔ تخت چڑھیا شاہو بھوپ، بھوپیت بھوپ محکم جنایا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی روپ، ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، زمیں اسمان نہ کوئے وڈیائی۔ نہ کوئی سچ نہ کوئی جھوٹھ، نرگن اپنا کھیل رچایا۔ پنج تت نہ کوئے بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش نہ بندھن پائی۔ نہ کوئی تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری وڈ وڈیائی۔ نہ کوئی رُوح بُت قلوبت، کلمہ نبی نہ کوئے جنایا۔ پروردگار اپنا دیوے آپ ثبوت، صورت سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت چڑھیا آپ محبوب، محبت اکو اک جنایا۔ سچ محبوب کرو آداب، آدرش اک جنائیندا۔ سدا سہیلا سچ جناب، جانہارا کھیل کرائیندا۔ پیر پیغمبراں پکڑے ہتھ واگ، ملا شیخ مسائق آپ نچائیندا۔ جگ چوکڑی دھوے داغ، نرمل نیر سیر پیاپیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ کایا مندر اندر جگائے چراغ، دیا باتی اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، سمرتھ پُرکھ ویس وٹائیندا۔ ویس وٹائے پُرکھ اکالا، عقل وِچ کسے نہ آئی۔ کرے کھیل دین دِیالا، دین مللا سچ سُبھائی۔ آتم پر ماتم کھیل نرالا، نرگن نرگن ویکھ وکھائی۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، محفل اپنی دے سمجھائی۔ دوس رین کرے پرتپالا، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ ویس وٹایا جوتی دھار، دھار دھار جنائیندا۔ جس دی پوجا کردے گئے گر اوتار، سو سنگر نظری آئیندا۔ جس دی کھانی بانی کرے گفتار، گُفت شنید ویکھ وکھائیندا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک چلدا رہیا رفتار، آہستہ آہستہ اپنا پنڈھ مکائیندا۔ سب دے پچھے لایا شبد سار، سار سب دی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں وجدی رہے تار، بن تندى تند سٹائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر انخد ناد اگئی وجائے وجا ونہار، سارنگ سرنگا نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ تخت نواسی راجن راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائی۔ کلجک انتم رچیا کاجا، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ پرگٹ ہویا دیس ماجھا، گوہند مللا سچ سُبھائی۔ سرشٹ سبائی پائے بھاجا، گھر مندر دے تجائی۔ بھگت بھگونت مارے واجاں، ساچے سنتاں لئے جگایا۔ گرکھاں رکھے آپے

لاجا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ گر سکھاں چڑھائے نام جہازا، منجھدھار نہ کوئے رڑھائیا۔ آگوں نظری آئے غریب نواز، غریب نمانے گود اٹھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر بھانا رہیا منایا۔ حکمے اندر منا بھانا، بھادی سب دی آپ جنائیدا۔ کوئی نہ رہی راجا رانا، خالی تخت دکھائیدا۔
 کلج اتھ مٹے نشانہ، کوڑی کرپا آپ مکھائیدا۔ سرشٹ سبائی گائے اکو گانا، آتم پر ماتم ساچا ڈھولا سوبلا آپ سنائیدا۔ نو کھنڈ پر تھمی ساچا مندر اک دکھانا، گھر
 مندر کھوج کھجائیدا۔ سرت سوانی شبدی ملے سچا ہان ہانا، گھر نار کنت سہاگ ویکھ دکھائیدا۔ انتر جامی انتر آتم پھرے بانا، منتر اپنا آپ سمجھائیدا۔ رسنا
 جہوا بٹی دند ہوئے خیرانا، پون سواس نہ کوئے ملائیدا۔ آتم سیجا کھیلے کھیل سری بھگوانا، شبد اگئی واجا آپ الائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلج تیری اتھ ور، نہہکک نرائن ز، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ ساچی سکھیا سرب گنوت، ست ست جنایا۔ سرشٹ سبائی ایکا منت، منتر اک
 درڑایا۔ آتم پر ماتم کھیل جیو جنت، ایش جیو کرے گڑمائیا۔ سبج سچ بنائے بنت، مارگ اکو اک درسائیا۔ سو گرکھ سوہے سچا سنت، جس ملیا بے پرواہیا۔
 گرٹھ ٹٹے ہوئیں ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیا۔ ناری ملے نرائن کنت، گھر ساچے منگل گائیا۔ چولی چڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ رہیا سنایا۔ دھر سندیسہ سن لوو کن، دھر درگاہی آپ جنائیدا۔ پیر پیغمبر کہنا لوو من، اگلا لیکھا آپ مکھائیدا۔
 لکھ چوراسی دیونہارا ڈن، ڈنڈا اکو ہتھ اٹھائیدا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، بچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ اتھ چھپنا چو دھویں چن، تارا نور نہ کوئے دکھائیدا۔
 سرشٹ سبائی ہوئی نیز اٹھ، گیان نیز نہ کوئے کھائیدا۔ کام کرو دھ و سیا تن، سنگر شبد نہ کوئے مکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 دی دھار آپ جنائیدا۔ ساچا مٹو اتھ کہنا، سو پُرکھ زرنجن اک جنایا۔ اتھ بھانا سب نے سہنا، ہر پُرکھ زرنجن رہیا ورتایا۔ بن ایککار کسے نہ رہنا، زرنجن
 سرگن کرے صفایا۔ آد زرنجن سچ دوارے ساچے بہنا، جوت زرنجن کرے گڑمائیا۔ پُرکھ ابناسی دھام اولڑے ساچے تخت اکو بہنا، بہہ بہہ حکم سنایا۔
 سری بھگوان دکھائے نیز نیناں، لوچن سب دے بند کرائیا۔ پاربرہم پر بھ ناتا توڑے بھائی بھیناں، ساک سجن نظر کوئے نہ آئی۔ لاڑی موت سب
 نوں کھائے ڈینا، بن گرکھ بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج دیوے انت سندیسہ، تختولا ہے راج زیشا، زرنجن اکو

حکم منایا۔ سچ سندیسہ سُنو بات، اکٹھ کتھا جنائیندا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، کوڑی کریا موہ تڑائیندا۔ دین مذہب ہوئے وفات، فتویٰ سب نوں اِکو لائیندا۔
 کرن آیا نرگن سرگن گھات، گھاؤ اپنے ناؤں لگائیندا۔ رل مل بن جاؤ اک جماعت، اکھر اِکو اک پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم دا سچا ساک، سگلا سنگ اک
 اکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گاتھ، پاربرہم برہم دیا اک پڑھائیندا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ تریلوکی ناتھ، رام کرشن سیو کمائیندا۔ سو صاحب پُرکھ
 سمراتھ، پیر پیغمبر راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک گھلائی۔ سچ سنہیڑا دتے راہ، رہبر اک
 خدایا۔ پروردگار حق پناہ، سمرتھ ویکھ وکھائیا۔ بن سنگر بخشے نہ کوئے گناہ، پتت پاؤن نہ کوئے کرائیا۔ ویلے آنت نہ بننا کوئی گواہ، لوک مات نہ چھڈے
 لوکایا۔ کلجک تتی وگے ہوا، سرشٹ سبائی رہی جلائی۔ جوٹھ جھوٹھ دی پئی وبا، مریض ہوئی سرب لوکایا۔ اُمت بُھلیا اک خُدا، ہندو رام نہ کوئے
 دھیایا۔ نانک گوہند ناتا لیا نہ کسے جُڑا، ساچی سکھیا سکھ نہ جھولی پائی۔ گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے دھیاں بھیناں رہے تکا، نیتز گیان نہ کوئے کھلایا۔
 ۶۱۱ مایا رانی ڈورو ڈنکا رہی وجا، در در پئی لڑایا۔ گوہند سورا ویکھنہارا تھاؤں تھاں، تخت نواسی اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 سکھنڈ دوارا کھول در، در دروازہ اک درسایا۔ کلجک آنت کھولو نیتز، نیتن نیت جنائیندا۔ لکھ چوراسی رن بھومی بننا کھیتز، خزاں رت سرب وکھائیندا۔ پُرکھ
 ابناسی گر اوتاراں پیر پیغمبراں آگے رکھیا اپنا پیپر، حل سوال نہ کوئے کرائیندا۔ سارے چرنی ڈگن پہلی چیتز، چیتا بچھلا آپ جنائیندا۔ سری بھگوان آپے
 جانے اپنا ویتز، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سارے رل کے سری بھگوان دے بن جاؤ ہیتز، بن بھگتاں ہت نہ کسے رکھائیندا۔ آنت رہن نہ دیوے کسے دی
 پینڈر، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ کلجک بدلن آیا پینڈر، سنجک ساچا نال لیا ئیندا۔ ایہو ویلا اتھ چھیکڑ، ویلا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناسی بنیا سب دا بھیتز،
 گرہ گرہ مندر پھول بھلائی۔ اپنی اکھیں ویکھو نیتز، نج نیتز آپ گھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتھ ور، ساچی سیجا آپے
 چڑھ، سچ سُنجنی اک سہائیندا۔ سچ سُنجنی سو بھاؤنت، سو صاحب دے وڈایا۔ بھگت بھگونت ملاواں نار کنت، نر نرائن خوشی وکھایا۔ کلجک لیکھا چکے
 آنت، آنتسکرن سب دا اپنے ہتھ رکھایا۔ جس بنائی آد بنت، سو مدھ آنت ویکھ وکھایا۔ بھرے بھلے جیو جنت، سنت ست دھرم نہ کوئے دھرائیا۔ بودھ

گیان نہ دے کوئی پنڈت، مستک تِلک کوڑی دھار دکھایا۔ ناتا تئے نہ جیرج اندج، اُتہج سیتج پلّو نہ کوئے جھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، کُجک تیری اتم ور، ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی اکو دھار چلایا۔

☆ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

سچ دوارے کُجک ڈھٹھا، کُھلے کیس دے دُہایا۔ میرا ناتا تئے نہ تت اٹھا، اٹھ دس نہ کوئے وڈایا۔ کیوں گر اوتار پیر پیغمبر کیتا اٹھا، پرہہ اپنے در بہایا۔ میں تیری سکھی متا، مت سب دی رہیا گویا۔ نو کھنڈ پر تھی پانی دکھایا تا، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ کوڑی کریا نال رتا، جوٹھ جھوٹھ رنگ رنگایا۔ اللہ رانی میرا لے کے آوے بھتا، بن سوانی پھیرا پایا۔ محمد کہے میں تیرا بچہ، تیرے وچ سمایا۔ میرے بھگوان میرا کم نہ کوئی کچا، دوس رین تیری سیو کمایا۔ سرشٹ سبائی نار دکھائی یچا، ست سرُپ نہ کوئے سمایا۔ میرے کولوں کوئی نہ بچا، گھر گھر اپنا ڈنک وجایا۔ اٹھ کے ویکھ سادھ سنت کوئی رہن نہ دتا سچا، سب دے اُتے پردہ پایا۔ چاروں کُنٹ خاک چھان اڈے گھٹا، خاکی خاک نہ کوئے رمایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچ پایا رتا، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ میں بل دھار کے آیا ہٹا کٹا، تیری اوٹ تکایا۔ دوزخ بہشت تپایا بھٹھا، اگنی تت تپایا۔ چار جگ میٹوں کردے رہے ٹھٹھا، تیرا نام ٹھوکر لایا۔ تُوں اپنی ہتھیں میٹوں لکھ کے دتا پتا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جے کوئی کہے ہن البتہ، عالم علم نہ کوئے چترایا۔ میں تیرا نام چلایا سکے، کوڑا ڈنکا اک وجایا۔ شاہ سلطاناں گھر دکھایا نکا، سیس تاج نہ کوئے لکایا۔ امرت رس کیتا پھکا، رس رس نہ کسے چکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے ہٹ وکا، اتم تیری اوٹ گئے تکایا۔ پاربرہم تُوں صاحب ٹھاکر چاروں کُنٹ دسا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میری جھولی پا دے میرا حصہ، ڈھیہہ پیا سرنایا۔ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن جو دیندار ہوں چٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر ہاکارا روپ بنایا۔ میرا بھانا نہ کسے نجھٹھا، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ اتم ویکھ سارے دے گئے پٹھا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ میں تیرے سہارے سب نوں جتا، بل اپنا آپ دکھایا۔ تُوں میرا مات پتا، میں تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کلج ڈھے پیا سرناٹیا۔ کلج ڈگا منہ دے بھار، نیر نیناں نیر وہاٹیا۔ سری بھگوان تیرا ڈونگھا سنسار، تھہ بن بھيو کوئے نہ آٹیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جیو جنت میں کر کر چھڈے خوار، خوار سب دے سرتے چھایا۔ بچھا دے گئے چار یار، یاری یار نہ کوئے نبھایا۔ نہ کوئی سنے مریداں حال، مرشد بیٹھے مکھ چھپایا۔ چاروں گنٹ پیا کال، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ ساچا بنے نہ کوئے دلال، جگت وچولا نظر کوئے نہ آٹیا۔ میں سب دی لاہی کھال، شمس تبریز سولیاں اُتے چڑھایا۔ منصور ہویا بے حال، بے آب دے ڈھایا۔ ارجن تیاں لوحاں اُتے دتا بٹھال، بلہاری اپنے رنگ رنگایا۔ بالے نہاں بیٹھاں دتے سوال، میری ویکھ وڈی چٹرایا۔ میں تیرا انتم چھوٹا نگا بال، چوتھا جگ ناؤں دھرایا۔ میں شاہوں کیتے کنگال، گھر گھر پھری ڈھایا۔ انتم میرا من لے اک سوال، طوبی طوبی رہیا سناٹیا۔ سرشٹ سبائی ایک وار دھرت مات دی گودی دے سوال، پھیر سکے نہ کوئے جوانیا۔ وچوں رکھ لے اپنے لال، جیہڑے تیرا ناؤں دھایا۔ میرے نال رلا دے کال، میں بھجاں چائیں چائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ماراں اکو چھال، شہنشاہ تیرا حکم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا بچہ تیرے دوارے نچا، نچ نچ اپنا ناچ دکھایا۔ کلج بچہ تیرا نچے، مکھ گھنٹ نہ کوئے رکھایا۔ میری کریا اندر سارے پھسے، چاروں گنٹ بچیا کوئے نظر نہ آٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے نٹھے، پنج تت خاک میرے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ در تیرے جگائی اک اکھ، اکھنا اکھ تیری وڈایا۔ خالی جھولی نہ موڑیں سکھ، سکھاں سکھدیاں گھڑی نیڑے آٹیا۔ میرے وچ ہوئیوں پر تکھ، میرا سنگ نبھایا۔ میری پھر کنوں ہٹی اکھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ میں تیری کرپا شاہ سلطانا گھر اڈاؤنے کلکھ، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ اپنے اشارے نال اپنے دے دس، جو تیرے چرن دھیان لگایا۔ پھڑ باہوں لواں رکھ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ چاروں گنٹ ویکھیں اڈنے بھکھ، بھاکھیا تیری موہے بھایا۔ میں سیوا کراں نٹھ نٹھ، اکو ساچی بنت بنایا۔ کسے دارہن نہ دیواں دھیرج جت، ست رکھے نہ کوئے لکایا۔ چوڈاں وڈیا ماراں مت، پڑھ پڑھ ہون جیو ہلکایا۔ شاہ سلطاناں گھر چکاں ات، در در پے لڑایا۔ ودواناں نک پاواں نٹھ، قلندر وانگ نچایا۔ جو تیرا گاؤندے جس تہاں ڈھے پواں سرناٹیا۔ میرا ویلا انتم ہونا بس، میں سب دابستہ دیاں بندھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دردی در دیاں درد وند دد، دُکھ تیرے اگے سُنایا۔ میں کُجک جیواں ہتھ
چُھری پھرائی کرد، کوئی حلال کوئی جھکا کر دکھایا۔ تُوں آئیوں بن کے مرد، سب دا لیکھا دے مُکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلی دکھا کڈھ کے فرد،
جس دے اُتے حساب جنایا۔ جیواں جنتاں سارے گئے ورج، نانک لکھ لکھ لیکھ گنایا۔ پُرکھ اکال اگے کرو عرض، ویلے آنت ہوئے سہایا۔ تُوں کر لے اپنا
پورا فرض، تیرے اگے واسطہ پایا۔ مینٹوں لکھ چوراسی مارن دی انتم مرض، دارو نظر کوئے نہ آیا۔ پر بھ تیرا ہووے کوئی نہ حرج، سر میرے ہتھ لکایا۔
میں لاہواں پچھلا قرض، اگلا لیکھا تیری جھولی پایا۔ نہ کوئی گرم نہ کوئی سرد، محم اکو رہیا ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا
ور، در تیرے اوٹ رکھایا۔ تیرے در دتی دلیل، صاحب سچ میری عرضویا۔ میری سُن آنت ایتل، مہربان ملے کتے نہ ڈھویا۔ میرا کوئی نظر نہ آئے
وکیل، وکلا بیٹھے مکھ چُھپایا۔ تُوں ساچا شاہ چھیل چھیل، تیرا محم میری رضایا۔ تُوں بستر پہرے نیل، بسن بنواری اپنا ویس وٹایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی
کچیل، کچل دیویں تھاؤں تھانیا۔ کسے نظر نہ آئے مانسروور جھیل، ہنس روپ نہ کوئے وٹایا۔ لیکھا چکے جبرائیل میکائیل اسرائیل، عزرائیل دے دُہایا۔
نو کھنڈ پر تھی ڈھاہ دے فصیل، فیصلہ اکو وار سُنایا۔ جوں کرشن ارجن لہنا چکایا کولوں بھیل، تُوں پیر پیغمبر نٹھن واہو داہیا۔ تیرا شستر نہ کوئے تیر،
کمان نظر کوئے نہ آئی۔ کر کرپا توڑ میرا زنجیر، ذرہ ذرہ دے کٹایا۔ میں آنت تیرے کول آیا اخیر، اختیار دے میرے گوسانیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ سکاواں نیر،
نیز نیناں نیر سرب وہایا۔ سب دے بستر لاہواں چیر، بھوشن تن نہ کوئے پہنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میری
خواہش پور کرائیا۔ میری پوری کر دے خواہش، خواستگار در تے آیا۔ نو کھنڈ پر تھی کر ازمائش، بن تیرے بھگتاں سچا کوئے رہن نہ پایا۔ میں کر کے آیا
پیمائش، پیمانہ اکو ہتھ اٹھایا۔ کُجک جیواں دھیاں بھیناں لائی نمائش، جگت فیشن ہٹ وکایا۔ تیتوں ویکھ میرے صاحب نہ آیا تیش، کیوں بیٹھا مکھ چُھپایا۔
میری چلے نہ کوئے پیش، پیشتر تیرے اگے حال سُنایا۔ مان تباہا وشن مہیش گنیش، گنپت بیٹھا سپس جھکایا۔ پیر پیغمبر بن گئے درویش، در بدر نہ کوئے
پھرایا۔ تُوں رہیں سدا ہمیش، آد جگاد وڈ وڈیایا۔ میرے ویکھ کھلڑے کیس، سیس دستار نہ کوئے لکایا۔ پھری دروہی ملا شیخ، شیخی سب دی دے مٹایا۔

میں اپنی کھیل لئی کھید، جگت کوڑا ڈمبر اک رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سنا یا۔ کلجک سچ دساں گا۔ تیرے وچ آکے ہساں گا۔ دو جہاناں نساں گا۔ ایک تیر نرالا کساں گا۔ سرشٹ سبائی جھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچے مندر بہہ کے وساں گا۔ کلجک ویکھ ویکھی جا، دکھاو نہارا دیا کمائی۔ بھیکھا دھاری بھلے راہ، بھرمی بھرم وڈیا یا۔ مایا دھاری رُلے تھاں تھاں، ہر کا نام نہ کوئے دھیا یا۔ ماواں پتراں کوئے نہ چھاں، پتا پت نہ کوئے وڈیا یا۔ نار کنت نہ سکے ہنڈھا، و بھچار سرب لوکا یا۔ تیری انتم پکڑاں بانہہ، بل اپنا اک پرگٹا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھیل کھیل رہیا دکھا یا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بھرو بھال ضلع امرتسر ★

غلام بردے آئے بدھے، پروردگار تیری سرنا یا۔ پیر پیغمبر پھرن بھجے، چوداں طبق دین دھایا۔ صاحب سلطان اکو سدے، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیا یا۔ پار کرائے پچھلی حدے، اگلا لیکھا رہیا سمجھایا۔ کلجک وچ بال ندھے، بالی بدھ نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سمجھایا۔ گر اتار سدے نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیدا۔ کلجک ویکھو اُجڑے کھیرے، کایا کھیرا نہ کوئے وسائیدا۔ دین مذہب پئے جھیرے، جھگڑا حق نہ کوئے درڑائیدا۔ ست دھرم نہ بٹھے بیڑے، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیدا۔ پُرکھ اکال سنجگ تریتا دوا پر کلجک نو سو چورانوے چوکڑی وینہدا رہیا کر کے وڈے جیرے، بھو ابھیدا آپ چھپائیدا۔ کوئی نہ جانے تیرے میرے، میرا تیرا راہ نہ کوئے دکھائیدا۔ پیر پیغمبر گر اتار حکمے اندر ہر جو گھیرے، دھر فرمانا اک سنا ئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیدا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس، اکو اک جھکایا۔ تیرا کھیل صاحب جگدیش، بے انت تیری وڈیا یا۔ تیرا کلمہ تیری حدیث، حضرت سچ تیری پڑھایا۔ انتم خالی ہوئے کھیس، وست نظر کوئے نہ آ یا۔ صدی چودھویں بیسن لیا پیس، چوداں طبق دین دھایا۔ تیرا نشانہ دس کے گئے ٹھیک، الف یے کر پڑھایا۔ تیرے ہتھ اک توفیق، لاشریک بے پروا ہیا۔ تیری کردے رہے اڈیک،

عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار نیز کھول، نین نین در سائیندا۔ لوک مات سچ
 وست نہ کسے کول، لکھ چوراسی خالی بھانڈے آپ جنائیندا۔ کوڑی کریا مایا متا وچا ڈھول، سچ سچ ونج نہ کوئے دکھائیندا۔ ترے گن مایا پایا گھول، تتوت
 نال لڑائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، پردہ حق نہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس آپ وٹائیندا۔
 پیر پیغمبر مارن دھاہ، نیز نیناں نیر وہایا۔ ویلا انتم گیا آ، دیسے انت نہ کوئے سہایا۔ اللہ رانی ٹٹنہارا نکاح، مکھ پردہ نہ کوئے لکایا۔ کرے کھیل آپ خدا،
 خدی سب دی میٹ مٹایا۔ رُوح پاک کرے جدا، وجود کم کسے نہ آیا۔ سارے ہوئے بے وفا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا
 کمایا۔ گر اوتار کرن وچار، وچار وچ ہر نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی جس چلائی دھار، دھرت دھول کھیل کھلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ کھولنہار کوڑا، پُریاں لو آں راہ
 چلائیندا۔ وشن برہما شو جس بنائے سیوادر، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ سو صاحب لیکھا مگے انتم وار، پورب لہنا آپ چکائیندا۔ سب دے نیز ہوئے
 شرمسار، اکھ پر تکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران ہوئے لاچار، انجیل قرآن کایا گرہ نہ کوئے دکھائیندا۔ کھانی بانی تیر نرالا مارے نہ کوئی مار، دھار
 دو دھار نہ کوئے جنائیندا۔ کوڑا ناتا سرب سنسار، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیندا۔ چوداں لوک دیکھے ہٹ بازار، سری بھگوان پھول بھلائیندا۔ کاغذ قلم
 شاہی رووے زارو زار، نیز نیر دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ دروہی خدائے ساڈی سنی نہ کسے آواز، گر کاشد ردے نہ کوئے وسائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی و بھچار،
 ہر کنت نہ کوئے ہنڈائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، جوت اُجالا نہ کوئے کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انتم سارے گئے ہار، آتم پر ماتم
 برہم مت اک تت ست نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی دتے موسیٰ، مسدہ اکو
 اک جنایا۔ انتم پاونا کالا سوسا، نور ظہور دے چھپایا۔ عیسیٰ سیس نہ رہے کوئی حدیثا، حضرت اکو حکم سنایا۔ محمد تیرا انتم پیسن پیسا، کلجگ چلی جگت چلایا۔
 چار یاری خالی کھیسہ، خلقت رووے مارے دھاپنا۔ پرگٹ ہو یا بیس پیسا، بھو ابھیدا اک گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا
 جنایا۔ سچ سندیسہ پیر گر، سنگر ساچا اک سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا ویکھو دھر، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سوچھ سروپی کون گیا جڑ، شبدی

ڈھولا کون الائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور نرگن سرگن ویکھنہارا چڑھ کے ساچے گھوڑ، جوتی جوڑا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انتم ہو اُجیارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے کرائے ساچی کارا، ہر
 پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا دیونہار آدھارا، آد نرنجن نور رُشائیا۔ ابناسی کرتا ست ستوادی دے ست ہلارا، سری بھگوان وجے ودھائیا۔ پاربرہم پرہ
 پاوے سارا، برہم ویکھے تھاؤں تھانیا۔ وشنو دیوے اک اشارہ، برہما اپنے تھم نچائیا۔ شکر کھولے بند کواڑا، نیتز بند نہ کوئے جنائیا۔ حکمے اندر سدے
 تینی اوتارا، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ رچائیندا۔
 جگ چوڑی وندنہارا وند، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا چکائے تارا سورج چند، چند چاندنا اک چکائیندا۔ لکھ چوڑاسی دیونہارا دند، بچیا کوئے رہن نہ
 پائیندا۔ ناتا توڑے جیرج اند، اُتجج سبتج مول مکائیندا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ بھکھنڈ، کلجگ لہنا جھولی آپے پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنی کرنی آپ کرانیندا۔ گر اوتار کرو دھیان، ہر ساچا سچ سمجھائیندا۔ چار ورن کسے کول نہ رہیا گیان، سچ دھیان نہ کوئے لگائیندا۔ کھتری براہمن
 شوڈر ویش ہوئے بے ایمان، نام امانت گرہ مندر نہ کوئے لگائیندا۔ پنچ وکارا اندر وڑیا شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرب ہلاکائیندا۔ نظر نہ آئے سری
 بھگوان، بند تاکی کُنڈا کوئے نہ لاہندا۔ امرت آتم کسے نہ ملیا پین کھان، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیندا۔ جوتی جوت جگے نہ نور مہان، اگیان اندھیر نہ
 کوئے مٹائیندا۔ بتی دند رسنا جہوا گا گاتھکی گان، گاونہارا اپنا بھیو نہ کسے جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی کرنی آپ جنائیندا۔
 گر اوتار کرن محسوس، ویلا انتم انت آئیا۔ پُرکھ ابناسی بنیا آپ جاسوس، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دی وراثت کرے منسوکھ، حق اپنا دے جنائیا۔ ناتا
 توڑے ذات پات، کوڑی کریا جھوٹھ، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی پنچ تت کایا جان قلبوت، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ اپنا دیوے آپ ثبوت، شہنشاہ اکو
 پھیرا پائیا۔ اپنے ہتھ رکھے حقو، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے
 آپ، صدا اپنے نام لگائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس دا چیدے رہے جاپ، سو صاحب ویکھن آئیا۔ نو کھنڈ پر تھمی

ستّ دیپ جیو جنت دیکھے پوُجا پاٹھ، اِشٹ دیو نہ کوئی منایا۔ پاوے سار تیر تھ تاٹ، تٹ کنارہ پھول بُھلایا۔ چوُداں لوکاں کھولے ہاٹ، ونجارا نظر کوئے نہ آیا۔ چوداں طبق دیکھے ذات، ذات سب دی دئے گویا۔ کلجگ انتم دیکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ویس وٹایا۔ گوپی کاہن کوئی نہ پاوے راس، منڈل منڈپ ناچ نہ کوئے نچایا۔ چار جگ دی اکٹھی کرے شاخ، شہنشاہ اپنا حکم منایا۔ جس دی بھاکھیا رہے بھاکھ، بھوکھت واک سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نر ہر اکو ویس وٹایا۔ نر ہر اکنکارا، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ اپنے سوہا پائیندا۔ کملاپاتی ہو اُجیارا، دیا باتی نہ کوئے جگائیندا۔ ساچا ساقی نر نرکارا، ساچا جام ہتھ اُٹھائیندا۔ دیونہارا دُھر دربارا، مقامے حق سوہا پائیندا۔ لاشریک پروردگار، واحد اپنا رنگ چڑھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان سانجھیا راء، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کلجگ انتم ہو تیارا، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، صفت صلاحی وسے باہرا، صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ صفت صلاحی ایکو ایک، ایک ایک جنایا۔ آد جگاد ساچی ٹیک، جگ جگ حکم منایا۔ رُپ رنگ نہ کوئے ریکھ، بھیکھ اپنا اپنے وچ چھپایا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس دسنتر دئے وڈایا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، نہ کوئی موُنڈ مُنڈایا۔ جس سٹ بنایا سری دسمیش، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نانک نرگن کری آدیس، الکھ الکھ ڈھولا گایا۔ جس پیر پیغمبر بنائی ریکھ، ریکھا اپنے وچوں پرگٹایا۔ جو بھگتاں سنگ کرے ہیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ جس ناؤں نرکار اپنا دتا بھیت، وشن برہما شو کر پڑھایا۔ سو کلجگ انتم گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کرے آپے پیش، اپنا لیکھا اپنے وچوں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کماپا۔ ساچی کرنی کرنہار نرکارا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا رُپ دھرائیندا۔ وید ویاسا جس دا لیکھا لکھدا رہیا بن لکھارا، سو براہمن گوڑا پوت سپوتا اچے ٹلے پر بت پھیرا پائیندا۔ جس دا جلوہ تک موسیٰ ڈگا منہ دے بھارا، نیتز نین نہ اکھ گھلائیندا۔ جس نوں عیسیٰ کہندا میرا پروردگار، پتا پوت رنگ وکھائیندا۔ جس نوں محمد کہے میرا امام سکدارا، سر میرے حکم منائیندا۔ جس نوں اللہ رانی کہے پیر ظاہرہ، ظاہر ظہور کھیل کرائیندا۔ جس دا حق حق نعرہ، نوبت اپنے نام و جائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر کردے گئے مُشارا، سو مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوار بیٹھا رہیا ہو کے بہرہ، کلجگ انتم اپنا حکم

چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ ویکھو کھیل پیغمبر پیر، پاربرہم جنائیا۔ ویلا انتم اک اخیر، چوڈس چند نہ کوئے
 رُشنائیا۔ کٹن آیا شرع زنجیر، شریعت کوئے رہن نہ پائیا۔ حیات آب دیوے اکو نیر، نرل جام پیایا۔ چوڈاں طبق بدل دیوے تقدیر، تصویر اپنی دئے
 دکھائیا۔ بچھلی میٹے سرب لکیر، حکمے اندر حکم جنائیا۔ نام کھنڈا کچھ شمشیر، شمع سب دی گل کرائیا۔ ویکھ ویکھ سارے ہوئے دِگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ کریا کھیل ہر بے نظیر، نظر وچ نہ آئیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو حیاتی، ہر صاحب آپ جنائیندا۔ کلجک مٹے اندھیری راتی، رُتی اپنی اک دکھائیندا۔ ساچی سچ دیوے پر بھاتی، پر م پُرکھ دیا
 کمائیندا۔ برہوں تیر نرالا مارے کاتی، کایا سب دی آپ اٹائیندا۔ سچھنڈ دوارے کھولے تاکی، پردہ دُئی آپ چکائیندا۔ کسے دا کچھ رہ نہ جائے باقی، اُمت
 اُتیاں جھولی پائیندا۔ ویلے انتم دیوے پھاسی، پھاہ سب دے ہتھ دکھائیندا۔ حضرت بہہ بہہ کرے ہاسی، عیسیٰ موسیٰ نہ کوئے جھڈائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے جاگ، جاگن ویلا آیا۔ کوئی نہ دھوئے جھوٹھا داغ، دُرمت میل کوئے نہ
 لاہیا۔ مقبرے جگے نہ کوئی چراغ، مسجد نور نہ کوئے رُشنائیا۔ مسد حل نہ حق جناب، اللہ رانی نین شرمایا۔ نہ کوئی میٹے واد وواد، صادق صدق نہ کوئے
 رکھایا۔ پروردگار چرن گھوڑے دتا رکاب، دلدل اکو تنگ کسایا۔ جس دالیندے رہے خواب، سو خواہ مخواہ اپنا حکم چلایا۔ چلو رل کے کریئے در آداب،
 سجدہ سیس جھکایا۔ کلجک انتم لکھ چوراسی بھری پاپ، پتت کوئے نہ رُپ وٹایا۔ جس دا چپدے آئے جاپ، نوری اللہ نور رُشنائیا۔ سو میاں آیا باپ، پسر
 پدر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا منایا۔ انتم حکم مٹنایینا، سو صاحب آپ جنائیا۔ اپنا کیتا ویکھو نیناں، نچ نیز رہیا
 جنائیا۔ دین مذہب دا بُرج انتم ڈھننا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھیناں، ساک سینا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے امام، کائنات سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، علیکم حکم نہ کوئے جنائیندا۔ انت بھگونت توڑے مان، ابھمان
 نظر کوئے نہ آئیندا۔ بردے بنائے پھڑ غلام، غربت سب دی آپ گوائیندا۔ چرن دھوڑ وکھائے اک حمام، در مندر پردہ لائیندا۔ بدل دیوے آپ نظام،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اک گھلانیندا۔ سچ سنہڑا دیوے گل، شبد اگم پڑھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، اٹل محکم جنائیا۔
 پیر پیغمبر گر اوتار اک دُوجے نال جاؤرل، بچھلا جھگڑا سرب مُکائیا۔ سری بھگوان کردا رہیا ول چھل، جگ چوکڑی سرگن محکم جنائیا۔ داتا جودھا سوریر
 وڈ پر بل، پر م پُرکھ بے انت وڈیائیا۔ انتم میٹے سب داسل، دُئی کوئے رہن نہ پائیا۔ پر بھ سرنائی لینی مل، دُوجی اوٹ نظر نہ آئیا۔ کلجک میٹے اچ کہ کل،
 کال سب دے سرتے چھائیا۔ جن بھگتاں دیوے پورب پھل، لہنا نام جھولی پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی واسے بل، کوڑی کریا جڑ اُکھڑائیا۔ ویکھنہارا جل تھل،
 اچے ٹلے پر بت پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ اگلا لیکھا آیا نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ دین مذہب
 دے چھڈو جھیرے، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جس نے دتے سنجک تریتا دوا پر کلجک گیرے، سو گیرا آپ گڑائیندا۔ دھرت مات دے کھلے کرے
 ویڑے، دیپاں لو آں کھوج کھجائیندا۔ جن بھگتاں بچھے جس سرگن ہو کے مارے پھیرے، نرگن اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ انتم سارے آگئے ہر دے گھیرے،
 بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ کرن نہ دیوے ہیرے پھیرے، ہیری پھیری سرب مٹائیندا۔ سارے کہوٹوں میرا ہم تیرے، تھہ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔
 پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی شاہو شتاباشی اسیں آئے تیرے ڈیرے، تیرا ڈنکا نام اکو ناد و جائیندا۔ اسیں لوک مات جھگڑے کر کے آئے ہتھیرے، تیرے
 حکمے کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اک گھلانیندا۔ سچ سندیسہ دیوے ناد، ایکرا راک جنائیا۔ ویکھنہارا آد جگاد، جگ
 جگ پھیرا پائیا۔ جس رچن رچائی برہم برہما، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ جس نام جنایا بودھ اگادھ، اگادھ بودھ کری پڑھائیا۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر دتی داد،
 دات اکو جھولی پائیا۔ جس دین مذہب بنائی جماعت، اکھر وکھر کر پڑھائیا۔ جس پیر پیغمبر ناتا بندھایا چرن نات، نت نوت کھیل کرائیا۔ جس نوں مٹیا رسول
 پاک، سچ اصول رہیا دکھائیا۔ معقول اگوں دیو جواب، پروردگار بچھ بچھائیا۔ اپنے مکھ توں پڑدہ لاسے نقاب، پردہ نشیں اپنا مکھ دکھائیا۔ چوداں طبق ویکھے
 باغ، خزاں رت سب تے چھائیا۔ ویلے انت نہ کرے کسے معاف، دوشی دوش رہیا لگائیا۔ سرشٹ سبائی پائے وفات، فتویٰ اکو نام لگائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے
 قلم دوات، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ کلجک آئے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک جنائیا۔ ساچا تھم سُنو کن، بن رسنا آپ جنائیدا۔ اکو تھم لینا من، منسا سب دی پور کرانیدا۔ اکو چڑھنا سچا
 چن، نور ظہور اک درسانیدا۔ اکو بیڑا دیوے بنھ، کھیوٹ کھیٹا ناؤں وڈیائیدا۔ اکو گھرے دیوے بھنھ، پنج تت تھیکر نظر کوئے نہ آئیدا۔ اکو نانا
 جوڑے چھری چھن، اکو سچھنڈ سو بھاپائیدا۔ اکو دیونہارا ڈن، ڈنکا نام وجائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو کلمہ آپ سمجھائیدا۔ پیر
 پیغمبر کر اسپس، سرن پئے سرنایا۔ تیری پڑھیے اک حدیث، دوجا کلمہ نہ کوئے سنا یا۔ چھتر جھلے پر بھ تیرے سیس، تیرے تھم سد رضایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ منگی منگ بن درویش، مان ابھمان نہ کوئے رکھایا۔ ساڈی انت چلے نہ کوئی
 پیش، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکایا۔ نانا تھلا ملا شیخ، مسائق نظر کوئے نہ آیا۔ اکو تیرے چرناں ہیت، پریتی سچ سچ بندھایا۔ کرپا صاحب ویکھ، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا جنایا۔ ساچا تھم پیر پیغمبر، پاربر ہم جنایا۔ کلجک میرا انت سویمبر، اکو گھر دکھایا۔ لکھ چوراسی کوڑا ڈمبر،
 تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ سرب کلا آپے بھر تمبر، گھٹ گھٹ رہیا سامیا۔ جس بنائے زمیں اسمان امبر، نرگن نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا فرمایا۔ ساچا تھم دھر فرمانا، دھر درگاہی آپ جنائیدا۔ گو بند لکھ کے گیا پروانہ، پر م پُرکھ آپ سمجھائیدا۔ نانک نرگن دے
 کے گیا گیانا، منتر ست نام درڑائیدا۔ پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوانا، جس دا انت کوئے نہ آئیدا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ناچ نچائیدا۔
 وشن برہما شو کرے دھیانا، کروڑ تیتیس دھوڑی ٹکا مستک لائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاون گانا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس
 دی صفت صلاحیندا۔ سو صاحب وڈ مہربانا، نرگن اپنا ویس وٹائیدا۔ گو بند کہے میرا پُرکھ اکال نوجوانا، بردھ بال نہ رُپ وٹائیدا۔ میری ہتھیں بنھے گانا،
 ساچا سگن آپ منائیدا۔ نہ کوئی چلے تیر کمانا، کلنی توڑا نہ کوئے جنائیدا۔ کرے کھیل کھیل مہانا، خالق خلق رُپ وٹائیدا۔ سمبل وسے اک مکانا،
 سمجھل سمجھل اپنا چرن ٹکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر آپ اٹھائیدا۔ پیر پیغمبر اٹھو بھاگو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔
 پروردگار سرن سرنائی لاگو، پچھلا لہنا دے چکایا۔ دھر درگاہی سُنو آوازو، بانگ صدا نہ کوئے الا یا۔ پچھلا جھیرا پچھے نمازو، جُبرہ حق اک دکھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب نوں رہیا جنایا۔ صاحب تیرا لیکھا سوہنا، کھت وچ نہ آئیندا۔ جو کرنا سوچ ہونا، نہ کوئی میٹ مٹائیندا۔ تیرے درتے سب نے رونا، روندیاں سب نوں گلے لگائیندا۔ دُرمت داغ جگت دھونا، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کھجک انتم ساچی سیج کسے نہ ملے سونا، خاوند خواتین نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اکو بھائیندا۔ در تیرا اکو ست، ست تیری وڈیایا۔ در تیرا اکو حق، حق نظر آئی۔ لوک مات سکھیا دے دے گئے تھک، تیری سرشٹی چلے نہ تیری رضایا۔ اسیں کھجک انتم پچھے گئے ہٹ، پلو اپنا آپ جھڈایا۔ کلمہ پڑھ کے لگدا دویتی پھٹ، بانی پڑھ کے نام پئی نہ کوئے بندھایا۔ سرشٹ سبائی وک گئی کھجک دے ہٹ، کوڈی قیمت کوئے نہ پائی۔ جدھر ویکھے کھیرا دے بھٹھ، بھانبر ترے گن اگنی رہی لایا۔ ناتا تیر تھ تھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھلی مینڈھی سیس پئی نہ کوئے گندایا۔ کھجک جیواں میری نہ رکھی پت، میرے اندر وڈ وڈ ننگے تاریاں لایا۔ دین مذہب دی اُلی رت، رتی رت نہ کوئے سُکایا۔ نانک گوہند دی بُھلی سب نوں مت، من مت ہوئی ہلکایا۔ کسے گھر نہ دے دھیرج جت، نیتز نین دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔ گر اوتار سارے گئے چھڈ، کھسرا چھڈیا آنت لوکایا۔ سری بھگوان کھجک انتم جس بھاوے تس توں لینا رکھ، گر اوتار دیوے نہ کوئے گواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سنمل رُکھ خالی پت، پھل بُھل نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑی کریا مایا متا ہو میں ہنگتا رسنا جہوا منکا منکا مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ گر کا ستھر کوئے نہ بے گھت، یارڈا میل نہ کوئے ملائی۔ امرت گوہند کوئی نہ لئے جھٹ، ترسنا بُھکھ نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیرا انتم ویلا، لیکھا جانے گرو گر چیل، چیل گر کھیل کھلایا۔ گر بنیا پُرکھ اکال، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ چیل بنیا گوہند لال، گجری گود نہ کوئے سہائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نام جنائے ہو کرپال، کرپاندھ اپنی دیا کمائیندا۔ کھجک انتم حل کرے سوال، زیر زبر سرب مٹائیندا۔ چوڈاں وِ دیا ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ ناتا توڑے بے۔ ایمان، شرع شیطان نہ کوئے لڑائیندا۔ بغلوں کھچے آپ قرآن، مسلہ حق آپ سمجھائیندا۔ لیکھا جانے وید پُران، شاستر سمرت پھول بُھلائی۔ پردہ کھولے اٹھ دس اٹھاراں دھیائے گیتا گیان، گوجھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرو گرنتھ گرو گیان، گر شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ پُرکھ اکال سب دا جانی جان، جگ

جگ اپنا تھم سنانیدا۔ کلجک بھلے جیو نادان، ہر کا نام نہ کوئے دھیانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا انتم رکھے اپنی ذاتا، نرویر پُرکھ اپنا پھیرا پانیدا۔ نرویر پُرکھ بے پرواہ، بے انت وڈی وڈیاںیا۔ ست سروپی بن ملاح، شاہو بھوپئی پھیرا پانیا۔ دہ دشا چاروں کُنٹ ویکھ وکھا، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا تھم جنایا۔ لیکھا جانے تھاؤں تھاں، زمیں اسماناں کھوج کھوجاںیا۔ لہنا دین چکائے پُتراں ماں، پتا پوت گودی اک جنایا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نال کرن ہاں، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھاں، غریب نہانیاں انگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سوچنا اک سمجھایا۔ ساچی سوچنا ہر کا ناؤں پتر، پت پتوتا آپ جنانیدا۔ ستجک یج نیچے ساچے وٹر، بھگت بھگوان ہل چلانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، اپنا تھم آپ منانیدا۔ اکاون باون سُنوگیت، گھر گمبھیر جنایا۔ پُرکھ اکال دی اگئی ریت، لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ سچ سرنائی اک پریت، دو جہان وڈیاںیا۔ جس بنایا مندر مسیت، سو انتم لیکھا دئے چُکایا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے بھون دھنی پھیرا پانیا۔ تاج سوہے ساچے سیس، جگدیش وڈی وڈیاںیا۔ لیکھا جانے راگ چھتیس، ناد اپنا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ جیکارا اکو لایا۔ سچ جیکارا گائے سلوک، سوہلا اکو اک درڑانیدا۔ وچے ودھائی لوک پرلوک، پر پُرکھ آپ الاینیدا۔ لکھ چوراسی دیوے موکھ، مُفت اپنا نام لٹانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھانیدا۔ ساچا ناؤں ہر نرکار، اکو اک جنایا۔ پیر پیغمبر لینا اُچار، گر اوتار دھیان لگایا۔ سرب جیاں داسا نچھایا، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ بن وچولا وچ سنسار، شبدی گر پھیرا پانیا۔ پردہ اوہلا دئے نوار، چولا اپنا آپ ہنڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ناؤں اک سمجھایا۔ ساچا ناؤں آد نرنجن، آد پُرکھ سمجھانیدا۔ دانی داتا دُکھ درد بھئے بھجن، بھو ساگر پار کرانیدا۔ نام ندھان نیتز پائے انجن، اگیان اندھیر مٹانیدا۔ سدا سہیلا اکو سجن، جگ جگ ویس وٹانیدا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، نرمل نیر سیر پیانیدا۔ کلجک انتم پردے آیا کجن، سر اپنا ہتھ لکانیدا۔ کوڑے بھانڈے سارے بھجن، بچیا کوئے رہن نہ پانیدا۔ شاہ سلطان تخت تاج تجن، در در آپ پھرانیدا۔ کال نگارے سرتے وجن، وضاحت نال سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو منتر آپ

درڑائیندا۔ اِکو منتر سب نے گاؤنا، گا گا خوشی منایا۔ پاربرہم پر بھ نظری آؤنا، نورو نور نور رُشانیا۔ کوڑی کریا بُرج ڈھاؤنا، ہو میں ہنگتا گڑھ تڑایا۔
 ابناسی کرتا گھر وچ پاؤنا، باہر کھوجن کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو نام دے ورتایا۔ اِکو نام ورتے جگ، جگ جیون داتا
 آپ ورتائیندا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگت، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیندا۔ درس کرائے رنج رنج، نچ نیتز
 آپ گھلائیندا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا کُنڈا لاہندا۔ انحد ناد جائے وچ، سُر تال نہ کوئے بنائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر رس اِک جنائیندا۔
 سُر ت سوانی سیجا سد، شبد ہانی میل ملائیندا۔ جگت مایا وچوں کڈھ، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ اِک دکھائے وشو جد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچا نام اِک پڑھائیندا۔ ساچا نام اِکو پڑھنا، ناؤں زرنکار وڈی وڈیایا۔ اپنے مندر آپے وڑنا، گرسکھ کُنڈا لاہیا۔ ساچی ترنی ہر جن ترنا، تار نہارا رہیا
 سمجھایا۔ ناتا تے ورنناں برناں، برن اٹھاراں نہ کوئے گڑمائی۔ میل ملاوا پر بھ کے چرنا، دھوڑی مستک ٹکا اِکو لایا۔ زربھو چکائے بھے ڈرنا، بھیانک روپ
 نہ کوئے دکھایا۔ نہ جمن نہ کدے مرنا، مرن جنم گیر رہن نہ پایا۔ سنگر گھر چائیں چائیں وڑنا، در ساچے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچا نام دے سکھایا۔ ساچا نام لینا سکھ، سکھیا ساکھیاں جنائیندا۔ زرویر پُرکھ پائے بھکھ، پُرکھو تم اپنی دیا کمائیندا۔ جس نوں دھیاؤندے مَن
 رکھ، جوگ جوگیشتر دھیان لگائیندا۔ نظر نال نہ آئے دس، نین نین نہ کوئے ملائیندا۔ جگ جگ بھگتاں ہوئے وس، اپنا وس نہ کوئے رکھائیندا۔ اندر وڑ
 کے مارگ جائے دس، دھرو پرہلاد آپ پڑھائیندا۔ دو جہاناں پندھ مکائے نٹھ نٹھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، نہہکنا ناؤں دھرائیندا۔
 چار ورن دا کھولیا ہٹ، کھتری براہمن شودر ویش گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اِکو اِک جنائیندا۔ ساچا نام نام دھن
 ونت، دھن ساچا اِک سمجھایا۔ ہر کا شبد گر کا منت، منتر نمو نمو پڑھایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے آد انت، گر اوتار بے انت کہہ کہہ شکر منایا۔ سو
 میل ملائے سچ بھگونت، بھگتن ساچے رہیا اٹھایا۔ نیتز گھلائے زرگن سنت، سنگر اپنا رنگ رنگایا۔ سنجگ بنائے ساچی بنت، وشن برہما شو لئے اٹھایا۔
 چارے وید توڑے مان کوئی نہ جانے پنڈت، جیو پنڈ سب دا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہہکنا نرائن ز، اِکو اکھر آخر

دے سمجھایا۔ اکو اکھر آخر چوٹی، چوٹ نگارے آپ لگائیندا۔ لکھ چوڑاسی واسنا کڈھے کھوٹی، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ پاربرہم دے بن جاو گوتی، برہم اپنی انس دکھائیندا۔ اکو نور نرمل جوتی، جوت نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ نام ڈنکا پھڑو سوٹی، پنج وکارا میٹ مٹائیندا۔ گرگھ بن جاو مانک موتی، کوڑا کچ کم کسے نہ آئیندا۔ سرت اٹھاؤ کجک سوٹی، شبد ہلارا اک لگائیندا۔ چڑھ کے دیکھو اپنی چوٹی، سنگر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام جس سکھائیندا۔ ساچا نام پرکھ اگم، الکھ اگوچر اک جنایا۔ آپ وسائے دامد، پون سواسی سیوا لایا۔ بھگت بھگوان کرائے کم، نہکرمی کرم کانڈ دے مٹایا۔ ست ستوا دی بیڑا دیوے بٹھ، بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ گرگھ وڈا کہیے دھن، جن ملیا سچا ماہیا۔ لکھ چوڑاسی نیزا اٹھ، گر کا درس کوئے نہ پانیا۔ کجک انتم ورا سنت گیا من، من مناسجک ولوں ہٹایا۔ سوہنگ ڈھولا گائے چھند، وچولا اکو نظری آیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈنڈ، لاڑی موت نہ لئے پرنا یا۔ سچ دوارے چاڑھے چند، گرگھ ناؤں کرے رُشنا یا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی سدا بخشن، بخشش اکو جھولی پانیا۔ گر سکھ سنگر دوارے اک انند، دوسر ہٹ نہ کسے دکھایا۔ رسنا چھڈ جھوٹا گند، رس آتم اک درڑایا۔ کسے کم نہ آونے بتی دند، جہوا جگت ہوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ندھانا سری بھگوانا وچ جہانا جگجگت جگت آپ جنایا۔ برہم درشی سنگر درس، نیز نین رُشنا یا۔ نظری آئے اکو اشٹ، ایش جیو کرے گڑمایا۔ کوڑی دے سرب سرشٹ، ناتا تے بھین بھایا۔ کجک کوڑی کرپا ہوئی بھرشٹ، بھادی سب دے سرتے چھایا۔ لیکھا جان راما وششٹ، وشو اپنا نام سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگایا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی رام سنگھ دے گرہینڈ سوبل ضلع امرتسر ★

ساچے تخت ہر نرنکار، تخت نواسی سو بھاپانیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیر پینمبر سجدہ سیس جھکایا۔ توں خالق خلق پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ ہر نرنکار، نرویر کھیل کرایا۔ دو جہاناں پاویں سار، برہمنڈ کھنڈ اپنا تھم چلایا۔ جگ چو کڑی سچ سندیسہ دیویں وچ سنسار، ہوں

بالے سیو لگایا۔ کھ لکھ لکھا اپر اپار، الکھ اگم اگوچر دین سمجھایا۔ تیرا انت نہ پارادار، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ در کھڑے تیرے دوار، دوئے جوڑ پئے
 سرناہیا۔ جوں بھوئیں توں لینا تار، تار نہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ انتم سارے گئے ہار، اپنا بل نہ کوئے رکھایا۔ سرشٹ سبائی تیرا منتر تیرا شبد تیرا
 ناؤں آئے سکھال، ساچی سکھیا کر پڑھایا۔ سرگن زرگن بن دلال، بن وچولا پھیرا پائیا۔ حقیقت ویکھ حق حلال، لاشریک اک خدایا۔ چاروں گنٹ
 ہوئے ویران، ویری گھر گھر نظری آئی۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھایا۔ کلمہ پڑھے نہ کوئے کلام، کائنات رہی گر لائی۔
 ہردے کسے نہ وسے رام، رمیا نظر کسے نہ آئی۔ ناتاٹھا گوپی کاہن، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ گر کاشبد نہ سکے پچھان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائی۔ نو
 کھنڈ پر تھمی شرع ہوئی شیطان، گھر گھر پئی لڑائی۔ نظر نہ آئے اک بھگوان، نیتز نین نہ کوئے گھلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی کوڑ دکان، ساچا ہٹ نہ کوئے
 چلایا۔ ملیا میل نہ نوجوان، جیون جگت نہ کوئے جنایا۔ کھانی بانی سُن سُن تھکی کان، کافی تیر نرالا بان نہ کوئے لگایا۔ آتم پر ماتم سکے نہ کوئے پچھان، پردہ
 اپنا نہ کوئے اٹھایا۔ کوڑی کریا پین کھان، آتم رس رس نہ کوئے چوایا۔ نظر نہ آئے گن ندھان، جگت نیتز دین دھایا۔ سچ دوارے ملیا کسے نہ مان،
 سادھ سنت رہے گر لائی۔ تیرا روپ سکیا نہ کوئے پچھان، اشٹ اکو نظر کسے نہ آئی۔ پیر پیغمبر ہوئے حکمران، لوک مات پھر پھر پھیرا پائی۔ سبجگ تریتا
 دواپر کلجگ چار ورن اٹھاراں برن چلدی رہی دکان، کھتری براہمن شودر ویش وند وندائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا
 گھر، جس گھر وسیں بے پرواہیا۔ گر اوتار تیرے بردے، تیرے درتے الکھ جگایا۔ پیر پیغمبر تیتھوں ڈردے، نیوں نیوں سیس بھکائی۔ تیرے حکمے
 اندر لوک مات کرنی کردے، ناؤں سندیسہ اک سُنایا۔ لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ پھردے، چوواں طبقات ویکھ دکھایا۔ جگ جگ تیرے گیرے گڑدے،
 نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ کلجگ انتم گر اوتار اک دوجے نال بھڑدے، دین مذہب پئی لڑایا۔ کوئی نہ منے حکم سچے پر دے، پیا پریم گئے بھلایا۔ امرت
 جھرنے کتے نہ جھردے، پی پی تھکی امرت جگت لوکائی۔ برہوں انجھو کتے نہ کردے، رور و نیتز نین مارن دھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیری وڈیایا۔ پیر پیغمبر تیرے غلام، عاقی نظر کوئے نہ آئی۔ دوئے جوڑ کرن سلام، سلام علیکم اک بلایا۔ تھو صاحب سچا

امام، تیرا آنت کوئے نہ آئیا۔ پکڑیا اکو تیرا دام، دامنگیر تیری سرنائیا۔ تیرے حکمے اندر کر کے آئے کام، تیرا ناؤں ڈنک وجائیا۔ آنت پئی اندھیری شام، چوڈس چند نہ کوئے چڑھائیا۔ کلجک چھپن والا بھان، صدی چوڈھویں رہی شرمائیا۔ ساچا رہے نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت قرآن، کایا گرہ نہ کوئے پھولائیا۔ آنتر آتم ملیا نہ سچ حمام، نہاؤن نہا نہا شکر نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار تنگن راہ، نین نین اٹھایا۔ پُرکھ ابناسی ملے اک ملاح، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک دسدا رہیا صلاح، نام اکھراں وچ پڑھایا۔ دین مذہب شرع شریعت پاؤندا رہیا راہ، رہبر اپنا حکم منایا۔ اپنا آپ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ست سروپی رہیا چھپا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ اکو بخشے چرن پناہ، پنے پنے سب نے سپس جھکایا۔ لکھ چوڑاسی بھری گناہ، غربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ہر کا ناؤں گئے بھلا، نام ست منتر نہ کسے درڑایا۔ آتم تاکی کوئی نہ سکيا کھلا، آنتر آتم درس کسے نہ پایا۔ انحد ناد دُھن کوئے نہ سکيا گا، چھٹی راگ سُن سُن شکر منایا۔ آتم جوتی کوئی نہ سکا جگا، دیا باقی کملا پاتی ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ ساچا ساقی بن کے جام سکيا نہ کوئی پلا، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ من عاقی دیکھیا تھاں تھاں، من کا مکنا نہ کوئے بھوایا۔ ساچی سکھیا کلجک جیو سارے گئے بھلا، اُھل تیرا بھوکسے نہ آیا۔ تیر تھ تڑ روون مارن دھاہ، نیز نیناں نیر دھایا۔ گر در مندر مسجد مٹھ شودوالے سارے کر گئے نانہہ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ناتا تپا پتراں ماں، پتا پوت نہ رنگ چڑھایا۔ ویلے آنت کوئے نہ پکڑے بانہہ، بھڑی بھڑی سرب گر لایا۔ نو کھنڈ پر تھمی دیکھیا تھاں، ست دیپ پردہ لاہیا۔ سرشٹ سبائی بھری گناہ، پُنیت روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے نور دھرایا۔ پیر پیغمبر چرنی ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اُمت نبی سکی رت، رتی رت نہ کوئے وکھائیا۔ کلجک ماری سب دی مت، مسدہ حل نہ کوئے کرائیا۔ تیس بتیس سچ حدیث آئے دس، آنت دستبردار ہوئی لوکائیا۔ ساڈا کوئی نہ چلے وس، خالق تیری خلق بھلیا ناؤں خدائیا۔ ایسے کر کے اسیں تیری رکھ کے گئے آس، نیز نین دھیان لگایا۔ کلجک انتم پروردگار آوے خاص، خواہش ساڈی پور کرائیا۔ تھہ بن چوڈاں طبق ہوئے نراس، نراشا اپنا روپ وٹایا۔ پیر پیغمبر اسیں تیری نکلی شاخ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تھہ بن سارے بیٹھے اُداس، دھیرج دھیر نہ کوئے

دھرائیا۔ ساڈے دوویں خالی ہاتھ، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ بن تیرے ویلے آنت کوئی نہ ہووے پاس، پرچہ حل نہ کوئے کرائیا۔ جو دیسے سو ہو سی ناس، ناستک ہوئی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، درگاہ ساچی دھام سُبھائیا۔ گر اوتار سارے کہن، ہوکا حق جنایا۔ اسیں نیتز ویکھیا ئیں، کلجک اپنی کل دھرایا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا وگیا وہن، من مت اپنا راہ چلایا۔ ہر جو نظر نہ آئے ساک سین، سجن انگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، در دروازہ اک گھلایا۔ پیر پیغمبر تیری اوٹ، اک دھیان لگایا۔ اُمت نبی آلیوں ڈگی بوٹ، نہ سکے کوئے اٹھایا۔ دروہی خدائے لگی چوٹ، محبان بید و تہ نہ نظر کوئے نہ آئی۔ مکہ کعبہ کوئی نہ ہوش، دو دو آبہ میل نہ کوئے ملائی۔ ساچے حجرے بیٹھے بے دوش، بے دردی درد نہ کوئے ونڈایا۔ انتم سب دالتھنا پوش، پشت ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کوڑی کریا ہوئے مد ہوش، آب حیات پیالہ نہ کوئے پیا۔ پروردگار چڑھیا اکو جوش، جو بن اپنا رہیا جنایا۔ چوداں طبق ویکھنارا نام سلوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرا نور رُشنائیا۔ گر اوتار کڈھن ہاڑا، ہوکا نام بھرایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئی اُجاڑا، ہر مندر ہر نہ کسے وسایا۔ گر گھ ملے نہ کوئی سچا لاڑا، جس سیہرا سیس نام بندھایا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا کوڑی کریا لگا اکھاڑا، آسا ترسنا ناچ نچایا۔ کایا چولی ساچی ڈولی کوئی رنگ نہ چاڑھے گاڑھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ناتا تٹا پُرکھ نارا، و بچار کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس مندر تیرا نور رُشنائیا۔ پیر پیغمبر مارن جھاک، جھاکا تیرا نظری آئی۔ اسیں تن ہنڈھایا خاکی، انتم خاک وچ ملائی۔ تیرا صبر پیالہ پیتا ساقی، صابر تیری اوٹ تکائی۔ پروردگار صاحب عاقن عاقی، عقل تیرے آگے چلے نہ چٹرائیا۔ تُوں لہنا دینا دینا اتنم باقی، لیکھا اپنا دینا مُکائی۔ تہ نہ کوئی نہ چڑھے تیری گھاٹی، ادھ وچکار بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ کلجک آئی اندھیری راتی، چاروں گُنٹ اندھیرا چھائی۔ نہ کوئی بنیا سچا جماعتی، الف اکھ نہ کسے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وچ تیری ودھائی۔ گر اوتار چرن آس، اکو اک رکھایا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر سوبھاپایا۔ تیرا لیکھا منڈل راس، گوپی کاہن نچایا۔ تیرا ناؤں شہنشاہ شہاباش، شخصیت اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار کر کر داس،

سیوک سیوا سچ کمانیا۔ ساچی وست دتی پاس، ناؤں نرنکارا جھولی پانیا۔ نرگن سرگن لیکھا لیکھ لکھاس، اکھر وکھر جوڑ جڑانیا۔ آتم پر ماتم دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ حکمے اندر کر تریلوکی ناتھ، سچ سندیسہ اک جنانیا۔ حکمے اندر کھیل تماش، خالق خلق ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا در، جس در دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ پیر پیغمبر لاه لاه چیر، خاکی تن رہے دکھانیا۔ توں صاحب دستگیر، تیری داستان جگ جگت پڑھانیا۔ توں شہنشاہ امیر، آمد تیری اکو نظری آنیا۔ پیر پیغمبر مار زنجیر، شرع وچ بندھانیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظر کسے نہ آنیا۔ توں وسیں شاہ حقیر، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق تیری نکي جی لکیر، محمد ویکھ خوشی منانیا۔ انت بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھانیا۔ تڈھ بن کوئے نہ کٹے بھیر، دُکھ درد نہ کوئے مٹانیا۔ ساڈی ہوئی انت اخیر، جھلی جائے نہ تیری جدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار لینا ملانیا۔ گر اوتار جین نام، اکو ڈھولا گانیا۔ تڈھ بن پورن ہوئے نہ کام، پوری اچھیا نہ کوئے کرائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، گر اوتار تیرا حکم منانیا۔ توں شہنشاہ سلطان، بھوپت بھوپ راج راجان اکھوانیا۔ تیرا حکم ست فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ ہوں بالے نڈھے بال انجان، تیرا بھو کوئے نہ آنیا۔ تیرے در توں ملیا گیان، تیرے گھر دا ڈھولا گانیا۔ تیری دس کے آئے پچان، نرگن روپ سچا شہنشاہیا۔ جس دی آد جگاد کلام، پیر پیغمبر رہے منانیا۔ جس دا سچکھنڈ سچ مکان، تھر گھر اپنا چرن رکھانیا۔ جس دی مہما کرے انجیل قرآن، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تو ہی نظری آنیا۔ تو ہی پاک تو ہی رسول، رحمت تیری اک خدایا۔ تو ہی کرنا انت قبول، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ تیرا سچا سچ اصول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ لکھ چوراسی گئی بھول، بھلیاں مارگ لایا۔ آپے قاتل بن مٹھول، سچ عدالت آپ کمايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا در، درگاہ ساچی کُنڈا لاہیا۔ تیرا ناؤں ناؤں نرنکار، تیرے ہتھ وڈی وڈیانیا۔ ہوں سیوک سیوادار، گر اوتار رہے منانیا۔ توں آد جگادی مددگار، سر سب دے ہتھ لکانیا۔ تیرے حکمے اندر کٹ کے آئے وگار، لوک مات پھیرا پانیا۔ چارے کھانی کر کے آئے ہوشیار، انڈج جیرج اُتج سیتج اک جنانیا۔ انتم پرگٹ ہو کے آوے نہ ہلنک نرائن نر اوتار، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مانیا۔ دو جہاناں پاوے سار، لوآں پُریاں ویکھ دکھانیا۔

وَن بَرہا شولے اُٹھال، آلس نندرا سرب مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اِکٹھے ہو کے رہے سُنایا۔ اِکٹھے ہو کے ڈگے در، در واسطہ اِکو پایا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، کرپن تیری اوٹ تکیا۔ تیرے کولوں آوے ڈر، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ اُمت نبیاں نال رہی لڑ، سیکھ گُرمٰن نہ کوئے ودھایا۔ کُجک ویکھے ادھ وچکار کھڑ، واہ واہ اپنا لھم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان کہے آوے پچے، سب دا بچپن دیاں جنایا۔ پنج تت بھانڈے رکھے کچے، کچے بھنّ وکھایا۔ واک بھوکھت جو لکھے، سو سب دے پور کرایا۔ میرے شستر سدا کھے، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ بن نانک گوہند کسے نہ ویکھے، پیر پیغمبر نظر کسے نہ آیا۔ سب نوں کراونہارا چیتے، نیز نین اکھ کھلایا۔ سَتجک تریتا دواپر کُجک کوئی گھلے اگیتے کوئی پچھیتے، پرچہ سب دے ہتھ پھڑایا۔ اپنا دسدا رہیا نِکا نِکا بھیتے، نام سندیسہ اک جنایا۔ جے کوئی اُپر چڑھ کے ویکھے، بے اُنت اپنی دھار پر گٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نکیاں بالاں نال کھیڈے، پتا بنے بے پرواہیا۔ جُگو جُگ کھلے اندر بھیجے، دُھر فرمانا لھم سُنایا۔ اتم لائے اپنے لیکھے، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ میل ملائے کر کر ہیتے، نت نوت وڈی وڈیایا۔ کوئی کہے اسیں پُت جیٹھے، پار برہم پر بھ سب دا پتا مانیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال دے گوہند بیٹے، بیٹا گوہند کوئی جنم نہ جننی مانیا۔ نام دوشالے آپ لپیٹے، بن دائی دایا سیو کماںیا۔ نہ کوئی رُپ رنگ نہ ریکھے، پنج تت نہ کوئے کُڑ مانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے رہیا جنایا۔ آو ویکھو گھر نرنگار، نرگن اِکو آسن لائیندا۔ جوتی جوت اُجیار، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ لاشریک پروردگار، پردہ اپنا آپ اُٹھائیندا۔ جس نوں لہجہ دے رہے چار جُگ کر وچار، سو وچار وچ کسے نہ آئیندا۔ کُجک اتم ہو تیار، لوک مات ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ وہار، نرگن نرگن آپ کرائیندا۔ دُور دُراڈے ادھ وچکارے چرن دوارے لئے اُتار، دھرت دھول آپ سہائیندا۔ نیز ویکھو اپنا سنسار، ہر سنساری آپ وکھائیندا۔ لیکھا ہتھ کسے نہ دے وید چار، شاستر سمرت رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ گیتا گیان نہ کوئے آدھار، اٹھ دس بندھن نہ کوئے تڑائیندا۔ اِنجیل قرآن نہ کوئے پیار، پیا پریتم میل نہ کوئے ملائیندا۔ بانی تیر نرالا مارے نہ کوئی بان، انیالا تیر نہ کوئے وکھائیندا۔ سر شٹ سبائی کوڑی کرے وہار، سچ بوہاری نظر کوئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پر تھی مایا ممتا تن شنکار، ساچا بستر اوڈھن بھوشن ہتھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ اندر وڈ کے ویکھو

پنج تہ سترگر کرے نہ کوئے پیار، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی کام کردودھ لوبھ موہ بھریا ہنگار، دُرمت میل
 نہ کوئے دھوائیندا۔ پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی ملا شیخ مسائق اُچی اُچی واجاں رہے مار، انتر آتم راگ دُھن شبد ناد نہ کوئے سنانیندا۔ کوڑی کریا ونج وپار،
 مایا رانی در شنگار دردی درد نہ کوئے ونڈائیندا۔ گر اوتار سارے ہوئے حیران، مندر مسجد وڈیا شیطان، جگت شیطانی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وکھاو نہارا ساچا گھر، اک محلہ رہیا جنائیا۔ آؤ ویکھو ہر محلہ، ہر سترگر آپ جنایندا۔ پُرکھ ابنا سی اک اکلا، نرگن داتا آسن لائیندا۔ گر اوتار
 جس نے گھلا، سو اپنے چرن منگائیندا۔ رل مل سارے پھڑ لو پلا، پلو اکو گنڈھ پوائیندا۔ جس نے دھار چلائی بسمل، بسمل اپنا رنگ وکھائیندا۔ جس داتیر
 کمان ساچا چلے، کھنڈا کھڑگ کٹار اک چکائیندا۔ سو بیٹھا اُچے ٹلا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ کلجگ انتم کرپا کر کے نرگن ہو کے ملا، مل مل اپنا رنگ
 وکھائیندا۔ جو ہن وی رہ گیا ڈھلا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ کسے کم نہیں آؤنا چو داں صدیاں کٹیا چھلا، چو داں طبقات ڈیرہ ڈھائیندا۔ جس نے بستر پہریا نیلا،
 چھیل چھیل پھیری پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بناؤ اک وسیلہ، وصل حق حق کرائیندا۔ انتم بدل دیوے دلہا، ساچا حکم اک منائیندا۔ پھیر سنے نہ کوئے لپیلا،
 آخر اپنا پھیرا پائیندا۔ پھڑ کے گلے لگائے مسکینا، مشکل غریباں حل کرائیندا۔ ساچے آسو پائے پاکھر زینہ، آپ اپنا تنگ کسائیندا۔ ویکھو کی کھیل کرے
 رمضان مہینہ، رمز اپنی نال سمجھائیندا۔ سب نوں گھر گھر آئے پسینہ، ٹھنڈا ساہ نہ کوئے وکھائیندا۔ جس نے دتا او سے سب کچھ چھینا، چھین نہارا آپ
 اکھوائیندا۔ سارے ہو جاؤ در ادھینا، ادنیٰ روپ اک وکھائیندا۔ سری بھگوان جو بنیا رہیا نابینا، انتم اپنی اکھ کھائیندا۔ کلجگ انتم بھگوان بھگتاں کرے ٹھانڈا
 سینہ، سین اپنی جھلک جنایندا۔ گرکھ بنائے سچ نگینہ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ ناتا تٹا مکہ مدینہ، حجرے آواز نہ کوئے سنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہ ہک نک نرائن نہ، اک وکھائے ساچا گھر، جس گھر بہہ بہہ اپنا حکم منائیندا۔

☆ ۲۱ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی ہری سنگھ دے گرہینڈ سولہ ضلع امرتسر ☆

آؤ ویکھو گھر سوہنا، سو پُرکھ نرنجن آپ دکھائیندا۔ نہ مرنا نہ کوئے رونا، نیتزیر نہ کوئے وہائیندا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیندا۔
 نرمل جوت نرمل روپ ہونا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو گھر دکھائیندا۔ آؤ ویکھو
 گھر اگم، اگم ملے وڈیاں۔ وسنہارا سری بھگون، بھگون اپنا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی جہنی نہ کوئی
 جن، پوت سپوت گود نہ کوئے اٹھائیا۔ نہ کوئی نام نہ کوئی دھن، ونج ہٹ نہ کوئے چلائیا۔ نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی
 تتو نہ کوئی تن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک سمجھائیا۔ آؤ ویکھو سچ دروازہ، ست ستودی آپ جنائیندا۔ جتھے وے غریب نوازا،
 نرگن اپنا آسن لائیندا۔ نہ کوئی پیو نہ کوئی دادا، مات گود نہ کوئے دکھائیندا۔ آؤ جگادی اکو راجا، پُرکھ اکال سو بھاپائیندا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی ناد نہ کوئی
 وجے واجا، سُر تال نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی سنت نہ کوئی سادھا، روپ انوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر
 اک جنائیندا۔ آؤ ویکھو ہر ٹکانا، نرگن نرگن رہیا جنائیا۔ جتھے دیوے سب نوں مانا، جس جن اپنے چرن لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیانا، دھیان دھیان
 نال ملائیا۔ جوت سروپ کھیل مہانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نر بھو نر ویر مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کمائیا۔ دیونہارا دھر فرمانا، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔
 جس داناؤں ساچا گانا، گا گا پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ سو صاحب سچا سلطانا، پروردگار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر
 دے جنائیا۔ ساچا مندر سوہنا چنگا، واہ واہ اکو اک بنایا۔ نہ کوئی ڈھول نہ مردنگا، تال ستار نہ کوئے سنایا۔ نہ کوئی بھکھا نہ کوئی ننگا، بھکھاری نظر کوئے نہ
 آیا۔ نہ کوئی مانس نہ کوئی بندہ، خاکی روپ نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی سارنگی نہ سارنگا، ساچا کھیل اک دکھایا۔ اکو نظری آئے سورا سربنگا، شہنشاہ اپنا
 آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر رہیا گھلایا۔ ساچا گھر گیا گھل، ہر خالق آپ گھلایا۔ کرتا قیمت کوئے نہ لائے مل، انملڑی
 دات اک جنائیا۔ آؤ جگاد سدا سدا صلح کل، دئی دویت نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی کل، گلوتتا وڈ وڈیاں۔ سو تولنہارا تول، سچکھنڈ وے

سچا ماہیا۔ آد جگاد رہے اڈول، نہ کدے کوئے ڈولے ڈول ڈلایا۔ ہر گھٹ اندر رہیا مَول، مَولا اپنی کھیل کرایا۔ سَجگ تریتا دواپر کلجگ تہاڈے نال کر کے آیا قول، کیتا قول بھل نہ جایا۔ پہلوں لہنا چکایا اُپر دھرنی دھرت دھول، پنج تت کایا ویکھ وکھایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ ماردا رہیا رول، سچا بھو نہ کسے کھلایا۔ کسے نوں دات دتی رتی چول، بے آنت اپنا ناؤں جنایا۔ گوہند اکو دتی بوند رس پاہل، امرت اپنا جام پیایا۔ اپنا پردہ دتا پھول، نور اکو اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ رہیا جنایا۔ ویکھو گرہ ہر کا سچا، سچ ساجن آپ جنائیدا۔ جس دے اندر رہیا لکا، نظر کسے نہ آئیدا۔ جگ چوکڑی ست پیار دا رہیا بھکھا، دوجی ترسنا نہ کوئے ودھائیدا۔ کلجگ انتم سب دا پیڈا مُکا، پھڑ باہوں در بہائیدا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر کر کے تھھا، دستگیر اپنا دست ملائیدا۔ چوڈاں طبق کسے دا بنیا رہے نہ کوٹھا، کھڑکی کُندا اپنی ہتھیں لائیدا۔ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی جو لکھیا پوتھا، اکھر اکھر ویکھ وکھائیدا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال سب کوئی ہویا تھوٹھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیدا۔ پاربرہم نال کسے دا کیا کوئی چلے روسا، رُسیاں ہتھ کسے نہ آئیدا۔ نیز رووے موسیٰ عیسیٰ، محمد نیناں نیر وائیدا۔ جس نے پہنیا کالا سوسا، سو کلجگ کالکھ لگا میٹ مٹائیدا۔ اک جنائے سچ حدیثا، مقامے حق اکھر نش اکھر آپ پڑھائیدا۔ وسنہارا چارے کوٹا، دہ دشا پھول بھلائیدا۔ جس نے وشن برہما شو نرگن دھاروں لایا بوٹا، پت ڈالی لکھ چوراسی باغ مہکائیدا۔ سو انتم دیونہارا اکو ہوٹا، دو جہاناں ہلارا اک وکھائیدا۔ پہلوں سب نوں کر لئے جھوٹھا، بچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ پھیر خالی کر دئے ٹھوٹھا، در در گھر گھر منگ منگائیدا۔ جے کوئی آگوں اڑے نام کھنڈے نال بھنے بوٹھا، منہ سب دا آپ بھوائیدا۔ کلجگ ویلا انتم چکا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیدا۔ کوڑی کرپا کلجگ انتم اپنی ہتھیں دیوے پھوکا، نام بھکارا اکو لائیدا۔ گر اتار پیر پیغمبر کٹھے ہو کے اک دوجے نوں مارن کوکاں، کوک کوک سنائیدا۔ جس نوں سارے کہندے ستا گھوکا، سو اپنی کروٹ آپ بدلائیدا۔ جتھے کدے کوئے نہ پہنچا، سو اپنا بھو کھلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محلہ اک جنائیدا۔ سچ محلہ سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ بنایا۔ سَجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈی ونڈ، ونڈ ونڈ اپنی کھیل کرایا۔ نام ندھان سری بھگوان گن گوہند گواؤندا رہیا چھند، بند بند خوشی وکھایا۔ ناتا جوڑ مٹی دند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ آتم پر ماتم دیونہارا اند، اند آتم وچ رکھایا۔

پاربرہم برہم چاڑھنہارا چند، نرگن جوت جوت رُشناہ۔ کرنہارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ آپ اُٹھانہا۔ دیکھنہارا سرب برہمنڈ، لوآں پُریاں پھیرا پانہا۔ لیکھا چُکائے جیرج اند، اُتہج سیتج دیکھے تھاوں تھانہا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا تھم منانہا۔ لہنا دینا چُکے تارا چند، کرن کرن نہ کوئے رُشناہ۔ وشن برہما شو روون پانن ڈنڈ، ڈنکا ہر جو رہیا دکھانہا۔ جس نے میٹنا بھیکھ پکھنڈ، سو صاحب اپنا تھم چلانہا۔ جس دتا جیو پند، پنج تت کری کُرمائیا۔ سو صاحب گہر گسہیر گنی گہند، گور اپنا راہ چلانہا۔ مارے دھاہ سُرپت اند، کوک کوک رہیا جنانہا۔ بن ساچے بھگت پر بھ دی کوئی نہ رہے ہند، ہر بھگت میرا کھیڑا رہے ڈھانہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اکو اک درسانہا۔

☆ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ سوبل ضلع امرتسر ☆

پیر پیغمبر دیکھ دیکھ کبا، دھیر نظر کوئے نہ آہا۔ پروردگار تیرا مقام بڑا لمبا، آنت کوئے نہ پانہا۔ نہ کوئی نور نہ کوئی بندہ، خاک خاک نہ کوئے سماہا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھندا، راگ طرز نہ کوئے الاہا۔ نہ کوئی کھڑگ نہ کوئی کھنڈا، کٹار نظر کوئے نہ آہا۔ نہ کوئی تارا نہ کوئی چندا، لوک پر لوک نہ کوئے دکھانہا۔ نہ کوئی نیتز نہ کوئی اندھا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنانہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن تیرے تیرے در نہ کوئے پُچانہا۔ تیرا مندر وڈا ڈونگھا، حد نظر کوئے نہ آہا۔ پیر پیغمبر بنیا سونگھا، سُنکھ سُنکھ خوشی منانہا۔ توں سب نوں رکھیا چرناں ہیٹھا اوندھا، سر سکے نہ کوئے اُٹھانہا۔ توں کسے ہتھ نہ آہیں ڈھونڈا، ڈھونڈ تھکی سرب لوکانہا۔ نہ بولیں نہ کدے کوندا، بھو ابھید نہ کسے جنانہا۔ نہ کوئی جانے کتھے سوندا، کون آسن ڈیرہ لائیا۔ جو تیرا بردا سو تیرا ڈھولا گاؤندا، گا گا خوشی منانہا۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد دُور دُراڈا تیری چرن دھوڑی نہاؤندا، نیڑ بہن کوئے نہ پانہا۔ آد جگاد جگ جگ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بناؤندا ڈھاؤندا، ڈھاہ ڈھاہ اپنی کھیل دکھانہا۔ کوٹن کوٹ جگ چو کڑیاں اپنے نال ہنڈاؤندا، اپنا جو بن نہ کسے جنانہا۔ کوٹن کوٹ پیر اوتار اپنے تھم چلاؤندا، حکمی گیرا رہیا دوانہا۔ بے آنت بے پرواہ سو کرے جو توہے بھاؤندا، سب تیری

منن رضایا۔ تیرے گھر دا آنت نہ آؤندا، بے آنت کہہ کہہ شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا وکھاؤنا ساچا در، درویش بیٹھے
 الکھ جگایا۔ تیرا گھر اچا لماں، نظر کسے نہ آیا۔ آد جگاد بیڑا بٹھا، بٹھ بٹھ اپنے کندھ رکھایا۔ جس نے تیرا بھانا مٹاں، تس انگلی لا اشارہ اک جنایا۔ نہ
 وجود نہ کوئے تن، وصل تیرا ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ گھر
 تیرا وڈا وڈ، وڈی تیری وڈیایا۔ جس وچوں سانوں دتا کڈھ، حکمی تھم بھوایا۔ کر کرپا اتم لئے سد، سد نام سنا یا۔ پچھلی توڑ پتی حد، اگلا راہ جنایا۔ کیتے
 کیتے گئے لد، تیری کہانی گئے سنا یا۔ کر کرپا کرا اپنا جج، حاجت اتم پور وکھایا۔ جس دوارے بہیں سچ، سیس جگدیش تاج لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اک وکھا اپنا در، جس در دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پروردگار پیا ہس، ہس ہس آپ جنائیدا۔ اکو وار گھر دیواں دس، پردہ سرب
 اٹھائیدا۔ پہلوں سارے کہو ساڈی ہوئی بس، بستہ سب دا بٹھ وکھائیدا۔ لوک مات وچوں آئے نس، پچھے لیکھا نہ کوئے رکھائیدا۔ ساڈی پوری کر آس،
 آسا اکو اک ودھائیدا۔ تیرے ملن دی سچی خواہش، خواہش خواہش نال پرگٹائیدا۔ بردے غلام ہوئے داس، سیوک سیوک روپ وٹائیدا۔ تیرا ناؤں
 پُرکھ ابناس، ابناسی دھار چلائیدا۔ تیرے سدے آئے تیرے پاس، تھہ بن حکم نہ کوئے منائیدا۔ نہ کوئے دیوے سچ نجات، نچ مندر سو بھا کوئے نہ
 پائیدا۔ پنج تت کایا ہوئی وفات، ناتا جگت توڑ تڑائیدا۔ اپنا لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، تیرا لکھیا نہ کوئے مٹائیدا۔ تیری پڑھیے اکو جماعت، جس دا بھيو
 الف یے نہ آئیدا۔ اپنی کھول وکھا اوہ لغات، جس دا آنت کوئے نہ پائیدا۔ اسیں سارے مٹئے تیری بات، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیدا۔ ساڈا پچھلانہ
 پھول کھات، کھاتہ نظر کوئے نہ آئیدا۔ مہربان مہربان مہربان مہربان ناں جھاک، جھاک تیری طلب رکھائیدا۔ توں داتا کملاپات، گھر گمبھیر سو بھا
 پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اکو منگ منگائیدا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں دساں گا، بھيو ابھید اپار۔ سب دے اندر
 وڑ کے وساں گا، کھولاں آپ کوڑ۔ زرگن ہو کے سرگن آکھے لگاں گا، سرگن زرگن کر پیار۔ جوتی جاتا ہو کے جگاں گا، جگمگ جوت جگے اپار۔ شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ ہو کے بھجاں گا، سیوا کراں بن بن خد متگار۔ پریم پریتی نال رجاں گا، ساچی سکھیا کر وچار۔ غریب نمائیاں وچ بہہ بہہ سجاں گا، کل کلکی

لے اوتار۔ نام نگارہ ہو کے وچاں گا، دو جہاناں کراں خبردار۔ جن بھگت سچے لبھاں گا، لکھ چوڑاسی ویکھ ڈونگھی دھار۔ منمکھاں کولوں بچاں گا، لگ لگ پھراں وچ سنسار۔ پھر پیر پیغمبراں سب نوں سچّی گلّ دساں گا، نہکلنک ہو خبردار۔ بھگتاں آگے نیواں ہو ہو ڈھٹھاں گا، دھوڑی منگاں چرن چھار۔ پت گوہند دی آنت رکھاں گا، کلّی توڑا سیس دستار۔ سرشٹ سبائی ساری بھکھاں گا، جگ چوڑی اپنی بھکھ لوں اُتار۔ وچوں وچوں سنت سہیلے رکھاں گا، جنہاں کریا سچ پیار۔ کوڑی کریا کولوں نٹھاں گا، دُور دُراڈا ہوواں باہر۔ گرکھاں لوں لوں اندر رچاں گا، ساڈھے تن کروڑ کراں خبردار۔ مایا متا اگنی ہو ہو مچاں گا، ترے گن دیواں ساڈ، بھگت دوارے نوآ بن کے نچاں گا، اپنا گھنگٹ دیاں اُتار۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو نام دساں گا، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اک وہار۔ سچ پچھو ہر ہر دے وچ دساں گا، جگمگ جوت جگے اپار۔ ہر مندر اکو رکھاں گا، نو کھنڈ پر تھمی پاواں سار۔ پھر سچھنڈ جا کے دساں گا، آپ اپنی کرپا دھار۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں سدا چرناں ہیٹھا رکھاں گا، چرن پریتی دساں اپر اپار۔ اگلا حال پھیر دساں گا، دسدیاں کوئے نہ آوے ہار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔

★ ۲۱ ماہ ۲۰۱۹ ہکرمی منگل سنگھ، دربارا سنگھ دے گرہ سولہ ضلع امرتسر ★

گھر ساچا سچ وکھاواں گا۔ جس مندر آسن لاواں گا۔ سیس تاج اک سہاواں گا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ دو جہاناں محم جناواں گا۔ بچھلی کیتی سرب اُٹاواں گا۔ آگے اکو مارگ لاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ سچ سُنجنی اک وکھاواں گا۔ آتم پر ماتم پرناواں گا۔ گلو کڑی ساچی پاواں گا۔ بھگت پریم خوشیاں نال ہنڈاواں گا۔ اکو تھاں وکھاواں گا۔ جس گھر بہہ کے گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا نام پڑھاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ اپنی ونگی اک وکھاواں گا۔ جو بنیا سب کچھ ڈھاہواں گا۔ اپنا بل آپ رکھاواں گا۔ کسے در نہ منگن جاواں گا۔ جو بُھلیا مارگ پاواں گا۔ جو رُلیا گلے لگاواں گا۔ جو حُلیا میل وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گلّ ساچی اک سناواں گا۔ گلّ سچّی اکو دساں گا۔ نکا ہو کے گرکھاں اندر

وساں گا۔ وڈا ہو کے شاہ پاتشاہاں سر خاک گھتاں گا۔ جے کوئی پچھے اپنا بھو سچا دساں گا۔ بھگت دوارے اُپر چڑھ چڑھ ہساں گا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت چرناں بیٹھاں جھساں گا۔ کوڑی کریا وچ نہ پھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں کولوں پچھے نہ ہٹاں گا۔ جن بھگتاں کولوں پچھے نہ ہٹاں، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر رل کے ملو وٹنا، ساچا سگن آپ جنائیندا۔ پہلوں جیو اکو نام اکو رٹنا، رٹا سب دا آپ مُکائیندا۔ اکو گھر بہہ بہہ وسنا، کھیڑا اک وڈیائیندا۔ امرت رس اکو چٹنا، وکھ روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کھیڑا گو بند بنیا پٹنا، اٹاں گارا کم کوئے نہ آئیندا۔ سرشٹ سبائی پہلی چیتر سب کچھ دسنا، دہ دشا حکم منائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی اکو ہٹ وکنا، بند دروازے سرب کرائیندا۔ راج راجاناں پئے پٹنا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ سارے کہن سب نوں اکو اکھڑ پئے سکھنا، جو گو بند آپ سکھائیندا۔ پُرکھ اکال نوں پئے لکھنا، لیکھا لکھ لکھ آگے دھرائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئے متھنا، متھیا روپ سرب جنائیندا۔ نو نو چار اپنے بھار پسننا، کلج چلی گیار بھوائیندا۔ جیو جنت داڑھاں ہیٹھ چتھنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ جو کرنا سو کراں گا۔ بھگت سہیلے وراں گا۔ ڈونگھی کندر وڑاں گا۔ ساچے پوڑے چڑھاں گا۔ وکار نال لڑاں گا۔ پریم اگنی سڑاں گا۔ جیو دیاں ہی مراں گا۔ بن تاریاں ترنی ترہگا۔ جن بھگتاں اپنے جہا کراں گا۔ کسے کولوں مول نہ ڈراں گا۔ سچکھنڈ بہہ کے لڑاں گا۔ نام سدا سچا گھلاں گا۔ جوت شبد شبد جوت روپ رلاں گا۔ ہلایاں کسے کولوں نہ حلاں گا۔ اپنی کرنیوں کدی نہ ٹلاں گا۔ کر اپنی کرنی اپنا آسن ملاں گا۔ پھر نام سندیسہ گھلاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگھاسن آپے ملاں گا۔ سنگھاسن مل بناں ملنگ، بھو ابھید نہ کوئے جنائیندا۔ ویکھاں اپنا آپے رنگ، روپ رنگ نہ کسے جنائیندا۔ جو اُچیا سو ہوئے بھنگ، بھنگڑا کال روپ دکھائیندا۔ جن بھگت بن ملے نہ کسے انند، انند نظر کسے نہ آئیندا۔ پر بہہ گایا اپنا چھند، سو ہنگ ڈھولا اک لائیندا۔ اپنا چھڈ کے بند بند، سو روپ آپ سمائیندا۔ ہنگ پھیر چڑھائے چند، بھگت بھگونت جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہ ہکٹک نرائن نر، جگت پکھنڈ میٹ مٹائیندا۔

☆ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ لگو بو آ ضلع امر تسر ☆

صاحب تیرا سچ مکنا، پُرکھ سلطان اِکو نظری آئیا۔ ست ستوادی جُھلے نشانہ، شاہ پاتشاہ سیس جُھکائیا۔ تخت نواسی وڈ مہربانا، اِکو نظری آئیا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، وڈ سِکدارا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ تیرا کھیل اگم اتھاہ، بھيو کوئے نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی آئے ہنڈھا، سنجگ تريتاً دواپر کلج تیرا نام درڑائیندا۔ نو نو پندھ دتا مکا، پاندھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ انتم ڈھیہ پئے سرنّا، سرنگت اِک رکھائیندا۔ پیر پیغمبر منگن پناہ، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس جُھکائیندا۔ تَدھ بن کوئی نہ ملے تھاں، درگاہ ساچی نہ کوئے وکھائیندا۔ نبی رسولان پکڑی بانہہ، پلّو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے دھیان لگائیندا۔ تیرے در لگا دھیان، دُجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ مہربان تُوں محبان، بیدو تیرا نور رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ آئے تیری کلام، کلمہ کائنات سنائیا۔ تُوں صاحب سچا امام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ تیرا اوچو اوچ نشان، نشانہ اِکو اِک در سائیا۔ تیرے اُتے ساڈا ایمان، امانت تیری جھولی پائیا۔ تیرے حکمے اندر صفت کرے قرآن، کایا گرہ دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در بیٹھے سیس جُھکائیا۔ در بیٹھے درویش، دردی درد جنائیا۔ بھرے بھلے ملا شیخ، مسائق اپنا آپ گوائیا۔ تیرے نال کرے نہ کوئی ہیت، پریم بندھن نہ کوئے پائیا۔ چو داں صدیاں لکھیا لیکھ، کاتب اپنی قلم چلائیا۔ چو داں طبق کھیڈی کھیڈ، پنج تت کایا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پروردگار نوجوان، نیا اِکو اِک جنائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان، سچ سندیسہ اِک الائیندا۔ اُٹھو ویکھو مار دھیان، نیز نین اکھ کھلائیندا۔ ساچے تخت بیٹھا اِک بھگوان، دو جہاناں حکم منائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مہربان، ہر پُرکھ نرنجن کار کمائیندا۔ ایکنکار چلاو نہار ودھان، آد نرنجن جوتی نور ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا دیونہارا دان، وست امولک نام ورتائیندا۔ سری بھگوان کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ جنائیندا۔ پاربرہم جُھلائے نشان، سچ ہلارا اِک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، تاکی سب دی رہیا کھلائیا۔ پہلوں دیندا رہیا بھوکھت واک، کلج انتم پور کرائیا۔ اُمت اُمتی ویکھے ساک، پُریاں لوآں پردہ لاہیا۔ انتم اِک جنائے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ انتم مکے

پندھ واٹ، پینڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ نظری آئے اِکو ذات، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا سُنائیا۔ ساچا تھم سُن بھگوان، نیتر نین نیر وہائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن، مکہ کعبہ دئے دُہائیا۔ سو صاحب پرگٹ ہویا آن، بے پہچان پھیرا پائیا۔ چوواں طبق پائے آن، چوواں وِدیماں گوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اُٹھال، باہوں پکڑ رہیا جگائیا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت کھوجے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اِک درڑائیا۔ پیر پیغمبر سچ سندیسہ، سچ سچ سُنائیندا۔ پرگٹ ہویا اِک نریشا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ کوٹن کوٹ سیس نوائن برہما وشن مہیشا، کوٹن کوٹ گر اوتار الکھ جگائیندا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کھیل کرائیندا۔ گھٹن بھٹنہار اپنا جانے اِکو پیشہ، دُجا سنگ نہ کوئے لائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلج انتم پیر پیغمبر گر اوتار بنے نیتا، ناوں اپنا اِک سمجھائیندا۔ چار جگ دا پچھلا کرو چیتا، سچجک تریتا دواپر کلج پردہ آپ اُٹھائیندا۔ پار برہم پت پر میشور سچھنڈ دوارے جا کسے نہ دیکھا، اِکو نانک نظری آئیندا۔ آدھ وچکار زمیں اسمان کھید دے رہے کھیدواں، جگت کلاری آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ آپ اُٹھائے پردہ اوہلا، پیر پیغمبر آپ جگائیا۔ گر اوتار ہر کارُپ نہ جانے کلا سولہ، انک کل وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا چولا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ سچ دوارے بنیا رہے تولا، اتول اتل اپنی دھار چلائی۔ دیونہارا نام انمول، اندھڑی وست ورتائی۔ سچھنڈ دوارا جس نے کھولا، خالق خلق وچ سمائی۔ گر اوتاراں چکے ڈولا، بن کہار سیو کمائی۔ شبد اگئی اِکو بولا، ست ست کرے پڑھائی۔ گرو گر سنگر بن وچولا، سرگن نرگن میل ملائی۔ پورا کرے اپنا تولا، کیتا قول بُھل نہ جائیا۔ آپے بنے ساچا مولا، مول رہیا سب تھانیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھولا، آکاش پرکاش کرے رُشنائیا۔ اپنا ناوں رکھائے اللہ، اولّا مہربان بے پرواہیا۔ اپنا پھڑے آپے پلا، پلو اپنے نال رکھائی۔ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ آد جگادی اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار کمائی۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن داتا نور رُشنائیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ گھلا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں اِکو گھر وکھائی۔ ویکھو گھر اُچاٹلا، سچ سنگھاسن آپ جنائیندا۔ آد جگاد کدے نہ ہلا، رُپ رنگ نہ

کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی پتھر نہ کوئی سلا، اٹ گارا نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نہ کوئی رنگ سوا نیلا لال پیلا، چٹی دھار نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی رکھے گر اوتار بھگت بھگونت قبیلہ، وسیلہ ہو نہ کوئے جنائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ وڈ جھیل چھیلا، اپنا بل آپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک کھائیندا۔ ساچا گھر کھول آپ، اپنی بو جھ بھجھائیا۔ جس دا کردے رہے جاپ، سو صاحب نظری آئی۔ جس نوں سارے کہندے رہے باپ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائی۔ جس دے کولوں لیندے رہے دات، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ جس نے نام دتی سچ سوغات، جگ جگ ڈھولا راگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک درسائی۔ ساچے مندر کرو درس، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مٹے حرص، ہو س ہو نہ کوئے ودھائیندا۔ ناتا تے عرش فرش، گھر اکو نظری آئیندا۔ پورب لاہے سب دا قرض، مقروض اپنی سیو کمائیندا۔ شہنشاہ پورا کرے فرض، فرماں بردار سیو کمائیندا۔ جگ چوکڑی جو کردا رہیا حرج، آنت حرجانہ آپ بھرائیندا۔ سدا سدا جو دیندا اپنا راگ ناد نام طرز، صدا بانگ جو سکھائیندا۔ سو صاحب کھیل کرے اسچرج، اسچرج اپنا راہ چلائیندا۔ لوک مات وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے ورج، آپ اپنا حکم منائیندا۔ اکو مارے انتم گرج، بھبک اپنے نام منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مکان اک دکھائیندا۔ سچ مکان بے مقام، اپنا آپ بنائیا۔ بے نظیر بیٹھا اک امام، نورو نور نور رُشنائیا۔ سارے سجدہ کرو اک سلام، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ نغمہ نظم پڑھو اک کلام، کریم قادر رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ ساچا کھیل کر اکٹھے، اکو وار جنائیندا۔ پیر پیغمبر آئے تھے، گر اوتار میل ملائیندا۔ اک دوجے نوں کوئی نہ دتے، ہر جو کی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھے، سمرتھ اپنی دھار بندھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جس دے نام دے گاؤندے رہے قھے، کتھا کہانی راہ جنائیندا۔ جس دے حکم اندر دین مذہب ونڈ کے آئے قھے، حصہ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سمجھائیندا۔ ساچا حکم لینا سکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ سکھائیا۔ صاحب سنگر اکو آئے دس، دوجا کوئے رہن نہ پائیا۔ کلجک انتم لگے پٹھ، منہ دے بھار سٹائیا۔ پھیر سکے نہ کوئی اٹھ، نیتز نین نین شرمائیا۔ بن نانک کوئی نہ دیکھے چڑھ کے چوٹ، سچ در سو بھا کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر آلیوں ڈگے بوٹ، بن

پروردگار سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتم اپنا در درسایا۔ آؤ ویکھو کھلا در، دروازہ آپ جنائیندا۔ جس
 گھر ملے ساچا ور، گرہ مندر ویس وٹائیندا۔ نربھو چکائے پچھلا ڈر، اگلا راہ وکھائیندا۔ اک دوجے دا پلو لٹو پھر، وچھڑیاں میل ملائیندا۔ اکو ڈھولا لینا پڑھ، پیر
 پیغمبراں گر اوتاراں آپ سنائیندا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی رہیا کر، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ سرتے بھانا لینا جر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ سچ محلے ویکھنا چڑھ،
 اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ نہ جمنے نہ جائے مر، جون اجون نہ کوئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں اپنا گھر وکھائیندا۔ ویکھو گھر اُتے چڑھ، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے ڈر، نین سکے نہ کوئے اُٹھایا۔
 موسیٰ کہے میں تیرا جلوہ ویکھ ڈگا ڈر، سدھ رہے نہ رایا۔ عیسیٰ کہے میں دُور ویکھاں کھڑ، چرن دھیان لگایا۔ محمد کہے میں ادھ وچکار بیٹھا اڑ، میرا پندھ
 نہ کوئے مکائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں گئے ہر، ہار جٹ تیرے ہتھ وکھایا۔ نرگن نانک کہے جوں بھائیں توں لینی کر، میں چلاں تیری رضایا۔ گوہند کہے
 میں تیرا سٹ نرائن نر، پوت سپوتا اک اکھوائیا۔ میں تیری چھاتی اُتے جانا چڑھ، اُتے بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا ساچا ور، در تیرے آئے گوسانیا۔ پُرکھ اکال کر پیار، اکو اک جنائیندا۔ گوہند میرا سٹ دُلا، دُلھا نظری آئیندا۔ جس دالوک مات کر نہ سکیا کوئی
 ستکار، بھو کوئے نہ پائیندا۔ اپنا ناتا توڑ سنسار، مات پت پوت بھیٹ چڑھائیندا۔ اکو مٹیا پُرکھ اکال، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ کھلائیندا۔ اُٹھ گوہند نکے کا کے، پُرکھ اکال جنایا۔ تیری سوہنی لگے باتے، جو ننھی ننھی گایا۔ میرا تیرا اکو ساتھے، اکو
 گھر وجے ودھایا۔ ویکھ چرنی ڈگے کوٹن تریلوکی ناتھے، مستک دھوڑی لگا لایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوئی نہ وڑے میرے حاطے، دُور دُراڑے سیس جھکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھایا۔ گوہند ننھا نکا بچہ، سری بھگوان آکھ جنائیندا۔ شبدی ہو کے ہن نہیں رہیا کچا، پنج تت
 کایا کچ نظر نہ آئیندا۔ گجری بنے نہ مات یچا، اکو تیری گود سہائیندا۔ پُرکھ اکال تیرے وچ رچا، دوجی ذات نہ کوئے بنائیندا۔ تیرے حکمے اندر نچا، لوک
 مات پھیرا پائیندا۔ کلجک انتم دے پیار اکٹھا، سرتے اگے ڈاھندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس

رکھائیں۔ اُکال وڈ مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ آسٹ سٹ انجان، بالے گود سہائیا۔ سچھنڈ دیواں ساچا مان، مان مان وڈیائیا۔ اٹھے پہر درس مہان، گھڑی پل وند نہ کوئے جنا۔ تیرا میرا میل وچ جہان، لوک مات کراں گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سُنائیا۔ ساچا حکم سُنیا گوہند، ہر ہر آکھ جنا۔ کر درس مٹی میری چند، چنتا میٹوں رہی ستایا۔ جہاں چر نہ بدلیں وشن برہما شو اند، عادت بچھلی آپ بدلایا۔ تیتوں میں نہیں کہنا گھر گمبھیر گنی گہند، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگایا۔ در تیرے منگاں اکو منگ، اک دھیان لگایا۔ توں داتا سورا سربنگ، بے انت بے پرواہیا۔ اپنا نام دے مردنگ، دو جہاناں ناد سُنایا۔ اپنی سیجا دے پلنگ، جس اُپر آسن لایا۔ اپنا نام اپنا کام اپنا گرام اپنا نشان اپنا وکھا اک اند، اند اند وچ جنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھایا۔ آگوہند لگ چھاتی، شہنشاہ جنا۔ تیرا لہنا دیواں باقی، پورب جھولی پائی۔ زرگن ہو کے زرگن سُنائے باقی، اپنا حکم سمجھایا۔ تیری اتم بچھے واتی، سر رکھے ہتھ ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنایا۔ آچڑھ ساچے سینے، سینہ ہر جو آپ دکھائیں۔ تیتوں رنگ دکھائے بھینے، بھنڑی زین نال ملائیں۔ تیرے چرناں ہیٹھ لوک پرلوک کینے، اُپر تیرا آسن لائیں۔ پیر پیغمبر ہون ادھینے، ادنیٰ رُپ سرب جنا۔ لہنا چکے مکے مدینے، کعبہ ہو نہ کوئے بنائیں۔ تیرے گھوڑے پاوے زینے، نیلا نیلی دھاروں پار دکھائیں۔ کرے کھیل چیت مہینے، مہما اپنی آپ سمجھائیں۔ بچھلی کرنی سب توں چھینے، چھیننہارا ویس وٹائیں۔ کسے دے چلنے نہ کوئی حیلے، حکم اپنا ہر منائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند سینے اُتے بہائیں۔ سینے چڑھ پے گئی ٹھنڈ، سائنک ست جنا۔ کر کرپا مہربان بخشند، تیری اوٹ تکایا۔ پہلوں کیتا گجری چند، ہُن اپنا لال بنایا۔ اکو نام دے کمند، دو جہاناں دیاں ہلایا۔ لکھ چوڑا سی تیرا گائے چند، میرا ڈھولا نہ کوئے وڈیایا۔ کوڑی کریا بھٹاں دند، جی دند نہ کوئے جنا۔ تیتوں وینہدیاں جگ چوڑی گئے لنگھ، تیتوں ترس اہجے نہ آیا۔ در تیرے منگی منگ، ماچھوواڑا سچ ہنڈایا۔ توں کھولی اہجے نہ گنڈھ، کیوں سوُم بن کے اپنا وقت لنگھایا۔ میں بچے دتے ہیٹھا کندھ، تلوار نال تیری بھیٹ چڑھایا۔ پھر ویکھیا تیرا رنگ، رنگ اکو نظری آیا۔ میں سوتا تیری سچ پلنگ، گلوکڑی سچی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، تیرے اگے سیس جھکایا۔ تیرے اگے جھکیا سیس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیرا پیسن لیا پیس، بن سیوک سیوکمایا۔ تیری ساچی سکھیا لئی سیخ، تھدھ
 بن اوٹ نہ کوئے نکایا۔ خالی جھولی پا دے بھیکھ، بچہ درتے منگن آیا۔ میری کوئی نہ کرے ریس، تیری سرتے چھتر چھایا۔ میں دس کے آیا اتم لیکھا
 چکاونا بیس اکیس، سچ سندیسہ اک الایا۔ ہُن نہ بدل میری تاریخ، طریقہ تیرے ہتھ رکھایا۔ نت نوت تیری اڈیک، نیتز نین دھیان لگایا۔ میری آسا
 پوری کر دے ٹھیک، ٹھوکر ہور نہ کوئے جنایا۔ تیرا پیالہ پیتا لا کے جھیک، دُوبے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ تیرے نال لگی پریت، نہ کوئی توڑے توڑ تڑایا۔ جے
 کوئی بچھے وِتھ رہ گئی جھیت، ہُن اپنی ہتھیں بند دے کرایا۔ جے نہ میں بچے دی پوری کریں نہ ریکھ، تیتوں پیو نہ کسے بنایا۔ تُوں سچھنڈ بیٹھا رہوں
 اندر دہلیز، لوک مات لُک لُک وقت لنگھایا۔ تیرا بنیا نہ کوئے شریک شرکت سب دے وِچ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ در تیرے آس رکھی نکی، وڈی منگ نہ کوئے منگایا۔ چار ورن بناؤنی اکو سکھی، کھتری براہمن شودر ویش رہن کوئے نہ
 پانیا۔ سب دے اُتے چادر دینی نام چٹی، تیغ بہادر گیا سمجھایا۔ اپنے نام دی دے دے چٹھی، لوک مات جاواں چائیں چانیا۔ تیری سیوا بچھے ہتھیری
 کیتی، کی تُوں سیوا دا بھکھا تیری بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ دُکھ دینا تیری بنی ریتی، سکھ تیرا ہتھ کسے نہ آئی۔ کسے واڑ چھڈیا وِچ مسیتی، کسے مندر راں وِچ
 بہانیا۔ کسے بنایا جگت شریکی، کسے مذہباں نال ٹکرائیا۔ وِچ رکھی نکی جی گیتی، جس نوں پار نہ کوئے کرائیا۔ بچھلی جے سناواں کہانی بیتی، تیتھوں دُکھ
 جھلیا نہ جائیا۔ تیرے بچھے ارجن چڑھیا وِچ انگیٹھی، اپنا آپ جلائی۔ تُوں ساریاں گلاں کیتیاں انڈیٹھی، انڈیٹھی اپنی کار کمائی۔ میں تیرے کولوں سکھیا
 سکھی، جو گودی وِچ بہا دتا سمجھایا۔ بن پُرکھ اکال سرشٹ سبائی بھکی، ساچا رس نہ کوئے جنایا۔ بن گوبند کوئی نہ پائے اکی، دُئیوں ایکاروپ بنایا۔ پیر
 پیغمبر گر اوتار تیرے بن دے رہے ہتی، تُوں اپنا بھو نہ کسے جنایا۔ تیری کہانی وید پُران سب نے لکھی، اُنت نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے ساچا ور، تھدھ بن خیر کوئے نہ پانیا۔ پا دے خیر خیر خواہ، خواہ مخواہ کیوں مکھ بھوایا۔ ہُن نہیں لگن دینا تیرا داء، بچھلا
 چیتا موہے آیا۔ ہُن نہیں کھانا تیرا وساہ، اچھل اچھل تیری وڈیایا۔ جنّاں چر بنیں نہ نال ملاج، تیرا پلا سکے نہ کوئے چھڈایا۔ اپنی دے دے سچ صلاح، صلح

کل تیری سر نایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگن آیا۔ منگن آیا منگتا، دے پر بھو جمان۔ ایہہ منگتا نہ بُکھا
 نہ ننگتا، تیرا پُت جوان۔ تیرے در دروازے آپے لنگھدا، کُنڈا کھول سِکھنڈ مکان۔ نیڑے آ کے مول نہ سنگدا، اُچھلے کدے ہو کے نوجوان۔ تیرا
 پریم اپنے رنگ رنگدا، تُوں ہو مہربان۔ تیرا ویلا جائے لنگھدا، دروہی پھری دو جہان۔ ہُن ویلا ویکھ پاؤن ٹھنڈ دا، اگ لگی زمیں اسمان۔ کیوں نہیں تُوئی
 سب دی گنڈھدا، رام رحیم تُوں رحمان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرا جُھلے سچ نشان۔ منگن آیا نہ بنے غریب، حق
 اپنا منگ منگایا۔ پتا پُت نوں کر وصیت، حق اپنا ہتھ پھڑایا۔ میں تیری مٹاں سچ نصیحت، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ تیرا میرا ناتا اک اصلیت، اصل
 تیرا ناؤں نظری آیا۔ ہُن چھڈ دے پچھلی خُصلیت، گر اوتار پیر پیغمبر جو پچھے رہوں ٹکرایا۔ بن گوہند تیری اگے چلے نہ کوئے ولدیت، تیرا ناؤں نہ
 کوئے سنا یا۔ بے شک تیری سِکھنڈ وچ حیثیت، لوک مات تیرا گُن کوئے نہ گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے منگن آیا۔ میرا دے دے آپے حق، عدل عادل اک اکھوایا۔ جے کوئی پچھلا پیا شک، میٹوں مُنہ تے دے سمجھایا۔ تھہ بن میٹوں کوئی نہ
 سکے ڈک، دو جہان چرناں ہیٹھاں دیاں دبایا۔ اوہ ویکھ پیر پیغمبر دُور دُراڈے تیرا چرن سروور رہے لک، بوند بوند کھ چوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہان
 برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ رہے تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ اسیں وی تیرے کولوں گئے اک، تُوں اپنا بھیو نہ کسے جنایا۔ پچھے منگتے بن بن منگدے گئے
 تھک، سانوں منگنا اے نہ آیا۔ ہُن وی میں ارادہ کیتا پک، پکی اِکو اک پکایا۔ جہاں چہ نہ کھولیں اپنا ہٹ، اوہناں چہ میری ضد نہ سکے کوئے جُھڈایا۔ جاں
 اگوں کہہ میں نہیں پُرکھ سمرتھ، میٹوں خالی ہتھ دے دکھایا۔ جاں سِکھنڈ دوار دے چھڈ، کیوں بیٹھا آسن لایا۔ نہیں تے ساڈے نالوں ہو جاؤ، اپنا
 ناتا لے تڑایا۔ پھیر تیرا پُت نشانہ دیوے گڈ، نہ کوئی سکے آد آنت ہلایا۔ بہڑی تیرے انصاف دی ہو گئی حد، میٹوں رحم ذرا نہ آیا۔ اسیں تیرے کولوں
 سکھیا پچ، تُوں چنگی طرح سمجھایا۔ لوک مات دھرتی اُتے دکھاؤندے رہے تیرا جج، اٹاں پتھراں متھے لکایا۔ قلم شاہی کاغذاں اُتے لاؤندا رہوں اِنج پچ،
 اپنی صفت کر صالاہیا۔ ہُن تیری چھاتی اُتے چڑھیا بھج، گوہند اپنا بل رکھایا۔ نہیں تے میرا پردہ کج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے

دے ساچا ور، بن دردی درد وندایا۔ چھاتی اُتے چڑھ کے لال، ہر لال رہیا جنایا۔ صاحب تیرا نور بے مثال، نور و نور رُشانیا۔ تیرا سچ سچ جمال، بے انت تیری شہنشاہیا۔ سدا سدا سد چلیں نال، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ پہلوں ناتا جڑیا مہاکال، چند پر چند مات چکانیا۔ ہن صاحب ہو دیال، تیرے ہتھ وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُوبے در نہ منگن جانیا۔ دُوجا در نہ دے کو، نظر کوئے نہ آئیندا۔ گوہند تیرے جوگا گیا ہو، ہوکا حق سنانونا۔ میں کر کے ضد تیرے کولوں اپنی دست لینی کھو، کھلم کھلا حال جناونا۔ میں بال بن کے پینا رو، تُوں پتا ترلے کڈھ پھیر مناونا۔ تُوں سُن لے میری سو، صحبت اپنی اک سمجھاونا۔ میں دُور دُراڈے ہو، اگے نٹھ نٹھ پھیر دکھاونا۔ بے بھج کے لویں چھوہ، میں ہس کے مکھ مُسکراونا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ تیرا رنگ سُہاونا۔ بے نہ دیویں اپنے آپ، اپنی ضد رکھانیا۔ میں سرشت سبائی کہنا کوئی نہ کریو ایہدا پاٹھ، جیو جنت دیاں بھلانیا۔ میں چوڈاں لوک بند کراواں ہاٹ، چوڈاں طبق نہ تیری شنوائیا۔ تیری نظر نہ آئے ذات، سچھنڈ بیٹھا روویں ماریں دھاہیا۔ پھیر آپے کریں میری تلاش، لوآں پُریاں کھوج کھوجانیا۔ بن پُتراں پتا ہوئے اُداس، سائیک ست نہ کوئے کرائیا۔ صاحب تیری شبد ساچی راس، شبد گوہند ناؤں جنانیا۔ جِناں چر تیرے نہ وسے پاس، تیرے گیت کوئے نہ گانیا۔ مڈھ کم نہ آوے پناں شاخ، پت ڈالی بھل نہ کوئے لگایا۔ پھیر بے میرے ول لویں جھاک، میں بچھا لواں بدلایا۔ جِناں چر نہ کہیں گوہند میرا ساک، ناتا جڑیا اکو تھانیا۔ بچھے پھیر نہ بچھیں وات، مگر نٹھیں نہ واہو داہیا۔ اوہناں چر نہ آواں تیرے پاس، رُس رُس اپنا وقت لنگھانیا۔ پھیر صاحب تُوں مینٹوں کہنا پُت میرا بدماش، بن میرے حکموں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دے دے اپنا ور، نمنی ٹھمنی رہن کوئے نہ پانیا۔ نمنی ٹھمنی نہ کوئی ڈر، بھے اور نہ کوئے جنانیندا۔ میں جمیا تیرے گھر، حق اکو نظری آئیندا۔ جس ویلے چاہواں لواں پھڑ، تُوں میرا پتا اکھوائیندا۔ کیوں، نہ جمیں نہ جائیں مر، نال میرا جنم مرن کٹائیندا۔ کیوں سُتار کے دڑ، ندھڑک آپ اٹھائیندا۔ میں ہن اگے جانا اڑ، اڑکا اکو اک وکھائیندا۔ کیوں سب توں پہلوں شبد دا گھاڑن لیا گھر، گھر کے تھر گھر آپ بہائیندا۔ پھر دتا سچا ور، وشن برہما شو اُپجائیندا۔ پھیر وسایا میرا گھر، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ تیری رچن

وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات گھل، بودھ اگادھ گیان درڑائیندا۔ تُوں بیٹھا رہوں نہیل دھام اٹل، اپنا کھ چھپائیندا۔ میں سبج تریتا دوا پر کھجک
واہیا ہل، نرگن سرگن سرگن زرگن روپ وٹائیندا۔ کھجک اتم پنج تت گوہند نام رکھ کے اتم تیرے وچ گیا رل، اپنی ذات نہ کوئے وکھائیندا۔ کی ہن وی
نہیں دیندا پھل، تیرے گھر گھاٹا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے اٹھ میرے نال چل، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، نہکٹک نرائن ز، اگلی دتے پھیر گل، گھٹہ گلا نہ کوئے رکھائیندا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گر بخش سنگھ دے گرہ گلو بو آ ضلع امرتسر ☆

بچے نال سوہے باپ، پتا پوت وڈیایا۔ بچے دیوے اپنا جاپ، سچکھنڈ نواسی دیا کمایا۔ سُت شبد ویکھ اپنا آپ، نرگن زرگن رہیا جنایا۔ آپے منتر
آپے پاٹھ، ایشٹ دیو آپ دھرائیا۔ آپے سبج آپے ساک، اپنا سنگ آپ رکھایا۔ آپے تیرتھ آپے تاٹ، تٹ کنارہ آپ سہایا۔ آپے لوک پرلوک
کھولے ہاٹ، وسنہار آپ ہو جایا۔ آپے بودھ اگادھ جنائے گاتھ، نش اکھر کرے آپ پڑھایا۔ آپ چلا ونہارا ساچا راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ آپے
ہوئے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا ناؤں جنایا۔ آپے سُت دُلا را کر پرگٹ، شبدی شبد دے وڈیایا۔ آپے کھولنہارا تھر گھر سچا ہٹ، چھپر چھن نہ کوئے
چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتا پوت ویس وٹایا۔ آپے پتا آپے ماتا، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ آپے کھیلے کھیل تماشا، کھیلنہارا اک
رگھرائیا۔ آپے دیوے ساچی داتا، داتا دانی دیا کمایا۔ آپے جننی جن جنے کاکا، بال بالا گود اٹھایا۔ آپ بندھائے اپنا نانا، نانا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ آپے
سچکھنڈ نواسی بچھے واتا، تھر گھر مہر نظر لکایا۔ آپے ہوئے پُرکھ ابناسا، ابناسی اپنا راہ جنایا۔ آپے نرگن اندر نرگن کرے واسا، نر ویر اپنا رنگ وٹایا۔ آپے
اپنی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سمایا۔ آپے اپائے اپنا آپا، سُت دُلا را اک اپایا۔ آپ وکھائے اپنا دُونگھا کھاتہ، گھر گھیر وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتا پوت سوہا پایا۔ پتا پوت سوہنیک، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ دوسر نہ کوئے دے شریک، لاشریک ڈیرہ لائیندا۔ نہ

کوئی اندھیرا نہ تاریک، نور و نور ڈمگائیندا۔ اپنا نام جنائے ٹھیک، سچ نشانہ اک لگائیندا۔ چرن بندھائے کول پریت، پریتوان دیا کمائیندا۔ تھر گھر دکھائے
 اتیت، ترے گن رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل چھوٹے بالے، سُت دُلا رے
 آپ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالے، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ تیری پریتی نبھے نالے، ناتا صاحب آپ جڑائیا۔ سچکھنڈ تیری دھر مسالے، تھر گھر تیرا مندر
 سہائیا۔ میل ملایا ہر گوپالے، گوہند ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ کرے جنائیا۔ سچ جنائی لینی
 جان، جانہار جنائیندا۔ تھر گھر تیرا اک مکان، چھپر چھن نہ کوئے چُھہائیندا۔ ست دھرم داست نشان، ست ستوادی آپ دکھائیندا۔ نہ زمیں نہ کوئے
 اسمان، سورج چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ اک اکلا نوجوان، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دیونہار اگئی دان، نام
 ندھانا جھولی پائیندا۔ نظری آئے اک اکال، پُرکھ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ گوہند اکو سچا لال، ہر شب دی رنگ رنگائیندا۔ آد جگاد کراں پرتپال، پرتپالک
 آپ جنائیندا۔ جگ جگنتر چلاں نال، سدا سہیلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ نکا بچہ چھوٹا بالا پیا
 ہس، ہنس مکھ صالاجیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو گھر ہو یا اکٹھ، گرہ مندر و جی ودھائیا۔ ساچا مارگ دینا دس، ہوں سیوک سیو
 کمائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، پرکاشوان اکو نظری آئیا۔ تیرا ناؤں میری راس، تیرا چرن ہٹ وڈیائیا۔ میں رہواں تیرا داس، نیوں نیوں سجدہ سیس
 جُھکائیا۔ تُوں پوری کرنی آس، بے انت بے پرواہیا۔ کر کرپا دینی دات، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ تیری میری اکو ذات، دُوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔
 میں وساں تیرے ساتھ، تیرا سنگ نہ کوئے جُھڈائیا۔ اکو ساچی دے گاتھ، بن اکھر کر پڑھائیا۔ نرگن پتا نرگن مات، نرگن پت منگ منگائیا۔ بن وچولا
 پُرکھ سمراتھ، اپنا بھیو رہیا گھلائی۔ اکو پتن اکو گھاٹ، ایک ڈیرہ رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکے بچے رہیا جنائیا۔ نکے بچے جانا
 جاگ، سُت دُلا رے ہر اٹھائیندا۔ چرن پریتی اک ویراگ، برہوں چوٹ لگائیندا۔ دیک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ تھر گھر تیرا کھولیا
 تاک، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ صاحب صاحب پکڑے واگ، سنگر سنگر ویکھ دکھائیندا۔ سرن سرنائی جانا لاگ، لاگت مول نہ کوئے لگائیندا۔ سُت اگئی سُن

آواز، بن رسنا جہوا گائیندا۔ پاربرہم دا سچ سماج، ساچا کھیڑا اک وسائیندا۔ شبد دُلا رے تیری رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لُکائیندا۔ ست ستوادی تیرا رچے کاج، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ ویکھنہار گرو مہاراج، نیتز نین نین کھلائیندا۔ جس سازن لیا ساز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچا بچہ اگے ہو، ہو ہو خوشی منائیا۔ نالے ہسے نالے پئے رو، روون ہاسا اکو رنگ دکھائیا۔ کر کرپا پر بھ اپنا امرت چو، چرن چرن نال رگڑائیا۔ پھڑ اُنکی اُنکی نال دے چھو، چھوہرا بازکا منگ منگائیا۔ میں تیرے جوگا جاواں ہو، جگت اکو اک جنائیا۔ تیرا نام لواں ڈھو آ ڈھو، دوجی دست نہ موہے بھائیا۔ جے نہ دیویں رُس کے لواں کھو، اپنی بالی بدھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچے بالے سچ کھلونا، ہر تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا رونا موہے بھاؤنا، بھے روپ نہ کوئے جنائیندا۔ میری چھاتی چڑھ کے سونا، پلنگ رنگیلا اک وچھائیندا۔ اُتے چڑھ کے سوہنگ ڈھولا گاؤنا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ من اچھیا پھل اکو پاؤنا، آد جگاد مک نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سَت دُلا رکھے میں رُساں گا۔ رُس رُس صاحب تیتھوں بچھاں گا۔ تیری ڈونگھی بکل اندر لُکاں گا۔ چڑھ کندھاڑے شیر وانگو بکاں گا۔ جودھا سوریر ہو کے اٹھاں گا۔ باپو تیرا خزانہ اندر وڑ کے لٹاں گا۔ پھر تیری کرنی کرن واسطے جٹاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آ کے بچھاں گا۔ سری بھگوان دے پیار، خوشی خوشی جنائیا۔ اٹھ سَت سَت دُلا، پر بھ دُلھا دئے بنائیا۔ تیرے سیس کرے شنگار، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ اپنی ہتھیں بنھ دستار، کلنی توڑا لئے لگائیا۔ جوتی جوڑا اگم اپار، پندھ وچھوڑا دئے گوائیا۔ اکو ہوڑا ہوئے درکار، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ ساچا گھوڑا خبردار، اگم اگمرا آپ بنائیا۔ ہڈ ماس ناڑی چڑا نہ کوئے وپار، دما دم نہ کوئے سمائیا۔ مٹھا کوڑا نہ کوئی کھار، رس اکو اک بھرائیا۔ لما چوڑا نہ کوئے دوار، اگم اتھاہ دئے سمجھائیا۔ ساچا پوڑا کرتیار، اندر باہر دئے لگائیا۔ تھر گھر نال ملائے سچھنڈ دوار، آپ اپنا بندھن پائیا۔ سچھنڈ وسے آپ نرکار، تھر گھر شبدی سَت بھائیا۔ ساجن سچ کرے پیار، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ دیوے وست اک اپار،

اگوچر اِکو اک ورتا ئیا۔ سوچیاں سوچ نہ آئے وچار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سُنّت انا دی لئے اُٹھال، برہم برہمادی دے سمجھائیا۔ گوہند اِکو سچّا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دی ساچی کار، اپنے ہتھ رکھے نرنکار، دوسر بھو نہ کوئے جنائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چٹن سنگھ دے گرہ گلو بو آ ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال تیرا ہویا سنجوگا، وجوگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ گوہند بدلایا بچھلا چوگا، چولی تن نہ کوئے ہنڈائیندا۔ انتم ملیا سچّا موقع، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ ہُن ہو گیا منگن جوگا، منگ اپنی آپ منگائیندا۔ میں دے کے آیا ہوگا، لوک مات مات سمجھائیندا۔ ہر جو اگے مارگ لاؤنا سوکھا، سنجگ ساچا راہ چلائیندا۔ کسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اِکو پڑھنا ہر کے ناؤں دا پوٹھا، اکھر وکھر آپ جنائیندا۔ گر سکھ کوئی رہ نہ جائے تھوٹھا، ہو چھی مت سرب گوائیندا۔ سمبل تیرا اِکو کوٹھا، جس گھر گوہند ڈیرہ لائیندا۔ اگے بچھے دارہیا نہ کوئے روسا، اِکو رنگ رنگ چڑھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور ساچے پتا کر پیار پت دالے لا بوسا، پریم پریم نال ٹکرائیندا۔ اک ویراں کھول اپنیاں ہوٹاں، تیرے اگے منگ منگائیندا۔ تیری جھلی نہ جائے چوٹا، برہوں روگ ستائیندا۔ تیرے گھر بھنڈار اتوٹا، کیوں نہ صاحب تُوں ورتائیندا۔ میں تیریاں بھگتاں دس کے آیا ہر کا نام لو لوٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ منگن والا ہویا جوان، جو بن اپنا رہیا دکھائیا۔ ناتا توڑ جگت جہان، تیرا سنگ رکھائیا۔ بالا بچہ نہیں ہُن نادان، سمجھ سمجھ نال بدلایا۔ تیرا سُن سُن سچ گیان، گیان گیان ملی چٹرائیا۔ تیرا کر حق دھیان، دھیان دھیان لیا اُٹھائیا۔ پر بھ دے دے اِکو مان، نمان کرے عرضوئیا۔ تیرا سچّا سچ بان، جو چڑھیا اتر کوئے نہ پائیا۔ تیرا حق حق مکان، مُجّت اِکو نظری آئیا۔ تُوں لاشریک مہربان، شاعر تیری صفت صلاحیا۔ بن رفیق دے دان، توفیق تو ہے اِک خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، منگن والا منگ منگائیا۔ جو منگیں سو دیواں دات، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ تیرے اندر وڑ کے کھولاں تاک، اپنا مندر دیاں دکھائیا۔ پورا کراں بھوکھت واک، جو لیکھا لکھت لکھت

جنائیا۔ ایتھے اوتھے پردہ دیواں ڈھاک، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیرا تن مٹایا خاک، گوہند شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سمجھائیا۔ جو مٹگیں سو جھولی پاں، پا پا خوشی منائیندا۔ گلے لگاواں پھڑ پھڑ بانہہ، پھڑ پھڑ گلے آپ لگائیندا۔ سدا سدا سد دیواں ٹھنڈی چھاں، شہنشاہ اپنی دیا کمائیندا۔ آد جگاد جگ جگ تکاں راہ، کون ویلا میرا بچہ میری آس رکھائیندا۔ کر کرپا جناواں اکو ناں، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنت آپ بنائیندا۔ ساچا نام لے جا سو، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ ہنگ برہم رہیا رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جا کے دُرمت میل دھو، دوہاں جوڑا دے جڑائیا۔ تڈھ بن اور نہ جانے کو، کوکے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وست اک اک درسائیا۔ وست لے جا سچ سو، صاحب سچ جنایا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہوکا اک سنایا۔ سو پُرکھ زرنجن سوناں گیا چھوہ، ہنگ اپنے وچ دبا۔ ساچا یچ لیا بو، زرنجن زرنجن ہل چلایا۔ پچھلی وستو سب توں لئی کھوہ، خالی ہتھ پھرایا۔ سنجک ساچا نام چلے سوہنگ سو، گوہند ڈنکا تیرے ہتھ پھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا جنایا۔ تیرا ناؤں وست سچ، سچ ساچے موہے بھائیا۔ مارگ اپنا دینا دس، کون بدھ کراں گڑمائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، ہس ہس رہیا جنایا۔ بھگتاں اندر جا کے وس، بھگوان کُنڈا لاہیا۔ پندھ مکاونا نٹھ نٹھ، بن پاندھی پاندھی راہیا۔ تیرے نال چلے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا جنایا۔ شبد سُت کہے میں جاواں گا۔ تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاواں گا۔ دوئے جوڑ کر بندنا، تیرا نام دھیاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ تجاواں گا۔ لوآں پُریاں چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ لکھ چوراسی ناتا توڑ تڑاواں گا۔ تیرے بھگتاں اندر وڑ وڑ، تیرا ڈھولا گاواں گا۔ ساچا مندر اک دکھاواں گا۔ نورو نور ڈمگاواں گا۔ پچھلے کیتے قصور سرب بخشاواں گا۔ پُتراں ماواں نال ملاواں گا۔ اکو نام جپاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سناواں گا۔ جگ وچھڑے میل ملاواں گا۔ کاگوں ہنس بناواں گا۔ ساچی چوگ چنگاواں گا۔ پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ در تیرے تے پھڑ کے لیاواں گا۔ تھر گھر دوارا گھلاواں گا۔ سچکھنڈ آپ بہاواں گا۔ تیرا درس آپ کراواں گا۔ پُرکھ اکال تیتوں ملاواں گا۔ پھیر گوہند گراکھواواں گا۔ اپنی کلنی تیری بھیٹ چڑھاواں گا۔ تیرا تاج ویکھ خوشی مناواں گا۔ توں میرا میں تیرا

اِکو راگِ الاواں گا۔ دو جہاناں بن جوانا، تیرا حکم سناواں گا۔ جو نہ منے انتم بھنّ دکھاواں گا۔ خاکی خاک رلاواں گا۔ شاہ سلطاناں تخت گواواں گا۔ کوڑی
 کریا میٹ مٹاواں گا۔ شہو دریائے رُڑھاواں گا۔ اُچے ٹلے مندر ڈھاواں گا۔ غریب نمانے گلے لگاواں گا۔ چار ورن اِکو رنگ چڑھاواں گا۔ امرت جام پیواں
 گا۔ سکے ہرے کراواں گا۔ جُگ و چھڑے میل ملاواں گا۔ ناتا جوڑ بھین بھراواں دا۔ ہر سنگت روپ بناواں گا۔ پھر درتے خوشی مناواں گا۔ آ کے
 درشن پاواں گا۔ پُرکھ اکال تیرا جس گاواں گا۔ گرسکھ تیری چرنی پاواں گا۔ اگے ہو ہو تک لگاواں گا۔ بے توں ستا میں اُٹھاواں گا۔ بے رُسیں تے پھیر
 مناواں گا۔ بے بچھیں تے حال سناواں گا۔ تیرے اُتوں ہو قربان، اپنا آپ مٹاواں گا۔ بچے نہیاں ہیٹھ رکھاواں گا۔ اُتے دھرم نشان جھلاواں گا۔ بھگت
 دوارا اِک سہاواں گا۔ سنجگ دارنگ دکھاواں گا۔ اُتے بہہ کے آسن لاواں گا۔ راج راجا شاہ سلطاناں چرنی ڈھاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھی اِکو حکم مناواں گا۔
 ستاں دیپاں راہے پاواں گا۔ ست رنگ نشان جھلاواں گا۔ سمبل دھام سہاواں گا۔ گوہند ناؤں دھراواں گا۔ پُرکھ اکال مناواں گا۔ اٹل دھام بناواں گا۔
 چار جُگ رُشناواں گا۔ چھٹی جُگ سناواں گا۔ کوٹن جُگ مناواں گا۔ بے سدیں پھر گھر آواں گا۔ آ کے پھیر مات لوک وچ جاواں گا۔ جو وچھڑے میل
 ملاواں گا۔ پہلی چیت چو تھی منزل چڑھ کے تیرا حکم مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا گھر، دُجی آس نہ کوئے رکھاواں گا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ لگو بو آ ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال تیرا ست اکھاواں گا۔ ابناسی اچت تیرا راہ چلاواں گا۔ نرگن دھاروں اُٹھ، اُٹھ اُٹھ سیو کماواں گا۔ گرسکھاں اُپر تھہ، اپنے رنگ
 رنگاواں گا۔ بنس سر بنس لواں بچھ، وچھڑے جوڑ جڑاواں گا۔ اپنے ہتھ نہ رکھاں کچھ، تیرے بھگتاں سرب کچھ پھڑاواں گا۔ تیتھوں نہیں کچھ لُک،
 پردہ اوہلا آپ اُٹھاواں گا۔ کلج پینڈا جائے مک، سنجگ ساچا راہ چلاواں گا۔ گرسکھاں نیزاں نال دکھاواں گا۔ گیت گوہند سوہنگ ڈھولا سچ سناواں گا۔ اشٹ
 گردیو آتم راہ درساواں گا۔ جگت وچولا بن کے آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام دھیاواں گا۔ تیرا نام

دھیاواں گا۔ بھگت بھگوان ہری گن گاواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ مندر مسیت ڈھاواں گا۔ شودوالے پندھ مُکاواں گا۔ تیرتھ تنٹاں خاک ملاواں گا۔
 جن بھگتاں آپ اٹھاواں گا۔ اندر وڑ کے حال سُناواں گا۔ بجر کپائی توڑ تڑاواں گا۔ آتم جوتی جوت جگاواں گا۔ سُرُتی سوتی آپ اٹھاواں گا۔ شبد انادی ناد
 وجاواں گا۔ بودھ اگادھی بھو کھلاواں گا۔ وسادی وساد ہو جاواں گا۔ تیرے نال شادی سب دی آپ کراواں گا۔ کنت کنتوئل اک وکھاواں گا۔ ساچی سیجا
 پھول برسواں گا۔ پیا پریتم اک مناواں گا۔ گلوکڑی گھٹ کے پاواں گا۔ گوہند پھر اپنا نام دساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، تیریاں سکھاں تیرے نال ملاواں گا۔ تیرے نال ملاواں گا۔ ساچی سیو کماواں گا۔ گھر گھر پھیرا پاواں گا۔ نرگن سرگن روپ وٹاواں گا۔ بن
 تیریاں بھگتاں نظر کسے نہ آواں گا۔ اُچے ٹلے پر بت چوٹیاں چرناں ہیٹ رکھاواں گا۔ جل تھل اسگاہ ڈو نگھی کندر ویکھ وکھاواں گا۔ تیریاں سنتاں ستیا آپ
 اٹھاواں گا۔ جگ جنم دیاں رُٹھیاں پھڑ مناواں گا۔ اوہلے لگیا گٹھیاں پھڑ ہلاواں گا۔ جنہاں کھادا کٹھیا، سب داسیس کٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا ڈنکا نام وجاواں گا۔ تیرا ڈنکا نام وجاواں گا۔ دو جہان سُناواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ سب دے سیس
 مُنداواں گا۔ اکو تھم جناواں گا۔ نیوں نیوں چرنی لاواں گا۔ تینی اوتار سمجھاواں گا۔ بھگت اٹھاراں اٹھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پندھ مُکاواں گا۔ چوڈاں
 طبقات پھول بُھلاواں گا۔ ساچا سبق اک سُناواں گا۔ کلجک دا پتر آپ اٹھاواں گا۔ سنجگ ساچا راہ چلاواں گا۔ سترّاں آپ جناواں گا۔ بہتر حان نال جوڑ
 جڑاواں گا۔ چُہترّاں اکھ کھلاواں گا۔ پنجاں پنجاں راہ وکھاواں گا۔ پنج پردھان آپ جناواں گا۔ ساچے در بہاواں گا۔ تھم اک رکھاواں گا۔ لو آں پُریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں تیرا ناواں سب داراگ جناواں گا۔ سر تیرے سیس چھتر جھلدا ویکھ، اپنی خوشی مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، تیرا رہبر اک اکھواواں گا۔ تیرا رہبر نام دھراواں گا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاواں گا۔ لکھ چوراسی جیو اٹھاواں گا۔ گرگھ سجن نال ملاواں گا۔
 منمگھ شوہ دریائے رُڑھاواں گا۔ نام کھنڈا اک چمکوں گا۔ دوہری دھار آپ رکھاواں گا۔ جدھر ویکھاں اودھر تیری اوٹ رکھاواں گا۔ نہ کچھ پیوں نہ کچھ
 کھاواں گا۔ بن کھادیاں پیتیاں تیری سیو کماواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے تیری خوشی رکھاواں گا۔

☆ ۲۲ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ گلو بو آ ضلع امرتسر ☆

سچ مردنگ و جاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ ہلاواں گا۔ اِکو رنگ دکھاواں گا۔ اَسو تنگ کساواں گا۔ زین پاکھریاواں گا۔ شاہ اَسوار دکھاواں گا۔ واگاں ہتھ اُٹھاواں گا۔ تیر تفنگ چلاواں گا۔ تلوار کچ چکاواں گا۔ چنڈ پرچنڈ روپ وٹاواں گا۔ کھنڈ کھنڈ کر دکھاواں گا۔ دے دند سرب سمجھاواں گا۔ بھیکھ پکھنڈ مُکاواں گا۔ سورا سربنگ اکھاواں گا۔ ساچا انند جناواں گا۔ پرمانند سماواں گا۔ ٹٹی گنڈھ دکھاواں گا۔ شبدی باز لڑاواں گا۔ لکھ چوڑاسی چڑیاں وانگ تڑاواں گا۔ گوبند نام کہاواں گا۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا اِکو گاواں گا۔ تیرا ڈھولا گیت سناواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ لکھ چوڑاسی پرکھ نیت، گرکھ باہر کڈھاواں گا۔ تیرا ناواں ست اتیت، ترے بھون دھنی اِک جناواں گا۔ ایکا رنگ رنگ ہست کیٹ، اوچ نیچاں پنڈھ مُکاواں گا۔ کھتری براہمن شودر ویش رنگ چاڈھ میٹھ، ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ اِکو نظری آئے ٹھاکر دوارا مندر مسیت، گرو دوار تیرا گھر بناواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔ جو منگیا سو پھل پاواں گا۔ دو جہاناں نٹھ نٹھ جاواں گا۔ لوک مات ویکھ دکھاواں گا۔ سچ سلوک سناواں گا۔ جو تیرا درشن رہے لوچ، تنہاں نیتر نین کھلاواں گا۔ جس دی کردے رہے سوچ، بن سوچیاں آن ملاواں گا۔ کلجک انت کوئی ماریا نہ جائے نردوش، دوشیاں دند لگاواں گا۔ مایا ممتا اندر جو ہوئے مدہوش، سب دی مت گواواں گا۔ پُٹھی کھل لہاواں پوش، اگنی وچ سڑاواں گا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق دیواں جھوک، اپنا بل جناواں گا۔ جو تیرا گائن سلوک، تنہاں اپنی گود اُٹھاواں گا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں گا۔ پُرکھ اکال دکھاواں گا۔ تیری چرنی پاواں گا۔ تیرے ڈٹھیاں روگ مٹاواں گا۔ جگت بھٹیاں سُچے آپ کراواں گا۔ ورنان برنان راہ چکاواں گا۔ امرت جام پیالہ پیاواں گا۔ گر گوبند پھیر اکھاواں گا۔ دو جہاناں بھجاں گا۔ سیوا کر کر مول نہ رجاں گا۔ بھگت دوارے بہہ بہہ سجاں گا۔ ست سرپ ہو کے گجاں گا۔ غریب نہانیاں پردہ کجاں گا۔ تال نگارے ہو کے وجاں گا۔ لکھ چوڑاسی منہ دے بھار سٹاں گا۔ جودھا سوربیر ہو کے ڈٹاں گا۔ کلجک جڑ پٹاں گا۔ ڈونگھے کھاتے سٹاگاں۔ ڈر کے کسے کولوں نہ نٹھاں گا۔ اِکو تیری اوٹ رکھاں گا۔ سرشٹ سبائی جھوک، تیرے کھاتے گھتاں گا۔ جو گائے گوبند سلوک، سو نراری مات رکھاں گا۔ بن

منگیاں دیواں موکھ، مُکتی چرناں ہیٹھاں جھساں گا۔ گھر گھر جاواں انتم پہنچ، آؤندا جاندا مول نہ سنگاں گا۔ تیرے نام دی اکو رکھاں دھونس، سر سر تھم
مٹاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا بل، تیرے حکمے اندر وساں گا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گلو بو آ ضلع امرتسر ☆

سور پیر ہو کے نٹھاں گا۔ دو جہاناں ڈٹاں گا۔ پچھے مول نہ ہٹاں گا۔ سر شٹ سبائی بھکھاں گا۔ ہن ویلا گیا بھٹاں دا۔ راگ اکو چلے جٹاں دا۔ ناتا
چکے کوڑیاں سٹاں دا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری اوٹ اکو تٹاں گا۔ تیری اوٹ اک رکھاواں گا۔ لکھ چوراسی پھول
بھلاواں گا۔ گرگھ سجن آپ جگاواں گا۔ پھڑ باہوں میل ملاواں گا۔ تیرے در بہاواں گا۔ بھگت دوار وڈیاواں گا۔ سچ سنگھاسن اک سہاواں گا۔ تیری لئی
تھاں بناواں گا۔ اپنا مکان ڈھاواں گا۔ در دربان اکھواواں گا۔ شاہ سلطانا تیرا درشن پا پا خوشی مناواں گا۔ نہکلنک تیرا ناؤں وڈیاواں گا۔ بن گوہند تیری
چرنی پے پے شکر مناواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا سنگھاسن چوتھی جیتے ڈاہ کے، شوقاں نال ہنداواں گا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ بھچر ضلع امرتسر ☆

سچکھنڈ تھان سہاواں گا۔ شہنشاہ اکو اک اکھواواں گا۔ دھر فرمانا تھم جاناواں گا۔ دو جہاناں پکڑ اٹھاواں گا۔ شبدی ڈنکا اک وجاواں گا۔ وشن برہما شو
ہلاواں گا۔ ترے گن مایا پردہ ڈھاواں گا۔ پنچ تت تت ویکھ وکھاواں گا۔ گر اوتار نال رلاواں گا۔ پیر پیغمبر اکھ ویکھ وکھاواں گا۔ لکھ چوراسی پھول بھلاواں
گا۔ چار کوٹاں دہ دشا ایکا تھم مناواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم مناواں گا۔ ساچی کار کراں گا۔
ساچے سنت وراں گا۔ زرگن سرگن ہو کے پھڑاں گا۔ آتم پر ماتم نال لڑاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل

کراں گا۔ ساچا کھیل کراؤنا ایں۔ نرگن اپنا ویس وٹاؤنا ایں۔ جوتی جامہ ناؤں دھراؤنا ایں۔ ایکا ڈنکا شبد وجاؤنا ایں۔ کلجک لیکھا آپ مُکاؤنا ایں۔ لوآں
 پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا راگ سناؤنا ایں۔ کوڑی کریا بھیکھ پکھنڈ، شتوہ دریا رڑھاؤنا ایں۔ راجا رانا تختوں پھر کے لاہنا ایں۔ غریب نمائیاں سویاں لبھ
 اٹھاؤنا ایں۔ چار ورنّاں ایکا ایشٹ وکھاؤنا ایں۔ کھتری براہمن شور ویش نظر نہ آؤنا ایں۔ ساچا ڈھولا سب نے گاؤنا ایں۔ سوہنگ اکھر اک پڑھاؤنا ایں۔
 سنجگ مارگ لاؤنا ایں۔ بھگت بھگوان ملاؤنا ایں۔ پاربرہم برہم وکھاؤنا ایں۔ سرتی شبدی رنگ چڑھاؤنا ایں۔ آتم ناد وجاؤنا ایں۔ بودھ اکادھ اک پڑھاؤنا
 ایں۔ پیر پیغمبر کلمہ اک سکھاؤنا ایں۔ نبی رسولاں مارگ ایکا پاؤنا ایں۔ مقامے حق آسن لاؤنا ایں۔ لاشریک آپ اکھاؤنا ایں۔ جلوہ نور ڈمگاؤنا ایں۔ سچ
 سنگھاسن ڈیرہ لاؤنا ایں۔ سچکھنڈ ساچا اک وساؤنا ایں۔ تھر گھر کُندا لاہنا ایں۔ گر اوتار در بلاؤنا ایں۔ بچھلا لہنا مول چکاؤنا ایں۔ شاستر سمرت وید پُران
 ویکھ وکھاؤنا ایں۔ انجیل قرآنا پندھ مُکاؤنا ایں۔ چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاؤنا ایں۔ چوڈاں لوکاں رنگ وکھاؤنا ایں۔ چوڈاں ویدیا مان مٹاؤنا ایں۔ ساچا منتر
 اک سمجھاؤنا ایں۔ گنگن گلنتر ویکھ وکھاؤنا ایں۔ پرتھی آکاش پھول بُھلاؤنا ایں۔ کروڑ تیتیسایتیر نیر رواؤنا ایں۔ سُرپت اند تختوں لاہنا ایں۔ شکر تیرا
 پندھ مُکاؤنا ایں۔ برہما برہم روپ سماؤنا ایں۔ وشنو ساچی سیو کماؤنا ایں۔ پُرکھ ابناسی کم چلاؤنا ایں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 مندر اک وڈیاؤنا ایں۔ ساچا مندر اک وڈیاواں گا۔ سچکھنڈ دوار وساواں گا۔ سچ تخت آسن لاواں گا۔ نرگن نور جوت جگاواں گا۔ ساچا ڈنکا نام وجاواں گا۔
 سو پُرکھ نرنجن نام دھیاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن رنگ رنگاواں گا۔ ایکنکار نرنکار اکھاواں گا۔ آد نرنجن جوتی ڈمگاواں گا۔ سری بھگوان سچ نشان جھلاواں
 گا۔ ابناسی کرتا اپنا ناؤں پرگٹاواں گا۔ پاربرہم پر بھ اپنا آسن لاواں گا۔ پیر پیغمبر جگاواں گا۔ کلمہ اک سکھاواں گا۔ حق حقیقت پھول بُھلاواں گا۔ نیرن
 نیر نزدیک نظری آواں گا۔ سنت سہیلے آپ اٹھاواں گا۔ پھر کاگوں ہنس بناواں گا۔ سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگاواں گا۔ کلجک دی ریکھ مٹاواں
 گا۔ سنجگ ساچا چند چڑھاواں گا۔ ورن برن گواواں گا۔ گوہند سورا اک اٹھاواں گا۔ نام کھنڈا ہتھ پھڑاواں گا۔ لوآں پُریاں آپ پھراواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ
 کھوج کھجاواں گا۔ جیرج انڈاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ اُتبھج سبتج پردہ لاہواں گا۔ سورج چن نین شرماواں گا۔ زمیں اسماناں کھیہ اڈاواں گا۔ جن بھگتاں انگ

لگاواں گا۔ نتھاویاں تھان دواواں گا۔ نمانیاں آپ اٹھاواں گا۔ ہنکاریاں خاک ملاواں گا۔ کجک آپ بدلاواں گا۔ بیس پسا تھم چلاواں گا۔ دلی تخت چرن
 ٹکاواں گا۔ نو کھنڈ ہلاواں گا۔ ستاں دیپاں خاک ملاواں گا۔ پھر اپنا نام جپاواں گا۔ نہہکنک نظری آواں گا۔ ساچا ڈنک سناواں گا۔ راؤ رنک سمجھاواں گا۔
 دوار بنک دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک درڑاواں گا۔ ساچا تھم درڑاواں گا۔ جوتی جامہ ویس
 وٹاواں گا۔ کل کلکی اوتار اکھاواں گا۔ سمبل اپنا چرن ٹکاواں گا۔ اُچے ٹلے پربت آسن لاواں گا۔ پوت سپوتے پکڑ اٹھاواں گا۔ براہمن گوڑے بھیو چکاواں گا۔
 موسیٰ عیسیٰ چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ محمد پچھلی اکھ کھلاواں گا۔ اللہ رانی در در بھیکھ منگاواں گا۔ نانک گوہند سنگ نبھاواں گا۔ سورپیر ہو کے اپنا ناں جپاواں گا۔
 امرت جام پیواں گا۔ چار ورنان ایکا گھر دکھاواں گا۔ برن اٹھاراں میٹ مٹاواں گا۔ ہر مندر چرن ٹکاواں گا۔ بھگت بھگونت اپنا بنک سہاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھاواں گا۔ اپنا کھیل دکھاواں گا۔ شاہ سلطاناں اٹھاواں گا۔ اکو تھم مناواں گا۔ پہلی چیتر راہ چلاواں گا۔ پچھلا
 پنڈھ مکاواں گا۔ اگے مارگ پاواں گا۔ گھر گھر تھم سمجھاواں گا۔ ستیاں آپ اٹھاواں گا۔ رسیاں پھیر مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی کار کماواں گا۔ اپنی کار کرے کرتار، کرنہار اکھاویا۔ نرگن نرگن ہو تیار، نرویر اپنا ویس وٹایا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، تھر گھر مندر اک سہایا۔ سُن
 اگئی کر کر پار، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ شبدی شبد شبد پیار، سچ ونجارا اک رکھایا۔ سُن دُلا را کریا خبردار، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ اٹھ بالے ہو تیار، ہر
 گوپالے راہ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی درگاہ ساچی ساچا راہ چلایا۔ درگاہ ساچی پروردگار، اکو تھم جنایا۔ آد
 جُگادی سانجھ یار، شرکت وچ کدے نہ آئی۔ کلمہ حق دے سکھال، ساچی سکھیا کرے پڑھائی۔ کرے کھیل بے مثال، پچھلی مسل نہ کوئے دکھائی۔
 جلوہ نور دھر جلال، جوہر اپنا دے کڈھائی۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک آپ خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک
 الائی۔ سچ سنیہڑا ساچے تھان، سری بھگوان آپ جنائیدا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر آپ اٹھائیدا۔ لوک پرلوک دیونہار گیان، سچ سلوک اک
 جنائیدا۔ آتم پر ماتم دیونہارا دان پار برہم برہم پردہ لاہندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، بے مقام پھیرا پائیدا۔ چوتھے جگ بدل دیوے نظام، دھر فرمانا اک

سمجھائیندا۔ اپنے ہتھ تھم رکھے تھم، حقیقت سب دی ویکھ دکھائیندا۔ سارے بردے بنو غلام، سجدہ سیس اک جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی سچ امام، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ دامنگیر پکڑو دام، دست دست نال ملائیندا۔ دُور دُراڈا دکھائے سچ نشان، دو جہاناں آپ جُھلاییندا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، ہر کا بھو کوئے نہ پائیندا۔ کوڑی کریا میٹے وچ جہان، سچ سچ آپ دھرائیندا۔ چوڑاں طبق ویکھے دکان، زمیں اسمان پھول بُھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ نرگن ناؤں رکھاواں گا۔ اکو پُرکھ اکال مناواں گا۔ دُجا ایشٹ نہ کوئے جناواں گا۔ سُرَتی سوئی سرب اُٹھاواں گا۔ من واسنا میل دھواواں گا۔ امرت جام پیواں گا۔ نخبھر جھرنّا اک جھراواں گا۔ بجر کپاٹ کھلاواں گا۔ آتم تاکی لاہواں گا۔ بن ساتی جام پیواں گا۔ بندہ خاکی خاک رلاواں گا۔ عاقی انت سرب مٹاواں گا۔ گوہند باقی مات چُکاواں گا۔ سَتجگ ساکھی آپ سناواں گا۔ جن بھگتاں راکھی، بہہ بہہ اندر کماواں گا۔ جو گر اوتاراں پہلوں بھاکھی، سو اتم پوری کر دکھاواں گا۔ دو جہان اکو کھلے ہائی، دُجا راہ نہ کوئے جناواں گا۔ نرگن جوت ہر پرکاشی، کلجگ اندھ اندھیر مُکاواں گا۔ میل ملاواں کملاپاتی، نار کنت گھر دکھاواں گا۔ جن بھگتاں کر کے اتم ذاتی، برہم اپنی انس بناواں گا۔ گلوں کٹ جم کی پھاسی، سچکھنڈ دوار دکھاواں گا۔ سَتجگ کوئی نہ رہی مدراماسی، گرگھ اکو رنگ رنگاواں گا۔ لہنا دینا چکے پنڈت کاشی، کایا مندر اک دکھاواں گا۔ مُلا شیخ مسائق ہوئے اداسی، صفا سب دی مات اُٹھاواں گا۔ اکو گوہند اکو داسی، اکو پُرکھ اکال مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جناواں گا۔ سچ سچ جناؤں گا۔ بچھلی کیتی سب اُٹاؤں گا۔ جو گھڑیا بھنّ دکھاؤں گا۔ لکھ چوڑاسی خاک ملاؤں گا۔ گرگھ ساچے آپ اُٹھاؤں گا۔ وڑ اندر راہ جناؤں گا۔ ہر مندر اک بہاؤں گا۔ انحد نادی ناد وجاؤں گا۔ بن سوانگی سوانگ رچاؤں گا۔ بن بھگتاں نظر کسے نہ آؤں گا۔ لکھ چوڑاسی کھ بھواؤں گا۔ جو کرنی کر دکھاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی لکھت لیکھ لکھاؤں گا۔ ساچا لیکھا مستک لکھاواں گا۔ گر گوہند نال ملاواں گا۔ سر کفنی توڑا سجاواں گا۔ دو جہاناں راہ جناواں گا۔ سَتجگ مارگ پاواں گا۔ نو سو چوڑانوے چو کڑی جگ دا پندھ مُکاواں گا۔ وشن برہما شو رلاواں گا۔ گرگھ سچیاں مان دواواں گا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناواں گا۔ بن وچولا سیو کماواں گا۔ کلجگ ہولا اک دکھاواں گا۔ گھر گھر رولا پاواں گا۔ ویہویں صدی نال

رلاواں گا۔ چو دھویں صدی پندھ مُکاواں گا۔ بُڈھی نڈھی در در آپ پھراواں گا۔ اللہ رانی نین شرماداں گا۔ محمد مُنہ دے بھار سُٹاواں گا۔ عیسیٰ شہنشاہ نال رلاواں گا۔ موئی اِکو تھم مناواں گا۔ کالا سوسا تن جُھہاواں گا۔ چینا رُسا میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھائیگا۔ سو اپنا نام جپائیگا۔ ہر پُرکھ زرنجن پھیرا پائیگا۔ ایکنکار تھم سنائیگا۔ آد زرنجن نور دھرائیگا۔ سری بھگوان سیو کمائیگا۔ ابناسی کرتا گھر گھر پھیرا پائیگا۔ پاربرہم اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ برہم لیکھا سرب چکائیگا۔ سچ دوار اک وکھائیگا۔ سچکھنڈ دوار سہائیگا۔ سری بھگوان آسن لائیگا۔ زرنجن جوت نظری آئیگا۔ قلعے کوٹ نہ کوئے بنائے گا۔ نگارے چوٹ اک لگائے گا۔ لکھ چوڑا سی کھوٹ باہر کڈھائیگا۔ گرگھ آلیوں ڈگے بوٹ اٹھائیگا۔ ورن گوت سرب مٹائیگا۔ پُرکھ اکال زمل جوت نال ملائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ وکھائیگا۔ ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ اِکو رنگ رنگاواں گا۔ اِکو گھر وساواں گا۔ اِکو مندر بناواں گا۔ اِکو ناد وجاواں گا۔ اِکو ساک ہنڈاواں گا۔ پاکی پاک اکھاواں گا۔ اِکو تاک کھلاواں گا۔ اِکو لاٹ جگاواں گا۔ اِکو ہاٹ وکاواں گا۔ اِکو تاٹ درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیس سنواواں گا۔ سچ سندیس دساں گا۔ دو جہاناں پھر پھر ہساں گا۔ جن بھگتاں بچھے نساں گا۔ تیر نرالا کساں گا۔ دو جہاناں جہساں گا۔ گرکھیاں آگے نیواں ہو کے ڈھٹھاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اندر آپے ہو کے وساں گا۔ اپنے اندر وسیرا کراں گا۔ نہ کسے کولوں ڈراں گا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت پھراں گا۔ جن بھگتاں کایا مندر سچ محلے چڑھاں گا۔ اِکو اکھر آخر اپنا پڑھاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی ہر ہر کراں گا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، آد جگاد وڈی وڈیائیگا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک چلایا رتھ، نو نو چار ویس وٹائیگا۔ بودھ اگادھ مہما دسدا رہیا اکھ، لکھ لکھ لیکھا جگت جنائیگا۔ وشن برہما شو دیونہارا مت، ساچی سکھیا کرے پڑھائیگا۔ گر اوتاراں پاونہارا وتھ، وست اموک اک ورتائیگا۔ پیر پینمبراں وکھاونہارا تھ، پتن اِکو اک جنائیگا۔ کلجک انتم سب دی ویکھے واٹ بن پاندھی پھیرا پائیگا۔ جگت واسنا نو آناٹ، من چنچل رہیا نچائیگا۔ کسے نہ ملیا کملاپات، سُنجی سبج سرب لوکانیگا۔ رسنا جہوا بٹی دند گا گاتھکے گاتھ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیگا۔ ناتا جڑیا کوڑ کڑیا را سجن ساک، سنگر چرن نہ کوئے

سرناہیا۔ جوت جگی نہ مستک لاٹ، گھر گھر دیپک رہے جگایا۔ جنم مرن دی کمی نہ کسے واٹ، ہون دھوپ دیپ گھرت رہے پائیا۔ کلجک ہوئی اندھیری رات، سنجک ساچا چند نہ کوئے چڑھائیا۔ دین مذہب بنے جماعت، پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لے لے ہاتھ، ہتھو ہتھ رہے دکھائیا۔ سب نوں بھلی پار برہم دی ذات، اذاتی روپ سرب وٹائیا۔ جس دی صفت کردی رہی قلم دوات، کاغذ شاہی نال ملائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں پنج تت چولے دتی وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ سو صاحب ساکھیات، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ ویکھنہارا کائنات، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیا۔ مدھر پیالہ آب حیات، امرت جام رہیا دکھائیا۔ کلجک جیو پئے وفات، نیتزن نہ کوئے اٹھائیا۔ گرکھ وِلا سجن داس، جس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ پر بھاس، پیر پیغمبر دین دھائیا۔ کلمہ نبی نہ کسے ساتھ، حقیقت نظر کوئے نہ آئی۔ محمد پڑھے نہ کوئے آیت، شریعت کرے جگت لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، اپنا حکم اک جنائیا۔ ساچا حکم سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائندا۔ پکڑ اٹھائے نر نریشا، نرائن اپنا ویس وٹائندا۔ لیکھا جانے دھاری کیسا، موند مُندائے بھو کھلائندا۔ نہکلنک کر کے ویسا، ویس اولّا آپ دکھائندا۔ چار جگ دا ویکھے پیشہ، ورن برن کھوج کھجائندا۔ لہنا دین چُکائے ملا پیر شیخا، دستگیر درد وندائندا۔ نو کھنڈ پر تھی پرگٹ ہووے اکو نیتا، نہکلنک ناؤں دھرائندا۔ گر گوہند کرے ساچا میتا، ہتکاری پھیرا پائندا۔ جنھ دھنّا تاریا جٹ پھر دا وچ کھیتاں، سو کھیل رہیا کرائیا۔ جس نوں کلجک جیو کردے رہے جھيڈاں، انگلاں ول انگلاں کر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم ہو گیا ٹیڈھا، سب نوں خاک ملائی۔ ٹیڈھا ہو یا آپ بھگوان، نظر کسے نہ آئندا۔ لکھ چوراسی ویکھے مار دھیان، نرگن اپنا پردہ لاہندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی شیطان، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار گھر گھر نظری آئندا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمان، صدق صوری نہ کوئے ہنڈائندا۔ ملیا میل نہ نوجوان، نرگن نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ سنائندا۔ ساچا حکم سناوے مات، متا اپنے نال پکائی۔ سارے بن جاو اک جماعت، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ سرب جیاں دا پُرکھ ابناس، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو پون اک سواس، اکو انتر رہیا سائی۔ اکو شبد اکو ناد، اکو دُھن رہیا وجائی۔ اکو جوت اک پرکاش، اکو نور رہیا درسائی۔ اکو سیوک اکو داس، اکو سیوا سچ کمائی۔

اکو شہنشاہ شاہو شاہباش، ساچے تخت سو بھا پایا۔ اکو کرے پوری آس، پُرکھ اکال وڈی وڈیا۔ اکو لیکھا جانے پر تھی آکاش، گنگن گنگنتر کھوج کھوجایا۔
 اکو نرگن سرگن دیوے ساتھ، جگ جگ سنگ نبھایا۔ اکو دُور دُراڈی میٹے واٹ، جنم مرن پنڈھ مکایا۔ اکو دیونہارا دات، سنگر داتا اک رگھرایا۔ اکو
 صاحب کملاپات، گھر وسے سچا ماہیا۔ اکو نور اکو ذات، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ اکو کلمہ اکو بات، اکو نام رہیا پڑھایا۔ اکو بھوکھت رہیا بھاکھ، گر اوتار
 دھیان لگایا۔ اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو منتر رہیا سنایا۔ اکو چرن اکو نات، اکو ہر جو نظری آئی۔ کلجگ انتم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹایا۔ سری
 بھگوان بھل کیوں بنے بدمعاش، بدھ سب دی رہیا بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا ڈنکا اک
 وجایا۔ ساچا ڈنکا وجے سدا، ہر سدا نام لگائیدا۔ دو جہاناں پار کرے حداء، حدود وند نہ کوئے وندائیدا۔ جگ چوکڑی پھرے بھجاء، سیوک ساچی سیو
 کمائیدا۔ کلجگ انتم نرگن ہو کے سچا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیدا۔ بھگت پیار آیا بدھاء، اپنا بل مٹائیدا۔ نہ بڈھانہ دے ندھاء، بردھ بال نہ رُپ
 وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کلجگ میٹے اندھیری راتا، سنجگ دیوے سچ سوغاتا، اکو اکھر
 کر کر وکھرنام سوغات جھولی پائیدا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں ضلع امرتسر ☆

اپنا پردہ چکاں گا۔ نرگن ہو کے اٹھاں گا۔ صاحب بن کے تھھاں گا۔ غریب بنانے چکاں گا۔ لکایا کسے کولوں نہ لکاں گا۔ شیر ہو کے بُکاں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوڑاسی کولوں بچھاں گا۔ لکھ چوڑاسی ویکھاں گاں۔ لیکھا جان دیس پردیساں دا۔ لیکھا
 چکا برہما وشن مہیش گنیشاں دا۔ گاؤنا چکے سہنسر جہوا باسک شیشاں دا۔ حکم چلے اک نریشاں دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 اپنے ویساں دا۔ اگئی ویس وٹاواں گا۔ نہکرمی کرم کماواں گا۔ دو جہان سرن لگاواں گا۔ سری بھگوان نشان جھلاواں گا۔ سچکھنڈ مکان وسانواں گا۔ چڑھ

اُپر آسن لاواں گا۔ دو جہان ڈراواں گا۔ بُھکیاں بُھکھ گواواں گا۔ ساچا سُکھ دکھاواں گا۔ کالکھ کُٹا لاہواں گا۔ سَتجگ راہ چلاواں گا۔ بالیاں گود اُٹھاواں گا۔
 رُسیاں پھیر مناواں گا۔ ہُسیاں پھیر جگاواں گا۔ غُصیاں میٹ مٹاواں گا۔ برہوں کُٹھیاں راگ سناواں گا۔ جگ لُٹیاں پھیر وساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کُریا کر، اپنی کرنی کر دکھاواں گا۔ اپنی کرنی کر دکھائیگا۔ ساچا کھیل اک رچائیگا۔ چوڑاں طبقاں خاک ملائیگا۔ غریب نمائیاں تِلک لگائے گا۔
 پھڑ اپنے گلے لگائے گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھائیگا۔ سچ سَنگھاسن سو بھاپائیگا۔ اکو ڈنکا نام وجائیگا۔ راو رنگاں آپ اُٹھائیگا۔ دوار بنکا اک سہائیگا۔ جو پچھے رہ گئے
 اوہناں اگے لائیگا۔ بُھکھے ننگے ساچے سُکھ سائیگا۔ دُکھیاں دُکھ گوائیگا۔ اپنی کُکھ ہری کرائیگا۔ اُجل کُکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر،
 سچ پھلواڑی اک لگائے گا۔ سچ پھلواڑی بوٹا لاویگا۔ سَتجگ آپ جُھلاویگا۔ پھل امرت اک کھواویگا۔ وکھ روپ سرب مٹاویگا۔ جوتی جوت جوت رُشناویگا۔
 دو جہاناں اکو نظری آویگا۔ دُجا اِشٹ نہ کوئے مناویگا۔ سوہنگ ڈھولا وِشن برہما شو گاویگا۔ گر اوتار سرنی پے پے شکر مناویگا۔ پیر پیغمبر دھوڑی کُٹا مستک
 لاویگا۔ بھگت بھگوان اکو جس سناویگا۔ غریب نمائیاں ہو کے وس، اپنا مان تجاویگا۔ سرب کلا سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ دکھاویگا۔ سَتجگ مارگ دس، کوڑی
 کُریا میٹ مٹاویگا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، نسّ نسّ کُکھ انتم پنڈھ مُکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، لیکھا جانے اکتھنا اکتھ،
 پچھلا لیکھا سرب چکاویگا۔ پچھلا لیکھا چُکیگا۔ کُکھ پینڈا لکھیگا۔ گر کُکھ سچا اُٹھیگا۔ صاحب ٹھاکر ٹھھیگا۔ گودی اپنی چُکیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نشانے آپنیوں کدے نہ آئیگا۔

★ ۲۲ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی بی بی پرو دے گرہ کلیساں ضلع امرتسر ★

در گھر ساچے پایا درس، دُکھ درد گوائیا۔ جنم جنم دی مٹی حرص، ہر سَنگھ نظری آئی۔ کر کُریا کیتا اپنا ترس، مہر نظر اک اُٹھایا۔ امرت میگھ
 جائے برس، سائنک ست کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، گر سیکھ دیوے وڈ وڈیائی۔ گر سیکھ آسا کرے پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔

دیوے درس حاضر حضور، ہر جو اپنا رنگ دکھائیںدا۔ سرب کلا آپے بھرپور، خالی بھانڈے آپ بھرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے لیکھے آپے لائیںدا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سیدھواں منی رام دے گرہ ضلع امرتسر ★

ست ست کار کماواں گا۔ ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن نام پرگٹاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک جناواں گا۔ اینکار نظری آواں گا۔
 آد نرنجن نور دھراواں گا۔ ابناسی کرتا کھیل رچاواں گا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھاواں گا۔ پاربرہم پر بھ اپنا لیکھ لکھاواں گا۔ سچکھنڈ ساچا اک بناواں گا۔
 سچ سنگھاسن اک وچھاواں گا۔ شاہو بھوپ نام دھراواں گا۔ راجن راج جوگ سکھاواں گا۔ سیس اپنے تاج ٹکاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ ساچی
 اچھیا اک پرگٹاواں گا۔ شبدی ست بناواں گا۔ تھر گھر کُنڈا لاہواں گا۔ اپنا بھيو جناواں گا۔ وشنوں رنگ رنگاواں گا۔ برہما جوت جگاواں گا۔ شکر انگ
 لگاواں گا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ انڈھڑا دھام وساواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ ترے گن پردہ آپے لاہواں گا۔ پنج تت ساچی ونڈ ونڈاواں گا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ انتم ویکھ دکھاواں گا۔ تیئی اوتار پھڑ اٹھاواں گا۔ برہما ست نال ملاواں گا۔ براہ اپنا حال جناواں گا۔ حیکرپو بھيو چکاواں گا۔ نرائن اکو ناؤں
 جناواں گا۔ کپل من بناواں گا۔ دوتا ترے ملاواں گا۔ رکھپ دیو ایکا مارگ لاواں گا۔ پرتھو سنگ نبھاواں گا۔ متس چولی ہنڈاواں گا۔ کچھپ بھار اٹھاواں گا۔
 دھنتر وید جگاواں گا۔ موہنی روپ وٹاواں گا۔ ہنسا چوگ چگاواں گا۔ باؤن کھیل کراواں گا۔ ہری ہر آپ اکھاواں گا۔ نر سنگھ ویس وٹاواں گا۔ نرائن
 دھار چلاواں گا۔ وید ویاس جگاواں گا۔ راما ویس وٹاواں گا۔ پنڈت اک مناواں گا۔ سیس جگدیش اک سہاواں گا۔ کاہنا کرشنا پھیر اکھاواں گا۔ انتم کل ڈنک
 وجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاواں گا۔ لوآں پُریاں ویکھ دکھاواں گا۔ موسیٰ پردہ لاہواں گا۔ عیسیٰ نین ٹھلاواں گا۔ محمد راہ جناواں گا۔ چار یاری نال ملاواں گا۔
 نانک رنگ رنگاواں گا۔ گوہند تیل چڑھاواں گا۔ چارے ویداں ویکھ دکھاواں گا۔ شاستر سمرت پُران سنگ جناواں گا۔ گیتا گیان اک درڑاواں گا۔ انجیل

قرآن پھول بھلاواں گا۔ بانی تیرِ نرالا اک دکھاواں گا۔ اپنا محم سچ مناواں گا۔ بچھلی کیتی سب اٹھاواں گا۔ دو جہاناں آپ پڑھاواں گا۔ ملا شیخ مٹاواں گا۔
 ساچا کھیل رچاواں گا۔ زمیں اسماناں ناچ نچاواں گا۔ سورج چند مکھ بھواواں گا۔ منڈل راس رچاواں گا۔ گوپی کاہن نچاواں گا۔ بل اپنا اک پرگٹاواں گا۔
 نہہنگ اکھواواں گا۔ سچ سنگھاسن سو بھاپاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا راہ چلاواں گا۔ اپنا راہ چلاؤں گا۔ ساچا مارگ لاؤں گا۔
 کلج کوڑ مٹاؤں گا۔ ذات پات نہ کوئی رکھاؤں گا۔ کھتری براہمن شودر ویش اپنا رنگ رنگاؤں گا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤں گا۔ غریب نمائیاں پھڑ اٹھاؤں
 گا۔ ساچا مندر اک دکھاؤں گا۔ نر نرائن نظری آؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماؤں گا۔ ساچی کرنی آپ کماواں
 گا۔ بھگت ساچے پھڑ اٹھاواں گا۔ سنت ساجن میل ملاواں گا۔ گرگھ اپنا بھیو گھلاواں گا۔ گرگھ ساچی گود بہاواں گا۔ وڈ جودھن جودھ سورپر اپنا ناؤں
 رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جناواں گا۔ اپنا بھیو کھولاں گا۔ سچھنڈ دوارے بولاں گا۔ پورا تول تولاں گا۔ آد جگاد کدے
 نہ ڈولاں گا۔ کلج کوڑی کرپا رولاں گا۔ سچھنڈ دوار کھولاں گا۔ گھٹ گھٹ اندر مولاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وٹاواں گا۔
 پروردگار اکھواواں گا۔ مقامے حق ڈیرہ لاواں گا۔ لاشریک نظری آواں گا۔ سچ توفیق اک دکھاواں گا۔ محبان بید و ولس وٹاواں گا۔ ساچا حجرہ اک بناواں گا۔
 پیر پیغمبر پھڑ اٹھاواں گا۔ ساچا کلمہ اک سناواں گا۔ نبی رسولاں دیکھ دکھاواں گا۔ انجیل قرآنا وقت چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 راہ جناواں گا۔ اپنا راہ دساں گا۔ تیر نرالا کساں گا۔ دو جہاناں وساں گا۔ لو آں پریاں نٹھاں گا۔ کسے کولوں نہ ڈھٹھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، اپنی کرنی کراں گا۔ اپنی کرنی کرت کماواں گا۔ چوڈاں طبقات پھول بھلاواں گا۔ چوڈاں لوکاں دیکھ خوشی مناواں گا۔ وشن برہما شو نال
 رلاواں گا۔ کروڑ تیتیس انگلی لاواں گا۔ سرپت اند آپ سمجھاواں گا۔ سوہلا اک پڑھاواں گا۔ بولا اک سکھاواں گا۔ بچھلا رولا سرب مٹاواں گا۔ نام وچولا
 اک جناواں گا۔ پیر پیغمبر گولا آپ بناواں گا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھی ہولا اک دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی
 کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی کریگا۔ زرویر جوت دھریگا۔ بھگت بھگونت وریگا۔ آتم سیجا چڑھیگا۔ شبد اگئی پڑھیگا۔ سنت سہیلے پھڑیگا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپے کریگا۔ اپنا کھیل کراؤں گا۔ دو جہاناں ناچ نچاؤں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں اکو راہ دکھاؤں گا۔ دین مذہب جھگڑے
 سرب مٹاؤں گا۔ ساچی این اک جناؤں گا۔ پچھلا دین نہ کوئے رکھاؤں گا۔ سبج ساچا سین پر گتاؤں گا۔ ساچے گھوڑے آسو پاکھر زین تنگ کساؤں گا۔
 شاہ سوار بہہ کے لوآں پُریاں چرناں ہیڈ دباؤں گا۔ سچ سندیسہ نر زیشا نرگن داتا اک جناؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کماؤں گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیآ۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ جوتی جاتا پروردگار، نور نورانہ نور
 رُشنائیآ۔ جن بھگتاں کرے پیار، لاشریک پھیرا پائیآ۔ الکھ آگوچر اگم اپار، بے آنت وڈی وڈیائیآ۔ سچ سندیسہ دیوے سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیآ۔
 سبج تریتا دواپر کلج نرگن سرگن کردار رہیا وہار، روپ انوپ ویس وٹائیآ۔ سچ سندیسہ دیندار رہیا وارو وار، جگت اکھڑ ناؤں کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیآ۔ ساچی کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنا کھیل جنائیندا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، رتھ رتھو ہی اکو نظری
 آئیندا۔ پیر پیغمبر مارگ دس، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار میل ملاواں ہس ہس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے رس، رس رسیا ناؤں
 جنائیندا۔ آد نرنجن جوت نرنجن کر پرکاش، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر واس، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ داتا دانی سرب گنتاس، گونوتا
 اپنا ناؤں رکھائیندا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن لگنتر پھول بھلائیآ۔ گر اوتار داسی داس، سیوک ساچی سیو جنائیندا۔ انتم کلج سارے سدے پاس،
 محکم حاکم اک جنائیندا۔ دوئے جوڑ کرن ارداس، سجدہ سیس سرب بھکائیآ۔ چار گنت ہوئے نراس، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ دیناں مذہباں کیتا پاش
 پاش، دُئی پردہ نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر ساچے گھر منگائیآ۔ پیر پیغمبر گئے آ، آہ نعرہ اکو لائیآ۔
 توں داتا بے پرواہ، تیرا آنت کوئے نہ آئیآ۔ تیرے حکمے اندر کلمہ آئے پڑھا، کائنات کر جنائیآ۔ چوواں طبق آئے گھلا، تیری مٹی اک رضائیآ۔ تیری
 منگدے رہے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ تیتوں سیس رہے جھکا، سجدہ سچے ماہیا۔ تیرا ناؤں کعبہ گئے دکھا، مکہ تیرا چرن درسائیآ۔ دو دو آبا تیرا آب حیات
 گئے جنا، حیاتی سب دی دے بدلایآ۔ عیسیٰ موسیٰ تیرا لیندے رہے خواب، محمد اک دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پرگٹ ہوئے حق جناب، گھر گمبھیر سچا

شہنشاہیا۔ بن کے بردے کریئے آداب، آپ اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے رہیا بہائیا۔ گر اوتار آکھلوتے، نیز
نیں نہ کوئے اٹھائیا۔ لوک مات گرو دوار شودوالے مندر بنائے کوٹھے، چار دیواری ونڈ ونڈائیا۔ کوئی نہ ملیا تیری جوتے، جوتی جوت نہ کوئے ملائیا۔ ٹنڈھ
بن کرم کسے نہ دھوتے، نہکرم نہ کوئے بنائیا۔ بن تیرے نام سارے کھوٹے، کھوٹی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا
سچا در، جس در ملے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر پئے کوک، نعرہ اک لگائیا۔ ساڈی اجے نہ چھی چوک، چُکے ہو کے رہے سنائیا۔ اُمت اُتیاں دتی پھوک، کوڑی
کریا اک لگائیا۔ ظاہر ظہور نہ ویکھیا پنج بھوت، کایا کعبہ نہ کوئے بنائیا۔ تیرا ملیا نہ سچ ثبوت، صحیح سلامت نظر کسے نہ آئیا۔ بن رُوح خالی دسے بُت،
بُتخانہ جگت وڈیائیا۔ تیرا کھیل ابناسی اچت، بھیو کوئے نہ پائیا۔ کر کرپا انتم اٹھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ مسیت مسجد پئی لُٹ، ملا شیخ دین دُہائیا۔ پروردگار سب
نے لوک مات وچوں کڈھیا کُٹ، تیرا ناؤں نہ کوئے وڈیائیا۔ تیری جڑ بیٹھے پُٹ، ناستک رُپ وٹائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی پُت، عیسیٰ نیناں نیر دہائیا۔
محمد کہے میٹوں آکے بچھ، بن دردی درد ونڈائیا۔ اللہ رانی کہے میرے کول نہیں کچھ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ صدی چودھویں بوٹا رہیا سُنک، آب حیات
نہ کوئے پیائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، دروہی تیرے نام خُدا طوبی طوبی اکو راگ الائیا۔ کر کرپا اپنی گودی چک، پروردگار تیری سرنائیا۔ کراں سلام نیوں
نیوں جُھک، علیکم تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، در دروازہ اک گھلائیا۔ ساچا کھول در دروازہ، پیر
پیغمبر دھیان لگائیندا۔ تُوں صاحب سچا غریب نوازا، غریب نمانے گود اٹھائیندا۔ تیرے سیس اکو تاجا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ نوابا، رعیت
اپنی ویکھ وکھائیندا۔ انتم کم نہ آئے کوئے کعبہ، قبل تیرا اکو نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے
آسن لائیندا۔ گر اوتار دسن حال، بیٹی آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، چار کُنٹ رہیا گر لائیا۔ گر کاشد نہ کسے نال، بھرے بُھلی سرب لوکائیا۔
کُجک کوڑا وجے تال، گھر گھر ڈنکا رہیا سنائیا۔ تیرے بھگت ہوئے بے حال، بہل ہو ہو دین دُہائیا۔ غریب نمانیاں سُنے نہ کوئے سوال، شاہ پاتشاہ نظر
کوئے نہ آئیا۔ سنت ساجن تیتوں تھکے بھال، تیرا راہ نہ کوئے دسائیا۔ تُوں سچکھنڈ وسیوں دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ تیرے نام پناں جیو جنت

ہوئے کنگال، خالی ہتھ پھرن واہو داہیا۔ دیناں مذہباں کیتا زوال، ذرا ذرا ونڈ ونڈائیا۔ انتم سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ اک وجائیا۔ بے پرواہ تیری
 اولڑی چال، بے پرواہی نہ اے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، گر اوتار منگ منگائیا۔ گر اوتار دوئے جوڑ، ہر چرنی
 سیس نوایا۔ بھڑی بھڑی نرگن بھڑ، سرگن کم کسے نہ آیا۔ اکو چٹھ ساچے گھوڑ، گھوڑا شبدی روپ وٹایا۔ دو جہاناں آپے بھڑ، تیرا زور نہ لگے رایا۔ لکھ
 چوراسی ویکھ ریٹھا مٹھا کوڑ، چاروں کُنٹ پھیرا پایا۔ عیسیٰ موسیٰ راہ تیرا تنگ وچ گور، مقبرے دین دُہایا۔ تیری کھانی بانی پاوے شور، سچ سوہلا اک جنایا۔
 کلجک ہو یا اندھ گھور، چوڑس چند نہ کوئے چکایا۔ چاروں کُنٹ ٹھگ چور، سچ رہن کوئے نہ پایا۔ کوڑا راجا ہتھ کوڑی پھڑی ڈور، غریب نمانے دین دُہایا۔
 توں صاحب ویکھ کر کے غور، گہرا اپنا دھیان لگایا۔ تیرے آگے چلے نہ کسے دا کوئی زور، جور زور رہن نہ پایا۔ تیرا منتر اکو پھور، فرنا سب دا بند کرایا۔
 اپنے ہتھ پھڑ لے ڈور، جوں بھاوے لے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولی رہے دکھایا۔
 پُرکھ اکال کہے میں اٹھاں گا۔ نرگن داتا ہو کے تھھاں گا۔ کلجک کوڑی کریا لٹاں گا۔ ڈونگھی جڑ پٹاں گا۔ شہو دریائے سٹاں گا۔ مہمکتا نوں کٹاں گا۔ شیر ہو
 کے بُکاں گا۔ دو جہان کدے نہ لکاں گا۔ نیڑے آ کے ڈھکاں گا۔ غریب نمانے چکاں گا۔ شاہ سلطاناں منہ دے بھار سٹاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھ لکھاں گا۔ ساچا لیکھ لکھاواں گا۔ سبجک راہ چلاواں گا۔ اکو ایشٹ دکھاواں گا۔ اکو مندر بناواں گا۔ اکو اندر دکھاواں گا۔ اکو جوت
 ملاواں گا۔ اکو ناد وجاواں گا۔ اکو راگ سناواں گا۔ اکو آگ بُجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بل رکھاواں گا۔ اپنا بل رکھاں گا۔
 سرشٹ سبائی بھکھاں گا۔ جن بھگتاں مارگ دساں گا۔ ہر دے اندر وساں گا۔ تیر نرالا کساں گا۔ بیچ وکار جھساں گا۔ ساچے مندر بہہ کے ہساں گا۔ پریم
 پیار اندر پھساں گا۔ وِ بچار کولوں نساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر اکو وساں گا۔ ساچا مندر وساواں گا۔ لوک مات اُچھاواں
 گا۔ اپنی سیو کماواں گا۔ گرکھ نال رلاواں گا۔ ہر جن پلو پھڑاواں گا۔ اکو گنڈھ پواواں گا۔ میٹھی رنگ رنگاواں گا۔ اندیٹھی کھیل دکھاواں گا۔ کایا سیتل سیتی
 کر دکھاواں گا۔ سبجک ریتی اک چلاواں گا۔ مندر مسیتی پنڈھ مُکاواں گا۔ پچھلی بیتی نہ پھیر سناواں گا۔ آگے نام جپاواں گا۔ سوہنگ اکو اکھر پڑھاواں گا۔

نام وچولا بن بن جوگ کماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کراواں گا۔ اپنا کھیل کھلاؤں گا۔ گر اوتار در بہاؤں گا۔ پیر پیغمبر
پندھ مکاؤں گا۔ سب نوں اکو راگ سناؤں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آؤں گا۔ نرگن پرگٹ ہو کے شیرا، شیر بھبک اک لگاؤں گا۔ نو کھنڈ
پر تھی جمبک رُپ جناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ وکھاؤں گا۔ اپنی کرنی آپ کراواں گا۔ جو گھڑیا بھن وکھاواں گا۔
بچھلا لیکھ مٹاواں گا۔ اگلی بنت بناواں گا۔ ساچے سنت اُپجاواں گا۔ گر منتر اک پڑھاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھی اکو گھر وکھاواں گا۔ ستاں دیپاں اکو اشٹ
جناواں گا۔ کھتری براہمن شودر ویش نہ کوئے رکھاواں گا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں گا۔ برہم پاربرہم پردہ آپ چکاواں گا۔ ایش جیو گنڈھ پواواں گا۔ جگدیش
نام دھراواں گا۔ تپیشتر رُپ وٹاواں گا۔ رکھیشتر اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک رچاواں گا۔ ساچی کھیل
رچوں گا۔ ترے گن اگنی وچ مجوں گا۔ کال قلندر ہو کے نچوں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنی کرنی دسوں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
اپنے مندر وسوں گا۔ اپنا مندر وساواں گا۔ نہچل دھام بناواں گا۔ جوتی جوت جگاواں گا۔ قلعے کوٹ وکھاواں گا۔ چوٹ نگارے لاواں گا۔ سب دی سوچ
بُھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راگ الاواں گا۔ اپنا گیت گاؤں گا۔ ساچی ریت چلاؤں گا۔ پتت پُنت کراؤں گا۔ دھام انیت
رکھاؤں گا۔ امرت میگھ برساؤں گا۔ ہست کیٹ ملاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤں گا۔ ساچی کرنی رکھے
ہتھ، ہر صاحب وڈی وڈیاں۔ کلجک اتم ہو پرگٹ، نرگن جوت کرے رُشناں۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا وسنہارا اچے ٹلے پربت، پربت چوٹی ویکھ وکھائی۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائی۔ ساچی کھیل کرے اگم، بھو ابھید جنائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی کایا مائی تن چم، مندر
اندر کھوج کھائیندا۔ ستجک تریتا دواپر کلجک بیڑا بٹھ جگ چو کڑی کندھ اٹھائیندا۔ دیونہارا نام دھن، وست امولک آپ ورتائیندا۔ سناونہارا راگ کن، سچ
سندیسہ اک الائیندا۔ بنھنہارا منو آ من، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ دیونہارا بُدھ مت ڈن، ڈنکا اپنے نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کلجک تیری اتم ور، نرگن اپنا نام وڈیائیندا۔ نرگن ناؤں ہر نرکار، آد جگاد سناں۔ جگ جگ صفت کرے گرُ اوتار، کوٹن کوٹ ڈھولا گایا۔ ہر کا انت

نہ پاراوار، بے انت کہہ کہہ شکر منایا۔ کردے رہے سرب گُفتار، رسنا جہواناں ملایا۔ اُچی کوک کوک پکار، بھگت بھگونت ڈھولا گایا۔ پردہ اوہلا وِج سنسار، نرگن سرگن آپ رکھایا۔ کلجگ انتم بدلایا چولا آپ نرکار، تتوت نہ کوئے رکھایا۔ اکو بولا بول جیکار، توں میرا میں تیرا ساچا جوڑا جوڑا جڑایا۔ وسنہارا دھام نیار، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ سمبل کھول آپ کواڑ، بند تاکی پردہ دئے چکایا۔ گوبند میتا میتا مُرار، پوت سپوتا ویس وٹایا۔ پُرکھ اکال خبردار، ساچی خبر رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ جنایا۔ ساچی خبر سناواں گا۔ بے صبر پیالہ توڑ تڑاواں گا۔ آبرو عزت سرب مٹاواں گا۔ اپنا نام بے عزت نہ کدے کراواں گا۔ سرشٹ سبائی شکت وکھاواں گا۔ اپنا دست اک اٹھاواں گا۔ وست سب دی کھوہ کے اپنی جھولی پاواں گا۔ بن رُوح توں خالی بُت جناواں گا۔ مقبریاں وِج رکھاواں گا۔ اگنی اُتے سڑاواں گا۔ خاک وِج رلاواں گا۔ پوش تن لہاواں گا۔ سوچ وِج نہ آواں گا۔ نماز روزہ مٹاواں گا۔ تیر گوشہ اک اٹھاواں گا۔ کمان اپنا ٹنک چلاواں گا۔ راؤ رنگ جناواں گا۔ بن بھگتاں نظر کسے نہ آواں گا۔ آد شکت ویس وٹاواں گا۔ چتر بُجج نام دھراواں گا۔ امام مہدی پھیرا پاواں گا۔ دشا لہندی ویکھ وکھاواں گا۔ ہتھیں مہندی لال رنگاواں گا۔ دُنیا ڈھندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیر کراواں گا۔ انجیل قرآن کھندی، کھہہ کھہہ اگن لگاواں گا۔ اللہ رانی پیہڑے بہندی، مستک لگا اک سہاواں گا۔ اُمت نبی نوں جا جا کہندی، ویلا انتم آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی گل سناواں گا۔ اللہ رانی پھرے نٹھی، چوڑاں طبق دئے دہایا۔ ویکھو میری خالی ہٹی، ونجارا کوئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ جیواں میری مینڈھی پٹی، کھلی گت رہی وکھائیا۔ ہتھوں سٹی محمد مولی اٹی، ساچا سگن نہ کوئے منایا۔ دروہی میتھوں بھری نہ جائے چٹی، سر بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ میں بالی ابے نڈھی، میرا میاں انگ نہ موہے لگائیا۔ پھڑکے باہوں گھروں کڈھی، چاروں کُنٹاں پھرے واہو داہیا۔ میتوں روٹی ملے نہ ادھی، بھکھی مراں تہائیا۔ انتم آگئی چوڑھویں صدی، چوڑاں طبقات سار کوئے نہ پائیا۔ میں حکمے اندر بدھی، پروردگار دئے سزائیا۔ میں پچھلی کہانی چھڈی، تہانوں سب نوں دیاں سنایا۔ میری کوئے نہ رکھے لجی، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ میری گت میری اُمت وڈھی، بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ اللہ رانی رووے وہائے نیر، نیناں نین ملایا۔ ویکھو میرے پاٹے چیر، چیتھڑ سچ نہ کوئے

ہنڈائی۔ برہوں اندر سُکا سریر، رتی رت رہن نہ پائی۔ مارگ دس کے گئے پیغمبر پیر، پرا اپنی اک جنائی۔ شرع لا کے گئے زنجیر، شریعت کُنجی وِچ رکھائی۔ میں آنت ہوئی دِگیر، میرا ماہی بیٹھا کھ بھوئی۔ میری کوئی نہ کٹے بھیر، مُلا شیخ مسد حق نہ کوئے جنائی۔ دیکھو آنت ہوئی اخیر، امام سب دی اکھیں گھٹا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ میں دس آئی چوداں طبق، طوبی طوبی کرو سلام۔ پچھلا بُھلو سارے سبق، آگے مٹو اک امام۔ جس داناں سُنڈیاں عیسیٰ موسیٰ محمد رہے تبھک، در بردے بن کے بیٹھے غلام۔ اُس صاحب دی سچی برکت، جس نال وسے جہان۔ اوس نال کوئی نہ کریو سرکت، سب دامیٹے ایمان۔ کسے دی رہن نہ دیوے حرکت، حلیہ کر دے بے پچھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اک مہان۔ نالے دساں نالے روواں، حال بے حال رہی جنائی۔ سیس اپنے وال کھواں، دواں ہتھاں دیاں دُہائی۔ دوس رین کدے نہ سوواں، بھجی پھراں واہو داہیا۔ صاحب سچے دا ڈھولا گاواں، توں میرا میں تیری تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ انتم دے ٹھنڈیاں چھاواں، اک تیری اوٹ رکھائی۔ تڈھ بن بھجیاں میریاں بانہواں، باہوں پھڑگلے نہ کوئے لگائی۔ جے در سدیں تے نیویں ہو کے آواں، دھوڑی چرن خاک رمائی۔ واری گھولی پر بھ تیرے صدقے جاواں، تیرے ہتھ وڈی وڈیاں۔ دوس رین تیرا ناؤں راواں، رہبر ملے بے پرواہیا۔ تڈھ بن چار گنت خالی کاگ اڈواں، بے بس رہی گر لائی۔ مینوں چوداں طبقاں وچوں تیرا سچ نہ لبھیا ناواں، اکھراں نال کرن پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ اللہ رانی مارے نعرہ، حق حق دھیائی۔ بھڑی مل پروردگارا، تیری آس رکھائی۔ ناتا تئیا چار یاراں، محمد انگ نہ کوئے لگائی۔ عیسیٰ موسیٰ ڈگا منہ دے بھارا، مُفلس روپ رہے دکھائی۔ مینوں انگلاں نال کرن اشارہ، بن محبوب نظر نہ آؤندا کوئے سانیا۔ میں سُنیا صاحب توں اچے کوارا، تیری لاڑی نظر کوئے نہ آئی۔ میں تیرے چرناں بناں سیوادارا، بن فرماں بردار سیو کمائی۔ میں اکھیں ویکھاں کوں چڑھدا اپنے کھارا، وٹنا سچ سچ لگائی۔ میں تگاں کوں سیس بٹھے دستار، جگدیش اپنی خوشی منائی۔ میں جاناں کوں بنے کنت بھتارا، سیہرا سہاگ اک ہنڈھائی۔ میں ویکھاں کوں بنے سکدارا، سر اپنے تاج ٹکائی۔ اللہ رانی نار ٹیارا، جو بن اپنا رہی در سائی۔ سری بھگوان کہے دُور ہو جا میرے دوارا، تیری کرنی موہے نہ بھائی۔ کلجگ

انتم جا کے میرے بھگتاں کر پیارا، تیری پتّ لین رکھائیا۔ جنہاں پچھے لواں مات اوتارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کلجک انتم ہوواں پیر ظاہرا، ظاہر اپنا نور
 درسائیا۔ سمبل وساں دھام نیارا، سمبھل سمبھل پیر لکائیا۔ ڈنکا وجے اک جیکارا، نعرہ اکو اک سنائیا۔ جس سوہنگ کیا پیارا، سو صاحب سچے بھائیا۔ دین
 مذہب دا چھڈ کے اکھاڑا، آخر اکو تھم سنائیا۔ انت اگ لگنی بہتر ناڑا، جیو جنت سرب جلائییا۔ سمت اُنی کڈھ لاہاڑا، پھیر ویلا گیا ہتھ نہ آئییا۔ پھرے دروہی
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پر بت سمنڈ ساگر دین دُہائییا۔ بن پروردگار سچ کرے نہ کوئے پیارا، کوڑی کریا جگت لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھلنک نرائن نر، نر اپنا راہ جنائییا۔

☆ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سمنڈ سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا ضلع امرتسر ☆

سمت چلے ویہہ سو اُنی، ایک نایا کھیل کرانیندا۔ اللہ رانی سرتوں لہے چٹتی، سیس ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ اُمت چوٹی جائے مٹی، پردہ اور نہ کوئے
 پائیندا۔ ناتا تئے مُسلم سٹی، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ سری بھگوان وڈگن گنی، بے پرواہ اپنی دھار جنائیندا۔ لکھ چوراسی چھانی پُنی، جیو جنت کھوج
 کھجائیندا۔ بھگت بھگوان پکار رہیا سنی، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ سمت اُنی کھیل
 اُنیا، پروردگار کھیل کرائیا۔ لیکھا جانے موسیٰ عیسیٰ، سنگ محمد میل ملائییا۔ جنانوہارا جگ جگ حدیثا، شرع شریعت کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ جنائییا۔ سمت اُنی عیسیٰ موسیٰ دھار، لاشریک آپ جنائیندا۔ مقامے ہتھ ہو تیار، بے عیب ویکھ وکھائیندا۔ دو جہانا سانجھا
 یار، سری بھگوان پردہ لاہندا۔ نبی رسولاں کرے خبردار، پاک پاکی ویکھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، ہر کا انت نہ کوئے پائیندا۔ چوڑاں طبقات لئے
 اُٹھال، ساچا سبق اک جنائیندا۔ مُجبت رہے نہ کسے نال، صحبت حق نہ کوئے جنائیندا۔ جلوہ نور اک جلال، ظاہر ظہور آپ درڑائیندا۔ کلجک کوڑی مٹے
 مثال، مُسل نویں پھیر بنائیندا۔ مُرید مُرشد لئے بھال، چیلار چند چڑھائیندا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی دھار وکھائیندا۔ شبد اگنی تیر

نِرا لا اُٹھائے بان، انیلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ داتا جودھا سورِ بیر نوجوان، کلجک نیا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپے لاہندا۔ پروردگار لاشریکا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبراں دسدار ہیا طریقہ، نام خدائی اک درڑائیا۔ محمد عیسیٰ نیز نین راہ تک کردے رہے اڈیکاں، دھیان دھیان وچ ملائیا۔ پروردگار بھو جانے جیو جی کا، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ آد جگاد نیکن نیکا، وڈ وڈا آپ اکھوائیا۔ انتم کلجک شاہ سلطاناں خالی کرے کھیا، در در دے پھرائیا۔ کسے تاج رہن نہ دیوے سیسا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ہر کماویگا۔ زرگن جوت جگاویگا۔ گوبند سُت اُٹھاویگا۔ شبدي ڈنک وجاویگا۔ نام کھنڈا اک چکاویگا۔ وشن برہما شو ہلاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ رُواویگا۔ دین دُنی ویکھ وکھاویگا۔ لوآں پُریاں پھیرا پاویگا۔ تینی اوتار پھڑ جگاویگا۔ بھگت اٹھاراں نال رلاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ منہ بھواویگا۔ کلمہ نبی اک سکھاویگا۔ چاروں کُنٹ ویکھ وکھاویگا۔ دہ دشا رنگ رنگاویگا۔ زرگن جوت پرکاش کراویگا۔ ساچے گھوڑے آسن پاویگا۔ شاہ سوارا ڈیرہ لاویگا۔ داتا دانی آپ اکھواویگا۔ لوک مات پھیرا پاویگا۔ سہل چرن ٹکاویگا۔ ہر مندر ویکھ وکھاویگا۔ کلجک انتم اپنا بھو جناویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اکو محکم مناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کماویگا۔ اپنی کرنی کریگا۔ پر بھ کسے کولوں نہ ڈریگا۔ پیر پیغمبر پھڑیگا۔ گھٹ گھٹ اندر وڑیگا۔ سچ محلے چڑھیگا۔ اکو پُرکھ اکال اکھر پڑھیگا۔ دو جہاناں شبدي لڑیگا۔ آگے سورِ بیر کوئی نہ اڑیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپے کریگا۔ ہر کرنی سچ کماویگا۔ کل کلکی اوتار کہاویگا۔ نام ڈنکا اک وجاویگا۔ برہمنڈاں کھنڈاں آپ ہلاویگا۔ چوڈاں لوکاں پردہ اُٹھاویگا۔ چوڈاں طبقات نیز نیناں نیر وھاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ سجدہ سیس جھکاویگا۔ بن بردا بھل بخشاویگا۔ ڈردا آگے نہ کوئی آویگا۔ گوبند خوشیاں کھیل وکھاویگا۔ کلجک رُسیاں میٹ مٹاویگا۔ گلاں سچیاں آن سناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگاویگا۔ ساچا رنگ رنگیگا۔ لوآں پُریاں لنگھیگا۔ بھگوان بھگتاں کولوں کدے نہ سنگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے چنگے مندے دا۔ سمت اُنی دے دُہائی، کوک کوک سناہیا۔ کلجک جیو و اُٹھو بھائی، ویلا انتم آہیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پربت آسن لائی، زرگن نظر کسے نہ آہیا۔ جس دا جلوہ تک کے موسیٰ ڈگا منہ دے بھار

نہ سکے کوئے اُٹھائی، نیناں نین نین شرمائی۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ میری مائی، نور ظہور اک رُشنایا۔ جس نوں محمد کہے میرا امام سچ گوسائیں، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جس نوں سنگر نانک کہے، وسے ہر گھٹ تھائیں، گھٹ گھٹ رہیا جنایا۔ جس نوں گر گوبند کہا میرا پتا پکڑے میری بانہیں، پُرکھ اکال وڈی وڈیائی۔ سو کلجگ اتم آوے نہکلنک ناؤں رکھائی، روپ رکھ نہ کوئے جنایا۔ سبمل اپنا چرن لکائی، ڈنکا شبد اک وجائی، نعرہ حق حق سنایا۔ غریب نمانیاں لئے اُٹھائی، شاہ سلطاناں خاک ملایا، اپنی کرنی آپ کرائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلایا۔ ہر ساچا بھو گھلاویگا۔ نرگن جامہ ویس وٹاویگا۔ سمت پیسا ویکھ دکھاویگا۔ خالی کھیسہ سرب کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو اپنے ہتھ رکھاویگا۔ سمت بیس آیا نیڑے، نیرن نیرا ہر جنایا۔ سری بھگوان دیونہارا اُلے گیڑے، گیڑا اکو اک بھوایا۔ وسدے اُجڑن والے کھیڑے، کھیڑا سکے نہ کوئے وسایا۔ دین مذہب دے میٹے جھیرے، ذات پات رہن نہ پائیا۔ کسے کرن نہ دیوے ہیرے پھیرے، کوڑی کریا نہ کوئے وڈیائی۔ کلجگ آنت نہ لاوے دیرے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ کلجگ اتم ویکھ ہٹ، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ چاروں کُنٹ رہیا دس، کوگ کوگ سنائیندا۔ رین اندھیرا ہویا مس، چودس چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ آتم پرما تم کسے نہ ملے رس، رسنا جہوا لکھ چوڑا سی گائیندا۔ صاحب سنگر درس نہ دیوے کسے ہس ہس، گھر سبجن نظر کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا اندر گئے پھس، مایا ممتا موہ نہ کوئے تڑائیندا۔ نہ کوئی رکھے دھیرج جت، ست سنتوکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ گھر گھر وڑی من مت، گرم نہ کوئے پرنائیندا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، رتی رت نہ کوئے سُکائیندا۔ گر گوبند مارگ گیا دس، چار ورن ایک گھر وسائیندا۔ نانک نرگن اک دکھایا ساچا منت، پاربرہم برہم ایک گھر بہائیندا۔ سرشٹ سبائی کوڑے دھندے گئی لگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہوئی گت، کلجگ جیو کاگ وانگ گرا لائیندا۔ شاہ سلطاناں گھر لگے اک، لگی اک نہ کوئے بُجھائیندا۔ کسے دے سرتے رہے نہ پگ، چوٹی سب دی آپ مُنڈائیندا۔ بھگت بھگوان لکھ چوڑا سی وچوں لئے رکھ، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ نو نو چار اڈنے لکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا دسے کھول، خالق خلق جنایا۔ کلجگ اتم ہر جو توتلے پورا توتل، نرگن کنڈا نام ہتھ اُٹھایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے

انہول، شبد سرتی رہیا جگایا۔ سچ دست رہی نہ کسے کول، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنایا۔ ساچا کھیل دسے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ کھج کوڑا مٹے نشانہ، جگت اندھیرا اندھ گوائیندا۔ چار کُنٹ ہوئے ویرانہ، دہ دشا دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئے حیرانا، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ سیاست وراثت کم کسے نہ آنا، سفارش آگے نہ کوئے کرائیندا۔ گوبند کھنڈا کھچن والا وچوں میانا، میان ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ سری بھگوان ویکھنہارا دو جہاناں، دوزخ بہشت کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس پیسا راہ تکائیندا۔ بیس پیسا راہ تگے، نیر نین اٹھایا۔ کھج پھل سارے پکے، کچا نظر کوئے نہ آیا۔ مایا متا پردہ کوئی نہ ڈھکے، ترے گن بیٹھی کھ چھپایا۔ جیو جنت دئی دوتی پھٹ پھٹے، پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ سنگر ستر کوئی نہ گتے، کامنی سچ رہے ہنڈایا۔ ہر کا یج نہ بیجیا وٹے، نام رس نہ کوئے چکھایا۔ چاروں کُنٹ واوگے تے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی سدا رہیا جنایا۔ صدی پیسویں دیوے سدا، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن آپ سمر تھا، سمر تھا اپنی کار کمائیندا۔ اینکارا لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھا، جگ جگ ادھار نہ کوئے رکھائیندا۔ آد زرنجن آد جگادی پکا، گھر ساچا سو بھا پائیندا۔ ابناسی کرتا دو جہان زرنجن ہو ہو نچا، سرگن بھیو کوئے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا کہے میرا گوبند سست شبد دلارا اکو بچہ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم کہے برہم میرا جگ چوکڑی نکا نکا سچا، گھڑن بھٹنہار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ اپنا بھیو دسے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوانا، نہ مرے نہ جایا۔ اینکارا وڈ مردانہ، سچ مردانگی آپ کمایا۔ سری بھگوان ست نشانہ، دو جہاناں رہیا دکھایا۔ ابناسی کرتا دیوے دانا، داتا دانی اک ہو جایا۔ پاربرہم پر بھ دیوے برہم گیانا، برہم و دیا اک پڑھایا۔ کھج ہووے انت ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئی۔ کرے کھیل والی دو جہانا، ساچے تخت آسن لایا۔ تخت نواسی حکمرانا، حاکم اکو اک وڈیایا۔ سچ سندیسہ دیوے دھر فرمانا، زرنیشا رہیا جگایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سب داتے مانا، ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ لہنا دینا چکے راجا

رانا، ریت اکو اک دکھایا۔ سب نوں مٹا پئے ہر کا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چو داں دیا مات گر لانا، چو داں طبق نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی سدا اک سنایا۔ سدا سنائے ہر برہما، پاربرہم وڈیایا۔ صاحب سنگر وجائے ناد، انادی ناد سنایا۔ سنو بھگتو جاؤ جاگ، گرکھو
اٹھو واہو داہیا۔ گرکھو سنگر چرنی جاؤ لاگ، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ پیر پیغمبراں بجھن والا چراغ، دیا باقی نہ کوئے لکایا۔ لکھ چوراسی ٹٹن والا ساک، ناتا سکے
نہ کوئے جڑایا۔ پُرکھ ابناسی شبد کھنڈے کرن والا گھات، گھاؤ گوہند اک لکایا۔ بن پُرکھ اکال دیوے نہ کوئے نجات، نچ گھر ہوئے نہ کوئے سہایا۔
انتم سب نے پونی وفات، فاتح آنت دے پڑھایا۔ ویکھنہارا کانٹ، قادر کریم وڈ وڈیایا۔ مریدو مُرشد کولوں پیو آب حیات، حیاتی سب دی دے بدلایا۔
جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد لیندا رہیا خواب، سو خبر رہیا جنایا۔ اٹھ کے چلو کرو حق آداب، بن بردے سیس جھکایا۔ دھردر گا ہی سنو آواز، سو پُرکھ زرنجن
رہیا سنایا۔ اپنا اپنا دھوو داغ، دُرمت میل کم کسے نہ آیا۔ سنگر پورے ہتھ پھراؤ واگ، نانک زرنگن گیا سمجھایا۔ سرشٹ سبائی لگن والی آگ، چاروں
کُنٹ اگنی تت دکھایا۔ کرپا بھگت بھگونت لئے کاڈھ، مہر نظر اک لکایا۔ جس نال گر گوہند کرے لاڈ، سو گر سکھ گر گودی بہہ بہہ خوشی منایا۔ کوڑی
کریا چھڈو رسنا سواد، آتم پر ماتم اکو رس دکھایا۔ گر وگر نہ گر دی سکھیا رکھو یاد، گر شبد گر پنج تت گر و نہ کوئے بنایا۔ کلجک انتم مکے حد، حدود کوئے رہن
نہ پائی۔ جو آیا سو جائے لد، بھانڈا سب دا بھن دکھایا۔ ویکھو گھر پرکاش اندھیری کھڈ، جوتی جاتا کرے رُشنا یا۔ نجھر جھرنا امرت رس پیو مدھ، گر
گوہند جام پیا یا۔ پہلی عادت دیو چھڈ، آگے پُرکھ اکال اکو نظری آیا۔ سمت اُنی انتم سب دا لیکھا دکھائے کڈھ، پچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمت پیسا ویکھ دکھایا۔ سمت پیسا چڑھے آ، لوک مات پھیرا پائی۔ کسے نہ بنے کوئے گواہ، ساچا سنگ نہ
کوئے نبھایا۔ کسے نہ دے کوئے راہ، پلو گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ کسے نہ ملے سوکھا لینا ساہ، ساہ ساہ دین دھایا۔ شاہ سلطان نہ دیوے کوئے پناہ، سب
بیٹھن کھ بھوایا۔ ناتا تے پتر اں ماں، پتا پوت نہ گود اٹھایا۔ جنہاں جیسا سنگر ناں، تنہاں اگنی تت نہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پھیرا پائی۔ ست ستوادی آویگا۔ لکھ چوراسی خاک ملاویگا۔ بھگت بھگوان جگاویگا۔ سنتاں میل ملاویگا۔ گرکھاں رنگ

رنگاویگا۔ گرسکھاں اکھ کھلاویگا۔ پرتکھ رُپ وٹاویگا۔ نسّ نسّ پندھ مُکاویگا۔ ہسّ ہسّ گود اٹھاویگا۔ دسّ دسّ راہے پاویگا۔ پُرکھ اکال ملاویگا۔ دوجا ایشٹ
 نظر کوئی نہ آویگا۔ چار ورن اکو گھر بہاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش پندھ مُکاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران نیتز نین نین نیر دہاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ
 نبی اکو گاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کر وکھاویگا۔ ساچی کرنے کرے ہر نرنکارا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ گوہند سورا وڈ بکارا،
 شبدی رُپ وکھائی۔ نام کھنڈا نکھی دھارا، چند پر چند چکائی۔ کھڑگ کھنڈا اک نیارا، دو جہاناں بجے جنائی۔ ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہارا نظر کسے نہ
 آئی۔ اک گھلائے دھرم دوارا، دھرم دی جڑ جنائی۔ کلج کرے پار کنارہ، نیا منجھدار ڈبائی۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، سچ پریتی اک سکھائی۔ سنتاں
 دیوے اک ہلارا، بن سیوک سیو کمائی۔ گرسکھاں وکھائے اک گھر بارا، گھر گھر وچ پردہ لاپا۔ گرسکھاں سنائے ناد شبد دھنکارا، انحد نادى راگ الاپا۔
 برہمنڈ کھنڈ لوآں پُریاں گگن منڈل پاوے سارا، وشن برہما شو ہلایا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھارا، نور
 ظہور نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی سیوا لایا۔ نرگن سیوا کرے مات، جوتی جاتا ویس
 وٹائیندا۔ گر گوہند لکھ کے گیا نال قلم دوات، شاہی رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور کلجگ انتم پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناس، ابناسی اپنا راہ چلائیندا۔
 ورن برن بنائے اک جماعت، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سبجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندار ہیا دات، وست امولک نام جھولی پائیندا۔
 سو صاحب کملاپات، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل بیس سیسا،
 بس بنواری آپ جنائی۔ تاج رہے نہ کسے سیسا، راج ملے نہ کوئے وڈیائی۔ نو نو چار خالی کھیسے، خالق خلق دے رُلائی۔ نام ندھان جس جن پیتا، تس اپنا
 رنگ وکھائی۔ کرے کھیل اک اندیٹھا، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ گوہند نو کھنڈ پر تھی تپاونہارا انگیٹھا، جوتی لنبو اگنی اکو لایا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، آگے لیکھا
 اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس وچے ودھائی۔ بیس سیسا وچے نگارہ، ہر نوبت نام وچائیندا۔ پرگٹ ہوئے کل کلکی
 اوتارا، کلجگ کلیش کھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اتھاہ اپنا راہ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی بن ونجارا، لکھ چوراسی ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی جوت دھر، کلج تیری انتم ور، تیری کرنی تیرے لیکھے لائیندا۔ کلج آیا در تے نٹھا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم میں تیرا پٹھا، نکا بچہ دے دھائیا۔ تیرے حکمے اندر لوک مات ڈٹا، اپنا بل رکھائیا۔ تُوں اپنی ہتھیں لکھ کے دتا پٹا، رسید بچھلی رہیا دکھائیا۔ میں اپنے جو بن وچ ہٹا کٹا، بل اکو اک دھرائیا۔ لکھ چوراسی اکھاں وچ پایا گھٹا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار وسایا پنجاں تتاں، اپ تیج وائے پر تھی اکاش کری گڑمائیا۔ میں سب دی ماری متا، من مت کری گڑمائیا۔ کوڑی کریا میرا ڈھونڈی رہی بھتا، بن سوانی سیو کمائیا۔ میں چاروں کُنٹ پائی فتح، کوڑا ڈنک وجائیا۔ میرے کولوں کوئی نہ بچا، سب دے سر تے چوٹ لگائیا۔ تیرے چرناں ہیٹھ بہہ بہہ سجا، دے مان موہے وڈیائیا۔ تھہ بن پردہ کسے نہ کچا، سنجگ تریتا دواپر میٹوں گئے سمجھائیا۔ میں چار کُنٹ اٹھ اٹھ بھجا، ساچا یار نظر کوئے نہ آئیا۔ محمد کہندا رہیا میں تیرا دوست پکا، انتم بیٹھا کھ بھوائیا۔ خالی دے مدینہ مکہ، مقبرے نعرہ رہے لگائیا۔ جدھر جاواں ملے دھکا، میرا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے کولوں سب دیاں شرمائندیاں اکھاں، نیتز نین نہ کوئے اٹھائیا۔ ہُن تیری چرنی آ کے ڈھٹھا، پروردگار بے پروا ہیا۔ بھیتیتوں ساچا دتا، آپ اپنا رہیا جنائیا۔ جوں بھادے توں لے رکھا، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ آنت رکھی تیری آسا، آس آسا وچ دکھائیا۔ پھری دروہی پر تھی اکاشا، مہان بیدوبی خیر یا اللہ تیرا نور ظہور غفور بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ میرا ویکھ خالی کاسہ، تینوں ترس ذرا نہ آئیا۔ چوداں طبق نہ دیوے کوئی دلاسا، دلیگر ہویا پھراں واہو داہیا۔ تیرا اک نور پرکاشا، پرکاشوان تیری خدائیا۔ تقدیر تکبیر تدبیر تصویر تیری راسا، تیرا در وڈا شہنشاہیا۔ چوداں صدیاں دا اک پیاسا، بوند سوانتی منگ منگائیا۔ ویکھیں میٹوں کر نہ چھڑیں ہاسا، میرا زور نہ چلے رائیا۔ میں تیرے وچوں اُجی تیری شاخا، تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تگائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان دھر سندیس سنانیندا۔ کلج ویکھ مار دھیان، سری بھگوان تیرا لیکھ مکائیندا۔ لہنا دینا چکاوے آن، مقروض قرضہ آپے لاہندا۔ بیس پیسا لئے پہچان، بے پہچان آپ سمجھائیندا۔ سنجگ بچہ اٹھے بال انجان، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ کر کرپا دیوے دان، وست اموک آپ ورتائیندا۔ پندراں سنگ کر پردھان، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، اکھر آخر آپ پڑھائیندا۔ الف یے نہ کوئے نظام، نظم نغمہ اپنے وچ سمائیندا۔ کرے کھیل اک امام، آمد

اپنی آپ جنائیندا۔ پہلاں پیر پیغمبراں دیندا رہیا پیغام، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ انتم کھیل دیکھے آن، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ سنجگ ساچا بنے ودھان،
 بچھلی ریکھا سرب مٹائیندا۔ ستاں دیپاں ایکا جھلے نشان، سنگر گوہند آپ جھلائیندا۔ سرشٹ سبائی مٹی پئے آن، سر آگے نہ کوئے اٹھائیندا۔ کرے کھیل
 سری بھگوان، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ اگلا لیکھا ہن دسیا ہو حیران، تھوڑا بھیت پہلی چیت تک چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکٹک نرائن نر، سنجگ ریتی اک ایتی، جن بھگتاں سچ پریتی، پریتوان اک سمجھائیندا۔

☆ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کندن سنگھ دے گرہنڈ مال چک ضلع امرتسر ☆

آد جگادی اکو راہ، جگ جگ کھیل کرانیندا۔ سنگر پورا پکڑے بانہ، گر شبدی دیا کمائیندا۔ ساچے مارگ دے لگا، رہبر اکو راہ جنائیندا۔ نو دوارے
 پار کرا کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ سکھن ٹیڈھی بنک پار کرا، ایڑا پنگل موہ چکائیندا۔ امرت جام اک پیا، سچ سرور اشان کرانیندا۔ بحر کپائی توڑ تڑا، ساچی
 ہائی اک کھلائیندا۔ سرتی شبدی میل ملا، ایکا بندھن پائیندا۔ دین دیال بن ملاج، بیڑا کندھ اٹھائیندا۔ پوڑے پوڑے لئے چڑھا، ساچا مندر اک سہائیندا۔
 آتم بیج سہنجی ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جس جن اپنی کرپا دے کرا، کر کرپا بھيو جنائیندا۔ سو گر سکھ گر گھ گر سنگر ملے آ، راہ وچ نہ کوئے
 اٹکائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا دے جڑا، جڑیا ناتا نہ کوئے تڑائیندا۔ پاربرہم برہم دے دکھا، برہم پاربرہم سمائیندا۔ ایش جیو ایکا گھر وس، جگدیش خوشی
 منائیندا۔ نرمل نور کر رشنا جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دسم دواہری کھیل رچا، اپنا رنگ چڑھائیندا۔ اپنا پردہ آپ اٹھا، سُن اگم کھوج کھجائیندا۔ سُن اگئی ڈیرہ
 ڈھاہ، تھر گھر آسن لائیندا۔ تھر گھر ساچے سو بھاپا، سکھنڈ ڈیائیندا۔ سکھنڈ ہر بھيو جنا، ابھید اپنا بھيو چکائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دے جنا، آتم پر ماتم بوجھ
 بھجائیندا۔ ساچا سوہلا دے پڑھا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گا، سوہنگ اکھر نش اکھر دھار چلائیندا۔ جگت وچولا دیکھے تھان تھان،
 لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اکو دے، ہر ہر دے آتم پر ماتم بوجھ، بھگت دوار اک

سہانیدا۔ سچا مارگ سوہنگ دھار، ہنگ برہم گڑمایا۔ سو پُرکھ نرنجن دکھائے ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ آد جگادی جگ جگ وبار، جگ چوکڑی جیون داتا کھیل کرایا۔ لیکھا جانے جیو جنت اتر باہر، گپت ظاہر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا راہ، شبدي گر بن ملارج، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ ساچا نام ساچا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیدا۔ نیوں نیوں لاگو سنگر پاؤں، مہربان مہر نظر اک اٹھائیدا۔ پکڑ اٹھائے آپے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ ایٹھے اوٹھے دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ لگائیدا۔ کرے کرائے سچ نیواؤں، عادل اکو نظری آئیدا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ساچا گاؤ، جگت وچھوڑا پندھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دیوے دس، پر ماتم آتم اکو رس، رس پھیکا جگت دکھائیدا۔

کرپا اندر وسے ٹھاکر، کرپاندھ وڈی وڈیایا۔ کرپا اندر ڈونگھا ساگر، گھر گجھیر آپ رکھایا۔ کرپا اندر میل ملاواں کایا گاکر، گھر گھر وچ خوشی رکھایا۔ کرپا اندر بنائے سچ سوداگر، ونج ونجارا اکو ہٹ چلایا۔ کرپا اندر دیوے آدر، گرکھ ساچے ہوئے سہایا۔ کرپا اندر صدق صبوری دیوے صادر، صفتی صفت صلاحیا۔ کرپا اندر کریم قادر، قدرت کرتا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کرپن نال ملایا۔ مہر کرے ہر مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ جن بھگتاں دیوے نام نشانہ، نشانہ اکو اک جنائیدا۔ آتم پر ماتم بخشے سچ دھیانا، دھیان دھیان نال ملاییدا۔ امرت آتم پینا کھانا، ترسنا بھکھ گوائیدا۔ دیا باقی اک مہانا، کملاپاتی آپ جگائیدا۔ جو جن رسنا گائے ساچا گانا، گوبند اپنا رنگ چٹھائیدا۔ صاحب سلطان ٹھاکر سوامی پینا دانا، وڈ مہربان مہر نظر اک لگائیدا۔ تارنہارا اکو ایک آد آنت وڈی وڈیایا۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک، بیک اپنا راہ جنایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ نج نیتز گرکھ ورا لائے پیکھ، جس لوچن آپ گھلایا۔ اکو دکھائے سچا دیس، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ مؤنڈ منڈایا۔ سدا سدا سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آیا۔ گرکھ گر سکھ ہر سجن کھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ تس صاحب کرو آدیس، جس ملیا دکھ رہے نہ رانیا۔ جس دی مہما کرے باسک شیش، دوئے سہنسر جہوا ہلایا۔ آد جگادی آپے آپ، گھر اپنے

سوبھا پائیندا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، لکھ چوڑاسی گود اٹھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا جاپ، نام نرکارا آپ درڑائیندا۔ سدا سہیلا دسنبھارا پوجا پاٹھ، منتر منتر آپ پڑھائیندا۔ سہاونہارا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ سوبھا پائیندا۔ دسنبھارات آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نال رلائییندا۔ مٹاونہارا کوٹن پاپ، پتت پاپی آپ ترائییندا۔ پاک رسول پاک، پروردگار ویس وٹائییندا۔ جن بھگتاں کھولنہارا تاک، بند کواڑی کُٹا لائیندا۔ دسنبھارا بھوکھت واک، بھو اہیدا آپ جنائییندا۔ جن سنتاں بننہارا سچا ساک، ہر سجن آپ اکھوائیندا۔ گرگھاں دھوڑی بخشنہارا خاک، چرن کول لگا اک لگائییندا۔ گرگھاں دیونہارا دات، آپ اپنی دیا کمائییندا۔ چار ورن بناونہارا اک جماعت، ساچی سکھیا اک سمجھائییندا۔ اُپجاونہارا کائنات، سرشٹ سبائی اپنے رنگ رنگائییندا۔ وشن برہما شو دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائییندا۔ ہر گھٹ وسے ہر جو آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب کلا سمراتھ، مہما اکھ آپ جنائییندا۔

☆ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراز کے ضلع امرتسر ☆

ست سری سری اکال، اکل کل ہر اکھوائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن دین دیال، دیاندھ دیا کمائییندا۔ سچکھنڈ دسنبھارا سچ دھرمسال، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائییندا۔ ہر پُرکھ نرنجن جوتی جاتا بے مثال، نور نورانہ ڈمگائییندا۔ ایکنکارا جگا جگنتر جانی جان، بے انت بے پرواہ اپنی دھار جنائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست ست سمجھائییندا۔ ست پُرکھ اک اکال، دوجی اور نہ کوئے وڈیائی۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن داتا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دیوے دان، وست امولک اک ورتائی۔ نرگن سرگن کرے پردھان، لکھ چوڑاسی بندھن پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ دے فرمان، دھر دی بانی بان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست اک وڈیائی۔ ست اکالا گر گوپالا، مہما اکھ کتھی نہ جائی۔ دینا بندھن دین دیالا، دینن رکھیا آپ کرائی۔ جگ چوڑی مارگ دے لوک مات سکھالا، جیو جنت کرے پڑھائی۔ آتم پر ماتم وسے نالا، سگلا سنگ نبھائی۔ نرگن دیا باقی کرے اُجالا، اندھ

اندھیر مٹائی۔ بھاگ لگائے کایا مائی کھالا، پیچ تت کرے رُشائی۔ وست اموک دیوے نام سچا دھن مالا، سچ خزینہ اک وکھائی۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، مہابی سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سری اکال وڈی وڈیائی۔ اکال اکال بے پرواہ، بے انت کھیل کرانیندا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک بن ملاج، دو جہاناں بیڑا اپنے کندھ اٹھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ شبد اگمی ساچا ڈھولا گا، ناؤں نرکارا آپ درڑانیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جنا، بھو ابھیدا آپ کھلانیندا۔ انجیل قرآناں ویکھ وکھا، تیس بتیسا آپ جنایندا۔ بے پرواہ بے عیب ناؤں اک خدا، خالق خلق رپ وٹانیندا۔ سچ دوارے آسن لا، مقامے حق اک وڈیانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا ناؤں وکھانیندا۔ ست ناؤں ست پُرکھ، ست ستواد وڈی وڈیائی۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا دکھ نہ کوئی جنائی۔ نرگن جوت وکھائے سچ آدرش، دوجا اشٹ نہ کوئی درڑائی۔ جن بھگتاں دیوے نج گھر درس، گرہ مندر پردہ لایا۔ امرت میگھ دیوے برس، ننجر جھرنا آپ جھرائیا۔ غریب بنائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کرے ترس، پھڑ باہوں لئے اٹھائی۔ لکھ چوراسی کلجک جیو جنت رہے بھڑک، نو نو پئی دھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دے وڈیائی۔ ست آپ ست جاپ، ست ست سمجھانیندا۔ ست پُرکھ اکال باپ، گر شبد بیٹا اک سمجھانیندا۔ ست پوجا ست پاٹھ، ست منتر اک درڑانیندا۔ ست تیرتھ ست گھاٹ، ست تٹ کنارہ اک اپانیندا۔ ست سرور مارے ٹھاٹھ، امرت رس اک وکھانیندا۔ ست بندھائے ساچانات، سچ پریتی اک سمجھانیندا۔ سچ سنائے اگمی گاتھ، جگ جگ شبدی ناد وجانیندا۔ ست دیونہارا دات، داتا دانی کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اکو گھر وکھانیندا۔ ست ست پورا سنگر، دوجی اور نہ کوئی وڈیائی۔ لیکھا لیکھ جانے دھر، دھر مستک ویکھ وکھائی۔ آتم انتر ایکا راگ سنائے ساچی سر، انحد نادی ناد وجائی۔ شبد اگمی چڑھے گھوڑ، لو آں پُریاں کھوج کھوجائی۔ بھگت بھگوان پے بھر، ست است دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست سری سری ست، ست وڈیانیندا۔ دیونہارا برہم مت، برہم ویدا اک پڑھانیندا۔ جنانہارا سچ تت، تتوت کھوج کھوجانیندا۔ ویکھنہار بہتر ناڑی رت، رتی رت پردہ لایندا۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، جیو جنت راہ چلانیندا۔ ستن میلہا ہس

ہس، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ گرگھ اٹھائے نٹھ، بن پاندھی سیو کمائیندا۔ گر سکھاں اندر جائے وس، آپ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری ست اکو دیا کمائیندا۔ ست سری نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ تھر گھر ساچے شبد دلارا لئے اٹھال، حکم حاکم اک جنایا۔ جگ چوکڑی چلے نال نال، نو نو چار ونڈ ونڈایا۔ کھیلے کھیل خالق نرال، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑایا۔ ساچا منتر ست جیکار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ صفت صلاحی گر اوتار، پیر پیغمبراں کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی پاوے سار، لکھ لکھ کاتب اپنی کار کمائیندا۔ عالم علما کوئے نہ کرے وچار، بھو ابھید نہ کوئے سمجھائیندا۔ سری بھگوان ابناسی کرتا نوجوان وسے سچ سچ دھر مسال، درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ کھیل کرے آپ اکال، کلج کالی رین سرب مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کرے کرنی آپ اکالا، بے انت وڈی وڈیایا۔ ترے گن مایا توڑ جنالا، جیون جگت دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے راہ سکھالا، سوہنگ اکھر کرے پڑھایا۔ سنگر نانک سچ سچ ست ست دے کے گیا حوالہ، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈنکا اک وجایا۔ ساچا ڈنکا نام اکال، کلج انتم آپ وجائیندا۔ پیر پیغمبر رکھے نال، در دروازہ آپ کھائیندا۔ دو جہان سنائے تال، تال تلواڑا اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آپے بھال، سنت سجن ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ سرت لئے اٹھال، اکال مورت میل ملائیندا۔ گرگھ موئے لئے زوال، امرت جام اک پیائیندا۔ ایتھے اوتھے دیوے مان، دو جہاناں سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ست جیکارا ست سری اکال، سنگر پورا اکو لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ کلج کل دھرے ست کرتارا، ست پُرکھ نرنجن وڈ وڈیایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ اینکارا کر پسار، اکل کل دھار چلائی۔ آد نرنجن جوت سروپی کھیل اپارا، بھوپت بھوپ سچا شہنشاہیا۔ ابناسی کرتا راج راجان بن سکدارا، دھر فرمانا اک سمجھایا۔ سری بھگوان ست رنگ نشانہ دے ہلارا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ ہلایا۔ پاربرہم پر بھ ویکھے وگسے ویکھنہارا، سچ محلے سو بھاپایا۔ سچکھنڈ سوہے اک دوارا، جس گھر ست ست سمایا۔ سری سری نر کر پیارا، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ اکال اکال ونج وپارا، اکو ہٹ وکھایا۔ گرگھ بولے بولنہارا، جو سنگر

درشن پائیا۔ رسنا جہوا پار کنارہ، بتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم اک وہار، بوباری آپ جنایا۔ پاربرہم برہم کھیل نیارا، نرگن سرگن رہیا درسائیلا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں اکو راہ جنایا۔ گرکھ ساچا بولے سچ، ست ست جنائیدا۔ کایا مائی بھانڈا کچ، کم کسے نہ آئیدا۔ من واسنا
 جگت رہیا نچ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیدا۔ کوڑی ترسنا دیوے نہ کوئے تچ، گر کا شبد نہ کوئے کمائیدا۔ چرن پریتی جائے نہ کوئے بجھ، نیتز درس کوئے
 نہ پائیدا۔ ستمکھ کوئے نہ ہے سچ، آسن سنگھاسن ویکھن کوئے نہ جائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بولا اک درڑائیدا۔ ساچا اکھر
 جو جن بولے، نرگن داتا دیا کمایا۔ آتم تاکی پردہ کھولے، بجر کپائی پار کرایا۔ سرت سوانی شبدی مولے، مولا اکو نظری آئیلا۔ اٹا کرے نابھ کوئے،
 امرت جھرنا دے جھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے پڑھایا۔ ساچی سکھیا ساچا بولا، انبولت آپ جنائیدا۔ پاربرہم پرہم
 وسے کولا، گھر گھر وچ آسن لائیدا۔ آد جگاد رہے اڈولا، نہ ڈولے نہ کوئے ڈلائیدا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا پائے رولا، نرگن نظر کسے نہ آئیدا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سٹائیدا۔ سچ سندیسہ نر نریشا، نر ویر پڑکھ جنایا۔ سچ صاحب کو کرو آدیا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ آد
 جگاد جس دا اکو ویسا، گر اوتار ناؤں پرگٹایا۔ جن بھگتاں کرے ساچا پیتا، نت نوت ویکھ دکھایا۔ ستن کھولے اپنا بھیتا، بھيو ابھید سمجھایا۔ گرکھاں
 جنائے انتر ریکھا، پردہ دئی آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بولا اک پڑھایا۔ ساچا بول بول ہوئے نہال، گرکھ آتم وٹی
 ودھایا۔ ستگر ملیا دین دیال، ست ست دے سمجھایا۔ سری روپ اک اکال، اکل کل وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نعرہ
 اک درڑایا۔ ساچا نعرہ لوک پرلوک، پر پڑکھ آپ جنائیدا۔ ست دھرم دا سچ سلوک، سوہلا اکو راگ دکھائیدا۔ سناونہارا دھرم کوٹ، دھرم دوارا
 اک وڈیائیدا۔ کرم دوار لگائے چوٹ، ساچا بھيو گھلائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ سمجھائیدا۔ ساچا تھم سری بھگوانا، ایکا
 ایک جنایا۔ ست سری نوجوانا، نہ مرے نہ جانیلا۔ اکال پڑکھ وڈ مہربانا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جو بولے سو پڑکھ سنا، پاربرہم دے وڈیائیا۔ ہوئے نہال
 گھر سجن پانا، ملے میل ساچا ماہیا۔ بن پڑکھ اکال کوڑا ناتا وچ جہانا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ جیکارا اکو لایا۔ سچ جیکارا جائے لگ، ہر سجن آپ لگائیدا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیدا۔ جگ چوکڑی کر کر پار حد، راہ اکو اک دکھائیدا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شو گئے لد، پیر پیغمبر گر اوتار سیو کمائیدا۔ پریم پیار اندر بھگت بھگونت گئے بجھ، ساچی ریتی مات دکھائیدا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت گرہ مندر گئے تچ، اُچے تلے پر بت آپ پھرائیدا۔ کوٹن کوٹ ملا شیخ مسائق کردے پھرن ج، حضرت نظر کسے نہ آئیدا۔ مندر مسجد شودوالے بیٹھے سچ، شہنشاہ ہتھ نہ کسے ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک وڈیائیدا۔ ساچا نام پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان آپ چلایا۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں وڈیایا۔ سبمل ہے ستر گھت، یارڑا ستر اک ہندایا۔ نو نو چار مارگ دیوے دس، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ گر گوہند پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پایا۔ پُرکھ اکال ہوئے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ پُریاں لوآں پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھایا۔ لیکھا کھے بن قلم دوات، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک اکال وڈی وڈی وڈیایا۔ اک اکال ویکھے مات، نرگن اپنا پردہ لاہندا۔ ناتا توڑے کھتری براہمن شودر ویش جماعت، ورن برن نہ کوئے رکھائیدا۔ اُمت نبی پڑھائے آیت، شریعت لیکھا آپ چکائیدا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ بھو چکا تریلوکی ناتھ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیدا۔ کلجگ پار کنارہ کرے گھاٹ، پتن اکو اک دکھائیدا۔ سنجگ ساچی دیوے دات، وست اموک جھولی پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نعرہ ست اک جنائیدا۔ نعرہ ست ہر لگاؤنا، کلجگ انت ملے وڈیایا۔ بچھلا لیکھا سرب مُکاؤنا، مکے جگت لوکایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ڈیرہ ڈھاؤنا، ست دیپ نہ کوئے چترایا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤنا، راج راجان رہن نہ پایا۔ ایک اڈنکا نام وجاؤنا، دو جہاناں لئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بولا اک درڑایا۔ ساچا بولا درڑھ وشواس، وشو اپنی کار کرائیدا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ابناسی راہ چلائیدا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق اپنے رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اک سمجھائیدا۔ ساچا نام اگم اتھاہ، نظر کسے نہ آئیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن رہے گا، گا گا شکر سرب منائیدا۔ بھگت بھگونت ملن داچا، چاؤ گھنیرا اک درڑائیدا۔ پھڑ پھڑ اٹھائے بانہہ،

باہوں پھڑ آپ جگانیندا۔ نتھاوایاں دیونہارا تھان، تھان تھنتر اک سمجھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگانیندا۔ اپنا
 رنگ رنگے رنگیلا، رحمت ہر جو آپ کمائیلا۔ پر بہ ملن دا سچ وسیلہ، گرو شبد دے جنائیلا۔ ویکھ وکھائے اچا ٹیلا، پر بت چوٹی پھیرا پائیلا۔ بھگت بھگوان بنائے
 اک قبیلہ، آتم پر ماتم کر کڑمائیلا۔ پر گٹ ہوئے جھیل چھیللا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیلا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست روپ سمائیلا۔ ست
 سمایا ست اکھوایا، ست پُرکھ نرنجن بھو کوئے نہ پانیندا۔ ست دائی ست دایا، ست ساچی سیو کمائیندا۔ ست نرگن بنائے مایا، ست ویکھے کوڑی چھایا، چھپر
 چھن نہ کوئے سہانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ گھلانیندا۔ اپنا بھو کھولے ستواد، ست ست جنایندا۔ جس کھیل کرایا بودھ
 اگادھ، انادی ناد وجانیندا۔ سو صاحب ہو وساد، سمل اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں کرے لاڈ، سنت سہیلے گود بہانیندا۔ گرگھ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، اکو
 در وکھانیندا۔ گر سکھاں دیونہارا دات، نام ندھانا جھولی پانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، ست سری سری اکال، اکال
 اپنا رنگ وکھانیندا۔ ہر ساچا نعرہ لاویگا۔ اکو نام جپاویگا۔ اکو اشٹ رکھاویگا۔ اکو درشت گھلاویگا۔ اکو مارگ پاویگا۔ کلج کوڑ مٹاویگا۔ ستجگ راہ چلاویگا۔
 چار ورنّاں اکو گھر وکھاویگا۔ ساچی سرن اک درساویگا۔ گر گوبند میل ملاویگا۔ سچ نشان جھلاویگا۔ راج راجاناں چرنی لاویگا۔ پنج پردھان بناویگا۔ دھر سندیس
 سناویگا۔ نر نریش اکھواویگا۔ کل کلکی جامہ پاویگا۔ سمبل ڈیرہ لاویگا۔ ڈنکا نام و جاویگا۔ راؤ رنک اٹھاویگا۔ مہربان بن جاویگا۔ پُرکھ اکال اکو اشٹ مناویگا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ گوبند سورا اٹھیگا۔ گرگھاں اُپر ٹھیگا۔ لکھ چوراسی لٹیگا۔ کلج دی جڑ پٹیگا۔ شہ
 دریائے سٹیگا۔ دیناں مذہباں کٹیگا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں مچھیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جودھا سوربیر کدے نہ لٹیگا۔ سوربیر اکھواویگا۔
 شبدی تیر چلاویگا۔ دو جہاناں پار کراویگا۔ ادھ وچکار نہ کوئے اٹکاویگا۔ وشن برہما شو نیتز نیر وھاویگا۔ کروڑ تیتیس گراویگا۔ دھیرج دھیر نہ کوئے دھراویگا۔
 پیر پیغمبر ہو ہو نعرہ لاویگا۔ چوداں طبق سبق نہ کوئے سکھاویگا۔ چوداں لوکاں کڈاں لاہویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم مناویگا۔
 ساچا حکم منائیگا۔ دھر فرمانا آپ سنائیگا۔ نہکلنک پھیرا پائیگا۔ جیو جنت سرب جنائیگا۔ بچیا کوئے رہن نہ پائیگا۔ بیس بیس کھیل کرائیگا۔ ہر جگدیشا ناؤں

وڏايڻا۔ چھتر ایکا سیس جھلایڻا۔ دُجا کوئے رہن نہ پایڻا۔ سَڄِک ریتی آپ دکھایڻا۔ کلڳ نیتی آپ بدلایڻا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، نعرہ اِکو اِک سَنایڻا۔ نعرہ اِکو حق لڳایڻا۔ گر اوتار مناویڻا۔ پیر پیغمبر صالاحویڻا۔ دو جهان گاویڻا۔ بھگت بھگوان شکر مناویڻا۔ بن وچولا پھیرا پاویڻا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھایڻا۔ مولا اپنا رنگ چُٹھایڻا۔ پروردگار محم مناویڻا۔ مقامے حق سو بھاپاویڻا۔ لاشریک ناؤں دھراویڻا۔ ایلنکارا رُپ وٹاویڻا۔ فتح ڏنکا اِک وڄایڻا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا کھیل آپ کراویڻا۔ ساچا کھیل کریڻا۔ سچ سَنگھاسن چُڙھیڻا۔ سیس جگدیش تاج دھریڻا۔ دو جهان نال لڙیڻا۔ جو گھڑیا سو بھنیڻا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، اپنی کرنی کر مول نہ ڏریڻا۔ ڏر بھئے نہ کو بھگوان، بھیانک رُپ نہ کوئے جنایا۔ کلڳ میٺے جیو شیطان، کوڙی کَریا دئے کھپایا۔ سچ جنائے اِک ایمان، امام اِکو دئے درسایا۔ کلمہ پڙھائے حق کلام، کائنات خبر جنایا۔ سرشت سبائی دئے پیغام، پیر پیغمبر پندھ مُکایا۔ پرگٹ هو سری بھگوان، نرڱن نور کرے رُشانیا۔ هر جن ساچے ویکھے آن، جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا نام اِک جنایا۔ ساچا نام اِکو اِک، آد جُگاد جنائیدا۔ ساچا نام ساچی ٺیک، جُگ چو کڙی ویکھ دکھائیدا۔ ساچا نام نرڱن سرڱن پیکھ، نرور پُرکھ کار کمائیدا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا نام اِک سمجھائیدا۔ ساچا نام آتم منتر، اِکو اِک درڙایا۔ ساچا نام جُگا جُگنتر، لکھ چوراسی وِچ ٺکایا۔ ساچا نام سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھر گھر رهیا سمایا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا ناؤں اِک درسایا۔ ساچا ناؤں هر نرنکارا، نرڱن اِکو اِک جنائیدا۔ ساچا ناؤں ست جیکارا، ست ستوا دی آپے لائیدا۔ ساچا ناؤں پُرکھ اکالا، سری بھگوان آپ سمجھائیدا۔ ساچا ناؤں ساچا بولا وِچ سنسارا، رسنا جهوا ڏهولا گائیدا۔ ساچا ناؤں تولا اگم اپارا، الکھ اگوچر نظر کسے آئیدا۔ ساچا ناؤں کلڳ انت بنے ونجارا، دو جهان ویکھ دکھائیدا۔ ساچا ناؤں سَڄِک سچ کرے پیارا، سچ پریتی اِک دکھائیدا۔ ساچا ناؤں ست پُرکھ دی دھارا، دھار دھار وچوں پرگنائیدا۔ ساچا ناؤں وسے تھر گھر دوارا، چهر چهن نہ کوئے چُھبائیدا۔ ساچا ناؤں ست پُرکھ داسُت ڏلارا، پتا اِکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ هر، آپ اپنی جوت دهر، ساچا نام اِک وڏائیدا۔ ساچا نام سوہنگ سو، پُرکھ اکال دئے وڏایا۔ پر ماتم آتم هو، آتم پر ماتم وِچ سمایا۔ کر پرکاش جوتی لو، نرڱن نور نور دھراييا۔ سچ سندیسہ ڏهو آ ڏهو، ناؤں نرنکار کرے

پڑھایا۔ نرگن سرگن کر کر موہ، مُجّت اِکو اک درسایا۔ ساچا پنج دتا بو، پتّ ڈالی آپ مہکایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، ڈھونڈ تھکی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک دکھایا۔ ساچا نام اِکو ویکھ، بن اکھاں رہیا جنایا۔ نہ کوئی رنگ روپ نہ دسے رکھ، نش اکھر کھیل کرایا۔ سونا سچّے صاحب وچ پریش، اکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منتر اِکو اک درڑایا۔ اِکو منتر ہر گوہند، گوہند داتا آپ جنایندا۔ سگل بھون کی میٹے چند، چنتا روگ نہ کوئے دکھائیندا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچی بند، سُنّت انادی ناؤں پرگٹائیندا۔ داتا دانی گُنی گہند، گہر گور ویکھ دکھائیندا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، سر سرور اک بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ دکھائیندا۔ ساچا ناؤں دے دکھال، آپ اپنی دیا کمایا۔ جس جن بنائے اپنا لال، لال اپنا رنگ چڑھایا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچّی دھرم مسال، دھرم دوارا اک بنایا۔ جوتی دیپک سچّا بال، نرگن جوت کرے رُشنایا۔ انحد نادی ناد وجائے تال، تال تلواڑا اک درسایا۔ سَنگَر چرن پریتی دے سکھال، سچ پریتی ہر کا ناؤں نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگسترا ایکا نام ایکا رام ایکا امرت ایکا جام، اک گھنٹیا ایکا شام، ایکا بنسری مدھر دُھن سُنایا۔ مدھر دُھن سچ سنگیت، سُرنگی سارنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ گاؤنہارا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان چلائے ریت، ریتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گرگھال کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ تِس نام آوے چیت، جس سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ہر کا نام وسے ہست کیٹ، اوچ پنج نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دیوے ور، ور اِکو گھر کرائیندا۔ ساچا نام داد جن پیتا، مَتر پیارا آپ جنایا۔ ساچا نام صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، بھگت بھگونت اِکو اک سمجھایا۔ ارجن کرشن دی جانو ریتا، اندیٹھی نظری آیا۔ نانک گوہند نام پیالہ جس نے پیتا، نہ مرے نہ جایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سنت بھگت اپنے جہاکیتا، جس جن اپنی بوجھ بُجھایا۔ جس صاحب سَنگَر پورن پر میثور ملیا پیتا، شِودوالا مٹھ مندر مسیت نہ کھوجن جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج تیری انتم ور، نہہکنک نرائن ز، چار ورنّاں اِکو نام درسایا۔ اِکو نام ہری ہر نرائن، نر ہر سچّا آپ جنایندا۔ صفت صلاحی سارے کہن، کہہ کہہ انت کوئے نہ پائیندا۔ لکھ لکھ تھکے ساک سین، سَجَن لوک مات

پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس اپنا گھر وکھائیندا۔ نام داتا پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم وڈ وڈیایا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، ورن گوت نہ کوئے رکھایا۔ آتم برہم جس پچھاتا، پاربرہم وجے ودھایا۔ زرگن سرگن جڑے ناتا، سرگن زرگن رُپ وٹایا۔ نظری آئے اک اکانتا، سچھنڈ بیٹھا آسن لایا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی گائے گاتھا، سو صاحبِ زرنجن نورو نور رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سری اکال اک۔ پر م پُرکھ دیال اک۔ پروردگار سانجھ یار اک۔ لاشریک مددگار اک۔ رام رحیم رحمان اک دو جہاناں امام اک شاہ سلطان اک۔ حکمرانا سلطان اک، سچ سچ نشان اک۔ دین مذہب ایمان اک۔ انجیل قرآن اسلام اک۔ کھانی بانی پُران اک۔ شاستر سمرت گیان اک۔ شبد گرو نوجوان اک۔ گرگھ چتر سُبجان اک۔ بھگت بھگوان جوت اک۔ شبد ناد دھنکار بودھ اکادھ لیکھ اک۔ نت نوت بھگتاں ہت پاربدہم پت پر میثور جوتی جامہ بھیکھ اک۔ زرویر پُرکھ دین دیال سچھنڈ دھر مسال وکھائے اک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور نہکلنک زائن ز، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دو جہاناں نظری آئے آپ اک۔ آنا جانا لیکھا رہے نہ کلج مات۔ سری بھگوان گودی چلیا، جو جن منگے ساچی دات۔ ہرجن بوٹا کدے نہ سکیا، سری بھگوان دیونہار نجات۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی لیکھا لکھ دے نال قلم دوات۔ آون جاون کئے پندھ، لکھ چوراسی رہن نہ پانیا۔ دھرم رائے دا ٹٹا پھند، مات گربھ نہ کوئے بھوایا۔ بھگت بھگوان دا چڑھے چند، گھر ساچے ہوئے رُشنا یا۔ ایٹھے ملے آتم اند، آگے جوتی جوت سما یا۔ بچھلی بیٹی گئی ہنڈھ، اگلی ستگر لیکھے لایا۔ لہنا دینا چکائے جیو پند، اند برہمنڈ کھوج کھوجا یا۔ امرت آتم راتی ستیاں دھار پیائے ساگر سندھ، امیوں رس اکو اک چوایا۔ ہرجن تیری لیکھے لگے ہر دے چند، زندگی حیاتی ہر اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیون جیون جیون وچ بد لایا۔

☆ ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکری کچھن سنگھ دے گرہینڈ بھورے ضلع امرتسر ☆

سجھنڈ نو اسی صاحب بخشنا، بخشش اکو اک جنایا۔ دین دیال گنی گھندا، گھر گبھیر وڈی وڈیا۔ تھر گھر اپنا چرن چھندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کھولنہارا ساچا کُندا، اپنی ہتھیں پردہ لاہیا۔ پھڑ اٹھائے نکا مُندا، سٹ بالا اک جگایا۔ سچ سندیسہ اک سناؤندا، دُھر فرمانا راگ الایا۔ حکمی حکم اک جناؤندا، بے آنت بے پرواہیا۔ ساچے مارگ آپے لاؤندا، رہبر بنے نور خدایا۔ کرنی کرتا آپ کراؤندا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرایا۔ سٹ دُلا را نکا بالا، تھر گھر پردہ لاہیا۔ زرگن زرگن ہو جونا، جو بن اپنا آپ پرگٹایا۔ ست دھرم دالے نشانہ، سچ دوارے آپ جھلایا۔ دوئے جوڑ چرن کول کرے دھیانا، سری بھگوان دھیان لگایا۔ ہوں سیوک نڈھا بال انجانا، تیرا آنت کہن نہ پانیا۔ کر کرپا پر بھ دے مانا، در تیرے آس رکھایا۔ تیرا ڈھولا اکو گانا، سوہنگ اکھر کراں پڑھایا۔ تیری رچنا ویکھ دکھانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا جنایا۔ سٹ شبد سچ کر چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائندا۔ پُرکھ اکال پکڑ باہوں، سر اپنا ہتھ لکائندا۔ اک درڑائے ساچا ناؤں، ناؤں نرنکارا اک جنائندا۔ آپے بن بن پتا ماؤں، پوت سپوتا گود سہائندا۔ دکھاونہارا ساچا تھاؤں، سجھنڈ دوارا اک درسائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائندا۔ سٹ دُلا رے اٹھ بل دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ تھر گھر نو اسی ہو تیار، تھر دربارے کُندا لاہیا۔ اپنی تیج آپ سوار، آپ اپنا سنگ نبھایا۔ جگ چوکڑی تیری دھار، زرگن سرگن آپ چلایا۔ گر اوتار تیری کردے رہے یاد، برہم برہما ناد وجایا۔ دو جہاناں سجن ساک، سگلا سنگ اکو نظری آیا۔ تیرا ناؤں پاکی پاک، پت پت پت تیری وڈیا۔ توں صاحب دا بن بھوکھت واک، سچ سندیسہ اک سنا۔ تیری میری اکو ذات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ دُلا رے رہیا جنایا۔ سٹ دُلا رے لینا جان، ست ستوادی آپ جنائندا۔ ست پُرکھ ست نشان، تیرے ہتھ پھرائندا۔ وشن برہما شو دے گیان، سنسا کوئے نظر نہ آئندا۔ بودھ اگادھا دُھر فرمان، تیرا اکو راگ وکھائندا۔ لو آں پُریاں ویکھ مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ جنائندا۔ گر اوتار تیری سنتان، پیر پیغمبر تیرا بنس بنائندا۔ شاستر سمرت وید پُران، تیری صفت صلاحی صفتی صفت

جنائیندا۔ تیری مہما کرے انجیل قرآن، کھ لکھ لکھا سرب دکھائیندا۔ تیرا محل اٹل اُچ مکان، تھر دوارا آپ وسائیندا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ مردانگی آپ جنائیندا۔ جودھا سوربیر بن بلوان، بل میرے وچ لکھائیندا۔ لکھ چوراسی پا آن، سر سر تھم منائیندا۔ ایک دے دھر فرمان، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ کلجک انت جگت ہوئے حیران، ہر جو نظر کسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ گرگھ اندر وڑ وڑ کرن دھیان، نیتز نین نہ کوئے گھلائیندا۔ گر سکھ خالی جھولی منگن دان، نام بھنڈارا کوئے نہ پائیندا۔ کلجک کوڑی کریا ہوئی شیطان، شرع گھر گھر آپ ٹکرائیندا۔ ملا شیخ ہوئے بے ایمان، مست المست نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سٹ آپ جنائیندا۔ ساچے سٹ ہو تیار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تھر گھر دوارے نکل باہر، بھو ابھید گھلائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ لتا، زور تیرا اک جنائیندا۔ لکھ چوراسی کر خبردار، سویا کوئے رہن نہ پائیندا۔ سچ سندیسہ دے وچ سنسار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چمکائیندا۔ دین مذہب روون زاروزار، شرع شریعت پار نہ کوئے کرائیندا۔ خالق خلق طلب گار، دید عید چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اپنی کرنی کر کر گئے اپنی وار، انتم زرنگن راہ سرب تکائیندا۔ پنچ تت چولا نہ کوئے پیار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن نہ کوئے پائیندا۔ ساچا ڈنکا اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ پھرائیندا۔ راؤ رنگاں مار مار، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ غریب نمائیاں دے سہار، سر صدقہ تیرا اکو نظری آئیندا۔ تیرا لکھا جانے ہر کرتار، زرنگن اپنی جوت جگائیندا۔ نہکٹک ناؤں رکھ اگم اپار، کرنی اپنی آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیڑا دے دکھال، بن نیتز آپ جنائیندا۔ جس گھر وسے دین دیال، سو مندر سو بھاپائیندا۔ سچکھنڈ دی سچی دھر مسال، لوک مات آپ پرگٹائیندا۔ مُرشد مُریداں سنے حال، ہر جو اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ دُلا رے آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رانیکن نیکا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دس اک طریقہ، بن تحریر کر لکھائیا۔ میرا دے نہ کوئی شریکا، شرکت کوئے نظر نہ آئیا۔ کھیل کراواں اک حقیقا، حقیقت سب نوں دیاں جنائیا۔ نظری آواں ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ تیرا نام نشانہ دساں ٹھیکا، کوڑا ٹھیکر بھن دکھائیا۔ سٹ سٹ جناواں ترے گن اتیتا، ترے بھون تیری

سرناہیا۔ پچھلا ویلا کلج بیتا، آگے اکو مارگ دیاں لائیا۔ دین مذہب لکھ چوراسی پرکھاں نیتا، ذات پات کھوج کھوجائیا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا بھٹاں کوڑا رہیٹھا،
 ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ہر جو اکو ور، تھر گھر دوارے سُت دُلا را منگ منگائیا۔ سُت دُلا را دوئے جوڑے،
 چرن کول دھیان لگایا۔ تیرا کیتا کوئی نہ موڑے، دو جہاناں سکے نہ کوئے اُٹایا۔ سسے اُپر لا ہوڑے، ہوکا دے دے گیت جنایا۔ ہنگ برہم پرہم آپے
 بہڑے، بھگت بھگونت ویکھ وکھایا۔ سیوا کرے بانکے چھوہرے، شہنشاہ تیرے رنگ رنگایا۔ میرا نہ کوئی چلے زورے، زور تیرا اک جنایا۔ میری تیرے
 ہتھ ڈورے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سری بھگوان دیوے دات، انملڑی آپ ورتایا۔ شبد
 سُت میرا ناؤں وڈ کرامات، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ چار ورن بنا جماعت، برن کوئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال جڑے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ گر
 شبد بنے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ آتم تاکی کھلے تاک، بند پردہ دے اُٹایا۔ سچ دس بھوکھت واک، بے پرواہ آئے واہو داہیا۔ لکھ چوراسی ورو لے
 خاک، خاکہ سب دا کچھ وکھایا۔ کلج انتم دیکھے ڈونگھا گھاٹ، پتن بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچی کرنی آپ کماہیا۔ ساچی کرنی سُن سندیسہ، سُت دُلا را خوشی منائیدا۔ پاربرہم نر نریشا، سر میرے ہتھ لگانئیدا۔ برہما وشن مہیش گنیشا، سیوک سیوا
 روپ جنائیدا۔ لکھ چوراسی جا کے ویکھاں، گھر گھر پھیرا پائیدا۔ کلج میٹاں کوڑی ریکھا، کوڑ گڑیارا پندھ مکائیدا۔ لیکھا چکے عیسیٰ موسیٰ محمد ملا شیخا،
 شریعت سب دی وچ چھپائیدا۔ نرگن ہو سری بھگوان دھارے بھسیا، نہکٹنک ناؤں رکھائیدا۔ سمبل وسے اکو دیسا، بھومکا رنگ نہ کوئے چڑھائیدا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا را رنگ رنگائیدا۔ سُت دُلا رے چڑھیاں رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھایا۔ تھر گھر
 دوارے نچے بن ملنگ، گھر ایک ایک پائیا۔ چائیں چائیں جاواں وچ ورہنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلج میٹاں جھوٹھ پکھنڈ، کوڑا ناتا مات تڑایا۔ ست
 دھرم دا اک سناواں چھنڈ، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ آتم پرما تم دیواں اک اند، اند آتم وچ رکھایا۔ ستجگ کوئے نہ کھائے کوڑا گند، واسنا اکو اک
 وکھایا۔ ساچے سنت چڑھاواں چند، بن چند کراں رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے سچا ور، میری گھال لیکھے پائیا۔ میری

گھال لیکھے لاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ آد زرنجن جوت جگاویگا۔ ابناسی کرتا راگ سناویگا۔ سری بھگوان نشان ہلاویگا۔ پاربرہم ویکھ وکھاویگا۔ برہم سویامات اٹھاویگا۔ آتم پر ماتم آپ جگاویگا۔ دُھر سندیسہ اک سناویگا۔ انحد نادی ناد وجاویگا۔ برہم برہمادی کھوج کھجاویگا۔ بحر کپائی توڑ تڑاویگا۔ آتم ہانی اک جناویگا۔ بوند سوانتی امرت آپ پیاویگا۔ اک اکانتی نظری آویگا۔ سیج سہنجی اک سہاویگا۔ کنت کنتول آسن لاویگا۔ کول نین نین مٹکاویگا۔ بستر بھوشن اک وکھاویگا۔ سیس جگدیش تاج لکاویگا۔ دُھر فرمانا تھم سناویگا۔ لکھ چوراسی جیو مناویگا۔ بھلے بھلے راہے پاویگا۔ راہ وچ اٹکے توڑ چڑھاویگا۔ بے کھٹکے کار کماویگا۔ ندھر کے کھیل وکھاویگا۔ اُچے ٹلے چڑھ کے ویکھ وکھاویگا۔ پھڑ پھڑ بھگت جگاویگا۔ پھڑ اپنی سرن لگاویگا۔ کلج کلج مٹکاویگا۔ سنجک راہ چلاویگا۔ چار ورن سمجھاویگا۔ کھتری براہمن شودر ویش ایک گھر بہاویگا۔ انڈج جیرج اُتھج سیج اپنا مان دواویگا۔ پراپسنتی مدھم بیکھری اکو راگ الاویگا۔ سنجک تریتا دواپر کلج اپنے کھاتے پاویگا۔ گرکھ سجن سہیلے چک، سوہنگ ساچی چوک چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکاویگا۔ سری بھگوان کہے ہتھ سر رکھاں گا۔ ساچا مارگ دساں گا۔ سمرتھ پُرکھ ہو کے نساں گا۔ ہر ہر دے وچ وساں گا۔ بھگت پریتی اندر پھساں گا۔ ساچی ریتی اندر ہساں گا۔ کوڑی ریتی پھڑ پھڑ دساں گا۔ پیراں ہیٹھاں جھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر کے دساں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاویگا۔ پُرکھ اکال آویگا۔ زرنجن جامہ پاویگا۔ جوتی نور دھراویگا۔ شبدی ڈنک وجاویگا۔ گوبند گر اٹھاویگا۔ ہر مندر اک بناویگا۔ اٹاں گارا کوئی نہ لاویگا۔ دیا باقی نہ کوئے جگاویگا۔ زرنل جوتی اک لکاویگا۔ بن پاٹھیاں راگ سناویگا۔ بن پانی تال بھراویگا۔ چوہاں کوٹاں اکو نظری آویگا۔ ساچا ڈنک نام وجاویگا۔ گرہ مندر بنک سہاویگا۔ بے انت نام دھراویگا۔ سادھ سنت ملاویگا۔ نار کنت ہنڈاویگا۔ سیجا سوبھا پاویگا۔ آتم پر ماتم میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکاویگا۔ سر ساچے ہتھ لکاؤں گا۔ گرہ مندر ویکھ وکھاؤں گا۔ دُھر فرمانا اک جناؤں گا۔ گر اوتار نال ملاؤں گا۔ پیر پیغمبر پکڑ اٹھاؤں گا۔ ساچا کلمہ اک پڑھاؤں گا۔ نبی رسولاں آپ سمجھاؤں گا۔ شرع شریعت میٹ مٹاؤں گا۔ رعیت اکو گھر وساؤں گا۔ نوبت اپنے نام وجاؤں گا۔ چوہاں طبقات پنڈھ مٹکاؤں گا۔ ساچا سبق اک سکھاؤں گا۔ کوڑی کریا توک لاہوٹگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن

شیر جمبک سرب ڈراؤں گا۔ صاحب میرا آویگا۔ دین دیاں پھیرا پویگا۔ گوبند نال ملاویگا۔ پھڑ گودی آپ اٹھایگا۔ چوٹی چڑھ بہاویگا۔ راگ ناد سناویگا۔
 بچھلی آسا پور کراویگا۔ لکھ چوراسی محم مناویگا۔ سر اپنا ہتھ لکاویگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا محم چلاویگا۔
 اپنا محم چلائے گا۔ نہہکنک اکھوائیگا۔ سنجک ساچا لائیگا۔ چار ورن پڑھائیگا۔ اکو مندر بنائے گا۔ مندر مسیت پندھ مکائیگا۔ پُرکھ اکال نظری آئیگا۔ دو جہاناں
 ویکھ وکھائیگا۔ سچ نشانہ اک جھلایگا۔ راج راجاناں چرنی لائیگا۔ سچ چھتر اک جھلایگا۔ ساچا منتر اک پڑھائیگا۔ دوجا منتر نظر کوئے نہ آئیگا۔ بدھ جانے
 آنتر، ہر گھٹ ویکھ وکھائیگا۔ محم دیوے گگن گگنتر، گگن پاتالاں پھول جھلایگا۔ سچ ست بنائے ساچی بنتر، گھٹن بھننہار اکھوائیگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر اکو نظری آئیگا۔

☆ ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پنڈ بھورے ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن اگم اتھا، اگم اگڑی کار کمانیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اپنا محم چلائیدا۔ ایکنکارا بے پرواہ، بے آنت بھیو نہ آئیدا۔ آد
 نرنجن نور رشنا، جوتی جاتا ڈمگائیدا۔ ابناسی کرتا وسنہارا سچے تھاں، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیدا۔ سری بھگوان ست نشانہ اپنا جھلا، نرنجن اپنے ہتھ اٹھائیدا۔
 پاربرہم پر بھ ساچا مارگ اک لگا، نرنجن نرنجن ونڈ ونڈائیدا۔ شاہو بھوپ راج راجان آپ اکھوا، سچ سنگھاسن سوہا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ ساچی کرنی ہر نرنکارا، اک اگلا آپ کرائیا۔ سہاونہارا سچکھنڈ دوارا، بنک اکو اک وڈیائی۔ جوتی نور کر اجیارا، ظہور
 اکو اک رُشنائیا۔ مقامے حق پروردگارا، لاشریک آسن لائی۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھا، بھیو کوئے نہ آئیدا۔ وسنہارا سچ مکاں، محل اٹل اک سہائیدا۔ ناؤں نرنکارا آپ پرگٹا، نام ندھانا اک جنائیدا۔
 کرے کھیل سچا شہنشاہ، بھوپت بھوپ وڈ وڈیائیدا۔ دوسر کوئی سنگی نہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیدا۔ اپنی کل آپے
 رکھ، ہر کرنی آپ کرائیا۔ نرنجن روپ ہو پرتکھ، برہم پاربرہم ویس وٹائی۔ اپنا مارگ آپے دس، ساچا راہ چلائی۔ اپنے مندر آپے دس، سچ سنگھاسن

سو بھاپائیا۔ آپے جانے اپنا رس، رس سپا بے پرواہیا۔ آپے اچھیا کر داسی داس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرنہارا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسے دھام نیارا، اندٹھ ڈیرہ لایا۔ ایکٹکارا وڈ بلکارا، بل اپنا اک پرگٹایا۔ آد نرنجن شاہو بھوپ بن سکدارا، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ ابناسی کرتا چوبدارا، در درویش الکھ جگایا۔ سری بھگوان منگنہارا، دیونہارا وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم دوئے جوڑ کرے نمسکارا، گرہ اپنے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وڈیائیا۔ ساچا مندر سو بھاؤنت، ست پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ کر کھیل سری بھگونت، جوتی نور اک پرگٹائیندا۔ اپنی مہما جانے اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ کرے کھیل ہر بے انت، بے عیب دھار چلائیندا۔ روپ دھر نار کنت، کنت کنٹول سیج ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی نار کنت، ہر کرتا آپ کمائیا۔ آپے چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ آپے جانے ساچا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ آپ بنائے اپنی بنت، مات پت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرنجن کرے کڑمائیا۔ نرنجن سنگ نرنجن میلا، نرنجن اپنا بندھن پائیندا۔ نرنجن ہوئے سبجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ نرنجن وسے دھام نویلا، نہیل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سہنجنا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہایا۔ کر پرکاش آد نرنجن، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ کرے کھیل درد دکھ بھجے بھنجنا، بے انت وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہایا۔ ساچا مندر سو بھنیک، ست ستوادی آپ سہایا۔ نہ کوئی دوجا دے شریک، لاشریک اک خدایا۔ نہ کوئی اندھیرا نہ تاریک، نورو نور ڈمگایا۔ آپے جانے اپنی سچ پریت، پریتوان ناؤں دھرایا۔ بیٹھا رہے اک اتیت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائیندا۔ ہر سچا شہنشاہ، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ تخت نواسی بے پرواہ، سیس جگدیش تاج لکائیندا۔ روپ رنگ رکھ کوئی جانے نہ، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ رسنا جہوا کوئی گائے نہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ نرنجن نرنجن کر سنجوگ، گھر ساچے وچے ودھایا۔ نرنجن نرنجن ساچا بھوگ، بھسٹ اپنی دھار

دکھائی۔ نرگن نرگن درشن دیونہار اموگھ، پردہ آپ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائی۔ کرے کھیل ہر اولّا، بھو
 کسے نہ آیا۔ آد جگادی اک اِکلا، سچکھنڈ ساچے آسن لایا۔ وسنہارا اُچ محلہ، محل اٹل اک رُشایا۔ ایکا پھڑے آپے پلا، پلو ایکا گنڈھ پوایا۔ جوتی دھار
 آپے رلا، جوت جوت وِج سما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھایا۔ اپنا پردہ آپے چُک، گھر ساچے ویکھ دکھائی۔ نرگن اندر
 نرگن لُک، بھو ابھید جنایا۔ آپے جانے اپنا اُتم مکھ، مکھ مکھڑا صفت صلاحیا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھ، آپے کرے رُشایا۔ اپنے اُتے آپے ٹھ، جھنی جن
 رُپ وٹائی۔ دیونہارا آپے سُکھ، دائی دایا سیو کمائی۔ اُچا ونہارا ساچا سٹ، شبدی شبد لے پرگٹائی۔ آپ بہائے اپنی گود، سر اپنا ہتھ لُکائی۔ اک سُنائے
 سچ سلوک، سوہلا اپنا نام پڑھائی۔ تیرا میرا تیرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ دُلارا اک پرگٹائی۔ ساچا سٹ جمیا بالا، پاربرہم
 پرہہ اپنی گود اُٹھائیندا۔ سری بھگوان ویکھنہارا ساچا لالا، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ابناسی کرتا ہو کرپالا، کرپن اپنا بھو گھلائیندا۔ آد نرنجن بے مثالا، نورو
 نور دُگمگائیندا۔ ایکنکار دکھاونہارا سچ سچّی دھر مسالہ، سچکھنڈ دوارا اک جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن چلنہارا نال نالا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مارگ
 دے سکھالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سٹ آپ پرگٹائیندا۔ ساچا سٹ پیا جم، پرہہ
 ساچے وٹی ودھائی۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائی۔ پتا پوت بیڑا بنھ، اپنے کندھ اُٹھائی۔ ایکا راگ سُنائے کن، ناؤں نرنکارا آپ
 درڑائی۔ نہ چھپر نہ کوئے چھن، چار دیوار نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سٹ اک اُٹھائی۔ ساچا سٹ گودی چُک، سو
 پُرکھ نرنجن خوشی منائیندا۔ آلاڈلے ساچے سٹ، ست ستوادی راہ جنائیندا۔ تیرا میلا ابناسی اچت، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ تیری میری اِکو رت، رت
 رُڑی آپ مہکائیندا۔ میری دھاروں پیا اُٹھ، مات پت نہ کوئے بنائیندا۔ پُرکھ اکال آپے ٹھ، سر اپنا ہتھ لُکائیندا۔ چرن سرور دیوے گھٹ، امرت
 رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ دُلارے دیا کمائیندا۔ سٹ دُلارے کھولی اکھ، بن نیتز نین اگھڑایا۔ سری بھگوان نظری
 آیا اک پرتکھ، رُپ انوپ اگم اپاریا۔ چھوٹا بالا چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں کرے چرن نمسکاریا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، موہے تیرا اک سہاریا۔

اگوں کہے پُرکھ سمرتھ، اُٹھ سُت سچ دُلا ریا۔ میں رکھاں تیری پت، سر اپنا ہتھ لکا رہیا۔ تُوں میری اُپجوں رت، بن رتی رت دکھا رہیا۔ تیرا میرا اکو نات، نہ کوئی توڑے تڑا رہیا۔ میرا پیار تیری دات، دست اموک جھولی پا رہیا۔ میرا کھیل تیرا تماش، کھیل کھلاری سچ کھیلا رہیا۔ تیری پوری کراں آس، آسا اپنی نال ملا رہیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا آپ سمجھا رہیا۔ سُت دُلا ریا بن داس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگا رہیا۔ سُت دُلا ریا منگ، اکو اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ میٹوں بخش سچ اند، اند اند وچ رکھایا۔ میں تیرا لاڈلا چند، نور تیرے رُشانیا۔ تُوں صاحب سدا بخشند، بخشش تیری بے پرواہیا۔ کرپا اپنی دات ونڈ، میری خالی جھولی دے بھرایا۔ میں گاواں تیرا چند، سوہلا اکو راگ الاہیا۔ تیرا میرا کئے پندھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ پتا پوت نال پالے گنڈھ، نہ کوئی کھولے کھول کھلایا۔ میٹوں تیری اک سوگند، دوجا نظر نہ کوئے لیاہیا۔ کرپا دیدے ایکا چند، شہنشاہ ایکا حکم سناہیا۔ سری بھگوان سدا بخشند، دین دیا کمایا۔ تیرا آد جگاد مکارنڈیا رنڈ، اپنے نال کراں کُرمایا۔ تُوں میرا حکم من، میں چلاواں سد رضایا۔ اکو دیواں سچا دھن، نام تیری جھولی پائی۔ تُوں میرا بنیا جن، ہوں بناں جنیندی مایا۔ راگ سناواں بن کن، بن تند ستار ہلایا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگون، آد سُت دُلا رے رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اکو ہر، اپنا بھو رہیا کھلایا۔ سُت کہے تیرا حکم مٹاں گا۔ چرنی تیرے لگاں گا۔ اپنا آپ تجاں گا۔ حکمے اندر بھجاں گا۔ تیرا درس کر کر رجاں گا۔ تیری چرنی بہہ بہہ سجاں گا۔ وانگ نگارے وجاں گا۔ جِناں چرنہ کہیں پچھے نہ ہٹاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، لاہا تیرے در توں کھٹاں گا۔ لاہا در تیرے توں کھٹونگا۔ بال انجانا ہو کے نچونگا۔ سچ کہانی تیری دسونگا۔ امرت پانی پی پی ہسونگا۔ تیرے آگے پچھے نھونگا۔ جے مارینگا تے بچونگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن ہو رتھاں کسے نہ وسونگا۔ پُرکھ اکال کہے میں وساواں گا۔ پُت تیرا بنک بناواں گا۔ سچکھنڈ اپنا آسن لاواں گا۔ شاہو بھوپ اکھواواں گا۔ سر اپنے تاج لکاواں گا۔ اکو راہ چلاواں گا۔ بن سیوک سیوک کماواں گا۔ تیری چھیری چھن چھہاواں گا۔ تھر گھر ناں رکھاواں گا۔ پھڑ میٹوں وچ بہاواں گا۔ ساچی سکھیا سناواں گا۔ اکو

نظری آواں گا۔ بن پتا پوت اٹھاواں گا۔ اپنی انگلی لاواں گا۔ چار کُنٹ پھراواں گا۔ اپنا بھیو سمجھاواں گا۔ بے انت پھیر اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک درڑاواں گا۔ در تیرے آواں گا۔ پر بھ تیرا درشن پاواں گا۔ در بہہ کے خوشی مناواں گا۔ جو من نیا سو کہہ سناواں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا ڈھولا گاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے میں ڈھولا دتاں گا۔ تھر گھر تیرے نال وساں گا۔ نرگن
 نرگن ہو کے دتاں گا۔ سچ پیار اندر پھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو تھم رٹاں گا۔ تیرا تھم پاواں گا۔ لکھ لکھ
 خوشی مناواں گا۔ در تیرے سیس جھکاواں گا۔ خالی جھولی آپ بھراواں گا۔ پھر تیرا سولہ گاواں گا۔ گا گاتیتوں سناواں گا۔ در تیرے کولوں پاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، آسا پور کراواں گا۔ آسا پور کراں گا۔ تیرا بھنڈارا بھراں گا۔ پریم اکو وراں گا۔ اپنے جہا کراں گا۔
 ساچی ترنی تراں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا گھلاں گا۔ سچ سنہیڑا سناواں گا۔ سوت شد میل ملاواں گا۔ توں
 میرا میں تیرا اکو گنڈھ پواواں گا۔ گر چیلاروپ وٹاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سمجھاواں گا۔ نرگن نرگن رنگ چڑھاواں گا۔ سچکھنڈ آسن لاواں گا۔ تھر گھر مندر
 تیرا وڈیاواں گا۔ پھر اپنا تھم جناواں گا۔ سچ سندیسہ اک الاواں گا۔ وشنوں تیری گود بہاواں گا۔ برہما دھار وچوں پرگٹاواں گا۔ شکر دھواں دھار دکھاواں گا۔
 آگے اپنا راہ جناواں گا۔ پُرکھ اکال اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ڈنکا اک وجاواں گا۔ سوت دلارا سن سندیسہ،
 پر بھ آگے سیس جھکائیندا۔ توں صاحب ستگر نر زیشا، تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ توں آد جگاد رہیں ہمیشہ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ میں حکمے اندر کراں
 تیرا پیشہ، بن سیوک سیوکمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیری پورن آس کراواں گا۔ شبدی ناچ نچاواں
 گا۔ وشن برہما شو اُپچاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ رچاواں گا۔ لو آں پُریاں اوڈھن پاواں گا۔ کرن کرن پرگٹاواں گا۔ رواس چکاواں گا۔ منڈل منڈپ
 درساواں گا۔ ترے گن مایا جوڑ جڑاواں گا۔ پنچم گھاڑن گھڑ دکھاواں گا۔ تیرے تیرے سیوا لاواں گا۔ لکھ چوڑا سی روپ وٹاواں گا۔ گھر گھر جوت جگاواں
 گا۔ تیرا راگ سناواں گا۔ انحد ناد وجاواں گا۔ پردہ اکو پاواں گا۔ بن تیرے نظر کسے نہ آواں گا۔ جیو جنت ملاواں گا۔ اپنا کھیل دکھاواں گا۔ آسا ترسنا

نال ملاواں گا۔ ہوئیں ہنگتا گرھ بناواں گا۔ مایا ممتا جوڑ جڑاواں گا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رنگ چڑھاواں گا۔ ناری پُرش ونڈ ونڈاواں گا۔ کام کامنی کھیل کراواں گا۔ جگت کوڑی بیج ہنڈاواں گا۔ دھیاں پُتر بنت بناواں گا۔ نرگن دھاروں اُتر، اپنا راہ جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اک پرگٹاواں گا۔ شبد سُت نیز رو، نیناں نیر وہائیندا۔ پر بھ تیرا بھو نہ آئے کو، ہوں بالا مکھ شرمائیندا۔ کر کرپا میرا مکھڑا دھو، تیرا امرت موہے بھائیندا۔ اپنا روپ دس سو، جو سچھنڈ آسن لائیندا۔ ہنگ برہم آپے ہو، نور ظہور کون کرائیندا۔ پھر میرا بل ٹوہ، جے گھاٹا نظری آوے سر تیرا ہتھ رکھائیندا۔ کر کرپا میرے نال چھوہ، میں تیرا رنگ رنگائیندا۔ میں تیرے جوگا جاواں ہو، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ میری وسٹو کوئی نہ سکے کھوہ، دو جہاناں تھم منائیندا۔ میں لکھ چوراسی لے کے جاواں ڈھو آ ڈھو، من مت بُدھ سمجھائیندا۔ گھر گھر اندر کراں لو، پرکاش اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیندا۔ در سچا اکو دیاں گا۔ سچ بھنڈارا بھراں گا۔ زربھے روپ کراں گا۔ کسے کولوں نہ ڈراں گا۔ دو جہاناں لڑاں گا۔ لو آں پُریاں وڑاں گا۔ لکھ چوراسی پھڑاں گا۔ ساچے مندر اکو اکھڑ پڑھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کراں گا۔ ساچی کرنی کماواں گا۔ اپنا تھم مناواں گا۔ سُت شبد راہ چلاواں گا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ سنساری بھنڈاری دیبان اک جناواں گا۔ لکھ چوراسی رنگ وکھاواں گا۔ کال مہاکال روپ وٹاواں گا۔ دین دیال ویس دھراواں گا۔ دھر مسال اک بناواں گا۔ شاہ کنگال اُپجاواں گا۔ جگ اپنا کھیل رچاواں گا۔ سربنگ نام دھراواں گا۔ ہنس کاگ اڈاواں گا۔ شاہ رگ دے اُپر آسن لاواں گا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک جناواں گا۔ ایڑا پنگل در رکھاواں گا۔ امرت تال اک بھراواں گا۔ بجر کپاٹی تالا لاہواں گا۔ ساچی ہاٹی اک وکھاواں گا۔ دیا باقی جوت جگاواں گا۔ کملا پاتی نظری آواں گا۔ آتم سیجا اک ہنڈاواں گا۔ پاربرہم برہم اپنا کھیل کھلاواں گا۔ آتم پر ماتم ویس وٹاواں گا۔ ایش جیو بناواں گا۔ سچ حدیث سناواں گا۔ کلمہ اک پڑھاواں گا۔ رہبر بن کے جاواں گا۔ صاحب سلطان اپنا نام دھراواں گا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈاواں گا۔ وشن برہما شو پڑھاواں گا۔ شاستر سمرت وید لکھاواں گا۔ پُران اٹھاراں بھو چکاواں گا۔ گیتا گیان درڈاواں گا۔ انجیل قرآن گاواں گا۔ اپنا کھیل کراواں گا۔ کھانی بانی تیر لگاواں گا۔ منتر اک سمجھاواں

گا۔ سَچِک تریتا دواپر کھجک ویکھ وکھواں گا۔ گر اوتار پرگٹاواں گا۔ پیر پیغمبر حکم مناواں گا۔ نو نو چار ونڈ ونڈاواں گا۔ شبدي تیرا ڈنک اک سناواں گا۔ راؤ
 رنک جگاواں گا۔ دوار بنک سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔
 برہمنڈ ور بھنڈ ناچ نچاواں گا۔ جگ چوکڑی سولہاگیت چھنڈ سناواں گا۔ کوٹن کوٹ نام پرگٹاواں گا۔ اپنا بھینو نہ کسے جناواں گا۔ صفت صلاح وچ سارے لاواں گا۔
 گر اوتار جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدي کھیل کراواں گا۔ شبدي کھیل کراواں گا۔ زرگن سرگن ہو کے
 جاواں گا۔ جگ جگ راہ وکھاواں گا۔ بودھ اگادھ پردہ لاہواں گا۔ ہر دا سودھ منتر اک جناواں گا۔ بھگت بھگونت میل ملاواں گا۔ سمت سمتی بھینو کھلاواں
 گا۔ گرگھ رنگ رنگاواں گا۔ گر سکھ گود بہاواں گا۔ وڈ جودھن جودھ پھیرا پاواں گا۔ کوٹن کوٹ کال بتاواں گا۔ بے انت نام دھراواں گا۔ شبدي تیرا ناواں
 اُپجاواں گا۔ سُت ساچے مان دواواں گا۔ اپنا کھ چھپاواں گا۔ نظر کسے نہ آواں گا۔ سکھنڈ ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، تیرا اگوگر وساواں گا۔ شبد سُت تیرا وسے کھیرا، سنگر آپ جنائیندا۔ برہم پار برہم بنھے بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے
 گیرا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اکو حکم سنائیندا۔ آد حکم دھر فرمانا، سکھنڈ نو اسی آپ جنائیا۔ شبد سُت
 بن ساچا رانا، رعیت زر ہر رہیا وکھائیا۔ تیرا حکم دو جہانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا ناواں سچ پروانہ، سری بھگوان اک جنائیا۔ تیرا پیار برہم گیانا،
 برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ تیرا راگ آتم ترانہ، انحد نادی ناد سنائیا۔ تیرا رس امرت آتم پینا کھانا، نہجھر جھرن اک جھرائیا۔ تیرا بل مرد مردانہ، مہاں پیر وڈ
 وڈیائیا۔ تیرا کھیل سَچِک تریتا دواپر کھجک لوک مات مہانا، مہا اکھ کھ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ سچ درڑا دے
 وشواس، وشو اپنی دھار جنائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھ کھیل تماش، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ منڈل منڈپ پا راس، گوپي
 کاہن تیرے حکم نچائیندا۔ گر اوتار تیرے داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر رکھن تیری آس، سجدہ سیس سیس جھکائیندا۔ تیری صفت کھے قلم
 دوات، شاہی کاغذ نال ملائیندا۔ تیرے حکمے اندر کھانی بانی کرے وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ تیرا لہنا دینا کائنات، قادر کرتا آپ جنائیندا۔

تیرے حکمے اندر شرع شریعت، شراعت تیری وند وندائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے شبد آپ جنائیدا۔ ساچے شبد تیری وڈ وڈیائی، ہر سنگر آپ بنایا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے ناؤں دہائی، دروہی دے سرب لوکایا۔ زرگن سرگن تیری رُشنائی، لکھ چوراسی تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے سمجھایا۔ تیرا لیکھا دے اتم چوکڑ، ایک ایک جنائیدا۔ تیری جگا جگادی پوری کرے اوکڑ، اوٹ اکو اک سمجھائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے نام دی دے روتق، دوجا ڈنک نہ کوئے وجائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سوت آپ درڑائیدا۔ ساچے سوت سُن لے یاد، سو پُرکھ زرنجن آپ سنایا۔ جگ جگ تیرا کھیل تماش، جگ چوکڑی بندھن پایا۔ اتم چوکڑ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، ویس انیکا روپ دھرایا۔ تینی اوتار تیرے داس، اٹھاراں بھگت سیس جھکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نین یکن پر تھی آکاش، پروردگار اکو نظری آیا۔ گروگر کھیل ابناس، گر کرتا آپ جنایا۔ دوئے جوڑ کرن آس، آسا آسا وچ پرگٹایا۔ کلجگ اتم سارے ہون زراس، بل سکے نہ کوئے دکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئے پر بھاس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنایا۔ ساچا کھیل دے کرتارا، قدرت قادر آپ جنایا۔ نو نو چار اترے پارا، پار برہم پنڈھ مکایا۔ شبدی سوت تیرا وارا، ساچی دھارا دے سمجھایا۔ کلجگ اتم گر گوہند بن کے آئے سوت دلارا، پُرکھ اکال پتا مایا۔ نام کھنڈا تیز کٹارا، چنڈ پرچنڈ اک اٹھایا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھارا، رس اکو اک دکھایا۔ پت پانی کرے پار اُتارا، مورکھ موڑھے آپ تراپا۔ ساچا دیوے اک سہارا، پُرکھ اکال اوٹ تکایا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کلجگ دھوئے کالی شاہیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، زرگن جوتی جوت ملاپا۔ شبد ڈنکا وجے اگم اپارا، برہمنڈاں کھنڈاں دے جگایا۔ کوڑی کرپا کرے پار کنارہ، مایا مٹا میٹ مٹایا۔ لکھ چوراسی کھولنہار کوڑا، گھر گھر بیٹھا ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے بہتر ناڑا، محل اٹل کرے رُشنایا۔ پردہ لاہے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پربت پھول بھلایا۔ شبدی تیرا اک جنائے ساچا نعرہ، سوہنگ سو کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم دے آدھارا، دُھر مستک ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی بانی راگ الایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی رووے مارے دھاپینا۔ سمند ساگر ہووے کھارا، خالق خلق روپ وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہاہاکارا، دھیرج دھیر نہ

کوئے دھرائیا۔ شاہ سلطان ہون خاک چھارا، خاکی خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت تیرا ساچا ڈنکا ہر سَنگَر آپ وجائیا۔ ساچا ڈنکا وجے مردنگ، وڈ مردانہ آپ جنائیدا۔ کلج کھیل کرے سورا سربنگ، انتم اپنا روپ دھرائیدا۔ لیکھا جانے تارا چند، چوڈاں طبق کھوج کھجائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد در درویش منگ رہے منگ، نیز نین نہ کوئے اُٹھائیدا۔ اللہ رانی ہوئے ننگ، پلو اوڈھن نظر کوئے نہ آئیدا۔ اُمت اُمتی دیکھے ملنگ، ملا شیخ مسائق کھوج کھجائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد تیرا اکو ڈنک وجائیدا۔ ڈنکا وجے دو جہان، دو جہاناں آپ وجائیا۔ پرگٹ ہووے نہ ہلنگ بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کرے آن، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ساچے تخت بہے نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ کرے کھیل وڈ مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان لئے پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ سچ بنائے اک ودھان، چوڈاں ودیا کر ہلاکائیا۔ چوڈاں لوک ہون خیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ کلج مٹے کوڑ نشان، انت دیوے جر اُکھرائیا۔ سنجگ دیوے سچا دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ شبد گرو ہوئے پردھان، پنج تت نہ کوئے وڈیائیا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اکو نظری آن، ایکار روپ درسائیا۔ ناتا ٹٹے انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ مکہ کعبہ دکھائے نشان، ساچے حجرے سو بھاپائیا۔ تحفہ لے کے آئے سری بھگوان، سو بھاکو اک جنائیا۔ طوبی طوبی کرے جہان، مُسلم سنی دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت تیرا ڈنکا اکو اک جنائیا۔ ڈنکا وجے راج راجان، ہر سَنگَر آپ وجائیدا۔ زمیں اسمان ہون خیران، ہر کی کی کھیل رچائیدا۔ جل تھل سرب گران، محل اٹل بھیو کوئے نہ پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت پچھتان، ویلا گیا ہتھ نہ آئیدا۔ ناتا ٹٹے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان پندھ مکائیدا۔ نیز رووے انجیل قرآن، ساچا مسلہ حل نہ کوئے کرائیدا۔ پیر پیغمبر نین شرمان، گر اوتار دھیان لگائیدا۔ پرگٹ ہو یا اک امام، مہندی سب دے رنگ چڑھائیدا۔ لہندی دشا کھیل مہان، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا حکم منائیدا۔ اللہ رانی کھندی کسے دا ثابت رہیا نہ ایمان، پروردگار اکھ اپنی آپ اُٹھائیدا۔ سارے اُٹھ کے کرو سلام، علیکم سب دی جھولی پائیدا۔ جیہڑا دیندا رہیا پیغام، سو ظاہر اپیر آئیدا۔ کلج انتم بدل دیوے نظام، صدی چوڈھویں دھکا لائیدا۔ بن کرپا کوئی نہ سکے پہچان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیدا۔

ڈھولے سارے گھر گھر گان، آتم پردہ کوئے نہ لایند۔ شبد سُت تیرا نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلایند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اکو ہتھ لکایند۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی صُورت سنگھ دے گرہ مست گڑھ ضلع امرتسر ★

تخت نواسی اینکارا، بچھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ سکدارا، شہنشاہ اِکو اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو نیارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کمانیندا۔ اینکارا کھیل نیارا، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ آد نرنجن جوت پسارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا ٹھانڈے دربارا، سچ سُنہنجی اک سہائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا ست ہلارا، صاحب سلطان کھیل کرائیندا۔ پاربرہم پر بھ بن ونجارا، نرگن اپنا ہٹ چلائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، راجن راج آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ لاشریک پروردگارا، جلوہ نور اک پرگٹائیندا۔ مقامے حق کر پسارا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، آد جگادی آپ کرائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لایا۔ کر کھیل اگم اپارا، بے آنت بے آنت رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیونہارا دُھر دربارا، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ساچی کرنی آد آنت، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل جگ جگنت، بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ ست ستوادی ساچا منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچا کھیل کھیلنہارا، اینکارا وڈ وڈایا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچ سنگھاسن سوبھا پائیا۔ کھولنہارا ہٹ ونجارا، دو جہاناں پڑدہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن رنگ رنگایا۔ نرگن رنگ نرگن رنگیلا، نرگن اپنی دھار جنائیندا۔ نرگن چھیل وڈ چھیلایا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ نرگن بنائے اپنا ست قبیلا، ست دُلا راشدی جائیندا۔ ست دُلا بنے سچ وسیلا، وشن برہما شو نال ملاییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ آد جگادی کھیل تماش، ہر کرتا ویکھ وکھایا۔ پاربرہم دیوے اکو جاپ، وشن برہما شو کرے پڑھایا۔ ست ستوادی سچا

پاٹھ، منتر اِکو سوہلا گائیا۔ درس دکھائے نین کھائے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ وِشن برہما شو نیتز کھول، اپنا بھو جنائیندا۔ نرِگن اندر نرِگن بول، نرِگن ناد سُنائیندا۔ سَت ستوادی تولنہارا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیندا۔ سِکھنڈ نواسی بیٹھ سدا اڈول، تھر گھر اپنی کار کمانیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پردہ کھول، سَت سرُپی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وِشو اپنا راہ جنائیندا۔ وِشو وِشنوؤں راہ دس، دردی اپنا درد ونڈائیا۔ نرِگن ہو کے اندر وس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ امرت دیوے ساچا رس، جھرننا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ امرت دھارا، ہر سنگر آپ چلائیندا۔ وِشنوؤں اندر کر اُجیارا، جوتی جوت جگائیندا۔ جوتی اندر کھیل نیارا، اپر پیر آپ کرائیندا۔ پاربرہم پر بھ ونڈنہارا، ونڈ اپنی آپ کرائیندا۔ برہما ویتا کر اُجیارا، ساچی سِکھیا اک سمجھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں گھر اک پسار، گرہ مندر سو بھ پائیندا۔ ساچا نام دے آدھارا، ساچی سِکھیا اک سمجھائیندا۔ سوہنگ بول بول جیکارا، نرِگن نرِگن بندھن پائیندا۔ دُجانہ کوئی میت مُرارا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہما دیوے اک ور، وست اموک جھولی پائیندا۔ اِکو ور دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیا۔ آد جگاد تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ صاحب سلطان چلائے راتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیا۔ سچ درڑائے پوجا پاٹھ، اِکو ہون کرائیا۔ اک سرور تیر تھ تھ، کنارہ اِکو دے جنائیا۔ اِکو مندر اِکو ہٹ، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ اِکو نظری آئے پُرکھ سمر تھ، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ اِکو ویس وٹائے چتر بھج مہما اکھ، آد شکت اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہما ویتا اک درڑائیا۔ برہما ویتا ایکا ناؤں، ناؤں نرِکارا آپ جنائیندا۔ وسنہارا سِکھنڈ ساچے تھاوں، تھر گھر اپنا سَت بہائیندا۔ کر پرکاش اگم اتھاہو، بے پرواہو اپنی دھار چلائیندا۔ آپے پتا آپے ماؤں، وِشن برہما شو اپنی گود سُبھائیندا۔ پھڑ پھڑ بانہو پائے راہو، رہبر اپنا رنگ چڑھائیندا۔ پروردگار نور نورانہ اک خُداو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل پاربرہم، برہم کرے پڑھائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، آون جاون ویس وٹائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنا رنگ دکھائیا۔ دیونہارا ساچا دان، ساچی ونڈ اک ونڈائیا۔ سَت ستوادی بن کاہن، سچ سِنگھاسن سو بھ پائیا۔ سدا سہیلا

نوجوان، بردہ بال نہ روپ وٹائی۔ اکو پائے اپنی آن، دھر فرمانا حکم سنائی۔ شاہو بھوپ راج راجان، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے لیکھا دے جنائی۔ برہے سُن کر دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ چرن کول اک گیان، منتر اپنا نام پڑھایا۔ ست سروپی شبد بان، برہمنڈ کھنڈ اڈایا۔ صفت صلاحی بودھ اکادھ کر دکھیان، نش اکھر آپ پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا یعنی سکھ، برہم پاربرہم جنائی۔ بے پرواہ پائے بھکھ، انملڑی دات ورتائی۔ بن قلم شاہی لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ نرگن نرگن کرے ہت، نت نوت ویکھ وکھائی۔ بھو جنائے ابناسی اچت، چیتن اکو گھر جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سچ سندیسہ سُن کن، بن کٹاں آپ جنائیدا۔ ساچا حکم گیا من، من واسنا میٹ مٹائیدا۔ ساچا بننا اک جن، بن جینی آپ پرگٹائیدا۔ لے ساچا نام دھن، بن ہتھاں آپ ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ جنائیدا۔ برہما سُن پاربرہم سندیسہ، اپنا سیس نوئی۔ تُوں سنگر صاحب نر نریشا، بے آنت تیری وڈیائی میں سیو دار بنائ ہمیشہ، جگ جگ سیو کمائی۔ تُوں نرگن کرنا پیتا، نوت میرے پھیرا پائی۔ بے پرواہ بھل نہ جائے چیتا، تیری بے پرواہیا۔ میں حکمے اندر کھیڈ کھیڈاں، جوں بھاوے تُوں لینا چلائی۔ میٹوں اپنا دس بھیتا، بھو ابھید تیری وڈیائی۔ تیرا مچھ داہری نہ کوئے کیسا، مونڈ منڈایا نظر کوئے نہ آئی۔ اپنا دس دے سچا پیشہ، کون بدھ حکم منائی۔ تیری دھار نرگن ویکھاں، دوجا اشٹ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوئی۔ در تیرے ارداس، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ پرہ کرپا کر خاص، خواہش اپنی رہیا جنایا۔ تیرے ملن دی رہے پیاس، دوجی ترسانہ کوئے ودھایا۔ میں ویکھاں کھیل تماش، خالق تیرا رنگ وٹایا۔ آد آنت نہ ہوواں اُداس، تیرے چرن دھیان لگایا۔ تُوں صاحب دینا ساتھ، ہوں سیوک منگ منگایا۔ میں پڑھاں تیری گاتھ، ساچا ڈھولا دے سنایا۔ ایک اکھر اکو جماعت، دوجی پٹی نہ کوئے پڑھایا۔ ویلے آنت پچھیں وات، تیرے چرناں سیس جھکایا۔ تھدھ بن دیوے نہ کوئے نجات، نمانا رو رو دیاں دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، برہما جھولی رہیا ڈاہیا۔ برہما بالا نیز رو، نیناں نیر وہائی۔ پُرکھ ابناسی کرتے ایک دینا ساچا ڈھو، ڈھو آ تیرے نام وڈیائی۔ میں صاحب

تیرے جوگا جاواں ہو، تُو نہ نظر کوئے نہ آیا۔ اِکو امرت آتم چو، نَجھر آپ دکھایا۔ تیرا نام جپاں سوہنگ سو، دُوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ نظری آئے تیری لو، جوتی جوت جوت رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری آس تکایا۔ پُرکھ ابنا سی سدا مہربانا، مہر نظر اُٹھائیندا۔ سَت پُرکھ ہو پردھانا، سَت پردھانگی آپ کمائیندا۔ سَکھنڈ سہائے اِک مکنا، سو بھاونت آسن لائیندا۔ سچ سندیسہ راج راجانا، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ وِشن برہما شو میل ملائے ایکا تھانا، تھان تھنتر اِک وڈائیندا۔ سَت سرُپی بَنھے گانا، سَنگُر ساچا سگن منائیندا۔ امرت آتم پینا کھانا، دُوجا رس نہ کوئے دکھائیندا۔ ساچی سیوا اِک کمانا، سیوک اپنا تھم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اِک پڑھائیندا۔ ساچا منتر ساچا ناد، انادی ناد جنایا۔ لیکھا جانے دُھر برہما، برہم کرے پڑھایا۔ رس دیوے بن رسنا سواد، رس رسیا سچا ماہیا۔ سَت سَنوادی ساچی رکھنی یاد، یادداشت اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا ساچا دئے جنایا۔ ساچا لیکھا دیونہارا، اپنی دیا کمائیندا۔ ترے گُن مایا کر پسارا، رجو ستو طمو تِناں جھولی پائیندا۔ ایکا ہٹ کھول ونجارا، بن سوانگی ویکھ دکھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کوئے جنائیندا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پنچ تت گھاٹن گھرنہارا، اپ تیج دئے پرتھی آکاش رنگ دکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی کر پسارا، انڈج جیرج اُتہج سیتج بندھن پائیندا۔ چارے کھانی بن سکدارا، ساچا تھم چلائیندا۔ چارے بانی بول جیکارا، پراپسنتی مدھم بیکھری گائیندا۔ چارے ویداں بن لکھارا، بھيو ابھید گھلائیندا۔ چارے مکھ بول جیکارا، اِکو ناؤں صفت صلاحندا۔ چارے جُگاں ونڈ سنسارا، ونڈن اِکو اِک درسائیندا۔ چارے ورنّاں کھول کوڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش بندھن پائیندا۔ چار یاری کر پسارا، اپنا تھم منائیندا۔ جگ چوکڑی ہو تیارا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیندا۔ برہم تیرا برہم پسارا، کائنات رنگ دکھائیندا۔ پروردگار ہو نیارا، سَکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ خالق خلق ویکھنہارا، مخلوق اپنا بھيو جنائیندا۔ سچ محرابے ہو اُجیارا، حقیقت حق حق درڑائیندا۔ ایکا کلمہ نبی کرے پیارا، واحد اپنا تھم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم وِدی اِک سمجھائیندا۔ برہم سکھیا سچ دوار، ہر ساچا سچ جنایا۔ لکھ چوڑا سی کھیل نیارا، ترے بھون دھنی آپ کرایا۔ پنچ تت ناتا جوڑ سنسار، ہڈ ماس ناڑی رت بندھن پائیا۔ نو دوارے کھول

کوار، جگت واسنا نال کُرمائیا۔ آسا ترسنا ہوئیں ہنگتا مایا ممتا بھرے بھنڈار، کام کرودھ لوبھ موه ہنکار ویس وٹائیا۔ من مت بُدھ کر شنگار، ناد دُھن شبد شنوائیا۔ سر سروور امرت ٹھنڈا ٹھار، گرہ مندر دے لگائیا۔ لیکھا جان سکھمن ٹیڈھی ناڑ، ایڑاپنگل ونڈ ونڈائیا۔ بحر کپائی لاتال، پردہ اوہلا اک جنائیا۔ شبد اگئی وجے تال، انحد نادی ناد سنائیا۔ جوت نرنجن جوتی دیپک بال، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ پاربرہم برہم کھیل نیار، آتم سیجا سوبھا پائیا۔ پرہم پُرکھ پرہماتم ہوئے دیال، دینن اپنا نین گھلائی۔ ایش جیو جگدیش وکھائے سچّی دھر مسال، گھر گھر وچ کُندا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے تیرا ناتا برہم لکھ چوراسی ویکھ تھم، گگن پاتال اپنا بندھن پائیا۔ برہے تیرا برہم ناتا، پاربرہم جنائیندا۔ پاربرہم شبد گاتھا، منتر اک سمجھائیندا۔ گر اوتار دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ بودھ اگادھ نرگن سرگن اکھر وکھر پڑھائے گاتھا، کھانی بانی رچن رچائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سنائے پاٹھا، دس اٹھ بندھن پائیندا۔ برہما تیرا ساچا ساکھ، ساکھیاں اکو نظری آئیندا۔ جیو جنت ونڈ ونڈی ذات پاتا، ورن برن کھیل کر آئیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشہ، سبجک تریتا دواپر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ کلمہ نبی رسول پڑھائے کائناتا، کاتب قلم اکو ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے تیرا ساچا ور، ورا داتا اک جنائیندا۔ برہے تیرا برہم پسار، پاربرہم دے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی دے آدھارا، چارے کھانی مان رکھائیا۔ چار جگ بن ونجارا، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، نیت نوت سیو کمائیا۔ بھگتاں وکھائے اک گھر بارا، گرہ مندر کُندا لاہیا۔ سنتاں امرت دیوے ٹھنڈا ٹھار، امیوں رس مکھ چوائیا۔ گرکھاں چرن دھوڑی دیوے خاک چھارا، مستک ایکا لائیا۔ گر سکھ منگن در بھکھارا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ آتم پرہم کرے پیارا، برہم پاربرہم ملائی۔ برہما ویکھے نین اگھاڑا، اکھ اکھ نال گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکو اک جنائیا۔ سُن سندیسہ پاربرہم، برہے چرن دھیان لگایا۔ سری بھگوان تیرا ساچا کرم، نہکرمی آنت کوئے نہ آیا۔ ہوں بالا نڈھا تیری سرن، مان ابھمان نہ کوئے جنایا۔ تُوں داتا دانی ترنی ترن، تارنہار اک اکھوایا۔ سرشٹ سبائی کھیل رچایا مرنی مرن، جنم مرن بندھن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آد پُرکھ تیرے ڈگا در، بے آنت بے آنت تیرا آنت کوئے نہ پایا۔ اپنا آنت دس بھگوان،

تیرے آگے میری عرضویا۔ کون دوارے جھلے سچ نشان، ساچا نشان اک جھلایا۔ جگ چوڑی ہووے کون حکمران، دھر فرمان سنایا۔ ست ستودی دیوے کون گیان، اگم اگڑی کار کمایا۔ برہمنڈ کھنڈ لوآں پُریاں ویکھے کون مار دھیان، لوک پرلوک ہوئے سہایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے کون دان، سچ سندیسہ کون الایا۔ شاستر سمرت وید پُراں، گیتا انجیل قرآن کھانی بانی کون بنائے ودھان، ودت اپنی کرے پڑھایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نو سو چورانوے چوڑی جگ کھیل کرے کون مہان، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ بن بھو نہ کوئے گھلایا۔ برہے سچ سچ دساں گا۔ سچکھنڈ ساچے وساں گا۔ زرگن ہو کے نٹھاں گا۔ اپنا بھو دساں گا۔ لکھ چوراسی وساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد کدے نہ جھکاں گا۔ ساچا حال سناؤں گا۔ جوتی جوت جوت رُشناؤں گا۔ شبدی سٹ جگاؤں گا۔ وشنوؤں رُپ وٹاؤں گا۔ برہما گود بہاؤں گا۔ شکر اُنکی لاؤں گا۔ ترے پنچ ویکھ دکھاؤں گا۔ لکھ چوراسی گنڈھ پواؤں گا۔ گر اوتار نال ملاؤں گا۔ اکھراک پڑھاؤں گا۔ دو جہاناں نام جپاؤں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھکے وچ پھراؤں گا۔ سورج چن رو سس چکاؤں گا۔ زمیں اسمان لوک پرلوک ونڈ ونڈاؤں گا۔ چوڑاں طبق کھیل کراؤں گا۔ ساچا سبق اک جناؤں گا۔ رُوح بُت میل ملاؤں گا۔ پاربرہم برہم اپنی انس رکھاؤں گا۔ گھٹ گھٹ راگ الاؤں گا۔ انحد ناد وجاؤں گا۔ سچ بھو چکاؤں گا۔ سخیاں مل ساچی سیجا اک ہنڈاؤں گا۔ پرمانند سماؤں گا۔ پورب لہنا انت چکاؤں گا۔ نیترنیناں درس دکھاؤں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاؤں گا۔ پورب لیکھا پور کراؤں گا۔ نہرکٹک نام اکھاؤں گا۔ سمبل ڈیرہ لاؤں گا۔ لکھ چوراسی پردہ پھول بھلاؤں گا۔ کلجک سویا برہم جگاؤں گا۔ ورن برن مٹاؤں گا۔ کھتری براہمن شودر ویش ایکاکھر دکھاؤں گا۔ دُئی دوتی پردہ لاہونگا۔ کوڑی کریا کھیہ مٹاؤں گا۔ ساچا نیہوں جڑاؤں گا۔ امرت میگھ برساؤں گا۔ اگنی تت بُجھاؤں گا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤں گا۔ مہربان اکھاؤں گا۔ سچ نشان جھلاؤں گا۔ پچھلی کیتی سب اٹاؤں گا۔ وشنوؤں اپنے وچ ملاؤں گا۔ برہے تیرا پندھ مُکاؤں گا۔ شکر گھروں پھڑ اٹھاؤں گا۔ کروڑ تیتیس لہنا جھولی پاؤں گا۔ سُرپت اند چرناں ہیٹھ رکھاؤں گا۔ اگلا راہ جناؤں گا۔ نو نو چار لیکھا مُکاؤں گا۔ بھرم بھلیکھا سرب گواؤں گا۔ لوک مات سچکھنڈ آپ بناؤں گا۔ زر نریشا ہو کے آؤں گا۔ ساچا مارگ لاؤں گا۔ اکو نام جپاؤں گا۔ نو کھنڈ

پر تھی ویکھ وکھاؤں گا۔ چار کُنٹ دہ دشا نظری آؤں گا۔ بھگت بھگوان سمجھاؤں گا۔ سنت سہیلے نال رلاؤں گا۔ گرگھیاں اکھ کھلاؤں گا۔ بن نیز درس
 کراؤں گا۔ راتیں سُنیاں آپ جگاؤں گا۔ مارگ بُھلیاں راہے پاؤں گا۔ مایا ڈلیاں دھیراؤں گا۔ کُجک رُلیاں گلے لگاؤں گا۔ ساچی کُل اک بناؤں گا۔
 انمل تول تُلّاؤں گا۔ سچ دوارا کھول سرب سمجھاؤں گا۔ نر نرائن نظری آؤں گا۔ تیئی اوتار سنگ رکھاؤں گا۔ بھگت اٹھاراں بندھن پاؤں گا۔ عیسیٰ موسیٰ
 محمد چرناں نال جُھہاؤں گا۔ مقامے حق دانغم نظم اک سُنّاؤں گا۔ طالب طلبا اک پڑھاؤں گا۔ سچ عارف اک اکھاؤں گا۔ تُعارف سب دے نال کراؤں گا۔
 اپنی معرفت راہ جناؤں گا۔ سفارش وِچ کدے نہ آؤں گا۔ عبادت اِکو اک سِکھاؤں گا۔ کلمہ نبی اک پڑھاؤں گا۔ وڈ امامہ ناؤں دھراؤں گا۔ مہندی رنگ
 اک رنگاؤں گا۔ دشا لہندی ویکھ وکھاؤں گا۔ اُتر پورب پچھم دکھن پھیرا آپے پاؤں گا۔ لکھ چوراسی درول مکھن، گرگھ باہر کڈھاؤں گا۔ برہے مارگ
 آپے دس، پاربرہم اپنا پردہ لاہونگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہے تیرا برہم ملاؤں گا۔ برہے تیرا میل ملاواں گا۔
 سِری بھگوان اکھاواں گا۔ وشنو جوت جگاواں گا۔ ساچا مندر اک سہاواں گا۔ نورو نور ڈمگداواں گا۔ نہ کُچھ پیواں گا نہ کھاواں گا۔ آسا ترسنا سرب
 مٹاواں گا۔ کُجک کوڑی کرپا شتہ دریا رُڑھاواں گا۔ ہو میں ہنگتا گڑھ اُچا ٹلا ڈھاواں گا۔ نون سو اکھر اک پڑھاواں گا۔ ساچا چلہ تیرا اٹھاواں گا۔ کمند اِکو نام
 وکھاواں گا۔ برہمنڈ کھوج کھجاواں گا۔ جیرج انڈمان گواواں گا۔ اُتبیج سیتیچ پھول بھلاواں گا۔ کل کلکی اوتار اکھاواں گا۔ گوہند ڈنک وجاواں گا۔ راؤ
 رنگ سمجھاواں گا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ سر اپنے تاج لکاواں گا۔ دو جہاناں محم مناواں گا۔ برہے تیرا برہم ایک رنگ رنگاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا
 بن وچولا آپ سُنّاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سُن برہما ہویا خوشحال، گھر ساچے وِجی
 ودھائی۔ پاربرہم ہویا دیال، دینن اپنی دیا کمائی۔ آد انت چلے میرے نال نال، سگلا سنگ وکھائی۔ جگ چوکڑی سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔
 ست دھرم وکھائے اک سچی دھرمسال، بے بے اِکو نام کرائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، آپ اپنا بھو کھلایا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگونت لئے
 بھال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ گرگھ اٹھائے اپنے لال، گودی اِکو اک درسائی۔ سچ سرور بھرے نام تال، امرت میگھ اک برسائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوئے سہائی سبئی تھانیا۔ تھائیں تھائیں دئے سہارا، صاحب ہتھ وڈی وڈیا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ، تھر کوئے رہن نہ
 پانیا۔ کلج کلج کھیل کھیل اگم اپارا، بے انت سچا شہنشاہیا۔ زرگن زرگن لے اوتارا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سبجگ ساچی بٹھے دھارا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔
 بھگت بھگوت کر پیارا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ گھر وچ گھر دکھائے گرو دوارا، ہر مندر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم
 میلا سچ سُبھائیا۔ برہم پار برہم، میلا گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گرہ مندر ملے سبجن سُبھلا، سکھ اکو اک جنائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، زرگن اپنا پھیرا پانیا۔ آد
 زرنجن جوت زرنجن چاڑھے تیل، ساچا سگن منائیا۔ اچرج کھیل پار برہم برہم نال کھیل، خالق خلق بھو نہ رانیا۔ کلجگ اتم وقت ہوئے ڈھیل، ڈھاگن نار
 رووے مارے دھاپنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم کرے کُرمائیا۔ آتم پر ماتم سدا سنگ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ ناری کنت
 لاگے انگ، گرہ مندر اک سُبھائیندا۔ سچ سُبھنجی شیج سوہے پلنگ، بستر بھوشن آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوت اک اند، پار برہم برہم جوڑ جُڑائیندا۔ رل مل
 گائن سچا چھند، سوہنگ ڈھولا اک سُبھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دامکیا پندھ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 برہم اپنی انس بنائیندا۔ ساچی انس برہم پیار، پار برہم جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، ہر کرتا رہیا سمجھائیا۔ بھگت سبجن لئے اُٹھال، بھگوت دیا کمائیا۔ ناتا توڑ
 شاہ کنگال، ذات پات دئے مٹائیا۔ اوچ نیچ بنے نہ کوئے دلال، آتم پر ماتم اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک برہم لئے
 پرنائیا۔ آتم برہم ساچی ناری، پار برہم پر بھ آپ پرنائیندا۔ دیکھنہارا کایا محل اٹل اُچی اٹاری، زرگن اپنا کُنڈا لاہندا۔ ست سنو کھ شیل دھرم شکاری،
 شہنشاہ اکو رُپ چڑھائیندا۔ پریم پیار کجل دھاری، نیتز نور نور درسائیندا۔ سیس مینڈھی گندے اکو واری، دُجی پٹی نہ کوئے دکھائیندا۔ ملے میل زرنائن
 ہر زرنکاری، دُجا خونت نہ کوئے دکھائیندا۔ گرگھ سیجا چڑھے پہلی واری، سچ سُبھنجی اک دکھائیندا۔ پار برہم برہم آتم پر ماتم کرے پیاری، پریم پیالہ مدھر
 رس اک پیائیندا۔ دوس رین رین دوس چڑھی رہے سچ خُماری، دُجی خواہش نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، برہم لیکھا آپ جنائیندا۔ برہم لیکھا لینا جان، جانہارا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑ مٹے نشان، نشانہ لوک مات رہن نہ پانیا۔ سبجگ ساچا ہوئے سوادھان،

آلسِ نندرا دے گوانیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، جیو آتم کرے پڑھانیا۔ سرب جیاں دا اِکو بھگوان، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ ناتا توڑے شرع شیطان، شریعت کم کسے نہ آئیا۔ جس دی پیر پیغمبر گُر اوتار منڈے گئے آن، سو پُرکھ نرنجن پُرکھ اکال دین دِیال اِکو اِشٹ نظری آئیا۔ بچکھنڈ دوارا جس دی سچّی دھر مسال، دُوجا گھر نہ کوئے بنایا۔ اُس داسارے کرو جُمال، ضامن ہووے ہر گھٹ تھانیا۔ آد جُگاد اِکو رام، اِکو کرشن نظری آئیا۔ اِکو پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، اِکو اللہ رانی نین گھلایا۔ اِکو نانک گوہند پیائے امرت جام، ساچا ساقی اِکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم ویتا ساچا نیتا کر کریتا، سچ سچ رہیا درڑایا۔ برہم برہم نیتز کھول، پاربرہم جنائندا۔ من منوآ نہ وجے ڈھول، بُدھ مت نہ کوئے وڈیائندا۔ صاحب سچّی وسے کول گھر مندر آسن لائیندا۔ اپنی دِشالے ٹٹول، دُھر فرمانا اِک سنائندا۔ کلجک آنت نہ رہنا انبھول، بُھلیاں مارگ پائیندا۔ تولنہارا ساچا تول، عدل عادل آپ کمائندا۔ ہر گھٹ رہیا مَول، مَولا اپنا بھيو جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم اِکو گھر وکھائندا۔ اِکو گھر اِک اِکنا، مندر اِکو اِک جنایا۔ اِکو نام اِک پروانہ، سندیسہ اِکو اِک سنایا۔ اِکو راگ اِک ترانہ، چھتّی راگ صفت صلاحیا۔ اِکو شاستر سمرت وید پُرانا، گیتا گیان اِک درڑایا۔ اِکو تھم انجیل قُرآن، تیس بتیس ڈھولا سنایا۔ اِکو کھانی بانی کرے پردھانا، سچ پردھانگی اِک کمائیا۔ اِکو پھرے جگ جگ بانا، آد جُگاد اِک اِکھوانیا۔ اِکو ہوئے حکمرانا، شہنشاہ اِک وڈیایا۔ اِکو کرے برہم پچھانا، پاربرہم پرہ پرہ دیوے لاہیا۔ اِکو دیونہار گیانا، اگیان اندھیر اِک مٹایا۔ اِکو ہوئے انترجام، انترجامی بھيو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیو جنت رہیا سمجھانیا۔ جیو جنت ساچی گاتھا، سدا سدا جنائندا۔ سرب جیاں دا پتا ماتا، اِکو نظری آئیندا۔ آتم برہم بودھ گیاتا، انتر منتر نام جنائندا۔ شبد دُھن راگ اناہ، برہما دھونج کھائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وویکی رُپ کرائیندا۔ لیکھا جانے سنت سادھا، سادھنا اِکو اِک وکھائندا۔ بھگت بھگونت مار آواز، دوس رین آپ اُٹھائیندا۔ نرگن ہو کے پھرے بھاجا، آؤندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ کلجک انتم رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ کرے پرکاش دیس ماجھا، سمبل اپنا آسن لائیندا۔ پُوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت ویکھنہار تماشا، سمنند ساگر دُنگھی کندر پھول بھلاییندا۔ غریب نمائیاں جگت نائیاں رکھے لاجا، سمرتھ

سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم برہم ساچا لیکھا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ گرگھ ورلے نچ نیتز پیکھا، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ ہر کا نام و سربا بھرم بھلیکھا، کوڑی کرپا بندھن اک بندھائیا۔ کلجک کھیڈ جیو جنت کھیڈا، سنگر مندر بہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم گڑھ اک تڑائیا۔ کایا تئے بھرم گڑھ، بھانڈا بھو بھنائیندا۔ ہرجن دیکھے اندر وڑ، گھر مندر اک سہائیندا۔ زرنجن بیٹھا سبجے چڑھ، سرگن راہ تکائیندا۔ سرن سرنائی جو جن جائے پڑ، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ بھگت بھگونت اپنے جہا کر، کرنی اپنی اک جنائیندا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، جنم مرن پھند کٹائیندا۔ سچ دوارے جانا وڑ، سچکھنڈ راہ اک دکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، جس پڑھیاں دھرم رائے ڈن نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم وچولا اک بنائیندا۔ برہم وچولا سوہنگ روپ، ست پُرکھ زرنجن دے وڈائیا۔ میل ملائے ہر جو بھوپ، بھوپت بھوپ ہوئے سہائیا۔ ہوئے سہائی چارے کوٹ، چارے ورنال لئے جڑائیا۔ ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، ٹھکی یاری نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم بھیو دے جنائیا۔ پاربرہم برہم بھیو اپارا، اپنا آپ جنائیندا۔ کوڑ کرپا جھوٹھ دھارا، گر سنگر کدے نہ بھائیندا۔ ناتا چھڈو جگت و بھچارا، وکھیا روپ سرب درسائیندا۔ اکو کرو پُرکھ اکال نمسکارا، دوجا سنگر نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کوٹن کوٹ سادھ سنت جیو جنت نیتز موند کر رہے پکارا، لوچن درس کوئے نہ پائیندا۔ پاربرہم برہم دیونہار سہارا، مہاسار تھی اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم لہنا آپ چکائیندا۔ برہم لہنا چکے مات، متا پر بھ جو اک بنائیا۔ جو بھگتاں ملے جماعت، تس بھگتی دے جنائیا۔ اتر میٹ اندھیری رات، ساچی جوت کرے رُشنائیا۔ اٹھے پہر دکھائے پر بھات، پر بھو اکو رنگ رنگائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے نار کمذات، گرمت کرے اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم اکو اک درسائیا۔ برہم درسائے اک درس، درسی درس کرائیندا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس ہو نہ کوئے ودھائیندا۔ لیکھا جان عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھائیندا۔ بھگتاں اُتے کر کر ترس، بھگون مہر میگھ اک برسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم پردہ آپ اٹھائیندا۔ برہم پردہ پر بھ دیوے چک، نچ نیتز نین کھلائیا۔ نظر آئے جو بیٹھا لگ، گھر گھر وچ لکھ دکھائیا۔ جنم

کرم دامیٹے دُکھ، دُکھیاں درد گوائیا۔ آتم پر ماتم دیوے سچا سَنکھ، سَنکھ سَنکھ وِچ سَمایا۔ لیکھے لائے جننی گُکھ، دھنّ دھنّ جنیندی مائیآ۔ جنّ جسمیاں سچا گُکھ، گُرسکھ کُکھ سدا صلاحیا۔ پر بھ ملن دی رکھے بُکھ، دُوجی اوٹ نہ کوئے تَکائیآ۔ دین دِیال اپنی گودی لئے چک، نِت نِت ہوئے سہائیآ۔ سچکھنڈ لوک مات دا بوٹا لائے پُٹ، دیوے مان وڈیائیآ۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشائیآ۔ دھرم دوارا دکھائے ساچا قلعے کوٹ، سورج چند نہ کوئے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم سدا سدا سمجھائیآ۔ برہم واسنا کھیل اپارا، ہر سَنگر آپ جنائیندا۔ من واسنا جگت سنسارا، نو در آپ نچائیندا۔ من واسنا ٹھگ چور یارا، من واسنا کوڑ گُکرم کمائیندا۔ من واسنا ہوئے ہتیارا، ہتیا جگت دکھائیندا۔ من واسنا ودھے ہنکارا، من واسنا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکائیندا۔ من واسنا ہوئے دُراچارا، دُشٹ روپ وٹائیندا۔ برہم واسنا ملے میت مُرارا، گھر آکے درس دکھائیندا۔ دوہاں وچولا سِر جنہارا، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ نیتز پیکھ سرون سُن جو بُھل جائے گوارا، تِس تھاوَن نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایہتے اوتھے نہ کوئے سہارا، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائیندا۔ جس بُھلیا نر نر نکارا، گر اوتار پیر پیغمبر ویلے آنت نہ کوئے چُھڈائیندا۔ سارے کر گئے کُجگ آنت کنارہ، نیتز ویکھیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ اکو تک کے گئے سِری بھگوان دا سچ وارا، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند پُرکھ اکال آپ اُٹھائیندا۔ کُجگ انتم پرگٹ ہووے نہ ہلکنک نرائن نر اوتارا، سب دا لیکھا آپ چُکائیندا۔ گُرسکھاں کرے سچ پیارا، مسمکھاں در دُرکائیندا۔ جھوٹھی ونڈ رہن نہ دیوے انتم وارا، آنتشکرن سب دا پھول بُھلائیآ۔ جے کوئی باہروں کہے میں کراں پیارا، اندروں اپنی دلیل دُورائیندا۔ ہر گھٹ پر بھ جو ویکھنہارا، دھوکھے وِچ کدے نہ آئیندا۔ گُرسکھ مدھرا ماس جو رسنا کرے آہارا، تِس سَنگر چرن کدے نہ لائیندا۔ ہر سنگت ملن دا اکو بوہارا، ہر پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان چرن کول کرو پیارا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ برہم پار برہم دکھائے اک دوارا، در دروازہ آپ گھلائیآ۔ گُرسکھ بُھل نہ جانا بن گوارا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ صدی یسویں سب نے تَننا اک سہارا، تقوا سب نوں اک جنائیندا۔ اپنی قُدرت قادر کریم ویکھے ویکھنہارا، سرشٹ سبائی بے پرواہی کھوج کُجائیندا۔ جن بھگتاں کرائے ساچا ونج بن ونجارا، ہٹ اکو اک در سائیندا۔ سوہنگ نام ست بھنڈارا، وڈ بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہلکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنو

بھگوان، پاربرہم برہم اک مکان، گھر گھر وچ آپ سہائیندا۔

سنت جنال پر بھ سدا لوڑ، بن لوڑوں نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنت ساجن چڑھے ساچے گھوڑ، گھوڑا سنگر آپ دکھائیندا۔ سنت ساجن لوآں پُریاں لئے دوڑ، سنگر دو جہاناں راہ دکھائیندا۔ سنتاں کوڑی کریا کڈھن دی سدا لوڑ، کوڑ کوڑیارا سنگر موہ چکائیندا۔ سنت آتم پر ماتم ملن دی سدا رکھن لوڑ، بن میل ملاوے سنت کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی لوڑ اک جنائیندا۔ ساچی لوڑ سدا سدا، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ بن سنگر نو دوارے پار نہ کوئی لنگھے حد، جگت واسنا نہ کوئے مٹائیندا۔ کوڑا مندر کوئے نہ دیوے چھڈ، ہر مندر آسن کوئے نہ لائیندا۔ بن لوڑوں خالی ہڈ، پنج تت کم کسے نہ آئیندا۔ ساچی لوڑ اندر بھگت بھگونت اک دُجے نال گئے بچھ، جگ جگ بھگون بھگتاں لوڑ بچھے اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی لوڑ اک جنائیندا۔ ساچی لوڑ آتم ناتا، بن لوڑ پر ماتم نظر کسے نہ آئیا۔ ساچی لوڑ کرے اُتم ذاتا، اذاتی روپ نہ کوئے جنائیا۔ ساچی لوڑ جنائے ساچی گاتھا، بن لوڑ سنگر ناد نہ کوئے سنائیا۔ لوڑ کرائے پوجا پاٹھا، ایشٹ دیو ہون سکھیا اک سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بنال لوڑوں پُرکھ اکال نظر نہ آئیا۔ لوڑ بنال نہ کوئی بندہ، بندگی لوڑ بنال نہ پائیا۔ چاہے چنگا چاہے مندا، بن لوڑوں کوئے نظر نہ آئیا۔ سنگر سچ سچا انندا، اند آتم اک جنائیا۔ آتم سیجا بیٹھا پلنگا، پاربرہم ویکھ دکھائیا۔ بن لوڑ وجے نہ کدے مردنگا، ناد دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ بن لوڑوں کوئی نہ چلے سنگا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ بن لوڑوں اتم ہوئے ننگا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ بن لوڑوں ملے نہ پرمانندا، رس سچ نہ کوئے چکھائیا۔ بن لوڑوں رسنا جہوا بتی دندا گائے کوئے نہ چھندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنتاں دے سدا لوڑ، بن لوڑوں سنت لوک مات نہ آئیا۔

☆ ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہینڈ سگا ضلع امرتسر ☆

ست پُرکھ سچ سلطانا، ست ست اکھوائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن وڈ پردھانا، سچ پردھانگی اک کمائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ائینکارا وڈ بلوانا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد زرنجن نور مہانا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل مہانا، زرویر پُرکھ آپ کرائیندا۔ سری بھگوان سچ نشانہ،

در گاہ ساچی آپ جُھلایند۔ پاربرہم کر دھیانا، دھیان دھیان وچ سامنیدا۔ کرے کھیل نو جوانا، پردھ بال نہ رُپ وٹائیدا۔ اپنی اچھیا کر پروانہ، ساچی بھچھیا جھولی پائیدا۔ سورپیر بن مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کمانیدا۔ ساچا مندر کھیل مہانا، نرگن نرگن آپ پرگٹائیدا۔ سچکھنڈ دکھائے سچ مکانا، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیدا۔ پروردگار بے نظیر کرے کھیل آپ بھگوانا، بھگون اپنی کار کمانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر اک سہائیدا۔ در مندر ہر سہنجنا، سوبھاؤنت آپ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن درد دُکھ بھجے بھنجنا، نور ظہور کرے رُشائیا۔ گہر گمبھیر ساچا سچنا، انجھو پرکاش کرائیا۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، ست ست ایکا رُپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیدا۔ اندر وڑ سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا آسن لائیدا۔ نہ کوئی رُپ نہ کوئی رنگ، رکھ بھیکھ نہ کوئے جنائیدا۔ نہ کوئی سگلانہ کوئی سنگ، دوسر وند نہ کوئے وندائیدا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، پرکاش پرکاش اک رکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ ساچی کرنی شاہو بھوپ، راجن راج آپ کرائیا۔ تخت نواسی ست سرُپ، سچ سنگھاسن سوبھا پائیا۔ ویکھنہارا دشا کوٹ، نرگن نین اک کھلائیا۔ لیکھا جانے مات پت پوت، سچن اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلائیا۔ ساچا بھو پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنے ہتھ رکھائیدا۔ نرگن نرگن ہو پرگٹ، جوتی جوت جگائیدا۔ جوتی جوت آپے رکھ، رُپ انو پ وٹائیدا۔ رُپ انو پ آپے وس، سچکھنڈ ڈیرہ لائیدا۔ سچکھنڈ دوارے آپے وس، شاہ سلطان اکھوائیدا۔ شاہ سلطانا گائے جس، ڈھولا سوبلا آپ لائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا بنک وڈائیدا۔ سچکھنڈ دوار سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ بے انت، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان نار کنت، نر نرائن خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن دھارا جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نور نورانہ پروردگار، بے عیب نام اکھوائیدا۔ مقامے حق ہو تیار، سچ سہنجنی سوبھا پائیدا۔ لاشریک سانجھیا، مہان بیدو بے نظیر نظر کسے نہ آئیدا۔ اندھ تاریک میٹنہار، نور ظہور اک درسامنیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گاہ ساچی اک وڈائیدا۔ در گاہ ساچی دھام اولّا،

سو پُرکھ نرنجن آپ وڈیاںیا۔ وسنہارا اک اِکلا، ہر پُرکھ نرنجن ڈیرہ لایا۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن نرگن کرگڑماںیا۔ سچ سنگھاسن اِکو ملا، سچ سُنہنجی اک وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماںیا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، آد آد کمانیندا۔ نہ کوئی چنتا سوگ ہرکھ، دُکھ درد نہ کوئی جنائیندا۔ نہ کوئی سکے نرویر پرکھ، پارکھو اِکو اک اکھوانیندا۔ اپنے اُتے کر اپنا ترس، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ آپے شاہ پاتشاہ آپے بھکھاری دیونہارا درس، دات انملی آپ ورتائیندا۔ آپے مقروض آپے قرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا فرض آپ نبھائیندا۔ ساچا فرض فرماں بردار، لاشریک اک خُداںیا۔ کرائے کھیل اگم اپار، بے آنت وڈی وڈیاںیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر درباری سچا ماہیا۔ کھولنہارا بند کواڑ، تھر گھر ساچی بنت بناںیا۔ سُن دُلا رے کر پیار، ساچی سکھیا کرے پڑھانیا۔ شبد اگم اِک جیکار، ناؤں نرنکارا آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلانیا۔ بھیو ابھیدا دسنہارا، نرگن اپنا پردہ لاہندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل نیارا، پُرکھ ابناسی آپ جنائیندا۔ سُن دُلا ر کر اُجیارا، شبدی رُپ وٹائیندا۔ وشن برہما شو دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لا اکھاڑا، نرگن اپنا ناچ نچائیندا۔ رُوس سورج چن کر اُجیارا، منڈل منڈپ آپ رُشائیندا۔ ترے پنچ کھیل نیارا، کھیلنہارا نظر نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی بن ونجارا، اندُج جیرج اُتبھج سیتج ونڈ ونڈائیندا۔ دُھر سندیسہ دیونہارا، بودھ اگادھاراگ سنانیندا۔ لیکھا جانے اندر باہرا، گپت ظاہرا بھیو گھلائیندا۔ سیوک بن کے سیوادارا، در در اپنی الکھ جگائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، وید کتیب بھیو نہ پائیندا۔ شاستر سمتر و سہا، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ نرگن جوت جوت اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماںیا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کماںیا۔ نرگن نرگن ہو پرگٹ، نرگن دھار چلاںیا۔ سرگن سرگن کھیل اکھ، اکھ کرے پڑھانیا۔ توت دیوے وتھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑانیا۔ لیکھا جانے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من بدھ مت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماںیا۔ ساچی کرنی دسے کرتار، اپنا بھیو جنائیندا۔ آد پُرکھ ہو نرکارا، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچ سرکار، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انداں کر پسار، اُتبھج

سیتیچ اپنا راہ چلائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، پراپسنتی مدھم بیکھری آپے گائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈنہار، سنجگ تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن کر اُجیار، گر اوتار ناؤں دھرائیندا۔ نام ڈنکا اپر اپار، گرہ مندر آپ وجائیندا۔ دیاباتی کر اُجیار، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ ساچی ہائی کھول کواڑ، چوڈاں طبقات راہ چلائیندا۔ چوڈاں لوک کرے خبردار، سچ سلوک اک الائیندا۔ دیونہارا نام سہار، منتر ست ست درڑائیندا۔ ویکھنہارا نرگن دھار، سرگن اپنا راہ جنائیندا۔ نش اکھر دیوے کر وچار، وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جان وید چار، شاستر سمتر پُران آپ پڑھائیندا۔ دیونہارا گیتا گیان، اٹھ دس ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جان انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج کھجائیندا۔ مارنہارا انیالا بان، تیر انیالا اک چلائیندا۔ گر اوتار دے گیان، لوک مات دھرم چلائیندا۔ ویکھنہارا نوجوان، نظر کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچ مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ پروردگار وڈ امام، حضرت اکو نظری آئیندا۔ دیونہارا سچ پیغام، ساچے حجرے سو بھاپائیندا۔ دسنہارا الاهی کلام، کلمہ سچا اک جنائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے مار جہات، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی دھار وکھائیندا۔ نرگن دھار اگم بھیو کوئے نہ پائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کوئے وڈیائیا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ چم، تتوت نہ ونڈ ونڈائیا۔ راگ ناد نہ کوئی سنے کن، انادی ناد نہ کوئے جنائیا۔ نرگن روپ سری بھگون، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ سدا سدا سد جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی بنے جننی جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ بن بن جنیندی مایا، جننی آپ اکھوائیندا۔ بن بن سچا دائی دایا، سیوک اپنی سیو کمائیندا۔ گر اوتار بھیو کھلایا، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ نرگن سرگن مارگ لایا، جگ جگ اپنا راہ جنائیندا۔ ساچا سوہلا اک سُنایا، ڈھولا اک وڈیائیندا۔ پنج تت چولا لئے بدلایا، نرگن نور اک پرگٹائیندا۔ پردہ اوہلا جگت رکھایا، بھیو کوئے نہ آئیندا۔ مولا اپنا کھیل رچایا، خالق خلق ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تحم آپ جنائیندا۔ ساچا حکم اک جناواں گا۔ پُرکھ اکال اکھواواں گا۔ سچکھنڈ دوار سہاواں گا۔ اُچے ٹلے آسن لاواں گا۔ جوتی جوت ڈمگواں گا۔ ظاہر ظہور بھیس وٹاواں گا۔ اکو مارگ لاواں گا۔ حکمی حکم جناواں گا۔ سَت دُلا ر اُٹھاواں گا۔ شبدی ڈنک

و جاواں گا۔ وِشنو پھڑ اُٹھاواں گا۔ برہما اکھ کھلاواں گا۔ شکر دھوڑی اک رماواں گا۔ سُرپت مان چکاواں گا۔ کروڑ تیتیس خاک ملاواں گا۔ ہر جگدیش اک
 اکھاواں گا۔ لو آں پُریاں کھوج کھجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پردہ لاہواں گا۔ ترے گن بھیو چکاواں گا۔ پنچم جھیرا آپ مٹاواں گا۔ ساچا کھیرا اک وکھاواں گا۔
 نیرن نیرا نظری آواں گا۔ دُور دُراڈا پندھ مُکاواں گا۔ اکو راگ سناواں گا۔ تینی اوتار پھڑ ہلاواں گا۔ بھگت اٹھاراں جاگ کھلاواں گا۔ نرگن نانک تار
 ہلاواں گا۔ گوہند سورا اک اکھاواں گا۔ نام کھنڈا اک چکاواں گا۔ برہمنڈاں ویکھ وکھاواں گا۔ کل کلکی اوتار کہاواں گا۔ سمبل ڈیرہ لاواں گا۔ کلج ریتی
 میٹ مٹاواں گا۔ مندر مسیتی سارے ڈھاواں گا۔ جوت تیتی اک وکھاواں گا۔ پُرکھ اکال گھٹ گھٹ نظری آواں گا۔ دین دیال رُپ دھراواں گا۔ گرگھ
 سچّے لال پھڑ اُٹھاواں گا۔ رنگ کُلال اک چڑھاواں گا۔ کلج کال نال رلاواں گا۔ مہاکال سمجھاواں گا۔ دھرم رائے ہلاواں گا۔ چتر گپت نال ملاواں گا۔
 لاڑی موت اشارے نال جنداواں گا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کر وکھاواں
 گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن نام دھراواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاواں گا۔ ایکناکار پردہ لاہونگا۔ آد نرنجن جوت جگاواں گا۔ ابناسی کرتا
 راہ چلاواں گا۔ سری بھگوان گھر گھر الکھ جگاواں گا۔ پاربرہم برہم اپنا میل ملاواں گا۔ چار ورن سمجھاواں گا۔ برن اٹھاراں میٹ مٹاواں گا۔ گر اوتاراں محم
 مناواں گا۔ ظاہر پیر نظری آواں گا۔ امام اپنا بھیو چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی
 کرنی کر وکھاواں گا۔ کلج کوڑ مٹاواں گا۔ مورکھ موڑھ سمجھاواں گا۔ شبد ناد تَور و جاواں گا۔ انحد راگی راگ سناواں گا۔ سرشٹ سبائی پھڑ اُٹھاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچّا رہبر اک اکھاواں گا۔ ساچا رہبر اک اکھاویگا۔ پروردگار پھیرا پائیگا۔ شرکت سب دی
 میٹ مٹائیگا۔ نفرت کردا نظر کوئی نہ آئیگا۔ ساچی حرکت اک وکھائیگا۔ برکت اپنی اک وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کرائیگا۔ ساچی کرنی ہر کراویگا۔ چوڈاں طبق ہلاویگا۔ پیر پینمبر گرلاویگا۔ نیز نیناں نیر وھاویگا۔ صدی چوڈھویں بھار نہ کوئی اُٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پاویگا۔ کل پھیرا پائے بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائیگا۔ جودھا سوربیر نوجوان، نر نرائن سچّا شہنشاہیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے

مار دھیان، آتم کھوج کھوجایا۔ لیکھا جانے راج راجان، بھوپت بھوپ بھیو نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پردہ آپ اٹھایا۔ ساچا پردہ چکے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ موسیٰ عیسیٰ نظری آئے باپ، پتا پوت وڈ وڈیایا۔ محمد دیکھے سجن ساک، شاہ سلطان بے پرواہیا۔ نانک نرگن کھولے تاک، دو جہاناں دے وڈیایا۔ گوہند پورا کرے بھوکت واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پرگٹ ہووے پرکھ سمرا تھ، نہہکنکا ناؤں دھرائیا۔ سب دا پار کنارہ کرے گھاٹ، منجھدھار دے رڑھایا۔ کوئی نہ دیسے سجن ساک، سگلا سنگ نہ کوئی نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اتار پیر پیغمبر در منگایا۔ پیر پیغمبر در در آ، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ صدی چودھویں پنڈھ مکا، پاندھی اکو پھیرا پائیندا۔ انت سلام لو بلا، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ روح بُت ہوئے جدا، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ پیر پیغمبر نیز کھول، نیز نین اٹھایا۔ کون دوارے پروردگار رہیا بول، سچ سندیسہ اک سنایا۔ چارے کنٹ وجیا ڈھول، ڈنکا اکو اک جنایا۔ چوداں طبقات جس کُندا دتا کھول، خالی ہتھ سرب وکھایا۔ وست رہی نہ کسے کول، نیز روون مارن دھائیندا۔ چوداں صدیاں رہے انھول، بے پرواہ چلے نہ کوئے رضایا۔ انتم آیا تولن تول، تولا بنیا اک رگھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل وڈا شہنشاہیا۔ تولا بن پھر ترازو، ترے گن اتینا پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ اک دوجے دا پکڑن بازو، بازی سب دی آپ اٹائیندا۔ محمد کہے میرا وڈا ساکو، سجن نظر کوئے نہ آئیندا۔ جنہاں رسنا جہو اپیتا تمباکو، تخم تنہاں آپ اڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عیسیٰ موسیٰ در منگ منگائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ آئے نٹھے، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ ہر سرنائی دوویں ڈھٹھے، نیز نیناں نیر وہایا۔ پروردگار تیرے مارگ دتے، الف یے کری پڑھایا۔ کلجک جیو امت امتی دین مذہب وچ پھسے، لاشریک نظر کسے نہ آیا۔ بن ڈھاہیوں انتم سارے ڈھٹھے، بیٹھے پٹھ وڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے اک عرضویا۔ تیرے آگے اک عرضوی، روزہ نماز بانگ کم کسے نہ آئیندا۔ درگاہ ساچی ملے نہ ڈھوئی، پروردگار نہ میل ملائیندا۔ سرت سوانی نہ جاگی سوئی، کلمہ حق نہ کوئے جنائیندا۔ طوبیٰ طوبیٰ تیری دروہی، دروہی خدائے نبی رسول سرب جنائیندا۔ تیرے نالوں ہوئی جدائی، روپ انوپ نہ کوئی وٹائیندا۔ اسال مارگ دینا سدھا، جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ٹدھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ ٹدھ بن نظر کرے کون بے نظیر، نظر نظر نہ کوئی ملایا۔ شیخ
 مسائق پیغمبر پیر، ملے نہ کوئی وڈیا یا۔ کوڑی کرپا و جازنجیر، ترسنا متا بیٹھی بندھن پائی۔ تیری نظر نہ آئی سچ تصویر، تسبیح جھوٹھی گل لٹکائی۔ ٹدھ بن
 کون بدلے تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئی جنایا۔ ساڈے ہتھ تیری تقصیر، طالب تیری اوٹ رکھایا۔ کلجگ اتم دے بھیر، ہولا بھار نہ کوئے دکھایا۔ تیری
 لکھی کاتب بن لیکھنی اخیر، ناتا جڑیا قلم شاہیا۔ کلجگ اتم صدی چوڑھویں پرگٹ ہووے ظاہر اپیر، امام امان پھیرا پائی۔ سب نوں دیوے امرت نیر،
 آب حیات سچ پیالہ دین دیا لاہٹھ اٹھایا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، راج راجان نہ کوئے جنایا۔ تیرے درتے ڈگے آنت اخیر، اپنا مان نہ کوئی دھرایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکے دینا ساچا ور، ٹدھ بن ہوئے نہ کوئے سہایا۔ پروردگار اک ایتنا، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر
 پچھلی چھوڑیتا، اپنا اگلا مارگ لائیندا۔ ناتا تے مندر مسیتا، مصلّا ہیٹھ نہ کوئی وچھائیندا۔ سینہ کرے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ برسانیندا۔ پاربرہم پت پر میثور
 پت پٹیتا، پت پاپی پار کرانیندا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، آگے اکو راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی
 سکھیا اک سمجھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ نام چاواں گا۔ محمد راگ سناواں گا۔ اللہ رانی مان چکاواں گا۔ سچ کہانی اک پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں رانی آپ بناواں گا۔
 کھانی بانی بہہ سمجھاواں گا۔ بانی اگم لکھاواں گا۔ جن بھگت لگن لگاواں گا۔ اپنی رنگن چڑھاواں گا۔ کسے در نہ منگن جاواں گا۔ کلجگ کوڑا جھگڑا آنت چکاواں
 گا۔ پیر پیغمبراں اکھیں دکھاواں گا۔ گر اوتاراں آپ سمجھاواں گا۔ ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ دین مذہب نہ کوئی رکھاواں گا۔ آتم پر ماتم پردہ لاہواں گا۔
 برہم پاربرہم رلاواں گا۔ ایش جیو گود بہاواں گا۔ دھر سنجوگ میل ملاواں گا۔ درس اموگھ کراواں گا۔ پچھلی حرص مٹاواں گا۔ گوہند قرضہ لاہواں گا۔ اپنا
 فرض نبھاواں گا۔ اکو طرز الاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ سنجگ راہ چلاواں گا۔ نانک نرگن اک درساواں گا۔ گوہند ڈنک و جاواں گا۔ پیر پیغمبراں
 اُنکی لا کے اپنا گھر دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صدی چوڑھویں پندھ مکاواں گا۔ صدی چوڑھویں پندھ لکیگا۔
 بے پرواہ کدے نہ رکیگا۔ سانجھا پیر اٹھیکا۔ بے نظیر ٹٹھیکا۔ شیر اکو بلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار بھگت

بھگوان ایکا رنگ رنگیگا۔ گر اوتار آیا نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم ویکھو کیڑے، سری بھگوان آپ اٹھائیندا۔ سرشٹ سبائی پئے جھیرے،
 جھٹرا انت نہ کوئی مٹائیندا۔ کوئی نہ کہے توں میرا میں تیرا، تیرا میرا میل نہ کوئی رکھائیندا۔ ترے گن مایا پایا گھیرا، جگت جنجال نہ کوئے گوائیندا۔ کوڑی
 کریا ہیرا پھیرا، مایا پردہ نہ کوئی اٹھائیندا۔ کسے نہ دے سنجھ سویرا، رین اندھیرا اکو چھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال نو سو چورانوے چوڑی جگ وینہدا
 رہیا کرکے وڈا جیرا، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ جگ چوڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں کردا رہیا مہراں، مہربان اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کلجگ اپنی کل دھرائیندا۔ کلجگ کل دھراویگا۔ اچھل اچھل کر اوویگا۔ بل پچھلا مان مٹاوویگا۔ اٹل محل بہاوویگا۔ پنچم جوڑ جڑاوویگا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں انت سٹاوویگا۔ ایکا ایشٹ جناویگا۔ ایکا سرشٹ وساویگا۔ اکو پھیری پاویگا۔ پنچ پردھان آپ جناویگا۔ سچکھنڈ دا سچ وہار، لوک مات وکھاویگا۔ بھگت
 بھگوان ملاویگا۔ بھگت دوار سہاوویگا۔ چھٹی جگ دا پنڈھ مکاوویگا۔ بتی دند نہ کوئی گاویگا۔ رتی رت سرب سٹاوویگا۔ دیا باقی نہ کوئی جگاویگا۔ کلجگ ہٹی ویکھ
 وکھاویگا۔ کوڑی کھٹی کوڑیاں سراں چکاویگا۔ انت واسنا ہوئی کھٹی، کھٹا سرب مٹاوویگا۔ محمد ویکھے مولی ائی، ساچا تند نہ کوئی بندھاویگا۔ کسے مسجد دے نہ موم
 بتی، نور ظہور نہ کوئی وکھاویگا۔ چاروں کٹ وا آوے تتی، امرت میگھ نہ کوئی برساویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے راگ
 چھٹی، چھتیاں ایکا ونڈ ونڈائیندا۔ ونڈ ونڈائے سری بھگوانا، بھگوان اپنا کھیل کرائیندا۔ کلجگ انتم ہو مہربانا، آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان بٹھے گانا،
 ساچا سگن منائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک منائیندا۔ آتم پر ماتم سچ گیانا، بودھ اگادھ نام پڑھائیندا۔ امرت آتم پینا کھانا، نہجھر جھرنایک جھرائیندا۔
 جوتی نور نور نورانہ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، تیری ریتی تیری جھولی پائیندا۔ کلجگ تیری ریتی
 تیری جھولی پاواں گا۔ ہولی ہولی نال ملاواں گا۔ سرشٹ سبائی گولی انت بناواں گا۔ کایا چولی سب دی آپ بدلاواں گا۔ ڈولی تیرے کندھ چکاواں گا۔ مولی
 تند ہتھ پھراواں گا۔ اللہ رانی نال گاؤندی، نیز نیناں پردہ لاہواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری بھاونی پور کراواں گا۔ تیری بھاونی
 پور کراواں گا۔ لکھ چوراسی وچ پھراواں گا۔ سنت سہیلے ساچے وکھاواں گا۔ آپ اپنے جے کراواں گا۔ نہ بھو ہو نہ کدے ڈراواں گا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے اِکو چڑھاواں گا۔ گھر ساچا اِک درساونا ایں۔ سمبل نگر ڈیرہ لاونا اے۔ جوتی نور نور چکاونا اے۔ اپنی
 کار کماونا اے۔ شاہ سلطاناں آپ اُٹھاونا اے۔ راو رنک ہلاونا اے۔ سمت اُنیا ویکھ وکھاونا اے۔ بیس پیسا رنگ چڑھاونا اے۔ سچ حدیثا راگ الاونا
 اے۔ خالی کھیسہ سرب کراونا اے۔ تاج سیس نہ کسے لکاونا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا کرم کماونا اے۔ ایکا کرم کماواں گا۔
 شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ راج راجاناں در در پھراواں گا۔ غریب نمائے پھڑ اُٹھاواں گا۔ پھڑ بابھوں راہے پاواں گا۔ چار ورن مناواں گا۔ اِک سرن
 درساواں گا۔ نیز ہرن پھرن کھول وکھاواں گا۔ ترنی ترن نظری آواں گا۔ مرن ڈرن چکاواں گا۔ ترے گن اگن سڑدے آپ بچاواں گا۔ جو سوہنگ
 ڈھولے پڑھدے، گوہند جھولی پاواں گا۔ جیو جنت کل اڑدے، خاکی خاک ملاواں گا۔ اِک دُجے نال لڑدے، لڑ لڑ سب داموہ چکاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھاواں گا۔ ہر اپنا کھیل وکھائیگا۔ نو کھنڈ اُٹھائیگا۔ ست دیپ لڑائیگا۔ بچیا کوئی رہن نہ پائیگا۔ بیس پیسا محکم
 منائیگا۔ نام کھنڈا اِک چکائیگا۔ کلج رنڈا کر وکھائیگا۔ بھیکھ پکھنڈا آپ اُٹھائیگا۔ بتی دندا گاؤندا نظر کوئی نہ آئیگا۔ انتم چھندا اِک سٹائیگا۔ جو بچیا بندہ کر
 بہائیگا۔ بچیا کوئی رہن نہ پائیگا۔ نیز اندھا منہ دے بھار سٹائیگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹائیگا۔ نون سو اکھرا اِک سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نہکٹک نرائن نر، کلج انتم اپنی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ سچکھنڈ دوار ہر سہاویگا۔ بھگت بھگوان ملاویگا۔ ڈھولا اِک سٹائیگا۔ پردہ اوہلا
 آپ چکاویگا۔ مولا نظری اِکو آویگا۔ اُلٹا کولا آپ کراویگا۔ امرت جھرنا اِک جھراویگا۔ نادی ناد وجاویگا۔ برہم برہمادی کھوج کھوجاویگا۔ وسادی وساد ہو
 جاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اِک چلاویگا۔ ساچا راہ اِکو چلیگا۔ پُرکھ اکال دو جہان کھیرا ملیگا۔ نو کھنڈ پر تھی اندر رلیگا۔ دُئی
 دوتی کوئی نہ سلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیرا اِکو گھلیگا۔ سچ سنہیرا اِک گھلاویگا۔ دیپک جوتی نام جپاویگا۔ دُجا اِشٹ نہ کوئی
 مناویگا۔ درِشٹ سب دی آپ گھلاویگا۔ راما وِشٹ رُپ وٹاویگا۔ وِشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ کروڑ تیتیس دھوڑی خاک رماویگا۔ گر اوتار لکھ لکھ شکر
 مناویگا۔ پیر پینمبر سجدہ سیس جھکاویگا۔ کھانی بانی وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن نین شرماویگا۔ گیان دھیان وڈ وِدوان، چوڈاں وِدیماں کراویگا۔ مُلا

شیخ مسائق پیر شاہ حقیر پنڈت پاندھا، کلجک جیو تھکا ماندہ، اپنا بل نہ کوئی رکھاویگا۔ پُرکھ اکال اک سمجھاندہ، سچ سنہیہڑا آپ گھلاندا، گوبند سورا پھیرا پاندہ، نظر کسے نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کراویگا۔ گوبند گوبند ڈنکا وجیگا۔ جو گھڑیا اتم بھیجیگا۔ گرکھ درس کر کر رجیگا۔ منمکھ کوڑی کرپا نیچیگا۔ ویلے آنت نہ کوئی بھیجیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورے سربنگے دا۔ سورا سربنگ ہے۔ سدوسے سنگ ہے۔ روپ رکھ نہ کوئی رنگ ہے۔ جگاں جگنت وجائے مردنگ ہے۔ لوآں پُریاں ویکھے لنگھ ہے۔ گر اوتاراں اتم سیجا مانے اندہ ہے۔ پیر پیغمبر سیجا سہائے پلنگ ہے۔ ناؤں نرنگارا جنائے چھند ہے۔ جگ چوکڑی دیوے دند ہے۔ آد آنت اتم پر ماتم پائے گنڈھ ہے۔ جن بھگتاں دیوے ٹھنڈ ہے۔ کلجک جیو نار دھاگن رنڈ ہے۔ دُئی دوتی ہو میں ہنگتا اندر کندھ ہے۔ پاربرہم ملن دا چکيا کسے نہ پندھ ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے ہوئے سدا بخشند ہے۔ آپے ہوئے بخشند دین دیالا، دیاندھ دیا کمائندا۔ کلجک اتم کھیل نرالا، نرگن نرور کھیل آپ کرائندا۔ لیکھا جان کال مہاکالا، بھیو ابھیدا آپ گھلاندا۔ سچ دھرم دا سچ دوار سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دُھر درباری آپ وکھائندا۔ بھگت بھگوان بنے رکھوالا، نت نوت کر ہت سمرتھ سر اپنا ہتھ لکھائندا۔ کلجک آنت جیو جنت کوڑی کرپا کڈھے دوالا، خالی ہتھ سرب پھرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ مارگ لائے سکھالا، ساچا راہ اک جنائندا۔ ساچا راہ جنائے آپ، اپنی دیا کمائی۔ سرشٹ سبائی اکو جاپ، جیون جگت دے جنایا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن اگن نہ لاگے رانیا۔ اتم پر ماتم سچا پاٹھ، ساچا ہون اک کرائیا۔ امرت سر سروور تیرتھ تاٹ، کنارہ اکو نظری آئیا۔ میل ملاواں پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اپنی دھار سمائیا۔ سچ سُنہنجی بھوگ بلاس، رس اکو اک جنایا۔ لیکھا توڑ پر تھمی آکاش، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ بھگت بھگونت رکھے پاس، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا سنت نہ ہوئے اداس، نرالا روپ نہ کوئی رکھائیا۔ گرکھاں درس وکھائے ساکھیات، سوچھ سروپی ویس وٹائیا۔ گر سکھاں دیوے نام دات، اندھڑی جھولی پائیا۔ گر کاشد وڈی کرامات، گھر گھر دے وکھائیا۔ کلجک ناتا تٹے کوئی نہ دیوے ساتھ، سکلا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، اکو مارگ دے جنایا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا تحم منایا۔ کلجک جیو ہنس بنائے پھر پھر گت، کاگ

ہنس روپ وٹائیا۔ نرمل دیپک جوت جائے جگ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ آتم ناد وجائے وچ برہم برہما، برہمانڈ بھو کھلائیا۔ سنت سہیل گرو گر چیل،
 ساچے مندر نہجے سچ، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ پاربرہم برہم ملے بھج بھج، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ صاحب سنگر پردہ دیوے کج، سچ دوشالہ اک اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ راہ اک وکھائیا۔ سنجگ وکھائے اکو راہ، رہبر پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ شبدي گر بن ملان، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔
 چار ورنال دے صلاح، برن اٹھاراں آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملائے سنج سُبھا، گن اوگن نہ کوئی وکھائیندا۔ گرکھ گرکھ اپنا پردہ لو اٹھا، بن
 سنگر پورے پردہ کوئی نہ لائیندا۔ گر گو بند نج نین نج آتم نج نیز درشن لو پا، جوتی جاتا نظری آئیندا۔ بھرم بھلیکھا کوڑا سنسا دیو مٹا، سنسا روگ کم کسے نہ
 آئیندا۔ دُھر سنجوگ میلا لو ملا، ملیا میل نہ کوئی تڑائیندا۔ کول اوندھا لو کرا، جھرننا نچھر آپ جھرائیندا۔ بوندا باندی میگھ لو برسا، چھبر اپنے نام وکھائیندا۔
 جیون وچوں جیون لو وٹا، جیودیاں مرنا اکو سمجھائیندا۔ سنگر سرنائی پر م پُرکھ بہنا جا، اکال پُرکھ دھیان لگائیندا۔ آد جگادی پتا ماں، پوت سپوت گود اٹھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، سچ سندیسہ اک سٹائیندا۔ سچ سندیسہ اک سٹا، علیحدگی سب توں رہیا جنائیا۔ نرگن سرگن نال
 کرے صلاح، صاحب اپنا متا پکائیا۔ کلجک اتم پردہ دیوے لاه، پردانیش اپنا کھ وکھائیا۔ کھ نقاب نہ کوئی جنا، حق جناب کر رُشنائیا۔ پُن صواب ویکھ وکھا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا راہ چار ورن، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال رکھ
 سرن، آد جگاد ہوئے سہائیا۔ گر کا منتر کھولے نین ہرن پھرن، نج نیز پردہ لاہیا۔ ٹھاکر سوامی ترنی ترن، تارنہارا وڈ وڈیائیا۔ سنگر پورا چکائے مرن
 ورن، بن شبد گرو سنگر پورا نظر کوئی نہ آئیا۔ سنت سہیل مندر ساچے ورن، گھر اپنا کُنڈا لائیا۔ گرکھ پوڑے پوڑے چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئی اٹکائیا۔
 بھگت بھگوان ہتھیں پھرن، پھڑ باہوں وچ بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک جنائیا۔ ساچی ریتی سنجگ دھارا، بھگت
 بھگوان ملے وڈیائیا۔ بن وچولا اینکارا، نرگن سرگن کرے کُڑمائیا۔ ساچا ڈھولا بول جیکارا، سوہنگ اکھراک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سنجگ ساچے چاڑھے رنگن، ہر کا ناؤں دُوبے در کوئی نہ جائے منگن، گرہ گرہ آپے جھولی پائیا۔ گرہ گرہ دیوے نرگن دات، داتا دانی آپ

ورتائیندا۔ کوئی کسے دے آگے کرے نہ ہاتھ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، انا تھ انا تھی ویکھ وکھائیندا۔ اکو دسے منتر پوچھا
 پاٹھ، پاٹھشالا کایا گھر بنائیندا۔ گھر سرور دیوے تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ مان چکائیندا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ٹیکے ماتھ، سیس اُپر نہ کوئی اٹھائیندا۔ سرب
 جیاں دا داتا پُرکھ سمراتھ، سرب کل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنجگ ساچے گھر گھر پچھے وات، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُریا
 کر، ساچا منتر اک وڈیائیندا۔ ساچا منتر وڈا وڈ، سو پُرکھ زرنجن آپ وڈیایا۔ سو وچوں ہنگ کڈھ، ہنگ برہم سو روپ وکھایا۔ پنج تت ناتا سب نے
 جانا چھڈ، پیر پیغمبر سنگ نہ کوئی لے جایا۔ آتم سچّی جد، وشنو اپنا کھیل کرایا۔ گرگھ گرگھ ہر چرن پریتی جانا بجھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ اپنا پڑدہ آپے
 لئے کج، گھر بیٹھا سنگر پورا نظری آئی۔ سنجگ تریتا دواپر کلج رہندے رہے اڈ، لکھ چوراسی مُڑ مُڑ پھیرا پائیا۔ انتم اکو نشانہ لوگڈ، گر گوہند رہیا چلایا۔ دین
 مذہب توڑو حد، پُرکھ اکال ہوئے سہایا۔ سنگر گوہند دا امرت مدھ، جگت مدھ کم کسے نہ آئی۔ کھانے چھڈو جیواں ہڈ، ہر جو ہڈی ہڈی دے تڑایا۔ سچ
 دواویوں دیوے کڈھ، نانک دیوے نہ کوئی گواہیا۔ جنہاں گایا پُرکھ اکال دا سچّی چھند، تنان نانک گوہند لئے بہایا۔ ویکھو اندر سوہنا اندر، بھر پور رہیا
 سرب ٹھائینا۔ اپنا کھوجو جیو پند، اندر برہمنڈ گھر وچ نظری آئی۔ کیوں لگے جھوٹھی نند، نانک زرنگن گیا سمجھایا۔ سرب جیاں دا داتا گنی گہند، گھر گمبھیر
 بے پرواہیا۔ امرت دھار پیو ساگر سندھ، نیر سیر اک وکھایا۔ سری بھگوان دی بنو پند، کوڑا ناتا توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُریا کر،
 سرشٹ سبائی رہیا سمجھایا۔ سرشٹ سبائی فتح ڈنکا، گر گوہند نام و جائیندا۔ سنسا میٹے راؤ رنکا، راج راجان سر نہ کوئی اٹھائیندا۔ بیس اکیسا مٹے سب داشنکا، بھانڈا
 بھرم بھنائیندا۔ کلجک ویلا آیا آنتا، آنت اپنا ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی زرنگن کتنا، سرگن ساچی سیج ہنڈھائیندا۔ ست سروپ بناؤ بنتا، اندھ کوپ میٹ مٹائیندا۔
 ہو میں گڑھ توڑو ہنگتا، ہنگ برہم اک درڑائیندا۔ پُرکھ اکال گوہند بنائے ساچی بتا، سنگل شرع نہ کوئی وکھائیندا۔ گرگھ گرگھ کسے دوارے نہ ہوئے منگتا،
 گرگو گرنٹھ گر اکو نظری آئیندا۔ سرب جیواں نوں دیوے سنٹھا، شبد اکو اک پڑھائیندا۔ پُرکھ اکال سب دی بنائے بتا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیندا۔
 بن جاؤ پار برہم دی ساچی جتا، جیو جنت پر بھ برہم روپ رکھائیندا۔ کوئی نہ دے بُکھا ننگتا، ہر جن ہر نام دھیائیندا۔ ویکھنہارا جیرج انڈجا، اُتھج سبتج

پھول بھلایند۔ ہر کا بھیو کسے نہ پایا پنڈتا، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئند۔ کر کرپا جس چولی نام رنگدا، رنگ اپنا اک درسا ئند۔ کرے کھیل سورے
 سربنگ دا، شہنشاہ اپنی گود بہائند۔ سمت بیس دیکھو رنگ چنڈ پر چنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائند۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، کلجک اتم پھیرا پائند۔ کلجک اتم پایا پھیرا، پھیری اپنے نام دھرائیا۔ چار ورناں چکے جھیرا، جھکڑا سب دادے گوائیا۔ مایا رانی لائے رگڑا، اتم چوٹی
 دے منایا۔ گرسکھ گرسکھ کیتا وکھڑا، وکھڑی دھار جنایا۔ بحر کپائی توڑے پتھرا، سل پاہن نہ کوئے منایا۔ نیتزیر ورو لے نہ کوئی اٹھرا، گوبند بچے نہاں ہیٹھ
 دبا یا۔ سنگر پورے دا وچھایا اکو ستھرا، گوبند ستھریار ہنڈھایا۔ کلجک کوڑی کرپا رہن نہ دیوے نخرہ، نک سب دے نکیل پائیا۔ وشن برہما شو پے گیا
 خطرہ، خطرے وچ سرب لوکایا۔ کوئی نہ جانے کیہڑی دھاروں پار برہم اترا، نرگن آوندانظر نہ آیا۔ نہ کوئی پڑھ سکے پار برہم دا سچا پترا، جس دوارے
 اپنا لیکھ لکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکک نرائن نر، ڈنکا اکو اک جنایا۔ ڈنکا دو جہان وجیگا۔ پُرکھ اکال اکو گجیگا۔ کلجک جیو
 سرنائی بھیجیگا۔ ساچے مندر کوئی نہ سبیگا۔ انت پردہ کوئی نہ کیجگا۔ جو گھڑیا سوئی بھیجیگا۔ گرکھ ورا ہر سرنائی لگیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نہکک نرائن نر، سوریر شاہ سلطان ساچے تخت اکو سبیگا۔ تخت تاج سہاویگا۔ اپنا مارگ لاویگا۔ راج راجان مٹاویگا۔ راؤ رنگ اکو گھر وکھاویگا۔ اکو نام
 جپاویگا۔ اکو مارگ لاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ سلطان آپ ہلاویگا۔ شاہ سلطان ہلاویگا۔ بیس پیسا کھیل
 رچایگا۔ پہلی چیتر تھم منایگا۔ رن بھومی کھیتر آپ بنائے گا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویتز اک لگائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم منایگا۔
 ساچا تھم مناویگا۔ گھر گھر لوہڑا اک پاویگا۔ تھوڑا تھوڑا کھیل وکھاویگا۔ جوڑا جوڑا نظر کوئی نہ آویگا۔ منتمکھ کوئی رہن نہ پاویگا۔ پر بھ در روڑا نہ کوئی
 اٹکاویگا۔ ساچا گھوڑا اک پھراویگا۔ شاہ اسوارا آسن لاویگا۔ واگاں آپ بھواویگا۔ لوک مات پھیرا پاویگا۔ جن بگتاں لگی اگ آپ بھجاویگا۔ دُرمت داغ
 دھواویگا۔ ساچا راگ سناویگا۔ انحد واجا آپ وجاویگا۔ امرت تال سہاویگا۔ نام جام پیواویگا۔ پورن کام کراویگا۔ گرکھ اکو روپ بناویگا۔ سیس کیس نہ کوئی
 کٹاویگا۔ دسمیش نظری آویگا۔ برہما وشن شو سیس جھکاویگا۔ باسک شیش سہنسرکھ چلاویگا۔ پُرکھ اکال سر اپنا ہتھ لکاویگا۔ گھر گھر بہہ بہہ خوشیاں وکھاویگا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر اکو اک وڈیاویگا۔ اکو مندر سجھنڈ، سجھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ دوجا کرے نہ کوئی وند، حصہ ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر جن بھگتاں ہو بخشند، پر بھ اپنا کُنڈا لائیندا۔ نرگن نور چاڑھے چند، چند چاندنا اک چکائیندا۔ شبد اگئی ساچا چھند، بن رشنا جہوا گائیندا۔ جنم جنم دامیٹ پندھ، اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک دکھائیندا۔ ساچا مندر اُچ محلہ، ہر محفل آپ لگائیندا۔ وسنہارا اک اکلا، اکل کلا ہو جائیندا۔ اپنی دھار رکھائے سدا بسمل، بسمل اپنی دھار جنائیندا۔ سہاونہارا اُچا ٹلا، اُچ اگم پھیرا پائیندا۔ جگ چوکڑی کدے نہ ہلا، سرشٹ سبائی آپ ہلائیندا۔ بناونہارا ساچا قلعہ، کوٹ بنک نام دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر ہر سہنجنا، سو بھاؤنت آپ سہائیا۔ جوت جگائے آد زرخنا، نورو نور رُشائیا۔ آد جگادی داتا دانی درد دُکھ جھے بھنجنا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ گر سنگر نچ نیتز پائے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چرن دھوڑی دیوے ساچا مچا، دُرمت میل دھوئیا۔ گرکھ گرکھ ساچے سچنا، کلجک ویلا انتم پر بھ ملنا کر کر لیاں باہنیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار آسا تر سنا مایا متا کوڑی کریا متھنا، سچ سچ کرے کُرمائیا۔ بن سنگر درس کسے نہ رچنا، مایا متا ہلکی ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہکلنک نرائن زر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ ساچے مارگ جاؤ لگ، ہر لاگت کوئی نہ لائیندا۔ اپنے مندر بہو سچ، گھر گھر وچ آپ دکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈی بنک تاڑا جائے وچ، آگے ہو نہ کوئی اٹکائیندا۔ امرت آتم پیو رچ، دین دایلا ہو کرپا ساچا رس اک دکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولے بولو گچ، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ کلجک پار کنارہ لنگھے حد، حد اور نہ کوئی رکھائیندا۔ سجھنڈ ویکھنا سنجگ لنگھ، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ کرم دھرم ورن برن سرن اک سرناگت، سرنائی اکو اک دکھائیندا۔ پار برہم دی برہم مت، من مت سرب گوائیندا۔ نچ نیتز کھول کے ویکھ اکھ، گرمت گر نظری آئیندا۔ پرم پُرکھ ہو پرتکھ، ویس اولیس وٹائیندا۔ کوڑی کریا مارو نہ جھکھ، جھاکا سب دا آپ گوائیندا۔ پیا پریم نال ویکھو وس، وصل اپنا اک کرائیندا۔ دوس رین گاؤ جس، جس ڈھولا اک سٹائیندا۔ کسے کم نہ آؤنات اٹھ، من مت بُدھ تت نہ کوئی رکھائیندا۔ یج نیجو اپنے وت، نام بھلوڑی اک مہکائیندا۔ جس نوں گوہند اُتے پے گیا شک، سو گر سکھ آر پار پندھ نہ کوئی مکائیندا۔ سنگر پورا آد جگاد جگاں جگتر آؤندا

جاندا کدے نہ جائے تھک، تھکاوٹ سب دی آپ گوانیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ چار دواہی کوئی نہ رکھے ڈک، بستہ بن بند نہ کوئی کرائیندا۔ نرگن
 نرور پُرکھ اکال اجونی رہت و سنہارا گھٹ گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ آتم مارگ دیوے دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ میل ملاوا ہس ہس، ہنس مکھ
 سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیندا۔ گرگھ گر اک دوجے دے ہون وں، اپنا آپ نہ کوئے وڈیائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت صاحب سنگر اکو جس، جس
 وید پُران صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، کلجک تیری انتم ور، سرشٹ سبائی کرے اکھ، اکو دیوے برہم
 مت، بچھلات سرب گوانیندا۔ پتا پت نہ کوئی پھٹ، بھٹکل روپ نہ کوئی دکھائیندا۔ دئی دوتی جائے چھٹ، جھٹکارا آپ کرائیندا۔ کوڑی ترسنا کڈھے
 کٹ، نام کھنڈا اک چکائیندا۔ راتی ستیاں لئے بچھ، آپ اپنا حکم منائیندا۔ گرگھ بوٹا جائے نہ سک، ہریا سنج آپ کرائیندا۔ جس نوں گودی لیا چک،
 زمیں اُتے نہ پھیر سٹائیندا۔ سپھل کرائے مات کھ، جن جننی لیکھے لائیندا۔ پتا پوت اُجل کھ، مکھ صفتاں نال صلاحیندا۔ جنم جنم دی کڈھے بھکھ، ترسنا
 ترکھا روگ مٹائیندا۔ جس دیاں سکھتا رہے سکھ، سو سنگر دیا کمائیندا۔ تہاڈے اندروں پئے اٹھ، اٹھ اپنا رنگ دکھائیندا۔ جیہڑا لکھا رہیا گٹھ، اپنا پردہ
 لاہندا۔ اندر وڈ کے دیکھے جھک، کون نیواں کون اچا دوہاں لڑ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ کوڑی کریا
 رووے، گرگھ گھر رہن نہ پائیا۔ اپنی میل دھووے، بن سیوک سیوک کما یا۔ امرت رس اکو چوے، سائیک ست ورتائیا۔ پیو پت پت پیو اکو رنگ
 ہووے، رنگ کسبھڑا ہور نہ کوئی چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُکھ دُکھ نہ کوئی دکھائیا۔ کلجک گرلاوے مارے دھاہ، کوک کوک
 سٹائیا۔ بھڑی میں نکر من کیوں گئی آ، گر سکھ اندر پھیرا پائیا۔ میتوں پاونہارا پھاہ، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جِناں چر جپاں نہ ایہداناں، میرا پلّو نہ کوئے جھڈائیا۔
 بن نمائی کراں ہاں، ہو میں روگ مٹائیا۔ کر کرپا پھڑے میری بانہہ، کو جھی کملی دیا کما یا۔ پُرکھ ابناسی دئے سمجھا، نام اشارہ اک جنائیا۔ گر سکھاں دے
 لگ پاں، دھوڑی کٹا مستک لائیا۔ پھیر تیتوں بچھے دیاں بھواں، اکو دھکا لائیا۔ تیری ہو میں مت دیا گوا، سو جھی اکو اک جنائیا۔ توں کلجک وچ پیو پت دیں
 لڑا، ناتا رہیا نہ بھین بھائیا۔ ساک سجن دیں رُسا، سگلا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم آئی سکھا دے داء،

تیری مینہڈھی دے کھلایا۔ تیتوں کلج نال دے رلا، گل اکو الفی پائی۔ شرع کولوں منگ دوا، شریعت تیری بھین نظری آئی۔ گرسکھاں نوں سنگر ملن دا چا، تیری آس نہ کوئی رکھائی۔ در دروازو دے دُرکا، دُرگت اک بنائی۔ پتا پت پھر پھڑائے بانہ، باہوں پھڑ گے لگائی۔ سنگر پورا روسا کدے جانے نہ، سو رُسیاں آپ منائی۔ مان سنگھ من لے منا، نرین سنگھ نرائن اک رُشنائی۔ گرسکھاں کولو سنگر سدا منگے معافی، آپ اپنا بھو جنائیندا۔ گرسکھ پریم نال کرن گستاخی، سنگر پورا آپ سکھائیندا۔ جے سنگر پورا کرے راکھی، کیوں گرسکھ اپنا کھ بھوائیندا۔ اکو کھیل پر بھ سچے بھاکھی، رُسا مناؤنا پر بھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اوہناں دی لوک مات بنے ساکھی، جنہاں گرسکھاں گرسکھاں اپنا روپ رکھائیندا۔ برہوں تیر نرالا مارے کاتی، کایا کٹاکش آپ کھائیندا۔ آپے بند کرنہارا تاکی، اپنی ہتھیں کُٹا آپے لاہندا۔ آپ سنگر بنے امرت جام پیائے ساقی، پیالہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپے کھیلے کھیل بن کے بندہ خاکی، خاک وچ رُلانیندا۔ مان سنگھ تیری بدل دیوے حیاتی، تیرا حیا اپنی جھولی پائیندا۔ اٹھے پہر رہے پر بھاتی، پر بھ اکو نظری آئیندا۔ دُرمت میٹے اندھیری راتی، پریم اکو چند چڑھائیندا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی باقی، پچھلا لیکھا آپ چُکائیندا۔ پتا پوت دوویں ساجن ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن سیوک کرے راکھی، راکھا نظر کسے نہ آئیندا۔

۷۲۷

۷۲۷

☆ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ نیا لا ضلع امرتسر ☆

برہمنڈ کھنڈ پر بھ ادھینیا، بے انت کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے رُسا چینیا، شاہ سلطانا ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھو ایکا سینیا، سینا سب دا چاک کرائیندا۔ لیکھا چکے لوک تینیا، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بدلنہارا سینیا، نرگن سرگن پھیرا پائیندا۔ کلج انتم سرشٹ سبائی دیونہارا تلقینیا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ گرکھ ساچے کرویقینیا، یکے بعد دیگرے راج راجاناں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپے کھیلیا۔ کرے کھیل ہر نرکارا، سمجھ کوئی نہ پائیندا۔ کلج انتم ویکھ کنارہ، دُھر سندیسہ حکم سنائیندا۔ سرشٹ سبائی ست ہلارا، نو نو آپ اٹھائیندا۔

بھوپت بھوپ شاہ سِکدارا، نرگن اپنا تھم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ چین چینا نہ کوئی ونجار، چار گنت دے دُہائی۔ بھارت کھنڈ نہ کوئی دھار، نو کھنڈ دیکھے تھاوں تھانیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگٹری کار کمانیا۔ دو دھڑ کرے سنسار، ساچی ونڈ ونڈائی۔ کھڑگ کھنڈا اک کٹار، تیر کمان نام ہتھ اٹھائی۔ سب تے حملہ کرے آپ کرتار، یملہ سب نوں دے بنائی۔ کملہ رملہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ چین چینا نہ کوئی طاقت، طاقتور ہر اکھوائیندا۔ سب دی میٹے آنت لیاقت، دانشمند نہ کوئی وڈیائیندا۔ نرگن سرگن بچھے کرے تعاقب، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ کوڑی کریا میٹ انتم دیکھن آئے عبادت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے دو دھڑ، دو دھارا کھنڈا اک چکائی۔ سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی دیکھے کھڑ، پُرکھ ابناسی بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی مرے لڑ، نہ سکے کوئے بچائی۔ کلجگ کوڑے مورکھ موڑھے ڈگن دڑ، نہ سکے کوئے اٹھائی۔ شاہ سلطاناں اندر مایا ممتا ہو میں ہنگتا جائے وڑ، گھر گھر کُنڈالاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک منائی۔ ساچا تھم دُھر فرمانا، دُھر درگاہی آپ جنائیندا۔ کوئی نہ رہی راجا رانا، خالی تخت سرب دکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی منا پئے بھانا، سر سر تھم آپ جنائیندا۔ بیس بیس ہر جگدیشا پرگٹ ہوئے شاہ سلطانا، نہکٹک اپنا پھیرا پائیندا۔ میٹنہارا سرب مانا، ابھمان روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ مارنہارا تیر نشانہ، انیالا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ چین کرے کی وچارا، ہر کا کھیل وچار وچ نہ آئی۔ اگے دیکھو کی کی ورتے بھانا، سمت بیس راہ تکانیا۔ چاروں گنت آئے ہانا، ہانیاں سکے نہ میل ملائی۔ نو کھنڈ بھلیاں پر بھ کا گانا، ساچا راگ نہ کوئے الائی۔ حملہ آور اک اکھوانا، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے پار کنارہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ مہراں اندر وسے ٹھاکر، ٹھاکر اپنی مہر کرائیندا۔ گرکھاں دیوے نام رتی رتناگر، رتی رت نال رنگائیندا۔ سچ کرائے ونج بن سوداگر، ہٹ اکو اک گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہربان اکو داتا، آد آنت وڈی وڈیائی۔ جگ چوکڑی کھیل تماشا، نرگن سرگن دیکھ دکھائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے داتا، بھگت بھگونت جھولی نام

بھرائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سد و سنہارا ساتھ، آتم پر ماتم سنگ نبھائیا۔ بودھ اگادھ پڑھاونہارا گاتھا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ کلجک اتم میٹے اندھیری راتا، ستجک ساچا چند چڑھائیا۔ لہنا دینا چکے ذات پاتا، ورن گوت اک دکھائیا۔ سرشت سبائی نظری آئے پتاما، لکھ چوراسی گود بہائیا۔ چرن کول اُپر دھول سری بھگوان بندھائے ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ مہربان اکو پُرکھ سمراتھا، جگ چوکڑی اپنی مہر نظر نال ترائیا۔ مہربان بے نظیر، مقامے حق سو بھا پائیندا۔ مُرید مُرشد دکھائے سچ تصویر، تسبیح منکانہ کوئے بھوائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شرع زنجیر توڑ تڑائیندا۔ بدلہارا آپ تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیندا۔ امرت دیوے سچا سیر، آب حیات مکھ چوائیندا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشر، دھندھوکارا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جگ چوکڑی کٹنہارا بھیر، او جھڑ راہ پندھ مکائیندا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ مہر نظر کرے وڈ پیرن پیر، لاشریک اپنی دیا مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اکو اک دکھائیندا۔ مہر نظر سنگر اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ مہربان ہو پرتکھ، آتم درسی درس کرائیا۔ مہربان بھرے بھنڈار خالی سکھ، نام اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ مہربان مارگ سچا دس، ساچے مندر دے چڑھائیا۔ مہربان دُرمت میل کٹ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ مہربان لہنا دینا چکائے چوڈاں لوک چوڈاں ہٹ، چوڈاں طبق پار دکھائیا۔ مہربان مہر نظر کر دیوے برہم مت، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نین اک اٹھائیا۔ مہربان کھولے نین، نج نیت دیا مکائیندا۔ مہربان ساک سجن سین، سنگر اکو نظری آئیندا۔ مہربان ناتا جوڑے مات پت بھائی بھین، پتا پوت وند وندائیندا۔ مہربان آد جگاد، جگ چوکڑی چکائے لہن دین، پورب سب دی جھولی پائیندا۔ مہربان رسنا جہوا سارے کہن، مل مہربان اپنا پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ مہربان لیکھا چکائے این عین، الف یے رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ مہربان اک نرائن، سدا سدا سد مہر بخشش بخشش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بردھ بال جگت جوان، جیون رنگ وٹائیا۔ جنم کرم دھرم نشان، پنج تت گڑمائیا۔ آتم پر ماتم کھیل مہان، نظر کسے نہ آئیا۔ جو جن کرے چرن دھیان، روگ سوگ چنتا دکھ دے گوائیا۔ اک دکھائے پد نربان، نربان پد اک جنائیا۔ لیکھا چکے آون جان، چارے کھانی ناتا دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت بڑھیا لیکھے لائیا۔ جگت بڑھیا لیکھے جائے لگ، اگنی تت نبھائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے گت، کاگ ہنس

رُپ وٹائیندا۔ جو صاحب سَنگر سرنائی جائے لگ، روگ سوگ چنتا دُکھ سُکھ وِچ بدلائیندا۔ نرل جوتی جائے جگ، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھ، اُدھار جگت نہ کوئے جنایندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ مانس جنم لیکھے پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، انتم اپنا میل ملائیندا۔ بُڈھا خالی ہڈ جائے چھڈ، پرامتم آتم ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ دُکھاں درداں دی پچھے رہ گئی حد، اگے ساتک ست رُپ جنایندا۔ بھاگ لگے ساچی جد، کل اپنا بنک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے گھر لئے سد، لوک مات کوڑا ناتا توڑ تڑائیندا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلی سنگھ دے گرہ کیروں ضلع امرتسر ★

پچھلا لیکھا گیا مک، کرتا قیمت نہ کوئے لائیا۔ اگے گودی لئے چک، دُکھ درد مٹائیا۔ گھر مندر آوے سُکھ، گرہ ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ لیکھا لیکھے جاوے لگ، لاونہار آپ لگائیندا۔ گرکھ گر سنگت وِچ بہے سچ، ہر سنگت میل ملائیندا۔ ستائی پوہ خیال دینا چھڈ، کھسرا پچھلا آپ مُکائیندا۔ پچھلی بیتی پچھے حد، اگے اپنا رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا ساچی داد، نام وست جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سر رکھ ہتھ کرتار، اپنی دیا کمائیا۔ دُکھ دلدر دے نوار، دردیاں درد مٹائیا۔ چرن سرن بخش پیار، ریتی ساچی اک درڑائیا۔ آد جگادی تارنہار، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ بھگت وچھل اک گردھار، بھگون نرگن رُپ وٹائیا۔ سدا سہیلا میت مُرار، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لہنا دے جھولی پائیا۔ پچھلا لہنا نیتز نیناں، نین نین درسائیندا۔ کوڑے وہن گر سکھ نہ وہنا، ساچی دھار اک سمجھائیندا۔ ہر چرن دوارے ساچے بہنا، تھلے اُپر اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ ساچا مارگ ست ستود، ست ست جنائیا۔ پوہ ستائی چھڈ یاد، پچھلا لیکھا سرب مُکائیا۔ اگے میلا مادھو مادھ، موہنی اپنے رنگ رنگائیا۔ دیونہارا ساچی داد، وست امولک اک ورتائیا۔ بھرم بھلکھے دیوے کاڈھ، اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھ دیونہار

وڈیاں۔ گرسکھ بخشے ہر جو بھل، ابھل دیا کمائیںدا۔ ہرجن لوک مات نہ جائے رُل، پھر باہوں گلے لگائیںدا۔ آپ مہکائے ساچا کول بھل، بھل بھلواڑی آپ مہکائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تولنہارا ساچے تول، تول ترازو اکو کٹدا نام دکھائیںدا۔ نام ترازو نرگن تول، نر ویر دیا کمائیا۔ اکو دھارن بولے ساچا سوبلا، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم آپے مول، نرکار اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانہارا اُپر دھولا، دھرنی دھرت ویکھ دکھائیا۔ دھرنی دھرت ویکھے دھول، دہ دشا کھوج کھجائیںدا۔ نور نورانہ روپ رنگ ریکھ نہ کوائے سول، ساول اپنی کار کمائیںدا۔ آد جگاد سدا سہیلا اکو ایک اول، انا الحق کچ کھیل کھیل کرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیس دسنتر ویکھ دکھائیںدا۔ دیس دسنتر زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیس نریش جنائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، روپ انوپ آپ وٹائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ اپنا آسن لائیا۔ دیونہارا نام ندھان، نام انملٹرا جھولی پائیا۔ بخشنہارا چرن دھیان، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ میٹنہارا کوڑ نشان، سچ سچ دے سمجھائیا۔ بناونہارا ساچا کاہن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ویکھنہارا نور مہان، بیدو اپنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھل ابھل اکو رنگ دکھائیا۔ بھل ابھل اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیںدا۔ صاحب سنگر جس دے سنگ، پچھلی کیتی سب الٹائیںدا۔ آتم سیجا سہائے پلنگ، پر م پڑکھ آسن لائیںدا۔ اکو دیوے نبھرائند، گرہ مندر اک دکھائیںدا۔ دوست ڈھاپے کندھ، نٹھ نٹھ اپنا پندھ مکائیںدا۔ سدا سدا سد ہو بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اپنے راہ چلائیںدا۔ گرگھ اکو راہ، سو پڑکھ نرنجن آپ جنائیا۔ سدا سہیلا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ناتا جوڑ دو جہاں، نرگن سرگن میلا سچ سبھائیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جپاونہارا اپنا ناں، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلی بھل دے گوائیا۔ پچھلی بھل ہوئے دور، دور دراڑی آپ کرائیںدا۔ آگے ہر جی آسا منسا پور، پوری آسا آپ کرائیںدا۔ درس دکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیںدا۔ بخشنہارا سرب قصور، مہر نظر اک اٹھائیںدا۔ آد جگاد اپنا بٹھے سچ دستور، حکمے اندر سرب پھرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس اک الائیںدا۔ حکمے اندر کھیل سربگ، سربگ وڈی وڈیائیا۔

حکمے اندر دو جہان رُو سس سورج چند برہمنڈ کھنڈ رہیا بھج، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ حکمے اندر نرگن سرگن ہو کے ہر گھٹ رہیا وس، آپ اپنی کھیل
 کھلائیا۔ حکمے اندر کھیلے کھیل چوڑاں ہٹ، لوک پر لوک سو بھاپائیا۔ حکمے اندر نام ندھان آپے رٹ، رٹا گھر گھر دئے دکھائیا۔ حکمے اندر بنائے تیرتھ تھ،
 تھ کنارہ اک سہائیا۔ حکمے اندر کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا پردہ لاہیا۔ حکمے اندر سبجک تریتا دواپر کلجک جن بھگتاں کردا آیا پکھ، ناتا جگت تڑائیا۔
 حکمے اندر سنت سہیلے لئے رکھ، رکھنہارا اکو شہنشاہیا۔ حکمے اندر گرکھاں دیوے نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ حکمے اندر گرکھاں دکھائے ساچا ہٹھ،
 دھیرج دھیر اک دھرائیا۔ حکمے اندر وسے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سائیا۔ حکمے اندر دُئی دوتی میٹے پھٹ، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ حکمے اندر بھگت بھگوان
 جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیر چُکائیا۔ حکمے اندر بنائے ساچا سمرتھ، ساتھی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، بُھلیاں مارگ آپے لائیا۔ بُھلیاں مارگ دئے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ بُھلیاں راہ دتے بیک، وویکی رُپ جنائیا۔ بُھلیاں لکھے اپنی ہتھیں لیکھ،
 لیکھا بچھلا دئے مٹائیا۔ بُھلیاں بھٹکیاں لئے ویکھ، رُلیاں اپنی گود بہائیا۔ سدا سدا سد کر کر سچا ہیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بچھلا لیکھا دئے مٹائیا۔ گرکھ ناؤں جگت نشانہ، جگ جگ آپ جنائیا۔ گرکھ ناؤں وڈ پردھانا، پردھاگی اک کماٹیا۔ گرکھ
 ناؤں جگت گیانا، سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ گرکھ ناؤں سچ ترانہ، طرح طرح سمجھائیا۔ گرکھ ناؤں وڈ مردانہ، مرداگی اک کماٹیا۔ گرکھ ناؤں پرگٹ
 ہوئے جیو جگت جہانا، جیون جگت سرب سمجھائیا۔ گرکھ ناؤں میل ملائے سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ گرکھ ناؤں میٹ مٹائے آون جانا، جنم
 مرن گیز چُکائیا۔ گرکھ ناؤں جیو جنت جگ جگ گانا، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سو گرکھ اوُنت
 لوک مات نہ جائیا۔ گرکھ ناؤں جگت سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ گرکھ ناؤں گھر گھر پئے نچ، بن سوانگی سوانگ وٹائیندا۔ گرکھ ناؤں امرت آتم دیوے رس،
 رس اکو اک پیائیندا۔ گرکھ ناؤں ہر دے جائے وس، ہر ہر کا رُپ دکھائیندا۔ گرکھ ناؤں کرے پرکاش لٹ لٹ، اگیان اندھیر مُکائیندا۔ گرکھ ناؤں
 وکے نہ کسے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ گرکھ ناؤں جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی آپ پرگٹائیندا۔ گرکھ

ناؤں گھر گمبھیر، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ گرگھ ناؤں ٹھانڈا سیر، امرت دھار وہائی۔ گرگھ ناؤں کٹے ہو میں پیر، دئی جگت مٹائی۔ گرگھ ناؤں توڑے شرع زنجیر، شریعت کوئے رہن نہ پائی۔ گرگھ ناؤں سچ تصویر، در در گھر گھر نظری آئی۔ گرگھ ناؤں بے نظیر، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ناؤں سدا سدا جگت دھرائیا۔ گرگھ ناؤں سدا جگ، جگت جگت جنائیدا۔ گرگھ ناؤں سورا سرگ، سور پیر وکھائیدا۔ گرگھ ناؤں جگت کنارہ کر کر پار حد، ساچا مندر اک سہائیدا۔ گرگھ ناؤں امرت رس مدھ، صبر پیالہ اک پیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ناؤں سدا سدا جگت وچ پرگٹائیدا۔

☆ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہینڈ سبراں ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ سچ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیدا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل مہانا، بھو ابھید کوئی نہ پائیدا۔ ایکنکارا نوجوانا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئی رکھائیدا۔ آد زرنجن وڈ بلوانا، بل اپنا آپ جنائیدا۔ سری بھگوان سچ نشانہ، درگاہ ساچی اک جھلائیدا۔ ابناسی کرتا وسنہارا اٹل مکانا، سوبھاؤنت سوبھا پائیدا۔ پاربرہم کر دھیانا، دھیان اپنے وچ لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی پروردگار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وسنہارا دھام نیار، محل اٹل سوبھا پائیا۔ آد جگادی سانجھیا، رہبر اکو نور خدائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ گھلائیا۔ بھو ابھید کھولنہارا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ سچ سکدارا، سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ زرنجن نور جوت اجیارا، بے انت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی کرنی کرنے یوگ، خالق خلق ویکھ وکھائیدا۔ جنانہارا دھر سنجوگ، ست سنجوگی آپ اکھوائیدا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیدا۔ سناونہارا سچ سلوک، ناؤں زرنکارا آپ پڑھائیدا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، سچ دوارا سوبھا پائیدا۔ لگانہارا نگارہ چوٹ، نام ڈنکا اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیدا۔ ساچا تھم آد انت،

بے انت آپ ورتایا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی پندھ مکایا۔ نام ندھان جنائے مہما اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا چپو جنت، سادھ سنت پھول بھلایا۔ پاونہار مایا بے انت، ترے گن پردہ اک جنایا۔ توڑنہارا گڑھ ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچایا۔ جگ جگ کھیل کرے کرتارا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ ورتے وارو وارا، روپ انوپ آپ وٹائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، ناد انادی برہم پاربرہم آپ سنائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارا، تھر گھر اپنا چرن بھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھيو ابھیدا رکھے ہتھ، سو پرکھ زرنجن وڈ وڈیایا۔ زرنجن زرنجن چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمایا۔ سدا سہیلا مارگ دس، نش اکھر کرے پڑھایا۔ لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے وس، گنگن لگنتر جوتی جوت ڈمگایا۔ دیوے پرکاش رو سس، کرن کرن کرن رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ ساچا کھیل آد جگاد، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ ست ست وجائے ناد، برہم برہم جنائیندا۔ دیونہارا داد، آتم پر ماتم جھولی آپ بھرائیندا۔ لکھ چوراسی سازن ساز، زرنجن سرگن کھوج کھائیندا۔ زرویر پرکھ چلائے جہاز، بھار اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، زرنجن داتا وڈ وڈیایا۔ سرگن کھیل کرے اپارا، اپر پیر اپناراہ چلائی۔ آتم پر ماتم دے سہارا، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ شبد گرو کر بلکارا، بل اکو اک وڈیایا۔ ناؤں دھر گرو اوتارا، لوک مات ویکھ دکھایا۔ پنج تت دے سہارا، تتو اکو اک جنایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتارا، قدرت قادر ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جان پیر پیغمبر گرو اوتارا، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ ساچے سنتاں دے ہلار، ہر مندر اک جنائیندا۔ گرکھاں کھول کواڑ، بند تاکی کُندا لاہندا۔ گر سکھاں چلے نال نال، اندر باہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ اپنا کھیل رچائیندا۔ جگ جگ کھیل پیغمبر پیر، مُرشد اپنی دھار چلائی۔ کھیلے کھیل بے نظیر، نظر کسے نہ آیا۔ مقامے حق چوٹی چڑھ اخیر، کلمہ نبی اک پڑھایا۔ لاشریک سچ تصویر، نورو نور نور رُشائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ پاونہارا شرع زنجیر، شریعت لیکھا وند

وڌائيا۔ بدلتھارا آپ تقدیر، تقصیر سب دی ویکھ وکھائیا۔ داتا دانی گئی گھیر، گھر گور وڌی وڌیائیا۔ کلجگ انتم جوتی جوت سرپ هر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ انتم ہتھ رکھے لیکھا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ لوک پرلوک اون گون ترے بھون چوداں طبق آپے ویکھا، نج نیتز آپ کھائیندا۔ لیکھا جانے اولیا پیر شیخا، دستگیر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ هر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ کلجگ انتم دھر هر کل اکل کلا اکھوائیا۔ نرگن زویر اچھل اچھل، ول چھل دھاری بھو کوئے نہ پائیا۔ وسنھارا نھیل دھام اٹل، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ آد جگاد جگ گرا اوتار پیر پیغمبر نام سندیس جو رہیا گھل، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ وسنھارا جل تھل، مہینل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پر بت چوٹی بیٹھا مل، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دُئی دوتی میٹنھارا سل، پٹی اکو نام پڑھائیا۔ جوتی نور نور پرکاش ساچا دیپک گیا بل، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ هر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، پروردگار اپنی دیا کمائیندا۔ دیونھارا سچ صلاح، صلاحگیر اک ہو آئیندا۔ دو جہاناں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ لوہ پُری لئے جگا، نیتز اکھ سرب کھائیندا۔ وشن برہما شو لئے اٹھا، سویا کوئے رہن نہ پائیندا۔ گرا اوتار در لئے منگا، نام سنیہڑا اک کھائیندا۔ پیر پیغمبر دئے ہلا، جُجرہ سب دا کھوج کھائیندا۔ اکو ڈنکا دئے وجا، ڈنکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ دوار ایکا دئے سہا، بے آنت بے آنت بے آنت نظری آئے اک خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ جگ چوکڑی گرا اوتار جو کیتے جُدا، انتم اپنا جُز بنائیندا۔ اکو مارگ دتے سدھا، دین مذہب نہ کوئے رکھائیندا۔ تیر نشانہ مار دو جہان ودھا، آر پار آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ هر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ اپنی کرنی کرے آپ، هر کرتا وڈ وڌیائیا۔ آد جگاد دیونھارا جاپ، ساچا ناؤں اک درٹائیا۔ اُتارنھارا کوٹن کوٹ پاپ، پتت پاپی پار کرائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے باپ، نیتز نین دھیان لگائیا۔ سو ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جس دی محمد رکھی آس، امام اماں پھیرا پائیا۔ مہربان بُجھائے ترسنا پیاس، گنی اک نہ کوئے وکھائیا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ گرا اوتاراں دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ بھگت بھگوان پڑھائے گاتھ، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ سرب کلا بن سمراتھ، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ آپے

بیٹھا ساچے پتن تات، گھاٹ اِکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن جوت رُشنا یا۔ نرگن جوتی
نرگن جاتا، نورو نور ڈمگائیندا۔ نرگن نور پُرکھ بدھاتا، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ نرگن ویکھے کھیل تماشا، سرگن نظر کوئے نہ آئیندا۔ نرگن نرگن پوری
کرے آسا، نانک گوہند میل ملائیندا۔ نرگن نرگن کھولے سچ خلاصہ، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نرگن نرگن لیکھا جانے پر تھی اکاشا، اکاش اکاشاں
چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اولّا آپ وٹائیندا۔ آپے دھارے ویس اولّا، اول اپنا نام جنایا۔
آد جگادی اک اِکلا، نرگن داتا وڈ وڈیایا۔ سچ سندیسہ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھلا، اکھر وکھر کرے پڑھایا۔ شبد نرالا تیر پھڑے اِکو بھلا، چار گنت گٹ
جگایا۔ بولنہارا ساچا ہلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، محل اٹل اک رُشنا یا۔ محل اٹل سوہے بنک، بنک دوا ری آپ
سہائیندا۔ ویس وٹائے سری بھگونت، بھگون اپنا راہ جنائیندا۔ شبد جنائے مہما گنت، بودھ اگادھ آپ پڑھائیندا۔ کھج ویکھے انتم آنت، آنت اپنا پھیرا
پائیندا۔ لکھ چوراسی بن کنت، سرگن ساچی سچ ہنڈھائیندا۔ آتم پر ماتم جپا و نہارا نام منت، منتر اِکو اک در سائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں
ہتھ کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا جیرج انڈت، اُتبھج سبھج سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھج انتم ویکھ وکھائیندا۔
کھج انتم ویکھ وکھائیگا۔ پروردگار نور دھراویگا۔ ظاہر ظہور نظری آویگا۔ پیر پیغمبر پھڑ اٹھائیگا۔ نیرت نین گھلاویگا۔ پردہ در اٹھائیگا۔ ڈردا ڈردا سرب سیس
جھکائیگا۔ ہر جو اِکو راگ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنا کھیل کراویگا۔ اپنا کھیل کریگا۔ نر بھو کدے نہ ڈریگا۔ سچھنڈ دوارے
چڑھیگا۔ گر اتار پیر پیغمبر پھڑیگا۔ دو جہاناں آپے لڑیگا۔ نہ جیویگا نہ مریگا۔ اپنی کرنی ساچی کریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے دھام
آپے کھڑیگا۔ اپنا دھام سہائیگا۔ سچھنڈ دوارے ڈمگائیگا۔ تھر گھر اپنا کُنڈا لایگا۔ شبدی سٹ اٹھائیگا۔ ایکا حکم جنائیگا۔ سر اپنا ہتھ اِکائیگا۔ پھڑ باہوں راہے
پائیگا۔ وشنو اکھ کھائیگا۔ برہما نیناں نیر وہائیگا۔ شکر دھوڑی اِکا مستک لائیگا۔ کروڑ تیتیا نین شرمائیگا۔ روس دھار بدلائیگا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ پنچ
ت کھوج کھائیگا۔ من مت بُدھ آپ سمجھائے گا۔ گر اتاراں پیر پیغمبر اں پچھلی کیتی آپ وکھائیگا۔ انڈیٹھی کار کمائیگا۔ مندر مسیتی پھیرا پائیگا۔

شودوالے مٹھ پندھ مُکائیگا۔ دو جہاناں نٹھ نٹھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیگا۔ ویکھنہارا تیر تھ تھ، جمنا سُرستی گوداوری گنگا پندھ مُکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم ورتائیگا۔ اپنا تھم ورتاواں گا۔ گر پیر اوتار نال ملاواں گا۔ کلجگ اتم کھیل کھلاواں گا۔ جو گھڑیا بھنّ وکھاواں گا۔ نام کھنڈا اک چکاواں گا۔ برہمنڈاں آپ ڈراواں گا۔ ورجنڈاں کھیہ اڈاواں گا۔ ساچا چھندا اکو سناواں گا۔ جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ پرمانندارس چکھاواں گا۔ پاپی گندہ باہر کڈھاواں گا۔ گر سیکھ بندہ آپ بناواں گا۔ سنجگ چندا آپ چڑھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا تھم سناواں گا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ نیتز کھولو نر نریشا، نر نرائن پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم بدلنہارا بھیسہ، بھیکھ پکھنڈ سرب گوانیندا۔ دو جہاناں نظری آئے اکو نیتا، نیت نوت اپنا راہ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا پیتا، بن ہتکاری پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر چوڈاں صدیاں چوڈاں طبق کھیڈیاں کھیڈاں، پروردگار کھلاری اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنایندا۔ دُھر سندیسہ ایکار جنائیا۔ پیر پیغمبر آئے دوار، در بیٹھن سیس جھکائیا۔ تیری قدرت تُوں ہی جانے پروردگار، ہوں بالک بھیو نہ رائیا۔ در درویش منگدے اک بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ ساڈی ہمت گئی ہار، تیرے کلمے نہ کوئے وڈیائیا۔ علما رہیا نہ کوئے سنسار، عارف کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکار دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے سیس گیا جھک، سجدہ اکو نظری آئیا۔ ساڈے خالی ہتھ کول نہیں کچھ، شبد بانی کوئے نہ آئیا۔ اسیں اُمت کولوں آئے پُچھ، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرے نالوں سارے گئے رُس، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکار دینا ساچا ور، تیری اک رضائیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کلجگ اتم ملے نہ کوئے سہارا، چارے کُنٹاں سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہويا دھواں دھارا، چوڈس چند نہ کوئے چڑھائیا۔ بلیا میل نہ میت مُرارہ، کلجگ ڈیرہ سب دا ڈھایا۔ عیسیٰ موسیٰ ہويا ناکارا، اپنا بل نہ کوئے جنایا۔ اللہ رانی دے نہ کوئے کنارہ، بھج بھج اپنا پندھ مُکایا۔ نیتز رووے زارو زارا، حق محبوب نظر نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر تگن راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ اتم ویلا گیا آ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جس دی صفت رہے گا، سو صفت صلاحی ویکھ

دکھائی۔ اپنا کھیل رہیا رچا، رچ رچ دیکھے چائیں چائیا۔ در کھمے لئے ہلا، سچ سندیسہ اک گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھم اک
 ورتایا۔ پیر پیغمبر کھولن اکھ، نیتز نین اگھڑایا۔ نظری آیا اک پرتکھ، ظاہر ظہور پروردگار یا۔ چرن کول جان ڈھٹھ، دوئے جوڑ کرن نمسکاریا۔ جوں
 بھاوے توں لینا رکھ، دوجا اور نہ کوئے سہاریا۔ چوداں طبق بھانڈے سکھ، خالی پھیر نہ کوئے بھرا رہیا۔ چوداں صدیاں تیتھوں رہے دکھ، ادھ وچکار
 ڈیرہ لا لیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہوئیوں پڑکھ سمرتھ، آپ اپنا ویس وٹا لیا۔ کر کرپا مارگ دس، دوئے جوڑ واسطہ گل پلوا اک دکھ لیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھا لیا۔ در تیرے اوٹ رکھائی۔ بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ چوداں لوک پئی دھائی۔ کلمہ حق نہ
 کوئے سنایا۔ پیر پیغمبر رہے گر لایا۔ جلوہ اکو نور الاہیا۔ وسیں ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے
 سیس جھکایا۔ تیرا کلمہ کائنات، دو جہاناں اک وڈیانیدا۔ تیرا کلمہ ساکھیات، نبی رسول نظری آئیندا۔ تیرا کلمہ دئے نجات، امام اماں میل ملائیندا۔
 تیرا کلمہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیدا۔ تیرا کلمہ ڈونگھا کھات، ہتھ کسے نہ آئیندا۔ تیرا کلمہ ساچی آیت، اکو راہ جنائیندا۔ تیرا کلمہ کدے نہ پائے
 وفات، مقبرے وچ کدے نہ آئیندا۔ تیرا کلمہ لیکھا جانے نہ قلم دوات، کاتب لیکھ نہ کوئے دکھانیدا۔ تیرا کلمہ دیونہارا حیاتِ آب، آب حیات اک
 پیانیدا۔ تیرا کلمہ پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، آس آساناں ملائیندا۔ تیرا کلمہ تیرا روپ حق جناب، حقیقت تیری ویکھ دکھانیدا۔ پیر پیغمبر تیرے
 بردے در تیرے کرن آداب، اپنا مان نہ کوئے رکھانیدا۔ مہربان مہربان بے نظیر اپنے کلمے دے جواب، جملہ ہور نظر کوئے نہ آئیندا۔ پروردگار سچ
 جواب جنائیگا۔ پیر پیغمبر اں پچھلا خواب پور کرائیگا۔ آب حیات مدھ پیالہ اک پیائیگا۔ خاکی خاک پاکی پاک روپ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا بھيو آپ جنائیگا۔ اپنا بھيو جناواں گا۔ اگم کھیل کراواں گا۔ جوتی نور پرگٹاواں گا۔ شبدی ڈنک وجاواں گا۔ پیر پیغمبر سمجھاواں گا۔ الف یے پندھ
 مکاواں گا۔ نقطہ نوں نہ کوئے جناواں گا۔ عین اکھ نہ ونڈ ونڈاواں گا۔ پرتکھ دھار چلاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ درساواں گا۔
 ساچا راہ دسے سچ دلیل، شاہ سلطان دیا کماںیا۔ پیر پیغمبر انت سنے نہ کوئے اپیل، اپر پیر اپنا کھم منایا۔ در گاہ ساچی بن خداوند دسے نہ کوئے وکیل، وکلا

رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ پروردگار سانجھ یار کلج انتم بستر پہرے نیل، جھیل چھیل اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا محم آپ
 سمجھائیا۔ ساچا محم جنایگا۔ بچھلا محم مٹائیگا۔ علما آپ پڑھائیگا۔ مارگ اکو لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر
 دکھائیگا۔ ساچی کرنی آپ کراویگا۔ وشنوں اپنی جوت ملاویگا۔ برہم پنڈھ مکاویگا۔ شکر آپ اٹھائیگا۔ تینی اوتاراں گود بہاویگا۔ بھگت اٹھاراں چوگ
 چکاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنجوگ بناویگا۔ گر دس اموگھ درس کراویگا۔ سنجگ ساچا قلعے کوٹ وساویگا۔ نام نگارے چوٹ اک لگاویگا۔ لکھ چوراسی کھوٹ باہر
 کڈھاویگا۔ گرگھ آلیوں ڈگے بوٹ اٹھائیگا۔ نرگن سرگن میل ملاویگا۔ کوڑی کریا موہ چکاویگا۔ سچھنڈ دوار سہاویگا۔ سرتی شبد رنگ رنگاویگا۔ اکال مورتی
 نظری آویگا۔ ناد تورت اک سناویگا۔ سچ مہورت آپ کراویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو کلمہ آپ سکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا مارگ اکو لگیگا۔ پرکھ اکال سور گئیگا۔ ساچے تخت بہہ کے سچیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچی کرنی آپے دسیگا۔ ساچی کرنی دیوے دس، دہ دشا آپ جنایگا۔ کلج کھیرا ہووے بھٹھ، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ،
 سمرتھ اپنا راہ چلائیگا۔ نو نو چار پائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیگا۔
 آد جگاد ایکنکار، ہر اکل کلا اکھوائیندا۔ آد جگاد ٹھانڈا دربار، سچھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ آد جگاد تھر گھر کھول کوڑ، مندر اندر سوہا پائیندا۔ آد جگاد شاہو
 بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد جگاد بول جیکار، ناؤں نرکارا آپ لائیندا۔ آد جگاد ست وبار، بن بوہاری راہ چلائیندا۔ آد جگاد ونج وپار،
 نرگن اپنا ہٹ کھلائیندا۔ آد جگاد دیونہار، داتا دانی دیا کمائیندا۔ آد جگاد بھر بھنڈار، ہر کرتا ویکھ دکھائیندا۔ آد جگاد لائے کار، وشن برہما شو سیو کمائیندا۔
 آد جگاد پاوے سار، شبدی ست ست صلاحیندا۔ آد جگاد کر اجیار، رواس نور دھرائیندا۔ آد جگاد لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کر پسار، پسر پساری
 سوہا پائیندا۔ آد جگاد لکھ چوراسی دھار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائیندا۔ آد جگاد آتم پر ماتم ونڈ ونڈے نرکار، نرگن اپنا راہ جنایندا۔ آد جگاد
 جگ لائے اوتار، گر اوتار ناؤں رکھائیندا۔ آد جگاد شاستر سمرت وید پُران بول جیکار، نعرہ اکو اک سمجھائیندا۔ آد جگاد پیر پیغمبر کر پیار، کلمہ نبی اک

پڑھائیندا۔ آد جُگاد ویکھے وگسے ویکھنہار، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ آد جُگاد کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ آد جُگاد نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کوئے وڈیایا۔ آد جُگاد کرے کرائے ساچاکم، نہکرمی کرم کمایا۔ آد جُگاد نرگن جوت چاڑھے چن، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ آد جُگاد ایک راگ سنائے کن، راگ راگنی صفت صلاحیا۔ آد جُگاد کرے وسیرا بن چھپر چھن، چار دیوار نہ کوئے بنایا۔ آد جُگاد جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھرن بھننہار بے پرواہیا۔ آد جُگاد نظر نہ آئے نیترا تھ، لکھ چوراسی بھرم بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کھلایا۔ آد جُگاد پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا کھیل رچائیندا۔ آد جُگاد ہو پرگٹ، نرگن اپنا نور دھرائیندا۔ آد جُگاد کھول ہٹ، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ آد جُگاد پرگٹائے نام ست، ست ست اپنا آپ بُجھائیندا۔ آد جُگاد دیونہار برہم مت، برہم وڈیا اک درڑائیندا۔ آد جُگاد لیکھے لاونہارا رتی رت، رت آپ سُکائیندا۔ آد جُگاد چرن کول بندھائے ساچانات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آد جُگاد اکو ذات، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آد جُگاد کھیل تماش، ہر خالق اپنا آپ کھلاییندا۔ آد جُگاد بھوگ بلاس، بھسمر بھو نہ کوئے جنائیندا۔ آد جُگاد پاوے راس، گوپی کاہن ونڈ ونڈائیندا۔ آد جُگاد رہے وچ پر بھاس، جنگل جوہ ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد گر اوتار بنائے اپنی شاخ، شناخت اپنی وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آد جُگاد وجائے ناد، انادی ناد اک جنائیا۔ آد جُگاد وساونہارا برہما، برہم ویتا وڈ وڈیایا۔ آد جُگاد سناونہارا بودھ اگادھ، پیر اوتار کرے پڑھایا۔ آد جُگاد اپنے وچوں کاڈھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ آد جُگاد بھگت بھگونت کرے لاڈ، ساچی ریتی اک جنائیا۔ آد جُگاد سنت ساجن رہے وساد، بسمل اپنا رُپ وٹایا۔ آد جُگاد کھلایے جاگ، نیترا نین نین اٹھایا۔ آد جُگاد سنائے اگم راگ، راگ اکو ڈھولا گایا۔ آد جُگاد دیونہارا سچ سواد، امرت رس اک چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ کھلایا۔ آد جُگاد اکو رام، نرگن نرگن ہر اکھوائیندا۔ آد جُگاد اکو جام، امر امر آپ کرائیندا۔ آد جُگاد اکو تام، ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ آد جُگاد اکو شام، نام بنسری ہتھ اٹھائیندا۔ آد جُگاد اک پیغام، کلمہ نبی آپ سنائیندا۔ آد جُگاد اک امام، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد اک نظام، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ آد جُگاد جانی

جان، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلایند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائند۔ آد جگاد اکو منتر، ہر منتر آپ درڑایا۔ آد جگاد اکو بنائے منتر، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ آد جگاد اکو وسے گنگن گنگنتر، زمیں اسماناں پھول بھلایا۔ آد انت اکو تھان سہنتر، سو بھاونت سو بھنیک لاشریک اک اک خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد ویس وٹایا۔ آد جگاد اکو ویس، ویس انیکا آپ کرائند۔ آد جگاد دھارے بھیکھ، نرگن سرگن نام پرگٹایند۔ آد جگاد مٹا ونہارا ریکھ، ریکھا اپنی آپ پرگٹایند۔ آد جگاد وسنہارا سچھند ساچے دیس، دھرت دھول سو بھاپایند۔ آد جگاد گر اوتاراں وسے پاس، پاسا سب دا آپ بدلایند۔ آد جگاد پوری کرے خواہش، خواہش سب دی میٹ مٹایند۔ آد جگاد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائند۔ آد جگادی اک اوتارا، چار جگ وڈی وڈیایا۔ آد جگادی سچ وہارا، بن بوہاری سیو کمایا۔ آد جگادی اکو نعرہ، گر اوتار رہے جس گایا۔ آد جگادی اک پیارا، پسر پیاری ویکھ دکھایا۔ آد جگادی اکو دوارا، دھرم دوار اک سہایا۔ آد جگادی اک نگارہ، سٹ شبد ڈنکا رہیا وجایا۔ آد جگادی اک پیارا، پُرکھ اکال گر گر روپ سمایا۔ آد جگاد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دروازہ اک کھلایا۔ آد جگاد اک دروازہ، دو جہاناں آپ جنایند۔ آد جگاد اکو واجا، احباب رباب آپ وجایند۔ آد جگاد اکو ساچا، تال تلواڑا اپنے ہتھ رکھایند۔ آد جگاد اٹھ پھرے بھاجا، لوک پرلوک کھوج کھجایند۔ آد جگاد اکو راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ دکھایند۔ آد جگاد اکو نوابا، نوبت اپنا نام سنایند۔ آد جگاد اکو مکہ اکو کعبہ، حجرہ حق اک درڑایند۔ آد جگادی اکو پاکا، پاک رسول آپ اکھوایند۔ آد جگادی اکو خاکہ، نقشہ ہور نہ کوئے دکھایند۔ آد جگادی دیوے ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھایند۔ آد جگادی کھولنہارا تاکا، بند تاکی کُنڈا لایند۔ آد جگادی چکاونہارا باقی باقا، حساب بے باق آپ کرائند۔ آد جگادی ہوئے سہائی ناتھ اناتھاں، غریب نمائیاں گلے لگایند۔ آد جگادی اکو پوجا پاٹھا، منتر اکو اک درڑایند۔ آد جگادی اکو تیرتھ تائا، آتم سروور آپ نہایند۔ آد جگادی اکو باٹا، گر گوہند ہتھ پھڑایند۔ آد جگادی ویکھنہارا واٹا، جگ چوکڑی پندھ مکھایند۔ آد جگادی کھیلے کھیل بازی گر ناٹا، بن سوانگی سوانگ رچایند۔ آد جگادی بھگتاں بنے راکھا، بن سیوک سیو کمایند۔ آد جگادی روپ درسائے ساکھیاتا، مکھ نقاب پردہ لایند۔ آد جگادی ساچے سنتاں نال

کرے باتاں، نرگن نرگن حال سنانیندا۔ آد جگادی ویکھنہارا نار کمذاتا، کوڑی کریا پھول بھلانیندا۔ آد جگادی جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ جنانیندا۔ آد جگاد اکو راہ، رہر ہر ہر نظری آئی۔ آد جگاد اک ملاح، بیڑا رہیا چلایا۔ آد جگاد اک صلاح، ساچا نام کرے پڑھایا۔ آد جگاد پکڑنہارا بانہہ، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے انگ لگایا۔ آد جگاد وسنہارا ساچے تھاں، سکھنڈ بیٹھا سو بھاپایا۔ آد جگاد دیونہار پناہ، چرن کول دے سرنایا۔ آد جگاد بخشنہار گناہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ آد جگاد بنے پتا ماں، لکھ چوراسی اپنی گود بہایا۔ آد جگاد اڈاونہارا کاں، نو کھنڈ پر تھمی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ آد جگاد ترے گن مایا، بندھن لکھ چوراسی پانیندا۔ آد جگاد ہو میں ہنگتا گرھ بنایا، کوڑی کریا وچ وسانیندا۔ آد جگاد کام کردھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا، چاروں کٹ سوان دوڑانیندا۔ آد جگاد آسا ترسنا روگ لگایا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیندا۔ آد جگاد، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ جنایا۔ ساچا حکم نو نو چار، چار چار ونڈ ونڈایا۔ چارے کھ کھول کوڑ، برہم ویتا اک درڑایا۔ چارے وید بول جیکار، چارے جگ کری گڑمایا۔ چارے کٹ کر پسار، چار ورنناں ونڈ ونڈایا۔ چارے کھانی کھول کوڑ، چارے بانی بھو سمجھایا۔ چار یاری وجائے تال، چوتھے جگ بھو نہ رانیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا رنگ چڑھایا۔ نو نو چار ہوئے حیران، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے کلج، آنت اپنا ویس وٹانیندا۔ جگ جگ اودھ گئی پگ، تھر کوئے رہن نہ پانیندا۔ ویلے آنت کوئی نہ سکے لگ، ابناسی کرتا پھڑ باہوں آپ اٹھانیندا۔ نو نو چار پئے لٹ، کوڑی کریا ہٹ لٹانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد اپنا راہ جنانیندا۔ آد جگادی آویگا۔ برہم پاربرہم راگ سناویگا۔ کلج کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ ستجگ مارگ اکو لاویگا۔ چار ورنناں پھڑ اٹھاویگا۔ اٹھاراں برناں پنڈھ مکاویگا۔ کھتری براہمن شودر ویش اکو نظری آویگا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اپنی گنڈھ پواویگا۔ جگت دھاگن نار رنڈ کھاویگا۔ آتم پر ماتم اکو کنت وکھاویگا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، پت ڈالی بھل مہکاویگا۔ نرگن ڈھولا بن وچولا سرگن آپ سناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی ویکھ وکھاویگا۔ آد جگادی ویکھیا، نرگن داتا وڈ وڈایا۔ سرگن سرگن ہو کے کھیڈیگا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔

سچ سندیسہ اِکو بھیجیگا، دو جہان کرے شنوایا۔ ساچا نام اِکو بھیجیگا، بھل بھلواڑی اِک دکھایا۔ جن بھگتاں اُتے ریجھیگا، نرگن نرل نر ویر پُرکھ اکال برہم پاربرہم ملائیا۔ پریم پیار اندر سیجیگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ اپنی کرنی سچ کماویگا۔ سرشٹ سبائی نام چپاویگا۔ سوہنگ ڈھولا اِکو گاویگا۔ پیر پیغمبر شکر مناویگا۔ گر اوتار سیس نواویگا۔ ہر جگدیش سوہا پاویگا۔ چتر سیس اِک جھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کر دکھایگا۔ آد جگاد کرے سچ کرنی، کرتا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جن بھگتاں نیتز کھولے ہرنی پھرنی، نچ نیتز دیا کمائیدا۔ میل ملائے داتا داتار ترن ترنی، تارنہارا پھیرا پائیدا۔ ناتا تھے مرنی ڈرنی، جنم مرن گیار چکائیدا۔ جو جن صاحب سچے دی لگا چرنی، چرن چرنودک مکھ پیائیدا۔ ناتا تھے ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر جگ داتا اپنا پھیرا پائیدا۔ جگ داتا آیا لوک مات، لکھ چوراسی دے جنایا۔ سرشٹ سبائی بنائے اِک جماعت، نش اکھر کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پاربرہم جنائے ساچا ساتھ، ایش جیو جیو لیش کر گڑھایا۔ پتن دکھائے اِکو گھاٹ، پچھلا گھاٹا پور کرایا۔ آد نرنجن جوت نرنجن جگائے لاٹ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا سنائے گاتھ، پردہ اوہلا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ اِکو رنگ دکھایا۔ سنجگ چاڑھے اِکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیدا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سچ سنگھاسن آسن لائیدا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، سُر تال نہ کوئے وڈیائیدا۔ ست ستوا دی آتم گر مکھ دیکھے لنگھ، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیدا۔ گر مکھ گر گر اِک دوجے دا گائ چھند، توں میرا میں تیرا نانک مارگ اِک جنائیدا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا راہ جنائیدا۔ سنجگ ساچا مارگ دسے، دسہارا اِک اکھوایا۔ ہر ہر دے وچ آپے وسے، نرگن جوت کر رُشائیا۔ پنج وکارا پھڑ پھڑ جھسے، آسا ترسنا دے کھپایا۔ آتم پر ماتم مل مل ہسے، سوہنگ ہنسا ہنس روپ وٹایا۔ سنگر پورا دین دیال ٹھاکر سوامی دُور دُراڈا نیرن نیرا گر مکھ دوارے آپے نسے، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کلج آنت سری بھگونت گر مکھ سنت کیتے اکٹھے، کٹھ اِکو گھر دکھایا۔ ہر سرنائی جو جن ڈھٹھے، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ لکھ چوراسی دھرم رائے دے کھاتے گتے، چتر گپت حساب رکھایا۔ لاڑی موت نک پائے نتھے، مہندی رنگی رہی

لایا۔ کلج کہے میں سب دی ماری متے، گر کاشد نہ کوئے دھیایا۔ اللہ رانی کہے نبی رسول تیرے در تے نہچے، بن سوانگی سوانگ وٹایا۔ بن تیرے
 کلیوں سارے کچے، کائنات رہی گر لایا۔ گو بند کہے گر گھ تیرے نہچے، بچیاں اپنی گود اٹھایا۔ کر کرپا ڈھالے اپنے سچے، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔
 تیرے پیار اندر پھسے، پھاسی جم دی گلوں لاہیا۔ تیرے کھڑے اندر وسے، جگت جھیرا گئے مکایا۔ تیرے لیکھے لگے تت اٹھے، نو در پندہ نہ کوئے
 جنایا۔ پہلوں دسم دوارے چڑھ کے ہسے، پھر سُن اگم پار کرایا۔ تھر گھر جا کے وسے، سچکھنڈ دھیان لگایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، آد انت بھیو کوئے
 نہ پایا۔ کلج اتم کوڑی کریا چولا پُرانا پھٹے، سنجگ بستر بھوشن اک چُھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، سب دالہنا رہیا
 چُکایا۔ کلج اگوں دوئے جوڑ، پر بھ ساچے سچ جنائیدا۔ پُرکھ ابناسی میری کرنی ویکھ چڑھ کے گھوڑ، نو ست تیرا راہ جنائیدا۔ میں لکھ چوراسی ریٹھا کیتا کوڑ،
 مٹھا نظر کوئے نہ آئیدا۔ گھر گھر اندر پایا شور، در در نعرہ اک سنائیدا۔ سرشٹ سبائی بنی چور، تیری چوری سرب کمائیدا۔ ملا شیخ ہوئے حرام خور، اصل
 اصلیت ہٹ نہ کوئے دکھائیدا۔ پیر پیغمبر ڈو نگھی ستے گور، مقبرہ انت نہ کوئے کھائیدا۔ اللہ رانی چلے نہ کوئے زور، تیرا منتر اکو پھور، فرنا سب دا بند
 کرائیدا۔ میں تیرا نکا بالا چوتھا جگ چھوہر، دوئے جوڑ واسطہ پائیدا۔ پہلوں تینوں میری رہی لوڑ، ہن میں تیرے آگے سیس جُھکائیدا۔ ویکھیں میرا ماریا نہ
 دیویں کوئی چھوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک جنائیدا۔ کلج سُن ست دُلا رے، چھوٹے دئے وڈایا۔
 چار گنٹ تیرے ہلارے، دہ دشا جھوٹے نظری آئیا۔ ملا شیخ پنڈت پاندھے ہوئے خوارے، خالی ہتھیں دین دُہایا۔ کلج جیو روون زارو زارے، نیتز
 نیناں نیر وہایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ گھر گھر پئے پواڑے، سائنک ست نہ کوئے ورتایا۔ سری بھگوان تیرا ویکھنہارا انت اکھاڑے، تھم اکو اک
 جنایا۔ بیس بیس ہر جگدیشا گھوڑی اتم سب نوں چاڑھے، واگاں اپنے ہتھ رکھایا۔ نو نو چبائے داڑھے، کھا کے اپنا شکر نہ پھیر منایا۔ لیکھا جانے ستاراں
 ہاڑے، ہستی سب دی دئے مٹایا۔ موت رانی پہلی چیتر چڑھ کھارے، تن وٹا رہی لگایا۔ کلج جیو سرب کوارے، بن میرے نہ کوئے پرنا یا۔ کوڑی
 مایا متا تن شنگارے، کام کرو دھ نیتز کجل پایا۔ ویکھن آئے کھیل پروردگارے، بے پرواہ کھ نقاب پردہ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا لیکھا دئے چُکائی۔ کلج اگوں پیا ہس، ہس کے خوشی منائیندا۔ تیری لوکائی دتی تیرے ہتھ، اپنا پلو میں جھڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ گئے
 دس، سب دے کولوں مارگ اک بھلائیندا۔ میں اپنے ولوں کھیڑا کیتا بھٹھ، جے کوئی بچیا رہیا تیری جھولی پائیندا۔ میں تیرا حکم منیا ڈٹ، بل اپنا آپ
 دکھائیندا۔ میں خالی کیتے مندر مسجد گرو دوار مٹھ، تیرا ناؤں نظر کتے نہ آئیندا۔ میں سب دے دند کھٹے کیتے نٹھ نٹھ، تیرا امرت رس رسنا نہ کوئے
 چکھائیندا۔ میں ویکھے جا کے تیر تھ تٹ، کلج جیو ناری پُرش ننگا تاریاں لائیندا۔ دہ دشا ویکھ دھیاں بھیناں سارے رہے تک، نیتز نین نہ کسے شرمائیندا۔
 میں اپنا پورا کیتا حق، تیرا حکم سچ کمائیندا۔ جے کوئی میرے اُتے رہ گیا شک، ویکھ ماواں پُتراں سنگ ملائیندا۔ توں اپنا کر لے جھٹ، سرشٹ سبائی جھٹکا
 روپ دکھائیندا۔ میں دو ہتھیں لایا پھٹ، دین مذہب آپ لڑائیندا۔ شرع رکھی وچ وٹ، بنا آگے ہو نہ کوئی ڈھائیندا۔ کسے دارہن نہ دتا جت، دھیرج
 دھیر نہ کوئے جنائیندا۔ گھر گھر اُبلے بہتر ناڑی رت، تن سو سٹھ ہاڈی سکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگت و دیا ماری مت، برہم مت نہ کوئے سمجھائیندا۔ جگت
 وکارے گئے پھس، پھاسی گلوں نہ کوئے کٹائیندا۔ میں سچ سچ تیتوں دتا دس، کلج دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تیرے آگے حال سٹائیندا۔ تیرے آگے حال سٹاواں گا۔ جو کیتی کر دکھاواں گا۔ سرشٹ سبائی مکھ ٹھک پواواں گا۔ اپنا ڈنک وجاواں گا۔ راہے جانیاں
 آپ بھلاواں گا۔ شوہ دریائے پھر رڑھاواں گا۔ اٹھائی کُنڈاں بھر دکھاواں گا۔ جنک اُلانہا لاہواں گا۔ تیرا شکر مناواں گا۔ پھر در تیرے تے آواں گا۔
 نیوں کے سپس بھکاواں گا۔ گل وچ پلو پاواں گا۔ اپنے وڈے بھرا داراہ تکاواں گا۔ تن جگ داسٹا تیرے کولوں اٹھاواں گا۔ کلج کہے سنجک سنجک ونڈ
 ونڈاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پھر تیرے وچ سماواں گا۔ سنجک ساچا لگیگا۔ دیک اکو جگیگا۔ گر مکھ ورا سرنی
 لگیگا۔ کلج جیو گنی تپیگا۔ ہر منتر کوئی نہ چپیگا۔ ویلے آنت کوڑی کرپا کھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں
 آپ رکھیگا۔ جن بھگتاں رکھے آپ بھگوان، جگ جگ رکھشا آپ کرائیندا۔ دیونہارا ساچا مان، ابھمان میٹ مٹائیندا۔ آنتر آتم اک گیان، برہم پاربرہم
 سمجھائیندا۔ چرن دھوڑی سچ اشان، دُرمت میل دھوائیندا۔ ایکا راگ سٹائے کان، ناد انادی ناد وجائیندا۔ ست سروپی دے پہچان، آپ اپنا راہ دکھائیندا۔

جگ چو کڑی و چھڑے میلے آن، سنجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیندا۔ دھرم دکھائے اک نشان، سچ دوارے آپ جھلائیندا۔ اکو دیوے پین کھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوانت ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ ایک گھر دکھائے گرو گرو چیل، گرو گوبند پردہ لایا۔ کلجگ لیکھا چکائے سجن سہیلا، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ آد جگاد جگ جگ وسنہارا دھام نویلا، کلجگ انتم سمبل نگر دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمبل سنگر ویکھے کھیرا، کھڑگ کھنڈا ہتھ چکایا۔ زرگن سرگن چکے جھیرا، ایشٹ دیو پر بھ اک جنایا۔ نو نو چار کھلا کرائے ویہڑا، بندی خانہ نہ کوئے رکھایا۔ انت کنت بھگوانت کل دیونہارا گیرا، اُلٹی لٹھ دے بھوایا۔ کرے کرائے حق نیڑا، عدل عدالت اک جنایا۔ گرو کھیاں چکائے ہیرا پھیرا، کوڑی کرپا پندھ مکایا۔ کر کرپا بنھے بیڑا، نیا نوکا ایکا چو نام لگایا۔ تارنہارا تارے کر کر اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ شبد سروپی ست ستوا دی پائے گھیرا، نام ڈوری تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ہوئے سہایا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر مندر آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان اکو در، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ بھگت بھگوان ناتا ناری نہ، نہ زرین خوشی منائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دی سیجے جائن چڑھ، سچ سُنجنی اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آتم پر ماتم پلو لین پھر، برہم اپنی گنڈھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو اکھر لین پڑھ، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا درس کرن کھڑ، مکھ منکھ نہ کوئے وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آد جگاد جگ جگ بھانا لین جر، سد بھانے آپ رہائیندا۔ بھگت بھگوان نہ جنم نہ جائے مر، جگت ریتی جگت کہانی بھگت گاتھا بھگوان ساچا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھانی بانی بھگتاں سیوا لائیندا۔ کھانی بانی بھگتن سیوا، بن چاکر روپ کرائیا۔ حکم جنائے الکھ ابھووا، اگم اتھاہ وڈی وڈیایا۔ سرشٹ سبائی امرت رس جنائے میوہ، پھل اکو اک لگایا۔ وسنہارا نہیل دھام اٹل سدا نہکیوا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، اکو بھگت دے صلاحیا۔ بھگت صلاحے آپ پر بھ، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، اپنا میل ملائیندا۔ امرت چوائے کول نبھ، اٹا مکھ دکھائیندا۔ کرے کرائے پار حد، حدود ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ گرہ اپنے ساچے لئے سد، چرن کول آپ بہائیندا۔ بھگت بھگوان کرے لڈ، پتا پوت گود

اُٹھائیں۔ اُنٹ بھگوان بھگتاں کدے نہ جائے پچھے چھڈ، پھڑ باہوں آگے لائیں۔ کلجک ڈو نکھی سٹے کھڈ، اُتے اپنا بھار پائیں۔ کوٹن کوٹ گئے لد، گیا پھر کوئے نہ آئیں۔ سری بھگوان شاہ سلطان نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں وچ بہے سچ، سجن اِکو پھیرا پائیں۔ ایتھے اوتھے دو جہان رکھنہار لُج، پت اپنی جھولی پائیں۔ ستیاں جاگدیاں درس کرائے رنج رنج، سُن سکو پت جاگرت تریا بھگتاں داسی آپ بنائیں۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سماں سمیں نال ٹکرائیں۔ اُچا ٹلا مندر جانے ڈھٹھ، پتھر چوٹی سرب گر لائیں۔ بھگت بھگونت کہے سچ، سچ سچ سمجھائیں۔ لکھ پور اسی کایا مائی کچ، کوڑی لگیا اتم بھن وکھائیں۔ من واسنا رہے نچ، ہر شبد نہ کوئے کمائیں۔ اُنٹ اگنی جانا چُج، پُرکھ اکال مواتا نام لگائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں اِکو رنگ وکھائیں۔ بھگتاں رنگ چاڑھے گوڑھا، اُنتر کدے نہ جائیا۔ جوتی دیوے ساچا نور، نور نور رُشنا۔ گوہند واک بھوکھت کرے پورا، پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ لکھیا لیکھ نہ ہوئے ادھورا، ہوئے سب دی بھن تڑائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ بہشتی کسے نہ لہجی حورا، اُمت اُنٹیاں رہی گر لائیا۔ صدی چودھویں بھریا اِکو پورا، بیڑے کوڑے لئے چڑھائیا۔ اللہ رانی پا کے ہتھیں لال چوڑا، بھجی پھرے واہو داہیا۔ کوئی رہنا نہ کگا بورا، عیسیٰ موسیٰ نہ کوئے سہائیا۔ محمد ہویا اُنٹ مجبورا، مجبوری سکے نہ کوئے کٹائیا۔ موسیٰ کہے جن جلوہ دتا کوہ طورا، سو قدرت ویکھن آئیا۔ عیسیٰ کہے میرا پروردگار میرا بچن کرے پورا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ نرگن نانک کہے سری بھگوان سرب کلا بھر پورا، مہابلی ناؤں رکھائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال میرا سنگ دے ضرور، ضرورت میری پور کرائیا۔ آد جگادی جس دا اک دستورا، محبان بیدوبی خیر یا اللہ دستیاب دستبردار نہ کدے اکھوائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دھار یا بل، بل باؤن مان مٹائیا۔ اللہ رانی گئی ڈل، نیتز نیناں نیر وکھائیا۔ سور پیر کوئی نہ دے اُمتی کل، کلمہ بھلی سرب لوکائیا۔ کوڑے دھندے گئی رُل، بندے بندگی نہ کوئے کمائیا۔ پانی پیا کایا چلھ، حقہ ٹوپی سب دی دے بھٹائیا۔ محمد عیسیٰ موسیٰ چار یار در درویش منن بھل، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل طوبی طوب سنائیا۔ بے پرواہ کرتے قادر کریم تھہ بن پائے نہ کوئی لُل، چوداں ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ اتم تیرا دوارا گیا کھل، در آئے واہو داہیا۔ کلجک بوٹا رہیا لُل، حلیہ سب دادے

بدلائیا۔ اُنت اندھیر جانا جھل، پون اُنجا رہی گُرا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے اُنت بے اُنت اپنی کرنی
 آپ کمائیا۔ اللہ رانی لتھا چیر، گھٹنگ مکھ نہ کوئے رکھائیا۔ کھلی مینڈھی گھت وہیر، وہی کھاتہ نال لیا ئیا۔ نک نال کڈھدی پھرے لکیر، ہتھ کلیرا نہ
 کوئے بندھائیا۔ میرے نٹھ گئے ساتھی پیر فقیر، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں مار کے بیٹھی زنجیر، پروردگار میری شرع رہیا تڑائیا۔ میں ونڈ کراں شاہ
 حقیر، ہر جو اُکو ویکھن آئیا۔ طوبی طوبی میری ہوئی اخیر، سلام دُعا نہ کوئے جنائیا۔ سلام علیکم میری کٹے کوئے نہ بھیڑ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میںوں میرا
 نظر نہ آئے کوئی ویر، بھین بھنیا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں گُنت ہوئے وہیر، بے صہر پیالہ رہیا پیائیا۔ میں چوواں طبق پھر کے ہوئی دِگیر، دلبر نظر
 کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ اللہ رانی کھلی گُت، مینڈھی ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ اُٹھیا اک ابناسی اچت،
 چیتا سب دارہیا بھلا ئیا۔ بن کلمیوں خالی بُت، رُوح پاک نظر نہ آئیا۔ میں گھر گھر آئی بچھ، نٹھ نٹھ پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈے کول نہیں کچھ، خالی
 ہتھ رہے دکھائیا۔ بھڑی میں کتھے جاواں لگ، تھاں کوئے نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان شیر ہو کے رہیا بُک، بھبک اپنی اک لگائیا۔ میری خالی ہندی دے
 گکھ، گودی گود نہ کوئے سہائیا۔ اتم بوٹا جانا سگ، سکے ہرے نہ کوئے کرائیا۔ چلدیاں چلدیاں بینڈا گیا نگ، کلجک اُنت رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا سب
 دے مکھ وچ پینا تھک، تھکاں منہ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، اپنا لحم اک وڈائیا۔ اُکو لحم شاہ سلطانا، شاہ
 پاتشاہ آپ جنائیا۔ کلجک ویکھو مٹدا نشانہ، خاکی ماٹی کھیہ اڈائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے ویرانا، ویری گھر گھر دے بنائیا۔ ست دیپ ہوئے حیرانا، ہر کا بھو
 کوئے نہ پائیا۔ لاڑی موت بٹھے گانا، مولی تند ہتھ اُٹھائیا۔ رائے دھرم راہ تکانا، نیتز نین کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ہتھ
 پھڑائے پروانہ، پروانگی اُکو ہتھ پھڑائیا۔

☆ ۲۷ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی گرہجن سنگھ، موہن سنگھ دے گرہہنڈ اُسا ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن ہر سمرتھ، ست ست اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہما اکھ، آد انت بھیو کوئے نہ پائیندا۔ ایکنکار سچکھنڈ دوارے رہیا دس، محل اٹل اک
 سہائیندا۔ آد نرنجن نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیلنہارا کھیل تماش، نرؤیر اپنی کار کمائیندا۔ سری بھگوان سچ سلطان اکھنا
 اکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ پاربرہم پر بھ اپنا جانے آپے رس، رس رسیا ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ
 گھلائیندا۔ اپنا بھیو کھولنہارا، نرؤیر وڈی وڈیاں۔ آد پُرکھ پر بھ ہو اُجیارا، اکل کل اکھوائیا۔ جوتی نور جوت اُجیارا، ظہور اکو اک جنائیا۔ مقامے حق پروردگارا،
 بے عیب روپ خدائیا۔ وسنہارا درگاہ ساچی ٹھانڈے دربارا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد
 اپنا راہ جنائیا۔ آد پُرکھ آد راہ، اکو اک جنائیندا۔ نرگن نرگن بن ملاح، ساچا بیڑا کندھ اُٹھائیندا۔ نرگن نرگن ناؤں اُچھا، ناؤں نرنکارا آپ الائیندا۔
 نرگن نرگن دے صلاح، ساچی سکھیا اک پرگٹائیندا۔ نرگن نرگن کھیل کھلا، آپ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن نرگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ سچ دوار سو بھاونت، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیاں۔ آد جگادی اکو کنت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ ست بنائے
 ساچی بنت، گھاڑن گھڑن آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ابناسی اچت،
 ست ستوادی آپ کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھ، دھار دھار وچ سمائیندا۔ بن جننی جن جنے ساچا ست، شبدی ناؤں دھرائیندا۔ نرگن گودی لئے
 چک، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ست سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ شبد ست نکا بالا، سو پُرکھ نرنجن اپنی گود
 اُٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو دیا، دینن ایک رنگ رنگائیا۔ ایکنکارا بن پرتپالا، پرتپالک ہوئے سہائیا۔ آد نرنجن جوت اُجالا، جوتی جوت لئے جگائیا۔ ابناسی کرتا
 مارگ دے سکھالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سری بھگوان بن دلالا، سچ دلالی اک کمائیا۔ پاربرہم اک جنائے سچ دھرمسالہ، تھر گھر اپنا راہ جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ست لئے سمجھائیا۔ شبدی ست ساچی سکھیا، ہر سنگر جھولی پائیندا۔ ساچا لیکھ آپے لکھیا، قلم

دوات نہ ونڈ ونڈائیںدا۔ زرویر نرکار اجوئی رہت کدے نہ دسیا، مورت اکال وڈ وڈائیںدا۔ سچھنڈ نواسی تھر گھر ونڈیا حصیا، حصہ اکو جھولی پائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیںدا۔ ساچی کرنی سٹ دُلا رے، سٹ پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ محل اٹل اک مینارے، تھر گھر ساچے دے بہائیا۔ چرن کول کول چرن اک نمسکارے، نون سو اکھر اک جنائیا۔ تیرا لیکھا گم پارے، اگوچر دیونہار وڈیائیا۔ سدا سہیلا سرجنہارے، سرتیرے ہتھ لکائیا۔ اک کرائے ونج پارے، ہٹ ہٹوانا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سٹ مان دوائیا۔ شبد سٹ مان دتا آد، ہر اپنی دیا کمائیںدا۔ تیرا ویکھاں کھیل تماش، ساچی سکھیا اک درڑائیںدا۔ تیرے آنتر میرا پرکاش، نور نورانہ نور وکھائیںدا۔ میرا پریم تیرے ساتھ، پریم پُرکھ آپ وڈیائیںدا۔ میرا ناؤں تیری گاتھ، ساچا منتر اک سمجھائیںدا۔ میرا کھیل تیرا تماش، تیری راس اک رچائیںدا۔ میری اچھیا تیری آس، آسا تیری پور کرانیںدا۔ میرا نور تیرا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیںدا۔ میرا حکم تیرا راتھ، زرنجن زرنجن آپ چلائیںدا۔ میرا منتر تیرا پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیںدا۔ میرا میل تیرا ساک، سجن اور نہ کوئے بنائیںدا۔ میرا پردہ تیرا تاک، تاکی پردہ آپے لائیںدا۔ میرا پتن تیرا گھاٹ، کنارہ اکو اک وکھائیںدا۔ میرا امرت تیرا رس چاٹ، رس رسیا اک جنائیںدا۔ میرا چرن تیرا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد سٹ دُلا رے اک سمجھائیںدا۔ سٹ دُلا رے نیتز کھول، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ میرا کنڈا تیرا تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ میرا ناؤں تیرا ڈھول، مردنگا اکو اک جنائیا۔ میرا رنگ تیرے آنتر جائے مول، مولا اکو نظری آئیا۔ میرا امرت تیرا کول، کول آپ بھرائیا۔ میرا ہلارا تیرا جھول، جھولا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست رہیا ورتائیا۔ میرا پیار تیرا رنگ، رنگ رنگیلا اک جنائیںدا۔ میرا مندر تیرا پلنگ، سچ سہنجی اک وڈیائیںدا۔ میرا نور تیرا سنگ، شبدی تیری دھار رکھائیںدا۔ میرا گیت تیرا چھند، شہنشاہ اکو راہ وکھائیںدا۔ میرا پریم تیرا اند، اند اند وچ سامائیںدا۔ تھر گھر کھیل تیرا کرائے سورا سربنگ، سچھنڈ اپنا آسن لائیںدا۔ دوئے جوڑ سچ وست لینی منگ، ساچی سکھیا اک وکھائیںدا۔ پوت سپوتے پر بھ دوارے نہ جانا سنگ، نیتز نین نہ کوئے شرمائیںدا۔ انگیکار لالے اپنے انگ، انگ اپنے نال ملائیںدا۔ کرے کھیل سو پُرکھ زرنجن ہنگ وجائے اک مردنگ،

سوہنگ اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دیوے نرگن ور نرگن جوت نرگن شبد نرگن پتا نرگن مات نرگن پوت جھولی
 ڈاہندا۔ نرگن سُت نیتز رو، چرن کول دھیان لگایا۔ میں تیرے جوگا گیا ہو، میری اور نہ کوئے وڈیایا۔ تیری کرپا ملی لو، پرکاش پرکاش وچ سمایا۔
 تیرے چرن گیا چھو، چھوہرا بانکا اپنا میل رکھایا۔ میرا گھڑا آپے دھو، بن دردی درد وندایا۔ ایک دینا ڈھو آ ڈھو، وست امولک جھولی پائی۔ تھدہ بن
 جانے اور نہ کو، ویکھ سکے نہ کوئے رایا۔ ایک پنج اپنا بو، پھل اکو اک لگایا۔ آد جگاد کوئی نہ سکے کھو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، آد آد تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرے آگے جھولی دتی رکھ، سُت شبد منگ منگائیندا۔ اپنا پیار دے پرکھ، پیار پیار نال پرنائیندا۔ میں تیتھوں
 ہوواں کدے نہ وکھ، سگلا سنگ سنگ نبھائیندا۔ اکو دے سچی اکھ، جگ چوکڑی بند نہ کوئے کرائیندا۔ اپنا مارگ دے دس، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ میں
 سیوا کراں نسّ نسّ، پاندھی اپنا ناؤں رکھائیندا۔ مہربان تیرا گاواں جس، سوہلا ڈھولا اک پرگٹائیندا۔ توں ملنا ہسّ ہسّ، میں تیرا راہ تکائیندا۔ توں میرا
 میں تیرے دس، واسطہ تیرے آگے پائیندا۔ میرے تھدہ بن خالی ہوئے ہتھ، دستبردار اکو نظری آئیندا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، ہوؤں بالا چھوٹا بھیو نہ
 کوئے پائیندا۔ جوؤں بھاوے توں لینا رکھ، اکو تیری اوٹ تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سُت دلارا کر پیارا نرگن
 دھارا جوت اُجیارا، نور نورانہ بن نمنا دوئے جوڑ سیس جھکائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ صاحب سنگ دیونہارا دان، داتا دانی دیا کما یا۔
 چرن دھوڑی کرا اشنان، نرمل نرمل دھار جنایا۔ ست سروپی ست بنائے کاہن، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ست ستوادی دیوے اک نشان، دھرم نشانہ ہتھ پھڑایا۔
 ایکنکارا اگم اتھا بے پرواہ دیونہار گیان، نش اکھراک پڑھایا۔ تیرا میرا میرا تیرا اک مکان، مقبرہ ہو نہ کوئے وڈیایا۔ تیرا ویکھاں کھیل مہان، خالق
 رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت تیرا راہ چلایا۔ شبد سُت تیرا راہ چلاواں گا۔ سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ تھر گھر اکو
 مان دواواں گا۔ اگم ناد وجاواں گا۔ سر تال نہ کوئے رکھاواں گا۔ وست امولک تیری جھولی پاواں گا۔ سچ گولک اک بھراواں گا۔ دھار دھار وچوں
 پرگٹاواں گا۔ وشنوں وشنو روپ رکھاواں گا۔ امرت جھرنا اک جھراواں گا۔ کول نابھ بھراواں گا۔ برہم روپ وٹاواں گا۔ اپنا کھیل کراواں گا۔ تیرا سنگ

جناواں گا۔ دھوآں دھار سماواں گا۔ سُنّاگم دکھاواں گا۔ شکر رنگ وٹاواں گا۔ تیرا بنس بناواں گا۔ وشن برہما شو میل ملاواں گا۔ تیرا رنگ چڑھاواں گا۔ سیس سیہرا تیرے بٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی مان رکھاواں گا۔ شبدی تیرا مان رکھاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ نرگن نرگن تیرا سنگ نبھاواں گا۔ اپنی کرنی کر دکھاواں گا۔ ترے گن مایا نال ملاواں گا۔ پنج تت وند کراواں گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پردہ لاہونگا۔ لکھ چوراسی گھاٹن گھڑ، نرگن سرگن ویکھ دکھاواں گا۔ کایا مندر آپے وڑ، تیرا ڈنک وجاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ شبد تیرا ناواں پرگٹاواں گا۔ دو جہان وساواں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رچن رچاواں گا۔ آکاش پرکاش دھراواں گا۔ سورج چن کرن کرن چکاواں گا۔ منڈل منڈپ مہکاواں گا۔ دھر درباری راگی راگ الاواں گا۔ تیرا گیت سناواں گا۔ چارے کھانی وند وندٹاواں گا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج تیرا میل ملاواں گا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری تیرا تال وجاواں گا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک تیرا حصہ پاواں گا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیری سیوا لاواں گا۔ بھگت بھگوان وچ جہان آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں گا۔ سنت ساجن سری بھگوان، برہم پاربرہم دکھاواں گا۔ ایش جیونار کنت، سچ سُنہجی اک ہنڈھاواں گا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، بھل بھلواڑ تیرا مہکاواں گا۔ کھیلاں کھیل جگا جگنت، تیرا حکم چلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد تیرا راہ دکھاواں گا۔ سُن سندیہ سری بھگوان، شبد سُسٹ سیس جھکائیندا۔ تُوں داتا وڈ مہربان، تیرا آنت کوئے نہ آئیندا۔ ہوں بالک بالا بچہ اک انجان، اپنا مان نہ کوئے دکھائیندا۔ نت نوت رکھاں چرن دھیان، سیس جگدیش توہے جھکائیندا۔ ایشٹ دیوگر بنا سچ ایمان، ست سہارا اک تکائیندا۔ جگ جگ دینا دھر فرمان، ست سندیہ نر نریشا تیرا راگ الائیندا۔ حکمے اندر کھیلاں کھیل آون جان، نرگن سرگن سرگن نرگن تیری وند وندٹائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دیاں گیان، منتر اکو اک درڑائیندا۔ کھانی بانی کر پردھان، ویکھ دکھاواں جیو جہان، جیون جگت سرب جنائیندا۔ لیکھا جاناں کایا مندر ہٹ مکان، نو در آپے کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگ جگ تیری سیو کمائیندا۔ ساچی سیو لگاواں گا۔ سُسٹ شبد سمجھاواں گا۔ پھڑ باہوں راہے پاواں گا۔ دو جہان وساواں گا۔ لوک پرلوک کھیل رچاواں گا۔

برہمنڈ کھنڈ ناچ نچاواں گا۔ لو آں پُریاں ناد سناواں گا۔ برہم برہما آپ اٹھاواں گا۔ جگ چوکڑی ویکھ وکھاواں گا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام بناواں گا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر پڑھاواں گا۔ رچ سویمبر ویکھ وکھاواں گا۔ بھر تمبر رُپ جناواں گا۔ اڈمبر اک وکھاواں گا۔ شبدي سُت لکھ چوراسی تیرا بُر، مات بناواں گا۔
 گھر وچ گھر ست سنو تھک دھیرج صبر، آپ رکھاواں گا۔ کایا مندر ڈو نگھی کنڈر جگت اندھیرا جھوٹھی قبر، کوڑا مقبرہ اک جناواں گا۔ تیرا نام نوجوان شیر بُر،
 دو جہان اکو بھبک سناواں گا۔ آد جگاد جگاد جگت جیو جنت سادھ سنت پڑھاواں سبق، ساچی سکھیا اک درڑاواں گا۔ چوڈاں لوک دیواں وڈیائی چوڈاں طبق،
 طالب تیرے سرب بناواں گا۔ ویکھ وکھاواں خالق خلق، مخلوق تیری آس جناواں گا۔ پردہ لاہواں عرش فرش، کایا گرہ ویکھ وکھاواں گا۔ تیرے ناؤں دی
 ساچی غرض، جیو جنت جناواں گا۔ اپنے وچھوڑے دی رکھاں مرض، تھہ بن ہور نہ کسے نال ملاواں گا۔ تیرا راک تیری طرز، تیرے نال صلاحواں گا۔
 جس ویلے کریں عرض، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ میں پورا کراں فرض، فرض سب دے اُتے چلاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ توں ماریں اپنی
 گرج، گھر گمبھیر ہو کے تیرا سنگ نبھاواں گا۔ کوڑ گڑیا دینا ورج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ لگاواں گا۔
 سر تیرے ہتھ رکھاں گا۔ آد جگاد ساتھ نہ چھڈاں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر واڑ پھر اپنی کرپا کڈھاں گا۔ کر پرکاش بہتر نا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھر اپنے گھر سداں گا۔ سُت دُلا راسن سندیسہ، تھر گھر ساچے خوشی منایا۔ پاربرہم پر بھ ملایا اک نریشا، شہنشاہ وڈا وڈ وڈیایا۔ جگ
 چوکڑی جانے میرا پیشہ، پیشتر اپنا حکم سنا یا۔ سیوا لاواں وشن برہم مہیشا، شو شکر حکم جنا یا۔ آد جگاد جگ جگ نیوں نیوں کرن سرب آدیا، سجدہ سیس
 جھکا یا۔ نرگن سرگن ویکھاں دھار دھار کے بھسیا، بھیکھ اولٹا اک جنا یا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھا، رنگ رنگ نہ کوئے رنگا یا۔ مچھ داہری نہ کوئے
 کیسا، نہ کوئی مُنڈن مُنڈ مُنڈا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبد اپنا راہ چلا یا۔ شبدي شبد چلے راہ، ہر سنگر آپ چلا نیندا۔ گر شبد
 بنے ملاح، جگ جگ بیڑا مات اٹھانیدا۔ گر شبد درڑائے ناں، ناؤں اکو اک وڈیایا۔ گر شبد جنائے تھاں، تھان تھنتر اک سہانیدا۔ گر شبد پکڑ اٹھائے
 بانہ، پھڑ باہوں آپ جگانیدا۔ گر شبد بنے پتا ماں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکانیدا۔ گر شبد ہوئے سچا داتا، داتا دان

اک کراٹیا۔ گر شبد ہوئے برہم گیتا، برہم و دیا اک درڑاٹیا۔ گر شبد آتم پر ماتم جوڑے ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑاٹیا۔ گر شبد پار برہم برہم بنائے ساتھا، سگلا سنگ رکھاٹیا۔ گر شبد سُر ت شبد کرے داسا، سیوک اکو سیو جناٹیا۔ گھر گھر وچ کرے پرکاشا، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ گر شبد انحد ناد وجائے واجا، پنچم سخیاں مل مل راگ الاٹیا۔ گر شبد امرت آتم دیوے داجا، نجھر جھرنا اک جھراٹیا۔ گر شبد بنے سجن سچا ساکا، کوڑا ناتا توڑ تڑاٹیا۔ گر شبد نظری آئے اکو آقا، عاقی کوئے رہن نہ پانیا۔ گر شبد بند کواڑی کھولے تاکا، بحر کپائی توڑ تڑاٹیا۔ گر شبد پندھ مکائے چوداں لوک ہاٹا، پاندھی نظر کوئے نہ آٹیا۔ گر شبد سنائے ساچا ساکہ، بودھ اگادھ کرے پڑھانیا۔ گر شبد وکھائے سچ احاطا، چار دیوار نہ کوئے دساٹیا۔ گر شبد سچ سروور مارے ٹھاٹھا، لہر لہر نال ملاٹیا۔ گر شبد جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ گر شبد ہوئے سہائی انا تھ انا تھ، غریب نما نے گلے لگانیا۔ گر شبد دیونہار نجاتا، لکھ چوڑا سی بھند کٹانیا۔ گر شبد اٹھے پہر وکھائے پر بھاتا، دوس رین نہ ونڈ ونڈاٹیا۔ گر شبد نظری آئے اک اکانتا، اک اکلا سچا ماہیا۔ گر شبد ناتا توڑے ذاتا پاتا، ورن گوت نہ کوئے بناٹیا۔ گر شبد میل ملائے کملا پاتا، جگت وچھوڑا دکھ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گرو شبد وڈیاٹیا۔ گر شبد سچ سنجوگ، دھر کرتا آپ جنائندا۔ گر شبد کٹے روگ، ہو میں ہنگت نہ کوئے وکھائندا۔ گر شبد درس اموگھ، سو پھ سروپی ویس وٹائندا۔ گر شبد ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی مکھ رکھائندا۔ گر شبد کوڑی کریا ڈھاہے جھوٹا کوٹ، بنک دوار اک وکھائندا۔ گر شبد تن نگارے لائے چوٹ، نام ڈنکا اک وجائندا۔ گر شبد کرے پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر مٹائندا۔ گر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اک سلوک، سوہلا سچا آپ جنائندا۔ گر شبد سچا سوہلا، سو پڑکھ نرنجن آپ پرگٹانیا۔ گر شبد سد رکھے اوہلا، جگت نیز نظر نہ آٹیا۔ گر شبد ہر گھٹ مول، مول رہیا سب تھانیا۔ گر شبد اٹا کرے نابھ کولا، کول کولا آپ کھلایا۔ گر شبد سدا سدا سد ہوئے بولا، بورا روپ وٹانیا۔ گر شبد لکھ چوڑا سی جانے کلا، بن بھگتاں سار کسے نہ آٹیا۔ گر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیاٹیا۔ گر شبد ساچا پیتا، متر پیارا اک اکھوائندا۔ گر شبد سدا اندیٹھا، روپ رنگ نہ کوئے وکھائندا۔ گر شبد سدا رس میٹھا، امیوں رس اک چوائندا۔ گر شبد سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئندا۔ گر شبد ٹھانڈا سیتا، اگنی تت

بُجھائیندا۔ گر شبد کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیتا، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیندا۔ گر شبد لکھ چوراسی پر کھنہارا نیتا، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ گر شبد جگ چوکرٹی چلائے مات ریتا، ریتوان پھیرا پائیندا۔ گر شبد اکو رنگ دکھائے ہست کیٹا، راج راجان نہ کوئے وڈیائیندا۔ گر شبد کایا چولی چاڑھے رنگ مچھیٹھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ گر شبد صفت گائے اٹھاراں دھیائے گیتا، صفتی صفت صلاحندا۔ گر شبد آد جگاد پت پُنیتا، پت پاپی پار کرئیندا۔ گر شبد سدا نیکن نیکا، نوں سو اکھر راہ جنائیندا۔ گر شبد بھو جانے جیو جی کا، پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ گر شبد گر اپنے ہتھ رکھے طریقہ، جگ جگ طرح طرح سمجھائیندا۔ گر شبد سدا وسے نزدیک، دُر دُر اڈا نہ کوئے رکھائیندا۔ گر شبد نشان ٹھیکا، کوڑا ٹھیکر بھنّ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد اک وڈیائیندا۔ گر شبد ساچا سجن، سدا سدا سہائیآ۔ گر شبد پردے کجن، سیس دو شالہ اک لکائیآ۔ گر شبد کایا ماٹی بنائے کنجن، پارس اپنا روپ دکھائیآ۔ گر شبد ترے گن مایا میٹے انجن، اگنی اگ نہ کوئے تپائیآ۔ گر شبد گر مکھ تیرا پنن، سچ گیان اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر شبد اک جنائیآ۔ گر شبد سدا زربھے، بجھے بھو نہ کوئے جنائیندا۔ گر شبد سدا سدا سد رہے، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ گر شبد کھانی بانی اکو نام کہے، کہہ کہہ آپ جنائیندا۔ گر شبد آد جگاد سدا سد بھانے سہے، سد بھانے وچ رہائیندا۔ گر شبد گر مکھ ورلا لئے، باقی ہتھ کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت مردے کھہ کھہ، خواہش پوری نہ کوئے کرئیندا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار وہندی لئے، دنیا پار نہ کوئے کرئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبد اک وڈیائیندا۔ گر کا شبد ساچا ڈنکا، ڈورو اکو اک دکھائیآ۔ آد جگاد اٹھائے راؤرنکا، دو جہاناں آلس نندر ادے مٹائیآ۔ گرٹھ توڑھے کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیآ۔ جن بھگتاں چولی رنگدا، ساچے سنتاں ویکھ دکھائیآ۔ گر مکھ دوارے کدے نہ سنگدا، آوے جاوے واہو داہیا۔ نو دوارے پار لنگھدا، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکائیآ۔ ایڑا پنگل دوئے جوڑ نمسکار کردا، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ بھگت بھگوآن آپے وردا، پت پتونتا ہوئے سہائیآ۔ اتر آتم پوڑے چڑھدا، اپنے ڈنڈے چرن لکائیآ۔ سُرت سوانی آپے پھردا، پھڑ انگلی لئے لگائیآ۔ چرن کول ساچی سیجا دھردا، دیونہار مان وڈیائیآ۔ زرگن ہو کے آگے کھڑدا، زرویر دیا کمائیآ۔ سنت سہیلا گرو گر چیلّا سنگر اپنے جہا کردا، آپ

اپنا میل ملائیا۔ گر کا شبد سدا سد بردا، بن سیوک سیوک کمائیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، شبد اکو گرو دکھائیا۔ شبد گرو وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر دیا کمائیدا۔ آد جگاد الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار کمائیدا۔ جن بھگتاں کوستک نیا مستک لاوے تھیوا، تھیوری اپنی آپ جنائیدا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسنہارا نہیل دھام سدا نہکیوا، نہکرمی کرم کاند میٹ مٹائیدا۔ کلج انت سری بھگونت گرکھاں دیوے اکو میوہ، امرت آتم رس پلائیدا۔ سوہنگ ڈھولا رسنا جہوا، بن وچولا آپ ملائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر کا شبد سیوک کمائیدا۔ گر کا شبد ساچا یار، سدا سدا اکھوائیا۔ اوچاں نیچاں راو رنگاں کرے پیار، غریب نمائیاں اکو گھر دکھائیا۔ اکو ناد شبد ڈھنکار، جے جیکار اکو راگ الایا۔ اکو مندر اک دوار، اکو بنک دے سہائیا۔ اکو نظری آئے ہر کرتار، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر شبد اک وڈیایا۔ گر شبد سچ وڈا وڈ، ہر وڈا آپ وڈیائیدا۔ اپنی دھاروں آپے کڈھ، دو جہاناں آپ پھرائیدا۔ آپ سنا اگئی چھند، بودھ اگادھ پڑھائیدا۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش اکو ہتھ پھرائیدا۔ گرہ مندر دیوے اک اند، اند منگل اکو گائیدا۔ بھینو نہ پائے بتی دند، رسنا جہوا صفت صفت صلاحیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد نگارہ اکو اک وجائیدا۔ گر شبد نگارہ جائے وچ، وجا ونہار آپ وجائیا۔ کلج کوڑی کریا جائے بھج، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جائے نٹھ، نیز نین نہ کوئے اٹھائیا۔ لہنا چکے اٹھسٹھ، تیرتھ تھ دین دہائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ، حق حقیقت نہ کوئے جنائیا۔ کلج سادھاں سنتاں جیواں جنتاں میلی ہو گئی اکھ، نیز نج نہ کوئے کھلائیا۔ سنگر پورے کولوں ہو گئے دکھ، من مت رہے کمائیا۔ کوڑی کریا مارن جھکھ، سچ سچ نہ کوئے درٹایا۔ واسنا کام کرودھ اندر رہے نس، آسا ترسنا پور نہ کوئے دکھائیا۔ ویکھنہارا پُرکھ سمرتھ، سچھند بیٹھا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد، کلج انتم دے جنائیا۔ دین مذہب اپنی ویکھو حد، سرشٹ سبائی رہی گر لایا۔ ساچا ناد نہ رہیا وچ، راگی راگ نہ کوئے سنا۔ مکے کعبے دے نہ کوئی جج، حضرت بیٹھا مکھ چھپایا۔ صدی چودھویں چوداں طبق پردہ سکے نہ کوئی کج، پیر دستگیر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کلج انتم لاؤن نہ دیوے کسے اج تیج، دھوکے وچ کدے نہ آئیا۔ شرع شیطان رہی نیچ، نو نو کرے لڑایا۔ گر کا شبد نہ سکے کوئی

وایچ، واسطہ پیا جھوٹھی مات لوکائی۔ بچھلی کہانی بچھے رہ گئی بات، باطن پردہ رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھول ویکھو مار جھات، جھاک سب دی رہیا
 پوائیا۔ کلجگ انتم سب دا بند کیتا تاک، سادھ سنت اندر وڑ درس کوئے نہ پائی۔ رسنا جھوا بولن واک، واکیا نانک کبیر دا رہے سنائی۔ آپ ہو گئے مایا نال
 رل بد معاش، بدھی مت نہ کوئے پترائی۔ نظر نہ آیا ساکھیات، ساکھی اپنی دے جنائی۔ سب دے خالی ویکھو ہاتھ، اُچے ٹلے پر بت جوہ پہاڑ کندر جو بیٹھے
 آسن لائی۔ بھیکھ دھار بنائی جماعت، ضامن نظر کوئے نہ آئی۔ رین دوس کھاؤن بھات، بھاکھیا ہر نہ کوئے پڑھائی۔ کلجگ جیو نار ہوئی کمذات، ہر جو
 کنت نظر کسے نہ آئی۔ تہاڑی سانجھ کے رکھی نہ کسے دات، کوڑے ہٹ گئے وکائی۔ جا کے بچھو اوہناں بات، جو بیٹھے مندریں ڈیرہ لائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن اسیں دینا نہیں کسے دا ساتھ، سچا نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، چوڑس چند نہ کوئے چڑھائی۔ رسنا جھوا پتی دند پڑھ پڑھ
 سناؤندے رہے گاتھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ پاربرہم پت پر میثور بن تیرے بھگتاں تیرے آگے ہوئے نہ کوئی پاس، پرچہ حل نہ کوئے کرائیا۔
 تیرے سنت تیری شاخ، تیرا روپ نظری آئی۔ باقی سب دا کر دے گھات، گھاؤ اپنا نام لگائی۔ جو پڑھ پڑھ بنے چالاک، سینہ چاک دے کرائیا۔
 انتم مائی اڈے خاک، خاک کم کسے نہ آئی۔ دروہی خدا دی چھڈ گئے اسیں ساتھ، پیر پیغمبر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ حق حقیقت پڑھی نہ کسے آیت، علما
 عالم نہ کوئے وڈیائی۔ کوڑی کریا ویکھی کائنات، کلمہ نبی نہ کوئے جنائی۔ نظر نہ آیا پیالہ آب حیات، ملا شیخ اگنی تت رہے تپائی۔ مُرشد اپنے مُریداں دے
 نجات، تیرے ہتھ تیری وڈیائی۔ رُوح رہی نہ کوئی پاک، بُتخانے وڑ گئی سرب لوکائی۔ تیری الف یے پڑھی نہ کسے جماعت، یگتی نظر کسے نہ آئی۔ انت
 ہندے دِن وِناس، بستر سب دا بٹھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا شبد چپدے رہے سواس سواس، انتر آتم دھیان لگائی۔ جس جیپا تِس وِسیا پاس، وِچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں دتا ساتھ، بن ساتھی سیو کمائی۔ بچھلا کھسرا چھڈ گئے تریلوکی ناتھ، ترے لوآں پندھ مُکائی۔ تیرا ناؤں سدا
 ساکھیات، بنے سجن سچا سانیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، نرگن نور جوت کر پرکاش، ویکھنہارا تھواں تھانیا۔

☆ ۲۷ ماڱه ۲۰۱۹ ٻڪرمي ڪرتار سنگھ، نرنجن سنگھ دے گرھيند چمبل ضلع امرتسر ☆

ايهه اوه جو سٿ ڀر ڪاس ڪر اندا رهيا۔ ايهه اوه جو سو ڀر ڪه نرنجن روپ وٺاندا رهيا۔ ايهه اوه جو هر ڀر ڪه نرنجن نام دهر اندا رهيا۔ ايهه اوه جو ايڪنڪار
 اڪھواندا رهيا۔ ايهه اوه جو آد نرنجن نور ڀر گئاندا رهيا۔ ايهه اوه جو ابناسي ڪرتا بھيس درسندا رهيا۔ ايهه اوه جو سري بھگوان سچ نشان جھلندا رهيا۔ ايهه
 اوه جو پاربرهم نرگن روپ اڪھواندا رهيا۔ ايهه اوه جو جوتي جوت ڏمگاندرا رهيا۔ ايهه اوه جو سچڪھنڊ دوار وساندا رهيا۔ ايهه اوه جو سچ سنگھاسن سو بھاپاندا
 رهيا۔ ايهه اوه جو شاهو بھوپ وڏو ڏياندا رهيا۔ ايهه اوه جو آد آد اپنے سيس جگدیش تاج سھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو مقامے حق ڏيره لاندرا رهيا۔ ايهه اوه جو
 نرگن جلوہ نور ڏمگاندرا رهيا۔ ايهه اوه جو لاشريڪ نظر اپني پاندا رهيا۔ ايهه اوه جو اپني ڪل آپ وڪھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو نرگن نرگن ميل ملاندا رهيا۔
 ايهه اوه جو نارڪنت روپ وٺاندا رهيا۔ ايهه اوه جو دائي دايان بن سيو ڪماندا رهيا۔ ايهه اوه جو جنني جن سٿ ڏلارا شبدی شبد بناندا رهيا۔ ايهه اوه جو لال
 انملڙا اپني گود اُڻھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو دھر فرمانا ڪ لاندرا رهيا۔ ايهه اوه جو وشو وشنو روپ وٺاندا رهيا۔ ايهه اوه جو امرت جھرنا آپ جھراندا رهيا۔
 ايهه اوه جو ڪول نابھه اُٺاندا رهيا۔ ايهه اوه جو برهم جوت ڀر گئاندا رهيا۔ ايهه اوه جو برهم سروپ وڪھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو سُن اگم رھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو
 شڪر رنگ رنگاندا رهيا۔ ايهه اوه جو سھنسر ڪھ پھنڊر سمجھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو ترے گن مایا بندھن پاندا رهيا۔ ايهه اوه جو پنج تت گھاڙن گھڙاندا رهيا۔
 ايهه اوه جو دھر سندس سناندا رهيا۔ ايهه اوه جو گنپت گنیش بناندا رهيا۔ ايهه اوه جو وشن برهما شو سيو لگاندا رهيا۔ ايهه اوه جو در درویش اڪھواندا رهيا۔ ايهه
 اوه جو درگاه ساڄي سو بھاپاندا رهيا۔ ايهه اوه جو حُجره حق وڏياندا رهيا۔ ايهه اوه جو روپ رنگ رکھ نہ ڪوئي جانندا رهيا۔ ايهه اوه جو سچ ٽڪسال بناندا رهيا۔ ايهه اوه
 جو برهمند ڪھنڊ رچاندا رهيا۔ ايهه اوه جو لوآل ڀرياں آسن لاندرا رهيا۔ ايهه اوه جو منڊل منڊپ سھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو رَس سورج چند چڪاندا رهيا۔
 ايهه اوه جو دھرت دھول آڪاش ڀرتھمي نال ملاندا رهيا۔ ايهه اوه جو پون پوني ميل ملاندا رهيا۔ ايهه اوه جو جهانال روپ دھراندا رهيا۔ ايهه اوه جو ڇوڏاں لوڪاں
 ونڊ ونڊاندا رهيا۔ ايهه اوه جو آد جگاد جگ جگ اپنا رچن رچاندا رهيا۔ ايهه اوه جو برهم برهماد سمجھاندا رهيا۔ ايهه اوه جو ناد ناد اناد انحد راگ سناندا رهيا۔ ايهه اوه

چارے کھانی ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہہ اوہ انڈج جیرج اُتبیج سیتیج رنگ چڑھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ وشن برہما شو راہ جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ چارے ویداں رنگ لگاندا رہیا۔ ایہہ اوہ اپنا سچ سندیس الاندا رہیا۔ ایہہ اوہ برہما سُت سنت کمار اُٹھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ براہ اپنیاں اُنکلیاں نچاندا رہیا۔ ایہہ اوہ گئے پُرش حکم سُناندا رہیا۔ ایہہ اوہ حیگرپو ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہہ اوہ نرین رُپ جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ کپل مَن وڈیاندا رہیا۔ ایہہ اوہ دتا ترے بنت بناندا رہیا۔ ایہہ اوہ رکھپ دیو انگ انگیکار کراندا رہیا۔ ایہہ اوہ پرتھو پرتھی وچوں متھن کر وکھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ متس اپنا بال بناندا رہیا۔ ایہہ اوہ کچھپ سیو لگاندا رہیا۔ ایہہ اوہ دھنتر راہ جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ موہنی رُپ وٹاندا رہیا۔ ایہہ اوہ ہنس ہنسا موتی چوگ چُگاندا رہیا۔ ایہہ اوہ باؤن کھیل وکھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ نر سَنگہ ناؤں جپاندا رہیا۔ ایہہ اوہ ہری ہر اپنی دھار جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ نر نرائن اپنی اکھ کُھلاندا رہیا۔ ایہہ اوہ پر سرام چرن دھیان جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ دسرتھ پٹا رام لوک مات پرگٹاندا رہیا۔ ایہہ اوہ وید ویاس پُران اٹھاراں سمجھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ کرشن تریلوکی ناتھ سُہاندا رہیا۔ ایہہ اوہ گیتا گیان جناندا رہیا۔ ایہہ اوہ اٹھاراں دھیائے ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہہ اوہ موسیٰ مَنہ دے بھار سُٹاندا رہیا۔ ایہہ اوہ عیسیٰ پت پوت بناندا رہیا۔ ایہہ اوہ محمد چوڈاں طبقال وچ پھراندا رہیا۔ ایہہ اوہ پیر پیغمبراں سبق پڑھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ نرگن دھاروں نرگن نور دھراندا رہیا۔ ایہہ اوہ سرگن سنگ نبھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ نانک انگ لگاندا رہیا۔ ایہہ اوہ سچکھنڈ دوار وکھاندا رہیا۔ ایہہ اوہ محل اٹل رُشاندا رہیا۔ ایہہ اوہ ساچے تخت سو بھاپاندا رہیا۔ ایہہ اوہ سیس جگدیش تاج سُہاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ سچ سندیس نر نریش سُناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ نام درڑاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ راگ جئاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ ویراگ اُپجاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ سُہاگ ہنڈھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ شبد رنگ چڑھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ بھگت بھگونت تراؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ سنت جگاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ گرگھ سمجھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ گر سکھ پت رکھ، سر اپنا ہتھ لکاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ جگ اُٹھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ منوتر مٹاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ منتر سمجھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ گگن گگنتر کھوج کھجاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ بنتر بنت بناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ

کھڑے وسدے ڈھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ کوٹن کوٹ ویس انیک دھراؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ شبدی ڈنک و جاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ دوار بنک سہاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ راؤرنک سمجھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ جوتی جوت جگاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ نانک نرگن وچولا بناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ ست نام ڈھولا سناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ ست نام جپاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ اوانگ اپنی کل جئاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ اچھل اچھل کھیل کھلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ رل مل سخیاں منگل گاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ شرع شریعت ونڈ ونڈاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ دین مذہب ذات پات بنت بناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ آتم پرما تم کھیل کھلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ پاربرہم برہم اپنا روپ دھراؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ ایش جیو راہ جئاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ آتم جوتی نور دھراؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ انحد ناد سناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ آتم جام پیاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ بجر کپاٹ تڑاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ پنج وکار مٹاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ شاہ سلطاناں خاک رلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ نام ندھان جئاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ سچ نشان جھلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ جگ چوکڑی مات اٹاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ گوہند ست بناؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ پُرکھ اکال اپنا کھیل کھلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ دین دیال ٹھاکر سوامی ٹھوکر اک لگاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ آد جگاد جگ اپنی ونڈ ونڈاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ برہمند کھنڈ تیج پرچنڈ چکاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ چلہ تیر کمان وکھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ شستر بستر تن سہاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ استر چکر چلاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن نور ظاہر ظہور چوایاں اوتار اکھاؤندا رہیا۔ ایہہ اوہ سچا اند سترگ پاس، دوسر نظر کتے نہ آئیندا۔ گرسکھ گرکھ گرگر ہو جان داس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جنم کرم دی میٹ پیاس، ترسنا روگ چکائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، رسنا جہوا کھوج کھجائیندا۔ کر کرپا نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر دکھائے راس، گوپی کاہن نچائیندا۔ درس دکھائے ساکھیات، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ پرما تم آتم اکو ذات، دوجا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جئائیندا۔ سچ اند سترگ رنگ، رنگ رگلیا آپ جئائیا۔ گرکھ ورا ملنگے منگ، سترگ ڈھیہ پئے سرنائیا۔ سترگ پورا سدا بخشند، دین اپنی دیا کمائیا۔ نرگن جوت چاڑھے چند، نرل پرکاش کرائیا۔ کوڑی کرپا کرے کھنڈ کھنڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ گھر آتم پرما تم جنائے اک اند اند اند وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ سچا اند ستگر ہتھ، آپ اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جن بھگتاں دیوے جگ جگ وتھ، دست اموک آپ ورتائیدا۔ ست ستوادی اکو مت، برہم مت آپ درڑائیدا۔ دیونہارا دھیرج جت، مایا متاروگ چکائیدا۔ جانہارا مت گت، گھر گھر کھوج کھجائیدا۔ گرسکھ بٹھے چرن نت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیدا۔ ساچا نور کر پرگٹ، پرگٹ روپ وکھائیدا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی رت، چمڑی چم نہ کوئے درسائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیدا۔ سچا اند کایا مندر، گھر گھر وچ دے وکھایا۔ ستگر بنھنہارا من واسنا بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ توڑنہارا وچا جندر، بند تاکی کڈا لاہیا۔ کرے پرکاش ڈوگھے کھنڈر، ظہور جلوہ اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اند اک سمجھایا۔ ساچا اند ستگر چرن، چرن چرنودک آپ پیائیدا۔ کھولنہارا نیز ہرن پھرن، فرنا کوڑا بند وکھائیدا۔ تارنہارا ترنی ترن، سر اپنا ہتھ رکھائیدا۔ ناتا توڑ ورن برن، سرن اکو اک جنائیدا۔ پر ماتما آتما آئے پھرن، بن پاندھی پھیرا پائیدا۔ کلجک انتم سوہنگ ڈھولا جو جن پڑھن، جگت وچھوڑا آپ گوائیدا۔ ساچے پوڑے گھر اپنے چڑھن، مندر سچ سھنجا اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جنائیدا۔ سچ اند ستگر ویراگ، ویراگی اکو گن جنایا۔ ستگر دھوے دُرمت داغ، میل کوئے رہن نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھایا۔ سُرَت سوانی جائے جاگ، مایا پردہ دے اٹھایا۔ پر کرتی کوئی نہ دیوے ساتھ، سُرَتی سُرَت سُرَت جنایا۔ آتم پر ماتم پار برہم جنائے اکو گاتھ، برہم میللا سچ سبھایا۔ نال اشارے چاڑھے اپنے گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرایا۔ جنم کرم دی میٹے واٹ، آگے راہ نہ کوئے وکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملائے ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹایا۔ اک اند وکھائے ساکھیات، سخی اپنا کنت ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دات، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرایا۔ جس جن سچا اند لینا، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنایا۔ آو چل کے آتم درس کروئیناں، تیجا نیز دے گھلایا۔ ہر سنگت مل کے نیواں ہو کے بہنا، نون سو اکھر کرے پڑھایا۔ پھر ستگر پورا گرسکھ دامنے کہنا، جو کہا سو پور کرایا۔ تن بستر بھوشن پاؤ نام گہنا، سالو چٹنی رتڑی رنگ وکھایا۔ لاڑی موت نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اند آتم اند پر ماتم جناند نج گھر بہہ کے لینا، دُجے در نہ منگن جایا۔ ستگر گرکھ

گر سِکھ بھانا سہنا، بھانا اِکو حکم سمجھائیا۔ کوڑی کریا وہن نہ وہنا، بھو ساگر پار ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم کٹ وچھوڑا،
 میلنہارا جوتی جوڑا، دیونہارا شبدی گھوڑا، سُرَت سوانی ساچے ہانی نال ملایا۔ سچ اندن ج گھر پاؤ، پار برہم پر بھ دیا کمائیندا۔ دُئی دُیتی ہو میں ہنگتا روگ مٹاؤ،
 چنتا سوگ نہ کوئے جنائیندا۔ دوس رین جاگت سووت سوہنگ ڈھولا ساچا گاؤ، گیت گوہند اک الائیندا۔ مِتَر پیارا ہر نرنکارا گرہ مندر آسن سِنگھاسن سچ بہاؤ،
 سچ سُنہجی اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ اندن لین دا جس جن چاؤ، چاؤ گھنیرا
 دے جنایا۔ ہر سرنائی لاگو پاؤں، پانہی اپنا رُپ وٹایا۔ ہو میں ہنگتا مان گواؤ، گر شبد وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، جن بھگتاں جاگدیاں سُتیاں سُتیاں جاگدیاں آتم پر ماتم میل ملایا۔ آتم پر ماتم ساچا میلا، ہر بنواری آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل گرو گر چیل، چیل گر
 گر رُپ سمانیندا۔ صاحب سَنگر سَنجن سہیلا، سد سد اپنے انگ لگائیندا۔ پر ماتما خوش نہ ہووے رہ کے اکیلا، سدا آتما تیرا راہ تگائیندا۔ کھجک انتم اِکو ویلا، ویلا
 گیا ہتھ نہ آئیندا۔ نرویر پُرکھ اچرج کھیل پار برہم پر بھ کھیل، خالق خلق آپ جنائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، بندھن اپنا اِکو پائیندا۔ نرگن سرگن
 بن وسیلہ، وصل بن وجود آپ کرائیندا۔ جوتی دھاروں پار ہو کے آیا نیلا، نیل بسن بنواری اپنی کھیل کرائیندا۔ ساچے جیون گرکھ جی لا، بن سَنگر جیون
 نہ کوئے بنائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر بھگت بھگوان دا سچ قبیلہ، قابل گرکھ وِلا نظری آئیندا۔ گھر گھر در در نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑا سی اگنی پنج تت
 لگی تیل، ساتک ست نہ کوئے کرائیندا۔ پر ماتم سدا سدا سد چھیل چھیل، آتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ اندن ملے نہ نال دیلاں، گلیں باتیں پر بھ جو ہتھ کسے
 نہ آئیندا۔ سَنگر شبد اک وکیلا، اگے تعطیل نہ کوئے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم اِکو گھر وسائیندا۔ آتم پر ماتم اِکو کھیرا، نگر
 گرام گرہ ملے وڈیایا۔ پر ماتم آتم چکے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ پر ماتم آتم کہے توں میرا میں تیرا، سوہنگ رُپ وٹایا۔ سری بھگوان ملے نہ کیتیاں جھیرا،
 جھگڑا سب دا دے مکایا۔ آتم پر ماتم کرنہارا حق نبیڑا، حقیقت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں ڈھائے بھرماں ڈیرہ، کوڑی کریا گڑھ تڑایا۔ ایکا رنگ
 وکھائے سنجھ سویرا، دوس رین نہ کوئے چتر ایلا۔ اندن اندن وچ چاؤ گھنیرا، گھنیا شام مکند منوہر لکھی نرین موہن مادھو اِکو نظری آئیا۔ سچا اندن دُونگھا

ساگر، بن سَنگَر نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی بنی سو داگر، چو در در الکھ جگانیندا۔ اَنتر دیوے نہ کوئی آدر، باہروں گلاں کتھنی کتھ سرب سنانیندا۔ ہر کا ناؤں شبد بہادر، زور اور اک اکھوائیندا۔ در آیا گھر دیوے آدر، آدرش اپنا اک جنایندا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، کایا لگیا کھوج کُھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر اکو اک وکھائیندا۔ اندر ڈونگھا رس، رس رسیا آپ چکھائیا۔ گرسکھ ہووے گر کے وس، گر وس ہو کے گرسکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ پھر سچا اندر دیوے دس، جس اندر وچ رہیا سمائیا۔ اوتھے مکھ نال کوئی نہ سکے ہس، نیناں نال نہ کوئے سمجھائیا۔ اشارہ کرے نہ نال ہتھ، ہتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، دھوپ دیپ ہون نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سرور روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جس آتم سیجا چڑھیا پُرکھ سمرتھ، تس گھر اکو اندر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا اندر ناری نر آپ جنایندا۔ سچا اندر گر مکھ ناری، آد جگاد منگ منگائیا۔ بن سَنگَر پورے سدا رہے کواری، آتم بیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ لکھ چوڑاسی رہی جھکھ، ماری جھاکی اَنتر تاکی کھول کسے نہ پائیا۔ مایا ممتا آسا ترسنا کوڑ بیماری، کوڑی کرپا رہی کھائیا۔ سَنگَر سچن میت مُرا کرے اک پیاری، پیا پریتم وڈ وڈیائیا۔ ساچا کرے تت شنگاری، سولاں شنگار مان گوائیا۔ پریم کجل پائے دھاری، نچ نیر نین مٹکائیا۔ دوئے نین شرمساری، اکھ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر سَنگَر کرپا اپنی دھاری، دھارنا اپنی دے جنایندا۔ دوہاں وچولا بن نرنکاری، نرگن پھیرا پائیا۔ آتم کہے میں پر ماتم پیاری، پر ماتما کہے میں آتما اک پرنائیا۔ جنہاں وچوں اندر اندر اندر نکلے سچ خُماری، خُمار اکو اک رکھائیا۔ سَنگَر پورا اندر لے کے پھرے گرسکھاں بچھے اگاڑی، داس اپنی سیو کمائیا۔ جنہاں چرن چُھہائی داہڑی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سیوا کرے بن وگاری، ایر غیر نیڑ کوئے نہ آئیا۔ باہروں کوٹن کوٹ لاؤندے ویکھے یاری، اندر یار نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا اندر لین دی جاج رہیا سکھائیا۔ پہلوں سکھو سچا سچ، سدھی بولی نال سمجھائیندا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا جائے بھج، بھاجڑ کام کرودھ وکھائیندا۔ تتو تت بُجھے اگ، ترے پنج ڈیرہ ڈھاہندا۔ گھر وچ گھر سکھائے جج، مکھ کعبہ دو دو آہ آب حیات شاہ نواب اکو جام پیائیندا۔ کلمہ کائنات پڑھائے ساکھیات، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توڑنہارا بگری سلا، تیر نرالا اک چلائیندا۔

تیرِ نرالا مارے آپ، سَنگَر اپنی دیا کمائی۔ آتما کہے پر ماتما میرا باپ، آتما پُت گود اُٹھائی۔ دوہاں بنایا اِکو جاپ، سوہنگ ڈھولا گائی۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن گوت نہ ونڈ ونڈائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِک دُوبے داساک، سَنج اِکو نظری آئی۔ اندلے مل جایی خاک، خاک پاک رُپ وٹائیندا۔ آتم بن جائے پر ماتم چاک، چاکری اِک کمائیندا۔ سَنگَر گَر سَنگَر سدا سدا گر کھاں پوری کرے خواہش، خصلت پچھلی سرب گوائیندا۔ چٹا پھلودا شبدی دھار، سچ سچ جنائیندا۔ دُوجی ٹکلی نار ٹیاری، لاڑی مَوَت رُپ وکھائیندا۔ کُج کُڑ کُڑ یارے کُتے دتے نال، دشا دشا ویکھ وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ کمال، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ بھيو اچھل اچھل اچھیدا گر کھاں رہیا وکھال، جو وکھائے سو کر وکھائیندا۔ دشا لہندی ہوئے بے حال، بہل ہو سرب گر لائیندا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کُج دُور دُک و جائیندا۔ اُچے اُڈے جان پیر بے تال، بسترے سب دے سرب بندھائیندا۔ گڈے موٹراں ٹانگے گھوڑے کسے نہ چلے نال، زمیں آسمان آدھ وچکار سرب پھرائیندا۔ کُج انت اوڑی چلی چال، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے دھیان، دھیان وچ نہ ہر جو آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گو بند لکھ کے گئے جو بیان، بیان قلم بند کرائیندا۔ وید ویاسا منگدا گیا دان، پوت سپوتا براہمن گوڑا جھولی پائیندا۔ کُج انتم پر گٹ ہووے مہابلی بلوان، بل اپنا آپ جنائیندا۔ سمبل وسے سچ مکان، اٹاں گارا نہ کوئے لائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ وکھائیندا۔ نام کھنڈا چلے تیر کمان، ترکش اپنے ہتھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ہوئے حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ پیر پیغمبر نیز کھول ویکھن چوداں طبق دکان، مسلہ حق نہ کوئے پڑھائیندا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ بغلے رکھ کے پھر دے رہے قرآن، کعبہ حق نہ کوئے جنائیندا۔ پرگٹ ہویا اِک امام، مہندی سب دے ہتھ لگائیندا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، بردے اپنے آگے لائیندا۔ نیوں نیوں سارے کرن سلام، سلاما علیکم سب دی جھولی پائیندا۔ صدی چودھویں دے پیغام، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ اِکو کلمہ پڑھو کلام، قادر قدرت آپ سمجھائیندا۔ جس نوں رام مَیا رام، سو رام پھیرا پائیندا۔ جس نے کرشن بنایا بھگوان، سو اپنا راہ جنائیندا۔ جن عیسیٰ موسیٰ محمد دتا ہڈ ماس ناڑی خاکی تن چام، چم درشتی سب دی کھوج کھجائیندا۔ جس نانک نرگن سچکھنڈ وکھایا مکان، گو بند اپنا پُت بنائیندا۔ جن کبیر جولاہے وکھایا

نشان، سچ نشانہ اک ہلائیندا۔ سو صاحب کھیل کرے مہان، مہما اپنی نہ کسے سمجھائیندا۔ تے ڈبیاں کھولے آن، ڈبے اپنے وچوں باہر کڈھائیندا۔ لیکھا مٹے سرب شیطان، حرام خور رہن کوئے نہ پائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نوبت نام اک وجائیندا۔ گوہند سورا بے پہچان، روپ رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ نام کھنڈا کھچے شبدی وچوں میان، میاں بیوی ونڈ ونڈائیندا۔ دو جہان آئے طوفان، تحفہ سب دی جھولی پائیندا۔ نٹھی جائے انجیل قرآن، اللہ رانی نین شرمائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک جنائیندا۔ وشنوں ویکھ اپنی کار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ کلجگ انتم دکھاں بھریا سنسار، دکھیاں دکھ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوٹن بھگھے روون زارو زار، راتیں ستیاں نیند نہ آئیا۔ کوٹن کرن موج بہار، ویسوارہ ہنڈھائیا۔ کوٹن دھاہاں رہے مار، خالی ہتھ جگت پھرائیا۔ کوٹن آسو ہوئے آسوار، شہنشاہ بیٹھے سپس جھکائیا۔ کوٹن تیرے چرناں کرن نمسکار، دکھی دکھ رہے جنائیا۔ کوٹن تے پیر پسا، تیری یاد کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم ہوتیار، ابناسی کرتا رہیا دکھائیا۔ اپنی اکھ لئے اگھاڑ، نیتز بند نہ کوئے جنائیا۔ سری بھگوان سب دے اندر کرے پسا، پسر پساوی وڈ وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوں وشو رہیا جنائیا۔ وشنوں کہے میں کی کراں وچارا، تیرا کھیل وچار وچ نہ آئیا۔ آد بھریا توں میرا بھنڈارا، جگ جگ سیو کماٹیا۔ کلجگ انتم میں وی ہارا، میری چلے نہ کوئے پتڑائیا۔ توں کوڑی کریا بنایا وڈ سکدارا، سکھیا اکو اک جنائیا۔ جاناں چر کلجگ جیو نہ روون زارو زارا، کلجگ اودھ نہ کوئے مکائیا۔ بچھلا لیکھا لکھ کے گئے چار لکھ بتی ہزارا، ونڈن ساچی جھولی پائیا۔ ایسے کارن پر بھ جو کریا کھیل نیارا، دکھیاں بھگھیاں دکھ وچ رکھائیا۔ کلجگ انت سارے کٹھے ہو کے مارن اکو نعرہ، تودھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ نال وشنوں رووے زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دکھیاں بھگھیاں دئے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں مارے مارا، نیتز وینہدیاں دئے دکھائیا۔ کلجگ بدلے ستجگ دھارا، دھارا کو اک سمجھائیا۔ اوچاں نیچاں غریب نمانیاں وڈیاں چھوٹیاں بڈھیاں بالاں کرے اک پیارا، اکو جہا مان دوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اکو ور، سرشٹ سبائی اکو رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کراؤنا ایں۔ سچ نشان اک جھلاؤنا ایں۔ لوک مات ویس وٹاؤنا ایں۔

جوتی جامہ پاؤنا ایں۔ نہکٹک اکھواؤنا ایں۔ راؤ رنگ جگاؤنا ایں۔ کوڑ کڑیاں مٹاؤنا ایں۔ کھج کھیرا ڈھاؤنا ایں۔ آنت نیڑا کراؤنا ایں۔ دھرت مات دا کھلا
 ویڑا دکھاؤنا ایں۔ اُلٹی لٹھ بھواؤنا ایں۔ نٹھ نٹھ پنڈھ مُکاؤنا ایں۔ جن بھگتاں مارگ دس، اِکو راہ دکھاؤنا ایں۔ ہر دے اندر وس وس، سوہنگ اجپا جاپ
 جپاؤنا ایں۔ کھج میٹ رین اندھیری مس، سنجگ ساچا چند چکاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رچاؤنا ایں۔ اپنا کھیل
 رچاواں گا۔ نرگن نور دھراواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ گر اوتار نال ملاواں گا۔ پیر پیغمبر پردہ لاہواں گا۔ لکھ چوڑاسی
 بن قلندر، لوک مات نچاواں گا۔ جن بھگتاں وس ہر دے اندر، آنتر آتما میل ملاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھمی دیسے کھنڈر، اِکو کھنڈاں کھڑگ اک چکاواں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگواں گا۔ اپنا رنگ رنگیگا۔ کسے کولوں نہ سنگیگا۔ آؤندا جاندا مول نہ سنگیگا۔ لکھ چوڑاسی دھرم
 رائے درٹنگیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوآں پُریاں آپے لنگھیگا۔ لوآں پُریاں پار کرایگا۔ اپنا کھیل کھلایگا۔ وشنوں لیکھا آپ جنایگا۔
 برہما پردہ آپے لاہیگا۔ شکر جوتی میل ملایگا۔ تنّاں وچولا آپ اکھوایگا۔ ساچا چولا آپ بدلایگا۔ جن بھگتاں مان دوايگا۔ ساچی کرنی پھیر کمايگا۔ مرنی مار
 پھیر جوايگا۔ ترنی تار تارت ملايگا۔ برہمنڈ کھنڈ اپنا راج جوگ جنايگا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا بولا اک سنايگا۔ پردہ اوہلا آپ اٹھایگا۔ دین مذہب رولا کولے نہ
 پایگا۔ لکھ چوڑاسی ہولا آپ جنايگا۔ بن تولا جیو جنت تول ٹلایگا۔ آد جگادی رہے اڈولا، جن بھگتاں اپنی گود اٹھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا راہ چلائے گا۔ اپنا راہ جواں گا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی آپ پڑھاواں گا۔ چوڑاں ودیا مان گواواں گا۔ راگ انادی اک سناواں
 گا۔ وسادی نظری آواں گا۔ سنت سہیلے پھڑ اٹھاواں گا۔ گر چیلے نال رلاواں گا۔ ہر کے نام توں جو بیٹھے ویہلے، سارے میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کراواں گا۔ اپنا کھیل کراں گا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھاں گا۔ نہ بھو ہو کدے نہ ڈراں گا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑاں
 گا۔ گر کھ سجن پھڑاں گا۔ اپنی کرنی آپے کراں گا۔ کھج کوڑی کریا انتم ہراں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس دھراں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے آپے کھڑاں گا۔ سچکھنڈ دوار سہایگا۔ تھر گھر کُنڈا لاہیگا۔ پتا پوت ویکھ دکھایگا۔ پُرکھ

اکال جوت جگایگا۔ شبد گوہند ڈنک وجایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی گنڈھ پوایگا۔ پتا پُوت دیوے گنڈھ، گوہند پُرکھ اکال منایا۔ پتا پُوت پئے ٹھنڈ، سیتل دھار جنایا۔ پتا پُوت بچھلی میٹے ونڈ، آگے حد نہ کوئے رکھایا۔ پُوت پتا ٹٹی لئے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال گوسانیا۔ پتا پُوت دیوے انند، نند چند اک رُشانیا۔ پُوت پتا گائے چھند، سو پُرکھ زرنجن وڈ وڈیایا۔ پتا پُوت خوشی کرائے بند بند، ہنگ برہم اک درسانیا۔ کرے کھیل سور سربنگ، سرب کلا وڈ وڈیایا۔ لیکھا جان سرب ور بھنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ چُکایا۔ پتا پُوت کھولے بھو، ابھید آپ جنائیندا۔ پتا پُوت ساچی سیو، سیوک رُپ وٹائیندا۔ پتا پُوت سدا نہکیو، نہچل دھام اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیندا۔ پتا پُوت رنگ اگم، اگمڑا آپ رنگایا۔ پتا پُوت اکو کم، کل کرنی آپ کرایا۔ پتا پُوت ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ پتا پُوت نہ مرے نہ پئے جم، گوہند پُرکھ اکال اک گُرمایا۔ پتا پُوت نہ رووے چھم چھم، بنس سربنس لیکھے لایا۔ پتا پُوت نہ ترسانہ کوئی طعم، تامس اور نہ کوئے رکھایا۔ پتا پُوت جائن من، اکو گھر وے ودھایا۔ پتا پُوت بیڑا دیوے بنھ، بن کھیوٹ کھیٹا رہیا چلائی۔ پتا پُوت اکو راگ اکو کن، اکو ناد شنوایا۔ پتا پُوت نہ چھیر نہ کوئے چھن، بن چار دیوار ڈیرہ لایا۔ پتا پُوت آد جگاد جگ جگ جو گھڑیا سو دیون بھن، سُت شبد پتا پُرکھ اکال زرنجن نظری آئی۔ کھیل اندر ہوئے کھیل، خالق خلق کھیل کرائیندا۔ کھیل اندر چڑھے تیل، ساچا سگن منائیندا۔ کھیل اندر ہوئے میل، میل ملاواں آپ کرائیندا۔ کھیل اندر کلج جیو ہو جان فیل، پرچہ پاس نہ کوئے کرائیندا۔ کھیل اندر کرے ویہل، لکھ پوراسی خاک ملائیندا۔ کھیل اندر دھرم رائے دی گھتے جیل، بندی خانہ اک جنائیندا۔ کھیل اندر ملے سجن سہیل، گھر آ آ آپ اٹھائیندا۔ کھیل اندر کر دے ریل پیل، اُلٹی سدھی آپ وہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل بے انت بے انت آد انت آپ جنائیندا۔ کھیل اندر من دوڑے، اپنا بل دھرایا۔ کھیل اندر رس ویکھے بھکے کوڑے، کوڑی کریا نال ملائی۔ کھیل اندر من منو آگر شبدی ہوڑے، اکو نام سٹایا۔ کھیل اندر وچھڑے جوڑے، میل ملاواں اک کرایا۔ کھیل اندر تردے روڑھے، کھیل اندر دُبدے لئے ترائیا۔ کھیل اندر در آئے خالی موڑے، کھیل اندر خالی جھولیاں دے بھرایا۔ کھیل اندر منمکھ رکھے کورے، کھیل اندر گرگھ اکو گھر جنایا۔ کھیل

اندر کاہنا کرشنا گھر گوالیاں بنیا چھوہرے، کھیل اندر سیس مکٹ تاج سُہایا۔ کھیل اندر سسے اُپر لائے ہوڑے، کھیل اندر باہا ٹپی ہنگ برہم رُپ وکھایا۔ کھیل اندر ویکھے زور و زورے، کھیل اندر زیر زبر مٹایا۔ کھیل اندر بھگت بھگوان نوں مارن ہنورے، طعنہ دے دے رہے ڈرایا۔ کھیل اندر سنت کنت پرہ آپے بہڑے، رُسے لئے منایا۔ کھیل اندر اگے دن رہ گئے تھوڑے، ساچا کھیل سب نوں دے جنایا۔ کھیل اندر نانک ستا سیجا روڑے، کھیل اندر گوہند ستھر اک وچھایا۔ کھیل اندر گر اوتار پیر پیغمبر کا یا پنج تے کیتے بند بھورے، بھوری بھوری اپنا درس دکھایا۔ کھیل اندر دھن مال لٹن چور چورے، چوری چوری گھر وچ سنھ لگایا۔ کھیل اندر گائن دوہرے، سرگن نرگن رہے دھیایا۔ کھیل اندر دھنّے جٹ وچھیاں وچھے موڑے، کھیل اندر کھوہا رہیا گڑایا۔ کھیل اندر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل وڈایا۔ کھیل اندر گر اوتار، کھیل خالق خلق جنائندا۔ کھیل اندر شبہ دھار، اناد انادی آپ سنانندا۔ کھیل اندر کرپسار، کھیل کھیل نال رلائندا۔ کھیل اندر کوٹن جت جت گئے ہار، کھیل اندر بازی اپنے ہتھ کرانندا۔ کھیل اندر کرائے ونج وپار، چوڈاں ہٹ چوڈاں لوک راہ چلائندا۔ کھیل اندر سوانگ رچائے بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ وٹانندا۔ کھیل اندر وکے ہٹو ہٹ، اپنی قیمت نہ کوئے جنائندا۔ کھیل اندر ہوئے پُرکھ سمرتھ، سب نوں اپنی جھولی پائندا۔ کھیل اندر جن بھگتاں دیوے نام و تھ، دست اکو اک ورتائندا۔ کھیل اندر جوٹھے جھوٹھے رکھے خالی ہتھ، لہبیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ جس نوں کرپا کر اپنی کھیل دیوے دس، دہ دشا دو جہان اکو نظری آئندا۔ سو کہے میں تیرے وس، توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو ڈھولا سوہنگ ناؤں وکھائندا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی تارا سنگھ دے گرہینڈ چمبل ضلع امرتسر ★

ست پُرکھ سدا سمرتھ، سمرتھ کھیل کرانندا۔ اپنی کرنی رکھے اپنے وس، وسیکار آپ اکھوائندا۔ آپے جانے اپنی گتھ، گاتھا اپنے ونج سمانندا۔ آپے جانے اپنا رتھ، رتھ رتھوا ہی آپ چلائندا۔ اپنے گرہ آپے وس، اپنا مندر آپ سُہائندا۔ اپنا جان آپے رس، اپنے ونج چوائندا۔ اپنا کر آپ پرکاش،

پرکاش اپنے وچوں دھرائیندا۔ اپنا مارگ آپے دس، آپ اپنا راہ چلائیندا۔ اپنے اتر آپے ہس، اپنی خوشی آپ منائیندا۔ اپنا گا آپے جس، صفت صلاح آپ بن جائیندا۔ اپنی دھار کر پرگٹ، پرگٹ دھار نور وکھائیندا۔ اپنا کھول آپے ہٹ، اپنی وست ورتائیندا۔ اپنی مہما جان اکھ، آپ اپنا ناؤں درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا اپنے وچ دھرائیندا۔ اپنی کرنی دس یوگ، کرتا اک وڈی وڈیائیا۔ اپنا مانہارا رس بھوگ، بھوگی اکو بے پرواہیا۔ اپنا کرنہار سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ اپنا دیونہارا درس اموگھ، پردہ نقاب نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا وساونہارا کوٹ، بنک اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھوئے اپنے وچ رکھائیا۔ ساچا بھوئے پُرکھ اگم، اگم اپنے وچ رکھائیندا۔ آد جگاد نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ وسنہارا بن چھیری چھن، سچ محل آسن لائیندا۔ زرویر پُرکھ بیڑا بٹھ، زرگن اپنا راہ جنائیندا۔ اکال پُرکھ جننی جن، اجونی رہت ونڈ ونڈائیندا۔ کر کھیل سری بھگون، اپنی کل دھرائیندا۔ سدا سدا چھل چھل، بھوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ آپ اپنی ونڈے ونڈ، ونڈنہار وڈ وڈیائیا۔ آپ اپنی مارے کندھ، بن سیوک سیوکمائیا۔ آپ اپنی دھار کرے بند، بندش اور نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھوئے کھلائیا۔ کھولے بھوئے ہر اپارا، اپر پر آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو نیارا، ہر پُرکھ زرنجن برہم اپنا پردہ لائیندا۔ ایکنکار ویکھنہارا، آد زرنجن جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کر پسارا، سری بھگوان سچ ہلارا، پاربرہم پر بھ اکو رنگ وکھائیندا۔ دیونہارا وڈ بھنڈارا، در درویش بن لکھارا، الکھ اکھٹنا اکو الکھ جگائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، حکمی محکم کھیل نیارا، لیکھا جانے دھر دربارا، دھر درگا ہی راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ اپنی دھار جوت سروپ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ روپ رنگ نہ کوئے رکھ، انوپ وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا اپنے دیس، ساچے تخت سو بھاپائیا۔ تخت نواسی آپے کرے آدیس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ آپے شاہ بن زریش، ز اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ آپے ہوئے بھکاری درویش، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ آپے کرے ساچا ہیئت، ہتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار وڈ وڈیائیا۔ کرے کھیل کرنی کرتار، کرتا پُرکھ دیا کمائیندا۔ اپنی اچھیا آپے دھار، ساچی

بھچھیا جھولی پائیندا۔ اچھیا بھچھیا ایکا سار، سار شبد رُپ وٹائیندا۔ سار شبد کر تیار، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ ست دکھایچ استھان، بھومکا رُپ نہ کوئے جنائیندا۔ زرویر پُرکھ اکال مورت نظری آئے زرنکار، نوجوان سیس جگدیش اکو تاج لکائیندا۔ آد آد حکمران ست ست نشان، ست ستوا دی آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچا ویس ویس اولّا، اکو اک جنائیا۔ ایکا ایک سد اکلا، اکو گھر وسائیا۔ ایکا ایک پھڑائے پلا، پلو گنڈھ بندھائیا۔ ایکا ایک رُپ نہ رنگ نہ رکھ، رکھک ہوئے سبئی تھائیا۔ ایک ایک اک آدیس، اکو سیس جھکائیا۔ اک نور جوت پریش، پرورش کرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھار سار کر پیار، سار اپنی دے جنائیا۔ سار سار سار سمال، سرب سرب جنائیا۔ دین دین دین دیال، دیندھ اکھوائیا۔ پال پال کر پرتپال، پرتپالک دے وڈیائیا۔ لال لال انملٹا لال، گھر ساچے اک پرگٹائیا۔ سکھال سکھال سکھیا اک سکھال، ساچا مارگ دے جنائیا۔ گھال گھال گھال گھال، گھالی گھال اک درسائیا۔ سوال سوال اک سوال، بن سوالی اپنے آگے پائیا۔ جواب جواب اک جواب، لا جواب اک درسائیا۔ نواب نواب شاہ نواب، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ خواب خواب خواب، خواہش اکو اک پرگٹائیا۔ داد داد داد، وست اموک جھولی پائیا۔ سماج سماج سماج، سچ سچ وڈیائیا۔ راج راج راج، راج جو گیشتر اک درڑائیا۔ کاج کاج کاج، کرتا پُرکھ اپنا کاج رچائیا۔ زرنگن زرویر پُرکھ مار آواز، اپنی دھار اپنے وچوں جگائیا۔ سار تیری پوری کرے خواہش، آشا تیرے نال ملاییا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اپنی انگلی لئے لگائیا۔ کر کر داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ رُپ درساکھیات، ساچا سچ کرے گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سار تیری پائے سار، کرپا کر آپ زرنکار، نرادھار دھار دھار وچ جنائیا۔ دھار دھار ہر کھیل رچائی، زرنگن اپنی کل ورتائیندا۔ اکو اچھیا لئی پرگٹائی، بھچھیا جھولی پائیندا۔ کر کرپا بنائی جگت مائی، متا اور نہ کوئے رکھائیندا۔ تتوت نہ کوئے رکھائی، رُپ رنگ نہ وند وندائیندا۔ نار کنت نہ کوئے ہنڈھائی، سُنخی سچ سہائیندا۔ ساچی سیوا آپ لگائی، حکمی ڈنڈا مگر لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنا بھو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبد سُت کر پردھان، پردھانگی ہر جنائیندا۔ پر بھ ابناسی دیونہارا دان، ساچی وست جھولی پائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، زرنگن اپنا راہ چلائیندا۔ وشن برہما شو کر نشان،

نشانہ اِکو اِک سمجھائیندا۔ لیکھا جان آپ بھگوان، بھگوان رُوپ نہ کوئے دکھائیندا۔ آد شکست نہ کوئے مان، عاشق رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نیتز نین نہ کوئے دھیان، نام گیان نہ کوئے درڑائیندا۔ محل اٹل نہ کوئے مکان، محفل سچ نہ کوئے دکھائیندا۔ سرگن دسے نہ کوئے نشان، وٹن وٹن نہ کوئے جناہیندا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے ودھان، من مت بدھ نہ کوئے رلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ کوئے مان، سچ سندیسہ نہ کوئے سٹائیندا۔ سورج چند نہ زمیں اسمان، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کوئی بیان، کاتب قلم نہ کوئے چلائیندا۔ ایکا کھیل جانے سری بھگوان، دُوبے بھو نہ کوئے آئیندا۔ جس دیوے سَنکاسَنکا اِک گیان، سو کافی تیر چلائیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو اپنے ہتھ کھیل دکھائیندا۔ اِکومائی کر پردھان، چیلے تن سیو لگائیندا۔ کُرمائی کرے آپ مہربان، آتم پر ماتم ناتا جوڑ جڑائیندا۔ گیان دھیان نہ کرے کوئے دکھیان، ویکھیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ جو پڑھیا کرن بیان، بھو ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ مائی سدا سدا جوان، بردھ بال رُوپ نہ کوئے دکھائیندا۔ نیڑ آئے نہ کوئے شیطان، شرع سب دی بند کرائیندا۔ کتیں سُنے نہ کوئے رُھکان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اچھیا اِکومائی جناہیندا۔ ساچی مائی سدا سچی، سچ سچ درڑائیا۔ جے کوئی کہے جُگ جُگ لُچی، پر بھ جو مٹن وچ نہ آئیا۔ جے کوئی کہے کتاں بچی، سری بھگوان ست شنگار کرائیا۔ جے کوئی لا کے دیکھے رُچی، دھیان نہ کوئے ملائیا۔ سو مائی پر بھ چرن دوارے بیٹھی اُچی، نیواں دھیان رکھائیا۔ جے کوئی کہے آلس نندرا وچ سٹی، ستیاں رین نہ کوئے وہائیا۔ جے کوئی آکھے لُئی گُتی، سیس مینڈھی اِک گُندائیا۔ جے کوئی آکھے کسے دی نہیں وہٹی، نار خونت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جے کوئی آکھے ہوئے اوتی، اوترا جگت دے کرائیا۔ جے کوئی آکھے ہتھ نوں پائے پونچی، پنج نام تند بندھائیا۔ جے کوئی آکھے بڑی شوقی، شوق سری بھگوان اِک ہنڈھائیا۔ جے کوئی آکھے نیتز روندی، ہس ہس جُگ چو کڑی اپنے وچ سمائیا۔ جے کوئی آکھے ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منائیا۔ جے کوئی آکھے اُونسیاں پاؤندی، جن بھگتاں راہ تکائیا۔ جے کوئی آکھے اپنا گھر ڈھاؤندی، اُجڑے گھر وسائیا۔ جے کوئی آکھے جُگ جُگ کھیل رچاؤندی، رچ رچ کھیل ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو مئا اِک اکھواؤندی، پر بھ چرن دھیان لگاؤندی، دُجی اوٹ نہ کوئے تھوڈی، آد جُگاد سمجھاؤندی، کیتی بھل در بخشاؤندی، نیتز نیناں نیر وھاؤندی، دو جہاناں پٹے ڈاؤندی، ستا رہے نہ کوئے

آندھی گوانڈھی، دُور نیڑے سرب جگانیدا۔ سو ماتا بنی رانی، رانا اِکو اک جنانیدا۔ جس دی نانک گائی کہانی، بن نانک بھیو کوئے نہ پائیدا۔ اوہ سنگھڑ سُبھی سوانی، جس نوں ہر جو سیوا لائیدا۔ نہ انھی نہ کانی، نیتز نین نہ کوئے دکھائیدا۔ نہ پڑھے کسے دی بانی، پانی کسے کولوں چلی نہ منگ منگائیدا۔ اوہ وسے دھام استھانی، استھل اِکو دوار بکا راہ تکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام آپ درڑائیدا۔ اِکو ناؤں لگا چنگا، ہر جو دے جنایا۔ اِکو رنگن نام رنگا، رنگ رنگیلا اک دکھایا۔ اِکو وار کیتا کارج اندا، دُوجی وار گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جس دی کھیل اندر کوٹن کوٹ کوٹ برہنڈا، وشن برہما شو سیو کمایا۔ تس مائی داسیس نہ ہویا ننگا، جگت رنڈیا نہ کوئے ہنڈھایا۔ اوہا ناں لے کے واج مارے اِکو سورا سربنگا، دُجا کہن کوئے نہ آیا۔ نہ ناری نہ اوہ بندہ، لنگ روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناؤں اِکو اک جنایا۔ ناؤں اُس دا سچا گن، گونتا آپ جنانیدا۔ گرکھ کناں نال لوو سُن، سچ سندیسہ اک سمجھائیدا۔ وید پُران شاستر سمرت کرو چھان پُن، ہر کا آنت کوئے نہ پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیدا۔ سو مائی پرہ دی بچی، بچپن آپ بنایا۔ آد جُگاد ہوئے نہ کچی، کچیل روپ نہ کوئے وٹایا۔ در دربار کرے سیوا ہو کے سچی، سچن سچا نظری آیا۔ ترے گن وچ کدے نہ مچی، مواتا سب نوں دے لگایا۔ گھنگٹ پاکدے نہ نچی، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ پرہ چرن دوار سچ پریتی وچ رچی، رُچی ہو نہ کوئے ودھایا۔ ایسے کارن سب دے کولوں رہیں بچی، اوہدی عزت نوں ہتھ کسے نہ پایا۔ نانک نرگن گل شبد روپ دسی پچی، رسنا نال کہانی نہ کوئے الایا۔ نہ روٹی کھاوے کھنی آدھی، ٹکر ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ سری بھگوان دے حکمے بدھی، بیٹھی سیس جھکایا۔ بن نہانی کہے میں تیری نڈھی، تُوں صاحب میرا شہنشاہیا۔ کر کرپا میٹوں اپنے دوار یوں مول نہ کڈھیں، تیرے آگے واسطہ پایا۔ کوٹن کوٹ کال بیتن جگ چوڑی صدی، سدو تیرا روپ اِکو نظری آیا۔ نہ کوئی تن نہ کوئی ہڈی، ماس چھڑی نہ رنگ چڑھایا۔ تیری پُشت تیری جدی، تیری کار کمایا۔ تیرے پریم اندر گھی، مارگ دو جہان دکھایا۔ اُچا لما نظر نہ آئے کوئے قدی، ہتھ پیر مُنہ نک نیتز انگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سار تیری ساچی اچھیا، پُرکھ ابناسی پائی بھچھیا، ساچی مائی اِکو وار پرنا یا۔ ساچی مائی کریا پرن، پریم پُرکھ نال گنڈھ پوایا۔ تھہ بن اور نہ کوئی سرن،

سرن ملے نہ ہور سرنایا۔ کر سیوا پورا کراں تیرا آچرن، اچرج راہ چلایا۔ توں داتا ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیایا۔ ترے ترے پانی تیرا بھرن، پیسن
پیسن سیو کمایا۔ آد جگاد برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک گنگن پاتال زمیں آسمان تیتھوں ڈرن، کوٹن کوٹ تیرا بھے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناؤں بن اکھراں نش اکھراں اپنے نال ملایا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرام سنگھ دے گرہنڈ چمبل ضلع امرتسر ★

سنگر شبد ساچا گیت، گیت گوہند اک درڑائیندا۔ سنگر شبد پت پت، پت پانی پار کرائیندا۔ سنگر شبد ساچی ریت، جگ چوکڑی راہ چلاییندا۔ سنگر
شبد بنائے مندر مسیت، شودوالے مٹھ راہ دکھاییندا۔ سنگر شبد من واسنا لئے جیت، مایا ممتا موہ مٹاییندا۔ سنگر شبد کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ
برساییندا۔ سنگر شبد پر کھنہار انیت، نیتوان اکو نظری آئیندا۔ سنگر شبد پار کرائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈاییندا۔ سنگر شبد سدا رس پیٹھ، انرس
نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنگر شبد سدا انڈیٹھ، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبد اک سمجھاییندا۔ سنگر شبد ساچا
رنگ، رنگ اکو اک دکھایا۔ سنگر شبد سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جایا۔ سنگر شبد آتم انند، انند رس اک چکھایا۔ سنگر شبد خوشی کرے بند بند، بندی
خانہ توڑ تڑایا۔ سنگر شبد جگت وکار کرے کھنڈ، کھنڈا اکو اک کھڑکایا۔ سنگر شبد ناتا توڑے دھاگن رنڈ، ہر کنت دے وڈیایا۔ سنگر شبد سہاگی چھند، ست
ستود کرے پڑھایا۔ سنگر شبد پرمانند، پرمانند پڑکھ دے دکھایا۔ سنگر شبد کوڑا ناتا توڑے جھوٹھا گند، امرت رس اک چکھایا۔ سنگر شبد جگ جگ دیوے
ونڈ، ونڈنہارا پھیرا پائیا۔ سنگر شبد دیونہارا ڈنڈ، ڈنکا سب دے سر وجایا۔ سنگر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد
اک جنایا۔ سنگر شبد سچ نشان، دو جہاناں آپ دکھاییندا۔ سنگر شبد سچ پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھاییندا۔ سنگر شبد سچا رام، رام رحیم میل ملاییندا۔ سنگر
شبد سچ امام، رسول اپنی گنڈھ پوائیندا۔ سنگر شبد سچ کلام، کلمہ اکو اک جناییندا۔ سنگر شبد سچ اشان، دُرمت میل دھوائیندا۔ سنگر شبد ساچا بھان، اگیان

اندھیر مٹائیندا۔ سَنگَرُ شبد کھیل مہان، خالق خلق وچوں نظری آئیندا۔ سَنگَرُ شبد سچ ایمان، دُوجی شرع نہ کوئے دکھائیندا۔ سَنگَرُ شبد دُھر گیان، بودھ
 اکادھ پڑھائیندا۔ سَنگَرُ شبد بے پہچان، جگت نیز نظر نہ آئیندا۔ سَنگَرُ شبد برہوں تیرِ نرالا مارے بان، انیلا آپ چلائییندا۔ سَنگَرُ شبد امرت رس دیوے پین
 کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ سَنگَرُ شبد سُرَت ملائے ہانی ہان، گھر میلا میل ملائییندا۔ سَنگَرُ شبد چتر سگھڑ بنائے سُبّان، مورکھ موڑھے دھندے لائییندا۔
 سَنگَرُ شبد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ آپ ورتائییندا۔ سَنگَرُ شبد ساچا سچّ، سچّ اِکو نظری آئی۔ سَنگَرُ شبد دُھر
 دامجن، سرور اِکو اک نہائی۔ سَنگَرُ شبد سدا سدا سد پڑدے کجّ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ سَنگَرُ شبد گرکھ ورلے چین، جس جن اپنی بوجھ بُجھائی۔ سَنگَرُ شبد
 کوٹن کوٹ اتارے پاپن، پاپی اِکو گنڈھ پوئی۔ گر کا شبد لیکھا چکائے ہاکن ڈاکن، زویر اِکو رنگ دکھائی۔ سَنگَرُ شبد پاکی پاکن، پُنیت اِکو رُوپ درسائی۔
 سَنگَرُ شبد بچھے واتن، نت نوت ہوئے سہائی۔ سَنگَرُ شبد ظاہر باطن، بیتل اِکو دھام پرگٹائی۔ سَنگَرُ شبد مقتول قاتل، قتل گاہ اِک دکھائی۔ سَنگَرُ شبد سدا
 ساتھ، سگلا سنگ نہجائی۔ سَنگَرُ شبد انا تھ انا تھن، ناتھ انا تھان ہوئے سہائی۔ سَنگَرُ شبد پر تھی آکاشن، آکاش آکاشاں ڈنک وجائی۔ سَنگَرُ شبد داسی داسن،
 بن سیوک سیوک مائی۔ سَنگَرُ شبد پوری کرے آسن، آسا سب دی پور دکھائی۔ سَنگَرُ شبد نرمل پاٹھن، پوجا اِکو اِک وڈیائی۔ سَنگَرُ شبد تیر تھ تاٹن، تٹ
 کنارہ دے دکھائی۔ سَنگَرُ شبد سچّا ہاٹن، چوڈاں لوک پندھ مکائی۔ سَنگَرُ شبد نوؤ آٹاٹن، بن سوانگی سانگ رچائی۔ سَنگَرُ شبد ناتا توڑے ذات پاتن، ورن
 گوت نہ کوئے جنائی۔ سَنگَرُ شبد جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ورلے بھاکھن، بھاکھیا جس نوں آپ جنائی۔ سَنگَرُ شبد سچ سلطان، ست
 ستوادی آپ بنائییندا۔ سَنگَرُ شبد سدا مہربان، مہر نظر اِک اٹھائییندا۔ سَنگَرُ شبد سچ گیان، گیان دھیان اِک درڑائییندا۔ سَنگَرُ شبد سچ ایمان، اسم اعظم اِک
 دکھائییندا۔ سَنگَرُ شبد صلاحہ انجیل قرآن، وید شاستر سرب سنائییندا۔ سَنگَرُ شبد لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن دوئے دوئے دھار دکھائییندا۔ سَنگَرُ
 شبد دُھن راگی سنائے سچّی دُھنکان، دُھن آنمک راگ لائییندا۔ سَنگَرُ شبد مہابلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائییندا۔ سَنگَرُ شبد میٹ مٹائے کوڑ شیطان، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر شبد اِک جنائییندا۔ سَنگَرُ شبد پتاما، آد آت وڈیائی۔ سَنگَرُ شبد سچّا ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائی۔ سَنگَرُ

شبد دُونگھا کھاتہ، بن گرکھ نظر کسے نہ آیا۔ سَنگر شبد گرکھ پچھاتا، لکھ چوراسی کوڑی کِریا دے دُہایا۔ سَنگر شبد اُتم ذاتا، بھگت بھگونت رُپ وٹایا۔ سَنگر شبد سچا ساکا، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گایا۔ سَنگر شبد اِکو آقا، عاقی رہن کوئے نہ پایا۔ سَنگر شبد کھولے تاکا، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ سَنگر شبد سچ سنائے باتا، دُھر دی بانی بان الایا۔ سَنگر شبد ایتھے اوتھے ہوئے راکھا، بن رکھک سیو کماہیا۔ سَنگر شبد ساکھیاتا، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ سَنگر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اِکو اک درٹایا۔ سَنگر شبد ساچی اوٹ، اوٹ اکال جنائیدا۔ سَنگر شبد سدا اتوٹ، اتٹ آپ ورتائیدا۔ سَنگر شبد ملائے نرمل جوت، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیدا۔ سَنگر شبد رنگ رنگائے کایا مائی چڑا پوش، پُشت اپنا ہتھ لکائیدا۔ سَنگر شبد سدا نردوش، دوشی جیو سرب بنائیدا۔ سَنگر شبد سدا مدہوش، مدھر دُھن اپنا راگ الائیدا۔ سَنگر شبد گرکھ ورلا رہیا لوچ، لوچن نین دھیان لگائیدا۔ سَنگر شبد کسے وِج نہ آوے سوچ، سوچیاں انت کوئے نہ پائیدا۔ سَنگر شبد کوٹن کوٹ رہے کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائیدا۔ سَنگر شبد بن گر سکھ کوئی نہ مانے مَوچ، مَوجودہ حال سب نوں آپ سنائیدا۔ پڑھن سُنن دی پے گئی رُونس، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیدا۔ بن ہنکاری بن گئے غوث، کُتب خانہ سرب جنائیدا۔ کنت ملن دارکھے کوئی نہ شوق، وِجھار گھر گھر نظری آئیدا۔ کلجگ کوڑا پایا طوق، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیدا۔ بن بھگتاں جگت دے اُونت، جگت نشان نہ کوئے وکھائیدا۔ سُرَت سوانی رووے بناں خُونت، خاوند اکھ نہ کوئے ملائیدا۔ سادھ سنت کوڑی کِریا مارن دھُونس، دھُونسا نام نہ کوئے سنائیدا۔ سچ محل کوئی نہ گیا پیئج، کایا اندر سب رو رو نیتر نیر وہائیدا۔ رسنا جہوا شوگر رہے بھونک، پیج بھوت ناتا نہ کوئے تڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگر شبد جن بھگتاں جھولی پائیدا۔ سَنگر شبد وڈی دات، داتا دانی آپ ورتایا۔ سَنگر شبد سچی کرامات، کرم کاند دے چکایا۔ سَنگر شبد کڈھے بھرم بھرات، بھلیکھا سب دا دُور کرایا۔ سَنگر شبد دلائے نجات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر سکھ جھولی پائیا۔ گر سکھ جھولی لئے اڈ، سَنگر پورا دیا کمائیدا۔ اپنے وچوں اپنا نام کڈھ، ہر جن تیرے وِج سمائیدا۔ جو سنگت نال گیا رل پیچھے جائے نہ چھڈ، کھسہرا جم دا آپ چھڈائیدا۔ اگے پار کرائے حد، پیچھلا پندھ مُکائیدا۔ در آئے کرائے جج، حاجت ہو نہ کوئے وکھائیدا۔ سر پردہ دیوے کج، اوڈھن اِکو نام وکھائیدا۔

سوہنگ شبد ساچا ناؤں لینا چپ، جاپ اِکو اک درڑا نیندا۔ ہوئے سہائی بن کے سچا باپ، پوت اپنی گود اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، ستگر دیوے سچا ساتھ، شبد گر اپنی سیو کمائیندا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد اگئی دھار، سچھنڈ نواسی آپ پرگٹائیندا۔ ستگر شبد سچّی جیکار، سچ جیکارا اک الائیندا۔ ستگر شبد ساچی کار، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ ستگر شبد ساچا ہٹ ونجار، وست اِکو اک ورتائیندا۔ ستگر شبد لیکھا جانے سرب سنسار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد سیوالا گر اوتار، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ستگر شبد پیر پیغمبر پائے سار، کلمہ نبی رسول جنائیندا۔ ستگر شبد بھگت بھگوان لئے اٹھال، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔ ستگر شبد سنتاں وکھائے سچّی دھر مسال، دھرم دوار اک جنائیندا۔ ستگر شبد گرکھاں کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ ستگر شبد گر سکھاں چلے نال نال، سدا سدا سنگ نبھائیندا۔ ستگر شبد ناتا توڑے ترے گن مایا جگت جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ ستگر شبد لیکھا چکائے کال مہاکال، بھے بھیانک روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ ستگر شبد ایٹھے اوٹھے بن دلال، بن وچولا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد امرت آتم سرور دے اچھال، نہجھر جھرنّا اک جھرائیندا۔ ستگر شبد سُرَت سوانی کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ستگر شبد سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا ناؤں دھرائیندا۔ ستگر شبد آپ جنائے پنج ت کا یا مائی کھال، ہر مندر اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیندا۔ ہر کا شبد ستگر روپ، ستگر گر گر ویس وٹائی۔ گر گر لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا سو بھاپائی۔ دہ دشا دیوے سچّی ثبوت، صاحب اپنا نام پڑھائی۔ ہر کا ناؤں لیکھا جانے کا یا پنج ت قلبوت، نرگن سرگن ویکھے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام دے وڈیائی۔ ستگر شبد سچّا نام، ناؤں نر نکارا آپ پرگٹائیندا۔ ستگر شبد سچّا جام، مدھر پیالہ اک وکھائیندا۔ ستگر شبد کرے کرائے سچّا کام، کرنی کرت اک درڑائیندا۔ ستگر شبد میٹے اندھیری شام، نرگن جوت نور رُشائیندا۔ ستگر شبد دیوے پرکاش کوٹن بھان، منڈل منڈپ آپ سہائیندا۔

سَنگَرُ شَبَدِ سَرِ شُٹِ سَبائی اِکِ گِیان، گِیان دَھیان وِچ مِلانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ اِکِ نِشان، دَهرِم نِشانہ اِکِ جُھلانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ اِکِ اِیمان، چارِ وِرنّاں صَدَق
 نَبھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ اِکو رِس پین کھان، وِکھ رُوپ نہ کوئے وِٹانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ ساچا سُننا کان، بِن کُنّاں آپِ جنانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ دو جہاناں دیوے مان،
 اِبھمان میٹ مِٹانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ بنائے سچِ وِدھان، راجِ جوگ آپِ سَمجھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ دیوے دُھرِ فرمان، سچِ سندیہ اِکِ الایندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ لیکھا جانے
 راجِ راجان، شاہِ سُلطان حَکمِ منانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پائے آن، اگے سِر نہ کوئے اُٹھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ چارے کھانی دے بیان،
 انڈِج جیرِج اُتَبھج سیتِج بھيو اَہیدِ جنانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ چارے بانی دے بان، نامِ بَنا اِکِ دھرانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ بھيو جنائے اِنجیلِ قُرآن، کایا کعبہ ویکھ
 وکھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ اِکِ توفیقِ رِیمِ رحمان، مَحبان بیدو اِکو نُورِ دھرانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سچِ اِسلام، اِسمِ اِکو اِکِ وکھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سچِ نظام، دو جہاناں
 بندھن پانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ جُگِ جُگِ پیغام، سَجگِ تریتا دواپرِ کَلجِک آپِ سَنانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سُن کَلجِک جیو ہون خیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ جن
 بھگتاں ملے دان، ستن جھولی آپِ بھرانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ گُرکھاں دیوے مان، گُر سیکھاں اپنے انگِ لگانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ منمکھ نہ سکن پچھان، نیتِز نین نہ
 کوئے کُھلانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، آدِج گادی اِکو ہر اِکو ناد سَنانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سچّا ناد، انادی آپِ سَنانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سچِ
 برہماد، برہماند رہیا سمانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سَتِ آواز، دُھر درگاہی بانگِ الایا۔ سَنگَرُ شَبَدِ رِجِ رِجِ کاج، جُگِ چو کڑی ویکھ وکھانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر،
 آپِ اپنی کرپا کر، ایکا نام دے وِڈیانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ سَتِ سرُوپِ، سَتِ سَتِ وِڑانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دِشا کھوج کُھجانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ ناتا
 توڑے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا موہ مِٹانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ کرے پاک کایا قلوبُت، پَتِ پُنیتِ دیا کمانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ نظر نہ آئے کوئی وجود، واحدِ اپنی دھار
 وکھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ میلِ ملائے نالِ محبوب، مُجَتِ اِکو اِکِ سَمجھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ وسے سچِ عروج، جُھرہ اِکو اِکِ وِڈیانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر،
 آپِ اپنی کرپا کر، اپنے رنگِ وکھانیندا۔ سَنگَرُ شَبَدِ اُچِ اٹاری، اٹل اٹلِ جنانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ میلِ ملائے جوتِ نرنکاری، نرگنِ میلِ سچِ سُبھانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ
 دیوے سچِ خُماری، خُمارِ اِکو اِکِ وکھانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ کوڑی کرپا ہو میں روگِ کٹے بیماری، بملِ اپنی دھار پرگٹانیا۔ سَنگَرُ شَبَدِ نامِ کھنڈا وکھائے تیز کٹاری،

کٹاکش اکو اک جنایا۔ سَنگَر شبد لیکھا جانے آر پاری، منجھدھار نہ کوئے رُڑھایا۔ سَنگَر شبد کھیل نیاری، خالق خلق دئے سمجھایا۔ سَنگَر شبد میل ملائے
 پروردگاری، پردانشیں پردہ اک اُٹھایا۔ سَنگَر شبد لیکھا جانے دُھر درباری، بے نظیر شاہ حقیر ہوئے سہایا۔ سَنگَر شبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، آپ اپنا نام جنایا۔ سَنگَر شبد سورا سربنگا، سرب کلا اکھوائیندا۔ سَنگَر شبد نام مردنگا، وڈ مردانگی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سَنگَر شبد پُریاں لوآں آپے لنگھا،
 راہ وِچ نہ کوئے اکھائیندا۔ سَنگَر شبد دو جہان وجائے مردنگا، تار ستار نہ کوئے وکھائیندا۔ سَنگَر شبد چند پر چند تکی دھار کھنڈا، کھڑگ اکو اک رکھائیندا۔
 سَنگَر شبد لیکھا جانے جیرج اندا، اُتجج سیتج پھول بھلائییندا۔ سَنگَر شبد پائے ونڈاں، سَنگَر شبد تریتا دواپر کلجک بندھن پائیندا۔ سَنگَر شبد آد جگاد جگ جگ
 توڑے گھمنڈا، گرھ ہنکاری بُرج ڈھاندا۔ سَنگَر شبد کلجک انت سرشٹ سبائی سنائے ساچا چنڈا، سوہنگ ڈھولا اک الائیندا۔ سَنگَر شبد بنائے ساچا بندہ،
 بندگی اکو اک درڑائیندا۔ سَنگَر شبد لیکھے لائے گندہ، مورکھ موڑھ پتر سُجان بنائیندا۔ سَنگَر شبد سرب جیاں دا اکو دھندا، اکو راہ جنائیندا۔ سَنگَر شبد ویکھنہارا
 بُکھانگا، بُکھیاں ننگیاں مان دوائیندا۔ سَنگَر شبد بستہ بَنھ کسے نہ ٹنگا، بند سندوق نہ کوئے کرائیندا۔ سَنگَر شبد آد جگاد جگ جگ نرگن ہو کے وچا، ساز
 باج تال نہ کوئے رکھائیندا۔ سَنگَر شبد گھر گھر اندر پھرے بچا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد گرکھ ہر دے بہہ بہہ سچا، گھر سچا اک سہائیندا۔
 سَنگَر شبد بُڈھا نڈھا نہ کوئی بچہ، جوان روپ نہ کو بدلاییندا۔ سَنگَر شبد کسے گھڑیا نہ جائے وِچ سچا، گھاڑت گھڑت نہ کوئے وکھائیندا۔ سَنگَر شبد جگ چوکڑی
 کدے نہ ہوئے کچا، کاجی مائی کا یا رنگ چڑھائیندا۔ سَنگَر شبد سدا سدا سدا سچا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سَنگَر شبد سب دی کرے رچھا پر تپالک ناؤں
 دھرائیندا۔ سَنگَر شبد نرگن سرگن مان دوائے جٹ دھنہ، دھن اکو اک وکھائیندا۔ سَنگَر شبد راگ سنائے سچا کٹاں، کان سب دی میٹ مٹائیندا۔ سَنگَر شبد
 کرے پرکاش نیز اٹھا، اگیان اندھیر مکائیندا۔ سَنگَر شبد بھوگ لگائے ناما چھنّا، چھن چھری آپ چھہائیندا۔ سَنگَر شبد بن بھگتاں کسے کولوں نہ مٹا، منسا پور
 نہ کوئے کرائیندا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے راہ چلائییندا۔ سَنگَر شبد گوڑھو گوڑھ، گہر گہیر اکھوائیا۔ سَنگَر شبد نورو نور،
 نور نور رُشائیا۔ سَنگَر شبد سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سب ٹھائینا۔ سَنگَر شبد نہ نیڑے نہ دُور، گھٹ گھٹ آسن لایا۔ سَنگَر شبد سدا سدا آسا پور، پوری

آس کرایا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ پر گئے ضرور، ضرورت اِکو اِک جنایا۔ سَنگَر شبد پوُر بختے سرب قصور، اگے مارگ لایا۔ سَنگَر شبد ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سَکھیا کرے پڑھایا۔ سَنگَر شبد میٹ مٹائے ہنگتا غرور، غُربت کوئے رہن نہ پایا۔ سَنگَر شبد آد جُگاد جُگ ہو یا رہیا مفرور، بن بھگتا اپنے اندر بند نہ کوئے کرایا۔ ہر کا شبد دیوے سچ شعور، شہرت اِکو اِک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو نام صفت صلاحیا۔ سَنگَر شبد سدا انمل، انملڑا آپ بنائیدا۔ سَنگَر شبد سدا آٹل، تول وچ کدے نہ آئیدا۔ سَنگَر شبد دُھر در گاہی بھل، دو جہان مہکائیدا۔ سَنگَر شبد پُرکھ اکال دی کُل، کُلوتا ناؤں دھرائیدا۔ سَنگَر شبد بوٹا کدے نہ جائے ہل، بھل بھلواری آپ مہکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد آپ درڑائیدا۔ سَنگَر شبد سَنگَر جہا، جیہی کار کما یا۔ سَنگَر شبد سَنگَر نینہا، نینہ اِکو اِک سمجھایا۔ سَنگَر شبد سَنگَر مینہا، میگھلا اِکو دھار برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد دئے وڈیایا۔ سَنگَر شبد سچا رام، رام رام ملائیدا۔ سَنگَر شبد سچ پیغام، پیر پیغمبر رنگ رنگائیدا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ پورن کرے کام، پوری آسا پور وکھائیدا۔ سَنگَر شبد کُجگ انتم لے کے آئے پیغام، پراپنتی مدھم بیکھری آپ سمجھائیدا۔ سَنگَر شبد بدل دئے نظام، حاکم اِکو نظری آئیدا۔ سَنگَر شبد بھوپت بھوپ بن راجان، حکم حاکم اِک وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبد آپ وڈیائیدا۔ سَنگَر شبد سرب کلا سمرتھ، سمرتھ آپ پرگٹائیدا۔ سَنگَر شبد کُجگ انت مہا گنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سَنائیدا۔ سَنگَر شبد جن بھگتا دیوے اگئی وتھ، وست اِکو اِک ورتائیدا۔ سَنگَر شبد آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، سنت سجن میل ملائیدا۔ سَنگَر شبد گرگھ ہر دے جائے وس، دُئی دوتی پردہ لائیدا۔ سَنگَر شبد گرگھیاں دیوے اِکو رس، رس پھیکا سرب گوائیدا۔ سَنگَر شبد ہر جن میل ملائے ہس ہس، آپ اپنی دیا کمائیدا۔ سَنگَر شبد کُجگ انتم ہو پرگٹ، پر م پُرکھ بھیو چکائیدا۔ اِکو وکے پُرکھ اکال دے ہٹ، دُجا ونج نہ کوئے کرائیدا۔ ست ستوادی برہم برہادی پار برہم پت پر میثور نرگن سرگن ست سروپ مارگ دئے دس، انجو پرکاش اِکو نور جنائیدا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، غریب نمائیاں وسے ساتھ، بودھ اگادھ سَنائے گاتھ، بھیو ابھیدا آپ جنائیدا۔ نرور چلائے راتھ، پار لگائے اپنے گھاٹ، کُجگ میٹ اندھیری رات، سَنجگ ساچا چند چمکائیدا۔ سَنگَر شبد بچھے وات، کوڑی کریا رہے نہ نار کمذات، جن بھگتا پوری کرے خواہش،

خواہش اپنی نال ملائیندا۔ سَنگَر شبد لیکھے لائے پَوَن سواس، آتم پر ماتم دے وشواس، پاربرہم برہم ویکھے اپنی شاخ، شناخت اِکو اک سمجھائیندا۔ سَنگَر شبد سدا ابناس، جُگ چوکڑی کھیلے کھیل تماش، منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ سَنگَر شبد کُجک اَنت کرے پرکاش، نورو نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد آپ وڈائیندا۔ سَنگَر شبد وڈا بل، بل باون بھو چکائیا۔ سَنگَر شبد اچھل اچھل، ول چھل اپنا کھیل رچائیا۔ سَنگَر شبد وسے دھام اٹل، اٹل محل اک رُشائیا۔ سَنگَر شبد کرے ویس کُجک کل، کل کالکھ پڑدہ لاہیا۔ سَنگَر شبد ست سروپ دھار گیارل، جوتی جوت سمائیا۔ سَنگَر شبد سچ سندیسہ رہیا کھل، نر زیشا آپ اُٹھائیا۔ سَنگَر شبد پُٹھی لائے کھل، منصور سوئی اُتے چڑھائیا۔ سَنگَر شبد کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، پلک سکے نہ کوئے بدلایا۔ سَنگَر شبد جن بھگت دوارا بیٹھامل، محفل اِکو گن درسائیا۔ ہر شبد سَنگَر شبد گر شبد شبد گر اِکو وجائے ناد اٹل، اٹل اِکو راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، شبد اِکو اک پرگٹائیا۔ سَنگَر شبد سوہنگ سو، ست سَجگ راہ چلائیندا۔ سَنگَر شبد نر گن نرموہ، کوڑی مُجبت نہ کوئے رکھائیندا۔ سَنگَر شبد وسے برہمنڈ کھنڈ لو، پُری آکاش آسن لائیندا۔ سَنگَر شبد سَنگَر جہا ہو، ہوکا اپنے نام سَنائیندا۔ سَنگَر شبد دُھر دا دُھو آ لے کے آئے دُھو، دُھولک اِکو اک رکھائیندا۔ ہر کا شبد بھو نہ جانے کو، کُجک جیو کاگ وانگ گر لائیندا۔ کوڑی سیجا گئے سو، سویامات نہ کوئے اُٹھائیندا۔ ویلے انتم پئے رو، روندیاں چُپ نہ کوئے کرائیندا۔ جو سَنگَر شبد سُر تِرتی جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ سَنگَر شبد امرت میگھ دیوے چو، نہجھر رس اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجک تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، سَنگَر شبد اک اُٹھائیندا۔ سَنگَر شبد اک اُٹھائیگا۔ ساچا ناد و جاویگا۔ برہم برہما دُناویگا۔ لوک پرلوک ہلاویگا۔ وشن برہما شو اِکو سلوک الاویگا۔ لکھ چوراسی دیوے جھوک، جھوک نہ شکر مناویگا۔ جن بھگتاں تن نگارے لائے چوٹ، دُنا نام و جاویگا۔ من واسنا کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ جنم کرم دا میٹے روگ، دُھر سنجوگ میل ملاویگا۔ ویکھنہارا چو داں لوک، چو داں طبقاں پھول بھلاویگا۔ دیونہارا ساچی موکھ، مُفت اپنا نام ورتاویگا۔ نہ کوئی ہر کھ نہ کوئی سوگ، چنتا دُکھ سرب گواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کُجک تیری انتم ور، اِکو شبد گرُ پرگٹاویگا۔ اِکو شبد سَنگَر اُٹھیگا۔ دو جہاناں لُٹیگا۔

کوڑی کریا جڑ پٹیگا۔ جن بھگتاں اُپر تھھیگا۔ لوک یا کسے کولوں نہ لگیگا۔ شیر ہو کے بگیگا۔ سنت سہیلے گودی چلیگا۔ منمکھ موڑھے شوہ دریائے سٹیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، شبد گر گر شبد اجل مکھ رکھیگا۔

☆ ۲۸ ماہ ۲۰۱۹ بکرمی کیشو رام دے گرہ جنڈو کے سرہالی ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد ساچی بانی، بان اک لگائیدا۔ سنگر شبد سچا بانی، ہانیاں میل ملائیدا۔ سنگر شبد اکھ کہانی، کہہ کہہ آپ سناائیدا۔ سنگر شبد دھر نشانی، سچ نشانہ اک جناائیدا۔ سنگر شبد امرت پانی، مٹھا ٹھنڈا رس اک دکھائیدا۔ سنگر شبد لیکھا جانے چارے کھانی، بھو اچیدا آپ جناائیدا۔ سنگر شبد سیوالائے چارے بانی، محکم حاکم اک سمجھائیدا۔ سنگر شبد سرت پرنائے زرگن رانی، آپ اپنا بندھن پائیدا۔ سنگر شبد گھٹ گھٹ ہوئے جان جانی، گرہ گرہ کھوج کھائیدا۔ سنگر شبد کھیل مہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد اکو اک وڈائیدا۔ سنگر شبد سچا راگ، راگی گانہ سکے رانی۔ سنگر شبد سچ آواز، دھر درگاہی آپ سناایا۔ سنگر شبد سچا سماج، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنگر شبد سچ جہاز، گرکھ سجن لئے چڑھایا۔ سنگر شبد سدا رکھے لاج، سدا سدا ہوئے سہایا۔ سنگر شبد سچا باز، اڈاری اکو اک جناایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنگر شبد صفت صلاحیا۔ سنگر شبد سدا سچا، سوخم روپ جناائیدا۔ سنگر شبد سدا اچا، ساچے گھر سو بھاپائیدا۔ سنگر شبد سدا رچھا، لکھ چوراسی اندر سیو کمائیدا۔ سنگر شبد گرکھ ورلے بھجا، جس اپنا بھو کھلائیدا۔ سنگر شبد گر سکھ سجن سچھا، جس اپنا پڑوہ لاہندا۔ سنگر شبد بھو کھلائے گچھا، کوڑی کریا میٹ مٹائیدا۔ سنگر شبد سنت سہیلے سچھا، سو جھی اکو اک دکھائیدا۔ سنگر شبد لیکھا جانے جگ جگا، جگنتر اپنا راہ جناائیدا۔ سنگر شبد کدے نہ مکا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیدا۔ سنگر شبد کدے نہ رکھا، نام وستو نال رلائیدا۔ سنگر شبد کدے نہ بھکھا، بھکھیاں بھکھ مٹائیدا۔ سنگر شبد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے نال ملائیدا۔ سنگر شبد سدا سوہنا، سہنجا اپنے وچ سمانیا۔ سنگر شبد سدا موہنا، موہنی روپ وٹایا۔ سنگر شبد سدا انہونا، انہوندی کار کمائیا۔ سنگر شبد سدا گاؤنا، گا گا شکر منایا۔ سنگر شبد

گُرکھ چّے پاؤنا، پریم پریتی اک ودھائی۔ سَنگَر شبد جن ہر دے اک وساؤنا، اک دھیان لگایا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تال وجائی۔ سَنگَر شبد تال تلواڑا، نظر کسے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد لیکھا جانے بہتر ناڑا، تندی تندی رباب جنائیندا۔ سَنگَر شبد کایا پر بھاس ویکھنہار اکھاڑا، ڈو نگھی کندر سو بھاپائیندا۔ سَنگَر شبد ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ڈو نگھے ساگر سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سَنگَر شبد کرے کرائے ساچی کارا، کرتی اپنی کرت کمائیندا۔ سَنگَر شبد سرب جیاں دا اکو نعرہ، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سَنگَر شبد سچا نگارہ، نگہبان آپ وجائیندا۔ سَنگَر شبد سچ ہلارا، دو جہاناں آپ وکھائیندا۔ سَنگَر شبد سدا پیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پُرکھ میل ملائیندا۔ سَنگَر شبد ساچی رنگت، اکو رنگ وکھائی۔ سَنگَر شبد ناتا توڑے بُکھکھ ننگت، بُکھیاں بُکھکھ مٹائی۔ سَنگَر شبد گڑھ توڑے ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اک درسائی۔ سَنگَر شبد ہر جن لائے انگ انگد، انگیکار اک کرائیا۔ سَنگَر شبد دُوبے در نہ جائے منگت، منگتا رُپ نہ کوئے وکھائی۔ سَنگَر شبد بودھ اکادھا پنڈت، جیو جنت سرب پڑھائی۔ سَنگَر شبد سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنایا۔ سَنگَر شبد گہر گمبھیرا، گور اپنی کھیل کرائیندا۔ سَنگَر شبد مان دوائے کبیرا، جولاہا اپنے گھاٹ وکھائیندا۔ سَنگَر شبد لیکھے لائے کسیرا، رِوداس چمار آپ وڈیائیندا۔ سَنگَر شبد کٹے زنجیرا، جم کی پھاسی توڑ تڑائیندا۔ سَنگَر شبد ظاہر پیرا، نور نورانہ نظری آئیندا۔ سَنگَر شبد چوٹی چڑھے اخیرا، منزل اپنی اک درسائیندا۔ سَنگَر شبد بے نظیرا، نظر سب دی آپ بدلائیندا۔ سَنگَر شبد بدلتہارا تقدیرا، رکھ بھیکھ آپ جنائیندا۔ سَنگَر شبد دیونہارا ٹھانڈا سیرا، سیر امرت رُپ وٹائیندا۔ سَنگَر شبد کٹنہارا بھیرا، او جھڑ راہ نہ کوئے پائیندا۔ سَنگَر شبد چکھنہارا بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سَنگَر شبد سوہنا سچا نگ نگینہ ہیرا، جڑت اپنے وچ رکھائیندا۔ سَنگَر شبد سدا سدا اکو چیرا، جن بھگتاں سر بندھائیندا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے حکم چلائیندا۔ سَنگَر شبد حکم حاکم، اکو اک جنایا۔ سَنگَر شبد برہم آتم، پر ماتم میل ملائی۔ سَنگَر شبد اُتم ذاتن، جیو جنت جگت جنایا۔ سَنگَر شبد اکو راہ جنائے دھرم سناٹن، ست ست اک درڑائی۔ سَنگَر شبد کھیل کرے باطن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سَنگَر شبد میل ملائے پُرکھ انناسن، انناسی رنگ رنگائی۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

پرتھی اکاشن دے وڈیاں۔ سَنگَر شبد ساچا سوہلا، سَت ستودی آپ جنائندا۔ سَنگَر شبد چُکائے پڑدہ اوہلا، دوتی رُپ نہ کوئے دکھائندا۔ سَنگَر شبد چُکے
اتم ڈولا، ڈولی اپنے کندھ اُٹھائندا۔ سَنگَر شبد بن وچولا، نرگن سرگن سرگن نرگن دوہاں گھر پھیرا پائندا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ پائے رولا، بھگتاں آپ
جگائندا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ کھیلے ہولا، رتی رت نال رنگائندا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ جھکولا اک
جنائندا۔ سَنگَر شبد سدا گبھرو، بل اپنا آپ رکھائیا۔ سَنگَر شبد سدا وجائے ڈبرو، ڈنکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَنگَر شبد انگد کمایا امرؤ، رام داس ملی وڈیاں۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد شنوایا۔ سَنگَر شبد ساچی غرضن، غرض اکو اک جنائندا۔ سَنگَر شبد پایا گر ارجن، دوئے جوڑ عرض
واسطہ پائندا۔ سَنگَر شبد پورا کرے فرضن، گرنتھ پنٹھ راہ چلائندا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ کوڑی کرپا آئے ورجن، سچ سچا راہ جنائندا۔ سَنگَر شبد ہوئیں ہنگتا
میٹے مرضن، مریض گرکھ آپ بچائندا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ دالاہے قرضن، مقروض اپنی دیا کمائندا۔ سَنگَر شبد کوئی ہون نہ دیوے حرجن، حاجت
بھگتاں پور کرائندا۔ سَنگَر شبد میل ملائے آد زرنجن، نر زرائن گلے لگائندا۔ سَنگَر شبد سدا درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائندا۔ سَنگَر شبد اکو نیز
انجن، اگیان اندھیر چُکائندا۔ سَنگَر شبد کایا ماٹی کرے کنجن، کنجن پارس نال چُھبائندا۔ سَنگَر شبد ہر کا بچن، بھگونت بھگت بچیاں آپ پڑھائندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد آپ صلاحندا۔ سَنگَر شبد سدا سد نیواں، نیچوں نیچ نیچ اکھوایا۔ سَنگَر شبد ہر گھٹ وسے جیواں، جیو جیو
کرے کُڑمائیا۔ سَنگَر شبد ناتا تڑائے ساڈھے تن ہتھ سیواں، ترے ترے اگن نہ لاگے رایا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، اکو گھر دکھائیا۔ سَنگَر شبد اک دروازہ، گھر سچا سچ دروائندا۔ سَنگَر شبد غریب نوازا، غریب نمانے گلے لگائندا۔ سَنگَر شبد گر سکھ کہے آجا، سدا
نام اک جنائندا۔ سَنگَر شبد پھرے بھاجا، اندر باہر کھوج کھائندا۔ سَنگَر شبد بن راجن راجا، گرہ ساچا حکم منائندا۔ سَنگَر شبد اگئی واجا، سُر تال نہ کوئے
دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبد اک رکھائندا۔ ساچا شبد سناواں گا۔ اگئی راگ الاواں گا۔ سارنگ سارنگ نہ کوئی دکھاواں
گا۔ انرنگ رنگ چڑھاواں گا۔ مردنگا اک وجاواں گا۔ سُر تی سوئی آپ اُٹھاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ تورتی ناد اک الاواں گا۔ آسا پورتی پوری

آس کراواں گا۔ بن جوان لنگھاں موہر دی، مکھ اپنا آپ دکھاواں گا۔ ایہہ گل نہیں کوئی غرور دی، گر غربت سب دی میٹ مٹاواں گا۔ ایہہ کھیل حاضر حضور دی، جو کرنی کر دکھاواں گا۔ کھیل چکے نیڑ دُور دی، تَرَت گر مکھ اپنی گود بہاواں گا۔ کہانی اکھ بھر پور دی، بھرم سب دے میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو ناد و جاواں گا۔ اِکو ناد و جیگا۔ کوڑ کوڑ یارا بھجیگا۔ کال قلندر نچیگا۔ گر مکھ وِلا بچيگا۔ جس اپنا مارگ دسیگا۔ گھر مندر بہہ بہہ ہسیگا۔ ہر سرن سرنائی دسیگا۔ امرت رس چکھیگا۔ پر بہہ سرنی آ کے ڈھٹھیگا۔ لہنا چکے پتھر وٹے دا۔ لیکھا جانے کٹے وچھے دا۔ جٹ ہو کے جٹ رکھیگا۔ پھٹ ہو کے پھٹ و جیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام دسیگا۔ ایکا نام دسائیگا۔ چار ورن سمجھائے گا۔ کھتری براہمن شودر ویش میل ملائیگا۔ آتم برہم سرب دکھائیگا۔ کرم کانڈ مٹائیگا۔ آندھ گوانڈھ اٹھائیگا۔ اپنا سارنگ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی جیو جنت اِکو راہے لائیگا۔ اِکو راہ لگیگا۔ دیپک جوتی اِکو جلیگا۔ ہووے کھیل سورے سربگے دا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، سنگر شبد سنگر شبد گجیگا۔ سنگر شبد گونجیگا۔ جن بھگتاں اٹھرو پونجھیگا۔ کوڑی کرپا کرکٹ ہونجھیگا۔ سچ پریتی کر کے جھو جھیگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اپنے بھگت آپے بوجھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا چکائے ایکا دُوبے دا۔

☆ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، ست ست دھار چلائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اینکارا نو جوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے درسائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، نر ویر پُرکھ آپ کرائیندا۔ سری بھگوان ست نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلائیندا۔ پاربرہم پر بہہ کر پردھان، سچ پردھاگی اک جنائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنی کل رکھائیندا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ

پر گٹائیندا۔ راجن راج حکمران، حاکم اکو اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنا ویس وٹائیندا۔ آد پُرکھ ہر ویس اولّا، ایکا ایک وڈی وڈیائی۔ وسنہارا سچ محلہ، مقامے حق سو بھاپائی۔ جوتی نورِ الہی اللہ، جلوہ نور نور پر گٹائی۔ اپنے دیک آپے بلا، پرکاش پرکاش وچ جنائی۔ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، اُچ محل سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائی۔ اپنی کرنی کرے بھگوان، بھو ابھید کوئے نہ پائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ دیونہارا سچ فرمان، دُھر فرمانا آپ لائیندا۔ اپنی اچھیا کر بلوان، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اپنی کرنی رکھے ہتھ، وڈ داتا وڈ وڈیائی۔ نرگن جوت کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھائی۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا ناؤں جنائی۔ سچھنڈ دوارے ساچے وس، بنک دوارا اک وکھائی۔ ناؤں نرکارا بول الکھ، الکھ اکو اک جنائی۔ نرور پُرکھ ہو پرتکھ، اجونی رہت مورت اکال اکل کل ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، اپنی بنت آپ بنائی۔ اپنی بنائے آپے بنت، بھو ابھید کوئے نہ پائیندا۔ آپے آد آپے آنت، آنت آد اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپے نور جوت بھگونت، نور نورانہ پڑدہ لائیندا۔ آپے کھیل کرے سری بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ ساچا بھو ہر نرکارا، آد پُرکھ گھلائیا۔ سچھنڈ نواسی ہو تیار، مارگ اکو اک جنائی۔ مقامے حق کر پسار، لاشریک نور دھرائیا۔ محل اٹل اک منارا، محفل اپنی اکو لائی۔ کرے کھیل پروردگار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی آسا آپ پر گٹائی۔ اپنی آسا آپے رکھ، ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ اپنے گرہ ہو پرتکھ، اپنا پڑدہ لائیندا۔ اپنے مندر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ آپ چلائے اپنا راتھ، رتھ رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ آپے جانے اپنی ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آپے کھیلنہارا کھیل تماش، ساچی منڈل راس رچائیندا۔ آپے ہوئے پُرکھ ابناس، ابناسی اپنا راہ جنائیندا۔ آپے شہنشاہ شاہو شتاباش، شاہ سلطان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ آپے شاہ آپے سلطان، شہنشاہ اپنا ناؤں رکھائی۔ آپے مرد آپ مردانہ، سچ مرداگی آپ کمائی۔ آپے تیر آپ نشانہ، انیلا اپنا آپ چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دے اٹھائی۔

اپنا پڑدہ دیوے چک، سو پُرکھ نرنجن بھیو کھلائیندا۔ نرگن دھاروں آپے اُٹھ، نرگن ایک ناؤں جنائیندا۔ آپے چڑھ کے اپنی چوٹ، چوٹی اکو اک وکھائیندا۔ آپ وسائے ساچا کوٹ، قلعے بنک نام وڈیائیندا۔ آپے کر پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ اپنا کھیل ہر جگدیش، ایک ایک جنایا۔ ایک چھتر جھلائے سیس، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ ایک تھم دھر حدیث، سچ فرمانا نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ماہیا۔ کلجگ انتم گھر گھر دے پئی بھیڑی، نو کھنڈ پر تھمی رہی گرلایا۔ سب نوں چیتا نرائن تارے بن کے کیڑی، پرہلاد دے وڈیائیا۔ چار کُنٹ ہوئی اخیری، ورن برن پئی لڑایا۔ شرع شریعت وئی زنجیری، دین مذہب نہ کوئے ترایا۔ گھر گھر دے کوڑی پیری، سانجھا پیر نظر کسے نہ آیا۔ شاہ سلطاناں ہوئی دِگِیری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ سادھاں سنتاں لگی پیری، ہو میں روگ نہ کوئے مٹایا۔ ساتھ نہ دیوے کوئے شاہ حقیری، غریب بنانے رہے گرلایا۔ کھتری براہمن شودر ویش مدراماس کھاؤن رسنا لاون تمباکو بیڑی، بیڑا نام نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ کریا کوڑی رہی پیری، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ امرت دیوے نہ کوئے سیری، رس نظر کتے نہ آیا۔ ہر بھلیا بے نظیری، نظر سب نے لئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت بھیڑ رہیا کٹایا۔ کلجگ راہ دے سے بھیڑا، ساچا مارگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ سب دی ہڈی ٹٹی ریڑھا، کوڑا بھار سر نہ کوئے اٹھائیندا۔ نظر نہ آئے کوئے جودھا سورپیرا، جو من منو آ میٹ مٹائیندا۔ سارے نیتز روون نیرا، نج آتم دھیان نہ کوئے لگائیندا۔ اللہ رانی ہتھیں پا کے بیٹھی اک کلیرا، کلی کلی نال مہکائیندا۔ چوڈاں طبق کوئے نہ دیوے دھیرا، چوڈاں لوک سرب گرلایا۔ ناتا تھاپیر فقیراں، دستگیر دست نہ کوئے ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی بھیڑ آپ درسائیندا۔ سب نوں بھیڑ پئی کلجگ، کالکھ کٹا نظری آیا۔ ساچی چوگ کوئی نہ سکيا چُگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹایا۔ ٹھگ چور یار چوری کردے رہے لُگ لُگ، راتیں ستیاں گھر گھر پھیرا پایا۔ گر ستنگر کولوں کوئی نہ لئے پُچھ، کوڑی کریا رہے کمایا۔ مایا متا پچھے گئے جھک، سیری بھگوان سیس نہ کوئے نوائیا۔ بھگت بن کے کوئی نہ سکيا اُٹھ، بھاوی سب دے سرتے چھایا۔ چار کُنٹ پئے لُٹ، لُٹی جائے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ بھیڑی گلی رہیا دکھایا۔ کلجگ دے سے بھیڑی گلی، نر ہر نظر

کسے نہ آئیندا۔ جودھا سُر ولی چھلی، ول چھل اپنا کھیل کر آئیندا۔ جس داراہ تکدا گیا علی، محمد دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنی کار کمائیندا۔ بھیرٹی گلی او جھڑ راہ، پندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی بھلیا اک ملاح، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ باہروں دسدے چپدے ناں، اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ رسنا کھندے بھین دھی ماں، من واسنا دُرچار وِچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹ سب دے سرتے پائیا۔ بھیرٹی گلی اوکھا گھاٹ، گھاٹا گھر گھر نظری آئیندا۔ کلجگ انتم نیڑے آئی واٹ، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ ناتا تھاتیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ میل نہ کوئے دھوائیندا۔ پئی دُہائی مندر مسجد مٹھ، شودوالے رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ آتم پر ماتم ساچا رس کوئی نہ لوے چٹ، جیو جنت چاروں کُنٹ پھر پھر دھکے کھائیندا۔ کایا مندر اندر کوئی نہ کھولے ہٹ، در در گھر گھر پھر پھر کوڑی کریا لکھ جگائیندا۔ انخد ناد انادی کوئی نہ لاوے سٹ، پڑھ پڑھ رسنا واد ودھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ بھیرٹی گلی آپ بنائیندا۔ کلجگ بھیرٹی گلی گئی بن، بتا نظر کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی پرکاش دیوے چن، چند چاندنا نہ کوئے چکائیا۔ نیتز ہندیاں ہو گئے اٹھ، مارگ سچ نہ کوئے دکھائیا۔ ہر کا ناؤں نہ سُنیا کن، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سری بھگوان دیونہارا ڈن، ابناسی کرتا اپنی کار کمائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، دُھر فرمانا تھم سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹا راہ بن ملاح، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو نین، ہر نیناں آپ دکھائیندا۔ کلجگ جیو کی کچھ رسنا کہن، کہہ کہہ سرب سٹائیندا۔ ناتا تھاتھائی بھین، ساک سجن سین نہ کوئے اکھوائیندا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ ست دیپ کوڑی کریا وہے وہن، ساچی دھار نہ کوئے پرگٹائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویلے انت کوئی نہ آئے لین، لہنا دینا نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹا راہ اک دکھائیندا۔ بھیرٹا راہ دے مات، ور بھنڈ دے دُہائیا۔ کلمہ کوئی نہ دیوے نجات، علما مان نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دے نہ کوئے پر بھات، اندھیرا کو نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی بیٹھی بن جماعت، حق اڈو اڈ رکھائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی اپنا تھم ورتائیا۔ لیکھا جانے کائنات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹ سب دے سرتے چھائیا۔ کلجگ بھیرٹ آئی سر، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچی دے نہ کوئے دھر، دُھر دھروا سانا نہ کوئے رکھائیا۔ چار

کُنٺ ویکھیا پھر، پھر پھر تھکی سرب لوکائی۔ سچا نظر نہ آیا پر، پیا پر یتیم ہوئے سہایا۔ انتم جھڑن والے بر، برہوں سٹ رہیا لگایا۔ کوڑے کرم جان کر، لوک مات رہن نہ پایا۔ ستگر شبد اکو تھر، تھر گھر واسی دئے سہایا۔ اُلٹی لٹھ رہی گڑ، گیار اکو وار بھوایا۔ سری بھگوان انتم آئے اپنے پڑ، پینتر اپنا رہیا بنایا۔ لکھ چوراسی دیوے بھیڑ، بھیڑ نہارا خلق خدایا۔ چھپر چھن دیوے ریڑھ، محل اٹل نہ کوئے وڈیایا۔ جیو جنت لئے گھیر، گھیرا اکو اک جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ چرن دوارے منگن مہر، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ سری بھگوان کیوں لائی دیر، نیت نین نین اٹھایا۔ کلجک انتم چھیڑاں رہیا چھیڑ، چھڑی پھوکی سرب لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سرشٹ سبائی راہ تنگ، تنگدستی نہ کوئے کٹانیدا۔ غریب نمانے رہے منگ، منگیاں بھچھیاں کوئے نہ پانیدا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے ملنگ، کوڑی کریا ناچ نچانیدا۔ سادھاں سنتاں ہر دا چھڈیا چھند، چھند اپنو اپنا سب گانیدا۔ نظر نہ آئے پرمانند، نجاند رس نہ کوئے چکھانیدا۔ نو نو چار بھیکھ بکھنڈ، سچ سچ نہ کوئے وڈیایا۔ کلجک جیو نار دھاگن ہوئی رنڈ، بن ہر کنت گلے نہ کوئے لگانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچج تریتا دواپر کلجک ونڈاں گئے ونڈ، دین مذہب اسلام ورن برن اپنا کھیل کرانیدا۔ پاربرہم پت پر میثور سچ سوامی سدا نہکامی دیونہارا دنڈ، کھنڈا اپنے ہتھ اٹھانیدا۔ لکھ چوراسی کایا چولی چاڑھے اکو رنگ، رنگ رنگیلا اپنا پھیرا پانیدا۔ غریب نمانیاں وسے سنگ، سگلا سنگ سمجھانیدا۔ بھیرٹی گلی پار کرو پھیر نسنگ، جو ستگر درشن پانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی پندھ مکاانیدا۔ بھیرٹی گلی پندھ مکاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن زرنجن ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ روپ دھراویگا۔ شبد ڈنکا اک وجاویگا۔ لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں ہلاویگا۔ وشن برہما شو نین کھلاویگا۔ گر اوتار نال ملاویگا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکاویگا۔ بھگت بھگوان رسنا ایکا گن سٹاویگا۔ سنت سُبجان دھیان لگاویگا۔ گرگھ گیان درڑاویگا۔ گر سکھ راہ جناویگا۔ مائس منگھ آپ سمجھاویگا۔ دھرت مات دی سفل گکھ کراویگا۔ دکھیاں دکھ ونداویگا۔ بھکھیاں بھکھ گواویگا۔ کلجک کوڑ کھپاویگا۔ چار ورنال اکو گھر بناویگا۔ راج راجان شاہ سلطان خاک ملاویگا۔ اکو نام جپاویگا۔ اکو رام نظری آویگا۔ اکو کرشن ویس وٹاویگا۔ اکو عیسیٰ موسیٰ کلمہ نبی پڑھاویگا۔ اکو محمد آیت شرایت اک جناویگا۔ اکو نانک زرنجن جوت ڈمگاویگا۔ اکو گوہند کلغی توڑا سیس سہاویگا۔ اکو جوتی شبد میل

ملاوڳا۔ کل کلي اوتار اکھواوڳا۔ بھیري گلي راه مُکاوڳا۔ گرکھاں سيس تلي اُتے اُکاوڳا۔ دل چهل کھيل کراوڳا۔ مهابلي بل جناوڳا۔ سَتڳ ساچي کلي مہکاوڳا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، بھیري گلي پندھ مُکاوڳا۔ بھیري گلي پندھ لميگا۔ پر به سچا اِکو اُهيگا۔ گرکھاں اُتے تُهيگا۔ زروير کدے نہ لُيگا۔ شیر هو کے بليگا۔ غريب نمانے گودي چُليگا۔ وڈ ہنکاري پھڑ پھڑ کُئيگا۔ شوه دريائے سُئيگا۔ کلڳ کوڑی جڑ پُئيگا۔ سَتڳ بوٹا اِکو بھُئيگا۔ سري بھگوان گھر گھر سب نوں بچھيگا۔ ممتکھ هو کوئی نہ رُسيگا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، ديونهارا ساچا ور، بھیري گلي انتم جڑ پُئيگا۔ بھیري گلي پُٹے جڑ، جڑ دے اُکھڑاڳا۔ پُرکھ ابناسي کړپا کر، کرپن ويکھے تهاؤں تھانڳا۔ درشن ديوے اُچے ٹلے چُڙھ، پر بت اِکو اک وُڙياڳا۔ ويس کر نر نرائن نر، نر هر اپنا پھيرا پايڳا۔ سَتڳ ديوے ساچا ور، ور اِکو نام ورتاڳا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، بھیري گلي پندھ مُکايڳا۔ بھیري گلي مکے پندھ، سو پُرکھ نرنجن آپ مُکانڳا۔ کلڳ اوڊھ رهي هُنڊھ، سَتڳ ساچا راه تکانڳا۔ سرشٹ سبائي اِکو گائے ڈھولا چنڊ، سولا اپنا نام جپانڳا۔ پنچ وکارا کر کھنڊ کھنڊ، نام کھنڊا تن پھنانڳا۔ نرگن جوت چاڙھ چند، اگيان اندھير مٹانڳا۔ ورن برن ڈھاه کنڊھ، بھانڊا بھرم بھو بھنانڳا۔ دين ديال هو بنڄنڊ، بنڄنڊ اپني جھولي پانڳا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، اپنا کھيل آپ ورتانڳا۔ بھیري گلي ويکھ هر نرنکار، نرگن اپنا رُپ دھراڳا۔ جيو جنت دهاہاں رھے مار، دھول هولا بھار نہ کوئے کراڳا۔ دھرنی در دُڳي مُنہ دے بھار، مستک اُکا دھوڑی لايڳا۔ دھرت کرے باباکار، حق حقيقت نہ کوئے جناڳا۔ نيتز نين هوئے شرمسار، اکھ پرتکھ نہ کوئے درساڳا۔ کلڳ جيو هوئے گوار، گھر گور تيرا بھيو کوئے نہ پايڳا۔ کوڑی کريا هوئے اسوار، چاروں گنٹ رھے دوڑاڳا۔ مایا متار رھے جھکھ مار، جهاکی آنتر کسے نہ پايڳا۔ کاگ رلے کاگاں ڈار، ہنس رُپ نہ کوئے وٹايڳا۔ گر کاشد نہ کوئے پيار، هر دے هر نہ کوئے وسايڳا۔ باهروں کرن تن شنگار، آنتر دُرمَت ميل رکھايڳا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، بھیري راه اک درساڳا۔ بھیري راه لنگھنا اوکھا، اوکھي گھاٹی هر جناڳا۔ کلڳ کھيل کھيلنا سوکھا، بن سوچوں آپ جناڳا۔ انتم سب نال هونا دھوکھا، سري بھگوان محکم منانڳا۔ کسے کم نہ آوَن پنڄ تت کوٹھا، کایا کپڑ نہ کوئے هُنڊھانڳا۔ کلڳ جيو هويا تھوتھا، تھوتھی مت سرب رکھانڳا۔ بن هر ناموں هويا هوچھا، هوچھی اپني کار کمانڳا۔ سري بھگوان ويکھے لُک

کے گوشہ، دو جہان نین اٹھائیں۔ پاوے سار لوک پر لوکا، بھیو ابھیدا آپ جنائیں۔ کلجگ انتم ویکھن آئے موقع، موہنبر اپنا پھیرا پائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرا راہ اک در سائیں۔ بھیرا راہ دسے جگ، جگ جیون داتا نظر کسے نہ آئی۔ ترے گن مایا لگی اگ، پنج تت جلائی۔ ہر کا درس کوئی نہ پائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نظر کسے نہ آئی۔ خالی دس ہڈ، بہتر ناڑ نہ کوئے رُشائیں۔ آتما پر ماتا پیار گئی چھڈ، من واسنا ہوئی ہلائی۔ نو دوارے کوئی نہ کرے پار حد، اپنا پندہ نہ کوئے مکائی۔ جوٹھ جھوٹھ گئے بھج، بدھی لڑی نہ کوئے جھڈائیں۔ نظر نہ آیا ساچا جج، کعبہ رُپ نہ کوئے وٹائی۔ امرت پیوے کوئے نہ مدھ، نام خمار نہ کوئے رکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انتم ساتھ دینوں گئے بھج، اپنا بچھا گئے جھڈائیں۔ سری بھگوان کول جا کے رہے دس، ساچا اپنا حال سنائی۔ ساڈا کوئی آنت نہ چلے وس، تیری اُمت بیٹھی تیتھوں مکھ بھوئیں۔ اسیں گاؤندے تیرا جس، تیرے جیوتیوں لعنتاں رہے پائیں۔ کیوں اپنا آپ بیٹھو ڈھک، لجاوان تیتھوں لجا ذرا نہ آئی۔ سچکھنڈ دواویوں نرگن اپنا آپ کڈھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائی۔ جگ چو کڑی لارے دے دے سائوں لوک مات دتا چھڈ، شہنشاہ اپنا حکم منائی۔ کلجگ انتم اسیں سارے کہہ کے آئے سری بھگوان ہوئے پرگٹ، نرگن اپنا رُپ دکھائی۔ وید ویاسا کہے اُچے ٹلے پربت چڑھے جھٹ، آپ اپنا آسن لائی۔ عیسیٰ کہے آوے میرا باپ، بچھے بھجے واہو داہیا۔ محمد کہے میرا امام آئے ساک، سجن اکو پھیرا پائیں۔ نانک کہے نرگن مہابلی کھولے تاک، مات پت نہ کوئے وڈیائی۔ گر گوہند کہے پُرکھ اکال کلجگ انتم دیوے نجات، دوسر اور نہ کوئے چترائی۔ پیر پیغمبر بھگت بھگوان رہے جھاک، نچ نین نین اٹھائی۔ کون ویلا پورا کرے بھوکھت واک، جو جگ چو کڑی رہیا سنائی۔ کوڑی کریا میٹے خاک، خاکی خاک نال ملائی۔ نظری آئے پروردگار پاک، پاکیزہ اپنا راہ چلائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا کرے بے باق، لہنا جھولی دیوے دکائی۔ چو داں طبقاں کھول ہاٹ، سو داں اکو اک دکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرا گلی پندہ مکائی۔ بھیرا گلی پندہ مکنا، میٹنہار آپ نرکار۔ کلجگ کوڑا بوٹا پٹنا، آنت رہے نہ وچ سنسار۔ بے پرواہ نرویر صاحب سنگر اکو بکنا، شہنشاہ وڈ بکار۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹنہار۔ سری بھگوان لکھ چوڑا سی کولوں بچھنا، گھر گھر لیکھا دئے وکھال، انتم ملے نہ کسے لُنا، پھڑ پھڑ باہوں کڈھے باہر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرا گلی کرے خوار۔

بھیرے گلی آنت مٹاویگا۔ بے آنت کھیل کراویگا۔ ساچے سنت ست اٹھاویگا۔ بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ ہو میں ممتا گڑھ تڑاویگا۔ ساچی رنگتا رنگ رنگاویگا۔ چار ورناس سنتا اک بناویگا۔ ہر کا نام اکو پنتا وچ ورتاویگا۔ ممتا کوئی نظر نہ آویگا۔ اکھنڈتا اکو روپ درساویگا۔ جیرج اندتا لیکھے لاویگا۔ اتبھج سبتج پھول دکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرے گلی پڑدہ لاہویگا۔ بھیرے گلی پڑدہ لاہ، لہنا سب نوں آپ جنایندا۔ کجگ انتم کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیندا۔ گر اوتار بیٹھے سیس جھکا، پیر پیغمبر سجدہ اک جنایندا۔ وشن برہما شو نیتز نیناں نیر رہے وہا، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ لوک پرلوک رہے گرلا، دو جہان دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ کروڑ تیتیا مارے دھاہ، سرپت سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ چار گنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہندھائیندا۔ ناتا تھانجیل قرآن، کایا کعبہ نہ کوئے دکھائیندا۔ اُمت اُمتی ہوئی حیران، حرام در در پھیرا پائیندا۔ چوڑاں طبق دسے شام، چوڑس چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ تارا چند مٹن والا نشان، صدی چوڑدھویں ویکھ دکھائیندا۔ پرگٹ ہویا اک امام، عمل سب دے پھول بھلائیںدا۔ پیر پیغمبر کر غلام، بردے اپنے آگے لائیندا۔ انتم بدل دیوے نظام، پچھلا لیکھا آپ جنایندا۔ ہر جو حق بنائے مقام، حقیقت اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرے گلی لیکھا آپ مکائیندا۔ بھیرے گلی لیکھا مکے مات، متا ہر جو رہیا پکائیا۔ ناتا چھٹے جگت جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نو نو چار بندھائے نات، نر نرائن بے پرواہیا۔ پرگٹ ہوئے ساکیات، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، حرف حرف نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکھر اکھر نہ کوئے صفات، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کرے کھیل پڑکھ ابناس، ابناسی دھار چلائی۔ گر اوتار بنا شاخ، شناخت اکو نام درسائیا۔ پیر پیغمبراں دے آب حیات، حیاتی سب دی آپ بدلائیا۔ انتم رکھے ڈونگھا کھات، کوٹن کوٹ پیر پیغمبر اندر لئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرے گلی اک بنائیا۔ بھیرے گلی جانے نیکن نیکا، نکی نکی دھار دکھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جگ جیون داتا پھیرا پائیندا۔ بھیرے گلی لنگھن دا اکو طریقہ، ہر سنگر آپ سمجھائیندا۔ پر بھ چرن کرو پریتا، پریتوان اکو نظری آئیندا۔ کوڑی کریا بدلونیتا، نیتوان آپ سمجھائیندا۔ مٹھا کوڑا کرو ریٹھا، امرت اکو رس دکھائیندا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیتا، سیتل

دھار چوانیندا۔ گھر ویکھو اک اتینا، ترے گن ناتا توڑ تڑانیندا۔ لہنا چکے مندر مسیتا، مسلہ اکو نام پڑھانیندا۔ ملائے میل لاشریکا، شرکت سب دی آپ گوانیندا۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، بے نظیر پھیرا پانیندا۔ کلمہ پڑھو اک حدیثا، حضرت ہر جو آپ سنانیندا۔ جس صاحب دے سرتے چھتر جُھلے سیسا، چھتر سیس روپ وٹانیندا۔ کلج اتتم راج راجاناں خالی کرے کھیسہ، در در آپ پھرانیندا۔ راہ تگے بیس پیسا، بسترے سب دے بنھ وکھانیندا۔ اپنا نشانہ مارے ٹھیکا، ٹھیکر سب دے بھن جنانیندا۔ نکی گلی جس مارگ کیتا، او جھڑ راہ ویکھ وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا راہ تکانیندا۔ بھیرٹی گلی رہی اڈیک، نیتز نین اٹھانیا۔ پر بھ تیرے ملن دی نیڑے آئی تارخ، طوبی طوب کرے خدایا۔ تیرا مارگ ڈونگھا اک باریک، سمبھل چرن نہ کوئے ککانیا۔ گر اوتار بنے شریک، شرکت گھر گھر پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹا راہ رہیا درسایا۔ بھیرٹا راہ ویکھو نیتز، نین نیناں نال درسانیندا۔ ور بھنڈی بنے کھیتز، جٹ کرسان پھیرا پانیندا۔ لیکھا کھے پہلی چیتز، چیتن سب نوں آپ کرانیندا۔ پُرکھ اکال آیا ویکھن، جگ کرتا ویس وٹانیندا۔ کلج میٹے کوڑی ریکھن، ریکھا ساچی پھیر بدلانیندا۔ ناتا توڑے ملا شیخن، قُطب غُوش نظر کوئی نہ آسیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی آیا ویتن، بن قدماں پندھ مکانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کیتی آیا پیکھن، آپ اپنا نین گھلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹا راہ اک جنانیندا۔ بھیرٹا راہ ڈونگھا ساگر، نظر کسے نہ آیا۔ جیو جنت پھر پھر تھکے کایا گاگر، گگریا پار نہ کوئے کرائیا۔ نظر نہ آیا کریم قادر، کرتا روپ نہ کوئے وکھانیا۔ کوڑی کریا بنے بہادر، جوٹھا جھوٹھا کھنڈا رہے چکانیا۔ اتر رہیا نہ کوئے صابر، صبر سنو تھک نہ کوئے دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ دے کے گئے پاتر، کھانی بانی انجیل قرآن وید پُران مات سمجھانیا۔ کلج اتتم نرگن نرویر پُرکھ اکال سب نوں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھانیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، اُجرت قیمت کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی لیکھا دے مکانیا۔ بھیرٹی گلی چکے لیکھا، ہر لیکھا آپ مکانیندا۔ گر کھیاں کڈھے بھرم بھلیکھا، بھانا اپنا اک سمجھانیندا۔ نرویر پُرکھ کر ویسا، اوٹرا روپ وٹانیندا۔ وسنہارا ساچے دیسا، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ کلج اتتم کھیلے کھیدا، بن کھلاری پھیرا پانیندا۔ جیو جنت کرائے چیتا، بھو ابھید گھلانیندا۔ سری بھگوان کرویتا، ساچا مارگ اک وکھانیندا۔ بھیرٹی گلی ملے

بھیتا، کس بدھ پار کرانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم پھیرا پانیدا۔ بھیرٹی گلی ہووے پار، بھیرٹ سب دی ہر کٹائی۔ بیس پسا
 کھیل کرے کرتار، نرگن اپنا بل دھرائیا۔ ہر جگدیشا سب دی پائے سار، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائی۔ گرسکھ سجن ہو تیار، ویلا انتم گیا آئی۔ کل کلکی لے
 اوتار، کلج کلیش کھپائی۔ سمبل وسے دھام نیار، ساچے مندر جوت رُشنائیا۔ ڈنکا وجے اگم اپار، دو جہاناں رہیا جگائی۔ پھڑ کے باہوں کرے پار، پار
 کنارہ اک وکھائی۔ انت کوئی نہ ڈوبے منجدھار، چپو اکو نام لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی پنڈھ مکائی۔ بھیرٹی گلی رہی رو،
 ویلا انتم آئیدا۔ اپنی مینڈھی رہی کھوہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیدا۔ سری بھگوان لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، نام اکو اک جنائیدا۔ پرگٹ ہو یا نرگن
 سو، سوہلا اکو اک سمجھائیدا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیدا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سچ جنائے موہ، مُجبت اکو گھر وکھائیدا۔ پار برہم برہم
 جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی ویکھ وکھائیدا۔ بھیرٹی گلی بوہا کھول، ہر خالق راہ تکائی۔ کون
 کوئے رہیا بول، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کلج انتم تولے تول، نام کھنڈا ہتھ اٹھائی۔ لکھ چوراسی مارن دیوے نہ کسے رول، رولا گھر گھر ویکھ وکھائی۔
 اگے لنگھن واسطے پیا گھول، لڑ لڑ مرے لوکائی۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی وچن والا ڈھول، مردنگا ہر جو ہتھ اٹھائی۔ ساچی وست نہ دے کسے کول، خالی ہتھ
 دین دھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی پار کرائیا۔ بھیرٹی گلی لنگھنا پار، پار برہم جنائی۔ کوڑی کریا چھڈو ہنکار، وکار کم کسے نہ
 آئی۔ سنگر شبد کرو ونجار، سودا اکو ہٹ گھلائی۔ نیز نین کرو دیدار، نج نیز آپ گھلائی۔ امرت رس پیو ٹھنڈا ٹھار، نبھر جھرنا سپر چوائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیرٹی گلی منہ دے بھار سُٹائی۔ بھیرٹی گلی جائے ڈھٹھ، کلج انت رہن نہ پائی۔ ابناسی کرتا مارے سٹ،
 چوٹ اکو اک جنائی۔ دُئی دوتی میٹ پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائی۔ سچ دوارا کھول ہٹ، نرگن اپنا راہ جنائی۔ پُرکھ اکال کرو جس، جس وید پُران صفت
 صلاحیا۔ پر بھ ملن دی رکھو آس، آسا اور نہ کوئے وڈیائی۔ دین ہو ہو بنو داس، داسی داس سیو کمائی۔ ہر سنگر وسے پاس، گھر اکو نظری آئی۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھیرٹی گلی رہی کوک، کوک کوک سُٹیا۔ میری انتم چکے چوک، چاروں کُنٹ دے دھاپا۔

کوڑی مرضی پر بھ دیوے پھوک، نام مواتا اِکو لایا۔ میری ہتھیں پٹ دے چوتھ، کھلاکھ مکھ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک
 اتم ویس وٹایا۔ کلجک اتم ویس اولڑا، نہکٹک بلی بلوان۔ کرے کھیل اک اکلڑا، سچکھنڈ نواسی نوجوان۔ سچ سندیس ایکا گھلڑا، گر اوتار پیر پیغمبر دے دے
 گئے گیان۔ کلجک اتم بھاری کرے پلڑا، پرگٹ ہو وچ جہان۔ سچ دوارے آپے کھلڑا، ست ستوادی وڈ مہربان۔ جوتی شبد دھار رلڑا، دیونہارا دھر فرمان۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دو جہان۔ دو جہاناں ہر جو والی، اپنی کھیل کرایا۔ بھیرٹی گلی کرے خالی، خالق خلق دے جنایا۔
 اِکو لیکھا حق حلالی، حقیقت اپنی دے درڑایا۔ دھر درگاہی سچا والی، والی دو جہاناں پھیرا پاپایا۔ جن بھگتاں کرے آپ رکھوالی، رکھک اِکو سچا ماہیا۔ جو در
 آئے سوالی، سوال سب دے حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرنا، سچکھ سچ سچ درڑائیندا۔
 جن بھگتاں نیز کھولے ہرنا پھرنا، فرنا سب دا بند وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بھانا جرننا، بھانے وچ آپ سمانیندا۔ بھیرٹی گلی گرکھ کدے نہ وڑنا، او جھڑ راہ
 کوئے نہ پائیندا۔ جس ملے پر بھ ساچی سرنا، سو سمرتھ دیا کمائیندا۔ سوہنگ اکھڑ اِکو پڑھنا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھنا، نام
 دُنڈا ہتھ پھرائیندا۔ محل اٹل آپے وڑنا، مندر اندر کُنڈا لائیندا۔ کھلا ویہڑا سنگر کرنا، بھیرڑا راہ نہ کوئے جنائیندا۔ لیکھا چکائے مرنا وڑنا، جنم جنم نہ کوئے
 بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وکھائیندا۔ ساچا گھر سچّی دھر مسال، گھر گھر وچ رہیا جنایا۔ بھیرڑا مارگ چکے جگت
 کنگال، سلطان اِکو رنگ رنگایا۔ ست ست دا دھرم نشان، ست ستوادی دے جھلایا۔ نظری آئے اِکو کاہن، ایکا بنسری نام وجایا۔ نظری آئے اک امام،
 دھر سندیسہ رہیا جنایا۔ نظری آئے اک بھگوان، نہکٹک ناؤں دھرایا۔ نظری آئے گن ندھان، کل کلکی پھیرا پاپایا۔ نظری آئے اک مکان، سمبل
 روپ وکھایا۔ نظری آئے اک طوفان، نو کھنڈ پر تھمی دے رڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھایا۔ ساچا راہ سوہنا سچّا،
 سو سنگر آپ جنائیندا۔ گرکھ کوئے نہ رہے کچّا، کایا ماٹی رنگ رنگائیندا۔ بناں ویکھیاں کوئی نہ کہے اچھا، جھوٹا راہ نہ کوئے جنائیندا۔ نرگن ہو کے لوں
 لوں رچا، سرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ کھیلے کھیل پرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ لہنا دین چکائے ہتھو ہتھا، کلجک کوڑی کرپا جھولی آپ بھرائیندا۔

سَچِک اُٹھائے نہھا بچّے، بالی بُدھ آپ جنائیندا۔ بچھلی گلی نکی اگے راہ دکھاوے وڈا، وڈا وڈا دیا کمائیندا۔ پار کرائے بُدھا نڈھا، جو ہر سرنائی آئیندا۔ شبد
 سروپی دیوے سدا، دُھن انادی ناد الائیندا۔ بچھلی پار کرو خدا، اگے مارگ اک دکھائیندا۔ سری بھگوان پریم پیار اندر بچھا، ساچی ڈوری تند دکھائیندا۔
 کلج اتتم آوے بچھا، بھاجڑ گھر گھر آپے پائیندا۔ سنت سہیلے رکھے لجا، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جگت نگارہ اکو وچھا، واحد اپنا لھم سناائیندا۔ پیر پیغمبر جس نوں
 کہندے رہے نورِ الہی رہا، سو ربیعُ الشانی جمادِ اُلسانی اپنی کار کرائیندا۔ سچ سَنگھاسن بہہ بہہ سجا، تختِ نواسی تختِ آسن لائیندا۔ دو جہان کرائے اکو جہا،
 حُجرہ حق حق پرگٹائیندا۔ نہ گھڑیا نہ بچھا، گھڑن بھن کھیل دکھائیندا۔ کلج اتتم بھیرٹی گلی میٹے ڈونگھی کھدا، کھنڈر لوک مات بنائیندا۔ سَچِک ونڈے
 ساچی ونڈا، حصّہ اکو جہا پائیندا۔ چار ورن بنائے اپنی جدّا، وشو راہ دکھائیندا۔ ساچا مندر اکو وڈا، جس گھر بہہ بہہ سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، نکی گلی پار کرائیندا۔ نکی گلی پار لنگھ، گرگھ گر جہا جنائیا۔ انتر ویکھ ہر پلنگ، سچ سَنگھاسن رہیا سہائیا۔ دوس رین وچے مردنگ، مردنگ اکو اک
 جنائیا۔ امرت آتم اک اند، جھرنّا نچھراک جھرائیا۔ اکو ڈھولا اکو چھند، اکو گیت گوہند لائیا۔ اکو سخی میلا پرمانند، کنت کنٹول سچ سہائیا۔ بھیرٹی گلی کئے
 پنڈھ، کھلا ویہڑا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَچِک دکھائے کھلا ویہڑا کوڑی کرپا چکے جھیرا، جھگڑامات نہ کوئے لڑائیا۔ کھلا
 کھیرا دے دکھا، دُئی دوتی وکھ دھوائیا۔ پچھلا لیکھا دے مکا، کئے لیکھا سرب لوکائیا۔ وقت نیڑے ڈھکا رہیا جہا، ڈھولا اکو اک سناائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے اپارا، اپرپر دھار چلائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، ویس اوپس
 دھرائیندا۔ ویکھنہارا ساقت نندک دُشت دُراچارا، وچھارا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پھیرا
 پائیندا۔ نرگن اپنا پھیرا پایا، گھر گسبھیر وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے ترے ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ مٹاونہارا کوڑی چھایا، شہنشاہ اپنا لھم جنائیا۔
 رہبر بنے اک خُدا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ مہربان مہبان محبوب اکو نظری آیا، ثبوت اپنا دے جنائیا۔ سچ عروج اک سہایا، اُلفت کرے جگت
 لوکائیا۔ چارے کوٹ پھیرا پایا، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ سچ سچ اک ورتایا، سَچِک ساچا راہ درسائیا۔ سَنگَر شبد

اک پڑھایا، اِکو کلمہ کرے شنوائیا۔ اِشٹ اِکو نظری آیا، درِشٹ سب دی دے کھلایا۔ وِشٹ سرگن سیوا لایا، رام سرگن تلک لگایا۔ نرگن رام کھ
چھپایا، نور ظہور نہ کوئے درسایا۔ پنج تت کایا چولے بند کرایا، دسر تھ بیٹا بھیو نہ آئی۔ کایا مائی چم ہائی کھیل کرایا، بازی گر سوانگی ناٹ دکھایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھلا کھیرا دے دسایا۔ کھلا دے انتم کھیرا، ہر خطرہ سرب مٹانیدا۔ بیس پیسے چکے جھیرا، جھکڑا
اور نہ کوئے ودھانیدا۔ نو کھنڈ پر تھی اندر سنت بھگت بھگونت نکا جہارہ جائے بُرا، دوجا کوئی رہن نہ پانیدا۔ کلجک جیو میٹ مٹائے آپے بے صبرا،
ثابت مُرید مُرشد میل ملائیدا۔ دروہی دروہی کرن قبراں، قبرستان سرب گرلائیدا۔ مڑھی مسان کوئی نہ دیوے سدھراں، دھیرج دھیر نہ کوئے
دھرائیدا۔ لیکھا چکے گراں نگران، کھیرا روپ نہ کوئے وٹانیدا۔ پر بھ بھیڑی گلی دیونہارا رگڑا، بھار اپنا اُپر پانیدا۔ انتم سب توں ہو جائے دکھرا، دکھری
دھار چلائیدا۔ جس نوں دھنّے پایا پھرا، سل پاہن پاتھر آپ ترانیدا۔ جس دا گوہند وچھایا ستھرا، سو ستھرا ہنڈھانیدا۔ انتم کلجک ویکھ اعشاریا کسرا، اِکو
نقطہ مگر لگائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا پچھڑا، پچھوتاپ سرب مٹانیدا۔ رائے دھرم حکم دیوے کرڑا، چتر گپت نال ملائیدا۔ رانی
موت ویکھے نخرہ، نین کجل دھار پوانیدا۔ کوئی رہن نہ دیوے مکرا، فریب سب دے پھول بھلائیدا۔ ہر کاشد پھرے لگڑا، دو جہاناں پھیری پانیدا۔
گرگھ وِلا بچے تکرڑا، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیدا۔ وِشن برہما شو رہ جائے بکڑا کڑا، ہر کا بھیو کوئے نہ آئیدا۔ لکھ چوراسی اُمت رسولاں بھیٹ چڑھائے
بکرا، جھری کرد نام چلائیدا۔ کوڑی کریا کرے جھکا، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیدا۔ آد جگاد آگے کوئی نہ اٹکا، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیدا۔ گوہند سپس چیرا بٹھے
نہ کوئی پٹکا، جگدیش اِکو تاج سہائیدا۔ کرے کھیل بازی گر نٹ دا، نوٹ آ اپنا سانگ ورتائیدا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹ دا، جو گھڑیا بھنّ دکھائیدا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے بہہ بہہ نام رٹدا، نیوں نیوں دھیان سرب لگائیدا۔ کلجک انتم کھیل پُرکھ سمر تھ دا، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ گر گوہند
مارگ دسدا، دہ دشا آپ سمجھائیدا۔ کلجک لیکھا چکے کوڑے رتھ دا، رتھ رتھوہی ویکھ دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھلا ویہڑا
آپ کرائیدا۔ کھلا ویہڑا ہووے دھرت، دھول ملے وڈیایا۔ نرگن صاحب آیا پرت، پرتیندھ اک اکھوائیا۔ چار جگ دے ورقے ویکھے پرت، کھانی بانی

پھول بھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست ستوادی دس کے گئے سڑک، کون بنیا پاندھی راہیا۔ کون ادھ وچکار رہیا اٹک، پار کنارہ نظر کوئے نہ آیا۔ کون ستا ہو بے کھٹک، کھٹکا سر نہ کوئے جنایا۔ سری بھگوان دیکھن آئے ندھڑک، زویر پھیرا پایا۔ کلجگ انتم کوڑی کریا کڈھے اڑک، روڑا سکے نہ کوئے اٹکایا۔ پُرکھ اکال بچھلا کڈھے فرق، جو گوبند گیا سمجھایا۔ کلجگ انتم نہکٹک کرائے اپنی چڑھت، دھڑت منگے نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زویر کھیل کھلایا۔ زویر کھیل کرے عالمین، علما آپ جنائیدا۔ دو جہاناں کر تلقین، طلبا طالب آپ سمجھائیدا۔ ساچا دیونہارا یقین، الف اپنا نام دکھائیدا۔ دکھاونہارا سچا سین، زرگن نور نور پرگٹائیدا۔ لیکھا جانے شاہ مبین، مہلت اپنے ہتھ رکھائیدا۔ پیر پیغمبر کرنہارا ادھین، عدالت اکو اک لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیدا۔ ساچا کھیل انتم خلق، خالق آپ جنایا۔ دیکھنہارا اپنی خلق، پردہ پردہ دئے چکایا۔ پاوے سار چوڑاں طبق، طرح طرح جنایا۔ دیونہارا اکو سبق، نش اکھر کرے پڑھایا۔ نام ناد سنائے کڑک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی رہن نہ پایا۔ بھیرٹی گلی مکاویگا۔ میری پیری کھیل کھلاویگا۔ چوٹی چڑھ آخیری، جوت جگاویگا۔ زرگن نور بے نظیری، ظہور درڑاویگا۔ نکھی رکھ نام شمشیری، شمع گل کراویگا۔ لیکھا جان شاہ حقیری، حقیقت اک درڑاویگا۔ کوڑی کریا میٹ دگیری، دلبر سچا یار ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک وساویگا۔ ساچا مندر وسیگا۔ پُرکھ اکال ہسیگا۔ بھگتاں مارگ دسیگا۔ نمانا ہو کے آگے ڈھٹھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھلے ویہڑے وسیگا۔ کھلے ویہڑے وڑیگا۔ ساچے پوڑے چڑھیگا۔ سنت سہیلے پھڑیگا۔ اکو اکھر پڑھیگا۔ نہ جنم نہ مریگا۔ اپنی کرنی کریگا۔ زبھو بھے رکھ نہ کوئی ڈریگا۔ سچ محلے آپے کھڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل اُچ منار اکو نور رلیگا۔ اکو نور رلائیگا۔ موئے کوہ طور چیتا کرائیگا۔ عیسے گل وچ سوئی دکھائیگا۔ محمد طوبی طوب سنائیگا۔ چار یاری پندھ مکائیگا۔ اللہ رانی نین شرمائیگا۔ مکھ گھنٹ آپے لاہیگا۔ پڑدہ نقاب نہ کوئے پایگا۔ حق جناب پھیرا پایگا۔ چوڑاں طبق آپ اٹھائیگا۔ ساچا سبق اک پڑھائیگا۔ کائنات ویکھ دکھائیگا۔ شرع شریعت اک جنائیگا۔ نوبت نام پیغام لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھلا ویہڑا اک بنائے گا۔ کھلا ویہڑا سچ بناواں گا۔ لوک مات کھیل

کراواں گا۔ بھگتی رُپ بھگت درڑاواں گا۔ چارے کوٹ سچ درتاواں گا۔ ہر دے اندر رچ رچ، اپنا نام چپاواں گا۔ مور کھاں کولوں بچ بچ، اپنا کھ چھپاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اک رُشناواں گا۔ محل اٹل جوتی جگمگی۔ گرگھ سرتی سوئی گھمگی۔ سنگر سرنائی سچی لگی۔ اپنا پڑدہ آپے کھیگی۔ سچ دوارے بہہ بہہ سبھیگی۔ درشن کر کر درتے رچگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورے سر بگے دی۔ سورا سر بگ اکھوایگا۔ کلجک جگ انت ترسایگا۔ سنجک ساچا راہ چلائے گا۔ سنت سہیلے چک اپنا میل ملائگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھلا ویہڑا آپ بنائے گا۔ کھلا ویہڑا بن چار دیوار، چھپر چھن نہ کوئے پھہائیندا۔ سورج چند نہ کوئے اجیار، تیل باقی دیک نہ کوئے وکھائیندا۔ ساک سجن سین نہ کوئے یار، دوست دست نہ کوئے ملائیندا۔ مات پت بھائی بھین کوئے نہ کنت نار، پتا پوت نہ گود اٹھائیندا۔ ونجارا ہٹ نہ کوئے بازار، ہوکا دے نہ کوئے جگائیندا۔ پیر پیغمبر نہ کوئے اوتار، سنت سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ پنج تت نہ کوئے آکار، ترے گن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ وشن برہما شو نہ کوئے پیار، راگ ناد نہ کوئے سناائیندا۔ کھانی بانی نہ کوئے جیکار، شرع شریعت نہ کوئے رکھائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، دیس سہنجنا اک وڈائیندا۔ سنجک ساچا کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاہندا۔ بھگت بھگونت اندر دے واڑ، پھڑ باہوں آپ بہائیندا۔ تتی وانہ لاگے ہاڑ، اگنی تت نہ کوئے جلاائیندا۔ نرگن نرگن کر پیار، سرگن ناتا موہ چکائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتار، قدرت اپنا راہ چلاائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ صفت صلاحی سانجھا یار، صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہندا۔ تخت نواسی نوجوان، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ ناؤں رکھ سری بھگوان، بھگون اپنا در وکھائیندا۔ ست ستودا جھلائے نشان، نشانہ اکو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا کھیل مہان، کھیل اپنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیڑی گلی پینڈا کٹ، آگے وکھائے ساچا ہٹ، سنگر اپنا در جنائیندا۔ ساچا در ویکھو بھائی، بھائی بھائیاں نال ملائیا۔ سرتی شبد کرو گڑمائی، ناتا اکو جوڑ جڑائیا۔ گھر وچ دھی گھر جوئی، گھر وچ سوہرے پیئے دے وکھائیا۔ گھر وچ پتا گھر وچ مائی، گھر گھر وچ رنگ رنگائیا۔ گھر وچ لاگی بیٹھے نائی، ڈوم اپنا کھ چھپائیا۔ گھر وچ ناد گھر شنوائی، گھر چھبر نام لگائیا۔ گھر

مُبارک گھر ودھائی، گھر گھر وچ رنگ دکھائی۔ گھر وچ ہار شنگار سوبھاپائی، گھر کجَل دھار جنائی۔ گھر کنت کشتول لینا منائی، نون سو اکھر دھیان لگائی۔ گھر ناری نر نرائن لئے ہنڈھائی، گرگھ اپنے انگ لگائی۔ آتم پر ماتم سیجا چڑھے چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک دکھائی۔ بن ہتھاں بانہواں گلوکڑی لئے پائی، تتو تت نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، جن بھگتاں کھلا ویڑا اک دکھائی۔ کھلا ویڑا اک سہنجنا، سنگر سچا آپ جنائیدا۔ جوت جگے اک نرنجنا، نورو نور ڈمگائیدا۔ ہوئے سہائی درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیدا۔ گرگھ کر لو سنگر چرن مجنا، کوڑی کریا میٹ مٹائیدا۔ جو گھڑیا سو بھنجنا، تھر کوئے رہن نہ پائیدا۔ کھلے ویڑے جس نے اتم سچنا، تس اکو راہ جنائیدا۔ نہکلنک ڈنکا وجنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ اتم ہر نے پڑدہ کجنا، سر اپنا ہتھ لگائیدا۔ شیر ہو کے گمنا، بھک اکو اک لگائیدا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سکھدے گئے سکھنا، سو صاحب پھیرا پائیدا۔ اُجل کرے کلجک کھنا، مفت اپنا نام ونڈائیدا۔ ایس ویلیوں کسے نہ اکنا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیدا۔ بیس پیسے پینڈا گمنا، کلجک اپنا کھ چھپائیدا۔ سچک سچا اکو اٹھنا، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیدا۔ جن بھگتاں گودی چلنا، چک چک خوشی منائیدا۔ سچا مارگ جس جن بچھنا، ظاہر ظہور آپ سمجھائیدا۔ نکلی بھیری گلی پندہ گمنا، محل اٹل اک وسائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، کھلا گھر اک دکھائیدا۔ کھلا گھر کھول دروازہ، دردی دردیاں درد ونڈائی۔ کھیل کرائے غریب نوازا، غریب نمانے رہیا ملایا۔ شاہ سلطان کسے سیس نہ رہے تاجا، جگدیش حکم جنائی۔ بیس پیسے رچیا کاجا، کرتا اپنا ویس وٹائی۔ نرگن نرویر آیا بھاجا، نراکار پھیرا پائی۔ شاہو بھوپ بن بن راجا، شہنشاہ اپنا حکم منائی۔ سمبل نگر اکو ساجا، ساڈھے تن ہتھ بنت بنائی۔ گر گوہند مار آوازا، شبدی شبد جگائی۔ میل ملیا دیس ماجھا، ماجھا نرگن سرگن رہیا دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم کھیل کرائیا۔ ماجھا دیس پئے ماجھا، ہر مجلس نام لگائیدا۔ دوا بے مارے اکو دابا، دو جہاناں آپ ڈرائیدا۔ ویکھنہارا مکہ کعبہ، قابل اپنا پھیرا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کر دکھائیدا۔ اپنی کرنی ہر کراویگا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاویگا۔ شبد وچولا اک بناویگا۔ کلجک ہولا انت کھلاویگا۔ رولا گھر گھر اندر پاویگا۔ مولا نظر کسے نہ آویگا۔ گر گوہند کیتا قول، توڑ نبھاویگا۔ سمبل نگر ڈھول و جاویگا۔ آپ بیٹھ اڈول، سر شٹ

دُلاویگا۔ لکھ چوراسی کر کر گھول، دُونگھے کھاتے پاویگا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے وِروں، نام مدھانا اک رکھاویگا۔ بھگت بھگونت رکھے کول، کملاپاتی
 میل ملاویگا۔ گُر شبدی بدلے چول، چولا گوہند اک ہنڈھاویگا۔ بھیو نہ جانے پنڈت پاندھا رول، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھاویگا۔ سمت بیس تک سارے
 کردے رہن مخول، کھ نظر کسے نہ آویگا۔ لکھ چوراسی مارے آنت انھول، بُھلیاں پھیر نہ کوئے بچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہہکنک اکھاویگا۔ کل کلکی پھیرا پائیگا۔ کل کلکی ہر ہر آئیگا۔ در در الکھ جگائیگا۔ گھر گھر آپ اُٹھائیگا۔ پڑھ پڑھ نام سنائیگا۔ چڑھ چڑھ کُنڈا لاہیگا۔ لڑ لڑ
 سارے ڈھاہیگا۔ مر مر پھیر جوائیگا۔ گُر کھ گود بہائیگا۔ گوہند انگ لگائے گا۔ چار ورن سمجھائے گا۔ اکو راہے پائیگا۔ پُرکھ اکال منائیگا۔ دوجا اِشٹ کوئی
 رہن نہ پائیگا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکائیگا۔ وشن برہما شیونیوں نیوں لاگے پائے، دوئے جوڑ واسطہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلج تیری انتم ور، اکو راہ وکھائیگا۔ اکو راہ چلیگا۔ سچ سنگھاسن ہر جو ملیگا۔ نام سندیسہ اکو گھلیگا۔ جو اڑیا انتم ڈیگا۔ جو گھڑیا بھگونت بھئیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی چال آپے چلیگا۔ ساچی چال چلے زِالی، اکل کل وڈی وڈیائی۔ زِگن نور جوت اکالی، اکل کل
 پھیرا پائیگا۔ اپنے ہتھ رکھے خالی، خالق اپنا تھم وڈیائیگا۔ لکھ چوراسی بوٹا دیکھے مالی، مالک اپنا ویس وٹائیگا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں منگے دلالی، جگ
 چوکڑی گیا سمجھائیگا۔ حقیقت ویکھو حق حلالی، تھم حاکم رہیا جنائیگا۔ چاروں گنٹ ہوئے سرب حرامی، شرع شیطان کرے لڑائیگا۔ ویکھنہارا آنترجامی، گھٹ
 گھٹ پھول پھولا ئیگا۔ نانک زِگن گُر ارجن تیری بُھلی بانی، بان زِالا تیر نہ کوئے لگائیگا۔ رام داس سروور ٹھنڈا جل امرت پیئے نہ کوئے پانی، اگنی تت
 رہی جلائیگا۔ امر داس دے کے گیا سچ نشانی، بن سنگر پار نہ کوئے کرائیگا۔ گُر انگد گُر نانک جوت جگائی اک مہانی، جیوندیاں جگت جگت جنائیگا۔ کلج جیو
 کرو دھیانی، دھیان دھیان رہیا لگائیگا۔ ورن برن ذات پات لیکھا کھچے چار کھانی، خواہش سب دی پور کرائیگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سارے لبھو شبد
 ہانی، آنتر آتم کرے گڑمائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک گھلائیگا۔ سچ دوارا ہر جو کھولے، کھول کھول
 سمجھائیدا۔ شبد اگئی ہو کے بولے، ہوکا حق جنائیدا۔ لکھ چوراسی انتم رائے دھرم دے پینی ڈولے، لاڑی موت نال پرنا ئیدا۔ دھرم رائے لیکھا گپت سب

دا پھولے، چتر گپت نال ملائیندا۔ لکھ چوراسی جیو باہروں نگر اندروں پولے، پول سب دا آنت کھلائیندا۔ کوڑی کریا پاؤندے رہے رولے، رملایملا جٹ نظر کسے نہ آئیندا۔ جس نوں کہندے پڑدے اوہلے، سو پڑدہ پاڑ وکھائیندا۔ جس جنائے سوہنگ بولے، انبولت راگ الائیندا۔ سو اندڑ ٹھڑی دھار مولے، مولہ اپنا کھیل کرائیندا۔ کلج بدل دیوے ہوئے ہوئے، ہولا بھار آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویہڑا اک بنائیندا۔ ساچا ویہڑا بنے مات، سو پڑکھ نرنجن آپ بنایا۔ چار ورن بنے اک جماعت، اکو اکھڑ دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم گاؤن گاتھ، سوہنگ شبد نام وڈیایا۔ ناتا تے ذات پات، اوچ نیچ رہن نہ پایا۔ من واسنا میٹے کمذات، متوالی مت نہ کوئے چٹرایا۔ بدھی کرے بیک آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ برن اٹھاراں بنائے ساک، سجن اکو نظری آئی۔ لیکھا جانے روح پاک، پنیت کرے گڑمائی۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، پنچ تت وجے ودھایا۔ لیکھا چکے پچھلی گاتھ، آگے اکو راگ سنایا۔ تیئی اوتار کہن اسیں تیری جماعت، بھگت اٹھاراں اکو گنڈھ پوایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن ملی نجات، نچھاوڑ اپنا آپ کرایا۔ چار یاری کہے ڈگے ڈوگھے کھات، پھیر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اللہ رانی رہی جھاک، میاں نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چودھویں سنجیس کھاٹ، بستر حق نہ کوئے وچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویہڑا اک بنایا۔ ساچا ویہڑا سو بھاؤنت، ست سنگر آپ بنائیندا۔ ناری ملے نرگن کنت، اپنی تیج ہنڈھائیندا۔ چولی چاڑھے رنگ بسنت، بسن بنواری آپ رنگائیندا۔ نظری آئے اک اکھنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر آپ وڈیائیندا۔ اپنا گھر ویکھ وڈا، ہر وڈی کرے وڈیایا۔ ست شبد اکو نڈھا، چھوٹا بالا آسن لایا۔ وشن برہما شو بنائی جداء، جد پشت ہوئے سہایا۔ جگ چوکڑی حکمے بدھا، حکمی تھم منایا۔ گر اوتار دے دے گئے سدا، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ پیر پیغمبر کہندے رہندا پار حداء، حدود نظر کسے نہ آئی۔ بھگت کہن بھگوان پریم بدھا، نت نوت ویس وٹایا۔ جوں دھئے پتھروں کڈھا، توں گرکھاں آگے اپنا درس دکھایا۔ بن نگاریوں آپے وچا، اپنا ناد سنایا۔ روپ رنگ رکھ نہ کوئی قدا، اچا لمانہ کوئے جنایا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن بہہ کے سجا، ہر سجن شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیرٹی گلی پڑدہ کجا، کھلا ویہڑا دے وکھایا۔ کھلا ویہڑا ویکھو دین دیال، دیاندھ آپ وکھائیندا۔ ست دھرم دی سچ دھرم سال، دھرم دوار اک پرگٹائیندا۔ نرگن سنے مریداں

حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مندر کدے نہ ہوئے زوال، ڈھیری ڈھاک نہ کوئے ملائیندا۔ اُچا ویہڑا بے مثال، مُسل لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ چھوٹی کُلی وچوں نکال، مندر اپنے آپ وسائیندا۔ کلجک جیو ساچے بن جاؤ لال، ہر لالن آپ سمجھائیندا۔ ایتھے اوتھے بن رکھوال، رکھک اپنی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیرٹی گلی مکھ بھوئیندا۔ بھیرٹی گلی مکھ دیوے موڑ، مُجبت اکو اک درسائیا۔ سنجک ناتا دیوے جوڑ، جوڑی آپ جڑائیا۔ شاہ سوارا ویکھے چڑھ کے گھوڑ، اَسو پاکھر زین تنگ قسائیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، گھر گھر اندر کُنڈا لاہیا۔ بھيو چُکائے پُوت سپوتا براہمن کوڑ، اُچا ٹلا پر بت اک سہائیا۔ ظاہر اپیر جائے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائیا۔ نرگن ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ کرے بدھ اور کی اور، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجک جیو گنی سڑدے کیوں سرتے جھلدا چوڑ، سپس تاج کون ٹکائیا۔ کوڑی کرپا پاوندے شور، شوہر نظر کسے نہ آئیا۔ من ہنگتا وکھاوندے زور، زیر زبر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا آد جگاد منتر پھور، فُرنا سب دا بند کرائیا۔ جوں بھاوے توں لئے تور، تُرت اپنا تھم منائیا۔ کلیموں کافر ہو گئے چور، ہر کا نام ٹھگی نہ کوئے کرائیا۔ جگت واسنا ہوئی حرام خور، کھوجی بنیا کوئی نہ پاندھی راہیا۔ انتم کلجک گر اوتاراں پیر پیغمبراں پر بھ سچے دی پے گئی لوڑ، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ سری بھگوان آئے دوڑ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سسے اُپر لائے ہوڑ، سو پرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم برہم ہنگ چُکائے مور تور، تیرا میرا رہن نہ پائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ کول پریتی ناتا جوڑ، چرن دئے سرنائیا۔ اپنے ہتھ رکھے ڈور، لکھ چوڑا سی گڈیا پتنگ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجک تیری انتم ور، نہہلنک نرائن نر، نکی گلی کرے پار، وڈا کھولے آپ دوار، جس دربار وسے سچا ماہیا۔

سچا ماہی جس جن پاؤنا، پون پانی جنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاؤنا، وچھڑے میل ملائیندا۔ نہہکرمی نہہکرم بناؤنا، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیندا۔ گرگھ دے بانہ سرہانے سونا، تیری سیوا سنگر آپ کمائیندا۔ آتم پر ماتم نیچ اکو بونا، پت ڈالی پھل پھل آپ مہکائیندا۔ سرشٹ سبائی انتم پوے رونا، نیتر نیر سرب

وکھائیندا۔ کلجک کال پھڑ کے کوہنا، کوہ اپنے چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ اپنا بل کسے نہ ملے ٹوہنا، بھانا سب دے سرتے چھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، گھلاونہارا ساچا ور، در دروازہ غریب نوازا بے محتاجا محبت اپنی وچ گھلائییندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

سنگر شبد میلا رام، رام رمیا میل ملائی۔ سنگر شبد گھنیا شام، کاہنا بنسری اک وجائی۔ سنگر شبد سچا جام، امرت رس اک چکھائی۔ سنگر شبد پورن
کرے کام، پوری اچھیا مات کرائی۔ سنگر شبد سچ دے پیغام، دھر سندیہ اک سنائی۔ سنگر شبد آتم سچا دیوے سچ آرام، سچ سنگھاسن اک سہائی۔ سنگر شبد
پکڑائے دام، دامنگیر اک ہو جائی۔ سنگر شبد ساچا رکھے اکو آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر شبد اک وڈیائی۔ سنگر شبد سوربیر، وڈ وڈا
وڈ وڈیائی۔ سنگر شبد نرالا تیر، انیالا آپ چلایا۔ سنگر شبد دئی دوتی ہو میں ہنگتا مایا ممتا دیوے چیر، کوڑی کریا دے مٹائی۔ سنگر شبد ہو میں ہنگتا کڈھے
چیر، دُکھ درد دے گوائی۔ سنگر شبد آتم مارے سچ زنجیر، پریم گنڈھن اکو پائی۔ سنگر شبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوٹی چاڑھے پھڑ اخیر،
آخر سنگر میل ملائی۔ سنگر شبد گا گا تھکے پیر فقیر، پیغمبر ڈھولا اکو گائی۔ سنگر شبد جگ جگ گتے وہیر، لوک مات ویس وٹائی۔ سنگر شبد بے نظیر، نظر
کسے نہ آئی۔ سنگر شبد سچ سنگر تصویر، نور نورانہ ڈمگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو اک سمجھائی۔ سنگر شبد نام
پیالہ، مدھر رس اک پیائیندا۔ سنگر شبد دین دیالا، دین اپنے گلے لگائیندا۔ سنگر شبد سدا رکھوالا، ایٹھے اوٹھے دو جہان سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ سنگر شبد
کرے پرتپالا، بن پرتپالک سیو کمائیندا۔ سنگر شبد مارگ دے اک سکھالا، او جھڑ راہ پندھ مکائیندا۔ سنگر شبد لیکھا جانے شاہ کنگالا، راؤ رنک راج راجان ایکا
در بہائیندا۔ سنگر شبد دیوے سچ فرمانا، دھر دی دھار آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا نام، وست اموک جھولی
پائیندا۔ ساچا نام سنگر پیار، پیار پیار وچ ملائی۔ سنگر شبد ناد دھن جیکار، ست ست شنوائی۔ سنگر شبد کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لکھ صفت صلاحیا۔ سنگر شبد

دو جہاناں وسے باہر، برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ آکاش پاتال گگن منڈل چرناں وِچ رکھائیا۔ سَنگَر شبد لیکھا جانے پر تھی آکاش، سمنند ساگر اُچے ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اِکو نام آد جگاد ورتائیا۔ سَنگَر شبد سدا بے آنت، آنت کہن کوئے نہ پائیا۔ سَنگَر شبد ساچا کنت، گرگھ سُرَت سوانی لئے پرنائیا۔ سَنگَر شبد آتم پر ماتم نیا منت، من واسنا دئے گوائیا۔ سَنگَر شبد ناتا توڑے لکھ چوڑا سی جیو جنت، جیون جگت دئے جنائیا۔ سَنگَر شبد لیکھا چکائے ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ سَنگَر شبد ناتا توڑے بُھکھ ننگت، سچ بھنڈار جھولی پائیا۔ سَنگَر شبد بودھ اگادھا پنڈت، نش اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ سَنگَر شبد لیکھا جانے جیرج انڈت، اُتہج سیتج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، وست اموک اک ورتائیا۔ سَنگَر شبد نام ندھان، نش اکھر دھار چلائیندا۔ سَنگَر شبد سدا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سَنگَر شبد برہم گیان، برہم وِدیا اک پڑھائیندا۔ سَنگَر شبد سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔ سَنگَر شبد میل ملائے آتم رام، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ سَنگَر شبد وکھائے سچ بھومکا استھان، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ سَنگَر شبد کرے پرکاش کوٹن بھان، رُس نین شرمائیندا۔ سَنگَر شبد جس سَنگَر دیوے آن، سر اپنا ہتھ اِکائیندا۔ سو سنت سو بھگت سو گرگھ سو ہر جن چتر سُبّان، مورکھ موڑھے اپنے دھندے لائیندا۔ ناتا توڑ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار شیطان، شہنشاہ اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام جس جنائیندا۔ ساچا نام امرت رس، آتم آتم آپ جنائیا۔ ساچا نام ہر دے جائے وس، ہر ہر جی لئے ملایا۔ ساچا نام پیچ وکارا پائے نتھ، ڈوری اِکو تند اٹھائیا۔ ساچا نام وسے گھٹ گھٹ، گرگھ وِلا کھوجن جائیا۔ ساچا نام وجائے ناد انحد اگئی سٹ، راگ دُھن تال تلواڑا اپنا راہ جنائیا۔ ساچا ناؤں نرگن جوت کرے پرکاس، پرگٹ اپنا نور درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام، امرت مدھ پیائے ساچا جام، رس اِکو اک جنائیا۔ ساچا نام سَنگَر پیتا، مَتر پیارا آپ جنائیندا۔ ساچا نام صفت صلاحی شاستر سمرت وید پُراناں اٹھاراں دھیائے گیتا، گیتا گیان گن وڈیائیا۔ ساچا نام سدا اندیٹھا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ساچا نام آد جگاد نہ مریا نہ جیتا، جیون مرن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچا نام سدا اتیتا، ترے گن بندھن دئے کٹائیا۔ ساچا نام سدا رس میٹھا، رس پھیکا نہ کوئے جنائیا۔ ساچا نام گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات لکھ لکھ

دیندے رہے چٹھا، دُھر سندیس اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اِک جنائیا۔ ساچا نام سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن آپ پرگٹائیندا۔ زرنگن سرگن آپے ہو، سرگن زرنگن میل ملائیندا۔ آتم پرما تم ڈھو آ دیوے ڈھو، دُھر دی وست دُھر درگا ہی جھولی پائیندا۔ گرہ مندر اندر کرے سچ پرکاش لو، اگیان اندھیرا اندھ چکائیندا۔ سُرقتی سنگ سَنگَر نام جائے چھوہ، بانکی چھوہری شہنشاہ اِکو رنگ دکھائیندا۔ وسنہارا اندھ گھور، میٹنہارا پنج چور، مچاونہارا سچا شور، اگم اتھاہ بے پرواہ انادی ناد راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، ناتا توڑے تور مور، میرا تیرا تیرا میرا اِکو در جنائیندا۔ ساچا نام بھگت بھگونت، آد جگاد جنائیا۔ ساچا نام سرب گنونت، گنونت وڈ وڈیائیا۔ ساچا نام آتم پرما تم میل ملاو سُرقتی شبدی کنت، کنتوہل اِکو نظری آئیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، بسن بنواری اپنا رنگ دکھائیا۔ کلجک آنت جو جن سوہنگ چے ساچا منت، منتر آنتر بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا دان، داتا دانی مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، اِکو ایک اینکار نظری آئیا۔

لوڑ پناں پئے لوہڑا، گرو گرسکھ دوویں لوڑ پنا کر لائیا۔ لوڑ اندر ملے گھوڑا، گر شبدی گھوڑ چڑھائیا۔ لوڑ اندر سسے اُپر لگا ہوڑا، سو پُرکھ زرنجن زرنگن سرگن دھار جنائیا۔ لوڑ اندر ہنگ برہم آپے بہڑا، پاربرہم ویس وٹائیا۔ لوڑ اندر گرکھ گر سَنگَر جڑیا جوڑا، جوڑی اِکو رام بنائیا۔ گر سیکھ منگدیاں گر بھنڈار کدے نہ ہووے تھوڑا، دیونہارا سچ سکھائیا۔ دیا اندر جنم جنم دی مٹائے اوڑا، کرم کانڈ دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لوڑ سب دے وچ رکھائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سَنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

سَنگَر شبد چار ورن مِتا، مِتر پیارا سرب اکھوائیندا۔ سَنگَر شبد سدا اتِتا، ترے بھون دھنی اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَنگَر شبد ترے گن ٹھنڈا کرے انگِیٹھا، امرت میگھ اِک برسائیندا۔ سَنگَر شبد جنائے سچ پریتا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سَنگَر شبد اِکو گھر دکھائے ہست کیٹا، کیٹ ہست اِکو در بہائیندا۔ سَنگَر

شبد بھيو جانے چيو جی کا، گرہ گرہ اپنا آسن لائیندا۔ سَنگَر شبد وڈ نیکن نپکا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَنگَر شبد سدا سدا سچ، سچ سچ وڈیایا۔ سَنگَر شبد بھاگ لگائے کایا مائی کچ، کنچن رُپ وٹایا۔ سَنگَر شبد توت توت بُجھائے انچ، اگنی
 پوہ نہ سکے رایا۔ سَنگَر شبد جن بھگتاں ہر دے اندر جائے رچ، روم روم سمایا۔ سَنگَر شبد سچ دوارے رہیا نچ، آتم انتر سو بھاپایا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ جنایا۔ سَنگَر شبد ساچے مندر، گھر گھر وچ سو بھاپایا۔ سَنگَر شبد بھاگ لگائے دُنگھے کھنڈر، پرکاش پرکاش
 آپ دھرایا۔ سَنگَر شبد میٹ میٹائے چاندنا چندر، رُوس مان گویا۔ سَنگَر شبد من واسنا مارے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ سَنگَر شبد بھاگ لگائے
 دُنگھی کندر، کُنڈا اپنی ہتھیں لایا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سَنگَر شبد سچا سچن، گھر ساچے میل
 ملاییندا۔ سَنگَر شبد کرائے محن، دُرمت کوڑی میل دھواییندا۔ سَنگَر شبد بنائے ساچا حاجی حجن، کعبہ اکو اک وکھاییندا۔ سَنگَر شبد دو جہاناں رکھے لجن،
 لاجونت اک ہو جائیندا۔ سَنگَر شبد ساچا بھجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ سَنگَر شبد پڑدہ پائے ننگن، ڈھاکن کو پت اک اکھاییندا۔ سَنگَر شبد کایا مائی بنائے کنچن،
 کنچن پارس نال چھہاییندا۔ سَنگَر شبد کرے پرکاش جوت زرنجن، جوتی نور ڈگمگاییندا۔ سَنگَر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا شبد اک سناییندا۔ سَنگَر شبد اگنی ناد، سُر تال نہ کوئے وڈیایا۔ سَنگَر شبد برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ سَنگَر شبد سنت سَنگَر سادھ، گر گر ویس
 وٹایا۔ سَنگَر شبد لیکھا بودھ اگادھ، کھانی بانی ونڈ ونڈایا۔ سَنگَر شبد سدا وساد، بسمل اپنا کھیل چلایا۔ سَنگَر شبد دو جہاناں کھیل تماش، خالق خلق وچ
 دھرایا۔ سَنگَر شبد منڈل منڈپ پائے راس، پر تھی آکاش گویا کاہن نچایا۔ سَنگَر شبد گر اوتار بنائے شاخ، پیر پیغمبر اپنا انگ بنایا۔ سَنگَر شبد لکھ چوراسی
 کرے واس، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سَنگَر شبد جگ چو کڑی نہ ہوئے وناس، ابناسی اپنی دھار وکھاییندا۔ سَنگَر شبد سچ سندیہ دیوے خاص، خواہش سب
 دی پور کرائیندا۔ سَنگَر شبد سمائے پون سواس، اُنجا پون سیوا لائیندا۔ سَنگَر شبد سیوا لائے تریلوکی ناتھ، لوک پرلوک کھوج کھجاییندا۔ سَنگَر شبد وشن برہما
 شو دیوے ساتھ، ساچا سنگ نبھاییندا۔ سَنگَر شبد آد جگادی پوجا پاٹھ، کلمہ نبی آپ پڑھاییندا۔ سَنگَر شبد بنائے تیر تھ تاٹ، سرور مٹھ اپنے رنگ رنگائیندا۔

سَنگَر شبد پار کنارہ گھاٹ، ساچے پتن ڈیرہ لائیندا۔ سَنگَر شبد جنم جنم دی میٹے واٹ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ سَنگَر شبد دو جہاناں اگئی دات، الکھ اگوچر
 آپ ورتائیندا۔ سَنگَر شبد میٹے رین اندھیری رات، چوڈس چن اک چکائیندا۔ سَنگَر شبد آتم پر ماتم ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ سَنگَر شبد آد
 جگاد جیو جنت لکھ چوڑاسی کرے گھات، کال مہاکال اپنا حکم جنائیندا۔ سَنگَر شبد ہو دیال بنے داس، داسی داس بن بن سیو کمائیندا۔ سَنگَر شبد کدے نہ
 ہوئے نراس، نرا اشارو پ نہ کوئے دھرائیندا۔ سَنگَر شبد بن گرگھاں کوئی نہ سکے بھاکھ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ سَنگَر پورا جس جن کھولے آنتر آنکھ،
 نج نیز آپ گھلائیندا۔ تس نظری آئے ساکھیات، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ سو گرگھ ہوئے پارجات، پر م پُرکھ میل ملائیندا۔ مُرید مُرشد پیائے
 آب حیات، سد خُماری اک جنائیندا۔ ہر جن ہر ہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد اک سمجھائیندا۔ سَنگَر شبد کھیوٹ
 کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سَنگَر شبد گر سکھ میلا باپ بیٹا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ سَنگَر شبد سَنگَر گر سکھاں کرے بھٹا، اپنی دیا جھولی پائیا۔ سَنگَر شبد کایا پنج
 تت اندر لپیٹا، نظر کسے نہ آئیا۔ سَنگَر شبد آد جگادی جانے لیکھا، لکھیا لیکھ بھل نہ جائیا۔ سَنگَر شبد مچھ داہری نہ کوئے کیسا، مونڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آئیا۔
 سَنگَر شبد رہے ہمیشہ، جگ چو کڑی پھیرا پائیا۔ سَنگَر شبد سچ زریشا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ سَنگَر شبد سدا سد چلائے اپنا پیشہ، پیشوا پیشتر اپنا حکم منائیا۔ سَنگَر
 شبد سدا سد آدیا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر شبد دیونہار وڈیائیا۔ سَنگَر شبد داتا داتار، دیاوان
 اکھوائیندا۔ سَنگَر شبد بال بردھ جوان، بُڈھے نڈھے کرے اک پیار، مات گر بھ ویکھ وکھائیندا۔ سَنگَر شبد ایش جیو دسے سچ وبار، بوہاری اپنی کار کمائیندا۔
 سَنگَر شبد آتم پر ماتم میلا نار کنت بھتار، سیج سُنہنجی اک سہائیندا۔ سَنگَر شبد پاربرہم برہم میت مُرار، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ سَنگَر شبد راگاں ناداں وسے
 باہر، سارنگ سرنگا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ سَنگَر شبد چھتی راگ کر نہ سکن وچار، وچاریاں وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد شاستر سمرت صفت صالاجی
 کرن کار، صفتی صفت صفت سمجھائیندا۔ سَنگَر شبد سب توں وسے باہر، پُستک اپنی نہ کوئے وکھائیندا۔ سَنگَر شبد نش اکھر دھار، اکھر اپنی ونڈ وکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو شبد شبد سار، سار گرگھاں آپے پائیندا۔ سَنگَر شبد شبد سار، سار کسے نہ آئیا۔ سَنگَر شبد شبد

اگئی دھار، دھار دھار وچوں پر گٹائی۔ سَنگَرُ شبدِ پیارِ شبدِ کرے کُرمائی۔ سَنگَرُ شبدِ دُھنکار، دُھنکارِ شبدِ شنوائیا۔ سَنگَرُ شبدِ دھام نیار، دھام نیار محلِ اٹل اٹل اک وڈیایا۔ سَنگَرُ شبدِ سچِ اُجیار، اُجیارِ نورِ نورِ رُشنائیا۔ سَنگَرُ شبدِ وشن برہما شو دئے آدھار، آدھارِ آدھارِ اکو آس جنایا۔ سَنگَرُ شبدِ لیکھا لیکھے لائے تینی اوتار، اوتارِ اوتارِ اپنے لھم بھوائیا۔ سَنگَرُ شبدِ بھگت اٹھاراں کر پیار، پسر پیاری ویکھ دکھایا۔ سَنگَرُ شبدِ عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑ کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ سَنگَرُ شبدِ نانک گوہند دئے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری بانی بان جنایا۔ سَنگَرُ شبدِ آد جگاد دُھر درگا ہی کلام، کاتب کوئی لکھ نہ سکے رانیا۔ سَنگَرُ شبدِ سچِ امام، آمدِ اپنی اپنے ہتھ رکھایا۔ سَنگَرُ شبدِ آد جگاد جگ چوکڑی بدل دیوے نظام، نوبت اپنا ڈنکا نام وجایا۔ سَنگَرُ شبدِ کلجگ انتم جن بھگتاں بنے غلام، بن بردا سیو کمایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے ورلے پان، جس اپنی بوجھ بُجھایا۔ سو سَنگَرُ گر شبدِ غریب نماںیاں دیوے آن، زرگن سرگن جھولی بھرایا۔ جینودیاں جگ کرے کلیان، مریاں دُکھ نہ لاگے رانیا۔ لیکھا چکے جگت مسان، ساڈھے تن ہتھ بھومی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سَنگَرُ شبدِ شبدِ گر سَنگَرُ گرگھ گودی چکے آن، ویلے انت ہوئے سہایا۔ سَنگَرُ شبدِ سوہنگ ڈھولا جو جن گان، گات گاکا خوشی منایا۔ گھر بھگت ملے بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پانیا۔ آتم پر ماتم صدقِ صوری سچِ دیوے ایمان، امانت اپنا نام جھولی پانیا۔ ست ست ست دکھائے نشان، نشانہ اکو اک جھلایا۔ جو جن گائے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سونام سَنگَرُ اندھٹھرا جھولی پانیا۔

من آتما لاؤ چرن، سچ سچ درڑائیندا۔ نیز کھلے ہرن پھرن، ہر اپنا راہ جنائیندا۔ گرگھ گرگھ پوڑے چڑھن، اشارے نال چڑھائیندا۔ اپنے گھر وچ آپے وڑن، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیندا۔ ساچی ترنی لوک مات ترن، تارنہارا پار کرائیندا۔ نون سو اکھر اکو پڑھن، ہنگتا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سَنگَرُ نال سَنگَمکھ ہو کے لڑن، کیوں؟ ساڈی وست ساڈی جھولی کیوں نہیں پائیندا۔ ناتا چھڈن ورن برن، برن آتمک راہ دکھائیندا۔ کوڑی اگنی کدے نہ جلن، جلوہ اکو اک درسائیندا۔ لیکھا چکے اون گون، ترے بھون پار کرائیندا۔ گوڑھی نیندے پر بھ گودی سون، سویاں پھیر نہ کوئے اٹھائیندا۔ پریم پیار دی وگے

ٹھنڈی پون، امرت جل کھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن بنا گرسکھ، پھیر لیکھا دیوے لکھ، نام پائے ساچی بھکھ، اندر باہر آئے دس، گپت ظاہر اپنا رنگ دکھائیندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی لیشر سنگھ، پریم سنگھ دے گرہینڈ بگے ضلع امرتسر ★

سنگر سدا دیاوان، دین دیاں اکھوائیندا۔ سنگر سدا مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سنگر سدا دیوے دان، دات وست امولک جھولی پائیندا۔ سنگر سچا سدا ایمان، صدق صوری اک رکھائیندا۔ سنگر سچا سدا نگہوان، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ سنگر سچا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا حکم منائیندا۔ سنگر سچا شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ سنگر سچا دو جہاناں کاہن، لکھ چوراسی گوپی ناچ نچایا۔ سنگر سچا سچا رام، رحمت اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر سچا سچا امام، محفل اکو اک جنایا۔ سنگر سچا دیونہارا ست پیغام، جگ چوکڑی کرے پڑھایا۔ سنگر سچا دیونہارا اک گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ سنگر سچا جھلاونہارا سچ نشان، نام نشانہ اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا صاحب پرکھ، پریم پرکھ وڈ وڈیائیندا۔ سنگر سچا آد جگاد جگ جگ میٹے دکھ، دکھیاں درد وندائیندا۔ سنگر سچا جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا روگ مٹائیندا۔ سنگر سچا لیکھے لائے مانس منکھ، مانو اپنا راہ دکھائیندا۔ سنگر سچا سنت سہلے گودی لئے چک، باہوں پھر گلے لگائیندا۔ سنگر سچا گرکھ سجن لئے بچھ، پورب لیکھا ویکھ دکھائیندا۔ سنگر سچا اندر وڑ کے ویکھے جھک، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سنگر سچا سدا سدا سد رہے لگ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیندا۔ سنگر سچا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ سنگر سچا دیونہارا گیڑا، گیڑا اپنے حکم بھوایا۔ سنگر سچا بنھنہارا بیڑا، بیڑا اپنے کندھ لکایا۔ سنگر سچا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ سنگر سچا لیکھا چکائے تیرا میرا، میرا تیرا اکو رنگ رنگایا۔ سنگر سچا صاحب وڈ شیر شیرا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ سنگر سچا دو جہاناں پائے گھیرا، لوآں پُریاں بند کرائیا۔ سنگر سچا جگ چوکڑی دھرت دھول کھلا کرے ویڑا، آپ اپنا بھو کھلایا۔ سنگر سچا وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ بیٹھا

آسن لایا۔ سَنگَر سچا لیکھا جانے گُرُو گر چیدا، گُر گوہند میل ملایا۔ سَنگَر سچا سَجَن سُهیدا، سَکلا سَنگ اک رکھایا۔ سَنگَر سچا اپنا جانے آپے ویلا، گھڑی پل تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سَنگَر سچا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ سَنگَر سچا راج راجان، رعیت اپنی ویکھ وکھائیندا۔ سَنگَر سچا حکمران، اصلیت اپنا حکم منائیندا۔ سَنگَر سچا سری بھگوان، بھگتاں ساچا میل ملائیندا۔ سَنگَر سچا برہم گیان، گیان اپنا نام درڑائیندا۔ سَنگَر سچا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا چرن دھیان، چرن سرور اک وکھائیندا۔ سَنگَر سچا شاہ بھوپ، بھوپت وڈ وڈایا۔ سَنگَر سچا ست سرُپ، پُرکھ اکال ناؤں رکھایا۔ سَنگَر سچا وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، زمیں اسمان سوبھا پایا۔ سَنگَر سچا میٹنہارا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا دے کھپایا۔ سَنگَر سچا لیکھا جانے رُوح بُتِ قلوبت، کایا کعبہ دو دو آبا پھول بھلایا۔ سَنگَر سچا اپنا دیوے سچ ثبوت، ساکھیات نور نورانہ نظری آیا۔ سَنگَر سچا سچ محبوب، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ سَنگَر سچا دے اک عروج، عرش قُرس نہ کوئے وڈایا۔ سَنگَر سچا حد اندر نہ ہوئے محدُود، بند تاکی نہ کوئے کرایا۔ سَنگَر سچا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اک اکھوائیندا۔ سَنگَر سچا پاربرہم، پرہہ اکو اک اکھوائیندا۔ سَنگَر سچا نہ مرے نہ پئے جم، جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ سَنگَر سچا کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ رہائے بن تھم، بن تھماں گگن کرائیندا۔ سَنگَر سچا آد جگاد جگ چوکڑ بیڑا دیوے بنہ، چوہ اپنا نام لگائیندا۔ سَنگَر سچا لکھ چوراسی راگ سنائے کن، بودھ اگادھا آپ سنائیندا۔ سَنگَر سچا لیکھا جانے بدھ مت من، من واسنا کھوج کھجائیندا۔ سَنگَر سچا ناتا جوڑے پنج تت کایا تن، ترے گن بندھن اک وکھائیندا۔ سَنگَر سچا جن بھگتاں ہوئے جننی جن، گود سُنہنجی آپ اٹھائیندا۔ سَنگَر سچا کرے سیرا بن چھری چھن، محل اٹل نہ کوئے رُشنائیندا۔ سَنگَر سچا دیونہارا نام دھن، سچ خزینہ آپ ورتائیندا۔ سَنگَر سچا جگت نیتز ہوئے اٹھ، گیان نیتز اک کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر صاحب اک اکھوائیندا۔ سَنگَر سچا اکھواؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے آسن لاؤندا اے۔ تھر گھر شبدی راگ سناؤندا اے۔ جگ اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ سچ سندیس لاؤندا اے۔ نر نریش جٹاؤندا اے۔ برہما وشن مہیش سمجھاؤندا اے۔ اک آدیس کراؤندا اے۔ پنج تت ہو پرویش، جوتی جاتا ڈگمگاؤندا اے۔ لکھ چوراسی ویکھ، اپنا آپ چھپاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر سچا اکو نام

درڑاؤندا اے۔ سَنگَر سچا نام نہدھانا، نرویر اک جنایا۔ جگ چوکڑی ہو پردھانا، کوٹن کوٹ نام وڈیاں۔ سَنجگ تریتا دواپر کھج کھلیا کھیل مہانا، خالق خلق
 گیا سمجھایا۔ کھج انتم کل کلکی پہرے بانا، باؤن بیٹھا سیس جھکایا۔ سَت ستوا دی کرے اپنا کاما، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ دو جہاناں ہووے انترجا، انترگت
 کھوج کھوجایا۔ سرشٹ سبائی دیوے برہم گیانا، برہم پاربرہم اک پڑھایا۔ کوڑی کریا میٹ نشانہ، سچ سچ دے جنایا۔ روپ دھر وشنوں بھگوانا، نرگن اپنا
 نور کرے رُشناں۔ آتم پر ماتم گائے گانا، سوہنگ ڈھولا اک سناں۔ جودھا سور بنے مرد مردانہ، وڈ مردانگی آپ کماں۔ اُمت اپنی بنھے گانا، مولی تند اک
 دکھایا۔ لیکھا جان سری بھگوانا، بھگوان اپنا پڑدہ لاہیا۔ بھگتاں دیوے اک نشانہ، نشان اپنا نام دکھایا۔ اندر باہر نظری آئے اکو کاہنا، گھنیا اور نہ کوئے
 جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر صاحب اک اکھوایا۔ سَنگَر سچا اینکارا، اکل کلا اکھوایا۔ آد آد کرپارا، مدھ کھیل کرانیدا۔ آنت
 آنت ہو نیارا، نرگن اپنی دھار چلائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران وسے باہرا، بھيو ابھید نہ کوئے رکھانیدا۔ کاغذ قلم ہوئے ناکارا، کہن کتھن نہ کوئے
 جنانیدا۔ نر ہر نرائن آنت نہ پاراوارا، پاربرہم پر بھ اپنا پڑدہ لاہندا۔ نو نو چار جو دیندا رہیا ہلارا، حلیہ گر اوتار پر پیغمبر مات بنانیدا۔ شبد اگئی دسدا رہیا دھارا،
 دھار دھار وچ جنانیدا۔ جوتی دیپ کردا رہیا اُجیارا، دیپ اک اک رُشانیدا۔ کردا رہیا جگت پارا، ونج اکو ہٹ دکھانیدا۔ انتم کل رووے زارو زارا، نیتز
 نیناں نیر وہانیدا۔ سچن ملے نہ کوئے پیارا، محن دھوڑ نہ کوئے کرانیدا۔ کوڑی کریا موہ ہنکارا، لوبھ تت نہ کوئے مٹانیدا۔ شاستر سمرت کر کر گئے پکارا،
 اُچی کوک کوک سنانیدا۔ پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بن لکھارا، قلم شاہی ونڈ ونڈانیدا۔ کھج انتم بھيو نیارا، بھيو کسے نہ آئیدا۔ وسنہارا سچ منارا، موہتبر اپنا
 پھیرا پانیدا۔ شبد اگئی بول جیکارا، جے جیکار سنانیدا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، دھر دی بانی بان لگانیدا۔ دیونہارا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ لگانیدا۔ کھج
 کوڑا پار کنارہ، ارار پار نہ کوئے جنانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر سچا کھیل کرانیدا۔ سَنگَر سچا کھیل پارا، ابناسی آپ کرایا۔ بھگت
 دکھائے اک دوارا، بھگوان اپنا پڑدہ لاہیا۔ سنت جنائے اک سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گرگھاں کھولے بند کوڑا، پڑدہ اپنا آپ چکایا۔ گرگھاں وجائے نام
 نگارہ، ناد انادی ناد سناں۔ کر کھیل اپرا پارا، پر بھ اپنا آپ چھپایا۔ گا گا تھکے جیو گوارا، نیتز درس کوئے نہ پانیا۔ پھر پھر تھکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ڈو گھسی

کندر آسن لایا۔ ہر جو ملیا نہ میت مُرارہ، متر پیارا بیٹھا کھ بھوایا۔ سری بھگوان ہو اُجیارا، کلجک انت سرشٹ سبائی رہیا سمجھایا۔ سوہنگ بولو سچ جیکارا، جے جیکار کرے لوکایا۔ سَنگَر سچا اک کرتارا، کرتا پُرکھ کھیل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سَنگَر صاحب گھر گمبھیر، گور نظر کسے نہ آئیندا۔ ہر جن ٹھانڈا کرے سریر، سائتک ست ست ورتائیندا۔ مَنگھاں کھچے وچ لکیر، جیو جہان ونڈ ونڈائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویلے انت پڑھے نہ کوئے تکبیر، تقدیر سب دی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کسے چلے نہ کوئے تدبیر، تسبیح مالا نہ کوئے بھوائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر اپنی اک بدلائیندا۔ کوڑی کریاکٹ بھیر، مجلس حق حق دکھائیندا۔ نظری آئے سچ تصویر، تسلی سب دی آپ کرائیندا۔ جس بھیجیا جُلاہا کبیر، بھگت بھگوان سیوا لائیندا۔ سو کلجک انتم پرگٹ ہو کے آیا اخیر، آخر اپنا حکم مَنائیندا۔ گرکھ کوئے نہ رہے دِلیگر، دلدار اپنا میل ملائیندا۔ گر سکھ کوئے نہ رہے سریر، شرکت سب دی آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے ہتھ رکھے توفیق، طوبیٰ طوب سرب گرائیندا۔ سچ توفیق اک رحمان، رحمت آپ جنایا۔ حق مقامے حق نشان، حقیقت رہیا درسایا۔ لاشریک نوجوان، شہنشاہ اپنا کھیل دکھایا۔ بے نظیر نور بھگوان، ظہور شعور دے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَنگَر اکو اک اکھوایا۔ سَنگَر سچا پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ سَنگَر سچا دین دیال، دیاندھ دیا دھاری اپنی دیا کمائیندا۔ سَنگَر سچا سدا سدا کرے پرتپال، گرکھ بالے گود اٹھائیندا۔ سَنگَر سچا ہر جن ویکھے اپنے لال، لال انملڑے آپ اپنے ہٹ وکائیندا۔ سَنگَر سچا لیکھا جانے کایا مائی کھال، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ سَنگَر سچا مُریداں بچھنہارا حال، احوالا دے سرب سمجھائیندا۔ سَنگَر سچا کوڑی کریا لاپے کھال، خالق خلق آپ روٹائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل بنانہ کوئے جنائیندا۔ صاحب سَنگَر بن دلال، دل دلیری اک رکھائیندا۔ انت رہن نہ دینا ایمان، علما نظر کوئے نہ آئیندا۔ بردار رہے نہ کوئے غلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنگَر سچا اکو اک جنائیندا۔ سَنگَر سچا نہ ہنک، کل انت وجے ودھایا۔ سُہاونہارا ساچا بنک، سمبل چرن لُکایا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمان تولے وزن ٹنک، بناسپت بھار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر جن اُبھارے کریا دھارے جوں جن جنک، جن جننی ویکھ دکھایا۔ سَنگَر پورا واسی پُری گھنک، بار انک پھیرا پائیا۔ سَنگَر پورا گرگھاں انتر آتم لائے تنک، کھچی آئے واہو

داہیا۔ ہر کا کوئے نہ پائے آنت، آنت کہن کوئے نہ آیا۔ سارے کہن بے آنت بے آنت، بے آنت کہہ کہہ پلو گئے جھڈا آیا۔ سادھ کہن تیری مہما
 اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ سری بھگوان کہے میں آد آنت، جگ جگ اپنا راہ چلا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سنگر
 اکو نظری آیا۔ سنگر سچا کرے رحمت، رحم اپنے وچ رکھائیندا۔ سنگر سچا گرکھاں نال ہوئے سہمت، سہم ڈکھ سرب گوائیندا۔ سنگر سچا کدے نہ ہوئے
 احمق، اُبھل بُھل کدے نہ جائیندا۔ سنگر سچا ہر جن لکھ چوراسی وچوں اُٹھائے نال سینت، نام اشارہ اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہر جن ساچے مان دوائیندا۔ سنگر ساچا سچا مان، نماںیاں ہوئے سہا آیا۔ سنگر ساچا دھر فرمان، دھر دی بانی بان لگا آیا۔ سنگر ساچا کھیل مہان، خالق
 خلق رہیا دکھایا۔ سنگر ساچا کلجک انتم پرگٹ ہو سری بھگوان، بھگون اپنی دھار دکھایا۔ سنگر ساچا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دیونہار گیان، اکھ پر تکھ
 نور درسا آیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، دوئے جوڑ واسطہ پان، بے آنت تیرا آنت کوئے نہ آیا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا جھڈا اک نشان، تیرا وسے
 سچکھنڈ مکان، جس گھر بیٹھوں نوجوان، بردھ بال روپ نہ کوئے وٹا آیا۔ سنگر ساچا کھیل کرے مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 بھو آپ جنا آیا۔ سنگر سچا اُچ محلہ، اکو اک وسائیندا۔ سنگر سچا ساچا پلا، پلو اپنا نام پھڑائیندا۔ سنگر سچا جگ چوکڑی ہووے جھلا، جھلک اپنے نام جنایندا۔
 سنگر سچا لیکھا جانے رانی اللہ، الہی نور اک درسا ئیندا۔ سنگر سچا نام ندھانا تیر نرالا تکھا پھڑے بھلا، چاروں کُنٹ بھے دکھائیندا۔ سنگر سچا لہنا دین چکائے
 رانی اللہ، عادت اپنی آپ بدلائیندا۔ سنگر سچا سدا سدا مہربان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ درڑائیندا۔ سنگر سچا کھیلے کھیل،
 کھیل اولڑی آپ رچا آیا۔ جگ وچھڑے جگ لئے میل، جیون جگت جنا آیا۔ پر بھ پاؤ سجن سہیل، گن گاؤ اکو ماہیا۔ ویکھو اچرج نرگن کھیل، سرگن رہیا
 درڑا آیا۔ لیکھا جان گرو گر چیل، گر چیل ولس وٹا آیا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیل، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنا ئیندا۔ ہر جو کرے سچ وارا، بوہاری دھار چلائیندا۔ ست ستوا دی ہو اُجیارا، برہم
 برہمادی کھوج کھائیندا۔ اناد انادی آتم دھنکارا، دھن مدھر راگ سنا ئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ

پڑھائیندا۔ ساچی سکھیا پڑھو میت، ہر متر آپ جنایا۔ پُرکھ اکال گاؤ گیت، سوہلا اِکو اِک سمجھایا۔ مندر مٹھ شِودوالے چھڈو جگت مسیت، مصلیٰ اِکو دے
 درڑایا۔ اپنے ہتھ رکھائے اِک توفیق، طوبی طوب کرے لوکایا۔ مارگ لا اِک باریک، بریخانہ رہن کوئے نہ پانیا۔ امرت جام سچ پیالہ پیتا لا کے جھیک،
 جھاکی سَنگُر اپنی دے درسایا۔ سَنگُر سچا جانے کون مارگ چڑھیا ٹھیک، کون رسنا کہہ کہہ رہیا سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک
 نرائن نر، نرگن اپنا آسن لایا۔ سَنگُر سچا لائے آسن، ابناسی کھیل کرائیندا۔ سَنگُر سچا ویکھے کھیل تماش، خالق خلق نال رلائیندا۔ سَنگُر سچا پاوے منڈل
 راسن، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ سَنگُر سچا ہوئے داسی داسن، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام آپ جپائیندا۔ ہر
 سنگت ہر ہر کرے ہڑپ، اپنے وچ چھپایا۔ جنم جنم دی میٹے تڑپ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ پریتی وچ رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرنا اپنے نال ملایا۔ لکھ
 چوڑاسی کر کے ترک، تڑت گرگھ رہیا جگایا۔ سب دے پترے رہیا پرت، گرگھاں اپنا نام پڑھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کردا رہیا لکھت پڑھت،
 محکم سندیس سُنایا۔ کوٹن کوٹ نام وچ رکھدا رہیا دھڑت، دھرت دھول کھیل کرایا۔ کلج انتم پھیرا پائے آپ ندھڑک، نرؤیر بے پرواہیا۔ چڑھاو نہارا اگمی
 ۸۱۲ کٹک، کال مہاکال محکم جنایا۔ اپنی طاقت آپے رہیا پھرق، بل اپنا آپ جنایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ کے عرق، ہر جن ساچے باہر کڈھایا۔ گر سکھ گرگھ
 ہر جن ہر بھگت کلج وھن وچ چلو مٹک مٹک، چال اِکو اِک جنایا۔ سچے صاحب نوں ملو ہو ندھڑک، دھڑکن بچھلی دے گوائیا۔ ایٹھے اوتھے کرے تہاڈی
 چڑھت، چڑھدیاں کلاں دے دکھایا۔ جس دے پچھے بھکھے مردے رہے رکھ رکھ برت، سو دوس رین اٹھے پہر امرت جام پیایا۔ سرشٹ سبائی کرے
 ہرکھ، گرگھ خوشی لئے پرناپا۔ سَنگُر صاحب کرے ترس، ترسدیاں اپنے نال ملایا۔ امرت میگھ دیوے برس، امیوں رس اِک چوائیا۔ بچھلا لاہوے
 پورب قرض، اگے دیوے مان وڈیایا۔ اِکو راگ سُنایا بن تال طرز، تلواڈا ساز نہ کوئے وجایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب نے کہنا
 گرج، غرض سب دی پور کرایا۔

ہر سنگت کرے منظور عرض، آرزو سب دی اپنے وچ رکھائیا۔ دیاں ہو کے پورا کرے فرض، بن فرماں بردار سیو کمائیا۔ ہر سنگت ہون نہ دیوے
 حرج، حرجانہ بھرے تھاؤں تھانیا۔ وساؤں ڈھاؤں مارن جوالن دی پر بھہ نوں آد جگاد مرض، مرضی اپنی نہ کسے جنائیا۔ جے کوئی کہے میں لواں ورج،
 بھانا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے گرجے چرچ، چرچہ کرے سرب لوکائیا۔ مندر مسیتاں رہے بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ شودوالے مٹھ
 رہے لٹک، پھاسی گل نہ کوئے کٹائیا۔ سچ دواویوں پر بھہ ساچے دتے ہٹک، ہائی ساچی نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت چاڑھ نام رنگت، نانک انگد روپ دکھائیا۔

☆ پہلی پھگن ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سو پُرکھ نرنجن سنگر سورا، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ظاہر ظہورا، نرنجن اپنی دھار چلائیندا۔ اینکارا سرب کلا بھرپورا، بھیو ابھید
 آپ چھپائیندا۔ آد نرنجن جوتی نورا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ سری بھگوان کرے کھیل نوجوان اپنی ضرورت کرے پورا، ضرورت اور نہ کوئے رکھائیندا۔
 ابناسی کرتا وسنہارا نیڑے دورا، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ پاربرہم نرنجن رنگ چاڑھے گوڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل سو پُرکھ نرنجن، آد جگادی آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن درد دکھ بھے بھنجن، زوریر اپنی کار
 کمائیا۔ اینکارا میت مرارا ساچا سجن، سگلا سنگ رکھائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتا کراونہارا ساچا مجن، نراکار نور دھرائیا۔ ابناسی کرتا صاحب سلطان پڑدے
 کجن، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل گھٹن بھٹن، سمرتھ سچا شہنشاہیا۔ پاربرہم پر بھہ در درویش در آئے منگن، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اک کمائیا۔ ساچی کرنی سچھنڈ، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال سورا سربنگ، زوریر اپنی کل
 دھرائیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، راگ دھن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کنت کنتول ساچا سنگ، نرنائن ناری اپنا روپ دکھائیندا۔ سچھنڈ دوارا کھیل

ست اند، اند اند وچ سائیندا۔ سچ سنگھاسن اک پلنگ، پر م پُرکھ آپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ سچ دوارے سو بھاؤنت، سچکھنڈ وچے ودھائی۔ ابناسی کرتا آد آنت، سری بھگوان سو بھاپائی۔ جگو جگ مہما اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئی۔ کر کھیل نار کنت، سچ سُنہنجی ساچے مندر اک سُبائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنی دھار چلائی۔ سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناسا، بے پرواہ بھو کوئے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگ جگ ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، لو آں پُریاں ناچ نچائیندا۔ اپنی اچھا آپے پوری کرے آسا، نر اسارُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ آپے داتا آپے سیوک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ رچائی۔ ساچا کھیل پروردگار، مقامے حق حق جنائی۔ نور نورانہ نور اجیار، ظاہر ظہور وڈی وڈیائی۔ امام اماں وڈ سکدار، بے نظیر سچا شہنشاہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ درگاہ ساچی ساچا رام، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آد جگاد دیونہار پیغام، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، نر گن سر گن بھو کھائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، بردہ بال نہ رُپ وٹائیندا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ سو بھاپائیندا۔ کھولنہار آپ دُکان، تھر گھر دروازہ آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی کر نیہار، کرتا پُرکھ اکھوائی۔ آد جگادی کھیل اپار، جگ جگ آپ جنائی۔ سُن دُلا کر تیار، شبدی شبد دے وڈیائی۔ وشن برہما شو دے سہار، رجو طمو ستو بندھن ایکا پائی۔ پنچ تت لیکھا اگم اپار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کرے گڑمائی۔ شبد اگم بول جیکار، اگادہ بودھ کرے پڑھائی۔ ساچا میلہا سر جنہار، ساکھیات آپ کرائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا حکم منائی۔ سچکھنڈ دوار سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ بے پرواہی بے پرواہ، بے آنت ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جاتا نور جگا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ بن تیل باقی کر رُشنا، انھو پرکاش دھرائیندا۔ سچ سندیسہ اک سنا، دُھر فرمانا آپ الائیندا۔ اپنا حکم آپ مناء، نیوں نیوں آپے سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک وڈائیندا۔ ساچا حکم شاہ سلطانا، آد پُرکھ وڈیائی۔ حکمے اندر کھیل مہانا، اپنا آپ لے پر گٹائی۔ حکمے اندر بن مردانہ، سچ مردانگی لے کمائی۔ حکمے اندر سوربیر

جُھلائے نشانہ، نشان اِکو اک دسایا۔ حکمے اندر کرے دھیانا، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ حکمے اندر بنائے سچ مکانا، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیایا۔ حکمے اندر
 بُٹھے گانا، ساچا سگن منایا۔ حکمے اندر گائے ترانہ، ناؤں نرنکارا صفت صلاحیا۔ حکمے اندر کھیل کرے بھگوانا، نار کنت رُوپ وٹایا۔ حکمے اندر سچ سہانا، سچ
 سنگھاسن آسن لایا۔ حکمے اندر نرگن نرگن کر پروانہ، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگایا۔ حکمے اندر سُت ندھانا، شبدی بال رُوپ وٹایا۔ حکمے اندر کھیل مہانا،
 خالق اپنا دئے جنایا۔ حکمے اندر وشو دھار وشنوں کلیانا، حکمے اندر پاربرہم برہم اپنا حکم جنائیدا۔ حکمے اندر شکر گیانا، سنساروگ سرب مٹائیدا۔ حکمے اندر رُو
 سس کرن کرن کرے کلیانا، انک کل اپنا بھیو جنائیدا۔ حکمے اندر وید مہانا، مالک اپنے نال ملائیدا۔ حکمے اندر راگ ترانہ، ترے گن اتیتا آپ سنائیدا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اپنی کار کمائیدا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ونڈ، حکمے اندر آپ کرایا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سربنگ،
 سربنگ اپنی کرنی آپ جنایا۔ سچکھنڈ دوارے منگے منگ، بن بھکاری جھولی ڈاہیا۔ سچکھنڈ دوارے گائے چھند، سوہلا ڈھولا اک الایا۔ سچکھنڈ دوارے ہو
 بخشند، بخشش اپنی دئے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر بے پرواہ، اپنی دھار چلائیدا۔ حکمے اندر صفت
 صلاح، دُھر سندیسہ آپ لائیدا۔ حکمے اندر بن ملال، کھیوٹ کھیٹا ناؤں دھرائیدا۔ حکمے اندر رہبر بن خُدا، نُوں نُوں رانہ ڈگمگائیدا۔ حکمے اندر پردہ دئے اٹھا،
 مکھ نقاب نہ کوئے رکھائیدا۔ حکمے اندر محبان بیدو لئے اکھوا، بی خیر یا اللہ الہی نُوں پڑوہ لائیدا۔ حکمے اندر مقامے حق دئے وساء، حقیقت اپنے وچ چھپائیدا۔
 حکمے اندر تاریک اندھیرا دئے مٹا، نُوں نُوں رانہ چند چکائیدا۔ حکمے اندر لاشریک بن خُدا، شرکت سب دی آپ گوائیدا۔ حکمے اندر تعریف کر دئے دُعا،
 تُعارف اپنا آپ جنائیدا۔ حکمے اندر معرفت مارگ دیوے لا، سفارش ہو نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیدا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد جُگاد کرایا۔ مدھ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیایا۔ دُھر درباری بن بھکاری، در اپنی الکھ جگایا۔ دیونہارا سچ بھنڈار،
 سَت ستوادی آپ ورتایا۔ گرہ مندر ہو تیار، ساچا بنک اک سہایا۔ انتر آتم نام جیکار، انادی ناد سنایا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی بانی بان لگایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا اکو رہیا سہایا۔ سچکھنڈ دوار سہائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن سو بھاپائیدا۔ ہر پُرکھ

نرنجن آسن لائیندا۔ ایکنکارا بل ودھائیندا۔ آد نرنجن ڈمگائیندا۔ ابناسی کرتا سیس تاج لکائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان جھلائیندا۔ پاربرہم پرہم نرنجن ویکھ
 وکھائیندا۔ کچھنڈ رنگ چڑھائیندا۔ مقامے حق کُنڈا لائیندا۔ شبد سُت اک جگائیندا۔ ساچی رُت سرب وکھائیندا۔ ابناسی اچُت کھیل کرائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ
 وسائیندا۔ وشن اپنی دھار جنائیندا۔ برہما کول رُپ سائیندا۔ شکر دھواں دھار اُٹھائیندا۔ ستو اپنا رنگ چڑھائیندا۔ رجو راج جوگ رکھائیندا۔ طمو ترساناں
 ملائیندا۔ وشن برہما شو آسا پور کرائیندا۔ شبدی ناد دُھن وجائیندا۔ برہم برہما دیکھ وکھائیندا۔ سجن ساک آپ ہو جائیندا۔ پاکی پاک نور ڈمگائیندا۔ دُھر
 فرمانا ساچا رانا اکو حکم منائیندا۔ ترے ترے میتا اک اتیتا، ساچا مارگ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔
 ساچی کرنی کردا آیا، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ترے گن مایا کھیل رچایا، ترے ترے لیکھا سچ سمجھایا۔ ترے ترے میلا آپ ملایا، وشن برہما شو کر
 گڑمایا۔ ترے ترے لوکی ونڈ ونڈایا، سچ سلوکی نام جنایا۔ کوٹی کوٹ ویس وٹایا، نرنجن سرگن سرگن نرنجن بندھن پائیا۔ انڈج جیرج اتبھج سیج رنگ
 چڑھایا، چارے کھانی انگ لگایا۔ ساچا گھاٹن گھڑ وکھایا، لکھ چوراسی بنت بنایا۔ نام ندھانا اکو گایا، نرویر کرے پڑھایا۔ ہڈ ماس ناڑی چم جگت مندر اک
 وسایا، اندر اپنا آپ چھپایا۔ نو دوارے راہ چلایا، آسا ترسانا ہوئے ہنگتا مایا متا میل ملایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بن مگتا منگن اکو جھولی ڈھایا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچایا۔ ساچی کھیل گھاٹن گھڑ، نرنجن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو آپے پھڑ، پھڑ باہوں
 حکم منائیندا۔ اکو اکھر رہیا پڑھ، نش اکھر آپ جنائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، ور اپنی جھولی پائیندا۔ نہکرمی اپنا کرم کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشنوں
 بھنڈارا آپے بھر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ برہے لائے اپنے لڑ، پاربرہم انگیکار اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شکر وکھا ایکا گھر، شاکر
 اپنے اُتے کرائیندا۔ وشن برہما شو ساچا میلا، آد آد کرائیا۔ شبد گرو گرو گرو چیل، گر ایکا بندھن پائیا۔ لکھ چوراسی سجن سہیلا، گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ وسنہارا
 سد نویلا، گرہ مندر سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اچرج کھیل آپ پر بھ کھیل، بھوکے نہ آئیا۔ پاربرہم برہم آد جگادی چاڑھے تیل، ساچا سگن منایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی وچ سائیا۔ لکھ چوراسی ہر جو وڑیا، نرنجن نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچے مندر آپے چڑھیا تخت نواسی ڈیرہ

لایندا۔ زویر پُرکھ زرنکار نش اکھر آپ پڑھیا، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئندا۔ نہ جنم نہ کدے مریا، مات پت نہ کوئے بنائندا۔ آپے وسے اپنے گھریا، سچھنڈ ساچے سوہا پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائندا۔ اپنا کھیل لکھ چوراسی، سری بھگوان ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاشی، گگن منڈل سوہا پائیا۔ منڈل منڈپ ساچی راسی، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ زرگن جوت جوت داسن داسی، بن سیوک سیوک کماپیا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاسی، بھسمر اکو سیج ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنایا۔ ساچی دھار چلائندا۔ لکھ چوراسی جوت جگائندا۔ نام چوٹ اک لگائندا۔ اوت پوت ویکھ دکھائندا۔ قلعے کوٹ سہائندا۔ راج راجان وڈیائندا۔ حکم حاکم منائندا۔ آتم پر ماتم اٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائندا۔ اپنا کھیل وکھائے ایکنکار، اکل کلا وڈیائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے گن اتتا وچ سماپیا۔ ساچی کرنی کرے وہار، بوہاری بے پرواہیا۔ سُت دُلا رے کر پیار، ابناسی اچت جنایا۔ اٹھ بال نوجوان، سمر تھ رہیا ہلایا۔ گھٹ گھٹ تیرا جھلے نشان، جھلک اکو اک جنایا۔ وشن برہما شو دے گیان، ست سندیسہ اک سنایا۔ آد جگاد منن اکو آن، دوجا اشٹ نظر نہ آپیا۔ سرب داداتا سری بھگوان، سچھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، کھیلنہار نظر نہ آپیا۔ زرگن سرگن دیوے دان، دادا دانی دیا کماپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت سُت جنایا۔ شبد سُت کر اسپس، پر بھ اگے سپس جھکائندا۔ صاحب سلطان تیری سدا اسپس، دوئے جوڑ واسطہ پائندا۔ وشن برہما شو دیاں حدیث، ساچا منتر اک پڑھائندا۔ تیرا ناؤں سدا اتیت، در گھر ساچا اک دکھائندا۔ تیرا سوہلا ڈھولا زرگن گیت، لکھ چوراسی آتم پر ماتم میل ملائندا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئندا۔ میری ننگی ہون نہ دیویں پیٹھ، اک تیری اوٹ تکائندا۔ تُوں سجن صاحب میت، مَتر پیارا اک اکھوائندا۔ دھرنی دھرت دھول چلاواں ریت، تیرا ناؤں صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد سُت سُت دُلا رانیوں نیوں کرے در نمسکارا، بن بردا سپس جھکائندا۔ ہوں بردا درویش، در تیرے الکھ جگایا۔ تُوں صاحب سلطان زریش، بے انت تیری وڈیائیا۔ سیوا لاواں برہما وشن مہیش گنیش، حکمی حکم اک منایا۔ پھیر وساواں تیرا دیس، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ زرگن سرگن دھراں ویس، ویس اوٹرا وڈ وڈیائیا۔ پار برہم برہم کر پرویش،

اوتار گُر رُپ وٹایا۔ دُھر دی بانی سچ سندیسہ تیرا لکھاں لیکھ، مہما کتھ کتھ الایا۔ میں تیرا توں میرا توں میٹوں لئیں ویکھ، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئی۔
 آد جگاد جگا جگنتر لکھ چوراسی اندر کراں ہیئت، نِت نوت راہ تکایا۔ جگ چوکڑی کھیلیں کھیڈ، بن کھڈاری کھیل رچایا۔ تیرا کوئے نہ پائے بھیت، ابھو
 تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ سری بھگوان دیا کمائیندا۔ سَت شبد سمجھائیندا۔ اِکو راہ
 وکھائیندا۔ اِکو مکان بنائیندا۔ اِکو نام جپائیندا۔ اِکو دھیان لگائیندا۔ اِکو راگ سنائیندا۔ اِکو ساک بنائیندا۔ اِکو واک الائیندا۔ اِکو تاک گھلائیندا۔ اِکو گھاٹ
 بُجھائیندا۔ اِکو واٹ مُکائیندا۔ اِکو ذات بنائیندا۔ اِکو دات ورتائیندا۔ اِکو ساتھ نبھائیندا۔ اِکو ناتھ اکھوائیندا۔ اِکو جاگ گھلائیندا۔ اِکو ویراگ اُچھائیندا۔ اِکو
 منتر پڑھائیندا۔ سوہنگ رُپ سمجھائیندا۔ شبد سَت سیوا لائیندا۔ ابناسی اُچت ویکھ وکھائیندا۔ رُت بسنتی آپ سہائیندا۔ جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ چرن دھوڑ
 محن اِک کرائیندا۔ سچن صاحب اِکو نظری آئیندا۔ راگ ناد طرز تال اِک وجائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ لاشریک راہ چلائیندا۔ بے نظیر پھیرا
 پائیندا۔ سچ تصویر آپ پرگٹائیندا۔ تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ تقدیر سب دی آپ بدلائیندا۔ تقصیر آپ میٹ مٹائیندا۔ شرع زنجیر آپ بنائیندا۔ برہما ویتا
 آپ پڑھائیندا۔ چارے ویداں آپ مٹائیندا۔ شاستر سمرت پُران پاؤنا پائیندا۔ گیتا گیان کھوج کھجائیندا۔ انجیل قرآن پڑدہ لائیندا۔ کھانی بانی وڈ وڈیائیندا۔
 شبدی رُپ گُر سمجھائیندا۔ شاہو بھوپ اِکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے سو بھا پائیندا۔ جگ کرنی کر وکھائیندا۔ تینی اوتاراں راہ جنائیندا۔ بھگت بھگوان
 آپ اُٹھائیندا۔ سنت ساجن میل ملائیندا۔ کنت اِکو نظری آئیندا۔ رنگ بسنت اِک چڑھائیندا۔ ہو میں ہنگتا گڑھ تڑائیندا۔ گرکھاں پڑدہ آپے لائیندا۔ بند
 کواڑ گھلائیندا۔ گر سکھ سوئے مات اُٹھائیندا۔ دُرمت میل دھوئی، پت پت پت کرائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجک وند وندائیندا۔ کھانی بانی راہ جنائیندا۔
 کھتری براہمن شوڈر ویش کھیل کھلائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان سیس جگدیش تاج لکائیندا۔ راؤ رنک اوچ نیچ جگت جگت وند وندائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے آد جگاد، جگ جگ وڈی وڈیایا۔ لیکھا جان برہم برہما، پاربرہم اپنے وچ
 چھپایا۔ دو جہاناں وجے ناد، پُری لوء آپ جنایا۔ چوڈاں لوک کھیل تماش، پرلوک کھوج کھوجایا۔ چوڈاں طبق بنائے شاخ، شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کما ئیا۔ اپنی کرنی کرے کرتا پُرکھ، پُرکھو تم وڈ وڈیا ئیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ آد جگاد جگ جگنتر نرگن سرگن دیوے درس، آتم پر ماتم ہوئے سہا ئیا۔ امرت میگھ آتم دان دیوے برس، جھرنانہ جھرا ئیا۔ جگ چوکڑی لاہوے قرض، مقروض رہن کوئے نہ پائیا۔ صاحب سلطان پورا کرے اپنا فرض، فرضی کار نہ کوئے سمجھایا۔ سدا سدا سد رکھے اپنی غرض، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے عرض، دوئے جوڑ آرزو اک جنایا۔ کھانی بانی راگ ناد تیرا گاؤندے راگ ناد تال طرز، تلواڑا تیرا نظر کسے نہ آئیا۔ گردیو سنت سجن بھگت بھگونت گرگھ گرگھ گرگر سکھیا دے دے گئے ورج، واحد اکو نام درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی آپ کما ئیا۔ اپنی کرنی کرے پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک کھلا ئیندا۔ جگ چوکڑی ہو دیال، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ مارگ منتر نام تت برہم مت راہ دس سکھال، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ سنگر پورا نرگن سرگن سورانا تا توڑ کال مہاکال، بے حال اپنے چرن بہائیندا۔ آد انت جگ جگنت سری بھگونت دھر دا کنت اپنا بچن کرے پورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درس منگدے رہے در حضورا، حضرت اکو ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ نر نریشا اینکارا آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ اینکار، نرگن اپنا آپ جنایا۔ دھر فرمانا سُنو کھول کوڑا، خالق خلق آپ جنایا۔ نیتز کھولو وشن برہما شو ہووو بے دار، آلس نندرا رہیا گوا ئیا۔ گر اوتار کرو وچار، وچلا بھیو رہیا کھلا ئیا۔ پیر پیغمبر کرو گفتار، گفت شنید مُرشد مُرید اپنا پڑدہ لاہیا۔ بھگت بھگوان کرو یاد، سُنے فریاد، جس رچنا رچی آد، انتم نرگن ویکھن آئیا۔ ساچے سنت متو کنت پورن بھگونت، لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی وچ سما ئیا۔ دھیان کرو گرگھ دُئی دویت مٹاؤ دُکھ، مایا متا مٹے بھکھ، سفل ہوئے مات کُکھ، سُکھ سنگر اکو نظری آئیا۔ گر سکھ چرن جائے جُھک اگے پینڈا جائے مُک، نظری آئے جو بیٹھا لُک، آتم انتر پڑدہ لاہیا۔ لکھ چوراسی لئے بچھ، خالی ہتھ روون کول نہ کُکھ، ناتا تیا سچ سچ، کوڑی کریا جگت کُرمایا۔ بن گوہند سچا نظر نہ آئے کوئی پُت، کھیلے کھیل ابناسی اچت، کلجک ویکھے مولی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکایا۔ نرگن داتا پئے اٹھ، بھگتاں اُپر جائے تھ، امرت جام

دیوے گھٹ، آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کلجک جڑ دیوے پُٹ، شتوہ دریائے دیوے سٹ، مڑ کے پھیر نہ سکے اُٹھ، سَتجک بچہ لئے جگائیا۔ کوڑی کریا کڈھے کُٹ، نار دُهاگن وڈھے گُت، پچیا رہے نہ کوئی کسے گُٹھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سَنگر پورا پُرکھ اکال دین دِیال شہنشاہ شیر اِکو پئے بُک، سب دا بھنے خاکی چم بُت، خالی وکھائے اِکو ٹھٹھ، ٹھوکر سب نوں دے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا اِکو ایک نظری آئیا۔ اِکو اِک نظری آویگا۔ پاربرہم پر بھ ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ مات پاویگا۔ سچ سلوکی راگ سٹاویگا۔ کوٹن کوئی برہمنڈ چرناں ہیٹھ رکھاویگا۔ وشن برہما شوگر لاویگا۔ ہر کا بھو کسے نہ آویگا۔ نرگن سرگن ویکھ وکھاویگا۔ اوگن کوڑ پار کراویگا۔ گونتاگن راہ جٹاویگا۔ غریب نمائیاں پکار سُن، پھڑ باہوں گلے لگاویگا۔ وڈ ہنکاریاں وڈ جروائیاں نشان مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرپا کر، اپنا کھیل کریگا۔ پر بھ کسے کولوں نہ ڈریگا۔ ساچے تخت آپے چڑھیگا۔ سر جگدیش تاج دھریگا۔ نہ جنمے گا نہ مریگا۔ جو چاہے سو کریگا۔ بن کھنڈیوں تیر کمانوں لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو اکھڑ نام پڑھیگا۔ اِکو اکھڑ پڑھاواں گا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ گر اوتار نال رلاواں گا۔ پیر پینمبر پڑدہ لاہواں گا۔ نور اِکو نظری آواں گا۔ ظہور اپنا سچ درساواں گا۔ کوڑا فتور آنت مٹاواں گا۔ غرور غربت خاک ملاواں گا۔ بے قصور سرب بچاواں گا۔ دستور اِک وکھاواں گا۔ کلجک ضرور کھپاواں گا۔ شاہ غفور اِکو نین گھلاواں گا۔ کھیا کھ کراواں گا۔ شمس اپنی جوت رلاواں گا۔ شمع اِکو دیپ جگاواں گا۔ چوڈاں لوکاں طمع مٹاواں گا۔ محمد نیز نیناں نال ملاواں گا۔ عیسیٰ انگلیاں اُتے نچاواں گا۔ موسیٰ دِگا پھیر ہلاواں گا۔ تینی اوتار پچھلا کیتا سب وکھاواں گا۔ نانک نرگن اپنا رنگ چڑھاواں گا۔ گوہند ڈنکا سچ وجاواں گا۔ راو رنگ اٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ سمجھاواں گا۔ سرشٹ سبائی راہے پاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن ذات پات کھپاواں گا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ساچی سرن درشٹ اِٹھ اِک جٹاواں گا۔ پروردگار سانجھا یار نور الہی اِکو نور دھراواں گا۔ رام رمیا کرپیار، سچ گھنٹیا مکند منوہر لکھمی نرائن بنسری نام سٹاواں گا۔ شبد سٹ بالا نکا وڈا چھوہر، رُپ انوپ آپ جٹاواں گا۔ کلجک کوڑ گڑیا را انتم روڑھ، لوہڑا گھر گھر پیا وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پینمبر چار جگ دی پچھلی کیتی، ورن گوت دی جگت ریتی، مندر مسیتی

شود والے مٹھ بھو چکاواں گا۔ گر اوتار دیکھن نین، آنت نین نین در سائی۔ کلجک آنت اندھیری رین، ساچا چند نظر نہ آئی۔ ناتا تیا بھائی بھین، مات پت پوت نہ کوئے وڈیائی۔ رسنا جہوانام سارے کہن، ہر دے ہر نہ کوئے و سائی۔ صاحب ستر دین دیال ابناسی کرتا ملیا نہ سجن سین، کوڑا ناتا جگت بندھائی۔ چار کٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ لکھ چوراسی جم کی پھاسی لاڑی موت کھائے دین، کال اپنا کال وکھائی۔ بھگت بھگوت ساچے سنت گرکھ سجن ورلے رہن، جنہاں رہبر ملیا سچا ماہیا۔ شاہ سلطان راج راجان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمند ساگر دُنگھی کندر او جھڑ راہے پین، ساچا راہ نظر نہ آئی۔ نیتز کھولن دیکھن اُچا نظر نہ آئے جس دی صفت وید پُران کہن، جو بھانا رہیا ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار چوکڑ کوٹن کوٹ کال حکمے اندر بتائی۔ گر اوتار کھول اکھ، اکھ رہے بدلایا۔ پُرکھ اکال لکھ چوراسی بھانڈے سکھ، نانک شبد نہ کوئے کمائی۔ ساچا مارگ آئے دس، ورن برن نہ کوئے لڑائی۔ من واسنا کرو س، آتم پر ماتم میل ملائی۔ سری بھگوان ساچا جس، دُجی صفت نہ کوئے صالاحیا۔ کلجک جیو سارے گئے نٹھ، ساچا حکم نہ کوئے منائی۔ ناتا جڑیا ت اٹھ، نو در در ہلکائی۔ ناؤں زرنکار نہ لیا رٹ، رٹا پیا جگت لوکائی۔ دُئی دویت وچا پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھائی۔ دین مذہب جھگڑا ہٹ، سودا ہٹ نہ کوئے وکھائی۔ دھرم جڑ دتی کٹ، ادھرم رہیا لہرائی۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تک، نیتز گیان نہ کوئے کھائی۔ راج راجاناں سچے صاحب اُتے پیا شک، شکوہ کوئے نہ پور کرائی۔ کوڑی مایا کہن ساڈا حق، حقیقت سمجھ نہ کوئے رائی۔ کایا چولا چیتھر رہیا پھٹ، نام سوئی نال نہ کوئے سوائی۔ پیر پیغمبر پچھے دیکھن ہٹ، آگے چرن نہ کوئے اٹھائی۔ کلمہ نبی رسول جو آئے دس، کائنات سمجھائی۔ انتم سارے ہوئے بے بس، بہیل اُمت رہی گر لائی۔ صدی صدیوی راہ تک، اکھیں نیویں دھیان رکھائی۔ بوٹا رہیا پک، محمد پکی طرح گیا سمجھائی۔ صدی چودھویں پروردگار سچ امام ہوئے پرگٹ، اکو نور ظہورِ لاہیا۔ ویکھنہارا حسن حسین دی رٹ، حُسن سب دادے گوائی۔ ملا شیخ مسائق ماری جائے مت، مسدہ حل نہ کوئے کرائی۔ کوڑی کریا وچ جان پھس، فتویٰ سب دے اُتے لائی۔ کرے نبیڑا حق حق، عدل عادل اک کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم کھیل کرائی۔ کلجک انتم آواں گا۔ ساچی کھیل کراواں گا۔ بچھلا لیکھا پورا کر وکھاواں گا۔ بھرم بھلیکھا کڈھاواں گا۔ دیس پردیساں پھیرا

پاواں گا۔ جگت نریشاں آپ اٹھاواں گا۔ نام سندیہ اک سناواں گا۔ کلج کوڑا بھلیکھا میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر
 آپ پڑھاواں گا۔ پیر پیغمبر پڑھنگے۔ در دوارے کھڑنگے۔ نربجھے کولوں ڈرنگے۔ چرنی سیس دھرنگے۔ طوبی طوبی کرنگے۔ جینودے ہی مرنگے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو سرنی پڑنگے۔ ساچی سرن پاواں گا۔ کلمہ اک درڑاواں گا۔ علما آپ سمجھاواں گا۔ عالم اک
 رکھاواں گا۔ کالم اک بناواں گا۔ آدم آپ درساواں گا۔ پون ہوا جناواں گا۔ اون گون ویکھ وکھاواں گا۔ ساچا دامن اک پکڑاواں گا۔ ضامن ہو کے پھیرا
 پاواں گا۔ رام رحیم لیکھ جناواں گا۔ قادر کریم نظری آواں گا۔ مقام عظیم الشان اک جناواں گا۔ ساچی تعظیم اک رکھاواں گا۔ عالمین عادت اکو پاواں گا۔
 مبین محبت اک جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوڑاں طبقات کُنڈا لاہواں گا۔ چوڑاں طبقات کھولاں گا۔ اکو
 کلمہ بولاں گا۔ آد آنت کدے نہ ڈولاں گا۔ اُمت اُمتی آپے رولاں گا۔ ساچے کنڈے تولاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ویکھاں کھیل پڑدے اوہلے دا۔ پڑدہ اوہلا نقاب پوش، سچ محبوب آپ اٹھایا۔ مقامے حق پورا کرے شوق، شوہر بنے بے پرواہیا۔ ویکھنہارا قلعے
 کوٹ، کوٹن کوٹ ویس وٹایا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ حق نگارے لاچوٹ، سدا بانگ آواز اک شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کماہیا۔ ساچی کرنی کرے کل، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ پرگٹ ہو اچھل اچھل، ول چھل اپنی دھار جناہیا۔ نرگن جوت شبد آپے
 رل، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھایا۔ سچ سندیہ رہیا گھل، شبدی راگ الایا۔ وسنہارا جل تھل، سمند ساگر کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا چکائے اج کل، کل
 کاتی میٹ مٹایا۔ دو جہان جائن ہل، دھرنی دھرت دھول کُن نہ پائیا۔ شاہ سلطان جگت آسن کوئی نہ ہے مل، سیس تاج نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا
 خاک جانا رل، ہر خاکی خاک ملاہیا۔ سچ پرکاش دیپک اکو جانا بل، اگیان اندھیر مٹایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورنناں ملے اکو پھل، پھل امرت
 نام کھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، سچ سنہیرا اکو نام سناہیا۔ سچ سنہیرا سُنوگیت، ہر گوبند آپ جناہندا۔ انتم ناتا
 مٹنا مندر مسیت، تھر کوئے رہن نہ پائندا۔ پُرکھ اکال نرویر اکو رہے اتیت، محل اٹل سوہا پائندا۔ جگ چوکرٹی لئے جیت، جیون جگت اپنے ہتھ

رکھائیندا۔ کلجک اودھ رہی بیت، رفتہ رفتہ پندھ مکائیندا۔ نرگن لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں پھول بھلائیندا۔ کروٹ بدل بدلے پیٹھ، مکھ اپنا
 آپ بھوائیندا۔ جن بھگتاں سینہ کرے ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہہکنک نرائن
 نر، نر ہر اپنا تھم منائیندا۔ سچا تھم مناویگا۔ حاکم اک اکھواویگا۔ آتم آپ سمجھاویگا۔ پر ماتم میل ملاویگا۔ ذات پات کھاویگا۔ امرت بوند پیواویگا۔ گوبند میل
 ملاویگا۔ سگلی چند گواویگا۔ نندک نندیا مکھ نہ کوئے رکھاویگا۔ ست انادی سرب بناویگا۔ برہم برہادی خوشی جناویگا۔ آد جگادی رنگ چڑھاویگا۔ سمت بیس
 انیس انت کھاویگا۔ اللہ رانی سرتوں لتھے چٹنی، مینڈھی کھلی آپ وکھاویگا۔ ناتا تھے مسلم سنی، سیس سب دے تھم جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک تھم وکھاویگا۔ ایک تھم سناویگا۔ آگے سیس نہ کوئے اٹھائیگا۔ شاہ سلطان چرنی لائیگا۔ بیس پیسا خوشی منائیگا۔ نو نو اکو نظری آئیگا۔ چار چار
 گنڈھ پوائیگا۔ پنج پنج آواز لگائے گا۔ چھ چھ گھر وکھائیگا۔ ست ست ناد سناویگا۔ اٹھ اٹھ کھوج کھجائیگا۔ نو نو پندھ مکائیگا۔ دس دس میل ملائیگا۔ دس اک
 گنڈھ پوائیگا۔ دس دو ونڈ ونڈائیگا۔ دس تن کھنڈ کھنڈ کرائیگا۔ دس چار چند پر چند چمکائیگا۔ دس پنج سورا سربنگ ہو جائیگا۔ دس جھے دئی دوتی کندھ
 ڈھائیگا۔ دس ست رتی رت ویکھ وکھائیگا۔ دس اٹھ راج راجاناں شاہ سلطاناں در گھر جا آپ سمجھائے گا۔ دس نو سرشٹ سبائی دیوے بھوں، بچیا کوئے
 رہن نہ پائیگا۔ دس دس بیس کسے چھتر نہ جھلے سیس، مایا رانی خالی کھیس، راج راجاناں گھر گھر منگن ڈھائیگا۔ کلجک ہوئے اندھیرا تاریک، سرشٹ سبائی بنے
 شریک، بن وچولا شرکت نہ کوئے مٹائیگا۔ کوڑی سیاست جائے پیس، کرے کھیل آپ جگدیش جگت جگتی اک جناویگا۔ تھم دیوے صاحب ٹھیک، جس
 دی عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے اڈیک، نانک گوبند دسدے گئے پریت، سو پریتوان پھیرا پائیگا۔ جس نوں لہجے مندر مسیت، جس دا امرت پندے لا
 جھیک، جس نوں ملیاں دو جہان لین جیت، سو جگت ناتا توڑ تڑائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، کلجک تیری انتم ور،
 ساچے پوڑے چڑھ چڑھ سو بھا پائیگا۔ ساچا پوڑا ویکھے چوٹھا، چوٹھے جگ بھو گھلایا۔ بچھلا لیکھا کرے تھوٹھا، تھوٹھی مت گوائیا۔ آگے سب نوں دیوے سچا
 موقع، دھر فرمانا تھم جناویگا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، دھوکھے وچ آپ کدے نہ آئیگا۔ ستجک مارگ دے سوکھا، ستیاں لئے جگائیگا۔ نرگن نرگن ہو

کے دیوے ہوکا، اُچی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھنہارا چوتھی منزل، مزہ اکو اک درسایا۔ چوتھی منزل دیکھو
 مزہ، مظلوماں آپ جنائیدا۔ کلجک ظالم ظلم دیون والا سزا، صاحب اپنا کھیل کرانیدا۔ سب دے سرتے کوکے قضا، کال اپنا ڈنک وجائیدا۔ کلجک گھر گھر
 کردا گجا، سچ سچ کسے گھر رہن نہ پائیدا۔ ٹھکھا ننگا پھر دا بھجا، واہو داہی پندھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پندھ آپ مکائیدا۔
 ساچا پندھ مکائے صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیایا۔ نرگن داتا ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ناتا تھے انجیل قرآن، مسد
 اکو اک جنایا۔ شرع رہے نہ کوئے شیطان، شریعت اپنے وچ چھپایا۔ اک درسائے سچ ایمان، امام اکو نظری آئی۔ نرویر دے پیغام، قہر کلجک دے
 گویا۔ شاعر کرے نہ کوئے بیان، صفت صفت نہ کوئے صلاحیا۔ الف یے نہ پائے مقام، بے مقام بے پرواہیا۔ نقطہ نوں نہ کوئے حیران، عین اکھ نہ
 کوئے گھلایا۔ غفلت وچ ہوئے غلطان، غالب کوڑی کریا سرتے چھایا۔ مسکرا بنیا نال شیطان، نوآ اپنا ناچ نچایا۔ پنچے وقت نماز نمازی سکے نہ کوئے
 پہچان، نور نظر کسے نہ آئی۔ بن مرشد بن کلمے سارے ہوئے حرام، رحمان نظر کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر دیون آپ بیان، بیوہ ہوئی سرب لوکایا۔ خاوند
 دے نہ کسے نال، خونت کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نظر آئے نہ نار رکان جو بن متی، اپنے پتی پر م پُرکھ دھیان لگایا۔ چرن کول نہ کوئی ستی، رت سکائے
 نہ کوئے رتی، پلنگ رنگیلا نہ کوئے ہنڈھایا۔ الف عارفاں پڑھی نہ کوئے پٹی، یے یگتی کوئی نہ دسی، مفتو مفتی اپنا آپ گئے گویا۔ کلجک انتم اللہ رانی پتر
 سنگھڑ سوانی ہوئی گئی بگی، نیز نین نین شرمایا۔ پروردگار سانجھا یار سب دی جڑ رہیا پٹی، اُکھیرا اکو اک لگایا۔ چوداں طبق دسن خالی ہٹی، ہٹوانا نظر کوئے
 نہ آئی۔ ہتھ وچ لے کے مولیٰ آئی، تند تند نال ٹڑایا۔ مکے کعبیوں آئی ننھی، تھلاں وچ دیندی درد دہایا۔ میری پت کسے نہ رکھی، سر سالو نہ کوئے
 لگایا۔ چاروں کُنٹ ماری گئی متی، متوالی ہوئی لوکایا۔ میدوں ویکھ کے پیندی غشی، سرت سنجل نہ سکاں رایا۔ جس دے برہوں ویراگ وچ تڑپھدی
 رہی مجھی، سو سمنڈ اپنا نیر نہ کوئے پیایا۔ میں کو جھی کملی ہوئی کچی، کچیل اپنا آپ نظری آئی۔ کیوں میری اُمت نہ رہی سچی، بھلیا بے پرواہیا۔ میں در در
 جا کے نچی، مکھ اپنا گھنگٹ لاہیا۔ کسے مسجد رہنا نہ دیوا پٹی، قبرستان دین دہایا۔ بن پروردگار کھٹی کسے نہ کھٹی، کھٹکا گھر گھر رہی جنایا۔ دیکھو دوزخ

بہشت دو جہان تپدی بھٹھی، بھانا ہر جو رہیا ورتایا۔ کسے دی رہنی نہیں پنج تت مٹی، مٹکا سب دا بھنّ وکھایا۔ پیر پیغمبر ویکھو خالی ہتھیں، نیتز نیناں نیر وہایا۔ گل پا پلو واسطہ رہے گھتی، بن بردے سجدہ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اپنا کھیل ورتایا۔ پیر پیغمبر تگن راہ، نین نین دھیان لگایا۔ اللہ رانی ہوئی بے پناہ، در نظر کوئے نہ آیا۔ بخشے کوئی نہ جگت گناہ، اُمت لئے نہ کوئے بچایا۔ ہونا پئے سرب فنا، فتویٰ صادر آپ کرایا۔ چار گنت ہوئے حیران، ہر کا بھو کسے نہ آیا۔ ملا شیخ ہوئے پریشان، پریشانی نہ کوئے گویا۔ ملیا حق نہ کوئے ایمان، آدم روپ نہ کوئے جنایا۔ بھلیا حضرت اک پیغام، بیڑا کسے نہ آتم اٹھایا۔ زرگن بدلے آنت نظام، نغمہ اکو نام سنایا۔ پچھلا رہے نہ کوئے مقام، حکم اکو اک درسایا۔ لیکھا چکے جگت تمام، تخم سب دا دئے مٹایا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، بھانا اپنا رہیا جنایا۔ چوداں لوک مٹے نشان، نشانہ اکو اک درسایا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھارا راہ وکھایا۔ نیتز پیکھو اکو رام، گھر گھر بیٹھا نظری آیا۔ میڈو زین اندھیری شام، شمع اکو نور رُشایا۔ سارے بردے بنو غلام، بریخانہ دئے وکھایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کلمہ پڑھو کلام، نام سوہلا اک جنایا۔ ڈھولا گائے آپ بھگوان، پڑدہ اوہلا دئے اٹھایا۔ مولا بنے نوجوان، نوبت اپنے نام وجایا۔ چوتھی منزل ہو پردھان، چوتھا گھر دئے دسایا۔ نظری آئے اکو کاہن، گھر گھیر وڈ وڈیایا۔ پہلی چیتر دوس مہان، چیتا سب نوں دئے کرایا۔ لیکھا کھے آپ جنائے سچ ودھان، ودت مان نہ کوئے وڈیایا۔ انتم جھلنا اک نشان، نشانہ سب نوں دئے درسایا۔ شاہ سلطاناں چرنی ڈگنا آن، چرن چرنودک کھ چوایا۔ راشتریت دئے پیغام، پر م پڑکھ حکم سنایا۔ پنچم جیٹھ ملنا پئے نال بھگوان، راج منتری نال ملایا۔ گھر دس کے آوے اگلا بیان، جس دا بھو کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم جیٹھ لیکھا ساچا دئے جنایا۔ پنچم جیٹھ دلی دوار، در دروازہ آپ کھلایا۔ بھارت کھنڈ رہنا خبردار، پاربرہم برہم جنایا۔ منتری منڈل رہنا تیار، منتر اکو اک سمجھایا۔ جس انتم سب دی پاؤنی سار، ہوئے سرب سہایا۔ کل کلکی لے اوتار، زرگن نور جوت رُشایا۔ گلیا رہے نہ انتم وار، پڑدہ اپنا آپ اٹھایا۔ جوتی سروپی کرے نہ کوئے گرفتار، گرفت وچ کدے نہ آئی۔ دو جہاناں آپ مختیار، مفت اپنا پھیرا پائی۔ کلجک کوڑا میٹے وکار، وشو اپنا راہ جنایا۔ پنڈت پاندھے لئے اٹھال، چوداں وڈیا بھو کھلایا۔ لیکھا جانے دین دیال، دیونہارا تھاؤں تھانیا۔ میل ملایے شاہ کنگال، شاہ

کنگال اِکو رُوپ جنائیا۔ سُننہارا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ پُوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت رہے بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سُرَت لے سنجال، سوانی بھجے نہ واہو داہیا۔ نانک گوہند بھوکھت واک لے پال، واقع دیکھے تھاؤں تھانیا۔ خاکہ کھچے بے مثال، قلم شاہی نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھا محلہ اک اِکلا اِیکنکارا اک جنائیا۔ چوتھے مندر چڑھ کے بولے، انبولت بھو جنائیا۔ بھگت جنان دا کُنڈا کھولے، آتم پڑدہ دے اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن مولے، مولا نظر کسے نہ آئیا۔ ستن کرے بھار ہوئے، بھار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ گرکھاں وسے سدا کوئے، کول ناہی امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ گر سکھ دیکھے کایا ڈولے، مکھ گھنگٹ پڑدہ لاہیا۔ نرگن سرگن سنائے ڈھولے، سوہنگ اک پڑھائیا۔ ناڑ بہتر رت مول نہ کھولے، ساتک ست ست کرائیا۔ من واسنا نہ پائے رولے، دہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ لکھ چوراسی آپے ٹوہ لے، گھر گھر بیٹھا ماہیا۔ اپنی دست رکھے کوئے، جس بھاوے دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُچے مندر پھیرا پائیا۔ ساچے مندر چڑھے چھت، ہرجن چھاتی نال لگانیدا۔ اِکو دیوے برہم مت، برہم وِدیا آپ پڑھائیدا۔ چار ورن مارگ دس، چار یاری پندھ گوانیدا۔ پُرکھ اکال اِکو نت، ساچا ناتا جوڑ جڑائیدا۔ آتم پر ماتم دیوے دات، داتا دانی جھولی پائیدا۔ سرشٹ سبائی بنے اک جماعت، اِکو پیٹی آپ سمجھائیدا۔ اِکو قلم اک دوات، اِکو شاہی پانی میل ملائیدا۔ اِکو نور اِکو ذات، ظہور اِکو کھیل کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُچ محلے آسن لائیدا۔ اُچی چھت دیوے سانت، ست ست ورتائیا۔ گرکھاں کڈھے بھرم بھرانت، بھرم گڑھ تڑائیا۔ نظری آئے اک ابناس، ابناسی دیا کمائیا۔ پہلی چیز سب دی پوری کرے خواہش، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کر کے فاش فاش، فیصلہ دیوے دُور مکائیا۔ نظری آئے ساکھیات، صاحب اپنا رُوپ وٹائیا۔ سچ سندیسہ دے اِکو بات، ظاہر باطن کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نین اک درسائیا۔ اُچے مندر کھولے نین، نین نین جنائیا۔ صاحب سنگر آئے لین، لہنا جھولی پائیا۔ ہر سنگت وِچ دِشنا بہن، دُئی دوتی پندھ مکائیا۔ گر مکھ ناتا بھائی بھین، اکھ اکھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ سنگر سرنائی گر سکھ ڈھن، ڈھیہہ ڈھیہہ خوشی منائیا۔ آنت نہ کھائے لاڑی موت دین، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ صاحب سنگر آئے لین، چتر گیت لیکھا دے مکائیا۔ ساچے گھر گر مکھ بہن، جس گھر وجے ہر

ودھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان گائن اکو گائن، گھر گسبھر خوشی منائیآ۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی رین، سورج چند نہ کوئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھا پد دئے دکھائیآ۔ گرگھ ویکھنا چوتھا پد، پر بھاتی آپ جنائیآ۔ جگ جگ وچھڑے لئے صد، سدا نام سنائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا پار کرو حد، حدود کوئی رہن نہ پائیآ۔ پاربرہم دی اکو جد، برہم ونڈ ونڈائیآ۔ ذات پات اونچ نیچ کھسرا دیو چھڈ، سری بھگوان چرن دھیان لگائیآ۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، جگت و دیا کم کسے نہ آئیآ۔ امرت پیو اکو نام مدھ، مدھ پیالہ دیو رڑھائیآ۔ حلالی کٹھا کھانا دیو چھڈ، جھٹکا جھٹک نہ کوئی کرائیآ۔ پر بھ سچے دامانو رس، جس رس وچ برہما وشن شو سمائیآ۔ آتم پر ماتم لے لو حق، حصہ اپنا انت ونڈائیآ۔ سری بھگوان آگے بھگتو جاؤ ڈٹ، اپنا بل دکھائیآ۔ جنان چر ساڈے اندر نہ کھولیں ہٹ، اپنی سیو کمائیآ۔ جوت پرکاش نہ ہووے لٹ لٹ، نرگن جوت کرے رُشنائیآ۔ پُرکھ اکال توں دیندیاں نہ جائیں تھک، تیرے گھر توٹ نہ رائیآ۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ ویسندیاں گئے تھک، کون ویلا نہکٹک پھیرا پائیآ۔ کلجگ جیواں کولوں پھر دے پنج پنج، کوئی دیوے نہ دھکا لائیآ۔ بھڑی دروہی خدا دی پروردگار کسے دوا ریوں ملے نہ سچ، مندر مسجد شودوالے مٹھ، کوڑی کریا گمری گمرم کمائیآ۔ دھیرج سنتو کھ چھڈیا سب نے ہٹھ، و بھچار رہے کمائیآ۔ کسے سنت نہ رہیا ست، ستی نار نہ کوئے جنائیآ۔ کلجگ سب دی ماری مت، متوالی ہوئی جگت لوکائیآ۔ راج راجان شاہ سلطان حاکم مدرا ہتھیں پین گٹ گٹ، رسنا بتی دند نال ملائیآ۔ پھر اُچی کوکن پاربرہم دی جڑ دیدیئے پٹ، ساڈے ہتھ تھم اپنا بل جنائیآ۔ کوڑی کریا ستھر بیٹھے گھت، و شاچ نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکٹک نرائن زر، اکو مارگ دیوے لائیآ۔ اکو مارگ لاویگا۔ ہر ساجن سچ ملاویگا۔ راجن راج سمجھاویگا۔ کاجن کاج رچاویگا۔ لاجن لاج رکھاویگا۔ ناچن ناچ نچاویگا۔ آچن آچ لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو گھر دکھاویگا۔ جن بھگتاں اکو گھر دکھاواں گا۔ اکو در گھلاواں گا۔ اکو زر جنداواں گا۔ اکو ڈر مُکاواں گا۔ اکو سر نہاواں گا۔ اکو گرٹھ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل اک رُشناواں گا۔ محل اٹل اک رُشنائیگا۔ نہچل دھام سہائیگا۔ استھل گھر وسائیگا۔ تھر گھر سو بھاپائیگا۔ سچکھنڈ ڈیرہ لائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن نام دھرائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائیگا۔ ایکنکارا ویکھ دکھائیگا۔ آد نرنجن جوت نرنجن پڑدہ لاہیگا۔ سری

بھگوان سگلا بھیو چکائیگا۔ ابناسی کرتا گھر گھر دیکھ دکھائیگا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ کرم دھرم اک جنائیگا۔ نہکرمی نہکرمی کر دکھائیگا۔ ورن برن ڈیرہ ڈھائیگا۔ ترن تارن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھا پد اک دکھائیگا۔ چوتھے گھر پہلا قدم، جن بھگتاں آپ رکھائیگا۔ لیکھا جانے نرگن عدم، آنت وڈ وڈیائیگا۔ سب دے نرگن چرن وچ نرگن رکھے پدم، پردہ سرگن چڑا اُتے پائیگا۔ آتما بند رکھے کایا بدن، پنج تت چولا اک دکھائیگا۔ کرپا جگ جگ بھگتاں آوے سدن، صدا اکو اک سنائیگا۔ انتم لہندی دشا مسلم لیکھا میلا ہوئے عدن، ادنیٰ سب نوں دے کرائیگا۔ جلوں تھلوں باہر آئے کڈھن، ڈوٹھے ساگر پھیرا پائیگا۔ بھائیاں کول بھائی آئے چھڈن، کھسرا جگت لوکائیگا۔ گرگھ سچے گر درگجن، سوہنگ ڈھولا لائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوراسی آپ پڑھائیگا۔ لکھ چوراسی اکو اکھ پڑھنا، ہر سنگر آپ پڑھائیگا۔ ساچے پوڑے گھر وچ چڑھنا، گھر گھر وچ دے درسائیگا۔ سرت سوانی شبدی پلو پھڑنا، ایک گندھ پوائیگا۔ لیکھا چکے جمن مرنا، جنم مرن رہے نہ رائیگا۔ سری بھگوان اکو ورن، کنت بھگونت بے پرواہیگا۔ ساچی سیجے سچ سبھاؤ چڑھنا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیگا۔ مل کے میل سوہنگ ڈھولا پڑھنا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ سنگر تیرا بھانا جرن، پنج تت مائی کم نہ کوئے رکھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ کھائیگا۔ ساچا بھیو کھولے گوہند، گھر گھسیر دیا کمائیندا۔ نو نو چار میٹ چند، پچھلا لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش مہر نظر اٹھائیندا۔ لہنا دینا چکا سرپت اند، وشن برہما شوہندہ مکائیندا۔ جن بھگتاں امرت آتم دھار دے سندھ، اپنے ساگر وچ ملائیندا۔ آپ پرگٹا انادی بند، پوت سپوتے گود سہائیندا۔ جودھا سورپیر مرگند، بل اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا اپنے رکھے ہتھ، ہتھو ہتھ مکائیگا۔ کرے کھیل پرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیگا۔ لکھ چوراسی پائے نتھ، ڈوری اپنا نام بندھائیگا۔ بھگت بھگوان کر اکٹھ، اکو وار منزل دے چڑھائیگا۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے ڈھٹھ، ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک پنج وکار آسا منسا کوئے نہ سکے اٹکائیگا۔ کر پرکاش نرمل جوت جگائے لٹ لٹ، نورو نور نور رشنائیگا۔ گرگھ گر سکھ ست ستوادی برہم برہادی مارگ دس، آد جگادی میل ملائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہنجی ساچی سچ جن بھگتاں آپ

وچھایا۔ ہر بھگت سیج سہاونی، سوبھاؤنت ایک۔ سری بھگوان آپ وچھاونی، کر آتم بُدھ بیک۔ کرے کرائے پوری بھاونی، پورب لیکھا ویکھ۔ میٹ
 مٹائے کامن کامنی، دیوے سیج سندیس۔ سیج اکو نہر راونی، نہر ویر کھولے بھیت۔ پر بھ دیوے سچی ضامنی، گرگھ جھوے ساچے کھیت۔ درس کرائے
 کرے آہمنو ساہمنی، لیکھا چکے نیتن نیت۔ گرگھ پوری کرے بھاونی، اندر وڑ کے دتے بھیت۔ لیکھا چکے بل باونی، سبجگ چلے اولڑی کھیڈ۔ ناتا تئے رام
 راونی، تیر کمان لائے نہ کوئی چھیک۔ لیکھا جانے کنسا کاہنا شامنی، شہنشاہ کھیل کرے انیک۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلامنی، علیم کوئی نہ جانے بھیت۔
 نانک گوہند اک پہچانی، سنگر صاحب جن بھگتاں لگن نہ دیوے سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سیج سندیس۔ سیج سندیسہ سُنو گرگھ،
 گرگھ ملے وڈایا۔ جنم جنم دا مٹے ڈکھ، دلدر رہن نہ پایا۔ سفل ہوئے مات گھ، دھن دھن جنیندی مایا۔ سری بھگوان گودی لئے چک، چک چک
 خوشی منایا۔ کلجک ویلا آیا ڈھک، نیرن نیر رہیا درسایا۔ کلجک کوڑی کریا وچوں جاؤ اٹھ، جوٹھ جھوٹھ تجایا۔ سنگر دوارا لو بچھ، جس ملیاں اگلا بچھلا
 وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ انتم بوٹا رہیا سک، ہریا سیج نہ کوئے کرائیا۔ ابناسی کرتا بیس پیسا بہے نہ لگ، لگوں کھیل نہ کوئے جنایا۔ شہنشاہ ہو کے پئے بُک،
 راشٹریپ دئے سمجھایا۔ پر بھ ساچے دے ساچے بن جاؤ پت، پتا پوت وچے ودھایا۔ پنچم جیٹھ جو گئے رُس، رُسیاں پھیر نہ کوئے منایا۔ کسے ہتھ نہ رہنا
 کچھ، کشتی کلجک رہیا ڈبایا۔ منگو دان سیس جھک، جھکویں کھیل سمجھایا۔ جو ایس نشانیں گیا اک، نشہ لتھے جگت خدایا۔ انتم خالی دسنے بُت، رُوح میل
 نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، چار ورن گھلائے اکو در، برن اٹھاراں ہوئے سہایا۔ چار ورن آونٹھے،
 چارے کھانی رہیا جنایا۔ برن اٹھاراں ہو اٹھے، پُران اٹھاراں دئے درڑایا۔ غریب نمائیاں ایکا نام رنگ رتے، رتی رت کوڑی دئے سُکایا۔ وشو دیوے
 اکو متے، وشواس سب دا آپ رکھایا۔ پہلی چیتر خالی دسن بھانڈے مدینے مٹے، مطلب حل نہ کوئے کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ جو بن کے بیٹھے بھائی سکے،
 بھاوی سب تے دئے ورتایا۔ اللہ رانی کسے دا لے کے جائے نہ بھتے، ٹھنڈا پانی نہ کسے پیایا۔ قرآن ٹنگے رہ جان اُپر چھتے، چھاتی نال نہ کوئے لگایا۔
 خزاں رت جھڑنے پتے، بسنت روپ نہ کوئے کھایا۔ گوہند ڈنکا اکو وچے فتح، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ ویکھے کھیل دیگرے بعد یکے، اپنا کھیل رہیا

کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے دُست ہو کے چُست چوگنا، نیتروں اٹھاں دو جہان پھرے بھٹا، کسے کولوں نہ مٹاں، پیر پیغمبر رہے گر لائیا۔ انتم کسے کولوں نہ مندا، سارے دین دُہائیا۔ ویکھو کھیل سری بھگوان دا، لوک پرلوک پڑھائیا۔ ناتا توڑے جھوٹے گیان دا، شرع وند نہ کوئے رکھائیا۔ نشانہ مارے تیر مہربان دا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا چکنا چودس بھان دا، چودس چند نہ کوئے رُشائیا۔ ہن ویلا ہویا نہکٹنک نوجوان دا، بل سب دے دے گوائیا۔ پورب جنم دے وچھڑے آپ پچھان دا، جاگدیاں سُنیاں رہیا ملائیا۔ لہنا چکے ڈھولے گان دا، راگ ستار تند نہ کوئے ہلائی۔ اکو آسرا رہ جائے سری بھگوان دا، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ لکھ چوڑا سی بیلا جگت مہمان دا، انتم بستہ سب دا سیس لکائیا۔ آد جگادی سرب جیاں گھٹ آپے کھان دا، جانہارا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نہ، کرے کھیل نگہبان دا۔ نگہبان ہویا بن اکھ، بن نیتراں ویکھ وکھائیا۔ نگہبان ہویا پرکھ، بن لٹاں بانہواں بھجنا پھرے واہو داہیا۔ نگہبان ہویا پرگٹ، بن مندر مکان چار دیوار چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ نگہبان کھول ہٹ، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ نگہبان نام ندھان مارے سٹ، انحد نادى ناد جنائیا۔ نگہبان دُئی دوتی شرع شریعتی میٹ پھٹ، گھاؤ اپنی ہتھیں بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راج راجان شاہ سلطان راؤ رنک اوچ نیچ سادھ سنت جیو جنت آتم پر ماتم مارگ دس، پاربرہم ایش جیو جگدیش جگدیش آپ ملائیا۔ ہر سنگر آپ ملندڑا، میلنہار کرتار۔ کلج انتم ویس وُندڑا، شہنشاہ شاہ سکدار۔ در درویش آپ اکھوندڑا، منگنہارا بن بھگھار۔ سوبھاؤنت دھام سُنندڑا، سمبل نگر اگم اپار۔ نرگن اکو وچ وسندڑا، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ نام ڈنکا اک سُنندڑا، ست ستوادی کھیل اپار۔ دو جہاناں ویکھ وکھندڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وسے باہر۔ سنت سہیلے میل ملندڑا، میل ملاوا کنت بھتار۔ بھگت بھگوان آپ جگندڑا، نیز اکھ کھول کواڑ۔ شبدی حکم آپ سُنندڑا، اٹھو ہو تیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت کر پیار۔ ہر سنگت میلا دو دو، دو دو دھار چلائی۔ ہر سنگت چیلہ ہو ہو، ہو ہو سیو کمائیا۔ ہر سنگت امرت چو چو، نہجھر رس چکھائیا۔ ہر سنگت وستو کھو کھو، جھولی تہاڑی رہیا بھرائیا۔ ہر سنگت ساچی لو لو، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ ہر سنگت ساچی موہ موہ، مُجّت اک درسائیا۔ ہر سنگت ساچی ٹوہ ٹوہ، گرگھ روپ وٹائیا۔ ہر سنگت کوڑی کرپا کوہ کوہ، بکرا مارے بن قصائیا۔ ہر

سنگت وسے لوں لوں، روم روم سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے آنت بے پرواہیا۔ دو دو میل ہر کا کھیل، بھو بھو جنائیندا۔ ساچے بستر چڑھے تیل، سچ وچھاونا آپ وچھائیندا۔ لیکھا جان سجن سہیل، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ دکھائیندا۔ ہر سنگت رنگ اپار، گرگھ وڈ وڈیائیا۔ دواہ پھڑیا دتا تار، اپنے نال ملائیا۔ سیوا پوری کرے اکو وار، پچھے آگے رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے بسترے اُتے دے سوال، جو سپس لئے لگائیا۔ ہر کا کھیل بے مثال، مِل سکے نہ کوئے بنائیا۔ اٹھائی اٹھائی کُنڈاں وچوں کیتے پار، اٹھائی گرگھ بسترے بھیٹ کرائیا۔ پہلوں نہیں دتے سکھال، بن دسیاں بن پچھیاں لے کے آئے واہو داہیا۔ پر بھ اپنی گودی لئے اٹھال، پھیر سکے نہ کوئے جگائیا۔ ساچے مندر نہ کوئے شاہ رہیا نہ کنگال، شہنشاہ اکو رنگ دکھائیا۔ ہر سنگت پھڑ پھڑ باہوں پریم بستریاں اُتے دے سوال، تھپک تھپک اپنی نیند جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لا ٹھوکر لئے اٹھائیا۔ ٹھوکر لا اٹھائے چھو کرے، شکتی اک سمجھائیا۔ کٹھے ہو جاؤ بابے پوترے، نگا وڈا پچھے کوئے رہن نہ پائیا۔ گر سکھ آنت رہو نہ مات اونترے، سونترا اپنا آپ دکھائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھاں دے وچھائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر لا کے ویکھن اوکڑے، نیتز نین نین اٹھائیا۔ جس دے پچھے کنیاں جہاں وچ ماواں دھونڈیاں رہیاں پوترے، بنا پتر لاڈ کرائیا۔ کھاری چک کے پھردیاں رہیاں وچ ٹوکرے، ہوکا دیون تھاؤں تھانیا۔ جس دے اکھراں نال گن دے رہے انکڑے، انگلاں اُتے حساب لگائیا۔ اُس دے سویئے جا کے بنکڑے، بنک دوارا اکو نظری آئیا۔ آگوں صاحب سچا ٹکڑے، ٹکڑ سِدھی اپنے نال لگائیا۔ ہُن رہن نہ دیوے مکرے، پچھلا فریب دے گوائیا۔ گر سکھ کیوں ہوئے بے صبرے، صبر پیالہ دے پیاٹیا۔ اپنی ہتھیں بھرتی کرے زبرے، زبردستی کرے لوکائیا۔ گر جے اکو سنگھ شیر بَرے، بَر سب دے پاڈ دھرائیا۔ تسیں چرناں بیٹھاں کیوں امبرے، امر ملو ہو کے اکو تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنجنی رہیا وچھائیا۔ سچ سُنجنی ہر وچھاونا، نہ ہر ساچا آپ وچھائیندا۔ راہ تکتے مول نہ تھکے میرے گرگھ آونا، نین نین نین اٹھائیندا۔ دوہیں ہتھیں صاف کراونا، اپنی سیوا آپ کماونا، کر کر سیوا شکر منائیندا۔ جس سچے میرا بھگت سونا، اُس نوں پریم نال میں دھونا، بن دھوبی اپنا فرض پور کرائیندا۔ جس پریم وچ سنت سہیلے

راؤنا، سو اپنی اکھ ہور نہ کسے دکھائیندا۔ جس سواد نال گرکھ راگ گاؤنا، سوناد نہ کسے جنایندا۔ جس گرکھ پچھے لوک مات تجاؤنا، پھر پھر چکر لگائیندا۔
 سو گرکھ گر سنگر جہا ہونا، ہور رنگ نہ کوئے بدلائیندا۔ گرکھو گر سکھو جن بھگتو آگے کسے نہ پئے رونا، جینودیاں رونا سرب مکائیندا۔ پر بھ دی سچے چڑھ
 کے سونا، ستیاں نہ کوئے اٹھائیندا۔ ایہہ کھیل ہونا انہونا، جس دا بھو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، من
 موہن موہن من موہنا روپ وٹائیندا۔ موہن آیا لے کے موہ، مہر اپنے نام لگائیا۔ اندر وڑ کے گیا نال چھوہ، باہروں نظر کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں
 جوگا گیا ہو، جگتی پچھلی دتی گوائیا۔ ڈردا ڈردا لے کے آیا دھر دا ڈھو آڈھو، نام وست امولک جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے رہیا سو، سو پُرکھ نرنجن رہیا
 جنایا۔ ہنگ برہم پنج اپنا بو، بھل بھلواری دیکھے چائیں چائیا۔ گرکھ بھل دوجا کوئی نہ لوے کھوہ، کلج کنڈیاں واڑ ہتھ نہ کوئے پائیا۔ ہر سنگت جس
 ناتا جوڑیا چھبی پوہ، اپنا آپ گوائیا۔ سب دے نالوں ہو نر موہ، مُجّت گرکھاں وچ پرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر سنگت ہر شبد کرے گڑمائیا۔ ہوئے گڑمائی پائے سگن، سگلی چنت مٹائیندا۔ آتم پر ماتم پریم پریتی رکھے مکھن، موہ مُجّت اک ودھائیندا۔ اندڑھ
 صاحب چاڑھے رنگن، رنگ رنگیلا دیا کمائیندا۔ کرپاندھان سوامی ٹھا کر لائے انگن، انگیکار اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں لاہے جھوٹھی سنگن، مکھ پڑدہ آپ
 چکائیندا۔ دیونہارا اند اندن، اند اندن وچ جنایندا۔ توڑنہارا بندی بندھن، بدن اکو ویر لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج
 تیری اتم ور، نہکک نرائن نر، ساچا گیت چھندن، سوبلا سچ درڑائیندا۔ چھند بند بن بتی دند، سورا سربنگ جنایا۔ نور چند صاحب بخشد، بے انت وڈی وڈیائیا۔
 برہمنڈ کھنڈ ورجنڈ، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، ہر سنگت میلا دو جہان، گر چیل وکھائے اک استھان، نظری آئے سری بھگوان، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ہر ودھائی سنگت وادھا، سنگر دیا کمائیندا۔ پُت پیو نال ترے دادا، سری بھگوان آپ ترائیندا۔ جنم جنم دا پورا کرے وعدہ، کیتی کرنی بھل نہ جائیندا۔ ٹھا کر سوامی بن کے ساکا، سجن گھر گھر میل ملائیندا۔ زویر جوڑ ناتا، بدھاتا اپنا رنگ دکھائیندا۔ آتم آتم بنے ساٹھا، پرما تم راہ جنائیندا۔ بھاگ لگے مستک ماتھا، مست خُماری نام دکھائیندا۔ ست پُرکھ دی ساچی گاتھا، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جیون جگتی چلے راٹھا، رتھ رتھو ہی سیو کمائیندا۔ اگے بچھے رہے نہ گھاٹا، ایٹھے اوٹھے ویکھ دکھائیندا۔ اُتم رکھے ہر جو ذاتا، ذات اپنی آپ درڑائیندا۔ کرے کھیل بن کے پتاما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ماتا پتا ویکھے بالک، بچن اپنا دے جنایا۔ دین دیال ساچا خالق، خالق اکو دھندے لایا۔ ست سروپی بن پر تپالک، سمر تھ دیوے وڈیایا۔ پچھلی لاہے نندرا آلس، جاگ اکو اک جنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے خالصہ خالص، خواہش اپنے نال ملائیا۔ سنگر شبد وچولا ثالث، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بالک بالا بال انجان، ایکا گن جنایا۔ چتر سنگھڑ ویکھے مار دھیان، بے انت بے پرواہیا۔ ست ستوادی سچ ودھان، ست پُرکھ نرنجن آپ بنایا۔ چار ورن اک گیان، چار گنٹ سمجھایا۔ چار جگ کھیل مہان، جگ جگ کٹھ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بال انجانا بالی بدھ، بل اکو اک جنائیندا۔ گرگھ ویکھ نرمل ددھ، سیر سیر نال ملائیندا۔ ست دوارے آپے پُج، سچ پوجا اک درڑائیندا۔ آتم پرما تم بھو کھولے گجھ، تت تت نال دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سنگر اوٹ، اوٹ اکال جنایا۔ کوڑی کریا نکلے کھوٹ، دُرگندھ واسنا رہن نہ پائیا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوت جوت رُشنا یا۔ گھر بنک دوارا ویکھو کوٹ، کنجن گڑھ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھایا۔ ساچا رنگ رنگ رنگیلا، رنگ اکو اک جنائیندا۔ بھگت بھگوان بن وسیلہ، وست ساچی جھولی پائیندا۔ ہر سنگت بنائے نام قبیلہ، گرگھ سجن میل ملائیندا۔ نظری آئے چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیندا۔ دوجی دیوے نہ کوئے دیلا، دلدار اکو راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ

کرائیندا۔ ساچا کھیل جگت جُگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ پچھلا پینڈا رہیا مک، اگے مارگ رہیا جنایا۔ چار ورن اکو سکھ، سکھ آتم اک سمجھایا۔ اوچ پنچ میٹ
دُکھ، دُکھیاں درد وندایا۔ ناتا توڑ مایا بُکھ، بُکھیاں دے رجاہیا۔ گرگھ سجن گودی چک، اک ہلار دکھایا۔ سفل کرامات گُکھ، جن جننی دے وڈایا۔
بن وچولا کرے اُجل مکھ، مکھ کھڑا آپ دھوایا۔ ہر جن بوٹا نہ جائے سک، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ
اکو لایا۔ ساچا مارگ لگنا مات، ہر سنگر آپ لگائیندا۔ سنجگ بنا اک جماعت، دوجا راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ بن ہر نام توں دوجی کوئی نہ دیوے دات،
بھوشن بستر کم کسے نہ آئیندا۔ ماتا پتا پتر دھیاں سمجھوے ساچی گاتھ، سوہنگ اکھراک پڑھائیندا۔ بالی بالا جڑے نات، ناتا اکو اک جڑائیندا۔ آتم پر ماتم اکو
ذات، پت پتی اکو اوٹ دکھائیندا۔ کہن سنن دی نہیں بات، سنجگ کرنی کر دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا راہ جنائیندا۔
ساچا راہ جنائے آپ، جن جننی وڈ وڈایا۔ بھگت بھگونت بن مائی باپ، پتا پوت سگن دکھایا۔ دیونہارا اکو جاپ، جیون جگت دے جنایا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن وچولا اک اکھوایا۔ ہر جن تیرا شبد وچولا، سوہرے پیئے پھیرا پائیندا۔ خوشیاں نال سناوے ڈھولا، دوویں گھر سمجھائیندا۔ بن
سنگر پورے کوئے نہ کھولے اوہلا، پڑدہ دئی نہ کوئے ہٹائیندا۔ کوڑے ساک پاؤن رولا، مکھ ٹھکاں نال بھرائیندا۔ ہر جن امرت ملے آتم کولا، کول ناہی آپ
لٹائیندا۔ جس نے جنم دویا اُپر دھولا، سو جنم کرم آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ساچا گھر سنگر، گر
سنگر دے وڈایا۔ میل ملے لیکھا دھر، دھر سنجوگی ویکھ دکھایا۔ لوک لجیا وچ نہ آئے مکھ، مکھ کھڑا گر صلاحیا۔ ہر سنگت وچ مٹے دُکھ، دُکھیاں درد
آپ وندایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت پریتی بھگتاں نال پرناہیا۔ بھگت پریتی بھگت گڑمائی، گڑم گڑیٹا ویکھ دکھائیندا۔ اکو گھر دھی
جوائی، سوہرے پیئے اکو گھر بنائیندا۔ اکو پر ماتم اکو آتم لے پرنائی، پرنائی آتم آتم نال ملائیندا۔ زرگن داتا پُرکھ بدھاتا ساچے دیپک کر رُشنائی، اگیان
اندھیر مٹائیندا۔ گھر آیا چل دوارے آد شکت مائی، زرگن ساچا سگن دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ آد
شکت چڑھیا چا، سوہے کپڑے رہی دکھایا۔ آو ویکھو سچا تھاں، پر بھ ساچا آسن لایا۔ ہر سنگت پھڑ کے بیٹھا بانہہ، سبناں سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنجگ ساچا

دستے راہ، رہبر بن نورِ الٰہیہ۔ جگت ناتا رہیا جڑا، پُرکھ بدھاتا دیا کمائیہ۔ پت پتی میل ملا، پاتر اکو اک درسائیہ۔ نرگن زرویر پُرکھ اکال سرگن پنج تت
 کایا بن ملج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیہ۔ کھتری براہمن شودر ویش اپنی گنڈھ پوا، پچھلی گنڈھ دے کھائیہ۔ گانا بٹھے نال چا، تند اکو نام جنائیہ۔ وٹنا ملے سہج
 سُبھا، مہر نظر اک اٹھائیہ۔ گرگھ کھارے دے چڑھا، سچ اشنان اک کرائیہ۔ مات لوک وچوں اُچی چھاتی دے کرا، سچکھنڈ دوار بہائیہ۔ بھنی آوے پچھے
 واہو داہ، پھڑیا پلو چھٹ نہ جانیہ۔ سچا وواہ سچا نکاح، بن بیدی دے کرائیہ۔ گرگھ چار جنگ دے وچھڑے بن گواہ، انت مکر کوئے نہ جانیہ۔ پرہہ دا
 سارے کھندے کدے نہ کرو وساہ، اچھل اچھل اپنی دھار چلائیہ۔ پاربرہم کہے میں کرپا کرکے کوٹ جنم دے بخش دیواں گناہ، جو جن آئن سرنائیہ۔
 جنم دین والے جگت پتا ماں، آتم پرما تم پُرکھ اکال اپنی انس بنائیہ۔ نتھاویاں دیونہارا تھاں، غریب نمائیاں ہوئے سہائیہ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہر سنگت دے سمجھائیہ۔ ہر سنگت کوڑی چھڈنی آس، آسا آپ مکھنیدا۔ داج دؤن دی رہے نہ پیاس، پیاس امرت نال بُجھائیندا۔ آتم پرما تم
 آئے راس، رس اکو اک وکھائیندا۔ ساچی وست منگو پرہہ وسیئے چرناں پاس، دوجا شنگار کم کسے نہ آئیندا۔ پت پتی ہوون اک دوجے دے داسی داس،
 اپنا مان نہ کوئے رکھائیندا۔ دُکھ روگ سوگ جائن وناس، ابناسی اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ سمجھائیندا۔ ساچا
 راہ دستے میت، متر پیارا وڈ وڈیائیہ۔ اکو ہر ہر گاؤ گیت، گیت گوہند رہیا جنائیہ۔ کایا ٹھنڈی ہوئے سیت، سنگر ملے سرنائیہ۔ دوس رین پوری کرے ریجھ،
 جس جن اپنا درس کرائیہ۔ نیز نین جان پتج، کجل دھار نہ کوئے وڈیائیہ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نوں اپنی اکھ درسائیہ۔ وڈا چھوٹا
 چھڈو کھسڑا، ہر خالق خلق جنائیندا۔ جس نوں پرہہ نے کہا توں میرا میں تیرا، سو گرگھ اکو رنگ نظری آئیندا۔ لوک لچیا چھڈو کر کے وڈا جیرا، جیرج
 اند کم کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کرپا رنگ مانیا پچھے بتھیرا، آگے سنگر پلو آپ جھڈائیندا۔ سیوک بن کے بٹھے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ نظری آئے نیرن
 نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت آپ سمجھائیندا۔ ہر جن ناری ہر جن کنت، بھگونت دے
 وڈیائیہ۔ ہر جن سادھ ہر جن سنت، سنگر میلا سہج سُبھائیہ۔ ہر جن بھوشن ہر جن چڑھے رنگ بسنت، رنگ اتر کدے نہ جانیہ۔ ہر جن منیا ہر جن منت، ہر اکو نام

پڑھائیا۔ ہر جن مہما ہر جن اگنت، لیکھا گنت وچ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سُبھائی۔ گھر میلا گرکھ میت، ہر سجن سچ درڑایا۔ ناتا چکے پچھلی ریت، پچھا دُور نیڑا اگے آیا۔ ہر سنگت ناتا تئیں مندر مسیت، موہ مُجّت اک جنایا۔ جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گائے گیت، جگ جنم دی وچھڑی جوڑی جوڑ جڑایا۔ گرکھ کولوں گرکھ چلی ریت، گرکھ گرکھ جھولی پایا۔ سنگر کہنا مٹو ٹھیک، کایا ٹھیکر انتم کم کسے نہ آیا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا دھار باریک، سو نیکن نیکی رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجک جنائے ساچی ریت، گرکھ جوڑی پھولنہار گل پہنایا۔

☆ ۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹاں ضلع کرنال ☆

برہوں کٹھی رووے کوئج، من ویراگی نین اٹھائی۔ زمیں اسمان پائے گوئج، چلے واہو داہیا۔ بن ست پریم پریتی کوئی نہ جائے جھوئج، روت رووے سرب لوکائی۔ گرکھ نیتز گر سنگر دیوے پونجھ، چھہر اپنے وچ ملائی۔ ہر گھٹ اندر رہیا بوئجھ، بوئجھ اپنی آپ جنایا۔ لیکھا جانے ڈوگھے ساگر گوئجھ، بھيو ابھید آپ چکائی۔ ست وست ہر جن ہر دوارے رہیا لوئجھ، آتم آنتر دھیان لگائی۔ دیونہار آپ محبوب، مہربان بے نظیر دیا کمائی۔ حجرہ حق دکھائے عروئج، نور ظہور محراب رُشنائی۔ جگت کنارہ پار حدود، بھگت دوار وڈیائی۔ دیونہارا اصل نال سود، پورب لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا ترسنا ترسنا آسا آسا نال دکھائی۔ آسا ترسنا مٹے پیاس، دھیرج دھیر اک دھرائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سمانیندا۔ جگ چوکڑی پاوے راس، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیندا۔ نرگن نرویر جوت کر پرکاش، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہار پر تھمی آکاش، بھگت بھگونت بھيو چکائیندا۔ جنم کرم دھرم پورب پوری کرے آس، آسا پورن آپ اکھوائیندا۔ گھر گمبھیر ڈوگھا دکھائے کھات، گھاٹا کوئے نظر نہ آئیندا۔ ہر جن ویکھے مار جھات، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ ناتا تئیں آفتاب، چند نور نہ کوئے چکائیندا۔ لہنا چکے حیات آب، جھرنانجھرن نہ کوئے دکھائیندا۔ جس جن کرپا ملے آپ،

آپ اپنا رنگ دکھائیںدا۔ ایٹھے اوتھے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیںدا۔ جس جن دیوے سچا جاپ، پت پوترے رنگ رنگائیںدا۔ سو صاحب پاکی پاک، پت پت پتیت ویکھ دکھائیںدا۔ کھولنہار اگئی تاک، پڑدہ دوت آپ اٹھائیںدا۔ آتم پر ماتم دکھائے اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پوری آسا آسا پور پورن بھروسا اک دکھائیںدا۔ پوری آسا سنگر پایا، من تن وجے ودھائیا۔ ترے گن ڈیرہ جگت ڈھایا، ڈھاہ ڈھاک خاک دکھائیا۔ کوڑی کرپا پنڈھ چکایا، مایا متا موہ تجائیا۔ آسا تر سنا دھکا لایا، ہو میں ہنگتا گرھ تڑائیا۔ ساچی سنگتا میل ملایا، شرع سنگل کٹ دکھائیا۔ ساچے انگن آپ اٹھایا، گودی گود گود بہائیا۔ نام مردنگن اک وجایا، ناد انادی راگ الائیا۔ ساچا چھندن اک سنایا، گیت گوبند الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا دیونہار، داتا دانی اک اکھوائیںدا۔ بھرنہار خالی بھنڈار، بھرے خالی آپ جنائیںدا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی وست مات ورتائیںدا۔ مات لوک کھیل اپار، نرگن سرگن راہ چلائیںدا۔ نرگن سرگن لیکھا سنسار، سنسار ساگر وچ پھرائیںدا۔ لکھ چوراسی جوت آدھار، شبد راگ الائیںدا۔ جگ چوکڑی کر کر پار، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ رکھائیںدا۔ بھگت وچھل ہو دیال، بھگون اپنی دیا کمائیںدا۔ گرکھ سجن ویکھے لال، سنگر اپنا میل ملائیںدا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیںدا۔ چرن دوار سچی دھر مسال، دھرم دوار اک دکھائیںدا۔ نرگن نر ویر چلے نال نال، مورت اکال اجونی رہت نظری آئیںدا۔ ست ستودی بن دلال، ونج ونجارا اکو ہٹ دکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سو جن گرکھ روپ وٹائیںدا۔ نام دھن اٹ خزانہ، شہنشاہ آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھانا، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔ گرکھاں مارے تیر نشانہ، انیالا بان چلائیا۔ دیوے درس سری بھگوانا، دید عید چند رُشنائیا۔ کاغذ قلم ہوئے خیرانا، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان وسن اک مکانا، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ پتا پوت ویکھے چتر سُبانا، سنگھڑ اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگتر جن بھگتاں اکو نام کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں لائے ساچی جڑ، لوک مات نہ کوئے اکھڑائیںدا۔ دھر درگا ہی آپے پھڑ، بے پرواہی میل ملائیںدا۔ ناتا توڑ سیس دھر، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیںدا۔ ڈو گھمی کندر آپ وڑ، سچ محلے سو بھاپائیںدا۔ سوہنگ اکھڑا کو پڑھ، توں میرا میں تیرا ایکا راہ

جنائندا۔ کر پرکاش بہتر نڈ، جوتی جوت ڈمگائندا۔ دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم سمجھائندا۔ ایش جیو جگدیش کرپا کر، جیون جگت جگت جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس اپنا گھر دکھائندا۔

☆ ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پرا ضلع کرنال ☆

سچکھنڈ دوار سہا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائندا۔ تھر گھر کھیل بے پرواہ، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائندا۔ اینکار اگم اتھا، نرگن اپنی دھار پرگٹائندا۔ آد نرنجن نور رشنا، جوتی جاتا ڈمگائندا۔ ابناسی کرتا سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ کھیل کرائندا۔ سری بھگوان بے انت اکھوا، ساچے تخت سو بھاپائندا۔ پاربرہم پر بھ دوئے جوڑ سپس جھکا، نیوں نیوں سجدہ اک کرائندا۔ شاہ سلطانا نوجواں، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائندا۔ مقامے حق ڈیرہ لا، لاشریک سو بھاپائندا۔ سچ توفیق اک خدا، نور ظہور آپ پرگٹائندا۔ محل اٹل کر رشنا، زویر رنگ رنگائندا۔ راجن راج بھوپت بھوپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائندا۔ ساچا کھیل سچکھنڈ دوار، ہر ساچا سچ کرائندا۔ الکھ اگوچر اگم اپار، بے پرواہ آسن لائندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، دھر فرمانا تھم لائندا۔ نرگن نرگن پاوے سار، دوسر سنگ نہ کوئے لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے مندر سو بھاپائندا۔ ساچا مندر اُچ محلہ، مہربان دیا کمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اٹلا، ہر پُرکھ نرنجن سو بھاپائیا۔ اینکار پھڑا پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ آد نرنجن دیپک جوت پرکاش آپے بلا، دیا باقی نہ کوئے وڈیائیا۔ سری بھگوان سچ سندیس نرنیش زویر پُرکھ ایکا گھلا، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ ابناسی کرتا آد جگاد اٹل اٹلا، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ پاربرہم در درویش گل پا پلا، الکھ نرنجن اک الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت سو بھاپائیا۔ ساچے تخت سچ توفیق، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ نور نورانہ ڈمگائندا۔ مورت اکال اجونی رہت لاشریک، بے نظیر واحد اپنی کار کمائندا۔ آد جگاد سد رفیق، دیکھنہارا حق تحقیق، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپ کھڑ،

نرگن اپنا نین اٹھائیندا۔ نرگن نین کھول اکھ، آخر اپنی دھار چلائیا۔ سچ دوارے ہو پر تکھ، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ سرب کل ہو سمر تھ، سمر تھ کھیل کرایا۔ اپنی مہما جان اکھ، آپ اپنے وچ پھپھایا۔ آد آد چلائے رتھ، جگ جگ ویس وٹایا۔ وسنہارا ہر گھٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی سچھنڈ، سچھنڈ نواسی آپ کمائیندا۔ نرگن نرگن کر کر وند، حصہ اپنی جھولی پائیندا۔ پرکاش پرکاش ساچا چند، کرن کرن ویس وٹائیندا۔ جگاد جگاد اک اند، اند اند وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پڑکھ، پرم پڑکھ آپ کمایا۔ نرگن دیوے نرگن درس، درس نال ملایا۔ نراکار مٹائے نرگن حرص، ہوس ہوس نہ کوئے ودھایا۔ نر ویر کرے نر ویر ترس، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگاد جگتتر اپنی کار کمایا۔ اپنی کار کرے کرتار، کرنہار آپ اکھوائیندا۔ آد آد کرپسار، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ کھولنہارا دھرم کوڑا، تھر گھر اپنا گنڈا لاہندا۔ دیونہارا سچ پیارا، سٹ دلالا شبد بہائیندا۔ کراونہارا ونج وپارا، ساچا ہٹ آپ جنائیندا۔ کرنہار ست اجیار، وشن برہما شو رنگ رنگائیندا۔ ویکھنہار بھل بھلواڑا، ترے گن اپنا بندھن پائیندا۔ لگا ونہار سچ اکھاڑا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ناچ نچائیندا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، وشن برہما شو پڑھائیندا۔ بودھ اگادھا کھیل نیارا، اکھ نرنجن بے پرواہ اپنی کل ورتائیندا۔ کاتب کوئے نہ بنے لکھارا، لکھ لکھ لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تخت نواسی ساچے تخت نر ویر چٹھ، سچھنڈ وچے ودھایا۔ دو جہاناں ویکھے کھڑ، بے انت بے پرواہیا۔ سٹ دلالا پھراوے لڑ، وشن برہما شو کرے گڑمائیا۔ ترے پنج لکھ چوراسی بھانڈا گھڑ، گھڑ گھڑ اپنا رنگ رنگایا۔ سرگن روپ آپے دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ نراکار اندر وڑ، گھٹ گھٹ جوت کرے رُشائیا۔ بودھ اگادھی نش اکھر پڑھ، اکھر اکھر روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیا۔ سرشٹ سبائی کھیل اپارا، لکھ چوراسی وند وندائیندا۔ انڈج جیرج اتبج سبتج دے سہارا، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھا بول جیکارا، پار برہم برہم ویتا برہم ویدا

اک پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم دسائے ساچا نیتا، شاہو بھوپ اکو نظری آسیندا۔ دو جہان کھیلے کھیڈا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گویا کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم دیوے جاپ، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو منتر اکو پاٹھ، اک سروور مارے ٹھاٹھ، تٹ کنارہ اک درڑائیا۔ تٹ کنارہ ایکو ایک، اک اگلا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچی ٹیک، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ اینکارا کرے بیک، آد نرنجن نور دھرائیندا۔ ابناسی کرتا لکھنہارا لیکھ، سری بھگوان گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم کرے ہیت، نیت نوت ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کھیلے کھیل، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ میل ملاواں گروگر چیل، گر چیل آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور صاحب سجن سہیل، سنگر اپنی کار کمائیندا۔ آتم پر ماتم جوت نرنجن آد پُرکھ ابناسی کرتا چاڑھے تیل، گھر گھر وچ سگن منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا آد، آد شبدي سٹ سٹ پڑھائیا۔ وجا ونہارا ناد اناد، برہم برہماد کرے شنوائیا۔ لیکھا جان بودھ اگادھ، دھر دی بانی بان لگایا۔ اپنے وچوں آپا کاڈھ، ویکھنہارا تھواں تھانیا۔ وشن کرے وشو لاڈ، وستو اکو اک درسایا۔ برہم میلا پاربرہم کملاپات، کول نین سچا شہنشاہیا۔ شکر چرن دھوڑی ٹکالائے ماتھ، خاکی خاک خاک رمایا۔ ترے گن مایا داسی داس، رجو طمو ستونہ کوئے وڈیائیا۔ پنج تت کھیل تماش، خالق خلق دے جنایا۔ لیکھا جانے روج بُت پاکی پاک، تن مائی کھوج کھوجایا۔ مُرید مُرشد سچا ساک، پروردگار آپ بنایا۔ بندھا ونہارا سچا نات، ناتا اکو گھر جڑایا۔ ویکھنہارا ساچی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ آد جگاد جگ جگ پائے نہ کدے وفات، فتویٰ رُپ نہ کوئے درسایا۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ اکو اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا حکم سنایا۔ دھر فرمانا شبد سندیس، نر نرنکارا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی دھر دھر ویسا، ویس اینکا رُپ وٹائیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شو مہیش گنیشا، در درویشا سیس جھکائیندا۔ حکمے اندر دو جہان جانے لیکھا، برہمنڈ کھنڈ حکمے اندر آپ پھرائیندا۔ حکمے اندر سری بھگوان بنے ساچا نیتا، دھر فرمانا حکمے لائیندا۔ حکمے اندر نرگن سرگن کرے پیتا، ہتکاری میل ملائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ جنائیدا۔ ساچی کھیل ہر کرتارا، قُدرت قادر آپ جنائیدا۔ دیونہارا سچ ہلارا، مہربان مہر نظر اُٹھائیدا۔ کرنہار سچ شنگارا، بستر بھوشن اک سہائیدا۔ کرنہار اینکارا، اکل کل وڈی وڈیائیدا۔ آد جگادی اک اوتارا، جگ جگ پھیرا پائیدا۔ شبد اگمی اکو نعرہ، نر نرائن دے سُنائیدا۔ چارے ویداں کر پیارا، چارے مکھ مکھ وڈیائیدا۔ چارے کھانی پاوے سارا، چارے بانی ناد وجائیدا۔ چار جگ دے آدھارا، سَتجگ تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈائیدا۔ چار یاری آنت کنارہ، چاروں کُنٹ دے جنائیدا۔ کرے کھیل اگم اپارا، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھائیدا۔ سیوا لاگرو اوتارا، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، مُرید مُرشد کرے جنائیدا۔ بھگت بھگونت اک وہارا، بوہاری آپ سمجھائیدا۔ سنت سجن دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ گرکھاں کھول بند کواڑا، نج نیز درس دکھائیدا۔ گر سکھاں بخشے چرن پیارا، چرنودک امرت مکھ چوائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کرے کھیل وارو وارا، شاستر سمیرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان سار کوئے نہ آئیدا۔ کھانی بانی اچی کوک کوک کرے پکارا، ہاہاکارا سرب لوکائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن نعرہ، حق حق درڑائیدا۔ کاغذ قلم شاہی بن ونجارا، سیوک سیواروپ وٹائیدا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ جانے آنت پارادارا، بے آنت کہہ کہہ شکر منائیدا۔ حکمے اندر کھیل نیارا، نرگن نرؤیر آپ کمائیدا۔ سچ سندیسہ دیونہارا، شبدی شبد کرے پڑھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آنت سری بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائی۔ ساچا راہ چلائے لوک مات، نرگن اپنا کھیل کرائیدا۔ گر اوتاراں دیونہارا دات، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیدا۔ جناونہارا ساچی گاتھ، اکھر وکھر آپ پڑھائیدا۔ چلاونہارا سچا راتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیدا۔ اکھواونہارا انا تھاں ناتھ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا حکم منائیدا۔ جگ چوکڑی گر اوتار، پیر پیغمبر لوک مات وڈیائیدا۔ شبد اگمی سچ گفتار، کُفت شند کرے پڑھائیدا۔ مجلس لائے اک دربار، محبوب بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، خالق خلق بھو نہ رائیدا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ اک جنائیدا۔ نرگن سرگن کرے دھیان، اشٹ دیو گر اک منائیدا۔ نام ست اک پرنان، پر م پُرکھ صفت صلاحیا۔ نوری جلوہ نور مہان، نورو نور نور رُشنائیدا۔ وسنہارا سچ مکان، مقام اکو اک درڑائیدا۔ دیونہارا نام گیان، وکھر اکھر اک پڑھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا بندھن پائی۔ جگ چوکڑی پائے بندھن، بندگی اپنے نام جنائند۔ کوئی کہے تریلوکی نندن، کوئی رام رام وڈیائند۔ کسے لائے جوت للائی چندن، مستک ٹکا اک دکھائند۔ کسے نظری آئے سورا سرنگن، شہنشاہ اپنا نام وڈیائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے ہوئے سرب کھنڈن، برہمنڈن کھوج کھائند۔ برہمنڈ کھیل اول، ہر جو ہر ہر آپ کرائی۔ آد جگادی اک اکلا، جگ جگ پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سنہڑا دے کے گھلا، سنجگ تریتا دوا پر کلجک وند وندائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ انتم کھیل کرے جلا تھلا، مہیئل اپنا پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سچ سندیسہ ساچا گیت، جگ چوکڑی آپ جنائند۔ گر اوتاراں دس دس ریت، راہ رہر آپ سمجھائند۔ کھیلے کھیل مندر مسیت، شودوالے مٹھ نال وڈیائند۔ آپ بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئند۔ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیت، گھر گھر کایا بنک پھول بھلائی۔ دسہارا سچ پریت، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے مارگ لائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائند۔ ساچا لیکھا جگ جگ، جگ کرتا آپ جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں چگ چگ، بھگت بھگوان دے وڈیائیا۔ اُجل کرے گھڑا کھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جنم کرم میٹ دُکھ، آتم شکھ اک اُپجایا۔ لیکھے لائے جننی گُکھ، دھن دھن جنیندی مائی۔ سکا ہریا کرے رُکھ، امرت بوند سوانتی میگھ برسایا۔ دیال ٹھا کر اپنی گودی لئے چک، بھگت بھگوان دے وڈیائیا۔ آون جاون پینڈا جائے ٹک، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمایا۔ اپنی کرنی کر بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائند۔ آد جگادی اک گیان، برہم و دیا آپ پڑھائند۔ آتم پر ماتم میلا سچ مکان، گھر گھر وچ کھیل کرائند۔ دیا باقی اک مہان، کملا پاتی آپ جگائند۔ آتم سیجا کر پروان، سچ سنگھاسن سو بھاپائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ دکھائند۔ جگ چوکڑی ویکھے جگ، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ سنت سہیلے آپے لہ، پر م پُرکھ میل ملائیا۔ کوڑی کرپا پار حد، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ انحد وجائے ساچاند، انراگی راگ سنایا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر رس اک دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے صد، صدقے واری گھولی نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ اپنے وچوں اپنی دھار کڈھ، دھار دھار کرے

رُشنایَا۔ تینی اوتار وِشو جَد، وِشو اِکو اِک وکھایَا۔ پیر پیغمبر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سَکھیا اِک پڑھایَا۔ ساچی سَکھیا پیغمبر پیر، پار برہم پر بھ آپ جنائندا۔ داتا دانی دستگیر، دست دست نال ملانیدا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، حقیقت اپنی آپ سمجھائیدا۔ بدلنہارا تقدیر، تکسیر تدبیر اپنے ہتھ وکھائیدا۔ جگ چوکڑی کٹنہار زنجیر، بے نظیر نظر اٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم منائیدا۔ جگ جگ حکم پُرکھ اکال، اکل کلا جنایَا۔ کرے کھیل دین دِیال، دین اپنا رنگ رنگایَا۔ بھگت بھگونت کر پرتپال، پرتپاک ہوئے سہایَا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، بندھن کوڑا دے تڑایَا۔ نانا توڑ کال مہاکال، بھے بھیانک نظر کوئے نہ آئیَا۔ ست وکھائے اِک دھرم سال، دھرم دوارے دے وڈایَا۔ صاحب ستگر سے نال نال، وچھڑ کدے نہ جانیَا۔ کلج انتم کھیل کمال، سو پُرکھ زرنجن آپ کرایَا۔ جوتی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دھام سہایَا۔ درگاہ ساچی دھام سہا، نہچل دیونہار وڈایَا۔ پیر پیغمبر در منگا، دُھر فرمانا اِک سمجھایَا۔ اپنا لیکھا ویکھو تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیَا۔ چوداں طبق نین لو اٹھا، اکھ پر تکھ رہیا کھلایَا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا رہیا چھا، چودس چند نہ کوئے چڑھایَا۔ شرع زنجیر نہ رہیا کوئی کٹا، کوڑی کریا ونڈ نہ کوئے ونڈایَا۔ ٹلے پر بت ڈوگھے ساگر زمیں اسمان نیتر روون مارن دھاہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایَا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لیکھا جو گئے سمجھا، سمجھ سمجھ وِچ کسے نہ آئیَا۔ کلج انتم ویلا گیا آ، انت ہوئے نہ کوئے سہایَا۔ گر اوتار بنے نہ کوئے گواہ، پلو سارے رہے جھڈایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے در، درویش دین دُہایَا۔ گل پلو منگن ور، نیتر نیناں نیر وہایَا۔ زرویر تیرے کولوں آوے ڈر، ساڈی چلے نہ کوئے چٹرایَا۔ دین مذہب ذات پات رہے لڑ، جھگڑا پیا سرب لوکایَا۔ اکھ وکھڑ ناؤں زرنکارا کوئی نہ لئے پڑھ، کلمہ نبی نہ کوئے سنايَا۔ کوڑی کریا اندر گئے وڈ، شودوالے مٹھ مندر مسجد گرو دوار دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایَا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکے ہٹ، سچ سچ وِچ نہ کوئے وکھایَا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کوڑی کریا رہے تک، تقویٰ اِک نہ کوئے رکھایَا۔ نظر نہ آئے ربی رب، یامین، عالمین بے وفا ہوئی سرب لوکایَا۔ صاحب مہربان کرے انت تلقین،

تعلق سب دے دے گوائیا۔ مُرید مُرشد رکھے یقین، گر گوبند گیا سمجھایا۔ نُقطہ رہے نہ کوئے سین، شین عین غین نہ کوئے وڈیایا۔ حمزہ انت ہوئے
 غمگین، محمد نیز نیناں نیر وہایا۔ عیسیٰ موسیٰ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در اکو اک درسایا۔ عیسیٰ موسیٰ در درویش،
 نیز نین نین شرمایا۔ پروردگار بے پرواہ آگے چلے کوئے نہ پیش، پیشوا اکو نظری آئی۔ آد جگاد جگا جگنتر زویر ہو کے رہیا ویکھ، دین مذہب شرع ونڈ نہ
 کوئے لڑایا۔ نہ رُپ رنگ دے رکھ، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ بھگت بھگوان کرے ہیئت، ہتکاری اکو اک اکھوایا۔ جگ چوڑی سنجگ تریتا دواپر
 کلج کھیدا آیا کھید، بن کھڈاری جوت زرنکاری زرن داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ
 کمایا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ میٹن آیا ترے گن مایا، مایا ممتا کرے خوار۔ بنہارا دائی دایا، لکھ چوڑاسی پاوے سار، بھگت بھگونت لئے
 جگایا، نیز کھول بند کواڑ۔ آتم پر ماتم میل ملایا، سچ سچی کرپا دھار۔ نورو نور رُشایا، جوتی جاتا جوتی جوت کرے اُجیار۔ ناد انادی ناد وجایا، شبد راگ
 دھنکار۔ گرہ مندر سو بھاپایا، گھر سخیان منگلاچار۔ محل اٹل اک رُشایا، محفل لا اکنکار۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بلایا، کھیلے کھیل اگم اپار۔ بن ماس ناڑی چم
 کھیل رچایا، پون سواس نہ کوئے پیار۔ رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے صالاہیا، تن خاکی نہ کوئے آدھار۔ جوتی شبدی شبدی جوتی اپنی گنڈھ پوایا، زرن زرن گن
 کر پیار۔ کلج انتم رنڈیا رنڈ دے گوائیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرکھ ویکھے سلکھنی نار۔ گرکھ نار سلکھنی،
 سو بھاونت سمجھانیدا۔ بچھنڈ دوار چرن سرن پر بھ ساچے رکھنی، رکھیا کرے آپ کرتار، لکھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کر یا نتھنی، نام مدھانا ایکا ڈار۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، سچ دوارے آپے کھڑ، در سدے گر اوتار۔ گر اوتار دھر دربار، بیٹھے دھیان لگایا۔ پیر پیغمبر
 کر نمسکار، سجدہ اک جنایا۔ بن وچولا اکنکار، اپنی کل سمجھایا۔ کلج انتم کرو وچار، بھيو ابھید گھلایا۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا نام نہ کوئے دھیایا۔
 کھتری براہمن شودر ویش روون زاروزار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ دین مذہب لگا اکھاڑ، ذات پات کرے لڑایا۔ لگی اگ بہتر ناڑ، امرت میگھ نہ
 کوئے برسایا۔ آتم پر ماتم نہ کوئے پیار، پر م پُرکھ نہ کوئے منایا۔ کوڑی کر یا جگت شنکار، ویسوار رُپ وٹایا۔ ہر کنت نہ پایا گھر سچے دربار، محل اٹل نہ

کوئے رُشائیا۔ لکھ چوراسی دھواں دھار، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر اں رہیا دکھائیا۔ پیر پیغمبر مارن دھیان، نیز نین اٹھایا۔ سچ نہ دے کوئے ایمان، صدق صوری نہ کوئے ہنڈھایا۔ ملا شیخ بگلے پکڑ قرآن، کایا گرہ نہ کسے سہایا۔ مکہ کعبہ نہ کوئے نشان، سچ محراب نہ کوئے بہایا۔ نظری آئے نہ حق امام، حجرے حج نہ کوئے کرایا۔ کوڑی کریا ہوئے غلام، غربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ پروردگار بھلیا اک نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر دیکھو چوداں طبق، پروردگار رہیا جنایا۔ کوئی نہ پڑھے کلمہ سبق، ثابت نظر کوئے نہ آئی۔ تیس بتیسا پترے لئے پرت، من پڑدہ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نیناں رہیا درسایا۔ نیز دیکھ پیر پیغمبر روندے، اچی کوکن مارن دھاپنا۔ تیرا ناؤں عیسیٰ موسیٰ محمد دھیاؤندے، دھیا دھیا شکر منایا۔ صفت صلاحی تینوں گاؤندے، انجیل قرآن کر پڑھایا۔ کلج جیو گوڑھی نیندے سوندے، غفلت گھر گھر گھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پیر پیغمبر چرن دھیان لگایا۔ پیر پیغمبر کرو خیال، خالق آپ جنائندا۔ ویلے آنت بنو دلال، سچ دلالی آپ جنائندا۔ حقیقت دیکھو حق حلال، لاشریک پڑدہ لاہندا۔ کلج اتم صدی چودھویں آؤن والا زوال، زیر زبر نہ کوئے رکھائندا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کلج کال نگارہ ڈنک وجائندا۔ اُمت اُمتی ہوئی بے حال، بہل روپ سرب دکھائندا۔ مُرشدو مُرید لو بھال، دید دید نال ملائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، پیر پیغمبر آپ اٹھائندا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، ویلا آنت نیڑے آئی۔ تیری رحمت اک خدا، اک دُعا منگ منگایا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جداء، جُڑ ہو نہ کوئے دکھایا۔ تیرے چرناں آنت فدا، فطرت بچھلی دیئے گوائیا۔ اُمت نبی رسول تیرا کلمہ گئے بھلا، بھلی سرب لوکائی۔ خالق خلق دیکھن تھان تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائی۔ ساڈی چلے نہ کوئے واہ، چوداں صدیاں چوداں طبق دس دس تھکے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ حکم سنایا۔ دُھر سندیسہ کرو قبول، ہر ساچا سچ جنائندا۔ ناتا چھوڑو نبی رسول، رسول اکو اک وڈیائندا۔ سارے منو حق اصول، اصلیت آپ دکھائندا۔ دُھر فرمانا حکم معقول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائندا۔ آگے کوئی نہ جائے بھول، بھلیاں مارگ پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک

سمجھائیندا۔ ساچا تھم سری بھگوانا، ایک ایک جنائیا۔ پیر پیغمبر دے گیانا، ایشٹ دیو اک دکھائیا۔ سنجک چلے سچ ودھانا، ود ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو تھم دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ اک شنوائیا۔ اکو راگ اک ترانہ، اکو ناد دھن وجائیا۔ اکو مندر اک مکانا، دھام اکو اک درسائیا۔ اکو نور سری بھگوانا، اکو جلوہ نظری آئیا۔ اکو راگ اکو گانا، اکو اکھر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دتے آپ، اپنا بھو کھلائیندا۔ موسے جس دا ویکھیا پرتاپ، منہ دے بھار سُٹائیندا۔ عیسیٰ کہے جس نوں باپ، سو خداوند، پھیرا پائیندا۔ محمد کہے میرا ساک، امام اپنا رنگ رنگائیندا۔ چار یاری کرنہارا پاکی پاک، پت پت کھوج کھجائیندا۔ گوہند کہا بھوکھت واک، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سبمل دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، کلجگ انتم پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹھا کرے ساتھ، سگلا سنگ جنائیندا۔ انتم لہنا دینا چکائے ہتھو ہاتھ، چار جگ دی کیتی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ انتم اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ انتم انت، انتر جامی ہر جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا جیو جنت، جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر کر گئے مات پڑھائیا۔ بھو کھلاونہارا منیا منت، منتر ایشٹ دیو نمو نمو کھوج کھوجائیا۔ درساونہارا دکھاونہارا ملاونہارا نار کنت، آتم پر ماتم پر م پُرکھ اکو گھر دکھائیا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھڑن بھٹنہار سمرتھ سوامی نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا درڑاویگا۔ پُرکھ اکال کھیل رچاویگا۔ زرگن اکو تھم سُٹاویگا۔ دو جہان اٹھاویگا۔ وشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولی سرب دکھاویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، نیتز نیناں سرب رڈاویگا۔ گرگھ ورا سنت، ہر چرنی سیس جھکاویگا۔ کلجگ مایا پائے بے انت، پڑدہ لوک مات نہ کوئے اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، درگھر ساچا اک وڈیاویگا۔ درگھر ساچا اک وڈیاویگا۔ سچکھنڈ دوار وسایگا۔ شبدی سُت اٹھایگا۔ تھر گھر کُنڈا اکو لاہیگا۔ دو جہاناں ویکھ دکھایگا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ رُوس آپ چکائیگا۔ گوپی کاہن ناچ نچائیگا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی ویکھ دکھایگا۔ تینی اوتار نال ملائیگا۔ بھگت اٹھاراں انگ پھڑائیگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑائیگا۔ نانک گوہند گھوڑ چڑھائیگا۔ بھگت بھگونت لگی توڑ نبھائیگا۔ کلجگ

انتم شہو دریائے روڑھ، سَتَیج ساچا راہ چلائے گا۔ لکھ چوراسی ریٹھا دیکھ مٹھا کوڑ، گرکھ ورلے باہر کڈھائیگا۔ رین اندھیری دیکھے گھور، گر سکھ ساچے چن چکائیگا۔ ناتا توڑ چور حرام خور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیگا۔ اپنی کرنی اٹھیگا۔ پر بھ دین دیال تھئیگا۔ غریب نمایاں بچھیگا۔ راجے رانیاں تختوں لاه سٹیگا۔ زرگن ہو کے بلیگا۔ زرویر کدے نہ لگیگا۔ کوڑی کرپا لٹیگا۔ کلجک جڑ پٹیگا۔ سَتَیج بوٹا بھٹیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرکھ سجن آپے بچھیگا۔ بچھنہار گوپال، بے انت وڈی وڈیائیگا۔ سچکھنڈ سچی دھرم سال، دھرم دوارا اک درسائیگا۔ کلجک کوڑی کرپا کڈھے باہر، سَتَیج ساچا مارگ لائیگا۔ چار ورن کر پیار، ساچی سرن اک درسائیگا۔ چارے کھانی کھول کوٹا، چارے بانی راگ لائیگا۔ چاروں کُنٹ کر جیکار، بے جیکار خلق خدائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک منتر دے سمجھائیگا۔ ایک منتر سنگر دھار، سو پرکھ زرنجن آپ جنائند۔ ہنگ برہم کر پیار، پاربرہم وڈیائند۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوار، در دروازہ آپ کھلائند۔ پاربرہم برہم تیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائند۔ وشن برہما شو کرن جیکار، بے جیکار سرب لائند۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائند۔ سَتَیج ساچی کرے کار، کرنی کرتا آپ کمائند۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ورتا دہارا نام بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتائند۔ لیکھا چکا چار یار، پنچم اپنی دھار بندھائند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائند۔ ساچی کرنی کرے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیگا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے سد، سدا نام دوائیگا۔ اکو دکھائے مکہ کعبہ حج، شودوالا مندر مٹھ اک درسائیگا۔ اک وجائے انحد ند، انادی راگ سنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر رنگ ان رنگ راتا آپ رنگائیگا۔ جنم کرم دی مٹے بیماری، کرم روگ رہے نہ رانیا۔ امرت نام ملے خُماری، مخمور آپ رکھائیگا۔ رسنا جہوا شبد جیکاری، سوہنگ ڈھولا گائیگا۔ جو جن در آئے بن وپاری، نام خزانہ دے لٹائیگا۔ آتم ویکھے ڈونگھی غاری، نج گھر بیٹھا بے پرواہیگا۔ سچ پریتی سچ بوہاری، بدھ ناتا جوڑ جڑائیگا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، نیتز رووے جگت شاہیگا۔ جو جن سنگر چرن سرن کرے پیاری، تس کایا کوڑا کپڑ روگ رہن نہ پائیگا۔ جگت سنتان جگت ناتا، پتا پوت گنڈھ پوائیگا۔ کرپا کرے پرکھ بدھاتا، بدھنا لیکھ نہ کوئے وڈیائیگا۔ دیونہار اگئی داتا، اندھڑی دست جھولی پائیگا۔ آتم

پر ماتم گائے گاتھا، گا گا شکر منائیا۔ صاحب سترگر سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نراس آس وچ بدلایا۔ نام دھاری ملیا نام، نام رنگن رنگ رنگایا۔ امرت آتم پیا جام، پیالہ سترگر ہتھ پھرائیا۔ کایا کھیراوسے گرام، جس گھر گر گر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ہر سنگت وچ ملے جو جن آن، تس جم کی کان رہن نہ پایا۔ ایٹھے اوٹھے کرے پچان، بے پچان پھیرا پایا۔ سوہنگ ڈھولا گر اوتار پیر پیغمبر سارے گان، بن سوہنگ روپ گر اوتار پیر پیغمبر نظر کوئے نہ آیا۔ نانک نرگن سرگن دے کے گیا گیان، سکھیا ساکھیا سمجھایا۔ گوہند تیر بھٹھا دے کے گیا نشان، چلہ کمان ٹنک ہتھ اٹھایا۔ کلج انتم نہکلنک پرگٹ ہوئے بلی بلوان، بل اپنا آپ جنایا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ رکھایا۔ دو جہاناں دیوے اک گیان، پیر پیغمبراں کرے پڑھایا۔ دھرم وکھائے اک نشان، دھرم دوارے آپ جھلایا۔ ایش جیو دیوے مان، جگدیش ہو سہایا۔ سوہنگ اکھر کر پردھان، سرگن نرگن میل ملایا۔ پاربرہم برہم کر پچان، پسچاتپ دے گوائیا۔ کایا اندر مندر وکھائے مکان، گرو دوار سچ وڈایا۔ جس گھر وے بھگوان، سو منڈل منڈپ ملے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس دھار اپنی وچ چلایا۔

☆ ۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ☆

ایکایاں پر بھ دی اُنی، اُنت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ صاحب سلطان وڈگن گنی، گھر گمبھیر ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگتر بھگت بھگوان فریاد سنی، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ سجن رہیا جنی، گرہ گرہ گھر گھر مندر پھول بھلاییندا۔ آتم پر ماتم بودھ اگادھ وجائے دھنی، ناد انادی سیو لگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کرپا چوٹی جائے مٹی، سر ہتھ نہ کوئے لگائیندا۔ جگت واسنا سری بھگوان چھانی پُنی، اترجامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکایا میل ملائیندا۔ ایکایا ایکایا رنگ، اینکارا دے وڈایا۔ سو پُرکھ نرنجن سورا سربنگ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیونہار ست اند، اینکارا اپنے انگ لگایا۔ آد نرنجن نرگن جوت چاڑھنہارا چند، ابناسی کرتا ایکایا نور ظہور کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان سدا

بخشنده، بخشش اِکو جھولی پائیا۔ پاربرہم برہم دیونہارا پرمانند، نجانند انند درسائیا۔ ایکا ڈھائے نایا کندھ، نو نو اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا اُنی دے سمجھائیا۔ ایکا اُنی آد آنت، ایکا نایا کھیل کھلائیندا۔ دو جہان سری بھگونت، بھگون اپنارہا جنائیندا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھیل بے آنت، بھو ابھید نہ کوئے پائیندا۔ جگ چوکڑی سیوالا سادھ سنت، گر اوتار پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ دُھر درگاہی بے پرواہی کلمہ نبی نام منت، منتر اِکو اک درڑائیندا۔ آتم پر ماتم ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتبھج سیتج کھوج کھجائیندا۔ پاربرہم برہم میلنہارا نار کنت، سچ سُنہنجی سو بھاپائیندا۔ ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا چاڑھنہار رنگ بسنت، نام رنگن اک رنگائیندا۔ دو جہان سری بھگوان دیونہارا ساچا منت، وشن برہما شو آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نایا ونڈ ونڈائیندا۔ ایکا نایا ونڈے ونڈ، ونڈنہار وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان کوٹن برہمنڈ، برہمنڈ صفت صلاحیا۔ سناونہار اگئی چھند، ڈھولا سوہلا اک پرگٹائیا۔ پاونہارا لکھ چوراسی بندی بند، نام ڈوری تند رکھائیا۔ کرنہارا لکھ چوراسی انتر اندھ، اگیان اندھیر اک درسائیا۔ مُکا ونہارا جگ چوکڑی پندھ، اک اِکلا سچا ماہیا۔ نو نو ویکھنہارا کوڑی کریا گند، در دوارے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اک اِکلا اینکارا ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا سچ محلہ، سکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جوتی دھار شبدی رلا، شبدی شبد رُپ پرگٹائیندا۔ تھر گھر پھڑائے اپنا پلا، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ ست سندیس نرگن گھلا، وشن برہما شو سمجھائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جگ چوکڑی اچھلا، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا ویکھ وکھائیندا۔ اک اِکلا ویکھنہارا، آد پرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن ونجارا، لوک پرلوک آون گوَن ترے گن سنگ ملائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ نو نو کھول دوارا، در در اپنا بھو جنائیا۔ نو نو چار ہو اُجیارا، چار جگ ڈنک وجائیا۔ چار کھانی دے سہارا، چارے بانی نام وڈیائیا۔ چارے کُنٹ بول جیکارا، چار ورن دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نایا میل ملائیا۔ ایکا نایا نرگن میلا، سرگن سنگ نبھائیا۔ دھار بندھائے گرو گر چیل، چیل گرو روپ سمائیا۔ پاربرہم پر بھ سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، بندھن اپنا نام پائیا۔

جاننہارا ساچا ویلا، تھت وار نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگنت نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی جنائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت سنت لئے پرکھ، بن پارکھو پھیرا پائیندا۔ نرور نراکار اک دکھائے اپنا آدرش، درس اکو گھر دکھائیندا۔ لیکھا جان عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نایا میل ملائیندا۔ ایک نایا ساچا جوڑا، نرگن سرگن بندھن پائیا۔ اگم اتھاہ ساچا گھوڑا، شاہ سوارا آپ دوڑایا۔ دو جہاناں لائے پوڑا، نیتز نظر کسے نہ آیا۔ دو جہاناں پھرے دوڑا، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبا یا۔ جگ چوکڑی آپے بہڑا، ستجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا نایا ایک، ایککارا آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ساچی ٹیک، سرن چرن اک وڈیائیندا۔ کرنہارا بڈھ بیک، بیکی روپ درسائیندا۔ بن نیتز نیناں لئے ویکھ، اکھ پلک نہ کوئے اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم کرنہارا ہیئت، نت نوت ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے نیتن نیت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دے وڈیایا۔ ایک نایا مہما اکھ، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گایا۔ انخیل قرآن تیس بتیسا آپے دس، اچی کوک کوک الایا۔ کھانی بانی پندھ مکائے نٹھ نٹھ، دوس رین چلے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، اکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی کرنی کرے کم، کرتا پُرکھ سیو کمائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، آپ اپنے کندھ اٹھائیندا۔ کلجگ انتم کھیل سری بھگوان، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ اٹھاونہارا سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ ویکھنہارا جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سناونہارا راگ کان، انحد نادی ناد سنائییندا۔ کرنہارا پرکاش کوٹن بھان، جوتی جاتا ڈگمگائییندا۔ کرنہارا سچ پیچان، بے پیچان پھیرا پائیندا۔ دیونہارا برہم گیان، برہم و دیا اک پڑھائییندا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ ایک نایا مٹے نشان، نشانہ اکو اک جھلائییندا۔ گرکھ چتر سگھڑ سجان، ہرجن ساچے ویکھ دکھائییندا۔ آتم پر ماتم میل ملاو گوی کاہن، سرتی شبدی جوڑ جڑائییندا۔ گھر مندر سچ مکان، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نیا جگت آپ ڈولائییندا۔ چار ورن ہون

خیران، کھتری براہمن شودر ویش دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ اٹھاراں برن آنت گُراں، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ پیر پیغمبر نین شرمان، نیترا کھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ زمیں اسمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک اُنی بنت بنائیندا۔ ایک اُنی جنائے بنت، مہربان وڈ وڈیایا۔ آد جگادی مہما اگنت، لیکھا کھت وچ نہ آئی۔ گا گا تھکے کوٹن کوٹ سادھ سنت، صادق صدق صبورۃ گئے ہنڈھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس دس منیا گئے منت، نت نوت دھر فرمانا تھم جنایا۔ بھگت بھگوان لہدے رہے ساجن کنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پُرکھ اکال کھیل رچاویگا۔ سچکھنڈ واسی پھیرا پاویگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ ایک نایا پنڈھ مکاویگا۔ اگنی تت ویکھ وکھاویگا۔ رُت رُتڑی نال ملاویگا۔ گرگھ آتم سُتری آپ جگاویگا۔ لکھ چوراسی ٹنگ پُٹھری، ویلے آنت کھل لہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاویگا۔ ساچی کرنی کریگا۔ کسے کولوں نہ ڈریگا۔ دو جہاناں آپے وڑیگا۔ گرگھ سجن پُٹریگا۔ شاہ سلطان ہو کے چڑھیگا۔ سپس جگدیش تاج دھریگا۔ اپنا بھانا آپے جریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپے کریگا۔ اپنا کھیل کھلاواں گا۔ دو جہان رُلاواں گا۔ پیر پیغمبر پُٹ پُٹ در بہاواں گا۔ جگ چوکڑی کرنی سب دی جھولی پاواں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کریا ہولی اک وکھاواں گا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک پیر پیغمبر ماری بولی، پوری کر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک رچاواں گا۔ ساچی کھیل رچاؤں گا۔ زوریر پُرکھ اکھواؤں گا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاؤں گا۔ گرگھ سجن آپ اٹھاؤں گا۔ آتم رنگن آپ رنگاؤں گا۔ در منگن کسے نہ جاؤں گا۔ دو جہاناں سجن اک اکھواؤں گا۔ لکھ چوراسی چرن دھوڑی مجن اک نہاؤں گا۔ ایک نایا پنڈھ مکاؤں گا۔ اک دوار کھلاؤں گا۔ غریب نوازا نام دھراؤں گا۔ انحد واجا آپ وجاؤں گا۔ جگت ریتی ویکھ وکھاؤں گا۔ نیتی اپنے ہتھ رکھاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی وڈ وڈیاؤں گا۔ اپنی کرنی ہر وڈیائیگا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیگا۔ بیس یسا ڈنک و جائیگا۔ ایک نایا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جگت ہولی کھیل کھلائیگا۔ جن بھگتاں ڈولی اپنے کندھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر حکم منائیگا۔ حکمے اندر حکم مناواں گا۔ سچ سندیس مناواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

سوئے آپ جگاواں گا۔ وشن برہما شو نین کھلاواں گا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان ایکا گھر بند کراواں گا۔ راؤ رنگا سچ نشان ہو مہربان، لوک مات درساواں گا۔ سرشٹ سبائی شبد گیان، آتم پر ماتم و دیا اک پڑھاواں گا۔ امرت آتم پین کھان، نہجھر جھرنا اک جھراواں گا۔ سرب جیاں دا سانجھا بھگوان، ایشٹ دیو اک مناواں گا۔ مقامے حق ہو پردھان، نوبت اکو نام وجاواں گا۔ لاشریک مہربان، توفیق اک خدائے درساواں گا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ دے دھیان، کلمہ نبی اک پڑھاواں گا۔ ساچا حجرہ کر پروان، درگاہ ساچی آسن لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک رنگ رنگ وکھاواں گا۔ ایک رنگ رنگیگا۔ بے پرواہ کدے نہ سنگیگا۔ دوجا در کدے نہ منگیگا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی گودی چکیگا۔ اُنی ہاڑ ہر جن ہولی، ہولی ہولی آپ کھلایا۔ نہویر پورا تول رہیا تولی، تولنہار وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں اُپر گھول گھولی، آپ اپنا بھیٹ چڑھایا۔ آتم پر ماتم کھیل انمولی، اندھڑی کار کماہیا۔ لکھ چوراسی پائے رولی، چار درن رسنا جہوا بتی دند لڑایا۔ جن بھگتاں پڑدہ رہیا کھولی، خالق خلق دیا کماہیا۔ نام دست بھرائے جھولی، مہربان بے نظیر مہر نظر اُٹھایا۔ سرشٹ سبائی ہوئے گولی، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوت اکالن بنی وچولی، بن سیوک سیو کماہیا۔ ہتھیں لے کے اٹی مولی، مولا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ہولی دے وکھایا۔ ساچی ہولی دیکھو ہولا، ہر ہر جو آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھے پڑدہ اوہلا، سوچھ سروپی اپنا درس وکھائیندا۔ پورب پورا کرے کیتا قول، اقرار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول بھار وڈائیندا۔ سچ دوارا اکو کھولا، در دروازہ اک جنائیندا۔ نہرگن ہو کے گھٹ گھٹ مولا، سرگن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ہولی اک وکھائیندا۔ ساچی ہولی لال گلال، رنگ اکو اک جنایا۔ جلوہ نور بے مثال، مسل سکے نہ کوئے لکھایا۔ بے پرواہ بن دلال، پروردگار دیکھ وکھایا۔ سرشٹ سبائی ہوئے بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلجک ڈورو ڈنک وجایا۔ گرگھاں آنتر و بے تال، چھتی راگ بھیو نہ رانیا۔ شاستر سمرت وید پُران ہوئے خیران، ہر کا آنت کہن نہ پانیا۔ گر اوتار کرن دھیان، نیز اکھ نہ کوئے اُٹھایا۔ پیر پیغمبر نہر وہان، چھبر اکو اک لگایا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا نوجوان، بھوپت

بھوپ راج راجان شاہ سلطان اک اکھوانیا۔ جودھا سوربیر ملی بلوان، بل اپنا آپ پر گٹائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا مار دھیان، سمت سمتی پندھ مکائیا۔ بیس
 یسا کھیل مہان، خالق خلق دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی ہولی اکو وار درسائیا۔ ساچی ہولی رنگ
 اپار، رنگ رتڑا آپ رنگائیندا۔ خالق خلق ویکھے سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگونت لئے اٹھال، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ گرہ مندر وجے
 تال، شبد اگئی راگ لائیندا۔ ست دیک اکو بال، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی دیا کمائیندا۔ اُنی ہاڑ بے مثال، بستہ سب دا آپ
 بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ ہولی اپنے نام رنگ رنگائیندا۔

☆ ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نیشنل ہائی سکول بادشاہ پُر ☆

اپنی آتما کرو سوادھان، سرشٹ سبائی ہر جنائیندا۔ آتم پر ماتم ملے گیان، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ست دھرم دے اک نشان، کوڑی کریا موہ
 مٹائیندا۔ جیو جنت نیتز کھول مار دھیان، گرہ مندر بھیو چکائیندا۔ نرگن روپ ہر گھٹ وسے بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی نور جگے مہان، ظہور
 اکو نظری آئیندا۔ چار ورن اک دھیان، سرن سرنائی ہر جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سٹائیندا۔
 سوادھان کرو من، من آسا جگت مٹائیا۔ سوادھان کرو کن، ہر جس سنن چائیں چائیا۔ سوادھان کرو تن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹائیا۔ سوادھان
 ہو بیڑا لو بٹھ، آپ اپنا بھار اٹھائیا۔ سوادھان ہو لاؤ ڈن، ویری ویکھو تھاول تھانیا۔ سوادھان ہو گاؤ جن گن من، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سوادھان کرے سرب لوکائیا۔ سوادھان ہو جانا جاگ، جاگرت جوت اک جنائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی لگی آگ، چار ورن گرائیندا۔ آتم پر ماتم کوئی
 نہ گائے سچا راگ، ویراگی روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ جگت واسنا دیو تیگ، سچ سنگدھ اک جنائیندا۔ کایا اندر کھول تاک، بحر کپائی کُنڈا لائیندا۔ نرمل
 جوت ہوئے پرکاش، پرکاش اکو نظری آئیندا۔ لیکھے لگے پون سواس، سواس سواساں وچ سائیندا۔ بھیو چکائے پر تھمی آکاش، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔

پاربرہم برہم پوری کرے آس، ایش جیو گود بہانیندا۔ کایا منڈل ساچی راس، گوپی کاہن نچانیندا۔ رام راما دسے پاس، وچھڑ کدے نہ جانیندا۔ سوادھان ہو کرنی بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنانیندا۔ سوادھان ہو کھولو اکھ، آخر ہر جنانیندا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، پاربرہم پرہم ویکھ وکھانیندا۔ نو نو چار مارگ رہیا دس، جیو جنت سرب پڑھانیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا ہس ہس، گھر مندر سوبھا پانیندا۔ نرگن سرگن کرے جس، جس وید پُران شاستر سمرت سرب صلاحیندا۔ گیتا گیان بھگت بھگوان ایکاپ، اکو اک درٹانیندا۔ ویکھنہار تیرتھ تٹ، سرور آتم اک درسائیندا۔ پندھ مکاؤنا نٹھ، قدم آگے آگے بڑھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اکو اک جنانیندا۔ سوادھان ہو جوان، جیون جگت اک جنایا۔ چار کُنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر ڈیرہ لایا۔ کوڑی کریا دسے طوفان، تعریف خدا نہ صفت صلاحیا۔ نظر نہ آئے مہربان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور ظہور کر رُشانیا۔ پروردگار بے پہچان، بے نظیر کھیل کرائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جگ چوکڑی پھیرا پانیا۔ دیونہار ست گیان، است دے مکایا۔ کاغذ قلم شاہی سرب پچھتان، پسچاتپ کرے لوکانیا۔ بن بھگتاں سنجگ تریتا دواپر کلجک ہوئے نہ کوئی سوادھان، گوڑھی نیند سستی جگت لوکانیا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے انجان، ہر کا بھو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سوادھان کرے بھگوان، سچ سندیسہ اک جنایا۔ ویکھنہار جگت ودھان، چوداں ویدا پھول بھلایا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دو جہاناں دے وڈیایا۔ دیونہارا نام ندھان، وشن برہما شو سیو کمایا۔ بن نیتز ہوئے نگہبان، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ ٹیچر استاد سو پروان، جو آتم کھوج کھوجایا۔ سو ویدا بلوان، جس پڑھیاں ملے پاربرہم بے پرواہیا۔ سو قلم کرے پروان، جس دا لکھا نہ کوئی میٹ مٹایا۔ سو کاغذ ہوئے سوادھان، جو لوک مات جیو جگت جگت دے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک درسایا۔ سوادھان کرے آپ، گھر گھر سیو لگانیندا۔ آنترو وڑ دسے جاپ، اجپا روپ وکھانیندا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، رجو طمو ستو موہ چکانیندا۔ پت پانی کرے پاک، پُنیت اپنے انگ لگانیندا۔ دسٹنہارا بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق صفت صلاحیندا۔ ویکھنہارا ساکھیات، دیال ٹھاکر سوامی آنترجامی پھیرا پانیندا۔ اُتم رکھنہارا ذات، ورن گوت کھتری براہمن شودر ویش

نہ ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا ساک، بھگت بھگوان سنگ نبھائیندا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، چار کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ وِدیارتھی ادھیپاک اِک جماعت، جُمْلہ اِکو اکھڑ پڑھائیندا۔ ہیڈ ماسٹر دیوے نال ساتھ، مِتل مِتر اِک سدوائیندا۔ اِکو رام اِکو کرشن اِکو عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جنائے پاٹھ، نام ندھانا اِک وڈیائیندا۔ اِکو تیرتھ تٹ کنارہ گھاٹ، امرت اِکو نظری آئیندا۔ اِکو پیاونہارا آبِ حیات، پروردگار سانجھیا ر اِک اکھوائیندا۔ اِکو پرگٹاونہارا آفتاب، نورو نور ڈمگائیندا۔ اِکو کرنہار آداب، سجدہ سیس اِک جُھکائیندا۔ اِکو دیونہار خطاب، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ اِکو دیونہار جواب، لا جواب اِک اکھوائیندا۔ اِکو پڑھاونہارا کتاب، بن اکھراں نام صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پائیندا۔ روشن ہوئے روشن ضمیر، ظاہر ظہور آپ جنائیندا۔ چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، آخر اِکو نظری آئیندا۔ پڑھنہار سچ تکبیر، تسبیح مالا اِک وکھائیندا۔ بدلنہارا اِک تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کٹنہار زنجیر، شرع زنجیر اِک کٹائیندا۔ دیونہارا دھیر، آتم انتر بوجھ نبھائیندا۔ پلاونہارا سیر، امرت میگھ برسائیندا۔ ویکھنہارا شاہ حقیر، اوچ نیچ رنگ رنگائیندا۔ بحر کپائی پڑدہ چیر، دُئی دوتی میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، روشن روشن کرے منار، جس جن دیوے درس دیدار، درس اِکو اِک درسائیندا۔ گر کرپا من شانت، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھائی۔ گر کرپا من ہوئے اکانت، من واسنا من ہی وِچ سمائی۔ گر کرپا مٹے اندھیری رات، اندھ اندھیر رہن نہ پائی۔ گر کرپا کھلے تاک، بند کواڑی پڑدہ اُٹھائی۔ گر کرپا ملے اچھا جاپ، بتی دند رسنا جہوانہ صفت صلاحیا۔ گر کرپا بوجھے اپنا آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائی۔ سگلا سنگ نبھائی۔ گر کرپا من ملے نجات، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، من شبدی بندھن پائی۔

☆ ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گڑگاؤں ☆

ہر بھگت منگے اِکو منگ، چرن سرن ملے سرنایا۔ آتم ناد وجے مردنگ، جگت راگ نہ کوئے وڈیایا۔ رنجاند ملے اند، اند اند وچ سمایا۔ گیت سہاگی سنے چھند، سوہنگ ڈھولا اِکو گایا۔ دُئی دوتی بھرماں ڈھٹھے کندھ، پڑدہ رہن کوئے نہ پایا۔ ہوئے پرکاش بن سورج چند، نرگن جوت نور رُشانیایا۔ نام دھیائے بن بتی دند، رسنا جہوانہ صفت صلاحیا۔ نرگن وسے نرگن سنگ، سرگن سیج ہنڈھایا۔ میل ملاواں سورے سرنگ، شہنشاہ اِکو نظری آیا۔ جنم جنم کرم کرم کٹے بھکھ ننگ، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ آون جاون ناتا توڑے لکھ چوڑا سی چھند، جم کی پھاسی رہن نہ پایا۔ کوٹن کوٹ جنم گئے ہنڈھ، کایا چولا جگت ہنڈھایا۔ کوٹن کوٹ پھر پھر دیکھے برہمنڈ، برہمانڈ ویس وٹایا۔ تڈھ بن کوئے نہ چلے سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چو کڑی سبجک تریتا دواپر کلجک جگت سدیوی گئے ہنڈھ، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ ٹھاکر سوامی دین دیال بھگت بھگوان ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ ناتا تئے جیرج اند، اُتبج سیج پندھ مُکایا۔ جگت وکارا ہوئے کھنڈ کھنڈ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سہاگن ہوئے رنڈ، پرماتم میلا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، بھگت کرے عرضویا۔ بھگتن سُن ارداس، بھگوان دیا کمانیدا۔ آد جگادی داسی داس، بن سیوک سیو کمانیدا۔ لیکھا جان منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نچانیدا۔ وسنہارا سدا پاس، اُتر باہر سو بھاپانیدا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیدا۔ ست ستوادی دیوے ساتھ، برہم برہمادی دیکھ وکھائیدا۔ جگ چو کڑی چلاونہارا راتھ، بن رتھواہی کھیل کرائیدا۔ دسنہارا پوجا پاٹھ، اِشٹ درِشٹ آپ سمجھائیدا۔ وکھاونہارا سرور تیر تھ تات، جل امرت آپ بھرائیدا۔ کراونہارا پار گھاٹ، نیا نوکا آپ چلائیدا۔ مچھنہارا سدا وات، نت نوت پھیرا پائیدا۔ دیونہارا نام دات، وست اموک آپ ورتائیدا۔ ویکھنہارا ساچی ذات، ورن برن نہ کوئے رکھائیدا۔ وسنہارا اِک اِکانت، نرگن اپنا پھیرا پائیدا۔ کھولنہارا بند تاک، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیدا۔ وکھاونہارا سچا ہاٹ، چو داں لوک پڑدہ لاہندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بھيو چکائیدا۔ بھگتن پوری کر نہارا آس، بھگوان اپنی دیا کمانیدا۔ لیکھا جان پون سواس، پون پونا پھول بھلائیدا۔ لہنا دینا چکا پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت منگے در دربان، اکو اکھ جگانیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہر نظر اٹھانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک دھیان،
 دھیان دھیان دے ونڈانیا۔ اینکارا دے دان، داتا دانی وڈ وڈیانیا۔ آد نرنجن نور مہان نور ظہور اک رُشانیا۔ سری بھگوان دے گیان، سولہا ڈھولا اک
 سُنایا۔ ابناسی کرتے کر پچان، بے پچان تیری سرناہیا۔ پاربرہم ویکھ مار دھیان، بن نیزن اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، بھگت بھگوان پے سرناہیا۔ سری بھگوان سدا سہیلا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ آد جگادی اک اکیلا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن کرے میلا،
 میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی شبدی گرو گرو چپلا، گر چپلا ناؤں پرگٹائیندا۔ آپے جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتن چاڑھے ساچا تیلہ، درگاہ ساچی سگن منائیندا۔ بھگت کہے موہے تیری اڈیک، نت نت دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا
 تاریک، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ نظر نہ آئے کوئی لاشریک، پروردگار میل نہ کوئے ملایا۔ حق دے نہ کوئے توفیق، واحد نور نہ کوئے رُشایا۔ سدا صاحب
 وس چیت، چیتن اکو دھار رکھایا۔ نت نت گاواں تیرے گیت، گیت گوہند اک الایا۔ توں بیٹھا دھام انڈیٹھ، نظر کسے نہ آیا۔ سچھنڈ نواسی تیری سچ
 پریت، چتر بھج تیری وڈیایا۔ آد شکت تیری کوئی نہ کرے ریس، سیس جگدیش تاج نہ کوئے لکایا۔ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، لوک مات نرگن سرگن
 ویس وٹایا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گائے تیرے گیت، گیت اکو اک وڈیایا۔ قرآن انجیل مسلہ حق مسیت، ملا شیخ مسائق دین دہایا۔ پیر
 پیغمبر گر اوتار تیری دسدے گئے تاریخ، لکھ لکھ لیکھا جگت سُنایا۔ کلجگ انتم آوے ٹھیک، ٹھوکر اپنے نام لگایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، لکھ چوراسی ویکھ
 وکھایا۔ امرت دیوے ٹھنڈا سیت، نہجھر جھرنا آپ جھرایا۔ پت پانی پار اُتارے ویکھنہار پلِیت، پاؤن اپنا رنگ رنکایا۔ صدی چودھویں رہی بیت، چار
 گنٹ اندھیرا چھایا۔ چوداں طبق ہوئے شریک، سرکت گھر گھر ویکھ وکھایا۔ نرگن سرگن پرکھ نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ بھگوان کہے بھگت میت، متر پیارے تیری وڈ وڈیانیا۔ تیرا ڈھولا سچا گیت، سو پُرکھ نرنجن سُنے
 چائیں چانیا۔ کلجگ انتم ناتا تے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار نہ کوئے وڈیانیا۔ بھگت بھگوان اک جنائے گیت، اکو نام وجے ودھانیا۔ سدا سہیلا وسے

چیت، چت و تھگوری کوئے نہ پائی۔ لکھ چوراسی پر کھنہار نیت، نیتا بنے سچا ماہیا۔ سچ نشانہ دے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید آپ جنائی۔ بھگت کہے بھگوان دس، در تیرے عرضوئی۔ جگ چوکڑی پندھ مکایا نس نس، بن پاندھی پھیرا پائی۔ نرگن سرگن اندر وس وس، وست اپنی اک سمجھائی۔ امرت آتم دے رس رس، نہجھر جھرنا اک جھرائی۔ تیر نرالا انیلا مار کس کس، شبدی شبد بان لگائی۔ آتم پر ماتم گا گا جس، جس وید پُران سنائی۔ لیکھا جان تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بدھ کر گڑمائی۔ اُلٹی گیڑ لٹھ لٹھ، گیڑا اکو اک جنائی۔ جگت ویدیا کھول ہٹ، چوڈاں ویدیا کر پڑھائی۔ نرگن کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ کھ پر گٹائی۔ بھگت بھگوان پوری کر آس، آسا تیرے آگے اکو اک لگائی۔ جگ چوکڑی تیری شاخ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ اکو منگ در درویش، ہر دردی درد وندائیندا۔ لیکھا جان وشن برہما شو مہیش، سُرپت اند کروڑ تیتیسارنگ رنگائیندا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس دسنتر کھوج کھجائیندا۔ جگ جگ بدلنہارا ویس، ویس انیکا روپ وٹائیندا۔ نرگن سرگن کھیدے کھید، خالق خلق پھیرا پائیندا۔ تیرا لیکھا جانے سدا ہمیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائی۔ ہر صاحب ستگر ہو مہربان، ایکنکار ہوئے سہائی۔ آد نرنجن نور مہان، ابناسی کرتا دے وڈیائی۔ سری بھگوان ست نشان، پاربرہم دے درسائی۔ برہما میلا وچ جہان، نرگن سرگن لئے ملائی۔ ایک شبد سنائے سچے دھکان، انراگی راگ الائی۔ انتر آتم امرت بخشے پین کھان، ترسنا بھکھ مٹائی۔ ناتا تے آون جان، لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ سچ وکھائے مندر مکان، حق حقیقت کھوج کھوجائی۔ لاشریک ہو مہربان، سرکت سب دی دے گوائی۔ حجرہ حق سہائے آن، محراب اکو اک رُشنائی۔ ساچا ڈھولا گائے گان، گوہند اکو گیت الائی۔ بن وچولا دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائی۔ چوڈاں لوک ویکھ دکان، در در اپنی الکھ جگائی۔ چوڈاں طبق ہون خیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پائی۔ پیر پیغمبر نیز کھول کرن دھیان، دھیان دھیان وچوں پر گٹائی۔ گر اوتار ویکھن کھیل نوجوان، نرگن اپنا آپ کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان رہیا سمجھائی۔ بھگت کہے پر بھ سچ جگدیش،

تیرے ہتھ وڈی وڈیا۔ ہوں بالک کراں اسپس، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ چار ورن چار کُنٹ دینی اک حدیث، اکو اک پڑھائیا۔ ایکا رنگ رنگاونا ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ اک سناونا ساچا گیت، آتم پر ماتم رنگ دکھائیا۔ ناتا تئے مندر مسیت، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ نظری آئے صاحب اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ پنج تت کرے پریت، پنج ناد شبد شنوائیا۔ ساتک ست ست کرائے سیت، ٹھانڈی دھار اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان دسے بول، شبد آگم جنائیندا۔ آد جگادی تولے تول، تولہارا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کُنڈا کھول، لوک مات راہ چلائیندا۔ زرگن سرگن کر کر گھول، جگت اکھاڑا ویکھ دکھائیندا۔ آپ بیٹھا رہے اڈول، لکھ چوراسی جیو ڈلائیندا۔ سدا سدا سد کھیلاں ہول، ہولا دھرنی بھار کرائیندا۔ جن بھگتاں اندر جاواں مول، مولا اپنا ناؤں رکھائیندا۔ سدا سدا سد پورا کراں قول، کیتا قول بُھل نہ جائیندا۔ بھيو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، شاستری شاستراں وچوں بھيو کوئے نہ پائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر زرگن رہے آپ اڈول، محل اٹل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت لینا جان، جانی جان آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم سچ کہان، پاربرہم برہم دیا آپ پڑھائیندا۔ ایش جیو کرے کلیان، کلمہ نبی آپ سمجھائیندا۔ کائنات ویکھنہار مار دھیان، محبوب اپنا رنگ رنگائیندا۔ میٹنہار شرع شیطان، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ بھگت بھگوان کر پچان، بے پچان میل ملائیندا۔ آتم آتم دئے گیان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سچ دکھائے دھرم نشان، سچھنڈ دوارے آپ جھلائیندا۔ تھر گھر ہوئے شبد پردھان، شبدی شبدی ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ گر اوتار منگن دان، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ وشن برہما شوئن فرمان، فرماں بردار سرب اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کلجگ انتم لیکھا جانے جیو جہان، جوتی جاتا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگت آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت دسے حال، حل سوال کرائیا۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا جائیا۔ کوڑی کریا وچا تال، سچ سچ نظر نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، شاہ سلطان رہے گر لائیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، خالی ہتھ رہے پھرائیا۔ گر کا شبد نہ کوئے

دلال، ویلے آنت نہ کوئے جھڈا ئیا۔ ترے گن مایا پیا جال، چار ورن بدھا تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا گھالی گھال، ہوئیں ہنگتا نال ملا ئیا۔ بھگھا ننگتا جیو جہان،
 نیتر نیناں نیر وہا ئیا۔ ویلے آنت آئے زوال، زیر زبر نہ کوئے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت رہیا سمجھایا۔ ساچے
 بھگت کر خیال، ہر سنگر آپ جنائندا۔ کلجک آنت ہویا بے حال، بہل ہو ہوئیاں نیر وہائندا۔ چار لکھ بتی ہزار نہ چلی نال، ناتا نرگن آپ تڑائندا۔ پت نہ
 دے کسے ڈال، خزاں رت آپ جنائندا۔ سچ نہ دے کوئی دھر مسال، جگت اکھاڑا ناچ نچائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ کرے پرتپال، اندر وڈ راہ نہ
 کوئے دکھائندا۔ آتم پر ماتم دے نہ کسے نال، دُئی دویتی ڈیرہ کوئے نہ ڈھائندا۔ سر سروور امرت مارے نہ کوئی اُچھال، کوڑی کریا نہ کوئے رڑھائندا۔ نہ
 کوئی نئے مریداں حال، مُرشد پھیرا کوئے نہ پائندا۔ مایا رانی وجے تال، تلوڑا ناد نہ کوئے سنائندا۔ چاروں کُنٹ دے ویران، ویری گھر گھر نظری
 آئندا۔ دین مذہب شرع ہوئی شیطان، شریعت سچ نہ کوئے جنائندا۔ اصلیت ویکھنہارا نگہبان، دو جہاناں پھول پھلایندا۔ جن بھگتاں دیوے اک گیان،
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچی سکھیا اک سمجھائندا۔ سوہنگ ڈھولا دھر فرمان، سچ سندیسہ آپ الائندا۔ وشن برہما شو سارے گان، گا گا شکر منائندا۔ کروڑ
 تیتیس صفت صالاحن، سُرپت اند وڈ وڈائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ جگائندا۔ ساچے بھگت جانا اُٹھ، ہر سنگر آپ
 جگائیا۔ کرپا ندھان جائے تھ، مہربان ہوئے سہائیا۔ جام پیائے رسنا گھٹ، دوس رین خمار رکھائیا۔ کوڑی کریا کڈھے کُٹ، مایا ممتا نہ ہوئے ہلاکایا۔
 کلجک میٹنہارا پُھٹ، پریم بندھن اک جنائیا۔ ویکھنہارا چڑھ کے چوٹ، چوٹی اکو آسن لائیا۔ لگا ونہارا نام چوٹ، سچ نگارہ رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت میلا رہیا ملا ئیا۔ ساچے بھگت ہو تیار، ترے بھون دھنی آپ جنائندا۔ کلجک کرے خبردار، بے خبر خبر سنائندا۔ پرگٹ
 ہوئے سانجھ یار، سگلا سنگ رکھائندا۔ مُرید مُرشد دے دیدار، دید عید چند چڑھائندا۔ نرگن سرگن کرے گفتار، کُفت شنیڈ کھیل دکھائندا۔ رحمت کر
 آپ نرنگار، رحیم اپنا در گھلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان میل ملائندا۔ بھگت بھگوان میلے آپ، اپنے ہتھ رکھے
 وڈایا۔ پاربرہم برہم دیوے جاپ، سوہنگ اکھر اک پڑھایا۔ جنم کرم دا مٹے تاپ، ترے گن بندھن دے تڑایا۔ دوس رین اکو پاٹھ، پوجا اکو اک

سمجھائی۔ اک سرور سچا تاٹ، محن اکو گھر کرائیا۔ اکو جوت کر پرکاش، گرہ مندر کرے رُشنائی۔ اکو پیائے آب حیات، سچ خُماری نام چڑھائی۔ اکو میٹ اندھیری رات، ساچا چن کرے رُشنائی۔ اکو بچھنہارا وات، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ اکو دیونہارا دات، دین دیاں بے پرواہیا۔ اکو پوری کر نہارا خواہش، خواہش سب دی پور کرائیا۔ اکو دیونہارا دھرواس، دھیرج اکو اک دھرائیا۔ اکو وسنہارا پاس، کروٹ اپنی دے بدلائیا۔ اکو کر نہارا بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑائی۔ اکو پرگٹا ونہارا بھگت بھگوان ساچی شاخ، سچی شناخت اکو اک جنائی۔ اکو جوں بھاوے توں لئے راکھ، جگ جگ وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگت سنگ رکھائی۔ ساچے بھگت ساچا سنگ، سگلا سنگی آپ جنائیدا۔ اٹھ ساجن لاگ انگ، انگیکار آپ کرائیندا۔ جنم کرم دا مٹے ننگ، پڑدہ اکو نام پائیندا۔ ڈونگھی کندر اندر لنگھ، سچا سنگ سمجھائیندا۔ شبد اگم وجائے مردنگ، تار ستار نہ کوئے وکھائیندا۔ امرت دھار وہائے گنگ، جنما سُرستی گوداوری مول مکائیندا۔ نو دوارے چکے پندھ، دسویں اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، منڈل منڈپ آپ رُشنائیندا۔ سوہلا سنا ساچا چھند، گیت اکو اک رکھائیندا۔ دیونہارا پرمانند، رُجاند آپ درساہئیندا۔ مکا ونہارا بچھلا پندھ، اگلا مارگ آپ جنائیندا۔ سُر ت شبد دیوے گنڈھ، پلو اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ صلاحائیدا۔ بھگت بھگوان صفت صلاح، صلاحیکر بے پرواہیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائی۔ گر اوتار سیوالا، پیر پیغمبر حکم منائی۔ پروردگار اک خدا، خدی سب دی دے گوائیا۔ رام روپ آپ اکھوا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائی۔ مورکٹ سیس لکا، کاہنا بنسری نام سنائی۔ عیسیٰ موسیٰ توفیق دس خدا، تعریف تعارف دے سمجھائی۔ محمد نیز نین کھلا، اکھ پر تکھ دے وکھائی۔ نانک گو بند گود بہا، سمر تھ دیونہار وڈیائی۔ دھر دا لیکھا آپ جنا، سچ سندیسہ اک سنائی۔ کلج انت سری بھگونت نرگن جاوے آ، دوجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ نہہکنکا ناؤں دھرا، نام ڈنکا اک وجائی۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجا، رواس ویکھے نور رُشنائی۔ منڈل منڈپ پردہ دیوے لاه، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرت دھول ڈیرہ لئے لگا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائی۔ وید ویاسا دے بھرواسا، سچ سندیسہ اک جنائی۔ براہمن گوڑا پوت سپوتا لئے پرگٹا، اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سچ سُبھائی۔ بھگتن میلا غریب

نواز، اک اِکلا آپ کرائیندا۔ نرگن نرگن پھرے بھاجا، سرگن اپنا بھيو چُکائیندا۔ راگ اناد وجائے اگئی وِجا، سُر تال نہ کوئے دکھائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ سیس جگدیش سہائے تاجا، تخت نواسی ویس وائیندا۔ جن بھگتاں رکھے کُجک لاجا، لاشریک پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اِکو گر، در سچا دئے جنائیا۔ بھگت بھگوان اِکو گر، گھر مندر ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اِکو سر، سر سرور اک درسائیا۔ بھگت بھگوان گھاڑن گھر، گھر ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھگت بھگوان اک دُوجے دے اندر جان وڑ، نظر کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان پٹو لئے پھر، پھریا لڑ نہ کوئے جُھڈائیا۔ بھگت بھگوان اکھر لئے پڑھ، سوہنگ شبد کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان نہ جنم نہ جائے مر، آون جاون کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اپنی کرنی آپے کر، کرتا اپنی کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان نہ بھو نہ کوئے ڈر، بھیانک رُپ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اپنی گود بہائیا۔ جن بھگت ساچی گودی بہنا، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ ہر کا درشن کرنا نیناں، نچ نیز آپ کُھلائیندا۔ اِکو اک مَنّا کہنا، دُھر فرمانا تھم سَنائیندا۔ سچ سرنائی ساچی ڈھننا، مستک دھوڑی کُگا لائیندا۔ جھوٹے وہن کدی نہ وہنا، کوڑی کریا نہ کوئے رُڑھائیندا۔ لاڑی مَوّت نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ ڈن لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ اُٹھائیندا۔ ساچے بھگت گودی چُک، چُک چُک خوشی منائیا۔ ساچے مندر بہہ بہہ رہیا بچھ، بھيو ابھید کُھلائیا۔ کون وست کول کُچھ، دیو موہے بتائیا۔ بھگت کہے کیوں بیٹھا لُگ، لُکویں کھیل رچائیا۔ بن تیرے نام نال رکھیا نہ کُچھ، چُک چُک خالی ہتھ رہے دکھائیا۔ کر کرپا نیڑے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مَکائیا۔ شیر ہو کے بک، شہنشاہ تیری بھبک اک سہائیا۔ کوڑی کریا کُجک پینڈا جائے مَک، پاندھی پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈے اندر وڑ کے بچھ، تیرا وچھوڑا رہیا ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت جھولی رہیا ڈاہیا۔ بھگوان کہے اندر وڑاں گا۔ بھگت دوارے چڑھاں گا۔ سُر ت سوانی پھڑاں گا۔ پنچ وکارے لڑاں گا۔ اِکو اکھر پڑھاں گا۔ توں میرا میں تیرا دُجاہور نہ کوئی وراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دوارے کھڑاں گا۔ بھگت دوارے جاواں گا۔ سوہنگ گیت الاواں گا۔ سَتَگ ریت چلاواں گا۔

مندر مسیت پندھ مُکاواں گا۔ ہست کیٹ رنگ رنگاواں گا۔ انڈیٹھ کھیل کراواں گا۔ لکھ چوڑا سی جیت، سِر اِکو تاج وکھاواں گا۔ صدی میسویں جائے بیت،
 بیتی کہانی سب دی جھولی پاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نشانہ دس کے گئے ٹھیک، تیر انیالا آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، بھگت میل ملاواں گا۔ بھگتاں میل ملیگا۔ دو جہان ہلیگا۔ کوڑ کڑیارا شوہ دریائے ٹھلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، جن بھگتاں آپے ملیگا۔ کون دوارے ملیں آپ، پر بھ اپنی دیا کمائی۔ بھگت کہن توں سچا باپ، مات پت تیری وڈیائی۔ ست ستوادی تیرا جاپ،
 چیت چیت سکھ پائی۔ آد جگادی تیرا نات، ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ زرگن سرگن تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ جیو جنت تیرا پاٹھ، سادھ سنت پڑھائی۔
 لہنا دینا مستک ماتھ، جھولی نام بھرائی۔ آتم پر ماتم تیری ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائی۔ سورج چن تیری دات، دوس رین رُشنائی۔ ورن برن تیری
 جماعت، جگت جگ گڑمائی۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران تیری گاتھ، قلم شاہی کاغذ سیو کمائی۔ تٹ سروور تیرا گھاٹ، اٹھسٹھ تیری وڈیائی۔ کایا
 ماٹی کھیل تماش، کاجی لگیا ویکھ وکھائی۔ منڈل منڈپ تیری راس، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ اشٹ دیوگر تیرا بلاس، بھو ابھید تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر تیری شاخ، جگ جگ اپنا راہ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کون دوار ملے سرنائی۔ کون دوارے ملے سرنا،
 سرنگت کون وڈیائی۔ ناتا تئے جمن مرنا، جنم مرن وچ نہ آئی۔ کر کرپا اپنے جہا کرنا، کرم کانڈ رہن نہ پائی۔ نیتر کھلے ہرنا پھرنا، نچ نیتر اک کھلایا۔ ناتا
 تئے برناں ورنناں، اٹھاراں چار نہ بندھ بندھائی۔ سدا سدا سد بھانا جرننا، سب تیری اوٹ نکائی۔ تیرے گرہ تیرے مندر تیرے گھر وڑنا، گھر سچ ملے
 وڈیائی۔ ادھ وچکار کدے نہ اڑنا، منجھدھار نہ کوئے رڑھائی۔ پاربرہم تیرا اِکو اکھڑ پڑھنا، برہم تیری سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در ملے سرنائی۔ ساچا ور دئے بھگوان، بھگت جن سمجھائیندا۔ سوہنگ شبد ست گیان، سنجگ ساچا راہ جنائیندا۔ ایہتھے اوتھے
 دیوے مان، دو جہاناں پندھ مُکائیندا۔ سچ دوار ملے مکان، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچھنڈ کر پروان، پروانہ اِکو ہتھ پھرائیندا۔ ناتا توڑ زمیں اسمان،
 برہمنڈ کھنڈ پندھ مُکائیندا۔ چرن کول اک دھیان، دھرت دھول ڈیرہ ڈھائیندا۔ نظری آئے نوجوان، بے نظیر نظر اِکو اک بدلائیندا۔ دھرم وکھائے سچ

نشان، شہنشاہ صاحب آپ جھلایند۔ تختِ نواسی راج راجان، شاہو بھوپ سوبھا پائند۔ دوسرے سے نہ کوئے نشان، رُپ رنگ رکھ وند نہ کوئے وندائند۔ جن بھگت کرے پروان، پر م پُرکھ میل ملائند۔ در سوہے اک دربان، در درویش آپ بنائند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت وچولا بن پاندھی پھیرا پائند۔ بھگت وچولا سری بھگوت، بھگوان وڈی وڈیائی۔ آد جگادی دیونہارا ساچا منت، منتر اکو نام سمجھائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میلا نارکت، کنت سہاگی شبد ویراگی اپنے انگ لگائی۔ اکو چاڑھ رنگ بسنت، ست جنائے مہما اگنت، الکھ اگوچر بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت و دیا کرے کھنڈت، کھنڈا اکو رُپ در سائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سچ سُبھائی۔ بھگتن میلا در سُبھنجا، سوبھاؤنت آپ سُبھائند۔ کرپا کر الکھ زرنجا، الکھ اگوچر کھیل وکھائند۔ دیہاں ناتھ درد دکھ بھے بھنجا، دین اپنی دیا کمائند۔ کراونہارا دُھر در گاہی ساچا منجا، دُرمت میل آپ دھوائند۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا پردہ کجنا، سکلا سنگ آپ رکھائند۔ سبج سچ نگارہ وچنا، سری بھگوان تال و جائند۔ کلج کوڑا ٹھوٹھا بھجنا، بچیا کوئے رہن نہ پائند۔ کال قلندر گھر گھر نچنا، ڈورو ڈنک و جائند۔ بھگت سُبھلا گرکھ وِلا بچنا، جس دا بچپن آپ بنائند۔ دو جہان انگیٹھا تپنا، ترے گن بھٹھی اک تپائند۔ پنج تت لکھ چوراسی کھنا، جگت انگیارا رُپ وٹائند۔ چار کُٹ کسے نہ ملے بھجنا، پاندھی نظر کوئے نہ آئند۔ حکمے اندر سب نے بھجنا، دُھر فرمانا حکم منائند۔ نہ کوئی ساک سین سبنا، ساتھی آگے ہو نہ کوئے چھڈائند۔ لاؤن دیوے نہ اچ بچنا، پاجی سب نوں آپ بنائند۔ سری بھگوان اکو گجنا، گرج اپنے نام سنائند۔ راج راجاناں تخت تاج تچنا، تخت نواسی کھیل رچائند۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے کول بہہ بہہ سبنا، تیجا نظر کوئے نہ آئند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائند۔ جن ساچے بھگت ملاواں گا۔ اکو گیت الاواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ ترے گن اتیت کہاواں گا۔ چار ورن پریت بناواں گا۔ سُرَت سوانی شبد ملاواں گا۔ سچ کہانی اک الاواں گا۔ سوہلا ڈھولا گاواں گا۔ دو جہاناں پھڑ اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ چھپاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو بھگت وڈیاداں گا۔ اکو بھگت وڈیائیگا۔ پر بھہ اچرج کھیل رچائیگا۔ زرگن اشٹ نظری آئیگا۔ سرشٹ سبائی درشٹ

کھلایگا۔ جوں راما وِشِشٹ وِشَنوُں اپنی دھارِ جنایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اپنے رنگ رنگایگا۔ بھگتاں رنگ رنگے انمول، انملڑی کھیل کرانیندا۔ ساچے کنڈے صاحبِ تول، ترازو اپنے ہتھ اُٹھانیندا۔ دھارن اِکو وار بول، اِینکارا راگ سنانیندا۔ دو جہاناں پڑدہ کھول، بھِیو اِبھیدا آپ سمجھانیندا۔ نرنکار نراکار نرادھار نرویر ہر گھٹ جائے مَوَل، مَوَل اپنا ویس وٹانیندا۔ امرت آتم پر ماتم دیوے پاہل، رس مٹھا اک وکھانیندا۔ چار ورن اِکو ڈھولا لَین بول، انبولت اپنا راگ سمجھانیندا۔ سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق آپ سمجھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان سچ نشان اِکو اک جُھلانیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشَنوُں بھگوان، سدا سدا سد مہربان، مہر نظر اک اُٹھانیندا۔ پریم انتر پریم ناتا، گر شبد پریم جنایا۔ ملے میل پُرکھ بدھاتا، بدھ اِکو اک سمجھانیا۔ آتم پر ماتم ساچی گاتھا، سوہنگ ڈھولا سچ پڑھانیا۔ مٹے رین اندھیری راتا، نرگن نور نظری آتیا۔ ہر بھگت ہر بھگوان پتاما، پوت سپوت گود سہانیا۔ دیونہارا ساچی داتا، نام دان جھولی پانیا۔ بودھ اگادھ ہوئے گیاتا، بدھ بیکی رُپ درسایا۔ بند کوڑی کھولے تاکا، بجر کپاٹی پار کرایا۔ نظری آئے اِکو خاکہ، لا تصویر بے نظیر نور نور رُشانیا۔ جام پیائے اِکو ساقا، ساقی سچ صُراحی ہتھ اُٹھانیا۔ انتر باہر پُچھے داتا، مہربان ہو سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وسِت بھنڈار ہر نام آتم جھولی پانیا۔

☆ ۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سَنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

سری بھگوان کھیل اکھ، اکھ کتھ درڑانیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وس، بنک دوارا اک وڈیانیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنا راہ جنانیندا۔ گر اوتاراں رہیا دس، نیتز نین نین درسانیندا۔ پیر پیغمبراں اشارے نال ملائے ہتھ، بے پرواہ دیا کمانیندا۔ جگ چوکڑی رکھے وکھ وکھ، بھِیو اِبھید کسے نہ آئیندا۔ کلج اتھ ہو پرگٹ، نرویر اپنی کار کمانیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، بھگت بھگوان آپ وڈیانیندا۔ ایکا دیوے نام رس، رس اِکو اک چکھانیندا۔ آتم پر ماتم گائے جس، سوہلا ڈھولا آپ پڑھانیندا۔ میل ملاواں نس نس، دو جہاناں پندھ مَکائیندا۔ ہر دے اندر وس وس، دُئی دوتی پڑدہ لاہندا۔ نرمل جوت کر

پرکاش گھٹ گھٹ، پورب گھاٹا پور کرانیندا۔ نیڑے رکھے آگے واٹ، بن پاندھی پھیرا پانیندا۔ دکھاو نہارا سچ سرور تیر تھ تاٹ، گرہ جھرنّا اک جھرانیندا۔ دیونہار اگئی دات، نام نہدھان جھولی پانیندا۔ دیونہارا سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھانیندا۔ ہونہار سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنا رنگ رنگانیندا۔ کوڑی کریا کر نہارا گھات، نام کھنڈا اک چکانیندا۔ چار ورن بناو نہارا سچ جماعت، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ ویکھنہارا کائنات، نوست پھیرا پانیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، برہمنڈ کھنڈ منڈل راس رچانیندا۔ پوری کر نہارا آس، جگ چوکڑی نرگن سرگن ویس وٹانیندا۔ داتا دانی سرب گن تاس، گہر گمبھیر اپنا راہ چلانیندا۔ شاہو بھوپ شاہ شاباش، شہنشاہ اکو حکم منانیندا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، پریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجانیندا۔ سچ دوارے کر نواس، تھر گھر اپنا پڑدہ لاہندا۔ جوتی جاتا ہو پرکاش، نرگن اپنا ناؤں دھرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ دکھانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا دکھال، بن نیتز نین جنایا۔ صاحب سنگر ہو دیال، پار برہم بے پرواہیا۔ سچ دوار سچی دھر مسال، سچکھنڈ وچے ودھانیا۔ دیا باقی کوئی نہ سکے بال، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ ناد دُھن نہ کوئے تال، تلواڑا نظر کوئے نہ آتیا۔ سادھ سنت نہ کوئے گیان، وید شاستر سمرت نہ کوئے پڑھانیا۔ سورج چند نہ کوئے بھان، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیانیا۔ ناتا کوئے نہ زمیں اسمان، لوک پر لوک نہ کوئے دکھانیا۔ برہما وشن شو نہ دیوے کوئی دان، جھولی آگے نہ کوئے ڈاہیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کرانیا۔ اک اگلا نوجوان، نر ویر آسن لایا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم منانیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، کوٹن کوٹ کال گیرے وچ رکھانیا۔ گر اوتاراں دے دے دان، سمر تھ اپنا بھو کھلایا۔ پیر پیغمبراں دس کلام، کلمہ نبی رسول جنایا۔ محبان بید و سچ گھر دھام، مقامے حق کھیل رچانیا۔ درگاہ ساچی ہو پردھان، ست پردھانگی اک درڈانیا۔ نیتز کھول کرو پچان، پچان رہیا سمجھانیا۔ سبجک تریتا دوا پر کلجک دیندے رہے گیان، جگت و دیا کر پڑھانیا۔ اکھراں اکھراں نال کر دکھیان، وکھرو وکھرو دھار چلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر رہیا جگانیا۔ پیر پیغمبر جاگو کھولو اکھ، سو صاحب آپ جگانیندا۔ نرگن نور ویکھ پر تکھ، پر م پُرکھ بھو کھلانیندا۔ نہ کوئی دسے کھی کھ، محل اٹل نہ کوئے سہانیندا۔ گھٹ گھٹ اندر رہیا وس، وسنہارا نظر کسے نہ آنیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگانیندا۔ کھیلے

کھیل اگم اتھاہ بے پرواہ ساچے منڈل پاوے راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے مار دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ گر اوتار کردے گئے کلیان، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ سچا سندیسہ دیندے گئے دکھیان، صفیتی صفت صلاحیا۔ سرگن نرگن دھردے گئے دھیان، چرن کول کول سرنائیا۔ گر اوتار شبدی شبد دیندے گئے بیان، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جگ چوکڑی ہو پردھان، پنج تت دے وڈائیا۔ تتوت کھیل مہان، خالق خلق دیکھ دکھائیا۔ پروردگار بے پچان، نور ظہور نظر کسے نہ آئیا۔ لیکھا جانے دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ساچا لیکھا دے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی جس دا کردے رہے جاپ، سو پڑکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ آد انت جگا جگنت جس دا سچا پاٹھ، پاٹھشالا اک دکھائیندا۔ سچ سرور دکھائے گھاٹ، تٹ کنارہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس دی تنگدے رہے واٹ، سو پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ کلج دیکھ اندھیری رات، نرگن نور چند چکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان دے ساچی گاتھ، ساچا منتر اک پڑھائیندا۔ لیکھا جان ترے لوکی ناتھ، لوک پرلوک کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں لیکھا آپ جنائیندا۔ آو دیکھو سچا راہ، ہر سنگر آپ جنائیا۔ پرگٹ ہویا بے پرواہ، بے انت وڈ وڈائیا۔ سچ اشارہ دے جنا، رہبر نور خدائیا۔ رحمت آپ دے کما، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ لیکھا چکے کاغذ قلم شاہ، شہنشاہ اکو حکم جنائیا۔ دیکھنہارا تھاواں تھاں، چوداں لوک چوداں طبق پھیرا پائیا۔ درڑا ونہارا سچا ناں، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لئے ملا، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشناہیا۔ ساچی سکھیا دے درڑا، درڑھ وشواس اک سکھائیا۔ نہ کوئی کھائے سور نہ کوئی گاں، کوڑی کریا ناتا دے تڑائیا۔ دھرم دکھائے اک نشاں، چار ورن اک سرنائیا۔ کھتری براہمن شور ویش رنگ رنگا، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر ڈنکا اک وجا، گھر انحد ناد سنائیا۔ برہم برہمادی کھوج کھجا، ڈونگھی کندر دیکھ دکھائیا۔ سورا سربنگا دیا کما، شہنشاہ مہر نظر اٹھائیا۔ ذات پات دین مذہب لیکھا دے مکا، لیکھا چکے سرب لوکائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ ایکا حکم دے منا، حکمے اندر سرب سمائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر نیز ویکھو نین اٹھا، نرگن نرکار رہیا سمجھائی۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجک جو ونڈاں آئے پا، ویلے آنت لیکھا دے مکائی۔ پچھلیاں گنڈھاں لوکھا،
 آگے بند نہ کوئے کرائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی اکو منتر دے پڑھا، چار ورن اک سرنائیا۔ ساچا مندر محل اٹل اُچ منارا دے
 وساء، محفل اپنے نام لگائی۔ سچ سندیس نر نریش نرگن داتا پُرکھ بدھاتا دو جہاناں دے سنا، وشن برہما شو آپ جنائی۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی اپنی
 آپ جنائی۔ لکھ چوراسی کھوج کھجا، گھر گھر اپنا پھیرا پائی۔ بھگت بھگونت لئے ملا، مل مل اپنا بھيو جنائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پہلوں لئے اٹھا، پھیر
 کرے سچ رضائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائی۔ سچ سندیس دیوے آ، مہربان دیا کمائیدا۔ کرے کھیل سچا
 شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم چلائیدا۔ سچکھنڈ دوارا اک گھلا، خالق خلق ویکھ دکھائیدا۔ ساچی صدا آواز اک لگا، نعرہ حق حق درڑائیدا۔ منتر آنتراک پڑھا،
 پُستک ہتھ نہ کوئے پھرائیدا۔ بنتر ساچی لئے بنا، بھگت بھگوان آپ جنائیدا۔ جس داتکدے راہ، نیز نین سرب اٹھائیدا۔ جس نوں کبیر نانک رہے
 صلاح، سو صاحب پھیرا پائیدا۔ کلجک لہندا دے مٹا، دینا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ساچی کرنی آپ کما، کرتا پُرکھ نہکرمی کرم کمائیدا۔ دو جہاناں مارگ اکو لا،
 دیوت سر آپ سمجھائیدا۔ برہما ویتا نین شرما، شکر اکھ نہ کوئے اٹھائیدا۔ وشنو دے جوڑ سرنا، سرنگت اک تکائیدا۔ گر اوتار بیٹھے دھیان لگا، دھیان
 دھیان وچ جنائیدا۔ پیر پیغمبر نیز نیناں نیر رہے وہا، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیدا۔ کرے کھیل آپ خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیدا۔ ورن برن جو
 کیتے جُدا، سرن اکو اک درسائیدا۔ بھگت بھگوان نیز ہرن پھرن دے گھلا، اگیان اندھیر نہ کوئے رکھائیدا۔ ساچی انگلی آپے لا، ساچے مارگ آپے
 پائیدا۔ محل اٹل اک روشنا، دیا باقی ڈمگائیدا۔ کملاپاتی کھیل کھلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی دھار آپ
 سمجھائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، کلجک انتم ویس وٹائیدا۔ جوتی جاتا شہنشاہ، پچھلی کرنی اپنے لیکھے پائیدا۔ اگلا مارگ دے سمجھا، ساچی ریتی اک
 سکھائیدا۔ دوسر دیوے نہ کوئے صلاح، بھگت بھگوان میل ملائیدا۔ میل ملاو آتم پر ماتم ایکا تھاں، ساچا سنگ آپ رکھائیدا۔ آپ اپنی سیو کما، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس اک سناائیدا۔ سچ سندیس سُنو میت، گر اوتار پیر پیغمبر ہر جنائیدا۔ سَتجگ چلائے ساچی ریت، ریتوان پھیرا

پائیندا۔ بھگت بھگوان رکھے اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیندا۔ پنج تت کرے ٹھنڈا سیت، سیتل دھارا امرت میگھ برسانیندا۔ سچ سنائے سہاگی گیت، سوہنگ اکھر اک پڑھائیندا۔ کرے کرائے پت پت پٹیت، پت پاپی لیکھے لائیندا۔ جنہاں وسیا صاحب چیت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیندا۔ لیکھا اکو جہا ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیندا۔ کروٹ دیونہارا بدلے اپنی پیٹھ، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ صاحب سلطان کر بختیش، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ رہبر بن سری بھگونت، صاحب وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، جیون جگتی اک سمجھائیا۔ بھگت بھگوان میل ملاوانا رکت، آتم پر ماتم سہنجنی سچ ہنڈھائیا۔ اندر باہر بنائے ساچی بنت، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ہر جن وکھائے مہا اگنت، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اکو اک الایا۔ سچ سندیسہ دیوے بول، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ ست دوارا اکو کھول، دھرم دوارا آپ وڈیائیندا۔ بھگتاں رکھے سدا کول، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ دھام جنائے اک اڈول، آد جگاد نہ کوئے ڈلائیندا۔ امرت دیوے ساچی پاہل، رس اکو اک وکھائیندا۔ ہر جن لکھ چوراسی کڈھے وړول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سمجھائیندا۔ سچ دوار سہاونا، سو صاحب آپ سہائیا۔ بن بھگتاں نظر کسے نہ آونا، نیز بند سرب لوکائیا۔ گر اوتار ڈھولا گاونا، پیر پیغمبر کرن شنوائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاون، ویکھنہارا تھاول تھانیا۔ کلجک ویلا انت سہاونا، سو بھاونت رت رتڑی آپ مہکائیا۔ ساچا مندر اک وڈیانا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ پر م پُرکھ ایکاپاونا، پاربرہم سچئی سرنائیا۔ پیر پیغمبر ویکھ گرلاونا، اچی کوکن دین دہائیا۔ کرے کھیل کی سری بھگوانا، بھو ابھید نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، ہر کا بھو کوئے نہ آئیا۔ دُور دُراڈے دسدے رہے نشان، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ کلمہ صفت کرے قرآن، کایا کعبہ دو دو آبہ رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ نظر نہ آئے حق امام، ایمان رُپ نہ کوئے درسائیا۔ کرے کھیل نوجوان، کلجک انتم بے پرواہیا۔ چوڑاں طبق سرب پچھتان، پسچاتپ کرے لوکائیا۔ پرگٹ ہو یا اک بلوان، غلبہ سب دے اُپر پائیا۔ وسنہارا سچ مکان، بے مقام آپ اکھوائیا۔ کرنہارا بردے غلام، پیر پیغمبر در درویش بہائیا۔ مٹاونہارا اندھیری شام، شمع نور چند رُشنائیا۔ جنانہارا سچ کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا

- اکھاون ہارا سچا رام، رام اکو نظری آئی۔ پرگٹاونہارا سچا کاہن، گھنٹیا اپنا رنگ رنگایا۔ پیاونہارا سچا جام، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ دیونہارا سچ پیغام، حق حقیقت دے درڑایا۔ درڑاونہارا ست نام، ست ستواد دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیایا۔ بھگتن دیوے ہر وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ کلجک انت کر کڑمائی، جوتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ آتم پر ماتم وجے ودھائی، سگلا سنگ رکھائیندا۔ ست دوار اک کھلائی، در دروازہ آپے لائیندا۔ نرگن سرگن ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ سنت سہیلے پکڑ اٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گرگھاں میلے اکو تھائیں، تھان تھنتر آپ جنائیندا۔ گرگھاں میٹے بچھلی شاہی، دُرمت میل دھوائیندا۔ ساچے مارگ پائے راہی، جگ چوکڑی پندھ مکائیندا۔ آگے بچھے ہو کے سیو کمائی، سیوادر اپنی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ بھگتاں دیوے مان، وڈی وڈیایا۔ سچ سندیسہ دھر فرمان، ست ستوادی راہ جنایا۔ نرگن سرگن کر پچان، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ ساچا ڈھولا سنائے گان، گات گا گا خوشی منایا۔ دھرم دکھائے اک نشان، نشانہ اکو اک جھلایا۔ لیکھا چکے آون جان، گیر چوراسی رہن نہ پائیا۔ رائے دھرم دی مکے کان، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ لاڑی موت ہوئے خیران، نیر نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، جن بھگتاں گود اٹھایا۔ گودی چک بال انجان، آپ اپنے انگ لگایا۔ سچ دکھائے اک بان، نام بانا آپ پرگٹایا۔ چارے جگ کرن دھیان، نیر نین نین اٹھایا۔ گر اوتار ویکھن آن، آ آ شکر منایا۔ پیر پیغمبر چرن دھوڑی خاک رمان، ٹکا مستک اکو لایا۔ وشن برہما شو گان گان، منگلاچار تھاوں تھانیا۔ بھگت بھگوان اکٹھے جان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار رہیا دکھایا۔ دھر دی دھار دسن جوگ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ہو یا سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ جس جن سوہنگ چگی چوگ، جگت ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ جنم کرم داکٹ روگ، نہکرمی کرم کمائیندا۔ سچ درسائے اکو اوٹ، پُرکھ اکال ویکھ دکھائیندا۔ نام نگارے لائے چوٹ، تتوت تال جنائیندا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ جن بھگت وڈیائے کلجک انت، ہر سنگر وڈ وڈیایا۔ اک درڑائے ساچا منت، منتر اکو نام سمجھایا۔ گرٹھ توڑ ہو میں ہنگت، ہنگ برہم کرے رُشانیا۔ صاحب سنگر لائے

انگت، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ہر جن دُوبے در نہ ہووے منگت، اندھڑی وست جھولی پائیا۔ ناتا توڑ جیرج اندج، اُتبیج سیتیج موہ مُکائیا۔ ست ستواد بنائے بنت، گھٹن بھٹنہار ہتھ وڈیائیا۔ ساچا میلا نار کنت، بھگت بھگوان تیج سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ تھان تھنتر لیکھا جان، نرگن سرگن ویکھ وکھائیدا۔ کلجگ انتم کر پہچان، پر م پرکھ میل ملائیدا۔ سچ وکھائے اِکو دھام، دھام اولڑا آپ سُبھائیدا۔ جس گرہ وسے نرگن رام، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیدا۔ جس مندر سوہے کاہن، بنسری اپنے نام سُبھائیدا۔ جس حُجرے دے پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیدا۔ جس دوارے گائے گان، نانک گوہند راگ لائیدا۔ سو صاحب ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیدا۔ جن بھگتاں ویکھے آن، آن پچھلی سرب مُکائیدا۔ دُوجا اِشٹ رہے نہ کوئے جہان، درِشٹ سب دی اپنے وِچ لکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وسائیدا۔ سچ دوارے وسے بھگت، سری بھگوان آپ وسائیا۔ نیتز رووے کلجگ جگت، کوکن دین دُہایا۔ کسے لیکھے نہ لگے بوند رکت، پنج تت نہ کوئے چترائیا۔ ہتھ نہ آوے گیا وقت، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن وسائے ساچے تھانیا۔ ساچا تھاؤں اُچ محلہ، ہر بھگت جن وسائیدا۔ جتھے وسے اک اِکلا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ نرگن سرگن پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیدا۔ سچ سندیس ساچا گھلا، گر اتار پیر پیغمبر جگ جگ ڈھولا گائیدا۔ آپ بنیا رہیا اچھلا، ول چھلدھاری نظر کسے نہ آئیدا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، سمنند ساگر اُچے لٹے پر بت دُونگھی کندر سو بھاپائیدا۔ کلجگ انتم ویس اولّا، جوتی جاتا ڈمگائیدا۔ سچ سَنگھاسن اِکو ملا، سمبل اپنا آسن لائیدا۔ جوتی شبدي نرگن رلا، سرگن رنگ نہ کوئے وکھائیدا۔ منتر منت بولے اللہ، دُھر فرمانا محم منائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ وسائیدا۔ جن بھگت وسے ساچے کھیڑے، کھیڑا اِکو اک جنائیا۔ آون جاون چکن جھیرے، جھیرا کوئے رہن نہ پائیا۔ پر بھ جو وسے نیرن نیرے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میل ملاواں تیرے میرے، تیرا میرا اِکو گھر وسائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ نرگن بیٹھا رہیا کر کے وڈے جیرے، سرگن اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرن آیا، کرتا پُرکھ دین دِیاں۔ جن بھگتاں دیوے ٹھانڈی چھایا، سر رکھ ہتھ کرپال، ناتا توڑے ترے گن مایا، کوڑی کریا

توڑ جنجال۔ لیکھا جانے دائی دایا، سچ سنگر سجن وسنہارا سچی دھر مسال۔ ایکامائی لئے اٹھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے مثال۔ بے مثال نہ کوئی مسل، لیکھا لکھت وچ نہ آئی۔ آد جگادی نور جنائے اک اصل، اصلیت اپنے ہتھ رکھائی۔ مرید مرشد کرائے وصل، بھگت بھگوان سچ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوار ہر نرنکار، جن بھگتاں ونڈ ونڈائی۔ سچھنڈ دوار بھگت جن چڑھنا، سو پرکھ نرنجن آپ چڑھائیندا۔ نربھو ہو نرویر دوارے وڑنا، آگے ہو نہ کوئے اٹھائیندا۔ پرکھ اکال پلو پھڑنا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ ہر جن ہر دوارے بہہ کے اڑنا، ساچی سکھیا ہر جنائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھنا، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی چکے جمن مرنا، جنم مرن رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ وسائیندا۔ ساچے مندر ہر وسائیگا۔ جن بھگتاں دیا کمائیگا۔ نرگن نور جوت ملائیگا۔ کایا کعبہ اک دکھائیگا۔ نام نگارے چوٹ لگائے گا۔ ورن گوت پندھ مکائیگا۔ دین مذہب سرب کھائیگا۔ کر غضب کھیل ورتائیگا۔ لکھ چوراسی کر کے اپنے وچ جذب، جلوہ نور اک پرگنائیگا۔ لیکھا جان عرب کھرب، کوٹن کوٹ سنکھ اسنکھ اپنا نام ڈنک وجائیگا۔ جگ چوکڑی لاہونہارا قرض، مقروض قرض ادا آپ کرائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان رکھائیگا۔ جن بھگتاں مان رکھاویگا۔ سچھنڈ دوار سہاویگا۔ سیس جگدیش چھتر جھلاویگا۔ رہبر اکو نظری آویگا۔ صبر پیالہ جام پیلاویگا۔ بر شیر بھبک لگاویگا۔ دو جہاناں سبق پڑھاویگا۔ چوداں طبق خاک ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے در وساویگا۔ جن بھگت سچ دوارے وسیگا۔ مل پرہ نوں خوشیاں وچ ہسیگا۔ چار جگ سنجگ تریتا دواپر کلج مارگ ساچا دسیگا۔ کوڑی کریا کولوں نسیگا۔ مایا ممتا وچ کدے نہ پھسیگا۔ پرہ سرنی اکو ڈھٹھیگا۔ نرگن ناؤں اکو چپیگا۔ ترے گن گنی کدے نہ چپیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کا بھگت کدے نہ جھپیگا۔ ہر بھگت کدے نہ جھپنا، سو پرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ ہر پرکھ نرنجن کلج انتم بچھنا، در در گھر گھر ویکھ دکھائیندا۔ سنت سہیلے کدے نہ لگنا، پرہ لگیاں باہر کڈھائیندا۔ بن دین دیال پیٹا کسے دانہ مگنا، کوٹن کوٹ پاندھی راہ وچ دھیان لگائیندا۔ بن سنگر پورے گود کسے نہ چکنا، جوں اجونی سرب بھوائیندا۔ گر گھر ورلے کلج انتم اٹھنا، گر سنگر آپ اٹھائیندا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رگنا، نہ کوئی میٹے میٹ

مٹائیندا۔ کوڑی کریا بوٹا سکنہ، ہریا سنج نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ وسائیندا۔ جن بھگت وسے اُچ محل، ہر سنگر آپ وسایا۔ آد جگاد رہے اٹل، چھپر چھن نہ کوئے جُھہایا۔ ناؤں رکھ ہر اپکل، سنگھاسن آسن اک سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن آپ لکایا۔ ہر سجن دیوے سچ لکانا، لکا مستک نام لکائیندا۔ شبد سروپی ست بنانا، دو جہاناں پار کرائیندا۔ کوئی ویکھ نہ سکے راجا رانا، شاہ سلطاناں نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہوئے مہربانا، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ کلجک انت کر پروانہ، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گانا، نانک گوہند گا گا شکر منائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم ایکا گھر وسانا، گرہ مندر کُنڈا لائیندا۔ پاربرہم برہم رنگ رنگا، رنگ رنگیلا اکو ماہی نظری آئیندا۔ سچ سندیسہ نر زیشا اک سنانا، دھر فرمانا شبد جنائیندا۔ کلجک انتم مٹے نشانہ، کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ سنجگ ساچا بنھے گانا، گرگھ سگن منائیندا۔ گر اوتار کرن دھیانا، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ پرگٹ ہویا جودھا سور پیر بلی بلوانا، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، وشن برہما شو سمجھائیندا۔ کروڑ تیتیس دیوے دانا، سُرپت اند نال ملائیندا۔ رَس ہوئے خیرانا، نیوں نیوں چرنی سیس جُھکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی وچوں پھڑ، کایا مندر اندر چڑھ، سچ محلے آپے کھڑ، سوہنگ ڈھولا اکو پڑھ، لیکھا جانے ناری نر، نرائن گرگھ اکو اک جگائیندا۔ اکو اک جائے جاگ، جس اپنی جگت جنایا۔ بھگت بھگوان کرے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی ہر جو نظری آئی۔ دوس رین رہے ویراگ، برہوں چوٹ اک لکایا۔ کوڑی کریا دے تیاگ، سچ سمگری اک درسایا۔ جنم کرم دی بُجھے آگ، ترے گن اگن نہ لاگے رایا۔ چرن دھوڑ کرائے محن ماگھ، دُرمت میل دھوایا۔ گھر ملاواں کنت سہاگ، بھنڑی رین خوشی دکھایا۔ سوئی سوانی ہنس بنی کاگ، کاگوں ہنس روپ وٹایا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، آپ اپنی گود سہایا۔ صاحب سنگر کرے لاڈ، پریم پریتی اک سکھایا۔ شاہ سوارا ہر نرنکارا پکڑے اپنے ہتھ واگ، دو جہاناں آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان لیکھا ایکا تھانیا۔ اکو دھام سُنہجنا، سو بھاؤنت سہائے رام۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجننا، جن بھگتاں پورن کرے کام۔ نیتز پائے نام انجنا، اندھ اندھیرا میٹے شام۔ چرن دھوڑ کرائے منجا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے سچ بسرام۔

سچ دوارے سچ بسرام، آسن سنگھاسن اک درسائی۔ نظری آئے اکو رام، نورو نور نور رُشائیا۔ درس دکھائے اک امام، آپ اپنا پڑدہ اُٹھائیا۔ لیکھا ویکھ سری بھگوان، لیکھ اپنا دئے جنائیا۔ مجھ داہری کیس نہ کوئے نشان، مونڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مینا بھگتن وچ سائیا۔ بھگتن مینا بھگت سما، بھگوان بھو چکانیدا۔ نرگن دیوے نرگن راہ، سرگن سرگن مارگ لائیندا۔ جوتی جوت جوت کر رُشنا، جوتی جاتا بھو چکانیدا۔ شبدی شبد ڈنک وچا، شبدی شبد سیو کمانیدا۔ حرف بحر جگت پڑھا، چوداں وِدیا ویکھ وکھائیندا۔ یکطرف سچ فیصلہ دئے سنا، حکم حاکم آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ گر اوتار انتم لینا جان، جانہار جنائیندا۔ بھگتاں ملے آپ بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیندا۔ درگاہ ساچی دئے استھان، بھومکا اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سبج سچ کر پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیندا۔ بچھلی چھڈو سارے کلام، کلمہ رہن کوئے نہ پائیندا۔ سجدہ کرو اک امام، نرگن تخت نواسی تخت سو بھاپائیندا۔ اگے بنو نہ بال انجان، بالی بُدھ آپ مُکائیندا۔ رستہ اکو اک مہربان، دو جہان آپ جنائیندا۔ ساچی سکھیا کرو پروان، سکھاو نہارا آپ سمجھائیندا۔ اکو اِشٹ کرو پروان، درِشٹ اپنے لیکھے لائیندا۔ لیکھا چھڈو انجیل قرآن، کاتب نظر کوئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، ساہ ساہ صفت صالاجندا۔ جس دا کردے رہے دھیان، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ جس اُچایا زِیں اسمان، سو عالمین پھیرا پائیندا۔ جس دے دیندے رہے پیغام، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل سیس جھکائیندا۔ جس نے وِشن برہما شو بنایا نظام، نظم اکو اک لائیندا۔ جس نے ترے پنج کھیل کھلایا وچ جہان، سو رحمت آپ کمانیدا۔ نیز کھول سُن لوکان، کر نہار اک جنائیندا۔ بن بھگتاں ملے نہ کسے مان، ابھمان سب دامیٹ مٹائیندا۔ سبج ساچا بنے ودھان، ودت کم کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ گھلائیندا۔ بھو ابھیدا کھلیگا۔ دو جہان تلیگا۔ جیو جنت رلیگا۔ لیکھا چکے کایا کُلی دا۔ کلج بوٹا ہلیگا۔ بھگت بھگوان بھلیگا۔ گرگھ امرت کدے نہ ڈلھیگا۔ ہر جن لوک مات کدے نہ رلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر اکو اُٹھیگا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دیونہارا سچا دان، جن بھگتاں اُپر مہربان ہو کے ٹھھیگا۔

پتا پُتر تھاننا، پنج تت نہ سنگ رکھایا۔ دُکھ کلیش کوڑا واسا، کریا جگت لڑایا۔ سَنگُ سرنائی دھر بھروسا، دُھر دی دھار جنایا۔ پر بھ ملن دی رکھو
 آسا، آسا آگے پوری آپ کرایا۔ دُکھ دلدر ہوئے وناسا، ابناسی آپ گوایا۔ مانس جنم کرے بند خلاصا، بندی خانہ دے تڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گیا پوت پتا پُتر جھولی پائی۔ ہر سنگت جنم لیکھے لاؤنا، بچھلا لیکھا سرب چکانیدا۔ پتا پوت گود اٹھاون، سری بھگوان کُھ سہانیدا۔ جنم جنم دا
 روگ ملاؤنا، پورب پورب ویکھ وکھانیدا۔ آون جاون پنڈھ گواؤنا، پتت پاؤن دیا کمانیدا۔ سمرتھ پُرکھ سر ہتھ لکاؤنا، مہما کتھ کتھ جنانیدا۔ ہر جن تیرا تھ
 چلاؤنا، بن رتھواہی سیو کمانیدا۔ نس نس جگ پنڈھ مکاؤنا، پاندھی اکو نظری آئیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ پواؤنا، گنڈھنہار گوپال سوامی آپ اپنے انگ
 لگانیدا۔ گیت سہاگی چند سناؤنا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھانیدا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا، گھر مندر اک وکھانیدا۔ درگاہ ساچی پھڑ بہاؤنا، سچھنڈ اکو رنگ
 رنگانیدا۔ سرن سرنائی جس جن سیس جھکاؤنا، تس سیس جگدیش اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر
 سنگت اپنے وچ سمانیدا۔ ہر سنگت جنم لگے لیکھے، لیکھا اکو اک جنایا۔ کڈھنہارا بھرم بھلکھے، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ زرگن آکے سرگن ویکھے، زریور
 اپنا پھیرا پائی۔ بے پرواہ نہ بھلے چیتے، سنجک تریتا دواپر کلج وچھڑے میلے چائیں چانیا۔ پتا پوت کرے ساچے ہیتے، بن ماتا گود اٹھایا۔ گرگھ ورا نیتز پیکھے،
 سرشٹ سبائی گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت بنائے پتر جیٹھے، ور اکو جھولی پائی۔ ہر سنگت لیکھے
 لگا جرم، جنم وچ کدے نہ آئی۔ لہنا چکا پورب کرم، کرم کانڈ نہ کوئے وکھایا۔ ناتا تھارن برن، ملی سچ سرنائیا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، اٹھیں نیناں درس
 وکھایا۔ بھيو چکائے کرنی کرن، کرتا پُرکھ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے لیکھے پائی۔ ہر سنگت ہر کدے نہ چھڈے،
 چھیکڑ اپنا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے، پھڑ باہوں آپ اٹھانیدا۔ پھڑ باہوں لڈائے لڈے، تھت وار نہ ونڈ ونڈانیدا۔ وشو بنا کے اکو جدے،
 بھگت بھگوان راہ چلائیندا۔ جگت کنار پار حدے، حدود اپنی اک درسائیندا۔ کر کرپا دوار جس جن سدے، تس صدقے گھولی واری اپنا بندھن پائیندا۔
 گرگھ گرگھ نام پیار پیئے مدھے، مدھر رس اک جنایندا۔ گھر گھر کرائے ساچا جے، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھانیدا۔ بھگت بھگونت اکو ناد وجے، انحد راگی راگ

ۛنایندا۔ سیوک ہو کے سِری بھگوان جن بھگتاں پچھے بھجے، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیندا۔ مہربان ہو پڑدہ کجے، نام دوشالہ ہتھ اُٹھائیندا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سچے کجے، اگا بچھانہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے جنم لگائیندا۔ لیکھے لگے جنم مات، متا سَنگر اک پکائیآ۔ جن بھگتاں دیوے نام دات، انملڑی وست ورتائیآ۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کھندے گئے کرامات، کرامات چرن دے وڈیائیآ۔ میٹنہار اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشائیآ۔ جس جن جنائے آتم پر ماتم گاتھ، سوہلا اپنا نام وڈیائیآ۔ تِس ویلے انتم پچھے وات، در در گھر گھر پھیرا پائیآ۔ نیڑ نہ آئے لاڑی موت نار کمذات، کُکھنی اپنا کُھ چھائیآ۔ رائے دھرم چتر گُپت نہ دیوے کوئی ساتھ، بیٹھن کُھ بھوائیآ۔ صاحب سَنگر سوامی چل کے آئے آپ، شبد بانا نال رکھائیآ۔ گر کُھ گر سِکھ ویکھے سچے ساک، سچن اپنے نال ملائیآ۔ آپ اتارے اپنے گھاٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم لیکھے لائیآ۔ مانس جنم لیکھے جائے لگ، ہر سَنگر آپ لگائیندا۔ جُگ جنم دی بُجھے اگ، امرت میگھ برسائیندا۔ جس نوں آد جُگاد کوٹن کوٹ رہے لہ، لہیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے چھند، بتی دند صفت صلاحِندا۔ جس دا آتر آتم منگدے گئے اند، اند ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ سو کُجک انتم ہو بخشد، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں اندر ہویا آپ بند، بندی خانہ آنت تڑائیندا۔ اپنے ملن دا آپے دسے ڈھنگ، جوگ ابھياس نہ کوئے کرائیندا۔ کر کرپا جس نوں چاڑھے رنگ، رنگ اِکو نظری آئیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گر کُھ کہے میرا مُکا پنڈھ، سَنگر کہے میں نٹھ نٹھ پھیرا پائیندا۔ بن وچولا سورا سربنگ، سرتی شبد میل ملائیندا۔ جاگدیاں سُتیاں اِکو جہا دیوے اند، کافی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ گر کُھاں نال سَنگر پورا جائے ہنڈھ، اپنا جو بن ہو نہ کسے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچ اندر رکھی کندھ، جن بھگتاں پڑدہ آپے لاہندا۔ بن بھگتاں بھگوان نوں کوئی نہ پاوے ٹھنڈ، دو جہان اگنی تت نظری آئیندا۔ گر کُھ سچے چڑھن چند، برہمنڈ کھنڈ آپ رُشائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن جنم لیکھے پائیندا۔ جنم لیکھا ہر جو لکھیا، لکھن والا نظر کسے نہ آئیآ۔ آد جُگاد جیو جگت جہان مِتھیا، تھر کوئے رہن نہ پائیآ۔ بھگت بھگوان سدا سد دیوے ساچی سَکھیا، کرے ست پڑھائیآ۔ کُجک انتم ہر سنگت پوری کرے اچھیا، نرا چھت بے پرواھیا۔ داتا دانی پائے بھکھیا، بھکھک گر کُھ نظری آئیآ۔ نیتز نین نچ اپنے

دسیا، جگت نیز رہے شرمائیا۔ کرے کھیل آپ اندھیا، اندھڑی کار کمائی۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نال ونڈن حصیا، جگ جگ راہ جنائی۔ کھانی بانی وید
پُرانی انجیل قرآنی جگت کہانی رہ جائے کسیا، آگے ہو نہ کوئے بچائی۔ نیز لوچن نین نچ آتم پر ماتم جس پیکھیا، تِس پر تھی آکاش سیس جھکائی۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجک تیری اتم ور، نہکک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم دھرم ورن برن اپنی جھولی پائی۔

☆ ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ لنگر پُرا میرٹھ چھاؤنی ☆

بھگتاں اندر وسائے ناؤں، سری بھگوان دیا کمانیدا۔ ویکھنہارا تھائیں تھائیں، نو نو چار کھوج کھجائیدا۔ پکڑنہارا اگئی باہوں، نرگن نظر کسے نہ
آئیدا۔ کرنہارا سچ نیاؤں، ساچے تخت سو بھاپائیدا۔ بھگت ملاوا جوں بالک پتا ماؤں، پوت سپوتا انگ لگائیدا۔ سدا ملن دار کھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیدا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ درسائیدا۔ ساچا نام دیونہارا، سنگر پورا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس
وٹائی۔ دُھر دی دھار شبد اگم جیکارا، پاربرہم برہم درڑائی۔ آتم پر ماتم کر پیارا، گھر ساچے دے وسائیدا۔ انحد ناد سچی دُھنکارا، دُھن اکو ناد الائیا۔ کاغذ قلم
نہ لکھنہارا، لکھ لکھ نہ کوئے سمجھائی۔ جن بھگتاں دیوے کر پیارا، پیا پر ماتم پھیرا پائی۔ سدا سہیل بن ونجارا، ہٹ اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسائیدا۔ ساچا نام سنگر ہتھ، دُوسر نظر کتے نہ آئیدا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، آپ اپنا بھوکھلائی آئیدا۔ آنتر آتم آپے
وس، آپ اپنا میل ملائیدا۔ تیر نرالا مار کس، بجر کپائی توڑ تڑائیدا۔ بیچ وکار جائے ڈھٹھ، آسا ترسنا میٹ مٹائیدا۔ دُرمیت میل دیوے کٹ، امرت
آتم سیر پیائیدا۔ آتم بیچ وچھائے کھاٹ، سُنہجنی رُت آپ پرگٹائیدا۔ دُور دُراڈی میٹ واٹ، نیرن نیرا نظری آئیدا۔ کرے کھیل بوہ بدھ بھانت، بھو
ابھید نہ کسے جنائیدا۔ جن بھگتاں وسے ساتھ، ناؤں نرکارا آپ جپائیدا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا کرن جاپ، بٹی دند سرب گر لائیدا۔ سنگر پورا کرپا
جس جن بُجھائے اپنا آپ، تِس اپنا ناؤں درڑائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک وکھائیدا۔ ساچا نام ایکا ایک، اکل کلا وڈائی۔

گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ٹیک، بھگت بھگوان آپ سمجھائی۔ سادھاں سنتاں کرے بُدھ بیک، بیکی اپنی دھار درسائی۔ جگ چوکڑی کسے نہ آوے
 وچ بھیکھ، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفت صلاحیا۔ نرگن نرگن کرے ہیت، نت نوت پھیرا پائی۔ گرگھ گرگھ ساچے ناؤں نال لین کھید، گھر
 گھر وچ کھیل وکھائی۔ کر کپا دے اپنا بھیت، بھو ابھید جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم آتم اکو نام درسائی۔ آتم آتم سچا نام، سری
 بھگوان آپ جنائیدا۔ صاحب سنگر چرن دھیان، دھیان دھیان وچ ملائیدا۔ گات گائے بن رسنا جہوا زبان، آسا ترسانہ کوئے وڈائیدا۔ چھند
 سہاگی سنائے کلام، کلمہ نبی آپ پڑھائیدا۔ امرت امیوں رس پیائے سچا جام، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیدا۔ آتم دیوے پرما تم آرام، سکھ اکو گھر وکھائیدا۔ سکھ
 گھر پایا ملیا رام، بن رام سکھ نظر کوئے نہ آئیدا۔ پایا سکھ کایا کھیڑا نگر گرام، نو در جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا نام آپ
 پڑھائیدا۔ گرگھ ورا جائے پڑھ، جس سنگر آپ پڑھائی۔ جس کرپا کر لائے اپنے لڑ، پلو اپنی گنڈھ بندھائی۔ نرگن ویکھے اندر وڑ، سرگن اکھ کھلایا۔ سچ
 محلے اپنے کھڑ، محل اٹل کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائی۔ ساچا نام جننی جن، جگ جیون داتا آپ جنائیدا۔
 اندر کرے وس منو آ من، من واسنا میٹ مٹائیدا۔ نام سکھ وسے تن، جو تن سنگر چرن دھوڑ مستک ٹکا لائیدا۔ ایک راگ سنے کن، انحد نادی راگ
 لائیدا۔ کوڑی کریا بھانڈا دیوے بھن، بھرم بھو گڑھ تڑائیدا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ ایتھے اوتھے بیڑا دیوے بنھ، سو
 نام سو بھاپائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ جنائیدا۔ ساچا نام منگو اک، جس منگیاں بھکھ رہے نہ رانیا۔
 پر بھ ملن دی رکھوسک، جس ملیاں وچھڑ نہ جائیا۔ سچ دوارے منگو بھکھ، بھکھ اکو اک ورتائی۔ صاحب سنگر ہر گھٹ آوے دس، دہ دشا کرے رُشائی۔
 دوس رین نہ دیوے پٹھ، کروٹ لئے نہ کدے بدلایا۔ میل ملائے نت نوت، کر کر ہت بے پرواہیا۔ مانس جنم لینا جت، ہار نظر کوئے نہ آئی۔ ساچا
 نام کلجگ انتم لینا سکھ، جس نوں سکھ سکھ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو نام رہیا سمجھائی۔ سو پُرکھ نرنجن ساچا
 نام، ناؤں نرکارا آپ درڑائیدا۔ جگ چوکڑی پورن کرے کام، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیدا۔ دو جہان وسائے نگر کھیڑا گرام، برہمنڈ کھنڈ اپنا

حکم ورتائیندا۔ لکھ چوراسی دسے کایا مائی چام، اندج جیرج اُتہج سیج اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اند دیوے نام، امیوں رس اِکو
 اک چکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے سچ کلام، کلمہ نبی رسول سکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ سنت سچن کر پروان،
 ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ گرکھاں دیوے گر گیان، گر اِشٹ اِکو نظری آئیندا۔ گر سکھ میلا وچ جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن بندھن اک وکھائیندا۔
 آد جگادی کھیل مہان، جگ جگ اپنا راہ چلائیندا۔ ساچا نام کر پردھان، وڈ پردھانگی آپ کمائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطان، ساچے تخت سو بھا
 پائیندا۔ ہنگ برہم بال انجان، پاربرہم کھوج کھائیندا۔ دوہاں وچولا نوجوان، نرگن نرگن گنڈھ پوائیندا۔ کلجگ اتم ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اتر
 وسائے اپنا نام، باہر سکھ اِکو اک جنائیندا۔ اتر وس سری بھگوان، باہر بھگونت سرگن نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام
 گھر گھر آپ ورتائیندا۔ ساچا نام سنگر ونڈ، ونڈنہار دیا کمائیا۔ جگ جگ میٹے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا مات کھائیا۔ بھگتن دیوے اک اند، نجانند رس
 چکھائیا۔ گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ اِکو اکھر پڑھائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ رہن نہ پائیا۔ کرے پرکاش ساچے چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔
 گھر دے پرمانند، پر م پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر اِکو سکھ، دیونہار مانس منکھ، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر
 وسائے کرپاندھ اپنا نام دیا کمائیا۔ ہرجن کارج کرے سدھ، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھنہارا جیو پند، گھر گھر کھوج کرائیا۔ پاوے سار جیرج اند، جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو نام دے وڈیائیا۔ اِکو نام وڈا ساگر، گھر گھیر جنائیندا۔ جن بھگتاں لکائے کایا گاگر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ سدا
 سدا ہر بن سوداگر، جگ جگ ہٹ چلائیندا۔ ہرجن دیوے اِکو آدر، آدرش اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ
 اپائیندا۔ ساچا نام اپنا جوگ، پراپت آپ کرائیا۔ جوتی شبدی دھر سنجوگ، سرت کرے گڑمائیا۔ جگت ترسناٹے روگ، ہوئیں ہنگتا رہن نہ پائیا۔ ناتا
 تٹے لوک پرلوک، ساچا سوہلا اک سنائیا۔ چرناں ہیٹھ رکھائے مکتی موکھ، جس جن اپنا نام سمجھائیا۔ تس دا وشن برہما شو درشن رہے لوچ، جو بھگت
 بھگوان مل مل خوشی منائیا۔ ہر کا نام کسے نہ آوے وچ سوچ، سوچ سوچ تھکی سرب لوکائیا۔ ہر کا نام وسا ونہارا قلعے کوٹ، بنک دوار دے وڈیائیا۔ جن

بھگتاں لائے اِکو چوٹ، تن نگارے کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر گُپت ظاہر اِکو نام صلاحیا۔ سچا نام سچا رس، گر سَنگَر آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں اَنتر آتم وس، ہر دے ہر ہر نظری آئیندا۔ بودھ اگادھ گاوے جس، لیکھا لکھت نہ کوئے جنائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن میل ملاوا ہس، ہنس مکھ سوہنگ شبد ساچی چوگ چُگانیندا۔ جن جننی لیکھے لائے کُکھ، گربھ واس پھند کٹائیندا۔ اُجل کرے مکھ، جو ہر ہر نام دھیائیندا۔ اندر باہر اِکو سُکھ، سَنگَر پورا آپ درسائیندا۔ کُجک اَنتم جن بھگتاں گودی چک، اپنے انگن آپ بہائیندا۔ لوک مات دا بوٹا پُٹ، سَنجک پھل بھُلواڑی آپ مہکائیندا۔ اندر باہر وکھائے اِکو رُت، بسنت بہار آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے ساچے سُن، سَت ستوا دی آپ اُٹھائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر دے نام آپ وسائیندا۔ ہر دے نام وسائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، گھر دیکھے چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم اِکو جاپ، جیون جُگت دے جنائیا۔ جس داناک نرگن کرپا پاٹھ، دوس رین دھیان لگائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، نر ویر نورِ الاہیا۔ جُگ جُگ دیونہارا دات، وڈ بھنڈاری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں وسے سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساڈھے تن ہتھ چلائے کایا راتھ، رتھوا ہی نظر کسے نہ آئیا۔ اندر باہر میل ملاوا کملاپات، نین نین ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر اپنا نام لکائیا۔ جن بھگتاں لائے نام لکّا، مستک اِکو رنگ رنگائیندا۔ نظر نہ آئے نیکن نیکا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ کوڑا رس کڈھے پھیکا، امرت مکھ چوائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ ہر جن لہنا چُکائے سپاں ساڈھے تن ہتھ سیں کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام اپنے رنگ دکھائیندا۔ ہر کا نام وکھائے رنگ، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ ہر کا نام سور سربنگ، سور پیر صفت صلاحیا۔ ہر کا نام سچ مردنگ، آد جُگاد وجے ودھائیا۔ ہر کا نام نرگن سرگن دیکھے لکھ، دُونگھی کندر پھیرا پائیا۔ ہر کا نام کرے پرکاش نرمل چند، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ہر کا نام گیت سہاگی چھند، گر اوتار رہے جس گائیا۔ ہر کا نام سدا بخشن، بخشش اِکو اک جنائیا۔ ہر کا نام ہر سَنگَر دے ونڈ، گر گر شبدی سیو کمائیا۔ ہر کا نام ہر جن ہون نہ دیوے رنڈ، نار سہاگن اک دکھائیا۔ ہر کا نام صفت صلاحن صلاح نہ سکن پتی دند، کاتب کرے نہ کوئے لکھائیا۔ ہر کا نام گر مکھ جانے

جس دیوے پرمانند، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، کلجگ انتم اکو نام دے وڈیاںیا۔ اکو نام ساچا سوہلا، سو پُرکھ نرنجن انت جنائیندا۔ انتم کلجگ بدلے چولا، ستجگ ساچا رُپ وٹائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی گائے ڈھولا، ڈھولا اکو اک پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم رنگ وکھائے اپنا مولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اپائیندا۔ ساچا نام آد جگاد، اکو اک وڈیاںیا۔ وشن برہما شو کرن یاد، نج نیتر دھیان لگائیا۔ گر اوتار کرن فریاد، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پیر پیغمبر منگن داد، نیتز نیئاں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو نام اک پرگٹائیا۔ سو نام کرے پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار چلائیندا۔ آد جگاد وسے ہر گھٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل بازی گر نٹ، نو آسانگ ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ مارگ دس، جگ چوکڑی راہ چلائیندا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام گئے رکھ، صفت صفت نال وڈیائیندا۔ آنت مارگ اکو دس، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اکو گھر سو بھاپائیندا۔ اکو نام کرے پرکاش، سار شبد رُپ وٹائیندا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا نظر کوئے نہ آئیندا۔ تھر گھر ساچے کرے واس، گھر مندر اک سہائیندا۔ پار برہم پر بھ رکھے اپنے پاس، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، خالق خلق آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام ہر دے آپ وٹائیندا۔ ساچا نام ہر دے وسے، وست اپنی آپ لگائیا۔ صاحب سنگر جن بھگتاں سنگ وسے، ہس ہس خوشی منائیا۔ اندر وڑ وڑ مارگ دسے، باہر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پنچ وکارا ڈر ڈر نٹھے، گر شبد اکو ڈنک وجائیا۔ آتم پر ماتم اکو گھر اکٹھے، پار برہم مل برہم خوشی منائیا۔ سوہنگ ڈھولا دوویں رٹے، رٹا بچھلا دین مکائیا۔ دئی دوتی مٹے پھٹے، گھاؤ اکو نام لگائیا۔ آتم پر ماتم رس چٹے، پر ماتم نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ اک دوجے نوں دوویں جتے، ہار جت نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان لیکھ کوئے نہ لکھے، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سنت اکو اک اکھر سکھے، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ کوٹن کوٹ رس ہون بھکے، بھک رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر دے اپنا نام دھرائیا۔ ہر دے نام دیوے دھر، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ سیو کمائیندا۔ سنت ساجن ساچے پھڑ پھڑ، باہوں گلے لگائیندا۔ کایا کوری ڈونگھی بھوری آپے وڑ، اچا پربت پھول بھلائییندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن آپے چڑھ، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔

در درویش نر نریش وکھا ونہارا اپنا گھر، گرہ مندر آپ سہانیدا۔ نربھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ آپ مٹانیدا۔ اندر باہر اکو جہا کر، نام اپنا رنگ وکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان سیس دھڑ، ندھڑک اپنا میل ملائیدا۔ کر کرپا دیوے نام دان، داتا دانی اک اکھوانیا۔ کلجک انت ہو مہربان، سری بھگونت پھیرا پانیا۔ گرگھ سجن کر پچان، بے پچان ہوئے سہانیا۔ دوس رین ملے آن، گھڑی پل نہ کوئے رکھانیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھانیا۔ گھر وچ گھر نظر آئے بھگوان، نرگن بیٹھا آسن لایا۔ گرگھ ساچے خوشی منان، گھر سخیاں منگل گانیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جاگرت جوت نہ کوئے جگانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھرے نادان، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ ملا شیخ مسائق سرب گرلان کایا کعبہ کسے نظر نہ آیا۔ پنڈت پاندھے کل پچھتان، بودھ اگادھ کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ سادھ سنت ہوئے ویران، ویری من نہ جتیا جانیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑانیا۔ رسنا گاؤن ہر کا نام، ہردے ہر نہ کوئے وسانیا۔ کوڑی کرپا جگت نادان، مورکھ موڑھے دین دہانیا۔ جنہاں اُپر مہر کرے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اندر نظری آئے رام، رام رمیا اپنا پڑدہ لاہیا۔ گھر بنسری وجائے شام، مدھر دُھن اک سنایا۔ گھر عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمہ اکو اک جنایا۔ گھر نانک گوہند منتر جنائے ست نام، پُرکھ اکال کرے پڑھانیا۔ سو بھگت ہوئے پروان، جس پروانہ اپنا نام پھڑانیا۔ سو سنت ہوئے نشان، جس سچ نشانہ دے وکھانیا۔ سو گرگھ چتر سُبھان، جس چتر بُجھ نظری آیا۔ سو گرگھ ہوئے قربان، جس کایا اپنے رنگ رنگانیا۔ نانا توڑ جگت جہان، ستگر سرن دے سرنایا۔ انتر دے اکو نام، نام رام رحیم نظری آیا۔ رام رام کرے کلیان، ساڈھے تن ہتھ خوشی منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، جن بھگتاں مندر ساچے چڑھ، اپنا نام دے جنایا۔ سچ نام بول الکھ، الکھ الکھنا آپ جنانیدا۔ پُرکھ اکال ہو پرتکھ، پرتکھ ویس وٹانیدا۔ ست ستوا دی مارگ دس، دہ دشا کھوج کھانیدا۔ جگ جنم وچھڑیاں پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیدا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیدا۔ گھر گھر وچ وکھائے راس، گوپی کاہن ناچ نچانیدا۔ راتیں سُنیاں وسے پاس، جن بھگتاں پاسا آپ بدلائیدا۔ اندر وڑیا رہے سواس سواس، سواس سواساں آپ سہانیدا۔ آتم سیجا کرے بھوگ بلاس، بھسمڑ

اپنی دھار نہ کوئے جنائیندا۔ اِکو نام اِکو رام اِکو شام اِکو کم کرے خاص، خواہش گرکھاں پور کرائیندا۔ اندر باہر کر نواس، نچ نیز درس دکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سچا پاٹھ، پاٹھشالا کایا مندر آپ جنائیندا۔ دوس رین سرور امرت مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ تیرتھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچا نام نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن گوت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ میل ملائے کملاپات، کول نین اِکو نظری آئیندا۔ گرکھ گرکھ اندر دیکھے مار جھات، جھاک سنگر آپ جنائیندا۔ جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اپنی ہتھیں آپ لکائیندا۔ ساچا نام ڈونگھی کندر، سنگر پورا آپ لکائیندا۔ کر کرپا من واسنا بھے بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے کھنڈر، نور ظہور اک رُشائیا۔ ہر جن دکھائے سچا ہر مندر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ گرکھ دوئے جوڑ کرے بدن، آتم پر ماتم لئے پرنائیا۔ گھر نظر آئے تریلوکی نندن، اندر اک اک دکھائیا۔ نانک میلا سورے سربنگن، گوبند انگن گود سہائیا۔ بھگت بھگوان اِکو نام منگن، پریم پریتی وڈ وڈائیا۔ مستک دھوڑی لگے چندن، نم واسنا سچ مہکائیا۔ بچھلا لیکھا ہووے کھنڈن، کھنڈا نام وچ پھرائیا۔ ناتا توڑے جیرج انڈن، برہمنڈن لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہر بھگت دوجے در نہ جائے منگن، جس ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر اپنا نام وسائیا۔ اندر باہر نام وسے کھیڑے، کایا کھیڑا اک جنائیندا۔ کوڑی کریا مکے جھیرے، جھگڑا اور نہ کوئے دکھائیندا۔ سرتی شبدی دیوے پھیرے، گھر ساچا سنگن منائیندا۔ لیکھے لائے تیرے میرے، میرا تیرا اِکو گھر جنائیندا۔ نظری آئے نیرن نیرے، دُور دُراڈا پندھ چکائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ بٹھے بیڑے، کندھ اپنے بھار اٹھائیندا۔ کلجگ انتم اُلٹی لٹھ آپے گیڑے، گیڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ جس جن اپر کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ تھوڑے ہون بٹھیرے، بہتیاں دھرم رائے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر دے ہر ناؤں وسائیندا۔ ہر کا ناؤں سدا وسنیک، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ دوجا رہن نہ دیوے کوئی شریک، شرکت سب دی دے مٹائیا۔ مارگ دسے اک باریک، او جھڑ گھاٹی دے چڑھائیا۔ دُور دُراڈا آئے نزدیک، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ ساچا مندر دسے ٹھیک، کایا ٹھیکر پڑدہ لایا۔ جس دے نام دی جگ جگ کردے رہے اڈیک، سو نام داتا پھیرا پائیا۔ کر کرپا دسے اِکو چرن پریت، چرن پریتی وچ کوٹن کوٹ نام چھپائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جو

جن گائے سوہنگ گیت، سو پُرکھ نرنجن میلا سچ سُبھائیآ۔ گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت سنت ساجن رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ مانس جنم لینا جیت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام گرکھیاں جام بن پیالیوں رہیا پیائیآ۔ بن پیالیوں پیائے نام مد، رس اِکو اک وکھائیآ۔ ہر جن سجن ساچے سد، دھر سندیس الائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی نو دوارے پار حد، کوڑا ناتا توڑ تڑائیآ۔ چار ورن وکھائے وشو جد، برہم پار برہم سمجھائیآ۔ کوٹن کوٹ لوک مات جیو جنت گئے لد، بن پورے سنگر پار نہ کوئے کرائیآ۔ گرکھ جیو دیاں جگت نالوں ہو جاؤ اڈ، مرن اِکو اک سمجھائیآ۔ سچ پریتی جانا بجھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیآ۔ کرپاندھان انتم پڑدہ لئے کج، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ کچھنڈ دوارے بہنا سچ، ہر سنگت میل ملائیآ۔ جس نوں کوئی نہ جانے اچ، یتے کال سرب پچھتائیآ۔ جو گھڑیا سو رہیا بھج، کلج کال نگارہ ڈنک و جائیآ۔ نام ندھان امرت رس پر بھ چرن دوارے پیو رنج رنج، پورب جنم ترسنا بھکھ گوائیآ۔ گھر مندر گھر ٹھا کر بہے سچ، گھر مکہ کعبہ گھر جُڑہ اِکو اک سُبھائیآ۔ اُچی کوک سرشٹ سبائی کہو گج، پر بھ اندر باہر اِکو رس وکھائیآ۔ دوجی آس دینی چھڈ، کھسرا سب توں آپ چھڈائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، ہر بھگت میلے بھج بھج، بھاجڑ گھر گھر آپ وکھائیآ۔

☆ ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

ہر نام ہر اندر رکھنا، رکھنہار وڈی وڈیائیآ۔ گرکھ کوئے نہ رہے سکھنا، خالی بھانڈے آپ بھرائیآ۔ سبجگ ساچی دیوے دچھنا، دہ دشا کر رُشنائیآ۔ لوں لوں اندر آپے رچنا، رچ رچ خوشی وکھائیآ۔ سچ سنائے اِکو بچنا، بچپن سب دادے بدلایا۔ کایا مائی بنائے کنچنا، کنچن سورن رنگ وکھائیآ۔ صاحب سنگر جن بھگت دوارے بہہ بہہ ہسنا، گھر ساچے وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو در و سائیآ۔ اندر رکھے نام ندھان، بے پرواہ دیا کمائیآ۔ بھاگ لگے بھگت مکان، کایا بنک وڈیائیآ۔ ناد وجے سچ دھنکان، اناد آپ الائیآ۔ دیونہارا دیوے مان، مہان دیا کمائیآ۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر نام ہر جن ہر دے آپ وسائیندا۔ ساچا نام گرکھ میت، گر سَنگر آپ جنائیا۔ سَت ستوادی ساچی ریت، شبدي دھار بندھائیا۔ دیونہار سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری وست ورتائیا۔ سَتجک ساچی چلے ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اِکوگیت، گھر گسہیر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر جن دیوے تھاؤں تھانیا۔

☆ ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پریکی دیوی دے گرہ گراس منڈی میرٹھ چھاؤنی ☆

سَنگر دوارا نام ہٹ، چوڈاں لوک منگ منگائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر اون نٹھ نٹھ، دو جہاناں پندھ آپ مُکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ہر جو سدا صد اپنا نام لگائیندا۔ اپنے نال ونڈے آدھ، حصہ سانجھا جھولی پائیندا۔ میرا گاؤ اِکو چھند، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم کیتا بند، پڑدہ اپنا اک جنائیندا۔ میل ملاواں ساچا پد، درگھر ساچا آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دروازہ اک وکھائیندا۔ سچ دروازہ جائے کھل، ہر نام ہٹ چلائی۔ دیونہار سدا انمل، کرتا قیمت کوئے نہ لائیندا۔ در دوارے آئے جو جن بھل، پھر باہوں گلے لگائیندا۔ نام بوٹا نہ جائے مل، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ بھگت بھگوان دی ساچی کُل، جگ جگ اپنی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو ہٹ وکھائیندا۔ اِکو نام سچ دوار، در درباری آپ جنائیندا۔ گرکھ سجن بن بھکھار، بھچھیا نر ہر سچا پائیندا۔ مانگت بنو ایکا وار، دوجا در نہ کوئے جنائیندا۔ ہر سنگت میلا سچ پیار، گر چیل گنڈھ پوائیندا۔ وقت سہیلا وچ سنسار، دھیل نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھنڈارا اک درسائیندا۔ نام بھنڈارا وڈا وڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ آد اپنے وچوں کڈھ، انت اپنے وچ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کتھا کہانی گائے چھند، رسنا جہوا میل ملائی۔ بھگت بھگوان انتر دیوے اک اند، آتم اپنا رنگ چڑھائیندا۔ چوڑاسی وچھوڑا کٹ پھند، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ دویت دُئی ڈھاہ کندھ، گھر اِکو اک وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ستار اک سنائیندا۔ نام ستار سچ سارنگی، سارنگا نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی تار نہ کوئی تند، کلی ہتھ نہ کوئے

رکھائیندا۔ کھچنہار سورا سربنگی، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ چلے چال آپ بے ڈھنگی، بن بھگتاں ڈھنگ نہ کسے جنائیندا۔ کلجک انتم آیا کنڈھی، کنڈھا دو
 جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سچا نام جنائے اکو چھندی، چھند بند اپنا آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام اپنے وچ رکھائیندا۔ نام
 اندر نام اوہلا، نظر کسے نہ آئی۔ نام اندر نام گولا، سیوک سیوک کمائی۔ نام اندر نام بولا، انبولت راگ لائی۔ نام اندر نام پاوے رولا، سنے جگت لوکائی۔
 نام اندر نام وسے کولا، نظر کسے نہ آئی۔ نام اندر نام وجائے ڈھولا، مردنگ اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اندر رہے
 مولا، مولا اپنا نام صفت صلاحیا۔ نام اندر نام رس، رس رسیا آپ جنائیندا۔ نام اندر نام وس، وسیکار کھیل کرائیندا۔ نام اندر نام مس، جس نام صفت
 صلاحندا۔ نام اندر نام رکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ سمجھائیندا۔ نام اندر نام نواس، واسا نظر کسے نہ آئیندا۔ نام اندر نام
 داس، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ نام اندر نام آس، آسا آسا وچ پرگٹائیندا۔ نام اندر نام شاخ، گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ راگ لائیندا۔ نام اندر اپنا نام
 رکھے اپنے پاس، پیر پیغمبر اں بھیو نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اندر نام پرکاس، پرکاس اپنے وچ ملائیندا۔ نام اندر نام
 انڈٹھ، انڈٹھڑے دھام لکائی۔ نام اندر نام سکھیا لئے سکھ، سکھ سکھ کرے پڑھائی۔ نام اندر نام صفت لئے لکھ، لیکھا جانے قلم شاہیا۔ نام اندر نام
 ونڈے ہس، حصہ دیوے جگت لوکائی۔ نام اندر نام رہیا وک، قیمت نظر کسے نہ آئی۔ نام اندر نام بنے مات پت، پتا پوت نام اکھوائیا۔ ساچا نام پر بھ دیوے
 جن بھگتاں کر کر ہت، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ نام دتا جس جس، سوگر اوتار پیر پیغمبر بھگت ہر کا ڈھولا گئے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام اپنے ہتھ رکھائی۔ نام اندر نام بودھ، بودھ کرے پڑھائی۔ نام اندر نام ست گود، سکھ آسن ڈیرہ لائی۔ نام اندر نام
 کرے جودھ، جودھا سور پیر نام اکھوائیا۔ نام اندر نام لائے چوٹ، چوٹ نگارہ اک لگائی۔ نام اندر نام ہوئے موہت، مہجّت اکو اک رکھائی۔ نام اندر نام
 اوت پوت، پت پوترے ونڈ ونڈائی۔ نام اندر نام گوت، گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب راہ گئے چلائی۔ نام اندر نام سروت، سناونہارا نام اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام اپنے حکم چلائی۔ نام اندر نار کنت، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ نام اندر رت بسنت، بھل بھلواڑی آپ

مہکائیندا۔ نام اندر جیو جنت، لکھ چوراسی ناچ نچائیندا۔ نام اندر نیا منت، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ نام اندر بھگت بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ نام اندر سادھ سنت، کوٹن کوٹ سیو کمائیندا۔ نام اندر مہما اگنت، گرگھ گرگر آپ پڑھائیندا۔ نام اندر کھیل انت، گرگھ گر سکھیا اک درڑائیندا۔ نام اندر بنائے بنت، نام ونجارا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام آد جگاد جگ جگ کرتا آپ جنایندا۔ نام اندر نام سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ نام اندر نام ہنگ برہم ہو، ہر جو اپنی کھیل کرائیا۔ نام اندر نام آتم پر ماتم ودھائے موہ، موہ مہبت اک در سائیا۔ نام اندر نام جائے چھوہ، انگیکار انگ لگائیا۔ نام اندر نام دیوے ڈھو آ ڈھو، ساچی وست جھولی پائیا۔ نام اندر نام کرے لو، لو آں پُریاں پرکاس کرائیا۔ نام اندر نام رہیارو، بن ویراگی نیتز نیناں نیر وہائیا۔ نام اندر نام جانے کو، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیا۔ نام اندر نام جہا پر بھ آپے ہو، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ نام اندر نام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اپنا آپ جنائیا۔ نام اندر نام اکل، اکل کلا اکھوائیندا۔ نام اندر نام دیال، دین دیال ویکھ وکھائیندا۔ نام اندر نام پرتپال، پرتپالک سیو کمائیندا۔ نام اندر نام لال، ست ستوادی سو بھاپائیندا۔ نام اندر نام جلال، جلوہ نور ظہور پر گٹائیندا۔ نام اندر نام غلام، بن بردا سیو کمائیندا۔ نام اندر نام پروان، پر م پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ نام اندر نام نشان، سنگر ساچا آپ جُھلائییندا۔ اکو نام سری بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوڑ جڑائیندا۔ سوہنگ نام سدا پروان، پاربتی شو شو شکر۔۔۔۔۔

★ ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

سو پُرکھ نرنجن سچ دربارا، درگاہ ساچی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل نیارا، نرنجن زوریر آپ کرائیندا۔ ایکنکارا وڈ بکارا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ سری بھگوان پروردگار، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ ابناسی کرتا ست ہلارا، ست ستوادی آپ

رکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ ویکھنہارا، پیکھ اپنی خوشی منائیندا۔ ست ستوادی کھول دوارا، در بنک اک وڈیائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، دوجا سنگ نہ کوئے
 رکھائیندا۔ اپنی اچھیا کر ورتارا، ساچی بھچھیا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپے دھار،
 اکل کل اکھوائیا۔ کھولنہارا سچ دوارا، در دروازہ ویکھ وکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، نرگن داتا آپ پرگٹائیا۔ ناؤں رکھ سچھنڈ دوارا، سچ سچ دے وڈیائیا۔ دیا باقی
 کر اُجیار، کملاپاتی سوبھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر کر آپ، اپنی کھیل کرانیندا۔ آدی مائی
 باپ، پتا پوت گنڈھ پوانیندا۔ گھر گھر کھیل کھیل تماش، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ دوارے کر نواس، سچھنڈ نواسی سوبھاپائیندا۔ شاہو بھوپ بن شاہو
 شاباش، شہنشاہ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ ساچے
 تخت نرگن چڑھ، تخت نواسی سوبھاپائیا۔ زوریر پُرکھ پلو پھر، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ نر نرکارا اکھر پڑھ، ایکنکارا گیت لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنائیا۔ اپنا بھو دسے کھول، بھید آپ جنائیندا۔ تولنہارا ساچا تول، اٹل اپنی دھار چلائیندا۔ سچ دوارا ایکاکھول، سچ دوارے سوبھا
 پائیندا۔ سدا سدا رہے اڈول، ڈل کدے نہ جائیندا۔ ساچی وست رکھے کول، نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد سدا انمول، انملڑی کار کمائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر آپ وڈیائیندا۔ در مندر وڈا سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کھیلے کھیل سیری بھگونت، نرگن اپنی کار
 کمائیا۔ اپنا لیکھا آد آنت، اپنے وچ چھپائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو منت، منتر اپنا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے سوبھاپائیا۔
 سچھنڈ ساچا سوبھنیک، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ وسنہارا لاشریک، شرکت ہو نہ کوئے جنائیندا۔ دھار رکھے اک باریک، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے
 رکھائیندا۔ سچ نشانہ مارے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ اپنی کرنی سیری بھگوان، آد آد جنائیا۔ سو پُرکھ
 نرنجن ہو مہربان، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ ایکنکار وڈ بلوان، آد نرنجن نور رُشائیا۔ ابناسی کرتا شاہ سلطان، سیری بھگوان چھتر جھلائی۔ پاربرہم پر بھ
 نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچھنڈ ساچے سوبھاپائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، دھر فرمانا دے جنائیا۔ نرگن نرگن کھیل مہان،

نرکار کمانیا۔ درگاہ ساچی کر پروان، پرم پُرکھ ویس وٹائیا۔ نار کنت نوجوان، سچ سہنجی اک ہنڈھائیا۔ سُت دُلا را بال انجان، شبدی گود بیٹھائیا۔
 دائی دایا بن مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تھر گھر ساچی کھول دُکان، اچھیا بھچھیا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اکو اک
 سمجھائیا۔ تھر گھر دوارا نکا در، سچھنڈ نواسی آپ کھلائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، سمرتھ اپنی دیا کمانیندا۔ چھوٹا بالا نکا لال، سُت دُلا را وچ لکائیندا۔ لیکھا جان
 آد جگاد، چوٹی مدھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیندا۔ دُھر فرمانا ہر نرکار، اکو اک جنائیا۔ سُت شبد
 رہنا خبردار، بے پرواہ رہیا سمجھائیا۔ تھر گھر تیرا اک کواڑ، کُنڈا بند نہ کوئے کرائیا۔ آد جگادی ساچی کار، ہر کرنی جھولی پائیا۔ پُرکھ پُرکھو تم ہو اُجیار، نورو
 نور رُشنائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچ توفیق اک دلدار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔
 تھر گھر کھول ہر دروازہ، چرن کول کول لکائیندا۔ ویکھنہار غریب نوازا، مہربان مہربان مہر نظر اک لکائیندا۔ سُت دُلا رے مارے واجاں، دُھر دی بانی
 آپ لائیندا۔ نرگن نرگن رچ رچ کاجا، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد دیوے ور، سار شبد وسائے گھر، نر بھو
 چُکائے بھے ڈر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ چھوٹا بالا گیا اٹھ، ہر شبد لئے انگڑائیا۔ سری بھگوان گیا سٹھ، مہربان دیا کمانیا۔ کریا کھیل ابناسی اچت، چیتن رنگ
 رنگائیا۔ اپنی گودی لیا چُک، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے دتی وڈیائیا۔ سُت دُلا را گیا جاک، ہر چرن
 دھیان لکائیندا۔ بالے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، پر بھ اپنی گود بہائیندا۔ نرگن بنیا سچن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ تھر گھر کھولیا میرا تاک، دُجا در نہ کوئے
 وکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے جھاک، ہر جو اکو نظری آسیندا۔ ست ستوادی ساچی گاتھ، نر نرکارا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے آپ وڈیائیندا۔ سُت دُلا رے نکے بالے، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نالے، آد جگاد سنگ
 نبھائیا۔ جگ چوکڑی کرے پرتپالے، پرتپالک سیو کمانیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھر مسالے، دھرم دوار اک وکھائیا۔ نر ویر پُرکھ تیری گھالن گھالے،
 اجونی رہت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد آپ جنائیا۔ سُت دُلا را نیکن نیکا، نیوں نیوں چرن دھیان

لگائیندا۔ تیرا دسے نہ کوئے شریکا، سنگی سنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ پاربرہم پرہم اپنے ملن دادس سچ طریقہ دوجی اوٹ نہ کوئے دکھائیندا۔ لگی رہے اک پریتا، پریتوان ساچی منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ سوت شبد سُن ساچی ریت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ آد بندھائے تیری پریت، جگاد اپنی جھولی پائیندا۔ نرگن بیٹھا رہے اتیت، سچ دوارے سوبھا پائیندا۔ نام جنائے اگوگیت، گیت گوہند الائیندا۔ سچ دکھائے نشانہ ٹھیک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سوت آپ سمجھائیندا۔ ساچے سوت سُن لاکن، بن کٹاں آپ جنائیا۔ ساچا کہنا لینا من، حکمی تھم ملے وڈیائیا۔ اگو دست سچا دھن، سچ پریتی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا جننی جن، بنے دھن دھن جنیندی مائیا۔ جگ چوکڑی نیتوں کوئی نہ دیوے ڈن، سمرتھ سر تیرے ہتھ لکائیا۔ آد بیرا دتا بٹھ، تھر گھر تیرا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سوت دلارا نگا بال، بالی بُدھ جنائیندا۔ تُوں صاحب سچا سلطان، پرہم تیرا انت نہ آئیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوبھا پائیندا۔ دُھر درباری تھمران، تیرا تھم موہے بھائیندا۔ میں بالا نڈھا اک انجان، ہو چھی مت تیرا انت کہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دوجی اوٹ نہ کوئے دکھائیندا۔ ساچی مت دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ سوت دلارے مار دھیان، بن اکھاں دے دکھائیا۔ بچھنڈ میرا مکان، نرگن جوت نور رُشائیا۔ تھر گھر تیرا سچ استھان، پرہم چرن کول سرنائیا۔ جگ جگ سُن دے رہنا دُھر فرمان، سچ سندیسہ دے جنائیا۔ دوئے جوڑ کر پرنام، میننتی اگو اک دکھائیا۔ کرتا پورا کرے کام، کارج اپنا آپ سمجھائیا۔ تیرا پکڑے ساچا دام، دامنگیر اک اکھوائیا۔ تیرا پرگٹ کرے نام، نام ندھانا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ آد پُرکھ، ہر سنگر سچ سٹائیندا۔ ست ست کر درس، دید اگو اک دکھائیندا۔ پہلی وار میٹے حرص، ہو س پھیر نہ کوئے ودھائیندا۔ بچھنڈ نواسی کریا ترس، سر آپے ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل دے میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ سوت دلارے تیری ریت، ریتوان آپ سمجھائیندا۔ میرا ناؤں تیرا گیت، گیت اگو اک وڈیائیندا۔ تیرا کھیل کراں انڈیٹھ، نیز نظر کسے نہ آئیندا۔

ہتھ رکھاں تیری پیٹھ، پچھا دے نہ کھ بھوانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری دھار آپ بندھانیدا۔ شبد سُت تیری دھار بندھاواں
 گا۔ ساچا مارگ لاواں گا۔ آد پُرکھ اکھواواں گا۔ جگاد ویکھ دکھاواں گا۔ مدھ کھیل اک رچاواں گا۔ گھر سچا سچ سہاواں گا۔ حد اپنی پار کراواں گا۔ تھر گھر
 کُندا لاہواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ نرگن میل میل ملاواں گا۔ گھر ساچے سوہا پاواں گا۔ اپنا بنس پر بھ وڈیاواں گا۔ وشنوں وشنو پر گٹاواں گا۔
 امرت کھ چواواں گا۔ کول نابھ درساواں گا۔ برہما رنگ رنگاواں گا۔ پاربرہم اپنا انگ وڈیاواں گا۔ نام مردنگ سناواں گا۔ سُن اگم وساواں گا۔ دھواں
 دھار پار کراواں گا۔ شکر گنڈھ پواواں گا۔ تَن میل ملاواں گا۔ تیرا نام سمجھاواں گا۔ شبدی ڈنک وجاواں گا۔ ساچا سکھ سناواں گا۔ بار انک کھیل کراواں
 گا۔ در منگن بھچھیا پاواں گا۔ اپنی اچھیا نال رلاواں گا۔ ترے گن مایا جوڑ جڑاواں گا۔ رجو طمو ستو سگلا سنگ دکھاواں گا۔ تیرا مردنگ وجاواں گا۔ وشن برہما
 شو لا لا انگ، انگیکار اک اکھواواں گا۔ پنچ تت ناتا جوڑ جڑاواں گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش، اپنا بندھن پاواں گا۔ دُھر دادے دھرواس، دُھر دی
 دھار جواواں گا۔ منڈل منڈپ پا پاراس، کھنڈ برہمنڈ ناچ نچاواں گا۔ سورج چن دے پرکاش، کرن کرن نال پر گٹاواں گا۔ دھرت دھول کھیل تماش، جل
 تھل مہینل ڈیرہ لاواں گا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کماواں گا۔ سُت دُلا را کر کے داسی داس، سیوا اکو اک سمجھاواں گا۔ چارے کھانی کار
 پرکاش، اندج جیرج اتبج سیتج بندھن پاواں گا۔ چارے بانی کر بند خلاص، پراپسنتی مدھم بیکھری گاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر کر کر واس، نرگن سرگن
 میل ملاواں گا۔ جگ چوکڑی ویکھاں خاہش، خواہش سب دی پور کرواں گا۔ سرگن نرگن وسے پاس، گھر مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا کھیرا اک وساواں گا۔ تیرا کھیرا سچ وساواں گا۔ بٹھ بیڑا آپ چلاواں گا۔ لکھ چوراسی مات پر گٹاواں گا۔
 گھٹ گھٹ اپنا نور دھراواں گا۔ شبد اگنی ناد وجاواں گا۔ امرت جام اک دکھاواں گا۔ نچھر جھرنا اک جھراواں گا۔ اچرج کھیل آپ ورتاواں گا۔ کام کرودھ
 لوبھ موہ ہنکار بندھن پاواں گا۔ آسا ترسنا جوڑ جڑاواں گا۔ مایا ممتا میل ملاواں گا۔ ہو میں ہنگتا گڑھ بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سُت شبد تیرا راہ چلاواں گا۔ تیرا راہ چلاواں گا۔ وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ پنچ تن لکھ چوراسی جوڑ جڑاواں گا۔ ساچا سوہلا راگ الاواں

گا۔ برہے مکھ مکھ صالاہواں گا۔ گر اوتار آپ پرگٹاواں گا۔ پیر پیغمبر نال رلاواں گا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاواں گا۔ سنت ساجن رنگ چڑھاواں گا۔
 گر مکھ گر گر بو بھ بھجاواں گا۔ گر سکھ لہنا دینا چکا کے ایک دوج، ایککارا وڈ وڈیاواں گا۔ اپنا بھیو دس گو بھ، پڑہ آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کریگا۔ پاربرہم نہر بھے ہو، لکھ چوڑا سی اندر وڑیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ساچی
 سو، نام نہدھانا اکو پڑھیگا۔ آتم پر ماتم آپے ہو، جگت وکارا آپے لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کریگا۔
 ساچی کرنی کرے کرتار، آد پُرکھ جنایا۔ سُت دُلا رے ہو خبردار، بے خبر رہیا اٹھایا۔ جگ چو کڑی تیری دھار، نہر گن سرگن کار کمایا۔ سیوالائے گر
 اوتار، پیر پیغمبر نال ملائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وار، نو نو چار پندھ مکایا۔ لیکھا جان شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کرے
 پڑھایا۔ کھانی بانی دے آدھار، انڈج جیرج اُتہج سبتج بے جیکار کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد
 تیری نہر گن دھار وکھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وار، سرگن تیرا بندھن پائی۔ سُت دُلا راپیارو، نیتز نیناں نہر وہایا۔ تھدہ بن نظر نہ آئے
 کو، پاربرہم تیری سرنائی۔ کر کرپا میرے جوگا ہو، دُجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تیرے چرناں جاواں چھوہ، انگیکار کر رگھرایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری
 لو، روشنی اکو اک نور خدایا۔ امرت میگھ ساچا چو، چرن چرن نال رگڑایا۔ یچ اکو دینا بو، لکھ چوڑا سی بھل بھلواڑی مات مہکایا۔ اپنا نام دینا ڈھو آڈھو،
 جگ چو کڑی تھم منایا۔ تیری وست کوئی نہ لوے کھوہ، شاہ سلطان سیس نہ کوئے اٹھایا۔ پاربرہم تیرا بنیا رہے موہ، میری مُجّت تیرے نال پرنائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، آد شبد اپنی جھولی رہیا ڈھایا۔ آد شبد سُن سچ بات، ہر باطن آپ جنائیدا۔ دُھر درگا ہی اکو
 دات، وست امولک جھولی پائیدا۔ جگ چو کڑی کھیل تماش، سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھ وکھائیدا۔ پنچ تت کر نواس، گر اوتار پیر پیغمبر مات وڈیائیدا۔
 دین مذہب بنا جماعت، ذات پات کھیل کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد تیرا بھیو اپنے وچ سمائیدا۔ شبد دُلا راپیا ہس، واہ واہ وڈی
 تیری وڈیائی۔ پر بھ جو میں ہو یا تیرے وس، ڈھے پیا سرنائی۔ کر کرپا مارگ دتا دس، میں چلاں سد رضایا۔ نو نو چار چو کڑی پندھ مکاواں نس نس،

سَچِج تَرِیتا دواپر کَلجِک کوٹن وار ہنڈھانیا۔ تیرے ملن دی رکھاں آس، اک دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا ہوئیں سہانیا۔ ساچا ویلا دس بھگونت، اکو منگ منگایا۔ جگ چوکڑی تیرا منت، کوٹن کوٹ نام صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راہ تگن تیرا کنت، بن ناری سیو کمانیا۔ لکھ چوراسی گرھ بنے ہوئیں ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے ملائیا۔ رسنا جہوا گان سادھ سنت، بتی دند کر گڑمانیا۔ تیرا کوئی نہ پائے آنت، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی کھیل جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ تیری مہاسدا اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے کوئے رانیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، بودھ اگادھ تیری وڈیایا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈت، اُتھج سیچ تیری چٹرائیا۔ آد جگاد رہے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں منت کر کر تیرا سٹ اپنا واسطہ پانیا۔ سٹ دُلا رے اٹھ بال، بالی بُدھ جنائیندا۔ جگ چوکڑی بیتن کال، کَلجِک اتم ویکھ وکھائیندا۔ تیئی اوتار ہون بے حال، بھگت اٹھاراں سرب گرلائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زاروزار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ نانک گوہند کرے پکار، پُرکھ اکال اک تکائیندا۔ سرشٹ سبائی جائے ہار، ہر کانام نہ کوئے دھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے نہ کوئے آدھار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ لکھ چوراسی ہوئے نار و بھجار، نہ ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ دہ دشا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ چوداں طبق کرن پکار، چودس نور نہ کوئے رکھائیندا۔ چوداں لوک ہون خوار، خواری کوئی نہ ہووڑ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ دُلا رے آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رے رکھنی اڈیک، نرگن نرگن ہر جنایا۔ جگ چوکڑی جائے بیت، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا سندیسہ دیون ٹھیک، واک بھوکھت کر لکھایا۔ کَلجِک آنت ہوئے اندھیرا تاریک، نور نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چودھویں جائے بیت، بتی کہانی سب دی جھولی پانیا۔ چوداں طبق بنے شریک، لاشریک کھیل کرائیا۔ تیرے سنگ کرے اک پریت، دُجانا تا دے تڑانیا۔ دو جہان سنائے اکو گیت، گوہند اکو نام وڈیایا۔ ناتا تے مندر مسیت، شودوالے مٹھ دین دھانیا۔ تیر تھ تھ رہے نہ کوئے ریت، ترے گن گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، اوچ نیچاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرا صاحب پرگٹ ہووے نرگن دھار آپ باریک، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے

رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے اِکو گُن جنائی۔ سُت دُلا رے آواں گا۔ کل انتم پھیرا پاواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں
 گا۔ ٹھیک ناؤں رکھاواں گا۔ ڈنکا شبد وجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو ہلاواں گا۔ کروڑ تیتسیا اکھ کھلاواں گا۔ جگت جگدیشا مان دواواں گا۔
 منجیت اجت کراواں گا۔ دیکھنہارا وار تھتیا، ساچی تھتا ونڈ ونڈاواں گا۔ کراں کھیل اک اندھیا، نیتز نظر کسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ کلجگ انتم پھیرا پاواں گا۔ شاہو بھوپ اک اکھاواں گا۔ راج راجاناں
 خاک ملاواں گا۔ کریا کوڑی جڑ اُکھڑاواں گا۔ جوٹھ جھوٹھ شوہ دریائے آپ رڑھاواں گا۔ ستجگ ساچا پھیر لگاواں گا۔ گوبند میل میل ملاواں گا۔ چیلگر
 وکھاواں گا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لاواں گا۔ چار ورن اِکو در درساواں گا۔ اوج پنج راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان ہست کیٹ، اِکو اکھ نام چپاواں گا۔ آتم سب
 دی جیت، پر ماتم رنگ رنگاواں گا۔ نظری آواں اک اتیت، ترے گُن لیکھا انت مُکاواں گا۔ شبد سہاگی تیرا گیت، بن وچولا آپ سناواں گا۔ نرگن لگے نرگن
 پریت، نرگن پھر پھر آپ ہلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم ویکھ وکھاواں گا۔ کلجگ انتم ویکھے آپ، بے انت
 بے پرواہیا۔ سُت دُلا رے تیرا جاپ، اِکو اک کرے پڑھائی۔ دو جہان وڈ پرتاپ، پاربرہم دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائی۔ ساچا لیکھا لیکھ، لکھنہارا آپ اکھوایا۔ نرگن نرگن آپے پیکھ، سرگن سرگن بندھن پایا۔ کلجگ انتم کر کر
 ہیت، جوتی شبدی رنگ چڑھایا۔ لکھ چوراسی کایا کھیت، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں نظری آئے نیتن نیت، نج آتم ویکھ وکھایا۔ گر شبدی کھولے
 بھیت، بھو آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت تیرا مان کلجگ انتم آپ جنایا۔ سُت شبد تیرا وڈا بل، بل باؤن بھو چُکائی۔
 کلجگ کھیل اچھل اچھل، ول چھلدھاری آپ کرائیا۔ نرگن جوت رہیارل، روپ رنگ نہ کوئے رکھائی۔ سمبل آسن بیٹھا مل، سچ سنگھان سو بھاپائی۔
 کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، پلک سب دی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد تیرا ساچا راگ، دو جہاناں آپ جنائی۔
 دو جہاناں اِکو راگ، ہر شبدی شبد جنائیدا۔ کلجگ کوڑا مٹے ویراگ، ستجگ ساچا راہ جنائیدا۔ بھگت بھگوان کھولے جاگ، جاگرت جوت اک درسا ئیدا۔

کوڑی کریا میٹے آگ، ترسنا بھکھ گوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی ڈھولا اکو گانیندا۔ شبدی ڈھولا گائے سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ہنگ برہم کرے کڑمائیا۔ ایکنکار ودھائے موہ، مُجبت اکو گھر دکھائیا۔ آد نرنجن کر کر لو، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ ابناسی کرتا لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ سری بھگوان نرگن نرگن آتم پر ماتم جائے چھوہ، آپ اپنا میل ملائیا۔ پاربرہم برہم لیکھا دیوے کھوہ، اپنی ونڈ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے شبد صفت صلاحیا۔ ساچے شبد سُت دُلا ر، سَت ستوادی دیا کمانیندا۔ سوہنگ رُپ سرب سنسار، وڈ سنساری آپ بنائیندا۔ کلجک انت دے آدھار، سنجگ ساچا راہ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ بھگت بھگوان بولن اک جیکار، بے جیکار آپ لائیندا۔ تخت نواسی بن سکدار، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ پرگنائیندا۔ ساچا نام ساچا بول، سو پُرکھ نرنجن آپ سنائیا۔ سوہنگ بھنڈارا نرگن کھول، نرور راہ چلائی۔ جن بھگتاں آتر دیوے گھول، گھولی گھول آپ گھمائیا۔ صاحب سنگر کوڑا مارے نہ کوئی رول، رولا سب دا دے مکائیا۔ سمت بیس کرن سارے مخول، کوڑی کریا نگھ رکھائیا۔ سمت اگی وے ڈھول، گھر گھر نر ناری بیٹھن دھیان لگائیا۔ پچھلی وست رہے نہ کسے کول، خالی بھانڈے دے دکھائیا۔ کلجک انتم کھیلے ہول، ہولی اکو رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا ہوئیں ہنگتا کوڑی کریا کڈھے پول، پڑدہ سب دا دے چکائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان بولن اکو بول، بے جیکار کرے لوکائیا۔ شبد دوارا دیوے کھول، خالق خلق آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم پاربرہم برہم ویکھے تھاوں تھانیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، نرگن نرگن کھوج کھجائیندا۔ بُجھاو نہارا لگی بسنتر، امرت میگھ اک برسانیندا۔ جپا و نہارا ساچا منتر، سوہنگ نام اک درڑائیندا۔ ویکھنہار گگن گگننتر، پر تھمی آکاش ڈیرہ ڈھائیندا۔ سنجگ سچ بنائے بنتر، گھاٹ گھڑن آپ ہو جائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے آتر، آتر جامی ویکھ دکھائیندا۔ ویکھنہارا برہم نرنتر، مایا برہم ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک صلاحیا۔ ساچا نام صفت صلاح، صلاحیر اک اکھوائیندا۔ ساچا نام جگت ملاح، جگ جگ بیڑا مات چلائی۔ ساچا نام ساچا تھان، سچکھنڈ دوار اک دکھائیندا۔ ساچا نام پکڑے بانہہ، بھگت

بھگوان میل ملائیندا۔ ساچا نام ساچا رام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک دکھائیندا۔ اِکو نام سدا اتیتا، ترے گن وِچ کدے نہ آیا۔ اِکو نام سدا اندیٹھا، سَنگَر اپنے وِچ سمايا۔ اِکو نام سدا رس میٹھا، بھکا رس نہ کوئے جنایا۔ اِکو نام آد جگاد جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحی چلائے ریتا، ریتوان اِک اکھوایا۔ اِکو نام کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیتا، شودوالے مٹھ ہٹ نہ کوئے وکایا۔ اِکو نام وسے ہست کیٹھا، اوچاں نیچاں اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، اپنا نام جن بھگتاں اندروں آپ پرگٹایا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھے نام، جگتی اِکو اِک جنایا۔ چرن پریتی بھگتی نِشکام، نِش اکھر کرے پڑھایا۔ گھر مندر نظری آئے رام، رمیا اپنا پھیرا پائی۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، ڈھولا سولہ اِک سنایا۔ امرت مد پیائے جام، رس اِکو اِک رکھایا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا گرام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک درسایا۔ ہر کا نام ہر کی حد، حدود اپنی آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان دوارے سد، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ دوس رین ناد وجائے انحد، سیوک سیوا اِک کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک وڈیائیندا۔ ساچا ناؤں ہنگ برہم، پاربرہم جنایا۔ سَنگَر سرنائی ساچا دھرم، کرم کانڈ نہ کوئے رکھایا۔ گر سرنائی ساچا ورن، برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سری بھگوان سرنائی ترنی ترن، تارنہار لیکھے لایا۔ بھگت بھگوان اِکو اکھر پڑھن، چوداں وِدیا نہ کوئے وڈیایا۔ اِک دُوبے دے اندر وڑن، مل مل خوشی منایا۔ اِک دُوبے دی صفت کرن، صفتی صفت صلاحیا۔ اِک دُوبے دے چرن پھرن، نیوں نیوں لاگن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھگتاں ہٹ وکایا۔ نام کہے میں بھگت ونجارا، جگ جگ ہٹ چلائیندا۔ بھگت کہے میں نام پیارا، پریتی اِک رکھائیندا۔ دوہاں وچولا سرجنہارا، اپنی کھیل کرائیندا۔ گرُو کہے گرُ سکھ پیارا، سکھیا اِک درڑائیندا۔ سکھ کہے گرُو پیارا، گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرا انت نہ پاراوارا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ گرُکھ کہے ٹھانڈا دربارا، سَنگَر سرنائی اِک تکائیندا۔ سَنگَر کہے گرُکھ پیارا، گھر اِکو نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں دوہاں دیواں سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سنت کہے میں سچ دُلارا، پرہم سرن ملی وڈیایا۔ پرہم کہے بن سنتاں میٹوں دئے نہ کوئے ہلارا، سچ ہلار نہ کوئے دکھایا۔ ابناسی کرتا کہے میرا کھیل اپارا، جگ جگ اپنی کار کمایا۔ بھگت کہے بھگوان اندیٹھا، بن نظر نظر نہ

آئیا۔ بھگوان کہے بھگت رس سب توں مٹھا، رس اور نہ کوئے چکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میں آد جگاد جگا جگنتر نرگن سرگن ہو کے کراں ہتا، ہتکاری اک اکھوائیا۔ اکو میرا شبد پُت میں آد جگادی پتا، ماتا میرا رُپ دکھائیا۔ کلجگ انتم نو سو چورانوے چوکڑی جگ داکدھے سٹا، سٹگر اکو پھیرا پائیا۔ سٹجگ دھر فرمانا لے کے آوے چٹھا، چار ورن کرے پڑھائیا۔ بھگت کہے میں بھگوان جتا، نت نوت سیو کمائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں گاواں قصہ، خانی بانی راگ سنائیا۔ میرا لیکھ کسے نہ لکھا، بے آنت بے آنت کہہ کہہ پلو گئے جھڈائیا۔ شبد سٹ آد جگاد جگا جگنتر توں بلکارا ہو کے جتا، تیرا بل نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیڑا تیرا مندر محل اٹل کرے رُشائیا۔ پر بھ جو میرا دس محلہ، کون کون بنائیدا۔ توں سچکھنڈ وسیں اک اگلا، تھر گھر میرا ڈیرہ لائیدا۔ نرگن ہو کے لکھ چوراسی رلا، سرگن ونڈن ونڈ وندائیدا۔ کلجگ انتم کون دوار پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیدا۔ سچ سندیس نر ہر گھلا، ناؤں نرنکارا آپ جنائیدا۔ سٹ دُلا رے ہو نہ جھلا، ہر اپنی جھلک جنائیدا۔ نہ دے اللہ، واحد اپنی کھیل کھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی اکو اک وڈائیدا۔ شبد سٹ تیرا مارگ اک، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ سٹ شبد تیرا بھیکھ اک، آد آنت وڈائیا۔ سٹ شبد تیرا لیکھ اک، تیرا لیکھا لیکھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سٹ شبد تیرا ہیٹ اک، ہتکاری نت نت پھیرا پائیا۔ سٹ شبد تیرا پت اک، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی شبد دیوے گیان، دو جہاناں سچ نشان، نگہبان آپ جھلائی۔

★ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ غازی آباد درباری لال دے گرہ ★

ہر بھگتی رنگ اپار، بھاؤ بھگت جنائیدا۔ بھاؤ بھگت آدھار، بھرم بھو مٹائیدا۔ بھرم بھو نوار، سچ سکھ اُچائیدا۔ سچ سکھ دھار، سٹگر ویکھ دکھائیدا۔ سٹگر میلا سنسار، سنسار ساگر پار کرانیدا۔ سنسار ساگر دُو نگھی غار، گرکھ وِلا تاری لائیدا۔ ساچی تاری تارنہار، ہر چرن کول جنائیدا۔ ہر

چرن کول پیار، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ناتا بدھاتا دیکھنہار، جگ چوکڑی کھوج کھائیندا۔ جگ چوکڑی پار اُتار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن میلا اگم
اپار، بے پرواہ کھیل کھائیندا۔ بے پرواہ سانجھ یار، سگلا سنگ نبھائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دا لیکھا آپ مکائیندا۔ دیکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، تھل
ساگر پھول بھلائی۔ پورب کرماں کر وچار، لہنا لہنے جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ اپنی کرنی پورب
لہنا، وڈ پر بھاسی آپ چکائی۔ نیتز پیکھیا درشن نیناں، نین کول شرمائی۔ رسنا جھوا سکے نہ کہنا، آنتر تھم کہن نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پورب لیکھا، جگ جگ آپ چکائیندا۔ بیابان مہا پر پیکھا، مہربان کھیل کھائیندا۔ کراونہارا ہر جو چیتا، چیتن دھار
سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی دتا ور، آنت دھیان لگایا۔ کھر چرنی ڈگا دڑ، سپس رگھنس
چرن لگایا۔ بن دھڑ بیننتی دتی کر، تیرا تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سندیسہ اک سنایا۔ شبد سندیسہ
بن رسنا بول، آتم آتم جنائی۔ تیرے نال کریا قول، تریتا تریا نار بھل نہ جائیا۔ دواپر جگ رہنا اڈول، اڈل آپ رکھائی۔ چوتھے جگ چل کے آوے
تیرے کول، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا چکائے اُپر دھول، دھرنی تیری رت رنگائی۔ آنتر آتم جائے مول، موہ مہبت اک رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا لیکھے پائی۔ خر تیرا دیوے خراج، خرچہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنگل وچ نہ کر اعتراض، ہر بھانے سد
سمائیندا۔ جس دا سپس کٹیا آج، سو سپس اتھ لیکھے لائیندا۔ ملے میل شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، مہما اکھ کھ وڈائیندا۔ لیکھا دیوے سر رکھ کے تاج، دو
جہاناں تھم چلائی۔ پنج تت کایا رکھے لاج، آتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایکانا یاں دیوے دانج، بے پرواہ کھیل کھائیندا۔ سچ دربار مار آواز، جگت درباری
میل ملائی۔ لال لالں رچ رچ کاج، کرتا پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا بچھلا ور، خر لہنا در دینا چرن پریتی
جھولی پائیندا۔

☆ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ درشن سنگھ دے گرہ دھیر پُر ڈھکا دلی ☆

سَڄِک تیرا ساچا رنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وجائے مردنگ، گھر گھر ناد منائیندا۔ اینکار سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا محکم منائیندا۔ آد نرنجن جوت نرنجن چاڑھے چند، اگیان اندھیر سرب مٹائیندا۔ سری بھگوان سنائے سہاگی چھند، انبولت راگ الائیندا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی اندر ویکھے لنگھ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے اک اند، اند اند وچ جنائیندا۔ آتم پرما تم پائے گنڈھ، سگلا سنگ رکھائیندا۔ سرتی شبدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سَڄِک ساچے چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ ستگر شبد بنے ملان، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دے سمجھا، آتم پرما تم بھو گھلائی۔ ساچا مارگ اکو لا، اکو مندر دے درسائیا۔ نام ندھانا اک جنا، راگ انادی اک شنوائیا۔ ایش دیوگر اک منا، در دوارا آپ گھلائی۔ تیرتھ تٹ اک جنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ چار ورن ایکا رنگ رنگا، کھتری براہمن شودر ویش اکو گھر دکھائی۔ برن اٹھاراں پنڈھ مُکا، کوڑی کریا لیکھا دے چُکائی۔ رسنا جہوا بٹی دند سوہلا ڈھولا اکو گا، کرے کرائے سچ پڑھائی۔ چوداں ویدیا نین جائے شرما، چوداں لوک اکو راگ الائی۔ چوداں طبق دے سمجھا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش لئے بنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَڄِک اکو راہ جنائیا۔ سَڄِک مارگ دیوے دس، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں آپے وس، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ شبد اگئی تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیندا۔ پاربرہم برہم جنائے ساچا جس، جس وید پُران صفت صلاحیندا۔ لیکھا جان اٹھ تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اپنا بندھن پائیندا۔ کایا مندر پائے راس، نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر کر واس، تخت نواسی ویکھ دکھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، ستگر ساچا چند چڑھائیندا۔ بھگت بھگونت اک دُوجے دے رہن داس، داسی داس سیوک روپ وٹائیندا۔ کھج کوڑی کریا کر وناس، کوڑ کوڑیارا آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَڄِک ساچا راہ جنائیندا۔ سَڄِک ساچا لگے مات، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائی۔ نرور دیوے اکو دات، ذات پات نہ ونڈ ونڈائی۔ دین مذہب نہ کوئی کھات، شودر براہمن نہ

کوئے اکھوائیا۔ سرب جیاں پر بھ وسے ساتھ، دینا بندھپ دین دیاں وڈیاں۔ جنم کرم میٹے پاپ، نہکرمی کرم کماںیا۔ سچ جنائے اکو جاپ، سوہنگ اکھر اکھر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاو کملاپات، کول نین اکو نظری آئی۔ کول نین اک سوامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد اترجامی، بھو ابھید آپ کھلائیندا۔ سدا سہیلا ہر نہکامی، نہیل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اگم سنائے اکھ کہانی، شبد سندیسہ اک لائیندا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ویکھنہارا چار کھانی، انڈج جیرج اتبھج سیچ پھول بھلائیندا۔ سناونہارا چار بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری گھر گھر راگ لائیندا۔ ملاونہارا سرت شبد بانی، سچ سوانی ویکھ وکھائیندا۔ کلجک انتم کھیل کرے مہانی، خالق خلق پھیرا پائیندا۔ پروردگار دیوے سچ نشانی، لاشریک ویس وٹائیندا۔ سچ توفیق اک گھبانی، بے پرواہ نظر کسے نہ آئیندا۔ دو جہاناں ویکھنہارا کھیل کرے لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ جودھا سور وڈ بلوانی، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجک ساچا کھیل کرائیندا۔ سنجک کھیلے کھیل آپ، سو پُرکھ زرنجن وڈیاں۔ ہر پُرکھ زرنجن دیوے اکو جاپ، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ آد جگادی کر پرکاس، نور ظہور اک درسائیا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، ساچی سیو کماںیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، زرنجن سرگن سرگن اپنا پڑدہ لاہیا۔ پاربرہم برہم کر پرکاش، گھر گھر دیوا بتی اک لکائیا۔ شبد گر پاوے راس، منڈل منڈپ اپنی دھار چلائیا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھنہارا بچھلی گاتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدہ آپ اٹھائیا۔ پاوے سار تریلوکی ناتھ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ رام رمیا لیکھا جانے پُرکھ سمراتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجک اکو رنگ رنگائیا۔ سنجک رنگے سچ رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان سہائے سچ پلنگ، آتم اتر ڈیرہ لائیندا۔ شبد ناد انادی وجائے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ امرت سرور نہجھر جھرنا وہائے ساچی گنگ، گنگا جمن سُرستی گوداوری نین شرمائیندا۔ آتم پرما تم لائے انگ، انگیکار آپے اکھوائیندا۔ اکو نام سرشٹ سبائی دے ونڈ، کوٹن کوٹ نام صفت صلاحی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست اپنی دھار جنائیندا۔ ست ستوادی ساچی

دھار، دھرم دوارے آپ جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، تھر گھر اپنا کُنڈا لاہیا۔ سُن اگئی آر پار کنار، وشن برہما شو سچ سندیسہ اک الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے اُٹھال، جُگ چوکڑ نو نو چار دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سنگر بن دلال، سنگ رکھا پُرکھ اکال، مہاکال بھیو ابھید اپنا آپ گھلایا۔ دیناں بندھپ ہو دیال، سنجگ بنائے سچی دھر مسال، دُھر دربارا اک جنایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گر در اتم ہون بے حال، کلج کوکے دے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا چتر بھج بھیو جانے گجھ، بودھ اگادھ شبد ناد نش اکھر کرے پڑھایا۔ نش اکھر نام ہر کا روپ نرگن اپنے وچ سہانیدا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ، سچکھنڈ نواسی سو بھاپانیدا۔ وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، انھو اپنی کھیل کرانیدا۔ جُگ چوکڑی دو جہان ساچا صاحب سنگر دیونہار ثبوت، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کرانیدا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر تانا پیٹا پائے سوت، تندری تند گنڈھ بٹھانیدا۔ کرن کرن دیوے نرمل جوت، ناد اناد شبد دُھن راگ الاینیدا۔ پنج تت دکھائے کایا کوٹ، گھر مندر ڈیرہ لاینیدا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ لگائے چوٹ، ست ستار آپ ہلایانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے اکو اشٹ جنانیدا۔ سنجگ ساچا اکو اشٹ، اشٹ دیو نرگن نہکرمی آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھولنہارا درشٹ، دید عید چند رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی پار برہم اکو نیتز نین گھلایا۔ اکو نیتز نین کھولے اکھ، آخر اپنا بھیو جنانیدا۔ نرگن نظر آئے پرکھ، جوتی جاتا دُگم گانیدا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت لکھ چوراسی وچوں کرے وکھ، آپ اپنا پڑدہ اُٹھانیدا۔ ساچا مارگ اکو دس، کایا کوری دُونگھی بھوری سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرانیدا۔ ہر دے اندر آپے وس، امرت دیوے ساچا رس، کول نا بھی آپ اُٹھانیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، لیکھا جانے شُکلا کشا پکھ، اندھ اندھیرا آپ چُکھانیدا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، بھیو گھلایے چو داں لوک ہٹ، مندر اندر کُنڈا لاہندا۔ انخ ناد لگائے ساچی سٹ، دُرمت میل دیوے کٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا میٹ مٹانیدا۔ سُر ت سوانی شبد ہانی آتم سیجا لئے سد، پریم جام پیائے مد، رس اکو اک وکھانیدا۔ ساچی سیجا بہن سچ، درس کرن رنج رنج، آتم پر ماتم پر ماتم آتم گھر اکو سو بھاپانیدا۔ پار برہم برہم کریا جج، مکھ کعبہ دیوے تچ، جُجرہ اکو اک سہانیدا۔ کرے کھیل سورا سر بگ،

بھگت بھگوان بُجھائے اگ، ترے گُن ناتا توڑ تڑائیندا۔ وسنہارا اُپر شاہ رگ، پھڑ پھڑ ہنس بنائے گگ، شبد چوگ چُگانیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان زویر
 پُرکھ پڑدہ دے کج، سچ دوشالہ نام ہتھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ اِکو گھر دکھائیندا۔ سَتجگ دکھائے
 اِکو گھر، چار ورن سرنائیا۔ سَتجگ دکھائے اِکو در، چار ورن اِکو پڑھائیا۔ سَتجگ پھڑائے اِکو لڑ، چار ورن وڈیائیا۔ سَتجگ چُکائے اِکو ڈر، زربھے پھیرا پائیا۔
 سَتجگ چار ورن اندر جائے وڑ، زرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ سَتجگ چار ورن اِکو رنگ دیوے کر، اوچ پنچ رہن کوئے نہ پائیا۔ سَتجگ چار ورن ساچا دیوے
 ور، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِکو اک سمجھائیا۔ چار ورن ساچی سکھیا، سو پُرکھ
 زرنجن آپ جنائیندا۔ نام دان پائے بھچھیا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ غریب نمائیاں کرے رچھیا، پرتپالک کھیل کرائیندا۔ جگت نیز کدے نہ دِسیا،
 گیان نیز نظری آئیندا۔ پورب لہنا ویکھ لکھیا، کوجھے کملے گلے لگائیندا۔ دو جہان کدے نہ جتیا، ہار جت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے سدا ہتیا،
 نت نوت پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ اِکو دھندے لائیندا۔ سَتجگ دھندے دیوے لا، ہر اپنی دیا
 کمائیا۔ صاحب پروردگار پھیرا پا، کھ نقاب دے اُٹھائیا۔ نورِ الٰہی ہو رُشنا، روشن کرے سرب لوکائیا۔ پیر پیغمبر دستگیر در بلا، بے نظیر کھیل کرائیا۔
 لاشریک سب دے اُپر فتویٰ دے لگا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ کلمہ امام دے سمجھا، کائنات اِک شنوائیا۔ سچ سندیسہ اِک الا، الٰہی نور اِک درسائیا۔
 چوداں طبق دے تھاوں تھان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ کاتب لیکھ سکے نہ کوئے لکھا، کُتب خانے نین شرمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جھولی دیوے پا، کلج
 انتم لہنا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دین اسلام سچ کلام سچ اصول معقول چوداں ہٹ اِکو اِک جنائیا۔ اِکو
 اِک سَتجگ دھار، چار ورن جنائیندا۔ سُر ت شبد ست پیار، پریم پیار اِک ودھائیندا۔ کایا مندر کھول کوڑا، ہر مندر اِک دکھائیندا۔ مندر مسجد نظری آئے
 اُچ منار، جُجرہ حق حق دکھائیندا۔ شودوالے مٹھ کرے آپ گُفتار، دید عید چند اپنا رنگ رنگائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، بودھ اگادھ اکھر آپ پڑھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ بنے ست ملاح، سچ سچ جنم دے دوا، جگ جگ کرم دھرم اِکو اِک دکھائیندا۔ دُکھ اندر سدا سکھ، دُکھ

سنگر میل ملائیندا۔ سنگر اجل کرے کھ، چنتا روگ سرب گوائیندا۔ سچھل کرائے مات کھ، جو جن سرنائی آئیندا۔ اندر وڑ کے آتم پر ماتم گودی لئے
چک، بالک اپنی گود سہائیندا۔ جگت وکارا کڈھے کٹ، نام کھنڈا ہتھ چکائیندا۔ کرے پیار جوں پتاپت، پوت سپوت آپ سہائیندا۔ ہر جن ہر بھگت سہائے
پتی رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ راتیں نئیاں وات لئے پچھ، جاگدیاں بن نیناں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، روگ سوگ چنتاست پڑکھ اپنی جھولی پائیندا۔

☆ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ نرنکاری نال دلی ☆

بانی آئی دھر درگاہ، دھر سندیس سٹائی۔ سچھنڈ وسے اک ملاح، بے پرواہ آسن لائی۔ پروردگار نور خدا، جلوہ اک رُشائیا۔ زوریر نراکار پڑکھ اکال
آپ اکھوا، تخت نواسی بے پرواہیا۔ سیس جگدیش تاج لکا، دو جہاناں حکم منائی۔ شبد اگم دھار چلا، وشن برہما شو پرگٹائی۔ ساچی سیوا آپ سمجھا، لکھ
چوراسی گھاڑت لئے گھڑائی۔ ترے پنج میلا میل ملا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سگلا سنگ نبھائی۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈا، نرگن سرگن
سرگن نرگن اپنا راہ وکھائی۔ سدا سہیلا تیج ت کا یا بھاگ لگا، گر اوتار پیر پیغمبر شبدی ناد سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑکھ اکالا دین
دایلا سچا سنگر اکو اک نظری آئی۔ سچا سنگر دین دیال، سو پڑکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن مہربان، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور گھر
ساچے مقامے حق سو بھاپائیندا۔ ایکنکارا کھیل کھلا، آد جگاد جگا جگنتر اپنی دھار بندھائیندا۔ آد نرنجن جوت رُشنا، جوتی جوت نور ڈمگا، لکھ چوراسی جیو جنت
سادھ سنت وچ لکائیندا۔ سری بھگوان سچ مکان سہا، سچھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا بنک آپ وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا شبد نشانہ رہیا جھلا، سچ نشانہ اپنے ہتھ رکھائیندا
- پاربرہم برہم کھیل کھلا، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ سنگر سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچجک تریتا دواپر کلجک نو سو چورانوے
چوکڑی جگ کوٹن کوٹ وار لئے ہنڈھا، برہمنڈ کھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ جیرج اندج اتبج سیتج چار کھانی چار بانی اپنا ناؤں جنا، نکا نکا ناد و جائیندا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر کلمہ الہی اک پڑھا، کاتب کوٹ سیوا لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی بانی دھر سندیس آد جگاد آپ سنائے نر
 نریش، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیندا۔ تخت نواسی نر نریش، ایکنار وڈ وڈیائیا۔ جگا جگنتر رہیا ویکھ، بن نیترا اکھ گھلایا۔ پاربرہم برہم دے آدیس،
 نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ مجھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ کوئے منڈایا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آد جگادی اکو ہر، سنگر سچا اپنا نام رکھایا۔ نانک سنگر سچا پایا۔ پُرکھ اکال نظری آیا۔ بھانڈا کچا تن گویا۔ نو دوار کھوج کھجایا۔ پاربرہم ابناسی کرتے نانک
 بچہ آپ پڑھایا۔ ساچی پٹی اک پڑھایا۔ لوں لوں اندر آپ رچا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ دکھایا۔ سودا کیتا اکو سچا، آپ اپنا ہٹ گھلایا۔ جے
 کوئی ہو رکھے ہن کچا، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا، مایا متا نیڑ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نانک
 ایک اکو اک سنگر پُرکھ اکال دین دیال سچ سنگھاسن آسن لایا۔ نانک گر پایا وار ایک، ایک گھر وچ وڈھایا۔ روپ رنگ تے وسیا باہر بھیکھ، نظر کوئے نہ
 آئی۔ نیوں نیوں نمسکار کرے آدیس، دوئے جوڑ لاگے پائی۔ میرا سنگر رہے ہمیش، مرن جنم وچ نہ آئی۔ سچکھنڈ وسے ساچے دیس، لوک مات اپنی
 دھار شبد چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر سچا اکو اک، آد جگاد جگا جگنتر گر اوتار پیر پیغمبر اپنے راہ چلائی۔
 سنگر سچا نانک ویکھ، نیترا نین نین نہالیا۔ چرن کول سچا ہیئت، دھوڑی ٹکا مستک لالیا۔ بالی بُدھ ساچی گودی رہیا کھید، سری بھگوان اپنی گود بہالیا۔ سچ
 سُنہنجی دکھائے سچ، سوبھاؤنت رنگ رنگ لیا۔ شبد اگم آپ اپنا ناؤں بھیج، پنج تت کایا چولا اپنا رنگ رنگ لیا۔ جوتی نور اکو تیج، برہم پاربرہم دکھالیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نانک نرگن پایا اکو ہر، نرویر پُرکھ اکو نظری آ رہیا۔ نانک سودا سچ ہٹ، چوڑاں لوک بھیو نہ آئی۔ چوڑاں وڈیا سکے
 نہ کتھ، رسنا جھوانہ کوئے پڑھائی۔ دتی مت پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ آپ جنایا۔ انتر پریم باہر رت، تن کھڑی چم ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، نانک نرگن برہم مت، سرگن نانک اک تت، دوہاں وچولا پُرکھ سمرتھ، سودا اپنے ہٹ وکائی۔ ٹھیک ہوئے لگیاں ٹھوکر، ٹھوکر نام لگایا۔
 بن سمجھیاں دسے بال چھوکر، ہو چھی مت جنایا۔ پر بھ ملن دی اکو اوکڑ، دئی دوتی پڑدہ وچ رکھائی۔ بن سنگر پورے کایا تت دسے پھوکر، برہم گیان نہ

کوئے سمجھایا۔ کوٹن کوٹ کلجک پھر دے جوکر، نرگن نور نظر کسے نہ آئی۔ انتم سب تے آؤنی اوکڑ، بندی خانہ نہ کوئے تڑائی۔ ہر لیکھا ویکھے وہی روکڑ، کھاتا سب دا دکھ و دکھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا بھيو جنایا۔ کہن سُنن توں وسے باہر، لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ صاحب سنگر آتم انتر کرے پیار، جگت نیتز درس کوئے نہ پایا۔ نر نرکار اپنا کھول کوڑ، بھيو ابھید شبد روپ جنایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نور نور نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھایا۔ سچھنڈ دی کہو گاتھا، گھر سچن سچا آیا۔ پر بھ ملن دی دسو باتا، کس بدھ میل ملایا۔ جنم کرم دا توڑے ناتا، ناتا بدھاتا کون بندھایا۔ پہلوں میٹو اپنی اندھیری راتا، پھیر جگت چند رُشنا۔ دیونہارا اکو داتا، آد جگادی بے پرواہیا۔ صاحب دیال سدا سمراتھا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اینکارا کر پسار سچ سنگھاسن آسن لایا۔ ناتا توڑ ذاتا پاتا، ورنناں گوتاں سٹے کھاتا، پورب جنم پورا کرے گھاٹا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اپنا گھر، گھر دسو گھر وسو گھر ویکھو گھر پیکھو کون روپ نرگن دھار نرائن نظری آیا۔ نر نرکار نال ملے نرکار، نر نرکار ویکھ دکھایا۔ نر نرکار اپنی کرے گفتار، نر نرکار اپنی کہانی دے سنایا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کوئی وچار، بچھلا لیکھا بچھلیاں جھولی پائی۔ اگے نت نوت اپنی آپ ہلائے ستار، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ پُرکھ اکال سدا سدا راہ پاونہار سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگونت اپنی سیوا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نرکار میلا نر نرکار، در دروازہ نر نرکار دے کھلایا۔ نر نرکار گھر آیا نر نرکار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ اک دوجے دی بچھو دھارا، کون بیٹھے آسن لایا۔ کون کرے سرب پسار، کون گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ کون شبد ناد دھنکارا، کون انحد راگ لایا۔ کون امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنا آپ پیایا۔ دھر کی بانی نہ جانو آوارہ، جیو جنت کہن نہ پایا۔ بن سچھنڈ نواسی ساچے شبد نہ بنے کوئی لکھارا، لکھ لکھ تھکی سرب لوکایا۔ اکو نر نرکار گھر گھر پائے پوڑا، در در پئی لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نرکار ویکھے نر نرکار گھر، بن نر نرکار ویکھن کوئے نہ آئی۔ توں ہی نر نرکار توں، تھد بن نظر کوئے نہ آئی۔ نہ بُت نہ رُوح، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ ہاں نہ ہوں، رسنا جھو اتی دند نہ کوئے رکھایا۔ ہتھ کن نک نہ منہ، ناری پُرش انگ

لنگ و نڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نکار ویکھے نر نکار، در در مندر اندر محل اٹل اُچ منار، پردہ آپ اُٹھائیا۔ سچا گھر نر نکار دوار، اٹاں پتھر کم کسے نہ آئیا۔ سچا در ہر سگت کرے پیار، در دروازہ اک سہائیا۔ اک دُوبے دا اکو جہا وہار، نر نکار نر نکار میلا چائیں چائیا۔ سچا جناؤ مندر محل اٹل اپار، جس گھر نر نکار بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا ساچا گھر، سچ رہیا درڑا ئیا۔ دوس رین ماس رُت تھت وار ایٹھے رہنا، گھڑی پل و نڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ نر نکار ویکھے اپنیاں نیناں، نین اپنا بند گھلا ئیا۔ نر گن سجن ساک سینا، سگلا سنگ نبھائیا۔ نہ کوئی ناتا مات پت بھائی بھینا، کنت سہاگ نہ کوئے دکھائیا۔ پریم پیار سچا گہنا، تن شنگار وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رہنا اکو وار سمجھائیا۔

☆ ۱۱ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شکور بستی دلی ☆

بھولا کہے بھولے بھاؤ، بھرم بھاؤ جنا ئیندا۔ بے پرواہ اگم اتھاہو، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ وسنہارا ساچے تھاؤں، سچ دوار اک سہائیندا۔ اُپجاونہارا ساچا ناؤں، ناؤں نر نکارا آپ اکھوائیندا۔ دیونہارا ٹھانڈی چھاؤں، سر شکر ہتھ لکائیندا۔ پکڑنہارا سدا باہوں، نر گن اپنی سیو کمائیندا۔ بنہارا پتا ماؤں، بالک اپنی گود سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ پاربتی ویکھ اپنا پتی، پریتیت رہی دھرائیا۔ چرن بلہار ہووے ستی، ست اک دھرائیا۔ سمرن نہ جانے صاحب رتی، رتی رت نہ کوئے سکا ئیا۔ بن بیراگن پھرے ننھی، بھجی واہو داہیا۔ تتاں اندر تتو بدھی، باندی بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ بھولا کہے بھولی نار، بھيو ابھید جنا ئیندا۔ توں کی جانیں ساچی سار، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ تیرا سنگ رنگ پیار، اُمنگ روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ مردنگ انحد دھر دی دھار، تُرنگ سُرنگ جنا ئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلا ئیندا۔ ساچا بھيو دسے ایک، ایک ایک وڈیا ئیا۔ پاربتی پربت ٹیک، چوٹی پتھر آس رکھائیا۔ آپے جنائے ساچا لکھے لکھے،

شکر کنکر اک جنایا۔ جس دا لیکھا انت لیکھ، بے پرواہ وڈ وڈیاا۔ نت نوت لئے پیکھ، پیکھنہار شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچا کھیل دے بھگوان، اپنا بھو جنایندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ جوتی نور نور مہان، پرگٹ اپنی دھار چلائیندا۔ اپنا تھم کر بلوان، زرگن اپنی کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنایندا۔ ساچا بھو سری بھگونت، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پیار اپنا منت، منتر آپ درڑائیندا۔ سچ وچھائے بن بن کنت، کنٹول سچ ہنڈھائیندا۔ سچ درگاہ چاڑھے رنگت، رنگ رنگیلا آپ اکھوائیندا۔ سچ مہربان لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا بالی نڈھی، زرگن زرائن آپ جنایا۔ شکر واسنا در سدھی، سدا اکو نام سنایا۔ پریم ڈوری نام بدھی، بندھن ہو نہ کوئے رکھایا۔ بھولی بھالی ویکھے لدھی، چلن دیوے نہ کوئے چترایا۔ انگیکار کرے نہ کوئی ہڈی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگایا۔ پاربتی سن لا کر کان، بھولا بھولے بھاؤ جنایندا۔ تیرا میرے وچ دھیان، میرا دھیان اکو بھگوان نین درسامیندا۔ توں ویکھی میری شان، میتوں شہنشاہ نظری آئیندا۔ توں میری کری پہچان، میں بے پہچان آگے سیس جھکائیندا۔ توں میتوں کر پروان، میں اپنا پروانہ پر بھ ساچے آگے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ جنایندا۔ بھولا کہے سن ساچی ریت، سچ سچ دیاں درڑایا۔ زرائن کر پریت، پریتوان میرا ماہیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، آپ اپنی سچ سہایا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کماٹیا۔ آد جگاد جگ کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلاٹیا۔ جگ جگ چلا ونہارا اپنی ریت، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگونت، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ زرائن بن بن کنت، آپ اپنا پڑدہ لاہندا۔ رنگ چاڑھ اک بسنت، چولی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہنجی اک وچھائیندا۔ سچ سہنجی چرن دوار، سو پُرکھ زرنجن آپ وچھایا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھے نین اگھاڑ، زرگن داتا بے پرواہیا۔ اینکارا ہو تیار، سچے آئے چائیں چائیا۔ آد زرنجن باقی دیپک بال، اکو نور کرے رُشایا۔ ابنا سی کرتا ساچے مندر سنگھڑ سچھی آپے بٹھال، آپ اپنے انگ لگایا۔ سری

بھگوان ست سرُپی دے نشان، ست وستو جھولی پائی۔ پاربرہم پرہ کر دھیان، دھیان دھیان وچ ملائی۔ ساچا کنت کرے کھیل مہان، مہما اپنی دے جنائی۔ سچ دوار دکھائے مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنت اپنا رنگ رنگائی۔ سخی دیکھ صاحب کنت، کنتوہل وڈی وڈیائی۔ جس نے رچنا رچائی آد سو دیکھنہارا آنت، آنت آد آپ ہو جائی۔ ست پیار درسائے اکو منت، منت کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے انگ لگائی۔ اپنے انگ آپے رکھ، اپنی دیا کمائیدا۔ صاحب دیال ہو پرتکھ، پاربرہم پرہ کھیل کرائیدا۔ لیکھا جانے بن رتی رت، رت اپنا رُپ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آپ دکھائیدا۔ ساچا مندر ہو مہربان، اکو اک جنائی۔ نار کنت کر پروان، بھگونت لئے وڈیائی۔ سچ سُنجنی دیکھے آن، آد زرنجن نور رُشنائی۔ درد دکھ بھے بھنجن دیوے دان، داتا دانی دیا کمائی۔ سدا سدا سد ہوئے نگہبان، نیتز نین نین تکائی۔ بالی نڈھی دیکھ انجان، ساچی سکھیا کرے پڑھائی۔ کو جھی کملی کر پروان، سر اپنا ہتھ لگائی۔ انمنگیا دیوے دان، جھولی وست بھرائی۔ سو صاحب میرا سلطان، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ دیونہار دھر فرمان، سچ سندیسہ رہیا سنائی۔ پاربتی سُن لا کر کان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا سچ سُبھائی۔ پاربتی کی جانے سار، سار ہتھ کسے نہ آئی۔ جگت وِہاری کرے جگت وِہار، اپنا بھو نہ کسے سمجھائی۔ جو بن رتی ہو تیار، نیتز نین رہی مٹائی۔ بھولا ناتھ نین سنگار، در منگت کھلک رہیا سمجھائی۔ جٹا جوٹ کھیل اپار، ترسول اکو ہتھ اٹھائی۔ ہسے رووے رووے ہسے دیکھے دوہری دھار، چھہر نیناں نیر وہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائی۔ کدے پیار کدے دکھ، دکھ پیار وچ ونڈائیدا۔ کدے نرمل کدے اجل کدے تولیا لکھ، کدے بھوتی اپنی رمانیدا۔ کدے سوارے کدے پئے اٹھ، نیتز نین نہ کوئے کھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اکو اک سمجھائیدا۔ جس وقت دی کرو تلاش، ڈھونڈیاں نظر کسے نہ آئی۔ اوہ وقت سنگر پاس، چھن ماتر دے دکھائی۔ گر سنگر ہووے داس، ساچی سکھیا دے پڑھائی۔ ساچے وقت دی پوری کرے آس، نر اسارُپ نہ کوئے رکھائی۔ اوس وقت دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے خواہش، سبج تریتا دواپر کلج دھیان لگائی۔ وقت اندر گوی کاہن پاوندے گئے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائی۔ وقت اندر زرن

سرگن وینہدا رہیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹایا۔ وقت اندر کوٹن کوٹ سادھ سنت گا گاتھکے پون سواس، سواس سواساں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگاد جگنتر وقت اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچے وقت دی جس جن دلیل، ہر سنگر آپ جنائندا۔ صاحب سنگر اکو کرو وکیل، دو جہاناں ویکھ وکھائندا۔ سچ دوار کرو اپیل، مہربان دیا کمائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت نیرن نیرا دُورن دُورا اپنے ہتھ رکھائندا۔ جس وقت داتکو راہ، تقویٰ اک رکھایا۔ تس وقت دا پرکھ اکال ملال، بیڑا رہیا چلایا۔ گر شبد کولوں بچھو صلاح، سچ سچ دے جنایا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے دیوے پا، او جھڑ پندھ رہن نہ پانیا۔ رنج نیز نظری جاوے آ، بچھلا لیکھا رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وقت اکو اک وڈایا۔ اکو وقت ہوئے سہیلا، سو پرکھ زرنجن آپ جنائندا۔ سرتی شبدی ہوئے میلا، گر چیلایا رنگ رنگائندا۔ نظری آئے وسنہارا دھام نویلا، گرہ مندر سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ سہائندا۔ ساچا وقت ہوئے سہنجنا، سو بھاؤنت سہایا۔ کر پرکاش آد زرنجنا، اگیان اندھیر چکایا۔ میل ملایے درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرایا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، نیرن نیرا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت اکو اک رکھایا۔ ساچا وقت ویکھو جگ، دکھاونہارا آپ درسائیا۔ درس کرائے اُپر شاہ رگ شہنشاہ اپنا میل ملایا۔ زربل دیک جائے جگ، جوت جوت رُشنائیا۔ آتم پر ماتم جو بیٹھی ہو کے اڈ، دوہاں میلا لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویلا وقت اکو اک صلاحیا۔ ساچا وقت رکھو یاد، یادداشت آپ کرائندا۔ ہر جو سُننہارا فریاد، شہنشاہ اپنا پھیرا پائندا۔ بچھلی منگ اگلی پوری دیوے داد، داتا دانی آپ ورتائندا۔ بن پڑھیاں بن سُنیاں بن جاگیاں بن سُتیاں وجے ناد، ناد انادی آپ وجائندا۔ بن رسنا بن جہوا بن چکھیاں آئے سواد، امرت رس اک وکھائندا۔ جگت دوارا دیوے کاڈھ، پار حد آپ وکھائندا۔ سچ سہنجنی سیجا کرے لاڈ، مہربان مہربان مہر نظر آپ تکائندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آئے بھاج، بن پاندھی پندھ مکائندا۔ وقت سہیلا گر چیلایا کرے کاج، جگت میلا میل ملایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سہائندا۔ ساچے سمیں دی سچ تلاشی، گر گھ بیٹھے دھیان لگایا۔ کوئی بھیو نہ جانے پنڈت کاشی، ملا شیخ سمجھ نہ آیا۔ انتر آتم لا کے بیٹھے آسی،

آسا آسانل ملائیا۔ پاربرہم پر بھ سَنگَر سَجَن لاهونہار اُداسی، چنتا ڈکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت رہیا در سائیا۔ ساچا وقت آئے نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ ہرجن بھاگ لگے کایا کھیڑے، مندر اکو اک سہائیندا۔ سَنگَر سچا آجائے اپنے ویڑے، دُئی دُیتی پڑدہ لائیندا۔ ساچے سنتاں بھئے بیڑے، کندھ اپنے بھار اُٹھائیندا۔ ناتے چکن تیرے میرے، میرا تیرا اکو نظری آئیندا۔ انتم دیونہارا گیڑے، اُلٹی لٹھ آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وقت سہاونا آپ سہائیندا۔ ساچا وقت ہوئے سہاونا، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیا۔ گرگھیاں گرگھر گھر پاون، در مندر وجے ودھائیا۔ ہرجن ناری پر پتی راونا، زرنائن بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاونا، گھر گھر وچ خوشی دکھائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے پکڑے دامنا، دامنگیر اک ہو جائیا۔ کلجک میٹے اندھیری شامنا، شمع اکو نور کرے رُشنائیا۔ گرگھیاں درس دکھائے آمنو سامنا، بھرم بھلیکھا دُور کڈھائیا۔ سو وقت ہوئے سہاونا، جس ویلے پر بھ ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے وقت دی آپے رکھے تلاش، جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خصوصیت اپنی آپ جنائیندا۔ بھگت پیار وڈا بھارا، تولیاں تول نہ کوئے تُلایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کولوں مگے آپ سہارا، زرنگن بن بن پھیرا پائیا۔ کلجک انتم آیا پار کنارہ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ سرشٹ سبائی آئی ہارا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے خوار، در در گھر گھر پئی لڑائیا۔ بن بھگت ہر کا حق نہ لائے کوئی نعرہ، سچ سچ نہ کوئے جنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کولوں ڈردا آ آ کرے پیارا، پریم پیار وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، ویس اولٹا روپ دکھائیا۔ پیار سکھن آئے بھگوان، زرنگن اپنا روپ دھرائیندا۔ گرگھ ویکھ سچا سلطان، گھر جا جا الکھ جگائیندا۔ گرگھ اُٹھے نوجوان، آپ اپنا بل دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، ساچی ریتی بھگتاں وچ پرگٹائیندا۔ بھگتاں اندر پیار ڈونگھا، نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان بن کے سونگھا، زرنگن اندر وڈ وڈ ویکھ دکھایا۔ کول نا بھی وڈا ہویا مودھا، آپ اپنا کھ بھوایا۔ برہم بھو کھلائے گو جھا، پاربرہم پڑدہ آپ چُکایا۔ لیکھا چُکایا ایکا دُوجا، ایکنکارا گھر نظری آیا۔ ایکنکار سچ دوار سو جھا، در بھگتاں پھیرا پایا۔ پریم پریتی اندر جھو جھا، نچھاور اپنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت پیار بھگوان اپنی جھولی پایا۔

سچ پریتی سنگر پیار، ست ستوادی جھولی پائیندا۔ سچ پریتی جوت آکار، نراکار نور درساہیندا۔ سچ پریتی شبد دھنکار، انحد نادی ناد سناہیندا۔ سچ پریتی بخشے
 امرت ٹھنڈا ٹھار، نہجھر جھرنایک جھراہیندا۔ سچ پریتی ڈونگھی کوری کرے پار، بھوری روڑھ نہ کوئے رڑھائیندا۔ سچ پریتی ناتا توڑے کام کردھ لوبھ
 موہ ہنکار، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ سچ پریتی ہو میں ہنگتا دئے نوار، کوڑی کریا موہ چکائیندا۔ سچ پریتی گرسکھ روپ بنائے وچ سنسار، سچ سچ اکو جھولی
 پائیندا۔ سچ پریتی گرگھ رنگ رنگے کرتار، رنگ انمولا آپ چڑھائیندا۔ سچ پریتی ست بنائے ست دلاار، پوت سپوتا روپ وٹائیندا۔ سچ پریتی بھگت بھگوان
 دئے وکھال، گھر ساچے میل ملاہیندا۔ سچ پریتی ایتھے اوتھے بنے دلال، دو جہاناں پار کرائیندا۔ سچ پریتی ناتا توڑے کال مہاکال، مہربان مہر نظر
 تکانہیندا۔ سچ پریتی لیکھا چکائے ترے گن مایا جگت جنجال، جیون جگت اک جناہیندا۔ سچ پریتی دھرم دوارا وکھائے سچی دھرم سال، جس گرہ ہر جو آسن
 لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ جناہیندا۔ سچ پریتی سچ دوار، دھر درباری آپ جناہیندا۔ سچ پریتی میل ملائے ایلنکار،
 اکل کلا وڈ وڈیائیا۔ سچ پریتی جگ چوکڑی ڈونگھے ساگر کرے پار، بھور سکے نہ کوئے رڑھائیا۔ سچ پریتی اٹھسٹھ تیرتھ تھ کنارہ کرے پار، سرور اکو اک
 جناہیندا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ سچ پریتی جو جن کرے، سو پُرکھ نرنجن ہر جناہیندا۔ نربھو ہو کدے
 نہ ڈرے، جم نیڑ کدے نہ آہیندا۔ دھرم رائے لیکھا کوئے نہ منگے، پتر گپت نہ حساب وکھائیندا۔ ملے میل سورے سربنگے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔
 سچ پریتی دیوے ست اندے، اند آتم آپ جناہیندا۔ سچ پریتی کر نہ سکے چکور چندے، چند اماوس نظر کسے نہ آہیندا۔ سچ پریتی گرگھ کایا چولی رنگ
 رنگے، رنگ مچھئی اک چڑھائیندا۔ سچ پریتی گرسکھ کر لوآں پریاں پار لنگھے، وشن برہما شو نیوں نیوں سپیس جھکائیندا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ورلے آپ کرائیندا۔ سچ پریتی جس لئی کر، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ تس گرگھ ملے ساچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ میل
 ملائے نرائن نر، ناری اپنے انگ لگائیا۔ سچ پریتی سرتی شبد لئے پھڑ، پھڑ پلو گنڈھ پوائیا۔ ساچے مندر ویکھے چڑھ، اچے ملے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیا۔ ہر سنگت سیوا ساچا مول، انمل آپ جناہیندا۔ پریم پیار دے برکھو پھول، دوجی

منگ نہ کوئے منگائیندا۔ کوڑی کریا کاٹا چھوٹی نہ کوئے ترسول، ترے گن سول آپ جنائیندا۔ گرسکھ گرسکھ دی چغلی نندیا نہ کرنی بھول، سچ سچ جھولی پائیندا۔ پر بھ ملن دا اکو اصول، گرسکھ اصلیت روپ وٹائیندا۔ جو سنگر بچن کرے قبول، سو گرسکھ ہر سنگت سیو کمائیندا۔ سنگر لہنا دینا چکاوے مول، اگلا بچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دی سچ پریتی، پریم پیار دی اکو ریتی، جیون جگت دی پتی نیتی، اکو رنگ ویکھنا ہست کیٹی، اوچ نیچ بھو نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اک درسائیندا۔ سنگر چرن سچا سنتوکھ، دھیرج دھیر اک دھرائیندا۔ پار کرائے مکتی موکھ، مفت اپنا نام ورتائیندا۔ سچھنڈ بہائے ساچے کوٹ، قلعے بنک وڈیائیندا۔ دیوے نام بھنڈار اتوٹ، توٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ آلیوں ڈگے اٹھائے بوٹ، پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ آنت ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت وچ سمائیندا۔ سنگر گرسکھ اُتے کدے نہ دیوے دوش، نردوشیاں پار کرائیندا۔ ساچی غریبی کا یا اندر، باہروں منگیاں ہتھ نہ آئیا۔ من واسنا روکو بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کر پرکاش سورج چندر، کوٹن کوٹ رَس رُشائیا۔ گرسکھ غریبی کسے در نہ جائے منگن، سنگر پورا پریم غریبی ہر دے دے وسائیا۔ ناتا توڑ بھکھ ننگن، بھکھیاں ننگیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خماں غریبی چاکری جگت جگ بن بھگتاں ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ بدھی من چت کرے وشیش، وشیشٹائی آپ جنائیندا۔ لیکھا چکا برہما وشن مہیش گنیش، گنپت اپنا راہ وکھائیندا۔ آد جگاد جیو جنت لکھنہارا لیکھ، لیکھا سب دا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا بھیس، ویس انیک وٹائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ دیس، کا یا اندر پھیرا پائیندا۔ من مت بدھ نہ جانے پر بھ کا بھو، کر کرپا اپنا میل ملائیندا۔ ہتکاری کرے ساچا ہیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا رنگ رنگ بیک، گرگھ نج نیز لے ویکھ، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ من واسنا من وچ کھپائے، مہر نظر اٹھائیا۔ گرسکھ گر گر سنگر اک رنگ ہو جائے، دوسر روپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من منوآ آپ لگائیا۔ من منوآ کی کرے وچارا، نگا بالا اکھوائیندا۔ سنگر جودھا سور بکارا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ شبد کھنڈا کچھ دو دھارا، نر بھ بھو وکھائیندا۔ آسا رووے زارو زارا، ترسنا نیر وکھائیندا۔ من کرے ہاہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا سچا ور، من ممتا موہ چُکائیندا۔ من مارے من دے جوال۔ من وچارے من صفت سوال۔ من اٹھالے من دے بہال۔ من کایا اندر کرے کھیل نیارے، پنج تت جگت دھر مسال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس من واسنا ہوئے زوال۔ من اٹھ نہ اٹھ اٹھ نٹھے، اپنی دوڑ لگایا۔ سنگر سرنائی ڈھے ڈھے ڈھٹھے، بلہین ہو جایا۔ انتر آتم پر ماتم نرگن نام جے، جیت جیت سکھ پائیا۔ ترے گن مایا مول نہ تپے، بدھی مت نہ کوئے چترائیا۔ انتر رس ملے نبھر رسے، مکھ بوند سوانت چوائیا۔ گر مکھ مل گر سنگر ہسے، جگت ترساروگ گوائیا۔ جس گرہ جس گھر جس مندر جس کھیڑے جس دوار سنگر شبد وسے، تس من کرے نہ کوئے چترائیا۔ گر مکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ہر سرنائی ڈھٹھے، مان ابھمان موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس من منتر منتو اکو اک جنایا۔ سچا پاٹھ سنگر چرن، چرن ملے سرنایا۔ سنگر کھولے نیز ہرن پھرن، نج نیز کرے رُشانیا۔ دین دیال ترنی ترن، تارنہارا ہوئے سہایا۔ گر مکھ گر سکھ گر سنگر دوارے ورن، دُئی دویتی پڑدہ بجر کپائی آتم کُندا لاہیا۔ رل مل دوویں اکو ڈھولا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ناتا تئے جمن مرن، مرن جنم رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جاپ اکو اک سمجھائی۔ ساچا جاپ سنگر ٹیک، ہر سچ سچ جنایا۔ آتم پرکاش بدھی بیک، مت متوالی آپ سمجھایا۔ ترے گن پنج تت نہ لائے سیک، من واسنا میٹ مٹایا۔ نج نیز نج کھیتر نج کایا آپ اپنا لئے ویکھ، پیکھ اپنی خوشی منایا۔ پار برہم برہم کرے ہیئت، در میلا سہج سُبھایا۔ انتر آتم سچا پاٹھ اچن اچیت، اجپا جاپ بن رسنا جہوا گایا۔ گر سنگر کرے ساچا ہیئت، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا پاٹھ انتر نام درڑایا۔ پوجا پاٹھ پون سواس، سواسی سواس جنائیندا۔ نج گھر واسی سد وسے پاس، وسیرا اکو گھر جنائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، نراسا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا آد جگادی برہم برہادی شبد انادی پاٹھ، پاٹھشالا کایا گھر دکھائیندا۔ بن رسنا جہوا آئے سواد، رس مٹھا اک دکھائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، دکھ امرت روپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر جن بھگتاں جنائے اپنا منتر، نش اکھر اکھر دھار صفت صلاحیندا۔ اوتھے چلے سنگر ساتھ، سدا سدا سہج سکھدائی۔ دُونگھی کندر اندر وڈ کے مارے جہات، نو

دوارے سکھمن ٹیڈھی ڈونگھی غار پار کرائیا۔ ایڑا پنگل بنے صفات، امرت دیوے بوند سوانت، نہجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، نرمل جوت کرے پرکاش، انحد نادى ناد سنایا۔ شبد اگئی دے دات، اٹھے پہر رکھائے پر بھات، مل سخیں منگل اکو گائیا۔ سرتی شبد بندھائے نات، کرے کھیل پُرکھ سمرا تھ، بند کواڑی کھول تاک، بحر کپائی توڑ تڑائیا۔ آتم سیجا کھیل تماش، کوٹن کوٹ رُوس پرکاش، نرگن شہنشاہ شاہو بھوپ شباش، ست سرُپی آسن لایا۔ گرگھ وسے سدا پاس، آتم پر ماتم مل مل پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھائے اگلا گھر، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ اگلا گھر رنگ محل، چھپر چھن نہ کوئے چھہا نیندا۔ نرگن دیپک رہیا بل، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، پُرکھ اکال سو بھا پائیندا۔ شبد سندیسہ رہیا گھل، گرگھ سجن آپ اٹھائیندا۔ نرگن سرگن جائے رل، رل مل اپنا کھیل کرائیندا۔ وکھاونہارا نہچل دھام اٹل، سچ سنگھاسن سو بھا پائیندا۔ گرگھ ورا لکھے چل، کوٹن کوٹ پاندھی راہ وچ بیٹھا نیتز نیناں نیر وائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا دوارا ہر نرنگارا، شبدی دھارا جوتی اُجیارا، اکو اک جنائیندا۔ اگلا گھر سچا سوہنا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ نہ ہسنانہ اوٹھے رونا، چنتا روگ نہ کوئے جنایا۔ نہ جاگنانہ کدے سونا، چنتا دکھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلے گھر دیونہار وڈیایا۔ اگلا گھر سدا سد چنگا، سنگر چنگی طرح سمجھایا۔ اکو وسے سورا سر بنگا، شہنشاہ اپنا آسن لایا۔ آد جگاد جگا جگنتر اکو جہا اندا، رس پھکانہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی دے سے خاکی بندہ، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ داتا دانی گنی گھندا۔ گھر گمبھیر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں چڑھائے پھڑ کے باہوں ڈنڈا، ڈنڈا چوتھے ڈنڈے اپنا درس دکھایا۔ پچھلا پچھے رہ جائے کنڈھا، آگے اپنا کنڈا لاہیا۔ بھگت بھگوان سدا بخشندا، بخشش اکو اک جنایا۔ سچ سُنہجنا دھام سُنہندا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا راہ بن ملاج، ہر جن ساچے آپ دکھایا۔ اوس مندر سچا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ اکو گھر وسے گرُ گر چپلا، گر چپلا اپنے رنگ رنگائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سدا سہیلا، صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن اپنا کھیل دکھائیندا۔ جن بھگت ملائے آپ اپنے ویلا، وار تھت ہتھ نہ کسے

رکھائیندا۔ رائے دھرم دی کٹ جیلا، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اُچے مندر ہر جن ساچے آپ بہائیندا۔

☆ ۱۲ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی دلی دربار پہاڑ گنج ☆

سنگھاسن سٹے شیر اٹھ، کیوں بیٹھا کھ لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر روندے تیرے پُت، نیتز نین دھیان لگایا۔ زرویر ہو کے کیوں بیٹھا لگ، زراکار بے پرواہیا۔ دو جہاناں کرنی بچھ، کرتا پُرکھ تیری وڈیایا۔ نو کھنڈ پر تھی خالی ہتھ ملے کسے نہ کچھ، کوڑی کریا دے دھایا۔ جیو جگت جہان گئے رُس، تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ داتار سوامی شیر ہو کے بُک، بھبک اکو اک لگایا۔ غریب نہانے کوجھے کملے بھگت بھگوان گودی چک، تیتوں لاج کوئے نہ آئیا۔ مہربان نگہوان زرنائن کیوں بیٹھا چپ، تیری چپ نہ کسے گھلایا۔ دو جہان اندھیرا گھپ، تیرا نور نہ کوئے رُشانیایا۔ جگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیری سیوا کر گئے ہُس، اپنا بل نہ کوئے دھرایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈا کھنڈا خالی ہوئے ٹھٹھ، سچ پیالہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دے اٹھایا۔ پڑدہ لاه بے پرواہ، بے پرواہی تیری کم کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں بن شہنشاہ، شاہ اپنا حکم نہ کیوں منایا۔ آد جگاد جگ جگنترتوں بنیا رہوں وڈ گمراہ، گھر گمبھیر تیرا بھیو کوئے سکیا نہ پانیا۔ بھیو ابھیدا تیرا دسدے گئے راہ، پھڑ باہوں تیرے نال نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دے اٹھایا۔ نہیں ویلا سنگھاسن سون دا۔ نہیں ویلا راگاں گاؤن دا۔ نہیں ویلا ٹھنڈی پون دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، گھر اپنا اک سہاؤن دا۔ اٹھ کے نیتز کھول اکھ، تیری اکھ نہ کسے گھلایا۔ جگ چوڑی سب توں رہوں وکھ، وکھری دھار چلائیا۔ چار جگ تیرا مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھایا۔ کلجک اتم ہووے پرگٹ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ زمل جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرا نور اک رُشانیایا۔ سدا سدا سد تیری رکھی آس، کر کرپا کھیڑا دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دے چکایا۔ پہلی

چیت پڑدہ چُکاں گا۔ جگت سَنگھاسن اُتوں اُٹھاں گا۔ پر تھی آکاش کولوں بُچھاں گا۔ دو جہان لُکایا کسے کولوں نہ لُکاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کر، جن بھگتاں کولوں کدے نہ رُساں گا۔ ویہہ سو نو بُکرمی تھان سُبھایا، سیہرا سیس جگدیش بندھایا۔ رام ملایا کھیل کھلایا، بے انت وڈی وڈیایا۔ دس سال نہ بھو جنایا، ادھانال ملایا۔ نرگن ہو کے کھ پُھپایا، سرگن راہ چلایا۔ سرگن گو بند ڈھولا گایا، پُرکھ اکال پڑدہ پایا۔ انتم لیکھا اپنے ہتھ رکھایا، لہنا لہنیدار رہیا ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ رہیا دکھایا۔ سرگن ہو کے ہو یا نرگن، نرگن اپنا آپ تجایا۔ نرگن ہو کے بنیا سرگن، سرگن رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے ترے گن، ترے گن اپنا ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، گرکھ سبجَن میل ملایا۔ کون جانے پر بھ ساچے گن، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی دھرت دھول پر تھی آکاش پُکار سُن، جیو جنت ویکھ دکھایا۔ سنت سہیلے ساچے چُن، گرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ نرگن ہو کے گیا لُک، لُکویں کھیل رچایا۔ ساڈھے دس ہو چُپ، بول ہلارا نہ کوئے جنایا۔ بیس بیس پہلی چیتر پئے اُٹھ، چیتن سب نوں دئے کرایا۔ گر اوتاراں لئے بُچھ، بچیا کوئے رہن نہ پایا۔ اپنا بدلے آپے رُخ، دشا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ سچ سندیسہ لاہے پڑدہ، پڑدہ اپنا آپ اُٹھایا۔ ویکھو نرگن سورج کیہڑی طرفوں چڑھدا، اُتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹاں دین دُہایا۔ کلمہ نبی رسول دو جہان اِکو پڑھدا، کائنات صفت صلاحیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار نیوں نیوں سجدہ کردا، سیس جگدیش بُھکایا۔ بچھلا کیتا سب دا ہردا، اگے مارگ اِکو لایا۔ نر بھو نر ویر نر اکار کدے نہ ڈردا، ڈر سب نوں رہیا دکھایا۔ لکھ چوراسی بھانڈے گھڑدا، گھڑ گھڑ بھن دکھایا۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ آپے کھڑدا، سیس جگدیش تاج سُبھایا۔ بھگت بھگوان سنت سہیلے آپے وردا، میل ملاوے سچ سُبھایا۔ کرے کھیل نرائن نردا، نر اِکو نظری آئی۔ اُٹھ ویکھ لیکھا در در دا، سچ سندیسہ آپ سُنایا۔ ایکا صفر ایکا اینکار اِکو اکھڑ پڑھدا، دُجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ سچ سَنگھاسن اپنے اُتوں اُٹھایا۔ پردہ لاہ آپ بھگوان، اپنی کھیل دکھایا۔ پرگٹ ہو جو دھاسو ریر نوجوان، ناؤں اپنا اک وڈیایا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں اگئی تیر مارے بان، نکھی نکھی دھار دکھایا۔

لیکھا جان زمیں اسمان، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ آپے ہو سدا مہربان، مہر نظر کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تن ہتھ ست ستود وکھائے اک نشان، نشانہ اکو اک کھلایا۔ - جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ پردہ لاپے پچھلی دھار، دھار دھار آپ جنائیدا۔ سرگن وچوں نرگن آئے باہر، نرگن اپنا راہ وکھائیدا۔ گپت ہوئے ظاہر، ظاہر ظہور کھیل کرائیدا۔ نام کھنڈا مارے اکو وار، دوجی وار سر نہ کوئے اٹھائیدا۔ دے کے آیا تھی دھار، تلوار پیار نال وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نکار کھیل اپار اینکارا آپ سنائیدا۔ سنگھاسن سونا دیوے چھڈ، ستیاں کوٹن کوٹ کال بتایا۔ دو جہاناں کرپا حد، حدیث اکو اک سنایا۔ بھگت بھگوان گھر اپنے صد، سچ مندر دے وڈیایا۔ چوتھی منزل بولے گج، گرج اکو نام لگایا۔ نرور پُرکھ ہو پُرکھ، پُرکھ دے وکھایا۔ کسے پھر کن نہ دیوے اکھ، پلک پلک نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اکو ور، ور اپنے ہتھ رکھایا۔ پڑہ لاپے کل پائے چادر، ہر نور جوت رُشانیایا۔ پرگٹ ہووے اک بہادر، پُرکھ اکال وڈ وڈیایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار آیا قادر، قدرت دیکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار کہن پاوے سار دُنگھے ساگر، گہر گہیر وڈی وڈیایا۔ بھگت بھگوان کہن ہویا اُجاگر، نرمل جوت کر رُشانیایا۔ سری بھگوان ہرجن بنائے سچ سوداگر، ونج اکو اک کرایا۔ دُھر سندیسہ دیوے آڈر، اندھڑی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑہ آپے دے ہٹایا۔ جگت پردہ جائے ہٹ، بھگت دیکھ وکھایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، ساچی کار کمایا۔ راج راجاناں پائے نتھ، شبدی تند اٹھایا۔ پھڑ پھڑ کرے وکھ وکھ، وکھری کار کمایا۔ دو جہاناں بھانڈے کر کر سکھ، چار گنٹ پھرے اک دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت سنگھاسن تنج، شبد گھوڑے چڑھے بھج، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پھیرا پائیایا۔ سنگھاسن چھڈ کے آواں گا۔ نرکار اکھواواں گا۔ شبد جیکار بلاواں گا۔ محل اٹل سہاواں گا۔ ساچے پوڑے چڑھ کے درس دکھاواں گا۔ اُچی منزل اکو راگ الاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کھیل کراواں گا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیایا۔ ویہہ سونو بکرمی کیتا سچ وہار، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ نو جیٹھ خبردار، خبر اکو

اک سنایا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی بانی آپ الایا۔ کرے کرائے ساچی کار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ ویہہ سو اُنی دے آدھار، ایکانایا جوڑ جڑایا۔
 بھگتن مینا الکھ اپار، شہنشاہ اپنا رنگ دکھایا۔ گرکھ لائی بُھلوڑ، واڑ اپنے نام کرایا۔ گلشن دیکھے اک نرنکار، کلی کلی مات مہکایا۔ پرگٹ ہو جودھا بلکار،
 سوربیر درس دکھایا۔ سچ سنگھاسن اُتوں ہوئے باہر، بے پرواہ اکھ کھلایا۔ غفلت وچ ستارہ پیر پسر، نیز نظر کسے نہ آیا۔ چُپ چُپیتا کردا رہیا وہار، بن
 وہارا دھار رکھایا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ کوئی پانہ سکے سار، سار ہتھ کسے نہ آیا۔ ہر کالہنا آد جگاد بڑا دُشوار، دُشمن ہوئے جگت لوکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ ویہہ سو نو اندر وڑیا، سچ سنگھاسن کھ چھپایا۔ ویہہ سو اُنی اُپر چڑھیا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اپنا نام
 آپے پڑھیا، آپے رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ رہیا اٹھایا۔ ساچا پردہ کرے دُور، دُور دُراڈا دیا کمایا۔ گھر ابناسی حاضر
 حضور، ہر اکو نظری آیا۔ اپنی بُھل من بخشاوے قصور، جن بھگتاں آگے کر عرضویا۔ جگ چوکڑی پر بھ دا سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگ
 چوکڑی راج راجان شاہ سلطان کر مفروڑ، من واسنا کوڑ بھرایا۔ نو نو چار مچا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ کھمے اندر کر مجبور، مجرم سب نوں دے
 بنایا۔ انت کرے چورو چور، نہ سکے کوئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ درڑایا۔ اپنی کرنی دسے آپ، بھو ابھید
 جنائیدا۔ لگ لگ اندر وڑ وڑ جن بھگتاں دسدا رہیا جاپ، نام ندھانا اک سمجھائیدا۔ کھجک انتم بیس بیسا پرگٹ ہو دکھائے وڑ پرتاپ، پرتاپی اپنا پھیرا
 پائیدا۔ نو نو چار چرناں ہیٹھاں لئے ناپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کھلاییدا۔ دیکھ کھیل سنگھاسن پیا ہس، اپنی خوشی
 منایا۔ پر بھ توں میرے اُتے رہیا وس، دکھری دھار چلایا۔ جاندی وار کچھ سنیہڑا دس، تیرے چرن دھیان لگایا۔ توں صاحب سدا سمرتھ، ہتھ تیرے
 وڈایا۔ پاربر ہم مہربان مہا جنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ میں نرگن ہو کے رہیا نس، دو جہاناں پھیرا پایا۔ ہر جن دیکھاں جو گاؤندے میرا جس،
 کھجک انتم انتر آتم دھیان لگایا۔ کوڑی کریا پاواں نتھ، سرگن بچیا کوئے رہن نہ پایا۔ پھر پھر دیکھاں تیر تھ تھ، گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول
 بُھلایا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں گھر گھر دیکھاں لگی اگ، نو نو چار پندھ مکایا۔ جگ چوکڑی میرا کھیل جگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت سنگھاسن رہیا سمجھایا۔ جگت سنگھاسن چرن لاگ، اک کرے عرضوینا۔ پر بھ تڈھ بن کوئی دے نہ کنت سہاگ، جو میری
 تیج ہنڈھایا۔ تڈھ بن رکھے نہ میری کوئی لاج، شاہ سلطان روون مارن دھاپینا۔ سیس کسے نہ رہنا تاج، تخت نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ توں بدلنہار سماج،
 سمگری سب دی جھولی وچوں باہر کڈھایا۔ تڈھ بن کوئی نہ لائے بھاگ، بھاگ ہین سرب لوکایا۔ نظر نہ آئے کوئے چراغ، دیک دیا نہ کوئے رُشایا۔
 ست سروپی کوئی نہ لائے آواز، رسنا جہوا سرب گر لایا۔ ساچا کرے نہ کوئی راج، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ توں داتا غریب نواز، میں ڈھیہہ پیا سر نایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سُن سنگھاسن میرے سجن، ہر سچ سچ درڑائیندا۔ میرا پریم تیری لگن،
 تیرا تیرے نال رکھائیندا۔ کلجگ انتم پہلی وار پہلی چیت کراں سگن، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ اٹھے پہر رہن مگن، ست سنتو کھ اک درڑائیندا۔ سرشت
 سبائی لگی اک لگن، سیری بھگوان آپ لگائیندا۔ تیرے اُتے پنج تت ہنڈھایا بدن، تتوت رنگ رنگائیندا۔ مُسلم سُنئی کٹھے ہون ساگر کٹھے عدن، عدلی
 اکو حکم جنائیندا۔ جگت ووار دیوے بدل، دلیل پچھلی نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن آپ سمجھائیندا۔ سنگھاسن
 کہے پر بھ تیرا بھرواسا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ ہوں سیوک داسی داسا، سدا سد سیو کماہیا۔ نت نوت تیرے ملن دیاں رکھاں آساں، آس آس
 وچ پرگٹایا۔ کرپا دے دلاسا، کون ویلا پھیرا پائیا۔ میرا پورا کریں گھاٹا، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ کی ہویا چار پاوے نال بنی میری چُگاٹھا، چار جگ
 تیری سیو کماہیا۔ تیرا کھیل نو آنا، بازی گر اپنا سوانگ وکھایا۔ میں تیرے تھلے پیا
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ سیری بھگوان کہے سنگھاسن، سُن سجن میت مُراریا۔ تیری پوری کراں آسن، لہنا دینا قرض
 اتاریا۔ تیرے اُتے کریا واسن، آپ اپنا کھیل وکھالیا۔ تیرا دیواں سچا ساتھن، سیری بھگوان آپ سمجھالیا۔ ست ستوادی چلے راتھن، سچ مارگ اک وکھا
 لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا سنگ آپ نبھالیا۔ جگت سنگھاسن رووے نیر، پلک پلک اٹھایا۔ تڈھ بن کوئی نہ
 دیوے دھیر، دھیر جوان نظر کوئے نہ آئیا۔ بھڑی میری بھل بخش تقصیر، میری تقدیر دے اٹھایا۔ میری لگی نبھے تیرے نال اخیر، سُنئی تیج نہ موہے

بھائی۔ میں سدا رہاں دلگیر، دلبر تیری جھلی نہ جائے جدائی۔ تُوں میرا سچا پیر، مُرشد اِکو نظری آیا۔ میرے اُتے بیٹھ کریں لیل، گنی گہیر گہر گور تیری
 وڈیائی۔ تیرے بھار نال میری مٹے پیڑ، دُکھ درد نہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے چرن کول ملے
 سرنا یا۔ سری بھگوان بولے آپ، شبد اگم جنائیندا۔ سچ سَنگھاسن تیرا پرتاپ، وڈ پرتاپی آپ جنائیندا۔ کلجک کوڑا میٹ سنناپ، پھر تیرے اُتے آسن
 لائیندا۔ لکھ چوڑا سی جپاواں سچا جاپ، منتر اِکو اک درڑائیندا۔ تیرا آر پار کنارہ لواں ماپ، ساڈھے تن ہتھ تیری جھولی پائیندا۔ تیرا پاوا چول کراں پاکی
 پاک، دُرمت میل نہ کوئے رکھائیندا۔ اگے بچھے تیرے ساتھ، بھگت دوارا راہ جنائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، تیرا بھار اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ سُن سَنگھاسن ہر کی بات، ہر چرن پیا سرنا یا۔ دھن بھاگ پر بھ دیویں ساتھ، تیرے ہتھ میری وڈیائی۔
 میں بن وچھاؤنا رُپ وٹایا کھاٹ، تانا پیٹا تند بندھائی۔ تُوں اُپر سُنتوں پُرکھ ابناس، کرپا دھار اپنی دیا کما یا۔ میٹوں بھلی دن رات، گھڑی پل نظر کوئے
 نہ آیا۔ جگ چو کڑی تکدا رہیا آس، آسا اِکو دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ لوک مات ہوئے پرکاش، پرکاشوان کرے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائی۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، سچ سَنگھاسن آپ جنائیندا۔ سُن نڈھے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایکا نایا بے
 مثال، مُسل ساچی آپ بنائیندا۔ بچھنڈ پتی دھر مسال، دھرم دوارا لوک مات پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سَنگھاسن آپ بنائیندا۔ سچ سَنگھاسن بھگت دوارے، ہر در ملے وڈیائی۔ جگ چو کڑی تیرے پیندے رہے
 پوڑے، گر اوتار پیر پیغمبر کرن لڑائی۔ کوٹن کوٹ تیرے اُتے بہہ بہہ پر بھ دے نام اُچارے، اُنت کہن کوئے نہ پایا۔ تُوں بے پرواہ جگت سَنگھاسن
 کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان کر خوارے، خاکی خاک ملا یا۔ آپے بیٹھا رہوں مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوارے، اُتے اکھر صفتی ڈھیری لایا۔
 دِنے جاگن راتیں سوائیں، جگت کرنی بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری کیتی گھال لیکھے دے لگایا۔ تیری
 کیتی گھال لیکھے لاؤنی، سچ دربار آپ جنائیندا۔ تیری سیوا کیتی پور کراؤنی، اُنی سال سچ ہنڈھائیندا۔ اک اکلے کھیل کھلاؤنی، نو کھنڈ پر تھی پندھ

مُکائیندا۔ پہلی چیت کرے بُوہنی، تیرا بھڑی حال سُن تیرا دردی درد وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میل ملائیندا۔ تیرا میل ملاوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ دھن وڈیائی وڈا بھاگ، بھاگ حصّہ رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس گھر وچ لہجہ دے رہے چراغ، جوتی نور نور رُشنائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کردے رہے گرو مہاراج، مہما اکھ کھ جنائیا۔ سو صاحب سنگر تیری رکھے لاج، آپ اپنے چرن لگائیا۔ لوک مات وچوں چک جہاز، سچ دوارے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت راج دے گوائیا۔ سچ دس میرے بھگوان، کس بدھ رحم کمائیا۔ میں بردا تیرا غلام، سد سد سیو کمائیا۔ تُوں شہنشاہ امام، بے انت تیری وڈیائیا۔ تُوں میرا لیکھے لائے کام، نہکرمی کرم کمائیا۔ جگ چوکڑی میں بنیا رہیا عام، کوٹن کوٹ میرے اُتے چڑھ چڑھ تھم سٹائیا۔ مایا متانال درشاوندے رہے میرا نشان، تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جدھر ویکھاں میرے نین شرمان، میرے اُتے راج راجن بہہ دھروہ ظلم کمائیا۔ میرے اُتے بیٹھ کسے نہ جھلایا سچ نشان، کوٹن کوٹ جگت نشانے رنگ رہے وٹائیا۔ میں دوئے جوڑ میننتی کراں میرے مہربان، تیرے سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ رکھائیا۔ تیرا سنگ رکھاں سکھاسن، سکھ تیرے وچ وسائیندا۔ لیکھا چکا پر تھی اکاشن، گگن گگنتر پار کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناسن، پر بھ تیرا میل ملائیندا۔ ست ستوادی پوری کرے آسن، ترسنا روگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میل آپ ملائیندا۔ دھن بھاگ تیرا ہوئے میلا، ملنی ہر آپ کرائیا۔ تُوں گرو میں تیرا چیلّا، بن سیوک سیو کمائیا۔ ساچا دس دھام نویلا، جس مندر دیویں لگائیا۔ تُوہ بن میں کدے نہ ہوواں ویہلا، نت نوت تیرا بھار اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی دے بھگونت، اپنی دیا کمائیندا۔ زرویر پُرکھ زرگن کنت، کنت کنٹول پھیرا پائیندا۔ دھر درگا ہی ساچا منت، منتر گرکھاں آپ پڑھائیندا۔ چوتھے جگ کر بھسنت، نیم اپنی دھار جنائیندا۔ پنجاں پیاریاں بستر پا بسنت، بسنتی اپنی رُت سہائیندا۔ نال رلا ہر جو ہر سنگت، سگلا کاج رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رنگ دکھائیندا۔ تیرا رنگ دکھائے کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پہلی چیت کراں وہار، بن وہاری سیو کمائیا۔ پنج پیارے رکھے نال، لکھاری لکھے صفت صلاحیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بچھوں بچھے تیرا حال، بے حال لئے

بچائیا۔ تیرے اُتے رکھ کے اک چٹا رومال، ساچی سیوا سچ سمجھائیا۔ دوآبہ سنگت کرے تیری پرتپال، ماجھے مالی کرے گُرمائیا۔ مالوا مل جاتے تال،
 جوں رہیا کھیل کھلایا۔ چوہاں وچ بڑے دین دیاں، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آپ ننگیں پیریں بنے کنگال، جن بھگتاں چھتر سیس جھلایا۔ تیرے بچھے
 گرکھاں دا ونگا ہون نہ دیوے وال، پاربرہم پرہہ دیا کمائیا۔ جگ وچھڑیاں دیکھے حال، مُریداں آپ سناہیا۔ پچھلانا تا توڑ جنجال، آگے اکو رنگ رنگایا۔
 کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان وڈا بے پرواہیا۔ جگت سنگھاسن تیرے اُتوں پنج تت کیتا قربان، سنگھ شیر نظر کسے نہ آہیا۔ برہو کے بھبک مارے
 بلوان، دو جہاناں رہیا جگایا۔ پچھلی شرع میٹے جگت جہان، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ بھگت دوار کھول مہان، بھگتی اکو اک سکھایا۔ ڈو نگھی کندروں کڈھ
 دیوے دان، دوجی منزل آپ چڑھایا۔ دوجی منزل کر پروان، تیجے در دے بہایا۔ تیجے گھر کر پروان، چوتھے تیرا آسن لایا۔ اُپر بیٹھ شاہ سلطان، سچ
 فرمان حکم جنایا۔ بھگت بھگوان پائے اکو آن، بندھن اکو اک جنایا۔ اک سو اک لیکھ لکھے جگت راجان، نو کھنڈ پر تھی آپ سمجھایا۔ آؤ دیکھو کھیل کرے
 بھگوان، بھادی سب دے سرتے چھایا۔ سچ سنگھاسن تیرا مان، محل اٹل آپ رکھایا۔ نہکرمی کرے تیری کلیان، کلا قدرت اپنے وچ چھپایا۔ اُپر چڑھ
 نام کھنڈا کھچے وچوں میان، مہما گنت گنی نہ جانیا۔ چوتھے محل گر اوتار پیر پیغمبر در آ کے اپنا آپ کرن قربان، بھیتا سب کچھ دین چڑھایا۔ پُرکھ اکال
 تیری مئیے آن، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تیرا حکم سُنئیے فرمان، فرمانا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت سنگھاسن دیوے
 ور، اپنا پردہ آپے لاہیا۔ پردہ جائے لٹھ، بن ہتھیاں آپے لاہندا۔ گرکھ سڑدا جائے بچ، کر کرپا آپ بچائیندا۔ زرگن اندر ہو کے جائے رچ، جگت نیتز
 نظر نہ آئیندا۔ اپنی کرنی کرے سچ، سچ ساچی کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اکو مت، برہم مت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ ساچا تخت سنگھاسن سہاؤنا، سہاؤنی رُت مہکایا۔ پنجاں پیاریاں تیرا بھار اٹھاؤنا، ہر بھگوان اُنگی آپ لگایا۔ ہر سنگت
 ڈھولا اکو گاؤنا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان وڈی ودھایا۔ دو جہان گھر گھر رونا، رووے سرب لوکایا۔ ست پُرکھ زرنجن تیرے اُپر ڈیرہ لاؤنا،
 سجا چرن آپ لگایا۔ کھبا چرن چک جگت ٹھوکر لاؤنا، دھکا اکو وار لگایا۔ چاروں کُنٹ سنگھاسن آپ بھواؤنا، گیرا گیرے نال رکھایا۔ چوتھے گیرے بند

کراؤنا، بندی خانہ سب نوں پایا۔ بھگت اند اک درساؤنا، اند اند اند وجے ودھایا۔ پیند سرہانے تیرے سونا، لہندا چڑھدا دے ہلایا۔ سچے کھبے بازو
آپ پھیلاؤنا، چاروں گنٹ رہیا ڈرایا۔ پھولن مالا ہتھ رکھاؤنا، ایکا اگی گنڈھ دکھایا۔ ساچا میگھ آپ برساؤنا، کروڑ تیتسیا سیو لگایا۔ وشن برہما شو ڈھولا
گاؤنا، پرہہ چرن ملی سرناہیا۔ سچ سنگھاسن اک وڈیاؤنا، پرہہ وڈا رہیا جناہیا۔ امرت میگھ اک برساؤنا، بوند سوانتی گرکھاں مکھ چوایا۔ ساچی دھار اک
رکھاؤنا، دھار دھار وچوں پرگٹایا۔ ہار شنگار ہر سنگت آپ کراؤنا، آپ اپنی سیو کمایا۔ چوتھے گھر بہہ کے گر مکھاں دا ڈھولا گاؤنا، جس دا گانہ سکیا کوئی
پیر پیغمبر لوک مات دیوے گواہیا۔ سو مندر صاحب اک سہاؤنا، جس اُپر تیرا آسن لایا۔ اپنے مستک سرگن خوئی دھار بہاؤنا، گرکھاں لگا آپ لگایا۔
اجوئی رہت نظری آؤنا، سچ تیتوں اک درڑایا۔ پچھلا قانون سرب مٹاؤنا، ممنون کرے آپ لوکایا۔ دو جہان اصول اک بندھاؤنا، صاحب پڑدہ دے چکایا۔
معقول حکم اک جتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت سنگھاسن پُرکھ ابناسن اپنے نال جڑایا۔
سنگھاسن کہے پرہہ میرے باپ، پتا تیری وڈیاہیا۔ کس بدھ میٹوں دیویں دات، مہر نظر اٹھایا۔ میں نہ جاتا اپنا آپ، بھلیا وچ لوکایا۔ چار جگ نہ ہویا
پاک، پتت اپنا آپ نظری آہیا۔ کوٹن کوٹ بنائے ساک، سجن اپنے آپ ہنڈھایا۔ صاحب ساچی کسے نہ دتی دات، کوڑی جھولی گئے بھرائیا۔ دوجا ملدا
رہ گیا ہاتھ، میرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ناچ کر گئے ترے لوکی ناتھ، منڈل منڈپ راس رچایا۔ انتم سب دانتا ساک، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ میں
تھک کے سب دی لاہی آس، ہو نراسا تیرا دھیان لگایا۔ کون ویلا پرہہ آئے پاس، میرا دکھ مٹایا۔ میں لہ لہ تھکا جنگل پرہاس، گگن گگنتراں کھوج
کھوجایا۔ تیری کتوں نہ ملی سراع، تیری سوہ نہ کسے سمجھایا۔ میرا من ہویا اداس، حیران ہو کے رہیا جناہیا۔ جیواں جنتاں لگی آگ، راج راجان روون
گرلاؤن مارن دھاپینا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ بھاج، چار گنٹ اپنا پنڈھ مکایا۔ تیرا سچا نہ ملیا سماج، ورن برن کرے لڑایا۔ شہنشاہ کرے کوئی نہ راج،
رعیت نیز نیناں نیر رہی وہایا۔ کر کرپا آپ مہاراج، میرا دکھڑا دینا گواہیا۔ توں تخت نواسی تخت نواز، تھہ بن تخت نہ کوئے سہایا۔ دھن بھاگ پرہہ ملیا
آج، آپ اپنا پھیرا پایا۔ اپنے سر توں لاہ کے تاج، میرا اوڈھن اُپر لکایا۔ آپ بنیا غریب نواز، وچ غریباں ڈیرہ لایا۔ شاہ سلطاناں کر دے خاک،

خاکی خاک رُوپ بنائیا۔ میٹوں اِکو لبھاساک، ہر سنگت نظری آئیا۔ جس دا ہو کے رہاں داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اِکو ور، پر بھ اپنے چرن لگائیا۔ سُن سنگھاسن سچ گل، ہر سچ سچ جنائندا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا ول چھل، اچھل چھل دھاری بھو کوئے نہ پائندا۔ کلجک ویلا انت ہر سنگت رل، بن ہر سنگت تیرا قدر کوئے نہ پائندا۔ پر بھ ابناس تیرا آسن لئے مل، نرگن اپنا ڈیرہ لائندا۔ اندروں کڈھ چو تھی منزل دیوے گھل، گھلو گھارا ویکھ وکھائندا۔ تیرا بھار پنج پیارے لین جھل، جنہاں وچ اندر وڑ کے ڈیرہ لائندا۔ ہر سنگت سنیہڑا اِکو گھل، تیرا سنگ وکھائندا۔ امرت بھنڈارا بھر جل، جل خوشیاں نال برسانندا۔ چار ورن میٹ سل، اِکو گھر وڈیائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سچ ساچا آسن لائندا۔ پاربرہم پر بھ تیرا مٹاں کہنا، تیرے چرن سرنائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں ویکھاں نیناں، تیری سنگت درشن پائیا۔ میں کراں پروان اوہناں وچ رہنا، وکھری دھار نہ کوئے رکھائیا۔ جس دوارے میں موڈھے ہو کے ڈھنا، تس دوارے جن بھگتاں سیو کمائیا۔ اوتھے اِک بھگوان اِک بھگت رہنا، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں میٹوں نظری آئے تیرے پریم پیار دا گہنا، گرگھ گرگھ ہر کنت پیاری ناری تن ہنڈھائیا۔ دُجے وہن کدے نہ وہنا، اِکو ملی ست سرنائیا۔ تیرا بھانا سدا سدا سہنا، سد بھانے وچ رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی دیوے میہنا، میرا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ تُوں صاحب سانوں دینا، منگتے تیرے در خالی جھولی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگھاسن تیرا سنگ بھگتاں نال رکھائیا۔ ویکھ سنگھاسن ساچے بھگت، بن بھگتیوں پر بھ بنائے۔ پاربرہم دی برہم رکت، رکت بوئند ونڈ نہ کوئے ونڈائے۔ کرپا آیا پرت، بے پرواہ پھیرا پائے۔ اِک دُجے نال سچ دوارے لا لُو شرط، کوڑی شرع وچ کوئے نہ آئے۔ جے میرے ولوں رہ جائے فرق، پھڑ باہوں لُو منائے۔ جے گرگھ چو تھے پد وچوں جائے اٹک، کٹھے ہو کے لُو ڈھاپے۔ کیوں جھوٹھی دسی سڑک، راہ وچ چور یار ٹھگ رہے ڈرائے۔ اگوں سنگر پورا کہے کھڑک، آو میرے بچو پھڑ باہوں لئے اٹھائے۔ بچھلا لیکھا کرے ترک، تُرٹ اپنا رنگ رنگائے۔ لکھ چوڑاسی نچوڑ کڈھیا عرق، گرگھ تھوڑے گود رہائے میل ملائے۔ بھو نہ پائے نین اکھ فرق، پھرتی اپنی اِک جنائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگھاسن ہر بھگت اِکو رنگ رنگائے۔

سنگھاس تیرے اُتے چڑھیا، سِری بھگوان خوشی دکھائیندا۔ گرگھاس دے اندر وڈیا، نظر کسے نہ آئیندا۔ دوہاں وچولا آپے بنیا، آپے اپنی کھیل کرائیندا۔
 وچھڑیاں میلا اپنے دریا، در اپنا اک سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو جہا کریا، سنگھاس تیرا رنگ دکھائیندا۔ چو تھی منزل جو جن چڑھیا، باہوں پھڑتھلے کوئی
 نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاس تیرا سا تھن، ست پُرکھ نرنجن اک اکھوائیندا۔ سنگھاس کہے پر بھ توں
 بڑا دلیر، میں ویکھ ہو یا حیرانا۔ میں نکى جی منگی مہر، توں بھریا وڈ خزانہ۔ کر کرپا میرا چار جگ داپیندا دوتا نیڑ، نال بھگتاں بدھا گانا۔ اپنا کھیل دسیا نکھیر،
 پڑدہ کوڑا پار کرانا۔ میں بُھل گیا میر تیر، تیرا میرا کو گھر لکانا۔ جدھر ویکھاں نظری آئے شہنشاہ شیر، شاہ پاتشاہ سچا سلطانا۔ میں نہ جانا کس بدھ ہر بھگت
 لیاندے گھیر، نہ کوئی راگ سنایا گانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھایا اپنا گھر، جس گھر جھلے سچ نشانہ۔ ساچے تخت ہر تخت نواسی،
 طاقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ دوارے کرے کھیل سچھنڈ نواسی، ساچی کار کمائیندا۔ دو جہاناں پاوے راسی، راس منڈل آپ رچائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر
 پار برہم پوری کرے آسی، آسا اپنے نال ملائیندا۔ تیری لاہے پھیر اُداسی، پچھلا دکھ گوائیندا۔ ست ستوادی ست رنگ نشانہ اک جھلاسی، آپ اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ کلجگ کوڑی کر یا دیوے پھاسی، پھٹا اکو اک بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، ست رنگ نشانہ جوں سنگت کرے پروانہ، اُپر اپنا لیکھ لکھائیندا۔ ست رنگ نشانہ پھڑے ہتھ، ہتھ اپنے وچ اٹھایا۔
 نیچے اُپر مارگ دیوے دس، ادھ وچکار سمجھایا۔ جو لکھیا سو ہووے سچ، سچ ملے وڈایا۔ شبد جوت جوت شبد نرگن نرگن وچ گئے رچ، سرگن سرگن
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا پھیر سمجھایا۔ سنگھ گجن گجن گرجن گرج، گرگھ گرجمت راہ چلایا۔ چٹی چادر بناوئی سچ، دوہاں
 میلا سچ سُبھایا۔ پر بھ نرگن لیٹے وچ اپنا تیج، نکھی دھار چلایا۔ شبد سندیسہ دیوے بھیج، بھاجی گھر گھر آپ پُچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوتھے گھر سنگھاس اُپر دے وچھایا۔

☆ ۱۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سرُپ سَنگھ دے گرہ چانکيا پُری نويس دلی ☆

سچ سَنگھاسن سوہے سلطان، ست پُرکھ نرنجن وڈ وڈیايا۔ بھوپ بنے راج راجان، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔ سچکھنڈ وسائے سچ مکان، درگاہ ساچی کر
 رُشنايا۔ دو جہاناں بن حکمران، شبد سندیسہ اک سنايا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، لوآں پُریاں پندھ مُکایا۔ نرگن نرگن ہو پردھان، سرشٹ سبائی ویکھ
 وکھایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ست ستوا دی آپ ہنڈھایا۔ دُھر سندیسہ دے گیان، نر نریشا کرے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر راجن راجا، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ آد جگاد رچ رچ کاجا، جگ جگ اپنا کھیل کرانیندا۔ نام ندھان دیونہارا داجا، لکھ
 چوڑاسی جیو جنت جھولی آپ بھرائیندا۔ بودھ اگادھ مارنہارا واجا، بھيو ابھید گھلائیندا۔ آتم پر ماتم رچ رچ کاجا، جیو جنت رنگ رنگانیندا۔ سدا سہیلا پھرے
 بھاجا، آون جاون کھیل وکھائیندا۔ مکند منوہر لکھمی نرائن مادھو مادھا، بے نظیر دستگیر اپنی دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی پیکھنہارا سماجا، ساچی کرنی آپ
 کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے سچ سَنگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سَنگھاسن سہائے آپ پر بھ، ہر وڈا وڈ وڈیايا۔ نرگن
 نرور اُپر ہے جھب، جھلک اکو جوت نور رُشنايا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوار لئے سد، سچ سندیسہ حکم سنايا۔ نو نوچار ویلا رہیالہ، کلجگ انتم دے دھایا۔ نو
 نو اندھیرا کھڈ، دُونگھی غار سرشٹ لوکایا۔ کسے نہ ملے امر اپد، امر آتم نہ کوئے کرایا۔ کوٹن کوٹ مکہ کعبہ کردے جج، حاجت پوری نہ کوئے وکھایا۔
 کوٹن کوٹ مندر مسجد بیٹھے سچ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کوٹن کوٹ نہا نہا تھکے تیر تھ ت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سچ سَنگھاسن پر بھ بیٹھ پُرکھ
 سمر تھ، اکل کل اپنی دھار چلائیا۔ چلاونہارا سچا رتھ، رتھ رتھوای نظر کسے نہ آيا۔ آنت بھگونت ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹایا۔ جوتی جاتا
 ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا راہ وکھایا۔ لیکھا جان چوڈاں لوک چوڈاں طبق جگت ہٹ، بن ونجارا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سَنگھاسن اکو ڈیرہ لایا۔ سچ سَنگھاسن چڑھے آپ، تخت نواسی دیا کمانیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، دوسر سنگ نہ کوئے ملائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش،
 لوک مات راہ جنائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، منڈل اپنی راس وکھائیندا۔ پوری کرنہارا آس، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ لیکھا جان پر تھمی آکاش، دُونگھے

ساگر پھول بھلایند۔ شاہو بھوپ بن شاباش، شہنشاہ اپنا حکم سنایند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک سہانیدا۔ سچ سنگھاسن ہر سہنجنا، سو بھاؤنت سہانیا۔ جگے جوت آد زرخنا، زرگن نور نور رُشانیا۔ بھگت بھگوان بنے سجنّا، گھر میلّا سچ سہانیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، اکو امرت نیر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، بے پرواہ کھیل کرانیدا۔ جگ چوکڑی متھن متھ، لکھ پوراسی ویکھ دکھانیدا۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، پاربرہم پر بھ ولس وٹانیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ جنانیدا۔ سچ دوارے آپے وس، جن بھگتاں آپ وڈیانیدا۔ میل ملاوے نسّ نسّ، آتم پر ماتم پندھ چکانیدا۔ نجھر دیوے اکو رس، رس پھکا میٹ مٹانیدا۔ کر کرپا پوری کرے آس، آسا اکو اک جنانیدا۔ سچ سنگھاسن جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساجن ڈیرہ لایند۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ اک، اینکار آپ لگایا۔ آد جگاد لیکھا لکھ، جگ جگ کرے پڑھایا۔ شاستر سمرت وید پُران پائے بھکھ، گیتا گیان انجیل قرآن نال ملایا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ وندنہارا جس، ذات پات ورن گوت کھتری براہمن شور ویش کھانی بانی جیرج اندج اتبج سیتج بنت بنایا۔ چلاوہار رتھ پُرکھ سمرتھ مہما اکھ، بودھ اگادھ زرگن سرگن سرگن زرگن اکھر وکھر کرے جنایا۔ شاہ سلطان راج راجان بھوپت بھوپ مارگ دس، رعیت راؤ رنگ جیو جنت سادھ سنت اپنا حکم جنایا۔ لیکھا جان جگا جگنت، پرگٹ ہو سری بھگونت، میلانا رکت، آتم سیجا سچ سہنجنی اک دکھایا۔ شبد اگنی نیا منت، کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، گڑھ توڑھے ہو میں ہنگت، نون سو اکھر اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن اک سہانیا۔ سچ سنگھاسن ہر سہاؤنا، سو پُرکھ زرخن کھیل کرانیدا۔ ہر پُرکھ زرخن ولس وٹاؤنا، زرگن اپنی کل ورتانیدا۔ اینکار بل رکھاؤنا، بل اپنا آپ جنانیدا۔ آد زرخن دیپ ڈمگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشانیندا۔ سری بھگوان ساچا حکم سناؤنا، حکمے اندر کھیل رچانیدا۔ ابناسی کرتے سیس جھکاؤنا، بن بردا سیو کمانیدا۔ پاربرہم پر بھ پڑدہ لاہنا، مکھ نقاب نہ کوئے رکھانیدا۔ تخت نواسی ساچا تخت اک وڈیاؤنا، جس اپنا چرن چھہانیدا۔ بھگت دوارے آپ وچھاؤنا، بھگوان اپنی کار کمانیدا۔ ساچا سنگ اک رکھاؤنا، اینکارا سنگ جنانیدا۔ دھر نشانہ آپ جھلاؤنا، دو جہاناں سیو کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانہ اک وڈیانیدا۔ سچ نشانہ جھلے

جگ، جگ جیون داتا آپ جھلایا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، نہکلنک خوشی منایا۔ دین مذہب پار کر حد، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ انحد ناد وجائے ند، انراگی راگ سنایا۔ پریم پیار اپنے وچوں کڈھ، جن بھگتاں جھولی پائی۔ کوڑی کریا دیوے چھڈ، سچ سچ کرے گڑھنایا۔ سچ جنائے اکو جاپ، آتم پر ماتم ڈھولا آپ سنایا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ لاگے رانیا۔ جنم جنم دامیٹے پاپ، کرم کانڈ رہن نہ پانیا۔ نظری آئے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا درس دکھایا۔ نچ آتم کرے واس، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ شبد جوتی جوت جوت پرکاش، اگیان اندھیر مٹایا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سمانیا۔ ساچے تخت بیٹھ شاہو شتاباش، شہنشاہ اپنا حکم جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تخت نواسی سچ نشانہ ست ستودای آپ پرگٹائیندا۔ وکھاونہارا دو جہاناں، نرگن سرگن دوئے دوئے روپ دکھائیندا۔ دیونہارا برہم گیانا، پاربرہم پرہم آتم پر ماتم آتم میل ملائیندا۔ سنونہارا راگ ترانہ، نش اکھر وکھر نر نرائن آپ سنائیندا۔ بٹھاونہارا سچ بانا، شبد اگئی آپ اڈائیندا۔ وکھاونہارا سچ مکانا، سکھنڈ گندا آپے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ دکھائیندا۔ اپنا رنگ رنگے کرتار، کرتا بھل کدے نہ جانیا۔ کلجگ انتم لے اوتار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ وید ویاسا کرے وچار، اُچے ٹلے پر بت بیٹھا دھیان لگایا۔ براہمن گوڑا پوت سپوتا پرگٹ ہوئے نوجوان، نیا نوکا دو جہان چلایا۔ عیسیٰ موسیٰ کرے دھیان، محمد چرن کول اکو آس رکھایا۔ پرگٹ ہوئے حق امام، پروردگار سچا ماہیا۔ سچ سنائے اک کلام، کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ نانک نرگن دیکھے مار دھیان، آد نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہوئے جو دھاسو بر بلوان، بل اپنا آپ رکھایا۔ گو بند دیکھے پُرکھ اکال، اکل کل ہر اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن کار کمایا۔ انتم آوے بن پردھان، سچ پردھانگی اک کمایا۔ شہنشاہ بھوپ بن راجان، رعیت دیکھے جگت لوکایا۔ ست رنگ نشان جھلائے آن، راج راجاناں حکم سنایا۔ ست ستودای بنائے اک ودھان، دھارا اکو اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ جنایا۔ ساچا حکم دیوے بھگوان، بھگوان دیا کمائیندا۔ ست دھرم دا جھلے نشان، جگت نشانہ میٹ مٹائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی اک گیان، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ ستاں دیپاں اک راجان، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی اک دھیان، بندھن اکو اک پائیندا۔ چار ورنان اک مکان، گر اشٹ دیو اکو اک

سمجھائیندا۔ چارے کھانی اک نشان، چار گنٹ وکھائیندا۔ چارے بانی کر پروان، نام بان تیر چلائیندا۔ چوتھے پد ہو پردھان، سچ سنگھاسن اک وچھائیندا۔ کلج انت کر کلیان، بھیو اپنے وچ رکھائیندا۔ سنجگ ست ست دے مان، ست ستوادی راہ وکھائیندا۔ ہر پرکھ نرنجن نوجوان، نوبت اپنے نام وچھائیندا۔ سرشٹ سبائی اک چرن کرائے دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اکو اک پرگٹائیندا۔ ساچا تخت پرگٹ مات، ہر سنگر آپ پرگٹائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اوچ پنچ نہ کوئے رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی بنے سجن ساک، ناتا اکو گھر وکھائیندا۔ مرشد مریداں کرے پاک، پت پت پت دیا کمائیندا۔ سری بھگوان ساچی دیوے بھاکھیا بھاکھ، بھوکھت لیکھا دے جنائیندا۔ پاربرہم برہم بنے ساک، گھر میلا سچ سبھائیندا۔ آتم پرما تم کھولے تاک، دئی دوتی پڑدہ لاہیا۔ ساچے گرہ وکھائے گھاٹ، سروورت تیر تھ اکو نظری آئیندا۔ کلج کوڑی مٹے واٹ، سنجگ مارگ اک لگائیندا۔ پاربرہم پرہم ملے کملاپات، کول نین درس دکھائیندا۔ چترنج ساکیات، صاحب اپنا ویس وٹائیندا۔ آد شکت ساتھ ساتھ، نور نورانہ کر رُشنائیندا۔ پروردگار دیوے دات، بے نظیر جھولی پائیندا۔ پیر پنیمبر بہاؤنا اک جماعت، دو دو آب میل ملائیندا۔ لیکھا جانے مکہ کائب، کعبہ اکو اک درڑائیندا۔ مندر مسجد پوجا پاٹھ، کایا بنک اک وکھائیندا۔ لیکھا جان پرکھ سمراتھ، سرب سرشٹ دے سمجھائیندا۔ سچ سنگھاسن بہے آپ، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرگن اپنا جوڑ جڑائیندا۔ ساچے در لڈائے لاڈ، ہر مندر اک وکھائیندا۔ دھرم نشانہ دیوے گاڈ، ست رنگا آپ لہرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک سنگھاسن دے اُچائیندا۔ اک سنگھاسن اُتجے مات، سری بھگوان آپ اُچائیندا۔ کلج مٹے اندھیری رات، جگت اندھیرا آپ گوائیندا۔ سنجگ ست کر پرکاش، دھر دھرم ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ نار کمذات، کملاپاتی اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچ سنائے اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ انتر باہر گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل وکھائیندا۔ اپنی کل رکھے کل، کلج انتم پھیرا پائیندا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن اکو مل، نرگن سرگن ویکھے چائیں چائیندا۔ پاوے سار جل تھل، ڈونگھے ساگر اُچے ٹلے پربت پھول بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وکھائی۔ ساچا مندر سچ محلہ، ہر ساچا سچ پرگٹائیندا۔ نرگن بیٹھا اک اگلا، سرگن راہ چلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکڑن پلا،
 پلو گنڈھ بندھائیندا۔ لیکھا چکائے رانی اللہ، میاں ویس وٹائیندا۔ رام رحیم میٹے سلا، دُئی دوتی پندھ مکائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار کھانی آپے
 رلا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ شبد سندیس آد جگاد جگا جگنتر گھلا، اکھر وکھر لکھ لکھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ سو مندر وڈا ہوئے جگ، جس صاحب آپ وڈیایا۔ نرل دیپک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر گوائیا۔ بھگت بھگوان
 لئے سد، گھر اپنا آپ وکھائی۔ رل مل اکو گاؤ چھند، سوہنگ ڈھولا ناد الاپیا۔ کوڑی کریا تجو گند، سچ سچ جھولی پاپیا۔ خوشی کرے بند بند، بندی خانہ توڑ
 تڑاپیا۔ گھر وکھائے ساچا چند، چند نور جوت رُشانیآ۔ آتم پر ماتم اک اند، دکھ درد دے گوائیا۔ ناتا توڑ بھیکھ پکھنڈ، ایک نام دے وڈیایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک جنایا۔ ساچا مندر اُچ اٹاری، اُچو اُچ اکھوائیندا۔ نرگن جوت جگے نرنکاری، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ آد
 جگادی شاہ سکداری، شہنشاہ اپنا تھم منائیندا۔ کلج کھیل اگم اپاری، بے پرواہ اتھاہ پڑدہ آپ چکائیندا۔ لیکھا جان دُھر درباری، دُھر دی کار آپ کمائیندا۔
 نہکٹنک نرائن نر اوتاری، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ کرے کھیل وچ سنساری، وڈ سنساری آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 مندر آپ وڈیائیندا۔ ساچا مندر وڈیائے بھگوان، بھگوان دیا کمائیآ۔ جس اُپر جھلے دھرم نشان، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ جس گرہ گر پیر اوتار ملے گیان،
 نام وست رہیا ورتایا۔ جس گرہ اکو دیپک جگے مہان، تیل باقی نہ کوئے رکھایا۔ سو کلجک انت کرے پردھان، صاحب ستگر پھیرا پاپیا۔ بھگتن میلا وچ
 جہان، دو جہاناں والی آپ کرائیا۔ چوتھے جگ دا اک نشان، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیایا۔ اُپر چڑھ ویکھے بھگوان، آخر اپنا قدم لکایا۔ دسم دواہری ادھ
 وچکاری نیتزنین شرمان، شاستر سمتر دین گواہیا۔ ساچے تخت بہے نوجوان، تھم اکو اک منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سنگھاسن آپے چڑھ کے، شاہ سلطان نرگن سرگن پھڑ کے، بھانا اکو اک منایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی جائے کر کے،
 پچھلی کرنی جگت اُٹائیآ۔

☆ ۱۳ پھلن ۲۰۱۹ بکری گرچرن سنگھ دے گرہ چانکیاں پُری نوں دلی ☆

شاہ پاتشاہ صاحب مرگند، محبوب تیری وڈیاں۔ دو جہان تیرے نام وجے کنگ، کنگری کنگری ناد سُنایا۔ راہ تگن وشن برہما شو اند، کروڑ تیتیس
 نین اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن صاحب بخشند، بھگت بھگوان میل ملایا۔ سنت ساجن کہن گہر گبھیر گنی گہند، گورا اپنی کھیل کرایا۔ گرگھ کہن سد
 میٹے چند، چنتا روگ گواں۔ گرگھ کہن امرت دھار بخشے بوند ساگر سندھ، سرور اکو اک نہایا۔ متمک کہن کال دوارے کڈھے جند، مہاکال بھے
 جنایا۔ سری بھگوان کہے آد جگادی میری اکو بند، شبدی سُن وڈیاں۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ ساچا کھیل سچ دوار، سچ ساچا سچ کرائیندا۔ ساچا میل سچ نرنکار، سچ ساچا جوڑ جڑائیندا۔ ساچا نور جوت اُجیار، سچ ساچا ڈگمگائیندا۔
 ساچا مندر کھول کواڑ، سچ ساچا آسن لائیندا۔ ساچا نام ست ستار، سچ ساچا آپ سُنائیندا۔ ساچا رنگ اگم اپار، سچ ساچا آپ چڑھائیندا۔ ساچا اند وچ سنسار،
 ہر ساچا سچ جنایندا۔ ساچا چند تیج پرکاش، سچ ساچا آپ چکائیندا۔ ساچا پنڈھ سرب گنتاس، سچ ساچا آپ چکائیندا۔ ساچا بخشند سچ سرجنہار، سچ ساچا دیا
 کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ ساچا صاحب سلطان، ساچی کار کماں۔ تخت نواسی گہبان، بن اکھاں ویکھ
 دکھایا۔ اوم عام کھیل مہان، ہر خالق ویکھ دکھایا۔ دھرم سندیس ست گیان، سچ کرے پڑھایا۔ نام پردھان پرَم نشان، دو جہان جھلایا۔ بھگت مکان
 ستن دان گرگھ اشان گرگھ مان، ہر سنگر سر ہتھ لکایا۔ ناتا جہان بدھاتا بھگوان، بوند سوانتا پین کھان، مہربان اکو ایک ایک ورتایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سچ سچ رہیا سمجھایا۔ سچ جان ہوئے سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ ناتا تھے ماٹی کچ، کچ کنچن روپ دکھائیندا۔ رام رحیم اندر
 رچ، رچ رچ ایک راہ دکھائیندا۔ لکھ چوراسی کولوں بچ، بچ بچ اپنا گھ چھپائیندا۔ جن بھگتاں مارگ بھگتی دس، بھگوان اپنا بھو کھائیندا۔ زرگن سرگن
 دوارے آئے نس، نس بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور پرَم پُرکھ اپنی پوری کرے آس، آسا جن بھگتاں میل میل ملائیندا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ آپ وڈائیندا۔ سچ سچ سرب گن میت، گونتا آپ جنایا۔ سچ سچ سدا اتیت، ترے گن

لیکھا رہیا مُکانیا۔ سچ سچ ہر سچ پریت، پریتوان اک سمجھانیا۔ سچ سچ ہر ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھانیا۔ سچ سچ ہر ساچی نیت، آتم پر ماتم اکو نظری آئیا۔ سچ سچ میٹے اندھیرا تاریک، اندھ اندھیر گوانیا۔ سچ سچ نظر در سائے لاشریک، واحد اکو روپ دکھانیا۔ سچ سچ نشانہ دے ٹھیک، گرچرن ملے وڈیانیا۔ سچ سچ مانس مانکھ مانو جنم جائے جیت، آون جاون پھند کٹانیا۔ سچ سچ کایا کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھار اک دکھانیا۔ سچ سچ سچ درڑائے ہست کیٹ، اوچ پنچ اک وڈیانیا۔ سچ سچ گر سکھ ننگی ہون نہ دیوے پیٹھ، پشت در پشت سر اپنا ہتھ لکانیا۔ سچ سچ مٹھا کرے کوڑا، بیٹھ، امرت مٹھارس بھرانیا۔ سچ سچ خالی بھرے آپ کھیس، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ سچ سچ لیکھا چکائے دند بتیس، رسنا جھوا پندھ مکانیا۔ سچ سچ میل ملائے ہر جگدیش، جگدیش گھر وچ نظری آئیا۔ سچ سچ نام ندھان سنائے اک حدیث، کلمہ نبی رسول جنانیا۔ سچ سچ بھگت بھگونت اک دُوبے نوں کرن اسیس، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سچ سچ لیکھا جانے بیس بیس، بیس میسا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیا۔ سچ سچ سچ سگھاسن، سچ سچ سو بھاپانیدا۔ سچ سچ پُرکھ ابناسن، سچ سچ کار کمانیدا۔ سچ سچ داسی داسن، سچ سچ سیوک سیوا اپنے ہتھ رکھانیدا۔ سچ سچ کھیل پر تھی آکاشن، سچ سچ آکاش پرکاش سو بھاپانیدا۔ سچ سچ وشن برہما شو پوری کرے آسن، سچ سچ آسا ترشنا سب دی میٹ مٹانیدا۔ سچ سچ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سچا کرے بھوگ بلاسن، نار کنت نرگن سچ سچ کھیل کرائیندا۔ سچ سچ لکھ چوراسی آتم برہم گھٹ گھٹ کرے داسن، سچ سچ پار برہم برہم ساچا وند وندائیندا۔ سچ سچ شبد دُھن راگ اناد شاہو شاباشن، سچ سچ شہنشاہ اپنا تھم منانیدا۔ سچ سچ بھگت بھگوان اک دُوبے دے وس پاسن، سچ سچ پاسا زمیں اسمان رکھانیدا۔ سچ سچ پریم پیار پریتی ہاس بلاسن، سچ سچ پریم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ سچ ہر سجن دکھائے ساچا گھاٹن، سچ سچ تٹ کنارہ نظری آئیندا۔ سچ سچ سر اوڈھن دیوے پاٹن، سیس جگدیش تاج سہانیدا۔ سچ سچ کرے کھیل بازی گر ناٹن، سچ سچ سوانگی اپنا سوانگ رچانیدا۔ سچ سچ جگ چوکڑی میٹے واٹن، سچ سچ دو جہاناں پندھ مکانیدا۔ سچ سچ کھیل کرے نرگن باتن، سچ سچ ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔ سچ سچ جن بھگتاں بنے پتاماٹن، سچ سچ گرکھ بال انجانے گود اٹھانیدا۔ سچ سچ غریب نمائیاں سنگ کرے باطن، سچ سچ پریم پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سچ نرگن سرگن بنھے ناتن، سچ سچ دو جہاناں ناتا جوڑ جڑائیندا۔ سچ سچ کھجک میٹے لگی آگن،

سچ سچ اگنی تت ویکھ وکھائیندا۔ سچ سچ گرسکھاں کٹے جم کا پھاسن، سچ سچ پھاسی لکھ چوڑاسی گل پوائیندا۔ سچ سچ لیکھا جانے مات گربھ دس دس ماسن، سچ سچ
 جوئی جوئی بھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ سچ سچ سہاگن رنگ، سچ سہاگی آپ رنگایا۔ سچ
 سچ صاحب سربنگ، سچ سچ سورپیر دے وڈیایا۔ سچ سچ نام مردنگ، سچ سچ پرمانند درسایا۔ سچ سچ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، سچ سچ ہرجن دیا کمایا۔ سچ سچ
 میٹ بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ کرے گڑمایا۔ سچ سچ نام ندھان اکو ونڈ، سچ سچ ست جھولی پائی۔ سچ سچ بھانڈا بھرم ڈھاہے کندھ، سچ سچ نرگن اکو نظری
 آئی۔ سچ سچ سوہنگ ڈھولا گائے چھند، سچ سچ دو جہان کرے پڑھایا۔ سچ سچ گرسکھاں اندر پائے ٹھنڈ، سچ سچ سرشی اگنی روپ وکھایا۔ سچ سچ ہرجن پوری
 کرے منگ، سچ سچ شاہ سلطان راج راجاناں در در منگن ڈاھیا۔ سچ سچ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھاونہارا سچ چند، سچ سچ کرے
 رُشانی۔ سچ رُشانی روشن ضمیر، رحمت رحمان کمائیندا۔ ویکھنہار تا آخر اخیر، کائنات کھوج کھائیندا۔ آد جگاد دو جہان تلگیر، طالب طلبا عالم علما آپ
 پڑھائیندا۔ سدا سدا شاہ حقیر، بے نظیر نین کھائیندا۔ جگ جگ ظاہر اہیر، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ وسنہارا چوٹی اخیر، پڑدہ نشیں پڑدہ اپنا آپ اٹھائیندا۔
 کٹنہارا دو جہان بھیر، بھیر سب نوں آپ وکھائیندا۔ لوک پرلوک پینڈا پاندھی چیر، در در گھر گھر در دربان الکھ جگائیندا۔ ویس کر جگت فقیر، فقرہ اپنا
 نام پڑھائیندا۔ سچ سچ پڑھ تکبیر، تگوا اکو اک جنائیندا۔ نظر نہ آئے بے تصویر، تصور اپنا آپ نہ کسے سمجھائیندا۔ بخشنہار سرب تقصیر، طاقت اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر کدے نہ ہوئے دگیر، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ ساچی کل، کل کرتا آپ
 رکھائیندا۔ دگیر نہ ہو حق محبوب، محبان وڈی وڈیایا۔ وسنہارا اُج عروج، عرش قرص ویکھ وکھایا۔ بھو نہ پائے چند دُوج، اکیم رنگ نہ کوئے وکھایا۔
 پیر پیغمبر پانہ سکے سوچھ، سمجھ رمز نہ کوئے لگایا۔ اپنا بھو رکھے گوچھ، گھر گسبھیر وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ اکو گھر
 وسایا۔ سچ سچ عرش نورانی، نور نورانہ آپ جنائیندا۔ حق محبوب لاثانی، اصلیت ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ بھو نہ پائے کوئی ودوانی، ودت روپ نہ کوئے
 وڈائیندا۔ کلمہ کلام دیونہارا نکی نکی نشانی، نشانہ اپنا اپنے وچ چھپائیندا۔ لیکھا لکھ نہ سکے کوئی قلم کانی، کاغذ قلم نہ کوئے صلاحیندا۔ وسنہارا عالمے جاودانی،

جہان اکو اک دکھائیندا۔ جگ چوکڑی چڑھاو نہارا اک طغیانی، نام لہر اک اٹھائیندا۔ سرشت سبائی دے فانی، فتویٰ سب دے اپر لگائیندا۔ مُرید مُرشد رکھے اک نشانی، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ سچ سچ کلج اتنم کرے مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اک اٹھائیندا۔ جن بھگتاں اتوں ہو آپ قربانی، کربلا مان گوائیندا۔ ویلے آنت میٹے پریشانی، پیشتر اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن دھار دکھائیندا۔ آب حیات امیوں رس ٹھنڈا پانی، ست پیالہ مکھ لگائیندا۔ در در گھر گھر سنائے اپنی اکھ کہانی، مہما اپنے رنگ دکھائیندا۔ لیکھا چکے اللہ رانی، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت لبھدی پھرے سچا ہانی، صاحب نظر کتے نہ آئیندا۔ چھوٹی نڈھی بال انجانی، کھلی مینڈھی راہ بھوائیندا۔ کر کھیل کھیلے خلق روحانی، رُوح بُت بھو کوئے نہ پائیندا۔ حدود محدود محبوب لاثانی، لاشریک شرکت روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جانہار جیو جنت جگت جگت پرانی، پر م پُرکھ اپنا ویس وٹائیندا۔ ویکھنہارا تسبیح منکے گل وچ گانی، کُتب خانہ پھول بھلائیندا۔ کاتب کوئی نہ جانے کہانی، تیس بتیس ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پاک رسول پاک نشانی، اتفاقن اتفاقا راہ جنائیندا۔ دیونہار نجات چرن کول دھیانی، وفات اپنی جھولی پائیندا۔ کوئی لغات نہ جانے ہر کی کتھا کہانی، اکاتھ عالم نہ کوئے وڈائیندا۔ پیر پیغمبراں دسدا رہیا نکی نکی بچیاں والی بانی، اپنا بانا نہ کسے سمجھائیندا۔ سچ سچ اکو جوت نورانی، نور اپنے وچ پرگٹائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت گر مکھ گرسکھ جس دی دسدے گئے نشانی، سو نشانہ کلج آنت گر مکھاں آپ لگائیندا۔ جھوٹھ سچ دوہاں کرے مہربانی، بن جھوٹھ سچ نظر کتے نہ آئیندا۔ جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنی کار کمائیندا۔

☆ ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی چندا سنگھ راج سنگھ پرتاپ نگر وِلی ☆

نرگن شبد نرگن جوت، نرگن نرگن آپ اکھوائیا۔ نرگن مندر دوار قلعے کوٹ، نرگن نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ نرگن نام نگارہ وجے چوٹ، نرگن نرگن رہیا سنائیا۔ نرگن نرگن اُتے ہوئے موہت، مُجبت اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن کرنی آپ کمائیا۔ نرگن شاہ

نرگن سلطان، شہنشاہ نرگن آپ اکھوائیندا۔ نرگن راج نرگن راجان، بھوپت بھوپ نرگن آپ ہو جائیندا۔ نرگن بھکاری نرگن دیونہارا دان، نرگن جھولی آگے ڈاھندا۔ نرگن دست دست مہان، نرگن دست بدست دیوے آن، نرگن اپنی دھارا آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ نرگن در نرگن درویش، نرگن نرگن الکھ جگائیا۔ نرگن شاہ نرگن نریش، نرگن نرگن اکھوائیا۔ نرگن سدا سدا رہے ہمیش، نرگن روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ نرگن نرگن کرے آدیس، نرگن نرگن سیس جھکائیا۔ نرگن نرگن لئے ویکھ، نرگن نرگن نرگن نہ کوئے کھلائیا۔ نرگن وسے ساچے دیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نرگن دیال ٹھاکر سوامی، نرگن پُرکھ نرگن اکھوائیندا۔ نرگن آد جگاد سدا نہ کامی، نرگن نہچل دھام آسن لائیندا۔ نرگن سدا سدا انترجامی، نرگن دو جہاناں ویکھ دکھائیندا۔ نرگن بودھ اگادھ اگم بانی، نرگن بھو ابھید کھلائیندا۔ نرگن نرگن کھیل مہانی، نرگن خالق اپنی کار کمائیندا۔ نرگن پروردگار نور نورانی، نرگن لاشریک اکھوائیندا۔ نرگن نرگن مقامے حق ہوئے پردھانی، نرگن اپنا حکم منائیندا۔ نرگن سکھنڈ دکھائے اپنی سچ نشانی، نرگن سچ نشانہ آپ جھلائیندا۔ نرگن مہما گائے اکھ کہانی، نرگن بھو کوئے نہ آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن داتا پُرکھ سمرتھ، نرگن نرکار اکھوائیا۔ نرگن چلاونہارا راتھ، نرگن کھیٹ کھیٹ روپ وٹائیا۔ نرگن نرگن رکھنہار ہاتھ، نرگن بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرگن پوری کرے آس، نرگن آسا پور آپ ہو جائیا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، نرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن دیونہارا دات، دست امولک جھولی پائیا۔ نرگن صاحب کملاپات، نرگن ناری کنت روپ وٹائیا۔ نرگن ویکھے کھیل تماش، نرگن منڈل راس رچائیا۔ نرگن دھار بندھائے پر تھمی آکاش، نرگن رواس سورج چن کرے رشنائیا۔ نرگن وشن برہما شو کرے داس، نرگن ایکادوری نام تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ نرگن نرگن پُرکھ اگم، اگمڑی کار کمائیندا۔ آد جگاد نہ مرے نہ پئے جم، جیون جگت نہ کوئے جنائیندا۔ سکھنڈ نواسی کرے اپنا کم، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ نرگن اپنا بیڑا بنھ، نرگن اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد

مدھ ایکا دھار چلائیندا۔ نرگن آد پُرکھ آپ، نرگن آنت آپ اکھوائیا۔ نرگن مدھ کھیل تماش، کوٹن کوٹ جگ اپنا راہ جنائیا۔ نرگن کھیل ویل جگاد، جگ چوکڑی پندھ مکائیا۔ نرگن لیکھا جان گر اوتار، بھگت بھگونت سادھ ساچی سادھنا اک رکھائیا۔ نرگن نرگن شبد اگم دیونہارا داد، نام ندھان سری بھگوان اک جنائیا۔ نرگن ویکھنہارا واد وواد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال، اک اگلا ہر اکھوائیندا۔ نرگن داتا دین دیال، دینا ناتھ ویس وٹائیندا۔ نرگن سیوالائے سچھنڈ سچی دھرم سال، دھرم دوارا تھر گھر آپ پرگٹائیندا۔ نرگن حکمے اندر حکم رکھائے مہاکال، مہما اپنی آپ سمجھائیندا۔ حکم اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کل پرگٹائیندا۔

نرگن جوت نرگن پرکاش، نرگن اندھ اندھیر مٹائیا۔ نرگن منڈل نرگن راس، گوی کاہن نچائیا۔ نرگن پر تھی نرگن آکاش، نرگن سورج چند رُشائیا۔ نرگن کھیل نرگن تماش، کھیلنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن میلا نرگن میل ملائیا۔ نرگن نار نرگن کنت، سچ سُنہنجی نرگن آپ ہنڈھائیندا۔ نرگن جوت نرگن بھگونت، نرگن سری بھگوان ناؤں رکھائیندا۔ نرگن پُرکھ اگم مہما اگنت، نرگن نراکار اجونی رہت انہو پرکاش کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دوار کھیل اپار، کرے کرائے کرینہار، کرتا پُرکھ اپنی ونڈ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن ونڈ سرگن رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیا۔ نرگن دات نرگن بھگھاری مگے مگ، سرگن اکو گھر جنائیا۔ تتوت اک انند، بندھن بندھپ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کرائیا۔ نرگن کھیل اپار، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ترے گن مایا کر پسار، پنج تت ناتا جوڑ جڑائیندا۔ پار برہم برہم کر پیار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ من مت بدھ کر شنگار، در دوارا آپ گھلائیندا۔ آسا تر سنا بھر بھنڈار، مایا متا ہو میں نال رلائیندا۔ کایا مندر کر پسار، ڈونگھی کندر آسن لائیندا۔ انحد ناد شبد دھنکار، انراگی راگ لائیندا۔ جوتی جوت جوت اجیار، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا ساچی ریتا آپ چلائیندا۔ جگ

چو کڑی سرگنِ زرگن سنگ لائے پریتا، زرگن پریم پیار اک سکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اکو بھو
کھائیندا۔ زرگن کھولے بھو، ابھید آپ ہو جائیا۔ آد پرکھ سدا نہکیو، نہیل اپنا آسن لائیا۔ نام جنائے رسنا جھو، پون سواس سائیا۔ اگم اتھاہ الکھ بھو،
بے انت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن دے وڈیائیا۔ سرگن ناتا پنج تت، زرگن جوت رُشائیا۔ زرگن دیوے برہم
مت، پاربرہم پڑھائیا۔ سرگن زرگن ہوئے وس، دوئے جوڑ سرنائیا۔ جگت جیون چلے رتھ، رتھواہی بے پرواہیا۔ شبد انادی وجائے ند، اگئی دھار
وکھائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، پاربرہم برہم کرے پڑھائیا۔ نبھھر دیوے اکو رس، امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ ست ستوادی ساچا راہ دس، دہ دشا کھوج
کھوجائیا۔ مہا جنائے اکتھنا اکھ، کاتب لکھ لکھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن آد زرگن جگاد زرگن جگ وند وندائیا۔
جگ جگ سرگن دھار، زرگن آپ چلائیندا۔ لکھ چوڑاسی کرپسار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی کار آپ کرانیندا۔ پاربرہم
پرہہ ہو تیار، برہم اپنا میل ملائیندا۔ ناؤں دھر گر اوتار، گر گر شبدي راگ لائیندا۔ برہم برہمادی کھول کوڑ، دو جہاناں ہٹ چلائیندا۔ لیکھا جان سچ
سرکار، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جگ چو کڑی رچ سنسار، کھانی بانی میل ملائیندا۔ دھر فرمانا دیوے زرنکار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان آپ
درڑائیندا۔ انجیل قرآن دے آدھار، شبدي دھار ویس وٹائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک زرگن سرگن کر اُجیار، مہاسار تھی اپنا رتھ چلائیندا۔ سچ سندیسہ وارو
وار، جگ چو کڑی آپ سٹائیندا۔ صفتی صفت بھرے بھنڈار، گر اوتار رسنا جھو گائیندا۔ پیر پیغمبر کرن گفتار، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان
درس دکھال، دید عید چند چڑھائیندا۔ سنت سہیلے رکھے نال، سچ سُبھاؤ میل ملائیندا۔ گرگھاں آتم آتم کر پچھان، پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ گر سکھاں لگی نبھے
نال، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جگ چو کڑی مارگ آپ سکھال، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، زرگن
سرگن آپ پڑھائیندا۔ زرگن سرگن پڑھائے بودھ، اگادھ وڈی وڈیائیا۔ زرویر زرنکار سار سماں ہر دا سودھ، ہر جو اپنا رنگ وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی
کوٹ، شبد چوٹ اک جنائیا۔ زراں پرکاش کر جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ زرویر کھول سوت، سرتی شبدي آپ ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ سرگن دیوے پنج تت وڈیا۔ سرگن پنج تت وڈیا، لوک مات دیا کمائیدا۔ گر اوتار مارگ لا، پیر پیغمبر صفت صلاح جنائیدا۔ کوٹن کوٹ نام دھرا، رسنا جہوا سرب پڑھائیدا۔ آپ چھپیا رہے بے پرواہ، نیز نظر کتے نہ آئیدا۔ چار جگ بھوکت بھوکت بھوکتی گیا جنا، بھاکیا اپنی آپ جنائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران بن گواہ، شہادت اکو نام پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ نشانہ گئے جنا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیدا۔ کلج انتم آوے بے پرواہ، پڑدہ اپنا آپ اٹھائیدا۔ کل کلکی جامہ پا، نہکنا ڈنک وجائیدا۔ شبد اگئی چوٹ لگا، دو جہاناں آپ اٹھائیدا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیدا۔ نو کھنڈ پر تھمی گھیرا پا، ستاں دیپاں ونڈ ونڈائیدا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہ، ساچا مارگ اک جنائیدا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ویکھے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھجائیدا۔ دو جہاناں جنائے اکو ناں، وشن برہما شو پڑھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ دے وچھڑے لئے ملا، پورب لیکھا سرب وکھائیدا۔ دین مذہب ذات پات نیز نیناں نال درسا، شبد اشارہ اک کرائیدا۔ سرگن بھلیا بے پرواہ، پاربرہم نظر کسے نہ آئیدا۔ پڑھ پڑھ وڈیا سری بھگوان گئے بھلا، بھلیاں مارگ نہ کوئے پوائیدا۔ انجیل قرآن وید پُراناں جھگڑا پیا تھاں تھاں، کھانی بانی، ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ نرگن داتا نیز نین ویکھے اک دھیان، پڑدہ اوہلا لائیدا۔ مقالے حق ہو روشا، روشن ضمیر اک کرائیدا۔ تحقیق کرے آپ خدا، خدی سب دی ویکھ وکھائیدا۔ چوڈاں طبقات پڑدہ آپ اٹھا، کھ نقاب نہ کوئے رکھائیدا۔ رہبر بن دو جہان، نرؤیر اپنا ویس وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرؤیر اپنی کار کرائیدا۔ نرؤیر آئے پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیا۔ سچھنڈ وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ چارے ورنناں ہو دیال، کھتری براہمن شوڈر ویش انگ لگایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو گھر وسایا۔ شبد سروپی بن دلال، نرگن آتم نرگن پر ماتم نرگن من نرگن بدھی نرگن مت لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن انس سرگن بنس سربنسا ویکھ وکھائیدا۔ نرگن نیا نرگن منت، سرگن منتر آپ پڑھائیدا۔ نرگن نار نرگن کنت، سرگن کایا چولی سچ ہنڈھائیدا۔ نرگن مہما نرگن اگنت، سرگن رسنا جہوا گائیدا۔ نرگن گڑھ سرگن ہو میں ہنگت، مایا متا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن آپ اٹھائیدا۔ نرگن پاربرہم، برہم

نرگن آپ جگانیا۔ نرگن کرے ساچا کرم، نہکرمی وڈ وڈیاںیا۔ نرگن آد جگادی اکو دھرم، ورن گوت نہ کوئے رکھانیا۔ نرگن نرویر اکو رکھے سرن،
 شودوالا مٹھ مندر مسجد گرو دوار نہ کوئے جنانیا۔ نرگن نرویر اکو جوت پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھانیا۔ نرگن گھٹ گھٹ اندر رکھے واس، گھر گھر
 ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی اکو نر، نر نرائن وڈی وڈیاںیا۔ نرگن نر نرگن نار، نرگن پوت سپوت
 بنائیندا۔ نرگن بھوشن نرگن شنگار، نرگن ویس انیک وٹائیندا۔ نرگن ناد شبد دھنکار، نرگن لکھ لکھ لکھ جگت جنائیندا۔ نرگن شاستر سمرت وید پوران کر
 اجیار، نرگن کھانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سب دا لیکھا کرے آر پار، بے پرواہ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، آد آنت جگا جگنت شبد شبدی اکو منت، منتر اکو اک جنائیندا۔ نرگن منت آد سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنانیا۔ نرگن ہنگ برہم ہو، پار برہم
 ونڈ ونڈائیا۔ دوہاں وچولا بھو نہ جانے کو، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا پنج آپے بو، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ انتم مالن بن کے آپے لئے کھوہ، کلی کلی لکھ چوڑا سی
 آپ تڑائیا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے بھگت بھگوان ساچی لڑی لئے پرو، نام تند ہتھ اٹھانیا۔ ساچا نام درڑائے سوہنگ سو، آد آنت مدھ اپنی دھار جنانیا۔
 پار برہم برہم آپے ہو، برہم میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن کرے پڑھانیا۔ ہنگ برہم نرگن یاد، ہر سنگر آپ
 جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سُن فریاد، ست ستوادی پھیرا پائیندا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہن موہنی اپنا رنگ وکھائیندا۔ دیونہارا دھر درگاہی داد، وست
 امولک جھولی پائیندا۔ رکھنہارا ساچی لاج، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ وقت سُنہنا کرے کاج، آد نرنجن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن ونڈ کھیل برہمنڈ، ہر شبد اگئی ساچا چھند، دو جہاناں آپ لائیندا۔ دو جہاناں نرگن دھار، ہر شبد شبد جنانیا۔ ستجگ ست
 ست ورتار، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ ست ست دئے آدھار، برہم مت اک جنانیا۔ رتی رت کر خوار، چولی اگٹرے رنگ رنگانیا۔ گرٹھ توڑ جھوٹھ ہنکار،
 کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ سچ سچ کر پیار، سرتی شبد دئے ملائیا۔ گرگھ ہر جن دئے اُدھار، انتر آتم کھوج کھوجانیا۔ ساچے ستن کھول کواڑ، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔
 بھگتن میلا دھر دربار، دھر دربار اک وکھانیا۔ ساچے مندر دئے بہال، چوتھے پد ملے وڈیاںیا۔ چوتھے پد آپ سنبھال، نرگن اپنے انگ لگانیا۔ تھر گھر

و کھا سچی دھر مسال، شبد شبدی وچ سمانیا۔ جوتی جوت کر پیار، تھر گھر پندھ آپ مُکانیا۔ سچکھنڈ دیوے سچی دھر مسال، دھرم دوارے سو بھاپانیا۔ نرگن نرگن لے کے جائے نال، گرگھ آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن روپ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں رکھے اتم ذات، آتم جوڑے ساچانات، جوتی جوت ملائیا۔ نرگن میلا نرگن جوت، جوتی جوت ملائیندا۔ نرگن گرو نرگن چیل نرگن وسے ساچے کوٹ، مندر ساچا سو بھاپانیدا۔ نرگن کھیل پتا پوت، سپوت اپنے گھر بہانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اکو کاہن، ویکھنہارا دو جہان، وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی الکھ اگوچر اگم اتھاہ داتا دانی بے پرواہ، جن بھگتاں بنے آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیدا۔ نرگن بیڑا اچکے کندھ، کندھ اپنے بھار اٹھانیا۔ سنگ سہیلا ہر بخشند، بخشش آپ کرائیا۔ دو جہاناں میٹ پندھ، پاندھی اپنا چرن اٹھانیا۔ گیت سنائے سہاگی چھند، سوہنگ ڈھولا اک جنانیا۔ آتم پر ماتم اک انند، نج آتم کرے رسائیا۔ سچ دروازہ جائے لنگھ، آدھ وچکار نہ کوئی اٹکانیا۔ سچکھنڈ دا سنگھاسن سوہے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے وڈیانیا۔ شبد راگ نہ کوئی مردنگ، ناد دھن نہ کوئے شنوائیا۔ نرگن روپ سدا سربنگ، پر م پُرکھ بیٹھا آسن لائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دار کھن سنگ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن وچھوڑا نرگن میلا نرگن سرگن اپنے گھر ملائیا۔

☆ ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ دلی ☆

کھجک انتم اندھیرا، نوکھنڈ پر تھی رہی گر لائیا۔ کوڑی کریا پایا گھیرا، مایا متا ہو میں ہنگتا کرے لڑائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کہن میرا میرا، تیرا نظر کسے نہ آئیا۔ جیواں جنتاں اندر سادھاں سنتاں لایا ڈیرہ، پنج تت جگت آسن رہے بندھانیا۔ انتر آتم چکے کسے نہ جھیرا، جھگڑا جھنجھٹ نہ کوئی مُکانیا۔ سچ نہ دے ساڈے تن ہتھ کھیرا، ساچی کھڑکی نہ کوئی کھلائیا۔ من منو آنہ کرے ہیرا پھیرا، کٹاکش تیر نہ کوئی لگائیا۔ پر ماتم نظر نہ آئے نیرن نیرا، دُور

دُرڈا رہے جس گائی۔ سچ محل نہ دے کھلا ویہڑا، گھر جوت نہ کوئی رُشائی۔ اپنا بندھ نہ سکن بیڑا، بھار دُجیاں رہے اُٹھایا۔ جس پر بھ ملیا شہنشاہ اِکو
 ویرا، شاہ پاتشاہ اپنے رنگ رنگایا۔ ہر جن گائے توں سَنگُ میرا میں تیرا، تیرا تھہ بن نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجک
 تیری اتم ور، سادھ سنت جیو جنت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سادھ سنت مان رنگ، رنگ رلیاں جگت دکھانیدا۔ اتم ملے نہ کسے اند، سچ رس نہ کوئی چوانیدا۔
 اتم سچ چڑھیا نہ کوئی پلنگ، جگت گُریاری سچ سرب ہنڈھانیدا۔ بتی دند گاؤندے چھند، بودھ اگادھ بھیو نہ کوئے کھانیدا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن
 بخشند، بخشنہار نظر کسے نہ آئیدا۔ نرنکار بولن جیرج اند، اُتھج سیتج پندھ نہ کوئے مَکائیدا۔ کوڑی کرپا کھان گند، سچ سچ امرت رس گھر مندر نہ کوئے
 لُکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کُجک اتم کُجک کھیل کُجک ہتھ رکھانیدا۔ کُجک سنت رہے گُرا، اُچی کوک
 کوک دین دُہانیا۔ نرگن ملے نہ سرگن آ، سار شبد نہ کوئے جنایا۔ پاربرہم پر بھ پڑدہ نہ دے اُٹھا، تاکی بند نہ کوئے کھانیا۔ ست ستوادی ست شبد انراگی
 راگ نہ دے کوئی سنا، جگت راگی رسنا جہوار ہے جس گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجک تیری اتم ور، تیری کل تیرے ہتھ رکھانیا۔
 کُجک انت کل ودھائی، چار کُٹ ویکھ دکھانیدا۔ رین اندھیری اِکو چھائی، چھہر کوڑی کرپا لائیدا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سادھ سنت دھیاں
 بھیناں رہے تک، ست دھرم سنتو کھ نہ کوئے رکھانیدا۔ نام ندھان سری بھگوان اگم اتھاہ بے پرواہ مہما سناے نہ کوئی اکھ، جگت کہانی جگت سنانیدا۔
 بستر پہن تن سہان پٹ، سچ پٹولا نام اوڈھن نہ کوئے رکھانیدا۔ اپنی کرنی کھول ہٹ، جگت ونجارا جگت وست دکھانیدا۔ کسے نظر نہ آے پُرکھ سمرتھ،
 سمرتھ ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کُجک کوڑا بندھن پائیدا۔ کُجک سنت کرن پکار، کوک کوک سنانیا۔
 پُرکھ ابناسی نظر نہ آے کایا اندر مندر دوار، نو در پار نہ کوئے کرائیا۔ آسا تر سنا مایا متا ہو میں ہنگتا تن مائی پہن کرن شنگار، ساچا بستر تن نہ کوئے سہانیا۔
 اٹھے پہر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن آسوار، شاہ آسوار نظر کسے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی دسن جگت وہار، وہاری اپنی کار نہ کوئے کمائیا۔ جوگ ابھاس
 ہٹھ تپ جب ست کرن باہر کھی کار، آتر سکھی اتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ شان و شوکت جگت اُجیار، دوار مندر اِکو اک وڈایا۔ نظر نہ آے نرگن

سُدر بے نظیر شاہ حقیر شہنشاہ سلطان اندر گریبان، گرہ اندر پڑدہ نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک سنت مایا پائے آپ بے آنت، آنت اپنے ہتھ رکھایا۔ کلجک مایا ہو بلوان، چار کُٹ لئے انگڑایا۔ پنج تت ویکھے مار دھیان، بن نیتز نین اُٹھایا۔ کلجک سکھیا کوڑی کرپا کرے گیان، اگیان اندھیر اکو گھر دکھایا۔ گر کا شبد بھلے بن انجان، آپ اپنا مارگ لایا۔ سَنگر شبد اک بیان، آد جگاد جگا جگتر دیوے سچ صلاحیا۔ آتم آنتر کرے نہ کوئے پروان، صفت صلاحی صفت رہے گایا۔ جگت لیکھا جگت ودھان، ودت ودیا چوداں چوداں اکو گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک دیونہارا ور، سنت جگت سنت بنایا۔ جگت سنت کوٹن کوٹ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ہر کا سنت نرل جوت، نراکار وچ سمایا۔ شبد اگم لگائے چوٹ، سچ نگارہ اک وجایا۔ ساچا سنت ست ستوادی کڈھے کوڑا کھوٹ، کرپا کرم دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سب دی وتھیا دے جنایا۔ کلجک سنت کلجک ناتا، کلکاتی رُپ وٹایا۔ نظر نہ آئے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھایا۔ گا گاتھکے رسنا گاتھا، انحد نادى ناد نہ کوئے سٹایا۔ کلجک آنت سِری بھگونت سب دالہنادینا باقا، باقی سب دی پھول بھلایا۔ انتم میٹے کوڑا خاکہ، خاکی خاک دھوڑ اڈایا۔ سِری بھگوان مہربان سرب جیاں دا اکو ساکا، سگلا سنگ نبھایا۔ چار جگ پورا کرے لکھیا بھوکھت واکا، واتا ورن اپنے ہتھ رکھایا۔ پرگٹ ہوئے مہابلی پُرکھ سمراٹھا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا کوڑی رنگن جگت جگت کری گڑھایا۔ آنتر آتم سچا درس، بن اکھاں آپ کرایا۔ آنتر آتم امرت برس، نبھھر جھرنایا۔ آنتر آتم میٹ حرس، ہوس دے گوائیا۔ آنتر آتم کر ترس، نرگن نرگن پڑدہ لاہیا۔ آنتر آتم لاہے قرض، پچھلا لہنا جھولی پائی۔ آنتر آتم سَنگر پورا کرے فرض، بن فرماں بردار سیو کمایا۔ آنتر آتم گر گر سکھ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنی جھولی پائی۔ آنتر آتم ساچا راگ انحد ناد سٹائے طرز، تلواڑا اکو اک وجایا۔ آنتر آتم شبد اگم سٹائے گرج، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ آنتر آتم جگت واکارا دیوے ورج، بھے بھو اکو گھر دکھایا۔ آنتر آتم سُرَت سوانی سُن عرض، شبد ہانی میل ملایا۔ آنتر آتم پر ماتم ویکھ ہوئے اسچرج، مہما کتھ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس اکو گھر جنایا۔ آنتر آتم درشن نیت، نیرن نیر کرانیندا۔ آنتر آتم اکو ہیت، ہتکاری آپ جنائیندا۔ آنتر آتم

رُت بسنتی چیت، بھل بھلاوڑی آپ مہکائیندا۔ اتر آتم نج نیز گرکھ لئے ویکھ، جگت لوچن بند کرائیندا۔ اتر آتم سد رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس آپ جنائیندا۔ ساچا درس آتم جوت، پر ماتم میل ملائیا۔ ناتا ٹٹے ورن گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ اگلی پچھلی رہے نہ ہوش، مدہوش پھری دھائیا۔ کر درس ہوئے خاموش، رسنا جھوانہ کوئے ہلائیا۔ دوشی بنے در نردوش، ہان نہ لاگے رائیا۔ سنگر پورا ہر سجن لئے کھوج، کھوج اپنی دے جنائیا۔ سچ دوارے جائے پہنچ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ دیوے درس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دیدار اک جنائیا۔ آتم اتر درس دیدار، دیدن دید کرائیندا۔ پاربرہم برہم دس گفتار، گفت شنید جنائیندا۔ ساچے مندر کھیل اپار، گھر گھر وچ سوہا پائیندا۔ ڈنکا وجے اگم اپار، ڈھولک جھیننا نہ کوئے رکھائیندا۔ نرمل دیا باقی کر اجیار، تیل باقی نہ کوئے لکائیندا۔ کملاپاتی میت مرار، متر پیارا نظری آئیندا۔ آتم سیجا کر پسار، سچ وہاری کھیل کرائیندا۔ درشن دیوے اپنی دھار، دھار دھار وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس اکو گھر جنائیندا۔ درس ہووے ساچے گھر، گھر مندر وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ملے ور، ور اکو نظری آئیا۔ دو جہان چکے ڈر، لوک پر لوک بھے نہ کوئے رکھائیا۔ سنت سنگر پلو پھر، گرکھ گر گر انگ لگائیا۔ سچ محلے جان چڑھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ درس کرن اگے کھڑ، کھٹکا کوئے رہن نہ پائیا۔ ساچا ڈھولا لین پڑھ، توں میرا میں تیرا اکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس اکو در دکھائیا۔ ہووے درس در سہنجنا، سوہا و انت سہائیندا۔ ملے پرکاش آد زرخنا، جوت زرخن میل ملائیندا۔ ہوئے سہائی درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیندا۔ نیز نام پائے انجنا، اگیان اندھیر چکائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا منجا، دُرمت میل دھوائیندا۔ انت پڑدہ کجنا، جس جن اپنا درس دکھائیندا۔ سچ دوارے بہہ کے سجن، دھرم دوارا اک وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس جس جن بن اکھاں آپ جنائیندا۔ ساچا درس کرائے بن جگت اکھ، نیز دوئے نظر نہ آئیا۔ نرگن گھر نرگن ہو پر تکھ، پاربرہم برہم اپنا لئے جگائیا۔ ساچا مارگ سچ دس، ست کرے پڑھائیا۔ اتر دیوے اکو رس، رس رسیا ہر چوائیا۔ سچ دوارے ہوئے وس، وستو اپنی ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، درس اکو مندر دے دکھائیا۔ ساچا درس سوہنگ ہنسا، کاگ

ہنس بنائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا ہنس، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ سنت سنگر میلانا کنتا، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیندا۔ گرکھ گر گر لائے اگتا، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ گر سکھ گر چولی رنگدا، رنگ میٹھی اک چڑھائیندا۔ صاحب سنگر بن دیال، ٹھاکر سوامی آد جگاد جگ جگنت جن بھگتاں درس منگدا، درس بھگتاں اپنا آپ کرائیندا۔ اندر باہر سیج دوار آپے لنگھدا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے سرگن نال ہنڈھدا، آپ اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے سورج چند دا، چوڈس چند آپ چکائیندا۔ پینڈا جانے دو جہان دا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا درس، تس ناتا توڑے عرش فرش، کایا گرہ اکو وار پار کرائیندا۔ کایا کعبہ ویکھے کعب، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دید درس کرے آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ نواب، لاشریک اک خدائیا۔ وسنہارا سیج محراب، محبوب بے پرواہیا۔ دے درس مرید مُرشد کرے لاجواب، سوال جواب کوئے رہن نہ پائیا۔ سنت سنگر دیونہار خطاب، پچھلی خطا سب دی دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس کر ترس، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ پاؤ درس پئے ٹھنڈ، ترے گن اگنی رہن نہ پائیا۔ پنچ تیت ونڈے ونڈ، پنچ وکار دے کھپائیا۔ تن پنچ نہ ہوئے رنڈ، کنت سہاگ ملے چائیں چائیا۔ ناتا توڑے کوٹ برہمنڈ، ساچا اند اک درسائیا۔ سیج پرکاش نرمل چڑھے چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا درس رہے منگ، بھگتاں بن بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سنائے اپنا چھند، سنسار روگ دے چکائیا۔ درس کر ہوئے نہال، نج نیز نین نہالیا۔ گھر گوبند ملے گوپال، صاحب سنگر دین دیالیا۔ سدا سدا کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ لکالیا۔ گرکھ اٹھائے انجانے بال، بالک اپنی گود سہا لیا۔ وکھاو نہارا سیج سچی دھر مسال، چرن دوار راہ جنا لیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، پُرکھ بدھاتا میل ملا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا درس دے وکھال، تس لیکھا چکے دو جہانیاں۔

☆ ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کرول باغ دلی ☆

مہر کرے پر بھ دین دیاں، دیاں دھ وڈی وڈیاں۔ گرگھ ویکھے سچے لال، بے پرواہ ہوئے سہایا۔ آتر آتم چلے نال، سرتی شبدی سنگ نبھایا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کھال، پنج تت دے وڈیاں۔ امرت سرور دے اچھال، نبھر جھرنا اک جھرایا۔ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آیا۔ لہنا دینا چکے کال مہاکال، مہابلی اپنے چرن لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی مہر نظر لکایا۔ مہر نظر کرے مہربان، لکھ چوراسی ویکھ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، جیو جنت کھوج کھجائیندا۔ ست دکھائے اک نشان، دھرم نشانہ اک جھلاییندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے اک گیان، بودھ اگادھ آپ پڑھائیندا۔ انراگی راگ سنائے دھکان، انحد ناد آپ وجائیندا۔ امرت آتم سرور دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ جس جن اُپر مہر کرے سری بھگوان، تس اپنی صفت سنائیندا۔ نام امولک دیوے دان، گر گیان جھولی پائیندا۔ لیکھا توڑ جگت جہان، ناتا اپنے نال بندھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی درگاہ ساچی دیوے مان، در سہنجنا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن مہر نظر کرپا آپ دکھائیندا۔ مہر نظر پائے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیاں۔ لہنا دینا چکائے سیاں ساڈھے تن ہتھ، ہتھو ہتھ لیکھا دے مکایا۔ جگت وکارا نام ڈوری پائے نتھ، من واسنا بندھ دکھایا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر بیٹھا آسن لایا۔ نرمل کر جوت پرکاش، گرہ مندر کرے رُشائیا۔ مہربان پُرکھ ابناس، جوتی جاتا اک رُگھرایا۔ بھگت بھگونت ہوئے داس، بن داسی سیو کمایا۔ پورب کرم مائس جنم پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر اکھ اکو اک گھلایا۔ مہر کرے مہربان پر بھ داتا، دین دیاں ہر اکھوائیندا۔ اُتم کرے گرگھ داتا، ذات اذاتی میٹ مٹائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، سنگر ساچا چند چڑھائیندا۔ بودھ اگادھ سنائے گاتھا، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا بھیو کھلاییندا۔ سدا سدا سد دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ میٹنہارا پچھلا گھاٹا، آگے جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک دکھائیندا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر نظر نال ملاییندا۔ بدل دیوے

تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیں۔ میٹنہار کوڑی ضمیر، سچ کھنڈا نام چکائیں۔ میٹنہار سرگن بھیر، نرگن اپنا راہ جنائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہربان اپنی رحمت جھولی پائیں۔

☆ ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ رتن سنگھ دے نوت دلی دربار پہاڑ گنج ☆

جگت سنگھاسن پاوا چار، چوکھٹ روپ دکھائیا۔ بھگت سنگھاسن کھیل اپار، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈائیا۔ جگت سنگھاسن پے بھار، بلہین دے دھائیا۔ بھگت سنگھاسن کرے پیار، گھر خوشی اک دکھائیا۔ جگت سنگھاسن جائے ہار، اپنا مان گوائیا۔ بھگت سنگھاسن ہوئے اُجیار، دو جہان وجے ودھائیا۔ جگت سنگھاسن جگت خوار، جگت کوک کوک سنائیا۔ بھگت سنگھاسن سہائے آپ نرکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا جنائیا۔ جگت سنگھاسن رہیا چیک، رو رو نیناں نیر وہائیں۔ بھگت سنگھاسن رہیا اڈیک، پر بھ چرن دھیان لگائیں۔ جگت سنگھاسن جگت شریک، شرکت گھر گھر آپ بنائیں۔ بھگت سنگھاسن میٹے اندھیرا تاریک، نرگن نور چند چکائیں۔ جگت سنگھاسن دھوکھا دیوے ہست کیٹ، غریب نمائیاں دھکا لائیں۔ بھگت سنگھاسن سچ کرائے پریت، نمان نمائیاں آپ اٹھائیں۔ جگت سنگھاسن جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے کھیل آپ لگائیں۔ جگت سنگھاسن نیز رووے، نیناں چھبر لائیا۔ بھگت سنگھاسن دُرمٹ میل دھووے، بن سیوک سیو کمائیا۔ جگت سنگھاسن سیس وال کھوہوے، کھلی مینڈھی رہیا دکھائیا۔ بھگت سنگھاسن لے کے آئے ساچا ڈھوئے، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ جگت سنگھاسن انتم موئے، جیون نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت سنگھاسن لیکھا جانے جہان دوئے، نرگن سرگن اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ جگت سنگھاسن گیا تھک، اپنا بل گوائیا۔ بھگت سنگھاسن راہ رہیا تک، جگت دھیان لگائیا۔ جگت سنگھاسن گیا اک، کوڑے راجے بیٹھے آسن لائیا۔ بھگت سنگھاسن رہیا نٹھ، کون ویلا پر بھ میرے اُتے چرن لگائیا۔ جگت سنگھاسن اُلٹی ہوئی مت، ساچی سکھیا نہ کوئے درڑائیا۔ بھگت سنگھاسن چرن کول بندھائے نت، ناتا بدھاتا جوڑ

جُڑا یا۔ جگت سَنگھاسن خالی دکھائے ہتھ، بھنڈار نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت سَنگھاسن سیوا کرے پُرکھ سمرتھ، بن چاکر سیو کما یا۔ جگت سَنگھاسن تٹا ہٹھ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ بھگت سَنگھاسن ہو پرگٹ، پاربرہم دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سَنگھاسن اِکو اِک جنایا۔ جگت سَنگھاسن مارے دھاہ، سنگی نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت سَنگھاسن بن ملج، لوک مات پھیرا پائیندا۔ جگت سَنگھاسن کرے نہ، میتھوں بھار جھلیا نہ جائیندا۔ بھگت سَنگھاسن کرے ہاں، نیوں نیوں خوشی نال سیس جھکائیندا۔ جگت سَنگھاسن بھلے اپنا تھاں، تھان تھنتر نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت سَنگھاسن پکڑے بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ جگت سَنگھاسن بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گرائیندا۔ بھگت سَنگھاسن کہے پاربرہم آیا سب دا پتا ماں، میرے اُپر آسن لائیندا۔ بھگت جن دیکھو نیتز نین کروچا، چاؤ گھنیرا اِک رکھائیندا۔ بھلیاں بھٹکیاں پاوے راہ، رہبر اِکو نظری آئیندا۔ جگ اُجڑیاں دے وساء سچ دوارے آپ بہائیندا۔ گرکھ مکریاں لئے مناء، موہ مُجّت اپنے نال بندھائیندا۔ ساچا در دے کھلا، کھلا ویہڑا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سَنگھاسن اِک وڈیائیندا۔ بھگت سَنگھاسن اُچا وڈا، ہر وڈا آپ وڈیایا۔ جگت سَنگھاسن جاوے نٹا، تھاں نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت سَنگھاسن بھگت دوارے دیوے سدّاء، جن بھگتاں رہیا جگایا۔ جگت سَنگھاسن جائے بھجا، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ بھگت سَنگھاسن گھر گھر دیوے سدّاء، اُچی کوک کوک الا یا۔ جگت سَنگھاسن ٹپدا جائے اپنی حداء، دُور دُراڈا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کما یا۔ بھگت سَنگھاسن کرے ارداس، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ کر کرپا شہنشاہ شتاباش، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ نیت نیت رکھدا رہاں تیری آس، جگ جگ دھیان لگایا۔ کون ویلا کرے جوت پرکاش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ میری پوری کرے پورب آس، مہربان ہو سہایا۔ میری ترسنا ہوئے ترپتاس، بھکھ نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کوک اِک لگایا۔ بھگت سَنگھاسن مگے چرن دھوڑ، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ صاحب سَنگر آسا پور، منسا من ہی ماہے کھپایا۔ جگ چوکڑی وسدا رہوں دُور، کلجگ انتم نیڑے آیا۔ توں سرب کلا بھرپور، بے انت تیری شہنشاہیا۔ میں تیرا حکم مٹاں ضرور، ضرورت اپنی پور کرایا۔ کر کرپا بخش نور، نور نورانہ نور درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے

اوٹ تکیا۔ چرن کول رکھ بھگوان، میں اِکو اوٹ تکیا۔ اُپر بیٹھ ہو نگہبان، جن بھگتاں دے وڈیاں۔ میں دیکھاں تیرا کھیل مہان، خالق تیری کی چترایا۔
 حکم دے بن حکمران، دُھر فرمانا آپ جنایا۔ دو جہاناں دے گیان، نش اکھر کر پڑھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میں دیکھاں تیرے مہمان، در بیٹھن سیس
 جھکایا۔ میں تیرا سندیسہ دیواں گھر گھر بن انجان، بالی بالا وڈ سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول اُپر دھر، میری پوری آس
 کرایا۔ چرن رکھ پر بھ میرے سیس، تیرے چرناں سیس نواہ۔ توں صاحب سچا جگدیش، جگدیش تیرا انت کسے نہ آیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، دو جہان
 تیرے حکمے اندر حکم منایا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کوئے نہ آیا۔ تیری اِکو اک حدیث، ساچا کلمہ لئیں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنا چرن رکھ کندھے، دوئے چرن دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان تیرے بندے، بیٹھے تیرا راہ تکیا۔ لکھ چوڑا سی جیو
 اندھے، تیرا نور نظر نہ آیا۔ کوڑی کریا لگے دھندے، دھندا جگت نہ کسے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنا
 چرن رکھ میری پٹھ، میں بیٹھامان گواہایا۔ تیرا کھیل سدا اندھ، نیز نظر کسے نہ آیا۔ میں ہاریا توں گیا جت، تیری جت میری وڈیاں۔ میں ساچی سکھیا
 لوں سکھ، سکھاں اِکو نام پڑھایا۔ سیوا کرن دارکھاں ہت، نت نوت سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول میرے اُپر لکایا۔
 چرن کول رکھ میرے پٹ، بے پرواہ تیری وڈیاں۔ میں تیرا دیکھاں کھیل سمرتھ، نرگن دھار چلایا۔ کس بدھ لہنا دینا چکائے چوڑاں ہٹ، چوڑاں طبق
 پندھ مُکایا۔ نرگن نور کر پرگٹ، پر تکھ اپنی کھیل دکھایا۔ بھگت بھگوان لئے رکھ، بھگون اپنی دیا کمایا۔ سچا مارگ اِکو دس، ساچی سکھیا سکھ سمجھایا۔
 آتم پر ماتم ہوئے وس، پاربرہم برہم میلا سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے اُپر آسن لایا۔ لا آسن میرے پر بھ، پر م پُرکھ
 تیری وڈیاں۔ اپنے چرن نال مینوں دب، میرا دکھڑا رہے نہ رانیا۔ میرا نین گھلا جھب، نت تیرا درشن پانیا۔ تیرے چرنی بہواں پھب، مکھ دیکھاں
 چائیں چانیا۔ درشن کراں رنج، جگ چو کڑی اپنی بھکھ مٹایا۔ میرا پڑدہ سنگر کج، اُپر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پت
 مات رکھایا۔ تیرے اُتے چڑھاں گا۔ سچا چرن پہلوں دھراں گا۔ بھگت بھگوان بن کے پھراں گا۔ شاہ سلطان بن کے لڑاں گا۔ راج راجان بن کے اڑاں

گا۔ مورکھ گلدھ انجان بن کے چڑھاں گا۔ چتر سنگھڑ سُبَّان بن کے سچا ڈھولا پڑھاں گا۔ گھر گمبھیر گُن نِدهان بن کے محم حاکم کراں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ تیرے اُپر آسن لگیگا۔ پُرکھ اکال دیپک جلیگا۔ بھگت بھگوان پریم اندر گھئیگا۔
 لکھ چوراسی جیو جنت اگنی تت دیگا۔ پریم پُرکھ سلطان مہربان سیوادر گجیگا۔ شبد دُھر نشان سچے ہتھ وچ سبھیگا۔ چوتھی منزل چڑھ نگہبان، غریب نمائیاں
 پڑدے کیگیگا۔ کر خالق کھیل مہان، اپنی کرنی کر کر کدے نہ رچیگا۔ گرکھاں دے دان، سدا سنگ رکھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، چرن کول کول چرن میرا پڑدہ ڈھکیگا۔ پر بھ تیرے چرن دی اک آس، آسا سرب تھائیگا۔ تیرے ملن دی اک پیاس، پیاس رہیا
 ودھائیگا۔ تیرے درس دی اک خواہش، خواہش رہیا جنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر میللا لئے ملائیگا۔ میل ملاواں گا۔
 نرِگن ہو کے آواں گا۔ بھگت دوار سہاواں گا۔ ڈھاڈی ہو کے گاواں گا۔ راگی ہو کے راگ الاواں گا۔ باغی ہو کے سب نوں ڈھاواں گا۔ سوانگی ہو کے
 جگت بھلاواں گا۔ وسادی ہو کے گرکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔ برہادی ہو کے برہم گیان جواواں گا۔ دُھر دی وادی پچھلی میٹ مٹاواں گا۔ بن کے گاڈی
 نواں راہ چلاواں گا۔ سرشٹ سبائی تھکی ماندی، رائے دھرم دے ہتھ پھڑاواں گا۔ گر سکھی سچی آؤندی جاندی، جد اپنی پھیر پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن تیرے اُتے اپنا آسن لاواں گا۔ تیرے اُپر آسن لائیگا۔ مہربان دیا کمائیگا۔ چرن کول اُپر
 ڈکائیگا۔ دھرت دھول سرب ہلائیگا۔ زمیں اسمان سرب گر لائیگا۔ جنگل جوہ اُجاڑ بیابان دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیگا۔ سمنند ساگر ہاباکار، نیتز نیناں نیر وہائیگا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ سپس جھکائیگا۔ بھگت بھگونت کر نمسکار، سجدہ اکو اک جنائیگا۔ قدرت دیکھے کائنات، قادر کلمہ نبی اک پڑھائیگا۔ پچھلا سب دا
 جائے اعتبار، مجرم سب نوں آپ دکھائیگا۔ سرشٹی بُھلی بُھلے جیو گوار، گرو پیر اوتار پیغمبر آگے ہو نہ کوئے جھڈائیگا۔ دیکھو پیندی مار، مار نہار محم
 چلائے گا۔ سرشٹ سبائی سٹے ڈونگھی غار، پھڑ کے باہر نہ کوئے کڈھائیگا۔ آگے پچھے سچے کبھے نظر نہ آئے کوئی یار، چوتھی یاری چوتھے جگ میٹ مٹائیگا۔
 نار کنت نہ کرے پیار، پتر دھی گود نہ کوئے سہائیگا۔ پار برہم پت پر میثور اپنی گود اٹھال، انگ لگائے گا۔ اکو گھر سہائے آپ اپنے لال، دوسریاں کھ نہ

کدے درسائیگا۔ آپ پھرے بن کنگال، بھگتاں اُچے تخت بہائیگا۔ جلوہ نوری دے جلال، جو بن اپنے رنگ رنگائیگا۔ پرگٹ ہو دین دیاں، دین اپنی گود بہائیگا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا حل کرے آپ سوال، فقرہ آگے ہو سمجھائے گا۔ ویکھو آوند ازال، زیر زبر میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اپنا آسن لائیگا۔ سنگھاسن کہے پر بھ میرے اُتے سچ، تیرا دھیان لگایا۔ ویکھیں دھوکھا دے نہ جائیں بھج، ویلا وقت دے سہایا۔ شیر ہو کے شبد گج، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے کھندے ساڈی مکی حد، آگے راہ نہ کوئے دکھایا۔ مہربان ہو کے پڑدہ کج، دوشالہ اپنے ہتھ اٹھایا۔ تیری کرپا بن کوئے نہ سکے بچ، کلج بازی رہیا اٹھایا۔ دین دیاں تیرے آگے بولیا سچ، سچا گر مکھ بن تیری کرپا نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر ویکھاں بھانڈے کج، در در گھر گھر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ جو تیرے اندر گیا رنج، توں اپنی چھاتی لگایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان ہو کے ڈٹ، ڈنکا اپنا نام وجایا۔ کی ہویا پنج تت کایا گوار جٹ، اندر سمرتھ پُرکھ بیٹھا آسن لایا۔ اکو کھول بھگت ہٹ، بن بھگتی سب دی جھولی دے بھرایا۔ راتیں سُنیاں دے دے مت، دے اٹھدیاں مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سنگھاسن بھگت اپنی جھولی رہیا ڈاہیا۔ بھگت سنگھاسن اٹھ ویکھ مار دھیان، پر بھ کی کی کھیل رچائیندا۔ سارے منگن درتے دان، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ پُرکھ ابناسی بڑا شیطان، شرع سب دی اگلی شبد پھرائیندا۔ کسے ہتھ انجیل کسے ہتھ بائبل شاستر سمرت وید پُران کسے پڑھا گیتا گیان، تریلوکی ناتھ ونڈ ونڈائیندا۔ کسے مار بانی نام بان، انیالا تیر چلائیندا۔ آپ بیٹھا ہو بے بچھان، بے خبر خبر اپنی آپ سمجھائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دیندا رہیا دان، سرگن اپنا تھم منائیندا۔ کلج انت پرگٹ ہویا آن، پر بھ اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچے تخت بہے نوجوان، تختہ سرب اٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت تخت دے گوا، بھگت سنگھاسن دے بٹھا، آسن ابناسن آپ لگائیندا۔ ست نال لگے ویہہ، بیس بیس دھیان لگایا۔ سنگھاسن کہے پر بھ میں تیرے چرن لگ جاواں جی، جیون میری جھولی پائی۔ جن بھگتاں گھر خوشی دکھاویں تیں، ترنجن اکو وار لگایا۔ سرشٹ سبائی پُٹ دے نیہہ، جڑ رہن کسے نہ پائی۔ دکھ دکھ کردے بکری شینہ، شیر اپنا روپ وٹایا۔ جن بھگتاں اُپر تھیں، تھاپڑ تھاپڑ گود سُلایا۔

منمکھ دوناں ہتھیاں دے دھرینہ، شتوہ دریائے آپ رڑھانیا۔ اگے پنج سچا بی، بھلوڑی بھگت اک مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست
ویہہ ست ستوادو آ نرگن سرگن داد صفر صفر صفر سرب سواد، صفر صفر صفر سرب لوکانیا۔

★ ۱۴ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری ★

دو جہان رہے تکا، نرگن دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین رہے اٹھا، نور نور ویکھے رُشنا یا۔ وشن برہما شو دھیان رہے لگا، چرن کول کول
سرنایا۔ کروڑ تیتیس پھول رہے برکھا، سیوک سیوا سچ کما یا۔ چوداں لوک شکر رہے منا، شہنشاہ اکو اوٹ تکانیا۔ چوداں طبق کہن بے پرواہ اک خدا، بے
نظیر وڈی وڈیا یا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لیکھا رہیا چکا، وڈ داتا دانی دیا کما یا۔ لوک مات پرگٹ ہو یا آ، جوتی جاتا ویس وٹا، شبد اگم ڈنک وجا یا۔
سرشٹ سبائی رہیا جنا، ویکھنہارا تھاؤں تھاں، گگن گلنتر کھوج کھوجا یا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوار کر روشنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہر
نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ پرگٹ ہو یا بے پرواہ، پڑدہ اپنا رہیا چکا یا۔ جن بھگتاں دیوے سچ صلاح، منتر اکو نام درڑایا۔
ویکھنہارا جل اسگا، ٹلے پر بت پھول بھلایا۔ پاندھی بن دو جہان، نرگن سرگن پنڈھ مکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
کما یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھول اکھ، لوک مات دھیان لگایا۔ جودھا سور پیر مہابلی ہو یا آپ پر تکھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نور کر رُشنا یا۔ مہما جنائے
اک اکھ، بودھ اگادھ کر پڑھایا۔ سنجگ سچ چلائے رتھ، سرشٹ سبائی دیوے مت، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ لکھ چوڑاسی پائے نتھ، وسنہارا گھٹ گھٹ،
آتم پر ماتم لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان در ساچے سد، امرت نام پیائے مد، کوڑی کریا پار کرائے حد، ساچا مندر اک وکھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
کڈھ، سری بھگوان کرے اڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کما یا۔ پیر پیغمبر چڑھیا چاؤ، گر اوتار خوشی منایا۔ پر بھ کھیل
کرے اگم اتھاہو، بے پرواہ وڈی وڈیا یا۔ جن بھگتاں جنائے ایک ناؤں، ناؤں نرکارا آپ جانا یا۔ دیونہارا سچ صلاحو، صلاحیر پھیرا پانا یا۔ نرگن سرگن بنے

پتا ماؤں، بال انجانے گود اٹھائیا۔ پھر پھر ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ درسائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگن دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ پرکھ ابناسی رنگ چاڑھے اِکو گُوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ لیکھا جانے مورکھ موڑھ، چتر سگھر سُجھے آپے کھیل کھلائیا۔ وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہويا حاضر حضور، سرشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ گرکھاں اتر دیوے جوتی نور، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ مایا ممتا ہوئیں ہنگتا کوڑی کرپا کرے چور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھولن، کھول کھول سمائیا۔ شبد اگئی اِکو بولن، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سری بھگوان پورا تول آیا تولن، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی آیا ورولن، نام مدھانا اِکو پائیا۔ سچ دوار آیا کھولن، چار ورن اک سرنائیا۔ جن بھگتاں رکھن آیا اڈولن، سر ساچا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن راس، منڈل منڈپ وے ودھائیا۔ سری بھگوان وسیا بھگتاں پاس، بھگوان اپنا رنگ جنائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیا۔ ناتا توڑ پر تھی آکاش، چرن کول دے سرنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ پاربرہم برہم جنائے اِکو گاتھ، اِکو ڈھولا راگ سنائیا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، لوآں پُریاں پھول بھلائیا۔ ساچا سروور تیر تھ تاٹ، گرہ مندر دے وکھائیا۔ پورب لیکھا اِکو اک وکھال نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن رُت، رُت رُتڑی ہر مہکائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچٹ، بھيو کوءے نہ پائیا۔ نرگن دھاروں نرگن اٹھ، لوک مات کرے گُڑمائیا۔ گوہند میلا ساچے سُت، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ باہروں دسے کایا بُت، اتر سری بھگوان آسن لائیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں اپنی گودی چک، آپ اپنے انگ لگائیا۔ جنم جنم دی میٹے بھکھ، کرم کرم رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن آون میلا، میلا ہر جو آپ لگانیندا۔ ایکا در گرو گر چیل، گر چیل رنگ وکھائیندا۔ نرگن ہويا سبجن سہیلا، سرگن اپنی گود سہائیندا۔ کلجگ انتم پر بھ ملن دا اِکو ویلا،

ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ صاحب سنگر آیا سجن سہیلا، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ کٹنہارا رائے دھرم دی جیلا، لکھ چوراسی ناتا توڑ تڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنایندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ چلو ویکھو گرکھ کھیرے، ہر
 سنگر ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کرے کھیل بے انت ہتھیرے، بوہ بھانتی رُپ وٹائیا۔ چار جگ کیتے چیرے، چیلّا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ آد جگادی سانجھ یار، صاحب سلطان ویس
 وٹائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش اوچاں نیچاں راؤ رنکاں کرے پیار، دُئی دویت نہ کوئے رکھائیندا۔ بجر کپائی کایا ہائی پڑدہ دیوے پاڑ، اگیان اندھیر
 مٹائیندا۔ امرت بوند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھار، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، آتم پر ماتم وکھائے سچ نواس، سچ سہنجی آپ وڈائیندا۔
 نرگن نرگن ہوئے داس، سرگن سرگن بندھن پائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، بھگتن اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے نچ، سچ دوار و بے ودھائیا۔ پر بھ پرگٹ ہویا اک سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ سنت سہیلے سجن
 لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نچ آتم کھول اکھ، آخر اپنا درس کرائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کر وکھ، کوڑا ناتا دئے تڑائیا۔ لہنا دین مکائے ہتھو ہتھ، جگت
 ادھار نہ کوئے جنائیا۔ آتر آتم تیرے وس، ہر جو اپنی بوجھ بُجھائیا۔ کوڑی کر یا مایا ممتا متھ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش کوٹن رُوس،
 نوری جلوہ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ ساچی کھیل کرائے خلق، بے پرواہ بھیو نہ آئیندا۔ پروردگار
 آئے فقط، شاہ حقیر ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے اپنے بالک، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر کدی نہ کرے آلس، نندرار رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔
 جگ چوڑی بنے ثالث، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنایندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون نٹھے، واہو
 داہی پندھ مکائیا۔ سچ دوارے ہوون کٹھے، گھر اکو و بے ودھائیا۔ ہر سرنائی سارے ڈھٹھے، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سری بھگوان جگ جگ تیرے
 دیندے رہے پتے، لکھ لکھ لیکھا تھم سنائیا۔ تھدہ بن ویلے انت پت کوئی نہ رکھے، لکھ چوراسی کوک کوک دئے دھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ترے گن مایا اگنی کیتے

تتے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ بن بھگتاں تیرے رنگ کوئی نہ رتے، رتی رت نظر کتے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زریشا نرگن اکو اک جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھول کرو دھیان، مہربان آپ جنائیندا۔ پر بھ پرگٹ ہویا نو جوان، دوسر وند نہ کوئی وندائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوک پر لوک کھوج کھجائیندا۔ ترے بھون دھنی کھیل مہان، مہما اکھ اکھ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلا اک اکھوائیندا۔ سنت سہیلا دے اپدیش، اپنی دیا کمائیآ۔ امرت جام دیوے گھٹ، امیورس چوائیآ۔ کر پرکاش نرگن جوت، جوت نور رُشائیآ۔ لہنا دینا چکا ورن گوت، برہم اکو اک سمجھائیآ۔ ناتا تے ہر کھ سوگ، چنتا غم رہے نہ رائیآ۔ پار برہم برہم کرے سنجوگ، گھر میلا سچ سُبھائیآ۔ آتم رس بھوگے بھوگ، بھسمڑ روپ نہ کوئی وٹائیآ۔ سچ مینارا سوہے گو بند سچ، سنگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ شبد گرو لگائے چوٹ، ست نگارہ اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارا اک سُبھائیآ۔ بھگت دوارے آیا آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیآ۔ کوٹن کوٹ جنم اُتارے پاپ، پتت پُنت کرے بے پرواہیآ۔ سوہنگ سو جپائے جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیآ۔ آد جگادی سچا باپ، پُرکھ اکال پھیرا پائیآ۔ ترے گن میٹے تینو تاپ، اگنی تت رہے نہ رائیآ۔ ہر سنگت میلا ساچا ساک، بندھپ اکو اک درسائیآ۔ نظری آئے کملاپات، نج نیز نین گھلائیآ۔ دُور دُراڈی کُے واٹ، پندھ نیرن نیر جنائیآ۔ سچ دوارے کھولے تاک، سودا اکو نام وکھائیآ۔ گر اوتار جا بیٹھے اپنے گھاٹ، ستن لیکھا بے پرواہیآ۔ نام انملی دیوے دات، کایا کُلی آپ کُٹائیآ۔ پیاونہارا آب حیات، صبر پیالہ ہتھ اُٹھائیآ۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ نبی رہیا جنائیآ۔ جن بھگتاں دیوے سچ سوغات، سچ سمگری جھولی پائیآ۔ اکو اک رنگ رنگائے دوس رات، گھڑی پل نہ کوئی جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارا دے وڈیائیآ۔ بھگت دوارے وجے نگارہ، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ سنت بھگت پر م پُرکھ ہر کر پیارا، ہر مندر اکو اک درسائیندا۔ اکو مندر اکو گرو دوارا، ٹھاکر اکو نظری آئیندا۔ اکو شہنشاہ سِکدارا، شاہ پاتشاہ اکو محکم منائیندا۔ اکو آد جگاد جگا جگتر لے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ اکو راگ اکو چھند سنائے سرب سنسارا، سادھ سنت اکو رنگ رنگائیندا۔ کلج اتنم کل کلکی لے اوتارا، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی کرے خبردارا، نندرا آلس نہ کوئی جنائیندا۔ توڑنہارا گڑھ ہنکارا، شاہ

سلطانان خاک ملائیندا۔ غریب نمائیاں دئے سہارا، دو جہاناں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، پاربرہم کرتار۔ ہرجن ساچے لئے جگایا، شبد اگئی کرگفتار۔ نیتز نین اک گھلایا، آپے توڑے بند کواڑ۔ ہر سنگت ساچا سنگ نبھایا، لیکھا جانے اندر باہر۔ گپت ظاہر ناد وجایا، سچ سنائے پتی دھنکار۔ دھر سندیہ اک سنایا، ہر سجن میت مرار۔ پاندھی بنکے پھیرا پایا، در آیا بن بھکار۔ ہرجن ساچے رنگ رنگایا، کرے کھیل آپ زرنکار۔ جگت نگارہ جگت سنایا، ڈھولا مردنگ ہاکار۔ گرگھ پریم انت نہ کسے نظر آیا، کلج ستا پیر پسا۔ سچ سنگھاسن سو بھاپایا، تخت نواسی نوجوان۔ گرگھیں پریتی چٹی چادر چرن لکایا، تیغ بہادر جگت وہار۔ آدر دین گھر گھر آیا، لیکھا جان پتی سرکار۔ پھولن برکھا گرگھ لایا، دو جہان پئے بھہار۔ سچھنڈ ساچے وجے ودھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھے ویکھنہار۔ کوٹ کوٹن نگارہ وجے مردنگ، ڈھولک ڈھول نہ کوئے جنایا۔ ویکھنہار سورا سربنگ، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ آتم انتر دیوے اند، باہروں ویکھ گوبند چند، زرگن سرگن دھر دی دھار رُشانی۔ چھڈ کے آیا کوٹ برہمنڈ، بھگت دوار ونڈی ونڈ، بے پرواہ اپنی دیا کمائی۔ گیت گوبند سہاگی رسنا جہوا لگائے دند، ساچا چھنڈ اکو اک جنایا۔ کر درس مٹے حرص شبد ست پائے ٹھنڈ، اگنی تت تت بُجھائی۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، پلو اپنی گنڈھ رکھائی۔ دئی دویتی ڈھاکندھ، گھر اکو اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت پیار جگت آدھار سچ ستار رہیا جنایا۔ بھگت پیار ساچی سکھیا، آد جگاد سناونہار۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دھر لیکھا لکھیا، لیکھا لیکھ اگم اپار۔ زرگن زراکار زرویر اجونی رھت بن بھگتاں کسے نہ دسیا، لکھ چوراسی نیتز رووے زارو زار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اُپجائے اپنی دھار۔ ہرجن اُتجے دھار زرا، زرگن زرویر آپ اُپجائی۔ میل ملاواں جوت اکالی، اکل کلا اکھوائیا۔ کایا منڈل دیپک تھالی، جوتی جوت ڈمگائی۔ آتم پر ماتم ساچے مندر آپ بہالی، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگنتر زرگن سرگن آگے ہوئے سوا، پریم بھچھیا منگ منگائی۔ پریم بھچھیا پر بھ دی بھکھ، بن بھگتاں پور نہ کوئے کرائیندا۔ دو جہان زرگن وچھوڑا دکھ، بن سرگن سکھ نہ کوئے اُپجائیندا۔ لوک مات ہوئے نہ اُجل کھ، گرگھ سنگ ہر سنگر چند چڑھائیندا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت دوارے آئے چل، جن بھگتاں بن نیتز درشن پائیندا۔ شبد گرو اکو چیلدا، سنگر پُرکھ اکال اکھوائیا۔ آد جگاد جگ جگ میلا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کھیل کھیلدا، پنج تت دے وڈیائیا۔ انتم ہوئے اک اکیلا، ایکنکارا بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا چیلدا اکو کر، لکھ چوراسی دیوے ور، گھر گھر چیلدا گر کا راگ سنایا۔ چیلدا سناوے گر کا ناد، بن تندری تند راگ الانیندا۔ کوٹن کوٹ سنن برہما، برہمانڈ بھو کوئے نہ پائیندا۔

سواگت سنگت ہویا قبول، پرہ بھ لیکھے اپنے پائیا۔ لیکھے لگا اک اک پھول، بچے بڈھے نڈھے جوان جو رہے برسایا۔ جنم جنم دی بخش بھول، بھلیاں گلے لگائیا۔ صاحب سنگر دا اکو اصول، بھگتاں اپنے رنگ رنگایا۔ میل ملائے آتم پر ماتم نار کنت کنتول، سہنجنی سیج پھول وچھایا۔ چکا ونہارا سودنال مول، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ گرگھ پنکھوڑا گر سنگر رہیا جھول، ہلارا دو جہان لگایا۔ پرہ کول وڈا پنچن نہ کوئی معقول، جس نال گرگھیاں شکر یہ ادا کرائیا۔ سواگت ہویا راس، سگل سمگری ملی وڈیائیا۔ لیکھے لگی سنگت تیرے چرناں خاک، جو اڈ اڈ مستک لائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوئے پاک، پاکیزگی اکو گھر دکھائیا۔ ہر جو ملیا ہر جن ساک، ناتا اپنے نال جڑایا۔ پار برہم جدھر دیکھے مار جھات، آگے پچھے سچے کھبے گرگھ پھول رہے برسایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسائے نر من جن پیر پیغمبر گر اوتار بھگت پرہ نے لوک مات کھولیا تاک، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ دو جہاناں سری بھگوان نرگن کٹ کے آیا واٹ، پندھ مکا واہو داہیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، گرگھ ساچا چند چمکایا۔ لے کے آیا دھر سوغات، نام اکو جھولی پائیا۔ گرگھیاں سواگت کیتا بٹھ ہاتھ، گرگھیاں پرہ کرپا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بھل پنکھڑیاں غنچے ہسن، ہس ہس خوشی منایا۔ اک دُجے نوں حال دسن، بھو ابھید سمجھایا۔ ویکھو پرہ جو ہر دے آیا وسن، آپ اپنی کل دھرائیا۔ بالے بچے آگے آگے نس، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی گائن جس، وید پُران رہے شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سواگت بھگت سنگھ جو آئے بھاگت، بھگوتی

بھگوتی سمرتی ستوادی انادی و سادی برہادی آد شکت سرب دی دادی سیوارہی کماہیا۔ معقول جواب اے چھوٹا، نکی نکی گل سمجھایا۔ گر سکھ سواگت ایڈا وڈا موٹا، دو جہان کوئی چک نہ سکے رانیا۔ سری بھگوان مہربان نرگن آیا کس لنگوٹا، نرگن اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہندے رہے دس پرہ اپنا پوتا، پتر گرگھ مات وڈیایا۔ سری بھگوان سدا مہربان جگ چوکڑی ہوئے بھگتاں جوگا، اپنی رکھے نہ کوئے وڈیایا۔ اچی کوک سناے چوڈاں لوکا، پرلوک وجے ودھایا۔ جس نے ہر کا نام ست گایا سلوکا، تس دا بھار سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ جواب کرے لا جواب، کیوں، سچ لوک مات نظر کسے نہ آہیا۔

تخت کہے پرہ سچا تاج، آد جگاد وڈیایا۔ تاج کہے شہنشاہ غریب نواز، بے انت بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں کلنی رکھاں لاج، گوہند بیٹھا دھیان لگایا۔ گوہند کہے میرا پتا پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ تاج کہے پرہ سازن ساز، ساچی تخت ونڈ ونڈایا۔ تخت کہے میری رکھی لاج، مہربان ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ تخت کہے تاج بلکارا، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ تاج کہے شہنشاہ کھیل اگم اپارا، بھیو کوئے نہ آئیندا۔ شہنشاہ کہے میں کلنی دیواں سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ کلنی کہے میٹوں گوہند لگے پیارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماہیندا۔ تخت کہے تاج بلوان، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ تاج کہے میرا صاحب سلطان، نرگن اپنی کھیل کرہائیندا۔ نرگن کہے میں کلنی دیواں دان، وست امولک ونڈ ونڈائیندا۔ کلنی کہے میں گوہند کراں پروان، دوسر انگ نہ کوئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ تخت کہے تاج سچ میتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ تاج کہے سری بھگوان اتیتا، آد جگاد سچ سنگھاسن سوہا پانیا۔ سری بھگوان کہے گوہند میری چلائے ریتا، ریتوان اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنایا۔ تخت کہے تاج اپارا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ تاج کہے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، دھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ دھر درگا ہی کہے میرا نور کرن کلنی

چیتکار، ظہورِ اکو اک در سائیندا۔ کلفی کہے میرا گوہند سردار، دو جہاناں اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس وٹائیندا۔ گوہند کہے میرے سیس کلفی، ہر سترگر آپ ٹکائیا۔ ہر سترگر کہے میں دتی ونگی، لوک مات راہ جنائیا۔ دو جہان واہو داہ پھردی، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ کلفی کہے میرا صاحب ایک، جس دتی میٹوں وڈیائیا۔ میں نیتر لوچن لواں پیکھ، مکھ پردہ آپ اٹھائیا۔ دین دیال دیونہارا ٹیک، سرتھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی دے جنائیا۔ کلفی کہے میرا تاجاں والا، ساچا تخت ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے دھار چلائیندا۔ زرگن سرگن پہرے بانا، ویس انیک کرائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھانا، منتر نام درڑائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجاناں، شاہ سلطانا حکم سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ تاج کہے تخت سہنجنا، سوہاونت وڈی وڈیائیا۔ چرن چھہائے آد زرنجا، سری بھگوان بے پرواہیا۔ دو جہاناں پردہ کجنا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ سچ دوارے بہہ کے سجنہ، سچھنڈ خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اکو اک جنائیا۔ تخت کہے میرا تاج ویر، پریم پریم نال وٹائیندا۔ تاج کہے پرہ گنی گہیر، گہر گہیر سٹائیندا۔ پاربرہم کہے میرا گوہند تیر، شبد نشانہ اک اٹھائیندا۔ گوہند کہے میں تیری اڈیک رکھاں اخیر، آخر اک دھیان لگائیندا۔ میری کلفی ہوئی دلیگر، کل کاتی چار گنٹ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ میری کلفی ہوئے نہال، نیتر درس تیرے وڈیائیا۔ تیرا تاج ہوئے پروان، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا جلوہ نور جمال، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ میرا تخت تیرا استھان، بھومکا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ لیکھا جانے آپ بھگوان، بے انت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا ساچا گھر، جس گھر اپنی دھار چلائیا۔ تخت کہے میرا سچا شاہ، شہنشاہ اک اکھوایا۔ شہنشاہ کہے میرا لیکھا بے پرواہ، انت کسے نہ پایا۔ زرگن سرگن ویس وٹا، آد جگادی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو رہیا جنایا۔ ساچا بھو کھولے آد، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا کھیل پاپے برہما، برہمانڈ وے ودھائیا۔ ساچا راگ سٹائے اند، نادی ناد الاٹیا۔ ساچا کھیل ویکھے تماش، زرگن سرگن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک تخت اک سنگھاس، ایک تاج پُرکھ ابناس، ایک کلنی داسی داسن چرن کول کرے داسن، نواسا کو گھر رکھائیا۔ گوہند کہے میں تیرا پُت، پتا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلنی کہے میری گئی رُت، رُتڑی ہو نہ سنگ نبھائیا۔ تاج کہے میں پواں اُٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ تخت کہے میرے اُتے بہہ ابناسی اچُت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ راہ چلائے سچ سچ، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ دو جہاناں لئے بچھ، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سکے لگ، لوک پر لوک ویکھ وکھائیا۔ شاہ سلطان ہو پئے بُک، بھک اپنے نام لگائیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیر نرالا ایک جائے چھٹ، شبد اگئی بان چلائی۔ کلج کوڑا بوٹا دیوے پُٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سُت کہے میں تکاں راہ، نیز نین نین اُٹھایا۔ تاج کہے کون ویلا پر بھ بنے ملاج، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں صلاح، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گوہند کہے میں پکڑی بانہہ، پُرکھ اکال سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی دھار وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا جنایا۔ ساچا بھیو تخت نواسی، ہر بھگوان آپ جنائیدا۔ بھوپت بھوپ شاہو شاباشی، شہنشاہ اپنا کھیل کرانیدا۔ آد جگاد منڈل منڈپ پاوے راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیدا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاشی، گگن گگنتر ویکھ وکھائیدا۔ ہر گھٹ نرگن سرگن جوت کرے پرکاشی، پرکاشوان اپنا بھیو جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچا کھیل پُرکھ اکال، ایک ایک جنایا۔ تخت نواسی ہو دیال، دین ویکھے تھاو تھانیا۔ شاہ پاتشاہ بے مثال، ساچی مسل نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک تخت دے درڑایا۔ ایک تخت سچ سنگھاس، سوبھاؤنت آپ سہائیدا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ ابناس، شہنشاہ اپنا حکم منائیدا۔ لیکھا جانے خاک خاکن، زمیں اسماناں کھوج کھجائیدا۔ نرگن سرگن کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاس بہہ بہہ حکم منائیدا۔ سچ سنگھاس بہے نرکار، نرگن اپنی دھار جنایا۔ آد جگادی اک اوتار، پُرکھ ابناسی ویس وٹایا۔ محل اٹل اُچ منار، نرگن جوت جوت رُشائیا۔ شبد ڈنکا اگم اپار، دو جہان آپ سنایا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی بانی بان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ اپنا کھیل سمجھایا۔ شہنشاہ سر رکھ تاج، تخت نواسی کھیل کرانیدا۔ بھگت بھگونت رکھے لاج،

سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ سنجگ ساچار رچ رچ کاج، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ ایک بیڑا چلائے جہاز، چپو اپنا نام لگائیندا۔ سنت سہیلے اٹھائے مار آواز، نچ نیز نین
 کھائیندا۔ لکھ چوراسی رچ رچ کاج، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیس جگدیش تاج رکھائیندا۔ تاج کہے میری کلنی دھار، دھار دھار وچوں
 پر گٹائی۔ کلج کلنی کر پیار، سچ پریتی اک سمجھائی۔ میل ملاواں پرکھ اکال، دوجی اوٹ نہ کوئے تگائی۔ سچھنڈ دوار سچی دھر مسال، درگاہ ساچی وچ
 وسائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہما کو اک سنائی۔ کرپاندھ ہو دیال، مہربان دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلنی ایک دھار جنائی۔
 کلنی کہے میرا کلنی والا، کل کو نظری آئیندا۔ جس دانور بے مثالا، چند چمک نہ کوئے وڈیائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل نرالا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔
 وسنہارا سچی دھر مسالہ، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، تکھی دھار شبد کھنڈا ہتھ چکائیندا۔ غریب نمائیاں دے سہارا، راج راجاناں خاک
 ملائیندا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیندا۔ نیز نین اٹھارہ تکتے سانجھے یارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ
 کھائیندا۔ گوہند کہے میری کو آس، آسا آپ جنائی۔ پرکھ اکال بھجھ پیاس، ترسنا ترکھا رہی ستائی۔ نرگن ہو کے دے ساتھ، ساچا سنگ نبھائی۔ پرگٹ
 ہو پرکھ سمرا تھ، سمرا تھ کھیل کرائی۔ ناتا توڑ ذات پات، ورن گوت دے کھپائی۔ سرشٹ سبائی بنا کے اک جماعت، پٹی اکو نام پڑھائی۔ آتم پر ماتم سنا کے
 گاتھ، سوہلا اکو اک وڈیائی۔ سچ دوار وکھا کے گھاٹ، پتن بہہ بہہ بے پرواہیا۔ من مت مٹا کے نار کمذات، گرمیت اکو اک سمجھائی۔ درشن دیوے
 ساکھیات، نرگن اپنا پڑدہ لاہیا۔ لیکھا جانے کانتات، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا بھو جنائی۔ گوہند کہے میں ویکھاں رنگ، پرہ
 اک دھیان لگائی۔ کلنی کہے میں منگاں منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ کون ویلا پرہ آئے سورا سربنگ، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ بودھ اگادھ وجائے
 مردنگ، نام مردنگا ہتھ اٹھائی۔ پریاں لو آں جائے لکھ، کوٹن کوٹ برہمنڈ چرناں ہیٹھ رکھائی۔ سرشٹ سبائی اک سنائے سہاگی چھند، سوہنگ ایک نام
 درڑائی۔ جن بھگتاں کٹے پھاسی بھند، بندی خانہ توڑ تڑائی۔ نرگن جوت چاڑھے چند، جگت اندھیر مٹائی۔ گرسکھ سرت نار دھاگن نہ ہوئے رنڈ، شبد ہانی
 میل ملائی۔ کلج میٹے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا شوہ دریائے رڑھائی۔ سچ سچ اپنا نام دیوے ونڈ، گھر گھر اکو دست وکھائی۔ ذات پات دئی دویت ڈھاہے

کندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے میں رکھی آسا، اکو اک دھیان لگایا۔ صاحب اُتے پورا بھروسا، بھرم
 بُھلیکھا نہ کوئے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دیاں نکیاں نکیاں شاخاں، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن چار کھانی
 چار بانی اوہدی صفت دیاں کردے باتاں، بھیو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ کر کرپا جس جن دسے اپنا سا کہ، ساکھیاں نظری آئی۔ کلجگ اتم آ کے میٹے اندھیری
 راتا، نہکھنکا ناؤں رکھایا۔ کل کلکی بچھے واتا، سمبل اپنا چرن لگایا۔ جن بھگتاں بنے پتا ماتا، گرگھ بال گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے میں نیتز کھولاں، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ اکو ڈھولا سچا بولاں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ایک کھلیاں
 اتم ہولا، لکھ چوراسی رنگ رنگایا۔ دو جہان سناواں سچا سوہلا، پُرکھ اکال کرے پڑھایا۔ پیر پیغمبر نظری آئے مولا، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ میرا پورا
 کرے قولا، کیتا قول بُھل نہ جایا۔ بھار ہولا کرے دھولا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ پائے رولا، سچ سچ اک سمجھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور وکھایا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال آویگا۔ میری آسا پور کراویگا۔ سگلا سنگ نبھاویگا۔ جوتی جامہ پاویگا۔
 نہکھنکا ناؤں رکھاویگا۔ نام ڈنک و جاویگا۔ دو جہان ہلاویگا۔ وشن برہما شوگر لاویگا۔ کروڑ تیتسیا دھیر نہ کوئے دھراویگا۔ تینی اوتاراں چرن بہاویگا۔ بھگت
 اٹھاراں سد لیاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاویگا۔ نانک گوہند پُرکھ اکال اکو نظری آویگا۔ توں میرا میں تیرا لیکھا آد آنت وکھاویگا۔ شبد
 اگئی ساچا سیہرا، گر گوہند تاج پہناویگا۔ لکھ چوراسی پائے گھیرا، ستاں دیپاں آپ اٹھاویگا۔ کوڑی کرپا ڈھاہے ڈھیرا، ساچا مارگ لاویگا۔ بھگت بھگوان
 وسائے کھیڑا، بھگت دوار اک وڈیاویگا۔ کلجگ اتم دیوے گیڑا، اُلٹی لٹھ گڑاویگا۔ شاہ سلطانا بھیڑ بھیڑا، جیو جنت گر لاویگا۔ گرگھیاں نظری آئے نیرن نیرا،
 میرا لہنا آنت چکاویگا۔ اکو ڈھنیا کر کے بیٹھا جیرا، اتم اپنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کراویگا۔ میری آسا
 اتم کرے پور، پر م پُرکھ بھگوانا۔ در میلے حاضر حضور، شہنشاہ سلطانا۔ میرا سنگ دیوے ضرور، زرگن زرگن اٹھ بلوانا۔ کلجگ کرپا کرے چور، نام کھنڈا
 کچھ میانا۔ جن بھگتاں دیوے مستک دھوڑ، مہربان ہو مہربانا۔ گرگھ چاڑھے رنگ گوڑھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا دانا۔

ساچا دان دیوے آپ پر بھ، کل اپنی کرپا دھار۔ نرگن سرگن ویکھے لبھ، سنت سہیلے وچ سنسار۔ اُلٹی کرے کول نبھ، امرت جھرنا، جھرے اپار۔ سنت
 سہیلے سجن سد، دیوے درس دیدار۔ نام وجائے ساچاند، دُھن آتمک سچ دُھنکار۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، بخشے چرن پیار۔ جگت دوار پار حد، ہر ستنگر
 میلانا کنت بھتار۔ امیوں رس جام پیائے مدھ، دوس رین خمار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔ ہر کرتا کل
 آویگا۔ اکل کلا کھیل کراویگا۔ کل کلکی اکھواویگا۔ سمبل ڈیرہ لاویگا۔ ساچا بنک سہاویگا۔ راو رنک اٹھواویگا۔ جیو جنت جگاویگا۔ سادھ سنت ملاویگا۔ تہ
 تیرتھ ویکھ دکھاویگا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول بھلاویگا۔ چار کُنٹ راہ تکاویگا۔ نٹھ نٹھ پر بھ اپنا پنڈھ مکاویگا۔ جن بھگتاں دُرمت میل کٹ
 کٹ، کنجن روپ وٹاویگا۔ سرشٹ سبائی پھٹ پھٹ، دو دھاری کھنڈا اک چلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پاویگا۔ اپنا
 پھیرا ہر جو پایگا۔ اچرج کھیل رچایگا۔ نظر کسے نہ آئیگا۔ سرشٹ سبائی خاک رلائیگا۔ گرگھ سجن پھڑ اٹھایگا۔ دھوڑی مجن اک کرایگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کار کمائیگا۔ ہر اپنی کار کماویگا۔ سو پرکھ نرنجن بن کے آویگا۔ ہر پرکھ نرنجن راہ جناویگا۔ ایکنکارا پڑدہ لاہویگا۔ آد
 نرنجن جوت چکاویگا۔ ابناسی کرتا شکر مناویگا۔ سری بھگوان نشان جھلاویگا۔ پاربرہم پر بھ اپنا کھیل رچاویگا۔ لکھ چوراسی سمجھاویگا۔ شبد انادی ناد گاویگا۔
 بچھلی وادی سرب مٹاویگا۔ لکھ چوراسی ہاڈی ناڑی پھول بھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ چکاویگا۔ اپنا لیکھا چکاویگا۔ دین
 دیال دیا کمائیگا۔ مہاکال مھم سنائیگا۔ کال نیوں نیوں سیس نوائیگا۔ دھرم رائے ہتھ پھڑائیگا۔ چتر گپت لاڑی موت نال رلائیگا۔ لکھ چوراسی ست دیپ نو
 کھنڈ کھن کھن کرایگا۔ سجدہ پیر پیغمبر اک جھکائیگا۔ جگت بسنتر میٹ مٹائیگا۔ جن بھگتاں رنگ رنگائیگا۔ آتم اند اک درسائیگا۔ کایا مندر اندر لنگھ، درس
 دکھائیگا۔ آتم سچ سُنھنا پلنگ، ستنگر بہہ بہہ خوشی منائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیگا۔ اپنی کرنی کماویگا۔ سوہنگ
 ڈھولا گاویگا۔ شبد وچولا آپ بناوے گا۔ پنج تت نظر کوئے نہ آویگا۔ برہم مت سمجھاویگا۔ گت مت اپنے ہتھ رکھاویگا۔ کملاپت ویس وٹاویگا۔ سہج ساچا
 راہ چلاویگا۔ چار ورن اکو گھر بہاویگا۔ سری بھگوان ساچی سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے مناویگا۔ بھگت بھگوان کھول درشٹ، درشی اپنی اُتے پاویگا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کرے کرتار، کرنہار اکھوانیندا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ تاج کہے پر بھ سُنے پُکار، تاج اِبھمان جو چرنی آئیندا۔ کفنی کہے کل کراں پروان، جو گوہند دھیان لگائیندا۔ گوہند کہے میں دیواں دان، گر سیکھ پُرکھ اکال دی جھولی پائیندا۔ انتم لیکھا کئے جہان، سری بھگوان آپ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگھر ساچا اک سہائیندا۔

☆ ۱۵ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

بھگتو ساچا دسو پریم، پریم پُرکھ منگ منگائیندا۔ سری بھگوان کرے نیم، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جس بھگتی کیتی کُنٹ ہیمن، سو کُنٹ گرگھاں اندر ویکھ وکھائیندا۔ درس کرن آئے نیتز نین، نیناں دیوی راہ تاجائیندا۔ وچھڑے ویکھے سجن سین، سگلا سنگ بنائیندا۔ اپنی کہانی آیا کہن، کہہ کہہ آپ منائیندا۔ بچھلا لو میتھوں لین، اگلا لیکھا آگے راہ جنائیندا۔ دوجا رہے نہ کوئی دین، دے دے اپنا شکر منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ سمجھائیندا۔ بھگتو دسو پریم ریت، ریتوان منگ منگائیندا۔ سچ سچ ویکھو پریت، پریتوان ویکھ وکھائیندا۔ میں تہاڈا گاواں گیت، ڈھولا وچولا اک بنائیندا۔ سارے چھڈے مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ کوئی وڈیائیندا۔ لکھ پوراسی دے کے پیٹھ اپنی کروٹ نہ کوئی بدلائیندا۔ جن بھگتاں پرکھے نیت، نرگن اپنی دھار جنائیندا۔ آو رل مل کے پر بھ دا ویکھو دھام انڈیٹھ، انڈیٹھرا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچی منگ منگائیندا۔ بھگتو پریتی دیو دس، ہر سنگر منگ منگایا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، آسا آسا وچ سائی۔ دو جہاناں مٹائے تراس، ترسنا بھکھ رہے نہ رایا۔ راہ تنگن پر تھمی آکاش، گگن منڈل نین اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن خواہش، خواہش اپنی نال پرگٹایا۔ پون اُنجا لے ساس، ٹھنڈی دھار چلائی۔ برہمنڈ کھنڈ کرے داس، بن داسی داس سیو کمایا۔ منڈل منڈپ پائن راس، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ لوک پرلوک منگن دات، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بھگتاں پرگٹ ہوئے نہ کتے ساکھیات، ست سرُپ نہ کوئی درڑایا۔ بھگتو دسو اپنا رنگ، رنگ

رنگیلا بچھ بچھائیندا۔ کر کرپا دیو سنگ، سگلا سنگ وڈیائیندا۔ جے آکھواندر آواں لنگھ، مندر کایا سوبھا پائیندا۔ تئیں سُنو میں وجاوا مردنگ، راگ اپنا نام
 سُنائیندا۔ دُئی دوتی ڈھاکندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ بن کھادیاں پیتیاں رسنا جہوا دیاں انند، انند اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی منگ آپ منگائیندا۔ بھگتو دسو وقت سہیلا، سُنہجی رُت ملے وڈیائیا۔ کون دوارے ہووے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ راہ تگے گوہند
 چیل، سنگر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہارا کھیل درسائیا۔ بھگت کہن سُن سِری بھگوان، سچ سچ درڑائیا۔ جِناں چر ساڈا
 پریم نہ کریں پروان، پروانہ تیرے ہتھ نہ کوئی پھڑائیا۔ در آ کے بن نادان، بن نمانا سپس جھکائیا۔ پہلوں ساڈی من آن، اپنا مان مٹائیا۔ پہلو ساڈا کر
 دھیان، اپنی اکھ گھلائی۔ پہلوں ساڈا سُن بیان، دُکھی ہوئے رہے گر لائیا۔ کی ہویا توں بنیا بھگوان، بن بھگتاں تیری چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ بچھیں اسیں
 تیرا نشان، جگ چو کڑی رہے جھلائی۔ کیوں بنیا نادان، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ اسیں تیرے سَت چتر سگھر سُبجان، تیری رحمت اکو نظری آئی۔ ساڈا
 تن گاترائیتوں رکھے وچ میان، ساڈے بن تیرا رُپ نہ کوئی دکھائی۔ بن ساڈے تیرا کوئی نہ گائے گان، بیٹھا رہیں سچھنڈ اپنا کھ چھپائیا۔ بن ساڈے
 توں مات لوک نہ ہوئیں پردھان، تیری پردھانگی کم کسے نہ آئی۔ بن بھگتاں جھلے نہ تیرا نشان، تیری خاک مٹی مٹ کسے نہ پائیا۔ ساڈے در بن
 دربان، بھگت اکو اک حکم منائیا۔ پچھلا لیکھا چکھا پچھلے جہان، اگے اکو اک وکھائی۔ جِناں چر ساڈا پریم نہ کریں پروان، پکھئی واس بنے تھاؤں تھانیا۔ کوٹن
 کوٹ مندر مسجد مٹھ شودوالے تیتوں گر لان، تیری سار کسے نہ پائیا۔ جِناں چر سانوں نہ ملیں آن، تیری قیمت نہ کوئے رکھائی۔ ہُن بھگت ہوئے بلوان،
 بل تیرا دیون ڈھاہیا۔ کجگ اکٹھے ہوئے نوجوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ بھگت کہن آ
 در، در سچا سچ جنائیا۔ بچھے دیندار ہیا ور، اچھل اچھلا کھیل کرائیا۔ نرگن ہو کے سچھنڈ دوارے بیٹھوں وڑ، اپنا پڑدہ نہ کوئے اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 تیرا نام اکھر گئے پڑھ، صفتی صفت صلاحیا۔ ہُن اسیں ہتھیں لینے پھڑ، پھڑ باہوں وچ لینا بہائی۔ جے اگوں جائیں اڑ، بن بالے لینے منائیا۔
 تیری چھاتی اُتے جائے چڑھ، آپ اپنا بل رکھائی۔ کیوں، نہ بھجے ہو کے کوئی نہ رکھیا ڈر، بھو نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا پلو لیا پھڑ، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔

سَچِک تریتا دواپر کُجک نُو سُو چورانوے چوکڑی تیرا بھانا رہے جر، نُن اپنے بھانے وِچ تیتوں چلایا۔ ساڈی مرضی اپنی کِریا کر، تیری کِریا ساڈی مرضی وِچ سَمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا سچا ور، در تیرے تیری الکھ جگایا۔ بھگوان کہے میں سدا بھگور، ہتھ کسے نہ آسیندا۔ میرا پندھ لَمّاں چوڑا، کوٹن کوٹ پاندھی در در آپ پھرائیندا۔ سب توں اُچا میرا پوڑا، ہتھ کسے نہ آسیندا۔ کوٹی کوٹ سناوے میں ہو یا رہاں ڈھورا، جے کوئی ویکھن آئے میں نین بند کرائیندا۔ جے کوئی کہے پر بھ ساچا بھڑا، میں شبدی راگ سنانیندا۔ جے کوئی کہے میں کراں زورا، زیر زبر سب دارُپ وکھانیندا۔ جے کوئی کہے میں پر بھ دا بانکا چھوہرا، بھگت رُپ وٹانیندا۔ اپنے ہتھ رکھے ڈورا، ڈوری اپنا تند وٹانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ داتا سش بنے دیاں، اپنی کھیل کرایا۔ جن بھگتاں اندر وڑے ہو بے پہچان، نظر کسے نہ آیا۔ سیوا کرے سِری بھگوان، کایا ماٹی اندر کوڑی کِریا ہو نُجھ ہُجھانیا۔ سیوک بن کے کرے کھیل مہان، گرکھ سوئی سُرَت جگایا۔ سُرَت جگا کے دیوے دان، نام ندھان جھولی پانیا۔ نام ندھان دے گیان، آتم اَنتر بُو جھ بُجھانیا۔ آتم اَنتر سچ استھان، سچ سَنگھاسن سو بھاپانیا۔ سچ سَنگھاسن نوجوان، نِرگن نُو جوت رُشانیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، اِکو حکم سنانیا۔ پرماتم آتم کھیل مہان، پُرکھ اکال دے وڈایا۔ سَنگَر بنے شاہ سلطان، چیلّا سُرَتی شبد جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پہلی دھار بنے سش، دُو جی دھار لیکھا لکھ، تیجی دھار بدل پٹھ، چوتھی دھار ہو اندرُٹھ، اپنا رُپ وٹانیا۔ بھگت کہن بھگوان سُن گل، اچھی طرح جنایا۔ نُن کرن نہیں دینا ول چھل، اچھل اچھل تیری چلے نہ کوئے چترانیا۔ شیر ہو کے جے وڑیں جھل، جھل بھگت اپنی دین درسانیا۔ جے نٹھ کے لُگیں جل، مچھ کچھ رُپ نہ کوئے وٹانیا۔ جے اُچے ٹلے پر بت چڑھیں اٹل، پھڑ چرناں پیٹھاں لئیے لاہیا۔ جے دُو نگھی وڑیں ڈل، پھڑ باہوں باہر کدھانیا۔ جے نِرگن ہو کے جوت جائیں رل، اپنی جوت لئیے ملائیا۔ جے دیا ہو کے جائیں بل، اپنے نُو وِچ سَمایا۔ جے سنیہڑا دیویں گھل، شبدی راگ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرا اِکو منگ منگایا۔ بھگت کہن بھگوان ویکھ، سچ سچ درڑایا۔ نِرگن ہو کے کِریا بھیکھ، سرگن بھرم بھلایا۔ جگ چوکڑی تیرا تھوڑا تھوڑا کیتا ہیت، سُمچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کُجک انتم سانوں آیا تیرا بھیت، اپنا پڑدہ دے اٹھایا۔ جے ہو کر سانا پھریں کھیت، چاروں

گُٹ گھیرا پایا۔ جے دکھائیں دُھپ اگنی جیٹھ، تیرا ہتھ سیس اُکایا۔ جے لکھن لگس لیکھ، بچھلا لیکھائیتوں دیئے دکھایا۔ پھیر کیوں نہ کریں ہیت، آپ اپنا مان گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اک سہایا۔ بھگوان کہے نہ مارو طعنہ، میرا تن نظر نہ آئیآ۔ میرا روپ بڈھا نڈھا نوجوانا، آد جگاد وڈی وڈیا ئیا۔ میرا کھیل گوپی کاہنا، منڈل راسی راس رچائیآ۔ میرا میل دو جہاناں، نرگن سرگن ویکھ دکھائیآ۔ میرا ناؤں نام ترانہ، تریائیں شرمائیآ۔ میرا مندر بھگت مکانا، بن بھگتاں سو بھا در نہ کوئے پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا صلاحیا۔ بھگت جن نہ مارو تیر، اپنا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ میں تہاڈی کٹاں بھیر، جگ ساچی سیو کمائیندا۔ بھگت کہن پہلوں چوٹی چاڑھ اخیر، اکو منگ منگائیندا۔ بھگوان کہے میں بے نظیر، نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت کہن جاناں چر نہ دکھائیں اپنی سچ تصویر، تیرا اعتبار نہ کوئی دھرائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پینمبراں کریں دلیگر، شرع شریعت وچ پھسائیندا۔ دین مذہب پا لیر، کوڑی کریا ونڈ ونڈائیندا۔ کوئی شاہ کوئی حقیر، در در الکھ کوئے جگائیندا۔ تیرے بھگت تیرا امرت منگن شیر، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ جاناں چر نہ بخشے بچھلی تقصیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ بھگوان کہے میں سانجھا پیر، سبناں سنگ نبھائیندا۔ بھگت کہے توں جگ جگ بھگتاں پاویں بھیر، تیرا بھیو کوئے نہ آئیندا۔ کلجگ آنت جاناں چر نہ بنھے بیر، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک جنائیندا۔ بھگت کہن بھگوان انوکھا، انڈ تھڑی کار کما ئیا۔ بھگوان کہے میں جگ جگ دیواں دھوکھا، میرا آنت کوئے نہ پائیآ۔ بھگت کہن کل سانوں ملیا موقع، تیری بچھلی ریتی دیئے گوائیا۔ جاناں چر نہ دسیں راہ سوکھا، اساں نہیں مٹا رے کوں منائیآ۔ سری بھگوان ویکھ کہے بھڑی میں ہونہ جاواں اوئتا، جے گرگھ بیٹھے گھ بھوائیا۔ سچھنڈ میرا پوچیا رہ جائے چوئکا، بہن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ نرگن کوگر ہو کے بھگت دوارے بھونکا، اچی کوک کوک سنائیآ۔ نو سو چوڑانوے چوکڑی جگ میں لایا اپنا ڈھونکا، اکھ پلک نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت رہیا سمجھائیآ۔ بھگت کہن ہو جا دُور، دُور دُراڈے بے پرواہیا۔ پہلاں کر ساڈا مُعاف قصور، کسر بچھلی رہ کوئے نہ جانیآ۔ درشن دے گھر آ ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جے سرب کلا بھر پور، کیوں بیٹھا گھ چھپائیآ۔ تیرا جوتی جوت نور، نر بھے تیری چترائیآ۔ در آ کے ساڈے اندروں کوڑا ہونجھ، بن سیوک سیو

کمانیا۔ ساڈے نیتز روندے پونجھ، اپنا پلو ہتھ اٹھایا۔ پہلوں ساڈے پریم اندر جھوٹھ، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ آپ اپنا بھو دس گوجھ، دئی دویت پڑدہ لاہیا۔ پھیر سانوں آوے سوچھ، تیری سمجھ سمجھ نال ملایا۔ پنج تت اپنا بیڑا کر کے کوچ، کوچے گلی گرکھاں ہوکا دے سنایا۔ تیری کہانی سُنئے سوچنا سوچ، سچ سچ تیری وڈیا یا۔ ساڈے ملن دی رکھ بھوکھ، پر بھ جے توں بھکھا ہوئیں اپنی پریم پریتی تیری جھولی پائی۔ پھیر تیتوں آوے سوکھ، توں اپنا سکھ جن بھگتاں وچ لکایا۔ جن بھگت نہ مائس رہے نہ منکھ، تیری جوت رُشنا یا۔ تیرا بالک بہہ جائے تیری گکھ، دوجا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں پریم پیار نال ویکھ گکھ، مکھ اپنا دے دکھایا۔ اوتناں چر نیڑے نہ جاویں ڈھک، اسیں منیئے نہ تیری رضا یا۔ جے تھٹھاں غریب نمائیاں آکے بچھ، کیوں روندے مارو دکھایا۔ اسیں اگوں کہیئے سیری بھگوان ساڈے کول نہیں کچھ، اکو تیرے تیری اوٹ تکایا۔ پھیر ویکھیں سانوں جھک، جھکویں دھار چلا یا۔ سانوں ایہو ریتی رہی پگ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جے سچکھنڈ بیٹھا رہوں لگ، تیرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ زربھے زرویر ہو کے بُک، بھبک اپنی اک جنایا۔ تیرا ناں ابنا سی اچت، چیتن سب نوں دے کرایا۔ تیری سہنجنی سوہے رت، رت رتڑی اک مہکایا۔ کی ہویا سانوں پنج تت دتا کایا بت، انس تیری روپ اکھوایا۔ کیوں بیٹھا ہو کے چپ، چپ بیٹھیاں تیتوں لاج نہ آیا۔ تیرے بھگت وسن اندھیرے گھپ، تیرا چند نہ کوئے رُشنا یا۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی مہربان ہو کے اٹھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر ودھایا۔ بھگوان کہے میرا ہوئے وادھا، ولدیت آپ جنائیدا۔ بھگت کہے اسیں نہ جانئے پیو دادا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیدا۔ بھگوان کہے میں سدھا سادہ، ول چھل نہ کوئے رکھائیدا۔ بھگت کہے میں پکا ردھا، تیرے آگے آپ لکائیدا۔ بھگوان کہے میتوں آئے سوادا، بن رسنا رس سہائیدا۔ بھگت کہے توں رکھیں لاجا، مہربان اکو نظری آئیدا۔ بھگوان کہے میں سنت بھگت ماراں واجاں، بن دربان سیو کمائیدا۔ بھگت کہے میں آواں بھاجا، چرناں راہ تکائیدا۔ بھگوان کہے میں وجاواں واجا، انحد نادی ناد سنا ئیدا۔ بھگت کہے میرا پڑدہ کاجا، سر میرے ہتھ لکائیدا۔ بھگوان کہے جن بھگت میں اپنا سازن سازا، بن بھگتاں بھگوان نظر کسے نہ آئیدا۔ بھگت کہے میرا غریب نوازا، غریب نمائیاں میل ملائیدا۔ بھگوان کہے بھگت سچا راجا، دو جہاناں راج کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کړپا کر، بھگت بھگوان اک دُوبے دار کھن ڈر، نڈر دوویں رُپ وکھائیدا۔ سچکھنڈ سچّی کُلی، کُلوئا آپ بنائیا۔ جن بھگتاں دے آپ انمُلی، کرتا قِیمت نہ کوئی لائیا۔ بھگت بھلواری ساچی بُھلی، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ منگی دات رسنا جھوا بُلیس، بتی دند نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کړپا کر، لیکھا بندھن چندن بدن نندن دوہاں دے چُکائیا۔

☆ ۱۵ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

هر بھگتو ویکھو هری دوار، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ درشن کرو اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن مندر وکھائے محل اٹار، اُوچو اوچ سچّا شهنشاهیا۔ هر پُرکھ نرنجن کرتیار، نرگن اپنی کار کمائیا۔ اینکارا کرپسار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ آد نرنجن کر اُجیار، نورو نور نور دھرائیا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، صاحب سَنگَر سچ سکھائیا۔ سری بھگوان جُھلائے نشان، ست ستوادی ہتھ اُٹھائیا۔ پاربرہم پرہم ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیا۔ سچکھنڈ دوار اک مکان، سچ سَنگھاسن رہیا وچھائیا۔ جودھا سوربیر بلوان، نوجوان اپنا نین اُٹھائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، شهنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ دیونہارا دُھر فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ مندر سوہنا سچ مکان، سری بھگوان آپ بنائیا۔ دشا کوٹ سکے نہ کوئے وکھان، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کړپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن ویکھو نیتز نین، نرگن نرائن آپ جنائیدا۔ مہما کوئی نہ سکے کہن، اکھ کتھنی کتھ کتھ درڑائیدا۔ صاحب سَنگَر اکو ساک سچن سین، سری بھگوان نظری آئیدا۔ دیونہارا لہن دین، وست امولک جھولی پائیدا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کړپا کر، سچ دوارا اک وکھائیدا۔ سچ دوارا ویکھو ایک، اینکار جنائیا۔ آد جُگاد جس دی ٹیک، سو صاحب رہیا اُچجائیا۔ نرگن سرگن کھنہارا لیکھ، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ نرور نراکار اجونی رہت دھارنہارا بھیکھ، ویس اولٹا، دے سمجھائیا۔ سدا سدا سدا سدا کرنہارا ہیت، نت نوت کار کمائیا۔ دو جہاناں کھیلنہارا کھیل، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ اپنا دسنہارا بھیت، انبھو پرکاش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا مندر رہیا سمجھائیا۔ ساچا مندر ویکھو آن، اندھڑا آپ

وکھائیندا۔ میل ملائے سری بھگوان، میلا اکو گھر جنائیندا۔ گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نیوں نیوں سجدہ
 سرب کرائیندا۔ نرمل جوت جگے مہان، شبد انادی راگ الائیندا۔ بھوپت بھوپ نوجوان، نر نرائن نظری آئیندا۔ سدا سدا سد بھگت بھگونت کرے
 پروان، سچ پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ در سدے آپ مہمان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دیونہارا درس دان، داتا دانی جھولی آپ بھرائیندا۔ آد جگادی سچا کاہن،
 ست سروپی نظری آئیندا۔ آکے ویکھو ہر دی شان، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل وچ جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت ویکھو دروازہ، دین دیال آپ گھلایا۔ کرپا کرے غریب نوازا، جگت نمانے رہیا جگایا۔ نرگن ہو کے پھرے
 بھاجا، سرگن میل ملائیا۔ شبد اگم وجائے واجا، سرتال نہ کوئے وجایا۔ آتم پر ماتم رچیا کاجا، برہم پاربرہم وکھایا۔ سدا سہیلارکھے لاجا، سر اپنا ہتھ لکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل رہیا جنایا۔ آؤ بھگتو ویکھو محلہ، نرگن زوریر آپ جنائیندا۔ پاربرہم پر بھ بیٹھا اک اکلا، دوجا نظر کوئے
 نہ آئیندا۔ نرگن دیک آپے بلا، تیل باقی کوئے نہ پائیندا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن پھرائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، استھل
 دوارا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ آؤ بھگتو ویکھو بھگوان، سچ دوارا اک وڈیایا۔ جس دا جھلدار ہے
 نشان، جگ چوکڑی آپ جھلایا۔ جس دا دھر فرمان، سچ سندیسہ اک الایا۔ جس دانام شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان دے سمجھایا۔ جس دی پچھان
 انجیل قرآن، کھانی بانی کرے دھیان، دھیان وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی گاون گان، گا گا شکر منایا۔ جس دا وشن برہما
 شو کرے دھیان، دھیان دھیان وچ ملائیا۔ جس دا اکو نام پروان، کوٹن کوٹ نام صفت صالاحیا۔ جس دا اکو اک ودھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا جنایا۔ آؤ بھگتو ویکھو نٹھ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، در مندر گنڈا لائیندا۔ اپنا پڑدہ لاہو جھٹ، بجر کپائی توڑ
 تڑائیندا۔ نرگن ویکھو پُرکھ سرتھ، نر نرائن نظری آئیندا۔ لیکھے لاؤ اپنی رت، رتی رت رت رنگائیندا۔ اکو سکھو برہم مت، برہم وڈیا آپ پڑھائیندا۔
 ناتا تے پنچ تت، تت کم کسے نہ آئیندا۔ میل ملے کملاپت، کول نین ویکھ وکھائیندا۔ سچ سرنائی جاؤ ڈھٹھ، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائندا۔ بھگت کہن پر بھ آواں گے۔ تیرا درشن پاواں گے۔ نیترنین رجاواں گے من بُدھی مت تیری بھیٹ چڑھاواں گے۔ سُرَتی سُرَت چڑھاواں گے۔ شبدی راگ الاواں گے۔ بن ویراگی نیترنیناں نیر وھاواں گے۔ تیری پچھلی وادی، کر فنا آسان دکھاواں گے۔ توں بنیں کنت سہاگی، ہوں سیوک نار اکھواواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا مندر ویکھ دکھاواں گے۔ تیرے مندر ویکھن دا چاؤ، بھگت بھگوان رہے جنائیا۔ آد انت تیرا پساؤ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیرا کسے نظر نہ آئے تھاؤں، جس گھر و سیں سچے ماہیا۔ کر کرپا اپنی پکڑا باہوں، پلو اپنے نال گنڈھائیا۔ پہلوں دس اپنا سچا ناؤں، ناؤں نرکارا آپ سمجھائیا۔ پھیر دے ٹھنڈی چھاؤں، ترے گن اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ آپ بن پتا ماؤں، بھگت بالک روپ سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے مندر ملے وڈیائیا۔ تیرے مندر آواں گے۔ گیت گوہند الاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ توں میرا میں تیرا اکو بندھن پاواں گے۔ من ہوئے چاؤ گھنیرا، من واسنا میٹ مٹاواں گے۔ تیرے مندر کر کے ڈیرہ، پھر باہر کدے نہ دھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر تیرا درشن پاواں گے۔ گھر درشن تیرا کراں گے۔ سری بھگوان تیتوں وراں گے۔ کلجک انت مول نہ ڈراں گے۔ تیرے ساچے پوڑے چڑھاں گے۔ نرگن تیری دھار پھڑاں گے۔ جوتی شبدی کر پیار، تیرے محل اٹل وڑاں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، لگ چرنی تیرے تراں گے۔ چرن لا تراواں گا۔ سچ ملال اکھواواں گا۔ بیڑا پار کراواں گا۔ اپنے کندھ اٹھاواں گا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباواں گا۔ وشن برہما شو کولوں سیس جھکاواں گا۔ سنجک ساچی ریت چلاواں گا۔ دو جہاناں اک حدیث پڑھاواں گا۔ لہنا چکا تیس بتیس، چھتی پنڈھ مکاواں گا۔ لکھ چوراسی جیت، بھگت بھگوان وڈیاواں گا۔ گرسکھ کایا مندر دیہرا مسیت بناواں گا۔ پاسار ڈوگھی کندر، کایا ہائی کھوج کھجاواں گا۔ من واسنا بٹھ بندر، اکو دھیان جاناواں گا۔ لیکھا جان ڈیرہ کھنڈر، کھنڈا نام چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ جن بھگتاں میل ہوئے گا۔ سری بھگوان دُرمت میل دھوئے گا۔ امرت نہجھر رس جھرنا چوئے گا۔ بھگت بھگوان اکو جہا ہوئے گا۔ آتما پر ماتما نال چھوہے گا۔ پار برہم برہم اپنا نیج بوے ی گا۔ گرسکھ وچھوڑے وچ کدے نہ روئے گا۔ سُرَتی

شبدی جوڑ جوڑے، اپنے دھاگے وچ پروئے گا۔ کوڑی کریا در توں ہوڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ بھگتاں جوگا ہوئے گا۔ بھگتاں جوگا ہوواں گا۔ دوس رین کدے نہ سوواں گا۔ ساچا نام ڈھوآ ڈھوواں گا۔ لکھ چوڑاسی کولوں بچھلی کیتی ساری کھوواں گا۔ سبجگ آگے پنج بوواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آتم سیجا سوواں گا۔ پرہم آتم سچ وچھاواں گے۔ تیرے پریم دی برکھا لاواں گے۔ نت نوت تیرا راہ تکاواں گے۔ توں صاحب سدا انڈٹھ، منتاں کر کرتیٹوں مناواں گے۔ تیرے پریم نال تیتوں جت، اپنے گھر وساواں گے۔ جے کروٹ بدل دیویں پٹھ، پھڑ باہوں گلے لگاواں گے۔ کریئے پیار پتر مات پت، تیری سچ سہنجی چڑھ کے خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے مندر سوہنے آواں گے۔ سوہنا مندر وکھاواں گا۔ جگ آؤنا جانا پنہہ مکاواں گا۔ ساچی سبج سونا آپ سمجھاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا نام گاؤنا، دوجا پڑھنا بند کراواں گا۔ چرنی چھوہنا، ساچی ریت درڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ اٹھاواں گا۔ جن بھگتاں آپ اٹھاواں گا۔ بن سیوک سیو کماؤں گا۔ در در گھر گھر پھیرا پاؤں گا۔ جگ رُسڑے آپ مناؤں گا۔ جگ وچھڑے گلے لگاؤں گا۔ سُن دُکھڑے دُکھ مٹاؤں گا۔ اگئی کُکھڑے بھار کراؤں گا۔ اُجل کُکھڑے مات وکھاؤں گا۔ سُکڑے رُکھ ہرے کراؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر مندر آپ جناؤں گا۔ ہر مندر اک وڈیاواں گا۔ دُنگھی کندر پنہہ مکاواں گا۔ رَسس نین شرماداں گا۔ ہسّ ہسّ جن بھگتاں انگ لگاواں گا۔ نسّ نسّ دو جہاناں پنہہ مکاواں گا۔ دسّ دسّ ساچے مارگ آپے لاواں گا۔ رس رس امرت رس اک چھٹکاواں گا۔ جس جس دو جہاناں ڈھولا الاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم بھیو کلجگ انتم بھیو کھولاں گا۔ زرگن ہو کے بولاں گا۔ سرگن تول تولاں گا۔ بھگت بھگتی وچوں پھولاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگاد کدے نہ ڈولاں گا۔ آد جُگاد کدے نہ ڈلیگا۔ سری بھگوان بوٹا نہ ہلیگا۔ ہر بھگت سدا سدا بُھل بُھلیگا۔ لوک مات کدے نہ رُلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کدے نہ بُھلیگا۔ بھگت کہن پرہم سچ ریت، اکو وار جنایا۔ کون دوارے بنیں میت، متر

پیارا اکھوائیا۔ کون سنائیں اگم سیت، اندھڑی دھار چلائیا۔ کون روپ و سیں میت، رکھ رنگ نہ کوئے جنائیا۔ کون بدھ کرائیں پریت، پریتیوان تیری
 وڈیائیا۔ کون دھار لئیں جیت، ہار نظر کوئے نہ آئیا۔ کون مہر کریں کایا ٹھانڈی سیت، امرت میگھ برسائییا۔ کون جس کریا اتیت، ترے گن لیکھامات
 چکائییا۔ کون رنگ و سیں ہست کیٹ، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ کون محم پرکھیں نیت، لکھ پوراسی کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، جن بھگت منگ منگائییا۔ بھگوان کہے کی دساں سجن، سچ سچ جنائییا۔ پہلاں دیواں چرن دھوڑ محن، دُرمت میل دھوائیا۔ پریم بھگتی
 جوٹھے جھوٹھے بھانڈے بھجن، بھرم بھو گڑھ رہن نہ پائییا۔ نرل کایا ہوئے کنچن، کایا مائی لیکھے لائییا۔ نیت نام پاواں انجن، اگیان اندھیر چکائییا۔ انحد ناد
 انادی وجن، سُر تال نہ کوئے سمجھائییا۔ پھر ہوواں پڑدے کجن، مہر نظر اک اٹھائییا۔ سنت سہیلے کوڑی کریا تجن، نظری اکو اک آئیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائییا۔ بھگت کہن پر بھ دس حال، حالت اپنی دے جنائییا۔ کس بدھ توڑیں ترے گن مایا جنجال، جیون
 جگت دئیں جنائییا۔ کس بدھ بھے چکائیں کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ کس بدھ جنم جنم نہ ہوئے زوال، لکھ پوراسی پھند کٹائییا۔ کس بدھ چتر گپت لیکھانہ
 سکے دکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ کس بدھ لاڑی موت نہ وجائے تال، گھر گھر پھیرا پائییا۔ ساڈا تیرے اگے اکو سوال، کر کرپا حل کرائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائییا۔ جن بھگتو چرن کرو دھیان، ہر سرن ملے وڈیائییا۔ ترے گن مایا رہے نہ کان، پنچ وکار نہ
 کوئے لڑائییا۔ کال مہاکال نہ کوئے نشان، رائے دھرم نہ کوئے سزائییا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، لاڑی موت نہ لئے پرنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو
 گیان، سوہنگ ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ صاحب سنگر ملے آن، بے پرواہ پھیرا پائییا۔ جیوندیاں کرے کلیان، مریاں نیڑ کوئے نہ آئیا۔ اتتم دیوے شبد بان،
 پھڑ باہوں وچ بیٹھائییا۔ جوتی جوت ملائے سری بھگوان، آون جاون رہن نہ پائییا۔ اٹھو بھگتو کرو دھیان، ہر دھیانی رہیا جنائییا۔ ساچا مندر ویکھو مکان،
 بے مقام رہیا دکھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید گھلائییا۔ بھگت کہن اسیں چلاں گے۔ پر بھ تیرا در ملاں گے۔ جوتی دھار وچ
 رلاں گے۔ مڑ کے پھیر کدے نہ حلائگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری چھایا ہیٹھ پلاں گے۔ تیری صاحب چھایا تگاں

گے۔ آد جگاد کدے نہ اکاں گے۔ درس کر کر مول نہ تھکاں گے۔ تیرے چرناں اُتے اپنا سیس سٹاں گے۔ بچھانہ کریں تے مول نہ ہٹاں گے۔ کر پیار
 آگے ڈٹاں گے۔ تیرا نام اِکو رٹاں گے۔ تیرا پریم رس چٹاں گے۔ تیرے درتے لاہا کھٹاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 تیرے پریم وِچ اپنا پریم رنگاں گے۔ سچ پریم رنگاں گے۔ ہر بھگتاں میل ملاواں گے۔ انگیکار اکھواواں گے۔ سنگی بن کے جاواں گے۔ بوہ رنگی کھیل کراواں گے۔
 انمنگی بچھیا پاواں گے۔ سچ سرنگی نام وجاواں گے۔ مردنگی اِکو ہتھ اُٹھاواں گے۔ گرگھ ننگی نہ ہوئے کنڈی، سر اپنا ہتھ لکاواں گے۔ لکھ چوڑا سی ہوئے رنڈی،
 کنت سہاگ سرب دکھاواں گے۔ نہ کوئی دے بھیکھ پکھنڈی، کوڑی کریا موہ تڑاواں گے۔ نام پھڑ چنڈ پرچنڈی، دو جہاناں ویکھ دکھاواں گے۔ جن بھگتاں اِکو
 چھنڈی، سوہنگ ڈھولا نام جپاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر ہو کے آواں گے۔ رہبر ہو کے آئیگا۔ نورِ الٰہی نور
 رُشنائیگا۔ مقامے حق سو بھاپائیگا۔ کلمہ نبی اک جنائیگا۔ رسول اپنا پڑدہ لاہیگا۔ کائنات ویکھ دکھائیگا۔ مار جہات تاک کھلائیگا۔ بچھلی واٹ یاد کرائیگا۔ چوڑاں
 طبق ویکھ دکھائیگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اُٹھائیگا۔ ساچا سوسا تن پہنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گھر جنائیگا۔ جن بھگتاں گھر
 جاناواں گے۔ بچھلا لیکھ مُکاواں گے۔ اگلا ہیت درڑاواں گے۔ نیتن نیت نظری آواں گے۔ پہلی چیت رُت سہاواں گے۔ نرگن ہو کے بھیت کھلاواں گے۔ سرگن
 اپنے وِچ لپیٹ، پڑدہ پاواں گے۔ بن کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گے۔ ساچی
 سیوا کار کماؤں گے۔ جن بھگت دوارے آؤں گے۔ بن بردا پھیرا پاؤں گے۔ ڈردا ڈردا پڑدہ لاہونگا۔ در جھولی منگ منگاؤں گے۔ ہوئی ہوئی کھیل دکھاؤں گے۔
 دھرت دھول دھول بھار لاہونگا۔ نال نال اٹی مولیٰ بٹھ لیاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھاؤں گے۔ اپنی مولیٰ لے
 کے آواں اٹی، تن رتڑا رنگ رنگایا۔ پیر پیغمبر بھرن چٹی، بیٹھے سیس جھکایا۔ بچھلی ویکھن لکھی پٹی، الف یے پڑدہ لاہیا۔ عالم علما کھٹی کسے نہ کھٹی، کھٹکا
 گھر گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا تندى تند اُٹھایا۔ ایکا تندى مہندی رنگ، مولا رُپ دکھایا۔ سچ دوارے سچ پنگ،
 نرگن نچے اُپر ملنگ، سیلی ٹوپي نظر کوئے نہ آئی۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دو جہاناں اک اند، اند اپنے وچوں پرگٹائی۔ چار دیواری پار کندھ کرے

بخشد، بخش نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گانا اک دکھایا۔ ساچا گانا نوجوان، نرگن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ چوتھے در ہو بلوان، مہربان بھیو چکائیندا۔ دو جہاناں حکمران، سچ سندیسہ اک سٹائیندا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتز نین سرب گر لائیندا۔ میاں بیوی ہوئے خیران، شرع شریعت پندھ مکائیندا۔ لیکھا جان انخیل قرآن، کلمہ نبی پھول بھلائیندا۔ پڑدہ کھول دین اسلام، علیم اکو گھر سمجھائیندا۔ نظری آئے اک امام، امن دو جہان کرائیندا۔ پیشتر پیشنگوئی کوئی نہ سکے پہچان، پسچاپ سرب دکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سندیسہ دے دے دس گئے نشان، پڑدہ پاڑ بے پڑدہ نہ کوئے کرائیندا۔ اپنی آپ جانے بھگوان، جن بھگتاں دکھائے ساچی شان، محل اٹل اک مکان، بے مثال بے نظیر اخیر اپنی کل دھرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے نشان، شبد اگم اک دھنکان، راگ ناد سب دا پندھ مکائیندا۔

☆ ۱۶ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ☆

سجھنڈ کہے پر بھ دس سروت، بن سرونان دے سمجھایا۔ سچ توں بھگتاں اُتے ہویا موہت، مہر نظر اٹھایا۔ میل ملایا نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ ناتا توڑیا ورن گوت، کوڑی کرپا پندھ مکایا۔ مایا ممتا کدھنیا کھوٹ، واسنا دُرگندھ رہن نہ پایا۔ دِتا نام بھنڈارا اتوٹ، اٹت آپ ورتایا۔ راہ تگے تیرا سچ دوار کوٹ، نین نین اٹھایا۔ کون ویلا تیرے بھگتاں پورا ہووے شوق، سنسار ہے نہ رانیا۔ میں امرت تیرا دیواں تراؤنک، سدا سد سیو کمایا۔ کون ویلے جان پہنچ، اپنا پندھ مکایا۔ سنجگ ساچی چلے رونس، رہبر اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سجھنڈ کہے میں کراں صفائی، آپ اپنی سیوا لایا۔ کون ویلا وجے ودھائی، گرہ مندر ہوئے شنوایا۔ تیرے بھگت آون چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ توں پکڑیں اپنی ہتھیں بانہیں، پھڑ باہوں نال ملایا۔ ویکھ دکھائیں تھاوں تھائیں، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ چار ورنان دیویں چھائیں، گوہند انگ لگایا۔ گوہند لیکھا چکے چھیمے جھیور نائی، نیتز نینان نین درسایا۔ لوک مات پٹیا بوٹا کاہی، کاغذ قلم لکھے کوئے نہ شاہیا۔ سجھنڈ

ساچے ساچا رنگ دکھائیں، رنگ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے چرناں سیس رکائی۔ سچکھنڈ کہے میں کھولاں تاکی، پردہ اپنا آپ اٹھائیں۔ کون ویلا چڑھیں ساچے راکی، آسو اکو نظری آئیں۔ جن بھگتاں دیویں لہنا باقی، پورب لیکھا جھولی پائیں۔ لوک مات بدل دیویں حیاتی، آپ اپنے رنگ رنگائیں۔ ایک دیویں نام سچ نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیں۔ اک سنائیں ساچی ساکی، ساکیات اپنا روپ درسائیں۔ نرگن ہو کے بنے ساتھی، سرگن سنگ نبھائیں۔ کریں کھیل پرکھ سمراتھی، سمرتھ اپنی کل ورتائیں۔ نیز رووے ایراپت ہاتھی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دوئے جوڑ واسطہ پائیں۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں راہ، نیز نین اٹھایا۔ پرکھ ابناسی دے صلاح، گل پلو اکو پایا۔ کون ویلا جن بھگتاں بہائے میرے تھاں، میری ترسنا بھکھ مٹایا۔ جو اکو گاؤں تیراناں، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، بن دردی درد وندایا۔ سچکھنڈ سچ کر خیال، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیں۔ نرگن ہو کے بناں دلال، لوک مات ویکھ دکھائیں۔ بھگت اٹھاواں ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیں۔ مریداں جا کے پچھاں حال، مرشد اپنا ناؤں پرگٹائیں۔ گوہند حل کراں سوال، پچھلا لیکھا جھولی پائیں۔ شبد اگم و جاواں تال، راگ ناد نہ کوئے صلاحند۔ ناتا توڑ کوڑی کریا کال، کالکھ کٹا مستک لاہندا۔ لوک مات کر پرتپال، بن سیوک سیو کمائیں۔ اپنی پوری کر گھاں، کیتی گھاں بھگتاں جھولی پائیں۔ اندر باہر چلاں نال نال، دوس رین سنگ نبھائیں۔ گگن منڈل دیک ویکھاں تھاں، ست اپنا نور دھرائیں۔ جگت جگت چلاں اولڑی چال، بھیو کوئے نہ پائیں۔ بھاگ لگا کایا مائی کھاں، تن مندر آپ سہائیں۔ جگت مایا توڑ جنجال، جیون جگت آپ جنائیں۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بھلا اکو نام ہتھ پھرائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست کرم کمائیں۔ سچکھنڈ سچ لینا ویکھ، سچ سچ درڑائیں۔ سچ پر بھ سچ دھارے بھیکھ، سچ ساچی کار کمائیں۔ سچ داتا الکھنا الیکھ، سچ آدیں کرائیں۔ سچ زرویر کھولے بھیت، نر نرکار پھیرا پائیں۔ سچ سچ کرے ہیت، ہتکاری دیا کمائیں۔ لکھ چوراسی ویکھ کھیت، ہر جن ساچے پکڑ اٹھائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری آسامیل ملائیں۔ سچکھنڈ پر بھ دئے بھرواسا، اکو محم جنایا۔ دین دیال پوری کرے آسا، آسا ترسنا دئے مٹایا۔ کلج انتم اٹنہارا پاسا، اٹا ونہارا آپ اٹایا۔ جن بھگتاں دیوے

سگلا ساتھ، صاحب سترگر بے پرواہیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، نردھن سردھن دیکھے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا چکے ذات پاتاں، پت پتوئا اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ تیری دسے سچیاں باتاں، سچ کہانی آپ سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنایا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ جا دوڑ، اپنا پندھ مکائی۔ بن بھگتاں لگی میٹوں اوڑ، میری ترکھانہ کوئے بُجھائی۔ میرا دوار دسے چوڑ، چارکُنٹ نہ کوئے رُشائی۔ جے میں ویکھاں کر کے غور، گھر گسہیر تیری وڈیائی۔ دو جہان کوڑا پیا شور، شوہر نظر کسے نہ آئیا۔ کی تُوں ہو کہ بھگت ہو، اپنا بھیت دے سمجھائی۔ جے تیرے سرتے جھلدا چوڑ، کیوں بھگتاں خاک ملائی۔ پر بھ تیرے ہتھ ڈور، کیوں گڈی اسمانوں نیچے سُنائی۔ کی ہوئیوں اندھا بول، نیز نہ پیکھیں بھگتاں آواز کن تیرے سُنن نہ پائی۔ کوٹن کوٹ کبیر تیرے درتے وجا گئے ڈھول، تیری سرت نہ کسے گھلایا۔ نانک نرگن ہو کے تول گیا تول، سرگن اپنے کنڈے پائی۔ سترجگ تریتا دواپر کلجک تُوں غریباں نال کریں مخول، تئیوں لجیا ذرا نہ آئیا۔ تُوں گوہند نال کیتا قول، کلجک انتم آواں ہو کے بے پرواہیا۔ ہو لا بھار کراں دھرنی دھول، دھول اپنا چرن لکائی۔ جا کے بھگتاں اندر مول، اپنا ل لے پوائیا۔ سچ دوار جا کے کھول، سچکھنڈ رووے گرلاوے مارے دھاپینا۔ جا کے بدھی گٹھڑی پھول، اپنا پڑدہ آپ چکائی۔ جے بنیا رہوں انھول، تیرا نشانہ جگت وچ رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ سچ رہیا منگ منگائی۔ سچکھنڈ میرے استھان، تیری مٹاں عرضوئی۔ میں وساں تیرے مکان، در تیرے میٹوں ڈھوئی۔ سُن تیرا فرمان، میں اپنا بل گوائیا۔ سچ میں جھکوان، میرا کیتا سمجھ کچھ نہ پائی۔ دو جہان میٹوں کہن انجان، میرا بھیو کوئے نہ پائی۔ بن بھگتاں کسے نہ آوے گیان، پڑدہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میں جا کے دیواں دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ آو بچو ملو میرے نال، بچھلا دکھ گوائیا۔ آگے مارگ دساں سکھال، سُنیاں آپ جگائی۔ اندر وڑ کے چلاں نال نال، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی ویکھاں شاہ کنگال، غریباں اندر وڑ وڑ خوشی منائی۔ جے کوئی بھے میری چال، دو جہان پیڑ نظر کسے نہ آئیا۔ نرگن ہو کے گھالن لواں گھال، سرگن ساچی سیو کمائی۔ بھگت پیار بچھے ہوواں بے حال، بہیل ہو کے دیاں دھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے رہیا سمجھائی۔ سچکھنڈ کہے پر بھ میں تیرا لارا، جگ جگ وینہدا آئی۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جگ تُوں رہوں کوارا،

اپنے انگ نہ کسے لگایا۔ دُور دُراڈا کھمے اندر دسدا رہوں اشارہ، شبدی ناؤں اُچھایا۔ پنج تت و جاؤندار ہوں نگارہ، اپنا کھ چھپایا۔ ناں رکھ گر اواتارا، بھو کسے نہ ہتھ پھڑایا۔ پیر پیغمبر گاؤندے گئے تیری وارا، و تکر سب دے وچ بھرایا۔ آپ وڑیا رہوں میرے اندر دُنگھی غارا، اپنا کھ نہ کسے دکھایا۔ جس ویلے تیرا بھگت دُکھی ہو کے مارے نعرہ، نرگن سرگن ہو کے میل ملایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لگ لگ کریا کھیل نیارا، اچھل اچھل اپنی دھار چلایا۔ کلجگ انتم تیرا ویکھنا سچ پسارا، پسر پساری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت تیرا منگن دیدارا، دُجا درس کسے نہ بھایا۔ گوبند لکھ کے گیا لکھارا، لکھیا لکھ نہ کسے مٹایا۔ کہہ کے گیا پُرکھ اکال پتا ہمارا، پوت سپوتا گود سہایا۔ کل رکھے ناؤں نہکلنک کل کلکی اوتارا، کل کلیش میٹ مٹایا۔ جا کے بھگتاں دے سہارا، کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ اُنی سال بنیا رہیا ونجارا، جگت ہٹو ہٹ جنایا۔ ہن کریں نہ ہور اُدھارا، راہ تکدیاں تکدیاں تیریاں بھگتاں اوکھا جھٹ لنگھایا۔ اک وار دے کے آ اشارہ، آشرم اپنا دے سمجھایا۔ بند کواڑی کھول کواڑا، گھر مندر سو بھاپایا۔ اندر وڑ کے توں کہہ میں بھگتاں پیارا، پیار بھگتاں وچ دکھایا۔ پھر تیرا لاون نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چارکنت نظری آیا۔ پھر تینوں کوئی نہ کہے کوارا، کیوں، توں میرا میں تیرا دواں دا اکو گھر جوڑ جڑایا۔ سچکھنڈ کہے میں دوہ ہتھاں نال و جاواں نگارہ، دو جہاناں دیاں سنایا۔ پیر پیغمبر کراں خبردارا، تیری ساچی خبر جنایا۔ آؤ ویکھو پروردگارا، جس نے اپنا نور دھرایا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈا یارا، یاری یاراں نال ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، گھر ساچا سو بھاپایا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

پر بھ بھگتاں دس اپنا ڈھنگ، پڑدہ آپ اٹھایا۔ نرگن ہو چاڑھ رنگ، سرگن رنگ رنگایا۔ اندروں و جا مردنگ، نام ستار ہلایا۔ کر پرکاش اپنا چند، نور جوت رُشانیا۔ امرت پیا پاٹھنڈ، ترسنا بھکھ گوانیا۔ بچھلی ٹٹی اپنی ہتھیں گنڈھ، گنڈھنہار گوسانیا۔ جگت رنڈیا کٹ رنڈ، سہاگ روپ وٹایا۔ اپنا ڈھولا سنا چھند، سوہنگ اکھر کر پڑھایا۔ خوشی کراں بند بند، بندی خانہ رہیا تڑایا۔ لیکھا چکا مٹی دند، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ انتر آتم دے اند، رس

اکو اک چکھائی۔ جگت وکارا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام کھڑکائی۔ آون جاون مُکا پندھ، بن پاندھی پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ بھگتاں جا کے دساں آپ، اپنی سیو کمائی۔ پورب جنم لاه پاپ، پت پُنیت کرائی۔ زرگن ہو کے بناں ساک، سرگن سنگ وکھائی۔ نظری آواں اکو باپ، گر اوتار پیر پیغمبر چاچارہن کوئے نہ پائی۔ اکو دساں آتم پر ماتم جاپ، جیون جگت جگت جنائی۔ بند کواڑی کھولاں تاک، پڑد اپنا آپ اٹھائی۔ بن نیتز ویکھاں جھاک، جھاک اپنی آپ دوائی۔ بن رسنا جہوا کراں بات، شبد اگم اتھاہ سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائی۔ بھگتاں کول جا بھج، اپنا پندھ مُکائی۔ میرا گھر دے تچ، بھگت دوار ملے وڈیائی۔ جا کے درشن کر رنج، اپنی بُکھ گوائی۔ ہُن لاویں نہ کوئی تچ، تیرے اگے واسطہ پائی۔ سچ سنگھاسن بہہ کے سچ، بیٹھا تیرا راہ تکانی۔ نردھناں جا کے پڑدہ کج، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سچ نگارہ ہو کے وچ، نام اپنے چوٹ لگائی۔ شیر بر ہو کے گج، گرج اکو اک سنائی۔ کوجھیاں کملیاں رکھ لچ، لچ پت تیرے ہتھ پھڑائی۔ در درویش ہو کے بچ، ملنگ رُپ بنائی۔ سچ ڈھولا جا کے دس، سچو سچ پڑھائی۔ ہر دے اندر جا کے رنج، لوں لوں تیرا نام دھیائی۔ ویکھیں قول نہ کریں کچ، اقرار اکو اک جنائی۔ اگوں سری بھگوان کہے ہس، میں جاواں چائیں چانیا۔ جا کے بھگتاں ہواں وس، اپنا مان نہ کچھ رکھائی۔ جدھر کہن اودھر جاواں نٹھ، بن پاندھی پھراں راہیا۔ جے اگوں گھورن مودھا پے کے جاواں ڈھٹھ، اپنا بل مٹائی۔ جے نیوں کے ویکھن نظری آواں پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جے بھجن لگن اندر وڑ کے پاواں نٹھ، ڈوری اپنا نام بندھائی۔ جے گاؤں لگن جس، سوہنگ ڈھولا دیاں پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائی۔ جا چھیتی میرے پروردگار، دو جہان آپ سہائی۔ ویکھ اپنے یار، یارڈا ستھر اک ہنڈھائی۔ تیرے بچھے ہوئے خوار، خواری سب دے سرتے چھائی۔ بن طبیبوں ہوئے بیمار، سار کوئے نہ پائی۔ بن حدیثوں ہوئے گوار، کلمہ حق نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچار، تیرے گھر توٹ نہ دسے رانیا۔ سری بھگوان کہے میں کی کراں، کرتب نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں کولوں ڈراں، ڈر ڈر اپنا نگھ چھپائی۔ کس بدھ جا کے اندر وڑاں، آوندا جاندا نظر نہ آئی۔ راتیں سنتیاں جا کے پھراں، غفلت وچ ویکھاں سرب لوکائی۔ ساچے مندر جا کے چڑھاں، چڑھ چڑھ

خوشی منائی۔ بھگت بھگوان دا اکو اکھر پڑھاں، سوہنگ ڈھولا آپے گائی۔ پنج وکارے نال لڑاں، اپنا بل دھرائیا۔ نمانا ہو کے سیو کراں، سیوک اپنا
 رُپ دکھائی۔ بھگتاں مرنی آپ مراں، جن بھگتاں تتی وانہ لاگے رائی۔ نرگن ہو کے بھانا آپ جراں، سرگن اپنی گود بہائی۔ پاربرہم ہو کے برہم
 وراں، نارکنت رُپ درسائی۔ دو جہان لکھ چوراسی آگے بکاری ہو کے اڑاں، بل اپنا آپ سمجھائی۔ ناتا تڑاواں سِراں دھڑاں، دھڑ سسِیں رہن کوئے
 نہ پائی۔ سب دیاں پٹاں جڑاں، پھیر سکے نہ کوئے لگائی۔ آد جگاد جگاد جگنتر کسے کولوں نہ ہراں، ہارگر اوتار پیر پیغمبر منّ منّ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔
 جن بھگتاں بھانا سدا جراں، جر جر اپنا شکر منائی۔ کدے نہ آواں وچ شرع، شریعت انگلیاں اُتے نچائی۔ پاواں سار در دراں، گھر گر مکھاں ویکھ دکھائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی رہیا جنائی۔ سچھنڈ کہے میں ہویا خوش، سنی تیری کہانی۔ جِناں چر بھگتاں ول نہ ویکھیں جھک، تیری ملے
 نہ کوئے نشانی۔ جے بیٹھا رہوں چُپ، اُنت ہوؤ تیری ہانی۔ تیرا گوہند بوٹا رہیا سُک، جا کے امرت دے پانی۔ چھوٹے بالیاں گودی چک، جنہاں نہاں
 ہیٹھ دتی قربانی۔ جا اپنی میٹ بھکھ، راہ تگے تیرا چار کھانی۔ دھرت دھول سگھنہا رہی سگھ، نیز نیناں نیر وہائی۔ چوکڑی اودھ رہی پگ، دے سگھڑ سچھی نہ
 کوئے سوانی۔ ہُن کیوں بیٹھا صاحب لگ، پچھے جگ چوکڑی اپنی دسدا رہوں ہانی۔ سوریر ہو کے اٹھ، کر کھیل آپ مہانی۔ میل ملا گوہند سٹ، دے
 اپنے نام جوانی۔ دو جہاناں جا کے پچھ، شہنشاہ شاہ سلطانی۔ اپنے نشانیوں مول نہ اک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا
 گھر پد نربانی۔ سچھنڈ سُن، سچھی سچ جنائی۔ میں چھیتی جاواں ہُن، اپنا پندھ مکائی۔ بھگت ساچے لواں چُن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ اک سمجھاواں اپنا
 گن، گرا اک دیہہ بُجھائی۔ جیو جنت چھان پُن، سادھ سنت باہر کڈھائی۔ نام ندھان و جاواں دُھن، دُھن آتمک راگ سُنائی۔ کراں کھیل اپنا پُھن،
 فرے منتر سبنی تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا جنائی۔ سچھنڈ کہے صاحب بڑا دُھلا، بے اُنت تیری وڈی وڈیائی۔ جگ
 چوکڑی پھلیا پھولا، لکھ چوراسی مات لہرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لیندے گئے جھولا، جھولا جیو جنت جنائی۔ نرگن تیرا دسدے گئے ست اصولا،
 اصلیت لکھ لکھ لکھ سمجھائی۔ تیرا آد نہ جانے کوئی مول، اُنت بھیو کہن نہ پائی۔ تیرا حقیقت وچ جواب دتا نہ کسے معقولا، مُخبر بن کے مُخبری گئے جنائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے وُجی ودھائی۔ سچھنڈ رکھ اڈیک، ہر ہر جو آپ جنائندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائندا۔ تیرے وینہدیاں میری آئی تاریخ، جن بھگتاں میل ملائندا۔ سچ دوارے بجھے پریت، پریتی اکو اک سمجھائندا۔ ست دھرم دی چلے ریت، ریتوان آپ درسائندا۔ اکو گاؤں ڈھولاگیت، مندر اکو نظری آئندا۔ اکو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائندا۔ اکو سب نوں لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائندا۔ جن بھگتاں کر کایا ٹھانڈی سیت، سیتل دھار وھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ تیری آسا پور کرائندا۔ تیری آسا پور کراواں گا۔ بن پاندھی راہی جاواں گا۔ گر اوتار پیر راہ وچوں نال ملاواں گا۔ پیغمبر اشاریاں نال سمجھاواں گا۔ وشن برہما شو ہنوریاں نال اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیس پھوریاں نال ملاواں گا۔ بن شہنشاہ شاہ پاتشاہ آسو گھوڑے آسن پاواں گا۔ سیوا لا راگ چھتیا، چھتی جگ داگیر چکاواں گا۔ خالی کر سب دا کھیس، خالی ہتھ پھراواں گا۔ نرگن دیکھ سرگن پیسا، بسترہ سب دا گول کراواں گا۔ ساچے تخت بیٹھ جگدیش، جگدیشر آپ اکھاواں گا۔ چھتر جھلے ایک سیسا، سیس جگدیش تاج وڈیاواں گا۔ دو جہاناں پیسن پیسا، لوآں پُریاں دیکھ وکھاواں گا۔ لیکھا جانے سنگھ منجیتا، من جت سرب سمجھاواں گا۔ کھیلے کھیل آپ جگدیش، جگت جگ راہ جئاواں گا۔ بھگت دوار میل انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کماواں گا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، امرت رس بھراواں گا۔ بھگت بھگوان سچ پریتا، پریم پُرکھ ہو سمجھاواں گا۔ نرگن ہو کے وس چیتا، چیتن سرب کراواں گا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ اتیتا، لوک پرلوک اکو ناد وجاواں گا۔ ناؤں دھر پُرکھ ابناسن، ابناسی راہ چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دوارے بہہ بہہ اپنا راگ الاواں گا۔ سچھنڈ کہے کیہڑا بھگت دوار، کون کوٹے رہیا بنائیا۔ جس گرہ کریں شنکار، اپنی شان وکھائیا۔ جس اندر کریں اجیار، اپنا نور دھرائیا۔ جس مندر دئیں آدھار، دو جہان ملے وڈیائیا۔ جس گرہ بھگتاں کریں پیار، پریم پریتی اک سکھائیا۔ جس دوارے گر اوتار رکھیں نال، پیر پیغمبر چرناں وچ بیٹھائیا۔ جس گھر وشن برہما شو وجاؤں تال، بیٹھے تاڑیاں لائیا۔ جس در اپنی گھالن لئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ سو مندر کون بے مثال، مسل ساچی رہیا بنائیا۔ میرا پورا کر سوال، اپنا کھول حال جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، سچ دوارے رہیا جنائیا۔ جس دوارے نینہاں بیٹھاں دتے بال، سو دوارا

دو جہاناں کرے رُشناۓا۔ اُس دوارے نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پہلی چیتر سچا مارگ آواں سکھال، چوتھی منزل چڑھ کے اپنا
 حکم سناۓا۔ دواں ہتھال اُتے سوال، دواں دالیکھا آگے پھیر بُجھائیا۔ کرے کھیل آپ کمال، کرتب نظر کسے نہ آۓا۔ بھگت وچھل ہو کرپال، بھگتاں
 دیوے مان وڈیائیا۔ اپنی پریتی کر حلال، چھری گرگھ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار رہیا بناۓا۔ سچکھنڈ دوارا کھولے اکھ،
 نین نین اُٹھائیا۔ میں ویکھاں پر بھ دا کھیل پر تکھ، جو لوک مات رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کرے کوں پکھ، پت پتوئا سچا ماہیا۔ جگ چوکڑی ایہدا گاؤندے
 آئے جس، کیوں ایہہ بھگتاں جس رہیا گائیا۔ زرگن ہو کے ہویا وس، سرگن اندر ڈیرہ لائیا۔ غریباں وچ گیا پھس، بھگھیاں آگے اپنا واسطہ پائیا۔ بھجّا
 پھرے ہو انتھک، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ آگوں کوئی نہ سکے ڈک، کوٹن کوٹ بیٹھے اپنا بل دھرائیا۔ نیڑے آ کے سب نوں وجے پھٹ، منہ دے بھار
 رہیا سُٹایا۔ جن بھگتاں کھول ہٹ، دوارا اکو اک درسائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کل ورتایا۔ دوارا کھول نہ کرے بس، آگے بھیو ابھید
 جناۓا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ وکیا بھگتاں ہٹ، بھگت اپنے پریم ہٹ
 وکائیا۔ پریم ہٹ اوچھڑ راہ، پیر پیغمبر گر اتار لئے پھسا، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ پھیر سولیاں اُتے دئے چڑھا، تن کھڑی آپ لہائیندا۔ نتیاں لوہاں
 اُتے دئے بہا، سیس دھڑ وند وندائیندا۔ بالے نہیاں ہیٹ دبا، صبر شکر اک سمجھائیندا۔ ایسے کر کے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیندا۔ جس نوں اپنا پریم
 پیار وٹا سکھا، جگت ناتا توڑ تڑائیندا۔ سو گرگھ گر سنگر اتوں ہوئے فدا، فیصلہ اکو وار جنایندا۔ بھگت بھگوان راہ وکھا سدھا، اُچے ڈنڈے آپ چڑھائیندا۔
 اپنے ملن دی آپ جنائے بدھا، بدھ انتر آتم آپ رکھائیندا۔ جے کوئی بچھے بھگوان کڈا، کہے، نگا ہو کے ساڈے اندر ڈیرہ لائیندا۔ پریم پریتی اندر بھجا،
 بھڑی رت سہائیندا۔ جے کوئی بچھے کوں کھولے نین تیجا، رسنا کہے راتیں ستیاں درس کرائیندا۔ جے کوئی بچھے کیوں کر ریحجا، رسنا کہے پھڑ باہوں گود
 بہائیندا۔ جے کوئی بچھے بھگت پنج کوں بیجا، رسنا کہے سوت انادی ناؤں دھرائیندا۔ جے کوئی بچھے تھانوں کیہڑی دیوے چیزا، رسنا کہے امرت رس پریم
 پیالہ نجھر جھرنجا بھرائیندا۔ جے کوئی بچھے کوں کرے پار دہلیزا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو گھر وسائیندا۔

پر بھو اسیں نہیں دسں جوگ، بھگت رہے جنایا۔ سانوں نہیں پتہ کیوں کیتا سنجوگ، کس بدھ میل ملایا۔ کیوں کٹیا وچھوڑا روگ، دکھیاں سکھ دکھایا۔ نہ جانئے کو چکائیں جوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے در تیرا ور، تیرے وچ دکھایا۔

☆ ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کوڑا مل دے گرہ اٹارسی ☆

سچ دسں پر بھ اینکار، سچکھنڈ دوار دھیان لگائیندا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اتھاہ بھو کوئے نہ پائیندا۔ کلجک انت لے اوتار، نرگن روپ وٹائیندا۔ ساچے مندر ہو اُجیار، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ سچ سندیسہ دے سنسار، شبد اگم راہ جنائیندا۔ بھگت بھگونت مات اٹھال، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیندا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو رنگ دکھائیندا۔ دھرم دوار اک دھرمسال، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ ایشٹ گردیو اکو نبھے نال، آتم پر ماتم آپ جنائیندا۔ ہر جن انملڑے ویکھ لال، لکھ چوراسی پھول بھلائییندا۔ نر ویر ہو بنے دلال، نرکار سیو کمائیندا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے خیران، خیراگی اپنی رہیا جنایا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، لوک مات دے وڈایا۔ جن بھگت کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑایا۔ سچ سندیسہ دے جہان، جیون جگت اک جنایا۔ سوہنگ اکھر نام مہان، آتم پر ماتم کرے گڑمایا۔ کوڑی کریا مٹے اندھ اندھیان، جگت اندھیرا دے گوائیا۔ سچ دکھائے اک مکان، بھگت دوار سو بھاپایا۔ نرمل نور دھر مہان، دیا باقی اکو ڈمگایا۔ کاغذ قلم سرب شرمان، ہر کا جس لکھیا نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ سچکھنڈ دوار کھولے تاک، اپنا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ پاربرہم پر بھ پورا کرے بھوکھت واک، پچھلی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاہ اسوارا چڑھ کے جائے ساچے راک، اسو اکو اک دوڑائیندا۔ لوک پرلوک ویکھے مار جھاک، نیتزنین آپ گھلائییندا۔ بھگت بھگوان لہے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ نام اگم دیوے دات، انملڑی دات ورتائیندا۔ آتم پر ماتم جنا سچ کرامات، کروٹ اپنی آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے مار دھیان، سو پرکھ نرنجن آپ جنایا۔ کلجک انت ہو مہربان، مہر نظر اک

اُٹھایا۔ ساچے سنت کر پروان، بھگت بھگوان ہوئے سہایا۔ ساچی کرپا کرے آن، نہکرمی کرم کمایا۔ لیکھا لکھے آپ مہان، مہما گنت گنی نہ جائیا۔ ساچا مندر ست مکان، ست ستوادی کرے رُشانیا۔ بھگت دوار وڈ بلوان، بل باؤن منگ منگایا۔ درگاہ ساچی بنیا اک ودھان، پنچم میل چائیں چائیا۔ پنچم پنچ ہوئے سوادھان، آپ اپنی آلس لاہیا۔ منگن منگ نوجوان، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ ترے پنچ ہوئے پردھان، سچ پردھانگی دے سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنایا۔ سچکھنڈ دوارے تیری ونڈ، لوک مات جنائیدا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، صاحب سنگر دھار وکھائیدا۔ بھگت بھگوان پوری کرے منگ، آسا آسا جھولی پائیدا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دو جہان سنائیدا۔ پنچم چاڑھے ساچا رنگ، رنگ رنگیلا سیو کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیدا۔ پنچ ہوئے پردھان، پنچ ملے وڈیایا۔ پنچاں ملیا درگاہ مان، در ساچے خوشی وکھایا۔ پنچاں داگر اک دھیان، پُرکھ اکال نظری آئی۔ پنچاں ملیا شاہ سلطان، راج راجان بے پرواہیا۔ پنچاں دتا اک گیان، نرگن نرگن کر پڑھایا۔ پنچاں چرن کول دے دھیان، سچ مکان اک وکھایا۔ سچکھنڈ بہائے نوجوان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پنچم ہوئے نوجوان، اپنا بل دھرائیا۔ نیتز کھولن سچ مکان، نین اکھ بدلایا۔ منگن منگ سری بھگوان، ہر جو آگے جھولی ڈاہیا۔ پچھلی چکے پچھے کان، اگلا مارگ اک درسایا۔ تیرا میلا وچ جہان، نرگن اشٹ تیرا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ پنچے منگن منگ، جھولی ڈاہیا۔ سری بھگوان دے انند، اکو آس رکھایا۔ بھگت تیرے چڑھن چند، لوک مات ہوئے رُشانیا۔ تیرا ڈھولا گاون چھند، گیت گوہند اک الائی۔ تیرا نام وجے مردنگ، دوجی اور نہ کوئے شنوایا۔ تریلوآں بہن لنگھ، تیرے مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھایا۔ پنچ کہن پر بھ ہو تیار، تیرے آگے اک ارداس۔ جن بھگتاں کر سچ پیار، لوک مات ہو پرکاش۔ غریب بنائیاں دے دھرواس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد و سن تیرے پاس۔ سری بھگوان گیا من، ست سچ درڑائیدا۔ بھگت بھگوان چڑھائے چن، چند کرن روپ رُشائیدا۔ انتم بیڑا دیوے بھ، بھار اپنے کندھ اُٹھائیدا۔ لیکھا جانے جینی جن، در گھر ساچا پھول بھلائییدا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچاں ایک حکم جنائندا۔ پنچ پنچ میں جاواں گا۔ پر پنچ جگت مٹاواں گا۔ رنچک اکو نام چپاواں گا۔ سنچھ سویر اک دکھاواں گا۔
 کلج انت دیر نہ لاواں گا۔ گرگھ گھیر گھیر اٹھاواں گا۔ سچ دوارے پھڑ بہاواں گا۔ نرگن رُپ نظری آواں گا۔ ست سرُپ دکھاواں گا۔ چارے کوٹاں
 کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاواں گا۔ سچ سپوت آپ اُچاواں گا۔ بن تانا پیٹا سوت، اپنی گنڈھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
 میل ملاواں گا۔ پنچ پروان پئے ہس، سوہنگ ڈھولا گائی۔ کی جو کچھ سانوں رہیا دس، سو لوک مات کماںیا۔ ویکھیں بچھا دے نہ آئیں ننھ، اچھل اچھل
 تیری بے پرواہیا۔ تیرا ناؤں تیرے بھگت رہے رٹ، رٹا پیا جگت لوکائی۔ جا کے دُئی دوت میٹ پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائی۔ ہر دے اندر جا کے وس،
 کیوں بیٹھا کھ چھپائی۔ جا کے ساڈا حال دس، گرگھ راہ تگن چائیں چانیا۔ بھگتو آگے بچھے آؤنس، پر بھ ملدا کر کے لمیاں بانہیا۔ اک دُوبے دا گاؤ جس،
 جس وید پُران گا نہ سکے رائیا۔ پندھ مکاؤ ننھ ننھ، دو جہان چرناں ہیٹھ دباںیا۔ ایٹھے اکو ہووے اکٹھ، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نرگن ملے پُرکھ سمرتھ،
 پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا جاسنایا۔ سچ سنہیڑا دساں گا۔ جن بھگتاں ہر دے وساں گا۔ پھڑ باہوں
 سکھنڈ ننھاں گا۔ اکو لاہا لوک مات وچ کھٹاں گا۔ کرپا کرنوں بچھے نہ ہٹاں گا۔ مہر گرکھاں جھولی سٹاں گا۔ ہو شیر جگت نوں تکاں گا۔ ہر جن اپنی گودی
 چکاں گا۔ سکھنڈ دوارے آکے لکاں گا۔ پھر پنچاں تائیں بچھاں گا۔ بھگت دوار کر اکٹھے، نیوں نیوں سب دے آگے جھکاں گا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے
 نہ اکاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سورپر ہو کے اٹھاں گا۔ پنچ کہن تیری وڈیائی، تُوں وڈا نظری آسیندا۔ جا بھگتاں
 نال کر گڑمائی، کیوں بیٹھا دیر لگائندا۔ سوہرے پیئے اکو گھر دکھائی، دُوجا در نظر نہ آسیندا۔ اکو گھر دھی جوائی، سچ سنہنجی اک سہائندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آسیندا۔ اٹھ جا پاربرہم، پنچ رہے جنایا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، جن بھگتاں کرم کانڈ
 مٹائی۔ سچ دوارے دس سچ دھرم، ذات پات نہ کوئے رکھائی۔ ناتا توڑ برن ورن، ساچی سرن اک سمجھائی۔ نیز کھول ہرن پھرن، اپنا فرنا دے بُجھائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل تھاوں تھانیا۔ جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ کٹھے کر کے ایٹھے بہاواں گا۔ نہتھے کر بہاواں گا۔

ساچے رستے آپے پاواں گا۔ پچھلے بستے بند کراواں گا۔ بن دندان راگ الاواں گا۔ بن کنّاں آپ سناواں گا۔ بن چھٹّاں آپ وساواں گا۔ بن مندرّاں ڈیرے لگاواں گا۔ بن رنگاں رنگ چڑھاواں گا۔ بن کنڈراں کھیل دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ جن بھگت ساچے آون گے۔ پنج بہہ بہہ خوشی مناؤں گے۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤں گے۔ تیرا نام دھیاؤں گے۔ گوڑھی نیندے سون گے۔ تیری سیجا اک ہنڈھاؤں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لکھ لکھ شکر مناؤں گے۔ جن بھگت لے کے آون گا۔ پھڑ باہوں سرب ملاؤں گا۔ پچھلا لیکھا مول چکاؤں گا۔ اکو رنگ رنگاؤں گا۔ کوڑی کریا سنگ مٹاؤں گا۔ اند اند وچ جناؤں گا۔ بن چند پرکاش کراؤں گا۔ سچھنڈ دوار وساؤں گا۔ پھر بہہ کے خوشی مناؤں گا۔ پنچم راہ اک جناؤں گا۔ دو جہاناں جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن نرگن آپ سمجھاؤں گا۔ جد بھگت ملاواں ہووے گا۔ دکھیا پھیر کوئی نہ روویگا۔ سکھیا اکو اک بلوویگا۔ امرت رس اپنا چوویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن زرویر کدے نہ سوویگا۔ جن بھگت دوارے آون گے۔ گیت سہاگی گاؤں گے۔ پر بھ دا درشن پاؤں گے۔ چپ ہو بہہ جاؤں گے۔ پچھے پچھ ویکھ دکھاؤں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل کھلاؤں گے۔ بھگت دوار ہنگے۔ سو پرکھ نرگن نام لینگے۔ دھن دھن اکو وار کہنگے۔ ناتے نبجھن ساک سین دے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے مکائے لہن دین دے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہنگ نرائن نر، گھر اکو مندر بھگت بھگوان اکٹھے رہنگے۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ★

پچھلا لیکھا میٹیا، جو لکھیا بن انجان۔ اگے کرے ہیتیا، کر کرپا سری بھگوان۔ جو در توں جاوے چھیکیا، جگہ ملے نہ دو جہان۔ پورب کدے نہ بھلے چیتیا، ویکھنہارا نگہبان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیوے مہربان، پچھلا لیکھا چکائے آن۔ تئیں کہو پر بھ تیرے پُت،

تیرے ہتھ وڈیاں۔ پر بھ کہے کیوں اک دُوبے نالوں گئے رُٹھ، ہتھ نال ہتھ لو ملائیا۔ جے میتوں لو بچھ، تہاڈے بن دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے کول ایہو پُکھ، گرگھ نظری آئیا۔ جے اندر ویکھو جھک، نرگن ہو کے آسن لائیا۔ جے اوہلے جاو لگ، پھڑ بودیوں باہر کڈھائیا۔ ہن ویلا رہیا ڈھک، کیوں بیٹھے کھ چھپائیا۔ مار چھال بہو اٹھ، پر بھ ملیا اکو ماہیا۔ جگت کوڑ اندھیرا گھپ، اگیان بیٹھا اندھیرا پائیا۔ سری بھگوان تہاڈیاں سکھناں رہیا سکھ، چار جگ میل ملاواں ایکا تھانیا۔ کیوں لکاؤندے پھر دے کھ، لگیا کوئے رہن نہ پائیا۔ تھلے ڈگیاں گودی لئے چک، ہلونا دو جہان دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا لیکھے نال مٹائیا۔ کس دے نال ہوو غصے، غصہ کون جنائیا۔ پر بھ نالوں کیوں بیٹھے رُسے، رُسیاں لئے منائیا۔ جے تسیں نہیں جھکدے پر بھ تہانوں جھکے، تہاڈے کولوں اپنی بھل لئے بخشائیا۔ جسونت رو رو دے رات بچھے، پر بھ ایہہ کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے بچیاں اکو ہتھ رکھائیا۔ بچھلی رُسن دی چھڈ دیو وادی، اگلا حال سنانیدا۔ تہاڈے اگے ہو کے پر بھ آپ فریادی، تہاڈی فریاد اپنی جھولی پائیدا۔ جے سچ بچھو گوہند کہے ماتا گجری سب دی دادی، ونڈ ہو نہ کوئے ونڈائیدا۔ تہاڈے بچھے ترن آندھی گوانڈھی، کر کرپا پار کرانیدا۔ پر بھ دا دتا سرشٹ سبائی کھاندی، دُوجا ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تٹی گنڈھ وکھائیدا۔ پریم پریتی کیوں بیٹھے توڑ، پریت رہی شرمائیا۔ نیز روو پر بھ سانوں جوڑ، گل پلو واسطہ پائیا۔ دُئی دوتی وچوں ہوڑ، ہاڑا کڈھے نین چھبر لائیا۔ جگت واسنا نہ پائے شور، سنسا اور نہ کوئے رکھائیا۔ پھڑ کے بانہواں نال دواں نوں اپنے اگے تور، مہربان ہو گوسائیدا۔ جے اینہاں نوں نہیں لوڑ، پر بھ تیتوں اینہاں دی لوڑ، بن بھگتاں نہ کوئے وڈیائیا۔ جے اپنا دکھاؤن زور، توں نیواں ہو کے وقت لے لنگھائیا۔ جے اوکڑ بنے تے جاویں بہر، تیرے بھگتاں تتی وا نہ لاگے رائیا۔ تنہاں اگے کسے دا کوئی نہ چلے زور، جنہاں سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گرگھ نال ملائیا۔

☆ ۱۶ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک اھوایا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہربانا، نرگن نور نور رُشنایا۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، بل اپنا آپ دھرایا۔ آد نرنجن کھیل مہانا، انھو پرکاش کرایا۔ ابناسی کرتا مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمایا۔ سری بھگوان سچ نشانہ، نرویر پُرکھ جھلایا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ ست پُرکھ نرنجن دانی دانا، داتا دانی اک ہو جایا۔ کرے کھیل آپ مہانا، مہا اکھ کتھی نہ جایا۔ اپنی اچھیا کر پروانہ، ساچی بھچھیا جھولی پائی۔ محل اٹل اک مکانا، بن چھپر چھن چھہایا۔ سنگھنڈ وسائے ہو نگہبانا، بے انت بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، سیس جگدیش تاج لکایا۔ دیونہارا دھر فرمانا، دھر دی دھار آپ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ایکو میتا، اجوئی رہت نظری آمیندا۔ ایکنکارا سدا اتیتا، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیندا۔ آد نرنجن کھیل انڈیٹھا، اپنی کار کمائیندا۔ ابناسی کرتا آپے جانے اپنی ریتا، ریتوان آپ ہو جائیندا۔ سری بھگوان سچ بٹھائے پریتا، پریتی اکو در وکھائیندا۔ پاربرہم پرہہ اپنا رنگ چاڑھے آپ میٹھا، دوجا ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل اولّا، ہر پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ ایکنکار پھڑائے پلا، آد نرنجن میلا سبھایا۔ ابناسی کرتا وسے نہچل دھام اٹلا، سری بھگوان سو بھاپایا۔ پاربرہم سچ سندیس گھلا، نرنکار آپ جنایا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، تخت نواسی سو بھاپایا۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن دھار دھار وچوں درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ رچایا۔ اپنی رچنا رچ کرتار، نرگن آپے ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی دوجا میت مرار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈار، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ اپنا لیکھا ویکھنہار، دوجا لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا ساچی کھیل رچایا۔ اپنے مندر آپے وڑ، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ اپنا اکھر آپے پڑھ، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹایا۔ اپنا پھڑ آپے لڑ، پلو گنڈھ وکھایا۔ آپے بن ناری نر، نرائن سچ سہایا۔ آپے بن جننی جن، دھن دھن جنیندی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل سچا شہنشاہیہ۔ شہنشاہ ہر کھیل اپار، نرگن آپ کرائیندا۔ سچھنڈ سوہے اک دوار، ہر ساچا آپ سہائیندا۔ نورِ الہی ہو اُجیار، جلوہ اکو اک پرگٹائیندا۔
 مقامے حق کر پسار، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، جے جیکار اکو نام سٹائیندا۔ محل اٹل کر اُجیار، دیا باقی کملاپاتی آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل رکھے ہتھ، لیکھا کھت وچ نہ آئی۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، بے انت بے پرواہیہ۔
 سچھنڈ دوار چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائی۔ سچھنڈ نواسی ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 جنائی۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، کرتا پُرکھ اک اکھوائیندا۔ درگاہ ساچی بھوگے بھوگ، بھسمر اپنا روپ وٹائیندا۔ نرگن نرگن کر سنجوگ، دھر سنجوگی
 میل ملائیندا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، قلعے بنک آپ وسائیندا۔ میل ملاواں نرگن جوت، جوتی جوت وچ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سچھنڈ دوار، سچ ساچا آپ کرائیندا۔ نرگن ناری کنت بھتار، نرگن ساچی سچ ہنڈھائیندا۔ نرگن اندر نرگن
 باہر، نرگن گپت ظاہر روپ وکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے پسار، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن نرگن کرے ونجار، بن ونجارا ہٹ چلائیندا۔ نرگن
 نرگن کھیل کھلار، آپ اپنا کھیل کھائیندا۔ نرگن نرگن کر پسار، پسر پساری سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ
 دھرائیندا۔ اپنی کل آپے رکھ، اکل کلا وڈائی۔ نرگن گھر نرگن ہو پرتکھ، گھر ساچے وچ وڈھائی۔ گھر کھیل پُرکھ سمرتھ، گھر اکو روپ دھرائی۔ شبد
 اگم بول الکھ، الکھ اکھٹا دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ کھائی۔ اپنا بھیو کھولے آپ، گھر اپنے سوہا پائیندا۔ نرگن پتا
 مائی باپ، پوت نرگن گود سہائیندا۔ شبدی شبد وڈ پرتاپ، بال بالا روپ جنائیندا۔ اک جنائے اپنا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ روپ جاننا
 آپ، نرگن نرگن دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ سٹ دُلارا شبدی جا، پاربرہم
 پرہہ خوشی منائی۔ ابناسی کرتا بن ملاح، ساچا راہ سمجھائی۔ سری بھگوان ہو سہا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ آد نرنجن کر رُشا، دیا باقی اک جگائی۔ اینکارا پھر بانہہ،
 آپ انگلی رہیا لگائی۔ ہر پُرکھ نرنجن دیونہارا سچا تھاں، تھان تھنتر اک درسائی۔ سو پُرکھ نرنجن بن پتا ماں، سٹ دُلا رے ست سمجھائی۔ سچھنڈ دوارے

سچ سگھاسن بیٹھا آسن لا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرا مندر دے بنا، گھر گھر وچ لئے پرگٹایا۔ تھر گھر دوارا آپ کھلا، سُت شبدی ونڈ ونڈایا۔ نام نگارہ
 دے وجا، آد جگاد کرے شنوایا۔ نرگن جوت کر رُشا، ایک دیپ لکایا۔ میل ملاواں سچ سُبھا، پڑدہ وچ نہ کوئے لکایا۔ الکھ اگم اتھاہ بے پرواہ بھیو جنایا۔
 تیری سیوا دے لگا، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سنا، دُجاراگ نہ کوئے الا یا۔ وچولا بنے آپ خُدا، پروردگار ہوئے سہایا۔ مقامے
 حق اک درس، نوبت اکو نام وجایا۔ کلمہ اکو اک پڑھا، نش اکھر دے جنایا۔ تُوں میرا میں تیرے اُتوں ہو یا فدا، فطرت نظر کوئے نہ آ یا۔ تیرا میرا راہ
 سدھا، دَویت وچ نہ کوئے رکھایا۔ شبدی سُت خوشی وچ پائے گدھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ آپ جنایا۔
 شبد سُت اُٹھ دُلا رے، سو پُرکھ نرجن آپ جنائیدا۔ استھل سوہن تیرے چُبارے، تھر گھر تیرا رنگ رنگائیدا۔ تیرا پتا پُرکھ اکالے، دُجارا نظر کوئے نہ
 آئیدا۔ سد سے سچھنڈ سچّی دھر مسالے، بنک اکو اک وڈیائیدا۔ آد جگاد جگ چلے تیرے نالے، سگلا سنگ نبھائیدا۔ نرگن ہو کے سُر ت
 سمبھالے، آپ اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ سمجھائیدا۔ شبد سُت چرن دوار، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس
 جُھکایا۔ پاربرہم پر بھ دے پیار، اکو منگ منگایا۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چھار، شہنشاہ دینی وڈیایا۔ سیوا کراں بن سیوا دار، جگ چوکڑی تیرا رنگ
 رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میری اچھیا پور کرایا۔ تیری اچھیا پور کراواں گا، سری بھگوان سچ سنا ئیدا۔ تیرا
 مندر سچ وساواں گا، کر کرپا بھیو جنائیدا۔ تیری دھار چلاواں گا، نرگن نور ڈمگائیدا۔ تیرا ڈنک وجاواں گا، اپنا نام پرگٹائیدا۔ تیرا بنس بناواں گا، وشنوں
 رُپ دھرائیدا۔ تیرا رنگ رنگاواں گا، پاربرہم برہم ونڈ ونڈائیدا۔ تیرا چند چڑھاواں گا، نرگن جوت جوت چکائیدا۔ تیرا اندھیار گواواں گا، شکر تیرا
 کُنڈا لائیدا۔ تیرا راگ گاواں گا، ڈھولا اکو اک درڑائیدا۔ تیری گنڈھ پواواں گا، ترے گن مایا ویس وٹائیدا۔ تیرا رنگ جواواں گا، پنچ تت اپ تیج وائے
 پر تھی آکاش کھیل کھائیدا۔ سورا سربنگ اکھواواں گا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سُت جنائیدا۔ ساچا سُت زکا
 بالا، پر بھ آگے سیس جُھکایا۔ دین دیال صاحب کرپالا، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ میں چلاں نت نت تیری چالا، جوں بھاوے لینا چلایا۔ میٹوں دسنا راہ

سکھالا، سکھیا اِکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ساچی سکھیا لے پڑھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ نرِگن پھڑائے اپنا لڑ، پلّو تیرے نال بندھائیندا۔ ساچے مندر ویکھ کھڑ، سری بھگوان پڑدہ لائیندا۔ نرِگن نظری آئے اِکو نر، نر نرائن کھیل کرانیندا۔ وِشن برہما شو کھولے تیرا در، در دوارا آپ کھلائیندا۔ ترے گن مایا بھنڈار دیوے بھر، پنج تت جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑ، تیرا کھیل آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت آپ جنائیندا۔ شبد سُت کر دھیان، ہر ساچا سچ جنائیا۔ تیرا نام دیاں گیان، اپنا ناؤں صفت صلاحیا۔ وِشن برہما شو کرن پرنام، نیوں نیوں چرناں سیس جھکائیا۔ ساچے گھر بناواں ودھان، مارگ اِکو اک درڑائیا۔ دھرم جھلاواں اک نشان، دو جہان کرے رُشائیا۔ مہما اکھ سناواں گان، کتھنی کتھ نہ سکے کوئی رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ آپ جنائیا۔ سُت شبد چرنی ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کر کرپا پُرکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگایا۔ لکھ چوراسی تیری وتھ، ہوں سیوک سیوکمایا۔ تیرا ناؤں ہوئے پرگٹ، دو جہاناں ہٹ چلایا۔ کر کرپا دے اِکو مت، برہم مت آپ سمجھایا۔ میرا ناتا جڑے پنج تت، تتو اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پایا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیاں، آد آد جنائیا۔ اُٹھ شبد سُت ساچے لال، ہر لالن رنگ رنگایا۔ تیرا کھیرا سچّی دھر مسال، دھرم دوار اک جنائیا۔ لکھ چوراسی اندر بہال، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ اناد انادی وجے تال، برہم برہمادی آپ سناپیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، تیری رحمت جھولی پائیا۔ وِشن برہما شو گھالن گھال، پیس پیس سیوکمایا۔ دو جہان وجے تیرا تال، برہمنڈ کھنڈ تیرا راگ الایا۔ تیری سیوا کرے مہاکال، کال تیرے چرناں سیس جھکائیا۔ رائے دھرم سیوک دیاں بہال، چتر گپت کرے لکھائیا۔ تیرا کھیل کراں کمال، بے مثال دھار چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک جنائیا۔ ساچی سکھیا سُن کن، بن کتاں دھیان لگائیندا۔ سُت دُلا را گیا من، بن من آس تکائیندا۔ تیری وڈیائی صاحب دھن، دھن کہہ کہہ شکر منائیندا۔ تُوں آد پُرکھ جننی جن، دائی دایا اکھوائیندا۔ حکمے اندر دتا گھل، بن سیوک سیوکمایا۔ تیرا محل اِک اٹل، نرِگن صاحب نظری آئیندا۔ میں لکھ چوراسی اندر جاواں رل، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ گھر وچ گھر لواں مل، سچ سنگھاسن آپ سہائیندا۔

تیرا پیواں امرت جل، نہجھر جھرنا اک دکھائیندا۔ تیرا دیک جائے بل، جوت نرنجن رنگ رنگائیندا۔ تُوں آد جگاد رہنا میرے دل، میں تیری آس
 دکھائیندا۔ تیری کرپا نال لگے میٹوں پھل، پھل پھلواڑی لوک مات مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے
 سیس جھکائیندا۔ ساچے سُت اٹھ جا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی بن ملاح، بیڑا مات چلائیا۔ سرگن دینی ست صلاح، نرگن نام درڑائیا۔ چار
 کھانی ونڈ ونڈا، اندج جیرج اتبھج سیج اپنا مارگ پائیا۔ چارے بانی ڈنک وجا، پراپسنٹی مدھم بیکھری گائیا۔ چارے جگ کھیل کھلا، ستجگ تریتا دواپر کلج
 رنگ رنگائیا۔ چاروں کُنٹ پھیرا پا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ چار ورن ونڈ ونڈا، کھتری براہمن شودر ویش بھیو جنائیا۔ چوکڑ گنڈھ آپ پوا، نو نو
 ویس دھرائیا۔ چار یاری انگ لگا، ایکا گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُن
 بالک، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ تیرا کھیل ویکھے خالق، مخلوق تیرے رنگ رنگائیندا۔ آد جگاد نہ کرنا آلس، نندرا رُوپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگ چوکڑی
 بنا ثالث، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیندا۔ تیرا رُوپ اکو خالص، خواہش سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ
 جنائیندا۔ ساچا سُت دوئے جوڑ، پر بھ آگے سیس نوائیا۔ سری بھگوان میری پوری کرنی لوڑ، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ چڑھ کے آؤنا اگمی گھوڑ، شاہ
 آسوارا پھیرا پائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکاؤنا دوڑ دوڑ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میری ترسنا بھجوانی اوڑ، دینا درس رگھرائیا۔ آد جگاد
 تیری لوڑ، جگ جگ وِسرنہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اوٹ دکھائیا۔ ساچے سُت پر بھ دے دلاسا،
 سچکھنڈ نواسی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھاں تیرا کھیل تماشا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ چرن کول اک بھروسا، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ سدا
 سدا سد پوری کرے آسا، نراشا رُوپ نہ کوئے رکھائیندا۔ پاواں سار پر تھی آکاشا، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ تیرے گرہ ویکھاں راسا، گوپی کاہن
 نچائیندا۔ گر اتار تیریاں شاخاں، پیر پیغمبر گنڈھ پوائیندا۔ دھردر گاہی تیریاں داتاں، سرگن جھولی آپ بھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان
 گائے تیریاں گاتھاں، انجیل قرآن صفت صلاحیندا۔ کھانی بانی ٹیکے ماتھا، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرا تھا، گر چیل رنگ

دکھائیندا۔ تیرا ناؤں پوجا پاٹھا، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ تیرا پریم سرور تیر تھ تاتا، امرت میگھ برسائیندا۔ تیرا پیار چوڑاں ہاٹا، چوڑاں لوک کُٹا
 لائیندا۔ تیرا کھیل خلق تماشا، چوڑاں طبقات بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، ساچے سُت آپ جنائیندا۔ شبد سُت
 منگے اسپس، پر بھ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کرپا کر ہر جگدیش، اک تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل کھیاں ٹھیک، لکھ چوراسی ٹھیکر ویکھ دکھائیا۔
 انتم ویلا دے تارخ، جس ویلے لئیں ملایا۔ تُوں صاحب لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ تیری صفت کرے نہ کوئے تعریف، لیکھا لکھت نہ کوئے
 جنایا۔ جگ چوکڑی تیری پڑھاں حدیث، کلمہ اِکو نظری آئیا۔ تیری کرپا دو جہان لواں جیت، ہار رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے مندر بیٹھا رہاں اتیت،
 ترے گن پوہ نہ سکے رائیا۔ نرگن دساں سچ پریت، صاحب سنگر میل سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا دے جنایا۔ ساچا ویلا
 سری بھگوان، نرگن نرگن آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سنجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ نو تُو ہو آپ پردھان، نرگن سرگن رنگ
 رنگائیندا۔ تیری اوتار کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ اٹھاراں بھگت کر کلیان، نہکرمی کرم کمائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، پیر پیغمبر آپ
 جنائیندا۔ نانک نرگن سکھنڈ دوارے دکھا اک نشان، سچ نشانہ اک جھلائیندا۔ منتر اِکو ست نام، دو جہاناں جھولی پائیندا۔ چار ورناں دے گیان، اوچاں
 نیچاں راؤ رنگاں اِکو گھر وسائیندا۔ شبد اگئی ست بان، جیواں جنتاں آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر تیرا ناؤں دھرائیندا۔
 شبد سُت تیرا ناؤں سنگر، گر گر رُپ دکھائیا۔ نانک نرگن جائے جڑ، سرگن کرے کڑمائیا۔ سچ سُبھلا جائے بھر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، شبدی اِکو راگ لایا۔ شبد گر داتا گھر گسبھر، ہر سنگر گر آپ جنائیندا۔ ناتا جوڑ پنج تت سریر، سرگن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ امرت آتم دے ٹھنڈا سیر،
 ساچا جھرنا اک جھرائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھر اخیر، آخر اپنا میل ملاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا رنگ دکھائیندا۔ شبد رنگ
 رنگ اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ ایکا جوتی دس اوتارا، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ گوہند سورا شاہ سکدارا، شہنشاہ اِکو اکھوائیا۔ کلغی توڑا اسپس دستارا، چنڈی
 اِکو نام چمکائیا۔ کھنڈا کھڑگ ویکھ دو دھارا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ پُرکھ اکال میت پیارا، جیواں جنتاں رہیا سمجھائیا۔ شبد اگم وجے نگارہ، نوبت اِکو نام

سُنا یا۔ وِشن برہما شو ہوئے خبردار، نیتز نین سرب کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد دے وڈیا یا۔ سُت شبد تیرا رُپ اگم، نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ پھیرا پائیندا۔ پون سواس نہ لئے دم، نیتز نین نہ کوئے وہائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے چم، درِ شئی در نہ کوئے جنایندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا نہ کوئے جنایندا۔ بُدھ مت نہ کوئے من، برہم ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ راگ ناد نہ کوئے کن، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ مندر محل نہ کوئے چھن، چھپر رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ تیرا میل اکو سری بھگون، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ تیرا نام سچا دھن، جگ چوکڑی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیا یا۔ دیونہارا سچ سہار، صاحب اکو دے سرنایا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، بے پرواہ آپ سمجھایا۔ سرگن ناتا جوڑ وچ سنسار، گر اوتار ونڈ ونڈایا۔ پیر پیغمبر لا اکھاڑ، بن ملنگ ناچ نچایا۔ کلمہ نبی رسول دے دھار، کائنات کرے پڑھایا۔ عالم علما کر خبردار، بے خبر آپ سُنا یا۔ غفلت وچ نہ آئے پروردگار، بے دار کرے لوکایا۔ رام رحیم سانجھ یار، رحمت اپنے ہتھ رکھایا۔ گوہند گر کر پیار، دو جہاناں دے وڈیا یا۔ تیرا رُپ اپر اپار، جگ نیتز نظر نہ آ یا۔ شبدی شبد کھیل کرتار جن بھگتاں دے دکھال، جلوہ گر پروردگار نور نور دگمگایا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگوچر جانے نہ کوئے وڈیا یا۔ شاستر سمرت وید پُران لکھ لکھ گئے ہار، لیکھا لکھت وچ نہ آ یا۔ سُت شبد تیرا پیار، پرہم انت لئے پرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیا یا۔ سُت شبد تیتوں وڈیاواں گا۔ جگ چوکڑی راہ دکھاواں گا۔ گر اوتار کھیل کھلاواں گا۔ پیر پیغمبر میل ملاواں گا۔ بن نانک زرگن سچکھنڈ دوار کسے نہ جاناواں گا۔ بن گوہند ساچا چند نہ کسے درسواں گا۔ زرگن ہو کے زویر ویس وٹاواں گا۔ تیرا لیکھا پور کراواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ جوتی جامہ ویکھ دکھاواں گا۔ وِشن برہما شو اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیس ہلاواں گا۔ سچ نگارہ اک وجاواں گا۔ بن ونجارا سیو کماواں گا۔ بھگت پیارا گلے لگاواں گا۔ کلجک اندھیارا انت مٹاواں گا۔ سنجک ساچا راہ چلاواں گا۔ چار ورنان اکو گھر وساں گا۔ جن بھگتاں منتر پھور، فرنا اک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی گنڈھ پواواں گا۔ شبدی گنڈھ گنڈھیگا۔ کلجک انتم ہنڈھیگا۔ سری بھگون کدے نہ سنگیگا۔ دینا لہنا سب توں منگیگا۔ لو آں

پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بیڑا آپے بٹھیگا۔ سَت شبد رکھ ساچی دھیر، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ نو نو چار آئے اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ پرگٹ ہوئے ظاہرا پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں بنے دستگیر، دست اپنا آپ ملائیندا۔ لیکھا جان گئی گہیر، گہر گور کھیل کھلائیندا۔ جن بھگتاں درسائے سچ تصویر، نورو نور نظری آئیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ توفیق تیرے ہتھ پھرائیندا۔ سچ توفیق دیوے خُدا، نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انتم رہن نہ دیوے جُدا، جُز اپنے وچ سمائیا۔ سنجگ مارگ دے سدھا، ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار شبد وڈیائیا۔ شبد سَت تیرا ساچا مان، سری بھگوان آپ رکھائیندا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نام پردھاگی اک جنائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان سرب مٹ جان، سیس تاج نہ کوئے لکائیندا۔ کلجگ بھیکھ پکھنڈ نہ دے نشان، کوڑی کریا شتوہ دریائے رُٹھائیندا۔ سچ سچ کر پروان، نام پروانہ بھگتاں ہتھ پھرائیندا۔ کھتری براہمن شُور ویش دیوے اک گیان، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ امرت بخشے پین کھان، نچھر جھرنارس جھرائیندا۔ دیک جوت جگائے مہان، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ تیرا ناؤں ڈھولا سارے گان، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ وچولا بنے نوجوان، نرگن اپنا ناؤں رکھائیندا۔ کاغذ قلم ہوئے خیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا راہ چلائیندا۔ شبد سَت تیرا ساچا راہ، سری بھگوان آپ چلائیا۔ سنجگ بنے سَت ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں درڑائے اکوناں، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ غریب نمائیاں پکڑے بانہ، کوچھے کملیاں گلے لگائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملا، اوچاں نیچاں اکو گھر بہائیا۔ ایک مندر دے پرگٹا، جس گھر وجے پر بھ ودھائیا۔ پُرکھ اکال نظری جائے آ، اِشٹ اکو اک درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس جھکا، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ سنت ساجن لین گا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ گرگھ سجن لین دھیا، دھیان دھیان نال ملائیا۔ گر سکھ دھوڑی خاک لین رما، مستک اکو لگا لائیا۔ ستگر گوبند بنے ملاح، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ دو جہاناں اکو ڈنکا دے وجا، نام نگارہ ہتھ وکھائیا۔ سیس جگدیش تاج سہا، تاجاں والے چرن لگائیا۔ رہبر بن بے پرواہ، وست دیوے سرب لوکائیا۔ صبر پیالہ جام پیا، بے صبری دے مٹائیا۔ دُھر دی خبر آپ سنا، سچ

سندیہ اک الائیہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے دی پکڑن بانہہ، دین مذہب شرع شریعت کوئے رہن نہ پائیہ۔ جدھر دیکھن صحیح سلامت نظری آئے خُدا، خُدی سب دی رہیا گوائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے شبد ملے وڈیائیہ۔ ساچے شبد تیرا جیکار، کلجک انت انت کرائیہ۔ ساچے شبد تیرا پیار، چار ورن گڑمائیہ۔ ساچے شبد تیرا آدھار، گر سکھ دھیان لگائیہ۔ ساچے شبد تیرا واپار، گر کھکھ ہٹ چلائیہ۔ ساچے شبد تیرا اُجیار، جن بھگتاں نین کھلائیہ۔ ساچے شبد تیرا بھنڈار، ہر بھگتاں آپ ورتائیہ۔ ساچے شبد تیرا دوار، تھر گھر ساچا دئے وسائیہ۔ ساچے شبد تیرا کرتار، سکھنڈ اکو نظری آئیہ۔ ساچے شبد تیرا سنسار، سرگن ونڈ ونڈائیہ۔ ساچے شبد تیرا وہار، وِوہاری آپ کرائیہ۔ ساچے شبد تیرا لیکھا جگ چوکڑی چار، چاروں کُنٹ کھیل کرائیہ۔ ساچے شبد تیرا لہنا دین چُکائے اگم اپار، مہربان مہر نظر اُٹھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد دئے وڈیائیہ۔ ساچے شبد تیرا مان، دو جہان رکھائیندا۔ ساچے شبد تیرا فرمان، کھانی بانی رُپ وٹائیندا۔ ساچے شبد تیرا نشان، زرگن سرگن نظری آئیندا۔ ساچے شبد تیرا مکان، گھٹ گھٹ اندر پھیری پائیندا۔ ساچے شبد تیرا پین کھان، لکھ چوراسی دھیرج دھیر دھرائیندا۔ ساچے شبد تیرا بان، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کلجک انتم کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے شبد شبد ناؤں رکھائیندا۔ ساچے شبد تُوں سچا گر، آد جگاد تیری چترائیہ۔ تیرا میلا سدا سدا سد دُھر، دُھر میلا تیرے ہتھ رکھائیہ۔ زرگن ہو کے سرگن نال جائیں جُڑ، لوک مات کریں گڑمائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر تیرا رُپ وکھائیہ۔ شبد گر وگردیو، شبدی وڈ وڈیائیہ۔ پنج تت کرے تیری سیو، ستجک چلے نہ کوئے چترائیہ۔ تیرا لیکھا الکھ ابھیو، اگم تیری وڈیائیہ۔ تیرا لہنا سدا نہکیو، نہچل دھام تیری رُشنائیہ۔ کیا کوئی گائے رسنا جہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ تیرا لیکھا جانے کُنٹ ہیمن، دُوجا نظر کسے نہ آئیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد تیری سرنائیہ۔ گر شبد تیری سرناگت، جیو جنت جنائیندا۔ آتم پر ماتم تیری مت، برہم وِدی اک وِڑائیندا۔ ناڈ بہتر تیری رت، ہاڈی تن سوسٹھ جوڑ جُڑائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجک انتم بھگتاں رکھنی پت، بھگوان تیری سیوا لائیندا۔ گھر گھر جا کے مارگ دس، زرگن اپنا راہ وکھائیندا۔ نکا ہو کے ہردے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچے سُت آپ سمجھائیں۔ سُت دُلا راشدی گُر، اُٹھ اُٹھ کرے دھائیا۔ جن بھگت دوارے جائے بھڑ، اپنا پندھ مُکائیا۔ سندیسہ دیوے پرگٹ ہویا براہمن گوڑ، پُوت سپوتا حکم منائیا۔ دو جہاناں والی نرگن آیا دوڑ، نہکنا ناؤں رکھائیا۔ سمبل نگر و سیا کر کے ویکھو غور، گہر گمبھیر آسن لائیا۔ گوہند چیلے کلج اتھم بھڑ، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گُر بھگتاں نال ملایا۔ شبد گُر اُٹھ اُٹھ دھاوے، اپنا بل جنائیا۔ سوئے بھگت مات اُٹھاوے، راتیں سُتیاں لئے ملایا۔ کوئی نہ مرے پر بھ کے ہاوے، بچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جنہاں گوہند دتے بے دعوے، انتم اپنی جھولی پائیا۔ اپنے کندے تولے سانویں، ترازو اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جنہاں تیرے لائے ناویں، تنہاں اِکو گیا نام پڑھائیا۔ جو نانک نرگن ڈھولے گاوے، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی پاربرہم پت پر میثور سونار سُنہنجی آپے راوے، رو رہیا ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گُر دے وڈیائیا۔ شبد گُر کہے میں سَنگ پورا، آد جگاد اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی قول کراں پورا، کیتا قول بُھل نہ جائیندا۔ جن بھگت دوارے حاضر حضور، کھ اپنا پڑدہ لائیندا۔ نام و جاواں اگم تورا، تریا راگ کھ شرمائیندا۔ جن بھگتاں اندروں ہوُنجھاں کوڑا، دُرمت میل دھوائیندا۔ گُرکھ سوانی چاڑھاں چوڑا، لال رنگیلا رنگ رنگائیندا۔ اِکو جوتی دیواں نورا، اِکو سیج سُهائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد گُر کہے میں ساچا میت، مَتر پیارا اِک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی چلاواں اپنی ریت، نِت نِت اپنی دھار بندھائیا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شو گاؤندے میرے گیت، گاؤندیاں آنت کوئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کراواں شو دوالے مٹھ مندر مسیت، گردوارے گنڈھ پوائیا۔ آپ وساں دھام انڈیٹھ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُرانی صفت صلاحی گیت، صاحب اپنی سیوا لائیا۔ ساچے سنتاں دھام وکھاواں اِک اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ گُرکھاں دساں سچ پریت، چرن کول پر بھ سرنائیا۔ گُر سکھاں میل ملاواں ٹھیک، کوڑی کرپا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ جگ چوکڑی لواں جیت، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میرا دینا اِکو ساچا ور، تیرے بھگتاں سیو کماٹیا۔ تیرے بھگتاں سیو کماواں گا۔ پر بھ گھر گھر جا اُٹھاواں گا۔ نرگن جوتی میل ملاواں گا۔ شبدی راگ الاواں گا۔ سوئی سُر تی آپ ہلاواں گا۔ اکال مورتی اِک درساواں گا۔ ناد تورتی اِک جتاواں

گا۔ آسا پورتی پور کراواں گا۔ سَتجگ سچ مہورت تیرے چرناں نال وکھاواں گا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑت، سچ سچ جھولی پاواں گا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھت،
 اگیان اندھیر مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ تیرے بھگت رنگ چڑھیگا۔ در مندر
 تیرے وڑیگا۔ نربھے ہو نہ ڈریگا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیگا۔ چرن دوارے تیرے کھڑیگا۔ جے باہر کڈھیں تاں آگواں اڑیگا۔ ہو نمنا سرنی پڑیگا۔ تیری
 پریتی اکو وریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر شبد ساچی سیو کریگا۔ سچ ساچی سیو کماواں گا۔ پر بھ تیرا جس سناواں گا۔
 جن بھگتاں ہس ہس میل ملاواں گا۔ نس نس پندھ مکاواں گا۔ دس دس بانہ پھڑاواں گا۔ اندر وڑ ڈو نگھی کندر ڈھٹھ آپ جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دو جہاناں لٹھ اٹاواں گا۔ دو جہاناں گیرا گڑیگا۔ کوڑی کریا بیڑا رڑھیگا۔ گرکھ ورا ہر سرن سرنائی جڑیگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی آپے کریگا۔ شبد گرو کہے تیرا ناؤں سچ، سچ تیری وڈیاں۔ سرشٹ سبائی دیواں دس، اچی
 کوک کوک سناں۔ پرگٹ ہو یا پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جیو جنت سادھ سنت چرنی جاؤ ڈھٹھ، در ڈگیاں پار کرائیا۔ ناتا توڑت اٹھ، اپ تیج
 وائے پر تھی آکاش من مت بدھ رہے نہ چترائیا۔ پنج نیچے ساچے وت، بن کرساناہل چلائیا۔ دیونہارا دھیرج جت، ست سنتو کھ جھولی پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا سندیسہ دیاں سناں۔ تیرا سندیسہ سناواں ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ انتم کوئی نہ رہے
 اوہلا، ہر پُرکھ نرنجن ویس جناں۔ نرگن ہو کے بنیا وچولا، ایکنکارا پھیرا پائیا۔ آد نرنجن اپنے نور مولا، مولا اکو نظری آں۔ سری بھگوان پورا کرے قولا،
 پچھلا کیتا توڑ نبھائیا۔ سری بھگوان دھرنی بھار کرے ہولا، کوڑی کریا دے کھائیا۔ پاربرہم برہم چکائے اپنا اوہلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیو کماں۔ در تیرے پر بھ ساچی سیوا، اکو نظری آں۔ دو جہان دا سچا میوہ، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ چوڈاں رتن
 مستک تھیوا، تیری مہر نظر وڈیاں۔ جگ چوڑی کوٹن کوٹ گا گا تھکی رسنا جہوا، بن مست تیرا در نہ کوئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ گاؤندے دیوی دیوا،
 سُرپت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دینا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے الکھ نرنجن، اکو الکھ جگائیا۔ توں داتا

دانی درد دُکھ بھجے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ کرپا کر پاوے نام انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ نرگن سرگن ہووے سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ انتم آیوں پڑوے کجن، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرے حکمے اندر جو گھڑیا سو انتم بھجن، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان تیری چرنی آئے لگن، نیتزن رہے ترسائیا۔ کوٹ جنم دی بُجھے اگن، ترے گن تت رہن نہ پائیا۔ کرپا کرپا اپنا نام مکھ لگا سگن، سوہنگ ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ دوس رین تیرے نام اندر رہن لگن، جگت ترسنا بُکھ گوائیا۔ بن تیرے نام ہوئے لگن، اُتے پڑدہ نہ کوئے پائیا۔ چار گنت چار ورن خالی ہتھ منگن، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ بن تیرے پار برہم برہم کوئی نہ آئے سدن، آتم آتم ہوکا نہ کوئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت اپنا بھار لدن، دوجا بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ غریب بنانے کلجک انتم تیرے اگے ہاڑے کڈھن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دروہی خدا دی تیرے پچھے کوڑی دُنيا چھڈن، پروردگار ملے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں دیاں ملائیا۔ بھگت ملاوا ایک گھر، ہر سنگر آپ جنائندا۔ ابناسی کرتا دیوے ور، سری بھگوان جھولی پائندا۔ نہ بھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائندا۔ سنت ساجن لیائے پھر، اندر وڑ وڑ سیو کمائندا۔ بھگت دوارے آپے چڑھ، بند تاکی کُندا لاہندا۔ گرکھاں درس دکھائے اگے کھڑ، سوچھ سروپی روپ وٹائندا۔ گر سکھ لگائے اپنے لڑ، پلو گندھ پوائندا۔ پریم پیاریاں دی مرنی مر، ساچا مرنا آپ سکھائندا۔ مہربان سرنائی جانا تر، تار نہار دیا کمائندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، دُونگھی کندر ویکھ دکھائندا۔ سُرَت سوانی سوئی پھر، گر شبدي آپ اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائندا۔ بھگت ملاوا ساچے مندر، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ من واسنا بنھ بندر، ڈوری تند پوائیا۔ بحر کپائی توڑ جندر، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، نرگن جوت جوت جگائیا۔ کوٹن کوٹ پرکاش رَوس سوریا چندر، منڈل منڈپ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائیا۔ جن بھگت میلے آپ پر بھ، اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، بھيو ابھید گھلائی۔ نو دوارے پار حد، دسویں بوجھ بُجھائیا۔ نادانادی سنائے چھند، انحد راگ الائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، کول نا بھی آپ اٹھائیا۔ آتم سیجا ساچی صد، جن بھگت کرے گُرمائیا۔ لیکھے لائے کایا مائی ہڈ، رکت بوند ہوئے سہائیا۔ وشو بنائے اکو جد، ورن گوت نہ کوئے رکھائیا۔ دیونہارا چوتھاپد، چوتھی

منزل دے چڑھائیا۔ کوڑی کریا نالوں کر اڈ، اڈرا گھر دکھائیا۔ پھڑ باہوں بھگت بھگوان سچ دوارے آئے چھڈ، جس در کیر بیٹھا دھیان لگائیا۔ اکو نانک
نرگن نرویر پار کر کے گیا حد، گوبند اپنے نال ملائیا۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر بیٹھے وچ ادھ، تھلے اُپر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، بھگت بھگوان اک نشان ایٹھے اوٹھے اک مکان، مڑھی مقبرہ نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی لیٹینینٹ مہندر سنگھ دے گرہ اور نگباد ☆

سُت شبد کرے نمسکارا، پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا ٹھانڈا دربارا، بے آنت تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا سہارا، دوجی اوٹ نہ
کوئے رکھائیا۔ ایکٹکار تیرا پسار، بے پرواہ ویکھ دکھائیا۔ آد نرنجن تیرا اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سری بھگوان تیرا جیکارا، ناد انادی ناد شنوائیا۔ ابنا سی
کرتے تیرا ہلارا، دو جہان دے وڈیائیا۔ پاربرہم تیرا پریم پیارا، آد آنت بھل نہ جائیا۔ ہوں بالک سیوک چاکر پا خارا، ساچی سیو کمائیا۔ محل اٹل تیرا
منارا، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان ہو مہربان، مہر نظر
اُٹھائیندا۔ سُت دُلا رے نوجوان، سر تیرے ہتھ لکائیندا۔ سچ سندیسہ دُھر فرمان، تیری جھولی پائیندا۔ دو جہاناں اک گیان، نرگن نربان آپ سمجھائیندا۔
وِشن برہما شو کرن دھیان، کروڑ تیتیسرا راہ لکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز نین اُٹھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا
ہتھ لکائیندا۔ سُت دُلا راپیا ہس، پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ صاحب سلطان میرے سمر تھ، بے آنت تیری وڈیائیا۔ میں پندھ مُکاواں ٹھٹھ، بن پاندھی پھیرا
پائیا۔ لوک پرلوک تیرا سندیسہ دیواں چار کُنٹ گاواں جس، دہ دِشا راگ الائیا۔ کر کرپا کر پاندھان میرے آنتروس، نچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سدا سہیلے تیرا اکو
ملے رس، دوجا رس نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔ سری بھگوان پُرکھ سمر تھ،
بے پرواہ آپ جنانیندا۔ سُت دُلا رے ساچی وٹھ، نرگن تیری جھولی پائیندا۔ لوک مات ہو پرگٹ، ساچا مارگ اک جنانیندا۔ سَت ستوا دی کھول ہٹ، سَت

پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم تیرے وس، پاربرہم برہم تیری ونڈ ونڈائیندا۔ بودھ اگادھ تیرا ند، شبدی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا دیونہار، ایکنکار اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میت مُرار، ہر پُرکھ نرنجن صفت صلاحیا۔ ایکنکارا دئے آدھار، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑ، سِری بھگوان دئے دکھائیا۔ پاربرہم برہم پائے سار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ شبدی سُن بن ونجار، دو جہاناں ہٹ چلائیا۔ چوڈاں لوک تگن تیرا اک نظار، چوڈاں طبق اک دھیان لگا نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ساچی کرنی سمجھائے ابناسی اچت، چیتن آپ کرائیندا۔ سُن دُلا رے چھیتی اٹھ، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن ہو کے نرگن بچھ، بے پرواہ پر بھ اپنا بھو گھلائیندا۔ نو سو چوڑاں نوئے چو کڑی جگ بیٹھا رہوں لگ، تیرا پڑدہ کوئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپ جنائیندا۔ سُن دُلا را ہو تیار، اپنا بل دھرائیا۔ نرگن ہو کے پاواں سار، سرگن بھو جنائیا۔ نام ندھان بول جیکار، اگم اتھاہ ڈھولا راگ سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کراں بے دار، سدا سہیلا سنگ جنائیا۔ وشن برہما شو نیترن دیاں دکھال، وڈ داتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ پردھانگی مات جنائیا۔ سنجک تریتا دوا پر کلجک دیکھنہارا نوجوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک سمجھائیا۔ سُن شبد کہے میں جاواں گا۔ پاربرہم پر بھ تیری سیو کماواں گا۔ بودھ اگادھ ناد و جاواں گا۔ شبد انراگی سیوا لاواں گا۔ وسادی ہو وساد، اپنی کل دھراواں گا۔ چار جگ دا بچھلا لہنا، کلجک انت مُکاواں گا۔ جگت وچھڑے تیرے بھگت، سِری بھگوان تیرے نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گرہ مندر ساچی سیو کماواں گا۔ سُن دُلا را دوئے جوڑ، پر بھ آگے سپس جھکائیندا۔ سِری بھگوان اک تیری لوڑ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیندا۔ تیرے سُن تیرے نال دیواں جوڑ، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ رس دیکھاں مٹھا کوڑ، کوڑی کرپا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیندا۔ سُن سُن میرے ساچے لال، پُرکھ ساجن رہیا جنائیا۔ لوک مات بن دلال، بھو ابھیدا اک گھلائیا۔ چار ورن چار کُنٹ وکھا سچّی دھرم سال، کایا مندر اندر وسے بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاں پھل نہ دے کسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ ترے گن مایا

پیا جنجال، کوئی توڑ نہ سکے رانیا۔ پڑھ پڑھ جیو جنت سادہ سنت ہوئے بے حال، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، خالی ہتھ دین
 دہانیا۔ کلجگ اولڑی چلی چال، چاروں گنٹ اندھیرا چھانیا۔ امرت آتم سرور کوئی نہ سکے اچھال، کوٹن کوٹ اٹھسٹھ تیرتھ رہے نہانیا۔ دُھن اناد انحد
 وجے نہ کوئے تال، سُن سادہ نہ کوئے کھلائیا۔ جوت نرنجن دیپک دیا کوئی نہ سکے بال، سچ پرکاش نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، اکو شبد سُت اٹھانیا۔ شبد سُت کہے میں بڑا بلوان، بل اپنے وچ رکھانیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیواں دان، کھانی بانی شاستر سمرت
 وید پُران تیرا نام درڑانیدا۔ دو جہاناں ویکھاں مار دھیان، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اکو راہ وکھانیدا۔ جگ چوکڑی کھیل کراں مہان، مہما اکھ کھ
 سمجھانیدا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ نو نو چار ویکھاں آن، اندٹھ پھیرا پانیدا۔ میرا روپ رنگ رکھ کوئی نہ سکے پہچان، نظر نظر نال نہ کوئی ملائیدا۔ میں
 وساں تیرے چرن کول سچ استھان، تھر گھر ساچے سو بھاپانیدا۔ تیرا مندر سچکھنڈ مکان، بے مقام تیرا بھو کوئے نہ آئیدا۔ پروردگار مقامے حق تیرا نشان،
 بے نظیر تیری کھیل جنانیدا۔ سچ توفیق تو ہے محبان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ تیرا نعرہ اک جنانیدا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ نشان اک وکھانیدا۔
 سرب جیاں داسری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ آتم پر ماتم دیواں آپ گیان، دُئی دوتی پڑہ پار کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، در تیری سیو کمائیدا۔ تیری سیو کماواں گا۔ نرگن ہو کے جاواں گا۔ شبدی راگ الاواں گا۔ چارے کھانی ویکھ وکھاواں گا۔ چارے بانی
 بھو چکاواں گا۔ گرگھ سجن بانی آپ اٹھاواں گا۔ ساچے سنتاں اکھ کہانی، تیرا نام جاناواں گا۔ بھگت بھگوان تیری درگاہ ساچی رانی، نارکنت میل ملاواں
 گا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرناسچ جھراواں گا۔ ایک پد دے زربانی، تیرے چرن کول درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 دینا اک ور، بن تیرے دوجی آس نہ کوئے رکھاواں گا۔ پر بھ میرے دین دیال، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ میں کلجگ انتم دو جہان وکھاواں اک سچی دھر مسال،
 دھرم دوارا اک پرگٹانیا۔ جتھے لیکھا چکے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان، ہر کا بھو کوئے نہ پانیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے اپنا بیان، شبد بیان جگت رکھانیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہوئے سری بھگوان، نرگن اپنا جامہ پانیا۔ لیکھا جانے دو جہان، گھر گھر

در در ویکھ وکھائی۔ شد اگم دیوے سرب گیان، جیو جنت کرے پڑھائی۔ انیلا مارے ہر نشان، منجھدھارے پار کرائی۔ بھگت بھگونت لئے پچھان، بے پچھان پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درسائی۔ ساچا مارگ دتے ریت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ شد سٹ ویکھ کلجک ریت، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ لکھ پوراسی مندر مسجد شودوالے مٹھ گاؤندی گیت، مصلہ حل نہ کوئے کرائیندا۔ پاربرہم پت پریشور نج آتم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگت منگن اک پریت، سچ پریتی تیرے نال بندھائیندا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نیڑ نہ آئیندا۔ صدی چودھویں رہی بیت، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھائیندا۔ صدی یسویں گر اوتار رہے اڈیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ شد آپ سمجھائیندا۔ سٹ شد کہے میں بلکار، بل اپنا آپ جنائی۔ آد جگاد میرے حکمے اندر کار، دو جہان سیو کمائی۔ برہنڈ کھنڈ کرن نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائی۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن پروردگار، لوک مات پھیرا پائی۔ میرا صفتی صلاح نام نرنکار، رسنا جہوا ڈھولا گائی۔ میرا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کہہ گئے شکر منائی۔ میں وساں تیرے چرن دوار، چرن چرنودک ملے سرنائی۔ کلجک اتتم لوک مات کھولاں کواڑ، بند تاکی کُنڈا لایا۔ بھگت بھگونت دیواں اٹھال، پھڑ باہوں دیاں جگائی۔ ساچے سنتاں چلاں نال نال، نج آتم میل ملائی۔ گر سکھاں پوری کراں گھال، جو جنم جنم تیرا ناؤں رہے دھیائی۔ گر سکھاں وکھاواں سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ ساچی وست دیواں نام دھن مال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا نام ور، جن بھگتاں جھولی پائی۔ ساچا نام ست چرن، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کھول ہرن پھرن، نج نیتر پڑدہ لاہندا۔ ناتا چکے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کوئے وکھائیندا۔ صاحب سنگر آوے کرنی کرن، کرتا پڑکھ اپنا ویس وٹائیندا۔ ناتا توڑے ورن برن، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ کوڑی کریا آیا پھرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ شد سٹ دے سندیسہ، اپنا آپ جنائی۔ پرگٹ ہوئے نرنریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوت سروپی دھارے بھسیا، بھیکھی اپنا بھیکھ وٹائی۔ روپ رنگ نہ کوئے ریکھا، ریکھ اپنی نہ کوئے جنائی۔ مجھ داہڑی نہ کوئے کیسا، پاربرہم مونڈ نہ کوئے منڈائی۔ آد جگاد جگا جگنتر رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کوئے جنائی۔

کھجک انتم نو نو چار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا آپ جنایا۔ کھجک انتم لیکھا ہتھ بھگوان، نر ہر نرائن آپ جنایندا۔ ہر پرگٹ ہووے نوجوان، داتا دانی ویس وٹائیندا۔ ہر جن ساچے لئے پچان، نرگن اپنی کل دھرائیندا۔ بودھ اگادھ دے گیان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئے حیران، ہر کا لیکھا کھت وچ نہ آئیندا۔ سنت ساجن کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ گرگھان دے اک دھیان، دھیان دھیان وچ رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ پرگٹ ہو سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، نور نورانہ سچا ماہیا۔ اپنی حقیقت لئے وچار، لاشریک پھیرا پائیا۔ مرید مُرشد لئے اٹھال، پھڑباہوں گلے لگائیا۔ کلمہ نبی دے سکھال، رسول اکو نظری آئیا۔ گر اوتار دے سہار، پیر پیغمبر گود بہائیا۔ بھگت بھگونت ملائے نال، کل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری انتم ور، شبدي اکو اک وڈیائیا۔ اکو شبد سُت دُلا را، گر سَنگَر آپ اٹھائیندا۔ کھجک کرے پار کنارہ، سَنجگ ساچا رنگ چڑھائیندا۔ بھگت بھگوان میلا اک دوارا، دُجا گھر نہ کوئے دکھائیندا۔ دیونہارا درس دیدارا، دید عید چند چڑھائیندا۔ کھولنہارا بحر کوڑا، بحر کپائی توڑ تڑائیندا۔ دیونہارا دست ٹھنڈا ٹھارا، نابھ کوئل اٹائیندا۔ بخشنہار جوت چمتکارا، جوت نرنجن دیا ڈگمگائیندا۔ پریم پریتی کر پیارا، پیا پریم میل ملائیندا۔ بھگت وچھل سدا گردھارا، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ کھجک انتم دے سہارا، ست ستوا دی پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا میل ملائیندا۔ ساچا میلا شبدي دھار، گر سَنگَر آپ ملائیا۔ پت پریشور میت مُرار، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ایش جیو کھول کوڑا، جگدیش ہوئے سہائیا۔ ساچے مندر آپے واڑ، گرہ پڑدہ دے اٹھائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جگت اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوے سچ سُبھائیا۔ میل ملاواں شبدي گر، گر چیل دھار جنایندا۔ برہم برہما اکو سُر، ناد اناد جنایندا۔ بھگت بھگوان انتر آتم جان جڑ، رُپ اور نہ کوئے دکھائیندا۔ اک دُجے دی پوری کرن تھڑ، گھاٹا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر جن رنگے آپ پرہ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہ، گر شبدي بوجھ بُجھائیا۔ دھرم دوارے آپے سد، سدا نام لگائیا۔ جگت کریا

پار حد، حدود اک در سائیا۔ امرت جام پیائے نرگن مد، سرگن خمار رکھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر اڈ، اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلّا تھاؤں تھانیا۔ ہرجن میلّا تھان تھنتر، ست پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ آتم پر ماتم ایکا منتر، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ کھوج کھجائیندا۔ پاوے سار گگن گگنتر، لکھ چوراسی پڑدہ لائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی سنجگ بنائے ساچی بنتر، کلجگ کوڑی کرپا کالکھ لگا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے آپ ملائیندا۔ سنت سہیلا سجن میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جس ملیا پر بھ اتیت، ترے گن ناتا دے تڑائیا۔ شبد اگلی ڈھولا گیت، گرہ مندر راگ سنائیا۔ چرن کول اپر دھول سچ سچ پریت، پریتوان اک سمجھائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، جس سنگر پورا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا رہیا چکائیا۔ ہرجن لیکھا چکے مات، سری بھگوان آپ چکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اکو دات، نام ندھان جھولی پائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ نرگن زوریر پُرکھ اکال ویکھنہارا مار جھات، انبھو اپنی دھار چلائیندا۔ پروردگار بے پرواہ دیونہار نجات، سمرتھ سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ مُرید مُرشد ہون نہ دیوے وفات، فتویٰ آنت نہ کوئے لگائیندا۔ پیاونہارا آب حیات، سچ پیالہ اک دکھائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت وچھل دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل وچھل گردھارا، اپنی دیا کمائیا۔ بن نیتز نیناں ویکھے سنسارا، بن کٹاں سُنے لوکائیا۔ بن رسنا جہوا گائے وارا، وارتا اپنی آپ الایا۔ بن پنج تت کرے شنگارہ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش نہ بندھن پائیا۔ بن ترے گن مایا دے سہارا، بن برہما وشن شو کرے وڈیایا۔ بن کاغذ قلم بنے لکھارا، اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ اکو شبد سُت دُلا را، آد جگاد جگ جگنتر ونج دکھائیا۔ پار برہم پر بھ کھیل نیارا، نرگن سار کوئے نہ آئیا۔ کلجگ انتم نہ کلنک لے اوتارا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، در در گھر گھر بھگت بھگوان اکو الکھ جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دربار، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اپار، بے پرواہ راہ چلائیندا۔ نرگن جوت کر اُجیار، دیا باقی کملا پاتی آپ لگائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، سو بھاؤنت آپ سہائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے کھیل اپار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ ہر پُرکھ

نرنجن ٹھانڈا دربار، نرکار آپ وسائیندا۔ اینکارا وڈ بکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نرکار نرویر ہو ظاہر، ظہور اپنا اک درسائیندا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑ، مندر اندر سو بھا پائیندا۔ سری بھگوان ساچے لال، پُرکھ اکال آپ جگائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو تیار، آپ اپنی کھیل کرائیندا۔ کرنی کرتا کرے آپ کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ شبدی سَت جودھا بکار، بلدھاری آپ اٹھائیندا۔ تھر گھر پاوے سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سَت پُرکھ نرنجن، سَت ستوادی آپ کرائیا۔ آد جگاد جگائینتر دو جہان لیکھا جانے درد دُکھ بھے بھجن، بھو ابھیدا بھو آپ گھلایا۔ پاربرہم پت پر میثور دین دیال ٹھاکر سوامی نام ندھان پائے اکوانجن، جگائینتر ایکا ایک پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچھنڈ دوار سچ سلطانا، سو بھاؤنت آپ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ مرد مردانہ، وڈ مردانگی آپ کمائیا۔ شبدی شبد ہو مہربانا، بے پرواہ اپنا راہ چلایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہانا، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک الایا۔ برہما وشن شو دیونہارا اک گیانا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ کھانی بانی کر نشانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی کرنی آپ کرائیا۔ سچھنڈ دوار اک محلہ، نرنجن اپنا آسن لائیندا۔ نرنجن دھار نرنجن نور نرنجن دیپک بلا، نرنجن شبدی شبد وند وندائیندا۔ نرنجن پھرائے نرنجن پلا، آپ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سگھاسن آپے چڑھ، سَت ستوادی سو بھا پائیندا۔ سَت ستوادی سَت پُرکھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا روگ نہ کوئے رانیا۔ نرنجن ہوئے سَت پُرکھ، نت نوت ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنا بھو رکھے ہتھ، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرنجن نور ہو پرگٹ، ہر جو اپنا ویس وٹائیندا۔ شبد آگم چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، نرنجن سرگن راہ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سَت ستوادی دے وٹھ، دست امولک جھولی پائیندا۔ نام ندھان جنائے مہما اکھ، متر میتا نام سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم ساچے مندر وس، کایا بنک ڈیرہ لائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ لیکھا جان سواس سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ کھیل کر پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنا بندھن پائیندا۔ جگ

چو کڑی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وشن برہما شو سیوادر، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم تت کرے کُرمائیا۔ چار کھانی بول
جیکار، انڈج جیرج اُتھج سیتج رنگ رنگائیا۔ چار بانی کرپسار، پراپسنتی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی کار کمائیا۔ نرگن دیونہار
سہار، ست پُرکھ نرنجن اِکو نظری آئیا۔ نرگن لے مات اوتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی
کرنی جگ جگ کردا، کرتا پُرکھ کر نہار۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، دو جہاناں پاوے سار۔ لکھ چوڑا سی اندر وڈدا، جوتی جاتا کھیل اپار۔ ساچے مندر آپے
چڑھدا، محل اٹل اُچ منار۔ آتم پر ماتم ڈھولا اِکو پڑھدا، سوہنگ شبد جیکار۔ سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھڑدا، تھر گھر دیوے آپ بہال۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دین دیاں۔ دین دیاں کھیل اپار، تھر گھر شبدی دے وڈائیا۔ شبدی شبد وڈ بھنڈار، بے پرواہ آپ
ورتائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، وست اموک جھولی پائیا۔ گر اوتار کھیل نیار، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، آد اپنی کھیل رچائیا۔ آد کھیل رچ نرنکار، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ لکھ چوڑا سی کر پیار پار برہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم بھو
نیار، آپ اپنا کھیل کھلائیندا۔ ایش جیو دے آدھار، جگدیش رنگ رنگائیندا۔ شبد اناد سچی دھنکار، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ سیوا لا گر اوتار، آپ اپنا
کرم کمائیندا۔ نہکرمی ہو خبردار، ساچی خبر آپ سنائیندا۔ جگ چو کڑی دے آدھار، سنجک تریتا دواپر کلج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
ویس آپ جنائیندا۔ جگ چو کڑی ویس لوک مات، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ سرگن دیونہارا دات، اچھیا بھچھیا پور کرائیا۔ بودھ اگادھ شبد گیان، نام
ندھان کرے پڑھائیا۔ نش اکھر کر پروان، پروانہ گھر گھر ونڈ ونڈائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، جگ چو کڑی اپنا راہ جنائیا۔ جگ چو کڑی راہ اندٹھ، نر نرنکار آپ جنائیندا۔ گر اوتار کر کر ہت، پیر پیغمبر بھو کھلائیندا۔ ویس وٹائے نت نوت، جگ
جگ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ جنائیندا۔ ساچا بھو دُھر دربار، دُھر درگا ہی آپ
جنائیا۔ حکمے اندر وشن برہما شو آدھار، کروڑ تیتیا اپنی کھیل کرائیا۔ حکمے اندر گر اوتار، تینی اوتار نرگن نرگن کھیل کھلائیا۔ حکمے اندر پیر پیغمبر دے

آدهار، کلمہ نبی رسول جنایا۔ حکمے اندر بھگت بھگوان کھول کواڑ، آتم ہائی کُنڈا لاہیا۔ حکمے اندر میل ملاواں گھر جیکار، شبد شبدی ناد سُنایا۔ حکمے اندر شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم منایا۔ حکمے اندر بن بھکھار، در درویش آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ حکمے اندر بنے ورتار، داتا دانی وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کرنی کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوانیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر لے اوتار، نرویر پُرکھ اپنا راہ چلائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ویکھے وارو وار، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، گیتا گیان اک درڑائیندا۔ انجیل قرآن کر پیار، کایا کعبہ مندر سُنجنہا اک سُنہائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، ساچا نعرہ اک سُنہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈ، گھر گمبھیر آپ جنایا۔ آد جگاد آپے جانے اپنا کم، دوسر بھیو کوءے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیڑا بٹھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ وسنہار بن چھپر چھن، ساچے مندر سو بھاپانیا۔ دیونہارا نام دھن، وست امولک اک جنایا۔ سناونہارا راگ کن، بن رسنا جہوا گانیا۔ چڑھاونہارا ساچا چن، بن سورج چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم جنایا۔ کلجک انتم ہر کرتار، ہر کرتا آپ جنہائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ویکھیا وارو وار، نو نو چار ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار سیوادر، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ ورن برن ذات پات رنگ رنگے کرتار، کھتری براہمن شودر ویش گنڈھ پوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل خالق، مخلوق رنگ چڑھانیا۔ پیر پیغمبر بن ثالث، سچ ثالثی مات کرائیا۔ نرگن دھار سرگن خالص، خالص اپنا روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا آیا، کرنہار اک اکھوانیا۔ لیکھا جان ترے گن مایا، پنج تت کرے گُرمایا۔ جگ چوکڑی راہ چلایا، گر اوتار سیو کماپا۔ شاستر سمرت دے اُچایا، نام ندھان صفت صلاحیا۔ رسنا جہوا سرگن گایا، نرگن بھیو چُکایا۔ قلم شاہی مان دواپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھانیا۔ اپنا کھیل کرے مات، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ جگ جگ پوری کرے خواہش، خواہش خواہش نال پرناہیندا۔ نرگن سرگن ویکھے کھیل تماش، گوپی کاہن منڈل راس رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار ایکنکار ایک ایک سُنہائیندا۔

سجھنڈ دوارے نرگن جوت، نرور پُرکھ اکھوائیا۔ وسنہارا ایکا کوٹ، دوجا بنک نہ کوئے وڈیائیا۔ شبد اگم نگارہ چوٹ، دو جہان شنوائیا۔ دیونہار سد اتوٹ،
 بھنڈار اکو اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن نرگن بنائے گوت، سرگن سرگن گھر دکھائیا۔ شبدی دھار اوت پوت، پُت پوترے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجھنڈ وے سچا ماہیا۔ سجھنڈ وے ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ نرگن نور جوت اجیار، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیندا۔
 جگ چوکڑی کر پسار، پر م پُرکھ پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان گر اوتار، بھو ابھید آپ گھلائیندا۔ در درویش منگدے گئے بن بھگھار، خالی جھولی سرب
 بھرائیندا۔ دیونہار ہر بھنڈار، آد آنت آپ ورتائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ
 جگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ جگ پندہ گیا مک، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کلجگ انتم نیڑے آیا ڈھک، دو جہان دین گواہیا۔ چوڈاں طبقال بوٹا رہیا
 سک، آب حیات نہ کوئے پیائیا۔ چوڈاں لوک ویکھن لگ لگ، نیتز نین نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی راہ تگن سوت، کون دوارے پھیرا پائیا۔
 کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ نرور سہائے اپنی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے کایا بت، گھر گھر اپنا پھیرا
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاندھی بنے اکو راہیا۔ کون ویلا بنے پاندھی راہی، رہبر اکو نظری آئیا۔ دو جہاناں کٹے پھائی، نرگن داتا
 بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی مٹے شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ گوہند ایکا بوٹا پٹیا کاہی، کوڑی کرایا دے اٹھرائیا۔ میل ملائے جھیور چھیمبے نائی، ذات پات
 رہن نہ پائیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھائی، برن اٹھاراں دے رڑھائیا۔ نرمل جوت کرے رُشنائی، اگیان اندھیر گوائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے سہائی، دوجا لیکھ
 رہن نہ پائیا۔ برہم پاربرہم میل ملائے سچ گوسائیں، گھر گمبھیر تھاوں تھانیا۔ غریب نمائیاں کوجھے کملیاں پکڑے بانہی، جگت رُسیاں لئے منائیا۔ راج
 راجاناں شاہ سلطاناں دے خاک رلائی، سیس تاج نہ کوئے کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا
 کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار رہے اڈیک، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ نرور پُرکھ تیری آئی تاریخ، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ تیرا ناؤں لاشریک، شرکت
 میٹ خدائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، مہان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور بے پرواہیا۔ ویلا انتم آیا ٹھیک، گوہند لیکھا گیا سمجھائیا۔ نرگن جانے سچ پریت، سری

بھگوان توڑ نبھانیا۔ وید ویاسا دیکھیے نزدیک، نیتز نین نین اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، ہر شبدی شبد جنائیندا۔ وشنو اٹھ کر دھیان، ہر وشو کھیل کرانیندا۔ برہم برہم نہ ہو انجان، بالی بدھ وڈیانیندا۔ شکر ویکھ دھواں دھار، ہر نرگن جوت جوت چکانیندا۔ کروڑ تیتسیا چکے کان، سُرپت اند رہن نہ پانیندا۔ ترے گن مایا ہوئے ویران، ویری گھر گھر نظری آسیندا۔ پنج تت چڑھے طوفان، امرت میگھ نہ کوئے برسانیندا۔ لکھ چوراسی ہوئے ویران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، پر بھ آگے جھولی ڈاھندا۔ توں داتا دانی وڈ مہربان، تیری مہر اندر سب کچھ نظری آسیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دس دس آئے وچ جہان، قلم شاہی کاغذ رنگ رنگانیندا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی نوجوان، نج گھر نظر کسے نہ آسیندا۔ کوڑی کریا گھر گھر وڈیا شیطان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در گھر آسن لگانیندا۔ گر اوتار تلگن راہ، نیتز نین اٹھانیا۔ برہم پار برہم ملے ملاح، دو جہاناں بیڑا رہیا ترانیا۔ بھگت اٹھاراں کرن صلاح، مل مل اپنا متا پکانیا۔ کون ویلا بخشے سرب گناہ، گن اوگن میٹنہارا ہر نرنکار اکھوانیا۔ کون ویلا دیوے چرن پناہ، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ لیکھا مکائے تھاوں تھان، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے دست اٹھانیا۔ وشن کہے پر بھ چھیتی آ، میں تیری آس رکھانیا۔ برہما کہے پار برہم پھیرا پا، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ شکر کہے میں مستک چرن دھوڑی لگا رہیا لگا، نیتز نین نین درسانیا۔ کروڑ تیتسیا کہے ساڈا پندھ مکا، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھانیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی چلے نہ کوئی واہ، کلجک جیو تیرا ناؤں گئے بھلانیا۔ بھگت اٹھاراں مارن دھار، اچی کوک کوک سنایا۔ کبیر کہے میں آیا سمجھا، پر بھ اکو سچا ماہیا۔ موسیٰ کہے تیرا جلوہ تکیا بے پرواہ، میری سدھ رہی نہ رانیا۔ عیسیٰ کہے میں کہہ کے آیا اک خدا، میرا پتا میرے پچھے آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میں تیرے در منگدا رہیا پناہ، دوئے جوڑ سیس جھکانیا۔ امام اماں سر آوے نور دھار، نور نور نور رُشانیا۔ اپنا جلوہ دے دکھا، بے نظیر پھیرا پانیا۔ چوداں طبق لہنا دینا دے مکا، چودس چند ویکھ دکھانیا۔ نانک نرگن کہے میں نرگن آیا سمجھا، پُرکھ اکال وڈ وڈیانیا۔ اکو ڈھولا لینا لگا، آتم پر ماتم میل ملانیا۔ سوہنگ وچولا لینا بنا، انگیکار اک کرانیا۔ منتر ست نام درڑا، درشت اشٹ دے گھلانیا۔ ایکا جوتی جوت

سچ رُشنا، دہ دشا وے ودھائی۔ گوہند نوری نور دھرا، پتا پُرکھ اکال مائی۔ سَت دُلا را اک وڈیا، کھڑگ کھنڈا نام چکائی۔ چار ورنّاں بھو چکا، امرت آتم جام پیا۔ کر کر کھیل وچ جہاں، در در اکو آن سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا راہ رہے تکائی۔ سری بھگوان ہو خوشحال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سدا مہربان، مہر نظر اک اُٹھائندا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری بھو چکائندا۔ آد نرنجن جوت مہان، نور نورانہ نور رُشنائندا۔ سری بھگوان دیونہارا دان، سچ سندیسہ اک سنائندا۔ ابناسی کرتا ہتھ لے نشان، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ پاربرہم کر پروان، ست پروانہ آپ لائندا۔ برہم دیونہارا مان، نرگن اپنا پھیرا پائندا۔ وشن برہما شو تیری کرے کلیان، مہر نظر آپ لکائندا۔ تینی اوتاراں کرے پروان، پچھلا لیکھا اپنی جھولی پائندا۔ بھگت اٹھاراں بخشے اک دھیان، چرن سرن سرنائی اک رکھائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جنائے اک کلام، کلمہ نش اکھر آپ پڑھائندا۔ نانک گوہند کر پرنام، پر م پُرکھ ویکھ دکھائندا۔ ساچے مندر وسے آن، سمبل اپنا ڈیرہ لائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ جنائندا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائی۔ پرگٹ ہوئے نرنیشا، نرگن اپنی کل دھرائیا۔ ویکھنہارا دیس پردیسا، برہمنڈی کھنڈی کھوج کھوجائی۔ جوتی نور کرے ویسا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائی۔ کلجگ انتم کھیلے کھیدا، بن کھلاری پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائی۔ کلجگ انتم آواں گا۔ بے پرواہ اکھواواں گا۔ نرگن جوتی جامہ پاواں گا۔ جوتی جوت رُشناواں گا۔ شبدي راگ سناواں گا۔ دو جہان اُٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑدہ لاہواں گا۔ لو آں پُریاں پھول بھلاواں گا۔ گر اوتار در بہاواں گا۔ پیر پیغمبر حکمے وچ رکھاواں گا۔ سرشٹ سبائی ویکھ دکھاواں گا۔ ہر جن ساچے آپ جگاواں گا۔ آتم پر ماتم دے ٹیک، بُدھ بیک دکھاواں گا۔ کلجگ انتم میٹ رکھ، سنجک ساچا راہ چلاواں گا۔ جن بھگتاں کر ہیئت، ہتکاری ہر اکھواواں گا۔ اندر وڑ کے دساں بھیت، دُئی دوتی پڑدہ لاہواں گا۔ دو جہاناں بن نریش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ اکو اک اکھواواں گا۔ لیکھا لکھ کے پہلی چیت، ویہہ سو ویہہ شاہ سلطاناں مُنہ دے بھار سُٹاواں گا۔ اگ لگے پنچم جیٹھ، سرشٹ سبائی جوتی لنبو لاواں گا۔ گرگھ رکھاں چھایا ہیٹھ، گرگھ چرنی آپ بہاواں گا۔ ہر جی ویکھے جگت کھیت، کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ اتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ بالو ریت،

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا گھر دکھاواں گا۔ اپنی کھیل رچاواں گا۔ بچھلا لیکھا سرب دکھاواں گا۔ کلجک ویلا پندھ مکاواں گا۔ گرگھ میل میل ملاواں گا۔ بن سجن سہیلا ڈنک نام اک وجاواں گا۔ جن بھگتاں والی اکھاواں گا۔ سنت ساچا سگن مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ نہکلنک ہو کے آواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ سمبل اپنا آسن لاواں گا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر وڈیاواں گا۔ اُچے ٹلے پر بت ڈھاواں گا۔ سمنڈ ساگر پھول بھلاواں گا۔ ڈو نگھی کندر پندھ مکاواں گا۔ لکھ چوراسی پڑدہ لاہواں گا۔ گرگھ سڑدا آپ بچاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو راہے پاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنایا۔ پاربرہم پر بھ ہو پرکھ، پرکھ اپنی دھار چلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دو جہاناں اڈن ککھ، ککھ نظر کوئے نہ آئیگا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے گرسکھ سجن سری بھگوان لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیگا۔ آتم پر ماتم دیوے نام وتھ، دست امولک آپ ورتائیگا۔ بن رتھواہی چلائے رتھ، رتھ اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنایگا۔ ساچا مارگ دتاں گا۔ ہر گھٹ اندر وساں گا۔ پریم پیار اندر بھساں گا۔ دئی دوت کولوں نساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹاں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن در، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ جگ جگ تیرا منڈے رہے ڈر، تیرے حکمے سیو کمایا۔ سدا سدا سد دیندا رہوں ور، ور اپنا نام جھولی پائی۔ تیرا صفت صلاحی اکھر ناؤں آئے پڑھ، نش اکھر تیرے در تے نظری آئی۔ کرپا انت باہوں پھڑ، اپنی کروٹ لے بدلایا۔ ناتا چھڈ کے آئے سیس دھڑ، پنج تت رہن نہ پائی۔ تیری سرنائی ڈگے ڈر، ندھڑک تیری اوٹ تکایا۔ توں ہی چوٹی توں ہی جڑ، مدھ توں ہی نظری آئی۔ تیرا دوار سچا گھر، دوجا مندر نہ کوئے سہایا۔ لوک مات دین مذہب ذات پات کلجک جیو رہے سڑ، جھگڑا تیرے نام پائی۔ ملا شیخ مسائق سچ حدیث سکے نہ کوئی پڑھ، کلمہ نبی نہ کوئے سمجھایا۔ الف یے گئی ہر، خیرانی چار کُنٹ چھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ آوے ڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھدہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ پیر پیغمبر و تلو راہ، ہر رہبر آپ جنائیدا۔ جو سکھیا آئے سکھا، کون لوک مات نال

نبھائیندا۔ اُمت اُمتی گئے بھلا، بھو ابھید نہ کوئے جنائیندا۔ آپے دسو پروردگار کی دیوے سزا، کلجک ویلا انتم آسیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لئے سیس جھکا، نیز
 نین نیر وہائیندا۔ تیرے آگے اک دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوں بھاوے توں کر رضا، ساڈا بل نہ سنگ نبھائیندا۔ توں لاشریک واحد اک خُدا، خُدی
 سب دی میٹ مٹائیندا۔ جو تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز تیرا نہ کوئے رکھائیندا۔ اجوئی جوُن دے بھوا، رائے دھرم راہ تکائیندا۔ لاڑی مَوّت ہتھ پھڑا،
 جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ مُرشد اپنے مُرید لے بچا، جو تیرا کلمہ اک دھیاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے در الکھ مہربان، مہر نظر لگائیا۔ در بردے بنے غلام، غُربت رہی نہ رانیا۔ آگے چلے نہ کوئے
 اسلام، اسم اعظم نہ کوئے جنائیا۔ تیرا کلمہ حق کلام، کائنات تیری تیرے وچ سمانیا۔ توں امام مہدی دیونہار پیغام، سچ سندیس سنانیا۔ توں آد جگادی اکو
 رام، رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ تیرا کھیل آنت مہان، پیر پیغمبر بھو کوئے نہ پانیا۔ انجیل قرآن ہوئی حیران، تیس بتیس نہ کوئے صالحیا۔ صدق صبورى نہ کوئے
 ایمان، صدقہ سچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوں بھاوے توں میٹ نشان، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ کر کرپا سانوں کر پروان، دُور دُراڑے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سرن ملے سرنایا۔ ساچی سرن دیواں گا آنت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ صدی یسویں
 بنائے بنت، گھڑن بھنہار کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی لیکھا ویکھے جیو جنت، جگت جہان پھول بھلائیندا۔ کون گائے نیا منت، آتم پرما تم کون ویکھ
 وکھائیندا۔ کون ہنڈھائے سچ سُنہجنا کنت، وِ بچار کون ہنڈھائیندا۔ کون مہما جنائے اگنت، بھو ابھید کھلائیندا۔ کون توڑے گڑھ ہو میں ہنگت، مایا متا موہ
 مٹائیندا۔ کون ہوئے ساچا پنڈت، نش اکھر نام صلاحیندا۔ لیکھ مکائے جیرج انڈج، اُتھج سیتج پڑدہ لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سب دا لیکھا لیکھ لکھائیندا۔ بھگت اٹھاراں پئے رو، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ سری بھگوان سوادھان ہو، تیری غفلت کم کسے نہ آئیا۔ چار گنت چوتھے
 جگ چار ورن آتم پرما تم سب دی ٹوہ، بھرے بُھلی سرب لوکائیا۔ تیرا نام نشان بیٹھے کھو، کوڑی کرپا کر گڑمائیا۔ امرت آتم کوئی نہ سکے چو، اٹھسٹھ
 پھرن واہو داہیا۔ دُرمیت میل کوئی نہ سکے دھو، گر در مندر مسجد مٹھ شِودوالے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ تیری سچ نہ سنے کوئی سو، سو پُرکھ زرنجن تیرا رُپ

نظر کسے نہ آیا۔ کوڑی کریا پھسے کام کردہ لوبھ موہ ہنکار رہیا چھوہ، ہو چھاپن جگت وڈیا۔ چند پرکاش کرے نہ کوئی لو، اندھ اندھیر نہ کوئے چُکایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو دینا ساچا ور، بھگت تیرا راہ تکانیا۔ بھگت جنو میں آواں گا۔ دُکھیاں دُکھ مٹاواں گا۔ آتم سُکھ اُپجاواں گا۔
 مات گربھ دا اُٹا رُکھ، اپنی ہتھیں جڑ اُکھڑاواں گا۔ سنت سہیلے گودی چُک، لکھ لکھ شُکر مناواں گا۔ اُجل کراں مات کُھ، شبد بودھ اگادھ پڑھاواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سیوک سیوک کماواں گا۔ سیوک ہو کے آئیگا۔ پرہہ اپنی دیا کمائیگا۔ لکھ چوڑاسی کھوج
 کُھائیگا۔ بھگت بھگوان پھڑ اُٹھائیگا۔ انتر آتم بوجھ بُجھائیگا۔ سوہنگ منتر اک پڑھائیگا۔ گنگ گنگنتر کھوج کُھائیگا۔ بدھ انتر آپ دکھائیگا۔ برہم نر منتر میل
 ملائیگا۔ برہم نظر نہ آئیگا۔ نہکرمی کرم کرائیگا۔ سرن اِکو ویکھ دکھائیگا۔ مرن اِکو اک سکھائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی راج راجاناں چرناں ہیٹھ دبائیگا۔ سیس تاج
 اک اُکائیگا۔ گرو مہاراج آپ اکھوائیگا۔ شبد راگ اک سنائیگا۔ چھٹی راگ پندھ مُکائیگا۔ بھو ابھیدا بھو کھلایگا۔ چار ورن نین شرمائیگا۔ اٹھاراں برن ڈیرہ
 ڈھائیگا۔ انجیل قرآن رہن نہ پایگا۔ گیتا گیان بھگت بھگوان اک درڑائیگا۔ کایا مندر اک وسائیگا۔ جس گھر بہہ بہہ خوشی دکھائیگا۔ انحد نادی ناد سنائیگا۔ برہم
 برہمادی پھیرا پایگا۔ بچھلی وادی آپ مُکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو راہ تکانیگا۔ جن بھگت اِکو راہ
 لہئیگا۔ پُرکھ اکال سور اگئیگا۔ جگت وکارا کوڑا بھئیگا۔ مورکھ موڑھا چرنی لگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان سری
 بھگوان شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سَنگھاسن اِکو سبجیگا۔ نانک گوہند پئے ہس، در ساچے آسن لایا۔ پاربرہم تیرا کھیل سمرتھ، بھو کوئے نہ آیا۔ جگت پندھ
 مُکائیں نس نس، بن پاندھی پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں پوری کریں آس، نراسا کوئے رہن نہ پائیگا۔ جنہاں تیرے ملن دی لگی پیاس، آتم ترسنا بُکھ
 مٹائیگا۔ گھر مندر دکھائیں راس، گوپی کاہن نچائیگا۔ ناتا توڑ ذات پات، برہم پاربرہم درسائیگا۔ دُکھ گند پچھیں وات، اُچے مندر دیں وڈیائیگا۔ بند
 کوڑی کھولیں تاک، نرگن جوت کر رُشنائیگا۔ لیکھا مُکائیں چوڑاں لوک واٹ، پرلوک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جگ جگ ہتھ تیرے وڈیائیگا۔ نانک گوہند سچ خیال، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ گوہند شبد اک دلال، دُجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ لکھ چوڑاسی

وچوں دیکھے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان لئے بھال، آپ بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر دکھا سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ڈمگائیندا۔ جا کے پچھے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نال، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑائیندا۔ نانک گوہند کر دھیان، نیتز نین نین نہالیا۔ تیرا کھیل وڈ مہان، بے پرواہ سری بھگوانیا۔ کلج انتم ہونیں پردھان، نہہکنک نوجوانیا۔ کل کلکی تیرا نشان، جودھے سور مرد مردانیا۔ تیرا سمبل اک مکان، بے مقام آپ سہالیا۔ تیرا دھرم اک نشان، دو جہاناں آپ جھلا لیا۔ تیرا نام اک ندھان، سوہنگ اکھر آپ سکھا لیا۔ گوہند آنت کہہ کے گیا میرا سوہنگ چلہ تیر کمان، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھا لیا۔ کھنڈا کوئی نہ رکھے میان، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑا لیا۔ میرا ناتا جڑیا نال سری بھگوان، پُرکھ اکال میرا سنگ نبھا لیا۔ کلج آنت ہوئے پردھان، دو جہاناں دیکھ دکھا لیا۔ جن بھگتاں کرے پروان، آپ اپنا میل ملا لیا۔ ستر بہتر چتر کر پروان، قلعہ اکو اک درسا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا بھیو جنا لیا۔ اپنا بھیو دس گوہند، گھر گمبھیر دیا کمائیا۔ کلج انتم میٹے چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ داتا دانی گنی گہند، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے دیکھے انادی ہند، پوت سپوتے لئے جگائیا۔ پاوے سار جیو پند، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ دھار امرت دیوے ساگر سندھ، نہجھر جھرنا آپ جھرا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا رہیا جنا لیا۔ سچکھنڈ نواسی دھر فرمانا، دھر شبدی شبد جنائیندا۔ کلج انتم ورتے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تختو لاہواں راجا رانا، سیس تاج نہ کوئے لکائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرب گرلانا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ نہ کوئی دے ملا شیخ ملانا، پنڈت پاندھا پندھ مکائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش مٹے نشانہ، آتم پر ماتم بھیو کھائیندا۔ چار ورن اکو گانا، راگ اناد اک الائیندا۔ چار ورن اک مکانا، کایا مندر اندر آپ دکھائیندا۔ چار ورن اک سلطانا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ چار ورن اکو مانا، اوچ پنچ نہ کوئے وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کلج انتم دیکھ دکھائیا۔ بیس پیسا ہو اُجیار، جگت جگدیش رنگ رنگائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اکو وار، ایکنکار کر سکھائیا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہار، امٹ بھیو چکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیسہ نر زیشا نرِ گن اکو اک جنایا۔ شبد سندیسہ اٹھے دُت، سو پُرکھ نرِجن آپ اٹھائیندا۔ پہلی
 چیت جگائے چارے کوٹ، دہ دشا پڑدہ لائیندا۔ کلجک میٹنا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا پندھ مکائیندا۔ دوت رہن نہ دینی پھوٹ، مایا متا موہ چکائیندا۔ ایک
 تاگا ایک کرنا تانا پیٹا سوٹ، سو تر دھاری اکو نظری آئیندا۔ منٹ منٹ رہے نہ کوئے کپوت، وِ بھاری دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گر شبد آپ جگائیندا۔ شبد گر اٹھ جانا دوڑ، دو جہاناں والی آپ جنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھنا رس مٹھا کوڑ، لکھ چوراسی پھول بُھلایا۔ جن
 بھگت دوارے جانا بہر، تیرا میرا بھیو چکایا۔ نیتز کھول ویکھنا غور، گہر گہیہر رہیا سمجھایا۔ آگے بچھے ویلا ہور آگے ہوئے ہور، وار تھت اپنے ہتھ رکھایا۔
 صدی یسویں راج راجاں شاہ سلطان اک دُجے دے بچھے دتے تور، رائے دھرم ہتھ پھرائیا۔ انتم رہن نہ دیوے کوئی ٹھگ چور، کوڑی کرپا شہ دریا
 رڑھایا۔ مانس مانکھ کوئی نہ دے ڈھور، منٹ مانو اکو رنگ رنگایا۔ آگے چلن نہ دیوے کسے دا زور، جورو زر خاک ملایا۔ ایک منتر پھورے فرنا پھور،
 فرنے سب دے بند کرایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے ہتھ رکھے ڈور، جوں بھاوے لئے چلایا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ بے نظیر چڑھ کے دیکھے ساچے
 گھوڑ، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست شبد رہیا جنایا۔ ست شبد کہے میں اٹھاں گا۔ تیرے حکمے اندر نٹھاں گا۔ پر بھ
 لکھ چوراسی کٹھاں گا۔ کلجک جڑ پٹاں گا۔ شہ دریاے سٹاں گا۔ تیرے بھگتاں جا کے بچھاں گا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے لکاں گا۔ نر بھے ہو کے بکاں گا۔
 اپنے نشانوں کدے نہ اکاں گا۔ غریب بنائیاں گودی چکاں گا۔ ویہ سو اگی کر کھیل تیرے چرناں سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، تیرے بھائیوں کدے نہ اکاں گا۔ گر شبد بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹے مٹایا۔ کلجک انتم پیٹا مکنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ لکھ
 چوراسی بوٹا سُننا، ہریا سنج نہ کوئے کرایا۔ گر لکھ ورلا لوک مات بُھٹنا، بُھل بُھلواری آپ مہکایا۔ جس ست پُرکھ نرِجن گودی چکنا، تس ملے مان وڈیایا۔
 کوڑ کوڑیاں ملے نہ انتم لُنا، چار کُنٹ تھاؤں نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم رائے پھڑ پھڑ کُنا، چتر گپت لیکھ وکھایا۔ سری بھگوان بن بھگتاں سب دے
 نالوں رُنا، اپنا لکھ نہ کسے وکھایا۔ دو جہان نرِگن چرنی جُھکنا، سرِگن ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا

سمجھایا۔ تیرا سندیہ سُن بھگوان، وشن برہما شو نیر وہایا۔ ہوں بالے نڈھے انجان، بے بس دھیان لگایا۔ کر کرپا سری بھگوان، مہر نظر اٹھایا۔ انتم دے اکو دان، در تیرے منگ منگایا۔ چرن کول رہے دھیان، دوجی پلک نہ کوئے کھلایا۔ تیرا نام ملے گیان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اکتھے، اک دھیان لگایا۔ انتم سرنی تیری ڈھٹھے، اپنا مان گویا۔ دین مذہب چکے سب دے رٹے، رٹا کوئی رہن نہ پایا۔ اسیں لکھ لکھ دے کے آئے تیرے پتے، سچ نشانہ دے جھلایا۔ تیری ویکھ کھیل ہوئے کئے کئے، تیرا آنت کوئے نہ پایا۔ تیری دھوڑی چرن خاک نال رٹے، رٹی رٹ نہ کوئے دسایا۔ دروہی خدا اسیں چھڈے مدینے مکے، مقبریاں وچ دتی ڈھایا۔ اسیں گر اوتار بن گئے سارے بھائی بھائی سکے، بچھلا رٹا نہ کوئے رکھایا۔ نانک نرگن سانوں اکو مارگ دے، سچ سچ رہیا سمجھایا۔ سری بھگوان ہر گھٹ ہر دے دے، لکھ چوڑا سی ڈیرہ لایا۔ کیوں دیناں مذہباں وچ پھسے، آتم سب داشد دیو وڈیایا۔ ساڈے بچھلے لیکھے رہ جان ٹھپے، انخیل قرآن تیری جھولی پایا۔ تیرے درتے آئے سدے، اپنا مان گویا۔ ساڈی کوئی نہ رہی حدے، کنارہ روپ نہ کوئے دکھایا۔ اسیں تیری بن گئے جدے، وشنوں اپنا آپ ملایا۔ جس دھاروں ہر جو آپ کڈھے، آنت اوسے وچ لئے ملایا۔ کیوں چوڑاں صدیاں ادھ وچ چھڈے، آگے ملی نہ کوئی سرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در درویش، بن کے پھیرا پایا۔ پروردگار سچ سمجھانیندا۔ دھر فرمانا حکم الائیندا۔ نور الہی ڈگمگائیندا۔ مقامے حق اک رُشانیندا۔ حقیقت حق پھول بھلائیندا۔ تاریک جگت میٹ مٹائیندا۔ لاشریک ویکھ دکھائیندا۔ ہو نزدیک بھیو چکائیندا۔ پہلی چیتر نیڑے آئیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی راہ تکائیندا۔ چوتھی منزل ڈیرہ لائیندا۔ بھگت بھگوان نال رلائیندا۔ دھر فرمانا اک سنانیندا۔ بچھلی کیتی سرب مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد خالی کھیتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیہ سرب سنانیندا۔ سچ سندیہ دیوے آپ، اپنی دیا کما یا۔ پہلی چیت چل کے آؤنا جتھے دے سچا باپ، پتا اکو اک اکھوایا۔ چوڑاں طبق قداماں نال آؤنے ناپ، قدم قدم سمجھایا۔ ویکھ کے آؤنا اُمت اُمتی پاک، پاک رسول رہیا سمجھایا۔ اپنیاں مقبریاں دی لے کے آؤنی خاک، خاکی خاک دے وچھایا۔ چوتھی منزل چڑھ کے پھیر دکھا کھولے تاک، آگوں بچھوں نظری آیا۔ گر گوہند دا پورا کرے بھوکھت واک،

واقع اکھیں دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نجات اپنے ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو اسیں آواں گے۔ در
 آکے درشن پاواں گے۔ سجدہ سیس جھکاواں گا۔ دھوڑی ٹکا مستک لاواں گے اپنا آپ مٹاواں گے۔ سگن اکو اک مناواں گے۔ جو کہیں سو جھولی پاواں گے۔
 تیرے حکمے اندر اپنی کار کماواں گے۔ مکے کعبے وجے جندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ سچ
 سندیس جناؤں گا۔ پھڑ انگلی راہے پاؤں گا۔ اپنا پردہ آپ گھلاؤں گا۔ مکھ نقاب نہ کوئے رکھاؤں گا۔ سچ نواب نظری آؤں گا۔ پُن صواب پندھ مُکاؤں گا۔
 آسو گھوڑے چرن رکاب ٹکاؤں گا۔ محراب حجرہ ویکھ دکھاؤں گا۔ آداب اکو اک سمجھاؤں گا۔ سچ نواب نظری آؤں گا۔ نغمہ نام اپنا درڑاؤں گا۔ نور نور
 وچ ملاؤں گا۔ ظہور ظہور وچ رشناؤں گا۔ مجبور مجبور کر سمجھاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید کھلاؤں گا۔
 بھيو ابھید کھولاں گا۔ سچ دوارے اکو بول بولاں گا۔ پیر پیغمبر و پورا تول تولاں گا۔ اندر وڑ کے سب نوں پھولاں گا۔ آد آنت کدے نہ ڈولاں گا۔ لکھ
 چوڑا سی خاک ورولاں گا۔ جن بھگتاں اتوں اپنا آپ گھول گھولاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نعرہ اکو بولاں گا۔ ساچا نعرہ اک
 سناؤں گا۔ پھڑ باہوں مارگ لاؤں گا۔ سوہنگ ڈھولا اک جناؤں گا۔ پڑدہ اوہلا آپ اٹھاؤں گا۔ گھر گھر وچ مولا ہو کے نظری آؤں گا۔ پچھلا رولا سرب
 چکاؤں گا۔ اٹا کر کولا آب حیات پیاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیتز سچ سچ درڑاؤں گا۔ سچ سچ درڑاواں گا۔ گر
 اوتاراں نال رلاواں گا۔ وشن برہما شو پھڑ اٹھاواں گا۔ اکونجا بونجا دھار اکو گھر جناواں گا۔ ست چار کر چہتر انک آپ بناواں گا۔ بہتر کر پیار، دوست
 ساتا سچ کھیل رچاواں گا۔ ستر نال رلاواں گا۔ دو جہاناں دے برہم مت، برہم و دیا اک پڑھاواں گا۔ لکھ چوڑا سی جان آپ گھٹ گھٹ، تند اپنے ہتھ
 رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجک ساچا بھيو گھلاواں گا۔ ساچا بھيو کھلیگا۔ گر مکھ کدے مات نہ زلیگا۔ جن
 بھگت کدے نہ بھلیگا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ڈلیگا۔ سنت سہیلا پھلے بھلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو
 گھلیگا۔ گر سکھ بھل وڈی ہوئی پروان، سنگر اپنی جھولی پائیا۔ گر سکھ جگت بھلیا جہان، نینہ سنگر نال لگائیا۔ گر سکھ دی بھل لکھ چوڑا سی وچوں پرگٹ کیتا

گیان، گھر پر ماتم میل ملائیا۔ گُرسکھ وڈی بُھل گھر پایا پُرکھ سُبجان، چھڈی جگت لوکائیا۔ گُرسکھ وڈی بُھل ہوئی چتر سگھر سُبجان، جس آپا تچ پر ماتم گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھاں دی گُرسکھی بُھل، دُھر دی لکھی رکھے اڈل، اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ ایہہ بُھلاں دی وڈی رانی، جیہڑی شبد ملاوے ہانی، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ سنگر دی سناوے اکھ کہانی، وید پُران کہن نہ پائیا۔ جس دی چار بانی بنی سوانی، سو صاحب میل ملاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ بُھل امرت دیوے ٹھنڈا پانی، ترسنا بُھکھ گوائیا۔ بُھل کہے میں بڑی وڈی، گُرسکھ جگت نالوں بُھلایا۔ کوڑی واسنا وچوں کڈھی، مایا متا موہ چُکایا۔ اپنا نام پنج تت وسایا ہڈیں، رت ناڑی ماس رنگ رنگایا۔ کر جوت پرکاش دُنگھی کھڈی، اندھ اندھیر گوائیا۔ میں بھگتاں گھر آئی صدی، سدا سنگر نام سُنایا۔ نو دوارے کر کے پار حدی، سکھمن ٹیڈھی بنک دُنگھی بھوری ڈیرہ ڈھایا۔ آسا ترسنا مایا متا چھڈی، جگت وکار ناتا توڑ تڑایا۔ بُھل کے سوانی ملی شبد ہانی گُرسکھ آتم تیج بہہ کے سچی، گھر اپنا کنت پایا۔ پریم پیار اندر بدھی، مت متوالی ہوئی نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دکھایا اپنا گھر، تس لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ گُرسکھ بُھل کہے میں سدا سہاگن، رنڈیا نظر کوئے نہ آئیا۔ اٹھے پہر رہاں ویراگن، برہوں روگ ستایا۔ دوس رین میرے نین جاگن، آلس نندرا دتی مُکائیا۔ میں ہنس ہوئی کاگن، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ چرن دھوڑی اشان ملایا ماگھن، دُرمات میل دھوائیا۔ میں دسن آئی آندھن گواندھن، پر بھ ملو سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دکھائے اپنا گھر سو بُھلی بھگی در تیرے آسو بھاپائیا۔ ایکا ڈھنیا دے کے گیا نیا، گُرسکھ بند لیکھ جنائیا۔ کلجک انت سنے فریاد، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ستاراں سو چھپنجا بکرمی پھیر کرائے یاد، بیس پیسا ہر رُگھرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن لئے سادھ، سادھنا اکو اک جنائیا۔ آگے سماں تھوڑا رہ گیا کوئی سیس توں بال نہ سکے کاٹ، جو کٹے تس دیوے سزائیا۔ کلجک انتم کھیلیا کھیل بازی گر ناٹ، بن نوآساگ ورتائیا۔ صورت سچ رب دی کرے ساکھیات، سخی سرور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو کھنڈ پر تھی جٹا جوٹ بنائیا۔ چرن کول دُنگھا ساگر، سنسار پار کرائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گھر گمبھیر ویکھ دکھائیا۔ دیوے نام رتی رتناگر، رتن امولک جھولی پائیا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، اپنا آدرش دکھائیا۔ نام پائے چٹی

چادر، گر تیغ بہادر ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول کول چرن اکو اک درسانیا۔ چرن کول کول سچ سہارا، لوک مات درسانیندا۔ گر سنگر سکھ کرے پیارا، پریم پریتی راہ جنائیندا۔ کلجک انت بن ونجارا، سچ سچ ہٹ گھلانیندا۔ گر گھ گر گر اکو دھارا، دھار دھار وچوں جنائیندا۔ نرل دیا کر اُجیارا، جوتی جاتا نور رُشانیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، بھر پیالہ جام پیانیندا۔ بحر کپاٹی توڑ تالا، دُئی دوتی پڑدہ لاہندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے سکھالہ، سو پُرکھ آپ جنائیندا۔ اجپا جاپ آتم پائے مالا، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیندا۔ پورب لیکھے لائے گھالا، گھالی گھال لیکھے پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول کول اک وڈیانیندا۔ جن چرن کول ساچی دھول، مستک کُکا نام لگانیا۔ کایا چولی رنگ چاڑھے گوڑھ، اتر کدے نہ جانیا۔ من منسا ہوئے دُور، روگ سوگ نہ کوئے دکھانیا۔ درس دکھائے حاضر حضور، ہر جن آسا پور کرائیا۔ سرب کلا سنگر بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیندا۔ وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پنڈھ مکانیا۔ جس جلوہ دتا مو سے کوہ طور، ثرت اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے وڈیانیا۔ چرن کول ملے میت، مٹر پیارا اکو نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم گائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاہیندا۔ نظری آئے سنگر اتیت، ترے گن بندھن نہ کوئے پانیندا۔ کر کرپا وسے چیت، من چت ٹھگوری نہ کوئے دکھانیندا۔ کایا کرے پت پت پتیت، پت پت پاپی پار کرائیندا۔ امرت میگھ برسے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھانیندا۔ گھر وچ گھر دکھائے ٹھیک، کوڑی کرپا ٹھیکر بھنّ دکھانیندا۔ چرن کول لگی پریت، پریتوان توڑ نبھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس سر اپنا ہتھ لکانیندا۔ چرن کول منگے منگ، دوئے جوڑ سرنانیا۔ سرتی شبد ڈور پتنگ، گھر مندر کھیل دکھانیا۔ انحد شبد وجا مردنگ، انادی ناد سنانیا۔ سچ سُنہجی ویکھ پلنگ، آتم سو بھاپانیا۔ رنج گھر دیوے انند، رنجاند اک درسانیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہے کندھ، دُئی دوت ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ جس جن اپنا نام دیوے سوہنگ سہاگی چھند، آون جاون پت پت پاؤن لکھ چور اسی چھند دیوے کٹانیا۔

☆ ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اور نگزیب دے مقبرے اُتے خلد اباد ☆

نہو دے بطرف، پیشوا پیشگوئی۔ مظاہر داو دے حرف، طالب اُلانا حضرتے انوہی۔ گو بندے شرق، آفتاب تلوئی۔ شہنشاہ شکر، نوشے نزوہی۔
خداوند مُشرک، مسلتے سنوہی۔ رحمت کریم، قیامتے دروہی۔ بے نظیر آمد، خوشامد مہوہی۔ ضری خاک دامن، پُشت بے وجوہی۔ قادرے کائنات مُشاہد،
مُصطفیٰ شنوئی۔ ظاہر اچیر واحد، لاشریک اک شنوئی۔ رہبر نجات وفات آکات لغاتے صفات میخانہ صراحی۔ کدں بوُس شبنوُس ہوُس حاجت الوہی،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلمہ عالمین مہربان یا مُبین گو بند سچ تلکیں تُعارف بینزں مُتین متاثر مہاسر خواب فر شورے بزود آزگیں۔

☆ ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اور نگا باد ☆

تیرا کھیل اندھ بھگوان، آد جگاد نظر کسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹھے کیتے آن، دُھر سندیہ سچ سنانیندا۔ پیر پیغمبر چرن کول کرن دھیان،
سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ بھگت درویش ہوئے حیران، نیر نین نہ کوئے اُٹھائیندا۔ کھجک کوکے اپنا دیوے، بیان، اُچی کوک کوک سنانیندا۔ تُوں صاحب
سدا نگہبان، آد جگاد جگ ویکھ وکھائیندا۔ میں تیرا بال انجان، چھوٹا سٹ اکھوائیندا۔ چار گنت میرا نشان، پر بھ تیرے سہارے جھلائیںدا۔ تُوں دتا
میتوں دان، میں تیری آس رکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ مار دھیان، گھر گھر میرا رنگ نظری آئیندا۔ میں ثابت رہن نہ دتا کسے دا ایمان، شرع شرع نال
ٹکرائیندا۔ لکھ چور اسی اندر واڑیا اک شیطان، حکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ چار کھانی ہوئی ویران، بانی بان نہ کوئے لگائیندا۔ اکونجا بونجا تیرا کھیل مہان،
پنج دو توہے سو بھاپائیندا۔ میں سُن کے ہویا حیران، نرگن کی کی کھیل رچائیندا۔ سبنا کولوں لئے بیان، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ کھجک کہے سُن بھگوان، میری تیرے آگے عرضوئیا۔ میں جودھا سور بڑا بلوان، بل اپنا آپ
دھرائیا۔ تیرا مَیا دُھر فرمان، لوک مات سیو کمائیا۔ کسے دا چلن نہ دتا گیان، اگیان اندھیر رکھائیا۔ ناد سُنن نہ دتا کسے کان، آتم رس نہ کوئے وکھائیا۔

نوٹو چار کیتی بیابان، بھل بھلواری نہ کوئے مہکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دس کے گئے شرع ایمان، میں شرکت گھر گھر دتی پائی۔ سچ دھرم دارہن نہ دتا نشان، کوڑا رنگ اک رنگائی۔ بھرم بھلائے راج راجان، تخت نواسی نظر کوئے نہ آیا۔ کھتری براہمن شودر ویش کٹھا کھان، چھری حلال جگت قصائی۔ تیرا روپ نظر نہ آئے مہربان، جگ نیتز دھیاں بھیناں رہے تکیا۔ ساچا مندر نہ دے کوئے مکان، دین مذہب ذات پات کرے لڑائی۔ بھوج ملے نہ کسے کھان، بھکھ کھائے جگت لوکائی۔ پون سواس میل نہ کوئے پران، پرانی اپنا آپ پڑدہ نہ کوئے لاہیا۔ نیتز نین شرمائے انجیل قرآن، اکھ پرتکھ نہ سکے اٹھائی۔ اوچ پنچ راؤ رنگ نیتز نین سرب وہان، سکھ آتمک نہ کوئے درسائی۔ کوڑی کریا جگت ڈھولا گان، تیرا بولا نہ کوئے سنائی۔ کیوں انت ہوئیں انجان، پر بھ میٹوں رہیا بھلائی۔ تیری چرنی ڈگا آن، دوئے دوئے جوڑ لاگاں پائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجک رووے مارے دھاپینا۔ کلجک رووے مارے کوک، کوک کوک سنائیندا۔ میں اپنا دیواں سچ ثبوت، ثابت مانکھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کام کرددھ لوبھ موہ ہنکار و سیا پنچ تت قلبوت، کلمہ نبی نہ کوئے وسائیندا۔ کوڑی کریا جھوٹھی ملی بھبوت، تن مائی خاک نہ کوئے رمانیندا۔ ساچا مندر نہ دے عروج، عرش قرص ڈیرہ ڈھاپیندا۔ سادھ سنت کوئی رہن نہ دتا محفوظ، مفلس سب نوں آپ بنائیندا۔ سری بھگوان کیوں میرے لئی ہویا کنجوس، در تیرے واسطہ پائیندا۔ میری کرنی کر محسوس، محبوب اکو اوٹ تکانیندا۔ میں حکم جنایا خوب، ساچی خصلت آپ جنائیندا۔ نوکھنڈ پتھمی ست دیپ میری حدود، حد تیری وچ کدے نہ آئیندا۔ کسے دی رہن نہ دتی سوچھ بوچھ، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیندا۔ سب دے اُتے چڑھیا کوڈ، بل اپنا آپ دکھائیندا۔ در تیرے آیا نرگن ڈھونڈ، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ میری اچھیا آپے بوچھ، تیرے آگے جھولی ڈاھندا۔ تیرا بھیو سدا گوچھ، گھر گچھیر نظر نہ آئیندا۔ توں میرے نال کریں دوج، میں تیرا نکا بالا دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ میٹوں گوہند دسی سوچھ، ساچی سکھیا اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس تکانیندا۔ کلجک رووے مارے دھاہ، نعرہ اک سنائی۔ نیتز کھول بے پرواہ، اپنی اکھ دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لے در بلا، کیوں میٹوں دتا بھلائی۔ اٹھ دیکھ میرا راہ، میں اپنی سیوا دیاں جنائی۔ لکھ چوراسی کوڑے دھندے دتی لا، مایا متنا نال پرنائی۔ ہو میں ہنگتا سیجے

دتی سوا، سچ سُنہنجی نظر کوئے نہ آئی۔ کسے نوں سُو رکھوایا کسے نوں گاں، ثابت کوئے رہن نہ پائی۔ سب نوں بُھلیا تیرا ناں، ناؤں نرِ نکار نظر کتے نہ آئی۔ لوک مات دیکھ میرا تھاں، تھان تھنتر اِکو اگن دکھائی۔ جگت جیو بنے ہنسوں کاں، کاگ ہنس نہ رُوپ وٹائی۔ پُتر ماواں رہے تکا، ماواں پُتراں دھیان رکھائی۔ ناتا تٹا بھین بھرا، چترائی رہی نہ دھی جو آئی۔ نوںہہ سس نہ شرم حیا، پر بھ جو میں اپنی کھیل دکھائی۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ویسوا گھر دتے بنا، ثابت نظر کوئے نہ آئی۔ اٹھسٹھ تیر تھ کھج جیو ننگے تاریاں رہے لا، گنگا گوداوری جمن سُرستی نین نہ کوئے اُٹھائی۔ نیتر روون تھاؤں تھائیں رہے گرلا، کر بلا گھر گھر نظری آئی۔ میرے لئی کیوں ہو یا بے وفا، میں تیرا وفادار بن سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے چرناں سپس رکھائی۔ کھج رو دتے حال، اپنا حال جنائی۔ پاربرہم میرا اِکو من سوال، تیرے اگے رہیا لکھائی۔ کرپا میرے نال دے دے مہاکال، کال میری پوری آس کرائی۔ میرے سرتے دے رومال، اوڈھن اِکو پڑدہ پائی۔ میری کرنی دیکھ کمال، میں تیری کرنی دتی گوائی۔ تیرا نظر نہ آوے کوئی سچا لال، بن گوہند چیلارُوپ نہ کوئے وٹائی۔ شہنشاہ ہوئے کنگال، نام ہٹ نہ کوئے چلائی۔ پر تھی آکاش وے تال، گگن منڈل دین دھائی۔ وشن برہما شو ہوئے بے حال، بہل ہو ہو رہے گر لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنیاں گھالاں گئے گھال، کھ لکھ تیرا سندیسہ لوک مات جگت پڑھائی۔ میں کسے نوں چلن نہ دتا کسے دے نال، اندر وڑ کے پڑدہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے اگے ارداس سُنائی۔ تیرے اگے میری ارداس، ارداسا اِکو وار کرائیندا۔ توں صاحب پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ناؤں دھرائیندا۔ جگ جگ تیرا کھیل تماش، سنجگ تریتا دواپر کھج تیرا گیت لائیندا۔ میں تیرا چھوٹا پُتر تیرے پیار وچ ہو یا بد معاش، بد معاشی گھر گھر آپ سکھائیندا۔ خالی کوئی رہن نہ دتی لاش، پنج تت اندر ڈیرہ لائیندا۔ مایا متا گرہ گرہ پاوے راس، کوڑی کریا ناچ نچائیندا۔ تیری نکلی جی محمد شاخ، مہمان لوک مات اکھوائیندا۔ تیرا گوہند داسی داس، بن سیوک سیو کمائیندا۔ میں تیرا پُتر خاص، خالق تیرے رنگ رنگائیندا۔ میرے ول دیکھ مار جھات، جھاک تیری آپ جنائیندا۔ چاروں کُنٹ پئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیندا۔ کھج جیو نار ہوئے کمذات، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاؤندے گاتھ، انتر آتم میل نہ کوئے ملائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ کلجک آنت ہو بلوان، اپنا بل جنائیا۔ صاحب میرے ویکھ سلطان، سستی جگت لوکائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر چھڈ گئے میدان، آنت کوئے رہن نہ پائیا۔ مسلہ گھر گھر تیری مہمالکھ گئے انخیل قرآن، کھانی بانی راگ الائیا۔ آنت سارے پئے پچھتان،
 پچاپا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا سست تیری اوٹ تکائیا۔ میں چھوٹا پت سوہنا چنگا، کلجک اکو اکو
 سٹائیندا۔ تیرا حکم وجایا مردنگا، مردانگی اپنی اک رکھائیندا۔ جیو جہان کیتا ننگا، پڑدہ اُپر نہ کوئے پائیندا۔ نیتز ہندیاں ہو یا اندھا، تیرا رُپ نظر کسے نہ
 آئیندا۔ بن بندگیوں خالی کیتا بندہ، بندی خانہ اک وکھائیندا۔ تیری مہر اندر آیا انتم کنڈھا، کنڈھی بہہ کے ڈیرہ لائیندا۔ تیرا کھیل سدا بہرنگا، بھو ابھید نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، خالی ہتھ در وکھائیندا۔ کلجک کہے میرے خالی ہتھ، خالی کری لوکائیا۔ جیو جنت سادھ
 سنت پائی نہ، کوڑی کریا ڈوری اک اٹھائیا۔ ورن برن ذات پات لائے پھٹ، دُئی دویت نہ کوئے مٹائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کھٹرا ہو یا بھٹھ، بھانڈا
 بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ ہو میں ہنگتا دُئی دویت مایا ممتا کوڑی کریا وچّی سٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم تیرا منتر ساچا نام سکے نہ کوئی رٹ، رٹا دین
 مذہب لڑائیا۔ چو داں لوک ویکھ ہٹ، چو داں طبق ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا تیری پئے سرنائیا۔ کلجک
 کہے میں ڈگا سرن، تیری اوٹ تکائیا۔ میرا بھانا سارے جرن، تیرا ناؤں بھلائی۔ بن تیرے میٹوں کوئی نہ آئے پھرن، گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے
 گواہیا۔ انتم آئے پر بھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، آنت تیری سار تیرے وچوں نظری
 آئیا۔ پُرکھ ابناس ہو دیال، ٹھاکر سوامی آپ جنائیندا۔ چھوٹے سست میرے لال، لالن تیرا رنگ رنگائیندا۔ جگ چو کڑی پیتے کال، کوٹن کوٹ رُپ وٹائیندا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر مارگ مات سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلاں نال نال، آتم پر ماتم کھوج کھائیندا۔ سدا سدا سد ہو کرپال،
 کرپن اپنی دیا کمائیندا۔ ویلے آنت نہ ہو بے حال، تیرا دکھڑا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر نال
 تک، تقوا اکو اک جنائیا۔ کلجک میٹنا شک، شہنشاہ سمجھائیا۔ کرے نبڑا حقو حق، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ تیرا پھل گیا پک، سری بھگوان توڑن آئیا۔

تیری لیکھے لگے رت، رتی رت رت مہکائی۔ تیری سوہنی چنگی مت، کھجک چو دے بھلایا۔ سب دا کھیرا کیتا بھٹھ، ترے گن گنی اِکو لایا۔ ساچا مارگ دیواں دس، نیز کھول کھول سمجھایا۔ تُوں اُٹھ کے جاناس، پر بھ ساچا رہیا جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک اِکو اک جنایا۔ کھجک کہے پر بھ دس سیوا، میں سیوک درتے آیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہکیوا، نہپل اپنا دھام سہایا۔ امرت اپنا دے میوہ، رس اِکو مٹھا نظری آیا۔ وڈ گھر گسبھر دیوی دیوا، دیوت سُر تیری سرنا یا۔ گن گاواں رسنا جہوا، ساچا ڈھولا ناد وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھجک ساچے آپ جگایا۔ کھجک اُٹھ بال انجانے، بالی بدھ جنایا۔ تیرے کھیل بے مہانے، جیو جنت گر لایا۔ جگت سندیس تیرے گانے، کو کے سرب لوکایا۔ نظر نہ آئے سری بھگوانے، انتر آتم درس کوئے نہ پانیا۔ رسنا جہوا کوڑے کھانے، امیوں رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھجک اِکو اک جنایا۔ کھجک اُٹھ ہو تیار، سو صاحب آپ سمجھانیدا۔ جا کے میرے بھگتاں کر نسکار، جو میرا نام دھیانیدا۔ تیرا ڈکھڑا دے نوار، دکھ سکھ وچ بدلائندا۔ تیتوں لے کے آئے نال، میرے چرناں وچ بہانیدا۔ پھر تیرا پورا کراں سوال، سر تیرے ہتھ ٹکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک درڑانیدا۔ کھجک دوئے جوڑ منگے نشانی، پر بھ بھگتاں بھو جنایا۔ سری بھگوان کہے میری جوت نورانی، نرگن نور نور رُشنائیا۔ گھر گھر دس کے آیا اپنی سچ کہانی، ست ستوا دی کر پڑھایا۔ جو آتم پر ماتم سوہنگ گائے بانی، سو بھگت بھگوان نظری آئی۔ باقی دسے نہ کوئی چار کھانی، چاروں کُنٹ رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اِک جنایا۔ کھجک کہے میں جاواں گا۔ پر بھ تیرا شکر مناواں گا۔ در بھگتاں ویکھ دکھاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سُن کے، اپنا پندھ مکاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن کے، چرنی سیس نواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے اُٹھ دھاواں گا۔ ساچا ویلا ہر سمجھائے گا۔ تھم اِکو اک سنانیگا۔ کھجک بھل کدے نہ جانیگا۔ انمل اپنی دھار دکھائیگا۔ پہلی چیتر دوس جنائیگا۔ کھجک کھیتر اِک وڈیائیگا۔ بن ہیتر دیا کمائیگا۔ بھگت بھگوان کھجک نیز آپ دکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محفل اِکو گھر لگائے گا۔ پہلی چیتر نساں گا۔ پر بھ تیرے بھگت دوارے ڈھٹھاں گا۔ سر چرناں اُتے

سٹاں گا۔ بچھے مول نہ ہٹاں گا۔ اپنا حق لین نوں ڈٹاں گا۔ مُنہوں اُچی کوک کوک بکاں گا۔ انجھک ہو نہ جھکاں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دی کیتی دسّاں گا۔ بچھے وِچ کدی نہ نساں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اِکو منگاں گا۔ پُرکھ ابناسی کہے چل کے آؤنا، وار تھت جنائیا۔ بھگت دوارے سیس نواؤنا، ملے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان آسن لاؤنا، سچ محلے سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بہاؤنا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ آہمنو ساہمناسب دا بیان کراؤنا، چُغلی نِندیا نہ کوئے رکھائیا۔ چار جگ دا لیکھا آگے کڈھ وکھاؤنا، کرنی کرتا بُھل کدے نہ جائیا۔ جو مگے سو جھولی پاؤنا، مہربان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنائیا۔ میں منگاں اِکو دات، کلجگ رہیا جنائیا۔ میری سوہے اندھیری رات، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات چھڈن ساتھ، جگت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ تیرے چرن منگن نات، دین مذہب ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ پھر میں وی جوڑاں دوویں ہاتھ، ڈھے پواں سرنائیا۔ کر کرپا میرے رگھناتھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کل دھرائیا۔ میرا لہنا میری جھولی گھت، لکھ چوڑا سی گوڑھی نیند سوائیا۔ بھگت بھگوان وچوں لینے رکھ، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ گوہند کھولے اِکو ہٹ، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، اِشٹ دیو اُور نہ کوئے منائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا تیری گاتھ، در تیرے اِکو گائیا۔ بچھلا لیکھا ویکھیں فیل پاس، پرچے سب دے حل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری شاخ، بن تیرے شناخت نہ کسے کرائیا۔ میں سچ سچ دربارے دیواں آکھ، میں سب دے اُتے حکم چلائی۔ اک گوہند تیرے نال بٹھ کے آیانات، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ میں نرگن اُس دی ذات، سرگن چولا جگت ہنڈھائیا۔ انتم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ویس وٹائیا۔ نہہکنک نرائن نر جوتی جامہ سِری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ شاہ سلطانا منڈل پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ اُنچ محلے سدا اٹلے نہچل دھام آدی رام پاوے سار، سار شبد کر تیار ہر ہو نیار، دو جہان بے پہچان سِری بھگوان ایکا ڈنک اپنا نام وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں راہ تکائیا۔ چرن دوارے آؤنا بھج، سو پُرکھ نر نجن آپ جنائندا۔ تیرا پڑدہ لواں کج، مہر نظر اُٹھائندا۔ چرن دوارے بہنا سچ، بچھلا پنڈھ مکائندا۔ لوک مات دا کئے جج، حاجی روپ نہ کوئے وٹائندا۔ بچھلا ناتا دینا تچ، آگے جوڑ جڑائندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زیشا اک سنانیدا۔ تیری چرنی پر بھ جو آواں گا۔ بہہ چرناں خوشی مناواں گا۔ دھوڑی
 ٹکا مستک لاواں گا۔ پچھلا لیکھا لکھا، اپنی جھولی پاواں گا۔ آگے تیرے نام دی منگاں بھچھا، دوجی دست نہ کوئے دکھاواں گا۔ تن جگ کرنی رچھا، اکو اوٹ
 رکھاواں گا۔ سچ دوار تیرا دسا، دہ دشانیتز بند کراواں گا۔ تیرے بھگتاں آگے وکا، قیمت اپنی نہ کوئے رکھاواں گا۔ بے پچھے بولیا بھکا، پہلی چیتز چرنی
 ڈگ کے بھل بخشاواں گا۔ میں تیرا بالا نکا، نکی نکی گل سناواں گا۔ میرا سچا ہو جائے سک، سکدار تیتوں اک اکھاواں گا۔ بے توں میرا کھیل ڈٹھا، میں
 خوشی خوشی تیرا ڈھولا گاواں گا۔ میٹوں دے نہ جاویں پٹھا، بن تیرے پر بھو جی جیوندیاں مر جاواں گا۔ میرا میری جھولی پا دے حصہ، لکھ چوراسی منگ
 منگاواں گا۔ تیرا بھگت تیرا گاوے قصہ، اُس دے کول کدے نہ جاواں گا۔ اوہ میٹوں لوک مات وچ جتا، میں ہار من کے اپنا منہ بھواواں گا۔ توں سچا کیتا
 ہتا، نینہ تیرا ویکھ خوشی خوشی گن گاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے بھکھ بن کے آواں گا۔ بھکھ بن
 کے آواں سواں، شہنشاہ تیری وڈیاں۔ تیری نرگن جوت اکلی، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے تیرا دھیان لگایا۔ توں آد جگاد جگا جگستہ دو جہاناں مالی، لکھ
 چوراسی بوٹا آپ لگایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن وچ تیری تالی، تال تلواڑا اکو نظری آئی۔ شبد اگم بن مات پتا جو پتا بن کری دلالی، جگ جگ اپنا
 پھیرا پایا۔ تیرے در توں کوئی نہ جائے خالی، نر اساروپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تہہ بن نظر کوئے
 نہ آئی۔ خالی کوئی نہ گیا جگ، جو ہر سرنائی آئیندا۔ کلج تیری لاج رکھے پگ، پگڑی تیری ویکھ دکھائیندا۔ تیری کرنی ویکھ ہر جو گیا رنج، رنج اپنی
 خوشی منائیندا۔ تیرا ویلا اتم جائے سچ، صاحب سنگر آپ سہائیندا۔ مہربان پڑدہ دیوے کج، نام دوشالہ اُپر رکھائیندا۔ بھگت بھگونت لئے سد، تیرا سنگ
 نبھائیندا۔ پچھلی پار کر کے حد، آگے اپنا راہ دکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، جم کی پھاسی آپ تڑائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر دھن راگ
 لائیندا۔ سچ نگارہ جائے وچ، نرگن سرگن آپ سنانیدا۔ چار ورن اکو ڈور جائے بھ، ذات پات رہن نہ پائیندا۔ سنجگ ساچا دھرت مات دی چھاتی چڑھے
 بھج، آپ اپنا بل دکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ اکو دیوے نام وتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیرا کئے لہنا آپ دکھائے نیتز نیناں، گھر اپنے کھیل کرانیندا۔ گھر اپنے کھیل دکھاواں گا۔ تیری کرنی جھولی پاواں گا۔ ساچی
سرنی اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیت کر کے ہیت، ساچے در آپ منگاواں گا۔

☆ ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اور نگباد ☆

دھرنی کہے میری سوہے گلھ، پاربرہم تیری وڈیاںیا۔ سنجگ ساچے ویکھاں گلھ، گرہ ساچے وجے ودھایا۔ پچھلا مٹے میرا دکھ، درد رہن نہ پانیا۔
نیتز نین ویکھاں جھک، اکھ پر تکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کماںیا۔ دھرنی کہے میٹوں چڑھے چاء، چاؤ گھنیرا اک
رکھایا۔ سنجگ ملے کلجک تھا، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ تیرا جنائے اکوناں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیاںیا۔ دو جہاناں دے سمجھاں، لوآں پُریاں بھو گھلایا۔ چوڈاں
طبقاں پائے راہ، چوڈاں لوک راگ شنوایا۔ بن کے بالا میری پکڑے بانہہ، بھجٹا پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادتا
ساچا ور، گھر ساچے خوشی دکھایا۔ دھرت کہے میرا سوہنا رنگ، سنجگ ساچا وند وندایا۔ سری بھگوان وجے مردنگ، ناد اکو اک سٹانیا۔ سچ دوارا آپے
لنگھ، سُنہجنی بیج سو بھاپانیا۔ آتم پر ماتم دیوے انند، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ کوڑی کریا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا پر بھ کا نام کھڑکایا۔ گیت سہاگی سٹانے
چھند، سوہنگ ڈھولا اک سٹانیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دے تڑانیا۔ میری پوری ہووے منگ، ترسنا رہے نہ رانیا۔ گھر میرے چڑھے چند،
اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پوری آس کرائیا۔ دھول کہے پر بھ ہو دیاں، دین دیا کماںیا۔ بھگت بھیجے اپنے
لال، سر اپنا ہتھ لگایا۔ آکے سُنے غریباں حال، نمانیاں لئے جگایا۔ نرگن ملائے ہو دیاں، شبدی کھیل کرائیا۔ چار ورن دسائے اکو دھرمسال، برن
اٹھاراں اکو گھر وڈیاںیا۔ اکو نام اکو اند اکو ناد وجے تال، انادی اپنا راگ سٹانیا۔ اک سروور امرت مارے اچھال، لہر لہر نال ملانیا۔ ترے گن مایا توڑ
جنجال، جیون جگت دے جنانیا۔ ساچی چلے اپنی چال، اولڑی اکو اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھول ہولا بھار کرائیا۔ دھول

کہے میری اِکو منگ، پر بھ تیرے اگے سیسِ نوایا۔ دھرنی کہے پر بھ چاڑھے رنگ، دُجی وار اتر کدے نہ جایا۔ دھرت کہے میرا صاحب سورا سربنگ، مہربان اِک اکھوایا۔ جگ جگ وجائے مردنگ، نام ڈھولا رہیا گایا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنایا۔ ساچا لیکھا صاحب سلطان، اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی دھرت دیوے دان، دھول اِکو اِک وڈیایا۔ سُن سندیسہ لا کے کان، مہربان رہیا جنایا۔ سنجگ آوے بال انجان، اپنا بل رکھایا۔ ابناسی کرتا دیوے اِک گیان، اکھر اِکو اِک سمجھایا۔ چار ورن کرن پروان، سرن اِکو اِک رگھرایا۔ آتم پر ماتم دتے کھیل مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنایا۔ سنجگ ساچا دیوے بھیج، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جوتی شبدی دیوے تیج، نور نورانہ ہو سہایا۔ بھگت بھگوان لئے ویکھ، بھو ابھید گھلایا۔ جگ چوکڑی میٹ ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ ناتا توڑ ملا شیخ، پنڈت پاندھے مان گویا۔ گرنختی پنختی کرے نہ کوئے ہیت، ہتکاری اِکو نظری آئی۔ زرگن سرگن سرگن زرگن نچ آتم لئے پیکھ، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتایا۔ سنجگ ساچا جائے اُٹھ، اُٹھ اپنی لئے انگڑایا۔ سو پرکھ زرگن گیا تھ، ہر پرکھ زرگن دیوے صفت صلاحیا۔ اینکارا بھنڈارا دئے اُٹ، آد زرگن ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ ابناسی کرتا امرت جام پیائے گھٹ، سری بھگوان اِکو رس رکھایا۔ پاربرہم برہم کولوں لئے پُچھ، لکھ چوڑا سی اندر گھر گھر پھیرا پائی۔ ویکھنہار سچ سچ، جگ چوکڑی دیس وٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجک کھیل کردا رہیا لگ لگ، گر اوتار تھم منایا۔ کھجک انت سری بھگوان پاربرہم پت پر میثور شیر ہو کے رہیا بک، بھبک اپنے نام لگایا۔ دھرنی دھرت دھول رہیا پُچھ، بچھلا پڑدہ آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان بے پرواہیا۔ سنجگ کہے دو دو جوڑ، پر بھ جوڑی جوڑ جڑایا۔ تیرے حکمے اندر چڑھاں گھوڑ، آسو اِکو نظری آئی۔ لوک مات جاواں دوڑ، پُنہ پُنہ سیو کمایا۔ کوڑی کریا میٹاں کوڑ، امرت تیرا رس کھوایا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب ویکھاں کر کے غور، گہر گہیر تیری من سرناہیا۔ رہن نہ دیواں کوئی ٹھگ چور، مایا ممتا ہوئے نہ کوئے ہاکایا۔ کام کرودھ ہنکار نہ پائے شور، ہاکار نہ کرے لوکانیا۔ بھگت بھگوان تیری لوڑ، آپ اپنا میل ملائی۔ نام اگئی ساچی ڈور، سرتی شبدی تند بندھانیا۔ پاواں سار اندھیرے گھور، کایا مندر

دُونگھی کَندر پھول بھُلائیآ۔ ساچے مارگ دیواں تور، راہ اِکو اِک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن بردا سیو کمائیآ۔
 بردا بناں پا خاک، پاکی پاک رُپ وٹائیندا۔ تیری کرپا کھولاں تاک، آتم پر ماتم پڑدہ لائیندا۔ پورا کراں بھوکھت واک، پورب لیکھا پنڈہ مُکائیندا۔ ناتا توڑ
 ذات پات، پاربرہم برہم جیو جنت سمجھائیندا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرشٹ سبائی گائے
 اِکو گاتھ، ڈھولا سوہلا تیرا نام پڑھائیندا۔ بھگت بھگونت ملے اِکو دات، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ اوچ پنچ راو رنک بنا اِک جماعت، پٹی اِکو اِک
 وکھائیندا۔ نرگن سرگن بجھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ کوڑا کلجک چھڈے نات، کوڑی کرپا دھکا لائیندا۔ چار کُٹ دہ دشا ویکھ کھیل تماش، خالق خلق
 تیرے رنگ رنگائیندا۔ تُوں سرب جیاں پتاماں، آد جگادی اِک اکھوائیندا۔ تَدھ بن کوئے نہ بچھے وات، سر ہتھ نہ کوئے لکائیندا۔ میں لے کے جاواں
 تیری دات، سوہنگ منتر جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرا راہ تگن سمنند ساگر،
 نیتز نین نین ترسائیآ۔ تُوں وسنہارا دُونگھی گاگر، بے آنت بے پرواہیا۔ تیرا آد جگادی کھیل جگت سوداگر، بن ونجارا ویکھ وکھائیآ۔ تیرا ناؤں کرتا قادر،
 قُدرت تیرا رنگ درسائیآ۔ تُوں جودھا سوربیر بہادر، بل اپنا آپ پرگٹائیآ۔ تُوں پسر پدر مادر، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دے وست انمول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سَتجگ سچ دوار جا کے کھول، سری بھگوان آپ
 سمجھائیندا۔ سَتجگ ساچا تول تول، کنڈا تیرے ہتھ پھرائیندا۔ سوہنگ شبد وجاؤنا ڈھول، ڈھولک چھیننا نہ کوئی رکھائیندا۔ بجر کپائی پڑدہ دینا کھول، جن
 بھگتاں راہ جنائیندا۔ تیرے کول وست انمول، انملڑی دات جھولی پائیندا۔ کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت وید پُران آنت کوئی نہ آسیندا۔
 تیرا میرا اِکو قول، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ دے دلاسا دھرنی دھرت دھول دھول، تیرا ہولا بھار کرائیندا۔ ہر گھٹ اندر جانا مول، مولا اِکو رنگ
 وکھائیندا۔ بودھ اگادھا شبد لینا بول، انتر آتم آپ جنائیندا۔ سچ پریتی گھولی گھول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ چُکائیندا۔ ساچا
 لیکھا دس مہربان، مہر نظر اٹھائیآ۔ دُھر سندیسہ اِک گیان، اِکو اِک پڑھائیآ۔ شاہو بھوپ راج راجان، شہنشاہ حکم جنائیآ۔ کلجک انتم میٹ نشان، سَتجگ رنگ

رنگائی۔ جا کے بھگتاں کر پروان، پہلوں اپنا سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سچ سندیسہ دیوے پڑھ، پڑھوتم آپ جنائی۔ ہرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی پرکھ، پر بھیا وچ کدے نہ آئی۔ بھگت دوارے جا کے کر درس، دید عید چند رشنائی۔ آپے مہربان امرت میگھ دیوے برس، کروڑ چھیانوے نین شرمائی۔ تیری ساچی کرے چڑھت، چڑھدیاں کلا آپ دکھائی۔ تیرا کوئی نہ منگے دھڑت، جگت دکان نہ کوئی دکھائی۔ تیری اپنے نال کرے لکھت پڑھت، دوجا کھاتہ ہو نہ کوئی دکھائی۔ ویکھیں ڈر کے نہ جائیں پرت، پاربرہم پر بھ آپ سمجھائی۔ جن بھگت لا کے بیٹھے شرط، لوک مات کھیل دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی رہیا جنائی۔ ست ستوادی دے میت، متر پیارا آپ جنائیدا۔ ساچا گاؤنا اکو گیت، گو بند راگ الانیدا۔ انتم ناتا تے مندر مسیت، شودوالا مٹھ مان نہ کوئی رکھائیدا۔ گھر پاربرہم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیدا۔ سبج تیری سچی ریت، صاحب سلطان آپ لگائیدا۔ ڈھولا گاؤنا سوہنگ گیت، راگ تال نہ کوئی وجائیدا۔ پچھلی کیتی پچھے گئی بیت، اگلی کہانی اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ابناسی کرتا میٹھلو میٹھ، بے انت بے پرواہ اپنی دھار چلائیدا۔ مہربان وسے سدا نزدیک، نج نیز درس دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیدا۔ سچ سندیسہ سن سبج، ست ست دھیان لگایا۔ پر بھ تیرے بھگت میلاں چک چک، لکھ چورا سی کھوج کھجایا۔ اندر وڑاں لگ لگ، اپنا کھ چھپایا۔ سچ سنہیڑا تیرا نام دیواں نمسکار کراں جھک جھک، جھک جھک مان ابھمان گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرا سنگ لین نبھایا۔ سری بھگوان وڈ داتار، دیاندھ اکھوائیا۔ اپنی ہتھیں دے پیار، بالے رہیا وڈیائی۔ لوک مات کر وبار، بوہاری آپ سمجھائی۔ میرا بھگت تیرا ادھار، تیرا سنگ رکھائی۔ سدا سدا کرے پیار، پریم پریتی اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبج تیرے نال ساچے سنت آپ ملایا۔ ساچے بھگتو اٹھو جگ، سری بھگوان آپ جگائیدا۔ ہنس بنو ہوئے گت، کاگوں ہنس بنائیدا۔ سوہنگ موتی مانک چوگ چلو رنج، ترسنا بھکھ مکائیدا۔ کرو درس اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئیدا۔ کوڑی کریا دیووتج، سچ سچ درڑائیدا۔ انتم سیجا چڑھو بھج، پاربرہم برہم راہ تکائیدا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سنگر اپنا میل ملائیدا۔ بن مے کعبیوں کرائے ج، جُہرہ اکو اک دکھائیدا۔ امرت جام پیو رنج، سچ

پیالہ ہتھ پھڑائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جگانیں۔ اُٹھو بھگتو کرو دھیان، سری بھگوان رہیا جگایا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، نج نیز آپ گھلایا۔ نانا توڑے شرع ایمان، دین مذہب موہ مٹایا۔ نظر آئے اک بھگوان، بھادی ہور نہ کوئے ڈرایا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، ست ستودی آپ دکھایا۔ آون جاون لیکھا چکے دو جہان، لکھ چوڑا سی مات گربھ دیوے نہ کوئے سزایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ اُٹھو بھگتو کھولو اکھ، سری بھگوان آپ گھلایا۔ پاربرہم پر بھ پرگٹ ہو یا پرتکھ، پرتکھ کھیل دکھایا۔ جوں بھادے توں لئے رکھ، آپ اپنی کل دھرائیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہوو وکھ، وکھرا راہ چلائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، دہ دشا پنڈھ مکھایا۔ من منو آہنکاری جائے ڈھٹھ، مت متوالی پنڈھ مکھایا۔ بدھ بیسی جانے مت گت، گت مت اپنی دھار رکھایا۔ دیونہار دھیرج سنو کھ ست، جت اکو اک جنایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ دکھایا۔ آتر آتم پر ماتم دیوے برہم مت، برہم وڈیا اک پڑھایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیا چرنیں جائے ڈھٹھ، کسے سپس نہ کوئے جھکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بس، بستے سب دے آپ بندھایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سنجگ اپنا راہ چلائیا۔ جیو جنت چڑھائے اکو رتھ، بن رتھو ہی سیو مکھایا۔ ایتھے اوتھے رکھنہار پت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الاپیا۔ اُٹھو بھگتو مارو جھاک، ہر جھاک آپ جنایا۔ پر بھ کھولن آیا بند تاک، بحر کپائی توڑ تڑایا۔ مندر اندر دکھائے اپنا ہاٹ، چوڑاں لوک نین شرمایا۔ نرل جوت کر پرکاش، آد نرنجن دیپ ڈمگایا۔ امرت آتم دیوے بوند سوانت، بھجر جھرنا آپ جھرایا۔ انحد شبد وجائے ناد، انراگی راگ سنایا۔ میٹ مٹائے واد وواد، ریکھ روپ رہن نہ پائیا۔ درس دکھائے بوہ بدھ بھانت، جوتی جاتا سچا شہنشاہیا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اکلا آسن لایا۔ سچ سنائے اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ پچھلا چکے پوجا پاٹھ، منتر اکو نام درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مندر اک درسایا۔ اُٹھو بھگتو ویکھو محل، اُپر محفل آپ لگایا۔ نرگن وسے اک اٹل، دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ ناؤں رکھائے سدا استھل، جوتی جوت ڈمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک درسایا۔ اُٹھو بھگتو ویکھو اٹاری، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ جگائے جوت آپ نرنکاری، نرگن نور نور

رُشنايَا۔ جُگ جُگ دیکھے کھیل اپاری، پیر پیغمبر اپنی دھار چلایَا۔ سَتجگ ساچے آئی واری، اپنی وارتا رہیا سُنایَا۔ سنت بھگت بھگوان کھیل نیاری، کوئی سمجھ نہ سکے رایَا۔ من مت بُدھ ٹھکھناری، ٹھکوری اِکو اک دسایَا۔ بھگت آتم سدا کواری، بن بھگوان نہ کسے پرنايَا۔ لکھ چوڑاسی جوئے بازی ہاری، جِت نہ کوئے جنايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھيو کھلایَا۔ اُٹھو بھگتو دیکھو بھيو، ابھیدی آپ جنايندا۔ پاربرہم پر بھ الکھ ابھيو، نرِگن رُپ وٹايندا۔ داتا دانی وڈ دیوی دیو، دیوت سُر پندھ مُکائيندا۔ وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیو، نر نرائن کھیل کرائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائيندا۔ اُٹھو بھگتو کرو سنگ، سگلا سنگ نبھایَا۔ اپنا دوارا دیکھو لنگھ، گھر بیٹھا بے پروا ہیا۔ پاربرہم دے گاؤ چھند، تُوں میرا میں تیرا دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈایَا۔ نچ آتم مانو اک اند، نجانند رس دکھایَا۔ دُئی دوتی ڈھاؤ کندھ، بھانڈا بھرم بھٹایَا۔ لیکھا چکے جیرج انڈ، اُتھج سیتج رہن نہ پایَا۔ چارے بانی کئے پندھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری بیٹھی سیس جھکایَا۔ درشن پاؤ دوارے سچھنڈ، سچ دوار اِکو نظری آيَا۔ میلے سورا سورا سربنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں رہیا اُٹھایَا۔ بھگتو اُٹھو کرو وچار، ہر وچار وچ کسے نہ آيَا۔ سوچ سوچ گئے گرو اوتار، سوچ وچ پندھ نہ کوئے مُکایَا۔ بے انت بے انت کہہ کہہ گئے پکار، انت لکھن وچ نہ آيَا۔ دوئے دوئے جوڑ کر دے گئے نمسکار، سجدہ سیس جھکایَا۔ تیرا لیکھا بے انت پاراوار، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایَا۔ سارے منگدے گئے دیدار، نیر نین نین اُٹھایَا۔ جُگ چوکڑی بن لکھار، لیکھا جیو جنت سمجھایَا۔ کلجگ انتم نہکلنک لئے اوتار، کل کلکی پھیرا پایَا۔ ساچے بھگت لئے اُٹھال، بھگوان اپنے رنگ رنگایَا۔ ساچے سنتاں کرے وصال، وصل اِکو اک دکھایَا۔ گرگھاں چلے نال نال، اندر باہر ہوئے سہایَا۔ گرگھاں بنے آپ دلال، شبد سرُپی سیو کمايَا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اک رنگ چڑھایَا۔ سچ دوار دکھائے سچی دھر مسال، کایا مندر اندر گھر گھر وچ پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان میل ملاو سچ سمجھایَا۔ بھگت جاناں جگ ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائيندا۔ صاحب سنگر سجن سہیلا، نرِگن اپنا رنگ رنگائيندا۔ وسنہارا دھام نُوپلا، لوک مات پھیرا پائيندا۔ لیکھا جان گرو گر چیلا، چیلار وند وندائيندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، بندی خانہ توڑ تڑائيندا۔ اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وار

تھت نہ کسے سمجھائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی دھرت دھول سر اپنا ہتھ لگائیںدا۔ دھرنی دھرت دھول رکھ اڈیک، سمنڈ ساگر اُچے ٹلے آپ جنائیا۔ سنجگ تیری گودی ہے ٹھیک، لوک مات پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان بٹھائے پریت، پریتی اکو اک جنائیا۔ زمیں اسمان رل کے گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا اک وڈیائیا۔ لیکھا چکائے ترے گن انیت، پنج تت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا تھاؤں تھائیا۔ دھرنی دھرت دھول نہ ہو نراس، نرگن آسا اک رکھائیںدا۔ کوڑی کرپا تیری بھجے تراس، ترسنا روگ آپ مٹائیںدا۔ ست ستوادی سنجگ وسے تیرے پاس، سری بھگوان آپ وسائیںدا۔ بھگت بھگوان لیکھا جانے خاص، خالص اپنے رنگ رنگائیںدا۔ ست دھرم دی لائے شاخ، شہنشاہ اپنا تحم منائیںدا۔ کوڑی کرپا میٹ رات، چند چاندنا اک چمکائیںدا۔ لکھ چوڑا سی شبد سواس گاتھ، انتر آتم آپ پڑھائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیںدا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پر بھ چھیتی کر، شہنشاہ دُکھ نہ جھلیا جائیا۔ چاروں کُنٹ آئے ڈر، کوڑ گڑیارے رہے ڈرائیا۔ سادھ سنت ڈونگھی بھوری گئے وڑ، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ کام کرو دھ دا وہے ہڑ، مایا متنا نال رلائیا۔ سب دی اکھرن والی جڑ، پھیر سکے نہ کوئے لگائیا۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی ٹھگ چور یار پھڑ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں کولوں ہو گئے نڈر، سر بھجے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول نہ نیترو، نر نرائن آپ سمجھائیںدا۔ گر دُرمت مکھڑا دیوے دھو، سوچھ سرُپی رُپ دھرائیںدا۔ امرت رس دیوے چو، تیری ترسنا بھکھ مٹائیںدا۔ ساچا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست تیری جھولی پائیںدا۔ سنجگ یج دیوے بو، ست سرُپی آپ سٹائیںدا۔ نام دیوے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلائیںدا۔ جن بھگت جوگا آپے ہو، بھگوان اپنا سنگ رکھائیںدا۔ لوآں پُریاں کرے لو، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیںدا۔ چرن کول تیرے نال جائے چھو، چھبر اکو اک لگائیںدا۔ بچھلی وسٹو سب دے کولوں لوے کھوہ، خالی ہتھ سرب پھرائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرگری اپنے ہتھ وکھائیںدا۔

☆ ۲۰ پھلن ۲۰۱۹ بکری جسونت سنگھ دے گرہ اور نگاہ ☆

بھل کہے پر بھ تیرے نال چھو، شہنشاہ ملی وڈیا۔ میری بدل گئی خوشبو، خوشنودی اکو نظری آئی۔ میں بناسپت چھڈی جو، چرن سرن ملی سرنایا۔
 میری بخشی گئی روج، در تیرے سیو کمایا۔ نہ ہاں رہی نہ ہو، میں توں نہ کوئے در سائی۔ جدھر دیکھاں نظری آئی توں ہی توں، تھہ بن نظر نہ کوئے
 اٹھایا۔ میرا خوشی ہو یا لوں لوں، پنکھڑی پنکھڑی ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر میرے اُتے اٹھایا۔ بھل کہے میری
 پنکھڑی پت، پت پتوت تیری سیو کمایا۔ دھن بھاگ میری لیکھے لگی رت، تیرے چرناں گھول گھمایا۔ کھنڈ کھنڈ ہو کے چرن دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا
 مول مکایا۔ آگے جوں بھاوے توں رکھ، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں تیرے چرناں ستھر بیٹھا گھت، توں ستھر یارڈا سیج ہنڈھایا۔ میرا لہنا دینا گیا
 ڈالی پت، کنڈا تن نہ کوئے چبھایا۔ میں سُن کے آیا تیرا جس، جس تیرا وید پُران نہ سکے گایا۔ ہو نماںا چرنی گیا ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ اک تیرا نام
 لواں رٹ، رٹا مکے جگت لوکایا۔ میں وکیا تیرے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائی۔ میٹوں مارگ دینا دس، در اکو منگ منگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در ملے وڈیا۔ در تیرے آکے ہو یا شہید، شہادت اپنی آپ جنایندا۔ میری اکو انتم عید، آدرش تیرا نظری آئیندا۔
 اپنے ہتھیں کٹ کے دے رسید، تیرا لیکھا کوئی رہن نہ پائیندا۔ میری جنم جنم دی چکے نیند، آلس روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ بھل کہے میری پتی ڈوڈی، تیرا دھیان لگایا۔ تیرا بھو نہ جانے کوئی گیانی بودھی، پڑھ پڑھ
 سار کسے نہ آئی۔ میری آتم پر ماتم سودھی، سدھ اپنے چرن لگایا۔ دُجے گھر میری قیمت ہووے نہ کوڈی، خاکی خاک خاک ملایا۔ تیرا لیکھا جانا ویدی
 سوڈھی، نانک گو بند گیا سمجھایا۔ بے شک میں چڑھ کے بہواں اُچی چوٹی، بودی وچ کنڈیاں آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 دینا نام ور، در تیرے ملے وڈیا۔ بھل کہے میں لال گلابی، گلشن وچ سہائیندا۔ تیرا نور آفتابی، تاب نہ کوئے لیاہیندا۔ پاربرہم پت پر میثور میری بدل
 دے حیاتی، تیرے چرناں سیس نوائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی وچوں ملے آزادی، اکو تیرا دھیان لگائیندا۔ میں نہ جانا مات پتا پیو دادی، کون میٹوں گود

اُٹھائیندا۔ میں سنیا سچ تیری آد جگادی اِکو وادی، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ سری بھگوان میں وی تیرے در دا بنیا حاجی، در تیرے پھیرا دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ بھل کہے میرا رنگ بھکا، نظر کسے نہ آئیا۔ بے شک میں وجودوں نکا، پیار وچ تیرا راہ نکائیا۔ میرا میرے بھگوان میری جھولی پا دے حصّہ، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ پچھوں تیری کہانی رہ جائے قصّہ، حاضر حضور حضرت تیرا میلا اک گوسائیا۔ تیرے چرن کول دوار رس ملیا مٹھا، امرت اِکو نظری آئیا۔ ویکھیں کروٹ بدل نہ دیویں پٹھا، پشت میرے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ بھل کہے میں کنڈا خار، میرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ میرا گلشن میرا غنچہ تیرا روپ ویکھاں بہار، بہیل ہو ہو دھیان لگائیندا۔ تیرا وچھوڑا تیرا ویراگ کرے خوار، خواری وچ نیر وائیندا۔ کون ویلا ملے پر بھ سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنجگ تریتا دواپر کلج پندھ مکائیندا۔ گر اوتار پیر پنیمبر گل وچ پا پا گئے ہار، میری ہار جت وچ نہ کوئے لیائیندا۔ شاہ سلطاناں نوجواناں بردہ بالاں کریا تن شنگار، سہندا اپنے انگ رکھائیندا۔ جدھر ویکھیا چاروں کُنٹ آنت پیندی میٹوں مار، پھڑ پھڑ باہوں سرب باہر کدھائیندا۔ دُکھی ہو کے آیا تیرے دربار، در آ کے سیس نوائیندا۔ پنکھڑی پنکھڑی ہو کے ڈگا منہ دے بھار، اپنا بل نہ کوئے جنائیندا۔ میری حالت ویکھ غمخور، غمگین دلگیر در تیرے نیر وائیندا۔ میں ویکھ ہویا شرمسار، مہربان نیر نین اکھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا سُن بھل، سری بھگوان آپ جنائیا۔ تیرا اتم پئے مل، کرتا قیمت آپ چکائیا۔ لوک مات نہ جائیں رُل، خاکی خاک نہ کوئے ملائیا۔ تُوں در تے آئیوں بھل، پر بھ بھلیاں مارگ پائیا۔ لیکھے لائے تیری کُل، کلوںتا بے پرواہیا۔ تیرا بوٹا نہ جائے ٹل، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ تُوں چرن پریتی گیاں گھل، گھول گھولی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سُن بھل کر دھیان، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ تیری آنت ہوئے کلیان، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ تیتوں گرگھیاں چاڈھیا دان، گر سنگر ویکھ دکھائیندا۔ نال گر سکھاں دیوے مان، ابھمان روپ نہ کوئے جنائیندا۔ تیری پچھلی چھلی کان، اگے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ بھل آئیوں

گرکھ ہتھ، تیتوں ملے وڈیاں۔ تیری پت لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ تیری مہما اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔ توں سیوا کری پُرکھ سمرتھ،
 سمرتھ اپنی جھولی پانیا۔ توں ڈالی نالوں آیاں لٹھ، گھر ساچے وٹی ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پنکھڑی اپنے چرن جُھہانیا۔
 ساچے بھل تیرا گرکھ سنگی، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ تیری کھیل سدا بوہ رنگی، بھو ابھید کھلائیندا۔ ملے دات مَنہوں منگی، آون جاون پنہد کٹائیندا۔
 تیری جنم جنم دی کٹے تنگی، دُکھ سکھ وچ بدلانیندا۔ تیری پٹھ نہ ہووے تنگی، سر اپنا ہتھ کٹائیندا۔ دین دیاں سدا بخشندی، بخشش اکو اک ورتائیندا۔
 ویکھ کھیل وچ ورجنڈی، برہمنڈی کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھول تیرا ناؤں وڈ وڈائیندا۔ ساچے پھول تیرا گرکھ سہارا،
 تیرا سنگ ملاں۔ دوہاں وچولا آپ زرنکارا، زرن گن سرگن ویکھ وکھانیا۔ پریم نال کرے پیارا، پیار پریم نال وٹانیا۔ نیز ویکھ کھول اگھاڑا، اکھ پرکھ رُپ
 پرگٹانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بناسپت نیز نیناں نیر وہانیا۔ جس صاحب سنگر ملیا پیر ظاہرا، تس آگے چلے نہ کوئے چترانیا۔ جس داناؤں جیدے گئے گر
 اوتارا، پیر پیغمبر ڈھولا راگ الاںیا۔ سو پرگٹ ہو یا مہابلی اوتارا، زرن گن اپنا رُپ وٹانیا۔ کر کرپا جس چاہے تس کرے پار اُتارا، جنم مرن کوئے رہن نہ
 پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاں۔ بھل نمانا پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیندا۔ سری بھگوان میں ہو یا بھگتاں وس،
 تیرے بھگتاں نال ہتھ ملانیندا۔ دوہاں اندر گیاں وس، دُجا رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کی گائیے تیرا جس، جس گایاں تیرا انت نہ کوئے پائیندا۔ تیری
 وڈیائی سچھنڈ دواویوں آئی نٹھ، غریب نمانیاں گلے لگائیندا۔ میری پنکھڑی میری ڈوڈی میرا پھول میرا کول پھڑ اپنے ہتھ، آپ اپنی گود سہائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، میری بچھلی پوری آس کرائیندا۔ سُن بھل ہر دی گل، ہر جو آپ جنانیا۔ جگ چو کڑی کھیل اچھل
 اچھل، بھو کسے نہ آیا۔ توں گرکھاں نال گیاں رل، گرکھ تیرا سنگ نبھانیا۔ دوہاں ملے اکو پھل، اکو وسٹو جھولی پانیا۔ ویکھنہار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُنگھی
 ڈل، اُچے ٹلے پر بت پھول بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ بھلواڑی آپ مہکانیا۔ اُٹھ بھل ویکھ گرکھ رنگ، سو
 سنگر آپ رنگائیندا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، اتے تیری برکھ لائیندا۔ زرن گن ہو کے اندر لنگھ، زرویر اپنی کل دھرائیندا۔ شبد اگم وجائے مردنگ، انحد

راگ سنائیندا۔ امرت دھار وہے گنگ، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ آتم پر ماتم اک اند، اند اند وچوں پر گٹائیندا۔ ڈھولا سنائے اکو چھند، توں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، جگت اپنا میل ملائیندا۔ بندی خانہ توڑ بند، بندش اپنے نام پائیندا۔ لیکھا چکے گاونا بتی دند، جس جن اپنا درس دکھائیندا۔ کر پرکاش نرگن چند، جوت نرجن ڈمگائیندا۔ پچھلی جگت نال گئی ہنڈھ، آگے گرکھاں میل ملائیندا۔ ایہتے اوختے مکے پندھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھل کہے میرے وڈے بھاگ، گرکھاں سنگ رکھایا۔ میرا سجن ملیا ساک، گھر صاحب اکو پایا۔ میرا بند کھلیا تاک، اندھ اندھیر مکایا۔ میں نیز ویکھیا جھاگ، پاربرہم پر بھ اکو نظری آیا۔ میری لیکھے لگے راکھ، پت ڈالی پریم پریتی وچ بھسم کرایا۔ چرن کول بجھے نات، نہ کوئی توڑے توڑ تڑایا۔ لیکھا لیکھا جگت وھار قلم دوات، بن قلم شاہی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا انت مکایا۔ لیکھا انتم گیا گل، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ہر جو کھیل کرے انمل، انملڑی دات ورتائیا۔ امرت آتم نہ جائے ڈھ، گرہ مندر آپ ٹکائیا۔ ست دوارا گیا گل، خالق خلق رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار جگت وڈیائیا۔ جگت وڈیائی بھگت بھگوان، بھتے بھنجن بھو جنائیندا۔ ساچا میلا جیو جہان، جاگرت جوت جوت ڈمگائیندا۔ آتم پر ماتم دے گیان، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ سچ دکھائے اک مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھہرائیندا۔ دیا باقی جگے مہان، آگم اتھاہ بے پرواہ اپنا نور پر گٹائیندا۔ سنت ساجن کر پروان، گرگھ اپنے انگ لگائیندا۔ گرگھیں بخشے چرن دھیان، چرنودک گھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اکو اک اکھوائیندا۔ ور داتا ہر گھر گمبھیر، گنوتا وڈ وڈیائیا۔ سب دا لیکھا ویکھے اخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ بھگت بھگوان چوٹی چاڑھے پھڑ اخیر، جگت جہان بھگت حد مکائیا۔ ناتا توڑ شرع زنجیر، ساکھیات درس دکھائیا۔ آون جاون کٹ بھیر، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ امرت آتم بخش سیر، ترسنا بھکھ گوائیا۔ بدنہار آپ تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا آپ چکائیا۔ ہر جن لیکھا چکے مات، باقی نظر کوئے نہ آیا۔ جس جن

بخشے نام دات، تِس اپنا رنگ رنگایا۔ درس دکھائے بُوہ بدھ بھانت، رُوپ انُوپ آپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
گرمکھ سنت سہیلے پھر، گر چیلے اپنی گنڈھ پوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن لگایا اپنے لڑ، پوڑے ساچے پھر چڑھایا۔

☆ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جگمیت سنگھ دے گرہ اور نگاہ ☆

گرسکھ بال سدا انجان، بالی بُدھ رکھایا۔ گر شبد چتر سنگھ سُبّان، سدا سدا سمجھایا۔ صاحب سنگھ ہو مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ نام ندھانا دے
گیان، کرے سچ پڑھایا۔ مندر دکھائے اک استھان، سچ دوار سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ بالے ویکھ دکھایا۔ گرمکھ بالا زکا
نڈھا، جگ جگ ویکھ دکھائیںدا۔ پریم پیار اندر بدھا، اپنا بندھن پائیںدا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھا، اپنے رنگ رنگائیںدا۔ آون جاون پار کرائے حداء، گھر
ساچے میل ملائیںدا۔ اپنی اُپجائے ساچی جداء، وشو اپنا راہ دکھائیںدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ اپنا کھیل دکھائیںدا۔ گرمکھ بالا بالی
بُدھ، بچپن ہر جنایا۔ بُدھ بیکسی دیوے سُدھ، سُر تپ شبد ملائیا۔ آتم پر ماتم ویکھے کد، گھر گھر وچ ہوئے سہایا۔ آپ آپا لے بُجھ، ممتا موہ مٹایا۔ ہر چرن
پریتی جائے رُجھ، اکو سیو کمائیا۔ بھو چکے آتم پر ماتم گجھ، پڑدہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ اپنے رنگ دکھایا۔ گرمکھ ننھا زکا
بچہ، سنگھ دیوے مان وڈایا۔ ہر دے اندر آپے رچا، رچ رچ ویکھ دکھایا۔ نام جنائے اکو سچا، ساچی سچ کرے پڑھایا۔ دُھر درگاہی دیوے پتہ، پاتی اکو
ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گرمکھ سدا بال انجان، بالی بُدھ رکھائیںدا۔ گرمکھ دیوے اک
گیان، گیان انتر آتم جنائیںدا۔ ست ستوادی ملے آن، ست ست بھو گھلائیںدا۔ بھگت بھگوان کرے کلیان، نہکرمی کرم کمائیںدا۔ لیکھا جان جیو جہان، ہر جن
ساچے کھوج کھجائیںدا۔ شبد اگم اک بان، پار برہم دکھائیںدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گر گر سیو لگائیںدا۔ گرمکھ بال کرے
نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اپنی کرپا گر سنگھ دھار، تیری دھار سمجھ وچ نہ آئیا۔ چرن کول دے پیار، پریم پریتی اک سکھایا۔ نیتز درس دید دیدار،

دردی درد وندائیا۔ حال سُن مُردیاں آن، مُرشد پھیرا پائیا۔ غریب نمانیاں کر پہچان، پچھلا دُکھ گوائیا۔ اگلا دے دُھر فرمان، سچ سندیس سُنائیا۔ سِری بھگوان ہو مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُرب وچھڑے میلے آن، اپنے انگ لگائیا۔ سوہنگ دِتا اک گیان، نام منتر درڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان کرے پروان، پرَم پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ بال گرگھ انجان، بالی بُدھ پھڑ باہوں پار کرائیا۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سر میل سنگھ دے گرہ اورنگباد ★

سَنگر صاحب سدا دِیال، دِیا دھار اکھوائیندا۔ گر گر ہوئے سدا کرپال، کر کرپا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگونت کھیل مہان، سِری بھگوان آپ کرائیندا۔ سنت سہیلے دیوے دان، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ گرگھ ویکھے چتر سنگھڑ سُبّان، مورکھ موڑھے دھندے لائیندا۔ گرگھ چرن دھوڑی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ منمکھ جیو سرب گُران، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا بھو کھائیندا۔ سَنگر داتا جودھا سور، مہابی اکھوائیا۔ گر گر سدا آسا پُور، منسا میٹ مٹائیا۔ بھگت بھگوان میلا حاضر حضور، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ ستن ناتے توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کر یا میٹ مٹائیا۔ گرگھان بخشے چرن دھوڑ، مستک لگا اکو لائیا۔ گرگھان مان غُربت توڑے غرور، پریم پریتی اک جنائیا۔ منمکھان رکھے دُور دُور، در کوئے بہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ کرتا ویکھ وکھائیا۔ سَنگر سچا دین دِیال، نرگن نرکار اکھوائیندا۔ گر گر رُپ شبد دِیال، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ بھگت بھگونت بن دلال، درگھر ساچے میل ملائیندا۔ ستن دیوے نام ندھان، وست امولک جھولی پائیندا۔ گرگھان دیوے اک گیان، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ گرگھان ویکھے مار دھیان، نیتز لوچن نین کھائیندا۔ منمکھ جیو سرب پچھتان، در ڈھوئی کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ سَنگر پُورا سدا بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ گر گر کھیل وچ جہان، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، میل ملائے بے پرواہیا۔ سنت ساجن بخش دھیان، چرن کول سرنائیا۔ گرگھ ناتا توڑ شرع شیطان، شخصیت اکو

اک جنایا۔ گر سکھ راگ سنائے کان، منتر نام پڑھایا۔ منتمکھ جیو سرب گرلان، ست سنو کھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر پورا گھر گمبھیر، گنوت اکھوانیدا۔ گر گر میلا جگ جگ پیر، پیر پیغمبر ویکھ وکھانیدا۔ بھگت بھگوان چوٹی اک اخیر، آخر آپ چڑھانیدا۔ سنت ساجن بے نظیر، نرگن نور نور درسائیدا۔ گر سکھاں کٹ مات بھیر، مارگ ساچے لائیدا۔ گر سکھاں لیکھا چکا شاہ حقیر، اکو رنگ وکھانیدا۔ منتمکھ جیو سدا دلگیر، سچ بھرواسا نہ کوئے وکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھ اپنا بھو چکانیدا۔ منتمکھ نیترووے نیر، نین رہے گر لایا۔ گر سکھ ملے اکو دھیر، ساتک ست جنایا۔ گر سکھ پڑدہ چیر، اپنا گھر درسایا۔ سنت ساجن میٹ لکیر، دوتی پنڈھ چکانیا۔ بھگت بھگوان نام شمشیر، اکو ہتھ پھڑایا۔ گر گر ناتا توڑ سریر، شبدی شبد روپ وٹایا۔ سنگر داتا گنی گہیر، نرگن جوت جوت رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سنگر صاحب پُرکھ اگم، اگمڑی کھیل کرانیدا۔ گر گر روپ نہ مرے نہ پئے جم، شبدی دھار جنانیدا۔ بھگت بھگوان جانے کم، نہکرمی ویکھ وکھانیدا۔ سنت ساجن بیڑا بنھ، اپنے کندھ اٹھانیدا۔ گر سکھ راگ سناکن، انادی ناد و جانیدا۔ گر سکھ ساچے چاڑھ چن، لوک مات رُشانیدا۔ منتمکھاں انتم دیوے ڈن، لکھ چوراسی وچ بھوانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلانیدا۔ منتمکھ روون مارن دھاہ، ہولا بھار نہ کوئے کرایا۔ گر سکھ نکلن اکو راہ، نیتز نین اٹھایا۔ گر سکھاں ملے آپ ملاح، پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ سنت ساجن لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشایا۔ بھگت بھگوان لیکھا دے چکا، آپ اپنا پڑدہ لاہیا۔ گر گر ڈنکا دے وجا، شبد شبدی سیو کماپا۔ سنگر پورا نرگن جوت کر رُشا، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹایا۔ دو جہاناں شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اکو اک اکھوانیا۔ کلج انتم کھیل کھلا، خالق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ رہبر بن آپ خدا، خدی سب دی دے مٹایا۔ مرید مُرشد رہن نہ دیوے جدا، آپ اپنے انگ لگایا۔ گر سکھ گر سکھ ہرجن سنت سہیلے گود اٹھا، بھگت بھگوان دے وڈایا۔ شبد ناد دُھن برہما ہو وساد دے وجا، آپ اپنا حکم سنایا۔ سنگر سجن دھوڑی مجن دے نہا، جنم کرم دُرمت میل دھوایا۔ کلج انت سری

بھگونت پاربرہم پت پر میثور سچ سوامی پکڑے بانہہ، نہکامی نہکرمی کرم کانڈ گرکھ دے مکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیونہارا ٹھنڈی چھاں،
سریر اپنا ہتھ لکائی۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اور نگباد ★

تخت نواسی ایکنکارا، اکل کل ہر کھیل کھلائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکارا، شہنشاہ اپنا تھم سٹائیندا۔ نرگن نرگن کھول کوٹا، بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔
پکڑ اٹھائے ست دلا، شبدی نین کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے کھیل رچائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اگم، بے انت وڈی
وڈیائی۔ نرور جانے اپنا کم، کرنی کرتا آپ کمائی۔ جگ چوکڑی بیڑا بنھ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ سندیسہ نام دھن، ناؤں نرکارا آپ پرگٹائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا تھم ورتائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اتھاہ، اپنی کار کمائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بھو ابھید جنائیندا۔ ہر
پُرکھ نرنجن بن ملای، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ایکنکارا دے صلاح، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ آد نرنجن دیپ جگا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان
کھیل رچا، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ ابناسی کرتا پکڑنہارا بانہہ، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ پاربرہم لیکھا دے جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچکھنڈ اپنی دھار جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سری بھگوان، وڈا وڈ وڈیائی۔ جودھا سوربیر نوجوان، بل اپنا آپ رکھائی۔ جوتی جاتا ہو پردھان، پُرکھ اکال اپنا
تھم منائی۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دھر فرمانا اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا کھیل رچائی۔ سچکھنڈ ہر کھیل اول، نرگن
نرور آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ آد جگادی اک اکلا، اکل کل اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سچکھنڈ اپنا بھو جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بھوپت راجا، مہربان وڈی وڈیائی۔ ویکھنہارا اپنا سچ تماشا، منڈل راس آپ رچائی۔ ساچے گرہ کر پرکاسا،
نرگن نور جوت رُشائی۔ در درویش بن داسی داسا، گھر بیٹھا سیس جھکائی۔ اپنی اچھیا پوری کرے آسا، بھچھیا اپنی آپ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا رنگ رنگا نیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا رنگ، نرگن نرویر آپ رنگا نیندا۔ سنگھاسن سہائے اک پلنگ، پاوا چول نہ کوئے دکھائیندا۔ ست ستواد وجائے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، نرمل جوت ڈمگائیندا۔ اپنی ونڈے ساچی ونڈ، ونڈنہار آپ اکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا راہ چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ سلطان، ساچا راہ چلائیا۔ پُرکھ ابناسی نوجوان، بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کما نیا۔ دھر سندیسہ سچ فرمان، ست ستوادی آپ لائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنی کرنی کر پروان، کرتا پُرکھ دھار بندھائیا۔ سیس جگدیش سہائے آن، بے پرواہ اپنا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا بھیو چکائیا۔ سچکھنڈ ہر کھولے بھیو، ابھید بھید آپ جنائیندا۔ نرگن کرے نرگن سیو، سیوک سیوارو پ وٹائیندا۔ داتا دانی بن الکھ ابھید، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، تخت نواسی پُرکھ ابناسی اینکارا سو بھاپائیندا۔ سچکھنڈ دوارے نرگن چڑھیا، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آ نیا۔ ساچے مندر آپے کھڑیا، بھوپت بھوپ وڈ وڈیائیا۔ ناؤں نرنکار آپے پڑھیا، لیکھا لکھ نہ سکے کوئی رائیا۔ اپنا گھاڑن آپے گھڑیا، تتوت نہ کوئے وڈیائیا۔ اپنا پرکاش آپے دھریا، استے ویس دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ محل، نرگن جوت جوت رُشائیا۔ دیک دیا گیا بل، تیل باقی نہ کوئے لکائیا۔ اپنے انتر آپے رل، آپے ویکھ دکھائیا۔ اپنا سنگھاسن آپے مل، ہر جو آپے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے دے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا سو بھاونت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہما گنت، بھیو ابھید نہ کوئے رکھائیندا۔ اینکارا کر کھیل نار کنت، سچ سُنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ آد نرنجن ناؤں نرنکارا نیا منت، سوہلا ڈھولا اک درٹائیندا۔ ابناسی کرتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سُنجن، سری بھگوان آپ سہائیا۔ دیک جگے آد نرنجن، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ کرے وسیرا درد دکھ بھے بھنجن، بے انت بے پرواہ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، اشٹ دیو نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ،

کنارہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا کھیل دکھائیندا۔ سچکھنڈ ہر کھیل اپار، اپر مپر آپ کرائیا۔ نہ کوئی شبد ناد
دھنکار، راگی راگ نہ کوئے الایا۔ نہ کوئی جیو جنت پسار، سادھ سنت نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی سورج چند ستار، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشانیایا۔ نہ کوئی
زِیں اسمان پہاڑ، سُمند ساگر نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، کنت سیج نہ کوئے سہایا۔ اک اِکلا اِکنکار، نرِگن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ الکھ اگوچر اگم
اتھاہ کرے اپنی کار، دُجا سنگ نہ کوئے رلایا۔ اپنی اچھیا کر تیار، نر اچھت اپنی منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اِکو اِک
سُہایا۔ سچکھنڈ دوارا ہوئے وڈا، ہر وڈا آپ وڈیائیندا۔ نرِگن وسے بالا نڈھا، نظر کسے نہ آئیندا۔ آپے جانے اپنی آر پار حدا، حدود وِچ کدے نہ آئیندا۔
اپنے پریم پیار آپے بدھا، دُجا بندھن نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک وسائیندا۔ سچکھنڈ دوار وسائے
نرِگن جوت، نر ویر پُرکھ وڈی وڈیایا۔ آپ بنائے اپنا کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ کریا کھیل بے انت بہت، بوہ بدھ دھار اپنا راہ چلائی۔ اپنے اُتے
ہوئے موہت، مُجّت اپنے نال بندھایا۔ اپنی دیوے سچ سروت، سوبھاؤنت سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اِکو اِک
رُشانیایا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو نُور، نُور نُورانہ آپ اکھوائیندا۔ پرگٹ ہو ظاہر ظہور، ظاہر اکل دھرائیندا۔ مقامے حق سچ دستور، بے پرواہ راہ جنائیندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نوری جلوہ ڈمگائیندا۔ نوری جلوہ پروردگار، ایکا ایک نظری آئی۔ آد جگادی اِکنکار، اپنی کل دھرائیا۔ ساچے مندر
کھول کوڑ، سچ سِنگھاسن سوبھا پائی۔ لیکھا جان دُھر دربار، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچکھنڈ وسے ساچے تھانیا۔ سچکھنڈ دوار وسے سَت، سَت سَت سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل ہر سمر تھ، سمر تھ اپنی دھار دکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے نرِگن
نر اکار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کل دکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو ہٹ، ہٹوانا اِکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو تٹ، سرور اِکو اِک جنائیندا۔ سچکھنڈ
دوارے اِکو وت، یج منتر اپنا آپ بجائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو کملاپت، نر نرکارا نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو جس، ساچا سوہلا آپے گائیندا۔
سچکھنڈ دوارے اِکو کھاٹ، سری بھگوان سوبھا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو واٹ، پاندھی اگے پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو ذات، دُجا

رُوپ نہ کوئے دھرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل تماش، سچکھنڈ نواسی آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے پوری کرے آس، اپنی آسا پور وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے منگے منگ، پر بھ آگے سیس جھکائیا۔ سو پرکھ نرنجن چاڑھیا
 میٹوں رنگ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ہر پرکھ نرنجن دتا اک اند، اند اند در سائیا۔ ایکنکار ہو بخشند، بخشش میری جھولی پائیا۔ آد نرنجن چاڑھیا چند، جوتی
 جوت جوت رُشنائیا۔ ابناسی کرتے گایا چھند، ساچا ڈھولا اک الائیا۔ سری بھگوان پائی ٹھنڈ، میرے انتر چرن کول ٹکائیا۔ پاربرہم میرا دینا سنگ، وچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ملے سرن سرنائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، سچکھنڈ دوار جنائیندا۔ تیرا لیکھا
 بے مثال، تیری مِسل نہ کوئے بنائیندا۔ آد جگاد ویکھاں تیرا حال، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ ست ستوادی بن دلال، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک بنائیندا۔ سچکھنڈ دوار نیترو، نیناں نیر وہائیا۔ دھن بھاگ تیرے چرن گئے چھوہ، میری چھاتی اُتے ٹکائیا۔ میں
 سندا رہاں تیرے نام دی سو، چھند اکو اک الائیا۔ میری وست میرے کولوں نہ لئیں کھوہ، تیرے چرن پواں سرنائیا۔ میں تیرے جوگا گیا ہو، میں دوجی
 اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ سچکھنڈ سُن میری آس، آساوند جنائیندا۔ تیرا
 سنگ پرکھ ابناس، آد جگاد رکھائیندا۔ تُوں رہنا داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ تیرے تھلے کھیل کراں پر تھی آکاش، گگن منڈل راہ چلائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ کہے میں ہو نما، پر بھ تیری سیو کمائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، ہوں
 بھکھک روپ وٹائیا۔ در درویش ہو کے منگاں دانا، اپنی خالی جھولی رہیا ڈھپا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان، تُوں مہر نظر اک رکھائیا۔ میں بردا بناں
 غلاما، تُوں غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ میری سلام کر پروانا، علیکم اکو اک جنائیا۔ تیرے پریم بدھا گانا، تُوں بن سکے نہ کوئے گھلائیا۔ تُوں صاحب مرد
 مردانہ، تیری مردانگی موہے بھائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطانا، سیس تاج اک رکھائیا۔ تیرا حکم دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لا کر کان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ تیرے گھر وچ بناواں مکان، تھر گھر

ناؤں رکھائیںدا۔ تھر گھر دیواں مان، شبدی سُت وند وندائیںدا۔ شبدی سُت کر پروان، ساچی بھچھیا جھولی پائیںدا۔ ساچی بھچھیا اک مہان، اپنی دات
 آپ ورتائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے آپ جنائیںدا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لے بول، انبولت آپ جنائیا۔ سدا سدا سد
 وساء تیرے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تھر گھر کُنڈا دیواں کھول، شبد سُت بہائیا۔ اگے کھیل کراں انمول، انملٹی دات ورتائیا۔ تُوں سُتانہ رہنا بن
 انبول، بے پرواہ رہیا جگائیا۔ آد جگاد رہنا اڈول، ڈول کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہسٹرا اک سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے
 کھول اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ کھلائیںدا۔ سُت دُلا را کراں پرتکھ، سر اپنا ہتھ لکائیںدا۔ تھر گھر ساچے دیواں رکھ، رکھک اپنا بھو چکائیںدا۔ اگلا مارگ
 دیواں دس، وشن برہما شو جھولی پائیںدا۔ ترے گن مایا بٹھاں نت، پنچ تت میل ملائیںدا۔ لکھ چوراسی کر پرگٹ، ساچی گھاٹن گھڑت گھرائیںدا۔ نرگن نرگن
 کھیل تماش، لوک مات راہ چلائیںدا۔ رُوس کر پرکاش، منڈل منڈپ تیرا دیس سہائیںدا۔ گھٹ گھٹ اندر کر کر واس، جوتی جاتا کھیل کھلائیںدا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار آپ سمجھائیںدا۔ سچکھنڈ دوار گیا من، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ تیری وڈیائی صاحب دھن، ہوں بالک
 کہن نہ پائیا۔ سُت دُلا را پرگٹ ہووے تیرا جن، وشن برہما شو کرے کُرمائیا۔ تُوں سب دا بننا جننی جن، مات پت اکھوائیا۔ دائی دایا بن کے بیڑا دینا
 بنھ، نرگن آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اک اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے دلاسا، سری
 بھگوان آپ سمجھائیںدا۔ نرگن ہو کے کھولاں خلاصہ، سرگن آپ سمجھائیںدا۔ ویکھ وکھاواں پر تھمی اکاشا، گگن منڈل راہ جنائیںدا۔ آتم پر ماتم دیواں
 بھرواسا، پوری اچھیا آپ کرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیںدا۔ ساچی کرنی شبد دُلا را، گر سترُگ آپ جنائیا۔ وشن
 برہما شو مارگ دیاں سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دینا بندھپ ہو دیاں، دینن اپنی دیا کمائیا۔ سچ وکھاواں اک دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار تیرا بھو نیار اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ دس کہانی، تیرے اگے میری
 عرضوئیا۔ نرگن رُپ تیرا نورانی، نرکار تیری شہنشاہیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن دے وڈیائیا۔ وشن برہما شو بھرن پانی، بن سیوک سیو کمائیا۔

تیرا ناؤں رچائے کھانی بانی، شاستر سمرت وید پُران جس جس سنایا۔ تیری سچ کون نشانی، لوک مات لئیں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوارے رہیا جنایا۔ سچھنڈ سچ نشانہ، سری بھگوان آپ جنائیدا۔ نرگن ہو کے سرگن پہناں بانا، بان نرالا تیر چلائیدا۔ گھٹ گھٹ اندر ہوواں جانی جانا، بھو ابھید کھلائیدا۔ اگم اتھاہ بودھ اگادھ شبد اناد گاواں گانا، انحد آپ پڑھائیدا۔ بھوپت بھوپ بن کے رانا، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیدا۔ ایک گھر کرے کانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل جنائیدا۔ سچھنڈ کہے پر بھ دس حال، کس بدھ اپنی کھیل چلائیا۔ کون اولڑی چلیں چال، نرالی مات رکھایا۔ نرگن سرگن مارگ دئیں سکھال، ساچی سکھیا کر پڑھایا۔ کون دوارے ہوئیں دلال، جگت وچولا بنیں ماہیا۔ ویکھ وکھائے حق حلال، حقیقت اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر ساچے ساچی کہانی دے سمجھایا۔ سچھنڈ سن ساچی بات، ہر باطن آپ جنائیدا۔ ستجگ کھیلان کھیل تماش، مہربان وڈیائیدا۔ سُت دُلا را کر پرکاش، سنت کمارا سوبھا پائیدا۔ براہ رُپ پر تھی آکاش، اپنا رنگ رنگائیدا۔ یکے پُرش کر داسی داس، ساچا مارگ لائیدا۔ حیکر پو کھیل تماش، نر نرائن آپ جنائیدا۔ کپل مَن پوری کرے آس، رکھپ دیو پڑدہ لاہندا۔ پرتھو دیوے اپنا ساتھ، متس اپنا رنگ رنگائیدا۔ کچھپ ویکھے کھیل تماش، دھننتر اپنا بھو چکائیدا۔ موہنی وکھائے اپنی راس، ہنسا اپنا راگ لائیدا۔ باؤن بھیکھ دھرے پُرکھ ابناں، نر سنگھ اپنی کل وٹائیدا۔ ہری ہر کدے نہ ہوئے اُداس، گج لیکھا آپ چکائیدا۔ نر نرائن شاہو شاباش، شہنشاہ اپنا بھو چکائیدا۔ پنڈت دیوے اک گیان، بودھ اگادھ سمجھائیدا۔ رام راما کر پروان، پر م پُرکھ کھیل کھلائیدا۔ وید ویاسا دے گیان، اگیان اندھیر چکائیدا۔ تریلوکی ناتھ بھو مہان، کاہنا کرشنا بنسری راگ سنائیدا۔ بودھ اگادھانوجوان، شبد اناداناد و جائیدا۔ مو سے بھو چکائے آن، جلوہ نور نور سمجھائیدا۔ عیسے دیوے اک دھیان، آپ اپنا گھر وکھائیدا۔ محمد دے دھر فرمان، نام سندیسہ اک سنائیدا۔ پنج تت کر پروان، نرگن اپنی جوت جگائیدا۔ نانک نام کر پردھان، جوتی جاتا ونڈ ونڈائیدا۔ دس دس ویکھے کھیل مہان، کایا چولا آپ ہنڈھائیدا۔ گوہند میلا وچ جہان، چیلار رُپ سمجھائیدا۔ بھگتاں دے چرن دھیان، سرن سرنائی اک سمجھائیدا۔ آتم پر ماتم کر پروان، ساچا پروانہ ہتھ پھڑائیدا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلج نرگن سرگن سرگن پرگٹ ہو وچ

جہان، جیون جگت جگت جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچے سچ سچ درڑائندا۔ سَکھنڈ دیکھے پر بھ تیری وڈیائی، دُجے نظر کوئے نہ آئیآ۔ کس بدھ کریں مات گُرمائی، سرگن اپنے انگ لگائیآ۔ ساچا ڈھولا گائیں چائیں چائیں، ناؤں نر نکارا نام پر گٹائیآ۔ دیکھ دکھائیں تھاوں تھائیں، نو نو چار پھیرا پائیآ۔ بھگت اٹھائیں پھڑ کے بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ سنتاں دیویں ٹھنڈی چھائیں، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں وی دیکھاں تیرا گھر، لوک مات میری بنت بنائیآ۔ سَکھنڈ پر بھ چرناں رکھے سیس، آد آد سیس جُھکائیآ۔ تُوں صاحب سچا جگدیش، جگدیش تیری وڈیائیآ۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ جگ چوکڑی پیس لئے پیس، تیری سیو کمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری پڑھن حدیث، کلمہ نبی رسول جنائیآ۔ تیرا لیکھا تیری مہا تیرا راگ تیرا ناد تیری صفت کرے چھتیس، راگ راگاں وچ کدے نہ آئیآ۔ سد سوامی ہو وسماد، سمل اپنی کار کمائیآ۔ تُوں میری رچنا رچی آد، آد پُرکھ تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، لوک مات میں دیکھاں تیرا گھر، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ سری بھگوان ہو مہربان، سَکھنڈ دوارے آپ جنائندا۔ تیری میننتی ہوئی پروان، پر م پُرکھ جھولی پائندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بیتے وچ جہان، کوٹن کوٹ کال وہائندا۔ نرگن پرگٹ ہووے وچ جہان نر ویر اپنی دھار چلائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے جان دان، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائندا۔ کلجگ انتم کھیلے کھیلے نوجوان، نہکلنکا اپنا نام جنائندا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَکھنڈ دوارے آپ جنائندا۔ سَکھنڈ دوارا کہے میٹوں منظور، پر بھ چرنی سیس نواہ۔ جگ چوکڑی پیٹا نہیں دُور، تیرے پیار اندر خوشی نال بتایا۔ انتم پرگٹ ہوئے ظاہر ظہور، نرگن اپنا نور کر رُشنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری آسا رکھ کے گئے ضرور، ضرورت سب دی پور کرایا۔ بے پرواہ نو سو چورانوے چوکڑی جگ تُوں ہو یا رہیا مفرور، ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیآ۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو کے آواں وچ جہان، نرگن نور جوت رُشنائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں منگیا دان، بن کے داتا جھولی پائیآ۔ دو جہاناں دیکھاں مار دھیان، وشن برہما شو پھڑ باہوں لواں اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا درڑا گیا۔ سچکھنڈ دوارا رکھے آس، پر بھ آسا پور کرا گیا۔ کلجگ انتم نرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیا۔ کرپا کرپا
تیتوں کھڑے ساتھ، آپ اپنی انگلی لایا۔ تیرا لہنا چکے مستک ماتھ، پورب جھولی پایا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا لوک مات جڑا گیا۔ پھر پچھے میری
وات، کہانی اپنی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے دے وڈیا گیا۔ سچکھنڈ دوارے رہنا تیار، سری بھگوان آپ
جنائیندا۔ جگ چوکڑی میتے چار، چار یاری پار کرائیندا۔ کل کلکی لئے اوتار، گوبند میل میل ملائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سری بھگوان راہ جنائیندا۔ شبد
اگم بول جیکار، انادی ناد سناہیندا۔ سچ دوار کھول کواڑ، آسن سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری واسنا پور کرائیندا۔
تیری واسنا انتم کرے پوری، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ آسا رہے نہ انت ادھوری نرگن جوت کرے رُشایا۔ پر م پرکھ پر ماتم کئے مجبوری، آپ اپنا میل ملا گیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انتم گیا آ، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں
گئے دھیا، دھیان رہے لگایا۔ جس نوں کہندے واحد لاشریک اک خدا، شرکت سب دی دے مٹایا۔ وید پُران بنائے آپ گواہ، جگت شہادت اک
و کھایا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جوتی جاتا آپ اپنا ویس وٹا، نورو نور رُشایا۔ سچ دوار ہر نرکار دھرنی دھرت دھول دے سہا، آپ اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے دیوے دات، چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا آپ جڑا گیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا لہنا، سو پُرکھ
نر نجن انت چکایا۔ آپ وکھائے تیرے نیئاں، نیتز نیئاں کھلایا۔ ہر سرنائی ساچی بہنا، ملے مان وڈیا گیا۔ اکو مٹنا پر بھ دا کہنا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وسایا۔ سچ دوارے وسنا کھیرا، سچکھنڈ نواسی آپ وسائیندا۔ جس گھر بہہ کے بھگتاں بنھنا بیڑا،
سجگ ساچا راہ چلائیندا۔ دھرت مات دا کھلا کرنا ویڑا، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ لکھ چوراسی الٹا دینا گیرا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ دین مذہب دا چکنا
جھیرا، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ چار ورنان پاؤنا گھیرا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھائیندا۔ کوڑی کرپا چکنا ہیرا پھیرا، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ سب نے کہنا
توں میرا میں تیرا، بن پار برہم برہم نظر کوئے نہ آئیندا۔ ناؤں رکھا سری بھگوان سنگھ شیرا، دو جہاناں بھبک لگائیندا۔ چوتھے جگ ڈھنڈا ڈیرہ، آگے سر

نہ کوئے اُٹھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلہ اک وسائیں۔ سچ محلہ وسے مات، سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، اکو اکھر پڑھائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سبجک ساچا چند چڑھائیا۔ من مت رہے نہ نار کمذات، گرمیت اکو اک جنائیا۔ کھتری براہمن شور ویش میل ملائے پُرکھ سمراتھ، ملاونہارا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے تیرا مان ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارے مات لوک، تیرا رنگ رنگائیں۔ جس دوارے سنائے اک سلوک، سوہلا اپنے نام پڑھائیں۔ پاوے سار لوک پرلوک دو جہاناں کھوج کھائیں۔ بنک دوار سہائے کوٹ، کوٹن کوٹ دوارے ڈھائیں۔ جن بھگتاں دے اکو نرگن اوٹ، دوجا اشٹ نہ کوئے وکھائیں۔ میل ملائے نرمل جوت، آتم پرما تم بندھن پائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا مات بنائیں۔ سچ دوارا بنا مات، مٹر پیارا آپ جنائیا۔ دیوے وڈیائی کائنات، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ امرت جام پیائے حیات آب، آب حیات کھ چوائیا۔ میل ملائے سچ احباب، محبوب سچا شہنشاہیا۔ نظری آئے اک نواب، نوبت اپنے نام وجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے پورے کرے خواب، جو سبجک تریتا دوا پر کلجک گئے دھیان لگائیا۔ نظری آئے پاکی پاک، پتت پُنیت اک اکھوائیا۔ سچ دوارا کھولے تاک، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ نظری آئے شہنشاہ شاہ شاباش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار سمجھائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھو تیری پناہ، پنے پنے سیس جھکائیا۔ لوک مات چلائیں سچ راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی دیں پناہ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ چار ورناں ایک در دیں بہا، کوڑی کریا ناتا توڑ تڑائیا۔ آتم پرما تم میل لئیں ملا، جگت وچھوڑا بندھ کٹائیا۔ ساچا سوہلا دیں سنا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پڑدہ اوہلا دیں چکا، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ نبھھر جھرنا اک جھرا، کول نابھ لٹائیا۔ نرگن جوت کر رُشنا، جوت نرنجن ڈمگائیا۔ آتم سیجا ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ بھگتاں کھیڑا دیں وساء، گھر اپنا منگل گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آواں چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارے انتم آؤنا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیں۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ سچ دوارے گوڑھی نیند سواؤنا، پھر باہوں نہ تیتوں کوئے اُٹھائیں۔ نرگن نر ویر اکال دین دیال جوتی جامہ بھیس وٹاؤنا، بھيو ابھید آپ کھائیں۔ کلجک کوڑی کریا پندھ مکاؤنا، سبجک ساچا راہ جنائیں۔ بھگت

بھگوان آپ ملاؤنا، آپ اپنا میل ملائیندا۔ مل مل بھگتاں منگل گاؤنا، گیت گوہند الائنیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار اک جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے تیری وڈیائی ساڈھے تن ہتھ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، تیرا محل دے سہائیا۔ نرمل جوت جگے لٹ لٹ، نور نور نور رُشنائیا۔ ست پُرکھ دا کھلے ہٹ، دو جہاناں ونج کرائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، تیرے مندر ڈیرہ لائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، توڑے بھرم بھو لوکائیا۔ لہنا دین چکائے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی نیز رووے مارے دھائینا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون بے بس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار اکو اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار پُرکھ ابناسا، اکو اک سمجھائیندا۔ جس مندر ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق پندھ مکائیندا۔ تیری پوری کر آسا، ترسنا تیری جھولی پائیندا۔ شاہو بھوپ ہر شاہ شاباشا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ جن بھگتاں دیوے دھر بھروسا، دھن آتمک راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آپ وڈائیندا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ تیرا مندر، تیرے نال سہائیا۔ کر کرپا جس وسیں اندر، تس ملے مان وڈائیا۔ بھاگ لگے اندھیرے کندر، جس گرہ جوت کریں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، تیرا درشن ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ درس کرن دا چاؤ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم میل ملائے بے پرواہو، آپ اپنا بھو گھلائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن ویکھنہارا تھائیں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھے انتم وار، ور اپنا اک جنائیندا۔ کلجگ انتم کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دا سچ دوارا، ہر سنگر آپ وسائیا۔ گر گر وے شبد نگارہ، ناد اناد سنائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، پیا پریتم ویکھ دکھائیا۔ سنت ساجن دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر کھیاں کھولے بند کواڑا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ گر سکھاں دیوے چرن دھوڑ چھارا، مستک لگا لائیا۔ مرید مرشد اک ادھارا، آسا پور دکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لکھ نہ کوئے مکائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارا، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچی بولن اک جیکارا، بے جیکار سنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ کلجگ انتم پار کنارہ، دین مذہب رہن نہ پائیا۔ نظری آوے اکو پروردگار، بے مقام سچا شہنشاہیا۔ آتم پر ماتم دیوے سچ نظارہ، نظریہ اپنا اک لکائیا۔ مقامے حق ہو اجیارا، جُبرہ حق حق سہائیا۔ سچکھنڈ وسنہارا اینکارا، آپ اپنی کل

دھرائیا۔ لوک مات دا دھرم اکھاڑا، اِکو اِک وکھائیا۔ جن بھگتاں کھولے سچ دوارا، در دروازہ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ سچ دوارا کھولے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیدا۔ چار ورن جنائے اِکو جاپ، سوہنگ منتر آپ پڑھائیدا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائیدا۔ ناتا توڑ ذات پات، برہم اِکو اِک سمجھائیدا۔ پنج تت ناتا جگت خاک، خاکی رُپ خاک سمائیدا۔ مڑھی گور نہ کوئی پُن نہ صواب، بن ستگر پورے پار نہ کوئے کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ وکھائیدا۔ کلج انتم انت انت پر بھ آیا، اپنی دیا کمائیا۔ میٹنہارا ترے گن مایا، ترے ترے لیکھا دے جنائیا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھایا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ساچا راگ اِک الایا، انادی ناد وجائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گایا، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ چوڈاں ودیا نین شرمایا، چوڈاں لوک بھو نہ پائیا۔ چوڈاں طبقات کر رُشنا، زمیں اسمان نہ کوئے سہائیا۔ ست ستوادی ساچا راہ چلایا، رہبر بنیا نور الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دیوے ور، لوک مات آپ وڈیائیا۔ سچ دوارا سمجھنڈ، لوک مات وڈیائیدا۔ جن بھگتاں دتی اِکو ونڈ، سری بھگوان جھولی پائیدا۔ آتم آتم اِک انند، بن مٹی دند وکھائیدا۔ ستج ست ستوادی چڑھے چند، چند چاندنا آپ چکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہ، سمجھنڈ دوارا ایکنکارا جوت اُجیارا شبد نگارہ، سنگت سہارا، گھر اِکو اِک وکھائیدا۔ اِکو وسے سچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ پر بھ آپ چکائے بھو ڈر، بھیانک رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم سیجا ویکھے چڑھ، ساچے پوڑے دے چڑھائیا۔ درس دکھائے اگے کھڑ، چتر بھج سچا شہنشاہیا۔ ساچا ڈھولا لئے پڑھ، بن رسنا جہوا گائیا۔ اپنی کرپا کرتا پُرکھ کر، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت جینودیایاں جگ جائے مر، پر بھ چرن ملے وڈیائیا۔ دوزخ بہشت دوہاں نوں پار جائے کر، سورگ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ صاحب ستگر دا پلو پھڑ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ وشن برہما شوہر بھگت تیرا درشن کرن، نیتز نین نین اُٹھائیا۔ پار برہم پت پر میثور جس لیا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نہ، بھگت بھگوان ساچی ریتی، ناتا ٹٹا مندر مسیتی، شودوالے مٹھ گرو دوار گرگھ کایا وچ وکھائیا۔ گرگھ کایا سچ دوارا، گرو گراندر آسن لائیدا۔ اٹھے پہر وجے

نگارہ، انحد نادی ناد سنانیندا۔ من منو آنہ ہوئے پنہار، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ گرہ مندر دکھائے پتی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تس اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت کہے پر بھ درشن پا، میری یتنی رہی نہ رانیا۔ پوجا پاٹھ توں کھسٹا لیا جھڈا، ہونی ہون نہ کوئے وڈیانیا۔ نرگن ملیا نرگن آ، پنج تت لیکھا دے چکانیا۔ آتم پر ماتم گنڈھ لئی پوا، نہ سکے کوئے کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتاں بنے گواہ، شہادت اکو اک جنایا۔ جنہاں دا داتا بے پرواہ، تنہاں ڈر نہ کوئے دکھایا۔ رائے دھرم نین رہیا شرما، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ لاڑی موت مارے دھاہ، نیز نیناں نیر وہانیا۔ ساچے بھگتاں پر بھو انتم اپنی گودی لئے اٹھا، پنج تت کایا مائی کم کسے نہ آتیا۔ کوئی ساڑے کوئی دیوے دفنا، کوئی پنچھیاں کولوں تڑانیا۔ کوئی جل دھارا دے وا، کوئی انگ بھنگ کٹانیا۔ آتم پر ماتم پار برہم پر بھ بھگتاں لئے اپنی گود بہا، دو جہاناں ناتا توڑ تڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ بھنگ نرائن نہ، کھج تیری انتم و، ہر جن ساچے اپنا میل ملائیا۔

☆ ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ پونہ ☆

صاحب سنگر کھیل کریا، کرتے ہتھ وڈیانیا۔ بھگتاں اندر چوری وڈیا، اپنا مان گوانیا۔ گرگھ ساچے سیس ہتھ دھریا، جگدیش ہوئے سہانیا۔ نمانا ہو کے گرگھاں لیکھا چکائے سیس دھریا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی گرگھاں ہتھ دکھانیا۔ ہویا نمانا در درویش، در در گھر گھر پھیرا پانیا۔ گرگھ ویکھے سچے نریش، شہنشاہ دیوے مان وڈیانیا۔ اندر وڑ کے کرے ہیت، باہروں نظر کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتا کھیل ساچے ہر، ہر جن دیوے مان وڈیانیا۔ کھیل اگم اپار، بھو نہ آیا۔ ویکھو بھگت دوار، پُرکھ ابناسی ویس وٹایا۔ منگتا آیا بن بھکھار، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ گرگھ باہروں آون ہو ہوشیار، آپ اپنا بل دھرایا۔ ویکھو کتھے لکھا ٹھگ چور یار، جگ چوکڑی جو گر اوتاراں رہیا بھلایا۔ پُرکھ ابناسی کرپاندھ، ٹھاکر سوامی ہوئی ہوئی آئے باہر، جن بھگتاں ویکھ خوشی منایا۔ بن گرگھاں کوئی نظر نہ آئے وچ سنسار، جو کر سواگت اڈیک پریم پریتی ساچی

رہے جنایا۔ دُھر درگاہی سچا ماہی گرکھاں گل پائے آپ ہار، بن سیوک سیو کمایا۔ اپنا تجا سرب شنگار، گر سکھ اپنے رنگ رنگایا۔ گر سکھاں دھوڑی مستک لاوے چھار، اپنا لگا گر سکھ سیہرا سیس بندھایا۔ ہر سنگت کرے آپ پیار، چاڑھے رنگت اینکار، رنگ رنگیلا اک رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سنگت ور، پونہ سنگت دو جہان سری بھگوان اپنے آگے آگے رکھایا۔ گرکھ گھر سنگر ڈیرہ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ابناسی کرتا کر کے مہراں، مہربان آیا واہو داہیا۔ روپ دتے بن کے چیرا، چیل اپنا ناؤں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دوارے اپنا آسن لایا۔ ہر دوار لگا مٹھا، سری بھگوان خوشی منایا۔ کریا کھیل اک اندھٹھا، اندھٹھی دھار چلایا۔ ہر جن ہری ہر آپے جتا، ہار نظر کوئے نہ آئی۔ گھر آوندیاں دا سری بھگوان گر سکھاں کھ ڈھٹھا، آگوں ہو کے ملے چائیں چانیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جگت سندیہ دیندے رہے چٹھا، سو شہنشاہ اپنا در دکھایا۔ پورب جنم دا بچھلا حصہ، در آ کے جھولی پائی۔ سری بھگوان بھگتو تھڈے نالوں نکا، دیونہار سرب چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں پھولنہار پہنایا۔ پھولنہار کہن پر بھ تیری لوڑ، تھہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ کر کرپا جگ جنم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی بھگتاں میل ملائی۔ بے انت سوامی کجک کلی پھول تیری پی لوڑ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گر سکھاں اندر وڑیوں آپ آ کے گور، دیا باقی نہ کوئے جگایا۔ سچ تیتوں سارے کھندے رہے چور، چوری چوری گرکھاں کارج پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شنگار جن بھگتاں آپ جنایا۔ دو ہتھیں پر بھ چکے کندھے، گرکھاں بھار اٹھایا۔ کوئی نہ دیکھے گندے مندے، نرمل نور روپ درسایا۔ آپ بنائے اپنے بندے، بن بندگیوں پار کرائیا۔ ساچے پوڑے چاڑھے ڈنڈے، ڈنڈا اپنا نام دکھایا۔ کوئی نہ رہے ارار کندھے، پار کنارہ اکو چرن دوارا درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے کندھ اٹھایا۔ ہر جن تیرا چکیا بھار، بھاوی جگت ورتایا۔ اندرے اندر سچ پیار، باہروں بوہ روپی بھو نہ کوئے جنایا۔ سچ سنگھاسن دے آدھار، ابناسی اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن میلا سچ سبھایا۔ سنگر گھر رپوٹ نہ ہوئے خراب، خرابی جگت منائیدا۔ سری بھگوان بھگتاں کرے آپ آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیدا۔ تیس میرے صاحب جناب، ہوں

سیوک روپ وٹائیندا۔ پر بھ دیون آیا خطاب، مستک لگا نام لگائیندا۔ جس دا کوئی دے نہ سکے جواب، سو کرنی آپ کمائیندا۔ گر کھ روشن کرے آفتاب، نور جلوہ اک درسائیندا۔ آگے کوئی نہ دیوے عذاب، جنم مرن دا دکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر کھیں پچھلا لیکھا صاف کرائیندا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ پونہ ★

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوان، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ ایکنکارا بن پردھان، سچ پردھانگی آپ جنایا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈمگٹایا۔ ابناسی کرتا وسنہارا سچھنڈ سچے مکان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سری بھگوان سچ نشان، زرنجن رہیا جھلایا۔ پاربرہم پر بھ کر پروان، سچ پروانگی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، بھو ابھید جنائیندا۔ زرنجن نراکار زرویر ہو پرگٹ، اجونی رہت ویس وٹائیندا۔ زرنجن سرگن سرگن زرنجن جان کھیل تماش، دو جہاناں سری بھگوانا اپنی کار کمائیندا۔ آد پُرکھ دیونہارا اکو ساچی دات، سچھنڈ دوارے سچ سچ سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، سو پُرکھ زرنجن آپ جنایا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو مہربان، ایکنکارا دے وڈیایا۔ آد زرنجن ساچا دان، ابناسی کرتا جھولی پایا۔ سری بھگوان مرد مردان، پاربرہم پر بھ ویکھ دکھایا۔ سچھنڈ دوار سہائے مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھپھایا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سپس تاج لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید رہیا کھلایا۔ بھو ابھید کھولے بھگونت، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ جن بھگتاں جانے آد انت، جگ جگ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ زرنجن سرگن دیونہارا نام منت، بودھ اگادھ پڑھایا۔ لکھ چوراسی بن نار کنت، سچ سہنجی آپ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ جنایا۔ ساچا بھو دیوے کھول، بے آنت بے پرواہیا۔ اگم اتھاہ تولے اپنا

تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ زرویر نراکار رہے اڈول، ڈل کدے نہ جانیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن ویکھے گھول، دھر فرمانا تھم جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ جانیا۔ کرنی کرتا دسے میت، متر پیارا دیا کمائیدا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ گئے بیت، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات چلائی ریت، کھتری براہمن شور ویش ورن برن ونڈ ونڈائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سنایا گیت، انجیل قرآن سوبلا ڈھولا آپ جانییدا۔ ناتا جڑیا شودوالے مٹھ مندر مسیت، گرو دوار اپنا بھیو جانییدا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، بچھنڈ ساچے آسن لائیدا۔ سد بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیدا۔ وسنہارا ہست کیٹ، گھٹ گھٹ جوت جگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائییدا۔ ساچا بھید سو پُرکھ زرنجن، اک اکلآ آپ گھلائییدا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجن، جگ جگ اپنا ویس وٹائییدا۔ سچ سروور کرائے ایکا مجن، دُرمت میل دھوایا۔ نیتز پائے نام انجن، اگیان اندھیر چُکائییدا۔ کایا ماٹی کرے کنجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائییدا۔ کرنی رکھے اپنے ہتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائییدا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائییدا۔ وشن برہما شو مارگ دس، کروڑ تیتیا کرے پڑھائییدا۔ سرگن اتر آپے وس، برہم اپنی ونڈ ونڈائییدا۔ نرمل جوت کر پرگٹ، جوت زرنجن نور رُشنائییدا۔ شبد اگنی سنائے انحد، انادی ناد سنائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنی دھار بندھائییدا۔ جگ چوکڑی بٹھے دھار، نرگن سرگن کھیل کھلائییدا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ جانییدا۔ مقامے حق ہو اُجیار، جلوہ نور نور رُشنائیدا۔ بچھنڈ ساچا کھول کواڑ، سچ سنگھاسن سوبھا پائیدا۔ گھر وچ گھر نیار، تھر گھر اپنا رنگ رنگائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی پار کرائیدا۔ جگ چوکڑی جائے لنگھ، لوک مات رہن نہ پائییدا۔ نرگن سرگن سگلا سنگ، پُرکھ اکال آپ نبھائییدا۔ سَتجک تریتا دوا پر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے منگ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ داتا دانی سورا سربنگ، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگ، رنگ میٹھی اک رنگائییدا۔ آسو گھوڑے کسنہارا تنگ، شاہ سوارا پھیرا پائییدا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک پرلوک چرناں ہیٹھ دبائییدا۔ لہنا دینا ویکھ رو سس سورج چند، منڈل منڈپ کھوج کھوجائییدا۔ راگاں ناداں کر کھنڈ کھنڈ، نام وجائے اک مردنگ، راگ اکو اک

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ ساچا لیکھا دے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ ست ستوادی ساچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، ترے گن مایا پڑدہ لائیندا۔ سچ بندھائے ایکانات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، آتم آتم کُنڈا لائیندا۔ امرت دے بوند سوانت، سنجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ناتا تے پر تھی آکاش، گنگن منڈل نہ کھوج کھجائیندا۔ سدا سہیلا دے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ اگئی سناے اپنی گاتھ، منتر اکو اک درڑائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ویکھنہار تریلوکی ناتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا دیون جوگ، ہر اکو اک اکھوائیا۔ جگ چو کڑی بھوگیا بھوگ، بھسمر اپنی دھار چلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر سنجوگ، نرگن سرگن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نام سنا یا اک سلوک، نش اکھر رُپ وٹائیا۔ مندر وکھایا سچکھنڈ دوار قلعہ کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چُھبائیا۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھو ابھیدا دے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ انتم ہو پردھان، نام پردھانگی اک کمائیا۔ سچکھنڈ دا سچ مکان، دھرت دھول دے وکھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جگت جگت دے سمجھائیا۔ آد جگادی سچا کاہن، لکھ چو راسی گوپی ویکھے تھاوں تھانیا۔ نرگن رُپ سری بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ہوئے حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نیز سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگن دان، اپنی جھولی رہے وکھائیا۔ کرے کی کھیل والی دو جہان، کلجگ انتم اپنا پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جیو جنت سادھ سنت ویکھے مار دھیان، بن نیز اکھ کھلائیا۔ کون دوار کون مکان کون ڈیرہ جس دیوے مان، سر اپنا تھہر لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دے میت مرار، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سہائے اک دوار، جن بھگتاں سیو کمائیندا۔ نرمل دیا کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ شبد اگم وجے نگارہ، دوجا راگ نہ کوئے

سُنائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیںدا۔ ساچا لیکھا دسٹاں گا۔ نرگن ہو کے وساں گا۔ شبدی تیرِ نرالا کساں گا۔ دو
 جہاناں چرناں ہیٹھاں جھساں گا۔ اگلا مارگ جن بھگتاں ساچا اِکو دسٹاں گا۔ نیڑے آچھے نہ ہٹاں گا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے ڈٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھاں ہر دے آپے وساں گا۔ ساچا مارگ لاواں گا۔ سچکھنڈ دوار وکھاواں گا۔ بھگت بھگوان رُپ بناواں گا۔ سچ
 نشان اِک وکھاواں گا۔ انتم کنتا اِک ملاواں گا۔ بجر کپائی توڑ تڑاواں گا۔ نچھر جھرنّا اِک جھراواں گا۔ بوند سوانتی کول پیواں گا۔ انحد راگی راگ سناواں گا۔
 رسنا جہوا بولنا بند کراواں گا۔ سُر تئی شبد نال ملاواں گا۔ دُور دُراڈے سُتے پھڑ اٹھاواں گا۔ جُگ چوڑی لیکھے آپ جناواں گا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا بٹے،
 اگئی ریتی سچ وکھاواں گا۔ جیہڑے گرکھ ہو جان غُصے، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ جے کوئی سچّی بچھے، ساہمنے ہو کے نظری آواں گا۔ ہُن بھیو نہ رہنا لکے،
 پڑد اپنا چک اٹھاواں گا۔ شاہ سُلطاناں مُنہ دے بھار سُتے، سیس تاج نہ کوئی رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل
 ملاواں گا۔ جن بھگتاں میل ملائیگا۔ نر نرائن دیا کمائیگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دہ دشا ویکھ وکھائیگا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی لُکيا کوئے رہن نہ پائیگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہن نہ دیوے کوئی سفارشی، اپنی اکھیں ویکھ ہر جن اپنے نال ملائیگا۔ ہر جن ساچے نال رلاواں گا۔ بچھلی بھل
 بخشاواں گا۔ سنجگ راہ وکھاواں گا۔ اِکو نام جپاواں گا۔ نرگن نور نظری آواں گا۔ پروردگار کھیل کراواں گا۔ امام مہدی رُپ وٹاواں گا۔ کلمہ نبی رسول
 پڑھاواں گا۔ سچ اصول آپ بناواں گا۔ قاتل مقتول کھیل کراواں گا۔ بے نظیر نظر کسے نہ آواں گا۔ مُرید مُرشد سچ تصویر وکھاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے گھر بہاواں گا۔ گرکھاں گودی چُکیگا۔ ویلا نیڑے دُھکیگا۔ پر بھ شیر وانگوں اٹھیگا۔ بھانا کدے نہ رسیگا۔ شاہ
 پاتشاہ کوئی نہ لُکیگا۔ ہر جو مُنہ دے بھار سُنیگا۔ لکھ چوڑاسی دن دہاڑے لُٹیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپے بچھیگا۔ جن
 بھگتاں آپ اٹھائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن سیو کمائیگا۔ آد نرنجن جوت جگائیگا۔ سری بھگوان گھر گھر پھیرا پائیگا۔ ابناسی کرتا اندر وڑ راہ
 وکھائیگا۔ پاربرہم برہم اپنے انگ لگائے گا۔ نرگن سرگن اِک مردنگ وجائیگا۔ کایا چولی رنگ چڑھائیگا۔ نو کھنڈ پر تھمی کھنڈ وکھائیگا۔ لکھ چوڑاسی نار

دُہاگن رنڈ، ہر جو کنت نظر نہ آئیگا۔ جن بھگتاں پوری کرے منگ، بن درویش سیو کمائیگا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، سچ سنہیڑا آپ سنائیگا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ لکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُور دُراڈے نیرن نیرا ہو کے آپ اٹھائیگا۔ گرکھ سچا اٹھیگا۔ سری بھگوان تھئیگا۔ گھر گھر جا کے پچھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت کدے نہ لگیگا۔ ساچے بھگتو کرو خیال، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ نرگن بنیا آپ دلال، شبد وچولا وچ رکھائیندا۔ گوبند نہاں بیٹھاں دتے بال، کلجگ نیہہ جگت اُکھڑائیندا۔ ست دوار بنے سچّی دھر مسال، جیواں جتناں آپ دکھائیندا۔ اوتھے لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ پنچ رہن کوئے نہ پائیندا۔ نظری آئے پُرکھ اکال، دُجا ایشٹ نہ کوئے منائیندا۔ سبجگ چلے اولڑی چال، کلجگ کوڑا پندھ مکھائیندا۔ بھگتاں توڑے ناتا کال مہاکال، بھگتاں اپنی گود اٹھائیندا۔ دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دُور دُراڈا چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ تہاڈا حل کرے سوال، پرگٹ ہو ابناسی دین دیال اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائی۔ بڈھے نڈھے بالے سرب پروار، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جس جن نچ نیتر دتا اک دیدار، دید عید چند چڑھائی۔ بے پرواہ پروردگار، پلو اپنا نام پھرائیا۔ لیکھا جانے سانجھ یار، سخی سرور اکو اک نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا دے سمجھائی۔ ساچا ویلا آؤنا جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ پر بھ سنہیڑا دیوے اُپر چڑھ کے شاہ رگ، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ بھگت دوارے آؤ بھج، راہ اکو اک دکھائیندا۔ جتھے کسے دا کوئی نشانہ نہ جائے لگ، تیر تلوار گھاؤ نہ کوئے رکھائیندا۔ کلجگ اگنی پوہ نہ سکے اگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ گرکھو تہاڈی دو جہان حد، سری بھگوان ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، اپنی گود بہائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ سووت جاگت اکو اند، جیون مرن اکو گھر دکھائیندا۔ ایہتھے اوتھے مکے پندھ، لیکھا ہو نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھرم بھلیکھا آپ کڈھائیندا۔ بھرم بھلیکھا کرو دُور، در دوار رہیا جنایا۔ پرگٹ ہو یا حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائی۔ پہلوں بخشے سرب قصور، پھیر دتی چرن سرنائیا۔ انتم آسا کرے پور، نراسا کوئے رہن نہ پائی۔ ناتا

تئے سرشی کوڑ، سترگر چرن ملے سرناٹیا۔ سترگر سرن ساچی دھوڑ، نرمل جوت کرے رُشناٹیا۔ چتر سترگر بنائے موڑھ، جس جن اپنا بھیو کھلاٹیا۔ ناد سنائے اِکو
 تُوڑ، تریا نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیاٹیا۔ جن بھگتاں چاڑھے اِک رنگ، رنگ رنگیلا دیا کماٹیا۔ آتم
 سہائے سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بناٹیا۔ دوس رین وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ سناٹیا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار رہن
 نہ پائیا۔ نچ آتم دیوے اِک اند، اند اند وچ درساٹیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چھند، چار ورن کرے پڑھاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلج لیکھا رہیا چکاٹیا۔ کلج لیکھا کئے مات، مات رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں بنے اِک جماعت، پٹی اِکو اِک پڑھاٹیا۔ لیکھا کھئے بن قلم دوات، شہنشاہ اپنی دیا
 کماٹیا۔ آتم پر ماتم ساچی گاتھ، برہم پار برہم شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سترجگ سکھیا دے درڑاٹیا۔ سترجگ سکھیا
 چار ورن، ہر کرتا آپ جنائندا۔ جن بھگتاں نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ نیتز پڑدہ لاہندا۔ ناتا تئے مرن جنم، جنم مرن اِکو گھر دکھائندا۔ صاحب آیا ترنی
 ترن، ہر جن ساچے پار کرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُنگھی بھوری ویکھ دکھائندا۔ دُنگھی بھوری ویکھے ساگر، گھر گمبھیر کھوج
 کھوجاٹیا۔ لیکھا جانے پنچ تت کا یا گاگر، ترے گن لیکھا تھاواں تھانیا۔ غریب نماٹیاں جگت تاناٹیاں دیوے آدر، آدرش اپنا اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے مہر مہر بے پرواہیا۔ مہربان مہربان مہربان دیوے دان، داتا دانی اِک اکھوائندا۔ کلج انت ہو پردھان، سنت سا جن
 ویکھ دکھائندا۔ بن کلمیوں کرے کلیان، مرید مرشد آپ جنائندا۔ کائنات ویکھے مار دھیان، نیتز نین اٹھائندا۔ پیر پیغمبر ہون حیران، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائندا۔ کلج انت اٹھاواں گا۔ دُھر سندیسہ حکم سناواں گا۔ وشن برہما شو در بہاواں گا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر نال رلاواں گا۔ ترے گن لیکھا آپ چکاواں گا۔ پنچ تت بھرم بھلکھا باہر کڈھاواں گا۔ ملا شیخ پڑدہ لاہواں گا۔ پنڈت پاندھے دس سندیس جنواں گا۔
 لکھ چوڑا سی ہونا کھیت، رن بھومی رنگ رنگاواں گا۔ نرگن ہو کے کھیلاں کھیڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مردنگ وجاواں گا۔ سچ
 مردنگ وجیگا۔ کلج کوڑا بھیگا۔ سترجگ ساچا سچیگا۔ بھگت بھگوان پڑدہ کیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے

آپے سدّیگا۔ گر گوہند دُھر دی کار، نرگن سرگن رہیا جنایا۔ امرت آتم بھر بھنڈار، جیو جنت ورتایا۔ شبد میانوں کچھ کٹار، کھڑگ کھنڈا چکایا۔ جیو رکھیا کرے سرب سنسار، دُشٹاں میٹ مٹایا۔ بے زباناں اُتے کدے نہ کرے وار، غریب نمائیاں ہوئے سہایا۔ گوہند سورا سورا سورا بکار، نہتھیاں اُتے ہتھ نہ کدے اُٹھایا۔ جیواں جنتاں سانجھا کرے پیار، دُئی دویت نہ کوئے رکھایا۔ نانک نرگن جوتی دتی بال، گوہند جوت رُشایا۔ جس داپتا پُرکھ اکال، کیوں دُشٹ روپ وٹایا۔ اوہدے پریم اندر سارے ہوئے حلال، جھٹکا کرن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ جنہاں اندر وسے آپ دین دیال، مہربان اپنا ڈیرہ لایا۔ اوہناں دا گر گوہند بنے کال، کال گراسی آپ ہو جایا۔ سنگر سدا سدا دیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا در، گوہند کھنڈا تکی دھار، گر سکھاں کرے سچ پیار پریم پیار کٹار لال دھار وکھایا۔ گر گوہند نہ کیتا جھٹکا، سیس دھڑ نہ اڈ کرایا۔ ایہو سب نوں کھا گیا کھٹکا، کھٹی ہتھ کسے نہ آئی۔ دھرم دوارے جیو لٹکا، جو بنیا بکرامات قصایا۔ آگے کسے نہ پلٹیا پتر، نانک گوہند دے نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا جنایا۔ سنگر گوہند بکرے کدی نہ وڈھے، دُکھیاں درد آپ وندائیندا۔ جس اپنے بچے نہاں ہیٹھاں دے، کیوں معصوماں اُتے ہتھ اُٹھائیندا۔ رسن ہلکائے سارے بدھے، کوڑی رس جگت لو بھائیندا۔ امرت دھار گرگھ پیار گوہند وچار لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے لہے، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ باقی دھرم رائے دوارے چھڈے، آگے ہو نہ کوئے بچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گر گوہند گوہند گر گرگھ پیار رنگ رنگائیندا۔ من پنکھی نہ جائے دوڑ، اڈ اڈ نہ دے دُش دھایا۔ جس سنگر پورا جائے بھر، شبد ڈور بندھایا۔ بُدھی کرے اور دی اور، من چلے نہ کوئے چترایا۔ پنج وکار نہ پائے شور، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکایا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا گڑھ ہنکاری دیوے توڑ، نون سو اکھراک سمجھایا۔ سُرَت سوانی شبد ہانی دیوے جوڑ، آپ اپنی دیا کمایا۔ گرگھ چڑھے ساچے گھوڑ، کایا مندر اندر نٹھے واہو داہیا۔ سنگر وکھائے اِکو پوڑ، پوڑا اپنا نام جنایا۔ نظری آئے پرکاش اندھ گھور، اندھیر رہے نہ رایا۔ من دارہے نہ کوئی زور، نیوں نیوں لاگے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، من ممتا دے مٹایا۔ من ممتا مٹے آسا، ترسنا رہے نہ رایا۔ جس سنگر چرن کول دیوے بھروسا، گھر اِکو نظری آئی۔ لیکھا

جانے پون سواسا، پون پونی آپ سانیآ۔ اپنا کھول سنائے خلاصہ، بھیو ابھید آپ جنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من اکو بندھن پائیآ۔ من واسنا پائے بندھن، تندى تند بندھائیندا۔ گرکھ مستک لائے چندن، ٹکا اک جنائیندا۔ اتم دیوے سچ انندن، کوڑی کرپا باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، من واسنا بند کرائیندا۔ من واسنا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایآ۔ سچ دوار دکھائے ہٹ، جس گھر سنگر آسن لائیآ۔ ہرجن چرنی جائے ڈھٹھ، مان ابھمان مٹائیآ۔ دین دیال سر رکھے دے کر ہٹھ، سمرتھ ہوئے سہائیآ۔ کرپا پائے نام نتھ، من چلے نہ کوئے چٹرائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، من واسنا من ہی وچ کھپائیآ۔ من واسنا من وچ دبے، اپنا بھار رکھائیآ۔ گرکھ اتم انتر ساچی سیجا سدے، نام سنہیہڑا جنائیآ۔ پار کرائے کوڑی حدے، ساچے مندر آپ بہائیآ۔ جو جن گائے سوہنگ چھندے، تس من سکے نہ کدے ڈلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سنگر شبد من ہٹھ کسے نہ آئیآ۔ ایتھے ٹھیک اوتھے نال، وچھوڑا نہ کوئے رکھائیندا۔ کرپا کر آپ کرپال، جگت ڈکھ جنم ڈکھ کرم ڈکھ آپ مٹائیندا۔ دیونہارا ساچا سکھ، اجل کرے مات کھ، مکھ کھڑا آپ صلاحیندا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان آد جگاد گودی لئے چک، چک چک اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایتھے اوتھے دو جہان ساچا سکھ اُچائیندا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جمعہ ہر چند سنگھ دے گرہ سی • ایم • ای • کرکی بنگلا جے ۹ پونہ ★

بھگت سیجا اتم پلنگ، جگ جگ دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ ملے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیآ۔ اتم پر ماتم دیوے اک انند، انند انند وچوں درسائیآ۔ گیت سہاگی سنائے چھند، انبولت راگ الائیآ۔ نرمل جوت چاڑھے چند، نورو نور نور رُشائیآ۔ انحد وجائے ند، دُھن اتمک نام جنائیآ۔ کوڑی کرپا کرے پار حد، سچ دوارا اک درسائیآ۔ مایا ممتا کھسڑا جائے چھڈ، ہو میں ہنگتا رہن نہ پائیآ۔ نرگن سرگن پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہٹھ لگائیآ۔ امرت جام

پیائے مدھ، رس اِکو اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان ہوئے آپ سہائیآ۔ بھگت سیجائے راہ، نت نت دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ بودھ اگادھ دے صلاح، شبدی نام درڑائیآ۔ ڈونگھی کوری باہر لئے کڈھا، بھوری بھورے نہ رانیآ۔ ساچا مارگ دے درسا، گرہ مندر کُندا لاہیآ۔ اندرے اندر لئے ملا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیآ۔ بھگت سچا کرے پکار، نت نت دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ ملے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پایآ۔ مُرید مُرشد دے دیدار، نرگن دید اِکو چند چڑھائیآ۔ لیکھا جانے گُپت ظاہر، بھو ابھیدا آپ گھلایآ۔ محل سہائے اک منار، چھپر چھن نہ کوئے چُھہائیآ۔ کملپت کرے پیار، بوہ بھانٹی ویکھ وکھائیآ۔ بوُند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھار، امرت آتم جل پیاآ۔ جُگ جُگ دا ڈکھڑا دے نوار، لکھ چوڑا سی پھند کٹایآ۔ چرن کول دیوے سچ پیار، پریم پریتی اک جنایآ۔ پھڑ باہوں کرے پار، رائے دھرم نہ دے سزایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیآ۔ بھگت آتم سیجا رہی اڈیک، اِکو دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پر بھ ملے لاشرِیک، شہنشاہ اپنا پھیرا پایآ۔ میرا مٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند کرے رُشنائیآ۔ بچھلا لہنا چکے ٹھیک، آگے ٹھیکر بھن وکھائیآ۔ وسنہارا ہست کیٹ، در میرا دے سہائیآ۔ سچ سُنہنجی دے پریت، پیا پریتم وڈ وڈیائیآ۔ نرگن نرور نرکار جنائے گیت، بن مندر مسیت آپ سُنائیآ۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اک ور، خالی جھولی دے بھرائیآ۔ بھگت آتم سیجا نیز کھول، نین نین تکائیآ۔ کون ویلا پر بھ وسے کول، گھر ساچے ہوئے سہائیآ۔ شبد اگم وجائے ڈھول، انادی ناد سُنائیآ۔ بحر کپائی پڑدہ دیوے کھول، دُئی دوتی رہن نہ پائیآ۔ نام بھنڈارا دے اتول، تل کدے نہ جائیآ۔ اُلٹا کرے نابھ کول، جھرنانجھر آپ جھرائیآ۔ لیکھا چکے دھرنی دھرت دھول، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ ساچا امرت آتم رس پیائے اِکو پائل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک دے ورتائیآ۔ بھگت سیجا ہو نمائی، نیز نیناں نیر وہائیآ۔ کون ویلا پار برہم پت پریشور ملے شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیآ۔ جنم جنم دی سُنائے کہانی، بودھ اگادھ کرے پڑھائیآ۔ انتر دیوے ٹھنڈا پانی، امرت رس پیاآ۔ بھو گھلائے چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری اِکو گھر جنائیآ۔ ناتا تے چار کھانی، اندج جیرج اتبھج سبتج

بندھن رہے نہ رانیا۔ اک جنائے پدِ زبانی، جس گھر سے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نِت نِت آسا پور کرا گیا۔ بھگت سیجا نیتِ رو، اک دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ میرے نال جائے چھو، چرن کول آپ لگایا۔ دین دیاں لٹھاکر سوامی مہربان میرے جوگا جائے ہو، میں اُس دی سیو کما گیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے لو، پرکاش پرکاش نال ملا گیا۔ دُرمت میل دیوے دھو، کاک ہنس رُپ وٹا گیا۔ ساچا ڈھو آ دیوے ڈھو، دُھر دی وست جھولی پانیا۔ میرا بھو نہ جانے کو، بہل ہو ہو دیاں دھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، میرا ڈکھڑا دے گوانیا۔ بھگت سیجا نیتِ نِت اٹھ، ہر چرن دھیان لگایا۔ سو پُرکھ زرنجن جائے ٹٹھ، ہر پُرکھ زرنجن ہوئے سہانیا۔ ایکنکارا امرت جام پیائے گھٹ، آد زرنجن نور رُشنا گیا۔ ابناسی کرتا دیوے بھنڈار اٹھ، سری بھگوان جھولی دے بھرا گیا۔ پاربرہم کر کرپا مینٹوں لئے بچھ، برہم ملے سچ سُبھانیا۔ میری سُنھنجی سوہے رُت، پت ڈالی بھل مہکایا۔ میں درس کراں ابناسی اچت، بن نیناں نظری آ گیا۔ اگلا لیکھا لواں بچھ، کیوں بیٹھا موہے جھلایا۔ کیڑی گلوں گیا رُس، سچ سُنھنجی نہ کوئے ہنڈھانیا۔ گھر وچ گھر بیٹھوں لگ، اپنی مایا پڑہ پانیا۔ اتم ویلا گیا ڈھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ بھگت سیجا منگے منگ، پر بھ اگے جھولی ڈھانیا۔ جگ چو کڑی تیرا سنگ، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ ٹھاکر سوامی دین دیاں توں ہوئے کدے نہ ننگ، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ کر کرپا میرے آنتر لنگھ، مہر نظر نین اٹھانیا۔ سُنھنجی ہوئی سچ پلنگ، بن پاوا چول تیرا راہ تکانیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اکو اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، تیرے چرناں سیس نوانیا۔ سری بھگوان ہو دیاں، دین دیا کمانیدا۔ زرنگن ہو کے ویکھاں آن، سرگن بھو چکانیدا۔ کایا مندر وڑ مکان، دونوں ہتھیں پڑدہ آپے لاہندا۔ دیک دیا بال مہان، جوتی جوت ڈمگائیدا۔ بن اکھاں ویکھے مار دھیان، بن نیت نین گھلائیدا۔ بن رسنا جہوا گائے گان، بن بٹی دند صفت صلاحندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، بودھ اگادھی گیان درڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ زرنیشا ایکنکارا زرنکارا زرنگن دھارا آپ جنائیدا۔ بھگت سچ سُبھاواں گا۔ زرویر ہو کے آواں گا۔ مہربان آپ اکھواواں گا۔ دُھر دا دان جھولی پاواں گا۔ شبد نشان اک وکھاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ

وکھاواں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڊھ مُکاواں گا۔ بھگت ساچے کر پروان، پروانگی اِکو اِک جناواں گا۔ امرت آتم پین کھان، دست اموک
 جھولی پاواں گا۔ نش اکھر دے گیان، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈاواں گا۔ چوڈاں وِدیا ہوئے حیران، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سچ سہاواں گا۔ جن بھگتاں سچ سہاویگا۔ پرہ اپنی دیا کمائیگا۔ گھر گھر نرگن پھیرا پائیگا۔ سوئی سُرُتی آپ جگائیگا۔ اکال
 مورتی میل ملائیگا۔ ناد تورتی راگ سنائیگا۔ آسا پورتی کر وکھائیگا۔ رنگ گوڑھتی اِک چٹھائیگا۔ لوک مات اتر نہ جائیگا۔ گرگھ سیجے بہہ کے شکر منائیگا۔ کیتا
 قول نکر نہ جائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اِکو در گھائیگا۔ بھگت دوارے آواں گا۔ بھو ابھید گھلاواں گا۔ دیوی دیو آپ
 جناواں گا۔ بن سیوک سیوکماواں گا۔ بن رسنا جھوگیت گوہند الاواں گا۔ آتم سیجا ویکھ نہکیو، نہچل اپنا دھام وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں پنڊھ مُکاواں گا۔ جن بھگتاں پنڊھ مُکائیگا۔ آون جاون پھند کٹائیگا۔ لکھ چوڑاسی رہن نہ پائیگا۔ جم کی پھاسی آپ
 تڑائیگا۔ رائے دھرم در دُرکائیگا۔ چتر گپت نہ لیکھ وکھائیگا۔ لاڑی مَوْت نین شرمائیگا۔ پاربرہم برہم اِکو نظری آئیگا۔ نہکرمی اپنا کرم کمائیگا۔ ساچی سرن
 اِک درسائیگا۔ نیتز ہرن پھرن گھائیگا۔ ناتا چرن پریتی جڑائیگا۔ ذات پات نہ کوئے رکھائیگا۔ اندر مار جھات، اپنا آسن لائیگا۔ بند کواڑی کھول تاک، دسم
 دواڑی کُنڈا آپ تڑائیگا۔ پورا کرے بھوکت واک، گوہند میلا آپ کرائیگا۔ گر چیل اِکو گھر وسائیگا۔ جوت نر نجن چاڑھے تیل، آد نر نجن ویکھ وکھائیگا۔ گھر
 آئے سجن سہیلا، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیگا۔ بن بھگتاں کوئی نہ جانے ویلا، لکھ چوڑاسی بھرم بھلائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، آتم سیجا تیری پوری آس کرائیگا۔ تیری پوری آس کراواں گا۔ جنم جنم دی تراس مٹاواں گا۔ کر پرکاش مات پرگٹاواں گا۔ شبد انادی ناد سناواں گا۔
 بن حاجی جج کراواں گا۔ مکہ کعبہ اِکو در وکھاواں گا۔ حُجرہ حق نظری آواں گا۔ لاشریک پھیرا کھاواں گا۔ جگت تاریک اندھیر مٹاواں گا۔ پیر پیغمبر نال
 ملاواں گا۔ کوڑا اڈمبر آپ مٹاواں گا۔ سچ سویمبر اِک رچاواں گا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اِکو گھر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دوارے آپے چڑھ، جن بھگتاں ویکھ وکھاواں گا۔ آتم سیجے چڑھاں گا۔ سچ دوارے آپے کھڑاں گا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھاں گا۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈراں

گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے سچ دوارے کھڑاں گا۔ آتم تیج سہاواں گا۔ نربان پد درساواں گا۔ جگت دوار
 حد پندھ مُکاواں گا۔ گیت سہاگی چھند الاواں گا۔ اجپا جاپ کراواں گا۔ بتی دند نہ کوئے ہلاواں گا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالا گھر گھر وچ آپ پرگٹاواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیج سُنہنجی اِکو راواں گا۔ پرہہ تیج سُنہنجی راویگا۔ کنت کنتوئل اکھواویگا۔ جن بھگتاں تیج
 پھول برساویگا۔ انمول سیوا کمایگا۔ اُبھل بُھل کدے نہ جایگا۔ ساچی کُل آپ اُپجائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیج سُنہنجی اِک
 وڈیائیگا۔ تیج سُنہنجی چڑھیا چا، گھر اپنے خوشی منائیگا۔ پاربرہم پرہہ ملے آ، میری آسا رہے نہ رانیگا۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لئے لا، سوبھاؤنت وڈی وڈیائیگا۔
 میرا مندر دے سہا، اندرے اندر کر رُشائیگا۔ دیپک دیا دے جگا، باقی تیل کوئے نہ پائیگا۔ ساقی جام دے پیا، مدھر اِکورس وکھائیگا۔ میری پچھلی ریتی دے
 مٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اپنا ور، گھر میرے پھیرا پائیگا۔ گھر میرے آوے میرا ماہی، میں اِک دھیان لگایگا۔ تیج سُنہنجی
 تیج وچھائی، اپنا آپ آسن ڈاہیگا۔ ہو نمانی سیو کمائی، بلہین دے دُہایگا۔ نیز نین کجل کوئے نہ پائی، میڈھی سیس نہ کوئے گندایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اِک ور، گھر ساچے ہوئے سہایگا۔ سری بھگوان اگوں ہس، تیج سندیس سنانیندا۔ میں پندھ مُکاواں نس نس، انتم راہ تکائیندا۔
 بیس پیسا ہو پرگٹ، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ شبد اگئی وجے ند، چھتی راگ بھیو نہ آئیندا۔ پورب جنم دی مکے حد، اگلا جنم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سُہیلے
 در اپنے سد، در دروازہ اِکو اِک وکھائیندا۔ نو دوارے پار کر حد، گھر دسویں آسن آپ لائیندا۔ پریم پریتی اندر بھج، تیج پریتی اِک جنائیندا۔ تیرے اُتے
 بہواں تیج، رُپ ریکھ رنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ تیرا پڑوہ لواں کج، نام دوشالہ نال لائیندا۔ بھگت بھگوان دوہاں دا اِک نگارہ جائے وچ، سوہنگ ڈھولا راگ
 لائیندا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ کلجگ انتم لہنا چکے سیاں ساڈھے تن ہتھ،
 ہتھو ہتھ آپ چُکائیندا۔ سچھند دوار ہر نرنکار کرپا دھار گُر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لئے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔ درشن کرنا رنج رنج، نج نیز نین
 کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سیجا کر پروان، پُرکھ ابناسی دیوے دان، ہو مہربان دیا کمائیندا۔ مہربان پرہہ ٹھاکر سوامی،

اپنی دیا کمائی۔ آد جگادی آنتر جامی، اِکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی شبد اگم جنائے بانی، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ دُھر درگاہ دی سچ نشانی، سچکھنڈ نو اسی جھولی پائی۔ لیکھا جانے شاستر سمرت وید پُرانی، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نام صفت صلاحیا۔ نش اکھر سب توں وکھر گر اوتاراں لاہے ستر، بھيو اہیدا اچھل اچھیدا اگم اتھاہ بے پرواہ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم سچ سُنجنی، جوت جگے اک نرنجنی، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن پھیرا پائے آپ، اپنی دیا کمائی۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائی۔ دوویں اک دُجے دا کرن جاپ، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم ناتا بنے ساک، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچا گھاٹ، پتن بیٹھا اِکو ماہیا۔ اِکو پتن اِکو گھاٹ، ہر اِکو ویکھ وکھائیندا۔ اِکو داتا دیونہارا دات، اِک اِکلا آپ ورتائیندا۔ اِکو ویکھنہارا مار جھات، بند تاکی کُنڈا لاہندا۔ اِکو پوری کر نہارا خواہش، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ اِکو منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ اِکو برہما وشن شو کرے داسی داس، کروڑ تیتیس سُرپت اند سیو لگائیندا۔ اِکو گر اوتاراں پیر پیغمبراں نرمل جوت کرے پرکاش، شبد اناد انادی راگ سُنائیندا۔ اِکو بھگت بھگوان وسے سدا پاس، آتم سیجا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت اپنا در وکھائیندا۔ بھگت سچ رہنا تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائی۔ سری بھگوان آوے نرگن دھار، رُوپ رنگ نہ کوئے وکھائی۔ راتیں نِستیاں لئے اُٹھال، اندر وڑ وڑ آپ جگائی۔ پُچھے آن مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ ساچی ویکھ دھر مسال، کایا مندر دے وڈیائی۔ دیپک دیا اِکو بال، نرگن جوت کرے رُشائی۔ امرت آتم جام دے پیال، رس اِکو اک وکھائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن کول دے سرنائی۔ پورب لیکھے لائے گھال، کیتی گھال تھایں پائی۔ اگے وسے سدا نال، نچ آتم ڈیرہ لائی۔ سَتجگ دے اولڑی چال، پوجا اِکو اک درڑائی۔ لیکھے لگے کایا ماٹی کھال، پنچ تت کنچن رُوپ وٹائی۔ ترے گن مایا ہوئے بے حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن سچ رنگ چلُول، سو پُرکھ نرنجن آپ رنگائی۔ ہر پُرکھ نرنجن جگ چوکڑی کدے نہ جائے بھول، بھل وچ کدے نہ آئی۔ ایلنکارا چُکائے تیرا مول، لہنا پورب جھولی پائی۔ پروردگار دا سچ اصول، اصلیت ویکھے تھاوں تھانیا۔

مُرید مُرشد کرے قبول، بے پرواہ بے نظیر نظریہ نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اِکو اِک وڈیایا۔ سچ سچ سو بھاؤنت بھگت بھگوان جنائیندا۔ گھر ملے نر نرائن کنت، نراجھت پھیرا پائیندا۔ چاڑھے رنگ اِک بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئیں ہنگت، نوں سو اکھر اِک پڑھائیندا۔ مہما جنائے آپ اگنت، بودھ اگادھ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم اِکو منت، گر شبدی بھو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اِکو لائیندا۔ سچ سنگھاسن جائے لگ، سچ سُنجنی ملے وڈیایا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، نرگن اپنا درس دکھایا۔ میل ملاواں اُپر شاہ رگ، نو دوار ڈیرہ ڈھایا۔ کرپاندھان رکھے لُج، مہر نظر اِک اٹھایا۔ سچ نگارہ جائے وچ، نوبت نام شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ آتم سچ تیرا نرگن جانے لیکھ، بھگت بھگوان مل مل لے کھید، کھیل اپنی نہ کسے جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوت نوری تیج، شبدی گر سنگر دھار آد جگاد جگا جگنتر اِکو اِک اھوایا۔

☆ ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گر بلوندر سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ☆

بھگت تیج سہاونی، ہر پایا کنت بھتار۔ پوری ہوئی بھاوئی، بھاؤ مٹیا سنسار۔ مٹی اندھیری شامنی، شوہ کرپا کیتی آن۔ اگے دیوے ضامنی، سر ہتھ رکھ نرکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا وچ سنسار۔ بھگت سہیلا صاحب سنگر، سدا سدا وڈیایا۔ لیکھا جانے جنم کرم پورب دھر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کرپا دین جائے بہڑ، جگ جگ پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم دیوے جوڑ، جوڑی اِکو گھر دکھایا۔ پوری کرے بھگتن لوڑ، آسا میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہو سہایا۔ بھگتن آسا پوری کر، پر م پرکھ دیا کمائیندا۔ درشن دیوے آتم گھر، گھر مندر آپ سہائیندا۔ لیکھ چکائے چیتن جڑ، جڑ چیتن اپنے وچ ملائیندا۔ گھر گمبھیر سنگر پھڑ، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ سوہنگ اکھر جس جن لیا پڑھ، تس پار کنارہ آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت لگائے اپنے لڑ، پلو اِکو نام بندھائیندا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ★

بھگت بھگوان اکو راگ، اکو گھر ودھائیا۔ بھگت بھگوان اکو ناد، اکو اک شنوائیا۔ بھگت بھگوان اکو ساز، تال تلواڑا اک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان اکو آواز، سوہنگ ڈھولا سدا گائیا۔ بھگت بھگوان اکو کاج، آتم پر ماتم ہوئے کڑمائیا۔ بھگت بھگوان اکو سواد، رس پھیکے جگت تچائیا۔ بھگت بھگوان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو رنگ دکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر سچا اک اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ور، نار کنت روپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ڈر، بھے بھے وچ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو لڑ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ بھگت بھگوان اکو دھڑ، سیس جگدیش نہ ونڈ ونڈائیندا۔ بھگت بھگوان اکو اکھڑ لین پڑھ، دوجی ودیا نہ کوئے لائیندا۔ بھگت بھگوان اکو دوجے دیوے دی سرنی جائن پڑ، ابھمان دوہاں وچ نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان بھگت اکو رنگ رنگائیندا۔ بھگوان بھگت اکو ڈیرہ، مندر اک وڈیائیا۔ بھگوان بھگت اکو گھیرا، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ بھگوان بھگت اکو ویہڑا، چار دیوار نہ کوئے دکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو بیڑا، جگ جگ بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان اکو کھیرا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ بھگوان بھگت اکو جھیرا، اک دوجے نوں کہن توں میرا میں تیرا، دوجا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو نیڑا، اتم میلا سچ سبھائیا۔ بھگت بھگوان اکو گر چیل، چیل گر روپ جنائیا۔ بھگت بھگوان کلج اتم ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وید پُران کہن نہ پائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ★

سچ دربار شاہ سلطان، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیندا۔ اینکارا بن بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد زرنجن کھیل مہان، نور نورانہ نور رُشنائیندا۔ ابناسی کرتا ہو جوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان، زرنجن زرویر آپ

اُٹھائیندا۔ پاربرہم پر بھ کر دھیان، بن نیتز نین اکھ گھلائیندا۔ سچ دوارا کر پروان، سچ سنگھاسن سو بھا پائیندا۔ دیونہارا دھر فرمان، نام سندیسہ اک الائیندا۔ ساچے سُت اُٹھ بلوان، شبدی شبد جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رانا کھیل کرائیندا۔ شبدی سُت اُٹھ جاگ، سچکھنڈ نواسی آپ جگائیا۔ پاربرہم پر بھ ست کرائے یاد، بھو ابھید گھلائیا۔ نرگن وجائے نر اکار ناد، دھن اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے رہیا اُٹھائیا۔ سُت دُلا راکھول اکھ، پر بھ چرن دھیان لگائیندا۔ سچ سنگھاسن ہو پرتکھ، ابناسی کرتا آسن لائیندا۔ بن نمانا چرنیں گیا ڈھٹھ، مستک گکا سیمس لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اکھ جگائیندا۔ ساچے سُت رہ تیار، ست ستوادی آپ جنائیا۔ شبدی شبد تیرا نگار، نرگن داتا آپ وجائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساچی دتے تیتوں کار، کرنی کرتا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سُت دُلا رے کر دھیان، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ وشنوں دس اک فرمان، ابناسی کرتا آپ الائیندا۔ داتا دانی دو جہان، نر ویر اپنی کل دھرائیندا۔ نیتز کھول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ شبد دُلا ر لیا اُٹھا، رہبر آپ اکھوائیا۔ وشنوں وشنو دے جگا، سچ سندیس سنائیا۔ پاربرہم پر بھ رہیا فرما، دھر سندیسہ اک گھلائیا۔ چرن دوارے جانا آ، دیونہارا اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا جنائیا۔ وشنوں کہے سچ دس، در تیرے دھیان لگائیا۔ کون ویلا آواں نس، پر بھ سرن ملے سرنائیا۔ سچ دوارے جاواں ڈھٹھ، ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے سچ سبھائیا۔ شبد کہے سُن سچ کہانی، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ پُرکھ اکال دی اگم بانی، بودھ اگادھ درڑائیندا۔ سچ سندیسہ دو جہانی، نرگن داتا آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ اپنی کرپا آپے دھار، ویکھنہارا چائیں چائیندا۔ پاربرہم برہم کر اُجیار، دھر فرمانا آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ بھو ابھیدا کھولے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ شکر ویکھ اپنی ذات، اذاتی آپ سمجھائیندا۔ جس نے دتی تیتوں دات، سو صاحب حکم سنائیندا۔ چرن کول کول چرن بندھاؤنا نات، ناتا بدھاتا اک سمجھائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائندا۔ سچ سندیسہ ترے گن مایا، ترے بھون دھنی آپ جنائیا۔ آد پُرکھ آد بنیا جو دائی دایا، بن سیوک ساچی سیوکمائیا۔ جس دی سب دے اُپر چھایا، سو شہنشاہ حکم سنایا۔ سچ سندیسہ اک گھلایا، دُھر فرمانا آپ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدہ سب دارہیا اُٹھایا۔ سچ سندیسہ پنچ تت، تت ویتا آپ جنائندا۔ دیونہارا ساچی مت، پاربرہم پرہم بھو گھلایندا۔ سچ دوارے آؤنا نٹھ، در اکو اک سمجھائندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، پڑدہ آپے لاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوانا، ایک اک جنائیا۔ برہماست اُٹھے نادانا، نیز نین گھلایا۔ سچ سندیس دے گیانا، منتر اکو اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی دسے مہربان، بھو ابھید گھلایا۔ سچکھنڈ دا سچ نشان، اکو اک جنائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، دھیان دھیان نال ملایا۔ پاربرہم پرہم ہو پردھان، سچ پردھاگی اک کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت کمار رہیا جنائیا۔ سنت کمار کہے دوئے جوڑ، پرہم تیری سچ سرنایا۔ در تیرے تے آواں دوڑ، پچھلامان گوانیا۔ زرگن زوریر جانا بھڑ، بے آنت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ سنت کمار براہ دس، اکو اک جنائیا۔ براہ یگے پُرش میل ملاواں ہس ہس، سری بھگوان رہیا درڑایا۔ یگے پُرش حیکریو اُٹھو نا نٹھ، ویلا آنت رہیا آئی۔ حیکریو زائن ملنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا اک جنائیا۔ سچ سنہیڑا کپل من، بے پرواہ آپ جنائندا۔ بن کٹاں لیناں سُن، بن رسنا آپ سنائندا۔ دتا ترے لہنا دین رکھو دیو نال ملائندا۔ پرتھو دسے ساچے کن، متس اپنا پردہ لاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنہیڑا آپ جنائندا۔ سچ سنہیڑا کچھپ دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ موہنی رہنا خبردار، من موہن رہیا سمجھایا۔ دھنتر تیری پاوے سار، منتر اپنا نام درڑایا۔ ہنسا تیرا بول جیکار، بے آنت ویکھ دکھایا۔ زرنکھ اُٹھ نین اگھار، زرنائن رہیا جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بل باؤن رہیا ہلایا۔ بل باؤن اُٹھ ہو تیار، سنگر ساچا آپ جنائندا۔ زرنکھ نال کر پیار، ہری ہر تیری گنڈھ پوانندا۔ زرائن کھولنہار کواڑ، پرس رام پڑدہ لاہندا۔ ویکھنہارا دسرتھ بیٹا رام اوتار، رمیا اکو حکم جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دی کھیل آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی کھیل وید ویاس، پُران پُرانی آپ جنائیا۔ باراں اکشری جس نواس، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ کریا کھیل پر تھی
 آکاش، گگن منڈل سو بھاپائیا۔ دو جہاناں پاوے راس، نرگن سرگن راس رچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ
 سندیسہ گند منوہر لکھی نرائن، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ ویکھنہارا ساچے نین، نین اکو اک گھلائیندا۔ ساچا ڈھولا آیا کہن، انبولت آپ جنائیندا۔
 چکاونہارا لہن دین، تریلوکی ناتھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک جنائیندا۔ ساچا حکم شاہ سلطان، اکو اک جنائیا۔
 بھل نہ جائے کوئی انجان، بے پرواہ رہیا درڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ لیکھا جانے وچ جہان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ بدھی
 پاونہارا سار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اوتار تینی رہیا جگائیا۔ اوتار تینی کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ سچک تریتا دواپر
 جس رکھی تھادی پت، سو پت پر میثور کھیل وکھائیندا۔ جس سرگن نال بندھایانت، نرگن اپنی دھار جنائیندا۔ جس دھیرج دتاست، سنتو کھ اپنا اکو اک
 سمجھائیندا۔ نرمل جوت کر پرگٹ، نور نورانہ نور رُشائیندا۔ جس چوداں لوک وکھایا ہٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ
 سنائیندا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، ایککارا آپ جنائیا۔ چتر بھج کرے ادیساء، آد شکت سیس جھکائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے لیکھا، بے انت بے پرواہیا۔ جگ
 چوکڑی کھولے بھیتا، بے انت بے انت اپنی کار کمائیا۔ نت نوت کرے یتا، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ سارے بچھلا کرو چیتا، پر بھ چیتن رہیا کرائیا۔ بچ
 تت کایا جھوٹا کھیتا، لوک مات انت رہن نہ پائیا۔ رام رام دا اکو بیٹا، کاہن کاہن دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا نوجوانا، اکو اک جنائیندا۔ دُھر سندیسہ سچ پروانہ، بے پرواہ آپ گھلائیندا۔ جو دیندا رہیا دُھر درگا ہی دانا،
 وست امولک جھولی پائیندا۔ سو صاحب مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھائیندا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک جنائیندا۔ سچ شبد وشن برہما شو دھار، شکر آپ جنائیا۔ سچ تخت نواسی ساچے تخت
 بیٹھ سچی سرکار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس لیکھا دتا وید چار، چار ورن کر پڑھائیا۔ جس وشن بھریا بھنڈار، وست امولک آپ ورتائیا۔ جس شکر دتی

دھوڑی چھار، مستک لگا اِکو لایا۔ جٹا جوٹ پائے سار، ترسول اپنے نام وڈیایا۔ ترے گن مایا کر شنگار، پنج تت کری گُرمایا۔ لکھ چوراسی ہو اُجیار، چارے کھانی ونڈ ونڈایا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا نام جنایا۔ تینی اوتار کر خبردار، خبر اپنی آپ جنایا۔ لہنا دینا چکے سچ دربار، دُھر درباری بُھل کدے نہ جانیا۔ ویکھنہارا جگ چوکڑی چار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیہڑا اِک گھلایا۔ سچ سنہیہڑا سُنیا کن، اِک دھیان لگایا۔ اِک دُجے دانکے جن، بھرم بُھلیکھا بھو چکایا۔ جس نے دتا پنج تت تن، سو صاحب ویکھن آیا۔ جیہڑا آد بنیا جتنی جن، دھن دھن جنیدی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا منگے تھاؤں تھایا۔ اوتار تینی اِک دُجے نوں رہے دس، اپنا حال سُنایا۔ لیکھا منگے پُرکھ سمرتھ، بے اُنت وڈی وڈیایا۔ چاروں کُنٹ کوئی نہ سکے نٹھ، جدھر ویکھو نظری آئی۔ تریلوکی پچھے گئے چھڈ، اگے اِکو اِک بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا گایا نام جنائی پوجا پاٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا وڈ وڈیایا۔ ہر سچا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرانیندا۔ ساچے بھگت لئے اٹھا، دھرو پرہلاد پردہ لاہندا۔ بل اُنکلی نال لئے لگا، امریک اپنا راہ جنانیندا۔ جنک لیکھا سچ سمجھا، بھید ابھید جنانیندا۔ بدر سُداما بے دیو لئے جگا، جگ جیون داتا آپ اٹھانیندا۔ روداس چھارا سنگ رلا، کبیر جُلاہا اپنے مندر آپ وسائیندا۔ ساچی کرنی دے دکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تھم اِکو اِک جنانیندا۔ کبیر سُنیا ہر کا راگ، کوک کوک سُنایا۔ بھگتو سُنو اگم آواز، بے پرواہ لگایا۔ جس نے دکھایا اپنا سوانگ، سو سوانگی سانگ رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا سچ سُبھایا۔ میل ملاواں اِکو ایک، ایک ایک جنانیندا۔ شبد اگئی رکھو ٹیک، دُجا تھم نہ کوئے منانیندا۔ جس نے لوک مات دتا بھیج سو اپنا کھیل کھلانیندا۔ جس دا جوتی نور تیج، نور نورانہ پڑدہ لاہندا۔ ویکھنہارا ساچی سچ، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرانیندا۔ سچ سنہیہڑا پروردگار، ایکا ایک جنایا۔ موسیٰ ہو خبردار، بے پرواہ رہیا سمجھایا۔ جس دا جلوہ تک ڈگا منہ دے بھار، کوہ طور نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا الایا۔ سُن عیسیٰ حضرت آپ جنائے، سچ سچ سمجھایا۔ جس نوں مئے نور خدائے، نور نورانہ بے پرواہیا۔ پتا پوت جس وڈیائے، سو

وڈا دے وڈیاں۔ لیکھا انتم دے چکائے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ درگاہ ساچی لئے ملائے، مقامے حق حق رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سندیسہ رہیا جناں۔ سچ سندیسہ محمد میت، مہربان جناں۔ جس جنائی اپنی ریت، کلمہ نبی پڑھائیندا۔ سو صاحب نشانہ دے ٹھیک، دُھر درگاہی آپ الائنڈا۔ انتم نیڑے آئی تاریخ، چوواں صدیاں پندھ مکائیندا۔ چوواں طبق ویکھے لاشریک، واحد اپنا پھیرا پائیندا۔ اُمت اُمتی ویکھے نیت، نیتوان ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ الائنڈا۔ دُھر فرمانا آلمین، نبی رسول آپ جناں۔ دُھر درگاہی کرے تلقین، طالب طلبا لئے اٹھائیا۔ در دے بردے بنو مسکین، مصلہ اکو اک جناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیوے تھاوے تھانیا۔ سدا دیوے نرگن جوت، نانک دھار دھار جناں۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ شبد اگم لگائے چوٹ، نگارہ اکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ دُھر فرمانا نوجوان، اکو اک جناں۔ نانک نرگن کر پروان، نانک سرگن آپ سمجھائیندا۔ دوہاں وچولا مہربان، نظر کسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکان، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، بے پرواہ آپ کرائیندا۔ جس نے دتاست نام، منتر اپنا اک درڑائیندا۔ آد جگادی اک گیان، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی آپ سمجھائیندا۔ سچ کہانی سُن نرنکار، نانک خوشی منائیا۔ تیرا آنت نہ پاراوار، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ ہوں سیوک سیوادر، بن چاکر سیو کماں۔ تیرا لیکھا وچ دربار، سچ سچ تیری وڈائیا۔ داتا دانی دیونہار بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ تیری مہما جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا جس گائیا۔ گر اوتار در منگن بن بھکھار، اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہوں چلاں سد رضائیا۔ سچ سندیسہ نانک نرگن، نرگن نرگن آپ جناں۔ سری بھگوان میٹنہارا چند، چنتا چکھانہ کوئے رکھائیندا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گنی گہند، بھيو ابھید آپ جناں۔ شبد انادی گوہند بند، سوت دلارا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد وڈائیندا۔ شبد اگم گوہند رنگ، سری بھگوان آپ جناں۔ بے پرواہ وجائے مردنگ، مردنگ اکو اک درسائیا۔ ایہتھے اوہتھے دو جہان آپے لنگھ، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، گوہند نین اکھ کھلایا۔ گوہند گوہند کھول نین، زرگن داتا آپ سمجھائیندا۔ میں نیا تیرا کہن، تیری کیتی بھل نہ جائیندا۔ زرگن ہو کے بنیا ساک سجن سین، سرگن روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دیوے گھر گھر، سہنجنا سچا تھاں آپے کھوج کھجائیندا۔ گوہند کہے دس بھگوان، کون سندیسہ دیس سنایا۔ میں تیرا ست نادان، بالک بالا روپ وٹایا۔ پُرکھ اکال ہو مہربان دینا دان، داتے دانی تیری وڈایا۔ کون ویلا میلا کریں وچ جہان، زرگن اپنے انگ لگایا۔ میں تیر چلہ چھڈیا کمان، پنج تت دیہہ نہ کوئے رکھایا۔ شبد ست ہو نوجوان، تیرا دھیان لگایا۔ توں یارڑے ستھر کریا پروان، میں سولاں سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در آواں چائیں چائیا۔ ساچا در دے بھگوان، کلجک انت انت جنائیندا۔ پہلی چیتز دوس مہانا، بیس پیسا ویکھ وکھائیندا۔ سچ دربار لگائے نوجوانا، پُرکھ ابناسی آسن لائیندا۔ دیوے حکم دھر فرمانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ وشن برہما شو در آئے ہوئے نما، آگے سیس نہ کوئے اٹھائیندا۔ ترے گن مایا انت پچھتانا، پسچا تاپ نہ کوئے مٹائیندا۔ پنج تت ہوئے خیرانا، ہر کا بھو کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی تھت آپ درڑائیندا۔ پہلی چیتز تینی اوتار آؤن گے۔ در بہہ کے سیس جھکاؤن گے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤن گے۔ چار جگ دا لیکھا کڈھ وکھاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اکو گوئگے۔ رام رام وچ ساؤن گے۔ کرشن کرشن وچ رلاؤن گے۔ جوت جوت وچ ملاؤن گے۔ اپنے اتر وچ شراماؤن گے۔ چوٹ چوٹ وچ ڈنک وچاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، در بنک اک وکھاؤن گے۔ پیر پیغمبر آؤن گے۔ بے پرواہ ڈھولا گاؤن گے۔ بن بردے سیس جھکاؤن گے۔ سجدہ کر کر شکر مناون گے۔ کلمہ اکو اک گانن گے۔ اپنا لیکھا پر بھ آگے کڈھ وکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل ویکھ وکھاؤن گے۔ بھگت اٹھاراں آؤن گے۔ پر بھ نیز درشن پاؤن گے۔ چرن کول سیس اکاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک درساؤن گے۔ نانک گوہند دس دس دھاری آویگا۔ پر بھ اپنا میل ملاویگا۔ جوتی نور چند رشناویگا۔ گیت سہاگی چھند سناویگا۔ اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دے وچڑے گھر ساچے میل ملاویگا۔ کلجک انتم میل ملاواں گا۔ پہلی چیتز رت سہاواں گا۔ بیس پیسا نیہہ

دھراواں گا۔ جگت جگدیشا پھیر اکھواواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام حدیثا اک پڑھاواں گا۔ خالی کھیسہ سب دا آپ کراواں گا۔ بچھلی ریتا لوک مات مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ چار وید بولنگے۔ پُران اٹھاواں تولنگے۔ شاستر سمرت اپنا بھيو ورو لن گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان در اکو سچا کھولنگے۔ اٹھاواں دھیاے گیتا گن گائیگی۔ پرہہ اکو ویکھ وکھائیگی۔ انخیل قرآن درشن پائیگی۔ نیترنین نہ کوئے دسائیگی۔ اللہ رانی مکھ نقاب چکائیگی۔ پردہ نشیں بے پردہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن جوت اکو ویس وٹائیگی۔ گر دس اٹھنگے۔ پرہہ صاحب کولوں بچھنگے۔ سچکھنڈ دوار نہ لنگے۔ شیر وانگوں لنگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوئے دوئے جوڑ سرب بچھنگے۔ سچ سندیسہ دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ جنایا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنا بھيو چکائی۔ پرگٹ ہو وچ جہان، نہکلنک ناؤں رکھائی۔ آد پرکھ جس دتا دان، آنت آپے ویکھن آئی۔ جگ چوکڑی کر پچان، نو نو چار پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، سچ سنہیڑا اکو اک اچائی۔ سچ سنہیڑا اشبد امولا، دھردر گاہی آپ اچائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جس نے تول تول، سو لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ جو جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رکھدا رہیا اوہلا، اپنا بھيو نہ کسے سمجھائیندا۔ نام ندھان سری بھگوان سناؤندا رہیا سوہلا، کوٹن کوٹ نام دھرائیندا۔ سرگن ہو کے بدلدا رہیا چولا، پنج تت کایا جگت ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جو دین مذہب ذات پات پاؤندا رہیا رولا، ورن گوت ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار آپ سمجھائیندا۔ ساچی دھار جو رہیا ونڈ، ونڈنہارا بے پرواہیا۔ جس نے رچے کوٹ برہمنڈ، منڈل اپنی راس جنایا۔ جس نور دتا سورج چند، کرن کرن جوت رُشنائیا۔ جس لکھ چوراسی بیڑا بٹھ، جگ ساگر دتا ترائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو نرگن اپنا پھیرا پائی۔ سو نرگن داتا ہو مہربان، نر ویر کھیل کرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، بچھلا لیکھا دے چکائی۔ کلج کوڑی کریا مٹے نشان، مایا ممتا دے کھپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار سچ نرنکار اکو اک لگائی۔ سچ دربار لگے آنت، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ نام جنائے اکو منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ لکھ

چوڑاسی نظری آئے ساچا کنت، کنت کنٹول سچ ہنڈھانیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اپنا راہ دکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سمجھانیندا۔ سچ دوارا لوک مات، مہربان لگائی۔ کلجگ انتم دیوے دات، سنجگ دھار چلائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک کھلایا۔ سچ دوارا اک کھولنا، بے انت آپ جنائیندا۔ نام ڈھولا اکو بولنا، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھانیندا۔ ساچا تول اکو تولنا، دو جہان کنڈا ہتھ نہ کوئے رکھانیندا۔ لکھ چوڑاسی آپ ورولنا، بھگت بھگوان باہر کڈھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک دکھانیندا۔ سچ دربارا اک دکھاویگا۔ جس در بہہ کے حکم چلاویگا۔ نو نو چار پنڈھ مکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو مان جناویگا۔ جگ چوکڑی وچھڑیاں میل ملاویگا۔ محمد گوہند آگے جھولی ڈاھویگا۔ نانک نرگن وست ورتاویگا۔ دست دست نال ملاویگا۔ کیٹ ہست نظر کوئے نہ آویگا۔ حکم اکو سخت سناویگا۔ کلجگ ویلا وقت سرب سمجھاویگا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کریا ہووے غرق، غرق آپ کراویگا۔ کر کے غرق، شتوہ دریائے رڑھاویگا۔ لیکھے وچ نہ رہے فرق، گوہند فرنا اک جناویگا۔ پچھلی کیتی کرے ترک، تڑت اپنا حکم مناویگا۔ سچھنڈ وچوں آیا پرت پر تیندھ اک اکھواویگا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا دکھ نہ کوئے جناویگا۔ ادھ وچکار نہ جاوے اٹک، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباویگا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاں دیوے جھٹک، منہ دے بھار سٹاویگا۔ جن بھگتاں سواؤنا ہو بے کھٹک، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چوڑاسی دھرم دوارے رہی لٹک، پھاسی اکو وار لٹکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا سرب چکاویگا۔ سچ دربارا لگیگا۔ صاحب سلطان سورا پھبیکا۔ دیپک جوتی اکو جلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا نرویر پُرکھ اجونی رہت اکو گھیگا۔ اجونی رہت پر بھ کھیل اولّا، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ کلجگ انتم ہو اچھل اچھلا، ول چھل بھیو نہ جانے کوئی رانیا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ دھر سندیس نام گھلا، سچ سچ کرے پڑھانیا۔ نور الہی نور اللہ، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ وسنہارا مقامے حق سچ محلہ، محفل اپنے نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماہیا۔ ساچی کرنی پر بھ آپ کماویگا۔ دوجا سنگ نہ کوئے رلاویگا۔ نام مردنگ اک سناویگا۔ دو جہاناں لنگھ، اپنا ڈنک وجاویگا۔

کھج کوڑی کریا ڈھاکندھ، سنجک ساچاراہ وکھاویگا۔ سرشت سبائی اکو چھند، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھاویگا۔ جن بھگتاں کئے پندھ، پُرکھ ابناسی میل ملاویگا۔
 سنجک ساچا دے رس، مدراماس رسنا کوئی نہ لاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔ سُرَت سوانی کوئی نہ رہے رند، ہر کنت اکو نظری آویگا۔ ناتا تئے بتی دند،
 اجپا جاپ کراویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا مارگ اکو دسیگا۔ پر بھ ہر ہر دے وچ وسیگا۔ کھ موڑ کدے نہ
 نسیگا۔ زردھن ہو کے بھگتاں چرنی ڈھٹھیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار، دھئے لہناوٹے چکیگا۔ لہناوٹے آپ چکائیگا۔ گرکھ
 دھناروپ وٹائیگا۔ جن بھگتاں راگ سنائیگا۔ نیز اتھا پڑدہ لاہیگا۔ بن سورج چٹاں چند چکائیگا۔ سوہنگ چھندا اک پڑھائیگا۔ بندہ بن بندگیوں پار کرائیگا۔ نام
 رندا اک پھرائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھائیگا۔ ساچا کھیل کھلاویگا۔ چار ورن سمجھاویگا۔ ایکا نام درڑاویگا۔ ایکا رام
 ملاویگا۔ ایکا کاہن سمجھاویگا۔ ایکا جام پیاویگا۔ ایکا اسلام چلاویگا۔ ایکا امام نظری آویگا۔ ایکا پیغام پڑھاویگا۔ ایکا نظام بناویگا۔ ایکا نشان جھلاویگا۔ ایکا حکمران
 اکھاویگا۔ ایکا دان ورتاویگا۔ ایکا مان دھراویگا۔ ایکا بھگوان اپنا راہ وکھاویگا۔ ایکا مندر شودولا مٹھ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کراویگا۔ ساچی کرنی آپ کراویگا۔ دھر دا ڈھولا راگ الاویگا۔ کھج چولا نظر کوئی نہ آویگا۔ سنجک ہولا آپ
 کھلاویگا۔ مولا اکو نظری آویگا۔ دھرنی دھرت دھولا، ہولا بھار کراویگا۔ گوبند کیتا قولا، توڑ نبھاویگا۔ وید ویاسا پوت سپوتا براہمن گوڑا، اچاٹلا پربت ویکھ
 وکھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار گنت نظری آویگا۔ چار گنت امام اکھاویگا۔ کلمہ نبی اک جنائیگا۔ سجدہ سیس اک وکھائیگا۔ جگدیش
 اپنی کل دھرائیگا۔ حدیث اپنے نام پڑھائیگا۔ لاشریک پھیرا پائیگا۔ حقیقت حق کھوج کھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نام اکو اک
 وڈائیگا۔ اکو نام سدا جگ چار، جگ جگ ویس وٹائیگا۔ اکو نام تھر گھر دوار، شبدي گر پرگٹائیگا۔ اکو نام سُن اگم کرے پار، پڑدہ آپ چکائیگا۔ اکو نام وشن برہما
 شو کرے خبردار، سچ سندیسہ اک جنائیگا۔ اکو نام کروڑ تیتیس دئے آدھار، سُرپت اند ویکھ وکھائیگا۔ اکو نام کایا پنچ تت کرے شنگار، ترے گن میلا سچ
 سُبھائیگا۔ ایکا نام شبد ڈھنگار، گھٹ گھٹ راگی راگ سنائیگا۔ ایکا نام لکھ چوراسی کرپسار، کایا مندر بند رکھائیگا۔ ایکا نام وید چار، چار چار صفت صلاحیا۔ ایکا

نام دھار اوتار، تتوت کرے پڑھائی۔ ایکو نام کر پسار، پسر پساری ویکھ وکھائی۔ ایکو نام بھگت آدھار، بھگون اکو اک جنائی۔ اکو نام سنت کرے پیار، سجن ساچے ویکھ وکھائی۔ اکو نام گرکھاں کھول کوڑ، بند ہائی دے جنائی۔ اکو نام گرکھاں کرے پیار، نون سو پریتی اک جنائی۔ اکو نام پیر پیغمبر کرے اجیار، اجرت مول نہ لاگے رائی۔ اکو نام ملا شیخ مسائق کرے شنگار، مہربان دیا کمائی۔ اکو نام گر گر کھیل کرے سنسار، سنگر دیوے مان وڈیائی۔ اکو نام اندر باہر، گپت ظاہر کرے پڑھائی۔ اکو نام کھانی بانی ہو اجیار، چار چار رنگ رنگائی۔ اکو نام دسے جگ چار، چوڑی اپنا بندھن پائی۔ اکو نام وکھائے سچ دربار، در دروازہ اکو نام گھلایا۔ اکو نام ونڈن ونڈے وچ سنسار، ورن برن گوت دے جنائی۔ اکو نام کرے پار، منجھدھار نہ کوئے رڑھائی۔ اکو نام سرب پیار، سانجھ یار اک اھوئی۔ اکو نام طلب گار، آد جگاد دھیان لگائی۔ اکو نام کاتب بن کے بنے لکھار، دیوے وڈیائی قلم شاہیا۔ اکو نام سمند ساگر، بنھے دھار، اکو نام جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ کرے رُشائی۔ اکو نام کھیل کرے سورج چن ستار، منڈل منڈپ کرے رُشائی۔ اکو نام لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن گلنتر ویکھ وکھائی۔ اکو نام گوپی کاہن پائے راس، ویس انیک دھرائی۔ اکو نام وسے سدا پاس، وچھڑ کدے نہ جانی۔ اکو نام پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پائی۔ اکو نام آد انت پون سواس، انجا پون چھتر جھلایا۔ اکو نام سنائے دھر دی بات، جگ جگ بانی اک پرگٹائی۔ اکو نام ڈونگھا کھات، ہتھ کسے نہ آئی۔ اکو نام دیونہار نجات، ایتھے اوتھے ویکھ وکھائی۔ اکو نام نام پار جات، پارس کنجن لوہا روپ وٹائی۔ اکو نام ساکھیات، آد جگاد کوئی نہ سکے چھپائی۔ اکو نام سب دا پتہ مات، پت پوترے گر اوتار پیر پیغمبر گود وچ اٹھائی۔ اکو نام آب حیات، امرت اکو نام وکھائی۔ ایک نام کائنات، نرگن اپنا آپ جنائی۔ سو نام صاحب سچے دی ساچی دات، سو پرکھ نرنجن سار شبد اپنا نام جنائی۔ کلج انتم لے کے آیا اپنے ساتھ، مہربان دیا کمائی۔ مہر نظر کر جس ول لئے جھاک، تس پڑدہ دے گھلایا۔ ایتھے اوتھے آون جاون دو جہانوں کے واٹ، لکھ چوراسی پنہد رہن نہ پائی۔ چرن کول اپر دھول بنھے نات، سچھنڈ ملے سرن سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائی۔ دیوے وڈیائی پر بھ جو بھگت، بھگتن میتا آپ اھوئیندا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت وچ جگت، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پھولنہارا ہڈ ماس ناڑی بوند رکت، بھیو ابھید گھلاییندا۔ آد انت سری بھگونت ساچا کنت

اپنے ہتھ رکھے وقت، وار تھت نہ کسے سمجھائیںدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شبد اگئی چاڑھے کٹک، بے پرواہ اپنا حکم منائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنی کھیل دکھائیںدا۔ ساچی کھیل کرے سچکھنڈ، سچکھنڈ لوک مات پر گٹایا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتبیج سیج لہنا رہیا مکایا۔ بھگت بھگوان دیوے اک انند، انند آتم رس چکھایا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی جنائے چھنڈ، سوہلا ڈھولا اکو اک گایا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرسکھ تیری ننگی نہ ہوئے کنڈ، پر بھ اپنا ہتھ سپس لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلج انتم ہر جن ویکھے ہر گھٹ تھانیا۔ ہر گھٹ تھائیں گوسائیا آپ، کھوجت کھوجت ویکھ دکھائیںدا۔ بھگت سہیلا پتاما، پوت سپوت آپ جگائیںدا۔ شبد اگم بندھائے نات، بدھاتا نرگن نرگن جوڑ جڑائیںدا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا ساک، سچن اکو نظری آئیںدا۔ کر کرپا کھولے تاک، نج نیز پڑدہ لائیںدا۔ پوری کرے آس، پوری آسا آپ کرائیںدا۔ گرہ مندر کر کے واس، ساچی تیج سہائیںدا۔ نرمل جوت کر پرکاش، دیا باقی اک جگائیںدا۔ پرگٹ ہو پر بھ ساکھیات، سوچھ سروپی درس دکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، دوارا اکو اک وڈیائیںدا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ☆

گرگھ جھگی سب توں چنگی، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ جتھے ملے وست انمنگی، بھگت بھگوان اک دوجے دی جھولی پائیا۔ جتھے جنم جنم دی مٹے تنگی، دکھ درد رہے نہ رانیا۔ جتھے صاحب سنگر بنے سنگی، بن سیوک سیوکماںیا۔ جتھے نیز نین اکھ نہ رہے اندھی، پرتکھ روپ درسایا۔ جتھے ناتا تے خانہ بندی، بندھن دئی دے مٹایا۔ جتھے پار کنارہ دے کنڈھی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے واسنا چکے مندی، سوگندھی اکو نام درسایا۔ جتھے راگ سنے بن راگ تندی، ستار نین نین شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تے جھگی دیوے وڈیایا۔ جھگی کہے میری سوہنی کندھ، اٹاں پتھر ملے وڈیایا۔ جس اندر صاحب آیا لنگھ، ہر سنگت دے وڈیایا۔ دو جہان نہ ملے انند، جو میرے گھر وچ رہیا دکھایا۔ میں سکھنی بھاگاں والی گاواں چھنڈ، سچا

ڈھولا اِکو ماہیا۔ میری کنکر کنکر اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار سوامی تیرے ہتھ وڈیاں۔ جدھر دیکھاں پوے ٹھنڈ، تتی وانہ لاگے رانیا۔ دُور دُراڈے ترسن سورج چند، تیری سرن نہ ملے وڈیاں۔ دھن بھاگ توں کٹ کے آئیوں اپنا پندھ، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش اِکو اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگی دیوے مان وڈیاں۔ جھگی کہے میری سوہنی چھت، گگن منڈل نین شرمایا۔ جس اندر پُرکھ اکال رہیا وس، نرگن اپنا آسن لایا۔ میں کو جھی کملی رہی ہس، پر بھ آیا بے پرواہیا۔ میں دو جہاناں رہی دس، دیکھو گھر غریباں بیٹھا ستھر وچھایا۔ امرت آتم دیوے رس، سچ امرت اک چوانیا۔ جس داگر اوتار گاؤندے آئے جس، سوگر سکھاں غریب نمائیاں ڈھولا گانیا۔ خالی ہتھیں ہو گیا وس، آپ اپنا مان تجانیا۔ پریم پریتی اندر گیا پھس، آپ اپنا پندھ مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سچی رت سہانیا۔ جھگی کہے اُٹھ بھڑی رین، سچ دیاں درڑانیا۔ پاربرہم پر بھ بنیا میرا ساک سجن سین، گھر چل کے آیا ماہیا۔ جن بھگتاں چکاوے لہن دین، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ میری رسنا کچھ نہ سکے کہن، کہن جوگ نہ میری چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھا پانیا۔ بھڑیئے رینے کھول اکھ، جھگی اُٹھ اُٹھ آپ جنائندی۔ پرگٹ ہو یا پرتکھ، سچ سچ تیتوں جنائندی۔ جن رکھی میری پت، پر میثور اِکو اک منائندی۔ صاحب داتا پُرکھ سمرتھ، ڈھیہہ چرناں سیس نوائندی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کُلی اپنا شکر منائندی۔ جھگی کہے مینوں آوے ہاسا، پر بھ کس بدھ پھیرا پانیا۔ آد جگاد جگ دیکھنہارا کھیل تماش، بگھنڈوسے بے پرواہیا۔ ہوئی حیران کلج اتنم جن بھگتاں دین آیا بھرواسا، پر بھ اپنا ولس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ میرے سو بھا پانیا۔ گرہ میرا ہوئے سہنجنا، جھگی گھر اپنے خوشی منائندی۔ پر بھ آیا آد نرنجا، جس داگیت سرشٹ سبائی گائندی۔ دُکھ کٹے درد دُکھ بھ بھنجنا، ہر سنگت شکر منائندی۔ نیت نام پائے انجنا، کلج اندھیری رین شرمائندی۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمتم میل دھوائندی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ویکھ خوشی منائندی۔ جھگی کہے پر بھ دیوے جھلک، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ میں پرت نہ سکی پلک، نین نین نہ کوئے اُٹھانیا۔ ٹھنڈی ٹھار ہوئی کر کے درس، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ گرکھاں بُجھائی پیاس کر ترس، نرگن اپنا

پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در آیا درد وندائیا۔ جھگی کہے میرا دیکھ رنگ، سری بھگوان خوشی منائیا۔ میرے گھر ہر بھگتاں بنیا
سنگ، سنگت وٹی ودھائیا۔ بن تال تلواڑے آئے اند، اند اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔

تیر بنیا اوہ ملاح، جس باز کولوں دتا تڑائیا۔ انتم ویلے منگی پناہ، گر گوہند ول دھیان لگائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ پچھلے
گناہ دی دتی سزا، آگے بیڑا کیوں چلائی۔ ہس کے کہا بے پرواہ، اچرج کھیل وکھائی۔ پنکھیوں مائس دیہہ دے وٹا، اپنا رنگ رنگائی۔ گوہند چولا آئے بدلا،
شبدی روپ دھرائیا۔ دکھن دشا دیس وساء، وہ دشا کھوج کھوجائی۔ در تیرے آوے بے پرواہ، اپنا پھیرا پائیا۔ ہر سنگت بیڑا دے وکھا، بن چو جگت
چلائی۔ کنڈھی ڈیرہ لوے لا، پتن ملے سچا ماہیا۔ سچا چرن وچ لئے ٹکا، کھبا ادھا پھیر اٹھائی۔ پچھوں آگے آسن لئے لا، سچ سیج سہائی۔ تن ویر تیرے ول
نیر نین ویکھے اٹھا، اگلا پچھلا جنم لیکھے لایا۔ جس ویلے کنڈھی لگے آ، پار کنارہ اک درسائی۔ ہر دے اندر چوٹ لگا، سرتی سرت بھوائیا۔ چھڈ بیڑی چرنی
ڈگے آ، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ ایسے کارن دھر دی مایا ہر سنگت ہتھ لیاندی پھڑا، پنچم وند وندائیا۔ پچھے پچھدے رہے دسیا نہ راہ، ویلے سر دتی
ورتائیا۔ چار نیسے چار جگ دا بخش گناہ، چوتھے جنم لیکھا مول چکائی۔ کرپا کر سچا شہنشاہ، آون جاون دے مکائی۔ نو سال بتی دن ہور کایا چولا لئے
ہنڈھا، پھر لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کرنیوں کسے تھاں نہ آوے جائیا۔

پچھلے گرو دا چکا جھیرا، گھر وچ رہن نہ پائیا۔ صاحب سنگر داوسے کھیڑا، زرگن آپ وسائی۔ وڈیاں چھوٹیاں بنھے بیڑا، بردھ بالاں لئے ترائی۔ آگے
نہ کرے ہیرا پھیرا، دیوے مان وڈیائیا۔ جگت دکھ جو پایا گھیرا، سکھ وچ بدلایا۔ کرپا ندھان کرے مہراں، مہر نظر اٹھائی۔ بتی سال جو رکھیا ڈیرہ،
بتیوں سال پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پشت اُتے رکھے ہتھ، انگشت نال دیوے دب، کوڑ کوڑیاں میٹے آپ، سبب اپنا اک

جنایا۔ دُکھ لہتے اُتےجے سُنکھ، سُنکھ دُکھ نال وٹائیندا۔ اُجل کرے مات کھ، کھ کھ صفت صلاحِ خدا۔ سفل کرے مات کھ، جن جننی لیکھے لائیندا۔ آپ اپنی گودی چُک، روگ سوگ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا وچوں کڈھے کُٹ، اگے اپنے گھر وسائیندا۔ نام باز شبد اُڈاری، گوہند رہیا اُڈایا۔ نرگن جوت نورِ نرکاری، پُرکھ اکال وڈایا۔ ساچے گھوڑے شاہ سواری، شہنشاہ اپنا آسن لایا۔ سولاں کلیاں کرے شنگاری، سولاں اچھیا پور وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا باز دے درسایا۔ ساچا باز چُکے چوگ، پریم رس اِکو رکھائیندا۔ مار اُڈاری گرگھیاں اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ نام اگم وجائے چوٹ، نگارہ گوہند ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا باز اک درسائیندا۔ ساچا باز اِکو ایک، آد جُگاد رکھایا۔ باز پکڑی گوہند ٹیک، ٹیک گوہند پُرکھ اکال دھرایا۔ کلجگ انتم دھار بھیکھ، اوٹری چال جنایا۔ جوت شبد اِکو ہیئت، ہتکاری پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا باز اک اُڈایا۔ ساچا باز لے انگڑائی، اپنا بل دھرایا۔ گوہند پر تھمی آکاش تیرے نالوں نہ ہوئے جدائی، تیری انگلی اِکو سوہا پائیا۔ پچھلے جنم میں بنیا رہیا شودائی، اپنے پیر تیرے ہتھاں اُتے لکایا۔ میری چُنج کسے کم نہ آئی، جس تیرے چرناں نہ سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ساچے ملے ودھایا۔ ویلے آنت باز ہو یا شرمسار، گوہند اگے سیس جھکائیندا۔ تُوں میرے نال کیتا پیار، کیوں نہیں میٹوں اپنا پیار سکھائیندا۔ میں آسمان وچ لاواں اُڈار، تیرے چرناں کیوں نہیں مستک لائیندا۔ بن تیرے ہواں خوار، در نظر کوئے نہ آئیندا۔ میں سُنیا تُوں غریباں دا یار، نکیاں پچیاں مان دوائیندا۔ میرے نیز روون زارو زار، جنہاں نیزاں نال اپنی خاک اُڈائیندا۔ ویکھیں مڑ کے میرے نال ایویں نہ کریں پیار، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ میٹوں اپنے چرناں دی دیویں سچی چھار، مستک لُکا اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، باز اپنی آپ سمجھائیندا۔ گوہند کہے سُن باز، بازاں والا تیٹوں سمجھایا۔ ایس جنم دا تیرا کاج، تیخ تے وڈایا۔ پیر پیغمبر صاحب سنگرُو مہاراج، مہربان ہوئے سہایا۔ تیری رکھے لاج، میرا بندھن پائیا۔ سچ اُڈاری دُھر دی آواز، تیرا کھب نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ باز اگوں چرنی ڈھٹھ، اپنا مان گوائیا۔ گوہند اوہ ویلا دس، جس ویلے میلا لئیں ملایا۔

تیرے کولوں پھیر نہ جاواں نہ، وچھوڑا کوئے نظر نہ آیا۔ میں تیرا ماناں رس، تُوں میرا سنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اکو اک جنایا۔ گوہند کہے سُن باز مَتر، مَتر پیارا جنایا۔ ہُن تیرا شکار بٹیرا چڑیاں تتر، پھر لکھ چوڑا سی ویکھ دکھایا۔ دو جہان تیتوں ویکھن بٹر بٹر، تیرا بھو کوئے نہ پایا۔ تیرا گوہند سچ دواویوں آئے نکل، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ نام کھنڈا دُھر درگاہوں ہوئے سکل، کاریگر نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی سونا رُپا چاندی لائے بچھل، لوہار ترکھان نہ دیوے کوئی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، باز اکو اک جنایا۔ باز کہے میں تگاں راہ، اک دھیان لگایا۔ ویکھیں لکھ چوڑا سی نہ پائیں پھاہ، تیری اوٹ تکایا۔ میں پنچھی بے گناہ، پنکھی ہو کے سیو تیری کمایا۔ میں اکھیں درشن کراں آ، رُج نیز دھیان لگایا۔ سر رکھیں ٹھنڈی چھاں، اک تیری اوٹ جنایا۔ تُوں پکڑیں میری ہانہ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ میرا بچھلا بخشش گناہ، میں تیرے سپس اُتے اپنا آپ جُھلایا۔ انتم دوئے جوڑ منگاں پناہ، چرن کول دھیان رکھایا۔ ویکھیں میٹوں نہ دیویں سزا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اپنے وچ رکھایا۔ گوہند کہے جگت باز، تیری بازی دے اُٹایا۔ گوہند زِگن ہو کے کرے کاج، زِگن تیری دھار چلایا۔ پُرکھ اکال مار آواز، دوہاں لئے ملائی۔ تُوں میری ویکھی کلغی میں تیتوں دکھاواں تاج، تاج اکو نظری آیا۔ تُوں سدا سُنیں میری آواز، سچ سندیسہ دیاں جنایا۔ جنہاں ہتھاں اُتے رکھ کے تیتوں کریا جگت کاج، تیرے کولوں اپنا لیکھا لواں چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے باز دے وڈیایا۔ باز کہے گوہند دس سچ، کی وچ بھید رکھایا۔ میں تیرے اُتے رہیا نچ، اپنا سانگ ورتایا۔ تُوں جو دھا سور پیر ہو کے رکھیا ہٹھ، میرا مان ودھایا۔ میں چوتی سال تیرے چرناں نہ گیا ڈھٹھ، مورکھ گدھ موڑھ اکھوایا۔ کون ویلا میرا بچھلا لیکھا دس کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا کھیل جنایا۔ تیرا بچھلا لیکھا کٹاں گا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹاں گا۔ پھڑ چرناں اُتے سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، باز اکو دوارے رکھاں گا۔ گوہند باز دوویں نظر نہ آوندے، ہر شب دی رُپ وٹایا۔ پُرکھ اکال دا ڈھولا گاؤندے، وچے نام ودھایا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤندے، گھر گھر پھیرا پایا۔ نام اڈاری اک رکھاؤندے، بن پاندھی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، باز گو بند دے جنایا۔ گو بند باز پہلی چیتر دیوے دس، کون روپ وٹایا۔ چوتھی منزل جائے ڈھٹھ، چڑھ چرناں سیس نوایا۔ میرا بچھلا لیکھا کٹ، آگے دکھ رہے نہ رانیا۔ پریم پیار دی مار چپٹ، جھپٹ اکو اک درسایا۔ بن ڈھاپیاں جاواں ڈھٹھ، جت تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت باز رکھے لاج، گرگھ ساچے مانس روپ وٹایا۔ جیون وچ بدلے جیون، جیون جگت وڈایا۔ نام رس امرت پین پیون، پی پی خوشی وکھایا۔ سرنائی سدا تھیون، مان ابھمان مٹایا۔ چرن کول گر ساچے نیون، نیون نیوں لاگن پانینا۔ ساچا نیج نام بیون، پت ڈالی بھل مہکایا۔ ناتا تے ساڈھے تن ہتھ سیس، صاحب سنگر ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا دکھ میٹ کرے سرجیت، سرجیت پر بھ چرن ہوئے اتیت، ترے گن تینوں تاپ رہن نہ پانیا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کر کی پونہ ☆

ہر نام کہے میری ہوئی خواری، کل سار کسے نہ پانیا۔ چاروں کٹ کوڑی یاری، سچ پیار نہ کوئے رکھایا۔ تیری بھلی پر بھو سکداری، بجھے سیس نہ کوئے رکھایا۔ میری لئے نہ کوئے خمار، جگت واسنارس وڈایا۔ میں بیٹھا بند کواڑی، میرا کڈانہ کوئے گھلایا۔ جگت جیو کھیلن کھیل نو داری، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جدھر ویکھاں رین اندھیاری، ساچا نور نہ کوئے رُشایا۔ کر کرپا تیرے چرن جاواں، بلہاری، بل اپنا آپ دھرایا۔ ساچا مندر وسا اٹاری، مہر نظر اٹھایا۔ بن ونجارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اکو منگ منگایا۔ نام کہے میرا کوئی نہ کم، نکما نظری آئیندا۔ کوئی نہ سنے راگ کن، دھیان دھیان نہ کوئے دکھائیندا۔ جے صاحب میں تیرے گھر پیا جم، کیوں میتھوں مکھ چھپائیندا۔ آدیکھ میرے بھگون، میں تیرا راہ تکائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نادان، نیز اکھ نہ کوئے گھلاییندا۔ لوک مات کرے نہ کوئے پہچان، بے مکھ جیو نظری آئیندا۔ میرے پچھے تیتوں آوے ہان، تیری صفت نہ کوئے صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، چرن کول آس رکھائیندا۔ نام کہے میں گیا لٹ،

ہٹ نظر نہ آیا۔ میٹوں کوئی نہ کہے تیرا پُت، مان تان نہ کوئے وڈیا۔ تُوں دُونگھی کندر دِتا سٹ، اندر ملن کوئے نہ آیا۔ میں گراوتاراں پیر پیغمبراں
 لیا بچھ، اتم ملو اپنے ساک سجن بھین بھایا۔ جیہڑے سیس نواوندے رہے جھک، کدھر گئے پاندھی راہیا۔ جِناں چر نہ پویں اُٹھ، پر بھ اپنا بل دھرایا۔
 کرپا کر نہ پھڑیں گٹ، آپ اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، دیونہار اک گوسانیا۔ ہر نام کہے میری کھسی
 پونجی، خزانہ نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں سنتاں ہتھ دتی کُنجی، کلجک سنت دھیاں بھیناں رہے ہنڈھایا۔ کوڑی کرپا کھان جگت رسنا چنچیں، بتی دند ہوئے
 ہلکایا۔ میری رمز نہ جانے کوئے کجھی، بھو ابھید نہ کوئے سمجھایا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا رُجھی، مایا متانال ملایا۔ میری نشانی نہ کسے بُجھی، پڑدہ سکے نہ
 کوئے اٹھایا۔ ٹھگ چور یار پاؤن لڈی، گرگھ بیٹھے مکھ چھپایا۔ سب دی ماری گئی بُدھی، بُدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ کیوں میٹوں بند کیتا کایا کجی، اُپر اپنا
 پردہ پانیا۔ پچھلی اودھ سب دی بچھی، لیکھا کوئے رہن نہ پانیا۔ ہُن اپنی جوت کر اُگھی، اُدے است اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا کھیل دینا جانیا۔ ہر نام کہے میں ہویا حیران، حیراگی بند نہ کوئے کرایا۔ چاروں کُنٹ جیو شیطاں، شرع کرن پڑھایا۔ آتر ویکھے نہ کوئی مار
 دھیان آپا چین نہ کوئے جانیا۔ میری کرے نہ کوئی پہچان، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ پر بھو میرے پچھے تیری ہو جاؤ بند دکان، لوک مات تیرا نام نہ
 کوئے دھیایا۔ جے سٹا رہوں بن انجان، غفلت آلس نندرا اک رکھایا۔ مٹ جاؤ تیرا نشان، تیری آن نہ کوئے رکھایا۔ تُوں میرا سندیسہ کر پروان،
 اھیں ویکھیا حال رہیا سنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در اپنا دینا گھلایا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ کر کی پونہ ☆

ہر نام تیرا وجے ناد، سری بھگوان آپ جنانیدا۔ ملے وڈیائی برہم برہما، لکھ چوڑا سی دھیان لگانیدا۔ میٹ مٹائے کلجک واد وواد، سَتجک ساچا راہ
 دکھانیدا۔ سرشٹ سبائی ڈھولا گائے بودھ اگادھ، اتم پر ماتم آپ سمجھانیدا۔ چار ورن بنائے سانجھ، سگلا سنگ رکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، میرا پڑہ آپ چکانیدا۔ سچ نام تیرا وجے ڈھول، سو پُرکھ نرنجن آپ وجایا۔ سچ دوارا دیوے کھول، نو کھنڈ پر تھی دے دکھایا۔ نرگن تولے سرگن تول، تولنہارا پھیرا پایا۔ آپ چکائے پڑہ اوہل، دُئی دوتی دے مٹایا۔ گھٹ گھٹ اندر جائے مَوَل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ ساچے نام تیری گائُن گاتھا، جیو جنت پڑھایا۔ چاروں گنٹ تیرا ساکھ، اکھ کتھا سمجھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہوئے پوجا پاٹھا، ہون اکو اک دکھایا۔ گھر گھر نظری آئے پُرکھ سمراتھا، مہربان پھیرا پایا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، دین اپنے گلے لگایا۔ ناتا توڑ ذات پاتاں، اوچاں نیچاں ایکا در بہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ سچ نام تیرا ہوئے گیت، گوبند آپ جنایا۔ گھر گھر وچ مکھ کعبہ نظر آئے مسیت، شودوالا مٹھ مندر اکو اک جنایا۔ جیو جنت کایا ہوئے ٹھنڈی سیت، میلا تیرا سچ سُبھایا۔ گھر نظر آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ ہر نام پر بھ دیوے مان، ابھمان نہ کوئے رکھانیدا۔ ست دھرم دا جھلے نشان، دُھر در گاہی آپ جھلانیدا۔ ورننا برناں اک گیان، ڈھولا اکو اک جنانیدا۔ اکو در سرب پر نام، نمو نمو سرب سمجھانیدا۔ اکو کلمہ دے کلام، مہربان اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر نام تیرا رنگ دکھانیدا۔ ہر نام تیرا رنگ اپار، پنچ تت کایا چولی دے چڑھایا۔ گھر گھر وجے نام شبد دھنکار، انحد راگی راگ سُنایا۔ کوڑی کریا کرے پار کینار، مایا ممتا ہوئیں ہنگتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ وسائے اک دربار، جس در تیرا ڈیرہ لایا۔ دو جہان وجے نگار، پُریاں لو آں راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو اک پرگٹایا۔ نام پرگٹائے لوک مات، نرویر پُرکھ دیا کمایا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی دات، داتا دانی جھولی پایا۔ کلجگ انتم بچھے وات، بے پرواہ ہوئے سہایا۔ چار ورن بنا اک جماعت، کرے ست پڑھایا۔ تیری بچھنہارا وات، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جوتی نور کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس گائے تیری گاتھ، سُرپت اند در در سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام لئے پرگٹایا۔ ساچا نام پرگٹائے سری بھگوان، سچ ساچا مان رکھانیدا۔ پنچ تت نہ کوئے پردھان، سچ پردھانگی اک کمانیدا۔ نظری آئے سری بھگوان، دُجا اشٹ نہ کوئے رکھانیدا۔ ڈھولا گائے جیو جہان، سوہلا تیرا نام

1. 19

1.19

نہ کلنک ہر شہد بھنڈار بھاگ ۱۳

رنگائیندا۔ ہر نام تیرا وجے مردنگ، پر میثور آپ وجائیندا۔ ہر نام تیرا اُتجے چھند، ہر سنگر ڈھولا گائیندا۔ ہر نام تیرا ملے اند، ہر سنگر اند وکھائیندا۔ ہر نام تیرا چڑھے چند، ہر سنگر آپ چکائیندا۔ ہر نام تیری پوری ہوئے منگ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سورا سربنگ تیرا در وڈیائیندا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ کر کی پونہ ☆

ہر نام تیری ساچی ریت، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ جن بھگتاں بھ سچ پریت، پریتوان آپ سمجھائیندا۔ تیرا ڈھولا گائے گیت، سوہلا اکو اک وڈیائیندا۔ تیرا گرہ مندر مسیت، گرو دوارا اک وکھائیندا۔ سو کھڑا ہوئے پت پت پت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری دھار وڈیائیندا۔ ہر نام کہے میرے بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں بالا نڈھا بال انجان، چلے نہ کوئے چترائیا۔ کلج بھلے جیو جہان، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ مندر مسجد شودالے مٹھ ہوئے خیران، ویری گھر گھر نظری آیا۔ تیرا ملے نہ سچ نشان، دھر نشان نہ کوئے جھلایا۔ کاغذ قلم شاہی لکھنہاری نین شرمان، نیر رووے مارے دھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دتات مات بیان، آپ اپنا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھہ بن ملے ن کوئے وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے ست، ست ست درڑائیندا۔ اکو نام ہوئے پرگٹ، پاربرہم پر بھ آپ پرگٹائیندا۔ ستجگ کھلائے ساچا ہٹ، گھر اکو اک وکھائیندا۔ بھگتاں بجھے ساچانت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ سرشٹ سبائی آوے اکو مت، من مت میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے نام توہے وڈیائیندا۔ ہر نام کہے میں نگا بالا، نظر کسے نہ آئیندا۔ کایا وڈیا ڈونگھی دھر مسالہ، بند کواری کُنڈا کوئے نہ لاہندا۔ رسنا جھوٹی دند کوٹن کوٹ ہتھاں نال پھیر دے مالا، من کا منکا نہ کوئے بھوائیندا۔ ترے گن مایا کوئے نہ توڑے تالا، گرہ مندر کھوج نہ کوئے کھوجائیندا۔ میں کلج انتم ہویا بے حالا، بہل بہہ بہہ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ سری بھگوان

ہو مہربان، سچ نام درڑا نیا۔ کلج کوڑی کریا مٹے نشان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سنجگ ست ہوئے پردھان، ملے تیتوں مان وڈیا نیا۔ بھگت تیرا ڈھولا
 گان، ہور کرن نہ کوئے پڑھانیا۔ ساچا مندر سوہے سچ مکان، سچ دوار اک گھلایا۔ جیو جنت سادھ سنت لکھ چوراسی سنن تیرا فرمان، بھل کوئے رہن
 نہ پائیا۔ تیرے نام وجے ڈھکان، انحد راگی ناد سیو کما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے نام تیرا گھر دے وسایا۔ ہر نام تیرا وسے
 گھر، سو پڑکھ نرنجن آپ وسایا۔ نرگن سرگن گھلا در، در دروازہ اک جنایا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑ، تیرا میل ملا نیا۔ نربھو چکا بھے ڈر، بھو اپنا دے
 سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نش اکھر نام وکھر دیونہار وڈیا نیا۔ اکھر نام کہے نش اکھر دس، اپنا بھو گھلایا۔ نش اکھر کہے اکھر
 میرے وس، جگ جگ بنت بنایا۔ دوہاں دا داتا پڑکھ سمرتھ، حکمے اندر پھرایا۔ کلج انتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں رکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء پاتال
 آکاش گگن زمیں اسمان، وشن برہما شو کروڑ تیتیس گر اوتار پیر پینمبر ملا شیخ مسائق دستگیر اکو راگ الایا۔ داتا دانی گھر گمبھیر گنی گہند پروردگار، پرگٹے
 ہو وچ سنسار، لیکھ سب دا دے مٹایا۔ کاغذ قلم شاہی نیز رووے زارو زار، سمنڈ ساگر کرے پکار، دھرنی دھرت دھول اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر پھول
 بھلایا۔ اکو نام جنائے شکام، سوہنگ ڈھولا جگت وچولا آد جگادی پاربرہم برہم جنائے اپنا بولا، راگ اناد ناد اکو اک جنایا۔ ترے گن اتینا سچ سوامی ہوئے
 تولا، نام کنڈا وچ برہمنڈا جیرج انڈا تول تلائے تھاوں تھانیا۔ دین دیال سدا بخشدا، جن بھگتاں دیوے پرمانندا، گرکھاں رکھے سدا ٹھنڈا، امرت کھ نہج
 دوار ساچا رس دھار چوائیا۔ کلج انتم ویکھے کنڈھا، پرگٹ ہو وچ ور بھنڈا، نام اٹھائے ساچا کھنڈا، تیز دھار رکھائے چنڈ پرچنڈا، دو جہاناں سری بھگوانا نوجوانا
 مرد مردانہ سچ مردانگی آپ کما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام ست دیوے ور، سچ نام وسے گھر، گھر مندر بھگت دوار کر اجیار، نرگن
 دوارا ہر نرنکارا، نرویر اپنی کل وکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتار، جگ جگ کھیل کرے اپار، اپر پیر سوامی سدا نہکامی،
 نہچل دھام اکو اک وسایا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گر بخش سنگھ دے گرہ کر کی پونہ ☆

ہر کا نام گرکھ وند، ہر سنگر جھولی پائیندا۔ ہر کا نام گرکھ ٹھنڈ، ہر سنگر آپ ورتائیندا۔ ہر کا نام گرکھ چند، ہر سنگر آپ چکائیندا۔ ہر کا نام گرکھ چند، ہر سنگر آپ سٹائیندا۔ ہر کا نام گرکھ بخشند، ہر بخشش آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر نام آپ وڈیائیندا۔ ہر کا نام گرکھ میلا، سری بھگوان کرائیا۔ ہر کا نام سجن سہیلا، سری بھگوان دے وڈیایا۔ ہر کا نام دھرم رائے دی کٹے جیلا، سری بھگوان لکھ چوراسی چند کٹایا۔ ہر کا نام آتم پر ماتم چاڑھے تیل، سری بھگوان سگن منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ ہر کا نام گرکھ میت سو پڑکھ زرنجن آپ بنائیندا۔ ہر کا نام گرکھ ریت، سو پڑکھ زرنجن راہ چلائیندا۔ ہر کا نام گرکھ پرکھ نیت، سو پڑکھ زرنجن کھوج کھجائیندا۔ ہر کا نام گرکھ گیت، سو پڑکھ زرنجن راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ہر کا نام گرکھ رس، ہر پڑکھ زرنجن آپ جنایا۔ ہر کا نام گرکھ وس، ہر پڑکھ زرنجن سیو کمایا۔ ہر کا نام گرکھ دس، ہر پڑکھ زرنجن بھو کھلایا۔ ہر کا نام گرکھ گھٹ، ہر پڑکھ زرنجن آپ وسایا۔ ہر کا نام گرکھ تٹ، ہر پڑکھ زرنجن سروور اک سہایا۔ ہر کا نام گرکھ ہٹ، ہر پڑکھ زرنجن آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ ہر کا نام گرکھ میت، ایککارا آپ رکھائیندا۔ ہر کا نام گرکھ چیت، ہر زرنکارا آپ وسائیندا۔ ہر کا نام ہو اندیٹھ، ہر زرنکارا گرکھیاں اندر آپ لکھائیندا۔ ہر کا نام گرکھ آتم لئے جیت، ایککارا پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیندا۔ ہر کا نام گرکھ لال، آد زرنجن کرے رُشانیا۔ ہر کا نام گرکھ وکھائے سچی دھرمسال، آد زرنجن اندھ اندھیر مٹایا۔ ہر کا ناؤں گرکھ بنے دلال، آد زرنجن بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر کا نام گرکھ ویلا، سری بھگوان آپ دھرائیندا۔ ہر کا نام گرکھ دیلا، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ ہر کا نام گرکھ نیتا، سری بھگوان زیش اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ہر کا نام گرکھ ساگر، ابناسی کرتا دے جنایا۔ ہر کا نام گرکھ بھاگ لگائے کایا گار، سری بھگوان ہوئے سہایا۔ ہر کا نام گرکھ سوداگر، سری

بھگوان ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ ہر کا نام گرکھ پیار، پاربرہم پرہم آپ کرائیندا۔ ہر کا نام گرکھ شنگار، پاربرہم پرہم ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا نام گرکھ بھنڈار، پاربرہم پرہم آپ ورتائیندا۔ ہر کا نام گرکھ یار، پاربرہم پرہم بنت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائیندا۔ ہر کا ناؤں گرکھ دھرم، برہم اپنا بھیو جنائی۔ ہر کا ناؤں گرکھ کرم، برہم ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر کا ناؤں گرکھ ورن، برہم ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ہر کا ناؤں گرکھ سرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائی۔ ہر کا ناؤں گرکھ مردنگ، شبدی ناد و جائیندا۔ ہر کا ناؤں گرکھ انگ، گر گر اپنی گود سہائیندا۔ ہر کا ناؤں گرکھ میٹے پنڈھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، اکو نام گرکھاں کایا مندر آپ لکائیندا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مل سنگھ، سنتوگھ سنگھ اوم پرکاش سکندر اباد ☆

بھگتاں آگے سیس رہیا جھک، سری بھگوان آپ جھکائی۔ نو نو چار جو رہیا لگ، نرگن جوت کرے رُشنائی۔ اُجل کرے مات کھ، دیونہار وڈیائی۔ لیکھا جانے مات کھ، جن جننی ویکھ دکھائی۔ سچ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائی۔ دیا کمائے ابناسی اچت، چیتن دے کرائی۔ جگ جنم جو بیٹھے رُس، پھڑ باہوں لئے ملائی۔ ٹھاکر سوامی اکوٹھ، دین دے وڈیائی۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک دکھائی۔ آون جاون جائے چھٹ، بندھن کوئے رہن نہ پائی۔ لوک مات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دے لکائی۔ اک دکھائے ساچا کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ پاربرہم پرہم اپنا پورا کرے شوق، شہنشاہ اپنا کھیل کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سیس جھکائی۔ جن بھگتاں بنے گوبند سین، پرہم اپنی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو نر نرائن، نر ویر اپنا پھیرا پائیندا۔ سچ دوارے ہر نرکارے بنیا ساک سجن سین، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پورب جنم دا چکاؤن آیا لہنا دینا، اگلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیندا۔ سیس جھکے بھگت

دوارے، بھگوان آپ جھکائی۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل اپارے، اگم اگوچر آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دسنہارا ٹھانڈے دربارے، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ ایکنکارا کر پسارے دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔ آد نرنجن نور اُجیارے، جوتی جوت جوت جنایا۔ ابناسی کرتا ہو خبردارے، بے خبر آپ سنایا۔ سری بھگوان دے ہلارے، ہلارا اکو اک جنایا۔ پاربرہم پر بھ بن سیوادرے، ساچی سیوا اک کمایا۔ چل کے آیا وچ سنسارے، نرگن جوتی جاتا ویس وٹایا۔ بھگت بھگونت آپ اُٹھالے، پھڑ باہوں لئے جگایا۔ ساچا مارگ اک دکھالے، پچھلی ریتی دے مکایا۔ ناتا توڑے شاہ کنگالے، شہنشاہ اکو اک درسایا۔ غریب نمائیاں پچھے حالے، اپنا احوال دے سمجھایا۔ شبد اگم وجائے تالے، تریا بیٹھی نین شرمایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ اکالے، عقل اپنی رہیا دکھایا۔ اندر باہر چلے نال نالے، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سیس جھکایا۔ بھگتن کہن دیکھو اکھ، ہر اپنی کھیل رچائیندا۔ جیہڑا گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ رہیا دس، سو غریب نمائیاں در در الکھ جگائیندا۔ جس دے اگے چلے نہ کسے دا کوئی وس، سو بے بس ہو سیو کمائیندا۔ درشن کریئے ہس ہس، ہنس مکھ دیکھ دکھائیندا۔ بن نمنا ساری بھگوان نرگن داتا چرنی رہیا ڈھٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت دوارے ہر جگدیش، اپنا سیس جھکایا۔ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، اگے چلی نہ کوئے دکھایا۔ بھگتو اکو سکھو میری حدیث، کلمہ اور نہ کوئے پڑھایا۔ دو جہاناں والی تاج سہائے ایک سیس، راجن راج وڈو ڈیایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ کلجک انتم رہیا بیت، پچھلا لیکھا رہیا چکایا۔ سبجک ساچی چلے ریت، ریتوان آپ جنایا۔ اکو ڈھولا رل مل گاؤنا گیت، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ ہر کا بھگت نہ جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ کم کسے نہ آئی۔ پر بھ دوس رین نظری آئے اتیت، گھر گھر اپنی جوت کرے رُشایا۔ دسنہارا نشانہ ٹھیک، نام ندھانا تیر چلائی۔ چرن کول بندھائے پریت، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیایا۔ بھگت کہن اٹھو لو بھج، سری بھگوان رہیا جنایا۔ پچھلی کرنی سارے دیو تچ، سوگند اکو وار کھایا۔ پاربرہم دی ساچی سیجا چڑھو بھج، ست ستوادی رہیا دکھایا۔ درشن کرو رنج رنج، بن نیناں نین ملائی۔ بن مکیوں کعبیوں کرو جج، ججرہ ساچا دے سہایا۔ کرپا ندھان در اپنے رہیا سد، سدا اکو نام لگایا۔ کوڑی کرپا چھڈو حد، مایا متتا رہیا

مٹائیا۔ امرت جام پیو مدھ، کوڑی مدھ رسن نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ جھکھیا سیس بھگت دوار، سری بھگوان کھیل کرانیندا۔ نرگن ہو کے آیا پروردگار، جلوہ نور نور دھرائیندا۔ ٹھانڈا کھول اک کوڑا، دو جہان بھیو کھلائیندا۔ اکٹھے کرگر اوتار، پیر پیغمبر محکم منائیندا۔ بچھلی چھڈو سرب گفتار، گھٹ شنید آپ جنائیندا۔ مٹو اک ایکنکار، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھائیندا۔ سارے کرن اچی پکار، کوک کوک کوک الایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوانا، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت کرن پروانہ، پر بھ آگے سیس جھکائیا۔ پر بھ سدا سدا مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت چرن کول کرن دھیانا، نیتز نین نین اٹھائیا۔ سری بھگوان مرد مردانہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت نکا بال انجانا، بالی بدھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتاں دیوے دات، بھگت وڈیائیا۔ بھگتاں بندھائے نات، جگت جنائیا۔ بھگتاں پیائے امرت بوند سوانت، بھگتن ٹھانڈا در دکھائیا۔ بھگتاں نظری آئے اک اکانت، بھگتاں اکو گھر دے وڈیائیا۔ بھگتاں بنے پتات، بھگتاں ناتا جوڑے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بھگت کہن پر بھ ملیا ایک، ایک وڈیائیا۔ جس سچی دسی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ بدھی کری بیک، بیکسی آپ جنائیا۔ نرگن ہو کے کرے ہیت، سرگن میل ملائیا۔ بالاں وانگوں رہو کھید، بچپن سب دا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت جن گئے اٹھ، نیتز نین اگھاڑیا۔ سری بھگوان گیتھ، دیوے نام آدھاریا۔ گھر گھر در در لئے بچھ، بن درویش الکھ جگا رہیا۔ گرگھ بوٹا نہ جائے سک، بن مالی سیو کما رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھالیا۔ بھگت بھگوان جڑیا ناتا، جوڑی سچ بنائیا۔ کلجک میٹے اندھیری راتا، ستجک چند رُشنائیا۔ اک سنائے ساچی گاتھا، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم ناتھ انا تھا، دینن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دے جنائیا۔ بھگت جنو ساچا نام سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سنت جنو ساچا نام سو، ہر پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ گرگھ جنو ساچا نام سو، ایکنکار آپ درسانیندا۔ گرگھ جنو ساچا نام سو، آد نرنجن ہر رُشنائیندا۔ مُرید جنو ساچا نام سو، پروردگار بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منتر

اِکو اِک درڑائیندا۔ سو کہے میری انس ہنگ، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سو کہے میرا بیٹا برہم، برہم ونڈ ونڈائیا۔ سو کہے میرا نرمل کرم، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ سو کہے میرا ساچا دھرم، ادھرم نہ کوئے جنائیا۔ سو کہے میرا ساچا ورن، اُورن نہ رُپ وٹائیا۔ سو کہے میں کرنی کرن، ہنگ اپنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اِکو اِک جنائیا۔ ہنگ کہے میرا سو باپ، چاچا گرو نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ جس جگ چوکڑی وجایا ناد، ہنگ برہم سمجھائیندا۔ جس دا لیکھا بودھ اگادھ، بھو کوئے نہ پائیندا۔ جس دا امرت اِک سواد، انرس نہ کوئے وکھائیندا۔ جو سدا رکھے یاد، بھل وچ کدے نہ آئیندا۔ سو صاحب غریب نواز، ہنگ برہم ویکھ وکھائیندا۔ سدا سدا سد سنے فریاد، غفلت وچ نہ وقت لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہنگ سوہنا بنس بنائیندا۔ سو کہے میری ساچی دھار، ہنگ جنائیا۔ ہنگ بن نہ کوئے پسار، وشن برہما شو رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ بن ہنگ نہ ترے گن پیار، پنچ تت نہ کوئے کُٹمائیا۔ بن ہنگ نہ ناتا جُڑے وچ سنسار، لکھ چوڑا سی رُپ نہ کوئے دھرائیا۔ بن ہنگ گر اوتار نہ کوئے وچار، برہم لیکھا آپ سمجھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ایکا شبد بول جیکار، سچ جیکار دے لگائیا۔ ہنگ کہے پرہہ اِکو پیتا، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار جس دی ریتا، تھر گھر شبدی سٹ سٹھائیا۔ شبدی سٹ کھیل انڈیٹھا، ہنگ برہم بھو کھلائی۔ وشن برہما شو جس کیتا سُر جیتا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سو صاحب اپنے در سے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا نام دے وڈیائیا۔ سوہنگ کہے میں سچا نام، گر اوتار آپ جنائیندا۔ سوہنگ کہے میں دھر فرمان، نام ست میرا ونج کرائیندا۔ سوہنگ کہے میرا سچا کام، جگ جگ اپنا راہ وکھائیندا۔ سوہنگ کہے میرا سچ پیغام، دھر دا کلمہ چھند صلاحیندا۔ سوہنگ کہے میرا سچ امام، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ سوہنگ کہے میرا لیکھا تمام، لکھ چوڑا سی وچ سمائیندا۔ سوہنگ کہے بن صاحب کوئی نہ جانے نام، وشنوں میرے سنگ سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دھار آپ چلائی۔ سوہنگ کہے موہے چڑھیا چا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لیا جگا، چوکڑی جگ بچھوں میری اکھ کھلائی۔ ہر پُرکھ نرنجن کرپا کر لیا ملا، بچھلا وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ اینکار پلو لیا پھڑا، آپ اپنی گنڈھ پوائیا۔ آد نرنجن کر رشنا، جگ چوکڑی اندھیرا دتا مٹائیا۔ ابنا سی کرتا ہو سہا، سہائتا کرنی آپ سکھائیا۔ سری بھگوان سچ

نشان جھلا، دو جہاناں دتا جنایا۔ پاربرہم برہم لیکھ لکھا، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ دھن بھاگ ہوئے سچکھنڈ نانک نرگن بنیا گواہ، بن سوہنگ گر اوتار نظر کوئے نہ آیا۔ میں ویکھیا نین اٹھا، گوہند بھٹھتا تیر چلہ دتا سٹا، سوہنگ میرا رُوپ درسایا۔ میں اپنا نین لیا کھلا، چاروں کُنٹ دھیان لگا، پاربرہم پرہم اکو نظری آیا۔ ہوئے نماناں چرنی ڈگا اُچی ماری دھاہ، بچھلا دُکھڑا پھول سُنایا۔ میرے شہنشاہ پاتشاہ، تُدھ بن دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ میرا ناں اکھراں وچ آئے لکھا، نش اکھ دھاہ نہ کسے جنایا۔ میں پتھراں دیواں ڈیرہ ڈھاہ، ستھر سب دا دیاں وچھایا۔ وکھڑا تیرا رُوپ دیاں وکھا، آپ اپنی سیو کما یا۔ پرہم جو تیتوں گئے جھلا، تیرے نال دیاں ملا یا۔ تُوں وی میرے سر تے ہتھ لگا، میں جاواں چائیں چانیا۔ پہلوں بھگت لواں اٹھا، جنہاں لیکھا بچھلا جھولی پانیا۔ پھڑ باہوں دوارا تیرا دیاں وکھا، بُھلیا کوئے رہن نہ پانیا۔ تُوں دیویں اپنے پریم دی سچی دوا، دُکھ کوئے رہن نہ پانیا۔ جے بُھل گاں نانک نرگن سد کے لیاواں گواہ، جو تیرا ڈھولا سوہنگ آپے گایا۔ ہُن پڑدہ اوہلا رہنا نہ را، پڑدے سب دے رہیا پڑایا۔ جے تُوں لُک کے بیٹھا رہوں خُدا، تیری خُدی کم کسے نہ آیا۔ ہُن تیتوں رہن نہ دینا جُدا، مُرشد مُریداں نال دینا ملا یا۔ تُوں لُک لُک اپنا جھٹ رہیا لنگھا، انتم اپنا پڑدہ دے اٹھایا۔ تیری نقاب تیتوں رہی شرما، تیرے نین نہ کوئے وڈیایا۔ اٹھ کر کپا جن بھگتاں درس دکھا، پہلی چیز نیڑے آیا۔ اگے پیسا مارے دھاہ، گل پلّو رہیا پانیا۔ کس ویلے دیواں پھاہ، لکھ چوراسی بیٹھی راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، منگ اکو منگ منگایا۔ سو کہے میں بناں نمانا، اپنا مان گوا یا۔ ہنگ برہم تیرا کھیل مہانا، لوک مات وڈیایا۔ تختوں لاہواں راجا رانا، چار کُنٹ گر لایا۔ دو جہان ہووے بے مہانا، ملاح بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے خیرانا، ہر کا بھیو کوئے نہ پانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بُھلے گانا، راگ تال نہ کوئے وجایا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، پورب لیکھا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہنگ کہے پرہم تیری لوڑ، در تیرے اوٹ تکایا۔ کر کرپا سنگ ساچا جوڑ، جوڑی جُڑے سچے شہنشاہیا۔ کلج ویکھ اندھیرا گھور، نور نظر کوئے نہ آیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب پیا شور، ساچا شوہر نہ کوئے منایا۔ انتر وس وکھ ہوئی کوڑ، امرت رُوپ نہ کوئے وٹایا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہو میں ہنگتا رہی دوڑ، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ شاہ سُلطاناں جیو

جہاناں جوٹھا جھوٹھا ودھیا زور، نون سو اکھر نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، تھہ بن میری چلے نہ کوئے
 وڈیایا۔ سو کہے ہنگ بل دھار، تیرا ساچا سنگ نبھایا۔ تیرے پچھے آئے آپ کرتار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں بول جیکار، بے جیکار اک الایا۔
 سرشت سبائی کر خبردار، سچ سندیسہ اک سنایا۔ پر بھ آیا سانجھ یار، پروردگار پھیرا پایا۔ آتم پر ماتم کرے پیار، دوجی اچھیا نہ کوئے رکھایا۔ پاربرہم برہم
 میلے آن، جگت جگ جنم وچھوڑا رہیا کٹایا۔ ایش جیو دے دھیان، جگدیش ہو سہایا۔ انیالا مارے اکو بان، تیر اپنا نام چلایا۔ سنت سہیلے کر پہچان، بھگت
 بھگوان لئے ملایا۔ گرکھاں دیوے ساچا دان، وست امولک جھولی پایا۔ گرسکھ ویکھے بال انجان، باہوں پھڑگلے لگایا۔ دھر سندیسہ دیوے آپ فرمان،
 ساچی کرے نام پڑھایا۔ نظری آئے اک بھگوان، بھگوان اپنا بھو چکایا۔ راگ سنائے ایکاکان، ناد دھن اک شنوایا۔ گھر دکھائے اک مکان، کایا مندر
 سو بھاپایا۔ جوت جگائے اک مہان، نرگن جوت کر رشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو کرے سچ پڑھایا۔ سچ پڑھائی
 اکو اکھر، ہر آخر آپ جنائیدا۔ بحر کپائی توڑے پتھر، سلا روپ نہ کوئے وٹائیدا۔ جگت وکارا لاہے ستھر، منہ دے بھار سٹائیدا۔ نیتزیر نہ ورولے کوئی
 اتھر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑائیدا۔ ساچا منتر سوہنگ سو، پر بھ دیونہار مان وڈیایا۔ تیرے مندر کر کر لو، اگیان
 اندھیر چکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو جہا جائے ہو، دئی دوتی رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک
 درڑایا۔ سوہنگ شبد ساچا ڈھولا، ست سنگر آپ جنائیدا۔ سبجگ بنے مات وچولا، گرشبدی سیو کمائیدا۔ آپ اٹھائے پڑدہ اوہلا، ستمکھ اپنا روپ درسائیدا۔
 دوس رین وسے کولا، وچھڑ کدے نہ جائیدا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، لال گلا رنگ چٹھائیدا۔ کایا بدلے سرگن چولا، نرگن اپنا کھیل دکھائیدا۔ پنج وکار
 نہ پاوے رولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اکو نام وڈیائیدا۔ سوہنگ اٹھ بن ملنگ، نام سنہیڑا ہتھ پھڑایا۔ دو جہاناں لو آں
 پُریاں لکھ، گھر گھر ناچ دکھایا۔ پہلوں بھگت دوارے جا کے لاہنی سنگ، تیرا پڑدہ دے اٹھایا۔ مل سخیاں ویکھ اند، منگل اکو اک جنایا۔ تیرا پڑدہ
 ڈھاہے کندھ، دئی وچ نظر نہ آیا۔ توں میرا گاویں چھند، میں تیری کراں وڈیایا۔ چار جگ مکے رنڈیا رنڈ، کنت سہاگی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا جنایا۔ سوہنگ کہے میں جاواں گا۔ اپنا پڑدہ لاہواں گا۔ بھگت دوارے نام دکھاواں گا۔ بن پیراں دھار جناواں گا۔ بن
 ہتھاں کھیل دکھاواں گا۔ بن اکھاں ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا تھم سیس نکاواں گا۔ بھگت دوارے
 جاواں گا۔ پر بھ تیرا نام سناواں گا۔ ہنگ تیرے نال ملاواں گا۔ برہم پڑدہ آپ چکاواں گا۔ نہکرمی کرم کانڈ نہ کوئے جناواں گا۔ تیری سرنی اپنا سیس نکاواں
 گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مارگ اکو اک درساواں گا۔ سری بھگوان دتے آپ، اپنی دیا کمایا۔ میرے بھگتاں تیرا
 جاپ، تیرا جاپ بھگت وڈیا یا۔ لوک مات بنایا ساک، ناتا اکو اک جڑا یا۔ سچ سنا اپنا واک، واکیا اپنا دے جنا یا۔ میں چل کے آیا داس، بن سیوک سیو
 کما یا۔ جن بھگتو میںوں رکھو پاس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اک رہیا جنا یا۔ بھگت کہن آ سچ میت، تیرا راہ تکا یا۔ ہنگ برہم رہیا
 اڈیک، نین نین اٹھا یا۔ سو پرکھ زرنجن کون ویلا کرے پریت، پریتوان دیا کما یا۔ ساڈا اندر باہر ہوئے ٹھنڈا سیتا، گنی تت نہ لاگے ریا یا۔ اکو ڈھولا گائے
 گیت، گھر ساچے وجے ودھا یا۔ کایا مندر اندر نظر آئے مندر مسیت، گردوارے گر بیٹھا آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں
 وچولا جانا بن، تیری آس رکھا یا۔ بھگوان کہے میں بھگت وچولا، جگ جگ سیو کما نیدا۔ شبد کہے میں دھر دا ڈھولا، سری بھگوان راگ لائیندا۔ بھگت
 کہے میرا پڑدہ اولہا، بن تھ نہ کوئے چکانیدا۔ شبد کہے میرا کم نہ آوے رولا، تھ نہ بن سار کوئے نہ پائیندا۔ سری بھگوان کہے میں دوہاں دا اکو مولا،
 زرنجن اپنا آسن لائیندا۔ در دوار کرو قولا، کرنی کرتا آپ جنا نیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اکو اک جنا نیدا۔
 ساچا قول کرن اقرار، درگاہ ساچی سیس نوا یا۔ شبد بھگت دا بنے پیار، برہم پار برہم سما یا۔ سنجگ ساچی چلے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیا یا۔ نظری
 آئے اک دوار، مہر نظر جنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دیوے مان وڈیا یا۔ مان وڈیا یا سنجگ رنگ، ہر
 ساچا آپ رنگا نیدا۔ بن منگیا جھولی پائے منگ، وست امولک آپ ورتا نیدا۔ ساچی سیجا سوہے پلنگ، سنگھاسن اکو اک دکھا نیدا۔ آتم پر ماتم آئے اند،
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، داتا دانی دیا کما نیدا۔

ہر سنگت تیری پوری گھال، صاحبِ سنگر لیکھے لایا۔ پار اُتارے بردہ بال، نوجوان دے وڈیایا۔ آنت پوہ نہ سکے کال، جو جن چرناں سیس نواہیا۔
 کچھنڈ وکھائے پتی دھر مسال، دھرم دوارے آپ بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دے وڈیایا۔ ہر سنگت تیرا سچا روپ،
 سنگر وچ سامیندا۔ سنگر ویکھے چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھائیندا۔ دہ دشاناتا جوٹھ جھوٹھ، گرگھ ورا نظری آئیندا۔ بن ہر نامے خالی دسنِ قلوبت، پنج
 تت پنج وکارا سرب گر لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت مان رکھائیندا۔ ہر سنگت ویکھے بالے نڈھے، دیونہار وڈیایا۔ لکھ
 چوراسی وچوں کڈھے، اکو پریتی دے جنایا۔ پریم پریتی اندر بدھے، دوس رین رنگ رنگایا۔ ڈھولے گاؤندے سوہنگ چھندے، گیت گوہند الایا۔
 باہروں دسن منگھ بندے، اندر ملیا پر بھ بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیری پریتی ہر سنگر نال ہنڈھے، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ گرگھ سچے سینے رہن ٹھنڈے
 تتی وانہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیایا۔ ہر سنگت تیرا سچ پیار، پیار پیار وچوں پر گٹائیندا۔ ہر سنگت
 تیرا سچ دیدار، سنگر ویکھ ویکھ بگسائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ وہار، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 مہربان میلا آپ ملائیندا۔ ہر سنگت تھانوں دتا دکھ، دوس رین جگایا۔ کیوں، پر بھ ویکھ کے خوش ہووے تھادا گھ، لکھ چوراسی دھکا لایا۔ نرگن بدلایا اپنا
 رخ، نظر کسے نہ آیا۔ کوجھے کملے غریب نمانے گودی لئے چک، چک چک خوشی منایا۔ جے کوئی باہروں لئے پچھ، ہر کا بھیو دس نہ کوئے سمجھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کولوں اپنی بھل بخشایا۔ جن بھگت بھل کرو معاف، سری بھگوان منگ
 منگائیندا۔ پار برہم سدا گستاخ، جگ جگ گیار بھوائیندا۔ نت نوت جن بھگتاں دھوڑی منگے خاک، اپنے مستک لائیندا۔ آپ ہوئے انا تھاں ناتھ، جن
 بھگتاں مان دوائیندا۔ اپنے رکھے خالی ہاتھ، گرگھیاں بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جن
 بھگتو پچھلا بخشو قصور، بے پرواہ منگ منگایا۔ جنم جنم داٹنا غرور، غربت کوئے رہن نہ پانیا۔ کلجک اتم ملیا ضرور، ضرورت سب دی پور کرایا۔ بھگتن وچ
 رہیا بھرپور، آپ اپنا آپ تجایا۔ اکو کر کے جوتی نور، نور نور نال ملایا۔ جن بھگتاں ویکھے حاضر حضور، اپنی حاضری بھگت دوار لگایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیاںیا۔ بھگت جنو پچھلی بھل، بھل نہ کوئے رکھایا۔ صاحب سچے دی تئیں کُل، کُلوٹا ہوئے سہایا۔ انتم پائے
 قیمت ل، کرتا آپ چُکایا۔ لوک مات رہنا اڈول، سکے نہ کوئے ڈُلائیَا۔ تہاڈے اندر رکھی وست انمول، سو پُرکھ نرنجن آپ ورتایا۔ ہنگ برہم اٹل
 اتول، کنڈا اپنے ہتھ رکھایا۔ ہو نمانا اندر گیا مَوَل، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیَا۔ تہاڈا کرے بھار ہَوَل، سر اپنے آپ اٹھایا۔ گوہند نال کیتا قول،
 کلج انتم پور کرایا۔ سمبل نگر نظر نہ آئے اُپر دھول، دھرنی ملے نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت
 بھگوان بھگوان بھگت دوہاں دا اگو گھر دکھایا۔ پونہ سنگت پنے پرنام، پرِم پرِم وڈیاںیا۔ پرِیتِم پرِیتِم پورا کام، پُرکھ پُرکھ شنوایا۔ شبد شبد ملے دان، بھگت
 بھگت سمجھایا۔ گرگھ گرگھ سدا بال انجان، پتا پُرکھ ویکھے چائیں چانیا۔ سب دا لیکھا ہویا پروان، در ملے مان وڈیاںیا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا گایا،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تِس اپنی گود بہایا۔ سمت ویہہ سو اُنی دارہے نشان، سچ نشانہ آپ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگونت بنھے لڑ، جڑ اپنی ہتھیں لایا۔ ہار کہن اسیں بھل ڈالی پت، پت پریشور تیرا دھیان لگایا۔ بناسپت دے برہم
 مت، اگیان اندھیر چُکایا۔ ہر سنگت رکھ سر دے ہتھ، مہر نظر اٹھایا۔ تیری مہما گائن پُرکھ سمرتھ، دُوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ اسیں رل کے نال
 پیئے وس، گھر اگو نظری آئیَا۔ چرن کول سرنائی ڈھٹھ، اپنی خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا ساچا ور، تیرا ستھر لئیے
 گھت، دُوجی سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ بھل کہن کلی کلی کل بنیا ہار، کلج ملی وڈیاںیا۔ بھگتاں کیتا سچ پیار، ہر سنگت رُوپ وٹایا۔ ہر سنگت پچھے اسماں کیتا
 تیرا دیدار، نیتز نین خوشی منایا۔ بخشہارے بخش سچ پیار، پرِم پریتی اک سمجھایا۔ ہر سنگت تیرے گل دا بن جائے ہار، اپنا مان تان مٹایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دیوے سچا ور، پھولنہار ہر سنگت انتر آتم پیار، دو جہان وچھوڑا کوئے رہن نہ پایا۔

پونے دی ہر سگت نشانی، سترگر پڑکھ منایا۔ سرشٹ سبائی دے فانی، بن سترگر لیکھ کم کوئے نہ آیا۔ انتم قیمت پئے نہ پیسا دھیلا دوانی، جن بھگتاں
ہر جو اپنے کندھ اٹھایا۔ چرن کول دے دھیانی، رائے دھرم پھند کٹایا۔ سچ دربار رہے سچ نشانی، سترجگ ساچا مان دوايا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے وسایا۔

